Giới thiệu Hoàng Hậu Lười Y Nhân

Truyện Hoàng Hậu Lười Y Nhân của tác giả Mỗ R nhân vật chính là Y Nhân, nàng là một cô gái rất hấp dẫn đặc sắc, không quá ích kỉ, không quá yếu đuối, thẳng thắn và trọng tình nghĩa, cũng rất gần gũi.

Câu chuyện xoay quanh hai nhân vật chính ngoài rà còn lồng một câu chuyện khác vào đó là trước Y Nhân cũng có người đã xuyên không tới đây, danh xưng Tức phu nhân, một nữ nhân văn võ song toàn...

Hai cặp đôi phụ đã hỗ trợ tương tác cho cặp đôi chính rất hoàn hảo làm cho câu chuyện rất thực và bất ngờ vì đều là người xuyên không qua thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Y Nhân

Y Nhân lờ đờ ngước mắt lên, vừa lấy tay áo chùi vụn bánh dính bên mép vừa lơ đễnh hỏi: "Tỷ nói ai vậy?"

"Hạ Lan Tuyết, đệ đệ của đương kim thánh thượng, Tiêu Dao vương được người đời ca tụng đó." Y Lâm lắc lắc vai muội muội, hớn hở nói: "Người đẹp trai nhất Thiên triều đó."

"Ấy…" Y Nhân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, chớp chớp cặp mắt tròn xoe, hỏi: "Vậy y giàu chứ?"

"Nói nhảm, đương nhiên giàu rồi." Y Lâm nguýt Y Nhân, bĩu môi nói: "Có điều e rằng cũng không giàu bằng Y gia chúng ta."

"Ài." Y Nhân rất thông cảm, đứng dậy khỏi ghế, phủi phủi vụn bánh trên vạt áo, rồi đảo mắt nhìn khắp lượt kỳ thạch dị thú trong hoa viên Y gia, gật đầu nói: "Thật ra cả đời không xuất giá muội cũng chẳng cần. Nhà ta vốn là địa chủ mà."

Y gia là thương gia lớn nhất Thiên triều, tơ lụa trà muối, món gì sinh lời thì lũng đoạn món đó, nói rằng phú khả địch quốc cũng chẳng hề quá đáng.

Hôm đó khi Y Nhân xuyên không từ hiện trường vụ tai nạn giao thông tới tòa phủ đệ nguy nga lộng lẫy này, cô cơ hồ còn tưởng mình đã tới Dao Trì tiên cung.

Khi đã ý thức được mình chính là nhị tiểu thư của tòa tiên cung này, Y Nhân lại càng mừng rỡ hơn.

— Cuối cùng, cuối cùng có thể quang minh chính đại ăn no lại nằm rồi!

Trước khi xuyên không, Y Nhân là một trạch nữ (1) chính hiệu, sống qua ngày nhờ việc vẽ minh họa cho người khác, hầu như không ra khỏi cửa trừ phi động đất hay hết gạo, bình quân một ngày ngủ đến mười lăm tiếng.

Cuộc sống như vậy vốn yên yên ổn ổn, không tranh với đời, nhưng luôn có người thân bạn bè rỉ rả bên tai nhắc nhở cô chấn chỉnh lại, cố gắng lên, dù không bằng được Bill Gates thì cũng thành được phu nhân Bill Gates gì đó…

Thật ra đối với lựa chọn thứ hai, Y Nhân không có ý kiến gì.

Nhưng chuyện yêu đương cũng là việc rất lôi thôi, đâu có giản đơn như ngủ vậy đâu.

Dường như Y Nhân có hơi tiếc nuối tục ép duyên thời cổ đại, khỏi phải chọn lựa cũng khỏi phải tính toán, rất đơn giản.

Theo lối suy nghĩ đó, tới khi chẳng biết là dì Bảy hay cô Tám giới thiệu cho một nam nhân "có thể kết hôn" thì Y Nhân quyết định đánh nhanh thắng nhanh, tìm một nam nhân để khỏi phải nghe lải nhải.

Thế là, cô ra khỏi cửa…

Thế là, cô bị xe đụng…

Thế là, cô xuyên không…

Ngày thứ hai khi Y Nhân xuyên không tới, cô đã chấp nhận sự thật này, hơn nữa còn rất thản nhiên thoải mái tiếp nhận vị trí này, nghe nói là địa vị của nhị tiểu thư ngây ngốc từ nhỏ.

Soi vào gương, dù sao dung mạo cũng không thay đổi nhiều.

Ngoảnh đầu nhìn lại, tuy mình ở thời hiện đại đã chết rồi nhưng bản thân vốn chẳng có tác dụng gì với xã hội, hẳn là sẽ chẳng gây ra hiệu ứng hồ điệp (2) gì đâu.

Nhưng nhớ tới cha mẹ, Y Nhân cũng có chút thương tâm: bọn họ chẳng cần gì cả, chỉ mong con gái mình lấy được Bill Gates mà thôi.

Có điều – dù sao ở hiện đại vẫn còn một anh trai có thể nói là anh tuấn tài giỏi, Y Nhân cũng chẳng phải lo lắng quá.

Còn ở thời này thì sao?

Y Nhân lại đút một miếng bánh ngọt vào miệng rồi liếc mắt nhìn "tỷ tỷ" trước mặt.

Đại mỹ nữ Thiên triều, bảo bối của Y gia, Y Lâm.

———————-

(1): Trạch nữ: chỉ những cô gái chỉ thích ở nhà hoặc làm việc trong nhà.

(2): Hiệu ứng hồ điệp (tiếng Anh: butterfly effect), chỉ việc quay về quá khứ và tác động vào quá khứ dẫn tới thay đổi những chuyện ở hiện tại. Một thay đổi nhỏ trong quá khứ tạo nên cái gọi là "butterfly effect" có khi làm thay đổi hoàn toàn hiện tại. Muốn hiểu chi tiết hơn, thỉnh xem thêm The Butterfly effect của Ashton Kutcher.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Y Lâm

Y Lâm đúng là mỹ nữ, Y Nhân thừa nhận.

Mỹ nữ như vậy ở thời hiện đại, nhất định là ở dưới ánh đèn rực rỡ để muôn người ngưỡng vọng. Hơn nữa lại là mỹ nhân đẹp tự nhiên, da dẻ mịn màng, ngũ quan thanh tú, duyên dáng kiều diễm, thêm vào đó còn gia thế hiển hách.

Nghe nói lão gia của Y gia là đại gian thương, cả ngày chỉ mong đưa được con gái lớn quốc sắc thiên hương vào cung, sau này trở thành mẫu nghi thiên hạ giúp việc làm ăn của Y gia càng phát dương quang đại, hơn nữa còn có thể làm vẻ vang dòng dõi.

Nên từ khi Y Lâm đến tuổi cập kê, vương tôn quý tộc khắp nơi đã giẫm mòn hết bậc cửa này lại tới bậc cửa khác của Y gia nhưng Y Lâm vẫn chẳng động lòng, chỉ toàn tâm toàn ý đợi ngày đại tuyển ba năm một lần.

Giờ đây Y Lâm đã mười tám tuổi, mấy tháng nữa chính là ngày đại tuyển của hoàng đế.

Nhưng chính vào lúc này, đệ đệ của hoàng đế, vương gia nhàn nhã Hạ Lan Tuyết, kẻ kém cỏi nhất, vô dụng nhất, bất tài nhất Thiên triều lại hạ mình cầu thân với Y gia.

Y gia tuy là đại tộc, cũng là hào phú nhưng nói sao đi nữa cũng chỉ là thương nhân.

Trong Thiên triều, địa vị của thương nhân xưa nay rất thấp. Hoàng thân quý tộc đối với thương nhân bọn họ giống như trăng sao trên trời, chỉ có thể ngắm nhìn.

Hiển nhiên bọn họ không dám từ chối việc cầu thân của Hạ Lan Tuyết như từ chối những người khác, nhưng nữ nhi bảo bối nhà mình vất vả đợi suốt ba năm chính là chờ cơ hội nhập cung này, sao có thể biếu không cho đệ đệ của hoàng đế chứ?

Nếu là một vị vương gia khác thì cũng còn được, nhưng Hạ Lan Tuyết này…?

Y lão thái gia xoa xoa cái bụng phệ, buồn bực: tay Hạ Lan Tuyết này chính là một kẻ giá áo túi cơm, bất tài vô dụng.

Sau này mong y làm chút chuyện cho mình e rằng cũng chẳng được.

Hạ Lan Tuyết là con trai thứ ba của tiên hoàng, đương nhiên tiên hoàng chỉ có ba người con trai (ta biết là đã nhiều lời, mọi người có thể bỏ qua, hehe)

Con trai cả Hạ Lan Thuần trở thành hoàng đế, chính là đương kim Thuần đế của Thiên triều.

Con trai thứ Hạ Lan Khâm là đại tướng quân, nắm giữ binh quyền thiên hạ, quanh năm trấn thủ bên ngoài, cũng là một nhân vật nghiêng trời lệch đất.

Nhưng gã Hạ Lan Tuyết này…

Ngoại trừ hàng ngày hay kiếm mấy tay tú tài không gặp thời uống rượu ngâm thơ ghẹo gái ra, còn lại y chẳng có chỗ nào coi được cả.

Mà không phải vậy, thứ duy nhất coi được chính là dung mạo của y.

Nghe nói là mặt mày sáng sủa, anh tuấn phi phàm.

Có điều nam nhân quá đẹp trai thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ không ăn không uống cả ngày YY (1) với y sao?

Y lão thái gia rất buồn bực.

Nhưng lại không từ chối được.

Đúng lúc Y lão thái gia đang cực kỳ phiền muộn liền nảy ra một ý, nhớ đến cô con gái kia của mình.

Hạ Lan Tuyết chỉ cầu thân với Y gia chứ không nói rõ muốn lấy cô con gái nào.

Trừ Y Lâm ra, không phải mình vẫn có một đứa con gái sao?

Đứa con gái này từ khi sinh ra đã ngây ngô ngốc nghếch, hàng ngày hết ăn lại ngủ, chính là Y Nhân, nhị tiểu thư Y gia.

Y lão thái gia bèn giao việc thuyết phục cho Y Lâm, lần đầu tiên Y Lâm mới dịu dàng hòa nhã nói chuyện với muội muội ngốc nghếch của mình.

Ngày thứ mười khi Y Nhân xuyên không tới, cô vừa ăn kem vừa nghe vị tỷ tỷ trên danh nghĩa phỉnh phờ xui mình lấy chồng.

(1): YY: ý chỉ "dâm".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Ngây ngốc

Năm nay Y Nhân mười sáu tuổi, kém Y Lâm hai tuổi.

Y Nhân mười sáu tuổi, xưa nay lớn lên trong phủ đệ lộng lẫy nguy nga, chưa từng ra ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì cô là kẻ ngốc, đích thực là kẻ ngốc nghếch.

Từ lúc sinh ra Y nhị tiểu thư rất ít khi mở miệng nói chuyện hay động tay làm việc gì – có điều cô là thiên kim tiểu thư, đương nhiên cũng chẳng cần làm việc.

Việc duy nhất hàng ngày của cô là bắc ghế ngoài hành lang xem sâu róm bò trên cây, nhìn lá cây rụng xuống, sâu róm dần lớn lên thành nhộng rồi thành bướm, bướm bay đi, Y gia nhị tiểu thư cũng ngủ thiếp đi.

Khi Y Nhân của hiện đại xuyên không tới thì Y tiểu thư ở đây đang tạ thế trong lúc ngủ.

Ở thời này cô chẳng có cống hiến gì, cũng chẳng làm hại ai, tự nhiên như thở sống suốt mười sáu năm.

Khi Y Nhân tỉnh lại trong thân xác của Y nhị tiểu thư, khóe miệng cô vẫn giữ nụ cười dịu dàng thuần khiết như nhành liễu rụng rơi chẳng nhuốm bụi trần.

Linh hồn đã tráo đổi, nhưng chẳng ai phát hiện ra sự khác thường.

Cô là một người bị lãng quên.

Khi Y Nhân tỉnh lại, cô chỉ hi vọng mình tiếp tục bị lãng quên.

Nhưng trái với ý nguyện của cô, mới được ăn không ngồi rồi như lợn vỏn vẹn có mười ngày, sự bình yên của cô lại bị phá vỡ như vậy.

Tỷ tỷ khuynh quốc khuynh thành bắt đầu dụ dỗ cô thay thế tỷ ấy gả cho người ta.

Y Nhân cũng chẳng có ý kiến gì, trong xã hội phong kiến này, nếu cứ ở nhà mẹ đẻ mãi nhất định sẽ bị người ta chỉ trích, gả phứt đi còn có thể an nhàn suốt đời.

Hơn nữa tỷ tỷ nói điều kiện của người đó cũng rất khá.

Giàu có, nhàn hạ, cũng không nắm quyền lực trung tâm gì, dường như là một lựa chọn hoàn hảo.

Y Nhân vừa tính toán vừa lơ đãng cười.

"Sao nào, tiểu muội?" Y Lâm mở to cặp mắt mỹ lệ phi thường chăm chú nhìn cô.

Y Nhân ngây ngô gật gật rồi lại ngoạm tiếp một miếng kem, gật đầu nói: "Được thôi."

Y Lâm rạng rỡ mặt mày, đưa tay véo véo gương mặt tròn tròn của Y Nhân, nói: "Về sau làm vương phi phải nhớ tới tỷ tỷ đó nhe."

Y Nhân cười tít mắt, nghĩ: còn không phải vì tỷ muốn làm hoàng phi sao, bằng không đâu có đẩy cho tôi?

Mà thôi, lợi dụng thì lợi dụng, dù sao cô cũng chẳng mất gì.

Rốt cuộc hôn sự đã được quyết định như vậy.

Dường như Y gia lần đầu tiên phát hiện ra còn có một nhị tiểu thư trong thâm khuê, đình viện hoa lệ mà quạnh quẽ đó lập tức được trang hoàng, đèn lồng đỏ treo cao, Y Nhân cũng bị mấy vị mệnh phụ phu nhân hành lên hành xuống, bắt mặc áo hồng mũ phượng.

Hôn sự đã định, ba ngày sau sẽ xuất giá.

Tiêu Dao phủ đưa sính lễ đến, bà mối lo liệu đủ thứ lễ nghi.

Nhất thời tin Tiêu Dao vương lấy con gái một thương gia truyền khắp cả thành, có điều mọi người đều biết đây chẳng qua là trò đùa mà Tiêu Dao vương hứng lên bày ra thôi.

Ai bảo Y Lâm tiểu thư đó cao giá như vậy chứ?

Vả lại trong Tiêu Dao vương phủ đã có một chính phi, ba trắc phi, ái thiếp càng nhiều vô số.

Lần này trống dong cờ mở cưới con gái Y gia chẳng qua là khoe mẽ mà thôi.

Ai nấy dự tiệc cưới đều cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Đại hôn

Hôm Y Nhân xuất giá tiết trời rất tốt, dương quang xán lạn.

Y Nhân vén rèm kiệu, nhìn vầng thái dương đỏ hồng rực rỡ trên trời, chớp chớp mắt rồi ngáp một tiếng.

Rèm kiệu buông xuống, gió xuân phơi phới thổi lật một góc rèm, thấp thoáng nhìn thấy tân nương tử lắc la lắc lư ngồi bên trong, chẳng biết có phải vì kiệu tròng trành quá hay không?

Trống dong cờ mở, tiền hô hậu ủng tới Tiêu Dao vương phủ.

Kiệu hoa dừng lại, hỉ nương bên cạnh đã tới cung cung kính kính vái chào Hạ Lan Tuyết đứng chờ trước cửa.

Hạ Lan Tuyết nhướng mày, xem như đáp lễ.

Hỉ nương lùi xuống ngay, nhưng chẳng chịu cúi đầu xuống, cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn Hạ Lan Tuyết.

Thị vệ đứng sau Hạ Lan Tuyết nhận ra ngay vẻ khác thường của hỉ nương, nhưng cũng chẳng ngăn cấm.

Ài, sao mà cấm được chứ?

Những người đứng chật đường kia đều như vậy cả.

Thị vệ thở dài, cũng nghiêng đầu nhìn vương gia nhà mình.

Hạ Lan Tuyết thân mang hỉ phục, rạng rỡ như vầng dương chính ngọ tháng ba.

Môi hồng răng trắng, khí độ hiên ngang như cây ngọc đón gió, khiến nam nhân nữ nhân cả nước chỉ biết che mặt tự thẹn không bằng.

Nữ nhân không hiên ngang bằng y, nam tử thì chẳng quyến rũ được như y.

Tuyệt diễm như vậy trai gái gì cũng không sánh kịp.

Theo cách nói sau này của Y Nhân: đó chính là kẻ bất nam bất nữ.

Giờ đây y đang bước xuống thềm.

Vượt qua đôi sư tử đá thắt lụa đỏ.

Đi thẳng về phía tân nương của y. Đương nhiên không biết là tân nương thứ bao nhiêu rồi.

Gần đến nơi, Hạ Lan Tuyết liếc mắt nhìn hỉ nương đã lảo đảo muốn ngã. Cặp mắt tà mị vừa liếc qua, nụ cười khuynh thành khuynh quốc đã làm lu mờ cả ánh dương quang xán lạn.

Trong đám đông xem náo nhiệt đã có một nhóm người ngã nhào, lại bị người phía sau bon chen tới dẫm cả chân lên.

Theo thống kê mỗi lần Hạ Lan Tuyết xuất hiện đều khiến mấy chục người tử thương, mà Hạ Lan Tuyết toàn thân hỉ phục sức sát thương lại càng vô cùng, hôm đó đúng là thây chất thành đống, gió thảm mưa sầu, kinh thiên động địa quỷ khốc thần sầu, hệt như đồ sát toàn thành – hiển nhiên đó là chuyện sau này mới nói.

Tình huống hiện giờ là, Hạ Lan Tuyết cuối cùng đã dừng trước kiệu hoa.

Dưới ánh nắng chói chang, thân hình cao lớn của y in bóng xuống tấm rèm, chiếc bóng cũng lay động theo rèm kiệu.

Sau rèm thấp thoáng dáng người của tân nương rụt rè e thẹn, còn giấu mặt sau cây tỳ bà.

"Người đời đều biết Y gia tiểu thư tuyệt sắc, ngàn vàng khó gặp được một lần, hôm nay là ngày đại hỉ chi bằng để mọi người chiêm ngưỡng sắc đẹp của vương phi một chút được chăng?" Giọng nói của Hạ Lan Tuyết trong trẻo êm tai như suối reo trong núi, như gió thổi qua rừng.

Người trong kiệu vẫn yên lặng, đúng là tác phong của tiểu thư khuê các.

Hạ Lan Tuyết cau mày.

Y hơi cúi xuống đưa tay vén rèm kiệu, cánh tay còn chưa chạm đến rèm đã khựng lại giữa chừng.

Hình như, hình như…

Đôi mày nhíu lại, không biết đã khóa chặt bao nhiêu trái tim thiếu nữ?

Hạ Lan Tuyết khựng lại, chần chừ chẳng chịu ngó vào.

Mọi người chỉ cho rằng y thương hương tiếc ngọc, nho nhã ung dung, chẳng cần gấp gáp, ai nấy đều nín thở chờ xem dung mạo tuyệt thế của Y gia tiểu thư.

Ngón tay Hạ Lan Tuyết siết lại, quyết định bỏ qua ảo giác vừa rồi.

Khi nãy hình như y nghe thấy tiếng ngáy khò khò – chắc chắn là ảo giác!

Thử hỏi thiên hạ làm gì có nữ nhân nào lại ngủ trong ngày đại hôn chứ, huống chi là thành thân với Hạ Lan Tuyết y!

Hạ Lan Tuyết gạt bỏ nghi ngờ rồi quả quyết vén rèm kiệu lên, tư thế thanh thoát ưu nhã.

Khi Hạ Lan Tuyết chết sững người, Y Nhân đang mơ thấy món kem Haagen-Dasz (1) ở thời hiện đại.

Kem ngũ sắc a, chocolate a, dâu tây a, chuối a, cafe a… ai ya, quanh mình toàn kem là kem…

Y Nhân nhểu nước miếng.

_____

(1): Häagen-Dazs: một thương hiệu kem nổi tiếng được thành lập năm 1961 tại New York

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Sơ kiến

Rất nhiều năm về sau, khi Hạ Lan Tuyết ôm Y Nhân đứng trên cao nhìn xuống kinh thành, y cười nói: "Lần đầu tiên gặp nàng, thấy nàng ngủ say sưa như vậy, yên ổn như vậy, khiến ta…"

"Sao?" Y Nhân quay lại ôm eo y, mơ mơ màng màng hỏi.

"Muốn đánh nàng." Hạ Lan Tuyết phá lên cười: "Ngay từ đầu nàng đã khiến người ta mất bình tĩnh rồi."

Y Nhân ngượng ngùng quẹt quẹt mũi nói: "Biết sao được, kiệu hoa lắc la lắc lư như vậy không ngủ thật là có lỗi với bốn kiệu phu đó." Hơn nữa trong mộng còn mơ thấy kem Haagen Dasz nữa.

Hạ Lan Tuyết cười cười nựng nịu cô, không nói thêm nữa.

Có điều hôm đại hôn đó, quả thật… muốn đánh nàng.

…

Hạ Lan Tuyết cố kiềm chế lắm mới không phát tác tại đương trường.

Y không muốn tự hủy hình tượng của mình.

Nhưng cô gái trước mặt gương mặt bầu bĩnh gục xuống ngáy khò khò, hàng mi khẽ lay động, kinh khủng hơn là dáng vẻ lúc ngủ của cô nàng cực kỳ bất nhã, nước dãi nhỏ ròng ròng xuống áo tân nương.

Hạ Lan Tuyết rùng mình: lẽ nào đây là đại mỹ nữ khuynh thành trong truyền thuyết?

Người trong kinh thành có vấn đề sao? Mắt thẩm mỹ chỉ đến thế thôi à?

Nhẫn nại hồi lâu, cuối cùng trước cảnh mọi người đều kinh ngạc đến im phăng phắc, y đành vỗ nhẹ vai Y Nhân, khách sáo: "Y tiểu thư, đến nơi rồi."

Lúc này Y Nhân mới bừng tỉnh, còn đang mơ màng món kem ngũ sắc Haagen Dasz chưa kịp định thần lại, đã bị một bóng người đẹp trai lồng lộng đập vào mắt.

Phải nói là gương mặt đẹp trai lồng lộng.

Cô ngẩn ra hồi lâu mới hỏi: "Ngươi là Hạ Lan Tuyết?"

Hạ Lan Tuyết nheo mắt nhìn cô, vẻ mặt ôn hòa.

Y Nhân mở cờ trong bụng.

Ban đầu cho rằng chỉ tìm đại một chỗ dựa nào ngờ chỗ dựa còn rất đẹp trai, xem như là được khuyến mãi rồi.

"Thật ngại quá." Cô vội đưa tay chùi nước dãi rồi sửa sang lại y phục, nghiêm mặt nói: "Ta đã chuẩn bị xong, có thể bái đường rồi."

Ngữ khí như đùa bỡn đó khiến Hạ Lan Tuyết lại sững ra.

Rồi sau đó là nổi giận.

Y gia chẳng qua chỉ là thương nhân, mà rõ ràng nữ tử trong kiệu hoa không phải là Y gia tiểu thư khuynh quốc khuynh thành như đồn đại, hơn nữa, cô ta

lại dám bỡn cợt với vương gia y như vậy.

Hạ Lan Tuyết rất khó chịu.

"Cô thật sự là Y Lâm Y tiểu thư à?" Hạ Lan Tuyết cố nén giận, khẽ hỏi.

Khi hỏi, cặp mắt phượng hờ hững mê người đó chợt lóe lên sắc lạnh.

Vẻ lạnh lùng đó chỉ một mình Y Nhân trông thấy.

Cô bất giác ớn lạnh, ấn tượng bị giai đẹp mê hoặc ngay lần đầu gặp mặt đã biến mất.

Nam nhân này quá nguy hiểm, lòng cô thầm cảnh giác.

"Ta là Y gia tiểu thư nhưng không phải Y Lâm. Ta là Y Nhân, muội muội của Y Lâm." Cô lấy lại bình tĩnh, cao giọng đáp.

Tình huống này Y Nhân không phải không lường đến, từ khi biết mình thay tỷ tỷ xuất giá, cô đã hiểu sẽ phải vượt qua ải này.

Nên dưới ánh nhìn chăm chú mà lạnh lùng của Hạ Lan Tuyết, Y Nhân vẫn giữ được bình tĩnh.

Vả lại, đây mới là điều cô mong mỏi.

Tốt nhất là tên vương gia này vì thế mà không đoái hoài đến cô, tống cô vào lãnh cung, để mặc cô tha hồ ăn ngủ, thật là sung sướng.

"Y Nhân?" Hạ Lan Tuyết cau mày nghĩ ngợi, hình như trong trí nhớ không có cái tên này.

Lẽ nào một thương gia hèn mọn lại dám lừa gạt cả hoàng thân sao?

Y Nhân cũng chẳng giục giã, ung dung đợi y phản ứng.

Tên thị vệ nhanh nhẹn thông minh đứng sau Hạ Lan Tuyết sớm đã lủi đi tra xét hộ tịch.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Động phòng

Khi Hạ Lan Tuyết đỡ Y Nhân bước xuống kiệu hoa thì tên thị vệ chuồn đi tra xét đã chạy về, ghé tai báo cáo tình hình cho Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết càng sa sầm mặt xuống nhưng ngại mọi người ở đó nên không tiện phát tác.

Thế là, vào phủ.

Thế là, đóng cửa.

Phải, đóng cửa. Tân nhân vừa bước vào phủ vương gia, quản gia liền khép hai cánh cửa lớn lại, ngăn toàn bộ đám người qua đường xem nhiệt náo lại bên ngoài.

Khi cánh cửa lớn kèn kẹt khép lại, Hạ Lan Tuyết liền buông ngay cánh tay đang đỡ Y Nhân ra.

Y Nhân bị hẫng, nhất thời đứng không vững liền ngã nhào, cắm mặt xuống đất.

Châu ngọc trên đầu rơi lộp độp, y phục lấm đầy đất cát, trông cực kỳ nhếch nhác.

Y Nhân chẳng nói chẳng rằng, gắng gượng tự bò dậy.

Hạ Lan Tuyết có phần kinh ngạc nhìn cô, nhưng vừa trông thấy bộ dạng vụng về lóng ngóng, y lại thấy chán ghét.

Y cũng chẳng hề xin lỗi.

Giữa lúc hai người lặng thinh, tiếng cười đùa huyên náo trong phòng lại rộ lên một chập, tuy đám người qua đường đã bị chặn lại bên ngoài, nhưng trong phủ vẫn còn những tân khách khác.

Có điều đám tân khách này chẳng phải mệnh quan triều đình, phần lớn là con ông cháu cha, quý tộc lưu manh và những kẻ được gọi là danh sĩ phong nhã trong kinh thành mà thôi.

Thấy tình cảnh đó, đám tân khách cười cười cợt cợt đợi coi kịch đó tất nhiên chẳng chịu bỏ qua, ai nấy đều xúm lại, mang rượu đến trêu chọc Hạ Lan Tuyết: "Vương gia, tuy đã cưới nhầm muội muội nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân, vương gia nên thương hương tiếc ngọc mới phải."

Lại có người nói: "Hôm khác lại tới Y gia cầu thân, cưới cả hai tỷ muội không phải càng tốt sao?"

Còn có kẻ nói: "Xem ra Y Lâm một lòng muốn nhập cung, vương gia cũng đừng tranh làm gì, nhường lại cho hoàng đế bệ hạ đi."

…

Trước những lời xúc xiểm đó, Hạ Lan Tuyết càng sa sầm mặt xuống, đi thẳng đến đại sảnh mặc xác Y Nhân: "Được rồi, dù sao cũng được một phen náo nhiệt, chúng ta uống rượu tiếp đi, người đâu, kêu các vương phi ra đây bồi tiếp khách khứa của bản vương uống rượu. Mọi người không say không về, đừng vì chuyện này mà mất hứng nhé."

"Vương gia không mất hứng là được rồi." Mọi người nhao nhao lên rồi tản ra, chen nhau tới đại sảnh.

Dọc đường Hạ Lan Tuyết đã cởi bỏ hỉ phục trên mình, bên trong chỉ mặc một tấm áo chẽn màu xám bạc, càng lộ rõ thân hình dong dỏng, đẹp trai ngời ngời.

Sự chú ý của mọi người chuyển ngay sang Hạ Lan Tuyết đang bắt đầu uống thả cửa, Y Nhân bị bỏ lại trơ trọi một mình, bên cạnh chỉ còn một tiểu a hoàn từ Y phủ bồi giá theo.

Ánh mắt tiểu a hoàn này cũng dán chặt vào thân hình Hạ Lan Tuyết ở đằng xa, trước sau cũng chẳng nhìn ngó gì đến tiểu thư nhà mình.

Y Nhân cũng chẳng muốn cản trở người khác ngắm giai đẹp, tự mình phủi phủi áo rồi tự đi tìm tân phòng, rất có phong thái chủ nhân.

Không nhìn thì thôi, thoạt nhìn cô đã lặng người líu lưỡi, không rời mắt được.

Sao một phủ vương gia nhỏ xíu cũng tu tạo hệt như hoàng cung vậy, so với vẻ nguy nga tráng lệ của Y gia chỉ có hơn chứ không kém.

Đình đài lầu các, đường nhỏ lối quanh, văn trúc trùng trùng, giả sơn điệp điệp.

Dù cảnh vật rất nhiều nhưng không hề ngổn ngang, trái lại rất nhã nhặn quý phái, vừa có vẻ mơ màng huyền hoặc của khói sóng Tô Hàng, lại vừa có sự thực dụng của kiến trúc phương Bắc.

Tìm một tân phòng nhỏ xíu ở một nơi như thế này sao?

Y Nhân thấy mình như đang nằm mơ.

Người giàu nhất thế giới cũng không xa xỉ thế này, cô bắt đầu nhớ nhung căn phòng của mình ở hiện đại.

Không phải là một căn phòng sao? Còn gì nữa chứ?

Y Nhân nhìn quanh một lượt, cuối cùng quyết định tự mình đi tìm. Chợt xa xa một đám mỹ phụ áo hồng áo lục từ cửa ngách bước ra, chẳng đợi Y Nhân phản ứng bọn họ đã nhanh như điện chớp phóng qua cô, chạy tới đại sảnh, một bầy oanh oanh yến yến vây lấy Hạ Lan Tuyết, ân cần chuốc rượu, ân cần gắp đồ ăn, ai nấy đều đạt đến trình độ kỹ nữ chuyên nghiệp.

Đám a hoàn chờ phục dịch xung quanh cũng luôn miệng phụ họa theo Cảnh vương phi, Lệ vương phi.

Đó là mấy vị vương phi của Tiêu Dao phủ sao?

Y Nhân bỗng chốc không nói nên lời, quyết tâm vào lãnh cung càng thêm kiên định.

Cô quay đi, định lẻn ra ngoài theo cửa ngách, nào ngờ vừa dợm bước đã ngã bịch xuống đất.

Té ra thắt lưng vừa nãy đã tuột ra, gấu quần xếp nếp thõng xuống, Y Nhân không cẩn thận đã giẫm phải gấu quần.

Cú ngã này khiến tiểu a đầu mê mẩn ngắm giai bên cạnh định thần lại ngay, vội vội vàng vàng cúi xuống định đỡ nhị tiểu thư nhà mình, nhưng Y Nhân đã tự bò dậy được.

Cô vẫn không quen được người khác hầu hạ.

Còn đang lồm cồm bò dậy, một bàn tay thon dài đã chìa ra trước mặt Y Nhân, rồi một giọng nói êm đềm như nước hờ hững lọt vào tai.

"Cô không sao chứ?"

Y Nhân ngẩng đầu lên, lần này cô chẳng tới nỗi lóa mắt vì giai đẹp.

Gương mặt trước mắt không đẹp tuyệt trần như Hạ Lan Tuyết nhưng rất thanh tú, nhìn rất… dễ chịu, vô cùng dễ chịu.

Lòng Y Nhân chống chếnh, cảm giác thoải mái ấm áp như được uống ly trà nóng ngày đông từ từ thấm vào lòng.

Gương mặt cô ửng hồng, mặc kệ tayd dầy bùn đất, bám ngay lấy bàn tay nuột nà đó chẳng hề khách khí.

Người đó mỉm cười nắm chặt rồi kéo cô dậy.

Y Nhân đứng dậy nhưng chẳng chịu buông tay ra, chỉ chăm chú nhìn người đó.

Bất giác cô nhớ tới tỷ lệ vàng (1).

Khi xưa đi học, khi thày giáo dạy về tỷ lệ vàng chỉ nói rất đơn giản: tỷ lệ vàng chính là sự phân chia tỷ lệ hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Cô vẫn cho rằng giải thích của thày giáo quá ư trừu tượng, nhưng hiện giờ cô đã tin rồi.

Trên đời này, thứ có tỷ lệ vàng thực sự chí ít cũng là nam nhân trước mặt này, không chê vào đâu được – cho dù không anh tuấn cho lắm, nhưng nói chung là miễn chê.

Người đó lại cười cười như gió xuân, cũng chẳng vội rụt tay về.

"Bùi Nhược Trần!" Bên trong vang lên tiếng gọi lè nhè của Hạ Lan Tuyết, nam tử đó rời mắt khỏi Y Nhân, ngoảnh nhìn vào trong.

"Ngày đại hỉ của bản vương sao bây giờ ngươi mới tới?" Hạ Lan Tuyết ngồi bên trong đập bàn hét: "Không nôn nóng nhìn mặt mỹ nhân sao?"

Nam tử tên Bùi Nhược Trần đó quay lại mỉm cười rồi rút tay về, hỏi: "Vị này là tân nương tử ư?"

"Nhầm rồi!" Hạ Lan Tuyết bực bội nói: "Là muội muội của tân nương tử, ài, ta nói đó, còn chưa tìm người đưa tân vương phi vào trong, đứng đó dọa khiếp quý khách của ta rồi."

"Vương gia đừng nói vậy, vị vương phi này tuy dung mạo không chim sa cá lặn như các vị vương phi nhưng bầu bĩnh đáng yêu, cũng là một phong thái đó." Có người an ủi.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, đểu cáng nói: "Bản vương chẳng muốn thưởng thức phong thái đó chút nào, nếu Lưu huynh thích thì cho huynh mượn cũng được."

"Vậy đâu được, lần trước mượn Ngô vương phi của vương gia, Lưu mỗ còn chưa trả lại mà."

"Có sao đâu, không trả cũng được, chỉ là nữ nhân thôi mà." Hạ Lan Tuyết nhếch mép cười, gương mặt tuấn tú đó ngoảnh sang nhìn mấy nàng vương phi đang ngồi, hết thảy các nàng đều thất sắc.

Những người bên cạnh sững sờ nhìn y, không khỏi nghĩ: chẳng trách, bản thân y đã biến thái đến mức này rồi, còn có mỹ nhân nào lọt được vào mắt y nữa chứ?

———————

(1): Tỷ lệ vàng: thỉnh xem thêm ở đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BB…B%87_v%C3%A0ng

Mặc đám người xung quanh cười đùa chế nhạo vô cùng quá quắt, Bùi Nhược Trần vẫn thản nhiên hành lễ, khẽ nói: "Bùi Nhược Trần tham kiến vương phi."

Y Nhân vừa mừng vừa lo gật gật đầu.

Bùi Nhược Trần chẳng nói gì thêm chỉ lễ độ nghiêng mình rồi đi lại phía bàn tiệc.

Khi y bỏ đi, Y Nhân ngửi thấy mùi mực thơm thơm thấm vào lòng, thật là dễ chịu.

Y đã đi xa tít mà Y Nhân vẫn ngây người đứng yên tại chỗ.

Hạ Lan Tuyết xa xa cũng nhìn thấy, tuy y không đoán được chuyện gì nhưng chẳng hiểu sao lại thấy buồn bực trong lòng, vẫy tay nói: "Sao còn không tới đưa tân vương phi về phòng!"

Vương gia đã thúc giục, đương nhiên hai thị nữ bước ra ngay, khách khách khí khí mời Y Nhân ra khỏi tiền sảnh theo cửa ngách tới tân phòng mới thu xếp ở hậu viên.

Tuy không khua chiêng gõ trống bái thiên địa nhưng Y Nhân thấy cũng chẳng sao cả, lại càng nhàn nhã đỡ phiền hà.

Không biết đi qua bao nhiêu khúc quanh, xuyên qua bao nhiêu đình viện, rốt cục cũng tới được tân phòng ở nơi sâu nhất của hậu viện, Y Nhân cũng đã mệt muốn chết.

Cô cũng chẳng buồn nhìn kỹ xem tân phòng trang trí có đẹp hay không, nghênh nghênh ngang ngang đẩy cửa bước vào, gỡ bỏ trang sức, cởi áo ngoài định lên giường.

Hai thị nữ dẫn Y Nhân vào vội vàng kéo cô lại: "Vương phi, còn phải đợi vương gia về nữa…"

"Vương gia đâu có bảo ta đợi y." Y Nhân chớp mắt, ngây thơ nói.

Thị nữ nghẹn lời, nhất thời cũng không biết đáp thế nào.

"Được rồi." Y Nhân thấy thị nữ khó xử cũng thân mật an ủi: "Các người cứ nói không biết rồi đứng ngoài đợi là được, ta đi ngủ đây." Dứt lời, cô nhoẻn cười ngây thơ rồi vung chân hất văng giày đi, leo tót lên giường tiếp tục giấc mơ còn dang dở.

Kem ngũ sắc Haagen Dasz…

Y Nhân chìm vào cõi mộng rất nhanh, nhưng không mơ thấy kem Haagen Dasz mà trông thấy một gương mặt vô cùng thanh thoát dễ chịu, cười nói dịu dàng, ôn nhuận như ngọc.

Không biết giấc mộng xuân đó dài bao lâu, Y Nhân mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng quỳ lạy bên ngoài, tựa hồ có người đang thỉnh an, nói cái gì "vương gia cát tường".

Vương gia?

Cô giật nảy mình, cuối cùng cũng ý thức được sự thật, giờ đây mình đã gả về làm vợ người ta.

Đêm nay chính là đêm động phòng.

Nến hồng nhỏ lệ trên bàn, đã cháy tàn rồi.

Y Nhân mở mắt, nhìn qua khe cửa trông ra màn đêm lạnh lẽo bên ngoài, không trăng không sao, đêm đen gió lớn, chính là thời điểm để giết người phóng hỏa.

Vương gia tới làm gì chứ?

Lẽ nào không phải tống thẳng cô vào lãnh cung ư? Trước khi tống vào lãnh cung còn muốn giày vò cô một phen hay sao?

Y Nhân cũng chẳng phải loại người quá đề cao trinh tiết, huống chi người đó lại là phu quân trên danh nghĩa của cô.

Cô có thể chịu đựng, xem như là cái giá phải trả cho cuộc sống an hưởng phú quý nhàn tản về sau đi.

Có điều miễn được thì miễn đi, việc gì đó có lẽ rất tốn sức a…

Y Nhân đang mải mê tính toán thì tiếng bước chân trầm ổn đó đã dừng lại trước cửa phòng.

Đâu còn thời gian mà nghĩ ngợi nhiều, cứ tắt đèn đi rồi nói.

Cô lồm cồm bỏ dậy, lò dò định đi tắt đèn nhưng bàn đặt cách giường khá xa, cô thò tay ra với với, còn chưa với tới bàn thì kẹt một tiếng, cửa phòng đã mở ra.

Y Nhân giật mình, mất thăng bằng, nửa người trên chới với ngã lộn cổ xuống giường.

Đây là cú ngã thứ ba trong một ngày của cô.

Y Nhân rất bực bội.

Hạ Lan Tuyết đứng trước cửa lạnh lùng nhìn cảnh tượng trong phòng, cũng rất bực bội.

Tên lính đi dò la khi nãy nói nhị tiểu thư Y gia ngây ngốc từ bé, trước đó y còn không tin nhưng nhìn thấy cảnh thảm hại trước mặt, y đã tin đến chín phần.

Vừa ngốc vừa béo. Hạ Lan Tuyết càng lúc càng thấy mình bị bỡn cợt, chỉ muốn quay mình bỏ đi.

Quyết định tới xem cô ta một chút thật là sai lầm!

Hai người một trên một dưới trân trối nhìn nhau, lại sa vào tình thế căng thẳng.

Đôi bên im lặng hồi lâu, vẫn là Y Nhân mở miệng trước.

Chỉ thấy cô cười híp mắt, ngây thơ vô số tội nói: "Ha, ta đang định tắt đèn đi ngủ."

Hạ Lan Tuyết mím môi không đáp.

Y Nhân vội gắng gượng bò dậy, có điều tư thế ngã chổng vó thật quá đặc sắc, thời gian qua cô lại lười vận động, eo lưng không dùng sức được, tay đành huơ loạn trên không tìm điểm tựa.

Ban đầu Hạ Lan Tuyết chỉ lạnh lùng nhìn, khi thấy cô huơ tay loạn lên, không biết sao y lại nhớ đến cảnh tượng Bùi Nhược Trần đỡ cô dậy ban chiều, cũng không biết có cảm giác gì, cuối cùng y bước lại nắm chặt lấy vai cô, kéo cô ngồi dậy, thoát khỏi tình trạng ngã chổng vó.

Ngồi ngay ngay ngắn ngắn trên giường cưới.

Hơi thở của Y Nhân dần dần bình ổn lại, cô liền thấy ngay gương mặt Hạ Lan Tuyết đang kề sát bên.

Gần như vậy, lại trân trối nhìn nhau lần nữa.

Cô ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trong hơi thở của y.

Hạ Lan Tuyết ngà ngà say càng tuấn tú vô song, khiến người ta lóa mắt, không dám nhìn thẳng vào y. Hoa hậu thế giới cũng phải thấy hổ thẹn.

Y Nhân nuốt nuốt nước bọt, cả nửa ngày mới nói: "Tắt đèn đi ngủ thôi." Nói rồi cô vờ vịt nhìn sắc trời bên ngoài, nói thêm: "Muộn quá rồi."

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết lóe lên.

Tuy y quả thực chẳng hứng thú gì với nữ nhân ngớ ngẩn này, nhưng dẫu sao cũng là của lạ…

Nào ngờ, đang khi y còn cân nhắc thì Y Nhân đã ba chân bốn cẳng leo xuống giường, chạy tới bên bàn nhanh nhảu thổi tắt phụt nến rồi lại hăm hở chạy về, vì phòng tối om nên cô không khỏi giẫm phải chân Hạ Lan Tuyết. Cô vội vàng thành thật nói một tiếng "xin lỗi" rồi mau mắn leo lại lên giường, nhanh nhẹn cứ như xông vào chiến trường giai đẹp.

Y Nhân thực sự muốn ngủ, đang lúc tiết xuân se lạnh mà chui ra khỏi chăn ấm, rất lạnh a.

Cô chui lại vào chăn, quấn thật chặt, chẳng buồn để ý Hạ Lan Tuyết ra sao.

Dù sao nếu y muốn gì gì thì đã gì gì rồi. Y không làm gì cô càng đỡ mệt.

Coi như bị quỷ áp đi.

Y Nhân không buồn đếm xỉa cũng chẳng lo lắng lắm, lòng thoải mái, tự nhiên thấy buồn ngủ.

Đợi một lát thấy người bên cạnh chẳng có động tĩnh gì, Y Nhân càng yên tâm thiêm thiếp ngủ.

Chỉ cần qua một đêm nay, cuộc sống hạnh phúc đã ở trong tầm tay rồi.

Cô nằm nghiêng, mỉm cười rồi chìm vào giấc mộng.

Hạ Lan Tuyết trước giờ chưa từng bị ghẻ lạnh phải đứng một mình giữa động phòng tối như hũ nút để cái lạnh đầu xuân thấm vào người. Tân nương của y đã quấn chăn ngáy khò khò, rõ ràng chẳng đếm xỉa đến sự tồn tại của y.

Đứng không biết bao lâu, nghe thấy tiếng ngáy của Y Nhân càng lúc càng đều đặn, càng lúc càng trắng trợn, Hạ Lan Tuyết nổi giận, cũng cởi giày leo lên giường, kéo chăn của Y Nhân ra, kéo qua kéo lại khiến đôi uyên ương giỡn nước thêu trên tấm chăn trông sống động như thật.

"Làm gì thế?" Y Nhân mơ mơ màng màng thấy có người cướp chăn của mình, một luồng gió lạnh thốc vào, cô giữ chặt lấy chăn không chịu buông ra.

Hạ Lan Tuyết bừng bừng giận dữ, chẳng buồn để ý đối phương là nữ tử, nhất quyết kéo chăn ra, nói: "Ta là phu quân của cô, cô phải hầu hạ ta suốt ngày suốt đêm!"

"Không hầu hạ thì sao?" Y Nhân bíu chặt lấy tấm chăn y như gấu trúc, líu lưỡi hỏi.

"Không hầu hạ thì cô đừng trách bản vương…" Hạ Lan Tuyết còn chưa dứt lời, không ngờ Y Nhân vừa nãy còn mơ mơ màng màng đã mở to cặp mắt long lanh nhìn y đầy mong đợi: "Ngươi sẽ làm gì?"

Hạ Lan Tuyết liền nuốt ngay hai chữ "ghẻ lạnh" xuống. Sao y càng lúc càng cảm thấy mình bị lường gạt thế này?

Hạ Lan Tuyết nín bặt, nhẫn nại một hồi, rốt cục cũng chẳng nói ra lời gì quá đáng, chỉ buông tay không co kéo nữa, chui vào chăn ngả mình nằm xuống.

Y chợt thấy hành vi của mình rất nhảm nhí, vốn chỉ định tới xem xem một chút rồi đi, sao còn ở lại?

Bản thân mình thật chẳng ra gì, cứ đứng ỳ ra đó nữa chứ.

Hạ Lan Tuyết thấy bực bội vô cùng.

Đang lúc lửa giận sắp bùng lên, Y Nhân bên cạnh không biết vì sao cũng chẳng giằng co nữa mà nằm xuống một bên, quay lưng vào y, lại bắt đầu quấn chặt chăn.

Trong khoảnh khắc an tĩnh này, hơi ấm của tấm chăn hòa quyện giữa hai người.

Tiếng ngáy của Y Nhân vang lên khe khẽ.

Hạ Lan Tuyết chợt thấy một ảo giác vô cùng êm dịu, cánh tay đang giơ lên lại nhẹ nhàng hạ xuống.

Thôi đi, cô ấy vừa vào cửa đã bị ức hiếp, đêm nay xem như tha cho cô ấy đi.

Nghĩ vậy, Hạ Lan Tuyết nhắm mắt lại, nhờ bóng tối và men rượu y nhanh chóng thiếp đi.

Hơi lạnh khiến hai người càng rúc vào gần nhau hơn.

Hạ Lan Tuyết ngủ thẳng giấc, khi tỉnh dậy trời đã sáng bạch, ánh nắng xuyên qua song cửa soi xuống sàn nhà, từng đốm từng đốm nắng lấp lánh như châu ngọc.

Y thoáng ngẩn ngơ, toan giơ tay ra hứng lấy những giọt nắng nghiêng nghiêng đó.

Nhưng nắng mai như nước, liền theo kẽ tay trôi xuống.

Hạ Lan Tuyết thoáng vẻ cảm thương, cánh tay chìa ra quên không rụt lại.

Đột nhiên bên cạnh có gì đó cử động. Y giật nảy mình, ánh mắt sắt lại, cánh tay đang chìa ra lập tức lật lại chém xuống bên mình.

Y Nhân hé tấm chăn trùm kín đầu ra, hai tay dụi mắt, mới dụi được mấy cái liền nghe thấy tiếng gió rít.

Trong chớp mắt đó, Hạ Lan Tuyết chợt nhớ ra chuyện đêm qua, cánh tay liền khựng lại, bàn tay thiếu chút là chạm vào chóp mũi Y Nhân.

Y Nhân ngơ ngác nhìn cánh tay ngay trước mũi mình, hai mắt cơ hồ lác xệch.

Xảy ra chuyện gì thế này?

Thể dục buổi sáng?

"Ta bảo…" Sau phút kinh ngạc, cô ấp úng mở lời.

Hạ Lan Tuyết lồm cồm bật dậy như mèo bị đạp phải đuôi, cũng chẳng buồn khoác áo cứ như vậy chạy thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Thị nữ đợi bên ngoài từ sớm liền quỳ ngay xuống thỉnh an vương gia, ríu ran không ngớt.

Y Nhân run run rẩy rẩy đẩy cửa phòng ra, còn chưa kịp định thần lại, người đó đã chạy xa rồi.

Y Nhân dụi dụi mắt, nhìn đám thị nữ tóc tai ướt đẫm sương bưng nước rửa mặt vào.

"Y sao vậy?" Y Nhân ngơ ngác hỏi.

Thị nữ lắc đầu hoảng hốt nói: "Không biết ạ." Ngập ngừng một lát lại nói: "Có lẽ vương gia không thích ngủ ở phòng lạ cho lắm."

"Hả?" Y Nhân không hiểu lắm toan hỏi nữa, nhưng ngẩng đầu lên thấy thị nữ đang bịt miệng, nghĩ đến dáng vẻ sợ sệt đó cô quyết định mặc kệ mấy chuyện không đâu này.

Không sai, là chuyện vớ vẩn, cô đâu có coi Hạ Lan Tuyết là người nhà.

Dù y là chồng cô.

Nhưng theo lời Y Nhân thì chỉ là người nuôi nấng cô mà thôi.

"Không cần rửa mặt đâu." Thấy thị nữ xắn tay áo định vắt khăn mặt, Y Nhân xua tay: "Ta đi ngủ tiếp đây."

Nói rồi cô mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của thị nữ, nằm xuống ngủ tiếp, nói rằng đêm qua không ngủ được.

Không ngờ một nam nhi như Hạ Lan Tuyết lại có thói quen đạp chăn ra khiến cô lạnh cóng…

Chỉ mong về sau không phải ngủ chung với y nữa.

Theo trực giác của Y Nhân, mình hẳn đã khổ tận cam lai rồi.

~~~~~

Mỗ R (khẽ hỏi): Ngươi đã chịu khổ rồi chắc?

Y Nhân: Đúng đó!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mỗ R (cười nham hiểm): đừng vội, khổ sở còn ở phía sau kìa….

Y Nhân: Âyyyyyyyyy~~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Lạnh nhạt

Đúng như Y Nhân mong đợi, sớm hôm đó sau khi Hạ Lan Tuyết ba chân bốn cẳng bỏ chạy, liền không trở lại nữa.

Cô bị lạnh nhạt triệt để, sống trong một căn phòng nhỏ sâu tít trong hậu viện cùng một người đầy tớ già, còn có a hoàn bồi giá theo, Y Nhân lại khôi phục lại cuộc sống hạnh phúc của một trạch nữ.

Hôm nay, khi cô tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến ba con sào, tỏa sáng rực rỡ.

Tiểu a hoàn Thập Nhất bước vào, bưng chậu nước và khăn mặt đã vắt khô tới, lau mặt qua quít cho Y Nhân đang mơ màng ngái ngủ. Cuối cùng cũng buộc Y Nhân phải mở mắt ra.

"Nhị tiểu thư." Thập Nhất là a hoàn bồi giá theo, không đổi cách xưng hô, đến giờ vẫn gọi cô là nhị tiểu thư: "Tốt xấu gì cô cũng phải ra mặt chứ, tôi và Trung bá bị bọn họ ức hiếp quá lắm."

Y Nhân dụi dụi mắt, mơ màng hỏi: "Bọn họ là ai?"

"Còn không phải là các vương phi nương nương trong phủ này và bọn a hoàn của họ sao? Lẽ nào nhị tiểu thư không nhận ra gần đây đến cả cơm nước đưa đến cũng bị cắt xén đó."

Y Nhân gật đầu thừa nhận: "Phải đó, ta còn tưởng gần đây giá cả tăng cao chứ."

Giống như quãng thời gian nào đó ở thời hiện đại.

Thập Nhất lườm tiểu thư nhà mình, tức tối: "Dù giá có tăng cũng chẳng nhằm nhò gì với vương phủ đâu."

Y Nhân nghẹn họng, sực tỉnh: giai cấp thông trị, ấy ấy, chút nữa cô quên bây giờ mình đã là giai cấp bóc lột rồi.

Vậy thì yên tâm thoải mái tiếp tục bóc lột thôi.

Cô cũng chẳng có tình cảm yêu nước thương dân gì.

"Rốt cục là chuyện gì thế? Ta đâu có cản trở gì họ, sao họ phải ức hiếp các ngươi?" Y Nhân lại hỏi tiếp.

"Trên đời này phù thịnh chứ ai phù suy, sau lễ cưới tiểu thư đã cả tháng trời không được vương gia lâm hạnh, có thể nói thế này, tiểu thư không phải bị thất sủng mà vốn chưa hề được ân sủng, người trong phủ này đều coi tiểu thư là trò cười, đâu có tôn trọng gì tiểu thư." Thập Nhất càng nói càng tức tối, tay cầm chậu nước hất một cái, hắt hết nước vào người Y Nhân: "Nhất là Lệ vương phi, ỷ là con gái Thái sư nghiễm nhiên coi mình là người cai quản vương phủ, không được bà ta đồng ý thì lão Trịnh đầu bếp đâu dám tùy tiện cắt xén phần cơm của đường đường một vương phi chứ."

Y Nhân vừa nhảy xuống giường tránh bị nước hắt phải, vừa lo lắng hỏi: "Vậy bọn họ có cắt xén phần cơm của ngươi và Trung bá không?"
~~~~~

"Không có đâu." Thập Nhất nói: "Bọn hạ nhân chúng tôi cùng ăn ở từ đường, muốn cắt xén cũng đâu có dễ."

"Vậy thì tốt." Y Nhân giũ giũ mấy giọt nước trên vạt áo, cười nói: "Dù sao ta cũng ngủ cả ngày, không phải tiêu hao năng lượng gì, ăn ít một chút cũng chẳng sao."

Dù sao cô cũng là kẻ lười nhác chẳng làm gì ích nước lợi dân, ăn nhiều cũng phí đi.

Y Nhân chẳng hề thấy uất ức.

Ít ra cô vẫn còn nhẫn nhịn được chút thủ đoạn vụn vặt này.

"Nhưng mà, tiểu thư!" Thập Nhất giận dữ trừng mắt, chỉ hận nước lã chẳng gột nên hồ nói: "Dù Y gia chúng ta chỉ là một thương gia nhỏ xíu nhưng cũng giàu nhất Thiên triều, tiểu thư ở nhà chưa từng bị ức hiếp, sao phải nhẫn nhịn mấy nữ nhân đó! Tiểu thư, cô phải chấn chỉnh lại đi!"

"Chấn chỉnh thế nào đây?" Y Nhân lại hỏi, cặp mắt trong veo như một đứa bé chưa hiểu việc đời.

Thập Nhất thầm thở dài.

Ở Y phủ đã nghe nói nhị tiểu thư là kẻ ngốc, khi bồi giá theo đã tin mấy phần, hiện giờ xem ra quả nhiên là ngốc thật.

Xem ra mọi chuyện đều phải dựa vào Thập Nhất cô thôi!

"Tiểu thư, cô thấy tôi có đẹp không?" Thập Nhất cẩn thận đặt chậu nước rửa mặt xuống, một tay chống nạnh, một tay vén tóc, làm ra vẻ khêu gợi, ỏn ẻn hỏi.

"Ừm…" Y Nhân tựa vào thành giường, nghiêng đầu ngắm cô bé chưa đầy mười bốn tuổi.

Thật ra Thập Nhất cũng có thể coi là ưa nhìn, dáng dấp mảnh mai, yểu điệu thanh tú, ngũ quan xinh xẻo, rất đáng yêu, nếu bỏ thời gian chăm chút một xíu nhất định sẽ là một tiểu mỹ nhân.

Hồi lâu Y Nhân mới gật đầu: "Đẹp đấy."

Lúc này Thập Nhất mới thôi làm bộ làm tịch, sán lại gần nhìn Y Nhân chằm chằm, hỏi: "Tiểu thư, cô cho rằng mình có đẹp không?"

Y Nhân nghẹn họng: "Cái này, cái này…"

Y Nhân còn đang ấp úng không biết trả lời sao, Thập Nhất đã bưng tấm gương đồng đặt trước mặt cô, hỏi lại lần nữa: "Tiểu thư, cô thấy mình có đẹp không?"

Y Nhân chăm chú ngắm mình trong gương cũng chẳng thấy gì không ổn cả, tuy cằm không được thon, khụ khụ, hơi béo một chút, nhưng mắt to, mũi nhỏ miệng nhỏ, cũng không đến nỗi nào.

Tự mình khẳng định được rồi, cô mới yên tâm, thản nhiên nói với Thập Nhất: "Ta thấy mình cũng được."

Tính qua loa đại khái của Y Nhân thật vô cùng nghiêm trọng.

Thập Nhất làm bộ buồn nôn, hồi lâu cô mới bưng ghế đến ngồi trước mặt Y Nhân, đưa gương lại gần rồi chỉ vào mắt Y Nhân nói: "Tiểu thư, cô ngàn vạn lần đừng có mơ, cô xem mắt cô này, to thế này giống hệt mắt trâu, ắt của mỹ nhân đều nhỏ mà dài cả. Cô lại xem mũi cô này, thẳng đuỗn lại hếch lên, trông ghê gớm lắm, chẳng hiền hòa đẹp đẽ chút nào, cô nhìn nhìn miệng mình này, môi dưới dày thế này, tôi nói với cô nhé, miệng cô cứ trều trều ý. Còn gương mặt nữa, gương mặt này" Thập Nhất nói liến thoắng đến đau đầu nhức óc: "Đây mà cũng gọi là mặt sao, đúng là một cái bánh to chình ình!"

Y Nhân bị cô ta nói đến đau lòng rỉ máu.

Đả kích người ta đến mức này à?

"Vậy… da dẻ mịn màng chứ?" Ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cục Y Nhân cũng nghĩ ra được một ưu thế khác của mình.

Vì ở trong nhà suốt, lại còn tẩm bổ nên da dẻ Y Nhân y như trẻ nhỏ, mỏng manh mịn màng.

"Da dẻ cũng chẳng ra gì, Thiên triều ta chuộng võ, làn da rám nắng mạnh khỏe mới là đẹp nhất, da dẻ tiểu thư thế này chỉ tổ bị người ta cười thôi." Nói rồi Thập Nhất thương hại nhìn Y Nhân, thở dài xót xa: "Tiểu thư, cô xấu quá."

Y Nhân lại bị Thập Nhất kết luận như vậy.

Cô còn định biện bạch một câu nhưng nghĩ rồi lại thấy cũng chẳng cần nên mặc kệ, chỉ hơi buồn bã mà thôi.

"Ây…"

"Cho nên, tiểu thư." Thập Nhất ra vẻ khảng khái đầy hào khí, nói: "Chúng ta muốn nâng cao địa vị của mình tại vương phủ thì phải giành được sự sủng ái của vương gia, mà bằng vào dung mạo của tiểu thư, muốn giành được sự sủng ái của vương gia tuyệt đối chẳng có hi vọng gì. Thập Nhất quyết định hi sinh bản thân mình vì tiểu thư, vì tôn nghiêm của Y gia! Dùng sắc đẹp níu giữ trái tim vương gia, vùng lên giải phóng bản thân! Tiểu thư, thành bại chỉ trong một lần hành động này, xin tiểu thư sớm quyết định đi!"

Y Nhân vẫn hoang mang nhìn cô ta, hỏi: "Cô nói xem, rốt cục muốn ta làm gì đây?"

"Tôi muốn nhờ tiểu thư dẫn dụ vương gia đến đây, rồi tôi cố ý làm đổ chén trà, tiểu thư nhân cơ hội trách mắng tôi, càng hung hăng càng tốt, rồi…"

Thập Nhất cười hinh hích, mắt sáng long lanh, cũng chẳng nói thêm nữa.

Y Nhân chớp chớp mắt.

Thì ra muốn cô đóng vai kẻ xấu, thuận tiện làm mai mối a.

Tâm tư của tiểu a đầu này, thật là…

Nghĩ vậy Y Nhân cười tươi tắn, bộ dạng ngây ngô, "Được rồi, ta giúp ngươi."

"Không phải giúp tôi mà là giúp mọi người!" Thập Nhất nghiêm nghị chữa lại.

Y Nhân vẫn cười cười, thờ ơ trước việc chẳng liên quan. Thờ ơ nhưng vô hại.

Rốt cục cũng thu dọn xong xuôi, Y Nhân rời khỏi phòng, thấy Trung bá đang chẻ củi ngoài tiểu viện.

"Trung bá." Y Nhân cười gọi.

"Nương nương buổi sớm…" Trung bá nhìn vầng thái dương chính ngọ, vội chữa lại: "Nương nương buổi trưa tốt lành."

Y Nhân gật đầu hỏi: "Tiểu Trung đỡ chút nào chưa?"

Nghe câu đó Trung bá vội buông ngay cây rìu xuống, xoa xoa hai tay, cười cảm kích: "Đa tạ nương nương ban thuốc, thằng nhóc đó khá nhiều rồi, không biết làm sao để tạ ơn nương nương nữa."

Y Nhân xua xua tay rồi cười, tỏ ý không cần khách khí.

Chẳng qua là sốt rét thôi mà, hồi nhỏ cô cũng đã bị, là mẹ cô dùng phương thuốc đó chữa cho khỏi.

Hàn huyên với Trung bá một hồi, Y Nhân lại đi dạo tiếp, đình viện này kỳ thực cũng khá nhỏ, tại cô chưa từng đi ra khỏi mà thôi.

Thật ra đi mấy bước liền thấy một cái đu, vừa trông thấy Y Nhân đã không muốn đi tiếp nữa rồi.

Bây giờ cô lại ngồi lên cái đu, hai tay nắm dây đu đa đu đưa, ngẩng mặt lên hứng nắng.

Ánh nắng mùa xuân thật là ấm áp.

Bên tai cô chợt vang lên giọng nói của Thập Nhất: nương nương, người nhất định phải dẫn vương gia tới, dù chỉ ngồi xuống uống chén trà cũng được, không thể để bọn người dưới có mắt không tròng kia xem thường mãi.

Cô vốn chẳng để ý chuyện đó, xem thường thì xem thường, thà bớt đi chút cơm canh mà tránh xa được thị phi thì càng tốt.

Cô có thể thanh thản thoải mái sống thế này suốt đời, nhưng còn Thập Nhất thì sao?

Thập Nhất đang lúc dậy thì, thanh xuân mĩ mạo, dựa vào cái gì mà bắt Thập Nhất phải ở cùng cô lần lữa qua ngày đoạn tháng chứ?

Y Nhân khẽ thở dài mấy tiếng: thôi đi, mỗi người một chí, cô vẫn giúp Thập Nhất lần này.

Hạ quyết tâm rồi, Y Nhân lại lề mà lề mề trèo xuống khỏi đu.

"Nương nương định ra ngoài sao?" Trung bá đang chẻ củi gần đó quan tâm hỏi.

"Phải." Y Nhân dịu dàng đáp: "Ta đi tìm vương gia."

Trung bá mừng rỡ, chỉ nghĩ giờ đây rốt cục vương phi đã thông suốt rồi, không ỳ ra cả ngày chẳng màng thế sự nữa.

"Tôi vừa nghe Tiểu Triệu ở phòng trà nói, hôm nay vương phủ có khách quý tới chơi, có lẽ vương gia đang ở hoa sảnh tiếp khách, vương phi cứ qua đó thử xem sao."

“Đa tạ Trung bá.” Y Nhân cảm ơn rồi thong dong đi ra.

Thập Nhất không đi theo Y Nhân mà trốn trong phòng lo trang điểm, đợi diễn màn bị kịch thê thảm tuyệt luân.

Y Nhân đi thẳng ra khỏi cửa viện mới nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Làm sao tới được hoa sảnh?

Nhưng cung đã giương ra đâu thể thu về, huống chi hãy còn sớm, Y Nhân cũng chẳng vội vàng gì, chi bằng cứ từ từ tìm.

Nghĩ vậy, Y Nhân bèn quyết định đi ngắm cảnh, thong thả đi men theo hành lang dài sơn đỏ, hai bên hành lang nước chảy lững lờ, cá chép nô giỡn, nắng chiếu rực rỡ, gió mát hây hẩy, hệt như một bức tranh cảnh xuân tươi đẹp, khiến người ta – khiến người ta không khỏi thấy khoan khoái muốn ngủ a.

Y Nhân ngáp một cái rất khó coi, quyết định đánh nhanh thắng nhanh, mau mau đi kéo Hạ Lan Tuyết tới làm mối cho y với Thập Nhất cái đã.

Vừa ngáp xong, một tiểu a hoàn xiêm y lộng lẫy bưng một chén hạt sen rảo bước đã đi vượt qua cô.

Trước khi tiểu a hoàn đó đi khuất, Y Nhân rốt cục cũng kịp phản ứng, bèn gọi: “Này.”

Tiểu a đầu dừng chân, nghi hoặc ngoảnh đầu lại nhìn cô.

Y Nhân cười thân thiện hỏi: “Xin hỏi làm sao tới được hoa sảnh thế?”

“Hoa sảnh?” Tiểu a đầu quan sát cô một lượt từ đầu đến chân, hỏi: “Cô là ai vậy, sao trước đây ta không thấy cô ở vương phủ?”

“Tháng trước ta mới tới.” Y Nhân nhẫn nại giải thích: “Cô cần gì gặp ta, chỉ cần nói cho ta biết đi đường nào là được.”

“Cô chính là vương phi thứ mười lăm a.” Tiểu a đầu sực tỉnh ngộ, cặp mắt long lanh đảo qua đảo lại chẳng chút hảo ý rồi chỉ chỉ một con đường nhỏ hẹp lánh ở bên phải hành lang, nói: “Đi thẳng bên đó sẽ tới, nhanh lắm.”

Nói rồi cô ta còn bồi thêm một câu: “Hôm nay vương gia mở tiệc đãi khách ở hoa sảnh, vương phi có biết không?”

“Ta định tới đó gặp vương gia đây.” Y Nhân nói thẳng.

“Vậy nương nương qua bên đó đi.” Tiểu a đầu buông một câu, rồi chẳng hỏi thêm nữa, lại bưng chén hạt sen đó hoan hoan hỉ hỉ đi tiếp.

Y Nhân liền xoay mình đi về hướng cô ta chỉ.

Con đường đó khúc khuỷu hoang vu, Y Nhân càng đi càng thấy vắng vẻ, đi đến cuối đường lại là một hoa viên bỏ hoang.

Tuy đang mùa xuân nhưng nơi này vẫn chẳng khác ngày đông, cây cối điêu linh, vườn hoang tường đổ, ngôi đình trong hoa viên cũng chẳng được tu sửa hàng năm, sơn tróc hết cả, loang lổ đìu hiu.

Y Nhân hiểu rằng đã đi nhầm đường, nhưng cô chẳng vội bỏ đi, mà thong thả bước vào ngôi đình hoang phế đó, rút chiếc khăn được Thập Nhất nhét vào tay áo ra lau qua quít chiếc ghế đá bên trong rồi ngồi xuống.

Nơi này thật yên tĩnh, tựa như cách xa hết thảy những ồn ào huyên náo.

Y Nhân chợt cảm thấy rối loạn, mang máng nhớ trong vườn trường đại học hồi xưa cũng có một nơi hoang vu như vậy, là chỗ những cặp tình nhân hay lai vãng, về sau nghe nói đại học Y chôn tất cả những bộ phận cơ thể người bị cắt bỏ tại đó, dần dần không có ai tới đó nữa.

Chỉ có Y Nhân vẫn thường xuyên chiếu cố nơi đó, cô có thể ngồi đó cả ngày, ôm giá vẽ họa bầu trời trên mảnh vườn hoang.

Trong khu vườn hoang phế, bầu trời vĩnh hằng bất biến càng lộ rõ vẻ khoáng đạt xa xăm, khiến người ta cảm nhận thấy sự nhỏ nhoi của bản thân, bất kể nói gì làm gì cũng chỉ là hạt bụi so với vòm trời vạn năm bất biến này.

Y Nhân thường dùng lí lẽ này để an ủi tính cầu an không có chí tiến thủ của mình.

Nghĩ ngợi một hồi, cô đột nhiên cao hứng, bước ra ngoài đình, bẻ lấy một cành cây nhẵn nhụi rồi ngồi xổm xuống đám đất bùn, giơ cành cây lên trước mắt nhìn chằm chặp.

“Cô đang nhìn gì đó?” Phía sau có người hỏi.

“Quan sát tỷ lệ.” Y Nhân thuận miệng đáp.

Vừa dứt lời, cô đã giật mình, hoảng hốt quay phắt lại.

Cô liền đụng ngay một gương mặt tươi cười hiền hòa, dịu dàng ấm áp, mang tỷ lệ vàng.

Cành cây trong tay cô rơi bịch xuống đất.

"Bùi Nhược Trần!" Y Nhân rất hiếm khi nhớ tên người khác, lại kêu tên y vô cùng chuẩn xác.

"Vương phi." Bùi Nhược Trần khẽ đáp. Y cúi xuống lượm cành cây Y Nhân làm rơi lên, cũng bắt chước bộ dạng của cô, đưa cành cây lên trước mặt nhìn bằng một mắt, so sánh tỷ lệ.

Vốn là một động tác rất vụng về nhưng không biết sao Bùi Nhược Trần thực hiện lại ưu nhã khôn xiết.

Y Nhân ngơ ngẩn đứng ngây tại chỗ, không động đậy.

"Quả nhiên có thể thấy một góc nhìn khác hẳn." Bùi Nhược Trần so sánh xong rồi bèn đưa cành cây lại cho cô, lễ độ hỏi: "Vương phi dạo chơi một mình ở đây ư? Không có thị nữ đi cùng à?"

"Ta vốn định tới hoa sảnh kìa…" Y Nhân thật thà nói.

"Nhưng hoa sảnh ở bên kia mà, vương phi đi nhầm đường rồi." Bùi Nhược Trần ôn hòa uốn nắn lại sai sót cho cô, ánh mắt dịu mềm như nước mơ màng lãng đãng.

Y Nhân cảm thấy muốn đắm mình vào đôi mắt đó.

"Ta biết đường này không phải." Cô chợt không muốn Bùi Nhược Trần thấy sự bối rối của mình, cũng không muốn để y thấy mình ngu ngốc, buột miệng nói ngay: "Ta vừa đi đã biết đường này không phải tới hoa sảnh rồi."

Bùi Nhược Trần thích thú nhìn cô, hỏi: "Đã vậy vì sao vương phi còn đi?"

"Chỉ là đột nhiên thấy không cần tới hoa sảnh nữa." Y Nhân rốt cục cũng đứng dậy, phủi phủi bùn đất dính trên tay: "Ban đầu tới hoa sảnh là muốn kéo vương gia qua chỗ ta, nhưng gặp a hoàn đó, ta liền hiểu nhất định có rất đông vương phi ở hoa sảnh, ta không kéo vương gia đi được mà người khác có lẽ cũng chẳng muốn gặp ta, chi bằng đừng đi."

"Nên cô đã lầm cho lầm luôn, tới đây dạo chơi một mình?" Bùi Nhược Trần thích thú nhìn cô, hỏi.

"Phải." Y Nhân nói rồi ngước mặt lên, cười cười nhìn y: "Nếu ta không tới thì sao gặp được ngươi chứ?"

"Phải." Y Nhân nói rồi ngước mặt lên, cười cười nhìn y: "Nếu ta không tới thì sao gặp được ngươi chứ?"

Bùi Nhược Trần thoáng sững sờ, liền cười nói: "Tôi cũng thấy bên hoa sảnh quá ư huyên náo nên lánh tới đây, không ngờ lại gặp vương phi."

Y Nhân cười ngọt lịm, rồi vung vẩy cành cây nói: "Ngươi có biết quan sát tỷ lệ để làm gì không?"

"Để làm gì?" Bùi Nhược Trần tò mò hỏi.

"Vẽ tranh." Y Nhân chớp chớp mắt, chăm chú nhìn y: "Ta có thể vẽ cho ngươi một bức được không?"

Bùi Nhược Trần dường như có chút giật mình, đảo mắt một vòng mới nói: "Được thôi."

Y Nhân nhảy cẫng lên, khác hẳn vẻ uể oải hàng ngày, bắt đầu…

… bắt đầu cởi y phục.

Bùi Nhược Trần chẳng kịp đề phòng, vội vã giơ tay ngăn cô lại, cười hỏi: "Vì sao…"

"Làm vải vẽ tranh sơn dầu." Y Nhân nói, cô đã cởi chiếc áo ngoài màu hồng phấn ra, chỉ mặc một chiếc áo chẽn ngắn. Bùi Nhược Trần hơi ngớ ra, nhưng Y Nhân chẳng hề nhận thấy, xắn tay áo lên, cũng không biết moi đâu ra một mẩu than đen, định bắt tay vào vẽ.

"Đứng yên đó, ngàn vạn lần không được cử động." Y Nhân trải tấm áo lên mặt bàn đá, bắt đầu dùng than đen phác hình.

Bùi Nhược Trần tiến thoái đều không được, đành tựa vào trụ đá bên đình, ngơ ngác nhìn cô.

Vẽ tranh mà không dùng bút lông sao?

Y thoáng cười khổ, cũng đành tùy cô ấy vậy.

Cũng không biết bao lâu, mặt trời từ từ ngả về tây, ánh sáng chói chang dần dần ảm đạm, Y Nhân cũng vẽ đến xuất thần, nét mặt đầy chuyên chú, đến nỗi mấy lần Bùi Nhược Trần định mở lời dò hỏi đều ái ngại thần sắc của cô, đành nuốt mấy câu hỏi xuống.

Mãi tới khi bức tranh cơ bản hoàn thành, Y Nhân vừa trau chuốt lại vừa ngẩng đầu ca ngợi: "Bùi Nhược Trần, gương mặt ngươi thật là hoàn mỹ."

Nhất là dáng vẻ hiện giờ, dựa vào trụ đá giữa bóng chiều chập choạng, những tia sáng đủ màu khiến gương mặt y càng lộ rõ từng mảng khối, hệt như một bức tượng thạch cao hoàn mỹ.

Khi xưa nếu lấy y làm mẫu để vẽ minh họa, không chừng có thể trở thành gì đó của Bill Gates lắm.

Bùi Nhược Trần rất hiếm khi nghe thấy nữ tử thẳng thắn nói ra cảm giác của mình như vậy, y chẳng biết phải phản ứng thế nào, hồi lâu mới nói: "Vương gia là Thiên triều đệ nhất mỹ nam…"

"Hạ Lan Tuyết ư?" Y Nhân nghe nói liền dừng bút, nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Cũng được, có điều ta quên khuấy mất dáng vẻ của y rồi."

Cô vừa dứt lời, Bùi Nhược Trần liền dở khóc dở cười chỉ chỉ về phía sau Y Nhân.

Y Nhân biết ngay là không ổn, còn chưa kịp quay lại thì giọng nói trầm trầm buồn bã của Hạ Lan Tuyết đã vang lên:

"Ái phi, nàng quên mất gương mặt bản vương rồi sao?"

Hai chữ "ái phi" hình như có vẻ nghiến răng nghiến lợi.

Y Nhân vội vã cuộn bức "tranh sơn dầu" trước mặt lại, quay lại ngây ngây thơ thơ nhìn Hạ Lan Tuyết từ trên trời rơi xuống, ngơ ngác gọi: "Vương gia, sao người lại tới đây?"

Y Nhân liếc mắt nhìn rồi chữa lại: "Sao mọi người lại tới đây?"

Người tới không phải chỉ mình Hạ Lan Tuyết mà còn ba phi tử mà y đang sủng ái, chỉ vì Y Nhân xưa nay chẳng màng thế sự nên tên ba nàng phi tử đó cô không hề biết.

Bầu không khí lập tức trở nên gượng gạo, Bùi Nhược Trần ho khan mấy tiếng, tuy y là kẻ linh hoạt nhanh nhẹn nhưng lúc này cũng đành bó tay.

Hạ Lan Tuyết mỉm cười trước tiên, y giơ chén rượu đang cầm trong tay lên, hướng về phía Bùi Nhược Trần: "Nhược Trần, bản vương đánh cá với các nàng ấy rằng ngươi nhất định trốn tới đây tìm sự thanh tịnh, quả nhiên không sai, lâm trận bỏ chạy phải phạt một chén."

Y vừa dứt lời, ba vị cơ thiếp phía sau đã ân cần dâng hồ rượu lên.

Cơ thiếp bưng chung rượu lại, Bùi Nhược Trần chẳng hề từ chối, uống rất hào sảng.

Y Nhân đứng bên quan sát, nhận ra Hạ Lan Tuyết không phải tới tìm cô gây chuyện, sự thực là hình như cũng chẳng màng gì tới cô, bèn vội vàng nhón chân định chuồn. Còn chuyện Thập Nhất nhờ cậy đành để hôm khác vậy.

Nào ngờ cô vừa định đi thì Hạ Lan Tuyết lại sực nhớ ra sự tồn tại của cô, thong thả đi tới trước mặt, nhìn cô rồi dịu dàng hỏi: "Ái phi, hiện giờ đã nhớ ra gương mặt của bản vương chưa?"

Y Nhân chớp chớp mắt, ngây thơ vô số tội nhìn y: Hạ Lan Tuyết vừa uống rượu, gương mặt trắng muốt như ngọc hơi ửng hồng, cặp môi mỏng càng tươi tắn ướt át, khóe mắt hơi nhướng lên, như trong mắt như có muôn đóa hoa đào nở rộ, rạng rỡ muôn màu, đẹp tươi lóa mắt. Thật ra đánh giá vừa rồi của Y Nhân chẳng công bằng chút nào, phong cách của Hạ Lan Tuyết chỉ là không giống với Bùi Nhược Trần mà thôi, thậm chí dưới góc nhìn này còn đẹp hơn một bậc.

Tiếc là không phải "mặt mâm" như Y Nhân.

Cho nên Y Nhân chớp mắt nhìn hồi lâu cũng chẳng có hiện tượng choáng ngất mà Hạ Lan Tuyết trông đợi, trong đôi mắt trong veo của Y Nhân chỉ đơn thuần phản chiếu dáng vẻ của y, chẳng gợn chút tình cảm nào.

Lát sau cô thật thà đáp: "Nhớ rồi."

Nói rồi ánh mắt cô dời đi ngay, chẳng chút lưu luyến.

Lần đầu tiên trong đời Hạ Lan Tuyết bị người ta coi nhẹ như vậy, y không khỏi tức tối, lại không tiện phát tác tại đương trường, chỉ mập mờ hỏi: "Vương phi, trời nóng quá à?"

Y Nhân ngẩng đầu nhìn vầng thái dương đã xế, lắc đầu.

"Vậy còn không mặc y phục lên! Mặc ít thế kia còn ra thể thống gì!" Hạ Lan Tuyết trầm giọng nói.

Y Nhân ngơ ngác nhìn y rồi chỉ ba mỹ nhân sau lưng y, nói: "Bọn họ đều mặc ít hơn ta…" Gương mặt cô lộ vẻ nghi hoặc.

Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu, bực bội nhận ra mấy nữ tử hầu rượu bên cạnh hết thảy đều chỉ mặc một tấm áo mỏng, bộ ngực nõn nà như ngọc thấp thoáng bên trong, quả thật ăn mặc còn "mát mẻ" hơn Y Nhân nhiều.

Thật ra y chẳng quan tâm thê tử của mình ăn mặc thế nào, thậm chí còn tùy tiện tặng bọn họ cho người khác, chỉ cần ngươi tình ta nguyện, Hạ Lan Tuyết cũng chẳng thấy sao cả.

Nhưng thấy Y Nhân ở bên Bùi Nhược Trần còn cười nói vô tư vô lự như vậy, y lại tức giận, vô cớ tức giận!

Cô ta xem Bùi Nhược Trần như bảo bối, coi Hạ Lan Tuyết y như cỏ rác, không giận sao được?

"Vậy thôi, ta đi trước đây, mọi người thong thả nói chuyện nha…" Thấy Hạ Lan Tuyết im lặng hồi lâu không đáp, sắc mắt càng đỏ bừng lên, ngay bàn tay cầm hồ rượu cũng siết chặt lại, Y Nhân sớm biết không hay, vội vàng đánh bài chuồn.

"Không phải vương phi tìm vương gia có việc sao?" Bùi Nhược Trần thấy bọn họ căng thẳng, cũng hiểu bên trong có nguyên nhân của mình, vội hòa giải: "Hiện giờ khỏi phải tới hoa sảnh tìm rồi."

"Nàng tìm ta? Thật sao?" Hạ Lan Tuyết rốt cục cũng được chút an ủi, gương mặt sa sầm cuối cùng cũng thoáng nụ cười, khóe môi đắc ý cong lên giống như một đứa trẻ trăm khó ngàn khổ cuối cùng cũng được đồ chơi.

Cô ta rốt cục cũng giống như những người khác, muốn giành được sự sủng ái của y thôi.

Y Nhân vốn định chuẩn bị lần sau mới nói tới chuyện này, nhưng Bùi Nhược Trần đã nêu ra, cô cũng tát nước theo mưa buột miệng nói: "Ta muốn mời vương gia tới chỗ ta… uống… uống trà!"

"Uống trà?" Hạ Lan Tuyết xoay xoay chén rượu, chăm chú nhìn cô, hỏi lại một câu như đang nghĩ ngợi.

Y Nhân gật đầu lia lịa: "Hi vọng người đến được."

Y Nhân đã ngỏ lời mời nhưng Hạ Lan Tuyết vẫn ung dung lắc lắc chén rượu trong tay, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Y Nhân cũng không thúc giục, nhẫn nại đợi câu trả lời của Hạ Lan Tuyết, chợt đưa mắt nhìn về phía tịch dương đã nhuộm thắm chân trời.

Cô luôn tìm được cách để giết thời gian, luôn nhận ra những điều thú vị mà người khác không thấy được, ví dụ như ngắm nhìn sự biến ảo thần kỳ của tịch dương.

Hạ Lan Tuyết có nghĩ cả buổi Y Nhân cũng không sốt ruột.

Khuôn mặt cô vẫn trầm tĩnh như thường, thậm chí còn lơ đãng khiến Hạ Lan Tuyết lại nổi giận.

"Được thôi, ái phi đã có lời mời, bản vương ngại gì đi một chuyến?" Hạ Lan Tuyết miễn cưỡng nhận lời rồi giơ tay ngăn đám oanh oanh yến yến phía sau lại, ngước mắt nhìn Bùi Nhược Trần nói: "Nhược Trần theo bản vương đi… dùng trà."

Bùi Nhược Trần đang định khước từ thì Y Nhân đã nhảy cẫng lên, gương mặt bầu bĩnh lộ nụ cười rạng rỡ như hoa đào ngày xuân, hoan hỉ nói: "Tốt quá, vậy đi thôi, Thập Nhất đợi lâu lắm rồi."

Nói rồi cô liền le te theo đường cũ quay lại.

Rời nhà cả ngày, cô bắt đầu nhớ tòa tứ hợp viện thanh tịnh của mình rồi.

Bùi Nhược Trần bất lực đành đi theo Hạ Lan Tuyết, ba nàng cơ thiếp đã bị Hạ Lan Tuyết xua đi, trước khi đi còn hầm hầm lườm Y Nhân, có điều Y Nhân chẳng hề phát hiện mà thôi.

Còn chưa tới cửa viện, Y Nhân đã thét gọi "Thập Nhất" "Thập Nhất".

Trung bá và Thập Nhất ba chân bốn cẳng từ trong phòng chạy ra, mắt thấy vương phi nhà mình đi cả buổi chiều, vốn chẳng hi vọng gì, nào ngờ vương phi lại kéo được vương gia đến thật, đúng là mừng hết biết. Thập Nhất lại chạy vọt về phòng, vội vã cài thêm một đóa hồng vào bên tóc mai.

Tới khi Thập Nhất lại bước ra, Bùi Nhược Trần nghe thấy Y Nhân lẩm bẩm: "Đương Nhị Xa Na Mẫu (1)".

Bùi Nhược Trần quay lại, nghi hoặc nhìn cô nhưng chỉ thấy hàng mi dài cong vút chớp chớp, tựa như vô tâm.

"Thập Nhất, mau dâng trà!" Đợi khách ngồi xuống rồi, Y Nhân lại thừa thắng xông lên, gọi.

Hạ Lan Tuyết và Bùi Nhược Trần chia nhau ra ngồi hai bên, nhìn Y Nhân hệt như một 'tiểu đại nhân' chĩnh chện ngồi ghế chủ nhà còn làm bộ làm tịch thét gọi a hoàn, đôi bên không hẹn mà cùng mỉm cười.

Nhưng Bùi Nhược Trần tắt ngay nụ cười, y tự biết không phải, vội nghiêm mặt liếc Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Tuyết cũng vừa tắt nụ cười, vẻ mặt càng thêm cau có.

Y Nhân thét gọi mấy lần Thập Nhất mới bưng trà tới, ung dung bước lại.

Hạ Lan Tuyết thấy Y Nhân ngồi ghế chủ nhà tóc mai xõa xượi, mặt chẳng điểm trang, mình vẫn chỉ khoác một tấm áo chẽn hồng còn Thập Nhất bưng trà vào lại rạng rỡ xinh đẹp, trang điểm kỹ lưỡng, trâm ngọc cài đầu lấp lánh lóa mắt.

Nếu không phải trước đây y đã biết mặt Y Nhân thì đến cả y cũng không phân biệt được rốt cục ai mới là chủ nhân.

Nhưng Y Nhân dường như lại chẳng hề nhận ra sự chênh lệch rành rành này, cô vẫn bình chân như vại, vô tâm ngồi tại chỗ cười cười.

Thập Nhất thướt thướt tha tha tiến về phía Bùi Nhược Trần cúi mình, rót trà, mỉm cười, lui lại.

Thập Nhất lả lả lướt lướt tiến về phía Hạ Lan Tuyết, cúi mình, mỉm cười, rót trà…

Y Nhân mở to mắt, đã chuẩn bị sẵn lý do để chuồn.

Quả nhiên chỉ nghe thấy 'choang' một tiếng, chung trà rơi xuống đất vỡ tan tành, nước sôi bắn tung tóe vào người Hạ Lan Tuyết, cũng bắn cả lên tay Thập Nhất.

Thập Nhất lộ vẻ đau đớn, sợ sệt nhìn Hạ Lan Tuyết.

Y Nhân liền vỗ bàn đứng dậy, thét như trên công đường: "Thập Nhất! Ngươi qua đây!"

---

(1): Dương Nhị Xa Na Mẫu: Tên một cô gái người dân tộc thiểu số Musuo, sống ở Vân Nam Tứ Xuyên, theo chế độ mẫu hệ, tương đối lạc hậu. Dương Nhị Xa Na Mẫu một mình phấn đấu, rời quê hương lên Thượng Hải học nhạc việc, gia nhập đoàn ca múa dân tộc trung ương sau đó qua Mỹ. từng tham gia đóng phim ở Hollywood, viết sách được dịch ra nhiều thứ tiếng, có cuốn vào hàng best seller của New York Times. Câu nói nổi tiếng của cô là: "Chỉ cần có nghị lực cùng dũng khí đương đầu với số phận, ko có con đường nào ko thể thông, ko có cây cầu nào ko qua được."

Đây là wiki của cô ấy, nếu ai có quan tâm mời xem thêm: http://en.wikipedia.org/wiki/Yang_Erche_Namu

"Thập Nhất! Ngươi qua đây!" Tiếng thét như sấm đó đến cả Hạ Lan Tuyết cơ hồ cũng giật thót mình.

Thập Nhất càng sợ đến hoa dung thất sắc, run run rẩy rẩy nhích về phía Y Nhân, thân mình mảnh mai không ngừng run lên bần bật.

Y Nhân vốn định đá cô ta một cái, chân đã giơ lên cuối cùng lại không dám đá thật, chỉ quay sang rút chiếc chổi lông gà cắm trong bình hoa quất Thập Nhất như mưa, miệng rít lên: "Ngươi mạo phạm vương gia, ta, khụ khụ, bổn cung đánh chết ngươi, đánh chết ngươi…"

Thập Nhất liền kêu khóc om sòm, ban đầu còn né trái tránh phải, sau đó nhào thẳng vào lòng Hạ Lan Tuyết khóc lóc thảm thiết: "Vương gia cứu mạng, vương phi đánh chết nô tì mất, vương gia, vương gia cứu mạng…"

Y Nhân vốn định đuổi theo đánh mấy cái nữa nhưng lười chạy theo nên quyết định cắt luôn cảnh này, chỉ đập chổi lông gà xuống đất, hằn học ném ra một câu: "Ngươi cứ chờ đấy, bây giờ bổn cung đi tìm thiết côn đánh chết ngươi! Đồ tiểu tiện nhân!"

Nói rồi mắt Y Nhân lấp lóe hung quang, bắn xoẹt về phía Thập Nhất.

Thập Nhất run lên cầm cập, càng liều mạng níu chặt lấy chân Hạ Lan Tuyết, luôn miệng gọi 'vương gia', 'vương gia' vô cùng thảm thiết.

Quả là… ta nghe cũng xót xa nữa.

Y Nhân thấy sức nóng đã giảm, cũng chẳng chần chừ nữa bèn quay lưng bỏ ra ngoài, giống như đi tìm đại thiết côn thật.

Bùi Nhược Trần cố nhịn cười, ra bộ nghiêm trang nói: "Vương gia, tôi đi khuyên nhủ vương phi." Nói rồi thong thả theo ra luôn.

Trong phòng chỉ còn hai người Thập Nhất và Hạ Lan Tuyết từ từ 'phát triển'.

Bùi Nhược Trần ra khỏi cửa liền rẽ vào một góc hẻo lánh trong tòa tứ hợp viện, quả nhiên trông thấy Y Nhân.

Đương nhiên Y Nhân không đi tìm thiết côn gì cả, mà ngồi trên cây đu, đu đưa qua lại.

"Vương phi không đi tìm thiết côn đánh người sao?" Bùi Nhược Trần bước tới cạnh cô, nhịn cười hỏi.

Y Nhân liền làm ra vẻ đau đầu nhức óc, "Thập Nhất không nghe lời nên ta phải dọa nó."

Bùi Nhược Trần đi vòng quanh một vòng, rồi tới trước mặt Y Nhân, hai tay giữ lấy dây đu để cô khỏi đu đưa, hỏi: "Người khác đều mong được vương gia sủng ái, sao vương phi cứ nhất mực đẩy vương gia cho thị nữ của mình, còn giả vờ làm bộ hung ác như thế?"

Y Nhân sững sờ, lập tức cắn ngay phải lưỡi: "Bị ngươi nhận ra rồi sao?"

Bùi Nhược Trần cười cười không đáp, hỏi: "Cô làm vậy sẽ thất sủng triệt để đó."

"Ta xưa nay đâu có mong được sủng ái a." Y Nhân nghiêm túc nói: "Hi vọng lớn nhất của ta là người trong vương phủ quên luôn sự tồn tại của ta đi, để mặc ta tự sinh tự diệt."

"Nhưng vương phi là phi tử cưới hỏi đàng hoàng của vương gia, dù tất cả mọi người đều quên lãng cô thì cô cũng chẳng thể rời khỏi Tiêu Dao vương phủ này, trừ phi có được giấy từ hôn của vương gia." Bùi Nhược Trần ra sức nhắc nhở cô.

Y tưởng rằng Y Nhân là tiểu thư nhà đại gia không hài lòng về hôn sự của mình nên mới kháng cự lại một cách tiêu cực.

"Ai nói ta muốn đi khỏi chứ, khó khăn lắm mới gả vào được, sao lại muốn đi?" Y Nhân ngạc nhiên hỏi lại.

Bùi Nhược Trần nghẹn họng, giương cặp mắt đẹp đẽ nghi hoặc nhìn cô.

Y Nhân bèn giải thích rõ ràng: "Ở đây có đồ ăn có chỗ ở, lại không phải sợ quan quân hay giặc giã, khỏi phải lo thuế má ngặt nghèo, mỗi ngày đều ngủ đẫy giấc, chẳng phải lo cơm ăn áo mặc, bệnh tật ốm đau, tiêu dao khoái hoạt, chỗ ở tốt như vậy tìm đâu ra được chứ? Ta tuyệt đối không đi đâu."

Y Nhân dương dương tự đắc nói, hệt như mình đã trúng xổ số năm mươi triệu vậy.

Y Nhân dương dương tự đắc nói, hệt như mình đã trúng xổ số năm mươi triệu vậy.

Bùi Nhược Trần chết đứng tại chỗ, nhất thời không nói nên lời.

Xưa nay chưa có ai lại đem tính được chăng hay chớ, không có chí tiến thủ của mình ra khoe khoang dương dương tự đắc như vậy.

Ngẩn ra một thoáng, Bùi Nhược Trần mới sực tỉnh nói: "Như vậy cô không thấy nhàm chán sao?"

"Không đâu." Y Nhân lắc đầu, tiện thể đảo mắt nhìn quanh: "Có nhiều thứ giải khuây như vậy, sao lại thấy chán chứ?"

"Nhưng cả đời cứ ở lì một chỗ như vậy khác nào bị giam lỏng."

"Ngày trước ta cũng ở lì trong một gian phòng nhỏ, trước giờ chưa hề thấy buồn chán."

Y Nhân muốn nói tới căn phòng nhỏ ở thời hiện đại, nhưng Bùi Nhược Trần lại liên tưởng ngay tới lời người ta đồn đại Y gia nhị tiểu thư luôn cấm cung trong nhà.

"Chỉ cần ngươi tĩnh tâm thì có thể thấy được rất nhiều chuyện thần kỳ, những chuyện đó hấp dẫn hơn việc tranh danh đoạt lợi của các ngươi nhiều, ví dụ như mây vậy, ngươi có biết mây có bao nhiêu hình dạng không? Nhiều đến mức ngươi đếm không xuể đâu, hình dạng của mây đến cả họa sĩ giàu trí tưởng tượng nhất thế gian cũng khó mà mô phỏng được. Ngươi có biết khi hoa nở, phong thái của cánh hoa bút mực cũng khó mà miêu tả, nếu trong mỗi đóa hoa đó có một em bé, vậy nhất định là đứa trẻ bé bỏng nhất, trong sáng nhất, e lệ nhất thế gian, giống như cô bé ngón tay vậy. Dẫu là ngồi đu đu đưa đưa thế này, vì sao nhất định phải nghĩ ngợi gì đó chứ? Ngươi có thể chẳng nghĩ gì cả, cứ đu đu đưa đưa thế này, dần dần ngươi có thể hóa thành một cánh chim bay lên bay lên, có thể trông thấy được Thái Bình Dương…" Y Nhân ngập ngừng rồi lại tiếc rẻ bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên không có máy vi tính nên ta vẫn ân hận cả đời a."

Bùi Nhược Trần chẳng hề để ý tới câu cuối cùng của cô, chỉ thất thần chìm đắm trong thế giới mộng ảo mà cô vẽ ra.

Y Nhân nhìn biểu tình của y, chợt cười lên khanh khách, vỗ vỗ lên vai Bùi Nhược Trần, nói đầy hào khí: "Bị ta lay động rồi sao?"

Bùi Nhược Trần dở khóc dở cười nhìn cô hỏi: "Lay động cái gì chứ?"

Y Nhân bí hiểm đáp: "Nói đến mức ngươi đầu váng mắt hoa, ngắn gọn thế này thôi, người như ta không lý tưởng không hoài bão, chỉ muốn tìm một chốn sống qua ngày đoạn tháng. Ây, không biết bây giờ Thập Nhất ra sao rồi?"

Bùi Nhược Trần thấy cô tự động chuyển chủ đề bèn không nín được cười, buông cánh tay đang giữ đu ra hờ hững nói: "Cô thật lạ lùng."

Chiếc đu lại lắc lư lắc lư, Y Nhân điểm chân xuống đất, hơi nhún nhún, đu càng vút lên cao.

Gió thổi tóc mai phơ phất qua gương mặt ửng hồng của cô.

Bùi Nhược Trần ở bên cạnh ngắm nhìn, khóe miệng lộ nụ cười.

Khi Y Nhân đu lên cao chót vót, cô chợt ngoảnh đầu lại cười, khẽ nói: "Bùi Nhược Trần, ngươi đẹp trai lắm."

Bùi Nhược Trần càng cười tươi tắn, ngũ quan nhu hòa như thủy càng rạng rỡ, dịu dàng tao nhã. Đây không phải lần đầu Y Nhân nói những lời như vậy, y dường như đã quen với sự thẳng thắn của cô.

Chiếc đu từ từ hạ xuống mang theo tiếng gió phần phật, lướt qua Bùi Nhược Trần.

Y Nhân nhìn thẳng đằng trước, thản nhiên nói: "Ta thích ngươi."

Giọng nói rất khẽ, như gió thoảng, như không khí, cũng như nước chảy, tự nhiên tới mức bình thản, chẳng chút lăn tăn.

Cô lướt qua như một chú cá nhỏ.

Bùi Nhược Trần ngước mắt lên, Y Nhân lại đã đu lên cao chót vót, cười lơ đễnh tựa như chưa hề nói gì.

Cô chỉ nói ra cảm giác của mình, chỉ là cảm giác đơn thuần thôi mà. Chẳng cần phải đáp lại.

Bùi Nhược Trần cũng định nói gì đó, ví như: "Cô rất đặc biệt" "Cô rất dễ thương" "Tôi cũng thích cô", dường như mấy câu bình thường rất khó nói đó ở trước mặt Y Nhân lại có thể thản nhiên nói ra chẳng chút lúng túng.

Nhưng y còn chưa kịp mở miệng thì tiếng bước chân vội vã đã phá vỡ bầu không khí yên tĩnh và khoan hòa đó.

Bọn họ cùng lúc nhìn về phía có người tới, chỉ thấy Hạ Lan Tuyết sa sầm mặt đang rảo bước tiến lại.

Hạ Lan Tuyết vừa mới tới liền túm lấy đu của Y Nhân, nghiêng nghiêng ngả ngả toan kéo cô từ trên đu xuống.

"Y Nhân! Đồ ngớ ngẩn nhà cô!"

Bao nhiêu giận dữ đều bật ra thành một câu này.

Y Nhân ngây ngô nhìn y, thờ ơ nói: "Từ nhỏ đến lớn rất nhiều người mắng tôi là ngớ ngẩn rồi. Tôi vốn ngớ ngẩn mà."

Nhị tiểu thư Y gia quả là ngớ ngẩn, cô ta không hề nói dối.

Hạ Lan Tuyết không ngờ cô lại trả lời như vậy, nhất thời cũng không tiêu hóa được lời của cô, chỉ ngây người thở hồng hộc tại chỗ, lại liếc thấy Bùi Nhược Trần đứng cạnh, đôi mắt phượng đã bừng bừng lửa giận lại càng thêm ngùn ngụt căm hờn.

"Cô hãm hại chồng!" Y nghiến răng nghiến lợi nói.

Y Nhân vẫn ngơ ngác nhìn y dường như chẳng hiểu gì cả.

Ngay cả Bùi Nhược Trần thấy vẻ ngây thơ ngơ ngác như vậy của cô cũng suýt cho rằng chuyện của Thập Nhất chẳng liên quan gì đến cô.

Bùi Nhược Trần cười thầm rồi khẽ lắc đầu: cô Y Nhân này có thật là kẻ ngốc như người ta vẫn tưởng không?

Hay chỉ là kẻ không tranh với đời mà thôi.

Hành động của Bùi Nhược Trần chỉ thuần túy là cảm xúc bản thân nhưng trong mắt Hạ Lan Tuyết hành vi đó đúng là đã châm ngòi nổ.

Cô ta thân làm vương phi, lại đem một vị vương gia đường đường như y đẩy cho thị nữ của mình, còn bản thân thì chuồn đi liếc mắt đưa tình với người khác. Hạ Lan Tuyết tự thấy mình chẳng phải kẻ tuân thủ truyền thống đạo đức gì, nhưng dù vậy y cũng không chịu đựng được!

Đó chính là sỉ nhục! Là sỉ nhục tuyệt đối!

Hạ Lan Tuyết đang bừng bừng tức giận lại thấy Y Nhân vẫn tươi cười tỉnh bơ, y đột nhiên giơ tay ra giật phăng chiếc đu xuống.

Chỉ thấy một trận núi ngả đất nghiêng, cây đu gắn trên hòn giả sơn liền bị giật phăng xuống, đá vụn rơi xuống rào rào. Y Nhân vốn đang vắt vẻo trên đu liền bị kéo ngã uỵch xuống đất chẳng chút khách khí.

Một đòn sấm sét này khiến Hạ Lan Tuyết thấy lòng nhẹ đi nhiều còn Bùi Nhược Trần lại thấy kinh hoàng. Xưa nay y nào ngờ Tiêu Dao vương Hạ Lan Tuyết cả ngày chỉ đuổi gà đánh chó lại có công lực nhường này?

Ánh mắt Bùi Nhược Trần lóe lên rồi lại trở lại bình thường, như đang ngẫm ngợi.

Y Nhân nằm ngay đơ dưới đất mấy giây rồi nhúc nhắc chân tay bò dậy, ngơ ngác nhìn cây đu chỏng chơ trên mặt đất.

"Khụ khụ, bị bớt xén tiền của nguyên vật liệu thôi mà, chất lượng sao lại tệ như vậy chứ?" Cô buồn bã than thở một câu rồi lườm Hạ Lan Tuyết, đánh trống lảng: "Ta gọi Thập Nhất mang ghế tới để các vị ngồi…"

"Y Nhân!" Cô còn chưa kịp dợm bước, tiếng quát của Hạ Lan Tuyết đã vang lên sau lưng, Y Nhân vội vàng dừng phắt lại, đợi y nói tiếp.

"Cô không muốn gặp bản vương, bản vương cũng chẳng cần gặp cô! Cô chỉ là món đồ chơi được gả tới đây thay cho tỷ tỷ của cô, vừa béo lại vừa ngu, một đứa a đầu trong vương phủ cũng hơn cô cả trăm lần. Từ nay về sau bản vương sẽ không tới chỗ cô nữa, cô cứ ở đây mà đợi đợi chờ chờ với con a hoàn của cô đến hết đời đi! Hừ, giở trò lạt mềm buộc chặt sao, cô còn non nớt lắm!"

Mấy lời này có thể làm tổn thương người ta, nhưng nào ngờ biểu tình trên gương mặt Y Nhân vừa quay phắt lại chẳng hề có vẻ chán nản, thất thần hay đầm đìa nước mắt như Hạ Lan Tuyết tưởng.

Thực ra Y Nhân đang hớn hở vui mừng nhìn Hạ Lan Tuyết hỏi: "Có thể thanh thanh tĩnh tĩnh ở đây cả đời thật sao? Vương gia sẽ không tới nữa thật chứ?"

Ý của câu này hình như chỉ mong sao Hạ Lan Tuyết từ nay đừng bén mảng tới nữa.

Hạ Lan Tuyết trầm giọng 'hừm' một tiếng, y cố nén cơn giận.

Y Nhân được lời khẳng định của y lại càng cao hứng, gương mặt bầu bĩnh cười tươi như hoa, tựa như một đóa hoa mặt trời nở ra từ vầng thái dương và ánh nắng ban mai, tràn đầy sức sống và năng lượng, vui mừng rạng rỡ.

"Đa tạ vương gia." Y Nhân vội vàng hành lễ rồi hớn hở vung vẩy tay chạy vào phòng.

Hạ Lan Tuyết bị bỏ lại trơ trọi như vậy giống hệt như bị 'uy hiếp', trở thành câu chuyện cười cuối cùng của buổi hoàng hôn.

Khi Y Nhân trở về phòng thì Thập Nhất đang áo quần xốc xếch vật vã dưới đất, bưng mặt khóc nức nở.

Thấy cảnh này Y Nhân đã đoán được bảy tám phần nhưng cũng chẳng vạch trần ra, chỉ bước tới đỡ Thập Nhất dậy an ủi: "Khổ thân Thập Nhất quá."

"Giúp cho tiểu thư thì đâu có khổ gì chứ." Thập Nhất rưng rưng nước mắt đáp.

Y Nhân cười cười nhìn cô ta rồi nói: "Ấy ấy, lần này lần này Thập Nhất phải chịu khổ rồi, đúng là lợi hại lắm… ta nói này, Thập Nhất à, sắp tới giờ cơm rồi…" Bận rộn cả ngày còn chưa ăn tối nữa.

Bất kể ra sao vẫn phải sống tiếp, không phải ư?

Cuối cùng Thập Nhất cũng lồm cồm bò dậy, dáng vẻ vô cùng oai phong lẫm liệt, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra, giống y như một nữ anh hùng vì nước lập công, tuy bại mà vinh.

Y Nhân vẫn vô tâm vô tư cười hì hì, chẳng hề lộ vẻ gì khác.

…

Cuộc sống đã khôi phục lại sự bình lặng xưa kia.

Ngày lại ngày.

Tháng tiếp tháng.

Xuân đi, hạ khép, thu tàn, đông đến.

Trong cuộc đời bình bình ổn ổn này, thời gian chỉ là một thứ phù hiệu, Thập Nhất cũng dần dần nguôi ngoai nỗi nhục lần trước, lại ríu ra ríu rít rỉ tai Y Nhân những ai ai được sủng ái, ai ai theo vương gia ra ngoài đi dạo, Trung bá thì ngày ngày chẻ củi tựa hồ vĩnh viễn không chẻ hết, mỗi ngày vào giữa trưa lại nghiêm trang chào Y Nhân còn lim dim mắt một tiếng: "Vương phi… buổi sớm!", còn Y Nhân từ sau khi cây đu bị Hạ Lan Tuyết phá hỏng, cô liền dặn dò Trung bá làm một cái xích đu, suốt ngày ngồi đu đưa ngắm thái dương rồi nương theo bóng mặt trời mà sưởi nắng.

Có điều cuộc sống ngày ngày sưởi nắng này dường như càng lúc càng khó, vì mùa đông đã đến, ngày cũng ngắn lại, khí lạnh như dao cứa vào xương cốt.

Vào dịp này, Hạ Lan Tuyết quả nhiên không tới nữa, ngược lại Bùi Nhược Trần lại tới mấy lần.

Lúc Bùi Nhược Trần tới cũng chẳng hề nán lại lâu, có khi chỉ ngồi chơi một lát, cùng sưởi nắng với Y Nhân, nghe cô nói nhảm. Có khi lại bị Y Nhân ép làm người mẫu, nhưng xưa nay vẽ xong Y Nhân đều không cho y xem.

Lại có một lần Bùi Nhược Trần ôm cây dao cầm tới, chỉ nói tiểu viện này quá tịch mịch nếu Y Nhân học đánh đàn cũng có thể giết thời gian.

Y Nhân cười cười gật đầu khen phải rồi chống má ngắm Bùi Nhược Trần so dây thử âm, ngón tay thon dài nhẹ lướt trên dây đàn, khúc nhạc trỗi lên như mây trôi nước chảy, khi Bùi Nhược Trần gảy đàn nét mặt y càng thêm thoát tục, đượm vẻ chăm chú ưu nhã tựa như có một vầng sáng bao phủ cả gương mặt.

Lời giảng giải của y nàng nghe tai nọ sang tai kia, chỉ mỉm cười ngắm nhìn y.

Sau đó Y Nhân cũng quyết tâm muốn tập đàn, sau ba ngày tiểu viện ầm ỹ tiếng tinh tinh tang tang rồi lại lặng ngắt không một tiếng động, Y Nhân lại chuồn đi sưởi nắng còn Bùi Nhược Trần cũng không tới nữa.

Đó là những chuyện lúc mùa thu.

Bây giờ đã là mùa đông.

Y Nhân sưởi nắng đến tận chiều thì một đám mây đen ùn ùn tới, cô khép chặt tấm áo bông lại quay đầu gọi: "Trung bá."

Cuối cùng Trung bá cũng chạy lại, ngẩng đầu nhìn trời lo lắng nói: "E rằng có bão tuyết rồi."

Hai chữ "bão tuyết" khiến Y Nhân sợ sệt co rúm lại.

Cô chẳng sợ thời tiết xấu, khi xưa ở hiện đại gặp bão tuyết, cô bị kẹt trên đường cao tốc cũng không sợ sệt gì cả.

Nhưng trong ô tô ấm áp, còn ở đây…

Vì tình cảnh thất sủng vô tiền khoáng hậu của Y Nhân nên than củi, chăn nệm lẽ ra phải cấp cho cô đều bị tay quản gia vô lương cắt xén cả.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, dù khỏe mạnh như Y Nhân cũng không khỏi mất ngủ.

Tơ lụa mỏng manh đâu chống lại được trời đông giá rét trước hiệu ứng nhà kính, mỗi lần Y Nhân vừa thiêm thiếp ngủ liền bị cái lạnh thấu xương làm tỉnh giấc, cứ trằn trằn trọc trọc như vậy, Y Nhân ngủ không đủ giấc, cơ hồ cả ngày đều trong trạng thái gà gà gật gật.

Có điều dường như mấy ngày nay trời nắng ráo, Y Nhân còn có thể ngủ bù dưới ánh mặt trời, nhưng nếu gặp bão tuyết…

Y Nhân rét cóng.

Nhưng kinh nghiệm của Trung bá xưa nay còn chuẩn hơn đài khí tượng, tối hôm đó, ngoài trời sấm chớp ì ùng, bão tuyết ầm ầm ập đến, nhiệt độ giảm gần mười độ, mái hiên nhà bắt đầu đóng băng, Y Nhân rét cóng.

Cô cuộn tròn như con tôm rồi quấn chặt trong chăn. Ngoài trời gió rít rào rào, cành lá ngả nghiêng đập vào giấy dán cửa, Y Nhân gắng ép mình nghĩ đến những chuyện khi trời nắng ráo, ví dụ như du xuân, như đại hội thể dục thể thao, như…

Cũng không biết vật vã mất bao lâu, cuối cùng cô ngủ thiếp đi, chỉ có điều thiêm thiếp một lát lại tỉnh dậy.

Y Nhân rất bực bội.

…

Trong tiết trời gió bão thế này, cuộc tuyển tú nữ bốn năm một lần rốt cục cũng khua chiêng đánh trống mở màn.

Y Lâm tỷ tỷ của Y Nhân sớm đã trang điểm xong xuôi, ngồi trong chiếc kiệu nóc xanh theo cửa Thiên môn hoàng cung tiến vào Trữ Tú cung sắc đẹp như mây, tiếp nhận ngữ bút tuyển chọn của Thiên triều hoàng đế Hạ Lan Thuần.

Trong hoa viên tuyết tan lõng bõng, Hạ Lan Tuyết đun một ấm trà lặng lẽ uống

Thần sắc y rất lạnh lùng, không có vẻ cười cợt nhạo đời như xưa, cũng chẳng có nét sắc lạnh mà Y Nhân tình cờ liếc thấy, đó là thái độ dửng dưng, hững hờ, tựa như xa rời khỏi thế giới này.

Chỉ là trong mắt y thấp thoáng vẻ uất ức, một nỗi uất ức gần như là bi thương, y khe khẽ ngâm khiến gương mặt như sương như tuyết, rung động lòng người đó như được bao phủ bởi một vầng sáng của hồi ức.

Mãi tới khi sắp hoàng hôn, trong cung rốt cục cùng truyền tin ra, có ba người được chọn làm quý phi: Bùi Nhược Lan con gái thứ của thừa tướng đương triều Bùi Lâm Phổ, Phương gia tiểu thư Phương Nhu, muội muội của thống lĩnh cấm quân Phương Duệ, còn có một người nữa chính là Y Lâm, tỷ tỷ của Y Nhân, đại mỹ nhân Y gia danh chấn kinh thành.

Ngón tay Hạ Lan Tuyết chợt khựng lại trên cái tên Y Lâm, ngập ngừng hồi lâu rồi khẽ hỏi: "Người chủ trì đại hội tuyển tú là hoàng hậu, hay là…"

"Là Trần quý phi đang được sủng ái, nghe nói hoàng hậu bị ốm không tiện tham dự." Kẻ hầu đáp.

Cuối cùng ngón tay của Hạ Lan Tuyết cũng nhúc nhích, tờ giấy ghi tên đã rơi xuống tuyết.

Đôi mắt lưu ly ngập đầy vẻ bi thương.

"Nàng vẫn không cam tâm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tiến cung

Ngày hôm sau khi ngủ dậy, lần đầu tiên Y Nhân có cặp mắt gấu trúc, đêm qua cô cơ hồ không ngủ được đến một tuần hương, chỉ mong trời sáng để ngủ bù. Nào ngờ từ lúc sáng sớm tuyết lớn đã đổ xuống rào rào không ngớt, Y Nhân đành rúc trong nhà trùm chăn đăm đăm nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ.

Đến giữa trưa Thập Nhất bưng cơm vào, thấy tình cảnh tiểu thư như vậy cũng đoán ra tám chín phần, bèn bĩu môi than thở: "Sớm biết thế này sao hồi xưa không lung lạc vương gia thêm một chút chứ?"

Y Nhân ngước mắt lên giả vờ không nghe thấy, chỉ nhìn hộp đồ ăn trong tay Thập Nhất háo hức hỏi: "Cơm hôm nay nóng hay nguội?"

"Nguội ngắt." Thập Nhất lườm cô nói: "Những thứ này toàn là món các vương phi khác gẩy gót chê không thèm ăn." Thấy vẻ ỉu xìu hiếm gặp trên mặt Y Nhân, Thập Nhất làm bộ thở dài, rồi móc trong người ra hai chiếc bánh bao nóng hổi: "Bánh bao này em lấy từ suất của bọn nha đầu đấy, tiểu thư ăn nóng đi."

Y Nhân nhoẻn cười, đưa tay nắm lấy hai chiếc bánh bao còn vương hơi ấm của Thập Nhất, ngoạm hai miếng thật to rồi ngẩng lên nói: "Thập Nhất à, thật ra em là một cô gái tốt."

"Còn phải nói!" Thập Nhất trừng mắt lườm cô.

Y Nhân cũng chẳng nói nữa, chỉ cười dịu dàng rồi tiếp tục ăn bánh bao.

Thật ra Thập Nhất vẫn là khẩu xà tâm phật thôi.

Từ ngày cô bị cắt xén khẩu phần thảm hại, Thập Nhất thường san sẻ cho cô chút chút trong suất của mình. Mấy tối trước, nhờ Thập Nhất chôm ít than củi từ chỗ bọn a hoàn về, Y Nhân mới được ngủ đẫy giấc.

Tuy hôm sau, Y Nhân thấy tay Thập Nhất bị bầm, nhưng Thập Nhất chẳng nói gì, cô cũng không hỏi.

"Ài, mùa đông năm nay dài quá, tiểu thư à, mùa xuân của chúng ta khi nào mới tới đây?" Đợi Y Nhân ăn xong, Thập Nhất cũng tựa vào song cửa, vô vọng thở than.

Y Nhân chớp chớp mắt nhìn cô ta, rồi lại nhìn đi chỗ khác, nói: "Thế nào ta cũng sẽ nghĩ cách để em đi."

Cô nói câu này hết sức thực lòng.

Y Nhân tự thấy mình là một kẻ chẳng có tài cao chí cả gì, cũng muốn biếng nhác sống suốt một đời, nhưng cô không muốn liên lụy tới người khác, không muốn làm khổ bất cứ ai, ví dụ như Thập Nhất.

Tiếc rằng lời thật lòng thật dạ này của cô chỉ đổi được cái lườm khinh miệt của Thập Nhất

"Tiểu thư, chỉ cần cô tự lo được cho mình là em đã tạ ơn trời phật rồi. Tính ra em còn may mắn hơn tiểu thư nhiều. Tuy tiểu thư sinh ra trong nhà giàu sang nhưng vừa ngây vừa ngốc, còn bị người ta ghẻ lạnh, còn em tuy xuất thân hèn mọn nhưng lại xinh xắn, thông minh, linh lợi, thế nên, tiểu thư à, cô cứ lo cho mình đi thôi."

Miệng lưỡi Thập Nhất vẫn đanh đá chua ngoa như thế.

Y Nhân vẫn cười hiền lành, tiện tay cầm bức phác thảo trước đây lên. Trên nền giấy tuyên trắng muốt có hình một nam nhân tao nhã ngời ngời, ngũ quan thanh tú, khí chất ôn nhuận, chính là Bùi Nhược Trần.

"Lâu lắm rồi y cũng không tới." Y Nhân lưu luyến than thở, đôi mắt sáng trong veo chợt thoáng vẻ ảm đạm.

Thấy vậy Thập Nhất vốn định chế nhạo một câu, nhưng thấy dáng vẻ tiểu thư như vậy tựa hồ cũng động lòng trắc ẩn, ngập ngừng một hồi mới nói: "Tiểu thư à, em đã hỏi thăm thân thế vị Bùi công tử đó rồi."

"Hả?" Y Nhân chỉ hờ hững đáp, chẳng hề mừng rỡ như Thập Nhất tưởng tượng.

Thập Nhất hơi ngạc nhiên, nhiệt tình ngùn ngụt trong lòng cô đã bị dội cho một gáo nước lạnh.

Cô ta không hiểu rằng Y Nhân thích Bùi Nhược Trần chỉ là thích dung mạo của y, giọng nói của y, vẻ dịu dàng tao nhã của y, chứ đâu cần để ý tới xuất thân y ra sao, cũng chẳng cần đi tìm hiểu làm gì.

Nhưng đã nói được nửa chừng, dù sao cũng phải nói nốt, Thập Nhất bèn bĩu môi, bực bội nói tiếp: "Nô tỳ khó khăn lắm mới thăm dò được Bùi Nhược Trần Bùi công tử đó là con một của thừa tướng đương triều Bùi Lâm Phổ, cũng là thân tín bên minh hoàng đế, là Ngân Quang Lộc đại phu, Ngự tiền

hành tẩu đó. Đúng là trọng thần đương triều mà!"

"Ừm." Y Nhân đáp cụt lủn, chỉ chăm chăm nhìn mỹ thiếu niên trong bức họa.

Thập Nhất giận đến độ muốn bóp cổ cô, tay đã giơ lên làm động tác bóp cổ.

Hạ Lan Tuyết vừa đến trước cửa phòng Y Nhân, nhìn qua cửa sổ đã thấy một cảnh tượng lạ lùng.

Thập Nhất đang bóp cổ Y Nhân, còn ra sức lắc lắc, vẻ mặt hung hăng hệt như dã thú.

Tên thị vệ đứng sau che ô cho Hạ Lan Tuyết cũng giật mình, định phá cửa sổ vào cứu vương phi nhưng y đã giơ tay ngăn lại, lạnh nhạt nói: "Đừng đánh giá chủ tớ bọn họ theo lẽ thường."

Vừa dứt lời, quả nhiên Thập Nhất đã thở hổn hển buông Y Nhân ra, Y Nhân cũng há miệng thở hồng hộc, rồi thong thả chỉnh trang lại y phục, ung dung nói: "Người trẻ tuổi nói chuyện cũng phải từ từ chứ."

Nói rồi cô lại khoan thai nhặt bức tranh bị Thập Nhất quăng xuống đất lên, mở ra ngắm nghía tác phẩm của mình, mặc kệ vẻ nhớn nhác của Thập Nhất.

Hạ Lan Tuyết bên ngoài cũng nhích lại gần thêm một bước, mới trông rõ hình vẽ trong tranh.

Đôi mắt thanh mảnh nheo nheo lại rồi lập tức bừng bừng lửa giận.

Tuy Hạ Lan Tuyết đã lạnh nhạt với Y Nhân lâu ngày, cơ hồ đã quên luôn sự tồn tại của cô, dần dà cũng chẳng nổi giận vì cô nữa, nhưng trông thấy tên Y Lâm, y vẫn nhớ tới cô trước tiên.

Y muốn biết cô đã hưởng thụ được cảnh ngộ bị ghẻ lạnh như mình mong muốn chưa.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, y bất chấp tuyết lớn đi thẳng từ tiền sảnh tới xó xỉnh bị lãng quên này.

Còn cô, lại vẫn tơ tưởng tới một gã đàn ông khác!

Hạ Lan Tuyết càng nghĩ càng sôi máu, bèn gạt phắt tên thị vệ che ô phía sau ra, bừng bừng lửa giận đẩy bật cửa ra xông vào phòng, mang theo cả hơi lạnh của gió tuyết.

Đúng lúc ấy Y Nhân trong phòng đang ngáp dài. Ngáp xong rồi, mở mắt ra, đập vào mắt cô là gương mặt mĩ miều của Hạ Lan Tuyết, gần trong gang tấc.

"A?" Cô chớp chớp mắt, rõ ràng có vẻ hơi lạ lẫm với kẻ mới xuất hiện.

Thập Nhất cũng giật mình nhưng lập tức mừng rỡ ngay. Có điều còn chưa kịp lên tiếng, Hạ Lan Tuyết đã ra hiệu cho cô ta lui.

"Sao vương gia lại tới đây?" Y Nhân chẳng hề có vẻ mừng rỡ như nắng hạn gặp mưa rào gì hết, chỉ thoáng ngạc nhiên giống như lật đệm lên thấy trên giường mình có bọ chét mà thôi.

Hạ Lan Tuyết nhận ra mình đã nuốt lời, lần trước nổi giận đã nói sẽ không tới đây nữa, nào ngờ cô ta vẫn sống nhởn nhơ ở đây, còn mình lại tự lon ton chạy tới.

"Bản vương chỉ tới báo cho cô một chuyện thôi." Hạ Lan Tuyết vội chuyển đề tài, cố giấu vẻ thất vọng của mình: "Tỷ tỷ cô đã nhập cung rồi."

"Y Lâm á?" Y Nhân chẳng hề ngạc nhiên, cô luôn nghĩ rằng Y Lâm nhất định sẽ nhập cung.

Dù sao tỷ tỷ cũng đẹp như hoa hậu thế giới.

"Bản vương nghĩ tình chị em của hai người đã tấu xin với hoàng thượng để sáng mai cô vào cung tiếp kiến Lâm quý phi." Thấy vẻ thản nhiên của cô, Hạ Lan Tuyết chợt thấy phiền muộn chẳng kém gì Thập Nhất, y hăng giọng bồi thêm một câu.

"Hả, phải vào cung sao?" Y Nhân chẳng những không mừng rỡ, trái lại còn lúng túng:

"Vậy chẳng phải rất phiền sao?"

Lạnh nhạt với cô cũng được, bỏ cô giữa trời băng tuyết chịu lạnh chịu rét cũng được, nhưng phiền phức thì…

Cô rất ghét rầy rà phiền phức, chỉ muốn ngày ngày đều có thể ngồi lỳ trên giường mà giải quyết mọi việc.

Nhìn gương mặt bối rối của Y Nhân, Hạ Lan Tuyết đã đủ hiểu.

Lẽ nào kẻ lười biếng cũng chẳng cần gì tới tình chị em nữa sao?

Y không biết rằng, bất luận là Y Nhân khi còn sống hay Y Nhân giả mạo này, đều chẳng có chút tình chị em gì với Y Lâm cả.

"…Ừm, sẽ đi." Do dự hồi lâu, chợt ngẩng lên trông thấy ánh mắt khó hiểu của Hạ Lan Tuyết, Y Nhân co rúm lại, bèn nhận lời.

Giọng điệu đó, tựa như cô đọc thấy trên gương mặt Hạ Lan Tuyết. Bởi vậy, y nợ cô một món nợ ân tình.

Y cố nhịn, đặt tay lên bản phác thảo rồi chậm rãi ngồi xuống đối diện cô.

"Vương gia còn chuyện gì sao?" Thấy y vẫn chưa có ý muốn đi, Y Nhân lại hỏi.

"Cô đang giục ta đi đấy à?" Y trầm giọng hỏi lại.

Bàn tay đặt trên bàn khẽ siết lại, chẳng đợi Y Nhân đáp lời, y đã giơ bức phác thảo lên, nhẹ nhàng nói: "Không biết vương phi có thể cho ta biết bức họa này vẽ ai chăng?"

Chẳng đợi Y Nhân trả lời, y đã giơ bản phác thảo lên, nhẹ nhàng hỏi: "Chẳng hay vương phi có thể nói cho bản vương biết, người trong bức họa này là ai không?"

Y Nhân nhìn hắn, ấm ức hỏi: "Lẽ nào ta vẽ khác đến thế sao?"

Cô vẫn rất tự tin vào bức vẽ của mình, vậy mà đến Hạ Lan Tuyết cũng không nhận ra người trong tranh là ai.

Hạ Lan Tuyết chợt thấy bất lực, như nước đổ đầu vịt.

"Cô vẽ rất giống…" Hạ Lan Tuyết hơi ngập ngừng rồi nói luôn, thật ra khi vừa trông thấy bức tranh, y đã giật mình. Phong cách của Y Nhân khác xa cách vẽ thời này, cô vẽ rất tinh tế mà chân thực, ngay cả vẻ mặt cũng sống động như thật. Nhưng vẻ kinh ngạc đó lập tức bị dập tắt ngay bởi lòng ghen tuông cuồn cuộn trào lên, Hạ Lan Tuyết chẳng cần truy cứu vì sao cô lại vẽ bức tranh như vậy, y chỉ thấy giận dữ: "Có điều vì sao cô phải vẽ một nam nhân khác chứ?"

Vương gia rất giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Y Nhân vẫn ngây thơ vô số tội, thật thà đáp: "Vì đường nét của Bùi Nhược Trần lộ rõ từng mảng khối, rất hợp để vẽ. Vẽ lên cũng rất đẹp nữa."

"… Sao vương phi không nghĩ rằng muốn vẽ thì vẽ bản vương đây này?" Hạ Lan Tuyết đốp lại.

"Gương mặt của vương gia…" Y Nhân chống cằm quan sát một hồi rồi thẳng thắn đáp: "Thật ra vương gia cũng không tệ, có điều thần át cả thái, hơn nữa còn hơi lơ đãng, lại thiên về kiều mị nhu nhược, rất khó vẽ."

Ý nói rằng y rất giống nữ nhân.

Hạ Lan Tuyết siết chặt tay lại, bức họa trong tay y chớp mắt đã nát vụn. Gương mặt Y Nhân lộ ra vẻ xót xa khôn tả.

Trên đời này, cô chỉ để tâm tới một thứ duy nhất, chính là tác phẩm của mình. Dù chẳng ra gì nhưng cô cũng là một họa sĩ, luôn luôn có lòng tự hào.

"Nói bản vương giống nữ nhân…" Khóe môi tuyệt đẹp của y nhếch lên, để lộ nụ cười khó hiểu: "Vậy để ta cho ái phi biết thế nào là nhu nhược…"

Nói rồi chẳng đợi Y Nhân phản ứng, y liền bế bổng cô lên, rảo bước tới bên giường.

Y Nhân ngẩn ra mất mấy giây, mãi tới khi bị quăng lên giường, cô mới dè dặt lên tiếng: "Ngủ ở đây rất lạnh, chăn thì mỏng, lại không có củi lửa, hay là vương gia về ngủ đi, ấy…."

Hạ Lan Tuyết cúi xuống nhìn Y Nhân vẫn định đuổi mình đi, y càng thêm giận dữ. Thật ra hành động bây giờ của y chẳng liên quan gì tới dục vọng, chỉ là rất bực bội, cực kỳ bực bội.

Y từng tống đi không ít nữ nhân, nhưng chẳng có ai cam tâm tình nguyện đi cả, dù bọn họ nằm bên người khác nhưng lòng vẫn nghĩ tới y. Chỉ có cô ta là chưa từng để mắt tới y, kể từ ngày đại hôn.

Y không thể bỏ qua dễ dàng được.

Y cúi mình ghé xuống, mặc Y Nhân chống tay vào ngực y kháng cự. Nhưng tới khi y đè nghiến cô xuống thì Y Nhân lại buông xuôi.

Hạ Lan Tuyết hơi sững ra rồi cười khinh miệt: thỏa hiệp nhanh như vậy sao? Lẽ nào trước đây cô ta như vậy chỉ là dền dứ thôi sao?

Cao minh thật.

Quả thực Y Nhân đã buông xuôi, nhưng không phải vì cô chân yếu tay mềm, muốn chiều còn cố chống như y nghĩ, mà là…

Cánh tay Y Nhân lần từ ngực y xuống tới eo rồi ra sức ôm chặt vào lòng, hệt như ôm chú chó xù to tướng khi xưa vậy.

Bởi thân thể Hạ Lan Tuyết rất ấm áp, Y Nhân đang lạnh cóng, giờ đây dù là thiêu thân lao vào lửa, cô cũngg không thể buông cái lò sưởi này ra được.

Cặp mắt dài mảnh của Hạ Lan Tuyết thoáng mơ màng, hệt như đóa quỳnh hé nở lúc nửa đêm, lóe lên nét thần bí mà cao ngạo, tay y cũng thuận thế lần lên eo cô. Có điều thần thái và động tác đã thong thả chậm rãi hơn hẳn khi nãy.

Dường như lúc trước y bực bội chuyện gì đó nên mới khẩn trương và thất thố, còn giờ đây, y đã chẳng màng nữa.

Thong thả, thường là vì chẳng để tâm nữa.

Da thịt thiếu nữ tỏa ra mùi hương thoang thoảng ngất ngây.

Tuy y chẳng hứng thú cho lắm, nhưng chiếm đoạt Y Nhân cũng coi như trả đũa lại được mấy bận bị cô ta chọc tức.

Ngón tay thon dài từ từ lần xuống, cởi dây lưng của cô ra rồi luồn vào trong nếp áo.

Y toan đánh nhanh thắng nhanh, liền bỏ qua cả màn dạo đầu mà tiến tới luôn.

Thế nhưng…

Y mới làm được nửa chừng, chợt nhận ra có điều không ổn. Y Nhân quá lặng lẽ, chẳng hề hổn hển rên rỉ hay lộ vẻ đê mê rạo rực như những cô gái khác ở vào tình huống này.

Lặng lẽ đến mức khiến y chột dạ.

Tuy nhiên đôi tay Y Nhân vẫn vòng qua eo, ôm cứng lấy y như bạch tuộc.

Ngón tay y đã chạm đến làn da mịn màng tươi mát trên ngực Y Nhân nhưng cô vẫn lặng yên, chẳng hề phản ứng.

Dù gì, dù gì cũng phải 'ư' một tiếng đi chứ!

Hứng thú ít ỏi của Hạ Lan Tuyết lại bị tạt thêm một gáo nước lạnh, liền xẹp hẳn.

Y càng nghĩ càng thấy có vấn đề.

Chợt có tiếng động vang bên tai y, âm thanh quen thuộc này khiến Hạ Lan Tuyết tức điên lên.

Là tiếng khò khò, tiếng khò khò rất khẽ!

Y dừng cả lại, 'dịu dàng' lật gương mặt nghiêng nghiêng của Y Nhân ra, rồi 'nhẹ nhàng' vén mấy sợi tóc xõa lên.

Khóe miệng xinh xinh he hé đang phát ra tiếng ngáy khò khò đập ngay vào mắt y, sau đó là cánh mũi phập phồng, tiếp nữa là bờ mi hơi run rẩy cùng đôi mắt nhắm nghiền.

Nỗi thất bại trào lên trong lòng y, cảm giác vừa hoan hỉ vừa thất vọng khi nãy thoắt đã biến mất.

Y Nhân quả nhiên là Y Nhân!

Dục vọng được mùi hương thiếu nữ khi nãy nhen lên đã hoàn toàn tắt ngúm, phản ứng đầu tiên của y là muốn đạp cô ta văng xuống đất.

Y đặt tay lên hông cô, ra sức đẩy ra, toan vùng dậy, nào ngờ, y vừa nhổm lên thì Y Nhân cũng bị kéo lên theo.

Đôi tay đầy vẻ yếu đuối của Y Nhân vẫn quấn chặt lấy y như dây leo, cô ôm cứng y để hấp thụ hết hơi ấm từ lồng ngực, dù đang ngủ cũng kiên quyết không buông.

Y Nhân cứ thế đeo dính lấy người y, hai người lồm cồm nửa quỳ nửa nằm trên giường.

Hạ Lan Tuyết cúi đầu nhìn thiếu nữ vẫn thiêm thiếp ngủ, giận đến mức nghiến răng ken két, y bất cần thương hương tiếc ngọc nữa, bèn nằm vật xuống giường rồi vòng tay gỡ phắt tay Y Nhân ra.

Y rất mạnh tay, cô chỉ kịp ú ớ mấy tiếng đã bị gỡ tay ra.

Bị đẩy ra, nhưng Y Nhân vẫn còn chưa tỉnh.

Mấy ngày nay trằn trọc mất ngủ, giờ lại khó khăn lắm mới được chút hơi ấm, muốn cô tỉnh lại đúng là một trong những nhiệm vụ bất khả thi. Nói một trong là bởi vì Cruz còn những nhiệm vụ khác, khụ khụ, gỡ được Y Nhân xuống rồi.

Tóm lại, sau khi gỡ được cô ra, y chỉ muốn bỏ chạy. Y đặt một chân xuống đất, còn đang định đặt nốt chân kia thì chợt rụt chân lại, sững người.

Hạ Lan Tuyết cau có quay lại nhìn, thấy người nào đó đã tự động ôm chặt lấy chân y lúc nào không hay.

Gương mặt ửng hồng đó nép sát vào chân y, quấn chặt lấy chân… nếu không biết, người ta còn tưởng là gấu ôm cây.

Y Nhân là gấu, còn chân y chính là cái cây.

Đúng, chính xác là như vậy, chẳng sai chút nào.

Hạ Lan Tuyết đành xoay mình quay lại giường, rồi vỗ vỗ lên má Y Nhân, trầm giọng nói: "Bất kể cô ngủ thật hay ngủ vờ, mau buông bản vương ra, nếu không…"

Đáp lại, chỉ có một dòng nước dãi nhểu ra từ mép ai đó, dính hết vào ống quần y.

Hạ Lan Tuyết kinh tởm nhìn dáng vẻ cực kỳ bất nhã của Y Nhân lúc ngủ, định đá văng cô ra lần nữa, nhưng vừa nhấc chân lên lại đã nhẹ nhàng hạ xuống. Lát sau Y Nhân lại tự nhích dần lên, nhích lên nhích lên, rúc vào lòng y, lựa một tư thế thoải mái nhất rồi tiếp tục say sưa dệt mộng.

Đó là giấc ngủ êm đềm nhất của Y Nhân kể từ đầu mùa đông.

Vậy nên cô đã ngủ rất say rất lâu.

Cô đâu hay rằng đó cũng là giấc ngủ yên bình nhất của Hạ Lan Tuyết gần đây.

Những giấc mộng lạ lùng, khi thì mãnh liệt lúc lại muộn phiền chẳng hề tới quấy nhiễu y.

Lúc cả hai tỉnh giấc đã là chiều ngày hôm sau. Hạ Lan Tuyết vừa tỉnh dậy, còn chưa kịp chuồn khỏi hiện trường thì Y Nhân đã mở mắt ra. Cô giơ tay dụi dụi mắt, còn chưa kịp nhận ra kẻ nằm bên cạnh là ai đã nghe thấy giọng trầm trầm của Hạ Lan Tuyết vang lên, hơi có phần gượng gạo: "Hôm nay bản vương cùng nàng vào cung, mau dậy chuẩn bị đi."

Nói rồi y điềm nhiên đứng dậy, định đánh trống lảng.

Quả nhiên Y Nhân chẳng truy hỏi sự tình đêm qua nữa, mà chỉ miễn cưỡng nhỏm người dậy, lim dim nhìn y hồi lâu, ánh mắt mơ màng rồi lại nằm phịch xuống ngủ tiếp.

Hạ Lan Tuyết bực bội nhìn cô, y cảm giác dường như vừa nãy Y Nhân cũng chẳng nhận ra y, chỉ là mơ mơ màng màng trong mộng thôi.

"Dậy đi." Y sửa sang quần áo chỉnh tề rồi nhấc vai Y Nhân dậy, sầm mặt nói: "Hôm nay cô phải vào cung với bản vương, mau đi chọn một bộ đồ tử tế đi."

Y Nhân bị y lay lắc, không còn cách nào khác đành mở mắt ra lần nữa. Giờ đây cô mới hoàn toàn thức giấc, tựa như lần đầu trông thấyHạ Lan Tuyết vậy, cứ sững người ra nhìn y: "Vương gia, sao ngài lại ở đây?"

Hạ Lan Tuyết trợn tròn mắt.

Quả nhiên, vừa nãy cô ta nhu thuận như vậy đâu phải vì ngoan ngoãn, mà vì còn chưa tỉnh giấc!

"Thập Nhất, mau vào đây giúp vương phi chuẩn bị!" Hạ Lan Tuyết buông phắt hai tay, ngoảnh đầu ra cửa gọi.

Y đang giữ hai vai Y Nhân, giờ đột ngột buông tay khiến cô lại rơi bịch xuống giường, trán bị đụng đau điếng. Y Nhân vội giơ tay xoa xoa trán, ngơ ngác nhìn Hạ Lan Tuyết.

Y lại ngoảnh đi nơi khác, không buồn nhìn cô.

Y không muốn mình tức điên lên.

Thập Nhất chờ bên phòng ngoài từ lâu, như được lĩnh thánh chỉ đã mau mắn đẩy cửa bước vào. Hạ Lan Tuyết nghiêm mặt, chắp tay lạnh lùng đứng bên cạnh đợi Thập Nhất kéo Y Nhân đang mơ mơ màng màng xoa vết bầm nơi trán từ trên giường xuống.

Sau đó là một phen bận bịu tíu tít.

Tuy đã lạc tới thời cổ đại một thời gian nhưng Y Nhân vẫn lớ ngớ trước những trang phục rườm rà, kiểu đầu phức tạp, đành ngoan ngoãn như con rối mặc cho Thập Nhất điều khiển.

Nhưng Thập Nhất chẳng qua là một bé gái mới mười bốn tuổi, mắt thẩm mỹ cũng chỉ tàm tạm. Hạ Lan Tuyết đứng bên nhìn, chợt hiểu vì sao mỗi lần ra ngoài Y Nhân đều ăn mặc luộm thuộm úi xùi, đầu Ngô mình Sở.

Chủ nào tớ nấy, đều là cực phẩm a.

“Đủ rồi.” Tới khi Thập Nhất khoác lên mình Y Nhân một chiếc áo khoác đỏ trông rất thô tục thì Hạ Lan Tuyết chịu hết nổi.

Y giơ cánh tay đang chắp sau lưng nhặt một tấm quần lụa màu cánh sen và một chiếc áo cộc lông điêu nói; “Mặc bộ này đi.”

Sau đó y bước lại gỡ mái tóc lộn xộn rối tung của Y Nhân ra, chỉ vấn lỏng thành một búi rồi thuận tay nhặt một chiếc trâm trong tay Thập Nhất đang tròn xoe mắt lên gài lại, “Thế này được rồi.”

Y Nhân chớp mắt nhìn Hạ Lan Tuyết trước mặt đang vấn tóc cho mình.

Hai người đứng gần nhau như vậy, ngón tay thon dài của y lướt trên mái tóc dài như suối của cô…

Chợt Y Nhân thấy tim mình nhói lên như bị thứ gì đó siết chặt, đau như bị kiến đốt vậy.

“Cứ thế này đi.” Đúng lúc đó Hạ Lan Tuyết bỏ tay xuống, lùi lại một bước, ngắm nghía cô từ trên xuống dưới.

Y bỗng phát hiện thật ra Y Nhân không hề xấu xí, gương mặt bầu bĩnh xinh xắn đó toát ra một vẻ uể oải như đang ở giữa ngày xuân, miễn cưỡng cũng có thể dắt đi cùng được.

Thế là Y Nhân đã vào cung.

Trước đó, Y Nhân chỉ quanh quẩn trong đại viện của Y gia rồi lại qua Tiêu Dao vương phủ nên đối với cô, thời cổ đại chỉ là mảnh vườn phía sau đình viện.

Nhưng lúc này, giờ này khắc này đây, đứng trước hoàng thành tráng lệ nguy nga, cô chợt thấy mình ra ngoài chuyến này cũng không uổng.

Hoàng cung rất lộng lẫy, quả thực rất lộng lẫy.

Thời tiết rất đẹp, trời quang mây tạnh, mây đậu trên đầu tường mái ngói, đầy vẻ khoáng đạt mà nghiêm trang. Cửa cung cao gấp mấy lần người kèn kẹt mở ra, Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân sóng vai tiến vào, đại lộ lát cẩm thạch trải ra trước mặt, hai bên cung điện nguy nga đồ sộ san sát tựa như thiên binh thần tướng vác thương đứng sừng sững hai bên đường.

Y Nhân “oa!” lên một tiếng đầy cảm thán.

Hạ Lan Tuyết cười thầm, chỉ ngỡ rằng cô là tiểu thư ngàn vàng ít ra ngoài, không hiểu biết, nào ngờ miệng Y Nhân đã ngoác ra ngáp một cái thật to.

Hóa ra là cô đang ngáp chứ chẳng hề ‘mở rộng tầm mắt’ như y tưởng.

Y Nhân quả rất thích hoàng cung, lâu đài đình các ở đây thảy đều xảo đoạt thiên công, uy nghiêm tráng lệ. Nhưng chẳng qua đó cũng chỉ là mấy công trình kiến trúc mà thôi, đâu thể khiến cô xúc động chứ.

Hạ Lan Tuyết cau mày, liếc mắt cảnh cáo cô: thân là Tiêu Dao vương phi, phải chú trọng cử chỉ một chút!

Y Nhân vội ngưng ngáp, lấy lại tinh thần, cố ra vẻ nghiêm nghiêm túc túc. Đúng lúc đó, một lão thái giám mặc áo xám lật đật chạy tới trước mặt Hạ Lan Tuyết, cung kính hành lễ rồi bẩm báo: “Tiêu Dao vương gia, bệ hạ đang đợi vương gia và vương phi ở điện Hoành Quang, mời vương gia và vương phi quá bộ sang bên đó.” Nói dứt lời liền đi trước dẫn đường.

Lần đầu tiên Y Nhân trông thấy một tên thái giám nên khó tránh chăm chú nhìn, chỉ thấy thân hình diện mạo y cũng chẳng khác người thường, chỉ là da dẻ trắng hơn, giọng nói hơi the thé mà thôi.

Cô cụt cả hứng, lại càng thêm buồn ngủ.

Ba người cứ thế đi về bên phải, men theo con đường bằng phẳng sạch đẹp đến tòa đại điện. Tới cổng đại điện, lão thái giám vào trong bẩm báo, Y Nhân chỉ nghe loáng thoáng giọng nói trầm trầm uyển chuyển bên trong vẳng ra, “Triệu”, đã thấy lão ta bước ra dẫn Hạ Lan Tuyết và cô băng qua cánh cửa cao ngất, tiến vào đại điện rộng bằng cả sân bóng rổ.

Nền đại điện lát đá hoa cương bóng loáng lóa mắt, cúi nhìn bóng mình dưới sàn, Y Nhân chợt thấy bản thân thật nhỏ bé.

Giữa tòa đại điện mênh mông, sáng loáng như gương chỉ có hai người cô và Hạ Lan Tuyết. Lan can trùng điệp, lầu các nguy nga càng làm nổi bật sự nhỏ nhoi của hai người bọn họ, hệt như hai con kiến đang ngẩng đầu ngưỡng vọng vậy. Mà bóng người cao lớn thấp thoáng sau tầng tầng lớp lớp rèm trúc trên đại điện, đang lạnh lùng nhìn xuống bọn họ.

Y Nhân cực kỳ nhạy cảm liền nhận ra ngay vẻ khác thường nơi Hạ Lan Tuyết, đôi mắt rạng rỡ phong quang của y đã tối sầm lại, âm u tựa tòa đại điện như phủ Diêm La này.

Liền sau đó y phất áo quỳ xuống, cao giọng hô vạn tuế.

Y Nhân ngơ ngơ ngác ngác cũng quỳ xuống theo, lí nhí đồng thanh hô vạn tuế với y.

Người trên điện cao cao tại thượng vẫn trông xuống hai người bọn họ, cực kỳ uy nghiêm.

Y Nhân chợt cảm thấy hoang mang – lần đầu tiên, cô hiểu thế nào là quyền lực.

Hạ Lan Tuyết vâng lời đứng lên. Dường như lúc quỳ xuống y đã định sẵn sẽ đứng lên nên Y Nhân chỉ thoáng chần chừ đã chậm hơn y, đành lúng túng đứng dậy.

Đây là lần đầu tiên cô quỳ gối trước mặt người khác nên lòng cũng hơi luống cuống.

"Đây chính là muội muội của Lâm phi sao?" Đợi bọn họ đứng cả lên rồi, hoàng đế trên cao mới lên tiếng.

Hạ Lan Tuyết liền đáp: "Vâng, nàng là vương phi thần đệ mới cưới về."

"Nghe nói người ban đầu Tiêu Dao vương muốn cưới là Lâm phi mà…" Giọng nói phía trên nhẹ nhàng hờ hững, tựa như anh em nhà thường dân trò chuyện, chẳng lộ vẻ gì: "Chúng ta vốn là huynh đệ, lại thành ra anh em cọc chèo nữa, đúng là thân càng thêm thân. Thái hậu biết chuyện cũng rất vui mừng."

"Vâng." Vẻ mặt Hạ Lan Tuyết thản nhiên, chỉ cụp mắt xuống hờ hững đáp lời.

Y Nhân thờ ơ xem hai huynh đệ đế vương đối đáp với nhau như coi kịch, tựa hồ chẳng liên quan tới mình.

"Cô tên Y Nhân ư?" Nào ngờ vị hoàng đế sau rèm chợt chuyển chủ đề sang cô.

Y Nhân vội ngẩng đầu nhìn theo hướng giọng nói truyền ra, mau mắn đáp: "Vâng ạ, Y Nhân."

Rèm trúc tầng tầng lớp lớp, cô không sao trông rõ được dung mạo của hoàng đế, chỉ cảm thấy một hình bóng mơ hồ tỏa ra áp lực kinh người.

"Hoạt bát lắm." Có vẻ hoàng đế Hạ Lan Thuần chẳng hề định bắt bẻ chuyện cô nói năng bất kính, mà còn cười nói: "Tiêu Dao vương có được một thê tử lanh lợi thế này cũng là phúc khí."

"Vâng." Hạ Lan Tuyết vẫn thản nhiên đáp, thần sắc bình tĩnh đến cứng đờ, hệt như đang mang mặt nạ.

"Hiếm khi có dịp vào cung, tới thỉnh an thái hậu đi." Bằng giọng nói vô cảm hệt Hạ Lan Tuyết, kẻ sau rèm căn dặn rồi đứng dậy bước đi, Y Nhân chỉ nghe thấy một tràng tiếng động vang lên, ngẩng đầu lần nữa đã chẳng còn bóng dáng.

Giữa đại điện lặng ngắt như tờ, Hạ Lan Tuyết vẫn đứng nguyên chỗ cũ, y không động đậy đương nhiên Y Nhân cũng bất động. Cô chỉ biết vừa tò mò vừa hoang mang nhìn Hạ Lan Tuyết chẳng nói chẳng rằng, chân hơi chùng xuống – vừa rồi đứng thẳng đơ, cô cũng mỏi rã cả người.

"Nàng đi tìm tỷ tỷ đi, bản vương phải tới thỉnh an thái hậu." Không biết đứng như vậy mất bao lâu, Hạ Lan Tuyết chợt quay mình đi, lạnh nhạt ném lại một câu rồi rảo bước tiến ra ngoài.

Y Nhân vốn định bám theo nhưng đứng quá lâu đột nhiên lại di động khiến mắt cá chân cô hơi trẹo đi, liền ngã ngay sau lưng y.

Tới khi cô lê lết ra khỏi đại điện thì Hạ Lan Tuyết đã đi khuất, chỉ còn lại mình cô đứng trước thềm điện mênh mông, ngơ ngác không biết đi đâu về đâu.

"Đúng là loại đàn ông vô trách nhiệm." Y Nhân than thở một hồi rồi quyết định tự lực cánh sinh, thừa cơ tham quan hoàng cung tráng lệ nguy nga như tiên cảnh này thật kỹ.

Còn Y Lâm gặp được thì tốt, không gặp cũng chẳng sao, huống hồ cô cũng đâu biết Y Lâm ở đâu chứ?

Nghĩ vậy, Y Nhân cũng thong thả ít nhiều, cô ung dung men theo con đường nhỏ cây cối um tùm, thả bước đi về phía thâm cung. Bấy giờ trời đang nắng ấm, những tia nắng vàng rực xuyên qua kẽ lá, dịu dàng buông xuống đất, Y Nhân càng đi càng uể oải, càng đi càng tiếc giá ban đầu ở nhà làm một giấc còn hơn. Cô quyết định không đi nữa mà dừng lại bên một gốc đa um tùm, ngồi thụp xuống chán nản nhìn mấy con kiến bò qua bò lại dưới gốc cây. Chỉ lát sau hình ảnh mấy con kiến cũng nhòa dần nhòa dần, ánh nắng mặt trời cũng từ từ ngả về tây, bóng nắng rọi lên mình cô lấp loáng.

Cô bắt đầu lim dim ngủ, đầu gật gù như gà mổ thóc, gật, gật, gật…

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Thích khách

Y Nhân mơ thấy một giấc mộng lạ lùng.

Trong mơ, cô đã quay về thời hiện đại, đứng trong sân nhà, nhòm qua rèm cửa trông thấy cha mẹ lâu ngày không gặp.

Có điều rèm cửa khẽ lay động, cô không trông rõ mặt mọi người bên trong, chỉ thấy thấp thấp thoáng thoáng, như gần như xa.

Y Nhân thoáng thấy mơ hồ, cảnh tượng thời hiện đại lại càng mờ mịt như giấc mộng.

Cái gọi là kiếp trước, chẳng qua chỉ là một giấc mộng của kiếp này, là cơn mơ của nhị tiểu thư Y gia đã đần người trong tòa đình viện này suốt mười sáu năm mà thôi.

Giữa lúc Y Nhân đang từ từ chìm vào cõi mộng chợt vang lên một tràng tiếng đánh đấm ầm ỹ, phá tan giấc ngủ trưa của cô.

Cô mơ mơ màng màng hé mắt ra, còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì thì mấy nam nhân che mặt vận kình trang đã xông tới vây quanh cô, một người trong đó, áng chừng là thủ lĩnh, khàn giọng nói: "Ở đây có một cung nữ, bắt cô ta làm con tin cái đã!"

Y Nhân thoáng ngớ người, liền hiểu ra ngay: con tin mà bọn chúng nói tới chính là cô.

Trong đầu cô liền lóe lên ý định chạy trốn, ai muốn làm bia đỡ đạn trong trường đấu đá không biết đầu cua tai nheo này chứ. Tuy nhiên trong rất nhiều bộ phim, những nhân vật phụ chẳng có gì ích quốc lợi dân như cô thông thường đều bị lôi ra làm bia đỡ đạn.

Tuy cô chẳng có khát vọng gì trong đời, nhưng cô vẫn chưa muốn chết.

Trời quang gió mát như vậy, sinh mệnh thế này, dù là vô vị nhưng chẳng phải vẫn rất đáng lưu luyến sao?

Y Nhân cũng đâu phải loại người ngay cả ý niệm sinh tồn cũng bỏ bẵng chứ.

Thế nên, cô co cẳng chạy.

Đám người phía sau nháo nhào đuổi theo, cô chạy rất chậm nên chưa được bao xa đã bị bọn chúng bắt kịp. Lưỡi kiếm sắc lạnh xém chút đã xẹt qua tai Y Nhân, cô sợ đến run lên cầm cập, thét lên một tiếng rồi ôm đầu ngồi thụp xuống.

Quả nhiên, đúng như cô dự đoán, lưỡi kiếm lạnh băng đó chẳng hề chém xuống, chỉ nghe "keng" một tiếng, hai thanh kiếm đã chém vào nhau.

Y Nhân he hé bàn tay đang bịt mắt ra, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn nam tử cầm kiếm từ trên trời rơi xuống. Ánh mắt trời chói chang phủ quanh người y một vầng sáng khiến kẻ khác chỉ thấy một cái bóng loang loáng, không nhìn rõ mặt, cũng chẳng rõ áo quần.

"Cô không sao chứ?" Giọng y sảng lãng, rạng ngời như nắng.

Y Nhân lắc đầu, từ từ đứng dậy.

Y nhoẻn miệng cười, quay sang hỏi: "Cô có tin ta không?"

Thật ra, cô định đáp: 'không tin', nhưng chẳng muốn tự giải quyết vấn đề trước mắt, đành chăm chú nhìn y, trang trọng gật đầu nói: "Tin", vừa nói, mắt cô vừa chớp lấy chớp để, thể hiện lòng chân thành và quyết tâm của bản thân.

Người đó lại mỉm cười cầm tay cô rồi khẽ nói: "Vậy cô nhắm mắt lại đi."

Yêu cầu này cũng chẳng khó khăn gì, Y Nhân liền nhắm nghiền mắt lại. Trước mặt đột nhiên tối sầm khiến cô căng thẳng siệt chặt lấy tay đối phương.

Người đó bỗng cất mình vọt lên như bay kéo theo cô, chân không chạm đất, liên tục chạy vòng vòng, thoắt tới trước, thoắt lùi sau, chợt trái chợt phải, Y Nhân chỉ nghe thấy xung quanh tiếng binh khí va đụng nhau leng keng, tiếng lợi khí vùn vụt rít gió bay qua bay lại, cô nhắm chặt mắt lại, chẳng dám ti hí nhìn trộm, nhưng gã nam nhân nắm tay cô lại hệt như bướm vờn hoa, kéo Y Nhân tránh thoát hết mối nguy này lại tới hiểm cảnh khác, thi thoảng lại ôm eo, ấn cô xuống hay nhấc cô lên. Giữa lúc sinh tử tấc gang đó, Y Nhân chợt nghĩ tới võ nghệ của đám đầu gấu.

Cô thấy mình cũng sắp biến thành một vũ cơ rồi.

Không lâu sau, tiếng đánh giết bên tai đã lắng xuống, thay vào đó là tiếng thì thầm như gió thổi khóm hoa.

"Mở mắt ra được rồi." Y cười cười, thì thầm vào tay cô.

Lúc này Y Nhân mới thận trọng hé mắt ra, quan sát xung quanh một thoáng, thấy dường như không còn kẻ nào cầm đao vác thương nữa mới yên tâm mở mắt: Tất cả những kẻ vây đánh bọn họ lúc trước đang nằm bò trên mặt đất rên rỉ không ngớt.

"Chao…" Y Nhân đang định cảm khái một chút, nghĩ đi nghĩ lại rồi thành thật lên tiếng: "Hoàng Phi Hồng tái thế a."

"Hoàng Phi Hồng là ai hả?" Kẻ đó đã buông tay ra, quay sang hào hứng nhìn cô.

Y Nhân vội lắc đầu quầy quậy, nặn ra một nụ cười ngờ nghệch rồi quay qua nhìn gã nam nhân đã kéo theo mình 'khiêu vũ'.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Hạ Lan Khâm

Khi nhìn rõ người đó, Y Nhân suýt nữa bật ra ba tiếng 'Hạ Lan Tuyết' nhưng ánh mặt trời lấp loáng, cô lại nuốt câu đó xuống.

Người đó quả thực rất giống Hạ Lan Tuyết, nhưng nhìn kỹ một hồi lại thấy khác xa nhau.

Tuy dung mạo tương tự nhau nhưng gương mặt Hạ Lan Tuyết hệt như hoa đào tháng ba, quyến rũ khiến người ta lóa mắt còn kẻ trước mặt đây lại như một thanh bảo kiếm đã tuốt vỏ, tuy cũng khiến người ta lóa mắt nhưng chẳng phải bởi quyến rũ mà vì sát khí và anh khí ngời ngời toát ra từ con người y.

"Cô là người trong cung đó à?" Thấy Y Nhân ngây người nhìn mình, y liền tra kiếm vào vỏ, tươi cười hỏi.

Y Nhân còn chưa kịp đáp lại đã nghe tiếng bước chân rầm rập, hai đội thị vệ trong cung vội vàng chạy tới, vừa trông thấy kẻ đó đã quỳ xuống sợ sệt nói: "Chúng nô tài hành sự bất lực, khiến đại tướng quân phải vất vả rồi."

"Quả là đáng phạt!" Kẻ vừa nãy còn cười cười nói nói chợt sầm mặt xuống, đến cả Y Nhân đứng bên cũng cảm nhận được áp lực nặng nề từ trên người y tỏa ra: "Ngay trong hoàng cung nội uyển mà mấy kẻ vô lại này vẫn tha hồ đánh đấm nhau, chuyện này truyền ra ngoài chẳng phải bọn ngoại bang sẽ cười thiên triều ta toàn loại vô dụng sao?"

Mọi người càng hoảng sợ, cúi rạp đầu xuống, chẳng dám nhìn y.

"Thôi được, nể tình các ngươi cũng là lần đầu, lần này bản tướng quân không truy cứu nữa, đưa bọn chúng đi tra hỏi cho kỹ." Người đó điểm tới là dừng, không làm khó dễ thêm nữa, khí thế như Thái Sơn áp đỉnh đó cũng tan biến theo câu nói vừa buông.

Rốt cuộc Y Nhân cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Những kẻ khác cũng như được tha bổng, kéo theo mấy tên thích khách bị đánh tới bò lê bò càng, trật tự lui xuống.

"Sao cô vẫn còn ở đây, không phải về cung hầu hạ sao?" Đợi đám thị vệ lui xuống cả, người kia quay lại, thấy Y Nhân vẫn đứng yên chỗ cũ liền nheo mắt tò mò hỏi: "Vừa nãy cô lẩn tới đây định trốn việc đúng không?"

Dáng vẻ bây giờ của y so với vị đại tướng quân uy nhiếp chúng nhân khi nãy thật là cách nhau một trời một vực.

Y Nhân nghĩ đi nghĩ lại mới đáp: "Nói đúng ra, nếu chẳng có việc gì làm thì đâu gọi là trốn việc, cùng lắm chỉ là vô công rồi nghề thôi."

Kẻ đó nghe nói ngẩn người, liền cười phá lên, vừa cười vừa hỏi: "Chắc chắn cô không phải người trong cung, thế cô là ai?"

"Ta là Y Nhân, ngươi là ai?" Y Nhân hồn nhiên hỏi lại.

"Hạ Lan Khâm…" Y Nhân ngắc ngứ nhắc lại rồi chìa tay ra, mỉm cười với y: "Rất vui được biết ngươi, ngươi đánh nhau giỏi lắm."

Hạ Lan Khâm cũng thản nhiên chìa tay nhưng chẳng hề bắt mà đập một cái vào lòng bàn tay cô, cười nói: "Hay lắm, Y Nhân, bản vương biết rồi."

Y Nhân chỉ thấy lòng bàn tay tê dại, vội rụt tay lại, sực nhớ ra: thời xưa đâu có nghi thức bắt tay mà chỉ có tục đập tay kết giao trong quân đội thôi – Hạ Lan Khâm lại quá mạnh, đập tay với y hèn chi chẳng đau tay.

Thấy Y Nhân mặt nhăn mày nhó, đau đớn ra mặt, Hạ Lan Khâm lại cười phá lên.

Y Nhân bĩu môi, không khỏi ngờ là y cố ý ra tay.

"Khi nãy cảm ơn ngươi nhé, ta đi đây." Đã chịu ơn người ta, để tránh y bắt làm chuyện gì đó vượt ngoài khả năng để báo ân, Y Nhân quyết định chuồn trước là hơn.

Có lúc ân tình lại là gánh nặng to lớn nhất, chẳng có cách nào thoái thác.

Cô quay phắt người bỏ đi.

Hạ Lan Khâm chẳng ngờ cô nói là làm, tuy đột ngột nhưng cũng rất dứt khoát thú vị, tựa như một chú cá giảo hoạt, kéo cả lưới theo.

Y nhướng mắt nhìn theo bóng cô, cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Tình cũ

Y Nhân chuồn khỏi hiện trường rồi lại chẳng biết phải đi đâu, nghĩ ngợi một hồi rồi quyết định túm bừa một người hỏi thăm chỗ ở hiện tại của Y Lâm.

Dù sao cũng là tỷ tỷ của mình, gặp một lần cũng là phải nhẽ.

Y Nhân hạ quyết tâm rồi lấy lại tinh thần, đông miêu miêu tây thu thu, định tìm một cung nữ thái giám gì đó dẫn đường.

Nhưng lạ lùng là chỗ cô đang đứng lại tĩnh mịch lạ thường, đừng nói người, ngay cả chim chóc cũng chẳng có.

Đang lúc nghi hoặc, Y Nhân chợt nghe thấy tiếng thì thầm khe khẽ vọng ra từ bụi cây trước mặt, tiếng nói rất nhỏ lại nhanh, quan trọng nhất là trong đó có một giọng quen quen.

Cô vừa nghĩ ngợi vừa tiến lại gần, nhìn qua đám cây cỏ rậm rạp trông sang phía bên kia.

Đập vào mắt cô là một bóng dáng tuyệt mỹ, vận váy lụa dài đỏ tươi, vai khoác áo lông chồn, mái tóc dài chấm eo đổ xuống như thác, trên đầu cài một cây trâm cổ phác mà tinh tế, chỉ trông sau lưng đã thấy toát lên vẻ yểu điệu quý phái khôn tả.

Còn nam tử áo gấm đứng đối diện với nữ tử kia dung mạo như tranh, đôi mày cau cau tựa khe suối chín khúc mười tám đoạn, đẹp đẽ ngời ngợi, chính là Hạ Lan Tuyết!

Hèn chi Y Nhân thấy giọng nói đó quen quen.

Cô cười cười định bước ra hỏi Hạ Lan Tuyết.

Nhưng đúng lúc đó y đã lên tiếng, giọng trầm trầm mà phảng phất vẻ u buồn cùng ngạo khí: "Tiểu Dung, ta biết nàng sống rất khổ sở. Lẽ nào nàng định cứ sống thanh tịnh, cổ phật đèn xanh thế này đến hết đời sao? Lẽ nào nàng muốn nhân đó mà trừng phạt ta, trừng phạt sự nhu nhược khi xưa của ta ư?"

"Tiêu Dao vương nói sai rồi, ta không phải Tiểu Dung mà là hoàng hậu, mong rằng sau này vương gia đừng thay đổi cách xưng hô nữa. Mặt khác bản cung tuyệt đối không có ý trách vương gia, lại càng không hề khổ sở chút nào. Huống chi là việc trong hậu cung, vương gia tốt nhất đừng xen vào." Nữ tử đó lạnh nhạt đáp một câu rồi dừng bước: "Đây là lần cuối bản cung gặp riêng vương gia, chuyện xưa như mộng, bản cung đã tỉnh rồi, mong rằng vương gia đừng trầm mê nữa. Cáo từ."

Nói rồi bóng người tuyệt đẹp đó liền thướt tha đi thẳng, chỉ còn mình Hạ Lan Tuyết ngơ ngẩn chôn chân giữa bụi cây, hơi cúi mặt xuống, đầy vườn hoa rơi lá rụng lả tả chạm vào tà áo trắng muốt của y, toát lên vẻ tiêu điều.

Y Nhân do dự một hồi rồi cũng bước ra. Hạ Lan Tuyết nghe tiếng động liền ngước mắt nhìn cô, thoáng sửng sốt – Ánh mắt y lạnh buốt, tựa hồ muốn đông cứng nàng lại, hệt như Hàn Băng chưởng, không, là Hàn Băng nhãn trong truyền thuyết.

Y Nhân đằng hắng mấy tiếng, lấy giọng rồi ngẩng đầu lên tiếng, như không có chuyện gì: "Hôm nay trời đẹp thật, a, Hạ Lan Tuyết, sao ngươi cũng ở đây?"

Tuy còn hơi thắc mắc nhưng đến kẻ ngốc cũng nhận ra: Hạ Lan Tuyết và đương kim hoàng hậu từng có một đoạn ân tình, có điều hiện giờ y đã bị hoàng hậu ruồng rẫy.

Trước đây bạn bè cô cũng có kẻ bị thất tình nên tuy bản thân chưa từng yêu nhưng cũng biết cảm giác thất tình rất đau khổ. Bao nhiêu bộ phim, bao nhiêu ca khúc thơ từ đều phơi bày nỗi đau thất tình, chưa ăn thịt lợn lẽ nào cũng chưa nhìn thấy lợn sao?

Cô nghĩ có lẽ lúc này Hạ Lan Tuyết cần được an ủi. Hơn nữa, chuyện mất mặt khi nãy hẳn y cũng không muốn kẻ khác trông thấy.

"Cô khỏi phải giả vờ." Ánh mắt Hạ Lan Tuyết vẫn lạnh băng đáng sợ, hai cánh tay hơi siết, toàn thân cứng lại, tà áo không có gió mà bay lên phần phật, sát khí từ từ tỏa ra.

Y Nhân vẫn hoàn toàn không hay biết, chỉ thè lưỡi gãi đầu nói: "Ta vô tình trông thấy thôi, ngươi cứ yên tâm, ta không cười ngươi đâu, chỉ là thất tình thôi mà." Nói tới đây, cô ngập ngừng, lộ vẻ khoa trương rồi nói bằng giọng điệu như trên quảng cáo: "Người sống trên đời đều thất tình mà! Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi!"

Nói dứt lời, cô đã bước tới trước mặt Hạ Lan Tuyết, vỗ vai y đầy nghĩa khí: "Ngươi bao ta ăn uống ta cũng chẳng có gì báo đáp, nếu có gì muốn tâm sự ngươi có thể nói với ta. Ta kín miệng lắm đó."

Thật ra thì hàng ngày đến nói cô cũng lười nữa. Hôm nay nếu không xem Hạ Lan Tuyết như cha mẹ nuôi dưỡng mình, cô cũng khó mà tốt bụng được như vậy.

Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại vỗ vỗ vào vai mình mấy cái, bao nhiêu sát ý ngập trong lòng đã tan biến sạch.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Giấc mộng hóa kiến

"Ta hỏi, vừa nãy cô đã trông thấy những gì, nghe thấy những gì?" Thấy lòng mình mềm ra, Hạ Lan Tuyết biến sắc. Ánh mắt y càng lạnh buốt, chằm chằm nhìn vào cô, hỏi.

"Thật ra cũng chẳng nghe thấy gì cả." Y Nhân thật thà đáp.

Chỉ dựa vào mấy câu đó, quả thật không rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Cô trông thấy nàng ta rồi sao?" Hạ Lan Tuyết lại hỏi tiếp, vẻ đầy hăm dọa.

Y Nhân lắc đầu, "Không thấy."

Quả vậy, cô chỉ thấy bóng dáng người đó mà thôi. Đương nhiên tuy không nhìn thấy nhưng qua lời nói của bọn họ, cô cũng nhận ra thân phận đối phương.

Có điều, câu hỏi của Hạ Lan Tuyết là "trông thấy hay không" chứ không phải "biết hay không".

Y Nhân vẫn rất điềm nhiên.

Hạ Lan Tuyết cúi mặt xuống, chăm chú nhìn cô. Ánh chiếu trong mắt hắn là một đôi mắt trong veo không chút tạp niệm.

Trước đôi mắt đó, Hạ Lan Tuyết không cách nào hoài nghi cô nói dối.

Nghĩ đến đây, hắn hơi bình tĩnh lại, chút sát khí còn lại sau cùng cũng theo đó mà tan biến.

"Có điều, dáng vẻ của ngươi… quá bi thương." Y Nhân ngập ngừng rồi chợt chạm tay lên mặt y, khẽ nói: "Dường như đã đánh mất thứ gì vậy."

Khi nãy, Hạ Lan Tuyết lặng lẽ đứng giữa một vùng hoa tàn lá rụng đã thất hồn lạc phách như thế.

Vậy nên Y Nhân không chịu nổi, muốn đưa tay ra san phẳng lại phần đã mất mát đó.

Động tác của cô rất đột ngột, nhưng lại tự nhiên như nước chảy mây trôi.

Hạ Lan Tuyết quên cả tránh né, liền bị cô vuốt ve gương mặt, ngón tay cô dịu dàng lướt qua hàng mi dài của y.

Nhưng vừa tiếp xúc, y đã né ra như chạm phải điện, cáu kỉnh nhìn gương mặt ngơ ngác của Y Nhân, giận dữ mắng: "Kẻ cả ngày hết ăn rồi ngủ hết ngủ lại ăn như cô thì hiểu cái gì chứ?"

Y Nhân chớp chớp mắt, vẫn ngơ ngác mà lo lắng.

"Cô làm sao hiểu được nỗi đau mất mát hả?" Hạ Lan Tuyết càng thêm tức giận, nhưng không phải tức giận Y Nhân mà là tức giận chính mình, giận bản thân vì sao phải kể lể nỗi lòng với một cô ngốc chẳng dính dáng gì.

Lúc này Y Nhân dường như đã hiểu ra, cô khẽ cụp mắt xuống, hàng mi dài cong vút rủ xuống che phủ đôi mắt như một bức rèm, trông rất khổ sở đáng thương, hệt như phải chịu ấm ức, khiến Hạ Lan Tuyết thoáng sinh ảo giác: lẽ nào mình đang bức hiếp nữ nhân sao?

"Ta kể cho ngươi nghe một chuyện nhé." Nào ngờ Y Nhân ngẩng ngay đầu lên, vẻ khổ sở động lòng người khi nãy chớp mắt đã biến sạch, cô nhoẻn miệng cười rạng rỡ, tựa hồ chẳng chút để tâm tới những lời mắng mỏ của Hạ Lan Tuyết.

"Gì cơ?" Hạ Lan Tuyết vô thức đáp một câu.

"Có một người nằm mộng dưới gốc cây, mơ thấy bản thân biến thành một con kiến, hô phong hoán vũ ở nước kiến, oanh oanh liệt liệt một đời, lúc tỉnh lại mới thấy chỉ có một mình nằm dưới gốc cây. Y chẳng biết mình là giấc mộng của kiến hay kiến là giấc mộng của mình, có điều vương triều bá nghiệp chớp mắt đã biến thành mặt trời ngày thu. Có lẽ sự tồn tại của các ngươi cũng chỉ là một giấc mộng của ta mà thôi." Y Nhân tự nói tự kể một tràng những lời y chẳng hiểu gì hết, rồi nghiêng đầu, ra vẻ chín chắn tổng kết lại: "Thế nên, ngươi đừng quá nặng lòng chuyện được mất của bản thân. Có lẽ cái được chỉ là mộng ảo, mà cái mất cũng chẳng phải thứ mà ngươi thực sự mong muốn. Huống hồ dù đạt được đó, nhưng tới cuối cùng cũng chẳng giữ lại được thứ gì, không phải sao?"

Hạ Lan Tuyết ngẩn người nhìn cô, hồi lâu mới cười nhạt nói: "Nói vớ nói vẩn, đúng là chẳng biết gì.' Nói rồi, chừng bất mãn với tình cảnh hiện tại của mình, y phất tay áo, ngạo nghễ: "Nếu cô đã gặp Lâm phi rồi thì theo bản vương hồi phủ đi, đừng làm bản vương phải mất mặt trong hoàng cung."

"Ừm." Y Nhân vội đáp, vẻ ngây ngốc hàng ngày liền thay thế cho vẻ nghiêm túc vừa nãy khi kể chuyện, nụ cười trong sáng rất mực vô tư vô tâm.

Nhưng trong mắt Hạ Lan Tuyết chỉ có một cảm giác không nói nên lời. Nụ cười đó ngây thơ như ảo tượng, mà bản thân y xưa nay chưa hề nhìn thấu được cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Bắt cóc

Hai người một trước một sau cứ thế trầm mặc mà đi.

Lúc tới quan đạo sạch đẹp rộng rãi, phía bên phải chợt vang lên tiếng đao kiếm xung sát xoang xoảng xen lẫn tiếng la hoảng của cung nữ và tiếng chân rầm rập của đám thị vệ.

Hạ Lan Tuyết biến sắc, sững sờ nhìn theo hướng đó, buột miệng thốt lên hai tiếng 'Tiểu Dung' rồi chạy như bay về hướng đó hệt như đại bàng giang cánh.

Y Nhân bị bỏ lại sau, vừa định dợm bước đuổi theo nhưng nghĩ ngợi thế nào lại thôi.

Cô quả thực chẳng có hứng xem náo nhiệt.

Cô là một trong số ít phụ nữ không có tính hiếu kỳ.

Thấy càng lúc càng nhiều người chạy về phía 'hiện trường sự việc', Y Nhân quyết định làm ngược lại, đi tìm một chỗ thanh tĩnh.

Cô đi lòng vòng tới hoa viên, cách xa tiếng người huyên náo, tìm một hòn giả sơn, ngồi lên tảng đá bên dưới, dựa vào đó mà sưởi nắng, tiện thể chờ Hạ Lan Tuyết tới đón.

Mặt trời đã ngả về tây, ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá rọi lên mình cô.

Tiếng ồn đằng xa vẫn lao xao như cũ, lúc rất gần, lúc rất xa.

Sau đó, cô láng máng nghe thấy tiếng người nói, càng lúc càng gần.

…Càng lúc càng gần!

Y Nhân chợt giật mình: tiếng nói dường như vang sát bên tai, chính là ở phía đối diện hòn giả sơn. Cũng chính là, cô chỉ cách kẻ đang nói đó một ngọn giả sơn mà thôi.

Chỉ nghe thấy y nói: "Hạ Lan tướng quân, chỉ cần ngươi thả những kẻ vừa bị bắt ra, đương nhiên ta sẽ không đả thương vị nương nương này."

"Ngươi thả nàng ra, ta sẽ để cho ngươi chết toàn thây." Kẻ lên tiếng là Hạ Lan Tuyết, có điều Y Nhân chưa từng nghe y nói bằng giọng trầm trầm uy hiếp như thế bao giờ.

Chỉ nghe vậy đã có cảm giác bị uy hiếp, muốn quỳ xuống van xin.

"Té ra Tiêu Dao vương gia cũng ở đây." Kẻ phía sau hòn giả sơn cười ha hả, chẳng hề sợ hãi: "Có thể kinh động khiến vương gia thất sắc như vậy, xem

ra vận khí của ta không tệ, tóm được một quý nhân rồi.”

“Ngươi…”

“Tam đệ!” Hạ Lan Khâm quát lớn cắt ngang tiếng gầm của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết quả nhiên im bặt.

“Các ngươi xông vào cấm cung, rốt cuộc là vì chuyện gì?” Rõ ràng Hạ Lan Khâm trầm tĩnh hơn Hạ Lan Tuyết nhiều, dù lòng sôi sục căm phẫn nhưng giọng điệu của y vẫn rất thản nhiên điềm tĩnh.

“Chúng ta chỉ muốn mượn một thứ, nào ngờ quý quốc lại không cho, bị bức tới mức bất đắc dĩ, đành liều xông vào, vốn không có ý đả thương người. Mong Hạ Lan tướng quân bỏ qua cho.” Kẻ đó thấy Hạ Lan Khâm có vẻ định đàm phán nên giọng điệu cũng khách khí hơn.

“Không biết các ngươi muốn mượn cái gì? Vì sao lại cho rằng chúng ta không chịu cho mượn?” Hạ Lan Khâm hỏi.

Kẻ đó lại nghiến răng không nói, chỉ lặp lại: “Chúng ta học nghệ không tinh, vốn chẳng nên rườm lời, chỉ là những huynh đệ đó đều là nghĩa sĩ cùng ta vào sinh ra tử, ta không thể để họ chết uổng, mong đại tướng quân nhân từ, phóng thích bọn họ, chờ khi chúng ta rút hết khỏi cấm cung sẽ thả vị nương nương này ra.”

“Ngầm thả khâm phạm phải được bệ hạ chuẩn y, bản tướng quân không thể tự tiện được.” Hạ Lan Khâm trầm ngâm nói: “Nếu ngươi thành tâm muốn giảng hòa, chi bằng thả nàng ra trước đi.”

‘Ngươi tưởng ta là đồ ngốc sao?” Kẻ đó cười nhạt, rõ ràng là không chịu giảng hòa.

“Vậy ngươi cứ giết nàng đi.” Hạ Lan Tuyết nãy giờ im lặng cũng cười nhạt, lên tiếng: “Nàng ta chỉ là một cung nữ trong Phượng Lâm cung, tên gọi Tiểu Dung, chẳng hề có thân phận hiển hách gì, chết đi rồi Thiên triều cũng chẳng tổn thất gì.”

“Ngươi nói láo!”

“Ngươi tự nhìn nàng ta mà xem, nếu đúng là quý phi nương nương sao lại chỉ mặc một manh áo mỏng, mặt mũi xanh xao, trên dưới toàn thân ngay cả một món trang sức đáng tiền cũng không có.” Hạ Lan Tuyết ung dung nói: “Khi nãy chúng ta khẩn trương vì nàng ta chỉ là lo chuyện này sẽ làm mất thể diện của Thiên triều, nhưng nếu những kẻ biết chuyện này đều chết cả thì cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa.”

Y vừa dứt lời, chẳng những kẻ xâm nhập sững người ra mà toàn thể người hầu, thái giám, phi tần đuổi theo đến nơi đều không hẹn mà cùng ớn lạnh.

Lẽ nào vì muốn giữ gìn thể diện mà phải giết toàn bộ những người ở đây sao?

Kẻ bắt cóc rõ ràng đã dao động, cục diện nhất thời rơi vào thế giằng co.

Y Nhân nấp sau hòn giả sơn vốn định len lén di chuyển vị trí, nhưng vừa rón rén đi được vài bước, lại không nhịn được mà ngoảnh lại, lén nép mình xuống cạnh ngọn giả sơn mà nhìn sang bên kia.

Đập vào mắt cô đầu tiên là tấm lưng của kẻ bắt cóc, y bận đồ dạ hành màu đen, lộ rõ vẻ oai dũng tráng kiện, còn nữ tử bị y dùng trường kiếm uy hiếp thì chỉ thấy được nửa mặt nghiêng, nhưng nửa gương mặt của nàng đã đủ khiến cô hít sâu một hơi.

Cô chưa từng thấy nữ tử nào thanh lệ như vậy, tuy Y Lâm đã là mỹ nhân hiếm có nhưng so với nàng còn kém xa.

Nàng ta thanh khiết, mong manh, cao quý nhường ấy, trong tình hình này cũng chẳng hề lộ vẻ sợ hãi, chỉ một mực bình thản, như không cốc u lan.

Thông qua phục sức Y Nhân đã nhận ra nàng, chính là nữ tử khi nãy trò chuyện riêng với Hạ Lan Tuyết, hoàng hậu của Thiên triều.

Cô chợt động tâm niệm, ánh mắt dời đến Hạ Lan Tuyết bên kia, phía trước có rất nhiều kẻ đứng lố nhố, dẫn đầu đương nhiên là Hạ Lan Tuyết và Hạ Lan Khâm, đằng sau là một đám cung nữ thị vệ, còn cả mấy phi tần vò nát khăn tay, sợ đến nỗi hoa dung thất sắc – có điều trong mắt mấy phi tần đó ít nhiều gì cũng có vẻ hả hê khoái trá. Trong đám bọn họ, còn có cả Y Lâm.

Tiếc rằng Y Nhân chẳng hề trông thấy nàng ta, cô chỉ một lòng chú ý tới Hạ Lan Tuyết đứng trước mặt. Y đứng rất vững vàng, vẻ mặt thản nhiên, dửng dưng như không, nhưng cô thấy rõ cánh tay y ẩn trong tay áo giấu sau lưng đang siết chặt lại, thậm chí run rẩy cả lên.

“Được lắm, đã như vậy chúng ta đành cá chết lưới rách thôi!” Đúng lúc này, cục diện giằng co bị tiếng cười của kẻ bắt cóc phá tan, Y Nhân thấy y vung kiếm lên, thấy vẻ mặt rất nhiều rất nhiều người, hoặc mừng hoặc sợ, thấy vẻ phẫn nộ của Hạ Lan Khâm cùng sự hoảng hốt của Hạ Lan Tuyết.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết không giấu nổi vẻ kinh hoàng, giữa lúc đó trường kiếm lấp loáng ánh chiều tà, chém gãy một gốc đào, hoa rơi lả tả.

“Đợi đã!” Ma xui quỷ khiến Y Nhân nhao ra từ phía sau, liều mạng túm lấy thanh kiếm sắp chém xuống.

Kẻ bắt cóc đương nhiên không ngờ đột nhiên lại có người xông ra, động tác hơi khựng lại, mũi kiếm đã bị Y Nhân túm được.

Máu trên tay cô ròng ròng chảy xuống, nhỏ tí tách xuống đất, chỉ là cô còn chưa kịp thấy đau.

Kẻ đó thoáng kinh ngạc, thuận thế xoay kiếm bổ vào giữa, không biết là chém về phía Y Nhân hay Tiểu Dung hoàng hậu.

Trong sát na điện quang thạch hỏa đó, Hạ Lan Tuyết vẫn căng thẳng nãy giờ cũng nhảy vọt lên lao tới trước, vươn tay ra kéo Tiểu Dung mà mình tâm tâm niệm niệm vào lòng rồi nhanh như chớp vọt ra khỏi hiểm cảnh. Có điều trước khi vọt ra, y áy náy ngoảnh lại nhìn Y Nhân, lạ lùng là y chẳng hề thấy ánh mắt ai oán của cô, mà trái lại, chỉ có vẻ thản nhiên nhẹ nhõm.

Chỉ còn mình Y Nhân ở bên mình tên bắt cóc, hai tay đầy máu, ngẩn người ra.

Kẻ đó thẹn quá hóa giận, kiếm trong tay dường như sắp chém xuống.

"Muội muội!' Y Lâm nấp phía sau không nhịn được la lên.

Mũi kiếm khó khăn lắm mới dừng lại cách cô chừng một sợi tóc, kẻ kia ngoảnh lại nhìn Y Lâm, trông thấy một nữ tử diễm lệ phi thường, mình vận áo lụa bảy màu, đầu giắt đầy châu ngọc, ánh mắt kinh hoàng không có vẻ giả tạo.

Nữ tử phục sức hoa lệ nhường này hẳn phải là quý phi nương nương, còn kẻ được quý phi nương nương kêu bằng muội muội chắc cũng là một phi tử của hoàng đế.

Ý nghĩ xoay chuyển như điện xẹt, kẻ kia liền đổi 'giết để trút giận' thành 'kiềm chế'.

Y Nhân chỉ thấy trên cổ lạnh ngắt, Hạ Lan Tuyết ở phía đối diện vẫn đang ôm Tiểu Dung hoàng hậu trong lòng, đưa mắt qua nhìn cô – ánh mắt phức tạp đến mức cô nhìn không ra nguyên cớ.

Ngược lại vẻ mặt Hạ Lan Khâm vô cùng sảng khoái: "Nếu ngươi đả thương vị cô nương này, ta không giết các ngươi mà sẽ khiến từng người các ngươi sống không bằng chết, chẳng biết ngươi có nghe qua hình phạt lăng trì, lột da sống, chảo luộc người hay chưa?" Đang nói, chợt Hạ Lan Khâm để lộ nụ cười vô cùng âm hiểm: "Từ sau khi rời quân ngũ, lâu lắm rồi không dùng tới những hình phạt này, ta đang ngứa tay đây."

Y Nhân nhận thấy kẻ đang kiềm chế cô thoáng rùng mình.

"Ta đã nói rồi, ta không muốn đả thương ai hết, chỉ yêu cầu các người thả huynh đệ ta ra thôi." Kẻ đó vẫn nghiến răng nói.

Hạ Lan Khâm cười khẩy không đáp.

"Ta cho các ngươi thời gian suy nghĩ, ba ngày sau ở đầu cầu sông Bắc, chúng ta lại giao dịch tiếp." Kẻ đó biết rõ nơi nay chẳng thể ở lâu, bèn quyết định chuồn trước rồi nói, liền ném lại một câu rồi gấp rút lùi lại.

Y Nhân bị y kéo đi loạng choạng, chỉ thấy trường kiếm kề ngang cổ mình bất cứ lúc nào cũng có thể cứa vào.

Cô chợt nghĩ tới cảnh bà ngoại giết gà mỗi dịp cuối năm, cũng sực nhớ đến đùi gà rán KFC ăn từ năm nào.

Tình thế lại thay đổi, đám đông cũng tản đi.

"Tiêu Dao vương phi vì cứu quốc mẫu mà xả thân cầu nhân!" Một tên thái giám bên cạnh đột nhiên hô lên.

Y Nhân khẽ nhoẻn cười: bản thân mình còn chưa thành nhân nữa.

Vả lại cô chỉ thấy mình làm chuyện khiến Hạ Lan Tuyết cảm động thế này, y mới toàn tâm toàn ý nuôi mình cả đời, bằng không e rằng một ngày nào đó y sẽ đổi ý tống mình đi. Đây há chẳng phải là cô đang dốc sức đổi lại ngày ba bữa cơm no cho mình sao?

Đó chính là toàn bộ nguyên nhân khiến cô dũng cảm xông ra – khác xa với sự vĩ đại mà mọi người vẫn tưởng.

Đương nhiên cô chưa kịp nói rõ động cơ thực sự của mình ra thì đã bị nắm áo kéo đi, cả người đằng vân giá vũ, thoắt đã mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Tính Cách Giải Cứu

Tên bắt cóc đương nhiên không có trình độ ' cấtmột bước đi mười vạn tám ngàn dặm' như Tôn Ngộ Không.

Lúc y đáp xuống, Y Nhân nhận ra trước mặt vẫn là bức tường cao ngất của cấm cung, chỉ là từ bên trong nhảy ra bên ngoài tường mà thôi.

Nơi này quay lưng về phía đại lộ, phía ngoài cấm cung là vùng núi hoang đồng vắng, rất hợp để trốn chạy.

Đúng lúc kẻ kia chuẩn bị kéo Y Nhân chạy tiếp, đột nhiên một người xông ra từ khúc ngoặt ở góc tường khiến tên bắt cóc giật mình, vung kiếm toan chém nhưng chợt ngừng phắt lại.

Kẻ mới tới kéo khăn đen che mặt xuống, để lộ gương mặt lạ hoắc nhưng khá thanh tú.

Y Nhân liền nghe thấy tên đang kiềm chế mình mừng rỡ reo lên: "Phương Trạch!" rồi đẩy cô ra, dang tay hướng về phía kẻ mới đến.

"Ngươi không bị bắt sao? Chẳng phải mọi người đều bị Hạ Lan Khâm bắt rồi ư?" Tên bắt cóc hỏi.

"Lúc đó ta nấp trong sơn động của ngọn giả sơn nên không bị phát hiện, mới may mắn thoát được." Người trẻ tuổi tên 'Phương Trạch' kích động đáp.

Y Nhân bàng quan đứng một bên nhìn huynh đệ họ trùng phùng sau đại kiếp, nhưng khi nghe thấy gã 'Phương đệ' đó lên tiếng đáp, không hiểu sao cô lại chớp chớp mắt.

Giọng nói cũng như gương mặt đó đều lạ hoắc nhưng cô lại thấy thân thiết khôn tả, thật là quái lạ. Chính là cảm giác thân thiết khiến người ta rất vững dạ, rất ấm áp đó.

"Dù sao ngươi bình yên là tốt rồi, đại ca còn tưởng các ngươi đều…" Tên bắt cóc nói rồi, có phần hơi nghẹn giọng.

Y Nhân nghiêng đầu quan sát tên bắt cóc muốn chém muốn giết mình, rốt cuộc cũng trông rõ dung mạo của y: đó là một người trung niên bình bình dị dị, ngũ quan đoan chính đến gần như trung hậu, chẳng hề hung ác như tưởng tượng, trái lại, vẻ bi thương của y lúc này lại khiến người ta đồng tình.

Thấy vậy chút địch ý nhạt nhòa trong lòng cô liền tiêu tan quá nửa.

"Đại ca, khi nãy đệ từ trong cung chạy ra, nghe nói huynh đã bắt được một con tin, có phải vị cô nương này chăng?" Phương Trạch vừa siết tay ghì lấy cổ kẻ kia như an ủi, vừa ngoảnh sang nhìn Y Nhân.

"Phải, hình như là một vương phi. Lần này có thể cứu các huynh đệ khác ra không hoàn toàn trông cậy vào cô ta đấy." Kẻ đó đã lấy lại vẻ thản nhiên, buông Phương Trạch ra rồi bước lại gần Y Nhân.

Lần này y chẳng dùng kiếm bức bách cô nữa – có lẽ vừa nãy Y Nhân quá hợp tác nên y cũng lơi lỏng cảnh giác.

"Tay cô ta đang chảy máu, sẽ để lại tung tích, để tiểu đệ xử lý." Phương Trạch quan sát rất tỉ mỉ, đã liếc thấy vết thương nơi lòng bàn tay Y Nhân gần như sắp cầm máu, soạt một tiếng liền xé lấy một mảnh vạt áo, rồi rảo bước lại gần cô.

Động tác của y rất tự nhiên khiến người ta chẳng thể nghi ngờ.

Nhưng khi y nhấc tay cô lên băng bó giùm, Y Nhân chợt ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Chính là mùi hương pha trộn giữa hương mực và hương lan, khi một người cúi xuống dạy cô gảy đàn, cô đã từng ngửi thấy – là mùi hương của Bùi Nhược Trần!

Y Nhân giật mình ngẩng phắt đầu lên, trân trân nhìn Phương Trạch.

Lúc này cô mới nhận ra gương mặt không quá xuất chúng này lại có một đôi mắt ôn nhuận như bảo thạch.

Cô thấy khóe môi y thoáng nụ cười, kèm theo cánh tay y đặt trước ngực đã nhẹ nhàng cong lại thành dấu hiệu 'im lặng'.

Bàn tay khi nãy vừa nhức buốt của cô đã chẳng còn đau nữa, cô chợt thấy an toàn hệt như mỗi lần giữa ngày đông được rúc vào chăn, chờ đi vào giấc ngủ.

Ba người men theo con đường vắng vẻ sau núi mà lẩn trốn, Phương Trạch đi sau, tự nhiên lại đổi thành y áp giải Y Nhân còn người trung niên kia lại xung phong đi đằng trước.

Động tác của Phương Trạch – Bùi Nhược Trần rõ ràng ưu nhã hơn xa người trung niên kia, y nắm cánh tay cô nhìn thô bạo nhưng thật ra lại rất nhẹ nhàng, hệt như tình nhân cùng nhau du ngoạn mùa thu, nắm tay ước hẹn.

Y Nhân bị dắt tay như vậy, nhìn từ đằng sau, tuy y đang giả trang, nhưng dáng vẻ vẫn thanh nhã, cô liền thấy lâng lâng sung sướng như đang đi trên mây.

Trước kia cô chỉ thấy y tuấn tú, lại đàn hay mà chẳng ngờ y cũng giỏi đóng kịch như thế, hơn nữa còn nhanh nhạy tháo vát, đâu giống một bình hoa. (Oa, ra trước đây bạn nghĩ anh như bình hoa chỉ để trưng cho đẹp))

Cứ nghĩ vậy lại càng thấy Bùi Nhược Trần quả là mặt nào cũng tốt, nào là anh tuấn, nào là ưu nhã, nào là mùi hương như lan như mực thấm vào người

cùng hơi ấm vấn vít nơi cổ tay đều khiến cô ngây ngất chưa từng có.

Đúng lúc đó Bùi Nhược Trần ngoảnh đầu lại, cười an ủi cô, nụ cười chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc nhưng lại như giọt nước tràn ly khiến đầu cô nổ tung.

Ánh sao tản mác đầy trời, con đường trốn chạy đằng đẵng này chẳng ngờ lại không hề mệt mỏi mà lâng lâng hệt như cưỡi mây đạp gió.

Cô cũng chẳng buồn quan tâm là vì sao nữa. Có lẽ khi bị Hạ Lan Tuyết ruồng rẫy, bỏ mặc cô một thân một mình cho kẻ khác bắt đi, tuy Y Nhân vẫn coi như chuyện hiển nhiên nhưng trong đáy lòng cũng sợ sệt.

Cô chẳng phải bậc anh hùng không sợ chết, thật ra cô sợ chết, sợ mệt, sợ đau, sợ khổ, chính là một cô gái cái gì cũng sợ hết.

Mà Bùi Nhược Trần lại tới đúng lúc này, thay dung đổi mạo, ôn nhu tin cậy

— Cũng vì y đã ngụy trang nên cô mới khỏi bị bề ngoài của y mê hoặc.

"Chính ở đây." Cũng chẳng rõ đi mất bao lâu, người trung niên chợt dừng chân lại trước một tòa nhà lớn giữa con phố tấp nập.

Y Nhân ngẩng đầu nhìn tấm biển hoành tráng phía trên, viết bốn chữ lớn 'Nam Thiên trà trang'. Nét chữ lâm ly đến mức có phần ngạo ngược, cũng chẳng biết là do ai viết.

Cô chợt nhớ đến câu nói 'đại ẩn là ẩn giữa chợ'.

Trong lúc chuyện trò, người trung niên đã giơ tay gõ lên cánh cửa gỗ cổ phác trước trà trang, ba tiếng dài hai tiếng ngắn, 'cộc cộc cộc cốc cốc'.

Cánh cửa ken két mở ra, một kẻ đội mũ mềm từ bên trong thò đầu ra, thấy người trung niên, y liền lộ vẻ vui mừng nói: "Vưu chủ quản, ngài về rồi à, có đắc thủ không?"

"Vào đã rồi nói." Người trung niên được gọi là Vưu chủ quản cảnh giác nhìn hai bên đường rồi làm động tác 'cẩn thận', hấp tấp tiến vào cửa.

Bùi Nhược Trần và Y Nhân cũng tự nhiên nối gót theo sau.

Cánh cửa lại bị khép lại sau lưng, Y Nhân chỉ thấy trước mắt tối mịt, hồi lâu mới quen được với ánh sáng ở đây: lúc này mới nhận ra mình đang ở trong một sảnh đường bày trí trang nhã, đầy đủ bàn ghế đồ dùng, giá sách, hết thảy đều một màu cánh gián đậm, giá bút, ống bút, giấy Tuyên đặt ngay ngắn trên án bên phải, trên tường treo một bức tranh chữ màu sắc mộc mạc, trên trà kỷ còn đặt một bình trà mới pha, hương trà thoang thoảng khắp phòng.

Thật giống như khách sảnh của nhà giàu có, lại có phần giống thư phòng.

"Vưu chủ quản, đồ đâu? Thiếu chủ…" Nhìn ba kẻ vừa tiến vào, tiểu tử đội mũ đó rõ ràng hơi lo lắng, cặp mắt tròn xoe linh lợi của y đảo qua đảo lại trên gương mặt nhỏ gầy gò.

"Ai…" Vưu chủ quản vội giơ tay ngắt lời y rồi đưa mắt qua Y Nhân: "Dẫn cô ta đi trước đã." Thấy dọc đường cô có thái độ rất hợp tác, Vưu chủ quản không muốn làm khó, cũng chẳng định trói tay cô.

Nghe Vưu chủ quản phân phó, Bùi Nhược Trần đang định kéo Y Nhân đi, chợt lại nghe thấy tiếng chân rất khẽ sau sảnh đường, sau đó bức mành mành ngăn giữa sảnh đường và hiên sau khẽ lay động, một bóng trắng thấp thoáng sau rèm.

Vưu chủ quản và tiểu tử đội mũ đồng thời ngoảnh lại, cung kính hành lễ với kẻ đó, gọi một tiếng "Thiếu chủ."

Bùi Nhược Trần phản ứng nhanh lẹ cũng vội khom lưng hành lễ ngay.

Chỉ mình Y Nhân vẫn đứng ngây tại chỗ, tò mò nhìn xuyên qua bức mành mành lay động – quan sát bóng người đó.

Có điều tấm rèm quá dày, cô không sao trông rõ được – đương nhiên, cô cũng chẳng định nhìn rõ mà chỉ cảm giác vóc dáng dong dỏng đó toát lên vẻ thê lương khôn tả. Thật ra, cô cũng không sao nói rõ được cảm giác của mình, có lẽ vì trong phòng quá yên tĩnh nên vẻ xa xăm của y càng lộ rõ hơn. Hệt như tuyệt thế độc lập vậy.

"Ta phải về thôi." Kẻ đó lạnh nhạt lên tiếng. Giọng nói rất trầm nhưng đầy uy thế, không dung phản bác.

"Thiếu chủ?" Vưu chủ quản do dự đề xuất: "Nhưng thứ đó còn chưa vào tay…"

"Không cần." Kẻ đó đáp gọn lỏn, nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành rơi xuống đất.

Vưu chủ quản không dám ho he gì nữa, đành vâng lời: "Vậy để Tiểu Trụ Tử cùng thiếu chủ đi trước, ba ngày sau, thuộc hạ cứu được các vị huynh đệ về sẽ đuổi theo sau."

"Ừm." Kẻ sau rèm lạnh nhạt đáp rồi quay phắt người bỏ đi.

Nhưng vừa dợm bước y đã khựng lại, thong thả nghiêng đầu nhìn về phía Y Nhân.

Nói là nhìn về phía cô nhưng Y Nhân lại chẳng hề cảm thấy ánh mắt đó đang nhìn mình, chỉ là nhìn dáng vẻ của y mà đoán rằng y quan sát mình mà thôi.

Dĩ nhiên chẳng có lý do gì để không nhìn cả, cô to lù lù thế kia mà.

"Có người lạ." Y nói: "Mùi hương đó chỉ quý tộc Thiên triều mới có. Trong phòng còn ai nữa vậy?"

Y Nhân ngây người, chớp chớp mắt, sực hiểu ra.

Đúng lúc này một bàn tay trắng muốt thon dài thò ra sau bức mành mành, thong thả vén rèm lên, qua bức rèm châu long lanh hệt dạ minh châu, rốt cuộc cô cũng nhìn rõ người đó.

Đập ngay vào mắt cô là đôi mắt của y, một cặp mắt to tròn mà trống trải, chẳng hề có tiêu cự. Quả nhiên…

Sau đó nàng mới nhận ra y rất xanh xao, cằm nhọn, gương mặt gầy gò mà ưu mỹ – đó là một thiếu niên gầy gò có khuôn mặt đẹp đẽ trong veo như sương sớm, nhưng chẳng hề có vẻ mong manh như sương khói, khóe miệng hơi mím lại thành một đường thẳng băng lạnh lùng, thần sắc quật cường đến mức hơi khắc nghiệt.

Thình lình Y Nhân chợt vọt miệng thốt ra một câu: "Thật ra bắt ta về cũng chẳng có tác dụng gì đâu." Cô hết sức thành khẩn nói: "Ta là một kẻ ăn không ngồi rồi, người Thiên triều sẽ chẳng ai tới chuộc ta đâu."

"Ngươi nói ai ăn không ngồi rồi?" Gã thiếu niên sầm mặt xuống, bất phân phải trái quát.

"Ta." Y Nhân kinh ngạc nhìn y rồi thản nhiên lặp lại: "Trong Thiên triều ta có là gì đâu, Hạ Lan Tuyết có cả đống vợ, thiếu ta cũng chẳng hề gì. Cha ta thì – nếu ngươi đòi in ít tiền chuộc may ra ông ấy còn dốc hầu bao, nhưng nếu ra giá quá cao chắc hẳn ông cũng sẽ coi như chưa từng sinh ra đứa con gái là ta. Còn những kẻ khác không thân không thích lại càng chẳng quan tâm gì tới ta." Nói đến đây, Y Nhân thở dài nói: "Ta sống thì phí cơm, chết cũng chẳng hại gì cho dân cho nước, đúng là con tin vô giá trị nhất Thiên triều."

Ngưng một lát, cô lại nhìn bọn Vưu chủ quản bằng ánh mắt đồng tình, chân thành xin lỗi: "Thật xin lỗi, để các ngươi bôn ba uổng công rồi. Hay các người liên lạc với cha ta đi, tốt xấu gì cũng vớt vát lấy ít tiền công vậy?"

Vưu chủ quản nhìn cô như nhìn quái vật, rồi lại liếc trộm thiếu niên đó.

Quả nhiên mặt gã thiếu niên càng sa sầm lại, tái nhợt ra, khóe miệng mỏng tựa núi băng mím thành một đường, hệt như lưỡi băng đao xoáy vào lòng người.

Lần này ánh mắt Vưu chủ quản nhìn Y Nhân chẳng khác gì nhìn người chết rồi.

"Giết đi." Quả nhiên, khóe môi tuyệt đẹp của thiếu niên khẽ máy động, lạnh lùng thốt ra bốn chữ.

"Thiếu chủ…" Vưu tổng quản rụt rè gọi.

"Giết đi!" Thiếu niên gằn giọng lặp lại lần nữa, ngữ điệu lạnh buốt cơ hồ muốn đông cứng người ta lại.

Vưu quản chủ không biết làm sao, đành tuân theo.

Y Nhân đương nhiên biết kẻ thiếu niên muốn giết là mình, định thử lên tiếng xin xỏ nhưng mở miệng ra mà chẳng thốt nổi lời nào.

Cô biết mình chẳng có gì để mặc cả với thiếu niên mù này.

Như khi nãy cô nói, mình có biến mất cũng chẳng phiền toái gì cho ai, cũng chẳng có ai đau lòng vì cô cả. Có lẽ cha cô sẽ thút thít dăm câu, có lẽ Thập Nhất kêu gào ầm ỹ một trận, có lẽ Hạ Lan Tuyết sẽ hơi áy náy trong chốc lát, nhưng còn sau đó thì sao?

Sau đó mọi người đều sẽ lãng quên đi, như cô chưa từng tồn tại, mọi thứ trên đời vẫn hệt như thường.

Lần đầu tiên Y Nhân cảm thấy thê lương.

"…Nhưng vì sao phải giết ta?" Trong đầu ngổn ngang trăm ngàn suy nghĩ, cô chỉ biết lúng túng hỏi.

"Ngươi đã biết mình vô dụng, lại chẳng biết xấu hổ thế này, quả là sống không bằng chết." Thiếu niên hậm hực trả lời.

Y Nhân đang định cãi lại 'dù ta vô dụng nhưng chẳng qua chỉ phí chút cơm gạo của Hạ Lan Tuyết, liên quan gì tới ngươi đâu, ngươi cần gì tức giận như vậy?', có điều trông thấy vẻ mặt gã thiếu niên, dường như sau vẻ quyết liệt bề ngoài là nỗi bi ai tự thương tự giận, lòng cô mềm hẳn ra, chẳng nói được gì nữa, chỉ biết cúi đầu, nhân tiện nhìn về phía Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần cúi mặt xuống, vẻ bình tĩnh của y khiến cô cũng được yên lòng.

“Câm họng rồi sao? Đúng là phế vật đáng chết!” Thiếu niên cười nhạt, gương mặt tuấn mỹ được vẻ cổ quái, phiền muộn, chế nhạo, thất vọng khiến người ta thấy mà lạnh cả người. Lát sau, y đột nhiên phất tay áo, rảo bước tiến vào nội thất, minh châu trên rèm đỉnh đang thánh thót hòa cùng tiếng chân gấp gáp của y.

Đợi tiếng chân đó xa dần, Bùi Nhược Trần mới đứng dậy khom mình hỏi: “Vưu đại ca, cô gái này xử lý thế nào đây?”

“Thiếu chủ xưa nay nói một là một, xem ra các huynh đệ kia đành phải tìm cơ hội khác cứu ra thôi.”

“Phương Trạch hiểu rồi, vậy đệ lôi cô ta ra ngoài giải quyết thôi.” Bùi Nhược Trần lạnh lùng chắp tay rồi bước lại tóm lấy tay Y Nhân, thô lỗ lôi xềnh xệch ra ngoài.

Nhưng còn chưa ra tới cửa, Vưu chủ quản lại thình lình gọi: “Khỏi cần ra ngoài, cứ giải quyết luôn ở đây đi. Thiếu chủ ghét nhất là làm việc lôi thôi rầy rà.”

Y Nhân chỉ thấy bàn tay Bùi Nhược Trần chợt siết chặt lại, cô ngoảnh sang nhìn, trông thấy vẻ kiên định cùng bối rối trong mắt y.

Cô không biết võ công nhưng thấy tình hình cũng hiểu nơi này rất hung hiểm, muốn xông vào chắc hẳn rất khó.

Nhưng thời thế ép người, y đành phải xuất thủ.

Y Nhân trước giờ vẫn mù mờ chuyện nhân tình thế thái, chỉ biết rụt cổ cầu an nhưng lúc này cô chợt có một mong muốn mãnh liệt: bất kể ra sao cũng không thể để Bùi Nhược Trần bị thương.

Nghĩ đến đây, chân cô lập tức dừng khựng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Kinh hoàng

Nhận ra thay đổi thoáng qua đó, Bùi Nhược Trần cũng ngoảnh đầu sang nhìn cô. Đập vào mắt y là một đôi mắt ngơ ngác trong veo, đầy vẻ kinh sợ và lo lắng không hề giấu giếm cùng một thoáng kiên quyết mà chính cô cũng chẳng nhận ra.

Bùi Nhược Trần tinh ý, chừng như đoán ra nỗi lo của Y Nhân nên lại siết chặt lấy tay cô, khóe môi thoáng cong lên vẽ ra một nụ cười ấm áp.

“Đừng lo.” Y khẽ nói rồi đột ngột vươn tay ra ôm siết lấy eo cô, điểm chân một cái, cả người vọt lên xông thẳng ra ngoài.

Vưu chủ quản lần đầu gặp phải chuyện này liền ngẩn người ra, rồi đứng phắt ngay dậy ra lệnh: bắt bọn chúng lại!

Y vừa dứt lời, lập tức một đám người như từ trên trời rơi xuống đã xông ra, tên nào tên nấy giương cung lắp tên, chỉ thấy mưa tên rào rào hoa cả mắt bắn tới tấp như một bầy châu chấu khiến Y Nhân sợ quá nhắm tịt cả mắt lại. Trước kia làm thủ công, kim mới đâm vào tay đã thấy đau, nếu mấy mũi tên này mà bắn trúng người thủng một lỗ nhất định là đau đến chết đi sống lại.

Y Nhân rất sợ đau, như hầu hết những người bình thường.

Nhưng tên chẳng hề bắn trúng cô, còn cánh tay đang ôm eo cô lại quàng ra trước, ôm choàng lấy cô vào lòng.

Bên tai lại nghe thấy tiếng tên găm ‘phập’ vào người, nhưng Y Nhân chẳng hề thấy đau.

Lúc mở mắt ra cô đã an toàn đáp xuống bên ngoài Nam Thiên trà trang, có điều chẳng rõ từ lúc nào đám quan binh đã vây quanh chặt ngoài trà trang, cung cứng trong tay, một con ruồi cũng không lọt.

Cửa lớn mở toang, những kẻ khi nãy cầm kiếm đuổi theo lại đua nhau lui lại.

Tiếng thét phẫn nộ của Vưu chủ quản từ bên trong vọng ra: “Phương Trạch, tên phản đồ nhà ngươi!”

Y Nhân vội quay phắt lại nhìn Bùi Nhược Trần, tuy chẳng còn lớp ngụy trang nhưng gương mặt y vẫn tuấn lãng thanh tú, có điều sắc mặt hơi tái, chiếc áo xanh đậm thẫm lại từng mảng từng mảng, chẳng rõ có phải vì thấm ướt hay không?

Thoáng ngửi thấy mùi máu tanh, bất giác lòng cô chùng hẳn xuống, nhói buốt tận đáy lòng.

Cô đã trông thấy mũi tên găm vào lưng Bùi Nhược Trần, cắm ngập một nửa vào mình y, máu chảy đầm đìa, chỉ nhìn đã thấy đau không chịu nổi, huống gì là kẻ bị trúng tên?

"Ngươi…" Cô nắm lấy tay y rồi lại ngẩn người ra, nói không nên lời.

"Bùi đại nhân!" Bùi Nhược Trần còn chưa kịp an ủi cô, một tên quan binh trông có vẻ là đầu lĩnh đã chạy tới, cung kính chắp tay bẩm: "Bùi đại nhân một mình xông vào hiểm cảnh, rốt cuộc đã một mẻ hốt gọn cả đám đạo tặc…" Chưa nói dứt câu y đã trông thấy vết thương của Bùi Nhược Trần, sắc mặt tái hẳn đi, vội thất thanh nói: "Đây… Bùi đại nhân, xin ngài hãy mau mau băng bó vết thương lại!"

Bùi Nhược Trần buông Y Nhân ra, cười cười xua tay nói: "Không cần phải vội." Có điều giọng nói của y yếu ớt, sắc mặt càng tái nhợt ra.

"Nhược Trần, lúc này còn sính cường gì nữa chứ?" Một giọng sang sảng chợt vang lên giữa đám người, Hạ Lan Khâm thân khoác nhung trang, rảo bước tới bên Bùi Nhược Trần: "Vết thương nguy hiểm như vậy nhất định phải chữa trị ngay, ngươi đừng quên nửa tháng nữa là ngày gì nhé? Làm gì có tân lang nào lại nằm bẹp trên giường hả? Người đâu, đưa Bùi đại nhân về phủ mau!" Ngưng một lát, y lại đưa mắt liếc Nam Thiên trà trang, ngữ khí chợt lạnh như băng: "Chuyện ở đây cứ giao cả cho ta đi."

(Ở đây trong nguyên bản còn 1 câu a, nhưng bị mất lỗ chỗ vài chữ, ta thử đến vài bản đều như thế nên đành chịu ko luận ra đc nghĩa, mong mọi người thứ lỗi a *cúi đầu*)

Nghĩ đi nghĩ lại hai chữ 'tân lang', chẳng hiểu sao Y Nhân cứ thấy không thoải mái.

"Này, Y Nhân." Đang định rảo bước lên trước, Hạ Lan Khâm chợt liếc thấy cô, bất giác tươi cười gọi: "Muội đợi ở đây một lát, chờ bản vương thu thập xong đám đạo tặc kia sẽ đích thân đưa muội về Tiêu Dao phủ."

Y Nhân chỉ nghe y nói láng máng, cứ một mực nắm lấy miếng vải quấn quanh vết thương nơi tay, ngơ ngẩn nhìn theo bóng Bùi Nhược Trần.

Hạ Lan Khâm đã quen với vẻ thờ ơ của cô, lại thêm sự vụ khẩn cấp, còn phải lo thu thập đám nghịch tặc trong trà trang nên đành mặc kệ Y Nhân, rảo bước tới trước ba quân, chỉ huy binh lính một mẻ quét sạch đám người trong trà trang.

Y Nhân cứ thế bị bỏ lại giữa đám binh mã nhốn nháo, dõi mắt theo bóng Bùi Nhược Trần càng lúc càng xa, đột nhiên cô bặm môi, chẳng nói chẳng rằng cắm cổ chạy theo.

Nhắm mắt đuổi theo, không xa cũng chẳng gần.

Bùi Nhược Trần đã lên kiệu, vì y bị thương nên kiệu cũng đi chầm chậm. Y Nhân cũng thong thả theo sau, đuổi kịp rồi liền cúi đầu lặng lẽ đi một bên.

Đám người khiêng kiệu tò mò nhìn Y Nhân, khi nãy thấy thiếu gia nhà họ cùng cô nhảy ra nên chẳng ai lên tiếng ngăn cô lại, hơn nữa còn mặc cô cúi đầu lặng lẽ tiến vào phủ tể tướng đương triều.

Vào đến nội đường, đám gia nhân Bùi gia đỡ Bùi Nhược Trần từ trên kiệu xuống, ngự y mời từ trong cung ra đã đợi sẵn một bên, vừa thấy công tử nhà tể tướng xuống khỏi kiệu đã vây chặt lấy y, ruồi cũng không bay lọt.

Y Nhân chẳng thể nhìn thấy y.

"Nhược Trần!" Nhưng một giọng nữ trong trẻo vừa cất lên, đám ngự y vây chặt quanh y lập tức tách ra một con đường, một vị tiểu thư trẻ trung xinh đẹp chạy ào từ ngoài phủ vào, khắp mình gấm vóc, khí chất thanh cao, nét mặt thanh tú lộ rõ vẻ quý phái khác thường.

"Du công chúa." Đám ngự y vừa nhường đường vừa khom mình hành lễ.

Bùi Nhược Trần đang bị tám chín tay ngự y sờ nắn đến dở khóc dở mếu, vừa trông thấy nàng ta liền nhoẻn cười, dịu giọng hỏi: "Du, sao nàng lại tới đây?"

"Ta nghe Nhược Lan tỷ tỷ nói chàng vì do thám sào huyệt giặc mà xông vào hiểm cảnh, lại còn bị thương nữa… Chàng thật chẳng biết quý trọng thân mình gì cả!" Du công chúa – Hạ Lan Du nước mắt vòng quanh, nắm tay Bùi Nhược Trần kể lể rồi khóc nức lên.

Nàng rơi lệ hệt như mưa đọng nhành lê, rúng động lòng người.

Nhược Lan tỷ tỷ chính là Bùi Nhược Lan, kẻ nhập cung đồng thời với Y Lâm, cũng là Quý phi nương nương mới được tấn phong.

Y Nhân không khỏi ngưỡng mộ gien di truyền của Hạ Lan gia, nam nữ gì cũng đều đẹp tuyệt trần – dẫu kẻ vũ dũng như Hạ Lan Khâm cũng có tướng mạo xuất chúng.

Quả nhiên Bùi Nhược Trần bất kể thương thế của mình vội đưa tay lau lệ hoen trên má Hạ Lan Du, dịu dàng an ủi.

Y Nhân bị đẩy lùi lại phía sau chỉ biết đứng từ xa trông lại, nhìn bàn tay khi nãy còn ôm lấy eo mình giờ đã khẽ khàng chạm vào làn da trắng nõn nà như ngọc của Hạ Lan Du.

Trắng đến nỗi khiến người ta lóa mắt.

Cứ dùng dằng như vậy một lúc sau, ngự y đứng bên mới rụt rè tâu: "Công chúa điện hạ, có lẽ nên mau mau đưa Bùi đại nhân vào phòng cầm máu trị

thương thì hơn.”

Lúc này Hạ Lan Du mới lưu luyến rời Bùi Nhược Trần, nhưng chẳng theo vào phòng mà chỉ đứng ngoài, vò nát khăn tay, nôn nóng đợi kết quả.

Y Nhân cũng ùa theo đám ngự y chen vào phòng, vừa đến cửa lại đúng lúc có một dược đồng mắc tiểu, ngoảnh lại trông thấy cô liền tiện thể ấn luôn hòm thuốc vào tay. Y Nhân ngơ ngơ ngác ngác đón lấy rồi len vào cùng mọi người.

Trong phòng đám ngự y đang vây quanh rạch áo Bùi Nhược Trần ra, để y nằm sấp trên giường rồi gọi lớn: “Mang súc vải lại đây!”

Rõ ràng là sắp rút tên ra, cho y cắn súc vải để khỏi cắn phải lưỡi.

Thoạt đầu, Y Nhân vốn chỉ khoanh tay đứng ngoài xem, nhưng lát sau lại thấy hết thảy mọi người đang chăm chú nhìn mình. Cô ngỡ ngàng nhìn quanh rồi cúi đầu xuống, chợt nhận ra mình đang bưng hòm thuốc.

“Còn không lại đây mau! Sao Bùi gia lại có loại nha đầu ngu như ngươi hả!’ Ngự y đang ngồi bên giường hạ giọng quát.

“Còn không lại đây mau! Sao Bùi gia lại có loại nha đầu ngu như ngươi hả!’ Ngự y đang ngồi bên giường hạ giọng quát.

Y Nhân liền cuống quít bưng rương thuốc chạy lại.

Cuối cùng cô cũng trông thấy Bùi Nhược Trần.

Tiếc rằng y đang quay lưng lại phía cô, ngoảnh đầu về hướng khác.

Y Nhân run run rẩy rẩy đặt súc vải trong rương thuốc vào miệng Bùi Nhược Trần, tiện thể nhìn kỹ gương mặt y.

Hai mắt Bùi Nhược Trần khép hờ, bờ môi ưu mỹ tái ngắt, lúc rút tên ra tuy y không kêu thành tiếng nhưng mồ hôi tuôn đẫm trán, ướt sũng gối, hơi thở gấp rút cũng dài và sâu hơn.

Dù đau đớn đến ngất lịm đi nhưng trước sau y chẳng hề chau mày một cái.

Nhớ lại khi nãy ở bên ngoài y còn dùng dằng với Hạ Lan Du, còn phải phân tâm an ủi nàng ta, thật chẳng biết rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Đột nhiên cô sinh lòng căm ghét Hạ Lan Du. Tuy mới gặp một lần, tuy cách xử sự của nàng ta không hợp với cô, nhưng cô không ưa nàng ta.

“Xong rồi.” Ngự y băng bó cho Bùi Nhược Trần xong liền quệt mồ hôi đứng dậy nói: “Mọi người ra ngoài cả đi để Bùi đại nhân nghỉ ngơi cho yên tĩnh. Du công chúa và Bùi thừa tướng còn đang đợi chúng ta bẩm lại tình hình đó.”

Mọi người vâng dạ rồi ai nấy bưng đồ xách đạc lui cả ra.

Còn Y Nhân, vì chẳng ai nhận ra, còn tưởng cô là a hoàn trong phủ nên cũng chẳng ai giục cô ra ngoài.

Cuối cùng chỉ còn mình cô ở lại ngơ ngẩn ngồi bên giường nhìn Bùi Nhược Trần đang nửa tỉnh nửa mê, hô hấp đều đều.

Lòng cô chợt chùng hẳn xuống, trời đã về chiều, bốn bề im ắng, màn đêm thật thâm sâu mà cũng thật yên tĩnh.

Trước nay Y Nhân chưa bao giờ thính tai như lúc này, cô có thể nghe được tiếng lào xào trong vườn hoa ngoài cửa, tiếng trống điểm canh từ xa xa, tiếng thở của Bùi Nhược Trần cùng tiếng đập của trái tim mình.

Hai má cô nóng bừng lên tới nỗi bản thân cũng tưởng mình sắp phát bệnh.

Lòng cô chợt dâng lên một cảm giác lạ lùng, chỉ muốn thời gian cứ thế này mà trôi đi trường trường cửu cửu, mãi mãi mãi mãi, không ngưng không nghỉ, không dứt không hết…

Y Nhân cứ như vậy mà đăm đăm nhìn gương mặt hoàn mỹ mà xanh xao như tạc bằng bạch ngọc của y.

Trái tim cô càng lúc càng mềm nhũn như sắp tan chảy ra, mềm tới nỗi cô không sao chịu nổi.

Bùi Nhược Trần đang nằm trên giường chợt thở hắt ra, mồ hôi lại toát đầy đầu, có lẽ thuốc đã ngấm nên y còn đau đớn hơn cả khi nãy.

Y Nhân chỉ biết ngồi bên mà lo lắng suông. Cô nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng lại rụt rè đưa tay ra lần tìm bàn tay y đặt dưới chăn rồi nắm lấy thật chặt.

Bùi Nhược Trần đang mê man chợt thuận thế nắm lấy tay cô, lòng bàn tay cô đang bị thương, y nắm lấy khiến cô đau đến nghiến răng nghiến lợi, nói không nên lời nhưng chẳng hề có ý rút ra.

Lúc còn ở hiện đại cô có nghe nói âm nhạc có thể giảm đau nên bắt đầu khe khẽ hát lên mấy bài hát thiếu nhi, hành khúc, rồi tình ca.

Em có một con lừa… A… Huyết nhiễm đích phong thái… A… Quân trung lục hoa… A…. Dạ khúc của Chopin… Nếu như biển rộng… Đợi một lần

động tâm, đợi một lần sóng tình trào dâng… Đời sau lại cùng anh tương phùng… (*)

Cô cứ hát mãi hát mãi, giọng ca càng lúc càng nhỏ dần rồi tắt lịm.

Chân trời phía đông hửng dần lên, những tia nắng sớm mai đã rón rén chạm vào song cửa.

Ánh nắng long lanh như nước rọi lên mình Y Nhân đang ngủ khò khò, cô gục đầu vào giường, miệng nhểu nước miếng, tay vẫn nắm tay Bùi Nhược Trần, gối đầu lên ngực y, hai chân duỗi dài, y hệt một con tôm ngốc.

Chỉ có điều ánh nắng trong ngần chiếu lên hàng mi dày và rợp của cô làm toát lên vẻ tĩnh tại, khiến người ta không khỏi đoán rằng cô nhất định đang chìm trong giấc mơ yên bình và tươi đẹp.

Đó chính là quang cảnh Bùi Nhược Trần trông thấy đầu tiên khi tỉnh dậy.

(*): Em có một con lừa, Huyết nhiễm đích phong thái, Quân trung lục hoa, Dạ khúc của Chopin đều là tên các bài hát.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Ghen

Bùi Nhược Trần nhỏm dậy đã làm kinh động đến Y Nhân, có điều cô chỉ mơ mơ màng màng trở mình một cái rồi lại ngủ khò.

Hàng mi dài thật dài khẽ lay động chẳng khác nào cánh bướm, đôi môi hồng hồng khẽ dẩu ra, rồi lại chóp chép trong vô thức.

Giữa lúc Bùi Nhược Trần do dự chẳng biết có nên gọi cô tỉnh dậy hay không, bàn tay vừa chạm tới mặt cô thì sực nhớ lại tối qua, trong lúc mơ hồ, mình từng nghe thấy tiếng ca hát: là một giọng non nớt thơ ngây trong trẻo, bài nào bài nấy đều lạ hoắc nhưng lại êm tai lạ lùng.

Cánh tay y bỗng khựng lại giữa chừng, nơi đầu ngón tay nhạy cảm dường như còn cảm thấy được những sợi lông tơ mềm mịn kia khẽ run rẩy, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng người ồn ào náo loạn.

Bùi Nhược Trần ngẩng đầu nhìn, thấy cửa phòng đã bị ai đó khẽ khàng đẩy ra, Hạ Lan Tuyết mặt sa sầm đứng ngay giữa cửa, thưởng thức cảnh tượng trong phòng.

Ánh mặt trời ban sớm hắt từ ngoài vào, khiến chiếc bóng của y dài ra đen sẫm.

Đám gia đinh Bùi phủ vừa tất tả đuổi theo sau Hạ Lan Tuyết, vừa bẩm: "Vương gia, vương gia, quả thực vương phi nương nương không ở trong tệ phủ, người trong phủ chẳng ai thấy nương nương cả…"

Vừa chạy vừa kêu, đám gia đinh đã chạy tới trước cửa, thấy cảnh tượng trong phòng, bọn họ không khỏi ngớ người ra lẩm bẩm: "Ấy, ở đây mọc ra con nha đầu này thế nhỉ?"

Bùi Nhược Trần lập tức bỏ tay xuống, cúi đầu cười thầm.

Hạ Lan Tuyết sa sầm mặt xuống, rảo bước tiến vào phòng, cúi xuống xốc Y Nhân đang gục đầu phía cuối giường lên.

Cô lại chóp chép miệng rồi cựa mình, lựa một tư thế thoải mái nhất trong lòng y, tiếp tục ngủ khò khò, chẳng biết tý gì hoàn cảnh bên ngoài.

"Nghe nói Nhược Trần bị thương nên bản vương thân tới thăm hỏi." Hạ Lan Tuyết chăm chú quan sát Bùi Nhược Trần, bất giác thu lại vẻ hung hăng đáng ngờ vừa nãy, tươi cười nhẹ nhàng nói: "Tối qua Y Nhân đã làm phiền quý phủ rồi!"

Nhìn gương mặt tuấn mỹ phảng phất mấy phần tiều tụy của y, Bùi Nhược Trần biết cả đêm qua y đã tìm Y Nhân khắp nơi, nhưng chính mình cũng chẳng hiểu sao cô lại xuất hiện ngay bên giường nữa, đành lấp lửng gật đầu nói: "Xin vương gia đừng khách khí."

"Nghe Nhược Trần nói chuyện trung khí sung mãn, ắt hẳn cũng chẳng có gì đáng ngại, cái ơn cứu giúp Y Nhân ngày sau bản vương sẽ lại tới tận nơi cảm tạ, hôm nay ta không tiện quấy quả nữa." Hạ Lan Tuyết quày quả ném lại một câu rồi ôm lấy Y Nhân rảo bước tiến ra ngoài.

Đám gia đinh chạy theo sau Hạ Lan Tuyết thấy Tiêu Dao vương quả nhiên đã bế một nữ tử từ phòng thiếu gia nhà mình ra, hơn nữa nữ tử đó tóc tai bù xù, hãy còn đang ngủ khò khò thì không khỏi nghi hoặc, rồi một đồn mười mười đồn trăm, chỉ trong vẻn vẹn một buổi trưa, câu chuyện đó đã không cánh mà lan ra khắp chốn.

Có điều chỉ có ba phiên bản tường thuật rành rọt rõ ràng:

Phiên bản 1: Bùi thiếu gia vì sắp thành thân với Hạ Lan Du công chúa, biết rõ sau này làm phò mã, lời nói cử chỉ đều sẽ bị ước thúc nên trước đám cưới ra sức phóng đãng hình hài, chuyện này bị Tam ca của công chúa là Hạ Lan Tuyết biết được, liền tới tận nơi bắt tại trận, đòi lại công đạo cho muội muội.

Phiên bản 2: Bùi gia là đệ nhất đại gia của Thiên triều, thế lực sánh ngang với Thái sư phủ Dung gia, nhà ngoại của đương kim hoàng hậu, hiện giờ Dung gia có đương kim hoàng hậu Dung Tú, Bùi gia có quý phi Bùi Nhược Lan, ngang tài ngang sức, bất phân thắng bại. Nhưng nếu thêm Bùi Nhược Trần làm phò mã nữa thì khí thế sẽ áp đảo hẳn Dung gia. Vậy nên Tiêu Dao vương, người vẫn luôn qua lại thân thiết với Dung gia, vì lợi ích của Dung gia đã cố ý sai người câu dẫn Bùi Nhược Trần, rồi lại tự mình tới phát giác, bôi nhọ danh dự Bùi thiếu gia nhằm ngăn cản Du công chúa lấy chồng.

Phiên bản 3: Bùi Nhược Trần bắt cóc Tiêu Dao vương phi, Hạ Lan Tuyết bị cắm sừng thẹn quá hóa giận, đã đại náo phủ tể tướng!

Nhưng khi những lời đó truyền tới tai Bùi Nhược Trần, y chỉ cười cười, ngón tay thon dài gõ gõ lên bức mật thư vừa được trình lên, bên trong viết: "Đám người trong Nam Thiên trà trang đã theo địa đạo bỏ trốn, chưa bắt lại được."

Xem ra phải phát lệnh truy nã rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Cảm tạ

Vừa tỉnh dậy, Y Nhân còn đang ú ớ, chưa mở được mắt ra đã thấy thứ gì đó đen thui nhào vào lòng mình, liền sau đó là tiếng kêu khóc thảm thiết: "Tiểu thư, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi, Thập Nhất lo quá đi mất."

Y Nhân bị cô ta đè cho nghẹt cả thở, quá nửa ngày mới đẩy ra được, cô nheo nheo mắt lẩm bẩm: "Thập Nhất, cô phải giảm béo đi thôi."

Ngay lập tức vẻ quan hoài của Thập Nhất biến mất, cô ta sầm mặt xuống, hung hăng chồm tới bóp cổ Y Nhân hệt như dùng cầm nã thủ, khác xa hình ảnh khóc lóc sụt sùi khi nãy.

Lúc Hạ Lan Tuyết bước vào, y trông thấy ngay quang cảnh tớ mưu sát chủ.

Nếu là khi trước có lẽ y còn quát lên, nhưng giờ nhìn mãi đâm quen, y chỉ đứng ngoài cửa hắng giọng.

Thập Nhất cuống quýt buông ra rồi đứng sang một bên, còn đưa tay vén mớ tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, điềm nhiên như đang soi mình xuống mặt nước hồ.

Y Nhân đỏ mặt tía tai, thở hổn hển hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

"Tỉnh rồi đấy à?" Hạ Lan Tuyết vẫn khoanh tay, đợi cô định thần lại mới lạnh nhạt hỏi.

Y Nhân nhìn Hạ Lan Tuyết gật đầu rồi lại nhìn quanh một vòng, ở trong tiểu ốc này lâu như vậy, thoạt nhìn tự nhiên đã thấy thân thuộc, thân thuộc đến nỗi… có thể yên tâm mà ngủ tiếp.

Y Nhân chớp chớp mắt rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

Chẳng hiểu sao cô thấy mệt quá.

Nhưng vừa đặt mình xuống Y Nhân đã bật lò xo dậy như chạm phải điện, nhìn quanh nhìn quất rồi tròn mắt nhìn Hạ Lan Tuyết hỏi: "Sao vương gia lại ở đây?"

Tuy cô còn mơ màng nhưng ít ra cũng nhớ được mình đang ngủ ở đâu.

Láng máng nhớ hình như tối qua đâu có ngủ ở nhà.

"Bùi Nhược Trần đâu?" Đây là câu hỏi thứ hai của cô.

Hạ Lan Tuyết vốn định dịu dàng trả lời cô, nhưng vừa nghe thấy câu hỏi thứ hai, y chợt tức giận vô cớ, liền lạnh lùng đáp: "Đương nhiên vương phi phải ở vương phủ, còn Bùi Nhược Trần dĩ nhiên đang ở phủ nhà hắn rồi."

Y Nhân cau mày nhưng nghĩ mãi không ra nội tình bên trong, đành buồn rầu 'ừm' một tiếng.

"Y Nhân!" Thấy cô có vẻ đang chuẩn bị ngủ tiếp, Hạ Lan Tuyết liền sải bước vào phòng, khoanh tay đứng trước giường cô, ngập ngừng hồi lâu mới ngắc ngứ nói: "Cô bị cướp bắt đi rồi, bản vương… khụ khụ… đã được bình an sao còn không về phủ?"

Y Nhân nghiêng đầu nhìn y, nghĩ ngợi một lát rồi đáp: "Ta không nhớ đường."

"Lẽ nào cô không biết hỏi đường sao?" Hạ Lan Tuyết cưỡng từ đoạt lý nói.

Y Nhân cười ngượng nghịu, cặp mắt trong veo vẫn nhìn y đầy ngây thơ. Chẳng hiểu sao dưới ánh nhìn đó, Hạ Lan Tuyết chợt thấy hổ thẹn.

Là y đã bỏ mặc cô trước, lúc giải cứu cô y cũng vẫn túc trực ngoài Phượng Lâm cung, lo lắng bảo hộ cho Tiểu Dung.

Giờ đây, y lại lên giọng hùng hổ trách mắng cô.

Có điều Y Nhân chẳng hề tỏ vẻ trách móc y mà chỉ giơ tay dụi dụi mắt nói: "Vương gia nói xong rồi, ta đi ngủ tiếp đây."

Thoáng thấy vết thương nơi bàn tay cô, Hạ Lan Tuyết sực nhớ đến chuyện hôm đó, tim chợt nhói lên, khí thế hung hăng hùng hổ vừa nãy cũng nhường chỗ cho vẻ dịu dàng mềm mỏng.

Y Nhân chẳng buồn ngó đến y nữa, tự mình chui vào chăn cuộn tròn lại.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết thuận thế ngồi xuống bên giường, ấp úng toan nói tiếp.

Đợi hồi lâu chẳng thấy động tĩnh gì, Y Nhân ngẩng lên nhìn y, chợt thấy gương mặt trắng như bạch ngọc của y đỏ bừng, bờ môi mỏng mấp máy dường như muốn nói chuyện gì đó rất rầy rà, nhưng không sao nói nên lời.

Cô khẽ thở dài rồi bất ngờ lên tiếng: "Trước giờ ta đọc truyện ma đều cảm thấy nhân vật chính trong đó rất dũng cảm. Nếu ta biết trong phòng có ma, nhất định sẽ nấp kỹ trong tủ không dám thò đầu ra. Nhưng những kẻ nấp trong tủ đều bị ma bắt cả. Bởi bất kể ngươi nấp bao lâu thì ma cũng vẫn ở trong phòng, không chịu bỏ đi." Y Nhân rất hiếm khi nói liền một lèo thế này, vừa dứt lời, cô liền thở phào nhẹ nhõm hệt như làm xong một chuyện đại sự.

"Cô có ý gì đây?" Hạ Lan Tuyết ngẩn người, ngơ ngác nhìn cô.

Nhưng Y Nhân chẳng hề định giải thích, chỉ một mực ngây ngô nhìn y, ánh mắt thuần tịnh đến mức khiến người ta hổ thẹn.

Đột nhiên Hạ Lan Tuyết chợt hiểu ra điều gì đó, cúi đầu ngẫm ngợi hồi lâu rồi ngẩng phắt lên buông ra một câu, đột ngột như sét đánh chẳng kịp bưng tai: "Dù sao cũng… cảm ơn cô đã cứu nàng!" Nói rồi y ngượng ngùng quay mình bỏ đi.

Chỉ thấy một làn khói trắng vương vất chưa tan và mấy cành hoa cỏ bên vệ đường phất phơ nhè nhẹ.

Y đã biệt tăm.

Thập Nhất và Y Nhân ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Y Nhân ngáp dài một tiếng: cảm ơn một câu mà cũng ấp a ấp úng đến nửa ngày, thật chẳng khác đàn bà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Hôn ước

Y Nhân lại đặt mình xuống say sưa ngủ tiếp, tới chừng tỉnh dậy chỉ thấy trong lò lửa reo tí tách, ấm áp tựa mùa xuân.

Vừa ưỡn người, vươn vai, cô chợt nhận ra trên mình đang đắp một tấm chăn dày, mà Thập Nhất cũng đang thêm củi vào lò. Ánh lửa hồng rực lên đỏ au trên má Thập Nhất, êm ái vô cùng.

"Tiểu thư, cô tỉnh rồi à, giờ là trưa ngày hôm sau đấy." Thấy cô trở mình ngồi dậy, Thập Nhất vội đứng lên rồi nhìn ra cửa bĩu môi: "Bùi đại nhân đợi cô cả sáng kìa."

Vừa nghe tới Bùi Nhược Trần Y Nhân đã hí hửng định nhảy ngay xuống đất, nhưng vừa chống tay xuống giường, cô đã "ái da!" một tiếng, vội cúi đầu nhìn: vết thương trên tay đã được băng bó lại cẩn thận, quấn gấm hảo hạng thật chặt rồi xức thuốc mát lạnh.

"Lúc sau vương gia còn quay lại thay thuốc cho tiểu thư đó." Thập Nhất tươi cười giải thích, cô có dự cảm rằng tiểu thư nhà mình chắc sắp có hi vọng rồi.

Nhưng Y Nhân chẳng hề để lọt tai câu đó, chỉ tâm tâm niệm niệm Bùi Nhược Trần đang đợi bên ngoài, chẳng kịp mang giày, cứ để chân trần xông ra ngoài.

Thập Nhất liền xách giày cuống quít chạy theo sau.

Qua khỏi bức bình phong, quả trông thấy Bùi Nhược Trần đang ngồi bên bàn gảy chiếc dao cầm khi xưa đã tặng cô, vẻ mặt an tĩnh, chẳng hề lộ vẻ bồn chồn vì chờ đợi.

Y Nhân thực thích vẻ trầm tĩnh của y: tĩnh cũng an tâm, động cũng an tâm.

"Bùi Nhược Trần." Cô tiến lại gần, toan ngồi sang bên nhưng lại thấy hai chiếc ghế cách nhau quá xa, bèn bỏ cả ghế, ngồi xổm xuống cạnh y, tay chống cằm, hau háu nhìn y.

Vết thương chưa lành khiến sắc mặt y tái nhợt, nhưng chẳng hề làm suy giảm phong tư, trái lại càng tăng thêm phần thanh tuấn.

Bùi Nhược Trần kinh ngạc nhìn cử chỉ của cô, cười cười nói: "Ta có chuyện nhờ cô giúp đỡ."

"Chuyện gì thế?" Y Nhân vẫn ngẩng đầu nhìn y, nhoẻn cười hỏi lại, dáng vẻ hệt một chú cún con hóng chuyện.

"Đám thổ phỉ trốn thoát ở trà trang đó, chúng tôi muốn phát lệnh truy nã, nhưng lúc đó ta phải cúi đầu, không trông rõ mặt tay thiếu chủ kia – cô đã nhìn rõ mặt y, có thể họa lại hình y theo trí nhớ được chăng?" Bùi Nhược Trần vô tư nói: "Ta biết cô vẽ đẹp lắm mà."

"Được." Y Nhân chẳng nề hà gật đầu ngay, lại hỏi: "Ngươi còn cần nhờ gì nữa chăng?"

Cô chợt tin rằng, chỉ cần Bùi Nhược Trần đề nghị, cô sẽ tìm trăm phương ngàn cách giúp y.

Cô muốn làm cho y thật nhiều thật nhiều điều, miễn là vì y, cô sẽ vui vẻ mà làm.

"Chẳng còn chuyện gì nữa cả. Tay vương phi không sao chứ?" Bùi Nhược Trần mỉm cười lắc đầu, hơi cúi người nhìn 'cún con Y Nhân' đang quẩn bên chân mình, lòng chợt mềm ra.

"Thật không còn chuyện gì nữa ư?" Y Nhân không trả lời, chỉ nhìn y cười: "Trên đời này ngươi chẳng còn nguyện vọng nào nữa sao?"

Ví dụ như cô. Y Nhân nghĩ, lẽ nào y không muốn có được mình sao.

Nhưng cô lại muốn có được y.

"Dĩ nhiên không phải – ta nhớ vương phi từng nói rằng con người như cát bụi, chỉ có đất trời là trường cửu, vậy nên hết thảy mọi thứ trên đời này thật ra đều là cát bụi mà thôi." Bùi Nhược Trần cười nói, rồi tiện tay gảy nhẹ phím đàn tinh tinh tang tang: "Có điều dù hiểu rõ đạo lý này, nhưng mấy ai có thể tham thấu được nó thật sự đây?"

Lần này lại tới phiên Y Nhân trầm mặc lạ thường. Cô cúi đầu khẽ nói: "Mấy ai có thể thật sự ơ hờ như trời xanh kia chứ?"

Nghe câu đó, Bùi Nhược Trần thoáng giật mình, liền cúi đầu nhìn cô. Y Nhân đang lấy ngón tay vẽ vẽ lên mặt đất, mái tóc đen nhánh, dễ thương tới nỗi y phải nhoẻn cười.

Bùi Nhược Trần không khỏi đưa tay xoa đầu cô âu yếm như ca ca với muội muội, làm rối cả tóc cô.

Y Nhân cũng thuận thế ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn y, nói rành rọt từng câu từng chữ: "Chúng ta thành thân đi."

Bùi Nhược Trần nào ngờ cô lại đột nhiên thốt ra câu đó, liền sững người ra rồi cười nói: "Y Nhân, cô có hiểu thành thân nghĩa là gì không?"

"Thành thân chính là ta thích ngươi, ngươi cũng thích ta, cuối cùng ngươi yêu thương ta, ta cũng yêu thương ngươi, càng về sau càng yêu thương nhau, chung sống với nhau suốt đời." Y Nhân thản nhiên nói.

"Nhưng cô đã thành thân với Hạ Lan Tuyết rồi mà." Bùi Nhược Trần thận trọng nhắc nhở: "Còn ta cũng đã có hôn ước với Du công chúa rồi." ngập ngừng một lát, y lại nói tiếp: "Mười ngày nữa chính là ngày đại hôn."

"Nhưng sao ngươi lại thành thân với công chúa, ngươi thích nàng ấy à?" Y Nhân hỏi.

"Còn cô, sao lại gả cho Tiêu Dao vương?"

"Bởi vì…" Y Nhân nghĩ đi nghĩ lại rồi thản nhiên đáp: "Vì ta có lấy ai cũng vậy thôi, vả lại Hạ Lan Tuyết còn có thể nuôi ta, y cũng đâu có để tâm tới sự tồn tại của ta, dù sao y đã có cả đống vợ rồi, thêm một chẳng nhiều lên, bớt một chẳng ít đi, ta có thể được tự do như ý muốn."

“Ta cũng muốn được sống đơn giản như cô. Nhưng tự do của ta khác hẳn với tự do của cô. Mà những thứ ta truy cầu lại phức tạp hơn những thứ cô khao khát nhiều.” Bùi Nhược Trần trả lời rất kín kẽ: “Y Nhân, ta thích sự giản đơn vô cầu của cô nhưng niềm yêu thích đó thật quá xa vời.”

Dứt lời y chìa tay kéo Y Nhân dậy, nắm lấy ngón tay nho nhỏ trắng nõn của cô, lau sạch đi đất cát bám vào lúc vẽ vẽ xuống nền vừa nãy rồi ung dung buông ra, chẳng vương bụi trần.

“Vẽ xong sai người đưa tới phủ cho ta là được. Mấy ngày nữa có tuyết lớn, trời lạnh lắm, cô phải tự lo lấy mình.” Nói rồi y thong dong quay đi hệt như một vị khách bình thường tới thăm hỏi.

Y Nhân bị bỏ lại phía sau, chỉ biết đăm đắm nhìn theo bóng y, đột nhiên lại muốn ngồi xuống vẽ vẽ lên nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Hờn giận

Đương nhiên Y Nhân chẳng ngồi xuống vẽ vẽ lên đất nữa – bởi Thập Nhất vẫn nấp sau bình phong liền xông ra, ngay sau đó là giọng cười giễu cợt của Hạ Lan Tuyết.

“Vội chạy đi gặp tiểu tình nhân quá nhỉ!” Hạ Lan Tuyết rảo bước tiến vào, cầm lấy đôi hài thêu hoa đỏ thắm từ tay Thập Nhất rồi liếc bàn chân trần đã lạnh đến đỏ ửng lên của Y Nhân, cười chế giễu: “Chân trần chạy ra đón cơ đấy, tiếc rằng lại tự rước lấy nhục.”

Y Nhân nhìn y rồi chẳng nói chẳng rằng quay phắt về phòng.

Lạnh quá lạnh quá, cô phải rúc ngay vào chăn cho ấm.

“Ấy ấy, xấu hổ rồi à?” Hạ Lan Tuyết vẫn lẵng nhẵng bám theo, túm tay giữ cô lại, rồi mặc cho Y Nhân đau điếng, y giận dữ hỏi: “Tướng công đang nói chuyện với cô kia mà, cô đã mù tịt cầm kỳ thư họa, may vá thêu thùa, lẽ nào cả tam tòng tứ đức cũng không biết nốt ư?”

Y Nhân ngạc nhiên ngoảnh lại nhìn Hạ Lan Tuyết, ngơ ngác không hiểu sao hắn lại nổi giận.

“Cô là vợ ta, lại có thể nói với nam tử khác…”

“Còn vương gia thì sao?” Y Nhân chớp mắt, ngây thơ hỏi lại: “Người có tam tòng tứ đức không?”

“Ơ…” Hạ Lan Tuyết cứng họng rồi lập tức hùng hồn bao biện: “Ta là vương gia.”

Y Nhân đành mặc kệ, chẳng buồn đem tư tưởng nữ quyền ra thuyết phục y nữa.

Cô chẳng rỗi hơi mà cải biến người khác, cũng như xưa nay chưa từng sửa đổi bản thân.

“Cô thấy Bùi Nhược Trần tốt hơn ta sao?” Hạ Lan Tuyết nhận ra Y Nhân chẳng buồn đếm xỉa đến mình, không khỏi căm giận kháng nghị: “Lẽ nào bản vương không thỏa mãn nổi cô?”

Vừa dứt lời, gã nào đó tên Tuyết đầu óc đen tối lập tức nghĩ ngay tới nghĩa khác của từ ‘thỏa mãn’, mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

Y Nhân vốn định lơ y, nhưng thấy Hạ Lan Tuyết cứ nhằng nhẵng không thôi, đành phải đáp lời: “Ta thấy y rất tốt.”

“Cô đừng tưởng bở.” Hạ Lan Tuyết cười nhạt nói: “Cô thấy y là công tử dịu dàng khiêm tốn, chứ thật ra đó là kẻ giả nhân giả nghĩa bậc nhất. Cô tưởng Bùi gia tốt đẹp lắm à, trước là xun xoe gả con gái đã có ý trung nhân vào cung, giờ lại buộc Bùi Nhược Trần cưới Du nhi, cậu của Du nhi là Trấn Nam hầu, nắm giữ một phần ba binh mã Thiên triều, bọn chúng toan tính cái gì, ai mà chẳng biết chứ. Du nhi và Nhược Trần lớn lên bên nhau, tình cảm không rõ là nam nữ hay huynh muội, có điều Bùi Nhược Trần biết thừa rằng Du nhi đối với y chỉ như đối với ca ca, y cũng chẳng mấy mặn mà với Du nhi nhưng vẫn đáp ứng hôn sự này. Cô nói xem, y chẳng phải tham quyền luyến chức còn gì?”

Y Nhân chăm chú lắng nghe rồi lơ đãng nhìn Hạ Lan Tuyết, chớp mắt nói: “Vương gia đâu có thích ta nhưng vẫn thành thân với ta đấy thôi?”

Hạ Lan Tuyết đanh mặt lại hệt như vừa nuốt phải ruồi, không nói được tiếng nào.

“Ta biết ngài yêu Tiểu Dung hoàng hậu.” Y Nhân vừa leo lên giường vừa bình thản nói: “Hôm đó ta đã thấy cả rồi, sao các người ai ai cũng vậy nhỉ, không thành thân với người mình yêu mà lại chung sống với người mình không yêu.”

Y Nhân ngồi trên giường ngoảnh lại nhìn y, cười hờ hững: "Thật ra ta cũng vậy thôi."

Hạ Lan Tuyết sững người, thái độ kích động vừa nãy lập tức nhường chỗ cho vẻ trầm ngâm, hồi lâu y mới khẽ nói: "Dung Tú tiến cung làm hoàng hậu đâu phải là ta không tranh giành, mà là giành không được."

Dứt lời y nhếch môi tự cợt bản thân rồi quay mình đi, ra tới cửa lại ngoảnh lại, đặt đôi hài trong tay xuống bên giường Y Nhân rồi mới lẳng lặng bước ra.

Y Nhân chẳng ngờ y lại hành động như vậy, qua bức bình phong, nhìn bóng Hạ Lan Tuyết xa dần xa dần, cô chợt thấy thê lương khôn tả.

…..

Bùi Nhược Trần nói chẳng sai, liên tiếp ba ngày sau đó trời đổ tuyết lớn, đã sắp sang năm mới, mùa đông chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn trong gió tuyết.

Có lẽ nhờ Hạ Lan Tuyết chiếu cố mà quản gia không dám bớt xén củi lửa và vật dụng của Y Nhân nữa, mấy ngày nay cô giam mình trong phòng lim dim sưởi ấm, cũng rất nhàn nhã.

Hạ Lan Tuyết cũng chẳng thấy quay lại nữa.

Mấy lần Y Nhân muốn cầm bút vẽ lại gã thiếu niên mù đó, nhưng vừa cất bút đã thở vắn than dài đặt xuống, ngẩn người nhìn cây dao cầm, chẳng rõ đang nghĩ những gì.

Thập Nhất hiếm khi thấy tiểu thư thẫn thờ như vậy, liền nghiêng đầu quan sát cô, nửa hiểu nửa không.

Nhìn mãi nhìn hoài mới nhận ra tiểu thư đã ngủ thiếp đi, đầu gật gà gật gưỡng, va vào cây dao cầm tinh tinh tang tang, thành một bản hòa âm ngủ gật.

Mãi đến ngày thứ tư gió tuyết mới ngưng, trời bắt đầu quang đãng, thời tiết cũng ấm dần lên.

Cuối cùng Y Nhân cũng bắt tay vào việc, cô bò ra bàn mài mực cả nửa ngày, lại bò ra vẽ nửa ngày nữa, rốt cuộc cũng xong.

Thập Nhất hớn hở chạy lại xem, nheo nheo mắt ngắm nghía hồi lâu rồi sầm mặt thốt lên: "Tiểu thư ơi, sao tên đạo tặc này trông giống Bùi công tử thế?"

Lúc này Y Nhân mới nhận ra mình đã vẽ lầm.

Quả là bình sinh chẳng hiểu tương tư, vừa biết tương tư, liền ốm tương tư.

Đúng là ốm tương tư chết người mà.

Cuối cùng, lại thêm một ngày nữa.

Cứ như thế như thế, dưới nét bút của cô đều họa nên dáng hình ai đó, Y Nhân đành vẽ hết bức này sang bức khác, vẽ mệt thì ngủ, đói thì ăn, lại trở về những ngày tháng hỗn hỗn độn độn xưa kia, mà chớp mắt đã chín ngày nối nhau trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Cướp rể

Tới ngày thứ mười, vết thương trên tay Y Nhân đã khỏi tám chín phần, nét vẽ cũng không còn gượng gạo nữa.

Ăn sáng xong, Y Nhân lại ngồi vào bàn vẽ vời như mọi ngày, nhưng vừa phác được mấy nét đã nghe thấy tiếng Thập Nhất reo hớn hở từ ngoài cửa: "Vương gia tới rồi."

Y Nhân quăng bút miễn cưỡng ngẩng đầu lên liền thấy Hạ Lan Tuyết mình khoác áo cừu trắng muốt đang thong thả men đường tiến lại, sắc trắng của áo ánh lên gương mặt tuấn mỹ như bạch ngọc của y quả là tuyết nhường sương kém, đẹp đẽ vô ngần.

Hèn chi Thập Nhất lại mừng rỡ như thế, đúng là đồ… mê giai.

Y Nhân chỉ liếc y một cái rồi lại quay đi cắm mặt vào giấy vẽ vẽ vời vời.

Hạ Lan Tuyết cũng chẳng lấy đó làm điều, ngược lại còn dịu dàng đứng đằng sau, đằng hắng mấy tiếng mới ngập ngừng hỏi: "Tay đỡ rồi chứ?"

Y Nhân vội đưa tay huơ huơ trước mắt y xem có gì bất thường chăng.

"Đang làm gì thế?" Hạ Lan Tuyết bắt đầu lúng túng, không biết nói gì.

"Vẽ tội phạm." Y Nhân cúi đầu đáp, vẻ lạnh nhạt.

"Tội phạm ư?" Từ sau nhìn lại, y chỉ thấy tranh vẽ đầy bàn, nào thấy tội phạm, bức nào bức nấy đều họa một người duy nhất, hoặc nhìn thẳng hoặc nhìn nghiêng, đều là Bùi Nhược Trần. "Nhược Trần là tội phạm à?"

Hạ Lan Tuyết thở dài, vươn tay cầm lấy một bức họa từ phía sau, hờ hững nói: "Hôm nay là đại hôn của Bùi Nhược Trần, nếu cô thích y thì vẫn còn cơ hội đấy." Nói rồi y rút trong áo ra một phong thư, "Đây là giấy từ hôn, từ nay về sau, cô không còn là vương phi của bản vương nữa – Y Nhân, cô đừng núp trong tủ mãi chứ."

Y Nhân quay đầu lại sững sờ nhìn y hồi lâu, rồi đột ngột đứng phắt dậy nhoẻn miệng cười tươi rói, ôm chặt lấy y sau đó chạy vụt ra ngoài, chẳng hề ngoảnh lại.

Hạ Lan Tuyết chỉ thấy một khối mềm mại thơm ngát lao vào lòng mình rồi nhanh như chớp lại vuột ra, ngoảnh đầu lại chỉ thấy một bóng người đang chạy như bay ra ngoài. Khóe môi y khẽ nhếch lên vẽ ra một nét cười, có điều trong nụ cười thấp thoáng vẻ ngẩn ngơ u buồn khôn tả.

Y Nhân chạy thẳng ra khỏi Tiêu Dao vương phủ, lần đầu tiên trong đời cô không bị lạc đường.

Ra đến bên ngoài lại đúng lúc một đứa nhỏ đang dắt ngựa đi tới, vừa thấy cô, nó liền định quỳ gối hành lễ. Nào ngờ Y Nhân nhanh như gió cuốn chớp giật đã tung mình nhảy lên ngựa.

Thớt ngựa kinh hoàng liền lao thẳng đi như tên bắn.

Tới lúc này Y Nhân mới ngẩn người nhận ra: hình như mình không biết cưỡi ngựa.

Có điều tới giờ mới nhớ ra thì đã quá muộn, chẳng khác nào chuyện xong rồi mới làm Gia Cát Lượng.

Không còn cách nào khác, cô đành rạp người xuống ôm chặt lấy cổ ngựa, mặc cho tiếng gió rít gào qua tai.

Giữa phố lớn, đoàn rước dâu của Bùi Nhược Trần đeo hoa thắt lụa đang trống giong cờ mở mà đi.

May sao thớt ngựa kia tuy không vâng lời cô nhưng lại thích xem náo nhiệt nên chẳng tới nỗi lôi Y Nhân tới chân trời góc biển, mà lại xông thẳng vào đoàn rước dâu.

Hạ Lan Khâm phụ trách bảo vệ an toàn cho hôn lễ vừa nghe thấy tiếng ồn ào, ngoảnh lại trông thấy người ngồi trên lưng ngựa liền ngẩn người ra.

Giữa thoáng sững sờ đó, Y Nhân đã xông tới rìa ngoài của đoàn người.

Mọi người nhốn nháo dạt cả ra, tai còn ong ong tiếng hét đầy bất lực của Y Nhân: "Xùy, xùy" "Dừng lại, dừngggggggggg"

Có điều con ngựa đó chẳng hề nghe lệnh cô. Thấy người ngựa sắp xông thẳng vào đoàn đội sính lễ, Hạ Lan Khâm đột nhiên lao mình vọt lên không rồi đáp xuống lưng ngựa, hệt như đại bàng tung cánh, một tay y ôm lấy Y Nhân, tay kia giữ lấy dây cương dụng lực ghì lại, tuấn mã cất vó hí lên một tiếng, lập tức dừng lại.

Y Nhân sợ đến nỗi kinh hồn bạt vía.

"Y Nhân, sao cô lại tới đây?" Ghìm cương ngựa lại rồi, Hạ Lan Khâm mới hoảng hốt hỏi.

Y Nhân hồn hà hồn hển vùng ra khỏi vòng tay Hạ Lan Khâm, toan vịn yên leo xuống.

Nào ngờ động tác của cô không chuẩn, chớp mắt đã rớt bịch xuống đất. Hạ Lan Khâm trên ngựa cau mày, vừa định giơ tay đỡ nhưng Y Nhân đã lồm cồm bò dậy, có điều vừa ngã một cú, đầu tóc cô đã bê bết đất cát, nhếch nhác vô cùng.

Vừa đứng dậy Y Nhân đã kiên quyết chạy tới trước đoàn người, dang hai tay ra cản lại.

Đoàn rước dâu vừa qua một phen nhốn nháo, sớm đã dừng lại, Bùi Nhược Trần mang hỉ phục đỏ thắm ngồi ngay ngắn trên mình ngựa dẫn đầu đoàn cũng đã ghìm cương, lặng lẽ nhìn cô.

Lần đầu tiên Y Nhân thấy Bùi Nhược Trần mặc áo đỏ, nhưng màu đỏ không hợp với y, cô chẳng thấy cái gì là hỉ khí bừng bừng tươi thắm, chỉ thấy hỗn loạn vô chừng, đầy ứ cả cõi lòng.

Có điều gương mặt kẻ khoác hồng y đó vẫn hoàn mỹ đến nỗi khiến người ta lóa mắt – đó là ánh dương ấm áp rải rắc trên mặt tuyết đầu đông.

"Ngươi không thể thành thân với công chúa." Nhìn vào cặp mắt long lanh tựa lưu ly của y, cô dõng dạc mà bình tĩnh nói: "Vì ta sẽ cướp ngươi đem đi."

Mọi người xung quanh rộ lên, Hạ Lan Khâm cũng thấy nực cười hết sức, chỉ riêng Bùi Nhược Trần vẫn lặng lẽ nhìn cô, như chưa hề nghe những lời cô nói.

"Bùi Nhược Trần." Y Nhân bước lên trước một bước, tới trước ngựa Bùi Nhược Trần, níu lấy gấu quần y, ngẩng đầu lên ngây thơ nhìn y: "Ngươi sẽ đi cùng ta chứ?"

Bùi Nhược Trần cúi đầu, trong đôi mắt trong veo chẳng gợn âm ám của cô, y trông thấy mây trắng, trời xanh, gió mát mây quang trên đầu rọi vào đáy mắt – cảnh đẹp như tranh đó, tiếc thay, lại chỉ là ảo ảnh.

"Vương phi, cô đã chẳng tranh với đời, sao không tiếp tục như vậy đi, cần gì phải tự tìm phiền não chứ. Ta rất mong cô có thể vĩnh viễn vĩnh viễn như vậy." Bùi Nhược Trần cười, hệt như bóng gió nhẹ mây cao rồi lại thúc ngựa tiến lên, "Cô về đi."

Tân lang đã cất bước, đoàn người đương nhiên cũng lục tục theo sau, chỉ mình Y Nhân vẫn ngẩn người tại chỗ, nếu không phải Hạ Lan Khâm kịp kéo lại, có lẽ cô cứ thế mà đứng ngây ra giữa đường.

Đoàn người dài dằng dặc nối sau y như thể đi mãi đi mãi không bao giờ hết. Bao nhiêu bao nhiêu sắc đỏ hồng hỗn loạn như một dòng sông trôi ngang qua mắt Y Nhân.

Cô chỉ thấy sắc đỏ kia ánh lên chói cả mắt, chẳng hiểu sao nước mắt đã lăn dài.

Hạ Lan Khâm đứng hía sau, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, Y Nhân cao chưa đến ngực y, động tác đó hệt như ôm lấy cô vào lòng vậy.

Chợt y cúi xuống, phát hiện ra một giọt lệ nóng hổi lăn trên mu bàn tay mình.

Y chợt ngỡ ngàng, không ngờ một người mát dây thần kinh như Y Nhân cũng biết khóc sao?

Có điều cô khóc quá lặng lẽ, lặng lẽ tới nỗi khiến người ta phải xót xa.

Đoàn người đã đi xa dần, Hạ Lan Khâm cũng phải đuổi theo tiếp tục làm nhiệm vụ, đành phải buông cô ra, cúi xuống đang định an ủi một câu dỗ dành cô tự về phủ, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, y đã ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng tới trước.

Hạ Lan Tuyết đang ruổi ngựa đuổi tới, mình mang cẩm bào như tuyết, ngạo nghễ trên ngựa, lạnh nhạt trông lại.

"Ngươi đem vợ mình về đi." Hạ Lan Khâm tươi cười rồi xoay mình nhảy ngay lên ngựa không chút chần chừ, tiếp tục nghi thức hôn lễ bị phá ngang.

Đám người xem náo nhiệt đã bị quan binh xua đi từ sớm, mấy người còn lại cũng nhao nhao chạy lên trước dán mắt vào phong tư tuyệt thế của phò mã đương triều.

Con phố vừa rồi còn xôn xao nhốn nháo, thoáng cái chỉ còn thưa thớt vài người, cùng Y Nhân vẫn đứng bên đường và Hạ Lan Tuyết đang ngồi trên ngựa.

Hạ Lan Tuyết nhìn về phía cô, làm thinh.

Y Nhân vẫn âm thầm rơi lệ rồi đột ngột ngẩng đầu, đưa tay gạt nước mắt, bĩu môi khẽ nói: "Buồn ngủ quá, ta muốn về ngủ."

Vừa nãy cô ngã lăn ra đất, tay còn đầy bụi đất, vừa đưa tay quẹt ngang, gương mặt nhỏ nhắn đã loang lổ như mèo khoang, chỗ đen chỗ trắng.

Hạ Lan Tuyết nhướng mày cười tươi tắn để lộ hai hàm răng nhỏ đều tăm tắp, càng rạng rỡ chưa từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Pháo hoa

Lúc pháo hoa rạng rỡ bắn lên từ phía hoàng cung, Y Nhân không sao ngủ được như lời cô nói mà vẫn thức chong chong.

Hơn nữa cô còn đứng trong sân, cùng mọi người nhìn ngắm khung cảnh phồn hoa người người xưng tụng.

Hạ Lan Du, công chúa duy nhất của Thiên triều, muội muội được hoàng thượng cưng chiều nhất hôm nay kết hôn cùng Bùi công tử Bùi gia văn võ song toàn, thật chẳng biết bao nhiêu thiếu nữ kinh đô, bao nhiêu vương tôn quý tộc phải khát khao tiếc nuối.

Bọn họ là một đôi trời sinh như thế.

Pháo hoa đầy trời hôm nay, rạng rỡ rồi tàn lụi, đều là, vì họ mà xán lạn.

Thập Nhất hiếm khi được thưởng thức cảnh sắc đẹp thế này nên háo hức không thôi. Trong cung vốn bày đại yến nhưng Hạ Lan Tuyết thân làm tam ca của Hạ Lan Du lại chẳng tham gia, chỉ thiết yến tại nhà cho thê thiếp tha hồ thưởng ngoạn vui chơi trong vườn.

Y Nhân cũng bị y cưỡng ép kéo ra, đương nhiên y chẳng đích thân ra tay mà chỉ cần hạ lệnh: "Tất cả đều phải tham dự."

Y còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ 'tất cả'.

Bởi thế cô bị Thập Nhất cố sống cố chết kéo ra sân, ngán ngẩm nhìn quang cảnh lộng lẫy như mộng trên bầu trời.

Dẫu pháo hoa có rực rỡ hơn thế nữa, cô cũng chẳng thể háo hức như Thập Nhất được.

Có điều cô cũng chưa từng thấy pháo hoa mông lung mờ mịt như vậy bao giờ, hệt như những ánh sao lung linh rọi trên mặt biển vậy.

Khi ánh sáng càng lúc càng nhạt nhòa đi, Y Nhân mới nhận ra: té ra chẳng phải vì pháo hoa, mà vì khóe mắt mình đã ầng ậng nước.

Cô cũng chẳng ngờ gió lại làm cay mắt, từng cơn từng cơn táp vào khiến nước mắt cô chảy ròng ròng.

Nước mắt lu mờ cả pháo bông, cảnh thịnh thế phồn hoa qua làn nước mắt cũng chỉ còn nhòa nhạt.

Trong ánh pháo hoa, Hạ Lan Tuyết đang chuốc rượu nói cười, tráo chung đổi chén, vui vẻ cợt đùa cùng đám cơ thiếp của y, còn kẻ cố ý lánh sang một góc như Y Nhân đương nhiên đã rơi vào quên lãng.

Ngay đến Hạ Lan Tuyết cũng chẳng buồn nhìn về phía cô lấy một lần.

"Vương gia lạ thật đấy." Cuối cùng Thập Nhất cũng chẳng xuýt xoa nữa, líu ríu chạy lại bên Y Nhân, trách móc: "Rõ ràng ban sáng lúc đưa tiểu thư về còn quan tâm ân cần như thế, thoáng cái đã trở mặt không nhận người rồi. Nam nhân trên đời đúng là toàn phường bạc bẽo."

Y Nhân chẳng buồn để ý, cứ chăm chú nhìn lên trời cao.

Cuối cùng pháo hoa cũng đến cao trào đẹp nhất, tiếng nổ đì đùng như sấm từ phía hoàng thành vọng lại khiến hết thảy tình nhân trẻ, vợ chồng son trong kinh thành, người già nắm tay người già, thanh niên nắm tay thiếu nữ, cùng ngẩng đầu chiêm ngưỡng khoảnh khắc xán lạn đó.

Y Nhân cũng ngẩng đầu lên, ánh pháo hoa rực hồng soi tỏ gương mặt ửng đỏ của cô.

Tiếng đì đùng như sấm vẫn liên miên không dứt.

Khi tiếng nổ to nhất vẳng đến, Y Nhân vô thức bịt chặt tai mình lại, Hạ Lan Tuyết chẳng biết đã lại sau lưng cô tự lúc nào, đôi bàn tay thon dài ấm áp nhẹ nhàng bịt tai dùm cô.

Tiếng ì oàng vang trời lập tức nhỏ hẳn đi, chỉ còn lại pháo hoa rực rỡ đầy trời, khắp vườn đèn hoa lộng lẫy. Y Nhân cũng cứ thế ngả người về phía sau, uể oải tựa vào lòng y.

Hạ Lan Tuyết thoáng sững sờ rồi khẽ mỉm cười, cứ thế đứng thẳng, để mặc ai đó biến mình thành chiếc gối miễn phí.

Trong khoảnh khắc pháo hoa tàn lụi, Y Nhân nghe thấy tiếng ai đó thoảng bên tai: "Y Nhân, cô còn dũng cảm hơn ta."

Dường như nghe rõ, lại dường như nghe không rõ.

Còn ánh lửa ngập trời, cuối cùng cũng tàn lụi cả.

Đám cơ thiếp trong Tiêu Dao vương phủ vừa định thần lại sau màn pháo hoa rực rỡ đã nhớn nhác tìm bóng dáng vương gia của họ trong vườn, sau cùng một nàng tinh mắt đã trông thấy Tiêu Dao vương trước giờ vẫn đùa đùa cợt cợt lại đang 'ta ta nàng nàng' với Y Nhân – kẻ xưa nay vẫn bị ghẻ lạnh nhất, liền hét ầm lên, kéo thêm mấy người nữa thướt thướt tha tha đi về phía họ.

Thập Nhất thấy vậy đang định bước lên ngăn cản để tiểu thư nhà mình có dịp tâm sự riêng với vương gia, nào ngờ Y Nhân đã trông thấy, liền đứng ngay dậy giũ giũ áo, tùy ý nói: "Xem xong rồi, ta về ngủ đây."

Hạ Lan Tuyết ngượng ngùng rụt tay lại, cũng chẳng ngăn cản, chỉ thoáng vẻ ngẩn ngơ.

Y Nhân vừa nói xong liền đi ngay, chẳng chút lưu luyến, để trơ lại Hạ Lan Tuyết đứng ngây tại chỗ, trong chớp mắt đã bị đám kiều thê mỹ thiếp vây chặt lấy.

Đêm đó Y Nhân ngủ một giấc thật say suốt hai ngày hai đêm không tỉnh giấc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Dung Tú

Sáng ngày thứ ba, lúc tỉnh lại, vừa mở mắt ra Y Nhân đã nghe thấy giọng Hạ Lan Tuyết đầy lo lắng: "Nàng ta ngủ lâu như vậy rồi, thật sự không sao chứ?"

"Xin vương gia yên lòng, nương nương rất khỏe, quả thật chỉ ngủ thiếp đi thôi." Thái y vừa lau mồ hôi vừa sợ sệt đáp.

"Hừ" Hạ Lan Tuyết còn định nói gì đó thì Thập Nhất ngồi bên giường trông chừng đã thấy Y Nhân đang tròn mắt nhìn mình, không khỏi reo lên: "Vương gia, tiểu thư tỉnh rồi kìa, tiểu thư không sao cả."

Y Nhân ngơ ngác nhìn Thập Nhất rồi duỗi lưng một cái, thong thả nói: "Lâu lắm không ngủ say được thế này, Thập Nhất, chuẩn bị giấy bút đi."

Thập Nhất kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình: sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn khởi, quả là không sao hết.

Hạ Lan Tuyết đang túm cổ áo tay đại phu kia, thấy vậy liền buông y ra, tròn mắt kinh ngạc nhìn Y Nhân, hệt như Thập Nhất.

Nhưng Y Nhân chẳng hề để ý tới bọn họ, chỉ duỗi chân duỗi tay ngồi dậy rồi lê giày tới trước bàn, rút một cây bút lông từ ống bút, có điều Thập Nhất còn chưa kịp mài mực. Cô liền đưa ngay bút lên miệng liếm rồi cúi xuống bắt đầu vẽ.

Đây là lần đầu Hạ Lan Tuyết trông thấy Y Nhân vẽ tranh, khuôn mặt bầu bĩnh thanh tú của cô vô cùng chăm chú, cặp mắt vẫn mơ màng lãng đãng lại mang vẻ chuyên tâm lạ thường.

Dường như có một vầng sáng kỳ dị trong chớp mắt đã bao bọc lấy cô.

Y định vỗ vai hỏi cô có đói không – dù sao cũng đã ngủ suốt hai ngày rồi, nhưng cánh tay vừa chạm vào cô đã khựng lại.

Cô rõ ràng không muốn bị làm phiền.

Cuối cùng Hạ Lan Tuyết đành rút tay lại, lặng lẽ đứng sau nhìn Y Nhân hạ bút, phác họa, vẽ chi tiết, trau chuốt, cũng chẳng biết bao lâu sau, một thiếu niên tuấn mỹ lạ thường đã hiện lên sống động trên mặt giấy. Có điều cặp mắt thiếu niên này trống rỗng vô thần, quả là khiếm khuyết.

"Được rồi." Y Nhân đại công cáo thành, cắm bút vào ống bút rồi đưa bức họa cho Thập Nhất: "Đưa tới phủ thừa tướng cho Bùi Nhược Trần đi."

Thập Nhất đón lấy rồi dè dặt nhắc nhở: "Tiểu thư, Bùi công tử giờ không ở trong phủ thừa tướng nữa đâu, hoàng thượng đã đặc biệt ban cho một ngôi phủ phò mã rồi, bức họa này là đưa tới phủ thừa tướng, hay đưa tới chỗ Bùi công tử ạ?"

Y Nhân còn chưa kịp đáp Hạ Lan Tuyết đã tranh lấy bức họa trong tay Thập Nhất, thản nhiên nói: "Đưa đây, bản vương sẽ chuyển tới Hình bộ."

Thập Nhất lè lưỡi, sực nhớ ra lời Hạ Lan Tuyết dặn khi trước: không được nhắc tên Bùi Nhược Trần trước mặt Y Nhân.

Y cuộn bức họa lại nhét vào người, thấy sắc mặt Y Nhân rất tươi tắn, lại nói tiếp: "Y Nhân… Tiểu Dung muốn gặp cô."

"Tiểu Dung?" Y Nhân ngẩng đầu lên nhìn y, sực hiểu ra: "Tiểu Dung hoàng hậu sao?"

"Phải, nàng ta muốn đích thân cảm tạ ơn cứu mệnh của cô." Vẻ mặt Hạ Lan Tuyết đầy khó xử nói: "Còn nữa… Du nhi cũng muốn gặp cô."

"Ừm." Y Nhân chỉ hờ hững đáp, chẳng hề thấy bị xúc phạm.

Hạ Lan Tuyết chợt thấy mình vô cùng quá đáng: cứ ỷ rằng Y Nhân không để ý mà tha hồ tùy tiện, mặc kệ tâm tình của cô thế này sao?

"Thôi" Hạ Lan Tuyết bất chợt nổi hào khí: "Thập Nhất, đi chuyển lời cho Chu công công, nói rằng Y Nhân mắc bệnh, không thể vào cung dự yến được."

"Vương gia, nhưng đây là lần đầu hoàng hậu nương nương bày đại yến, Chu công công đã dặn riêng là…" Thập Nhất do dự nhắc.

Vừa nãy cô đã nghe thấy bên ngoài truyền thánh chỉ.

"Không phải chuyện ngươi quản." Hạ Lan Tuyết cau mày khẽ gắt.

“Ta có bệnh gì đâu.” Y Nhân đột ngột chen vào, lơ đãng nhìn hai người rồi nói: “Chẳng phải chỉ là đi ăn uống thôi sao? Đúng lúc ta đang đói.”

Ngừng một lát, cô lại thèm thuồng nhìn Hạ Lan Tuyết, hau háu hỏi: “Ngồi kiệu chứ không phải đi hả?”

“Ừm, ngồi kiệu.” Hạ Lan Tuyết dở khóc dở cười.

Y Nhân gật đầu, dáng vẻ vô cùng hớn hở hệt như mấy tháng trước, ăn no lại nằm, không lo không nghĩ.

Lần thứ hai vào cung, đương nhiên đã chẳng còn ngỡ ngàng như lần đầu.

Y Nhân chỉ cảm giác tòa cung điện nguy nga tường hồng ngói lục này toát lên vẻ lạnh lẽo và áp lực không nói nên lời.

Cô chợt thấy vô cùng bất an, tựa như có chuyện gì đó vô cùng tệ hại sắp xảy ra.

Lúc sắp đi, Hạ Lan Tuyết đột nhiên rút một chiếc khăn lông, ân cần quàng cho cô, lại khẽ khàng gỡ những sợi tóc bị cuốn vào khăn ra, lấy dây buộc lại.

Y Nhân để mặc y chăm chút cho mình như búp bê, tới khi mọi thứ chỉnh tề cô mới rút giấy từ hôn hôm trước ra đưa cho Hạ Lan Tuyết.

“Cô giữ lấy đi.” Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói.

Y Nhân thoáng ngơ ngác nhưng vẫn cất đi, trong khoảnh khắc đó, cô chợt thấy ánh mắt buồn bã mà kiên quyết của y, lòng đột nhiên thắc thỏm.

Tựa như khi đứng dưới hoàng thành lúc này.

“Còn chưa tới lúc khai tiệc, cô cứ theo Chu công công đến tẩm điện của tỷ tỷ mình đi, tới chập tối sẽ đi dự yến cùng Lâm phi – chừng nào tàn tiệc ta sẽ tới đón cô.” Lúc nói những lời này, giọng Hạ Lan Tuyết rất trầm, trầm tới nỗi gần như là dịu dàng.

Y Nhân vốn định ‘ừm’ một tiếng như mọi khi, nhưng lần này chẳng rõ vì sao giọng điệu của Hạ Lan Tuyết lại khiến cô cảm động, đành phá lệ đáp một câu: “Vậy ta đợi vương gia tới đón.”

Lần trước vì y không tới đón nên cô mới bị bắt đi, còn tới phòng Bùi Nhược Trần.

Lần này, có lẽ y sẽ không quên.

Hạ Lan Tuyết chẳng ngờ Y Nhân lại thốt ra một câu như vậy, lần đầu tiên y cảm thấy: đối với cô, dường như ngoài việc nuôi ăn nuôi mặc, mình còn một công dụng khác là đón cô về nhà.

Nhưng Hạ Lan Tuyết chẳng hề đáp lại, chỉ cười cười đưa tay sửa sửa lại khăn choàng cho cô.

Tấm khăn choàng lông cáo trắng tinh ánh lên gương mặt bầu bĩnh thanh tú của cô, lộ rõ vẻ thuần khiết đầy sức sống.

Sau đó y quay mình đi, chiếc bóng gầy gầy thoáng chốc đã biến mất cuối hành lang dằng dặc, khuất sau tầng tầng lớp lớp lầu các nguy nga không đếm xuể.

Lúc này Chu công công mới chìa tay cung kính bẩm: “Tiêu Dao vương phi, tẩm cung của Lâm phi nương nương ở bên này, mời người đi qua đây.”

Y Nhân gật đầu, lũn cũn theo Chu công công tới thăm Y Lâm lâu ngày không gặp.

….

Sâu trong tẩm điện, một bàn cờ, một chén trà, hai nam tử cẩm y đang đánh cờ cùng nhau.

Kẻ quay mặt về phía cửa điện, toàn thân mặc đồ tím nhạt là Hạ Lan Khâm, đáy mắt vẫn ngời ngời anh khí, chỉ là thêm mấy phần phiền muộn.

Y lấy quân đen.

Còn người kia quay lưng lại phía cửa điện, chỉ thấy dáng người y dong dỏng, mình khoác áo vàng, chỉ ung dung ngồi đó mà đã toát lên vẻ chấn nhiếp và áp lực khôn tả.

Y giữ quân trắng.

Cứ theo thế cờ thì quân trắng thong thả ung dung, còn quân đen đã bị dồn vào chân tường.

Hạ Lan Khâm tuy ngoài mặt thản nhiên nhưng ánh mắt càng lúc càng tối sầm lại.

Cuối cùng y ném phắt quân cờ đen trong tay đi, chán nản nói: “Đại ca, không ngờ đệ trấn giữ bên ngoài suốt năm năm mà không thắng nổi người chưa hề ra khỏi cung một bước như huynh – đệ thua rồi, lần này cũng như năm xưa vậy, đệ sẽ về đại doanh ngay, không giúp bên nào hết. Chuyện giữa huynh và

tam đệ, đệ cũng không tham gia đâu.”

“Quân đội đâu có hiểm ác như chốn thâm cung?” Nam tử đối diện khẽ cười, giọng điệu hững hờ vẫn đầy vẻ âm trầm khiến người ta nghẹt thở.

Hạ Lan Khâm thở dài đồng tình, đoạn lại hỏi tiếp: “Thật ra mấy năm nay tam đệ vẫn không màng tới chính sự, chỉ một mực du hí nhân gian, đại ca… bệ hạ, nếu được…”

“Trẫm không muốn làm hại y.” Kẻ đi quân trắng – Thiên triều hoàng đế Hạ Lan Thuần chắp tay đứng dậy, nhìn lại cuộc cờ mấy phen chém giết, mấy bận hiểm nguy vừa rồi, dửng dưng đáp: “Chỉ e có lúc y lại tự chuốc lấy vạ thôi.”

Hạ Lan Khâm lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Rốt cuộc Y Nhân cũng tới trước cung của Y Lâm, Chu công công giao cô cho một tiểu a hoàn, lại chẳng biết băng qua bao nhiêu hành lang, lướt qua bao nhiêu trướng gấm mới tới được trước mặt Y Lâm.

Có lẽ đồ ăn thức uống trong cung còn chú trọng dưỡng sinh hơn cả trong Y phủ nên sắc mặt Y Lâm còn đẹp hơn cả khi trước, đúng là mặt hoa rạng rỡ khiến người ta không dám nhìn gần.

“Muội muội.” Trông thấy Y Nhân, Y Lâm liền lộ vẻ sốt sắng chưa từng thấy, từ trên giường hân hoan bước xuống đón, nắm tay cô nói: “Tỷ tỷ nhớ muội quá.”

Y Nhân chớp mắt, tuy vẫn ngỡ ngàng nhưng đã bị nhiệt tình của Y Lâm lay động.

“Muội không biết đâu, gần đây tỷ tỷ cô đơn lắm.” Y Lâm kéo cô lại bên giường, cùng sánh vai ngồi xuống rồi bắt đầu kể khổ: “Người trong cung toàn những kẻ xu nịnh mà thôi. Không phải tay chân của Dung gia thì là thân tín của Bùi gia, đám cung nữ thái giam cũng kéo bè kết phái. Tỷ tỷ của muội không môn không phái, lại xuất thân từ nhà buôn bán nên khổ lắm.”

Càng nói Y Lâm lại càng cảm khái, nước mắt rơi lã chã.

Y Nhân nửa hiểu nửa không, chỉ biết lặng lẽ nhìn cô, đợi cô kể lể hết nông nỗi tội tình.

“Thật ra Dung gia cũng chẳng tới nỗi nào, Dung hoàng hậu tuy là hoàng hậu tôn quý nhưng không tranh không giành, đối với người dưới còn khách khí đôi chút, đáng ghét nhất chính là Lan quý phi Bùi Nhược Lan! Cha thị làm thừa tướng, đệ đệ lại là phò mã, hễ có chuyện gì là thị diễu võ dương oai, tỏ vành tỏ vẻ. Trong cung, lời của hoàng hậu cũng chẳng là gì nhưng cô ta mở miệng ra nói một là một nói hai là hai – có điều hoàng thượng lại sủng ái cô ta, muội xem, đó là đạo lý gì chứ?” Y Lâm phẫn uất than thở.

Y Nhân vẫn chẳng hề chen vào, chỉ có ánh mắt tỏ vẻ đồng tình với cô.

Y Lâm được khuyến khích cũng thấy dễ chịu trong lòng, chẳng muốn kể lể nỗi mình nữa mà ngoảnh sang thân thiết hỏi: “Còn muội thì sao? Ở trong vương phủ dễ chịu không? Lần trước muội liều mạng bảo vệ hoàng hậu, hẳn vương gia càng sủng hạnh muội hơn hả?”

“Ở vương phủ cũng…” Y Nhân nghĩ đi nghĩ lại rồi kiên định gật đầu: “Dễ chịu lắm.”

Hạ Lan Tuyết nhất định là lựa chọn lý tưởng: giàu có nhàn nhã, hơn nữa nếu không có chuyện tuyệt đối không tới quấy rầy cô.

Y Lâm ‘ừm’ một tiếng rồi sực nhớ ra chuyện gì đó, lại dè dặt hỏi: “Trong cung có kẻ đồn đại phao tin, tỷ tỷ hỏi muội nhé, rốt cuộc có phải là thật không?”

“Chuyện gì cơ?”

“Trong cung đồn rằng muội giành phu quân với Du công chúa, nói muội thân là vương phi mà còn hồng hạnh xuất tường, tơ tưởng Bùi công tử. Muội nói xem, có phải là người của Bùi gia ác ý hãm hại không? Muội muội, chỉ cần muội lên tiếng, chúng ta sẽ lập tức tới tìm nhờ Dung hoàng hậu chủ trì công đạo! Lần trước muội đã cứu Dung hoàng hậu, nhất định bà ta phải tra xét nghiêm minh.”

“Nhưng mà… là thật đó.” Y Nhân thản nhiên đáp: “Đúng là muội đã tranh giành Bùi Nhược Trần, có điều là giành không được.” Cô thở dài nói thêm: “Y nói những thứ mà y muốn khác hẳn những gì muội có thể cho y.”

Y Lâm trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn muội muội của mình, lát sau trấn tĩnh lại, chợt nhớ lại thuở xưa, cô mới sực hiểu ra.

Muội muội của cô vốn là một kẻ ngốc – bình tĩnh, bình tĩnh, phải bình tĩnh!

“Tỷ mặc kệ chuyện đó rốt cuộc ra sao, dù gì yến tiệc tối nay phò mã cùng công chúa sẽ tham dự, nếu có ai hỏi tới, muôi nhất định phải nói rằng không có chuyện đó, nghe không?” Y Lâm khó mà tưởng tượng nổi nếu trong bữa tiệc Y Nhân lại thừa nhận ‘nỗi nhục’ của mình thì Y gia còn mặt mũi nào nữa chứ?

Y Nhân chẳng hề gật đầu, chỉ đăm chiêu ngồi ngẩn ra.

Y Lâm thấy muội muội ngồi im không nói, vẻ mặt thất thần, đang định dò hỏi thêm. Ngoài phòng một cung nữ tiến vào, quỳ gối nói: “Lâm phi nương

nương, hoàng hậu mời nương nương qua Phượng Lâm cung dùng tiệc.”

“Thời gian còn sớm, sao đã khai tiệc rồi?” Y Lâm thu hồi vẻ ai oán, biểu lộ nghiêm túc, dáng vẻ phi thường tự tin cao quý.

“Hoàng hậu nói, chính bởi thời gian còn sớm nên sợ các vị nương nương đói bụng, mời các vị nương nương dời bước qua Phượng Lâm cung dùng điểm tâm.” Cung nữ này quả thực thông minh, trả lời mau lẹ.

Y Lâm khẽ ‘Ồ’ một tiếng, cúi đầu nhìn trang phục thoải mái của mình, thuận miệng nói: “Trở về hồi bẩm hoàng hậu nương nương, bản cung muốn chỉnh trang y phục một chút, lát nữa xong sẽ qua.”

Cung nữ khẽ nhún mình, lại nói: “Hoàng hậu còn dặn dò, mời Tiêu Dao Vương phi Y Nhân qua trước nói chuyện.”

Y Lâm nhìn Y Nhân còn đang tỉnh tỉnh mê mê, nghĩ đến nàng với Hoàng hậu nương nương dù sao cũng có ân tình, cảm thấy an tâm, liền nói: “Y Nhân, ngươi đi đi, gặp hoàng hậu nhớ chú ý quy củ.”

Y Nhân gật đầu, đứng lên, theo cung nữ kia đi ra ngoài.

Thế nhưng nơi các nàng đi đến lại không phải là Phượng Lâm cung, mà là một nơi khác xa Phượng Lâm cung, một hoa viên hoang tàn, rách nát.

Y Nhân tuy không nói gì, nhưng trong lòng biết rõ, đang hoang mang thì một thanh âm cực kỳ êm nhẹ lượn lờ truyền đến: “Ngươi là Y Nhân?”

Nàng ngẩng đầu, liền thấy đằng trước một cây tùng lớn chính là Dung Tú. Dung hoàng hậu vẫn như ngày trước, cung trang trong sáng thuần khiết, kiểu tóc đơn giản, chỉ vấn lỏng thành một búi sau đầu, dùng một cây mộc sai cố định lại.

Không hiểu sao Y Nhân lại nhớ đến lần đầu tiên vào cung, Hạ Lan Tuyết cũng đã vấn tóc cho nàng như vậy — Thì ra chính là mô phỏng theo trang phục của Dung hoàng hậu.

Y Nhân cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại, nàng tự nhiên cảm thấy Hạ Lan Tuyết thật đáng yêu.

Quả là một người si tình — Chỉ là vì sao ngay từ đầu hắn không cười nàng ta nhỉ?

Thực sự đáng tiếc.

Đang nghĩ ngợi, Dung Tú đã đi tới trước mặt cô, ánh mắt đảo một vòng khắp mặt rồi từ từ chuyển xuống dưới, rốt cục rúng động nhìn chiếc khăn trên cổ của cô.

“Khăn lông chồn Thiên sơn tuyết?” Chỉ thấy nét mặt thanh lệ khẽ biến sắc, tuy rằng che giấu rất khá, Y Nhân vẫn thấy được trong mắt Dung Tú hiện vẻ khiếp sợ lẫn mất mát: “Cái này thực là, Tiêu Dao Vương tặng cho Y Nhân sao?”

“Ơ.” Y Nhân không biết có được tính là tặng không, chỉ trả lời nhát gừng: “Hắn quàng cho ta”.

Dung Tú mỉm cười, cúi đầu, giọng ôn nhu khẽ nói không nên lời: “Vương gia đối với Vương Phi, cũng thật tốt.”

“Đúng nha, hắn cho ta ăn no, cũng không yêu cầu ta làm cái gì.” Y Nhận thực lòng nói.

Dung Tú ý cười càng đậm, lơ đãng vuốt ve lông hồ ly mượt mà trên cổ cô, nói tiếp: “Khăn lông chồn này, vốn là năm đó Tiêu Dao vương trao cho bản nương làm vật đính hôn, không nghĩ tới chính y lại tự tay quàng vào cho ngươi … A Tuyết quả nhiên không có gạt ta, hắn đã buông xuống. Y Nhân, ngươi sau này, cần phải đối tốt với A Tuyết.”

Y Nhân suy nghĩ mất nửa ngày mới hiểu được Dung Tú nói ‘A Tuyết’ chính là muốn nói đến Hạ Lan Tuyết.

Biết được ‘nicknam’ của Hạ Lan Tuyết, Y Nhân chỉ cảm thấy không được tự nhiên, sau lại thấy cũng hay hay.

A Tuyết, A Tuyết, cũng rất hợp với hắn.

Hạ Lan Tuyết đúng là đôi lúc vẫn giống một lăng đầu tiểu tử (con nít hay nghịch phá) – Giọng nói Dung Tú tuy ôn nhu, nhưng Y Nhân vẫn không nghe ra nàng ta đang thật lòng chúc phúc, trái lại hình như có chút ghen tỵ.

Nghĩ vậy, cô quyết định thay Hạ Lan Tuyết bác bỏ tin đồn: “Không phải đâu, A Tuyết vẫn còn thích Dung hòang hậu mà.”

Dung Tú ngẩng đầu dịu dàng nhìn cô, ánh mắt lóe sáng: “Làm sao mà ngươi biết được?”

“Nhìn là thấy liền à.” Y Nhân mỉm cười nói: “Ngày ấy lúc nương nương bị bắt cóc, y thật sự rất lo lắng.”

Thật lòng Y Nhân còn nhớ rất rõ Hạ Lan Tuyết đã sợ hãi như thế nào, là nỗi sợ hãi khi sắp mất đi thứ quý giá nhất, khiến cô cũng sợ lây.

Không phải, Y Nhân tự nhận không thể có được dũng khí đó, có thể tay không bắt lấy lưỡi dao.

“Thế nhưng sau khi ngươi mất tích, hắn cũng rất lo lắng. Tuy rằng người đứng ở Phượng Lâm Cung, nhưng lòng lại không biết đang ở nơi nào?” Dung Tú ngậm ngùi nói.

Ngày ấy sau khi bị đâm, Hạ Lan Tuyết bởi vì lo lắng an nguy của nàng, suốt đêm canh ở ngoài Phượng Lâm cung, nàng không phải không biết.

Thực ra, nàng cũng suốt đêm không ngủ, đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, trong màn đêm gió rét chỉ có một thân niên thiếu.

Nàng còn nhớ rõ năm ấy khi còn trẻ, ở trong vườn hoa, Hạ Lan Tuyết đánh đàn, một khúc ngẫu hứng, gió thổi bay bay tay áo. Hoa rơi thành sông.

Khi đó, ánh mắt chàng chuyên chú, đầu ngón tay gảy buông tiếng nhạc, khóe môi khẽ cười.

Thế nhưng, nam tử đêm đó đứng canh ngoài Phượng Lâm cung, tinh thần lại có vẻ bất an như vậy.

Dung Tú đứng yên chăm chú nhìn chàng, nhìn chăm chú vào một Hạ Lan Tuyết chung tình hơn mười năm, rốt cuộc vì nữ nhân khác mà không hề chuyên chú.

Đôi mắt xinh đẹp kia, không bao giờ… còn nhìn ngắm bóng hình nàng nữa.

“Kỳ thực, hắn đã sớm buông xuống rồi. Năm đó hắn không tranh giành, hiện tại, ta còn trông cậy vào cái gì đây?” Dung Tú tự như đang chìm trong hồi ức, mơ màng nói một câu.

“Hạ Lan Tuyết nói, hắn không phải không tranh, mà là có tranh cũng không thắng.”. Y Nhân tuy rằng không hiểu lắm, nhưng vẫn thật tâm biện hộ.

“Hắn có sao?” Dung Tú nhìn nàng một cái, cười khổ nói: “Hắn biết rõ ta chỉ muốn làm hoàng hậu, Dung gia chúng ta, chỉ có thể đính ước với thiên gia – nhưng hắn khi không đem ngôi hoàng đế hai tay dâng cho Hạ Lan Thuần. Ở trong lòng hắn, ta là cái gì?” Dừng một chút, nàng bỗng dưng u sầu, thần tình biến đổi, kịch liệt: “Ngày đó, ngươi vốn không nên cứu ta, nếu như ta chết trước mặt A Tuyết, hắn sẽ phải áy náy cả đời, sẽ không thay lòng đổi dạ mà thích ngươi!”

Y Nhân không ngờ Dung Tú sẽ phản ứng như vậy, bỗng thấy không còn hứng thú, miệng khẽ mấp máy, quyết định xoay người bỏ đi.

Nhưng vừa đi được vài bước, Y Nhân lại quay trở lại.

Đôi mắt xưa nay luôn lờ đờ thiếu ngủ của nàng bỗng phát sáng nhìn Dung Tú, mồm miệng rõ ràng, gằn từng chữ: “Nếu như nương nương thực lòng yêu hắn. Tại sao chỉ vì hắn không chịu vì nương nương tranh thiên hạ mà hận hắn? Nương nương căn bản là không biết yêu thương một người là như thế nào. Yêu hắn, đó là bất luận hắn làm gì, nương nương đều không nên vứt bỏ hắn. Mà Hạ Lan Tuyết, cũng không có lỗi gì với người, hắn chỉ là thiếu tàn nhẫn thiếu dã tâm. Nếu như nương nương vì thế mà trừng phạt hắn … Ta thật nghi ngờ, người đối với hắn, từ đầu đến cuối, chỉ là lợi dụng mà thôi. Nếu ngay từ đầu Hạ Lan Tuyết không phải là Vương gia, nương nương sẽ thích hắn sao?”

Dung Tú giật mình, hơn nửa ngày vẫn không nói ra lời.

Mà Y Nhân cũng đã hung hăng xoay người bỏ đi từ lâu.

Thần sắc lại mơ hồ như trước, hình như những lời vừa rồi không phải do chính miệng cô nói ra vậy.

Thế nhưng, đi được vài bước, cô đã dừng lại.

Cô trông thấy Hạ Lan Tuyết.

Một Hạ Lan Tuyết toàn thân áo trắng như tuyết.

Một Hạ Lan Tuyết dáng ngọc cao gầy.

Một Hạ Lan Tuyết với đôi mắt sâu thăm thẳm.

Cô nhìn y khó hiểu, cũng như hắn luôn luôn chưa từng hiểu cô.

Hạ Lan Tuyết sải bước đi tới, lướt qua Y Nhân, đi thẳng đến trước mặt Dung Tú.

Sau đó, hắn khụy chân, quỳ một gối.

Dung Tú hai tay nắm chặt, đôi chân căng cứng ẩn hiện trong chiếc quần dài.

Dung Tú cúi đầu ngơ ngác nhìn phong tư trác tuyệt của Hạ Lan Tuyết, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, thần tình ôn nhu nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Nàng, cuối cùng đã đánh mất – cảm giác đánh mất lần này, so với lúc đầu nhập cung, còn sâu sắc hơn gấp bội.

Khi Hạ Lan Tuyết rốt cuộc đã đứng lên, nhẹ nhàng giãn ra một nụ cười, thì Dung Tú đã lệ rơi nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Hứa hẹn

Hạ Lan Tuyết xoay người, bạch y nhẹ nhàng bay bay, không vướng bụi trần, không vương phàm luyến.

Lần đầu tiên — anh rời xa Dung Tú mà bước đi lại kiên định như vậy.

Đi tới trước mặt Y Nhân, Y Nhân đang đờ đẫn nhìn hắn, Hạ Lan Tuyết vươn tay nắm lấy tay cô lôi đi, Y Nhân ngây ngốc không nói được một lời.

Y Nhân hơi lảo đảo một chút, rồi cũng lảo đảo đi theo hắn.

Hạ Lan Tuyết đi rất nhanh. Cứ như vậy đi không ngừng, chẳng màng xem lại phong thái. Dọc theo đường đi, vô số cung nữ thái giám thỉnh an với anh, anh cũng không thèm nhìn qua một cái. Y Nhân hoài nghi bọn họ đi dọc theo hoàng cung đến một chỗ khác. Cũng không biết đã vượt qua mấy cái sân, đi qua bao nhiêu hành lang, Hạ Lan Tuyết cuối cùng cũng ngừng lại.

Y Nhân đi phía sau bị dừng lại đột ngột, đâm sầm vào lưng hắn, chưa kịp đứng vững đã nghe hắn nói: "Y Nhân, bản vương đã thôi ngươi rồi, từ nay về sau, ngươi không còn là Vương phi, chờ yến tiệc kết thúc, ta sẽ sai người đưa ngươi về nhà."

"Ngươi không hài lòng ta?" Y Nhân nhấp nháy mắt hỏi.

Hạ Lan Tuyết cười yếu ớt, lắc đầu: "Không phải do ngươi, ta thôi ngươi — ngươi vốn không thích bản vương, tội gì phải chết già trong phủ?"

Y Nhân trả lời không cần suy nghĩ: "Bởi vì… Cây cao thì bóng cả, ngươi là cây cao, ta muốn núp dưới bóng của ngươi."

Một người đầy đủ tiêu chuẩn như thế, cô sẽ nắm chặt không buông.

Hạ Lan Tuyết không ngờ nàng trả lời như thế, không lừa dối, rất thẳn thắn, thành khẩn đến đáng yêu.

Giật mình, anh cười trong veo: "Được, chỉ cần cây ta không ngã, cả đời sẽ bảo hộ cho ngươi."

Lúc anh cười, Y Nhân chỉ cảm thấy trước mắt sáng lạn, rực rỡ sắc hoa. Dáng vẻ Hạ Lan Tuyết tươi cười đẹp đến nỗi khiến nàng nhìn đến thất thần.

Hay là, hắn là người đẹp trong tranh sao. Cô khẽ mơ màng.

Lúc sau, Y Nhân bám chặt cơ hội: "Ngươi nói, ngươi nguyện ý nuôi ta cả đời?"

Lời hứa rất quan trọng nha, có lời hứa đáng ngàn vàng của đại phú ông này, từ nay về sau mọi sinh hoạt ăn mặc đều không cần phải lo nữa.

"Đúng, nếu như ta có năng lực, nhất định sẽ nuôi ngươi cả đời." Hạ Lan Tuyết nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Chỉ sợ cây lập tức sẽ đổ – đến lúc đó, ngươi hãy sớm tìm một cây cao khác tránh đi, không mưa không gió yên ổn mà sống, có biết không?"

"Không cần tìm, ta đã chọn ngươi rồi." Y Nhân mừng như điên, tuy rằng trước đã gả cho Hạ Lan Tuyết, nhưng vẫn phập phồng lo lắng, e sợ một ngày nào đó bị đuổi ra khỏi nhà, nghèo túng đầu đường.

Hôm nay, Hạ Lan Tuyết dĩ nhiên là miệng vàng lời ngọc, cứ như vậy để nàng núp bóng hắn cả đời, không cần làm mất hứng nha?

"Nếu ta không phải là đại thụ thì sao?" Hạ Lan Tuyết hỏi, sóng mắt ôn nhu. Trên mặt nhàn nhạt ý cười, lại vương một chút cô đơn.

"Ta sẽ thay ngươi bắt sâu, bón phân tưới nước, cho ngươi uống nắng trời đến khi ngươi biến thành đại thụ." Y Nhân miệng lưỡi dẻo quẹo, chỉ sợ Hạ Lan Tuyết đổi ý.

Hạ Lan Tuyết cười, gật gù vẻ đã hiểu.

"Sau này, không được nói mấy chuyện vừa rồi với hoàng hậu nữa." Ngừng một lát, Hạ Lan Tuyết trở về chuyện chính: "Nàng cũng không có lỗi gì với ta, là ta đã phụ nàng."

Y Nhân nhấp nháy mắt, muốn nói lại thôi.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên với tay, dịu dàng vén vài sợi tóc cho cô, nhẹ giọng nói: "Ngươi nói như vậy, sẽ làm tổn hại danh dự của hoàng hậu. Hoàng hậu

ngọc khiết băng thanh, đối với bệ hạ là một lòng trung trinh. Yêu nàng, chỉ là cá nhân ta nguyện ý. Bất luận nàng làm gì, nói gì, kể cả nghĩ thế nào, đều không quan trọng, quan trọng là … là ta cam tâm tình nguyện, ngươi có hiểu không?"

Y Nhân không hiểu, cho nên nàng lắc đầu, không hề che giấu.

Yêu chẳng phải rất đơn giản sao, vì đâu mà tất cả mọi người cùng hắn nói xong lại trở nên vô cùng phức tạp như thế.

Hạ Lan Tuyết vân đạm phong khinh*, nhưng không giải thích nữa: "Đi thôi, đi dự tiệc."

(*vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi – chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác)

Vừa hết canh giờ. Mặt trời chiều buông những tia nắng nhợt nhạt trải khắp hoàng thành.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Hội trường

Yến tiệc được bày tại ngự hoa viên, những người được mời đã tới rất nhiều, đều là tiểu thư, quận chúa xuất thân từ gia đình vương tôn, quý tộc, cùng sóng bước bên công tử, phò mã.

Hạ Lan Tuyết vừa tới hội trường liền bị một đám người vây quanh, Y Nhân bị gạt qua một bên, đứng nhìn các nam nhân cười cười nói nói chuyện phiếm.

Hoàng hậu cũng đã tới, ngồi trên một đài cao được dựng giữa vườn, hiền thục xinh đẹp cao quý, đang cúi người nói chuyện với người ngồi bên cạnh.

Người bên cạnh cũng ngưng thần, chăm chú lắng nghe, khuôn mặt mỹ lệ hiện vẻ tôn kính lẫn rụt rè.

Y Nhân thấy nàng đẹp như tranh, dung mạo có điểm trông rất giống Bùi Nhược Trần. Theo đó có thể đoán được thân thế của nàng. Nàng hẳn là người mà Y Lâm vừa kể lể, chính là Bùi Nhược Lan, Lan quý phi.

Nhìn thấy Y Nhân, Dung Tú khẽ gật đầu chào, dư quang nhìn lướt qua Hạ Lan Tuyết, thần sắc bình tĩnh, làm như tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi không hề tồn tại.

Y Nhân đột nhiên cảm thấy uất ức thay cho Hạ Lan Tuyết, thuận tiện lại nghĩ tới lời Hạ Lan Tuyết đã nói: tất cả mọi chuyện, đều do Hạ Lan Tuyết tự bản thân cam tâm tình nguyện. Hắn không cần đáp lại, cũng không muốn giải thích, nàng cũng không còn cách nào.

Người đến càng lúc càng nhiều, Cây cối trong vườn đều đã rụng lá, nay được trang trí đèn lồng đủ loại sắc màu. Ánh sáng rực rỡ như ngân xà bay lượn, khiến khắp ngự hoa viên đều bừng sáng như ban ngày.

Chờ danh tiếng Hạ Lan Tuyết xuất hiện qua đi, ngoài cửa hoa viên lại nổi lên một trận xôn xao, náo nhiệt. Y Nhân quay đầu lại, đã thấy Bùi Nhược Trần thân mặc thường phục, tay ôm ngang eo người bên cạnh khoác áo choàng, chính là Hạ Lan Du. Mọi nhìn cũng nhận ra, vội đi tới chào đón chúc mừng.

Bùi Nhược Trần vẫn vậy, vừa xuất hiện, liền phát ra hào quang thu hút mọi ánh mắt.

Hạ Lan Du, cô dâu mới, sắc mặt vui mừng ửng hồng, đứng sát bên cạnh Bùi Nhược trần, dung nhan mỹ lệ kiều diễm, không hề thua kém.

Y Nhân nhớ Thập Nhất từng nói: Với dung mạo của tiểu thư ở Thiên triều này, muốn được người ta chú ý, thật không có hy vọng.

So với một Hạ lan Du tràn đầy sức sống, những lời này quả thật không sai.

Y Nhân trong lòng thích thích, ánh mắt chưa từng rời khỏi Bùi Nhược Trần: chỉ là ánh mắt trong suốt như nước, không hề có toan tính, ai oán, giận hờn… Sự tình chỉ có thế.

Bùi Nhược đi một vòng bắt tay chào hỏi mọi người, rất nhanh chú ý đến cô, hắn nhẹ nhàng cười với cô, sơ đạm mà thân thiết.

Đứng bên cạnh Bùi Nhược Trần, Hạ Lan Du rất nhanh bắt được ánh mắt tướng công, cũng nhận ra Y Nhân, đôi lông mày khẽ nhíu lại, sau đó nàng khẽ nâng gấu quần, tha thướt bước tới.

Y Nhân lơ đễnh nhìn nàng đến gần, hoàn toàn không phát giác mình sắp phải gặp 'tình địch'.

Hội trường không hiểu sao cũng lặng đi vài phần, mọi người lòng dạ khó lường nhưng phần nhiều là có chút hả hê, đều ngừng tay, hiếu kỳ đứng xem màn

‘đánh giáp lá cà’ Thiên triều đệ nhất chuyện xấu.

Hạ Lan Tuyết đứng ở xa xa, thấy thế, vốn cũng định qua giúp Y Nhân giải vây, nhưng vừa toan cất bước, lại nhẹ nhàng đặt chân xuống.

Cũng không biết đã nhớ tới cái gì.

“Nàng là Y Nhân?” Hạ Lan Du đánh giá nữ nhân trước mặt, khách khí hỏi.

Y Nhân này, tuy rằng lớn lên có chút khả ái, nhưng không xuất chúng, ngược lại, làn da không chút sắc nắng, khuôn mặt lại trẻ con phúng phính, còn có đôi mắt to cồ cộ, có vẻ cổ quái, thậm chí ngốc nghếch, hoàn toàn không thể gọi là mỹ nữ.

Không lẽ người này, lại có thể là muội muội của Thiên triều đệ nhất mỹ nhân Y Lâm, là cô gái mà Bùi Nhược Trần của nàng ngưỡng mộ, là Vương phi mà Tam ca luôn cảnh cáo nàng không được dây dưa sao.

Hình tượng Hạ Lan Du từng vẽ trong lòng, thoáng chốc đã hoàn toàn sụp đổ.

“Cô là Y Nhân?” Hạ Lan Du đánh giá nữ nhân trước mặt, khách khí hỏi.

Y Nhân thật thà gật đầu.

“Khăn quàng cổ rất đẹp.” Hạ Lan Du đột nhiên nói sang chuyện khác, tay khẽ vuốt ve lông chồn trên cổ Y Nhân, nói: “Không ngờ Tam ca lại tặng nó cho cô.”

“Rất quý sao?” cả Dung Tú lẫn Hạ Lan Du đều không hẹn mà cùng chú ý đến chiếc khăn quàng này, Y Nhân thực lòng rất muốn biết vì sao.

Hạ Lan Du càng xem thường cô, vốn có ý định rục rịch gây sự, cũng bởi vì Y Nhân tuyệt đối yếu kém, nên lại thôi.

Cô gái này chỉ là một kẻ thô thiển, tướng công từng đối tốt với cô ta, đoán chừng chỉ là thương hại mà thôi.

“Ngàn vàng cũng khó mua.” Hạ Lan Du mỉm cười nói: “Chính là món quà năm đó nữ vương Băng quốc đã tặng cho Tam ca.”

“Băng quốc nữ vương?” Y Nhân chưa từng để ý đến triều chính, ngày hôm nay mới lần đầu biết, thế giới này ngoài Thiên triều, còn có vương quốc khác.

“Đúng vậy, là một đại mỹ nhân. Năm đó thiếu chút nữa đã đính hôn với Thiên triều, lại bị Tam ca dùng lời dịu dàng cự tuyệt.” Hạ Lan Du nói đơn giản hai câu, sau đó cũng mặc kệ nàng, hướng đài cao nơi Dung Tú ngồi đi thẳng tới.

Nàng triệt để khi dễ Y Nhân.

Y Nhân cũng không hề suy nghĩ gì, chỉ lướt nhanh qua Hạ Lan Du, đi tới Bùi Nhược Trần đứng cách đó không xa.

Bùi Nhược Trần cũng không kiêng kị, mỉm cười nhìn cô, “Ta nhận được bức họa rồi, vẽ rất giống, cám ơn.”

“Không cần khách khí, anh mặc y phục đỏ trông rất đẹp.” Y Nhân trả lời.

Sau đó, hai người cùng gật đầu, cười yếu ớt, mặt bành ra, lướt qua nhau mà đi.

Bọn họ tuy tình cảm rất tốt, nhưng chỉ là thứ tình cảm nhẹ nhàng, chưa từng bị tổn thương quá sâu, cũng không nghĩ sẽ làm tổn thương đối phương.

Những người ngóng chờ muốn xem kịch vui, nay đều phải thất vọng.

Y Nhân hạ ánh mắt, vẻ mặt lại tươi cười như trước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút vướng bận.

Đây là kết cục tốt nhất cho mọi người, không phải sao?

Chính theo lời Bùi Nhược Trần đã nói, cô không thể cho hắn điều hắn muốn.

Đèn đuốc rực rỡ trước mắt. Hoa viên đẹp đẽ cao nhã quý giá trước mắt, chính là thời thịnh thế náo nhiệt — là điều hắn muốn, cô cũng không phải không muốn.

Hạ Lan Du kéo Bùi Nhược Trần chạy tới trước mặt Dung Tú. Bọn hạ thấp người hành lễ, trả lời vài câu hỏi xã giao của Dung Tú. Sau đó, về chỗ ngồi.

Một lát sau, Dung Tú đứng lên, ôn tồn nói: “Bệ hạ sắp tới rồi, mời tất cả mọi người ổn định chỗ ngồi.”

Mọi người qua lại nói cười một chút rồi cũng trở lại chỗ của mình. Hạ Lan Tuyết kéo Y Nhân về chỗ, ngồi ở phía bên phải, đối diện không có người ngồi, vốn là được an bài cho Hạ Lan Khâm cùng các thủ hạ, chỗ còn lại là của tứ công chúa Hạ Lan Du và phò mã Bùi Nhược Trần.

Lúc này, thị cung yến tiệc, không phải là triêu nghị, thừa tướng Bùi Lâm Phổ, thái sư Dung Vô Hối,Trấn nam hầu Hạ Như Vi cũng không tới. Nhưng thật ra Trấn nam hầu Thế tử* là Hạ Ngọc, hôm nay lại về kinh, đang đứng phía sau Hạ Lan Du, nói chuyện riêng.

Bọn họ là bà con, tự nhiên sẽ thân thiết hơn người khác. Vì Hạ gia luôn luôn đóng quân biên ngoại, rất ít khi về kinh, Hạ Ngọc cũng không quen biết nhiều, chỉ có thể quấn quít bên biểu tỷ Hạ Lan Du cùng biểu tỷ phu Bùi Nhược Trần.

Người ta uống từng chén từng ngụm, chỉ có Hạ Lan Tuyết, dường như có tâm sự, một ly tiếp một ly, một mình uống không ngớt.

Y Nhân hiếu kỳ nhìn lén hắn, lại nghe đối diện Hạ Lan Du nói: "Vương phi, từ khi tẩu xuất giá, thân là muội tử, vẫn chưa thỉnh an tẩu tẩu, nay cạn chén này, coi như tạ lỗi."

Nàng là muội muội của Hạ Lan Tuyết, tất nhiên sẽ xưng hô với thê tử của Hạ Lan Tuyết là tẩu tẩu. Chỉ là thê thiếp của Hạ Lan Tuyết quá nhiều, Hạ Lan Du vẫn không dám nhận hết. Sở dĩ trước đây ít khi chào hỏi các vị tẩu tẩu, cũng bởi Hạ Lan Tuyết không mấy quan tâm.

Lần này kính lễ, chỉ sợ không phải thật lòng.

Nàng chung quy vẫn là nuốt không trôi chuyện lần trước bị cướp phu quân trong ngày đại hôn.

GHI CHÚ:

*Thế tử: Con sẽ nối ngôi vua chư hầu.

Chư hầu là một từ xuất phát từ chữ Hán, trong nghĩa hẹp của chữ Hán dùng từ thời Tam Đại (nhà Hạ, nhà Thương, nhà Chu) để chỉ vua chúa cấp dưới bị phụ thuộc, phải phục tùng và được một vua chúa lớn mạnh hơn làm thiên tử thống trị tối cao.

Về sau này, khái niệm chư hầu không chỉ giới hạn với những người "hoàng thân quốc thích" được phong tại các "nước" mà còn bao gồm các quan lại địa phương có thực lực mạnh và nổi lên thành những quân phiệt tranh chấp trong thời loạn

Y Nhân cũng không phát hiện, vội vã cầm lên cái chén trước mặt, không chút nghĩ ngợi, uống một hơi cạn sạch.

Rượu trong cung, lạt giống như rượu gạo. Y Nhân từ trước tuy là trạch nữ, nhưng tửu lượng cũng không nhỏ, chừng này đối với cô mà nói, chỉ như giải khát mà thôi.

Uống rượu, đương nhiên là phải từng ngụm từng ngụm mà uống.

Hạ Lan Du chỉ mới nhấp được một ngụm, Y Nhân đã cạn sạch.

Nàng nhất thời biến sắc, những người khác đều quay qua nhìn họ giống như xem kịch.

Y nhân mờ mịt.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, nghiêng đầu nói nhỏ: "Cô muốn khiêu chiến với Du muội sao?"

"Khiêu chiến cái gì cơ?" Y Nhân hoang mang nhìn hắn.

"Muội ấy kính ngươi uống rượu, nếu như ngươi uống hết, đó là khinh nàng, muốn cùng nàng so đo tửu lượng." Hạ Lan Tuyết đã quen, cũng không trách cô 'thiếu hiểu biết', giải thích xong, đang chuẩn bị thay cô giải quyết. Trấn Nam thế tử Hạ Ngọc nãy giờ đứng phía sau Hạ Lan Du đã mất kiên nhẫn lắm rồi, thở phì phì đi tới trước mặt Y Nhân, muốn thay biểu tỷ đòi lại công đạo.

"Này, sao lại kiêu ngạo như vậy, có bản lĩnh, thì so với ta đây." Thanh âm còn chưa hết non nớt, đầy tức giận nhưng cũng rất dễ thương.

Y Nhân ngẩng đầu, hiếu kỳ nhìn 'Tiểu chính thái' trước mặt: xem tuổi tác, cùng lắm chỉ mười ba mười bốn tuổi, tuy rằng tướng mạo thanh tú, nhưng phong thái phi thường ương bướng, chắc chắn kiếp trước là một tiểu hài tử hư đốn.

"Thế tử." Hạ Lan Tuyết đang định nói, không ngờ Y Nhân đột nhiên cười, vừa lơ đễnh vừa nói: "Tốt".

Cô cũng đang khát.

Hạ Ngọc đã bị mạo phạm, càng thêm tức giận, mang đến trước mặt Y Nhân một chén rượu, tự cao tự đại châm một chén, sau đó ngửa cổ, uống cạn.

Y Nhân thấy hắn hỏi cũng không thèm hỏi đã tự ý uống trước, không khỏi ngẩn người, nhìn quanh một chút, thuận tiện lấy cái chén của Hạ Lan Tuyết, cũng tự châm rượu uống.

Thức uống này thật tuyệt, thiên nhiên tinh khiết, trong suốt, hơn nữa còn rất ngon miệng.

Hạ Ngọc không cam lòng yếu kém, lại uống thêm một chén.

Y Nhân cũng vui vẻ cạn chén.

Hạ Ngọc là đứng ra thay mặt cho Hạ Lan Du, trước đây là do chuyện Y Nhân cướp rể, giờ lại thêm cuộc tỷ thí này, vẻ mặt càng thêm tối sầm lại.

Bùi Nhược Trần vài lần muốn dùng lời can ngăn, nhưng lúc muốn nói thì lại thôi.

Cứ thế, hai người bọn họ chén tạc chén thù, nháy mắt đã uống hết hai hồ rượu, đôi mắt ti hí của Hạ Ngọc đã nở, mặt đỏ bừng bừng, Y Nhân trông thấy vẻ tức giận đó lại rất hài lòng.

Hạ Ngọc đã vô cùng kích động, vung tay lên: "Đem thêm một vò nữa!"

Y Nhân còn đang thèm rượu gạo, uống thật ngon, tất nhiên không phản đối.

Bọn họ càng đấu càng khó hòa giải, lại nghe Chu công công giọng âm nhu xướng báo: "Hoàng thượng giá lâm—"

Hội trường nháy mắt an tĩnh, Y Nhân sờ sờ mặt thấy nóng bừng, ngẩng đầu nhìn về hướng hoàng đế đang đi đến.

Lần trước diện thánh, tuy rằng nghe được tiếng vua, nhưng rèm trúc trùng trùng, trước sau vẫn chưa nhìn thấy được chân nhan.

Lúc này, Y Nhân lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Lan Thuần.

Vừa thấy, Y Nhân đã giật mình — Cô đã gặp qua Hạ Lan Khâm, Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Du. Hạ Lan gia huyết thống tốt như vậy, vẫn cho rằng, thân là hoàng đế, Hạ Lan Thuần nhất định phải là đại soái ca (anh chàng đẹp trai) trăm năm khó gặp. Thế nhưng nam tử trước mắt, tuy rằng thần thái uy nghi, nhưng không có được vẻ xuất chúng như những người Hạ Lan gia khác, cùng lắm chỉ có thể xem là đoan chính dễ nhìn mà thôi.

Hắn cứ thường thường vô kỳ như thế đi qua đám người hai bên đang chắp tay khấu đầu.

Chỉ là vầng trán rộng kiêu căng, âm lãnh, khóe mắt dài như vậy trước nay chưa từng thấy.

"Chúng khanh gia bình thân." Phất tung hoàng bào, y ngồi xuống, hai tay thả lỏng.

Mọi người đứng dậy, Y Nhân vốn là nửa quỳ nửa quỵ, nên đứng dậy càng nhanh.

Hạ Ngọc chưa kịp về lại chỗ, liền đứng ở cạnh Y Nhân, chờ thánh thượng phát biểu.

Hạ Lan Thuần không nói gì, chỉ nhàn nhạt đưa mắt dò xét toàn trường. Sau đó, Chu công công thừa dịp xin chỉ thị: "Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân cầu kiến."

"Tuyên." Hạ Lan Thuần khoát tay, một người trung niên mặc bổ phục, cao to hiên ngang, bước nhanh tới trước điện, quỳ lạy, hô ba lần muôn năm.

Y Nhân nghe danh thừa tướng đại nhân đã lâu, biết ông là phụ thân của Bùi Nhược Trần, nghiêng mắt nhìn qua, quả nhiên là một mỹ nam hiếm có, đặc biệt ở tuổi này so với Bùi Nhược Trần càng thêm phần oai phong đạo mạo.

"Hãy bình thân". Hạ Lan Thuần hỏi thẳng: "Chẳng hay khanh gia có chuyện gì?"

"Bệ hạ, thần nhận được tin báo, có người tư cấu lương thảo." Bùi Lâm Phổ tiến lên phía trước, đưa cho Chu công công một danh sách nhỏ, trình lên Hạ Lan Thuần: "Đây là bằng chứng, do người của thần phái đi thu thập được, xác thực có người tư tạo binh khí, tích trữ lương thực, hơn nữa đều là lấy từ quốc khố."

Lời vừa nói xong, mọi người đều cả kinh. Mặc dù khiếp sợ hoàng uy không dám nói lời nào, nhưng tiếng xôn xao to nhỏ truyền đi không ngớt.

Tội mưu phản, không phải là chuyện nhỏ.

"Rốt cuộc là người phương nào?" Hạ Lan Thuần tựa hồ cũng không giật mình, chỉ là ngón tay hơi run, từ từ lật xem danh sách.

Dung Tú ngồi chếch bên cạnh, hơi liếc mắt nhìn qua danh sách, sắc mặt đột biến, nàng vội cắn chặt môi, cố không để lộ ra ngoài.

"Thần đã suốt đêm thẩm lí và phán quyết, điều tra rõ việc này là do Hộ bộ Trương Khiêm sắp đặt, về phần hắn có bị ai xui khiến…" Bùi Lâm Phổ ngừng một lát lấy hơi rồi nói: "Hôm qua hắn đã sợ tội tự sát, thần chỉ có thể truy từ những người thường ngày có liên quan, quen biết mà tróc nã về quy án, từng người thẩm vấn. Chỉ là, những người này, đều là người quyền quý hoặc cố thần trong triều, nên đặc biệt tới thỉnh chỉ, xin bệ hạ ban cho thần thánh chỉ, không bị quan giai ràng buộc."

"Có những ai?"

"Hữu Chiếu tướng Lâm Phong, Quốc sư Dung Vô Hối, Binh Bộ thị lang Vưu Khoa…" Bùi Lâm Phổ dừng một chút, lại nói: "Còn có Tiêu Dao Vương."

Lúc ông thuyết giá xướng tên, chỉ ra từng người, sắc mặt Dung Tú lại thêm phần trắng bạch, đến cuối cùng, hầu như cắt không còn giọt máu, chỉ do được giáo dưỡng để trở thành hoàng hậu, nên vẫn còn ngồi vững được.

"Không cần thẩm tra." Không chờ Hạ Lan Thuần hạ chỉ, chỗ ngồi phía bên phải, truyền tới một giọng nam nhân trong sáng dễ nghe.

Dung Tú sắc mặt giãn ra. Hạ Lan Thuần dường như ngưng thở, con ngươi trầm mặc, đoán không ra tâm tình.

Thanh âm vừa dứt, Hạ Lan Tuyết tiêu sái bước ra giữa hội trường, phất tung vạt áo, khấu đầu quỳ xuống.

Ở đây toàn là danh môn quý tộc, người đứng người ngồi nhiều như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác, không ai có phong thái hơn được Hạ Lan Tuyết. Loại khí phách này, cảm giác không thể lý giải, trong nháy mắt, cả người hắn như phát huy quang, cho dù Bùi Nhược Trần cũng không chói mắt bằng.

Hạ Lan Tuyết cứ như vậy quỳ gối trước mặt Hạ Lan Thuần, quỳ gối trước muôn vạn ánh mắt soi mói, lưng eo ưỡng thẳng, ánh mắt hắn sáng quắc, kiên định.

"Không liên quan đến những người khác." Vừa nói Hạ Lan Tuyết vừa nhìn Dung Tú, mỗi câu mỗi chữ đều không do dự: "Tất cả việc này, đều do thần đệ gây nên. Thần — cam tâm lĩnh phạt."

"Ngươi có biết, đây là tội gì không, phải chịu hình phạt gì?" Hạ Lan Thuần trầm giọng hỏi.

"Ý đồ mưu phản, phạm vào tử tội. Người trong Vương phủ, nam đinh xử tử, nữ quyến làm nô." Hạ Lan Tuyết vẫn đang nhìn Dung Tú, trả lời bình tĩnh dị thường.

"Đã thế, ngươi còn muốn gánh chịu?" Hạ Lan Thuần thanh âm ngày càng trầm, trầm đến đáng sợ.

Y Nhân cảm xúc lẫn lộn, bị bức đến không thở được, những người khác đều câm như hến.

"Vâng." Y trả lời, như đinh đóng cột.

Dung Tú sắc mặt trắng bệch, tay nắm chặt ghế, người run lên bần bật.

Thế nhưng dung nhan tuyệt sắc, vẫn duy trì vẻ hoàng hậu tôn quý lẫn rụt rè.

"Hiện tại ở đây, bên phải ngươi có một gia quyến, ngươi cũng biết, chỉ cần tội danh của ngươi thành lập, nàng từ Vương phi tôn sư, biến thành nô tỳ ti tiện thấp nhất trong hoàng cung." Hạ Lan Thuần chậm rãi nhắc nhở: "Ngươi dự định sẽ giải thích với nàng ta như thế nào đây?"

"Nàng không còn là gia quyến của thần." Hạ Lan Tuyết mỉm cười. "Thần đệ đã thôi nàng, trên thực tế, trong Vương phủ từng nữ quyến đều đã nhận được hưu thư, mà từng gia đình, cũng đều bị xa thải. Phí phân phát cũng đủ cho bọn họ sống hết nửa đời còn lại—Hiện tại, Vương phủ đã không còn một bóng người."

"… Ngươi thật hoang đường, thảo nào Tiêu Dao vương phủ nhân tài đông đúc, gặp nạn lại không lưu lại một người." Hạ Lan Thuần nhàn nhạt cảm thán một câu, đang muốn thuận thế định tội. Y Nhân nãy giờ một mực yên lặng không nói, đột nhiên đứng lên.

Mọi người nhìn vị 'Vương phi' không may này, không biết là nên đồng tình, hay nên ngăn cản cô.

Hạ Lan Tuyết cũng đứng lên, nhìn cô.

Hạ Ngọc lúc nãy cùng cô đấu rượu, trước sau vẫn đứng thẳng bên cạnh cô, lúc này vội vã giật giật ống tay áo Y Nhân, ý nhắc cô phải cẩn cẩn giữ mình, đừng tự chui đầu vào lưới.

Y Nhân chỉ quay đầu lại khẽ liếc mắt nhìn hắn, sau đó vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hạ Ngọc sửng sốt nhìn cô, dần dần, thần sắc trở nên dị thường phức tạp, cũng không biết là nên bội phục hay tiếc hận.

"Ngươi không cần hỏi bản vương vì sao. Thân là Vương phi, lại dám ngoại tình, bản vương tự nhiên muốn thôi ngươi." Hạ Lan Tuyết vượt qua nỗi khiếp sợ lúc ban đầu, không đợi Y Nhân mở miệng, vội vã đổ lỗi cho cô, e sợ tránh không kịp cô lại làm việc ngây ngốc. Đến lúc đó có muốn bảo hộ cũng không được.

Y Nhân không thể cãi lại hắn, nhưng chính cô lại tìm ra một lý do đơn giản, cũng chưa phát giác ra đây là lý do mạnh mẽ cỡ nào: "Ta không nghĩ muốn làm Vương phi của ngươi, chỉ nghĩ, muốn cùng ngươi gánh chịu."

Hình bóng Hạ Lan Tuyết bỗng trở nên cô tịch, phảng phất sự yếu đuối, cần lực một người cùng gánh chịu toàn bộ trời đêm tịch mịch.

Cô đơn trơ trọi.

Y Nhân là người hiểu ân nghĩa, ngay cả một con chó nhỏ lúc khó khăn cũng biết canh giữ bên người chủ nhân, huống chi cô là người?

Y Nhân không thông minh, cũng không biết cân nhắc, nhưng cô hiểu rõ, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Đó chính là nguyên tắc làm người.

Hạ Lan Tuyết không ngờ Y Nhân sẽ trả lời như vậy, nghe tới ngơ ngẩn, ánh mắt lóe sáng, trong suốt và quyết liệt vô cùng.

Thế nào là đạo nghĩa?

Ở đây có bao nhiêu người, đọc đủ các thứ thi thư thánh hiền, nhưng có mấy người, có thể làm được?

Y Nhân càng chạy càng gần., chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Hạ Lan Tuyết, cùng hắn sánh vai.

Rất kỳ quái, đứng bên cạnh một Hạ Lan Tuyết phong hoa tuyệt đại như vậy, Y Nhân lại không có cảm giác chút thua kém nào. Bọn họ đứng như vậy cũng thật xứng đôi.

"Nhược Trần, Y Nhân giao cho ngươi." Ngoài dự liệu của mọi người, Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên quay đầu nói với Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhàn nhạt gật đầu: "Ngươi yên tâm."

Người với người trước đó dù có hứa hẹn, cũng chỉ ba năm hay năm năm đã vội thay đổi. Lại có khi, chỉ là vài câu đùa vui, liền sinh tử đồng lòng.

Hạ Lan Tuyết cùng Bùi Nhược Trần, chơi chung với nhau khá lâu, cũng rất thân thiết, người hắn tín nhiệm nhất cũng là người này.

Tất cả mọi người nhìn nhau, đều có điểm không thông.

Người có tâm, không khỏi suy đoán từ những lời đồn từ trước đến giờ, liên kết tình huống bây giờ thành ra câu chuyện của riêng mình. Vì vậy, từ một chuyện rất đơn giản lại biến thành rất nhiều lời đồn phức tạp.

Hạ Lan Du lúc này bị chuyện của Tam ca làm cho tâm thần mê muội, cũng giống như người khác, hết sức kinh ngạc.

Y Nhân cũng không hơn, vẫn đang bướng bỉnh đứng đó, không nói gì nhưng cũng không chịu rời đi.

Bùi Nhược Trần do dự một chút, kiên quyết tiến lên, chuẩn bị kéo cô quay lại, cũng không ngờ Y Nhân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Hạ Lan Tuyết dịu dàng nói: "Ta sẽ không vứt bỏ ngươi." Bởi vì, ngươi là đại thụ của ta.

Những lời này người khác không hiểu, nhưng Hạ Lan Tuyết hiểu.

Hạ Lan Tuyết mặt giãn ra một nụ cười, tự đứng ra sau, hắn lần đầu liên nở nụ cười chân thành và tươi sáng như vậy: "Nha đầu ngốc."

Hắn nói, sau đó nhanh như chớp vung tung, điểm huyệt đạo của Y Nhân.

Bùi Nhược Trần khó khăn lắm mới tiến lên được, đỡ lấy thân thể Y Nhân đã trở nên mềm nhũn.

Hạ Lan Tuyết không hề nhìn lại Y Nhân, hắn biết, Bùi Nhược Trần đã tiếp nhận cô, cho nên hắn rất yên tâm.

Sau đó, hắn tiêu sái xoay người, chắp tay hướng lên Hạ Lan Thuần, chờ ngài xử lý.

Nét mặt tịch liêu, khí phách hiên ngang hào hùng không vướng bận.

Cuối cùng hắn cũng không bị mọi người phản bội.

"Tiêu Dao Vương ý đồ mưu phản, trẫm quyết định, phán hắn sung quân lưu đày phương bắc, trọn đời không được hồi kinh." Hạ Lan Thuần đưa ra phán quyết, nét mặt không biểu lộ cảm xúc, chỉ như vừa xem xong một màn kịch

Hạ Lan Du nghe vậy, biến sắc, chuẩn bị đứng ra xin thay cho tam ca, nhưng vừa mới nhìn qua đã chạm phải ánh mắt ngăn cản của Hạ Lan Tuyết – một ánh mắt bình tĩnh và thản nhiên.

Hạ Lan Tuyết lén liếc mắt nhìn Dung Tú một chút.

Dung Tú vẻ mặt vô cảm, có chút trắng bệch nhợt nhạt nhưng vô cùng trang nghiêm.

Hạ Lan Tuyết gật đầu với nàng, ánh mắt ôn nhu, lại không thể nào dứt bỏ thâm tình.

Hắn đối với nàng yêu say đắm, đã lắng thành ma tâm, mà nay, hắn muốn dùng tất cả, thậm chí cả sinh mạng, coi như lần cuối cùng vì nàng, coi như một kết thúc.

Hạ Lan Tuyết, không thẹn với lòng.

Lúc dời đi, Hạ Lan Tuyết vẫn giữ được phong thái của một vương tôn công tử, tuyệt đối không có chút gì là phạm nhân, dung nhan như ngọc, khí thế hào hùng, từ trong đình viện chậm rãi bước, bạch y nhẹ nhàng, khóe mắt lộ vẻ phong tình, rung động lòng người.

Thoáng chốc, bóng dáng Tiêu Dao vương Hạ Lan Tuyết chỉ còn lại một mảng tay áo khuất sau cánh cửa.

Hạ Lan Thuần cũng đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng xen lẫn một chút xúc động: "Các ngươi cứ tiếp tục."

Lời còn chưa dứt, Hạ Lan Thuần đã bỏ đi, ngay sau đó, hoàng hậu Dung Tú dời gót, Hạ Lan Du cũng theo sau.

Mọi người trong hoàng thất cũng lần lượt ra về, những người còn lại tất nhiên cũng không thể ngồi yên, đều chắp tay cáo lui. Mới vừa rồi ngự hoa viên phồn hoa náo nhiệt, trong nháy mắt, chỉ còn lại vài ba tốp nha hoàn dọn dẹp tàn cuộc.

Trăng sáng trên cao chiếu rọi khắp nơi, tịch lãnh không tiếng động.

Thiên triều vương quốc một thời phồn hoa cường thịnh, đã đến một ngày nào đó lâm vào cảnh khốn cùng trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: TẠM TRÚ

Huyệt đạo cũng không quá nặng, Nhưng khi Y Nhân tỉnh lại… đã là tảng sáng rồi .

Nàng hơi nâng tay, toàn thân đau nhức khó chịu – – Không ngờ trên đời thật sự có điểm huyệt, nàng hoàn toàn không nhớ được gì sau khi té xỉu.

Nhìn quanh một chút, mặc dù là nhà thanh phòng nhã, nhưng lại rất xa lạ.

Nàng cố gắng đứng lên nhưng tay chân lại không có sức, té xuống giường đụng vào gối đầu. Chỉ nghe đến 'Pang' một tiếng, dư âm lượn lờ không dứt.

Gối đầu ở đây đều được làm từ ngọc thạch, rơi xuống đất, âm hưởng tự nhên không nhỏ.

Dư âm còn chưa dứt, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Gian phòng có một vách ngăn, nghe được có người đi đến cách một bình phong, nhưng không lách qua tấm bình phong đi vào, mà chỉ đứng ở phía ngoài, nhã nhặn hỏi thăm: "Y Nhân, có ổn không?"

Trên tấm bình phong màu trắng thuần khiết, một hình bóng lờ mờ nhưng có vẻ phong tư trác việt. Chính là Bùi Nhược Trần.

Y Nhân sợ run một hồi lâu. Qua cơn hoảng hốt, mới chợt nhớ tới chuyện tối qua, không khỏi hỏi: "Hạ Lan Tuyết đâu?"

"Vương gia đã đi suốt đêm." Bùi Nhược Trần nhẹ giọng đáp: "Cô đang ở phủ thừa tướng. Vương gia trước khi đi đã giao cô cho ta, hơn nữa chúng ta vốn là bằng hữu, chỗ này, cô muốn ở bao lâu cũng được – – nếu như cô muốn trở về, ta sẽ đưa cô tới Y phủ." Dừng một chút, hắn bổ sung tiếp: "Lâm Phi cũng cho người đến hỏi, không biết cô có nguyện ý vào cung cùng nàng hay không?"

"Hắn đi rồi ư." Y Nhân nói, tựa hồ vẫn chưa nghe hết kịp, chỉ là từ đó nhặt ra tin tức mà mình muốn nghe: "Lúc hắn đi, nhất định là rất cô đơn."

Bùi Nhược Trần không nói. Trên thực tế, lúc Hạ Lan Tuyết ra đi, cả triều văn võ bá quan vì sợ liên lụy, cũng không ai đưa tiễn. Người duy nhất tiễn hắn, chỉ có Bùi Nhược Trần mà thôi. Trên đường trở về, Bùi Nhược Trần tiện đường ghé qua nhìn lại Tiêu Dao phủ từng trang hoàng rự rỡ, cẩm hoa khắp nơi, giờ không còn nữa. Chỉ thấy cả vườn là một đống hỗn độn, những vật phẩm quý giá đều bị kẻ cướp người giật, ngay cả hai con sư tử bằng đồng canh cửa, cũng bị người ta khoét mang đi.

Quang cảnh cuối năm huy hoàng, liếc cái chỉ còn lại cảnh tượng này, khiến trong lòng không khỏi sinh cảm thê lương. Bùi Nhược Trần còn nhớ rõ lần nói chuyện cuối cùng giữ anh và Hạ Lan Tuyết. Khi đó, gió bắc gào thét, thổi tung làn tóc, tay áo của hắn, thân người như mọc cánh thành tiên. Một người không màng thế tục như vậy, cùng hai chữ 'Mưu phản', thực sự không thể gộp chung mà nói.

"Vương gia, không phải chuyện huynh làm, vì sao huynh lại muốn gánh chịu?" Khi đó, Bùi Nhược Trần đã hỏi như vậy.

"Ngươi biết chắc, không liên quan đến bản vương sao?" Hạ Lan Tuyết hỏi lại.

"Cả triều văn võ bá quan đều biết, từ lâu Tiêu Dao Vương đã không màng thế sự. Hơn nữa – – hơn nữa, năm năm trước, tiên đế vốn đã có ý định truyền lại ngôi hoàng đế cho Vương gia. Là Vương gia tự nguyện buông tay. Thử hỏi, một người đã từng không tham ngôi vị hoàng đế như huynh, vì sao lại muốn mưu phản?" Bùi Nhược Trần mỗi chữ mỗi câu đều nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

Hạ Lan Tuyết cũng cười "Nếu cả triều văn võ bá quan đều biết, ngươi cho rằng bệ hạ không biết hay sao? Ta chỉ là làm theo mong muốn của người thôi."

Sau khi nói xong, Hạ Lan Tuyết thản nhiên ra đi, lưu lại Bùi Nhược Trần đứng nguyên tại chỗ, trầm tư một lúc thật lâu, cho đến khi toàn thân lạnh buốt.

Giờ này khắc này, nghe Y Nhân hỏi tình hình Hạ Lan Tuyết, Bùi Nhược Trần thất thần một hồi, sau đó mới đáp: "Không, Vương gia đi cũng không cô đơn, mà là cơ trí. Trên thực tế, huynh ấy ra đi lúc này, vốn là một chuyện may mắn."

Hắn đã thấy được trong triều biến đổi liên tục. Chỉ là nước sâu như vậy, mặc dù bản thân Bùi Nhược Trần ở ngay trung tâm quyền lực, cũng chưa từng hiểu thấu đáo.

Y Nhân càng không hiểu. Nàng chỉ biết rằng, Hạ Lan Tuyết từng nói, tất cả những gì hắn làm, đều là hắn cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần cam tâm, thì bất luận là chuyện gì, cũng không phải là không thể chịu đựng.

Nàng tạm thời yên lòng, nhấc chăn lên, cúi đầu tìm hài…

Thế nhưng tìm hồi lâu, cũng không thể tìm thấy hài, Y Nhân đang định gọi Thập Nhất, bỗng nhiên nghĩ đến, Thập Nhất ở lại trong vương phủ, hiện đã không biết tung tích.

"Hài của cô." Chẳng biết Bùi Nhược Trần nghĩ gì, cuối cùng từ sau tấm bình phong đi vòng qua đây, trong tay mang theo một đôi hài mới. Tới bên cạnh, hắn ngồi xổm xuống, đem giầy đặt bên chân cô, sau đó đứng dậy, lùi ra sau một bước.

Y Nhân cúi đầu nhìn đôi hài, không còn vẻ hăng hái lúc rời giường vừa nãy nữa, chỉ rầu rĩ hỏi: "Có thể tìm được Thập Nhất hay không?"

Cô đến thời cổ đại này, giao tình với mọi người không nhiều. Tuy rằng Hạ Lan Tuyết nuôi cô, cô cũng yêu thích Bùi Nhược Trần – nhưng hai người kia, thời gian chân chính ở cùng với cô cũng không quá một tháng. Thập Nhất lại khác, mỗi ngày sớm chiều đều gặp mặt. Để nàng đả kích, cùng nàng đấu võ mồm, nhưng thật ra lại rất chân thành quan tâm đến cô.

Hiện tại Vương phủ lụi bại, Thập Nhất cũng không biết lưu lạc nơi nào.

"Thập Nhất?" Bùi Nhược Trần suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nhớ ra được bình thường bên cạnh cô có một nha đầu, "Hôm nay ta sẽ sai người ra ngoài đi tìm. Cô yên tâm, nàng chắc vẫn còn trong kinh thành."

"Vâng." Y Nhân gật đầu, ngây ngốc mà đi hài mới, đúng là rất vừa chân.

Giống như được làm cho cô vậy.

Y Nhân chưa từng mong ước, vẫn ngồi ở mép giường, ngẩng đầu nhìn Bùi Nhược Trần. Bùi Nhược Trần của hôm nay và Bùi Nhược Trần của hôm qua vẫn vậy, nét mặt như tranh, thanh nhã trầm tĩnh. Nhưng khi nhìn hắn, sao cứ thấy thiếu thiếu gì đó, có lẽ… tình cảnh đã khác hôm qua rồi.

Đáy lòng còn có một chỗ mềm mại, nhưng lại hóa lạnh lùng vô cảm.

"Ngươi vừa nói, ta có thể trở về nhà sao?" Lúc sau, Y Nhân chợt nhớ lại liền hỏi.

Vô luận như thế nào, nàng đối với tòa nhà lớn Y phủ kia, vẫn có chút cảm tình. Huống chi, bản thân dù sao cũng là người của Y Gia.

Thỉnh thoảng về lại nhà mẹ đẻ, không tính là quá phận nhỉ.

"Cô muốn quay về Y phủ sao?" Bùi Nhược Trần hỏi lại.

Y Nhân gật đầu.

Bùi Nhược Trần do dự thật lâu, cuối cùng thành khẩn nói thẳng: "Kỳ thật, lúc Vương gia gặp chuyện không may, Y lão gia sợ bản thân bị liên lụy, đã tuyên bố ra ngoài, cùng cô đoạn tuyệt quan hệ – – Xin lỗi, ta cứ nghĩ cô sẽ chọn ở lại đây, cho nên…" Cho nên mới tùy ý mà cho cô ba lựa chọn, chỉ là muốn nói cho cô biết: Kỳ thực cô còn có rất nhiều nơi có thể đi, cũng không phải không có nhà để trở về.

Thế nhưng, sự thật đây?

Sự thực là, không có gì ngoài Bùi Nhược Trần, cô đã mất nơi có thể trở về.

Vốn chỉ là một tiểu nha đầu không quan trọng, cũng chưa từng mang theo bí mật, lại không có lai lịch, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng, bán đi cũng không được bao nhiêu tiền, trái lại còn mang theo một thân phiền phức, người như vậy, ai sẽ thu nhận đây?

Thậm chí, lại còn không phải là mỹ nữ.

Y Nhân nghe, nghĩ, hiểu được, thế nhưng thần sắc vẫn như thường, không có chút cảm khái cùng thê lương nào.

Hai người cùng trầm mặc. Phía trước cửa sổ có hai nha hoàn vừa vặn đi qua, tay bưng khay trà, một người nói: "Tương gia lại hỏi công chúa đã có gì chưa, xem ra, Tương gia đang nóng lòng muốn bồng cháu đây mà."

Người kia nói: "Nghe nói phò mã bị thương, từ ngày đại hôn đến nay, vẫn chưa cùng công chúa động phòng. Huống chi, mặc dù là phò mã nhưng mỗi khi muốn yết kiến công chúa, cũng cần bẩm báo trước với mama, được mama cho phép lập hồ sơ, mới có thể cùng tầm – – ngươi nói xem, công chúa đâu thể nào 'có' dễ dàng vậy được?"

Nha đầu lên tiếng đầu tiên cười giòn: "Nhưng mà phò mã thanh nhã phi thường, cũng không biết lúc làm cha sẽ có bộ dáng thế nào ha."

"Cũng là… Không biết phò mã mang cô bé kia về, hiện đang ở phòng nào? Công chúa nói muốn nhanh đến thăm hỏi nàng, nhưng phò mã không cho."

"Phò mã không cho? Lẽ nào bọn họ thực sự…"

Nhỏ giọng nói thầm, sau đó lại khẽ cười một trận. Tiếng bước chân xa dần, rất nhanh, liền không còn tiếng động.

Bùi Nhược Trần thần sắc bình tĩnh, dường như không hề nghe thấy đoạn đối thoại ở góc tường vừa rồi.

Y Nhân càng làm như không nghe thấy, ngồi ở trên mép giường, nhẹ nhàng đu đẩy hai chân.

Đợi đám người ngoài cửa sổ đi xa, Bùi Nhược Trần tiếp tục nói: "Phủ thừa tướng ngày thường cũng không có ai rảnh rỗi tới chơi, cha bận việc triều chính, cũng ít khi về phủ. Cô ở đây, có thể tiếp tục sinh hoạt bình thường như ý muốn."

Nghe xong mấy câu này, nếu là Y Nhân lúc trước hẳn phải có cảm giác rất vui vẻ, thế nhưng thật kỳ lạ, trong lòng cô cũng không cảm thấy vui sướng gì.

Lúc trước chỉ hy vọng có thể an an ổn ổn mà sống suốt đời, thế nhưng cuộc sống như thế, cô chỉ mong muốn chính bản thân mình đạt được, chứ không phải dựa vào người khác bố thí.

Lúc trước ở Tiêu Dao Phủ, cô có thể yên tâm thoải mái, nhưng ở phủ thừa tướng, lại luôn luôn có cảm giác tạm bợ.

"…Ta muốn tìm Thập Nhất." Bỏ lại năm chữ này, Y Nhân cuối cùng từ trên giường đứng lên, không hề lưu luyến mà đi ra ngoài.

Bùi Nhược Trần hình như có điểm giật mình, nhìn theo bóng lưng Y Nhân, nhưng rốt cuộc, cũng không đuổi theo. Chỉ chắp tay đứng ở trong phòng, nhìn bức họa treo trên tường, vẽ một thác nước chảy từ trên núi xuống, xuất thần như đang nhìn một bức tranh tuyệt đại cao cấp.

Một lát sau, một người mặc trang phục thị vệ bước nhanh tiến vào, nhìn thấy Bùi Nhược Trần, lập tức quỳ gối khấu đầu: "Công tử, Y cô nương đã ra khỏi phủ thừa tướng, có cần đưa về hay không?"

"Không cần." Bùi Nhược Trần rốt cuộc dời mắt khỏi bức tranh nhìn qua, thản nhiên nói: "Theo sau nàng, đừng để nàng phát hiện."

"Vậy nếu nàng gặp nguy hiểm, thuộc hạ có nên hiện thân hay không?" Người nọ cẩn thận hỏi.

"Phải bảo vệ nàng chu toàn." Bùi Nhược Trần đáp, chỉ nói một câu, người nọ lập tức hiểu ý, khom người trở ra.

Đợi thị vệ đi xa, Bùi Nhược Trần đột nhiên từ trong lồng ngực rút ra một bức họa cuộn tròn, mở ra, chính là bức tranh Y Nhân đã phác họa bằng mực nước. Trong tranh vẽ một thiếu niên ưu nhã xinh đẹp. Bút pháp trong tranh tinh tế, rất có phong cách riêng. Ngay cả đáy mắt có chút u ám cũng đều được xử lý giống y như đúc. Trông rất sống động, giống như người thật đang đứng trước mặt vậy.

Bùi Nhược Trần nhìn chằm chằm bức tranh một lúc lâu, đôi mắt thanh nhã như ngọc lưu ly kia, thâm trầm như mực – – đó là thần tình mà Y Nhân chưa từng thấy qua bao giờ.

"Lẽ nào thứ mà các ngươi muốn tìm kiếm, chính là nó?"

Trong thư phòng, truyền ra tiếng nói mơ hồ trầm trầm của Bùi Nhược Trần.

……..*****…….

Y Nhân ra khỏi phủ thừa tướng, ngẩng đầu nhìn trời tỏa nắng.

Cô không biết đi đâu. Thế giới này, cuối cùng không có nơi nào để cô trú thân.

Hôm qua Hạ Lan Thuần nói, đem Hạ Lan Tuyết sung quân tới biên ngoại phương bắc, thế nhưng trời đất bao la, Tái Bắc là nơi nào?

Y Nhân cúi đầu, nhìn đôi giầy mới dưới chân, sau đó hít sâu một hơi, xúc động đi về phía trước.

Đây là lần đầu tiên cô cứ đi mà không biết đích đến. Từ hôm nay trở đi, cô không bao giờ có thể mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, chờ thời gian trôi qua nữa. Từ nay về sau, một ngày ba buổi, tối ngủ nơi nào, mọi thứ đều phải quan tâm.

Nhưng mà, đây không phải là đời người sao?

Y Nhân cũng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, ánh nắng tươi sáng, cảm giác thích thú dần dần lan tỏa, bước mạnh từng bước, càng lúc càng ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2: GẶP RỦI RO

Lúc trước ra phố, đều là ở trong kiệu, đây là lần đầu tiên Y Nhân đặt chân lên đường phố cổ đại. Ban đầu không khỏi kinh ngạc, nhưng không được bao lâu, vừa thấy cũng không khác điện ảnh và truyền hình là mấy, thậm chí còn cũ nát hơn, dần dần cũng không còn hăng hái, chỉ là lần theo ký ức, tìm đường về Tiêu Dao Phủ.

Nàng không biết đi đâu tìm Thập Nhất, lại biết Thập Nhất trong kinh thành cũng không có người thân, cùng lắm thì một lần nữa trở về Y phủ thôi.

Chỉ là lão gia ngay cả con gái chính mình sinh ra cũng không nhận, sao dễ dàng lưu lại một nha đầu cơ chứ?

Y Nhân đúng nguyên bản, cô sẽ chỉ dùng phương pháp ngây ngốc – – há miệng chờ sung.

Thập Nhất sớm muộn cũng sẽ quay về vương phủ tìm cô, bởi vì Thập Nhất biết Y Nhân là kẻ ngốc, làm kẻ ngốc như Y Nhân, sẽ không nơi chạy loạn, chỉ biết đi đến những chỗ mình quen thuộc.

Cô cũng biết, Thập Nhất sẽ không vứt bỏ cô, giống như cô sẽ không vứt bỏ Hạ Lan Tuyết.

Càng là người đơn giản, càng hiểu được lời hứa quan trọng như thế nào.

Sau khi hỏi một hai người qua đường, Y Nhân cuối cùng cũng tìm được đường đến Tiêu Dao vương phủ từng hiển hách một thời. Nhìn chiêu bài trước nhà lụi bại, cong vẹo, cô không khỏi nhớ lúc đầu được gả tới, người đứng đầy đường, thật đúng là sầm uất náo nhiệt.

Hôm nay, nếu có thêm tiếng kêu của vài con quạ đen, thì nơi này có thể trở thành nơi trú ngụ của quỷ trong phim kinh dị được rồi.

Y Nhân sải bước lên bậc thang, đang định đẩy cửa lớn đi vào, cũng không biết từ nơi nào chui ra mấy người nha dịch, hung thần ác sát mà đứng tránh trước cô, rút kiếm hỏi: "Ngươi là người phương nào? Vì sao tới Tiêu Dao phủ."

Y Nhân bị hù nhảy dựng, ôm ôm đầu, má núc ních, quét mắt liếc nhìn bọn họ, sau đó ấp úng hỏi: "Thế nào, đây không phải là đại miếu sao?"

"Đương nhiên không phải! Ngươi không biết chữ à!" Một tên nha dịch tàn bạo trừng mắt liếc cô.

Y Nhân co rúm người, sau đó kinh sợ, xoay người chạy đi.

Nha dịch phía sau hướng theo bóng lưng cô phun ra một ngụm thối: "Đồ ngốc."

Y Nhân vẫn cắm đầu chạy, đến cuối góc tường mới dừng lại. Cúi người xuống, ở trong góc len lén liếc về phía Tiêu Dao phủ. Nha dịch ở cửa đã mất tung mất tích – – cũng không biết đã nấp đi đâu.

"Mưu phản quả nhiên là tội lớn, tòa nhà này vào không được rồi." Y Nhân thở dài, nhìn người qua lại trên phố chán muốn chết: "Lại không thể bỏ đi, bằng không sẽ không gặp được Thập Nhất, lẽ nào chỉ có thể ở đầu đường?"

Cắm trại dã ngoại thì thích thật, nhưng phải có lều trại mới được.

Lại ngẩng đầu nhìn trời, đã qua buổi trưa, hình như bắt đầu từ tối qua cô đã không ăn uống gì rồi. Hơn nữa, ngày hôm nay đi bộ khá xa, cũng là quãng đường xa nhất trong mấy năm qua – – Y Nhân đói bụng cũng không có gì lạ. Vừa đói vừa mệt.

Nhưng thật kỳ lạ, cô hoàn toàn không có ý nghĩ muốn trở lại Bùi gia. Lần đầu tiên bắt đầu vận dụng cái đầu hầu như đã rỉ sét của mình, suy tính đến một sự tình cực kỳ đơn giản, mà chính xác là có từ thời Bàn Cổ (1) khai thiên địa tới giờ: Làm sao để sinh tồn?

Sinh tồn là bản năng, nhưng Y Nhân ra sức suy nghĩ, trước sau lúc không tìm ra biện pháp nào tốt, cô mới bắt đầu phát huy bản năng sinh tồn của mình.

Dù sao lúc trước cũng đã làm qua. Năm đó học đại học, cùng các sinh viên khác làm việc ngoài giờ.

Đó chính là – – Vẽ tranh dạo.

Ánh mắt cô băn khoăn đảo quanh một hồi, may mắn nhìn bên lề đường đối diện vừa vặn có một thư văn quán, bên trong bày giấy tuyên thành, văn chương, nghiên mực đủ cả.

Mặc dù không có tiền vốn, nhưng chỉ có thể vào thử một phen, mong rằng không cần bao nhiêu ngày, là có thể gặp được Thập Nhất.

Nghĩ vậy, Y Nhân hiên ngang đi thẳng vào quán. Gặp chủ quán, nàng thẳng thắn thành khẩn nói: "Ta không có tiền … Ơ, bạc, thế nhưng, ta có thể vẽ tranh cho ông, giúp ông thiết kế chiêu bài, nếu như ông có thể giao cho ta…"

"Ừm, vị cô nương này, cô không cần lo, bản quán đã cho người chuẩn bị rồi, cô nương xem, đều là hàng thượng đẳng cả." Chủ quán nhìn thấy cô, căn bản là không đợi cô nhiều lời, mà dị thường nhiệt tình tung ra một đống đồ lớn, vẻ mặt nịnh bợ đưa cho Y Nhân.

Y Nhân ngẩn người, có điểm không thông, nhưng vì chủ quán quá nhiệt tình chiêu đãi, tỉnh tỉnh mê mê mà đem đống dụng cụ ôm vào trong ngực. Giang hồ cấp cứu a!

GHI CHÚ:

(1) *Bàn Cổ* (Bangu): được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc.

Truyền thuyết thời thái cổ, Trời Đất không chia, cả vũ trụ như một quả trứng lớn, bên trong hỗn độn, đen tối một màu, không phân chia trên dưới phải trái, đông nam tây bắc. Nhưng trong trứng thai nghén một anh hùng vĩ đại, đó là Bàn Cổ khai thiên lập địa. Bàn Cổ thai nghén 18 nghìn năm trong trứng gà, cuối cùng đã bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say đắm. Anh mở mắt ra, thấy xung quanh tối đen như mực, cả người nóng nực khó chịu, rất khó thở. Anh muốn đứng dậy, nhưng vỏ trứng gà bọc chặt lấy thân anh, không sao duỗi được chân tay. Bàn Cổ nổi giận, nắm lấy một chiếc rìu có sẵn, dùng sức vung lên, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, long tai nhức óc, quả trứng gà bị vỡ, trong đó thứ nhẹ và trong không ngừng bay lên, biến thành Trời, một số thứ nặng và đục thì từ từ lắng xuống, biến thành Đất.

Bàn Cổ đã khai thiên lập địa, rất vui mừng, nhưng anh sợ Trời Đất lại hợp lại với nhau, liền lấy đầu đội Trời, chân đạp đất, hiển thần thông, một ngày chín biến hoá. Anh mỗi ngày cao một trượng, Trời cũng mỗi ngày lên cao một trượng, Đất cũng dày thêm một trượng. Như vậy đã qua 18 nghìn năm. Lúc này Bàn Cổ đã trở thành người khổng lồ đầu đội Trời, chân đạp Đất, thân người cao chín vạn dặm. Cứ như vậy không biết lại trải qua bao nhiêu vạn năm, cuối cùng Trời đất trở nên vững chắc, sẽ không hợp lại với nhau nữa. Lúc này Bàn Cổ mới yên tâm. Nhưng vị anh hùng khai thiên lập địa này đã kiệt sức, không còn sức để đứng vững nữa, thân hình khổng lồ của anh ngã xuống Đất.

Bàn Cổ sắp chết, toàn thân xảy ra biến đổi to lớn. Mắt trái của anh biến thành Mặt Trời đỏ chói, mắt phải trở thành Mặt Trăng trắng ngần, trút hơi thở cuối cùng biến thành gió và mây, tiếng nói phát ra cuối cùng biến thành tiếng sấm, tóc và râu của anh biến thành các vì sao lấp lánh, đầu và tay biến thành bốn cực Mặt Đất và núi cao, máu trở thành sông ngòi, đường gân biến thành đường sá, bắp thịt trở thành đất đai phì nhiêu, da và lông trở thành cây cối hoa cỏ, răng và xương trở thành vàng bạc đồng sắt, đá quý, mồ hôi của anh trở thành nước mưa và sương mai. Từ đó bắt đầu có thế giới.

Dọn xong giá gỗ, Y Nhân theo như lúc trước, ngồi một góc, chờ khách tới cửa.

Nhưng ở cái triều đại này, người bán tranh chữ không nhiều, vẽ tranh dạo có sinh ý nhưng không thành hình. Y Nhân cứ như vậy ôm ống đựng bút giấy tuyên thành ngồi chờ. Chờ đến lúc mặt trời lặn, ánh chiều tà cũng không còn, vẫn chưa có được khách nào.

Không có khách, sẽ không có tiền, không có tiền, sẽ không có cơm ăn, đây là một quan hệ nhân quả quá mức đơn giản.

Y Nhân đang chuẩn bị từ bỏ 'Há miệng chờ sung', đứng lên thét to vài tiếng thì vị khách đầu tiên rốt cuộc đã đến cửa.

Vị khách cúi người xuống, nhìn Y Nhân đã đói bụng đến nỗi toàn thân không còn chút sức lực, hỏi: "Có vẽ tranh không?"

"Dạ." Y Nhân tinh thần chấn động, một bên đáp lời, một bên ngẩng đầu. Sau đó, nàng nhìn thấy … Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần vẫn mặc trang phục lúc sáng, ôn nhuận thân thiết. Hắn nhìn Y Nhân cười cười, tiện thể ngồi xuống một thạch đôn (ghế đá) đối diện Y Nhân: "Bao nhiêu tiền một bức?"

"Tùy lòng hảo tâm." Y Nhân đáp.

"Tốt, vẽ tranh đi." Bùi Nhược Trần nói xong, nhàn hạ tạo tư thế, thật giống một vị khách tiêu chuẩn.

Y Nhân cũng không hàm hồ, dựng giá gỗ, lấy vài cây bút, thật nghiêm túc làm việc.

Bùi Nhược Trần vẫn rất an tĩnh. Hắn quả là một vị khách tuyệt hảo, không kén chọn, chỉ là ngồi một chỗ, tay khoát lên đầu gối, an tĩnh nhìn cô. Nhìn sợi tóc rũ xuống trán cô, nhìn đôi mắt mơ hồ nhưng trong sáng của cô.

Cho dù bày than làm xiếc, cũng không chịu quay về Bùi phủ, hắn làm sao chiếu cố?

Vì sao?

Bùi Nhược Trần từng cho rằng mình hiểu Y Nhân, thì ra, cũng là không nắm bắt được.

"Vẽ xong rồi." Ánh chiều tà đã hoàn toàn lọt vào Tây Sơn, Y Nhân mới hân hoan mà ngẩng đầu, đem vật cầm trong tay đưa cho Bùi Nhược Trần. Bùi

Nhược Trần nhận lấy. Chàng trai trong bức tranh đứng giữa bóng chiều tà, hư hư ảo ảo, khỏe khoắn, khóe mắt ôn nhuận, phong tư tuyệt mỹ.

Cô hoàn toàn có thể đơn giản vẽ ra thần thái của hắn, còn là thần thái đẹp nhất.

"Bức tranh rất đẹp, đáng một trăm lượng." Bùi Nhược Trần nói xong, lấy ra một cái túi, đưa cho nàng.

Y Nhân cũng không ngần ngại, đương nhiên nhận lấy, thành khẩn mà nói: "Cảm tạ quang cố."

Bùi Nhược Trần mỉm cười, không nói gì nữa, thu bức họa cuộn tròn lại, sau đó hơi khom người, xoay người bỏ đi.

"Đi thong thả, hoan nghênh lần sau trở lại." Hắn mới đi được vài bước, ở phía sau đã nghe một người dùng hết sức hét lên thật to.

Bùi Nhược Trần không biết nên khóc hay cười, cúi đầu, mỉm cười, rốt cuộc đi xa.

Đợi Bùi Nhược Trần đi xa mất hút, Y Nhân giơ cái túi kia lên, đặt trong tay mà đếm, lòng tràn đầy vui mừng.

Một bức họa một trăm lượng, Y Nhân cũng biết, có là đương kim trạng nguyên, cũng không phải người có giá trị như vậy.

Chỉ là, cô không phải là người mù quáng, cũng không phải là người cốt cách cao quý, bạc đưa tới cửa, không lấy mới chính là kẻ ngốc.

Y Nhân lúc trước là người ngu.

Cô thì không.

Hầu bao rủng rỉnh, Y Nhân cũng yên tâm, cô thu dọn giá vẽ, một lần nữa đi vào thư văn quán kia.

Chủ quán nhìn thấy cô, lần thứ hai cười khanh khách tiến lên đón: "Cô nương, người còn cần gì thêm?" Y Nhân dựa vào trí nhớ xem buổi chiều mình đã lấy những gì, lấy trong túi ra một nắm bạc vụn, đưa cho ông chủ, "Kỳ thực, mấy thứ này đều không phải của ta, vừa nãy mượn dùng một chút. Xin lỗi, cái này coi như trả cho ông."

"Cô nương họ Y?" Chủ quán hỏi.

Y Nhân gật đầu, "Đúng vậy."

"Đó chính là cho cô, vị công tử kia nói, chính là giao cho cô nương dùng." Chủ quán khẳng định nói.

"Thế nhưng…" Y Nhân lắc đầu, tự mình không sao hiểu nổi hỏi: "Ngươi mới gặp làm sao biết ta là Y cô nương?"

"Cô nương đi hài này a." Chủ quán tủm tỉm cười nói: "Đôi hài này chính là hàng độc chế của Song Ngự cẩm phường, cũng chính là đặc điểm nhận biết Y cô nương."

Y Nhân bừng tỉnh hiểu ra, nói cảm ơn, một lần nữa ôm đống dụng cụ lớn đi ra.

Mơ mơ hồ hồ đi trên đường hồi lâu, Y Nhân lại mơ hồ rẽ vào một ngõ nhỏ. Cô nhìn xung quanh một chút rồi ngồi xuống, cởi một chiếc giầy thêu đặt ở trong tay tinh tế kiểm tra.

Quả nhiên thợ khéo hoàn mỹ, màu sắc hài hòa.

Chiếu theo người mà làm vừa chân nàng, chắc chỉ có Bùi Nhược Trần.

Y Nhân do dự một chút, xỏ lại chiếc hài vào chân.

Sắc trời chìm dần vào đêm, không biết nơi nào có khách sạn bình dân đây?

Sờ sờ cái bụng đã đói meo, Y Nhân cuối cùng đã đến trước một khách sạn bình sân nhìn có vẻ sạch sẽ ngăn nắp.

Trời đã tối rồi. Khách sạn bình dân vẫn treo đèn sang trưng. Một bảng hiệu thật to đề "Khách sạn bình dân – tiếp khách" rạng rỡ chiếu sáng trong bong đêm.

Theo lý thuyết mà nói, lúc này, khách sạn bình dân đã đóng cửa rồi mới phải. Nhưng đêm nay cũng rất khác thường. Y Nhân đứng trước khách sạn bình dân, chỉ thấy một tên điếm tiểu nhị đang nới tay áo, ngóng cổ ra cửa hết nhìn đông lại nhìn tây, cũng không biết đang chờ ai.

Đợi Y Nhân vừa xuất hiện trước mặt hắn, điếm tiểu nhị lập tức trơ mặt ra tiến lên đón tiếp, phất phất khăn mặt lên trời, nói: "Cô nương, bản điếm đã chuẩn bị xong phòng trọ thượng hạng, chờ ngài nãy giờ."

Y Nhân ngẩn người, chỉ chỉ vào bản thân "Ta sao?"

"Ngài là Y cô nương có đúng không?" Điếm tiểu nhị hỏi.

Y Nhân gật gật đầu, hoang mang nhìn hắn.

"Đúng là Y cô nương thì được rồi. Cô nương, xin mời đi bên này." Điếm tiểu nhị mừng rỡ, có vẻ nịnh nọt dẫn đường: "Cơm nóng nước ấm đều đã chuẩn bị xong chờ cô nương rồi"

Y Nhân vốn muốn hỏi, nhưng cúi đầu nhìn đôi giầy của mình, lại không còn gì để hỏi nữa.

Lại là do Bùi Nhược Trần sắp xếp hay sao?

Không ngờ hắn lại có năng lực lớn như vậy. Không phải tất cả cửa hàng trong thành đều đã đến thương lượng trước cả rồi đấy chứ?

Y Nhân chỉ cảm thấy bản thân giống như ngay cả một đồng cũng không cần trả mà cũng có thể xa hoa tiêu phí toàn bộ kinh thành.

Mấp máy miệng, cô vẫn không khách khí bước theo vào đại đường. Quả nhiên là có một bàn cơm nước phong phú thịnh soạn đã chờ sẵn. Y Nhân đói bụng cả một ngày, lúc này dù có cố cũng không thể nghĩ nhiều hơn được, lập tức buông lỏng phòng bị, bắt đầu ăn ngấu ăn nghiến.

Chỉ là, nếu đã an bài thỏa đáng đến như thế, Bùi Nhược Trần hà tất phải trả cho cô một trăm lượng bạc làm gì nữa?

Y Nhân hơi khó hiểu.

Thế nhưng rất nhanh, cô sẽ không còn thắc mắc điều này nữa. Bởi vì cô vừa uống xong ngụm canh cuối cùng, chỉ cảm thấy đầu mình quay quay nhức nhức như say rượu. Cô nhìn điếm tiểu nhị trước mắt, dường như có mấy bóng người chồng lên nhau. Hơn nữa càng ngày càng không rõ, dần dần không còn nhìn thấy gì nữa.

Cô vừa… vừa gục xuống bàn, tay làm đổ chén đũa, loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất. Nhìn thấy mà giật cả mình.

Một bóng đen từ sau gian nhà chính đi ra, đưa mấy ngón tay lên vuốt cằm, lạnh lùng nhìn cô.

_____-***_____-

Phủ thừa tướng.

Bùi Nhược Trần chào từ biệt phụ thân Bùi Lâm Phổ, đang chuẩn bị lên xe trở về phủ phò mã của anh. Một bóng người áo đen thoăn thoắt nhanh chóng hiện ra trước mắt anh, quỳ lạy trước xe ngựa.

"Có chuyện gì?" Bùi Nhược Trần nhướng mày hỏi.

"Công tử gia, xảy ra chuyện rồi. A Tân được phái đi theo dõi Y cô nương, vừa rồi được phát hiện đã bị giết chết trong bồn rửa." Bóng đen vội vã trả lời.

Bùi Nhược Trần giật mình, trầm mặc trong giây lát. Sau đó ngắn gọn dặn dò phu xe ngựa: "Quay lại, đi Nam Thiên trà trang."

"Công tử gia…" Bóng đen dường như muốn ngăn cản anh, đứng dậy đi về phía trước ngăn trước đầu xe. "Xin công tử gia hãy suy nghĩ lại."

"Ta đã có suy xét. Ngươi trở về nói với công chúa. Đêm nay ta có việc phải làm, tạm thời sẽ không trở về phủ."

Bùi Nhược Trần nói xong liền nhảy lên xe ngựa, vung roi, chạy thẳng đến Nam Thiên trà trang hoang phế.

Nam Thiên trà trang, từ sau lần đó bị bao vây trừ diệt đến nay đã lụi bại tiêu điều. Vừa vào cửa liền có cảm giác thê lương, váng mốc.

Bước chân dẫm lên thềm lá khô, lá khô giòn gãy phát ra những âm thanh xào xạc khẽ khàng. Nhưng âm thanh nhỏ vụn đó trong cảnh đêm vắng vẻ lạnh lẽo thế này lại có vẻ điếc tai nhức óc dị thường.

Bùi Nhược Trần chỉ đi hai bước đã dừng lại. Anh yên lặng nhìn xung quanh. Chỉ thấy dưới mái hiên, sau cột trụ trên hành lang, trên cây to… nơi nơi đều có bóng đen di chuyển, hiển nhiên đã bị người ta tầng tầng lớp lớp bao vây rồi.

Bùi Nhược Trần vẫn đứng yên lặng, toàn thân nạp tích khí. Ống tay áo rộng không có gió cũng tự động phồng lên. Anh cảnh giác mà thanh thản nhìn về phía gian phòng khách hắt ra ngọn đèn dầu.

"Hiện thân đi." Anh trầm giọng nói. "Các ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

Cánh cửa phòng nhè nhẹ bị đẩy ra. Một trung niên mặc trường sam chưởng quỹ(áo sườn sám kiểu nhà thanh dành cho nam chủ tiệm) đứng giữa cạnh cửa, ánh mắt sắc bén nhìn anh – chính là Vưu chủ quản.

"Lần trước bị ngươi ngụy trang lừa gạt, không ngờ khuôn mặt thật của ngươi lại tuấn tú hơn người như vậy." Vưu chủ quản cười cười, thản nhiên khen.

Chỉ có điều, tiếng cười kia, giọng khen kia khi lọt vào tai lại khiến người khác kinh hãi hơn cả lời lăng mạ chửi rủa.

Bùi Nhược Trần không hề biến sắc, thản nhiên nói: "Vưu chủ quản khách khí rồi. Nếu luận về tuấn tú, sao có thể so được với thiếu chủ của ông, Liễu công tử."

Vưu chủ quản biến sắc nhưng ngay lập tức đã bình tĩnh trở lại, "Ngươi cũng biết chúng ta là người của Liễu gia, vì sao còn không qua đây thăm viếng chủ tử của ngươi."

"Nực cười. Chủ tử của ta chỉ có một, chính là Hoàng đế thiên triều, là quân vương được vạn dân kính ngưỡng. Làm sao lại có thể là các ngươi… hạng chuột nhắt ngay cả quang minh chính đại gặp người khác cũng không dám." Bùi Nhược Trần ngữ điệu khinh miệt, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Hay chỉ là một đám người nhu nhược chỉ biết bắt người cướp thiếu nữ thôi."

"Ngươi không cần kích ta." Vưu chủ quản không hề bị lay động, nói: "Lợi dụng thiếu nữ xác thực là không hay, nhưng ngươi cũng có phải tốt đẹp gì đâu? Lúc trước, ngươi tự mình đến Ngự chế phường mua giày, chúng ta còn tưởng rằng ngươi mua cho Du công chúa, vốn muốn bắt công chúa uy hiếp Hạ Lan Thuần – Không ngờ, ngươi dám ngang nhiên tặng cho một người không thể tặng. Nếu chúng ta điều tra không lầm, nàng hình như là Vương phi đã bị Hạ Lan Tuyết bỏ rơi, Y Nhân đúng không."

"Ngươi cũng biết ngươi đã bắt lầm người rồi, vì sao còn muốn bắt giữ nàng?" Bùi Nhược Trần thu nhỏ con ngươi, hỏi. Giọng nói âm trầm, dần dần mang theo sát khí.

"Vậy còn ngươi? Rõ ràng là một nữ tử không thể sống chung, ngươi vì sao còn mạo hiểm vì nàng?" Vưu chủ quản hơi chút hăng hái, nheo nheo hai mắt hỏi.

"Hạ Lan Tuyết đã giao nàng cho tại hạ. Tại hạ tự nhiên nên phụ trách bảo vệ an toàn cho nàng."

"Tốt lắm. Thật là một người trọng nghĩa khí đó, Thừa tướng công tử, bây giờ là Phò mã nhỉ!" Vưu chủ quản cười khinh miệt: "Sao ngươi không ngẫm lại xem. Năm đó phụ thân ngươi bán chủ cầu vinh, rốt cuộc là có sắc mặt thế nào."

"Chim khôn chọn cành mà đậu. Năm đó Tức phu nhân tàn bạo dị thường, nhân thần đều phẫn nộ. Lựa chọn của phụ thân cũng không sai. Chứ chẳng lẽ vẽ đường cho hươu chạy mới là trung nghĩa hay sao?" Bùi Nhược Trần vân đạm phong khinh bác bỏ một câu, sau đó trở về chuyện chính: "Nàng đang ở đâu? Nếu ta đã đến, ân oán của Bùi gia và Liễu gia, tự chúng ta sẽ giải quyết. Các ngươi cứ thả nàng trước đã."

"Thả nàng? Lẽ nào lại muốn giống như lần trước, bị các ngươi bao vây diệt trừ lần nữa, lại chết đi trên dưới một trăm huynh đệ nữa sao!" Vưu chủ quản hét lên. Bóng cây lắc lư, những người ẩn nấp các nơi cũng bị ảnh hưởng, sát khí lan tỏa khắp nơi. Bùi Nhược Trần đứng ngay điểm tâm của luồng sát khí, lập tức cảm giác được bầu không khí nghẹn thở này.

Hết sức căng thẳng.

Thế nhưng Y Nhân, bây giờ nàng đang ở đâu?

Y Nhân day day huyệt thái dương, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt, một thiếu niên ngồi dựa vào cửa sổ, cẩm y gọn gàng, nhưng chìm trong ám sắc. Ánh lửa trong ngọn đèn dầu ấm áp là thế nhưng cũng không sưởi ấm được hắn dù chỉ nửa điểm tay áo. Hắn lúc này quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đẹp như vậy nhưng lại không có tiêu cự, không màu sắc, không ánh sáng.

Y Nhân vực người dậy, đâm tay trát chân mà bò lên. Dường như bị âm thanh kinh động, thiếu niên chậm rãi xoay người lại, quay mặt về phía cô: "Tỉnh rồi à?"

"Ừm" Y Nhân gật đầu, vốn định đi qua phía hắn, thế nhưng toàn thân nặng trịch lại ngã xuống.

"Dược tính của nhuyễn cân tán trong người ngươi vẫn còn, không cần uổng phí tâm cơ." Nghe được tiếng Y Nhân ngã xuống, thiếu niên cười cười miệt thị: "Đây là một bài học, nói cho ngươi biết lần sau không nên tùy tiện ăn đồ không rõ lai lịch."

Y Nhân thở dài, ngập ngừng nói: "Ta thực không biết, con người lại muốn hại người."

Thiếu niên nghe vậy, biến sắc: "Ngươi nói cái gì, ngươi nói ta không phải người?"

Y Nhân hơi chán nản, lười giải thích, chỉ dị thường phối hợp mà nói: "Trên người ta có một trăm lượng bạc, các ngươi cứ lấy đi. Chỉ hy vọng các ngươi sau này học thật tốt, không nên tiếp tục làm chuyện xằng bậy. Ngươi yên tâm, ta sẽ không báo quan đâu. Ai cũng có mặt không tốt, nếu có thể, có ai lại muốn vừa làm trộm vừa làm cướp chứ?"

Y Nhân còn nhớ rõ lần trước bọn họ đột nhập hoàng cung ăn cắp.

"Ngươi!" Thiếu niên có vẻ rất dễ nổi giận, Y Nhân thờ ơ nói vài câu, hắn đã tức giận đến mặt trắng bệch: "Ngươi dám nói ta là quân trộm cướp, đúng, quân trộm cướp, sẽ lừa tình giết người, cướp quyền đoạt thế." Hắn đứng lên, theo hướng Y Nhân lấn lên vài bước: "Cho dù như vậy, nữ nhân giống như ngươi, một phế vật, mỗi ngày ở Vương phủ ăn ngon mặc đẹp, có tư cách gì nói ta? Ngươi không có trộm cướp, ngươi là sâu mọt, cả kẻ trộm cũng không bằng!"

Y Nhân không hiểu hắn vì sao lại kích động như vậy, chỉ cảm thấy nét mặt tuấn mỹ thoáng tái nhợt lẫn khẩn trương, càng thêm thê lương.

"Ta mặc dù là sâu mọt, làm mất khẩu vị của ngươi. Ngươi vì sao lại ghét ta như vậy?" Vì lần trước hắn không hề giải thích đã muốn giết cô, Y Nhân liền nhận ra tâm tình của hắn.

Thiếu niên này, phi thường phi thường chán ghét bản thân là phế vật.

"Vì sao chán ghét ngươi?" Thiếu niên giật mình, nhưng lập tức lấy lại nét bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Ngươi rõ ràng tứ chi đầy đủ, thân thể khỏe mạnh, nhưng lại sống lãng phí. Người như vậy, chẳng lẽ không đáng ghét sao?"

Y Nhân nhấp nháy mắt, bỗng nhiên hiểu được phản ứng của hắn. Nhất định hắn có rất nhiều việc muốn làm, nhưng bởi mắt bị tật mà không thể làm được. Vì thế mà ghét chính bản thân mình bệnh tật, cũng không biết quý trọng con người.

Sau khi Y Nhân nghĩ thông suốt rồi, lại ngẩng đầu nhìn thiếu niên vô cùng ương ngạnh, dị thường kiêu ngạo đang đứng trước mặt, trong lòng thương tiếc. Hắn đại khái, suốt ngày trống không, màu sắc gì cũng không biết. Cuộc sống tươi đẹp, cảnh sắc tuyệt mỹ gì gì đó, có lẽ hắn chẳng bao giờ thấy được.

"Ngươi ngồi xổm xuống đây." Lúc sau, Y Nhân dịu dàng nói.

"Ngươi muốn đùa giỡn cái gì!" Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, nhưng lại muốn biết một thiếu nữ như vậy sẽ đùa giỡn cái gì đây, rốt cuộc tính tính một hồi cũng ngồi chồm hổm xuống. Ngồi trước mặt Y Nhân, con mắt vô thần hướng xuống đất.

Y Nhân vừa chống vừa đỡ ngồi xuống, nắm tay lại, chỉ vươn ngón áp út, thân thiết đụng đụng vào tay phải thiếu niên đang đặt trên đầu gối.

Cái tay dài nhỏ thanh tú, nhưng tái nhợt như ngọc.

Lúc đầu ngón tay chạm vào hắn, Y Nhân bỗng rùng mình.

Thân thể thiếu niên này, sao lại lạnh như vậy.

Nhưng loại băng lãnh này vừa chạm vào đã dịu. Lúc Y Nhân chớp mắt đã sấn lại gần, thiếu niên hất mạnh tay, đang định nạt nộ chất vấn, lại nghe thấy giọng nữ thanh thúy êm tai vang lên: "A! Giỏ trúc của ta!"

Thiếu niên nhíu nhíu mày, lửa giận càng tăng, dục đứng lên. Ngay sau đó, lại nghe có thanh âm truyền tới, lần này, lại là một giọng giả nam: "Vị cô nương này, mời dừng lại bước chân yêu kiều, nàng có biết bản thân đã phạm sai lầm gì không?"

Thiếu niên sửng sốt, muốn biết cô rốt cuộc đang đùa xiếc gì, nhịn không được hơi dừng một chút. Cô vẫn nhất định không chịu rút ngón áp út lại, một lần nữa huých đầu ngón tay hắn, tựa như một thiếu nữ bẽn lẽn e lệ mới gặp một người đàn ông xa lạ: "Vị quan nhân này, rõ ràng là ngựa của người đá đổ giỏ trúc của ta. Ngươi xem đường rộng thênh thang thẳng đến trời xanh, ngươi lại thúc con súc sinh kia chạy đến nỗi bắn đầy bùn đất lên người ta, bây giờ ngược lại còn trách tội là ta sai?"

Giọng nói uyển chuyển êm dịu như tiên nhạc.

Nói xong, Y Nhân vươn tay kia, bắt được tay phải thiếu niên lúc này đã không còn tránh né, lắc lắc ngón áp út của hắn, nói, giống như một thư sinh đang rung đùi đắc ý: "Sai lầm của nàng chính là xinh đẹp như tiên, dáng người thướt tha khiến tay ta không còn nghe lời ta nữa, Mái tóc đen tuyền xõa tung che khuất mi mắt của ta, nhìn không thấy con đường xuyên núi nữa, chỉ còn lại một mảnh đen kịt. Hai gò má nàng mơn mởn tươi sáng khiến thằng nhỏ của ta khuynh đảo, quên mất uy nghiêm của chủ nhân hắn rồi." Cô ép cổ họng nói ra giọng nam trung tính mềm mại, cố ra vẻ chính kinh, làm lòng người sung sướng.

Thiếu niên trong lòng phân vân lại hiếu kỳ nên tùy ý để nàng cầm tay nói một đoạn, thế nhưng sau khi nghe xong, mặt hắn liền trầm xuống, tàn bạo rút tay về, sau đó đứng dậy hốt hoảng lui về phía sau: "To gan!"

Y Nhân bị hắn vùng hất ra, thân thể nặng trịch lại ngã xuống đất, trên mặt cũng không có một tia oán giận, trái lại còn dịu dàng nhìn thiếu niên, nhẹ giọng nói: "Lời thoại rất đẹp, không đúng sao? Chỉ cần dụng tâm, kỳ thật thanh âm cũng có thể tươi đẹp như tranh."

"Chán ngắt!" Thiếu niên thoáng giật mình, sau đó không chút khách khí buông hai chữ, phẩy tay áo bỏ đi.

Chỉ có điều bước chân lại lảo đảo như chạy trốn.

_____*****_____

Ngoài phòng lớn, câu chuyện vẫn đang tiếp diễn.

Chỉ nghe Vưu chủ quản cười ha ha nói: "Hạ Lan gia, văn có Hạ Lan Tuyết, võ có Hạ Lan Khâm, duy chỉ có Hạ Lan Thuần không văn không võ, tự nhiên được làm hoàng đế, có thể thấy được Hạ Lan gia khí số đã hết."

"Ngươi vì tức giận, làm thế nào hiểu được chúa ta anh minh thần đoán." Bùi Nhược Trần cười nhạt trả lời.

"Đúng, ta thiếu chút nữa đã quên, Hạ Lan Thuần là do Bùi gia các ngươi khéo tay chống đỡ." Vưu chủ quản chậc chậc lưỡi, nheo mắt nhìn Bùi Nhược Trần: "Tỷ tỷ ngươi nay lại là phi tử được Hạ Lan Thuần sủng ái nhất. Hắn và Bùi gia các ngươi, có thể nói là có quan hệ vô cùng mật thiết nhỉ."

Bùi Nhược Trần mím môi, thản nhiên mà thận trọng quan sát xung quanh. Cũng không nói tiếp.

"Bùi công tử, ngươi nói xem, nếu như Hạ Lan Tuyết phát hiện, hắn giao Y Nhân cho ngươi lại bị đưa qua quân doanh làm quan nô. Hắn có nghi kỵ Bùi gia các ngươi không, tiếp theo sẽ không còn quan tâm nghe theo Hạ Lan Thuần nữa?" Thấy Bùi Nhược Trần biểu tình lãnh đạm, Vưu chủ quản đột nhiên nhớ đến một người mà anh chắc chắn sẽ rất lưu tâm, mắt lộ vẻ muốn trêu tức: "Như Hạ Lan Tuyết, năm tuổi đã biết làm thơ, mười hai tuổi xử án, mười bảy tuổi trở thành khâm sai trẻ tuổi nhất Thiên triều, chiếu theo tư cách, hắn quả là người có năng lực nhất, cùng Hạ Lan Thuần tranh cao thấp đúng không?"

Những lời này quả nhiên khiến Bùi Nhược Trần xúc động, đôi mắt luôn luôn ôn hòa lãnh tĩnh, rốt cuộc phải xếch lên.

"Lợi dụng một thiếu nữ để hành sự, các ngươi thật quá vô sỉ." Bùi Nhược Trần nhìn Vưu chủ quản, giọng đầy miệt thị: "Huống chi, ngươi cũng biết Hạ Lan Tuyết cơ trí, lại đi cho rằng hắn sẽ vì một nữ tử mà phản bội triều đình sao?"

"Chẳng phải hắn vì một nữ tử mà lưu vong phương bắc sao?" Vưu chủ quản cười ha ha nói: "Hơn nữa, cô gái kia, lại là người đã phụ hắn, gả đi làm Dung Tú hoàng hậu. Đã vì một nữ nhân mà bỏ đi, vì sao không thể vì một nữ nhân mà trở về?"

Bùi Nhược Trần chỉ do dự chốc lát rồi cười lạnh một tiếng: "Y Nhân làm sao có thể so được với Dung Tú? Dung Tú là Thiên triều chi châu, chính là nữ thần trong lòng Hạ Lan Tuyết tâm tâm niệm niệm. Y Nhân là cái gì, bất quá chỉ là một phi tử bị bỏ rơi trong Vương phủ mà thôi. Theo ta được biết, Vương phi bị thất sủng trong Tiêu Dao vương phủ, ít ra cũng có hai mươi mấy người, lẽ nào ngươi cho là Hạ Lan Tuyết sẽ lo lắng sao?"

Vưu chủ quản giật mình, hình như không nghĩ tới sự khác biệt giữa hai người họ, nhưng vẫn tranh luận nói: "Y Nhân không giống."

"Sao không giống?" Bùi Nhược Trần chê cười nhìn Vưu chủ quản, giọng điệu hơi xấu xa: "Ngươi rốt cuộc vì sao lại cho rằng nàng có thể hấp dẫn Hạ Lan Tuyết? Bởi vì tướng mạo của nàng sao? Điểm này Vưu chủ quản cũng nhìn thấy, nàng không chỉ không hơn Dung Tú, thậm chí còn kém xa một cung nữ chỉnh tề trong cung – – Ngoại hình như vậy, ngươi cho là Tiêu Dao Vương có đến hàng trăm Vương phi xinh đẹp đủ kiểu, sẽ vừa ý sao? Luận gia thế, Y Nhân bất quá chỉ là con gái của một thương nhân bình thường. Trong Thiên triều, thương nhân địa vị đê tiện, so với bình dân cũng không bằng, cũng không có tiền đồ gì. Luận tài trí mưu lược, điểm này, cũng không cần ta phải nhiều lời. Xin hỏi Vưu chủ quản, một người như vậy, ồ đúng, chính là Y Nhân, ngươi giữ lại, đơn giản chỉ là lãng phí lương thực mà thôi."

Vưu chủ quản bần thần nghe xong, muốn phản bác đôi lời, nhưng lại phát hiện, không thể phản bác.

Những lời Bùi Nhược Trần nói, mỗi câu mỗi chữ đều là sự thật.

"Nếu Vưu chủ quản là Hạ Lan Tuyết, xin hỏi, ngươi sẽ vì một nữ tử như vậy mà phản thiên hạ, thậm chí bỏ cả Thiên triều chi châu Dung Tú sao?" Bùi Nhược Trần theo dõi hắn, gây sự nói tiếp: "Vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn, đó là hào hiệp, nặng tình nghĩa. Nhưng vì một nữ nhân không có gì như thế mà khiến bản thân thành thân bại danh liệt, dù là Vưu chủ quản cũng sẽ không làm, huống chi là một người từ nhỏ đã nổi tiếng là thông minh cơ trí như Tiêu Dao Vương?"

Vưu chủ quản tựa hồ đã bị lý luận của Bùi Nhược Trần thuyết phục, không tự chủ được mà gật đầu, chào lại nói: "Nếu vì một tiểu tử ngốc như Y Nhân, xác thực là không đáng."

Bùi Nhược Trần trong lòng thở dài một hơi nhẹ nhõm, thình lình Vưu chủ quản kia lại ngẩng đầu lên, hỏi: "Nếu như thế, Bùi công tử vì sao phải vì nàng mà lấy thân mạo hiểm? Lẽ nào, nàng với Bùi công tử mà nói…"

"Không sai, Hạ Lan Tuyết đem riêng nàng giao cho tại hạ, đương nhiên là vì hữu duyên." Bùi Nhược Trần bình tĩnh mà nhìn hắn, thản nhiên nói: "Bởi vì ta thích nàng. Hạ Lan Tuyết của ngươi bị đưa đi thiên lý xa xôi, thực không có khả năng để ý tới. Ta xin khuyên Vưu chủ quản nên ngay tại chỗ này cùng ta làm giao dịch được rồi."

Vưu chủ quản kinh ngạc hơn nửa ngày mới cười nhẹ nói: "Những lời này xuất từ miệng Bùi công tử xưa nay luôn luôn lãnh đạm an tĩnh nói ra, thật đúng là làm cho người ta không thể tin được." Không thể tin được đâu chỉ có hắn?

Y Nhân bị thiếu niên hạ lệnh lôi kéo đến bên góc tường nơi hậu đường nghe thấy, cũng không hiểu được mà trợn mắt nhìn.

Hơi thở thiếu niên ấm áp kề bên tai cô, hắn nhẹ giọng nói đầy châm biếm: "Thật muốn xem, phế vật được Bùi Nhược Trần yêu thích, rốt cuộc có bộ dáng thế nào!"

Phía ngoài bình phong trong đại sảnh, Vưu chủ quản đã khôi phục thái độ như thường, tiếp tục nói: "Được, lại không biết ngươi có cái gì có thể trao đổi với nàng?"

"Các ngươi chẳng phải muốn bức họa này sao." Bùi Nhược Trần nhàn hạ nhìn hắn nói: "Lần trước các ngươi mạo hiểm xông vào đại nội, không phải muốn tìm nó sao?"

"Bức họa đó trong tay ngươi?" Vưu chủ quản mừng rỡ.

Ánh mắt Bùi Nhược Trần lóe sáng, lát sau tự trấn định trả lời: "Đúng, chỉ cần các người thả Y Nhân, ta tự nhiên sẽ đem bức họa giao cho các ngươi."

"Ta dựa vào cái gì để tin ngươi." Vưu chủ quản có vẻ không dễ dàng tin lời, bọn họ hao binh tổn tướng cũng không có cách trộm được bảo vật đó, lẽ

nào chỉ cùng Bùi Nhược Trần nói nhăng nói cuội một hồi đã có được hay sao?

Huống chi, Y Nhân cũng không phải một người có lợi thế gì lớn, nếu là Hạ Lan Du, Vưu chủ quản tất nhiên hiểu được… Đằng này là Y Nhân thì…

"Bùi công tử, bản chủ quản còn có điều chưa hiểu," Vưu chủ quản nheo mắt, hồ nghi hỏi: "Nếu ngươi nói Y Nhân bất kham như vậy, sao ngươi còn thích nàng? Theo ta được biết, tứ công chúa Hạ Lan Du cũng là một trong hai đại mỹ nhân của Thiên triều, có gia thế, sao ngươi lại còn yêu thích cỏ dại?"

"Thích chỉ là thích, cần chi đến nguyên do." Bùi Nhược Trần chúm môi, viền mắt cong lên nét vui thích, mặt sáng như quan ngọc, ngay cả Vưu chủ quản trong chớp mắt cũng có phần mê mẩn hoa mắt. "Giao dịch này, ngươi rốt cuộc có muốn làm không?"

Vưu chủ quản vẫn không trả lời, Y Nhân cảm giác cổ mình cứng đơ, đã bị thiếu niên túm áo, lôi kéo vào trong phòng lớn.

Bọn họ đứng trên bậc thang, trảo tay của thiếu niên túm lấy cổ Y Nhân, Vưu chủ quản cung kính từ từ lùi xuống, đồng loạt hướng về Bùi Nhược Trần, đang đứng sừng sững trong hoa viên.

Bùi Nhược Trần liếc thấy Y Nhân, sắc mặt giãn ra, ánh mắt sáng lên vui sướng, đều không lọt qua khỏi sự quan sát của Vưu chủ quản.

Lẽ nào Bùi công tử thực sự thích nha đầu này? Vưu chủ quản thầm nghĩ.

Y Nhân liếc thấy Bùi Nhược Trần, cũng không hề che giấu vẻ mừng rỡ, vừa có điểm ảo não, lo lắng cho hắn.

Y Nhân cũng chưa hiểu tình cảnh lúc này, nhưng cô thấy được ám sắc hàn quang của đao thương kiếm kích bao vây xung quanh.

Cô biết, Bùi Nhược Trần vì cô mà đến.

Vô luận hắn là ai, trước đây đã làm gì, nói gì, hiện tại, trong đao quang ánh kiếm, hắn lại vì cô mà đến.

Chỉ điều này thôi cũng đủ rồi.

"Năm đó, Tức phu nhân tuy rằng hành vi quá kích, thế nhưng kinh tài tuyệt diễm, tài trí mưu lược vô song, không ngờ con trai độc nhất của nàng lại đối đãi với một nữ tử tay không tấc sắt như vậy." Bùi Nhược Trần nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, sắc mặt không buồn không vui: "Liễu Sắc công tử, ta đã nói ra lợi thế của ta, không hề dị nghị, ngươi trước tiên hãy thu chưởng. Nếu như đả thương nàng, giao dịch lập tức tiêu hủy."

Liễu Sắc, thì ra thiếu niên kia tên gọi là Liễu Sắc.

Y Nhân thì thào lặp lại tên hắn một lần, tay Liễu Sắc trên cổ bỗng nhiên bóp lại, Y Nhân bị chặn mà sặc một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn hòa thoắt cái phình lên đỏ bừng, ánh mắt rưng rưng, tội nghiệp nhìn Bùi Nhược Trần

"Ta muốn xem, ngươi thực muốn vì đứa phế vật này mà giao ra bảo vật." Phía sau, Liễu Sắc lạnh lùng cười nói: "Bùi Nhược Trần, nghe nói là người luôn luôn kiêu ngạo, là người quyền quý, tài năng xuất chúng. Đầu gối ngoại trừ lạy trời lạy đất, lạy phụ mẫu, lạy quân vương, chẳng bao giờ chịu thua ai. Bây giờ, ta muốn ngươi quỳ trước mặt ta, quỳ trước mặt người Liễu gia, cung kính mà khấu đầu ba cái. Bằng không…" Hắn vừa nói, tay vừa bóp mạnh một chút, Y Nhân ho khan một tiếng, tiếng ho khan còn chưa thoát được ra ngoài đã bị chặn trong cổ họng, hít thở cũng không thông, nghẹn đến mặt trương lên đỏ bừng.

Bùi Nhược Trần không nói tiếng nào, chỉ lạnh lùng nhàn nhạt nhìn Liễu Sắc. Hai bàn tay nhẹ nắm lại thành quyền, lại từ từ buông ra. Nét mặt tỉnh táo dị thường, thanh bạch vô ưu.

Y Nhân đứng trên bậc thang, nhìn Bùi Nhược Trần đang đứng dưới đài.

Bùi Nhược Trần cũng nhìn cô một cái, chỉ là lẳng lặng liếc mắt, không làm khó, cũng không trách cứ, chỉ là sơ sơ nhàn nhạt, giống như lúc trước.

Thế nhưng cái nhìn thoáng qua bình thường đó lại làm Y Nhân cảm thấy như nghẹt thở. Nghẹt thở không phải vì bị Liễu Sắc bóp chặt, mà bởi vì thật sự không thể hô hấp.

Y Nhân đối với chuyện quỳ gối cũng không có cảm giác gì nhiều. Cô không phải nam nhi dưới gối giáp vàng. Chỉ là ở thời đại này, quỳ gối trước địch, rốt cuộc ý vị thế nào – – Y Nhân hiểu được.

Bản thân cô cũng có nguyên tắc của mình, nên cũng có thể lý giải được tiêu chuẩn nguyên tắc của người khác.

"Thế nào? Cũng chỉ là nói xuông mà thôi ư? Ngụy quân tử." Liễu Sắc cười có chút hả hê, trảo đặt trên cổ Y Nhân cũng không tự chủ mà thả lỏng rất nhiều.

Hắn vốn không có ý muốn làm hại Y Nhân.

"Ta đếm ba tiếng. Một!"

Bùi Nhược Trần vẫn không nói gì, ngoại trừ sắc mặt hơi trắng, thần sắc trái lại càng thêm trầm tĩnh.

Trầm tĩnh như vậy, giống như khí tức vỡ bờ, từ thân thể anh từ từ tỏa ra, ngay cả Liễu Sắc cũng cảm nhận được, càng khiến hắn nổi giận: "Nhị!"

Y Nhân nhướng mày trợn mắt, vốn định cố sức hiên ngang lẫm liệt nói, nhưng âm thanh ra tới mép lại không có cách nào thoát ra được.

Lẽ nào lại giống như đóng phim, nữ chính đều như nhau, la to "Đừng mà, ngươi đi đi, mặc kệ ta." Nếu như anh bỏ đi thì không phải là Bùi Nhược Trần nữa.

Y Nhân cũng lười làm những chuyện nhàm chán đó. Cuối cùng, cô cũng chỉ bình tĩnh nhìn anh, sắc mặt đỏ bừng nhưng ánh mắt thì an tĩnh như hồ nước.

Việc duy nhất có thể làm bây giờ là tin tưởng anh.

Bùi Nhược Trần như hiểu được lòng cô, khóe môi hơi nhếch lên, độ cong đẹp đến cực điểm, ánh mắt như quan ngọc, ôn nhuận êm dịu như nước, mà ngay cả Vưu chủ quản cũng không thể dời mắt, nhìn đến bần thần.

"Tam–" Liễu Sắc một chữ cuối cùng còn chưa hô xong, Bùi Nhược Trần đã giũ vạt áo, gió thổi ngoại bào bay phất phới, nét mặt bình tĩnh dị thường, mắt sáng như ngọc, cúi người quỳ xuống.

Quỳ, vốn dĩ là một tư thế không thể lịch sự, nhưng Bùi Nhược Trần quỳ lại thấy ưu nhã thanh tao.

Y Nhân cũng chúm chím môi, mặt đầy ý cười mà nhìn Bùi Nhược Trần, như không có việc gì.

Một lạy… Hai lạy… Ba.

Tiêu nhiên đến cực điểm, tiêu sái đến cực điểm.

Anh bây giờ dường như không phải đang khúm núm trước kẻ thù, mà là đang cùng bằng hữu ngâm thơ đối đáp, diễn trò tương bái.

Chỉ là tư thái như vậy, Liễu Sắc không nhìn thấy được.

Hắn chỉ cảm nhận Bùi Nhược Trần thực sự quỳ xuống rồi, hắn cả cười, ngửa cổ cười ha ha, cười đến kiêu ngạo, thế nhưng bên tai nghe được Y Nhân có điểm đau khổ.

Bàn tay đặt trên cổ Y Nhân không hề có ý buông ra, ngược lại theo tiếng cười càng lúc càng gấp.

Tất cả mọi người đều nhìn Bùi Nhược Trần đang quỳ trên mặt đất cùng Liễu Sắc đang ngửa cổ cười to.

"Bùi Nhược Trần, năm đó phụ thân ngươi lâm trận phản chúa, hại chết mẫu thân ta. Ngày hôm nay ba cái khấu đầu này chính là Bùi gia các ngươi tạ tội cho Liễu gia ta!" Liễu Sắc vừa cười vừa nói to, âm thanh thê lương, nghe như vọng ra từ địa ngục.

Y Nhân cố gắng thở hồng hộc, bên tai lại nghe tiếng hít thở càng ngày càng nặng. Ban đầu cô còn tưởng do bản thân hít thở khó khăn, nhưng thoáng nhìn qua, thấy nét mặt Vưu chủ quản lộ vẻ lo lắng, mới chợt nghĩ ra: hô hấp như lên cơn suyễn này, chính là do Liễu Sắc phát sinh.

Vừa vặn nghe thấy Liễu Sắc đang cười liền gián đoạn, hình như như đang nén nhịn.

Bàn tay đặt trên cổ Y Nhân vừa rồi còn ra nhiều sức, nay lại không còn sức lực.

Y Nhân sau khi ngây ngốc sửng sốt vài giây, cô đã làm một chuyện mà tự mình cho là rất sáng suốt.

Cô xoay mạnh người, dùng sức ôm lấy thắt lưng Liễu Sắc, đưa hắn đứng thật vững vàng tựa trước người mình, sau đó ngả đầu về phía trước, mũi chạm mũi, môi chạm môi – – Cô muốn chế trụ hắn…

Y Nhân quả là đoán không sai. Cô vừa ôm chặt Liễu Sắc, ngăn chặn hô hấp của hắn, liền xác nhận được bệnh trạng của hắn.

Thở khò khè, đúng là thở khò khè.

Cật lực hô hấp lại bị ngăn lại trong cổ họng, thì thầm rung động.

Môi hạ nhiệt, lạnh lẽo ướt át, đó chính là vị mặn của tảo biển. Gần như…

Y Nhân cứ ôm hắn như vậy, ôm lấy dáng người thon gầy và cao hơn cô rất nhiều của Liễu Sắc.

Hắn thật sự rất gầy. Cho dù qua lớp cẩm y, Y Nhân vẫn có thể cảm nhận được thân thể toàn xương lởm chởm như đá của hắn – – Rõ ràng cao cao tại thượng, còn có nhiều người trung thành như vậy, vì sao lại gầy đến vậy chứ?

Y Nhân không hiểu.

Cô chớp chớp mắt, lông mi thật dài đảo qua đảo lại trên gương mặt Liễu Sắc.

Sắc mặt và đôi tròng mắt Liễu Sắc ửng hồng thật biến thái. Tròng mắt hắn buồn bã không ánh sáng, ngập tràn tự ti và đau khổ.

Lúc cô xoay người, ôm hắn, lúc cô ngăn chặn mắt mũi hắn, lúc cô nhìn thấy con mắt hắn, tất cả đều như phát ra điện qiang thạch hỏa.

Sau đó, Y Nhân bật lùi ra, kinh ngạc mà nhìn Liễu Sắc, trong tròng mắt đầy vẻ tuyệt vọng kia như đang tìm kiếm sự giải thoát.

Tuổi còn trẻ như vậy, gầy như vậy, xấu xa như vậy, lại đau khổ như vậy. Giống một ông cụ non.

"Thiếu chủ!"

"Y Nhân!"

Rốt cuộc, đến lúc mọi người kịp phản ứng thì xiêm áo Y Nhân đã căng lên, thân thể lập tức như chim đại bàng bay đi.

Thì ra lúc cô xoay người lùi lại, Bùi Nhược Trần đã nhảy tới trên đài, túm lấy y phục Y Nhân, cấp tốc đem cô ra khỏi hiểm cảnh.

Tình thế rất căng thẳng, vạn lần khẩn trương, mũi tên bắn ra dày đặc như châu chấu, Bùi Nhược Trần một tay rút kiếm, múa vòng ngăn tên, tay kia che chở Y Nhân, thối lui ra cửa.

Nhóm đầu tiên bắn tên xong thì bọn họ đã thối lui ra sau một gốc cây đại thụ to lớn. Nhưng những chạc cây vào đông đã trụi lá, cũng không thể yểm hộ được nhiều. Bùi Nhược Trần một mặt ngăn trở mũi tên bắn lén, một mặt đè thấp thân thể, hướng về Y Nhân, lúc này còn chưa lấy lại tinh thần, gấp gáp nói: "Nếu ta nhớ không lầm, đi vài bước về phía sau, liền có thể thấy trên tường có một có lỗ to, cô chui ra đi. Chỉ cần ra đến cửa đi về hướng đông, sẽ gặp người tiếp ứng."

Y Nhân gật đầu, cũng không nói cái gì hùng hồn đại loại như 'Đi phải cùng đi'. Cô rất hiểu rõ thân phận 'Trói buộc' của mình.

"– – Y Nhân." Thấy Y Nhân không nói hai lời, xoay người liền bỏ đi, Bùi Nhược Trần bỗng nhiên mở miệng lần nữa: "Hôm nay nói như thế…"

"Ta biết, tất cả đều là sự thật, thế nhưng sẽ không có gì thay đổi." Y Nhân mau miệng nói, ba hoa tóm ý Bùi Nhược Trần, vừa dằn tay hắn, không đầu không đuôi thốt ra hai chữ: "Yên tâm."

Nói xong, Y Nhân liền phủi, mặc kệ, thí mạng chạy trốn như điên.

Mặc cho phía sau hô đánh hô giết, đao kiếm không ngừng.

Bùi Nhược Trần hoảng hốt mà nhìn theo bóng lưng Y Nhân, bên môi bỗng hiện lên ý cười, cười như hiểu ý, ý cười nhanh chóng lan rộng trong đáy mắt.

Quay đầu lại, tiếp tục ứng phó cảnh tượng trước mặt. Chỉ cần chống đỡ một hồi nữa, viện binh của phủ thừa tướng sẽ tới.

Anh yên tâm, cũng yên tâm phần cô.

Vô tâm vô phế như vậy, để mặc anh một mình ở lại trong đao quang kiếm ảnh, đó chính là Y Nhân.

Thấu hiểu và quyết đoán như vậy, tuyệt không nói lời vô ích hay sách vở sáo rỗng, đó chính là Y Nhân.

_____*****_____

Y Nhân từ trong lỗ chó bò ra ngoài.

Đổi thành Dung Tú hay Hạ Lan Du, có chết cũng không bò như vậy, đáng tiếc Y Nhân không có nhiều kiêu ngạo như vậy. Cùng lắm thì từ trong lỗ chó đi ra, vừa bẩn vừa hôi thối, cô tự nhiên có điểm chật vật, nên lấy tay lau quệt lung tung.

Đứng ở ngoài tường vây, Y Nhân hơi mơ hồ: hướng đông là hướng nào?

Lúc này trăng sao ảm đạm, không rõ phương vị, cô lại là người thật sự rất ngố đường.

Tình thế nguy cấp, để tránh có người đuổi theo, Y Nhân không kịp suy nghĩ, tùy tiện tìm một phương hướng, mừng rỡ cắm đầu chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: TÊN ĂN MÀY

Cũng không biết đã chạy bao lâu, chỉ nghe bên tai gió thổi vù vù, Y Nhân chạy đến lúc không thở nổi nữa, rốt cuộc ngừng lại.

Trăng sao càng thảm đạm, ẩn mình trong mây, không lọt ra chút ánh sáng nào.

Người tiếp ứng mà Bùi Nhược Trần nói cũng không xuất hiện. Y Nhân mới biết, mình có lẽ chạy sai hướng rồi, cũng không biết đang ở nơi nào.

Cô còn đang do dự nên hay không đi vòng trở lại, chân không biết giẫm phải chỗ nào, lòng bàn chân rất đau, liền ngã xuống, người đổ xuống một cái hố nhỏ bên cạnh. Chính là một cái bẫy hoang phủ đầy lá khô.

Y Nhân đau đến nhe răng há miệng, vốn định đứng lên, mới phát hiện mắt cá chân đau đớn nhịn không được, có lẽ bị trẹo chân rồi.

Cô đã nếm trải vài lần nguy cấp nhưng vẫn thoát chết, đến phút cuối liền hóa nguy thành an. Y Nhân đơn giản đã thích ứng được, nằm trong bẫy, ngửa mặt nhìn lên, trông về phía chân trời mưa đã lất phất rơi.

Mây đã tản, lộ ra một vầng trăng vàng cong cong, ánh sáng dịu nhẹ chiếu trên mặt cô, trơn bóng sáng sủa.

Đây là một khoảng tinh không tuyệt đẹp, giống khoảng trời ngoài biển khơi quang đãng, không tranh không giành, điềm tĩnh an lành.

Không biết những người khác có thể thấy được hay không?

Chân vẫn rất đau, càng thêm khốn quẫn, cuối cùng không nhúc nhích được. Trong vòng vài dặm hình như không có bóng người, giờ chỉ có thể chờ viện binh mà Bùi Nhược Trần nói tìm đến. Y Nhân nhìn bầu trời đêm, chờ thì chờ, vô ý vô thức liền chìm vào giấc ngủ.

_____ ***** _____

Tia nắng ban mai tỏa sáng.

Bên trong thành, sáng sớm đã nhao nhao ồn ồn. Cửa thành bị ngăn cấm, mỗi thương nhân qua lại đều bị các tướng sĩ chặn lại kiểm tra.

Một đám bán hàng rong đang chuẩn bị vào thành, tụ lại trước cổng thành, ngươi một câu ta một câu mà bàn tán.

"Lần này đã xảy ra chuyện gì vậy? Mấy ngày trước nói cái gì mà Vương gia tạo phản. Hôm nay lại nói tróc nã loạn đảng của phu nhân. Thiên hạ đâu ra mà lắm loạn đảng thế?"

"Nghe nói tối qua bọn họ phò mã thường chung vai sát cánh với Tiêu Dao Vương đã biến mất…Thật là, phu nhân gì chứ? Chưa từng nghe nói triều đình có phu nhân gì đó nha?"

Mặc dù là hương dã thôn dân, nhưng ở trong kinh thành, ít nhiều cũng nghe nói một vài chuyện triều đình.

"Ôi, ngươi tuổi còn trẻ, tất nhiên không biết Tức phu nhân. Năm đó nha, nàng cùng Tiên hoàng hợp xưng là Song Thánh, là một nữ nhân rất giỏi nha — – Chỉ có điều, sau lại không biết vì sao, trong một đêm, cả nhà Tức phu nhân đều mất tích. Nghe nói bị giang hồ trả thù, sau này quay lại liền coi trời bằng vung." Một lão tẩu râu tóc bạc trắng nghe vậy, nhịn không được, ra vẻ hiểu biết.

"Thật ư? Một nữ nhân sao có nhiều năng lực như thế?" Có người không tin.

"Các ngươi thật là không có kiến thức nha, mấy tên tiểu tử này." Lão tẩu rung đùi đắc ý, mãn ngữ thổn thức: "Năm đó Thiên triều nội loạn, quần hùng tranh biến. Hạ Lan gia sở dĩ có thể thống nhất giang sơn, đó là vì có Tức phu nhân tương trợ – – Các ngươi ngẫm mà xem, năm đó thủ hạ của Tức phu nhân, chỉ là một tôi tớ bình thường thôi, hiện tại đang là tể tướng Thiên triều đó. Trong tay nàng đều là nhân tài, nhiều như nước chảy. Kỳ môn bát quái, hành binh bố trận, nghề nông mộc nghệ, số tử vi bói toán, không có gì không giỏi, không có gì không thông.. Ôi, thực là lòng trời đố kỵ anh tài."

"Ông vừa mới nói đến tể tướng, chẳng lẽ là Bùi đại nhân?" Người bên ngoài ồn ào hỏi.

Lão tẩu làm như thật, gật đầu nói: "Chính là y."

"Thế nhưng này lão bá, vì sao ngươi biết được?" Còn có người không tin.

"Bởi vì, ta đã từng tham gia quân đội của Tức phu nhân, còn từng châm trà cho nàng nữa – – Tức phu nhân, quả đúng là thần tiên mà." Lão tẩu vẻ mặt mông lung, ngay cả khuôn mặt bị năm tháng bào mòn, cũng trở nên dị thường sinh động.

"Ôi, lão già, ông lại đang nói khoác sao!" Phía sau một tiểu tử cường tráng đẩy ông một cái, đoàn người hỉ hả mà lập tức giải tán.

Lát sau, mọi người lục tục vào thành, ngoài thành dần dần trở nên thanh tịnh.

Lão tẩu thở dài, đang định xoay người, liền nghe được phía sau có tiếng người kinh hô: "A, tiểu thư, người chưa chết sao?"

Y Nhân đang mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có người 'Rầm' một cái nhào tới trên người mình. Sau đó không nói hai lời liền bắt đầu khóc bô bô. Nàng không khỏi giật mình, đưa tay giụi mắt. Người vừa nhảy tới lập tức ngồi thẳng lên, ngạc nhiên nói: "A, tiểu thư, cô chưa chết sao?"

Y Nhân ngồi dậy nhìn Thập Nhất trang phục quái dị trước mặt, đầu tiên vui mừng, sau lập tức sững người: "Chưa chết a."

Sự thật rõ ràng như vậy mà.

Thập Nhất giật mình, sau đó quay đầu lại phía sau, chất vấn một đống nhân dân quần chúng: "Ai ai, các người, là ai vừa nói nàng đã chết?!"

Lúc nàng chất vấn, Y Nhân hoang mang đánh giá nàng: trang phục Thập Nhất đang mặc thực sự rất kỳ quái, nói nàng ăn mặc chỉnh tề sao, thế nhưng áo ngoài lất thất, tóc xõa tung, mặt không phấn trang điểm, cực kỳ nghèo túng. Nói nàng là nhỏ ăn mày sao, cổ tay nàng lại đeo một chiếc vòng mà ngay cả Y Nhân cũng nhìn ra là một chiếc vòng mã não cao cấp, loáng thoáng bên trong lớp áo ngoài nhếch nhác là chiếc áo hình như cũng được dệt bằng tơ lụa lăng la (loại lụa mỏng láng mặt hoặc có vân). Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng trẻo tràn đầy vui sướng, không hề thấy một chút vết tích khó khăn nào.

Hơn nữa, theo ngữ khí chất vấn vừa rồi, giống như một đại nhân vật đang vênh mặt hất hàm, địa vị không hề thấp nha.

"Bang chủ phu nhân, lúc chúng ta đưa nàng từ trong bẫy câu nước thối khiêng ra, nàng vẫn không nhúc nhích. Lúc đó chúng ta đã nghĩ, người bình thường đâu dễ gì ngủ được trong bẫy nước thối này, lại là…" Một người cúi đầu ủ rũ từ trong đám người đi ra, ngập ngừng nói.

Dáng dấp đám người kia, trang phục cũng mười phần kỳ dị.

"Ôi, cũng khó trách, các người chưa từng gặp qua cực phẩm nữ nhân nào như tiểu thư đây." Thập Nhất tràn đầy thông cảm gật đầu, không truy cứu nữa.

Y Nhân cũng không tính toán tiền căn hậu quả, từ lâu đã cầm tay Thập Nhất vô cùng mừng rỡ hỏi: "Thập Nhất, ta cứ tìm cô mãi, cô đi đâu vậy?"

"Ôi." Thập Nhất xúc động tâm sự, đầu tiên là một tiếng thở dài, con ngươi đen bóng lập tức rưng rưng: "Nói đến cảnh ngộ của ta, chỉ có một chữ 'Thảm'. Lúc đó, người trong Vương phủ đều hóa điểu thú cả, tranh tranh đoạt đoạt, toàn tiền của phi nghĩa. Chỉ có ta thân yếu thế cô, ngay cả một chén cơm cũng không cướp được, còn bị nha đầu khác trong phòng từ cửa sau đá một cước ra ngoài. Ra khỏi Vương phủ, ta cô đơn, không có gì ăn, cũng không có chỗ để đi. Sau lại có một đám dân làng chơi bại hoại thấy ta xinh đẹp. Ta bị bọn họ đùa giỡn." Nói đến đây, tinh thần nàng hăng hái hẳn lên: "May mà gặp Hoàng A Nguru, đả cẩu bang chủ cái bang, một thiếu hiệp anh tuấn đầy triển vọng. Hắn không chỉ cứu ta, còn đối với ta một tấm chân tình, cưới ta làm chính thất (vợ cả, vợ chính thức). Ta mới có một chỗ thật tốt để nương tựa. Quả nhiên xinh đẹp thật là tốt lắm, thật là quan trọng lắm——– Tiểu thư, tư sắc ngươi như vậy, đại khái sẽ không gặp được duyên tốt đâu. Không bằng lấy sẵn tiện nghi, chúng ta cùng nhau làm bang chủ phu nhân. Ta kêu A Nguru cố mà cưới ngươi nha."

"Muốn cùng cô đi tìm Hạ Lan Tuyết." Y Nhân chớp mắt nói: "Ta vốn muốn hỏi cô có muốn cùng đi hay không, giờ biết cô quả thật tốt lắm, vậy thì không nên đi."

"Tìm làm chi một Vương gia nghèo túng đang lưu vong kia." Thập Nhất nhìn nàng vẻ không hiểu, nói: "Tiểu thư, Thập Nhất nghĩ rồi. Thà là cỏ dại, chứ đừng làm phượng vĩ. Nếu không làm được Vương phi, thì làm phu nhân bang chủ cái bang cũng được. Cùng lắm không phân biệt thê thiếp, ta để A Nguru đối xử bình đẳng vậy."

Y Nhân không nói gì, trong lòng có phần cảm động. Thập Nhất cái miệng không tốt, nhưng lại rất chân thật mà nghĩ cho cô.

"Mặc kệ đi?" Thấy Y Nhân chỉ dịu dàng nhìn mình mà không nói, Thập Nhất bũi môi nói tiếp: "Cùng lắm thì cho ngươi kiêu ngạo, dù sao ngươi có kiêu ngạo thì cũng làm thiếp thôi, vốn cũng không khác nhau."

"Ta vẫn muốn đi tìm Hạ Lan Tuyết." Y Nhân rốt cuộc mở miệng, trên mặt êm dịu khả ái, ánh mắt sáng như ánh nắng mai lấp lánh cười. Ý cười tràn ngập tận khóe mắt đuôi mày: "Thập Nhất, ngươi thật tốt." dừng một chút, Y Nhân lại nói: "Ta cũng không cần, cho ngươi một trăm lượng này làm của an gia, cũng thật tốt."

"Xí——– Không biết cô đang nói cái gì." Thập Nhất nghe xong, ra vẻ khinh bỉ. Nàng đã quen cái kiểu Y Nhân nói không đầu không đuôi, biết nhưng cũng không thể trách, cho nên cũng không truy vấn.

Y Nhân lơ đãng, tựa vào người Thập Nhất từ từ đứng lên.

"Chân làm sao vậy?" Thập Nhất rất nhanh nhận thấy cô hành động chậm chạp, lo lắng hỏi.

"Trẹo chân." Y Nhân thành thực, thản nhiên nói: "Phải rồi, Cô làm sao tìm được ta?"

"Ta tìm tiểu thư mấy ngày rồi." Thập Nhất bũi môi, ra vẻ 'Ngươi dĩ nhiên không biết chuyện' mà nói: "Tiểu thư cùng Vương gia vào cung rồi, sau lại chỉ nghe nói Vương gia lưu vong, nhưng không có tin tức gì của tiểu thư. Thập Nhất còn tưởng rằng…" Nàng dừng một chút, không buồn nhắc lại, Y Nhân có thể biết ngay lo lắng của nàng lúc đó.

Y Nhân không hỏi nữa, chỉ cười tủm tỉm nhìn nàng, hỏi: "Thập Nhất, chồng của cô, Hoàng A Nguru là người thế nào?"

Không biết Thập Nhất gả cho người như thế nào đây––Y Nhân luôn không phải là người hiếu kỳ, nhưng lại có hứng thú với phu quân của Thập Nhất.

Đại khái cũng vì quan tâm Thập Nhất thôi.

Lúc trước lãnh đạm, cũng chỉ là do thờ ơ với tình đời mà thôi.

Thập Nhất nghe cô hỏi phu quân của mình, khuôn mặt đỏ lên, thần sắc mạnh mẽ lập tức thu lại. Đang định tỉ mỉ miêu tả một phen, lại nghe bên cạnh một giọng già nua run rẩy hỏi: "Xin hỏi vị tiểu thư này. Ngươi nói chồng, có phải ý nói đến phu quân không?"

Y Nhân bất chợt líu lưỡi, ý thức được bản thân lại dùng từ ngữ hiện đại. Cô định thần nhìn lại, trước mắt là một lão tẩu quần áo nhàu nát, vẻ mặt tang thương, trán đầy những nếp nhăn thật sâu. Toát lên vẻ cực khổ lẫn trí tuệ. Những nếp nhăn hằn sâu đến không thấy đáy, "Đúng là ý nói phu quân." Cô trả lời.

Nghe vậy, vẻ mặt lão tẩu nhất thời trở nên rất kỳ quái. Đó là một loại cảm xúc tưởng nhớ lẫn kính ngưỡng, thậm chí có điểm cung kính: "Lúc trước Tức phu nhân, cũng gọi tiên hoàng như vậy, đáng tiếc…Đáng tiếc tiên hoàng vẫn không biết nó có ý nghĩa gì. Nếu không, sẽ không phát sinh thảm kịch sau này."

Giọng ông bị ép xuống rất nhỏ, gần như là đang lẩm bẩm với chính mình.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, sắc mặt luôn thờ ơ rốt cuộc có một tia biến hóa, mừng rỡ mà kinh ngạc. "Tức phu nhân cũng từng xưng hô với người khác như vậy."

"Đúng vậy." Lão tẩu cũng rơi vào hồi ức, dung nhan đầy nếp nhăn mang theo một vầng sáng hồi niệm: "Năm đó Tức phu nhân đối với Tiên hoàng, một câu chồng, hai câu chồng. Tiên hoàng hỏi nó có nghĩa gì, nhưng Tức phu nhân luôn chỉ cười chứ không nói – – Sau này – –" Lão tẩu dừng một chút, vô cùng tiếc hận nói: "Sau này, Tiên hoàng rốt cuộc đem Tức phu nhân tứ hôn cho Liễu gia ở Giang Nam. Ngài cuối cùng cũng không hiểu được thâm ý của phu nhân."

Y Nhân cái hiểu cái không, nghe đại khái ý tứ, tựa hồ là chuyện tình của một người ngơ ngẩn, bất quá chuyện tình riêng tư này hiểu hay không cũng không quan trọng, quan trọng là — – Vì sao Tức phu nhân lại dùng từ ngữ hiện đại?

Lẽ nào cô ta cũng xuyên không?

"Tức phu nhân hiện giờ ở đâu?" Trong đầu còn đang vì ý đoán mà khiếp sợ. Y Nhân thuận miệng hỏi.

"Tiểu thư muốn gặp Tức phu nhân?" Lão tẩu không hiểu hỏi lại, đôi mắt khàn khàn kia đột nhiên sáng sủa hẳn: "Đúng rồi, tiểu thư hiểu được ý của Tức phu nhân, tất nhiên sẽ đọc được di ngôn của Tức phu nhân. Lão hủ đưa tiểu thư đi tìm phu nhân".

Y Nhân còn chưa đáp lời, Thấp Nhất ở bên cạnh nãy giờ kiềm chế, quát khẽ: "Này, lão già này, nhìn ông cũng là tên ăn mày, rốt cuộc là môn hạ của vị hương chủ nào? ở đây được gọi là gì?"

Lão tẩu quay lại liếc mắt nhìn nàng, dáng dấp vừa rồi tang thương đồi bại thoáng cái tuột xuống sạch sẽ, lưng hơi còng cũng đĩnh đạc đứng thẳng lên, mắt sáng như đuốc, nhìn qua thấy Thập Nhất đang sợ hãi tận đáy lòng.

"Ngươi cũng là một người có tình nghĩa, lão phu tạm thời không tính toán với ngươi. Vị tiểu thư này muốn gặp Tức phu nhân, lão phu cùng lắm cũng chỉ là thuận theo ý nàng. Đắc tội." Vừa dứt lời, lão tẩu kia đã như diều hâu bắt gà con, nhanh chóng túm lấy áo Y Nhân, hai chân khẽ nhún, thân ảnh gầy yếu lại như hóa cung tên, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Thập Nhất.

Thập Nhất nghẹn họng nhìn trân trối, há miệng kinh ngạc một hồi, sau đó xoay người, cất cao giọng gọi: "Người đâu, tra xem lão ăn mày kia là môn hạ của vị hương chủ nào, lại vô lễ như vậy, còn nữa, mau đi tìm nơi ở của lão tử 'Tức phu nhân"

Mọi người lĩnh mệnh dời đi. Thập Nhất quay đầu lại nhìn chỉ còn thấy một tầng bụi bặm. Anh mắt sáng sủa dần dần trầm xuống, lẩm bẩm nói: "Tiểu thư ơi tiểu thư, Thập Nhất còn có cuộc sống của mình, có thể giúp cô, cũng chỉ giúp được đến đây thôi."

Nàng đột nhiên có dự cảm kỳ lạ, rằng sau này sẽ không còn gặp lại tiểu thư ngốc nghếch kia nữa.

Trên đời có bữa tiệc nào không tàn đâu, mọi người chung quy còn có cuộc sống riêng mình.

Chỉ là Thập Nhất lúc đó không biết, cuộc sống của mình vẫn còn có thể gặp lại vị tiểu thư hồ đồ này, hơn nữa lại khúc chiết như thế.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này, tạm thời không đề cập đến.

Lúc Y Nhân bị đưa đến Tái Bắc, cô vẫn không biết mình đã ở Tái Bắc.

Chỉ là cùng với ông lão đi được năm ngày, cảnh trí xung quanh càng ngày càng hoang vắng – Vùng trung nguyên vốn là mùa đông, hoa cỏ cây lá ven đường đều đã điêu linh. Thế nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể bắt gặp một vài sắc màu tinh diễm. Như màu trắng trong của sương lạnh sớm mai, như màu sắc xiêm y rực rỡ của hài đồng.

Đến ngày thứ năm, Y Nhân ngây ngốc đến được thành trấn, cũng chỉ toàn một màu cát bụi thuần nhất. Ngay cả những bức tường hay thành lũy cũng được làm từ những tảng đất khô lớn hoặc bùn nhão đắp thành. Còn những chỗ khác, cũng chỉ từng tảng từng tảng đất đá, đúng là sa mạc nhìn không thấy bến bờ.

Đây chính là vùng quan ngoại, quan ngoại Tái Bắc.

Vùng quan ngoại đại mạc cô tịch hoang liêu.

Y Nhân năm ngày nay thẳng một đường ra roi thúc ngựa. Lúc đến được trước cửa một khách sạn bình dân rách nát thì đã uể oải đến không chịu nổi. Thật sự không còn lòng dạ nào mà thưởng thức cảnh sắc xung quanh.

Trong đầu cô bây giờ chỉ ước muốn duy nhất hai thứ: Một thùng nước nóng hôi hổi và một chiếc giường êm ái.

Nếu như có thể, cái mông thân yêu mấy ngày nay cứ đập lên đập xuống trên yên ngựa đến nỗi tê rần đau nhức, cũng cần bôi chút thuốc – Chỉ có điều, nhìn người bên cạnh biểu tình nghiêm túc, Y Nhân vẫn quyết định không mở miệng.

Cô không cưỡi ngựa. Đoạn đường này đều bị lão tẩu cưỡng bức đến đây. Hai người cùng cưỡi trên một con ngựa, ngày đêm lên đường. Thời gian dừng lại nhiều nhất cũng chỉ đủ để mua mấy cái bánh màn thầu và nước uống mà thôi – - Y Nhân cả đời này cũng chưa từng chịu qua cảnh khổ như vậy. Nhưng vẫn còn may, cô vẫn cảm thấy không đến nỗi tệ. Chỉ cảm thấy nếu đã chịu khổ, thì cũng chỉ có thể khổ đến thế này là cùng.

Cho nên, cô cũng không có chửi ầm lên hay gì gì đó mà chỉ im lặng. Lúc được ăn thì cứ ăn, lúc phải đi thì cứ ra đi. Đôi khi còn có thể tựa vào lưng lão tẩu đánh một giấc.

Cứ như vậy được năm ngày. Cuối cùng, lão tẩu cũng dừng lại, dắt con ngựa đến trước một khách sạn bình dân. Y Nhân từ phía trên lăn xuống. Vừa chạm chân xuống đất đã cảm thấy toàn thân đều đau nhức, thiếu chút nữa đã té xỉu luôn rồi.

"Ngươi dắt ngựa ra phía sau đi."

Lão tẩu vểnh chùm râu bạc, sai phái, bộ dáng rất vênh váo.

Y Nhân cũng không khó chịu hay tức giận, ngoan ngoãn thật thà nắm lấy dây cương, kéo con tuấn mã cũng đã mệt mỏi đến mức hốt hoảng đi vào nhà sau. Chỉ có điều, cũng chỉ kéo nó đến nhà sau thì coi như xong việc, liền phủi tay trở ra.

Cô vẫn chưa đi ra đến nhà trước đã nghe thấy tiếng ngựa hí dài. Con ngựa kia chẳng biết tại sao, mừng rỡ phi nước đại chạy đi…

Y Nhân quay đầu nhìn đám bụi mù dọc đường con ngựa kia chạy đi lưu lại, đưa tay sờ sờ đầu.

"Ngươi không cột dây cương hay sao?" Lão tẩu trợn mắt nhìn nàng.

"Ông có dặn đâu?" Y Nhân rất vô tội, hỏi lại.

Cho tới bây giờ, cô chính là loại người đánh một roi thì đi một bước. Muốn cô làm thêm một việc gì đó, chẳng khác nào còn khó hơn lên trời.

Lão tẩu lại cho rằng cô cố ý gây sự. Nét mặt già nua lập tức trầm xuống. Chòm râu trắng linh lợi buông thõng xuống hai bên mép, buồn bã nói: "Lão phu biết bắt ngươi đến đây khiến trong lòng ngươi khó chịu. Tuy rằng dọc đường ngươi cũng rất phối hợp nhưng oán khí nhất định là có. Ngươi cho rằng dùng tiểu xảo như vậy thì có thể chọc tức được lão phu sao?"

"Đâu có chọc tức ông." Y Nhân chớp mắt nói: "Tuổi tác của ông cũng xếp một xấp dày rồi, ta nghe theo sự sai bảo của ông cũng là đương nhiên thôi – - Nhưng quả thật là ông không có dặn mà."

Chuyện trên đời này đâu chỉ có hàng ngàn hàng vạn chuyện. Nguyên tắc sống của Y Nhân từ trước đến nay vẫn là: Chỉ làm chuyện phải làm. Những chuyện khác, cô muốn cố cũng làm không được.

Lão tẩu thấy cô có vẻ không giống nói xạo, càng tức giận đến nỗi dựng râu trừng mắt, "Ta cứ cảm giác ngươi có vẻ an tĩnh đến mức kỳ quái. Thì ra chỉ là một con âm hồ lô! Tiểu nha đầu, ngươi cũng đừng oán lão phu. Lão phu làm như vậy, tất nhiên có đạo lý của lão phu, không làm không được." Dừng một chút, thần sắc của ông dần dần bình tĩnh lại, lại bắt đầu nhắc đến Tức phu nhân: "Ngươi có thể hiểu được lời phu nhân nói, tất nhiên là người đồng hương với nàng. Rất nhiều từ địa phương của nàng ngươi đều có thể nghe hiểu. Đó chính là phúc phần của ngươi, cũng là vận khí của ngươi – Thôi được rồi. Ngày hôm qua ngươi nói là 'Nan bá vượng' là có ý gì?"

"Nghĩa là Gã thứ nhất" Y Nhân thành thật trả lời.

Trên đường đi, ông đã hỏi cô rất nhiều từ ngữ. Y Nhân càng lúc càng kiên định. Người mà mình sắp gặp, chính là một người xuyên không.

Về phần có phải cùng đến từ một thời một năm với cô hay không thì còn cần phải khảo sát lại…

"Lưu thẩm, người mà bà nói đến đúng là A Tuyết sao?" Y Nhân vừa dứt lời đã nghe từ trong quán trà đối diện khách sạn bình dân đột nhiên truyền đến lời nói của một người rồi đột nhiên có thanh âm hiếu kỳ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: A TUYẾT

Nghe thấy tên A Tuyết, Y Nhân hơi giật mình rồi lại không thể xác định. Chỉ đứng yên tại chỗ, hết sức chăm chú vẩy lỗ tai lên nghe ngóng cuộc nói chuyện trong quán trà đối diện.

Đáng tiếc, âm thanh đã được hạ thấp xuống. Lần này, bên tai đầy rẫy chỉ toàn là tiếng thét sang sảng của người hầu trà cùng với lão già râu bạc kia mà thôi.

"Tiểu nha đầu này, ngươi còn ở đây ngốc nghếch làm cái gì nữa, vào đi thôi." Thấy Y Nhân ngây ngốc ngơ ngác, lão nhân gia tức sôi bụng.

Y nhân quay đầu nhìn ông một cái, tâm tình thư thái mà tự giới thiệu mình: "Ta là Y Nhân."

Đồng hành nhiều ngày nhưng người kia vẫn chưa hề hỏi tên cô. Lão tẩu giật mình, "Ồ" một tiếng, sau đó dẫn đầu đi vào cửa lớn của khách sạn bình dân.

Y Nhân cũng không chậm trễ, cắm đầu cắm cổ mà tiến theo sát nút.

Cô vẫn không muốn lại phải ở ngoài đầu đường đâu – - Hơn nữa, nhìn nơi này, cũng chưa bình phục hoàn toàn.

Vùng biên thành hoang vu, vật chất thiếu thốn. Khách sạn bình dân cũng không ít nhưng người lui đến cũng chỉ toàn là tạm trú ngắn hạn. Người cư trú lâu dài không nhiều lắm – -Người đi ngang qua tạm ở lại phần nhiều là những thương nhân vãng lai. Có thương nhân, tất nhiên sẽ hấp dẫn thu hút đến đây càng nhiều bọn cướp đường đạo tặc.

Lúc Y Nhân và lão tẩu đang đi vào trong thôn trấn thì đụng phải một đám hán tử lỗ mãng thúc ngựa chạy đến. Trên sam tử còn vương vết máu, không biết mới đánh cướp ở đâu trở về.

Lúc đó, Y Nhân thấy lão nhân đang lắc lắc đầu lẩm bẩm: "Nếu có Tức phu nhân ở đây, nhất định sẽ không để cho những người này hung hăng ngang ngược như vậy."

Mấy ngày ở chung, Y Nhân phát giác. Ông lão này vô cùng tôn trọng 'Tức phu nhân' của lão, quả thật là kính như một vị thần sáng vậy.

Mà Tức phu nhân qua miệng lão, cũng xác thật không gì mà không làm được. Ngoại trừ phi thiên độn thổ, thật sự rất giống siêu nhân nha: thơ từ ca phú, kỳ tư diệu tưởng, khai sáng sảng khoái, mưu kế vô song.

Cho dù là người hiện đại xuyên không đến, có mấy nghìn năm văn hóa làm cơ sở thì Tức phu nhân này cũng thật là một người giỏi giang phi thường – - Y Nhân cũng là xuyên không mà đến, thế nhưng cô lại là một kẻ vô tích sự. Văn không văn, võ không võ. Càng không thể giống vị tiền bối xuyên không kia, thống trị cả một đế chế, một đời uy phong, nhận được nhiều sự ngưỡng mộ và sùng kính của đàn ông như vậy. Y Nhân quả thực đã quá lãng phí từ "Xuyên không" thần thánh rồi.

"Chúng ta còn bao lâu nữa mới gặp được Tức phu nhân?" Nghĩ nghĩ, Y Nhân bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy "Tiêu chuẩn xuyên việt giả" rất tài giỏi này.

Ông lão dừng bước. Đây là lần đầu tiên Y Nhân đặt câu hỏi. Ông hơi kinh ngạc, "Rất nhanh thôi. Nghỉ ngơi một ngày, sáng mai, đi sâu vào trong sa mạc ba ngày nữa là có thể nhìn thấy mộ của phu nhân."

"Mộ?" Y Nhân chớp mắt mấy cái, có điểm không giải thích được.

Lẽ nào vị tiền bối xuất sắc như vậy, đã qua đời rồi sao?

Sắc mặt của ông lão cũng ảm đạm, vẻ mặt thê lương, lại có chút kích cuồng, đột nhiên như cuồng phong nổi lên: "Tức phu nhân tuy rằng đã mất, nhưng nàng còn lưu lại di ngôn, vẫn có thể phá vỡ toàn bộ vương triều – - Tức phu nhân thật sự vĩnh viễn sẽ không chết!"

Y Nhân không lưu tâm nghe lão nói, càng không thèm nhìn khẩu hiệu mãnh liệt của lão. Chỉ là, bỗng nhiên có cảm giác tịch mịch.

Khi biết vị tiền bối này đã bỏ mình từ lâu, không hiểu sao cô cảm thấy tịch mịch. Dường như thế giới không còn nữa, cảm giác như chỉ còn một mình cô đứng giữa trời đất bao la.

Đó là lần đầu tiên Y Nhân nhận thức được tịch mịch là cảm giác như thế nào. Cũng là lần đầu tiên nhận thức được sự thất vọng được cảm thụ như thế nào – - Tuy rằng cô cũng không có đặt quá nhiều kỳ vọng vào chuyện này.

"Vị cô nương này, nghỉ trọ hay ở trọ?" Tiếng điểm tiểu nhị nhiệt tình, ân cần thăm hỏi trong nháy mắt đã phá nát sầu não trong lòng Y Nhân. Nàng ngây ngô mỉm cười, ngẩng đầu đưa mắt xin chỉ thị của ông lão, sau đó trả lời: "Ở trọ."

"Mấy phòng?" Điếm tiểu nhị nhìn hai người đang đi vào, ánh mắt băn khoăn nhìn ông lão và Y Nhân.

"Một phòng." Lão tẩu lạnh lung trả lời dứt khoát.

"Được rồi – Một gian phòng hảo hạng – -" Điếm tiểu nhị vung khăn lên, quay về phía quầy thu chi hét to một tiếng, sau đó cúi đầu nhỏ giọng thì thào: "Trâu già gặm cỏ non…"

Tiếng hắn lẩm bẩm thật sự không được tính là nhỏ. Chỉ nghe lão tẩu nổi trận lôi đình nhưng Y Nhân vẫn chỉ tủm tỉm cười, dường như không tim không phổi.

Nhẫn nhịn, ông lão rốt cuộc vẫn không phát hỏa mà chỉ lạnh lùng lừ mắt xem xét điếm tiểu nhị. Tiểu nhị kia chợt cảm thấy toàn thân sởn lạnh, nhất thời cứng đơ, cũng không dám lỗ mãng nữa.

"Đi trước dẫn đường." Ông lão tức giận nói. Điếm tiểu nhị quả nhiên không còn nói lung tung nữa, cung kính đi lên trước dẫn đường. Y Nhân cũng nhanh chân đi theo. Có lẽ vì phải cưỡi ngựa một thời gian dài, bước chân hơi lảo đảo một chút, lúc bước lên cầu thang thiếu chút nữa cô đã ngã lăn xuống rồi.

Nhưng lão tẩu đi phía trước đã nhanh tay lẹ mắt, trước lúc cô ngã xuống đã đưa tay túm được cánh tay cô.

"Cám ơn ông nha," Y Nhân sau khi đứng vững rồi, không hề để bụng những hiềm khích lúc trước mà nói lời cảm tạ ông. Thái độ vô cùng chân thành.

Dường như cô cũng không phải bị ông bắt đến vậy.

"Ngươi có thể gọi ta là Vũ gia." Ông lão có vẻ cũng rất thiện tâm, rụt rè gật đầu. Cuối cùng cũng tự báo đại danh của mình.

Y Nhân hé miệng cười, ngọt ngào gọi: "Vũ gia."

Vậy mà, Y Nhân vừa dứt lời, điếm tiểu nhị đang dẫn đường ở phía trước thoáng chốc đã dừng bước, quay đầu lại kinh hoàng mà nhìn ông lão. "Vũ gia?" Biểu tình này rất giống như vừa nuốt phải một con ruồi to.

Vũ gia lạnh lùng nhìn hắn. Thái độ kiêu căng. Thần sắc còn ẩn chứa đắc ý.

"Ông chính là Vũ gia trong truyền thuyết đó sao?" Điếm tiểu nhị há hốc miệng, vừa đủ để nhét vào một quả trứng gà.

"Ngươi nghĩ sao?" Vũ gia trầm giọng hỏi lại.

Thân thể điếm tiểu nhị run lên. Rõ ràng chân đã bước lên bậc thang kế tiếp rồi, lại không hiểu phát run thế nào mà ngã lăn xuống dưới. Đảo mắt một cái đã lăn thẳng xuống chân cầu thang. Hắn cũng không vội kiểm tra thương thế của mình mà nhanh chóng đứng lên. Vừa hoảng hốt nhìn Vũ gia vừa bắt loa tay họ to: "Mọi người chạy mau đi, mọi người chạy mau đi. Vũ gia tới! Vũ gia tới!"

Những vị khách vốn đang ở tầng dưới dùng cơm đều ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ. Sau đó không hẹn mà đồng loạt đứng lên, rồi hò nhau xông thẳng ra cửa.

Bỗng chốc, tiếng nồi niêu xoong chảo, tiếng xô đẩy ồn ào, tiếng đàn ông chửi rủa, tiếng con nít la khóc vang lên không dứt.

Rất giống đại nạn.

Y Nhân chẳng hiểu tại sao người dưới lầu lại biểu diễn một màn kỳ quặc như vậy, ngây ngốc sờ sờ đầu. Chờ đến khi cuộc chạy nạn đất rung núi chuyển này qua đi thì lầu dưới của khách sạn bình dân đã không còn một bóng người.

Còn những người ở lầu trên thì co cụm vào một bên hàng hiên, chậm chạp không chịu bước qua. Giống như một đám tiểu chuột bạch rúc vào nhau để sưởi ấm vậy.

"Bọn họ làm sao vậy?" Qua một lúc lâu, Y Nhân mới lúng ta lung túng hỏi.

Vũ gia khẽ 'Hừ' một tiếng, chùm râu bạc trắng như tuyết vểnh cao, ngạo mạn lẫn tự đắc trả lời: "Không ngờ chuyện đã qua nhiều năm rồi mà sức ảnh hưởng của lão phu vẫn còn lớn đến như vậy."

Y Nhân chớp mắt mấy cái, nhìn ông với vẻ sùng bái, khiến lòng tự trọng của Vũ gia vô cùng thỏa mãn: "Vũ gia ông đã làm gì sao?"

"Tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành." Vũ gia nhún nhún vai, làm như đang nói một điều không thể nói: "Chưa từng nghe câu 'Lấy chiến nuôi quân' hay sao?" Ánh mắt ông lại thoáng nhìn lên, một lần nữa bày tỏ sự sùng kính: "Ngươi tất nhiên chưa từng nghe qua rồi. Loại chiến pháp vĩ đại này chỉ có Tức phu nhân mới có thể nghĩ ra thôi."

Y Nhân buông rèm mi không nói. Chỉ là hình tượng của Tức phu nhân trong lòng cô nháy mắt dường như đã sụp đổ.

Thì ra cũng chỉ là một người hiện đại có dã tâm mà thôi.

"Thân phận bại lộ, chúng ta không thể ở đây nữa rồi." Chờ cảm xúc qua đi, Vũ gia nhìn lướt qua đám người đang phát run kia, nói: "Không được. Nếu

dính đến quan phủ thì thật là phiền phức lắm. Lão phu bây giờ cũng không muốn giết người."

Chỉ có điều, Vũ gia cố nhiên không muốn chọc đến quan phủ, nhưng động tĩnh lớn như vậy cũng đã kinh động đến không ít người. Lão nhất thời từ bỏ ý định muốn nghỉ đêm trong trấn, quyết định sẽ lên đường nhanh chóng đến mộ của Tức phu nhân suốt đêm nay, để tránh đêm dài nhiều mộng.

Lúc đi ra biên thành, cũng không có ai chặn bọn họ lại. Tất cả mọi người đã lẩn trốn rất xa rồi, nấp ở sau cây, đầu ngõ, cẩn thận mà rình bọn họ. Vũ gia ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng đi rất oai vệ hùng dũng, khí phách hiên ngang. Chòm râu tuyết trắng đường hoàng bay bay trong gió, vô cùng kiêu ngạo. Y Nhân nhắm mắt theo đuôi. Nếu là đồng bọn với lão mà còn có thể biểu diễn một khuôn mặt tươi cười ấm áp – - chỉ có điều, nụ cười kia thường sẽ khiến cho người khác cảm giác như đang bị dọa đến mức toát mồ hôi toàn thân – - Thân là khâm phạm của triều đình mà còn có thể nhàn nhã ổn định như vậy, quả nhiên là tài cao lớn mật, không sợ hãi sao được. Bọn họ cho rằng Y Nhân và Vũ gia đúng là cùng một loại người. Mà Y Nhân, xác thật cũng không có dáng vẻ gì của một người đang bị bắt cóc ép buộc.

"Vào sa mạc rồi, hành trình còn kéo dài thêm ba ngày nữa. Dựa vào sức của đôi chân thì không thể chịu nổi đâu. Chúng ta phải tìm ngựa và một chút lương khô." Vũ gia thấp giọng nói vài câu. Ánh mắt băn khoăn quan sát chuỗi cửa hàng nối nhau kéo dài dọc đường. Chỉ là sau khi từ 'Vũ gia' được truyền ra hai lần, thì các cửa hàng quán xa trên đường, mười thì hết chín nhà đều đã đóng cửa kín mít. Thưa thớt mấy nhà còn lại chỉ là buôn bán nông cụ hoặc son môi, không có tác dụng nhiều. Vũ gia nhìn phát bực, đang chuẩn nổi bão thì ngoài thành đột nhiên đi vào một người coi tiền như rác: Thân mặc một chiếc áo choàng dầy, vành nón ép xuống rất thấp chỉ lộ mặt từ mũi trở xuống cằm. Bụi đường trường bao phủ thân hình, sắc môi cực kỳ nhợt nhạt. Tuy nhiên nhìn chung, cũng là một người thanh tú. – - Chỉ có điều cuối cùng lại là một người thô kệch, ăn mặc vừa cồng kềnh vừa cũ nát. Nhưng điều này cũng không có gì quan trọng, quan trọng là… Trong tay hắn đang dắt theo một con ngựa. Là một con ngựa khỏe mạnh chạy được đường trường, sắc lông rất đẹp, tứ chi cường tráng. Vũ gia mừng rỡ ra mặt, đi đến ngáng trước người nọ.

"Này, tiểu tử, con ngựa này, Vũ gia ta muốn." Lão vốn tưởng rằng chỉ cần nêu lên danh tính thì người nọ sẽ sợ đến mức tè cả ra quần rồi chắp tay dập đầu, lập tức hai tay kính dâng tặng tuấn mã.

Vậy mà người nọ lại ngẩng đầu, không chút hoang mang. Áo choàng hạ xuống để lộ ra một đôi mắt lười biếng, nhỏ dài rất bình thường, "Lão tiên sinh, không phải tại hạ không muốn cho lão mượn ngựa. Mà là con ngựa này chỉ nghe lời một mình tại hạ. Người khác nói nó luôn luôn làm như không để ý đến."

"Có chuyện như vậy sao?" Vũ gia không tin, vểnh râu trừng mắt.

"Súc sinh luôn luôn như vậy." Người nọ thở dài, cảm khái nói: "Cho đến bây giờ chỉ thích làm theo ý mình, bá đạo ngang ngược, đâu dễ dàng nghe người ta nói."

Vũ gia đáp lại, chỉ là ừ hử một tiếng. Bỗng nhiên chợt nhớ đến cái gì, hai mắt trừng lớn như chuông đồng, "Tiểu tử, ngươi đang mắng lão phu sao?!"

"Đâu có, ta chỉ mắng súc sinh thôi mà." Người nọ nóng lòng biện bạch, nhưng giọng điệu thong dong, dáng dấp cũng không hề kinh hoảng.

Vũ gia hừ mạnh một tiếng, không muốn tiếp tục dây dưa, mà đem lửa giận chuyển từ người nọ trút hết lên đầu con tuấn mã: "Lão phu cũng muốn xem, con ngựa này có phải đúng như lời ngươi nói hay không, ai nói cũng không nghe!" Sau đó, lão tàn bạo trừng mắt lườm người nọ: "Nếu như ngươi nói sai, đừng trách lão phu vô tình!"

"Xin cứ tự nhiên." Người nọ tiện tay nhấc lên, không có chút nào là đang bị đe dọa, thần thái nhàn nhã rảnh rỗi.

Vũ gia đã bước lên phía trước một bước. Sau đó phi thân nhảy lên lưng ngựa.

Ngay khi Vũ Gia nhảy lên lưng ngựa, trong chớp mắt, chỉ nghe thấy một tiếng hí thật dài. Con ngựa vốn rất ôn thuận bỗng nhiên như phát cuồng, móng trước chồm lên, tung mình lên cao. Vũ Gia còn chưa ngồi vững đã bị nó quăng ngay xuống đất.

Cũng như Vũ Gia râu tóc bạc phơ kia, nhưng động tác quả thực thoăn thoắt rất mau lẹ. Chỉ thấy hắn vút mình lên không trung rồi nhanh chóng quay ngược trở lại, vừa vặn phục mình vững vàng trở xuống trên lưng ngựa.

Lúc này đây, con ngực cũng không chối bỏ hắn, mà mang theo hắn phi nước đại chạy vào sa mạc cuồn cuộn cát.

Vũ Gia cũng không phải người tầm thường, tự nhiên sẽ không bị một con súc sinh bốn chân bài bố. Lão vung cao tay, mấy sợi dây thừng theo tay lão phóng ra, vững vàng mà bám cuộn vào móng ngựa. Lại nghe tiếng tuấn mã thét lên kinh hoàng. Con ngựa khụy quỳ xuống đất, ngã nhào.

Vũ Gia từ phía trên đi xuống. Tuy rằng trên mặt không hề mất đi vẻ ngạo mạn nhưng cảm giác như đã bị bụi đất phủ đầy.

Lão nhẹ nhàng, lẳng lặng không nói lời nào, chỉ đi lên phía trước, tháo dây thừng ra khỏi móng ngựa. Sau đó vỗ về đầu ngựa, nhỏ giọng trấn an.

"Con ngựa không biết nghe lời này!" Vũ Gia muốn nói cái gì đó để xóa bỏ sự xấu hổ vừa rồi. Nhưng tức giận nửa ngày cũng không biết nói như thế nào nữa.

Người thanh niên nghe vậy, quay đầu nhàn nhạt nhìn lão một cái. Thần sắc an tĩnh. Khuôn mặt kia cũng bình thường không có gì đặc sắc, nhưng lại vì vẻ thong dong mà nổi trội lên vẻ đẹp đẽ cao quý.

"Ta đã nói rồi. Nó luôn luôn chỉ nghe lời một mình ta." Hắn nhàn nhạt nói tiếp: "Cũng không phải là ai cũng có năng lực khống chế được nó."

"Như vậy cũng tốt!" Con ngươi của lão đầu vừa đảo, âm lãnh nói: "Nó chỉ nghe lời ngươi, vậy ngươi cứ nghe lời ta. Tuy có chút phiền phức nhưng cũng không phải không tốt."

Dừng một chút, lão lại một lần nữa cảm thán: "Năm đó Tức phu nhân đã từng nói. Tự làm không bằng dùng người. Hôm nay xem ra, thật sự là lời lẽ chí lý. Ngay cả tuấn mã cũng có thể dùng được."

Y Nhân hơi choáng. Vũ Gia này, đoán chừng chính là một fan siêu cấp cuồng nhiệt của Tức phu nhân. Thật sự là không có phút nào giây nào mà không nhắc đến Tức phu nhân nha.

Mặc dù đối với chiến thuật 'Lấy chiến nuôi quân' của bà, cô cảm thấy trái tim băng giá nhưng Y Nhân vẫn rất khát khao được nhìn thấy phong thái của bà.

Chỉ là cố nhân đã mất, phong lưu gì cũng đã bị mưa gió thổi bay.

"Nhưng vì sao ta phải nghe lời ông?" Người thanh niên khoan thai hỏi.

"Rất đơn giản, hoặc chết hoặc nghe lời ta, ngươi chọn cái nào?" Vũ Gia bá đạo quát hỏi.

Người nọ cúi đầu, rất chăm chú rất cẩn thận mà suy tư một thoáng, hình như thật sự đang cân nhắc tuyển chọn vấn đề này. – - Mà vấn đề này, ngay cả Y Nhân cũng có thể không chút do dự đã tuyển được đáp án. Thế nhưng hắn lại lo lắng mất một hồi lâu.

Sau đó, hắn ngẩng đầu, ánh mắt nhỏ dài lóe sáng: "Được rồi, ta nghe lời ông."

Vũ Gia thỏa mãn gật đầu, tùy ý hỏi: "Ngươi tên gì?"

Gió thổi tung ống tay áo choàng rộng thùng thình của người nọ. Vầng trán tỏa sáng, hắn đứng giữa bão cát, mỉm cười.

Y Nhân lúc nãy cũng không có tỉ mỉ nhìn ngắm hắn. Mãi đến khi hắn cười, cô bỗng phát hiện. Thì ra lúc hắn cười, khóe mắt cũng rất phong tình. Loại phong tình đào hoa rực rỡ này, cực kỳ giống một người.

Người đó, chính là Hạ Lan Tuyết.

Đang lúc suy nghĩ thì người nọ đã khai tên báo họ, đôi môi như cánh hoa khẽ mở: "A Tuyết."

Y Nhân đột nhiên cảm thấy những con gió tại hoang mạc này sao mà ấm áp, sao mà phong tình như vậy, thổi qua gương mặt anh, thật ôn nhu, thật tràn trề.

Vũ Gia lặp lại tên hắn một lần nữa, "A Tuyết."

Người nọ cười yếu ớt. Gió đã yên tĩnh trở lại. Những sợi tóc lòa xòa chắn ngang tầm mắt của anh. Đôi mắt sáng buông xuống, thần sắc lười biếng, lưu luyến triền miên: "Không biết Vũ Gia muốn đi đâu?"

"Bacamaha." Vũ Gia nói.

A Tuyết trợn ngược lông mày, vẻ kinh ngạc hỏi lại: "Bacamaha?"

"Thế nào?" Vũ Gia nhíu mày. Sự ngạo mạn lại xuất hiện, "Vừa rồi không phải ngươi rất trấn tĩnh hay sao? Bây giờ biết sợ rồi à?"

A Tuyết bình tĩnh liếc mắt nhìn lão. Sau đó không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói: "Có người nói. Hàng trăm hàng ngàn năm qua, chưa từng có ai có thể thật sự đặt chân lên Bacamaha. Đó thật sự là giải đất sa mạc chết chóc. Ta cũng không muốn chết, tất nhiên là không muốn đi."

"Ngươi không muốn đi cũng được. Thấy tiểu tử ngươi rất hợp tâm ý của lão phu. Lão phu cũng không cưỡng bách ngươi – - Chỉ cần ngươi có thể tìm mấy con ngựa về thay thế cho con của ngươi, lão phu lập tức buông tha cho ngươi. Ngươi đổi hay là không?" Vũ Gia nói những lời này, cũng không phải là lão đột nhiên lại có lòng tốt gì. Mà là lão đánh giá người của quan phủ cũng sắp đến rồi. Bây giờ nếu muốn tìm người để đoạt ngựa thì cũng rất phiền phức. Nếu như A Tuyết có thể đổi lấy một con ngựa biết nghe lời, cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Vậy mà A Tuyết cũng không có vẻ gì là mừng rỡ vì được hưởng đại xá, chỉ miễn cưỡng xoay người, gọn gàng kết thúc: "Đi thôi."

Vũ Gia giật mình. Lão có điểm không hiểu. Vì sao biết rõ sẽ phải đi vào vùng đất chết mà A Tuyết vẫn muốn đi theo?

Rất nhanh, câu nói kế tiếp của A Tuyết đã phá vỡ sự nghi ngờ trong lòng lão, "Ta chỉ có một con ngựa. Hơn nữa lại là người mới đến đây. Ở đây cũng không có bạn bè thân thích gì. Có lẽ, chỉ có thể đồng hành cùng ngươi một đoạn."

Đây miễn cưỡng cũng có thể gọi là lý do.

Vì để tránh phức tạp, Vũ Gia cũng không truy cứu nhiều, chỉ mang theo liên minh mới gia nhập – 'A Tuyêt', cùng Y Nhân, bước vào cuộc hành trình mênh mông tìm kiếm ngôi mộ của Tức phu nhân.

Đi được một lúc, lão nhân gia tự nhiên phát huy 'đặc quyền' của bản thân, an nhàn thảnh thơi cưỡng trên lưng ngựa. A Tuyết phụ trách đi phía trước dẫn ngựa. Y Nhân thì cắm đầu cắm cổ theo sát phía sau A Tuyết, còn không ngừng len lén liếc mắt qua nhìn A Tuyết.

Lại đi được một lúc, đoàn người đã bước vào màn đêm của Tái Bắc. Đêm Tái Bắc, trống trải mà xa xôi. Trời thì cao, bốn phía đều là gió cát. Bọn họ đang ở trung tâm của sa mạc rồi.

Vũ Gia tuy là cường giả nhưng tuổi tác cũng đã lớn rồi. Đến nửa đêm, chỉ nghe tiếng ngáy đứt quãng, ông đã ở trên lưng ngựa lúc la lúc lắc mà ngủ.

Nếu là ngày xưa, Y Nhân cũng có thể tựa vào lưng lão mà đánh một giấc rồi. Nhưng hôm nay, Vũ Gia hình như không có ý định đưa cô lên ngồi chung.

Y Nhân cũng không có bản lĩnh vừa đi vừa ngủ nữa – - Lúc cơn buồn ngủ sinh sôi, đầu óc vừa hơi mơ mơ màng màng đã giật mình tỉnh lại.

Hơn nữa, đêm Tái Bắc quả thật rất lạnh.

Lạnh đến thấu vào xương tủy.

Khi cô phát cơn rùng mình lần thứ ba, A Tuyết nãy giờ vẫn lẳng lặng không nói đi ở phía trước, đột nhiên xoay người, cởi áo choàng trên người xuống rồi khoác lên mình Y Nhân.

Áo choàng ấm áp, dường như vẫn còn mang theo hơi ấm cơ thể anh, thấm vào da thịt.

Động tác của anh rất tự nhiên, cũng rất tùy ý. Dường như đó chỉ là một việc vặt vãnh râu ria, chẳng đáng là gì.

Y Nhân ngửa đầu, nhìn khuôn mặt hoàn toàn xa lạ mà hình như cũng vô cùng quen thuộc kia, nhẹ giọng hỏi: "Có phải là anh không?"

A Tuyết run rẩy mi mày, cực tĩnh cực nhạt trả lời: "Ta không phải."

Sau đó, anh lại xoay người, tiếp tục bước lên phía trước cô, không xa không gần, như gần như xa. Gió thổi thanh sam tung bay phần phật, không ngại hồng trần.

Trong thời gian còn lại, Y Nhân chỉ mải miết nghĩ đến chuyện đó.

Vì sao Hạ Lan Tuyết lại phủ nhận?

Hay là hắn thật sự không phải là người đó?

Đây là một vấn đề tương đối phức tạp. Y Nhân đối với nhân tình của thế giới này, chỉ như một trang giấy trắng. Cho nên, cô không hiểu nổi.

Mà chuyện nào không hiểu được, cô cũng không muốn nghĩ đến nữa – - Dù sao vạn sự cũng sẽ có một ngày như nước chảy thành sông mà thôi.

Ai có thể chống lại được sự sắp xếp của số phận đây? Không bằng cứ tùy theo nó.

Thật vất vả chống chọi đến khi trời sáng. Lúc mặt trời tỏa ánh sáng huy hoàng ở phía đông thì không khí lạnh lẽo ban đêm cũng hầu như biến mất không còn gì nữa. Đợi đến khi mặt trời nhô cao, sức nóng cũng dần dần tăng lên. Y Nhân đã cởi áo choàng ra từ lâu, mệt mỏi đến nỗi thở hồng hộc.

Trọn một đêm, đi trọn cả một đêm nha.

Y Nhân từ khi được mẹ sinh ra đến giờ, chưa từng trải qua cực khổ đến vậy. Cô hầu như đã dự định không cần quan tâm gì hết mà kháng nghị rồi.

Mặc dù lăn đùng ra đất thì quả là một việc làm thấp cấp đáng xấu hổ, nhưng tình thế lúc này thật đặc biệt, Y Nhân cũng rất muốn làm như thế. Chỉ có điều cô còn chưa kịp làm gì thì Vũ Gia vốn đang ở trên lưng ngựa nhắm mắt dưỡng thần cả một đêm, rốt cuộc đã lảo đảo mà tỉnh lại. Lão cao cao tại thượng mà liếc mắt xem xét tình hình của hai người đi dưới chân ngựa, sau đó từ bi mà nói: "Dừng lại nghỉ ngơi một lúc đi."

Lão vừa nói dứt câu, Y Nhân đã đặt mông ngồi bệt xuống đất, tưởng chừng như không bao giờ còn đứng dậy nổi nữa.

Vũ Gia nhìn Y Nhân đã nhũn ra như một bãi bùn, khinh bỉ bĩu môi. Sau đó, ông tháo cái túi nước đeo bên sườn phải con ngựa, ném cho A Tuyết, quát như dẹp đường: "Ngươi uống đi!"

Vũ Gia dù sao cũng là một người từng trải. Hắn muốn tìm một người thử độc.

Quả thật, đối với việc A Tuyết bỗng nhiên xuất hiện, ông khó lòng tránh khỏi sự nghi ngờ.

A Tuyết thờ ơ nhận lấy, ngửa cổ ừng ực uống mấy ngụm lớn, rồi đưa qua tay Y Nhân vẫn đang ngồi ăn vạ dưới đất không chịu đứng lên.

Y Nhân vội vàng nhận lấy, cũng uống liền mấy hớp. Cô còn chưa uống đủ đã bị Vũ Gia đoạt mất. Nhìn qua, nét mặt ông già nua râu bạc tràn đầy đau khổ.

Ở nơi này, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, một túi nước lớn thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng nữa.

Hai người tiểu bối này không công mà hưởng hay sao.

Y Nhân còn chưa uống đã khát, nhưng cũng chỉ có thể đưa đôi mắt trông mong nhìn về phía fans hâm mộ siêu cấp không biết từ đâu xuất hiện của Tức phu nhân, đang thoải mái chè chén.

A Tuyết thấy thế, cũng không hề có tinh thần phản kháng chút nào, chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng mà nhìn, làm như chuyện này không quan hệ gì đến mình vậy.

Vũ Gia uống xong lại mò vào trong tay nải đeo bên trái lấy ra ba cái bánh màn thầu to. Cũng chờ cho A Tuyết cắn một miếng trước sau đó lão mới yên tâm mà dùng.

Ba người gặm bánh màn thầu, một người trên lưng ngựa, một người đứng, một người ngồi dưới đất. Cứ như vậy, mở một cuộc tọa đàm.

Vũ Gia: "Tiểu tử, ngươi đang làm nghề gì?"

A Tuyết: "Người rảnh rỗi, thỉnh thoảng làm ăn một chút, cản ngựa qua cửa quan bắt lấy vài con."

Vũ Gia chậc lưỡi: "Thì ra cũng chỉ là dân buôn lậu ngựa – - Nghe nói gần đây Viêm Quốc thu mua của thiên triều một số lượng ngựa rất lớn, có việc này không?"

A Tuyết lơ đễnh trả lời: "Có việc này, hơn nữa có vẻ đề phòng rất nghiêm."

Vũ Gia đắc ý cười: "Ngươi cũng biết đó. Năm ấy quốc vương của Viêm Quốc, cũng từng cầu thân với Tức phu nhân. Tức phu nhân nói, chỉ cần hắn thắng được nàng ở trên chiến trường liền sẽ gả cho hắn làm vương hậu. Vậy mà hắn đã bại ba lần dưới tay Tức phu nhân rồi. Bởi vậy nên đã có giao ước, chừng nào Tức phu nhân còn sống thì người của Viêm Quốc sẽ không bước vào thiên triều nửa bước."

A Tuyết nghe vậy, cũng không có cảm xúc gì nhiều, chỉ vô cùng lãnh đạm, nhắc nhở một câu: "Tức phu nhân đã chết rồi." Giao ước năm xưa cũng không còn giá trị nữa.

Ngay cả khi đã trải qua một thời gian dài, chung quy cũng là muốn chuyển đổi những chuyện năm xưa.

Vũ Gia nghe tất nhiên hiểu được ý tứ của anh, sắc mặt trầm xuống.

Vũ Gia tất nhiên hiểu được ý tứ của anh, sắc mặt trầm xuống. Đoán biết Vũ Gia sẽ phát tác, Y Nhân bỗng nhiên vỗ mông đứng lên, rồi dường như đột nhiên nhớ đến chuyện gì, hỏi: "Lúc trước Tức phu nhân bị Hạ Lan tiên đế tứ hôn cho Liễu Gia rồi có phải không?" Nhớ mang máng, Vũ Gia có đề cập qua như vậy. Bùi Nhược Trần cũng từng nói như vậy.

Vũ Gia già yếu dĩ nhiên liền lộ vẻ ưu thương, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hạ Lan Gia vô tình vô nghĩ, đã phụ lòng phu nhân!" A Tuyết trầm tĩnh, chậm rãi tiếp lời: "Tức phu nhân thì sao, không từng phụ Hạ Lan Gia hay sao?"

Chòm râu của Vũ Gia nhướng lên, tàn bạo mà liếc mắt xoáy sâu vào mặt a Tuyết. Còn chưa kịp nói thì đã bị Y Nhân đoạt mất cơ hội, cô vựng đầu vỗ trán hỏi thăm: "Tức phu nhân còn có một người con trai, là Liễu Sắc, có đúng không?"

Thảo nào trước giờ cứ cảm thấy ba chữ Tức phu nhân này rất quen thuộc. Thì ra đó chính là phu nhân mà Vưu chủ quản nhắc đến.

Cũng là mẫu thân của thiếu niên mù kia.

Y Nhân bỗng nhiên cảm thấy gần gũi. Tiện thể nhớ đến ngày ấy lúc cô vuốt tay Liễu Sắc. Bàn tay hàn ngọc băng lãnh, kiêu ngạo và tuyệt vọng đến mức yếu đuối.

Vì hắn có một mẫu thân vô cùng ưu tú, cho nên cảm thấy tự ti sao?

Hay là, từ nhỏ đã bị các fan của Tức phu nhân dành cho quá nhiều kỳ vọng, nên đã tạo cho hắn một cá tính bạo ngược xung động như vậy?

Quả nhiên, nghe được cái tên 'Liễu Sắc', Vũ Gia 'hừ' lạnh một tiếng đầy khinh miệt, nói: "Liễu Sắc và phụ thân hắn đều giống nhau, một lũ nhu nhược. Hắn không hề có chút thực truyền nào của Tức phu nhân. Nếu nói hắn là con trai của phu nhân, quả thật đã làm nhơ danh của phu nhân rồi."

"Danh dự của phu nhân thì có gì đáng nói?" A Tuyết thình lình chen vào một câu. Khóe môi khẽ nhếch lên, cũng là một giọng điệu khinh miệt: "Bà vì bức bách bá (bác)…Vô Song Đế cưới bà, không ngại liên minh với Viêm Quốc, áp chế bách tính (trăm dân, nhân dân) của ba tòa thành. Bà vì quân đội tổ kiến của mình, dám ngang nhiên đưa ra chiến lược 'Lấy chiến nuôi quân'. Công được một thành thì tàn sát một thành. Sau mười năm chiến loạn, cả thiên triều, mười phần thì hết chín phần đã trở thành bình địa! Xa Nghi Hầu – Liễu Như Nghi chung tình với bà, trợ giúp bà nhiều năm như vậy. Khi bà bị mọi người thân quen xa lánh, vẫn liều mạng tấu thỉnh lên trên xin được cưới bà làm vợ. Thế nhưng Tức phu nhân đã làm thế nào? Bà không cam lòng bị Song Đế cự tuyệt, ngang nhiên dám mưu đồ tạo phản. Khiến cho cả nhà Liễu Gia chỉ trong một đêm đã lâm vào cảnh cửa nát nhà tan!"

"Trong loạn thế, mạng người đáng bao nhiêu! Vốn là 'nhất tướng công thành vạn cốt khô'!" Vũ Gia phẫn nộ phản bác xong lại hồ nghi mà nhìn A Tuyết, lạnh lùng hỏi: "Vô Song Đế đã phong bế ngôn luận, cho đến hôm nay người biết về Tức phu nhân vô cùng ít ỏi. Cho dù có là người lớn tuổi sống vào thời đó cũng chỉ biết Liễu Gia trong một đêm bị người ta trả thù, mất tăm mất tích. Mà chuyện mưu phản cũng thuộc loại thâm cung bí sử. Ngươi chỉ là một vị

khách quan ngoại trẻ tuổi thì làm sao biết được?"

A Tuyết buông mày, không nói. Nhưng Y Nhân lại mỉm cười: Anh quả nhiên là Hạ Lan Tuyết. Nhưng vì nguyên nhân gì mà anh không muốn thừa nhận nhỉ. Bất luận là thế nào, chỉ cần biết anh là Hạ Lan Tuyết là đủ. Còn về phần anh có thừa nhận hay không, Y Nhân cũng mặc kệ.

Nói tóm lại, cô chỉ biết cô với anh đã có hứa hẹn. Còn những chuyện khác, đó là chuyện riêng của Hạ Lan Tuyết, cô không cần phải can thiệp.

"Rốt cuộc thì ngươi là ai?" Vũ Gia không lưu ý đến thái độ của Y Nhân, cứ nhìn chằm chằm vào A Tuyết, gằn hỏi từng câu từng chữ.

A Tuyết cũng không vội trả lời, mà nhìn về phía chân trời xa xăm, nặng nề. Sa mạc mênh mang, ban ngày mà cũng không thấy rõ phương hướng.

Phương xa cát bụi cuồn cuộn.

"Ông có biết vì sao Bacamaha lại được gọi là giải đất tử thần hay không?" Anh nhẹ giọng hỏi.

"Lão phu đương nhiên biết," Vũ Gia ngạo nghễ đáp: "Bởi vì nơi đó bình thường luôn có bão cát. Hơn nữa vị trí địa lý không hẹn mà cùng hợp nhau tạo thành kỳ môn bát quái, rất dễ bị mất phương hướng – -Chỉ có điều tất cả đều đã bị Tức phu nhân khắc phục được. Nếu không lão phu làm sao dám một mình xông vào?"

"Thật sự có thể khắc phục được sao?" A Tuyết mỉm cười, khóe môi cong lên câu dẫn, thậm chí còn có vẻ tà mị khiếp người: "Vậy lưu sa thì sao?" (Lưu sa: Cát chảy, chỉ vùng sa mạc rộng lớn ở phía tây Trung Quốc, vì nơi đó gió thổi mạnh lùa cát chạy thành dòng giống như nước chảy (Sa lưu như thủy))

Lời anh vừa dứt, sắc mặt Vũ Gia liền trở nên cực kỳ khó coi. Con ngựa ông đang cưỡi bỗng hí vang một tiếng rồi cất vó ra sức bỏ rơi ông, sau đó dốc lực tránh xa khỏi lưu sa, chạy về phương xa.

Vũ Gia ứng biến thần tốc. Vào khoảng khắc bị con ngựa bỏ rơi, ông dùng chân trái đạp vào chân phải mượn sức bắn mình lên cao. Vậy mà A Tuyết đột nhiên gây khó dễ, khéo tay túm lấy áo choàng bao lấy Y Nhân, phóng về phía Vũ Gia. Y Nhân bị gói gọn trong chiếc áo choàng, nhanh chóng bay đập vào thân mình một người. Đầu óc còn đang choáng váng chưa kịp hoàn hồn, cô đã nằm trọn trong lòng của A Tuyết.

Mùi hương quen thuộc, thơm ngát, ngay cả mùi son phấn của nữ nhân cũng không thể nào bằng. – - Quả nhiên là mùi thơm cơ thể độc nhất vô nhị, riêng chỉ có Tiêu Dao Vương trêu hoa ghẹo nghuyệt nổi tiếng khắp kinh thành mới sở hữu được.

Y Nhân vừa ngửi được mùi hương quen thuộc này, càng thêm vững tin về thân phận của anh. Nhận định chắc chắn ấy tựa như viên xúc xắc, "ba" một tiếng làm xao động tâm hồn của cô. Đầu tiên, Y Nhân cảm thấy mỹ mãn mà ôm chầm lấy anh. Sau đó vừa mạnh mẽ vừa mềm mại lay lay người anh, ở trong lồng ngực anh nũng nịu: "Tìm được ngươi rồi."

Giống hệt một đứa con nít chơi trò cút bắt khi bắt được bạn chơi của mình.

Bên kia, thân hình Vũ Gia vừa hạ xuống, chân liền lún vào lưu sa. Lưu sa cuộn trào mãnh liệt, nhanh chóng kéo chân ông mất đến mắt cá.

Tình cảnh lúc này quả là thập phần nguy hiểm. A Tuyết căn bản không rảnh để phân tâm. Thế nhưng vừa nghe được lời nói ấp úng dỗi hờn của người con gái trong lòng mình, thâm tâm xao động. Đang lúc chăm chú, thần sắc khẩn trương lại toát ra một luồng tiếu ý.

Chỉ có điều, nàng đang đi tìm ta sao?

Vì sao? Vốn tưởng rằng đem nàng giao phó cho Bùi Nhược Trần là có thể bù đắp cho ước nguyện của nàng. Coi như không uổng phí nàng đã vì hắn mà nảy sinh tình ý.

Vì sao, từ khi nào nàng lại muốn tìm đến ta?

Đang lúc tâm tư thay đổi thật nhanh, thần sắc của A Tuyết cũng thay đổi hoàn toàn.

Phía đối diện, Vũ Gia càng lúc càng lún sâu. Lưu sa càng lúc càng chảy xiết, cuốn theo quanh thân ông toàn là cát đá. Tình cảnh thật sự không thể kéo dài được nữa.

A Tuyết nhanh chóng quyết định, đem Y Nhân đang hệt như con bạch tuộc bám chặt trước ngực anh đẩy ra, nỗ lực làm mặt lạnh mà nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Còn nữa, ta thật sự không phải là người mà cô muốn tìm."

Y Nhân chớp mắt mấy cái, hoang mang nhìn anh, nhưng cũng không hề mở miệng phản bác.

Không thừa nhận thì thôi. Thật sự là không được tự nhiên nha.

Cô hơi ngẩn người. Ánh mắt từ từ nhẹ nhàng dời khỏi gương mặt xa lạ mà quen thuộc. Sau đó liền thấy được Vũ Gia.

Vũ Gia vẫn còn giữ được ngạo khí. Tuy rằng tình cảnh hung hiểm, ông đã phải giãy dụa đến nỗi trừng râu trợn mắt, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Dù thế nào cũng nhất định không chịu kêu cứu.

"Cứu ông ấy đi." Y Nhân nhìn lão gia tử càng lún càng sâu, hầu như không hề suy nghĩ đã muốn đưa tay ra kéo lão lên.

A Tuyết giật kéo cô lại. Nhìn cô như nhìn một con ngốc, nói: "Cứu lão, chúng ta đi được sao. Lẽ nào cô thực sự muốn đi Bacamaha chịu chết hay sao? Người như lão, chết thì chết, còn cứu làm gì?"

"Nhưng ông ấy cũng không thật sự có ý hãm hại chúng ta, đúng không?" Y Nhân quay đầu, thuần khiết nhìn A Tuyết, nói tiếp: "Cho dù có cấu thành tội phạm cũng phải xử theo trình tự, không thể định tội sớm như vậy được."

A Tuyết mặc dù không hiểu tường tận những lời cô nói nhưng cũng biết đại khái ý tứ của cô, chuyển giọng vô cùng chắc chắn nói: "Nếu cô biết trên tay lão rốt cuộc đã dính bao nhiêu máu tanh, cô sẽ không nói như vậy đâu – - Vũ Gia, Võ Tam Thông, là tướng quân đã tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành; là tội phạm mà trên dưới thiên triều đều đang phát lệnh truy nã. Nếu bị chết ở chỗ này cũng coi như ông chết cũng không hết tội. Ông phục hay không phục?"

Câu nói sau cùng, đương nhiên là hỏi Vũ Gia.

Vũ Gia hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn A Tuyết khinh thường. Ánh mắt trắng dã đảo lên, bộ dáng ra vẻ 'Ta là lão nhân gia ngươi đó thì đã làm sao!" Đúng là bộ dáng của một tên vô lại.

"Nhưng, làm như vậy là không được…" Y Nhân thấy thế, chậc lưỡi thầm thì.

Không cách nào có thể nhìn thấy một người cứ như vậy chết trước mặt mình. Dù sao thì Y Nhân vẫn là một người của thời đại văn minh, cho nên cô không thể nào hiểu được kiểu sống báo ân báo oán như của thời đại này.

Cô chỉ biết. Bất luận thế nào thì sinh mệnh của con người, cho dù là thiện hay ác, là tôn quý hay là nhỏ bé, đều phải được tôn trọng.

A Tuyết cúi đầu nhìn Y Nhân. Cô gái luôn luôn biếng nhác kia, lúc này biểu tình lại vô cùng chăm chú. Cô nói phải cứu Vũ Gia, quả thật không phải chỉ là lời nói cửa miệng, mà đúng là chuyện chân chính cô muốn làm.

Hôm nay ngẫm lại, cô cũng chưa từng nói ra cái gì là câu nói cửa miệng.

Một lời nói ra, nhất định làm được.

Ngẫm lại điều này, A Tuyết bất giác lắc lắc đầu. Sau đó tháo đai lưng của mình, buộc một đầu thành một cái thòng lọng ném cho Vũ Gia. Một đầu khác thì buộc vào một tảng đá nhỏ nhô lên cách đó không xa.

"Ngươi tự mình giải quyết tốt đi" Bỏ lại những lời này, A Tuyết kéo tay Y Nhân, cũng không thèm quay đầu lại nhìn mà hướng theo con đường cũ vòng vèo mà đi.

Chú thích của tác giả: Những biểu hiện kỳ quái của Hạ Lan Tuyết, những chương sau sẽ từ từ giải thích, mong mọi người hãy kiên trì.

Mặt khác, lời tự thuật thoạt nhìn tưởng chừng như đơn giản. Thật ra cũng không hề đơn giản. Cho nên, có một số chi tiết nhỏ cũng không nên bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: DỊCH KIẾM

A Tuyết kéo Y Nhân đi một mạch về phía trước. Y Nhân không nói gì, chỉ để mặc anh kéo đi, nhắm mắt làm cái đuôi theo ở phía sau.

A Tuyết cũng không nói gì.

Sa mạc vào đông thật sự khô khan, lạnh đến thấu xương.

Y Nhân đi trọn một đêm, từ lâu đã uể oải đến không chịu nổi. Bước chân tự nhiên chậm lại. Hai người đi một hồi, bước chân của cô đã lảo đảo rồi. A Tuyết hình như nhận ra được, bỗng nhiên dừng bước rồi xoay người, đối mặt với cô, nói: "Ta phái người đưa cô quay về phủ thừa tướng."

Y Nhân mở to hai mắt nhìn anh, lắc đầu.

"Ở đây không có người mà cô muốn tìm đâu. Trở về đi." A Tuyết tiếp tục tận tình khuyên bảo.

Y Nhân vẫn đang mím chặt môi, lắc đầu. Bướng bỉnh mà kiên quyết.

Ánh mắt trong suốt như thủy tinh.

"Ta đã nói rồi. Trên đời này đã không còn Hạ Lan Tuyết nữa. Cô thích Bùi Nhược Trần. Ta tin tưởng hắn sẽ lấy cô làm thiếp, cũng sẽ đối xử tốt với cô." A Tuyết bị ánh mắt chăm chú ấy nhìn đến nỗi cảm thấy lo âu, giọng điệu càng nói càng nhanh.

"Ở đó đâu có giống." Y Nhân nhàn nhạt trả lời.

"Sao lại không giống?" A Tuyết hỏi, "Cô vẫn có thể có một nơi dành cho mình mà. Nhược Trần sẽ khiến cô sống thật thoải mái. Huống chi, cô lại thích hắn như vậy…"

"Cũng bởi vì thích hắn, cho nên không giống." Y Nhân xịu mày, ngắt ngang lời anh. Thần tình đúng là thờ ơ lạnh nhạt mà kết luận, nhưng lại chắc như đinh đóng cột.

Khi không thích một người, thì cho dù hắn làm cái gì cũng không thành vấn đề.

Cho nên Y Nhân có thể tùy ý Hạ Lan Tuyết hắt hủi mình, cũng không thèm để ý mình chỉ là một cơ thiếp trong số rất nhiều cơ thiếp của anh.

Nhưng khi đã thích một người, sẽ trở nên tính toán.

Cho nên, Y Nhân không có khả năng về làm thiếp của Bùi Nhược Trần.

Cô không quan tâm không có nghĩa là cô thật sự để bản thân mình phải chịu oan ức.

"Huống chi, ta đã đáp ứng anh rồi." Y Nhân nhìn A Tuyết, vừa thòng thêm một câu.

Đáp ứng anh, vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ anh. Nên sẽ vì anh bón phân, bắt sâu, chờ anh lớn lên. Lúc nói lời hứa hẹn này, biểu hiện của Y Nhân thật bình tĩnh và giản đơn.

Tựa như thiếu nợ thì phải trả tiền. Hứa thì phải làm – - Đây chính là nguyên tắc của cô.

Mặc dù, nguyên tắc này, rất nhiều người đã không còn coi trọng nữa.

A Tuyết thoáng sợ, nhưng chỉ trong chốc lát. Sau đó thần sắc lại bình tĩnh lại, đang định nghiêm khắc tìm từ mà phủ nhận thân phận của mình. Bỗng nhiên, ở phía xa xa trên sa mạc mênh mông không một bóng người, đột nhiên xuất hiện một đội lạc đà.

A Tuyết nhìn thấy lạc đà, tựa như mèo giẫm phải đuôi vậy. Sắc mặt trong thoáng chốc bỗng trở nên dị thường xấu xí. Anh xoay mạnh người, cũng không để ý đến Y Nhân, lập tức bỏ đi.

Chỉ là, người đi ở đằng xa kia hiển nhiên đã nhìn thấy anh rồi.

Chỉ thấy một người thanh niên mặc trang phục kỵ sĩ bụi bặm đang thúc ngựa chạy đến. Móng ngựa bốc lên, đảo mắt một cái đã chạy đến trước mặt A Tuyết và Y Nhân. Sau đó, hắn lẳng lặng xuống ngựa, không nói hai lời liền khụy gối quỳ xuống trước mặt A Tuyết. Vừa vội vừa mừng nói: "Vương gia, cuối cùng Dịch Kiếm cũng đã tìm được người rồi! Vương gia bình an, thực sự là phúc vận của thiên triều!"

"Ta đã nói rồi, ta không phải là Vương gia." A Tuyết gần như hổn hển, "Các ngươi vì sao còn muốn âm hồn không tiêu tan! Từ nay về sau, Hạ Lan Tuyết đã chết, đã chết rồi, các ngươi không cần tìm ta nữa!"

Nói xong, anh phiền muộn lẩm bẩm: "Lẽ nào thuật dịch dung của ta lại kém như vậy sao?"

Dịch Kiếm nghe vậy, chẳng những không cười, trái lại còn nghiêm trang hồi đáp: "Thuật dịch dung của Vương gia tất nhiên là thiên hạ vô song. Chỉ là khí độ cùng phong thái của Vương gia, làm thế nào cũng không thể che giấu được."

"Ngươi nhận ra thì có gì đáng ngạc nhiên!" A Tuyết trừng mắt liếc Dịch Kiếm, căm giận nói: "Ta kỳ quái chính là, vì sao một cô bé ngốc nghếch thế này mà cũng có thể nhanh chóng nhận ra ta?"

Y Nhân thấy A Tuyết nói đến mình, liền tranh thủ dời mắt khỏi Dịch Kiếm, ngu ngơ mà nhìn qua A Tuyết, hỏi ngược lại: "Ủa, anh có ngụy trang sao?"

Trên mặt vẽ mấy đường lung tung rối loạn, giả bộ làm cho mình xấu đi một chút thì gọi là thuật dịch dung sao?

A Tuyết chết đứng tại chỗ.

Dịch Kiếm nghe thấy thế cũng muốn phì cười, nhưng lại nhẫn nhịn được, vẫn làm một bộ dáng trung trinh nghĩa đảm, nói: "Vương gia. Thích khách ngày ấy đã bị Vương tiên sinh bắt được. Hoàng bang chủ cũng đã dựa theo lời dặn dò của Vương gia, tìm được Thập Nhất bị thất lạc, còn về phần Vương phi – - Thuộc hạ nghe người của phủ thừa tướng nói, nàng…"

"Không cần hỏi thăm nữa." A Tuyết không kiên nhẫn, cắt ngang lời hắn, "Còn nữa, ai bảo các ngươi đi tìm bắt thích khách kia? Thả, lập tức thả!"

Dịch Kiếm giống như đang bị làm khó dễ, do dự nói: "Vương tiên sinh đã thẩm vấn ra chủ mưu phía sau, đúng…"

"Ta biết." Sắc mặt A Tuyết trở nên càng khó coi, ngữ điệu âm trầm nói: "Chuyện này, từ nay về sau không được nhắc lại nữa. Để người nọ tiện thể nhắn cho chủ nhân của hắn, cứ nói, ta đã chết. Từ nay về sau, người làm cho nàng chờ đợi, lo lắng – Hạ Lan Tuyết – sẽ không còn xuất hiện nữa."

Nói xong, anh cũng không chờ Dịch Kiếm nhận lời đã xoay người, phất tay áo mà đi.

Y Nhân hoang mang nhìn theo bóng lưng Hạ Lan Tuyết, vừa quay đầu lại nhìn Dịch Kiếm vẫn còn đang quỳ mãi không chịu đứng dậy. Suy nghĩ một chút bèn đi đến phía trước Dịch Kiếm, ngồi xuống tò mò nhìn người trước mắt.

"Này, ngươi có biết hay không, ngươi rất giống Lương Triều Vĩ đó nha." Cô nói với vẻ hăng hái: "Chỉ có điều, nhìn có vẻ trung hậu hơn Lương Triều Vĩ một tí."

Dịch Kiếm ngẩng đầu, chẳng hiểu gì cả. Người con gái đồng hành cùng Vương gia: Khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt tròn tròn, đen trắng phân minh. Khuôn mặt đoan chính, hàng lông mi hồ điệp chớp chớp. Xuất hiện rất đột ngột giữa vùng sa mạc hoang vu này.

Tựa như không thuộc về thế giới này vậy, đúng là màu trời xanh trong bức tranh thủy mặc.

"Ai là Lương Triều Vĩ?" Dịch Kiếm quả nhiên là người thành thật, cũng là kẻ yêu ai yêu cả đường đi – - Vì tôn kính Vương gia nhà mình, nên tiện thể cũng tôn trọng người bạn đồng hành của Vương gia.

Y Nhân nhếch miệng, biết vấn đề này thật khó mà trả lời. Chỉ đơn giả thở dài, quay về hướng bóng lưng của Hạ Lan Tuyết, bĩu môi, lại hỏi: "Vậy chủ mưu là ai vậy?"

Dịch Kiếm lúc này lại ngậm miệng không trả lời, nhăn mặt nói: "Vương gia nói không được nhắc lại, thuộc hạ sẽ tuyệt đối không nhắc lại. Thuộc hạ không thể vi phạm ý nguyện của Vương gia được."

"Nhưng hắn nói không cho ngươi tìm hắn, ngươi vẫn đi tìm hắn đó thôi." Y Nhân không thể giải được mà hỏi ngược lại, "Như vậy có tính là không vi phạm?"

Dịch Kiếm nghe xong cứng họng, không thể trả lời.

Nhìn cô gái trước mặt, nét mặt hoang mang cũng không giống như đang giả vờ, hình như là thật sự không hiểu – - thật là không thể nhìn ra thật giả.

Cũng may, Y Nhân cũng không thiết tha truy vấn. Dừng một lát, cô cười tủm tỉm tiếp tục hỏi: "Chủ mưu chính là Dung hoàng hậu đúng không?"

"Làm sao ngươi biết?!" Dịch Kiếm kinh ngạc mà kêu lên một tiếng. Đang nói thì cứng họng, hắn lập tức ý thức được bản thân đã lỡ miệng, nhất thời mím chặt miệng thành một đường dài.

Y Nhân ha ha cười, rất tự nhiên mà vươn tay ra: "Ta là Y Nhân."

Dịch Kiếm thật sự là một người thẳng thắn, hiền lành. Y Nhân có cảm giác, cô có thể nói cho hắn biết tên của mình.

Dịch Kiếm đang lúc phiền muộn, nghe được cô tự giới thiệu liền cả kinh: "Người chính là Vương phi?"

Chính là Vương phi mà Vương gia cố ý dặn dò bọn họ phải chiếu cố đó sao?

Dịch Kiếm bèn thi lễ, bàn tay kia, bất luận thế nào cũng không dám nắm lấy.

Y Nhân ngượng ngùng thu tay lại, vỗ vỗ như phủi bụi. Sau đó đứng lên, cất bước đuổi theo hướng Hạ Lan Tuyết vừa bỏ đi…

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6: CÂY HOA HỒNG

Hạ Lan Tuyết đi cũng không nhanh. Anh đã biết bọn Dịch Kiếm nhất định sẽ đuổi theo, nên cũng lười không tiếp tục chơi trò mất tích nữa.

Y Nhân thở hồng hộc mà chạy, cuối cùng cũng vượt qua được Hạ Lan Tuyết.

Chạy đến bên cạnh anh, Y Nhân liền vươn tay, mạnh mẽ kéo cánh tay anh lại, cả người như đọng lại trên người anh – - thở hổn hển.

Tốc độ có thể so với thi chạy một trăm mét nha.

Hạ Lan Tuyết cúi đầu nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nhẫn nhịn, cũng không rũ bỏ.

Chẳng biết tại sao. Bây giờ nhìn thấy Y Nhân, anh lại có cảm giác như gặp được người thân.

Có thể nói là người thân thì Hạ Lan Khâm mới đúng là người thân của anh. Hạ Lan Thuần cũng là người thân, thậm chí Dung Tú cũng là tẩu tẩu của anh.

Nhưng bọn họ lại có vẻ xa xôi như vậy. Bọn họ ngồi trên đại điện xanh vàng rực rỡ, ung dung đẹp đẽ cao quý, tựa như thần tiên.

Chỉ có thể mong muốn, không thể với tới.

Nhưng người bên cạnh này dường như rất mơ hồ, dường như là người không đúng tí nào nhưng lại giản dị thân thiết, đối với anh không rời không bỏ.

"Thật ra, nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi." Bị Hạ Lan Tuyết kéo đi một hồi, Y Nhân quay qua thở dốc, không đầu không đuôi nói một câu.

Khi nói câu này, cô vẫn nhìn chăm chú vào phía trước, thần sắc bình tĩnh như nước.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người một lúc, sau đó quay đầu căm tức mà nhìn Dịch Kiếm đang theo sát phía sau. Dịch Kiếm vội vã xua tay, sợ hãi giải thích: "Vương gia, tuyệt đối không phải do thuộc hạ nói!"

Hạ Lan Tuyết tất nhiên không tin, vẫn đang trừng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của Dịch Kiếm. Y Nhân cố bình lặng hơi thở, tiếp tục nói: "Nàng đã là hoàng hậu rồi, không phải sao? Thân là hoàng hậu thì sẽ có một số chuyện không thể tự chủ được. Anh không nên quá đau lòng."

Đau lòng đến nỗi không chịu thừa nhận bản thân.

"Ta không đau lòng." Hạ Lan Tuyết rốt cuộc không dùng ánh mắt mưu sát Dịch Kiếm nữa, quay đầu lại rầu rĩ mà nói.

Dịch Kiếm nhanh lẹ dùng tay áo lau mồ hôi, thở phào một hơi.

"Sẽ khiến lòng bị tổn thương." Tầm mắt của Y Nhân đảo qua Hạ Lan Tuyết, cực kỳ nghiêm túc phản bác: "Anh có thích nàng không, chỉ cần thích thì sẽ đau lòng. Ta hiểu mà."

Người không thể chung đụng, vĩnh viễn sẽ không tổn thương anh.

Còn người tổn thương anh sâu sắc nhất, thường lại là người anh yêu thương nhất.

Hạ Lan Tuyết không nói, yên lặng đến nửa ngày mới mở miệng: "Từ nay về sau sẽ không thích nữa. Thật ra, từ khi rời khỏi kinh thành, ta cũng đã quyết định buông xuống rồi."

Nhưng lại tìm một cách rời bỏ khổ sở đến như vậy, có phải là đã thật lòng buông bỏ rồi không?

Y Nhân vừa cười tủm tỉm vừa liếc mắt nhìn anh, hiểu rõ nhưng dường như lại quá hời hợt.

Tựa như thật sự đã bị lý do thoái thác của Hạ Lan Tuyết thuyết phục rồi. Nhưng con ngươi lại trầm tĩnh một cách khó hiểu.

Lần đầu tiên, Hạ Lan Tuyết có cảm giác bị người ta nhìn thấu. Cảm giác đó thật kỳ quái, buộc anh phải tiếp tục biện bạch: "Kỳ thật với Dung Tú, vẫn là do ta một lòng tình nguyện. Lúc trước nàng nhập cung, ta vốn đã có thể ngăn cản nhưng ta không làm. Là ta tổn thương nàng trước. Nàng đối với ta thế nào, cũng rất đáng."

Y Nhân nhạt nhẽo nhìn anh, nghe mà làm như không nghe.

Dịch Kiếm theo ở phía sau, bởi vì khoảng cách rất gần nên đều nghe rõ tất cả.

Trên mặt, tràn ngập ngạc nhiên.

Không ngờ có một ngày Vương gia sẽ chủ động nói chuyện với một nữ nhân khác về Dung hoàng hậu.

Mà chuyện này, bất luận là ở Tiêu Dao Vương phủ hay là toàn bộ Thiên triều đều từng là đề tài cấm kỵ đối với mọi người.

Vương phi này quả nhiên là người đặc biệt.

Dịch Kiếm âm thầm nhận định. Trong lòng bỗng nhiên có một phần tôn kính đối với Y Nhân.

Ở phía trước, giọng nói của Hạ Lan Tuyết vẫn đang vang lên.

“Ta cũng hiểu ý đồ của nàng. Cho dù ta có rời bỏ kinh thành, chung quy vẫn không thể bảo chứng được lợi ích của Dung gia. Chỉ có khi nào ta chết đi, Hoàng thượng mới không còn nghi kỵ Dung gia nữa. Đến lúc đó mới có thể bảo hộ được tính mệnh của toàn gia bọn họ – - Nàng quả thật là bất đắc dĩ.”

“Thế nhưng, Y Nhân, ta cũng là con người. Khi ta biết thích khách chính là do người mà ta dốc hết cuộc đời còn lại để bảo hộ, phái đến. Ta cũng đã rất đau lòng. Ta cũng đã phẫn nộ. Ta cũng muốn hủy diệt tất cả – - Bọn họ, đại ca mà ta tôn kính nhất, nữ nhân mà ta yêu thương nhất, Thiên triều phồn hoa và yên vui mà ta đã dồn hết tâm huyết! Ta không thể trừ bỏ bọn họ, chỉ có thể hủy diệt chính mình. Ngoại trừ nhẫn, ngoại trừ bỏ mặc, còn có thể làm thế nào đây!”

Đối với việc Hạ lan Tuyết nhất thời thất thố, Y Nhân cũng không hề cười nhạo chút nào, cũng không kích động hay kinh ngạc. Chỉ là sự không quan tâm hơn thua không gì sánh được nhìn anh. Đôi mắt thanh thuần chiếu rọi gương mặt tái nhợt mà ửng hồng của Hạ Lan Tuyết, rất an tĩnh.

Anh đưa tay tháo bỏ lớp ngụy trang. Ánh nắng chiếu rọi lên dung nhan quyến rũ. So với trước đây còn có vẻ mạnh mẽ hơn vì rám nắng đại mạc.

Cùng thê lương.

Mặt mày mộc mạc. Đáy mắt bị ưu thương xâm nhập.

“Nhưng anh chính là Hạ Lan Tuyết.” Y Nhân rốt cuộc mở miệng, “Anh sống, nếu không thể là bản thân chân thực, vậy thích cải trang lắm sao.”

“A Tuyết cũng là ta.” Hạ Lan Tuyết nói, “Mấy ngày nay ta lấy thân phận A Tuyết làm một người bình thường, cảm giác rất tốt.”

“Hạ Lan Tuyết cũng được. A Tuyết cũng được. Dù sao ta cũng sẽ nương tựa vào anh.” Y Nhân cười ha ha, rồi phụng phịu nói: “Trên đời này ta không có năng lực sinh tồn đâu. Anh đã đáp ứng ta rồi. Phải cho ta ăn, cho ta ở. Anh không được nuốt lời đâu.”

“Y Nhân, cô phải trở lại.” Dừng bước, Hạ Lan Tuyết quay mắt nhìn về Y Nhân. Lần đầu tiên dùng giọng nói chân thành không gì sánh được, nói với cô.

Lúc anh nghiêm túc, giọng nói có một lực hấp dẫn mê người, mê đến mức muốn nghe theo lời anh.

“Ta sẽ không nuốt lời.” Y Nhân bình thản mà kiên định trả lời.

Hạ Lan Tuyết ngắm nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cuốn trên cánh tay mình.

Bàn tay nhỏ bé tròn trịa, nắm vào tay rồi, vừa vặn chạm đến điểm ôn nhu nhất trong tận đáy lòng.

“Được, chỉ cần cô không đổi ý. Ta nhất định sẽ nuôi cô suốt đời, bảo vệ cô một đời.”

Hạ Lan Tuyết cười rạng rỡ. Nụ cười đó vô cùng tươi đẹp, vô cùng rực rỡ, thổi bay vẻ lo lắng trong nhiều ngày qua, “Nhưng từ một Vương phi ăn ngon mặc đẹp trở thành một nông phụ bình thường, cô có cam tâm không?”

“Không sao.” Y Nhân cũng tươi cười sán lạn không kém, không có đến một tia lo lắng.

“Hình như cô không giống lúc trước nhỉ. Lại còn nói không sao nữa.” Hạ Lan Tuyết giống như bị cô lây nhiễm, ngúc ngoắc ngón tay gõ gõ cằm, nói như thật.

“Bởi vì, hình như ở đây, ta đã tìm được cây hoa hồng rồi.” Y Nhân cũng làm như thật mà trả lời.

“Cây hoa hồng?”

“Tiểu Vương Tử nói. Trong thiên hạ có rất nhiều cây hoa hồng, giống như bầu trời có rất nhiều tinh cầu. Trong mắt anh bọn chúng đều một dạng giống như nhau. Chỉ đến khi nào có một cây hoa hồng trong số đó là do tự tay anh chăm nuôi thì nó sẽ trở thành độc nhất vô nhị. Khi nó lớn lên, cho dù cây hoa hồng đó ngốc nghếch hay tinh khôn thì nó vẫn thật sự đặc biệt. Cho nên, bầu trời cũng trở nên không còn giống như lúc trước nữa.” Y Nhân ngửa đầu, nhìn bầu trời sáng sủa trên cao, nhàn nhạt nói tiếp, “Ta từ trước luôn có cảm giác, bầu trời này đúng thật là không có quan hệ gì với mình, bởi vì nó không có cây hoa hồng của ta. Bây giờ, nó đã không giống như trước nữa.”

“Tiểu Vương Tử? Là Vương tử của nước nào? Băng Quốc, Viêm Quốc hay là Lưu Viên?” Hạ Lan Tuyết giật mình hỏi, “Cây hoa hồng là hoa gì vậy?”

“Thì là hoa hồng đó.” Y Nhân tủm tỉm cười, trả lời, sau đó vọt ra, nhảy lên phía trước.

“Thì ra là cây hoa hồng.” Hạ Lan Tuyết ở phía sau lẩm bẩm nói, “Loài hoa rất bình thường mà. Vương phủ cũng có. Nếu cô thích ta cho cô một chậu.”

Tự nói xong, anh quyết định thật nhanh, xoay người hướng về Dịch Kiếm đang đứng đờ ra ở phía sau, dặn dò: “Đi tìm một chậu hoa hồng đến đây!”

Dịch Kiếm đứng thẳng người, nghe xong mệnh lệnh thì vẻ mặt nhăn nhó. Đang giữa mùa đông, làm gì có hoa hồng?

Hắn tìm ra manh mối, sau đó lau mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 7: THỜI CUỘC

Đại lục dị thế

Trên một đại lục không rõ không gian, từng có ba vị vua của ba nước lớn, hàng năm đều tranh đấu. Đó chính là Thiên Triều, Viêm Quốc và Băng Quốc. Mà Doanh Tộc ở hải ngoại và nước Lưu Viên luôn lánh sự đời, tuy rằng cũng là những thế lực rất lớn nhưng vì lý do địa lý nên ít xuất hiện.

Tạo thành một ngũ giác cân đối trên thế giới.

Cho đến một ngày kia, Thiên Triều bỗng phát sinh nội loạn, sau đó rơi vào một thời kỳ dài hỗn loạn đến năm mươi năm. Viêm Quốc cũng bị bệnh dịch tập kích, không rảnh xâm lược. Còn Băng Quốc, cho đến nay chỉ có nữ tử được làm vua, vốn không có ý gây chiến loạn – - Kể từ đó, thế giới trái lại có được một thời hòa bình chưa bao giờ có.

Đương nhiên, thời kỳ hòa bình này cũng chỉ là giữa các quốc gia với nhau mà thôi.

Một thời gian sau, nội loạn trong Thiên Triều càng ngày càng nghiêm trọng. Chư hầu các nơi căm giận phấn khởi. Lúc đó, hiển hách nhất chính là Nạp Lan gia vốn thuộc hoàng thất. Thứ nhì là đại tướng quân Ngô Dong của Thiên Triều. Hạ Lan gia là hoàng thân, liên hợp với Liễu thư văn Thế phủ Liễu Gia, cũng có một thế lực nhất định nhưng chưa đủ năng lực thống nhất thiên hạ. Xuyên suốt thì cục diện trước sau vẫn ở thế vây hãm lẫn nhau.

Dịch bệnh của Viêm Quốc đã dần dần được khống chế, thực lực quốc gia từ từ được khôi phục. Lúc đó, quân vương của Viêm Quốc là Viêm Hạo, minh mục trương đảm (trắng trợn, không kiêng dè) mà phát ngôn: Trong vòng một năm, sẽ thôn tính Thiên Triều.

Trong tình thế như có lửa cháy đến chân mày, Thiên Triều xuất hiện hai người kinh tài tuyệt diễm: một người, chính là thiếu chủ trước kia của Hạ Lan Gia – Hạ Lan Vô Song, người còn lại chính là một nữ tử từ trên trời giáng xuống, xinh đẹp tuyệt luân, trí mưu vô song, người ta thường gọi nàng là Tức phu nhân.

Hạ Lan Vô Song dùng chân thành đối nhân xử thế, rất biết nhìn người, cũng rất biết dùng người hầu, thủ hạ của ông nhân tài đông đảo, hơn nữa còn nhân hậu công bình, thu phục được lòng dân.

Lúc đó, Hạ Lan Vô Song còn có một người bạn thân, nhan sắc xinh đẹp động lòng người, cũng rất có mưu lược. Vào thời đó, người ta đều hợp xưng hai người bọn họ là 'Thiên Triều song kiệt'. Người đó chính là đương gia tân nhậm của Liễu Gia, Liễu Như Nghi.

Biên thành, một gian phòng trong khách sạn bình dân cũ nát, dưới ánh nến bất định, nhóm người Dịch Kiếm canh giữ ở bên ngoài, Hạ Lan Tuyết và Y Nhân ngồi bên bàn.

Hai chén nước chè xanh trên bàn đã nguội lạnh.

Hạ Lan Tuyết gõ gõ những ngón tay thon dài xuống cạnh bàn. Ngọn nến lung linh rung động.

"Thật sự thì Tức phu nhân xuất hiện như thế nào?"

Hiếm khi có việc gây được cho Y Nhân hứng thú đến thế. Hạ Lan Tuyết cũng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, giọng nói êm tai tiếp tục vang lên: "Hai mươi ba năm trước, Hạ Lan Vô Song và Liễu Như Nghi cải trang xâm nhập qua biên giới của Viêm Quốc. Bọn họ đang uống rượu trong tửu điếm ở ngoại ô Viêm Quốc thì đột nhiên có người đi tới muốn ngồi cùng bàn. Người nọ dáng vẻ tuấn tú bất phàm, xinh đẹp vô song. Hơn nữa, lời nói còn bộc lộ vẻ cơ trí, lý giải rất kỳ quái nhưng cũng rất tuyệt diệu. Ba người vừa gặp đã thân, tiện đà kết bái. Người nọ, chính là Tức phu nhân nữ giả nam trang."

Y Nhân chậc lưỡi: Cảnh này thật là quen nha, nhân vật phong vân, một khi kết bái, thống nhất thiên hạ rồi lại dây dưa tình ái.

Đoán chừng Tức phu nhân trước khi xuyên không cũng là một nữ giả nam trang rồi.

"Bà có từng nói qua bà từ đâu tới hay không?" Y Nhân bất khuất, lần đầu tiên truy hỏi kỹ càng sự việc.

Hạ Lan Tuyết hơi giật mình nhìn cô, sau đó tâm bình khí hòa mà trả lời: "Không có. Lai lịch của Tức phu nhân vẫn nằm trong vòng bí mật. Năm đó, Vô Song Đế cũng muốn biết bà đến từ đâu. Trong yến hội đã chuốc cho bà uống rất nhiều rượu. Sau đó hỏi Tức phu nhân, câu trả lời của Tức phu nhân vẫn là…."

"Là cái gì?"

"Bà nói: Nơi nào có ngươi, nơi đó chính là cố hương." Hạ Lan Tuyết trầm giọng nói: "Tức phu nhân đối với Vô Song Đế, quả thật là tình căn thâm chủng (tình cảm sâu nặng)."

"Lúc đầu kề vai chiến đấu, tư thế oai hùng, phấn chấn bừng bừng. Anh hùng mỹ nhân, là một đôi ngọc bích, vốn dĩ nên hạnh phúc mỹ mãn cùng nhau. Không ngờ, đến lúc cuối cùng, lại cùng nhau chết đi, trở thành hai oan hồn lang thang, quấn quýt bên nhau."

Y Nhân chớp mắt mấy cái, hiển nhiên đối với lời cảm thán mà Hạ Lan Tuyết vừa thốt ra không được hiểu cho lắm.

Thế nhưng, bất luận quá trình như thế nào, kết cục cũng đã được định rồi!

"Vô Song Đế sau khi qua đời liền truyền ngôi vị hoàng đế cho đệ đệ của ông, cũng chính là phụ vương của ta, Hạ Lan Vô Hạ. Sau khi phụ vương lên ngôi, việc làm đầu tiên chính là phong tỏa tất cả những ghi chép cũng như ngôn luận thuộc về Tức phu nhân, đồng thời tiêu diệt vây cánh liên can đến Tức phu nhân. Đó cũng là nguyên nhân vì sao hai mươi năm sau, ngày hôm nay thế nhân không còn bao nhiêu người biết đến Tức phu nhân."

Y Nhân cũng không hiểu rõ cách làm của Hạ Lan Vô Hạ, nhưng thấy được thái độ của Hạ Lan Tuyết đối với Tức phu nhân thì cũng hiểu, dường như bà đã làm ra rất nhiều việc không thể chấp nhận.

"Nhưng chuyện triều đình đâu có liên quan gì đến chúng ta. Không nói cũng được." Sau khi Hạ Lan Tuyết kể sơ lược về Tức phu nhân liền ngưng ngay trọng tâm của câu chuyện, tùy ý nói: "Không còn sớm nữa, ngủ đi."

Thật ra Y Nhân vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ lý giải. Ví dụ như vì sao Hạ Lan Tuyết đã gánh vác tất cả cho Dung gia mà Dung Tú vẫn muốn trừ khử anh? Ví dụ như Bùi gia vì sao lại bán đứng Tức phu nhân, Bùi Nhược Trần đến tột cùng là đã dự đoán được điều gì rồi? Ví như Liễu Sắc, hắn để Vưu chủ quản lẻn vào cung, rốt cuộc là vì cái gì? Ví dụ như, Hoàng bang chủ, người đã cưới Thập Nhất, có đúng là thuộc hạ của Hạ Lan Tuyết hay không? Lại ví dụ như – - Điều gì đã khiến cho huynh đệ trong lúc đó lại như nước với lửa, luôn nghi kỵ lẫn nhau?

Thế giới phức tạp như vậy, mà con người của cô từ trước đến nay vẫn sống hết sức đơn giản.

Không nghĩ ra, thì tức là không có cách gì suy nghĩ ra.

Nghe Hạ Lan Tuyết nói như vậy, cô cũng chỉ ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Đi ngủ. Chúc ngủ ngon."

Đúng là nên đi ngủ thôi, mệt mỏi lắm rồi.

Vừa rồi ngồi xe cưỡi ngựa khốn đốn, biến cố lại không ngừng xảy ra, Y Nhân từ lâu đã uể oải không chịu nổi rồi.

Cô đứng lên, lảo đảo mà nhìn một vòng chung quanh gian phòng khách sạn. Cuối cùng cũng thấy bên cạnh có một chiếc giường lớn đã được chuẩn bị, buông sẵn mùng màn. Lúc này không nói hai lời nữa, dùng cả tay cả chân mà bò lên giường, nằm xuống gối, cuốn chặt chăn bông như một cái kén nhộng. Hầu như chỉ trong tích tắc đã chìm vào giấc mộng.

Hạ Lan Tuyết thấy vậy cũng không thể trách, vẫn còn đang ngồi bên cạnh bàn. Ngón tay lướt qua viền ly, nghiêng đầu nhìn cô. Khóe môi khẽ cong thành một nụ cười đầy vẻ cưng chiều. Nhưng mặt mày vẫn trầm tĩnh như hồ nước.

Bất luận là lúc nào, cô cũng đều không hề phòng bị gì đã có thể lập tức chìm vào giấc ngủ, ngọt ngào tựa như một đứa trẻ.

Trong lòng anh, quả nhiên không hề lo lắng chút nào, quả nhiên là bằng phẳng như vậy. Không chỗ nào quý, không chỗ nào cầu.

Còn bản thân thì sao?

Hạ Lan Tuyết đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa, sau đó giật mở cánh cửa.

Dịch Kiếm nãy giờ vẫn canh giữ ở bên ngoài, cuống quýt quỳ xuống, vừa vấn an vừa nói: "Vương gia."

"Người nọ thực sự bị Vương tiên sinh bắt được sao?" Hạ Lan Tuyết trầm giọng hỏi.

"Vâng. Vương tiên sinh đã xuống núi, đang vượt đường xa đến đây." Dịch Kiếm cung kính nói: "Vương tiên sinh tiện thể nhắn lại với Vương gia rằng, lấy lui làm tiến, mọi chuyện để sau mới tính."

"Biết rồi." Hạ Lan Tuyết khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Thích khách kia cứ thả đi. Để hắn trở về nói với Hoàng đế, khi ta biết Tiểu Dung phái người đến ám sát ta thì ta đã khổ sở thế nào, đau đớn thế nào, cuối cùng quyết định mai danh ẩn tích."

"Chưa đầy nửa tháng, mọi người đều sẽ biết Dung hoàng hậu vì bảo toàn Dung gia mà phái người đến ám sát Tiêu Dao Vương. Từ nay về sau Tiêu Dao Vương mai danh ẩn tích." Dịch Kiếm khom người nói, "Vương gia yên tâm. Trong vòng ba tháng, thuộc hạ sẽ không xuất hiện trước mặt Vương gia, sẽ không làm bại lộ hành tung của Vương gia đâu."

"Không thể nói là bại lộ hay không. Dù sao nhất cử nhất động của chúng ta đều đã bị người ta giám thị. Ngươi cứ canh giữ ở xung quanh ta như trước là được. Càng làm như không có gì càng khiến người đó thêm hoài nghi mà thôi." Hạ Lan Tuyết bình tĩnh dặn dò, "Ta chỉ muốn nói cho người đó biết, ta thật lòng muốn quy ẩn, như vậy là đủ rồi."

"Chỉ có điều, Vương gia làm sao biết được, thích khách kia không phải do Hoàng hậu phái đến mà là Hoàng đế muốn vu oan?" Dịch Kiếm cuối cùng cũng cẩn thận hỏi ra điều thắc mắc trong đáy lòng của mình.

“Hắn nào biết đâu rằng, nếu Tiểu Dung muốn giết ta, hà tất phải phái thích khách. Chỉ cần nàng nói một câu, ta sẽ nguyện lòng chết vì nàng.” Hạ Lan Tuyết nói xong, khóe mắt toát ra một tia tà mị, âm lãnh đến cực điểm, “Hoàng huynh, đừng bức người quá đáng. Ta cũng không thể nhẫn nhịn được bao lâu nữa đâu.”

Dịch Kiếm ngửa mặt nhìn toàn bộ khí chất hơi bị biến đổi của Tiêu Dao Vương, cũng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, ngược lại, còn có vẻ mừng rỡ một cách khó hiểu, mừng rỡ lẫn ngưỡng mộ.

Đây mới chính là Tam Hoàng tử anh tài chấn thiên hạ, mười hai tuổi đã khẩu chiến với Chư học sĩ, đại sư chấn phật học.

Đây mới chính là Tiêu Dao Vương mười bảy tuổi đã đi sứ sang Băng Quốc, vẫn nói cười ngạo mạn trong hiểm cảnh, trừ khử được họa chiến tranh, khiến nữ vương Băng Quốc vô cùng ái mộ, không tiếc muốn gả cho người.

Đây mới chính là Hạ Lan Tuyết hăng hái, quỷ thần đều không thể ngăn cản. Người mà năm năm trước đã từng đứng trên đại điện Thiên Triều, quay về phía nữ nhân mà mình yêu thích, nói rõ từng câu từng chữ ‘Nếu y phụ nàng, ta sẽ thu hồi giang sơn này’.

Dịch Kiếm gần như muốn cảm tạ Hoàng đế vì y đã làm chuyện thừa rồi.

Nếu không phải y phái người đến thăm dò Vương gia, nếu không phải y có ý muốn gây xích mích, ly gián mối quan hệ giữa Vương gia và Dung hoàng hậu thì làm sao hắn có thể nhìn thấy lại phong thái tuyệt thế đó của Vương gia?

“Còn một việc nữa.” Dừng một chút, lúc Dịch Kiếm chuẩn bị xoay người muốn thối lui thì Hạ lan Tuyết lại mở miệng, “Phải bảo hộ nàng thật chu đáo.”

“Nàng?” Dịch Kiếm ngẩn người, đảo mắt nhìn quanh, rất tự nhiên mà dừng lại trên hình hài tròn trịa của Y Nhân đang nằm trên chiếc giường lớn, lập tức hiểu rõ, nói: “Vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực bảo hộ Vương Phi. Nếu nàng xảy ra chút sai lầm nào, thuộc hạ xin dâng đầu tạ tội.”

“Không cần, đối với nàng như đối với ta là được.” Hạ Lan Tuyết nhàn nhạt nói xong, vừa nói vừa xoay người, lại như nhớ đến cái gì, hỏi tới: “Hoa hồng đâu?”

Dịch Kiếm cúi đầu, kích động lau mồ hôi.

Lúc Y Nhân tỉnh lại, Hạ Lan Tuyết vẫn đang ngồi bên cạnh bàn, dường như suốt đêm qua cũng không hề động đậy.

Cô ngồi dậy, rất không lịch sự mà vươn vai vặn mình, lại rất lễ phép lên tiếng chào hỏi: “Chào buổi sáng.”

Sau đó, cô dùng nắm tay dụi dụi mắt. Chờ đến khi nắm tay mở ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh đỏ tươi, đỏ thẫm và hồng phấn.

Hạ Lan Tuyết nhàn hạ đem giỏ trúc đặt lên giường, nói với vẻ rất thờ ơ: “Là do Dịch Kiếm chuẩn bị, nhưng chỉ là giả mà thôi. Đến mùa hoa nhất định sẽ tìm hoa thật về cho cô.”

Y Nhân bừng tỉnh, lại dường như không hề nghe thấy, chỉ ngạc nhiên nhìn vòng hoa trong giỏ trúc trước mặt. Đóa hoa được cuốn bằng tơ lụa, rất kiều diễm, rất thật. Dường như còn có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt đang tỏa ra y như hoa thật nữa.

“Thế nào?” Thấy Y Nhân thật lâu rồi mà vẫn không nói gì, Hạ Lan Tuyết nhướng mày nheo mắt, bũi môi nói: “Vui mừng đến mức choáng váng rồi à? Hay là chê bai vứt bỏ vì nó chỉ là giả?”

Y Nhân lúc này mới ngẩng đầu, chộp lấy giỏ trúc ôm vào trong lòng. Sau đó liền trưng bày một nụ cười tươi sáng rạng rỡ, ngay cả ánh nắng ban mai cũng không thể sánh kịp, điềm đạm nói: “Cảm ơn.”

Lúc này lại đến phiên Hạ Lan Tuyết bắt đầu run sợ.

Anh vốn không biết, một người khi cười, lại có thể tươi sáng rực rỡ đến thế. Dường như có một sợi dây bí ẩn quấn quýt thắt chặt hoàn toàn trái tim. Không hề có ngụy trang, ngay cả một chút giả dối hay rụt rè cũng không có.

Sao lại có thể có nhiều sức cuốn hút đến như thế.

Ngay cả gian phòng ảm đạm này cũng sáng sủa lên hẳn.

Anh bỗng nhiên nhớ ra. Rất lâu rồi trước đây, anh đã hao hết tâm tư, gần như liều cả tánh mạng để mang Tuyết chi về cho Dung Tú. Khi cõi lòng anh tràn ngập ước mơ mà đến trước mặt nàng trao tặng, Dung Tú chỉ cười, có thể là hơi kích động một chút. Nhưng dáng vẻ tươi cười đó, quả thật là cao quý, quả thật rất hàm súc, vậy mà lòng biết ơn lại keo kiệt nhỏ bé như thế.

Còn cô gái trước mặt anh bây giờ, chỉ cần một vòng hoa đã có thể đổi được sự cảm động và mừng rỡ thật sự của nàng.

Y Nhân rất dễ dàng thỏa mãn. Niềm hân hoan của cô khiến Hạ Lan Tuyết không hiểu sao lại bừng tỉnh: Mình cho nàng quá ít, thật sự không xứng đáng với nụ cười của nàng.

Thế nhưng, với Y Nhân mà nói, suy nghĩ của cô bây giờ lại rất thuần phác: Hạ Lan Tuyết thật đáng yêu quá, dĩ nhiên tin tưởng rằng hoa hồng chính là hoa hồng. Chỉ có điều, chăm sóc viên cũng rất cần thiện tâm, hiếm có, rất hiếm có.

Cho nên, cô cười đến vui sướng như thế, cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: BÌNH THƯỜNG

Lúc đến Tuy Xa và sắp xếp ổn thỏa rồi, Hạ Lan Tuyết từng hỏi Y Nhân ba vấn đề kỳ quái.

Thứ nhất, cô có còn băn khoăn về Bùi Nhược Trần hay không?

Thứ hai, nếu Bùi Nhược Trần xảy ra chuyện, cô không lo lắng hay sao?

Thứ ba, nếu có một ngày, anh và Bùi Nhược Trần đối địch, Y Nhân sẽ đứng về phía nào?

Ngay lúc đó Y Nhân chỉ dịu dàng nhìn anh, dù thế nào cũng nói không ra lời. Mãi hơn nửa ngày cô mới nặn ra được một câu: "Vì sao việc đó lại xảy ra được?"

Sau khi rời khỏi khách sạn bình dân, Hạ Lan Tuyết lại biến mình thành A Tuyết, đến ở trong một thôn trang nhỏ ở biên trấn Tuy Xa, dựng y quán.

Lúc mở y quán, tất nhiên cũng không phải là tiệc khai trương nổ pháo đại cát gì — Ở vùng xa xôi hẻo lánh này, y quán đơn giản chỉ là một nhà tranh chỉnh tề, trước cửa bày biện rất nhiều dược liệu. Nhưng cũng không phải loại thuốc trân quý gì, tất cả đều do Hạ Lan Tuyết tự mình hái về.

Hạ Lan Tuyết tất nhiên chưa từng học qua y thuật chuyên môn, nhưng từ nhỏ anh đã là thiên tài, rất ham đọc, cũng đọc rất nhiều sách, về phương diện y học cũng có học qua. Hơn nữa, ngày thường vẫn hay tiếp xúc với các thái y nổi danh một thời. Lâu dần tựa như mưa dầm thấm đất, tài y thuật tự nhiên còn cao minh hơn cả thầy lang trong dân gian nhiều.

Cho nên, từ khi bắt đầu khai trương, anh lập tức được mọi người trong thôn xóm nhiệt liệt hoan nghênh.

Còn gã tùy tùng Dịch Kiếm, sau khi thấy Hạ Lan Tuyết đã dàn xếp ổn thỏa rồi thì mất tăm mất tích, ít nhất thì Y Nhân đã không còn gặp lại hắn nữa.

Không có người hầu, không có nhà cao cửa rộng, ra vẻ cũng không có tiền – -

Cô phát hiện, ở thời này, làm đại phu thật sự rất nghèo. Bất luận là loại bệnh phức tạp thế nào đều chỉ lấy một số bạc ít ỏi. Hơn nữa, cũng không giống như thời đại của cô, tuyệt đối tận sức tăng thêm thu nhập.

Y Nhân lúc này mới từ những việc từng niếm trải qua mà cảm nhận được thế nào gọi là nhân gian khó khăn.

Hạ Lan Tuyết vốn không có ý để cô quản công việc gia đình, nhưng phòng trong phòng ngoài cũng chỉ có hai người bọn họ. Thỉnh thoảng anh quá bận, việc lo ba bữa ăn trong ngày cũng phải đến tay cô.

Trên bàn bày la liệt những đồng tiền. Hạ Lan Tuyết cũng không quản lý tài sản. Mỗi khi có thu nhập anh đều thuận tay đặt trên mặt bàn, khi cần dùng thì lấy.

Với người đã quen cầm những tờ ngân phiếu giá trị, từ khi ra đời liền tiêu tiền như nước, thì với số tiền lẻ như vậy quả thật là không đúng mực.

Y Nhân có thể hiểu được.

Cũng may Hạ Lan Tuyết cũng rất hiếm khi gặp phải tình trạng không có cơm ăn. Tốt xấu gì thì anh cũng từng là một Vương gia.

Thế nhưng nấu cơm, chính là một chuyện vô cùng thống khổ.

Một buổi sáng sớm, Y Nhân từ trong phòng đi ra vừa ngáp dài, ngắm nghía căn phòng đối diện: Chăn bông trên giường đều đã được gấp gọn gàng. Hạ Lan Tuyết đã rời giường rồi.

Qua cửa sổ giấy, cô nhìn ra bên ngoài: Đám sương mù mùa đông đã dần dần tan đi. Hạ Lan Tuyết đang đứng một mình trong đình viện đầy cỏ hoang thê lương. Những ngón tay thon dài đang loay hoay phơi dược thảo nhặt dược liệu. Tư thái rảnh rỗi nhàn hạ. Bộ dáng cũng rất yên lặng.

Y Nhân quay đầu nhìn khắp căn phòng tìm kiếm thức ăn – - Không có gì có thể trực tiếp bỏ vào miệng cả. Xem ra, hôm nay Hạ Lan Tuyết lười biếng, muốn ỷ lại cô rồi.

Đợi một lúc, Vương đại thẩm nhà bên xắn tay xắn áo đi tới. Nhìn thấy Hạ lan Tuyết thì vô cùng thân thiết chào hỏi: "Đã ăn gì chưa?"

Y Nhân nghe được tiếng nói, thập thò trong nhà tranh nhỏ liếc mắt rình mò. Nhìn thấy Vương đại thẩm, cô cười ngọt rồi rụt đầu vào.

Thấy thế, Vương đại thẩm chóp chớp mắt bỡn cợt: "Cô có phải là đàn bà có chồng hay không vậy, không biết nấu cơm nấu nước gì sao?"

Hạ Lan Tuyết chỉ cười không nói, tỏ vẻ ta đây là một quân tử chân chính.

"Cậu đó nha, đối xử với nương tử quá tốt đi. Cứ tốt như vậy rồi sau này sẽ có rất nhiều cô nương muốn cướp cậu về luôn đó." Còn người hậu đậu như Y Nhân, suốt ngày lười biếng, sớm đã bị cô ba dì cả ghét bỏ rồi.

Hơn nữa, Hạ Lan Tuyết sau khi ngụy trang vẫn là bộ dáng trêu hoa ghẹo nguyệt như trước.

"Lần trước, Trần cô nương đó, A Tuyết thấy sao?" Vương đại thẩm lại hỏi: "Cô nương đó rất khéo tay, làm thức ăn ngon lắm nha."

"Tôi có Y Nhân là đủ rồi." Hạ Lan Tuyết nói rất tự nhiên. Bỗng .lại nhớ đến, ngày ấy khi nghe được tin tức, tại cửa thành lúc chạng vạng gặp lại Y Nhân, thật sự đã nảy sinh một cảm giác rất khó hiểu.

Nơi này trời cao hoàng đế xa, là nơi cách ly hậu thế. Những thân bằng cố hữu ngày trước đều không còn qua lại nữa.

Chỉ có Y Nhân.

Là có thể thiết thực nhất ở lại bên cạnh anh.

An lòng mà kiên định.

Cho dù xuất phát từ một loại tình cảm mà chính anh cũng không hiểu rõ được.

Nghe vậy, Vương đại thẩm lại bóp tay thở dài một hồi, lúc rời đi thì cứ đi hai ba bước lại quay đầu nhìn lại. Vừa đi vừa lẩm bẩm: Làm gì không làm… Thật là phí của, một thỏi bạc phí giới thiệu của Trần cô nương không kiếm được rồi.

Mãi đến đi Vương đại thẩm đi ra rồi, Hạ Lan Tuyết mới đi vào nhà trong, mỉm cười nhìn Y Nhân, hỏi: "Dậy rồi sao?"

Y Nhân gật đầu, rồi lại cúi đầu, đang tự hỏi làm sao để châm lửa.

Y Nhân vẫn cúi đầu, ra sức đối phó với đống củi khô trước mặt. Cây đánh lửa thô sơ này, làm thế nào cũng không thể nhóm được lửa.

Y Nhân vô cùng thương nhớ cái bật lửa của mình.

"Để ta làm cho." Hạ Lan Tuyết khom người, tiếp nhận cây đánh lửa trong tay cô – - Thân thể thiếu nữ nhỏ nhắn co cuộn lại, giữa mùa đông lạnh mà cái mũi đỏ rực lên, hơi thở khẽ khàng, trên đỉnh đầu như quạ đen, đang run rẩy.

Cô vốn là người chưa từng phải động tay vào việc gì, bây giờ lại phải vì ba bữa ăn mà phải xuống bếp. Hạ Lan Tuyết đột nhiên cảm thấy hết mực thương yêu.

"Cô lên trên ngồi đi, đợi một lát là có thể ăn rồi." Anh nhẹ nhàng phân phó, 'sát' một tiếng đã châm được cành khô, "Thuận tay mang bình dầu trên kệ bếp qua đây đi."

Y Nhân 'dạ' một tiếng, vui vẻ chạy qua kệ bếp. Vừa tìm được bình dầu, bỗng nhiên nhìn thấy có một bình muối bị đổ cách đó chừng ba bước chân.

Cô hơi chần chừ một chút, sau đó làm như không thấy mà quay người, cầm lấy bình dầu mang đi.

Hạ Lan Tuyết còn chưa nhận lấy thì ngoài phòng đột nhiên vang lên một tràng cười rồi có người nói: "A Tuyết, ngươi lại cưới nhầm một bà vợ lười biếng sao hả."

Nghe vậy, Y Nhân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai người có dáng dấp của quân sĩ phổ thông đang đứng ở ngoài cửa sổ, hướng vào bên trong nhìn ngó xung quanh.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy bọn họ lập tức tươi cười ấm áp: "Tiểu Tả, Tiểu Hữu. Hôm nay các cậu không cần trực ban sao?

"Không cần. Nghe nói hiện nay, Trấn quốc tướng quân Hạ Lan Khâm ngày mai sẽ đến đại doanh Toàn Phong, tiếp quản công việc trấn giữ Tái Bắc. Bây giờ trong doanh rất loạn, đâu rảnh mà quản những tên lính đầu bếp như chúng ta chứ." Đứng bên phải là một quân sĩ trẻ tuổi, dáng vẻ tương đối khôi ngô, lên tiếng trả lời.

"Hạ Lan Khâm sắp đến sao?" Hạ Lan Tuyết hơi ngẩn người, thuận miệng lẩm bẩm: "Lẽ nào Viêm Quốc có hành động khác thường?"

"Chúng ta cũng không biết. Nhưng sau khi Tiêu Dao Vương gặp chuyện không may, trong triều vẫn chưa từng có một ngày thái bình. Khoảng thời gian trước đây vẫn nghe nói Quốc trượng Dung Vô Hồi đưa đơn xin từ chức, muốn thoái ẩn nữa."

Người trả lời vẫn là vị quân sĩ khôi ngô kia. Người đứng bên cạnh dáng vẻ thanh tú hơn nhưng lại có vẻ rất ngại ngùng, vẫn chưa hề nói gì, chỉ cúi đầu, như nghe mà như không.

"Thật sao?" Hạ Lan Tuyết nhàn nhạt đối đáp, sau đó chuyển hướng qua nhìn người nãy giờ vẫn chưa hề mở miệng kia, cười nói: "Tiểu Hữu, hôm nay ngươi làm sao mà cứ như bị mất hồn mất vía vậy?"

"Hắn ư." Tiểu Tả khinh miệt mà lườm hắn, nói: "Hắn đó, con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Hôm nay trên đường đi gặp được một vị cô nương, rất đẹp nha. Tiểu tử này bây giờ bảy hồn thì đánh mất năm phách (vía) rồi."

"Thật sao, đẹp đến mức nào?" Hạ Lan Tuyết nói xong đã mở cửa mời hai anh em bọn họ vào nhà nói chuyện.

"…, Cô nương ấy tựa như – - tựa như một đóa hoa sinh trưởng trên dao đài* vậy. Vừa nhìn đã biết chính là con nhà giàu có rồi, da mềm thịt non, khí chất lại tốt, dáng vẻ rất cao quý." Tiểu Tả nói say sưa, "Khó trách sao Tiểu Hữu, mặc dù trên đường rất đông đúc mà vẫn nhìn theo đến ngây người"

(Dao: Ngọc quí. "Cây quỳnh cành dao" là điển lấy từ sự tích "Vương Diễn như quỳnh lâm dao thụ" (Vương Diễn đẹp như cây dao ở giữa rừng quỳnh. Vì "dao và quỳnh" có bộ ngọc cho nên chúng không phải là cây sống thiên nhiên mà là cây trong tiên cảnh lấp lánh như ngọc). Dao đài: đài ngọc ở tiên cảnh.)

"Tuy Xa cũng có một nữ tử như vậy sao, bản thân ta chưa từng nghe qua." Hạ Lan Tuyết nói cho có lệ.

"Có thể là từ vùng khác đến đây, hình như là họ Hoàng…" Tiểu Tả rung đùi đắc ý buôn chuyện: "Không biết là người nào trong dòng họ Hoàng của Thiên Triều nữa ha?"

"Tóm lại là người thuộc hoàng gia ư?" Tiểu Hữu bỗng nhiên ngu ngu ngơ ngơ thốt ra một câu.

"Cái đồ ngốc này. Hoàng gia thì phải mang họ Hạ Lan chứ." Tiểu Tả gõ đầu Tiểu Hữu. Hai anh em này, luôn luôn là Tiểu Tả ra vẻ ta đây có đạo lý.

Hạ Lan Tuyết giật mình. Sau đó vội vội vàng vàng dặn dò Y Nhân một tiếng: "Cô cứ ở nhà chờ ta. Ta đi ra ngoài một lúc."

Nói là làm liền, người đã xông ngay ra ngoài.

Hai vị khách đến thăm đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Trái làm như hiểu rõ, cười nói: "Đàn ông mà, gặp được mỹ nữ như vậy, có đạo lý nào mà lại không đi nhìn xem?"

Rồi nói với Y Nhân: "Chị dâu, chị cũng nên thông cảm một chút."

Y Nhân nghe được bừng tỉnh, làm như có điều suy nghĩ mà nhìn theo bóng lưng Hạ Lan Tuyết đang nhỏ dần nhỏ dần. Bỗng nhiên mang theo bình dầu đang cầm trên tay, đã quên mất không bỏ lại lên bàn, cũng không thèm đóng cửa lại, chậm rãi nhấc đôi chân nhỏ nhắn, vui vẻ chạy theo.

Hai anh em nhìn nhau một hồi, một người nói: "Nhìn không ra chị dâu nha, không ngờ lại ghen tuông dữ vậy đó."

Tên còn lại "Ồ" một tiếng, "Ngươi không phải mới vừa nói chị dâu nhìn quá nhỏ, lại biếng nhác không giống vợ của A Tuyết hay sao? Bây giờ chỉ sợ là chúng ta đoán sai rồi. Nếu không phải là vợ, chị dâu khẩn trương như thế làm gì chứ?"

"Khẩn trương sao?"

"Ngươi không phát hiện ra thái độ của nàng vừa rồi sao? Không giống bình thường chút nào, hình như rất khẩn trương."

"Hiếm có nha. Tiểu nha đầu kia có hiểu được khẩn trương là thế nào đâu, luôn luôn có dáng vẻ vô tư không tim không phổi mà…"

…

Bên này tranh luận vẫn còn đang tiếp diễn, Y Nhân đã chạy đến con đường thông đến thị trấn Tuy Xa. Còn Hạ Lan Tuyết đã từ lâu không còn tung tích.

Lúc Hạ Lan Tuyết chạy đến thị trấn Tuy Xa thì cô gái họ Hoàng kia đã không còn tìm thấy bóng dáng nữa rồi.

Anh chạy từ từ tìm kiếm như một người buồn rầu vô cớ, đi khắp trên con đường cái rộn ràng nhốn nháo nhưng đều không gặp. Hôm nay chính là ngày họp chợ trên thị trấn. Mọi người bất luận ở cách xa nơi này bao nhiêu cũng đều mang rau quả thịt khô, ngay cả thủ công mỹ nghệ của gia đình đến tập trung trong thị trấn để trao đổi lấy hàng hóa cần dùng cho mình.

Tiếng người ồn ào.

Ồn ào, trong trẻo nhưng lạnh lùng – - bởi vì chẳng có quan hệ gì đến anh cả.

Đẹp như tiên thiên, có phải là nàng không?

Từ kinh thành xa xôi đến đây, có phải là nàng không?

Là nàng sao?

Dung Tú.

Toại nguyện cho giấc mộng xa hoa của ta sao?

Hạ Lan Tuyết cứ đi như vậy trên con phố dài, lòng đầy mong muốn nhưng cũng ngập tràn tuyệt vọng.

Ngày ấy trong hoa uyển hoàng gia, sự trầm mặc của nàng đã là lời khẳng định cho nỗi tuyệt vọng của anh rồi.

Anh vốn không nên mong chờ gì nữa.

Nhưng vừa nghe được hai anh em Tiểu Tả Tiểu Hữu nói chuyện, Hạ Lan Tuyết vẫn có một dự cảm khó hiểu: Đúng là Dung Tú rồi, người đó, đúng là Dung Tú rồi!

Tin tức anh bị đâm đã truyền đến kinh thành. Sau khi Dung Tú nghe được, có đau lòng nhức nối hay không? Có thể bất chấp mong muốn theo đuổi bấy lâu, không muốn vì lợi ích gia tộc mà ngồi ngay ngắn trên ngôi vị hoàng hậu cao cao tại thượng ấy nữa, vượt ngàn núi vạn sông mà đến đây tìm anh, để cùng ở bên anh hay không?

Nếu quả thật là như thế, Hạ Lan Tuyết nguyện ý vĩnh viễn ẩn cư như vậy. Anh không hề giấu tài, không hề có bất kỳ ý đồ gì nữa. Chỉ cần nàng đến, anh có thể buông tha tất cả!

Thế nhưng đường phố cứ kéo dài mãi, nhìn không thấy nơi bắt đầu, mà bóng hình xinh đẹp kia, trước sau, trước sau vẫn không hề xuất hiện.

Hạ Lan Tuyết chỉ có thể tin tưởng mà đi. Mỗi một bước chân, càng đi càng đến gần biên giới của sự tuyệt vọng.

Bên đường, âm thanh mua bán giao dịch càng lúc càng nhiều, càng lúc càng hỗn loạn. Ầm ĩ đến mức khiến cho tinh thần hoảng hốt, tựa hồ nghe được, lại tựa hồ như chưa từng nghe thấy gì.

Hạ Lan Tuyết rốt cục dừng lại, buồn bã quay đầu lại: Đường về mênh mang, anh đã đi quá lâu rồi.

Sau đó, anh nhìn thấy bóng người nho nhỏ đang liều mạng chen chúc tìm đến chỗ anh. Tóc tai rậm rạp rối bù. Những sợi tóc mai bết dính vòng quanh lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, êm dịu đến cực điểm. Biểu tình nhàn nhạt, nhưng mồ hôi ướt đẫm đã khiến cho người ta không khỏi sinh lòng thương cảm.

Ánh mắt của cô sáng lấp lánh, như hai ngôi sao nhỏ lung linh trên con phố dài.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên hoàn hồn, tự cười giễu, đang chuẩn bị nghênh đón. Chờ đón được cầm tay Y Nhân, sau đó cùng cô trở về nhà.

Trong lòng anh dâng lên niềm cảm động, trong đầu không hiểu sao lại hiện ra năm chữ: 'Quý trọng người trước mắt'. Người con gái bướng bỉnh luôn muốn nương tựa vào anh.

Sau cơn hoảng hốt, Hạ Lan Tuyết tự giễu, dáng vẻ tươi cười từ từ ấm áp. Anh đã trở về rồi.

Đúng vào thời khắc đó, trong một con hẻm nhỏ bên hông con phố dài, đột nhiên truyền lại giọng nói yếu ớt của một người, nhưng cũng đủ để cho cả thành đang ồn ào náo nhiệt đều buồn bã thất sắc.

"Bùi đại nhân, ông quay về kinh đi. Bổn cung tuyệt đối sẽ không trở lại đâu!"

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà cũng rất quyết tuyệt, uyển chuyển như dạ oanh (1), linh hoạt kỳ ảo như u lan (hình như là hoàng hôn).

Trái tim Hạ Lan Tuyết 'thình thịch' thình thịch' nhảy múa mãnh liệt.

Cuối cùng anh một lần nữa nhìn thoáng qua Y Nhân đang nỗ lực chen lấn đi về phía anh. Sau đó quay đầu, không cần nghĩ ngợi liền đi vào trong hẻm nhỏ.

Y Nhân đã nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, thế nhưng đang lúc vùi đầu chen chúc qua đoàn người rộn ràng nhốn nháo, đến khi ngẩng đầu lên thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Y Nhân giơ tay lên sờ sờ đầu, ánh mắt hoang mang, băn khoăn nhìn khắp lượt, lại mờ mịt thu hồi.

Đoàn người lại bắt đầu nhốn nháo xô đẩy. Cô luống cuống tay chân liền bị đẩy vào góc tường, đành phải tựa sát người lên vách tường bên đường, ngơ ngác nhìn dòng người dũng mãnh trước mặt.

Đối diện với cô, chính là đầu ngõ, nơi Hạ Lan Tuyết vừa tiến vào.

Ghi chú:

(1) Dạ oanh: (Luscinia megarhynchos) Loài này không có ở Việt Nam, nhưng các từ điển phiên dịch rất khác nhau và khó có thể coi là chính xác. Ví dụ từ điển Anh-Việt, Đức-Việt, Pháp-Việt dịch nightingale / nachtigall / rossignol thành sơn ca, trong khi từ điển Nga-Việt dịch соловей thành họa mi và từ điển Hán-Việt dịch 夜鶯 thành dạ oanh. Lưu ý tới tên gọi của một loài khác, cũng thuộc chi Luscinia và có mặt tại Việt Nam là oanh cổ xanh (Luscinia svecicus), còn sơn ca là tên gọi một số loài thuộc họ Alaudidae và họa mi là tên gọi một số các loài thuộc họ Timaliidae thì tên gọi dạ oanh có lẽ chính xác hơn cả.

Đây là một loài chim trong họ Hoét, là chim có kích thước từ nhỏ tới trung bình, hình dạng mập mạp, lông mềm, sinh sống trong khu vực đồng rừng và thường kiếm ăn trên mặt đất hay ăn các loại quả của các loài trong họ Hoa hồng (tầm xuân, tường vi v.v). Phần lớn các loài có màu lông xám hay nâu, thường với phần lông bụng lốm đốm.

Chúng là chim ăn sâu bọ, nhưng phần lớn các loài cũng ăn cả giun, sên và quả. Nhiều loài sống cố định trong khu vực có khí hậu ấm áp, trong khi một số loài di cư tới các vĩ độ cao hơn trong mùa hè, thường phải vượt qua những khoảng cách đáng kể.

Tổ của chúng hình chén, đôi khi được lót bằng bùn khô. Chúng đẻ 2-5 trứng đốm vỏ, đôi khi đẻ tới trên 2 lượt mỗi năm. Cả chim bố lẫn chim mẹ đều góp phần nuôi dưỡng chim con.

Giọng hót của một số loài, bao gồm các thành viên thuộc các chi Catharus, Myadestes và Turdus, được coi là thuyộc nhóm hay nhất trong thế giới các loài chim.

Sau khi Hạ Lan Tuyết đi vào ngõ nhỏ, tiếng huyên náo trên chợ lập tức bị ngăn cách. Trong ngõ hẻm và bên ngoài, dường như là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Anh chỉ đi vài bước lại bỗng nhiên không bước lên nổi nữa.

Trong ngõ hẻm chật hẹp, thậm chí còn là nơi đã bị cư dân quên lãng rồi, lại lúc nhúc người.

Những người đó cũng không hề hiện thân, mà ẩn mình dưới mái hiên, trong chỗ khuất, hình như được huấn luyện nghiêm chỉnh và vô cùng chuyên nghiệp.

Đều là cao thủ đại nội.

Hạ Lan Tuyết trở nên thận trọng. Anh muốn giả dạng làm một thường dân vô tình đi vào, nhưng thái độ lo lắng và cấp thiết thì không thể nào che giấu được.

Thành Tuy Xa nho nhỏ này tự nhiên lại có nhiều cao thủ đại nội như vậy. Ngày mai Hạ Lan Khâm cũng sẽ đưa quân trấn giữ cương giới. Chuyện hưng sư động chúng như vậy, còn không phải Hạ Lan Thuần đến sao, người kia, nếu không phải là Dung Tú, thì là ai?

Anh cẩn thận đi về phía trước, nỗ lực làm cho mình trở nên nhàn hạ thư thái như thường. Nhưng đến khi anh đi tới góc thứ nhất được thủ vệ chặt chẽ kia, vẫn phát huy công năng vốn có.

Có một viên gạch đá từ trên trời giáng xuống, tựa như kiến trúc cũ bị vỡ ra, vô ý rớt xuống vậy. Nếu là người thường, tất nhiên sẽ rất sợ hãi.

Nhưng Hạ Lan Tuyết không muốn giả bộ nữa, cũng không muốn lại phải tiếp nhận một bài kiểm tra như vậy nữa.

Anh lạnh lùng lặng lẽ tách ra, sau đó ngẩng đầu. Đôi mắt như chim ưng, chuẩn xác và sắc bén quét về phía mấy người đang ẩn thân bên trên.

Tam hoàng tử của Thiên Triều danh tiếng cực thịnh, nhưng cũng chỉ bởi vì tài hùng biện phong lưu, rất ít người biết được võ nghệ của anh tài giỏi mức nào.

Lần trước Bùi Nhược Trần vô ý thoáng nhìn thấy một phần, cũng đã hồ nghi mất nửa ngày.

Huống chi, Hạ Lan Tuyết bây giờ là A Tuyết. Cao thủ đại nội này làm sao biết được người bên dưới rốt cuộc là cao thủ phương nào.

Bầu không khí càng trở nên căng thẳng.

Sau đó, trong một khắc, ầm ầm bạo phát.

Công kích đến từ bốn phương tám hướng, như thủy triều xông đến lại vừa ngay ngắn thối lui.

Hạ Lan Tuyết thân hình như điện xẹt, cũng không giao phong chính diện mà chỉ vừa vặn giẫm lên nhưng chỗ hổng trong đợt công kích của đối phương -- Anh quá quen thuộc với cách bày binh bố trận của đại nội, cũng rất quen thuộc phong cách của bọn họ. Nếu đợt công kích đầu tiên không thành, sẽ đổi sang… một đợt khác dũng mãnh hơn. Chiêu thức tuyệt đối không tha, không chua cho địch thủ bất cư một cơ hội nhìn thấu cái gì.

Đây vốn là cách an bài rất hợp lý, cẩn thận. Đáng tiếc, đối thủ của bọn họ lại chính là Tam hoàng tử sớm chiều đều ở chung với bọn chúng.

Hạ Lan Tuyết lanh lẹ khua tay phá chiêu, cũng không ham chiến. Đang lúc xê dịch, thân hình đã thoát ra khỏi hẻm nhỏ

Lúc tầm mắt xoay qua chỗ khác, anh rốt cuộc đã nhìn thấy Dung Tú.

Dung Tú mặc trang phục tiểu thư, đang lẫm lẫm đứng trước mặt một quan viên mặc bổ phục màu lam sẫm.

Xung quanh bọn họ có bốn hắc y nhân bao vây.

Thấy anh xông vào, sáu người này cũng không giật mình lắm. Gã quan viên mặc lam phục đứng ở giữa kia thậm chí còn không quay đầu nhìn lại, giống như người vừa vượt qua bức tường cao thủ này chỉ là một khoảng hư vô trống rỗng.

Về phần trấn tĩnh này, Hạ Lan Tuyết đã đoán ngay được hắn là ai.

Hiên nay trong Thiên Triều, dưới một người mà trên vạn người.

Phụ thân của Lan Phi và Bùi Nhược Trần.

Cho dù đã tuổi trung niên, nhưng vẫn giữ được phong thái nam nhân như cũ.

Là thừa tướng lắm mưu nhiều kế mang màu sắc truyền kỳ.

Bùi Lâm Phổ.

"Nương nương, nương nương sao lại hành động tùy hứng như vậy, lẽ nào không nghĩ đến hơn một trăm mạng người của Dung gia hay sao?" Bùi Lâm Phổ tựa hồ đã mất kiên nhẫn, giọng nói bằng phẳng rồi lại dị thường trầm thấp mà hỏi.

Tựa như mạch nước ngầm trong hồ nước an tĩnh, cuộn trào mãnh liệt đến nỗi không người nào có thể lảng tránh.

Sắc mặt Dung Tú trắng bệch.

"Lẽ nào ta trở lại thì Bệ hạ có thể buông tha Dung gia hay sao?" Dung Tú run giọng hỏi, "Ở trước mặt ta, Bệ hạ luôn ban cho một tia hy vọng, để ta không ngừng đi về phía trước. Ta cho rằng chỉ cần mình buông tha một số thứ thì đi đến nơi nào cũng có thể an toàn. Nhưng đến khi ta đi tới nơi thì chỉ còn lại hai bàn tay trắng mà thôi! Hạ Lan Thuần, hắn sẽ không cho ta buông tha cái gì. Hắn đã quyết định diệt trừ Dung gia rồi. Bất luận ta có trở về hay không, hắn vẫn làm tất cả! Vì sao còn muốn dùng nó để uy hiếp ta, lừa gạt ta!"

Hạ Lan Tuyết đang bước về phía trước một bước. Bốn gã hắc y tử sĩ bên cạnh rốt cuộc có chút phản ứng, chậm rãi đi về phía anh.

Đám cao thủ đại nội bị anh vượt qua cửa cũng rất có phong độ. Sau khi Hạ Lan Tuyết đột phá vòng vây, bọn họ cũng không đuổi bắt, vẫn đang canh giữ ở vị trí cũ.

Sẽ không có ai kinh ngạc, cũng không có ai lo lắng.

Bởi vì trạm kiểm soát cuối cùng, chưa từng để ai sống sót.

Bốn người kia đã đi tới, hoãn đến cực chậm, đủ không dính trần, nhưng không hề để lộ he hở, phòng bị chu toàn nghiêm mật.

Hạ Lan Tuyết đã sẵn sàng chờ đón trận địa của quân địch, nhưng ánh mắt trước sau vẫn không cách nào rời khỏi Dung Tú.

Dung Tú không nhìn anh, chỉ đau thương mà bướng bỉnh nhìn Bùi Lâm Phổ, nói từng câu từng chữ: "Ta đã rời bỏ A Tuyết một lần. Lúc này đây, ta nhất định phải tìm được chàng. Ta phải trở về bên cạnh A Tuyết. Không bao giờ gặp lại… Hạ Lan Thuần nữa! Ngươi muốn ngăn cản ta, trừ phi giết ta đi!"

"Nương nương!" Bùi Lâm Phổ tự biết không nên nghe chuyện tình yêu của đế vương nên trầm giọng cắt đứt lời nàng.

Trong lòng Hạ Lan Tuyết chấn động, ánh mắt phát sáng kỳ lạ bỗng nhiên lóe lên. Ánh mắt mãnh liệt đó, ngay cả Dung Tú cũng không thể lảng tránh.

Nàng xoay đầu lại, hoang mang mà nhìn người trước mặt hình như rất xa lạ.

Ánh mắt thanh mỹ, linh hoạt kỳ ảo, tú lệ đến mức không thể nhìn thẳng vào.

"Những lời nàng nói… hoàn toàn là sự thật?" Hạ Lan Tuyết run giọng hỏi.

Dung Tú giật mình, giọng nói cũng run run, hỏi lại: "A Tuyết?"

"Nàng nói, đều là thật tình sao?" Hạ Lan Tuyết đi về phía trước một bước, hoàn toàn không thèm để ý kiêng dè sát khí nặng nề đang áp sát bên cạnh.

Bốn người kia đang muốn động thủ thì thoáng thấy Bùi Lâm Phổ lắc đầu rất kín đáo. Bọn họ liền không cử động nữa.

“A Tuyết.” Sắc mặt Dung Tú hoàn toàn thay đổi, đột nhiên trở nên thong dong không gì sánh được, “Đưa ta đi.”

“Được.” Hạ Lan Tuyết mỉm cười, gật đầu, vươn tay ra.

Khuôn mặt này bình thường không có gì khác lạ. Nhưng bởi vì nụ cười này mà trở nên không hề xa lạ. Tuấn mỹ phong lưu, phát quang bức người.

Ánh mắt Bùi Lâm Phổ lóe lóe, không nói tiếng nào.

Thật là một đôi kim đồng ngọc nữ, nguyên bản, chính là toàn bộ phong cảnh của Thiên Triều.

Hạ Lan Tuyết càng chạy càng gần, Dung Tú cũng vươn tay ra.

Bọn họ dường như đang ở ngoài thế giới, người người, chuyện chuyện, đều không còn là gì cả.

Khi tay đã nắm lấy bàn tay.

Khóe môi Hạ Lan Tuyết khẽ cong lên một nụ cười như trong mộng ảo.

“Vương gia.” Lúc bọn họ quyết định rời đi, Bùi Lâm Phổ vẫn một mực yên lặng theo dõi sự phát triển của tình thế bỗng nhiên mở miệng: “Ngài phải biết, ngài làm như vậy, sẽ có hậu quả gì chứ.”

“Để hắn đến tìm ta đi. Nói cho hắn biết, bất luận hắn muốn cái gì, ta cũng sẽ cho hắn.” Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: “Nhưng từ nay về sau, Dung Tú là của ta.”

“Ta sẽ chuyển lời.” Bùi Lâm Phổ dường như không có ý đồ ngăn cản chút nào, làm như người mà anh đưa đi, không phải là Quốc mẫu của Thiên Triều vậy.

“Đa tạ.” Hạ Lan Tuyết gật đầu nhìn về phía Bùi Lâm Phổ. Thấy gương mặt đoan trang ngưng trọng của ông, thản nhiên nói: “Lúc này đây, ta thiếu ngươi một chuyện, cũng thiếu Bùi Nhược Trần một phần. Tương lai nếu có cơ hội, ta sẽ trả lại cho Bùi gia.”

“Vương gia, tự bảo trọng đi.” Bùi Lâm Phổ bất động thanh sắc mà rũ đôi mắt xuống, vươn nhẹ đôi tay thủ thế. Bốn phương tám hướng, bóng người rậm rạp, binh sĩ ẩn núp ở các chỗ tối như thủy triều xuống lập tức rút lui. Lặng yên không một tiếng động lại tạo nên thanh thế rất lớn.

Bốn gã tử sĩ đứng gần Hạ Lan Tuyết, cũng cụp mắt thối lui về bên cạnh Bùi Lâm Phổ.

Hạ Lan Tuyết nắm tay Dung Tú, thần sắc nghiêm trang. Lòng bàn tay đổ mồ hôi ròng ròng, chăm chú mà nắm. Làm như chỉ cần buông lỏng một chút, nàng sẽ một lần nữa biến mất về phía chân trời.

Dung tú lệ nóng lưng tròng, yên lặng đi theo bước chân anh.

Mãi đến khi bọn họ ra khỏi con hẻm nhỏ, một người lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Hạ Lan Tuyết. Chính là Dịch Kiếm. Hắn tìm kiếm mà gọi: “Vương gia.”

“Toàn bộ rút đi, kế hoạch toàn bộ tiêu hủy.”

“Vương gia!” Sắc mặt Dịch Kiếm khẽ biến.

“Vương gia!” sắc mặt Dịch Kiếm khẽ biến.

“Đừng nói nữa, lập tức rút lui. Không được để Bùi Lâm Phổ tóm được.” Hạ Lan Tuyết kiên quyết cắt ngang lời hắn. Sau đó, anh nắm chặt tay Dung Tú, kiên định bước về phía một người không biết đã đến đây từ bao giờ.

Dịch Kiếm vẫn đứng đó làm khó một hồi rồi lại cụt hứng xoay người, sau đó, hắn nhìn thấy Y Nhân.

Y Nhân ngồi trên ngưỡng cửa đối diện, hai tay bình yên đặt trên đầu gối, ánh mắt trong suốt xuyên thấu qua trần thế phồn hoa, an tĩnh mà nhìn qua bên này.

Anh dừng một chút. Vốn đã định đi qua nhưng trong phút chốc lại không biết nên nói như thế nào mới tốt, chỉ có thể thi lễ từ xa xa.

Y Nhân nhoẻn miệng cười.

Dịch Kiếm bỏ đi.

Y Nhân cúi đầu xuống, thưởng thức vạt áo của mình, nhớ lại một màn vừa rồi.

Hạ Lan Tuyết và Dung Tú, nắm tay nhau, bền vững như vậy, đột ngột như vậy, không gì có thể phân ly.

Cô chỉ cảm thấy mình không nên trở về nữa. Nếu như đã không phải là một người thông minh thì ít nhất cũng phải biết thức thời.

Dựa vào một cây đại thụ, bất luận là dụng tâm cố sức thế nào, nếu như cây kia đã được trồng trong khu vườn của người khác rồi thì … Y Nhân cũng biết, bản thân hình như đã không còn thích hợp để chen vào nữa.

Cô ngồi một lúc, đợi đến lúc bóng trời ngả dần về phía tây, mọi người họp chợ xong cũng đều trở về nhà cả rồi, cô mới vỗ vỗ góc áo đứng lên.

Nhìn quanh bốn phía, cũng không biết nơi nào có thể đi được.

Cứ như vậy, nhắm mắt mà đi được vài bước, cô vô ý thức mà đè cái bụng: hình như đã lâu rồi chưa có ăn gì.

Buổi sáng thức dậy đã đuổi theo Hạ Lan Tuyết chạy vội đến chợ, cô lại không có thần công hộ thể. Bây giờ đói đến mức bụng réo miệng than, cũng là điều rất bình thường.

Con người đến khi đói bụng, sẽ đột nhiên trở nên mẫn cảm đối với các hương vị.

Đặc biệt là ở trong hoàn cảnh đi không đích hướng, tự nhiên sẽ nương theo hương vị mà đi.

Y Nhân dừng bước, phát hiện ra mình đã bất tri bất giác đi đến trước một tòa tửu lâu (quán rượu lớn có lầu) nằm giữa thành Tuy Xa. Bên trong đang có một bàn tiệc đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, Thức ăn trên bàn vô cùng phong phú.

"Người Thiên Triều quả nhiên quá an nhàn rồi, ngay cả rượu mà cũng nhạt như thế." Chỉ nghe một nam tử mặc áo lông cừu ngồi chính giữa, ngửa cổ uống cạn chén rượu trước mặt rồi cả tiếng cảm thán.

"Vương… công tử," Một ông lão tuổi tác khá lớn ngồi cùng bàn với hắn thấp giọng nhắc nhở: "Xin chú ý ngôn từ."

Cừu y nam tử ha ha cười. Người bên cạnh liền tranh thủ gắp thêm thức ăn vào cái chén không trước mặt hắn. Ông vừa định gắp, đột nhiên thấy ở ngoài cửa có một cô bé đang ngoái đầu nhìn qua bên này.

Cô bé có khuôn mặt nho nhỏ tròn trịa, đôi mắt cũng to tròn. Y phục trên người chỉ là áo vải quần bông của bách tích bình thường, còn hơi dơ bẩn nữa, nhìn rất là nghèo túng.

"Công tử, có cần phải đuổi con bé đó đi hay không?" Một đại hán bên cạnh ăn mặc áo ngắn lông dê nghiêng thân hỏi.

Cừu y nam tử đưa tay ngăn mọi người, sau đó cao giọng hỏi: "Cô nương, có muốn vào đây uống một chén hay không?"

Y Nhân nghe vậy thì mừng lắm, không hề khách khí chút nào, nhảy vào cánh cửa. Trong lòng vẫn cảm thán: Trên đời quả nhiên có nhiều người tốt.

Mọi người thấy cô không kiêng dè như vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ghét bỏ. Chỉ có cừu y nam tử là mỉm cười, hơi vẻ hăng hái nhìn Y Nhân.

Y Nhân đi đến bên bàn, nhìn chung quanh xem xét: Một cái bàn lớn tổng cộng tám người. Người nói với cô ra vẻ là đại đương gia, ngồi ở ghế hướng chính đông, hơn nữa y phục tiên diễm, sắc lông bóng loáng. Bên trái hắn là một ông già râu bạc, mặt mũi hiền lành, cũng là người vừa nãy đã nhắc nhở hắn chú ý ngôn từ. Sáu người còn lại ngồi phía đối diện là những hán tử tinh thần quắc thước (khỏe mạnh minh mẫn), toàn bộ đều là mắt sáng mày ngài, mang theo vũ khí. Tuy ngồi chung một bàn nhưng chỉ ngồi có một góc ghế, tự phát mà ăn uống.

Tám người trên một chiếc bàn lớn, chỉ còn một chỗ trống duy nhất chính là vị trí bên phải của nam tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: VIÊM HÀN

Y Nhân cũng chẳng hề kiêng dè mà ngồi, còn xê dịch cái mông tìm một tư thế thoải mái nhất.

Lão già kia nhíu nhíu mày xét nét, còn bộ dáng của sáu người kia thì làm như gặp phải đại địch vậy. Chỉ có cừu y nam tử vẫn mỉm cười, đưa cho cô một bộ chén đũa.

Y Nhân cảm kích nhìn hắn một chút. Chợt phát hiện dây cột tóc cuộn tròn trên đầu, cùng dung mạo của hắn rất tương xứng: Khuôn mặt của hắn cùng đường viền hoàn mỹ theo kiểu Hy Lạp, cao quý mà rõ ràng.

Thật giống chiến thần Apollo trong tranh châm biếm.

"Nghe nói phụ nữ Thiên Triều rất hàm súc, tiểu nha đầu này cũng không phải khách khí gì." Ông già râu bạc thấy Y Nhân vừa cười cười vừa xông lên nhai cắn tới tấp, không khỏi thấp giọng oán giận một câu.

Trước khi cô đến, mọi người vẫn bị vây trong trạng thái đề phòng. Chỉ đến lúc Y Nhân thật sự ngồi xuống bên bàn, thì những ý nghĩ cùng ánh mắt thù địch mới tan biến mất tăm mất tích. Lời nói của ông lão cũng dần trở nên tùy ý.

Cô là một cô bé mà không ai có thể còn giữ được ý định bố trí phòng vệ cô.

Nghe vậy, Y Nhân liền nuốt xuống miếng thịt dê vừa nhét vào miệng. Nuốt xong mới mở miệng nói câu đầu tiên: "Chúng ta tỷ thí đi."

Mọi người hơi kinh ngạc. Cừu y nam tử hỏi: "So cái gì?"

"Ngươi mới vừa nói rượu rất lạt. Vậy thì chúng ta so tài uống rượu. Ngươi nhất định không có cách nào có thể thắng nổi ta đâu." Y Nhân đưa tay lên chùi hai bên mép bóng mỡ, tràn đầy tự tin nói, "Rượu này thực sự rất lạt rất nhẹ, ngươi có muốn so hay không?"

Giọng điệu này, cơ hồ là đang công nhiên dụ dỗ người khác tham gia.

Cừu y nam tử ngạc nhiên ngưng cười, "Cược cái gì?"

"Nếu ngươi thua thì ngươi phải giúp ta một chuyện. Còn nếu ta thua, ta sẽ làm cho ngươi một chuyện. Bất kể nặng nhọc." Y Nhân nháy mắt mấy cái, nghiêm trang nói: "Trước phải làm quen một chút. Ta là Y Nhân. Y Nhân là họ tên thật."

Người nọ cúi đầu, nghẹn cười nói: "Được, một lời đã định. Ta là – - Ta là Viêm Hàn" Dừng một chút, hắn bổ sung, "Cũng là tên thật."

"Ồ." Y Nhân nhàn nhạt đáp, sau đó ôm lấy vò rượu vốn vẫn để ở một bên, tự châm cho mình một chén.

Ông lão vốn vẫn im lặng không lên tiếng, thấy thế, ánh mắt lóe lóe rồi đột nhiên đưa tay nói: "Chờ một chút. Tiểu cô nương, ngươi nghe thấy cái tên này lại không nhớ đến cái gì sao?"

Y Nhân ngẩng đầu lẳng lặng nhìn ông, thản nhiên nói: "Ta không biết cái tên này."

Ánh mắt cô rất chân thành, nhìn không ra chút giả tạo nào.

Thế nhưng câu nói kế tiếp lại làm cho ông già không dám có chút thư giãn.

"Nhưng ta biết hắn là ai." Y Nhân bình tĩnh nói, "Hắn là Hoàng đế của Viêm Quốc, đúng không?"

Y Nhân vừa dứt lời, sáu người ngồi phía đối diện lập tức rút kiếm ra, nhìn chằm chằm vào Y Nhân.

Viêm Hàn lúc này cũng không ngăn cản thủ hạ, mà chỉ dùng khửu tay che miệng ngáp một cái, rồi mỉm cười nhìn phản ứng của Y Nhân.

Trong tim hắn không hề có gì cố kỵ.

Y Nhân nhìn cảnh dàn trận cũng không sợ hãi đến mức mặt mày thất sắc như nữ nhi tầm thường. Biểu hiện của cô, có thể nói là trấn định, trấn định đến mức dường như không hề nhìn thấy đao kiếm trùng trùng trước mặt.

"Lúc ta vừa đi tới thì đã đoán ra rồi." Y Nhân tiếp tục giải thích. Ngay cả giọng điệu cũng không thay đổi bao nhiêu, chỉ như đang bàn chuyện phiếm, dáng dấp không từ không hoãn. "Lúc ta học vẽ tranh, thầy ta có nói khuôn mặt của con người thật sự rất đáng để học. Xem tướng số ở Trung Quốc đã có bề dầy lịch sử hơn mấy nghìn năm, không phải là không có đạo lý của nó. Lúc trước ta cũng không tin. Gặp hắn rồi, ít nhiều gì cũng tin một ít – - Tướng mạo của hắn, đường cong, trán, toàn bộ đều tạo cho người ta cảm giác không hẹn mà cùng tạo thành thái độ vương giả. Hơn nữa, cách nói năng, cách ăn mặc của các ngươi cùng với thái độ của bọn họ đều khiến ta nghĩ ngay đến, đây chính là Hoàng đế của một nước."

"Ta biết về thế giới này không nhiều lắm, nhưng đã từng nghe A Tuyết nói. Nước có hứng thú nhìn hướng trời, chính là Viêm quốc. Ngươi lại mang họ Viêm, tất nhiên là hoàng đế của Viêm Quốc rồi."

"Ngươi đã biết thân phận của ta mà vẫn nói ra như vậy, không sợ ta diệt khẩu sao?" Viêm Hàn thu hồi vẻ ngạc nhiên ban đầu, rất hứng thú hỏi.

Y Nhân cúi đầu, khe khẽ thở dài, dáng vẻ rất bất đắc dĩ, "Ta cũng biết là sẽ như vậy mà." Sau đó, cô ngẩng đầu, vẻ mặt mong chờ nhìn hắn, "Thế nhưng, chuyện cá cược của chúng ta coi như đã định rồi, đúng không?"

"Ngươi chỉ đang nghĩ là mình sẽ thắng cược, sau đó yêu cầu ta không được tổn hại tính mạng của ngươi?" Viêm Hàn cười hỏi. "Nếu như ngươi thắng, ta đáp ứng ngươi cũng không sao – - Nhưng mà, ngươi thắng không nổi."

"Đương nhiên không phải." Y Nhân lắc đầu nói, "Nếu là như vậy, ta chỉ cần không đi vào là được rồi, hà tất còn phải cùng ngươi thi uống rượu làm gì – - Ngươi biết đó, uống rượu thật ra cũng là một chuyện rất hại người."

"Người nói vậy thì, ngươi đã nhận ra thân phận của ta cho nên mới vào?" Khuôn mặt tươi cười muôn đời bất biến của Viêm Hàn rốt cục chìm nghỉm.

"Đúng vậy." Y Nhân mở to hai mắt nhìn hắn, nặng nề mà gật đầu, vô cùng thành thật.

"Vậy mục đích của ngươi là gì?" Chẳng biết tại sao, nghe thấy vậy, trong lòng Viêm Hàn lại thấy không hài lòng chút nào, tiện đà nghiêm mặt nói: "Năm đó phụ vương bại trong tay Tức phu nhân. Viêm Quốc tuân thủ lời thề, hai mươi mấy năm không hề đặt chân vào Thiên Triều nửa bước. Hôm nay, nếu ngươi nghĩ có thể lấy chuyện cá rượu mà muốn ngăn cản Viêm quốc giấu tài hơn hai mươi năm thì ngươi đã quá coi thường ta rồi."

"Đại sự quân quốc, từ trước đến nay ta đều mặc kệ, cũng không hiểu gì." Y Nhân vội vã xua tay nói, "Ta chỉ muốn biết, nếu như ta thắng, ngươi cũng không thể giúp ta làm một chuyện hay sao?"

"Nếu không phải muốn ta thả ngươi, cũng không phải chuyện đại sự quân quốc…" Viêm Hàn nheo mắt nhìn cô, giọng nói chìm xuống, "Ngươi muốn cái gì?"

"Thật ra cũng chưa hẳn là muốn làm cái gì." Y Nhân ôm má, nói: "Nếu không có việc gì thì tất nhiên là hay nhất, nhưng ta có cảm giác, sẽ phải xảy ra việc gì đó."

Viêm Hàn cũng không xen vào, ngưng thần chuyên tâm mà nghe những lời không đầu không đuôi của cô.

Y Nhân bắt gặp thần sắc của hắn, trong lòng khe khẽ thở dài: Viêm Hàn là một người lắng nghe xuất sắc. Xem ra Thiên Triều đang có một kình địch vô cùng lợi hại. Lẽ nào ngày tháng yên lành sẽ chấm dứt?

"Nói ngắn gọn đi. Nếu như đêm mai còn chưa gặp phải chuyện không may thì cũng không cần hỗ trợ rồi. Nếu như có chuyện, ta mong rằng, ngươi có thể giúp ta bắt cóc một cô gái, tên là Dung Tú." Y Nhân cũng nghiêm chỉnh thân hình, nói liền một mạch: "Có thể không?"

Viêm Hàn thoáng vẻ trầm ngâm trong chốc lát, sau đó tuyệt nhiên trả lời: "Được. Nhưng nếu ta thắng, ta muốn mang ngươi về, làm nữ nô của ta."

"Được." Y Nhân gật đầu, mị mị cười.

Không có họa sát thân thì đã cảm tạ trời đất rồi.

"Vương thượng!" Ông già mắt lạnh bên cạnh rốt cục nhịn không được phải lên tiếng khuyên can, "Ở đây chúng ta không hiểu tình thế. Ngày mai Hạ Lan Khâm sẽ đến Tuy Xa. Chúng ta phải rời đi trong hôm nay. Hơn nữa, cô gái này không rõ lai lịch…"

"Lẽ nào tiên sinh cho rằng quả nhân sẽ thua?" Viêm Hàn nhẹ giọng hỏi ngược lại một câu. Lão già lúc này không buồn nhắc lại nữa.

Y Nhân thì thật biết điều mà không hề mở miệng, chỉ làm như không nghe được đoạn đối thoại này.

Rượu đã được rót đầy rồi.

Trước lúc bắt đầu, Viêm Hàn đột nhiên nghiêng người áp sát vào bên mặt Y Nhân, thấp giọng nói: "Ngươi biết vừa rồi vì sao ta lại gọi ngươi vào hay không?"

"A, vì sao?" Y Nhân mờ mịt hỏi lại.

"Bởi vì dáng vẻ của ngươi vừa rồi, thật sự rất mê người. Làm cho – - muốn nuốt tuột vào bụng." Viêm Hàn nửa giả nửa thật nói đùa một câu. Sau đó làm như không có việc gì lại ngồi thẳng người lên, làm một bộ dạng chính kinh sang sảng.

Y Nhân ngây ngốc trợn mắt, vừa vặn nhìn thẳng vào đôi mắt Viêm Hàn, bỗng phát hiện. Đôi con ngươi của hắn có màu nước biển pha chút xanh lam.

Sâu không thấy đáy.

Đến chung thứ mười thì cái bụng của Y Nhân đã trở nên căng tròn rồi.

Viêm Hàn quả nhiên nói không sai. Rượu của Thiên Triều chỉ chú ý ôn nhuận tinh khiết và mùi thơm, nhưng lại thiếu chất đậm đà. Sau mười chung, hai bên đều chưa đến nơi đến chốn, chỉ khiến dạ dày căng trướng khó chịu.

Y Nhân chỉ hận mình không có Lục Mạch Thần Kiếm như Đoàn Dự.

Tiện đà còn hận bản thân còn chưa kịp hỏi rõ ràng nhà xí nằm ở đâu.

Viêm Hàn chống khửu tay, khí định thần nhàn mà uống một chén nữa, sau đó buông xuống chờ Y Nhân.

Tửu lượng của Y Nhân đúng thật là không tệ, nhưng uống rượu vào thì sắc mặt cũng đã hồng hồng, búng ra nước được.

"Dung Tú là ai?" Hắn rảnh rỗi không có gì làm, bèn hỏi.

Y Nhân vừa rót hết một chén, trả lời: "Chính là người trong lòng của A Tuyết."

"A Tuyết là ai?"

“A Tuyết – -“ Y Nhân chần chờ một chút, dĩ nhiên không biết làm sao định nghĩa được anh.

Viêm Hàn cũng không hề truy hỏi đến cùng, dời trọng tâm câu chuyện qua chỗ khác, “Vì sao lại phải bắt cóc Dung Tú?”

“Có cảm giác, nàng hình như sẽ gây bất lợi cho A Tuyết.” Y Nhân thành thật trả lời: “Mong rằng chỉ là ta suy nghĩ quá nhiều thôi.”

“Y Nhân.”

“Dạ?”

“Ngươi cố tình chuẩn bị sẵn ư?”

“…”

Lúc này, đã là chén thứ mười lăm rồi.

Cô đã mót quá mức nghiêm trọng.

Dạ dày chống đỡ đến mức khó chịu. Khó chịu muốn chết đi được.

Thế nhưng không thể dừng lại.

Năng lực yếu kém. Ở dị thế này, cô chỉ là một con phù du bé nhỏ không đáng kể, sinh sôi gắt gao, râu ria. Chỉ có thể mượn lực.

Còn Viêm Hàn, hiện nay hắn là người duy nhất có quyền lực mà cô có thể mượn dùng.

“A Tuyết kia đối với ngươi rất quan trọng sao?” Viêm Hàn mặt không đổi sắc, vẫn đang thật tâm cùng so tài với cô bé này.

“Cũng không phải quan trọng, chỉ là… Ta đã không thể không lo đến chuyện của hắn.” Y Nhân nói xong, vừa cau mày, nỗ lực bắt mình uống thêm một chén nữa.

Đang uống được phân nửa, Viêm Hàn đã vươn tay ra đè cái chén xuống, nói: “Cứ như vậy đi, Y Nhân. Tóm lại cô sẽ không thắng nổi ta đâu. Chi bằng ta trao đổi với cô. Ta giúp cô, cô phải theo ta trở về.”

Y Nhân ngẩng đầu, hơi khó hiểu nhìn hắn. Làn da của Viêm Hàn dưới ánh mặt trời hiện lên màu sắc những đường gân nhỏ. Đôi mắt dài hữu thần, sóng mũi hơi cao, viền môi rất sạch sẽ. Toàn bộ hình tượng cực kỳ giống với tượng thạch cao điêu khắc mà cô thường vẽ. Chính là tác phẩm tinh xảo nhất của đại sư La Đan.

Cô cân nhắc một lúc, sau đó gật đầu.

Tiếp sau đó, cô đứng lên.

Viêm Hàn bật cười, chỉ chỉ về phía trong hậu đường.

Y Nhân nhanh chân chạy đi, càng chạy càng nhanh. Ngay cả tập tính chậm chạp thường ngày cũng biến mất – - Quả nhiên là con người có ba việc gấp, gấp rồi thì cho dù là người nào cũng không thể không vội.

Viêm Hàn mỉm cười, vẫn nhìn theo bóng dáng nho nhỏ kia, hoang mang rối loạn mà biến mất phía sau cánh cửa.

“Vương thượng, ngài thật sự muốn mang nàng theo về sao? Chúng ta thậm chí còn không biết nàng là ai. Còn có cái tên A Tuyết kia là ai nữa? Về phần Dung Tú – - cựu thần tất nhiên biết. Chính là Dung Tú, hoàng hậu của Thiên Triều. Cho nên, không thể không có khả năng nàng cùng với hoàng thất Thiên Triều có quan hệ sâu xa gì đó?” Chờ Viêm Hàn quay đầu lại, ông lão nãy giờ vẫn mặt mày lo lắng, rốt cuộc nhịn không được lên tiếng khuyên can.

“Thì sao?” Viêm Hàn lơ đãng gõ bàn, nói: “Ta muốn nàng, chỉ đơn giản vậy thôi. Nàng là ai, cùng Thiên Triều có cái gì sâu xa, thì có can hệ gì đến ta? Lẽ nào ta phải sợ?”

“Vương thượng, nếu như chỉ muốn tìm thú tiêu khiển…” Lão già nghĩ tìm từ, hiển nhiên muốn tiếp tục can gián.

“Tiên sinh, ngươi tin có nhất kiến chung tình (vừa gặp một lần đã yêu) hay sao?” Viêm Hàn dừng ngón tay, nhẹ giọng hỏi.

Sắc mặt lão già bỗng nhiên biến đổi, hơn nửa ngày mới dùng giọng điệu cực kỳ trầm thấp đáp: “Năm đó Tiên vương gặp phải Tức phu nhân, cũng đã hỏi một câu như vậy.”

Từ đó, Viêm quốc đã phải ngủ đông hơn hai mươi năm.

Lúc này đây, lại xuất hiện một nữ nhân không rõ lai lịch y như vậy, sẽ mang đến chuyện gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: MÊ CỤC

Hạ Lan Tuyết nắm tay Dung Tú, đi đến trước căn nhà nhỏ anh đang ở.

Đến cửa, anh đột nhiên ngừng cước bộ, hướng ra phía đường về nhà, nhìn một cái.

"Làm sao vậy?" Dung Tú dịu dàng dựa vào người anh, nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì." Hạ Lan Tuyết lắc đầu, mỉm cười nói: "Mệt không, nếu mệt thì nghỉ ngơi một lát trước đã?"

"Không mệt." Dung Tú dịu dàng nhìn anh, ánh mắt không chịu chuyển dời: "Chỉ cần ở cùng với chàng, dù thế nào ta cũng không biết mệt."

Hô hấp của Hạ Lan Tuyết như bị kiềm hãm, đột nhiên anh vươn cánh tay, chăm chú kéo Dung Tú ôm vào lòng.

Ôm chặt như vậy, dường như muốn đem nàng nhập vào thân mình làm một.

Còn chuyện yến hội kia, còn vì sao nàng lại đến đây, còn rất nhiều chuyện lúc trước của nàng, Hạ Lan Tuyết không hỏi, cũng không đề cập đến.

Chỉ cần bây giờ có nàng bên cạnh.

Thấy được, ôm được.

Như vậy đã đủ rồi.

Còn về phần Y Nhân – -

Anh cúi đầu, hôn lên sợi tóc thơm ngát của Dung Tú. Lại nhớ đến Y Nhân lúc đó phải vật lộn trong biển người ra sức đi về phía anh, trong ngực bỗng nhiên khó chịu, nhói lên một nỗi đau đớn mơ hồ. Nhưng nỗi đau đớn như vậy, so với hạnh phúc to lớn trước mặt, tựa như một trận rung động trong nháy mắt đã biến mất.

Y Nhân, không có anh vẫn có thể sống tốt. Y Nhân đúng là người không biết thương bản thân mình. Anh có thể cho cô một cuộc sống tốt nhất, hưởng thụ điều xa hoa nhất – - Vậy được rồi… Đại khái là được rồi đúng không?

Anh không thể xác định, cũng không có lực để suy nghĩ.

Dung Tú cũng ôm lấy anh, giống như nhiều năm trước đây. Khi bọn họ ở hoa viên Dung gia lần đầu tiên đính ước.

Ý loạn tình mê.

Dung Tú có lẽ đã thật sự mệt mỏi.

Vừa nằm xuống không bao lâu, nàng liền gối trên đầu gối của Hạ Lan Tuyết mà ngủ. Hạ Lan Tuyết ngồi bên mép giường, hạ tay vỗ về đính tóc của nàng, nói một ít cố sự xa xôi.

Kể lại tháng ấy năm ấy, anh đứng trên tường thành, nhìn đội ngũ rước nàng gả đi, đau đớn triệt tâm như vậy.

Kể lại chuyện lúc nhỏ, lúc còn rất nhỏ, anh đang ở phủ Thái sư, bắt gặp nàng ngắt một cánh hoa tàn mà rơi lệ, thời khắc đó chính là lần đầu tiên đáy lòng anh biết rung động là thế nào.

Kể lại mấy ngày nay, bên ngoài triều dã, cả ngày lẫn đêm tưởng niệm, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Dung Tú lẳng lặng mà nghe, rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Hô hấp đều đều lên xuống. Tay vừa vặn khoát lên ngực, trong lúc phập phồng, phong tình vô hạn.

Khuôn mặt của nàng lúc ngủ cũng ưu nhã, cũng tinh xảo như xuất phẩm gốm sứ.

Hạ Lan Tuyết rốt cuộc ngừng kể chuyện. Anh cúi người, muốn hôn lên gò má nàng. Thế nhưng vừa kề xuống, lại có một loại cảm giác xa cách rất mơ hồ.

Anh lại nhớ. Mấy ngày nay, anh cùng với Y Nhân sống chung dưới một mái hiên. Rất nhiều lần nửa đêm tỉnh mộng, anh đi qua phòng khách, thong thả nhẹ chân bước đến ngoài cửa phòng Y Nhân. Đứng cách đó không xa nhìn dung nhan không hề đặc biệt của cô lúc ngủ. Ngủ đến vô cùng thành thật. Chăn khóa chặt trên người thành một cái kén nhộng. Thông thường đầu sẽ rũ xuống khỏi gối. Lông mi run run. Thỉnh thoảng khóe miệng còn rất bất nhã mà chảy nước dãi.

Thế nhưng hình dạng kia, lại làm cho anh có cảm giác bình thản và phong phú. Mỗi khi nhìn thấy đều có thể mỉm cười. Trong lòng là một khoảng trời bình yên.

Mà giờ khắc này đây, Dung Tú, người mà anh đã yêu thương nhiều năm, đang nằm gối trên đầu gối anh mà yên giấc. Vậy mà cảm giác của Hạ Lan Tuyết trước sau vẫn chỉ là một khoảng trống trơn. Dường như trái tim đã bị nhấc lên, thật lâu cũng không thể rơi xuống được.

Đây chẳng phải là tất cả ước mơ anh tha thiết bấy lâu hay sao?

Đây chẳng phải là cuộc sống mà anh đồng ý đánh đổi tất cả để có được hay sao?

Nhưng vì sao?

Lại có một sự mất mát kỳ lạ như vậy?

Dung Tú có vẻ ngủ không được an ổn lắm. Hô hấp mới vừa rồi còn rất đều đặn bỗng nhiên trở nên hỗn loạn. Tay cũng không hiểu sao lại giơ lên, nắm chặt lấy tay Hạ Lan Tuyết đang để bên cạnh, xiết chặt.

"A Tuyết…" Nàng mở miệng nói mê.

Hạ Lan Tuyết cầm lấy tay nàng, tay kia mơn trớn da mặt nàng, vô cùng ôn nhu mà lên tiếng trả lời: "Ừm?"

"A Tuyết…" Dung Tú trở mình dậy, vùi mặt vào ngực anh, cúi đầu hỏi: "Chàng có từng hận ta không?"

"Đừng hồ đồ." Hạ Lan Tuyết cười yếu ớt, nói: "Bất luận nàng đã làm gì, ta đều có thể hiểu được. Hơn nữa, ta cũng cam tâm tình nguyện như vậy, sao lại có thể hận nàng?"

"Có lời đồn nói rằng ta phái người đến giết chàng, chàng có tin không?" Dung Tú lại hỏi.

"Nàng muốn giết ta sao?" Hạ Lan Tuyết thanh thanh nhàn nhạt mà hỏi, vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Dung Tú ngồi bật dậy, nhìn thẳng vào Hạ Lan Tuyết, giọng nói thê lương: "A Tuyết, chàng sẽ hận ta, có đúng hay không?"

Lúc nàng nói, nước mắt đã chảy xuống. Đôi mắt xinh đẹp như châu ngọc kia bởi vì nước mắt chảy dài mà làm rung động lòng người, khiến cho người ta cảm thấy trúc trắc.

Như một khoảng không vực thẳm u lan, mênh mang mà sắc bén.

Hạ Lan Tuyết nhịn không được vươn tay, dùng ngón tay lau nước mắt cho nàng. Thật nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng mà nói: "Bất luận nàng muốn thế nào, ta đều nguyện ý nghe theo. Nếu như thua cuộc, phải đền bằng cả tính mạng này, thì đó cũng là con đường mà ta đã chọn. Là ta cam nguyện – - Thế nhưng, Tiểu Dung, nàng sẽ khiến ta thua cuộc sao, nàng sẽ như vậy sao?"

Anh tha thiết nhìn nàng. Cho đến bây giờ, đôi mắt tươi đẹp như hoa đào đột nhiên đánh mất tất cả độ sáng bóng. Chân thực mà ưu thương như vậy, chỉ là, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Môi Dung Tú khẽ giật mình. Sau đó, nàng nhào đến, một lần nữa ôm chầm lấy anh.

Đầu của nàng tựa trên bờ vai anh.

Nước mắt đã thấm ướt quần áo anh.

Hạ Lan Tuyết rũ đôi mắt xuống, mật mật khép mi, che lại con ngươi để chôn chặt tất cả tâm tình.

Chỉ cảm thấy thanh tịnh. Thanh tịnh và ôn nhu.

"Hắn chính là A Tuyết mà cô nói đó sao?" Xuyên thấu qua màn cửa sổ sơ sơ nhàn nhạt làm bằng lụa mỏng, Viêm Hàn dùng ngón tay ngõ nhẹ cằm, hỏi.

Y Nhân thành thật gật đầu, khép chặt tấm áo khoác lông cừu mà Viêm Hàn vừa khoác lên người cô.

“Lạnh à?” Viêm Hàn nghiêng đầu hỏi.

Y Nhân vừa gật đầu, đôi môi lại hơi run run.

Viêm Hàn cười cười, đưa tay nắm lấy vai cô, “A Tuyết của cô, hình như với cái cô Dung Tú kia là một cặp.”

Lúc này, bọn họ đang đứng dưới một bóng cây cách đó không xa. Bầu trời không trăng không sao, gió tháng chạp lạnh đến thấu xương.

Ngọn đèn dầu cô lẻ trong ngôi nhà tranh hé lộ một khoảng màu vàng ấm áp, chiếu hai bóng người lên cửa sổ giấy, có vẻ phá lệ hài hòa xinh đẹp.

Y Nhân lẳng lặng mà nhìn, sắc mặt trầm tĩnh. Xuất phát từ bản năng tìm kiếm sự ấm áp, cô xê dịch lại gần Viêm Hàn.

Nụ cười trên khuôn mặt Viêm Hàn càng đậm, “Y Nhân, A Tuyết kia rốt cuộc là gì của cô vậy?”

“Là… phu quân của ta.” Y Nhân suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Cũng là ngươi mà ta đã hứa sẽ không bao giờ rời bỏ.”

“Thật sao?” Viêm Hàn cũng không giật mình nhiều lắm, cũng không hề có cảm giác đang bị uy hiếp: “Thế nhưng, hình như hắn đã quên cô rồi.”

“Ơ…” Y Nhân thần kỳ mà trở nên trầm mặc, không lên tiếng trả lời.

“Nhưng cũng đừng lo. Cô sẽ thích Viêm Quốc thôi. Đó là một quốc gia khô ráo lại nhiều gió. Chờ đến sang năm, qua tháng hai, toàn bộ đất nước đều nở rộ ngập tràn một loài hoa tên là chim lửa. Loại hoa này có màu đỏ chân chính. Khi gió thổi qua, tựa như một con chim lửa đang tung cánh muốn bay lên. Cũng vì thế mà đất nước ta có tên là Viêm Quốc.” Viêm Hàn tự động nói, âm thanh thấp thuần nhưng đầy mê hoặc. Có một loại khí độ không coi ai ra gì – - Bởi vì tự tin rằng người khác sẽ lắng nghe, “Ta sẽ cho cô đến ở một nơi có rất nhiều hoa chim lửa. Cô có thể ngủ ở trong đó, chơi đùa ở đó. Ở đó uống rượu, ngủ gật. Và cười ở đó.”

Dừng một chút, Viêm Hàn cúi đầu, tới gần Y Nhân, tiếp tục nói, “Ngày hôm qua có một toán sĩ (thầy coi tướng số)nói ta sẽ gặp đại lợi ở phương Bắc. Ta vốn không tin, nhưng vẫn đi về Tuy Xa ở hướng bắc. Buổi chiều lúc nhìn thấy cô, ánh mắt đầu tiên, ta đã tin. Ta chưa từng gặp qua người nào có đôi mắt xinh đẹp như cô vậy.”

“Y Nhân, cô là của ta. Cho nên, hãy dẹp A Tuyết qua một bên đi.”

Y Nhân giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn.

Khuôn mặt Viêm Hàn ẩn trong bóng đêm, chỉ còn lại non nửa hé lộ dưới ánh sáng hắt ra từ cửa sổ.

Mà ánh sáng này rất vừa vặn buộc vòng quanh đường viên thân thể cường tráng của hắn cùng viền mắt thâm sâu, thâm thúy, lại mơ hồ.

Đây là lần đầu tiên cô nghe được biểu lộ của một chàng trai, trực tiếp mà nhiệt liệt, thản nhiên đến mức bá đạo.

Viêm Hàn cũng là một chàng trai không tệ. Nếu là ở kiếp trước, nhất định sẽ là tuyệt phẩm Vương lão ngũ.

Thế nhưng Y Nhân cũng không hề thụ sủng nhược kinh, chỉ là có chút kỳ quái. Thật sự là cảm giác kỳ quái.

Tim đập mạnh vài cái.

Viêm Hàn cũng không cần cô đáp lại, chỉ cười rồi dời mắt qua chỗ khác, một lần nữa quay về chủ đề chính: “Vì sao cô lại cho rằng Dung Tú sẽ tổn hại đến A Tuyết?”

“Rất nhiều phương diện.” Y Nhân nhàn nhạt trả lời, “Nếu như ngươi từng dụng tâm bỏ sức nhìn một người sẽ biết. Bất luận người đó biểu hiện chân thành kịch liệt đến mức nào, ánh mắt của nàng đều sẽ chỉ ra tâm tư chân chính của đáy lòng. Giống như vẽ tranh vậy, ánh mắt là khó vẽ nhất, bởi vì nó tiếp cận sâu sắc nhất với bản nguyên, không hề che giấu.”

“Cô đang nói, cô nhận ra từ ánh mắt của Dung Tú…”

“Quyết tuyệt và hổ thẹn, đều không phải là tâm tư mà nàng hẳn có.” Y Nhân trả lời, “Hơn nữa lần trước, lúc nàng từ bỏ anh ấy, lạnh bạc như vậy. Nếu quả thật yêu một người, làm sao có thể làm được vẻ lạnh lùng như vậy đây?”

Viêm Hàn chuyên chú nhìn cô, khóe môi mang cười, trong mắt hoa quang ẩn hiện.

“Nếu vậy thì Y Nhân, ánh mắt của cô, có thật không?” Hắn thình lình chen vào một câu. Sau đó vươn tay, lừa gạt mà bịt đôi mắt cô lại. Cô giật mình chớp chớp mắt. Hàng lông mi liền run rẩy trong lòng bàn tay hắn, ngưa ngứa, cọ cọ đến ngay cả tâm cũng đều ngứa ngáy. “Ta không muốn để cho người khác nhìn thấy ánh mắt cô nữa.”

Y Nhân run sợ mất nửa ngày, mãi đến khi Viêm Hàn mở tay ra.

Ngọn đèn trong phòng mờ dần mờ dần rồi tắt hẳn. Viêm Hàn đang định nói điều gì thì Hạ Lan Tuyết đã từ trong nhà chầm chậm đi ra.

Anh đi vào trong sân.

Gió thổi tung tay áo anh.

Phần phật lay động, bay lên che vướng trên khuôn mặt anh.

"Ra đi." Anh xoay người, quay mắt nhìn về hướng Viêm Hàn, cất cao giọng nói.

"Không sai, dĩ nhiên có thể phát hiện được chúng ta." Viêm hàn đè ép bàn tay, ý bảo thuộc hạ chia làm hai cánh trái phải, lẩn đến sau nhà. Còn mình thì dự định từ trong bóng tối hiện thân.

Thế nhưng đã có một bóng người đi ra trước rồi, toát ra một tràng cười bất đắc dĩ, hồng ảnh sái nhiên đi tới, "A Tuyết, rốt cuộc thì làm sao đệ phát hiện ra ta? Theo lý thuyết thì công lực của ta cũng không thể thua kém đệ đâu."

"Huynh từ nhỏ đến lớn đều thích xuất quỷ nhập thần, sớm đã thành thói quen rồi." Hạ Lan Tuyết hơi sấn tới: "Ta nghe Tiểu Tả Tiểu Hữu nói ngày mai huynh đến. Vì sao đêm nay lại đến góc tường nghe lén rồi?"

Người này chính là đại tướng quân Hạ Lan Khâm.

"Tiểu Tả Tiểu Hữu là ai?" Hạ Lan Khâm hỏi.

"Thuộc hạ của huynh, nhưng chỉ là hai tiểu tốt, không thể lọt vào mắt đại tướng quân như huynh được." Hạ Lan Tuyết mỉm cười nói, "Có thể làm người được huynh coi trọng, khắp thiên hạ chỉ sợ cũng không có mấy người đâu nhỉ?"

"Năm." Hạ Lan Khâm cười đáp, "Tam đệ ngươi chính là một trong số đó."

"Còn bốn người khác là ai?" Hạ Lan Tuyết cũng không khách khí, đứng chắp tay, nhàn nhạt hỏi.

"Thiên Triều hoàng đế. A Tuyết, kỳ thật đệ cho tới bây giờ vẫn không biết được thực lực chân chính của bệ hạ. Ngài chính là người duy nhất mà ta kính phục lẫn chịu phục." Hạ Lan Khâm vẻ mặt sùng kính, không hề có chút ngụy trang nào.

Hạ Lan Tuyết cũng không phản bác, "Đó cũng là nguyên nhân huynh nguyện ý quanh năm phòng thủ biên cương, vì hắn mà làm tướng quân một đời sao?"

"Đúng vậy, ta phục đại ca." Hạ Lan Khâm chắc chắn nói.

"Còn những người còn lại?"

"Lưu Trục Phong của Lưu Viên, bộ phận trận pháp then chốt không ai sánh bằng. Với sức một người đã có thể vực dậy một Lưu Viên nho nhỏ trở thành niềm mơ ước của thiên hạ. Kiếm thần Lục Xuyên. Kỳ thật hắn có thật sự tồn tại hay không, căn bản không ai biết được. Nhưng tên của hắn vẫn đang khiến bốn phương đều phải kính sợ. Hắn đã trở thành thần thánh danh phù kỳ thực (danh tiếng xứng với thực tế), nhân thần!" Hạ Lan Khâm nói ra tên của hai người tiếp theo. Đôi mắt lóe tinh quang, là thật sự ước mơ và sùng bái. Hình như trước mặt bọn họ, hắn đường đường là Thiên Triều đại tướng quân, Nhị hoàng tử, cũng sẽ trở thành một thanh niên không rành thế sự, đơn thuần truy tầm anh hùng mà thôi.

Hạ Lan Tuyết gật đầu tán thành, "Còn người cuối cùng?"

Hạ Lan Tuyết gật đầu tán thành, "Còn người cuối cùng?"

Hạ Lan Khâm do dự một chút, sau đó cười nói: "Còn người cuối cùng, không thể nói là bội phục, cũng không có gì thuyết phục, nhưng ta chỉ có mình hắn là kình địch."

"Người có thể trở thành kình địch của huynh, đã không phải là người bình thường rồi." Hạ Lan Tuyết mỉm cười. "Ta đã đoán được là ai rồi."

"Ồ?" Hạ Lan Khâm có vẻ vô cùng kinh ngạc, "Đệ đoán ra rồi?"

"Gần đây khiến cho Thiên Triều sứt đầu mẻ trán, không phải là chuyện Giang Nam giảm sản lượng, cũng không phải là vì Uy Quốc quấy rầy. Mà chính là sự uy hiếp của Viêm Quốc. Nếu không phải bị người của Viêm Hàn gây sự, huynh cũng đâu cần phải mã bất đình đề (cưỡi ngựa không ngưng nghỉ, tức tốc) chạy đến đây bao vây trừ diệt hắn?" Hạ Lan Tuyết ngân nga nói: "Ta cũng nhận được tin tức. Hoàng đế của Viêm Quốc là Viêm Hàn, mới đây đã cải trang nhập cảnh, có lẽ cũng đang ở gần đây thôi."

"Không sai. Viêm Hàn tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng năng lực đã không thể khinh thường. Ta đã ở biên phòng giật lại trường tuyến. Phòng thủ có thể nói không chê vào đâu được. Vậy mà hắn vẫn có thể qua lại như thường. Viêm Quốc dưới sự thống trị của hắn, chưa đầy mười năm thì thực lực còn lớn mạnh hơn cả Thiên Triều nữa, không trấn áp kịp. Ngày hôm qua lại có một tốp quân bị công hãm. Chiến thuật mà bọn chúng sử dụng không thể tưởng tượng nổi. Thành thật mà nói, rất có phong cách của Tức phu nhân năm đó." Hạ Lan Khâm làm động tác như bị đau đầu: "Nếu như Viêm Hàn thực sự có năng lực của Tức phu nhân. Thế giới này, e rằng lại có một phen tinh phong huyết vũ."

"Thiên tài giống như Tức phu nhân, chỉ trong vòng vài thập niên ngắn ngủi, làm sao có thể dễ dàng xuất hiện đến hai người được." Hạ Lan Tuyết lơ đễnh

mà trả lời. "Hơn nữa, chiến thuật vừa quỷ dị, vừa quyết thắng thì có làm sao. Thiên hạ này thuộc về ai, là do người trong thiên hạ quyết định. Cứ buồn lo vô cớ, chi bằng lui về mà an dân. Nghe nói Giang Nam giảm sản lượng, người chết đói nằm la liệt khắp nơi. Hạ Lan Thuần lại không hề tích cực cứu giúp nạn thiên tai. Trái lại còn quảng bố trí khố phòng, tồn lương chuẩn bị chiến tranh – - Đây chẳng phải là lẫn lộn đầu đuôi rồi sao."

Hạ Lan Khâm từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn chằm chằm vào Hạ Lan Tuyết, như cười như không hỏi: "Đệ đã ẩn cư rồi mà, làm thế nào còn biết chuyện trong triều đình nhiều như thế?"

Hạ Lan Tuyết nhất thời sững người.

"Dung hoàng hậu đang ở bên trong sao?" Hạ Lan Khâm cũng không chấp nhất đáp án. Hay là hắn vốn đã biết đáp án từ lâu rồi.

"Phải." Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: "Bất luận thế nào, ta cũng rất cảm tạ các ngươi đã đưa nàng đến đây. Bất luận Hạ Lan Thuần muốn làm gì, hắn có thể để cho ta gặp lại Dung Tú thì ta cũng rất cảm kích hắn rồi."

"Đệ biết thật sao?" Hạ Lan Khâm trừng mắt nói: "Dù biết rõ đúng là cái tròng, đệ vẫn nhảy vào sao?"

"Bùi Lâm Phổ là ai chứ?" Hạ Lan Tuyết cười khổ: "Với năng lực của ông ta, nếu thật sự muốn truy kích một người thì làm sao lại bị ta mang đi được? Nơi này cách kinh thành xa xôi đến mấy ngàn dặm. Tiểu Dung chỉ là một cô gái, làm sao có thể tránh thoát tất cả trạm kiểm soát trùng trùng mà xuất hiện trước mặt ta được?"

"A Tuyết…"

"Ta biết ý đồ của các ngươi. Ta cũng biết đây là cái tròng. Ở trong cái tròng này, Tiểu Dung cũng là một người vô tội. Bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, bây giờ nàng đã trở về bên cạnh ta rồi. Chúng ta theo như nhu cầu, có gì không tốt đâu?" Hạ Lan Tuyết ngừng lời một lát rồi lại nói tiếp: "Ta nguyên ý tin tưởng nàng."

"Ngươi tin nàng?" Hạ Lan Khâm lắc đầu, cười nhẹ.

"Phải." Hạ Lan Tuyết kiên định không gì sánh được mà trả lời, cũng không hề chần chừ. Có thể nói anh không có ý định cho mình cơ hội để chần chừ.

"Còn chuyện Dung Vô Hồi từ quan, đệ có biết không?" Hạ Lan Khâm cũng không vạch trần, nhưng không hiểu sao lại chuyển sang một đề tài khác. "Thống trị thiên hạ, chú ý nhất chính là cân đối. Thiên Triều có hai văn hai võ. Văn có Bùi gia Dung gia, võ có ta và họ Hạ Hầu. Năm đó tranh giành ngôi vị, Dung gia bảo vệ đệ, Bùi gia theo bệ hạ. Đệ có biết vì sao sau khi Bệ hạ lên ngôi rồi, chẳng những không dẹp trừ Dung gia mà còn ban sính lễ, cưới Dung Tú làm hoàng hậu, phong cho Dung Vô Hồi làm Thái sư không? Bởi vì Thiên Triều, chỉ có Dung gia có thể chống lại Bùi gia. Bệ hạ cần sự cân đối này, cũng cần Bùi gia Dung gia hai nhà thủy hỏa bất dung."

Dừng một chút, Hạ Lan Khâm lại nói tiếp: "Mấy năm nay, ta nắm trong tay một nửa giang sơn của Thiên Triều. Họ Hạ Hầu chỉ đóng ở một phương, thế nhưng trên phong hào thì lại tương đồng với ta. Hắn cũng là một con cờ được Bệ hạ an bài để đề phòng ta. Họ Hạ Hầu chính là cậu của Du nhi. Cuộc hôn nhân của Du nhi và Bùi Nhược Trần, không phải là phương thức liên kết với họ Hạ Hầu hay sao. Bùi Nhược Trần và họ Hạ Hầu đều là những thần tử trung thành của Bệ hạ. Dùng bọn họ để phòng bị ta, quả thật là không còn ai thích hợp hơn nữa."

"Hắn phòng huynh, huynh vẫn cam tâm để hắn sai khiến như thế sao?" Hạ Lan Tuyết nhàn nhạt hỏi.

"Ngài là đế vương. Thân là đế vương, tự nhiên sẽ có rất nhiều bất đắc dĩ." Hạ Lan Khâm lơ đễnh nói: "Rất nhiều cách làm của Bệ hạ, tuy rằng ta không quá đồng tình nhưng đối với một quân nhân, khi đã nhận định một người là chủ nhân rồi thì sẽ chấp hành tất cả mệnh lệnh của người đó. Nếu quân nhân học xong tự hỏi, quốc gia tất nhiên sẽ rung chuyển."

"Cho nên ta đã định trước mình không thể là một quân nhân." Hạ Lan Tuyết nói: "Với ta mà nói. Nếu như không thể làm người quyết định thì thà tự do ở ngoài vòng quyền lực, làm một ẩn sĩ thì tốt hơn."

"A Tuyết, đệ vẫn tâm cao khí ngạo như thế." Hạ Lan Khâm mỉm cười. "Đệ và Bệ hạ, nếu như sinh ra ở hai thời đại khác nhau, chắc chắn đều là nhân kiệt. Vì sao hết lần này đến lần khác lại phải sống trong cùng một triều đại?"

"Tính làm gì nữa, ta đã rút lui rồi."

"Thật sự rút lui sao?" Ánh mắt Hạ Lan Khâm đột nhiên như muốn gây sự. "Nếu thật sự rút lui, vì sao còn không cho giải tán Nhất Thiên Các? Vì sao nhóm tử sĩ của Dịch Kiếm vẫn còn thiết trí ở Tái Bắc nhiều cứ điểm như vậy? Vì sao Phượng tiên sinh vẫn đang chờ nghe lệnh của ngươi?"

"Đó chẳng qua chỉ để tự bảo vệ mình thôi." Hạ Lan Tuyết không hề phản bác chút nào, thần thái rất bình tĩnh: "Muốn trở thành một ẩn sĩ chân chính, cũng không phải chỉ cần rời khỏi hồng trần, cùng thế vô tranh là đủ đâu. Ta phải có đủ thực lực, khiến cho mình khi rời xa quyền lực rồi thì ngược lại sẽ không trở thành thịt cá mặc cho người ta săn bắt băm vằm. Trong thiên hạ đều là vương thổ (đất của hoàng đế), muốn trở thành ẩn sĩ chân chính, không phải chỉ cần buông bỏ, mà chính là phải có quyền lực tối cao siêu việt."

"Ta giấu tài năm năm trời. Kết quả thì sao? Hắn chỉ cần tính toán một ít nợ cũ đã có thể bức đuổi ta đi, đày ta lưu vong. Người đang cầm hoàng quyền trong tay, phút chốc lại chỉ như một con kiến hôi. Trước sau ta không chịu buông tha thế lực của mình, chỉ vì không muốn trở thành một con kiến hôi trong tay hắn mà thôi." Dừng một chút, Hạ Lan Tuyết hỏi. "Nhị ca, huynh lần này đến đây, cũng là tuân theo mệnh lệnh của hắn đến bắt ta sao? Lần này sẽ là tội danh gì đây? Dụ dỗ quốc mẫu sao? Nếu là tội danh này, ta nhận thức được. Nhưng ta sẽ không đền tội. Huynh chuyển lời cho hắn biết. Ta sẽ dẫn Dung Tú xa chạy cao bay. Đời này kiếp này, chỉ cần hắn không đến quấy rầy chúng ta thì giang sơn của hắn sẽ có thể bền vững mãi mãi!"

“A Tuyết. Ta không tham dự đến chuyện này. Bệ hạ chung quy vẫn không đành lòng để chúng ta huynh đệ tương tàn. Nói cho cùng thì ta cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Nhưng hôm nay ta đến Tuy Xa chỉ vì Viêm Hàn, chứ không phải vì đệ đâu.” Hạ Lan Khâm lắc đầu nói. “Bất luận thế nào, ta vẫn mong đệ hãy bảo trọng thật tốt. Đệ là tam đệ của ta, còn Bệ hạ là đại ca của ta. Ta không hy vọng bất cứ người nào trong các người gặp chuyện không may.”

“Ta cũng không hề mong muốn, có một ngày phải bắt huynh lựa chọn.” Hạ Lan Tuyết thần sắc thư thái. Vẻ đề phòng như có như không vừa rồi rốt cuộc cũng biến mất.

“Phải rồi, Y Nhân đâu?” Hạ Lan Khâm đang định rời đi, bỗng nhiên lại nhớ đến cái gì, thuận miệng hỏi. “Đệ mang Dung Tú đi, còn Y Nhân phải làm sao?”

Hạ Lan Tuyết ngẩn người. Anh không thể ngờ được, Một Hạ Lan Khâm nhật lý vạn kỵ (một ngày đi được vạn dặm, rất bận rộn) lại cảm thấy hứng thú với một phi tử tối danh không lịch sự nhất của anh sao.

“Nàng không phải cũng đã đến Tuy Xa rồi sao?” Hạ Lan Khâm tự mình tiếp tục nói. “Bùi Nhược Trần phái chuyên gia đi tìm nàng. Sau lại biết được nàng đã tìm được đệ. Lẽ nào các ngươi không phải đang ở chung cùng nhau hay sao?”

“Một tháng vừa rồi, chúng ta ở cùng nhau. Nhưng bây giờ cô ấy không còn ở đây nữa.” Qua hồi lâu, Hạ Lan Tuyết rốt cuộc cũng trả lời.

“Vậy nàng đang ở đâu?” Hạ Lan Khâm giật mình hỏi.

“Cô ấy…” Hạ Lan Tuyết hơi quẫn, sau đó thấp giọng nói. “Nàng có lẽ đã đi rồi.”

“Đi?”

“Y Nhân nên biết, ta muốn dẫn Dung Tú đi. Cô ấy sẽ không xuất hiện ở phía sau làm khó ta.” Hạ Lan Tuyết hầu như không hề nghĩ ngợi gì mà nói: “Y Nhân luôn luôn hiểu được…”

Đang nói, còn chưa hết câu, trái tim Hạ Lan Tuyết như hòn đá bị rơi xuống giếng, tựa như có một điều gì đó ẩn dấu rất sâu đang bị bới móc ra. Bởi vì… lời nói không cần suy nghĩ này, không vướng bụi bặm, sáng sủa tỏa hào quang.

Y Nhân luôn luôn hiểu được.

Hiểu được anh muốn cái gì. Hiểu được điều anh nói. Cho dù có đi đâu, cô đều hiểu được nơi nào anh sẽ rời bỏ, nơi nào anh sẽ lưu lại.

Bên cạnh anh có biết bao người tâm trí thông thấu động lòng người, nhưng vì sao kết quả, vẫn chỉ có một mình Y Nhân là hiểu được anh?

Có lẽ nào, chính bởi vì mọi chuyện cô đều làm như không thèm để ý, không hề oán hận, cho nên anh mới có thể hết lần này đến lần khác bỏ qua cô?

Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên không thể lên tiếng, trái tim rung lên từng hồi, lại có một cảm giác tựa như không cách nào có thể hô hấp được.

Hạ Lan Khâm không chú ý đến vẻ khác thường của Hạ Lan Tuyết, vẫn đang nói tiếp: “Y Nhân có thể đi đâu chứ? Y gia từ lâu đã đoạn tuyệt quan hệ với nàng rồi. Nàng lâu nay cũng không có ai là thân bằng bạn tốt – - Nơi này rất rối loạn, lỡ may xảy ra chuyện gì, Đệ làm sao lại … phụ mất tấm lòng và tình nghĩa của người ta đã trao cho đệ?”

“Ta sẽ phái Dịch Kiếm đi tìm cô ấy.” Hạ Lan Tuyết chịu đựng tâm tình, nhẹ giọng nói: “Huynh yên tâm, ta sẽ không cô phụ nàng.”

“Đây vốn là chuyện trong nhà của đệ, ta không có quyền xen vào.” Hạ Lan Khâm khoát khoát tay, tùy ý nói: “A Tuyết. Ta chỉ muốn khuyên đệ. Ở trên đời này, người toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho mình cũng không nhiều đâu. Quý trọng người trước mắt. Không nên làm chuyện gì khiến người ta đau lòng, hận cũng đã muộn.”

“Biết rồi, nhị ca. Huynh cũng nên bảo trọng.” Hạ Lan Tuyết ánh mắt nhu hòa, lần đầu tiên căn dặn hắn giống như huynh đệ bình thường.

Hạ Lan Khâm đặt tay đè chặt lên vai Hạ Lan Tuyết, thở dài một hơi rất nhẹ, sau đó xoay người rời đi.

Bên kia, Viêm Hàn đã dắt Y Nhân trốn lên cây từ lâu. Một bên vuốt cằm, một bên tự nói tự cười: “Hạ Lan Khâm, nghe danh đã lâu nay mới lần đầu tiên được nhìn thấy tận mắt. Không ngờ lại tuấn tú như vậy.”

Tướng mạo của Hạ Lan Khâm rất giống Hạ Lan Tuyết. Mặc dù không có vẻ tươi đẹp yêu nghiệt của Hạ Lan Tuyết nhưng cũng có thể nói là tuấn tú.

Y Nhân nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, hơi sững người, không nói tiếng nào.

“Đáng tiếc, hắn đến thì ta phải đi rồi. Bằng không, chơi đùa với hắn một chút để tiêu khiển, cũng rất hay.”

Viêm Hàn vừa có vẻ hơi tiếc nuối mà thòng thêm một câu. Y Nhân vẫn không hề để ý đến hắn, vì đang mải nhìn không chớp mắt Hạ Lan Tuyết đang

đứng yên trong sân. Nhìn anh xoay người, một lần nữa đi vào trong phòng.

Cô nhìn thấy sự thanh minh trong đáy mắt anh.

Một khắc kia, cô hầu như cho rằng mình đã làm chuyện thừa rồi.

A Tuyết thật sự không biết gì hết sao? Anh thật sự không phát hiện ra sự do dự của Dung Tú sao?

Hay là cảm xúc của người đang yêu, so với bất cứ người ngoài cuộc quan sát cao minh thế nào, vẫn cứ tinh tế và mẫn cảm hơn.

Từ rất lâu rồi, bọn họ biết là một chuyện, nhưng có dám tin, chịu tin hay không lại là một chuyện khác.

"Đi, chúng ta lên nóc nhà." Không đợi Y Nhân suy nghĩ, Viêm Hàn đã ôm lấy eo cô. Thân hình bắt đầu như chim đại bàng, thanh tĩnh như gió đêm, lẳng lặng đáp xuống nơi mà cô đã từng ở lại một tháng qua, bận rộn nhưng thanh bình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: SƠ MƯU

Nóc nhà không cao nhưng góc nhìn rất tốt.

Bọn họ nửa ngồi ở phía trên, vừa vặn thấy được đám thị vệ lúc trước đã phụng mệnh lẩn đến sau nhà.

Thị vệ hai tay giao nhau, thủ một thế kỳ quái.

Viêm Hàn thấy vậy thì cười nói: "Xem ra đêm nay sẽ không có gì xảy ra rồi. Hay là chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước đã."

"Sao vậy?"

"Bọn họ ngủ cả rồi." Viêm Hàn đưa tay nhấc lên một mảnh ngói dưới chân. Xuyên thấu qua bóng đêm, cảnh tượng trong phòng mơ mơ hồ hồ hiện ra. Hắn ý bảo Y Nhân xem qua. Y Nhân mở to hai mắt nhìn hồi lâu, rốt cuộc thấy rõ ràng được tình huống bên dưới.

Dung Tú đã ngủ từ lâu, nghiêng người, ngủ rất say.

Hạ Lan Tuyết nằm phía sau Dung Tú, cánh tay nhẹ nhàng khoát lên hông của nàng, dùng một loại tư thái bảo hộ cực đoan, che chở cho nàng.

Tư thái của bọn họ rất an nhàn.

Đêm khuya yên tĩnh.

Hô hấp của Dung Tú đều đều bình an.

Hạ Lan Tuyết mặc dù không có động tĩnh gì, nhưng cũng không biết rốt cuộc là đã ngủ hay chưa.

Đầu anh hơi chếch xuống dưới, tựa sau gáy Dung Tú nên nhìn không rõ khuôn mặt.

Y Nhân thấy ngón tay của anh giật giật, vì vậy cô biết, anh vẫn chưa ngủ.

Lúc anh tự hỏi, ngón tay thường vô ý thức sẽ tự xao động.

- – Về phần cô chú ý đến điều này từ bao giờ, Y Nhân cũng không nhớ rõ, bởi vì rất tự nhiên, rất vô ý.

Dù sao cũng đã biết.

"Chúng ta về thôi." Y Nhân ngẩng đầu nói một câu, sau đó phủi tay đứng lên, nhấc chân định đi.

"Ây da ~" Viêm Hàn không biết nên khóc hay cười nữa, vội vã đưa tay ra kéo: "Đây là nóc nhà mà."

Đáng tiếc, tốc độ của hắn vẫn chậm một bước. Chân Y Nhân hẫng một cái đã trượt xuống phía dưới.

Viêm Hàn bắn người một cái, thân hình đã lao về phía trước. Khó khăn lắm mới kịp thời trước lúc cô té xuống đất, ôm trọn cô ghìm chặt vào lồng ngực mình.

Nhìn lại, người trong lòng đang cúi đầu, đính tóc như quạ đen bị gió thổi bay toán loạn. Lông mi thật dài khẽ buông xuống, che khuất đôi mắt trong như ngọc lưu ly của cô.

"Thế nào, thấy hắn ở cùng với cô gái khác, không thoải mái đúng không?" Viêm Hàn cười hỏi, ngữ điệu không hề nghiêm túc, nhưng thái độ cũng rất chăm chú.

Hắn muốn biết đáp án.

"Không có, ta chỉ là, rất khổ sở." Y Nhân lắc đầu. Đầu vẫn để như cũ, lúng ta lúng túng nói: "A Tuyết thật sự rất thích nàng. Anh ấy biết rất rõ ràng, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện để nàng lừa gạt. Anh ấy thích nàng như vậy, vì sao nàng còn muốn làm điều có lỗi với anh ấy chứ?"

Đối với Y Nhân, đạo đức rất quan trọng. Con người có thể không lương thiện nhưng ít ra cũng phải biết cảm ơn.

Nếu như một người đối với ngươi vô cùng tốt, thì tại sao ngươi có thể đối xử, sao có thể đối xử tàn nhẫn với hắn như vậy?

Cô vì Hạ Lan Tuyết mà cảm thấy khổ sở, thậm chí đã có thể sớm nhận ra anh sẽ gặp phải chuyện đau xót, khổ sở đến nỗi trái tim đều bị kéo chìm xuống.

Viêm Hàn không nói chen vào lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Màn đêm, an tĩnh như vậy, nhàn đẹp vô ưu.

"Mắt Hạ Lan Tuyết thật sự đã bị mù rồi mới có thể để cô ra đi." Gió thổi qua. Viêm Hàn vuốt ve gò má cô, cảm thán nói một câu. Nhưng thanh âm lại rất nhanh hỗn loạn trong gió, tiêu tán.

Đêm đó, họ về đến khách sạn bình dân thì chỉ còn lại mấy người đang ở ngoài cửa phòng trông chừng dùm.

Một mình Y Nhân ở một phòng. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên, cô không ngủ.

Mà chỉ nằm trên giường, chớp chớp mắt, chẳng suy nghĩ gì cả, mãi đến lúc bình minh.

Lúc đó, trong một căn phòng khác, Viêm Hàn cùng ông lão ngồi đối diện nhau.

Trước mắt bọn họ bày một sa bàn lớn.

"Lần này, Hạ Lan Khâm được vua trên phái đến. Chúng ta muốn toàn thân rời khỏi Thiên Triều, e rằng hơi khó – - Không ngờ chó ngáp phải ruồi. Nha đầu Y Nhân kia muốn chúng ta bắt cóc, lại chính là hoàng hậu Thiên Triều Dung Tú. Hay là, chúng ta tương kế tựu kế…" Giọng nói của ông lão càng lúc càng thấp, đến câu cuối cùng chuyển sang thì thầm.

Vẻ mặt Viêm Hàn nghiêm túc, rất tỉ mỉ lắng nghe.

Đối với đánh giá về Viêm Hàn, Y Nhân có một cái nhìn rất đúng trọng tâm.

Hắn là một người lắng nghe rất tuyệt vời.

Khi hắn nghe một người nói chuyện, đều sẽ khiến cho người đó có cảm giác như đang được cổ vũ.

Ông lão nói ra kế hoạch của mình, giọng điệu càng nói càng nhanh, cũng càng lúc càng tự tin hơn.

Cuối cùng, ông đưa ra kết luận: "Vương thượng, đây là một cơ hội tuyệt vời. Chúng ta không những đả kích được Hạ Lan Khâm, chiến thần đầu tiên của Thiên Triều, mà còn có thể gây xích mích khiến Hạ Lan Tuyết và Hạ Lan Thuần sống mái với nhau."

"Chủ ý của tiên sinh rất tốt." Viêm Hàn trước dành cho ông một lời khẳng định, sau đó ngồi thẳng người, nói một cách hết sức kiên định: "Nhưng, ta sẽ không làm như vậy."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta đã đáp ứng Y Nhân trước rồi. Cho nên, ta sẽ không lợi dụng nàng làm một chuyện gì, cũng sẽ không vi phạm lời hứa của ta." Viêm Hàn thản nhiên nói: "Tất nhiên, ta cũng muốn đánh bại Thiên Triều, cũng muốn nhân cơ hội đả kích huynh đệ Hạ Lan. Nhưng nếu ta làm như vậy thật thì ta quá hạ thấp bản thân rồi? Và hạ thấp cả Y Nhân nữa? Một người, có thể vận dụng mưu kế, nhưng không thể không có tín nghĩa. Cho nên, ta không làm."

"Thế nhưng, Vương thượng…"

Ông lão còn muốn khuyên bảo nhưng Viêm Hàn đã giơ tay ngăn cản, "Tiên sinh, chuyện này ta đã quyết định rồi, không cần nói tiếp nữa."

Ông lão đành trầm mặc, một lát sau lại trầm giọng nói: "Y Nhân tiểu thư, cùng Hạ Lan gia có liên hệ sâu đậm. Nếu Vương thượng cố ý đưa nàng về, chẳng lẽ không sợ nàng chính là gian tế của Thiên Triều sao?"

"Ta chỉ sợ, ta không có năng lực đưa được gian tế này về mà thôi." Viêm Hàn cười cười, từ chối cho thêm ý kiến mà nói một câu đón đầu.

Sau đó, hắn cầm lên một nắm cát nhỏ trên sa bàn. Qua kẽ tay, những hạt cát cuồn cuộn chảy xuống.

Màn đêm yên lặng dần buông.

Vào buổi bình minh của ngày hôm sau.

Y Nhân nghe thấy tiếng động từ ngoài cửa vọng vào, bèn dụi dụi mắt, mơ màng đi ra.

Thuộc hạ tối qua phụ trách theo dõi bên chỗ Hạ Lan Tuyết đã trở về, đang quỳ gối khoanh tay trước mặt Viêm Hàn, hăng hái bẩm báo gì đó.

"Làm sao vậy?" Cô không để ý hỏi.

"Báo cáo theo dõi ấy mà." Viêm Hàn thu hồi vẻ mặt nghiêm túc đối với thuộc hạ, mỉm cười ôn hòa với cô, "Muốn đi xem không?"

___***___

Lần thứ hai bọn họ đến gần nơi ở của Hạ Lan Tuyết, trời cũng gần trưa.

Hạ Lan Tuyết đang ngồi ở buồng trong, cầm một quyển sách thuốc, từ từ giở đọc, dáng vẻ rất chăm chú.

Dùng Tú đang ở trong nhà bếp cách đó không xa, tay cầm cây quạt, nấu cháo rất thành thạo.

Dung Tú đã thay một bộ quần áo vải bông của dân thường. Nhưng vải vóc thô kệch vẫn không làm lu mờ vẻ cao quý thanh lệ của nàng. Khiến cho người ta nhìn vào, chỉ có cảm giác dường như không hẳn là nàng đang mặc bộ y phục này.

Cho dù đang phải nấu cháo, động tác cũng ưu nhã đẹp mắt tựa như một diễn viên trên sân khấu kịch.

Đâu giống như Y Nhân, mặc vải thô thì lập tức biến thành thường dân. Lúc nấu cơm còn khiến cho khắp phòng khắp người mù mịt khói bếp, đầu tóc rối bù.

Dung Tú thật có tài nấu nướng, nhìn tư thái của nàng là nhận ra ngay.

Độ lửa dần dần đủ, nồi cháo đã dậy hương thơm. Ngay cả bọn Viêm Hàn đang ẩn thân trên nóc nhà cũng không tự chủ được mà hít hà.

Lúc này, nàng ta thật xứng đáng với danh hiệu 'hiền thê'.

Hạ Lan Tuyết ngửi được hương thơm, nhẹ nhàng buông sách xuống, quay đầu nhìn ra cửa.

Ánh mắt anh rất bình tĩnh, trên mặt mang theo ý cười. Nhưng ý cười lại nhàn nhạt, tựa như mặt hồ lăn tăn gợn sóng, tựa như cuộc sống bình thản không hề sợ hãi của anh.

Mùi hương lan tỏa càng lúc càng đậm, nồng thơm ngào ngạt. Ngay cả những người đi đường thỉnh thoảng đi ngang qua cũng đều phải dừng bước, ước ao mà nhìn về phía bên này. Bất giác cảm thán, nương tử nhà ai mà hiền lành đảm đang đến vậy.

"Ăn được rồi." Nơi cửa, Dung Tú đang bưng cháo, thản nhiên đi tới.

Tô cháo vừa nấu xong còn đang nói hôi hổi.

Hạ Lan Tuyết đứng dậy đón lấy tô cháo trong tay nàng, sau đó vuốt ve ngón tay nàng, thân thiết hỏi: "Có nóng lắm không?"

Dung Tú ôn nhu cười cười, khẽ lắc đầu.

Hạ Lan Tuyết nắm tay nàng, thối lui về bên cạnh bàn. Nhưng trước sau, ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt, ánh mắt Dung Tú.

Vẻ mặt của anh, bình tĩnh đến mức thần kỳ.

"Cứ nhìn thiếp làm gì?" Khuôn mặt Dung Tú thoáng đỏ ửng, thấp giọng nói: "Lẽ nào trên mặt thiếp có hoa sao?"

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, rốt cuộc buông tay nàng ra, ngồi vào phía đối diện.

Dung Tú cầm lấy hai cái chén trên bàn, múc cho Hạ Lan Tuyết một chén thật đầy, đưa cho anh.

“Thơm quá.” Hạ Lan Tuyết cúi đầu hít hà, lại cười nói: “Tiểu Dung, nàng còn nhớ không, lần đầu tiên nàng đến chỗ Tham Giới đại sự học cách nấu món chay đó?”

“Tất nhiên là nhớ rồi.” Dung Tú nao nao, sau đó như chìm trong hồi ức, mỉm cười: “Khi đó, Tham Giới đại sư không chịu thu nhận đồ đệ. Chúng ta cải trang thành hai phật tử mới xuất gia, cố ý đấu pháp trước mặt ông. Chàng còn len lén đem thức ăn do ngự trù làm sẵn mang đến, nên thắng được thiếp. Thiếp đã khóc sướt mướt, cầu xin Tham Giới đại sư giúp đỡ. Ông quả thật đã bị trù nghệ (tài nấu nướng) của ngự trù kích thích, thề sẽ phải giúp thiếp thắng được cuộc so tài này. Cho nên, ông đã đem toàn bộ bản lĩnh tuyệt kĩ của mình truyền thụ hết lại cho thiếp.”

“Khi đó nàng mới mười ba tuổi.” Hạ Lan Tuyết cười yếu ớt. Ý cười lại khiến dung nhan tuyệt mỹ trở nên thê lương.

Mùi vị của hồi ức nồng đậm, thậm chí còn có chút sầu não.

“Lúc nàng mười ba tuổi còn đang rất nhỏ, vẫn chưa đứng đến vai ta. Chúng ta trộm được hai bộ y phục. Ta mặc thì quá nhỏ, tay chân đều lộ ra hết. Còn nàng mặc vào thì như bọc khăn trải giường vậy.” Hạ Lan Tuyết nói tiếp, thanh âm êm tai như gió thoảng.

Y Nhân cũng nhịn không được mà nghiêng tai lắng nghe. Cô rất ít khi nghe thấy âm điệu như vậy của Hạ Lan Tuyết. Rõ ràng là rất dễ nghe, nhưng không hiểu sao cô cứ cảm thấy đáy lòng khó chịu. Hình như cô nghe được, chính là thanh âm nghẹn ngào của anh.

“Trong cháo có độc.” Viêm Hàn đang nằm bên cạnh Y Nhân thình lình thốt ra một câu. Rồi không đợi Y Nhân kịp ngạc nhiên, hắn bổ sung thêm: “Hạ Lan Tuyết đã biết. Hắn tận mắt nhìn thấy Dung Tú hạ độc.”

Y Nhân khó mà tin nổi, trợn to hai mắt, cúi đầu nhìn Hạ Lan Tuyết bên dưới. Đôi môi mở to há hốc, nhưng cuối cùng lại không nói được lời nào.

Đó chính là sự lựa chọn của anh.

Điều cô có thể làm, không phải là ngăn cản anh, mà là giúp anh sau khi anh lựa chọn xong, sau khi anh đã thua hết số tiền đặt cược.

Dung Tú hiển nhiên cũng bị giọng nói của Hạ Lan Tuyết dẫn dắt, yên lặng ngồi phía đối diện, vừa nhìn chén cháo đang bốc khói nghi ngút vừa yên lặng lắng nghe.

“Rồi sau đó, trong ngày sinh nhật của phụ vương, nàng đã ở trước mặt văn võ bá quan mà trổ tài trù nghệ. Phụ vương rất thích nàng. Trước mặt mọi người đã nói với phụ thân nàng, muốn gả nàng cho hoàng tử.” Hạ Lan Tuyết tiếp tục nói: “Nàng có biết không? Sau khi ta nghe được những lời này của phụ vương, vui mừng đến nỗi suốt đêm không ngủ. Đại ca lúc nào cũng ru rú trong nhà, nhị ca thì vui thú phi ngựa săn bắn ở bên ngoài, chỉ có nàng luôn luôn là người gần gũi với ta nhất. Phụ vương cũng biết chúng ta rất thân. Lúc đó ta đã nghĩ, ông nhất định sẽ đem nàng gả cho ta.”

Nghe vậy, Dung Tú cúi đầu nói, “Khi đó, thiếp cũng cho rằng, mình cũng muốn được gả cho chàng.”

“Thế nhưng lúc đó, vì sao nàng không thèm để ý đến ta?” Hạ Lan Tuyết cười, hiếu kỳ hỏi.

“Phụ thân nói, chúng ta đều đã lớn cả rồi, không nên thường xuyên gặp mặt.” Nhắc đến chuyện lý thú lúc nhỏ, Dung Tú đùa ngịch hai tay áo, cười khanh khách nói: “Hồi đó, chàng cao lớn, lại còn có râu nữa. Ngoài miệng có lúc rất nghiêm, cuối cùng thiếp cứ có cảm giác chàng đã thay đổi, cứ xa lạ thế nào ấy. Cho nên thật không dám gặp nữa.”

Hạ Lan Tuyết cũng cười khanh khách, “Ngốc à, râu dài thì không thể chơi chung nữa sao? Cuối cùng thì ta không phải vẫn là cậu bé thích nghịch bùn đó sao.”

“Lúc đó còn nhỏ quá, nên không rõ.” Dung Tú phồng mang trừng mắt lườm anh một cái, rồi lại làm ra vẻ nghiêm trang mà nói: “Nhưng dáng dấp của chàng hiện giờ, còn đẹp hơn cả hồi nhỏ nữa.”

Nhưng Hạ Lan Tuyết lại không cười không đáp, chỉ nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, thật rõ ràng mà hỏi một câu đã luẩn quẩn trong lòng từ lâu lắm rồi: “Tiểu Dung, từ trước đến giờ, nàng có từng yêu ta không? Chí ít thì, lúc phụ vương nói sẽ gả nàng cho hoàng tử, vị hôn phu trong lòng của nàng, là ta hay là Hạ Lan Thuần?”

“Đương nhiên là chàng rồi.” Dung Tú tự thấy kinh hãi, không cần nghĩ ngợi mà thốt ra, “Vì sao chàng lại hỏi như vậy?”

“Sau khi chúng ta không còn chơi chung nữa, đại ca và nàng lại trở nên gần gũi. Có một lần, ta trông thấy nàng xin xăm ở trong miếu. Trên lá xăm đó viết tên của đại ca.” Hạ Lan Tuyết cười tự giễu, nói: “Thật ra khi đó, ta cũng không dám tới gần nàng. Thật vất vả mới được gặp mặt, lại chỉ cười cười chứ không nói lên lời.”

Dung Tú dường như không nghe được câu nói kế tiếp của anh, cứ vội vàng giải thích: “Xin xăm cho Bệ hạ là bởi vì… Bởi vì khoảng thời gian đó, người luôn luôn có vẻ không vui. Mỗi lần đến nhà thiếp đều có vẻ mặt bình tĩnh không thiết nói chuyện. Bên ngoài lúc đó lại đang rộn lên lời đồn, rằng Tiên hoàng có ý định phế trưởng lập ấu (không lập con cả mà đưa con thứ lên ngôi). Thiếp có cảm giác người rất đáng thương…” Dung Tú nói xong, thanh âm dũ thấp, đến lúc cuối cùng, ngay cả bản thân cũng có chút ngơ ngẩn.

Lẽ nào khi đó, nàng vì hắn xin xăm, đã không chỉ vì lòng thương hại?

“Tiểu Dung, không phải nàng vẫn muốn biết, vì sao ta lại rời bỏ ngôi vị Hoàng đế mà tặng lại cho Hạ Lan Thuần hay sao?” Hạ Lan Tuyết yếu ớt nhìn

nàng, nhẹ giọng nói: "Bây giờ, nàng vẫn muốn biết sao?"

"Vì sao?" Dung Tú đột nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa, chỉ dùng chiếc đũa ngập ngừng quấy chén cháo trước mặt.

"Lý do cũng rất buồn cười … Nàng còn nhớ lần chúng ta cùng nhau dạo chơi ở ngoại thành không? Ta còn nhớ rất rõ. Ngày đó, cành liễu rất xanh tươi, gió rất ấm áp, nhẹ nhàng và ôn nhu. Nàng nói muốn nghe khúc nhạc ta mới sáng tác. Chúng ta ngồi trong một khu vườn có rất nhiều loại hoa. Lúc nàng múa theo điệu nhạc, tay áo nhẹ nhàng, khắp đồi núi ngập tràn hoa thơm cỏ lạ đều không tươi đẹp bằng nàng. Sau đó, nàng thấm mệt, nói muốn đi dạo bên cạnh một chút. Nàng đi qua sườn núi, nơi đó có một cây dương thụ lâu năm lắm rồi. Nàng đi thật lâu vẫn chưa trở về. Ta đã rất lo lắng, cho nên đi tìm. Và rồi, ta thấy nàng cùng hắn…"

"A Tuyết, sự tình trước kia, chúng ta sẽ tìm thời gian từ từ nói cũng được. Mau ăn cháo đi, kẻo nguội hết rồi." Dung Tú rốt cuộc ngắt ngang lời anh, đẩy chén cháo trước mặt về phía anh.

Nói cười thản nhiên.

Y Nhân thì mặt mày nhăn nhíu.

Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy căm ghét một người.

"Tiểu Dung, ta chỉ muốn nói cho nàng biết. Phàm là những gì nàng muốn, ta đều có thể cho nàng."

Hạ Lan Tuyết nhàn nhạt nói xong, liếc mắt nhìn Dung Tú lần cuối, thật thận trọng, thật thâm trầm, nhưng lại không rõ ý nghĩa.

Sau đó, anh rũ đôi mắt xuống, cong môi mỉm cười. Vừa chuẩn bị bưng chén cháo lên, tâm bình khí hòa mà ăn một miếng.

Cánh tay Viêm Hàn đang gác ở bên cạnh, đến lúc này lại đột nhiên bị Y Nhân nắm chặt.

Hắn vô cùng ngạc nhiên mà mừng rỡ quay đầu. Vẻ mặt của Y Nhân cũng rất bình tĩnh, biểu tình hầu như giống hệt Hạ Lan Tuyết.

Thế nhưng, bàn tay cô nắm chặt lấy cánh tay hắn, lại dùng nhiều lực đến như vậy.

Còn bên dưới, biểu tình vân đạm phong khinh của Hạ Lan Tuyết rốt cục, rốt cục cũng bị bàn tay bưng bát cháo khe khẽ run rẩy, bán đứng hoàn toàn.

Từ xa xưa, tình yêu chính là một con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Biết rõ nó rất khó lường và không thuần túy, nhưng vẫn nguyện ý dùng cả tính mạng đánh cược một lần.

Đã biết là không thể, nhưng lại không thể không làm.

Không liên quan đến lý trí, không thể nói là thông minh hay ngu dốt.

Chỉ biết…

Tình yêu đến.

Trong suốt cuộc đời, luôn luôn có vài lần như vậy, để mặc cho trái tim dẫn dắt, làm một vài chuyện cực ngốc cực ngốc. Sau cùng sẽ không hối hận. Nhưng nỗi đau mà tình yêu mang đến, đã khắc cốt ghi tâm rồi, cũng không có cách nào xóa được.

"Rất ngon." Hạ Lan Tuyết gần như tham lam mà ăn hết chén cháo trong tay, sau đó buông xuống, thản nhiên nói, "Mùi vị của cỏ vô ưu, vĩnh viễn là hương vị ngọt ngào nhất trên đời."

Nghe vậy, Dung Tú như bị sét đánh, trợn mắt há mồm, chết đứng tại chỗ.

Hạ Lan Tuyết lẳng lặng thu nhỏ ánh mắt, cực kỳ bình thản mà nhìn nàng: "Ta hiểu, rất hiểu. Ta cũng đã nói, bất luận nàng muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng."

"Ngươi…" Đôi môi Dung Tú run rẩy kịch liệt, sắc mặt cắt không còn giọt máu. "Ngươi đã biết, vì sao không vạch trần ta? Vì sao không mắng ta, không hỏi ta? Vì sao còn muốn làm ra vẻ tự cho là mình vĩ đại như vậy? Nói cái gì mà hiểu được ta!"

Tâm tình của nàng đột nhiên trở nên kích động, vung tay hất đổ tất cả chén đũa trên mặt bàn xuống đất.

Loảng xoảng, vỡ thành từng mảnh vụn.

Cháo loãng văng lên, dính cả trên người Hạ Lan Tuyết, ướt cả bố y thanh sam. Anh cũng không tránh né, an tĩnh mà ngồi yên một chỗ tựa như một pho tượng đất.

Nhìn nàng.

“A Tuyết.” Dung Tú rốt cuộc bình phục thần tình, một lần nữa mở miệng, mang theo một loại ngữ khí xa lạ nói với Hạ Lan Tuyết: “Cỏ vô ưu sẽ không đả thương hay lấy đi tính mạng, chỉ tiêu trừ ký ức. Sau đó, ngươi có thể thanh thản ổn định, nghe theo lệnh Bệ hạ, làm một thần tử ưu tú nhất của Bệ hạ. A Tuyết, từ nay về sau, chúng ta đều được giải thoát rồi.”

Hạ Lan Tuyết không đáp lời, chỉ trầm mặc.

Giọng nói của nàng êm tai như vậy, nhưng lại lạnh lùng quá, xa cách quá.

Dường như cô gái trước mặt đây, anh chưa từng quen biết bao giờ.

Hồng nhan như hoa, từng chiếm một vị trí bí ẩn nhất, mềm mại và mơ ước nhất trong đáy lòng anh. Hôm nay, trong căn nhà tranh khi sáng khi tối, lại không còn nhìn ra vẻ đẹp ấy nữa.

“Sao ngươi không nói gì đi?!” Sự trầm tĩnh không chịu nói năng của Hạ Lan Tuyết đã khiến Dung Tú bất giác lúng túng. Trong căn miếu hoang không khói này đây, mỹ nam tử ngồi đối diện lại tạo cho nàng cảm giác xa lạ chưa từng có.

Đột nhiên, nàng cảm thấy rất cô độc, toàn thân phát lạnh.

Hay là vẻ lạnh lùng đó, là do công hiệu của cỏ vô ưu, áp lên người Hạ Lan Tuyết càng thêm mãnh liệt.

Cố nhiên, toàn thân Hạ Lan Tuyết cũng vô cùng băng lãnh, chỉ là anh chưa phát giác ra.

“Kỳ thật ta cũng rất muốn hỏi ngươi, vì sao?” Một lúc lâu sau, Hạ Lan Tuyết đứng lên, nhìn lướt qua đống hỗn độn trên mặt đất, thản nhiên nói: “Không cần hỏi ngươi ta cũng đã biết đáp án. Nhưng không cách nào chấp nhận được phải chính miệng ngươi lại nói ra trước mặt ta.”

“A Tuyết…” Dung Tú ngẩn ra, lệ nóng lập tức bừng lên. Trong vô ý thức, nàng bước lên phía trước một bước

Hạ Lan Tuyết vươn tay, cản nàng tiếp tục đi về phía anh, còn mình lại lui về phía sau một bước. Chẳng biết tại sao cước bộ lại lảo đảo, chân đạp lên một mảnh vỡ nghiền nát, đâm xuyên qua đế giày mỏng manh, rất nhanh chảy máu. Máu lại cùng cháo xen lẫn vào nhau, sềnh sệch, dơ bẩn, bày không thoát, tách không ra.

Nhưng bọn họ lại không nhìn thấy.

Thậm chí Hạ Lan Tuyết còn không cảm thấy đau nhức.

Anh lạnh đến mức đáng sợ. Đầu ngón tay không ức chế được phát run. Nếu như còn có hô hấp thì hô hấp cũng đã kết băng rồi.

Không cảm thấy đau, không cảm thấy gì nữa.

“Tiểu Dung, bắt đầu từ khi nào? Bắt đầu từ khi nào? Nàng không hề yêu ta sao?” Rốt cuộc, anh nói từng câu từng chữ, đem vấn đề này nói rõ ra.

“Tiểu Dung, bắt đầu từ khi nào? Bắt đầu từ khi nào? Nàng không hề yêu ta sao?” Rốt cuộc, anh nói từng câu từng chữ, đem vấn đề này nói rõ ra.

Đây là vấn đề đã nấn ná trong lồng ngực lâu lắm rồi, nhưng anh cứ hèn nhát, tận lực dối gạt chính mình.

Giọng nói của anh réo rắt như nước chảy qua dạ thạch, lan tràn chảy ra cánh đồng đêm hoang vu vô biên vô hạn, trong trẻo nhưng lạnh lùng hư vô, tựa như cơn gió chợt thổi qua.

Hầu như, không còn là giọng nói của mình nữa.

Anh nghe thấy giọng nói của mình nhưng không có cách nào khẳng định được đó chính là giọng nói của mình.

Dung Tú chống tay lên thân ghế, nàng gần như không còn đứng vững được nữa.

Thất thố vừa rồi, đã tiêu hao toàn bộ khí lực của nàng.

Sau đó, Dung Tú khóc.

Đôi vai gầy xinh đẹp khẽ run run.

Nàng nức nở.

Nàng vừa khóc vừa nói: “Xin lỗi, A Tuyết, xin lỗi. Ta cũng không biết. Ta chỉ bất đắc dĩ thôi. Ngươi biết mà, ta thân bất do kỷ…”

“Ta biết.” Hạ Lan Tuyết dĩ nhiên nở nụ cười, cười đến thê lương mà mị hoặc, tựa như một đóa hoa nở rộ trong sương mù, “Nhưng là vì sao?”

Anh đã biết đáp án, nhưng làm sao có thể cam tâm đây?

Bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên. Bọn họ cùng nhau chứng kiến cảnh vật xung quanh lớn lên. Bọn họ sớm đã định ước hẹn cùng nhau cả đời. Có một thời gian, bọn họ đã cho rằng đối phương chính là toàn bộ thế giới của mình.

Thế nhưng vì sao?

Tất cả chuyện này đã thay đổi từ khi nào?

"Ta không biết." Dung Tú rốt cuộc hoàn toàn mềm nhũn, từ trên bàn ngồi sụp xuống đất. "A Tuyết, ta không muốn lại xin lỗi ngươi. Ta thích ngươi, thật sự thật sự rất thích ngươi. Thiên Triều có ai lại không thích ngươi chứ? Ngươi hoàn mỹ như vậy, không có chỗ nào xoi mói được… Thế nhưng, A Tuyết, ngươi quá hoàn mỹ rồi. Lúc nào ngươi cũng đối xử rất tốt với ta, cái gì cũng có thể làm cho ta. Ta phải thích ngươi, thậm chí không có lựa chọn!"

Hạ Lan Tuyết không chen lời, chỉ trầm thống mà nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

"Vâng. Hạ Lan Tuyết, mọi thứ đều không sánh bằng ngươi. Hắn không có nhan sắc đẹp đẽ như ngươi, không có phong tư của ngươi, không có vinh quang cùng truyền kỳ chói lọi của ngươi. Thậm chí, hắn đối xử với ta còn không tốt nữa. Hắn chỉ thập thò trước cửa sổ phòng ta, lén lút phóng vào một ít đá cuội mà hắn mới nhặt được, thật không thể nào so được với chuyện viết văn đọc thơ của ngươi. Hắn chỉ dùng Dung gia để uy hiếp cha ta, uy hiếp ta. Mà cũng không cho phép buông tha cái gì. Hắn cường bạo ta, chà đạp ta, dùng lời lẽ để tổn thương ta, rồi lại khóc lóc trước mặt ta như một đứa trẻ." Dung Tú chợt hiểu, chân tướng, nằm trong những câu nói lộn xộn của nàng, thậm chí đây là lần đầu tiên nó xuất hiện trong đầu nàng.

Nàng vẫn cho rằng mình rất hận Hạ Lan Thuần, cho nên năm năm sau ngày đại hôn, vẫn một mực lạnh lùng với hắn.

Nhưng lúc này, ngày hôm nay, Dung Tú đột nhiên phát hiện: Thì ra, nàng đã yêu hắn rồi.

Đã thật sự yêu Hạ Lan Thuần rồi. Hắn luôn ở trước mặt nàng, thể hiện những hỉ nộ ái ố chân thực nhất. Một nam nhân không hoàn mỹ như vậy, một nam nhân luôn dễ dàng bộc lộ tâm tình kích động trước mặt nàng, ép buộc nàng phải yêu say đắm, từ bao giờ, đã khiến nàng lún sâu đến vậy?

Thế cho nên, nàng rõ ràng tin tưởng Hạ Lan Tuyết cũng có năng lực bảo hộ cho Dung gia, vậy mà vẫn dùng lợi ích của Dung gia làm tấm bình phong để rồi lần lượt rời bỏ Hạ Lan Tuyết mà giúp hắn?

Có thể nói, đối với nàng, Hạ Lan Thuần là chân thực có thể chạm đến được, còn Hạ Lan Tuyết lại vô cùng hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi dường như không có thực.

Sắc mặt Hạ Lan Tuyết trắng bệch. Anh ngơ ngác mà nghe Dung Tú nói, sau đó mỉm cười.

Trong dáng tươi cười là vẻ tự giễu cùng đau thương, đến nỗi ngay cả Y Nhân đang núp trên nóc nhà cũng không dám nhìn nữa.

"Ta vẫn muốn cho nàng toàn bộ những gì tốt đẹp nhất, chưa từng để nàng gánh chịu chút gì không tốt, không ngờ làm như vậy, trái lại đã đánh mất nàng rồi?" Hạ Lan Tuyết hầu như nói không ra lời, chỉ là cười. Dáng tươi cười nhạt dần nhạt dần, từ từ trắng xóa. Dường như do tác dụng của thuốc, anh trở nên suy yếu thần kỳ. Toàn thân hầu như dựa hẳn vào bàn, hô hấp dồn dập.

Dung Tú cũng tỉnh lại một ít. Hình như bất thình lình đối mặt với thực tế, chẳng những không đánh bại nàng, trái lại còn tiếp cho nàng thêm sức mạnh lạ thường. Nàng đứng lên, đứng trước mặt Hạ Lan Tuyết, mỗi câu mỗi chữ, bình tĩnh mà nói: "Cỏ vô ưu, khả năng sẽ khiến ngươi trong một thời gian ngắn bị mất đi cảm giác. Trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ lấy danh nghĩa của ngươi liên lạc với Phượng tiên sinh, giải tán Thiên Nhật Các, đồng thời thanh trừ tất cả các cứ điểm của ngươi. Chờ đến khi ngươi tỉnh lại, Bệ hạ sẽ không bao giờ… còn nghi kỵ ngươi nữa. Ngươi cũng có thể trở về triều đình làm lại Tam vương gia của ngươi. Sau đó, lại có thể tìm được một người thật tốt, đáng để ngươi yêu và kết hôn, sống cùng nhau đến trọn đời, con cháu đầy đàn. Như vậy có được hay không? A Tuyết?"

Hạ Lan Tuyết không trả lời. Tác dụng của thuốc càng lúc càng lợi hại. Mặt anh trắng dã như mặt quỷ, toàn thân hư thoát.

Chỉ còn lại chút sức lực cố gắng chống chọi, cho nên vẫn chậm chạp chưa chịu ngã xuống.

"Dung Tú, ngươi giết ta đi." Cuối cùng, đến cuối cùng, anh chỉ cật lực nói được một câu, "Đừng để ta sống mà không bằng chết."

Anh hiểu rõ thủ đoạn của Hạ Lan Thuần. Cái mà Hạ Lan Thuần nói là giải tán, đương nhiên không phải là để toàn bộ thuộc hạ của anh phân phát về nhà, mà là hoàn toàn, hoàn toàn tiêu diệt.

Với tính cách của Hạ Lan Tuyết, nếu những người đi theo anh vì anh mà gặp phải bất trắc, còn mình lại quỳ gối dưới chân hung thủ cúi đầu nghe lệnh. Như một cái xác không hồn. Như vậy, so với cái chết còn thê thảm, còn đau đớn gấp trăm ngàn lần.

"Nếu ngươi còn nhớ được một chút tình ý trước đây, hãy giết ta đi, ngay bây giờ!" Anh cao giọng lập lại một lần nữa. Khí lực càng ngày càng không còn chống đỡ nổi nữa. Dung Tú lại chỉ an tĩnh mà đứng trước mặt anh, hờ hững mà nhìn. Bộ dáng làm như không hề bị thuyết phục chút nào.

Dáng dấp của Hạ Lan Tuyết cũng đã vô cùng chật vật. Sự lựa chọn và hy sinh của anh, vào giờ khắc này, lại trở nên buồn cười quá đỗi.

Buồn cười mà ấu trĩ.

Anh lại chính là nhân vật chính trong vở hài kịch này.

Bọn họ đứng đối diện nhau, mặt đối mặt.

Nói dài dòng nhưng tất cả chỉ trong vòng nửa khắc.

Sau đó, tiếng cười của Hạ Lan Tuyết vang lên.

Hạ Lan Tuyết rốt cuộc cũng ý thức được mình đang đảm nhiệm vai gì. Ánh mắt đau đớn cùng cực. Thế nhưng trên mặt, dáng tươi cười lại càng lúc càng lớn. Tiếng cười suy yếu mà kiên cường dẻo dai. Sự tự giễu sâu đậm như vậy, tựa như con dao nhỏ đang đục khoét tâm can.

Lại không hề vương máu.

Sự hổ thẹn và không đành lòng chợt xẹt qua ánh mắt Dung Tú, rất nhanh, lại biến thành coi thường.

Khi nữ nhân thay đổi, thì còn vô tình triệt để hơn hẳn nam nhân. Có lẽ chỉ là chuyện trong nháy mắt, vì vậy mà hồng nhan bạch cốt.

"Cứu hắn đi." Y Nhân nãy giờ vẫn nhéo Viêm Hàn không buông, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đưa hắn đi đi."

Cô không thể để cho Dung Tú nhìn thấy tình trạng hiện giờ của Hạ Lan Tuyết nữa.

Cô thậm chí còn không muốn để cho bất cứ ai nhìn thấy Hạ Lan Tuyết như vậy. Cho dù đã bị lưu vong thì vẫn phải bảo trì phong tư của một nhân vật tuyệt thế, chứ không nên, không nên đứng ở chỗ này, bị một nữ nhân không biết ơn nghĩa là gì, chà đạp như vậy!

Viêm Hàn ra chỉ thị cho thuộc hạ ở dưới nhà. Bóng người đột nhiên lay động, lập tức muốn đánh vào nhà.

Y Nhân buông lỏng tay ra, ghé mình vào sát nóc nhà, tiếp tục theo dõi tình hình bên trong.

Khi Viêm Hàn phát giác cánh tay mình đã được buông lỏng, nghiêng đầu nhìn Y Nhân. Sau đó hắn đột nhiên ý thức được, Y Nhân nắm tay mình, không phải vì cô bị kích thích mà là cô lo lắng hắn sẽ bỏ đi, cô lo lắng sẽ không có ai ở phía sau cứu giúp Hạ Lan Tuyết.

Cô đối Hạ Lan Tuyết tận tâm tận lực như vậy… Viêm Hàn sờ sờ cánh mũi, cảm thấy hơi đố kỵ.

Biến cố phát sinh trong nháy mắt, bất luận là kẻ nào cũng không thắng được.

Ngay khi Viêm Hàn sai người phá cửa mà vào, Y Nhân chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên. Cô kinh ngạc nhìn, sau đó phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, bốn phía đều đã bị đạo kích vây nghiêm. Mọi người ẩn nấp phía sau những tàng cây. Mũi kiếm bị ánh mặt trời phản chiếu, phát ra ánh sáng trắng đến gai mắt, khiến cho ánh mắt Y Nhân cảm thấy đau nhức.

Viêm Hàn ở bên cạnh cũng đã phát hiện ra tình trạng này. Sau khi khiếp sợ trong giây lát, hắn đã rất nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, nằm rạp người rồi thấp giọng nói: "Không ngờ Thiên Triều còn có một đội quân như vậy."

Đúng ra, đây không phải là quân đội, mà là một đám tử sĩ ẩn bước tiềm hành. Mỗi người đều có thể khống chế hô hấp và cước bộ của mình một cách tuyệt vời. Nội lực cao đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đội ngũ này chính là đám người lần trước đã bao vây bức ép Dung Tú nhưng lại để Hạ Lan Tuyết phá trận mà vào.

Thế nhưng với thực lực mà bọn họ biểu hiện ra ngoài ngày hôm nay, thì lần trước Hạ Lan Tuyết có thể một mình đột phá, không thể nói là không nhờ vào may mắn.

Viêm Hàn cũng không phải là Hoàng đế chỉ biết ru rú trong thâm cung. Hắn đã từng dong duổi trên lưng ngực chiến mấy năm rồi, chinh phạt bốn phương. Cho nên chỉ cần liếc mắt, thông qua cách tổ chức, cách xếp hàng dàn trận và nội tức của bọn họ là đã có thể nhận ra thực lực của bọn họ

Thế nhưng, muốn triệu hồi người của mình, tựa hồ đã không còn kịp nữa rồi.

Cửa bị xông vào.

Người trong phòng song song xoay người, hướng mặt ngó về phía những người khách không mời mà đến vừa bước vào cửa.

Lần này, cùng Viêm Hàn đến đây cũng không có nhiều người. Ông lão vẫn còn ở lại khách sạn bình dân – - Ông cũng không tán thành hành động lần này, tự nhiên sẽ không muốn quản nhiều. Bên người Viêm Hàn còn có một thị vệ thân cận. Còn có bốn vị đã trấn thủ ở đây từ tối qua, lúc này đã phụng mệnh chạy ào vào trong phòng, đứng trước mặt Dung Tú và Hạ Lan Tuyết.

"Các ngươi là ai?" Hạ Lan Tuyết chỉ còn lại chút hơi thở mong manh. Trọng lượng toàn thân của anh đều dồn cả lên hai tay đang xanh xao đè tựa trên thành ghế.

Sắc mặt trắng bệch, đôi môi cũng đã mất hết màu sắc.

Anh vốn tưởng rằng bốn người này đến đây để giúp Dung Tú. Thế nhưng Dung Tú đã song song hỏi một câu y hệt, "Các ngươi là ai?"

Khi Dung Tú hỏi câu này, vô ý thức lại thối lui lại gần Hạ Lan Tuyết một bước.

Dung mạo xinh đẹp thanh nhã, bởi vì kinh hoảng và ngạc nhiên mà hoa dung thất sắc.

Lúc gặp tình huống bất trắc, nàng sẽ tự nhiên nghiêng dựa về phía Hạ Lan Tuyết – - Hạ Lan Tuyết bảo hộ nàng nhiều lần như vậy, đã tạo cho nàng một thói quen.

Hạ Lan Tuyết lập tức ý thức được bốn người trước mặt là nhân vật thần bí xa lạ. Anh hầu như không chút nghĩ ngợi liền muốn đưa tay kéo Dung Tú nấp sau lưng mình. Nhưng tay phải vừa giơ ra, khí lực bất ổn vốn đang tựa vào hai cánh tay lập tức bị hẫng, toàn thân liền đổ về phía trước.

Một lần nữa anh lại đưa tay bám trụ lên mặt bàn, nửa người phục xuống, ánh mắt ngập tràn ý tự giễu.

Nàng cần gì anh phải bảo hộ?

Bản thân anh cũng đã khó mà bảo toàn, còn có thể bảo vệ cho ai được nữa?

Có thể bởi vì động tác kịch liệt vừa rồi, tác dụng của cỏ vô ưu bị Hạ Lan Tuyết cưỡng chế đã lâu, bỗng nhiên rầm rập kéo đến.

Anh choáng váng mặt mày.

Cánh tay đang nỗ lực chống đỡ, không tự chủ được mà run rẩy.

Sẽ phải quên hết tất cả thật sao?

Hạ Lan Tuyết đã không còn cách nào có thể theo đuổi ý nghĩ muốn tra cứu lai lịch của bốn người trước mặt. Nhưng trong một khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, anh lại nghĩ đến một vấn đề khiến anh vô cùng uể oải, vô cùng hoang mang.

Anh có thật sự hiểu Dung Tú hay không? Có từng hiểu đại ca, nhị ca hay không? Có từng hiểu Bùi Nhược Trần, Dịch Kiếm? Có từng hiểu hết một người đã luôn ở bên cạnh anh bất luận là xảy ra chuyện gì?

Anh cứ tưởng rằng mình hiểu rõ mong muốn của bọn họ, cứ cho rằng mình chắc chắn sẽ không để bất cứ ai phải thất vọng.

Thì ra tất cả đều không phải.

Hạ Lan Tuyết luôn tự tin lạ thường, nhưng cuối cùng, giữa các loại cảm giác không xác định và hoài nghi, tan vỡ sụp đổ.

Anh nắm chặt ký ức trong tay, lại phát hiện trong tay không có một bóng người. Bọn họ đều tồn tại một cách quá phức tạp, quá mức khó lường.

Ngoại trừ Y Nhân…

Ngoại trừ Y Nhân!

Nụ cười ngốc nghếch của Y Nhân, không hiểu sao lại là bức tranh cuối cùng hiện lên trong đầu anh, sau đó hoàn toàn rơi vào đêm đen vĩnh viễn.

Không kịp nữa rồi, phải lập tức bắt cóc Dung Tú." Trông thấy Hạ Lan Tuyết ngã xuống, Viêm Hàn quyết định thật nhanh, quay qua thấp giọng dặn dò Y Nhân một câu, "Cứ trốn ở đây." Sau đó tung người bay xuống.

Uy tín của Viêm Hàn chính là ở chỗ hắn không bao giờ bỏ mặc thuộc hạ của mình. Mặc dù chỉ là bốn tên thị vệ Viêm cung bình thường, hắn cũng phải đích thân dẫn bọn họ trở về.

Còn thị vệ thân cận của hắn thì dựa theo chỉ lệnh của hắn mà tiếp tục đứng trên nóc nhà bảo hộ Y Nhân.

Y Nhân vốn đã định nhảy xuống theo nhưng lại bị thị vệ ngăn chặn, không thể động đậy.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn đao kiếm bốn phía, cùng với sự xuất hiện bất ngờ của Viêm Hàn mà bắt đầu phát sáng. Vòng vây bắt đầu cấp tốc thu hẹp lại. Viêm Hàn vừa bước vào phòng thì bên ngoài đã biến thành một hàng rào sắt.

Mũi đao đồng loạt hướng vào.

"Cứ mặc kệ Hạ Lan Tuyết, không chế Dung Tú trước." Viêm Hàn dặn dò ngắn gọn bốn tên thuộc hạ, sau đó đẩy cửa sổ ra, thản nhiên mà nhìn những bóng người đang lại gần ở bên ngoài, cao giọng hỏi: "Không biết người đến là ai?"

Dung Tú còn chưa kịp la lên đã bị thị vệ nghe động mà vung song chưởng, điểm ngay huyệt câm.

Ngoài cửa, một hoa y nam tử bước lên, chắp tay đứng lên phía trước mọi người. Dáng người thẳng, đứng hiên ngang tứ bình bát ổn. Một bộ dáng ổn trọng tin cậy.

Viêm Hàn chăm chú nhìn lại: Người nọ tuổi tác nhìn qua khoảng chừng gần bốn mươi. Thần tình trầm tĩnh cơ trí, từng trải sóng gió, có kiểu trầm ổn của kẻ hiểu rõ lòng người. Hơn nữa, ngoại hình được bảo dưỡng tốt vô cùng, mặt mày trong sáng. Có thể thấy được lúc còn trẻ hắn rất tuấn tú.

Trong lòng hắn vừa động, sau đó nói với vẻ chắc chắn: "Bùi Lâm Phổ, Bùi Thừa tướng?"

Đối phương quả nhiên cam chịu, cũng không có giật mình nhiều, chỉ nhàn nhạt mà nhìn hắn.

Trong ánh mắt Bùi Lâm Phổ, Viêm Hàn trước mắt hiển nhiên cũng chỉ là người xa lạ. Tuy rằng Viêm Quốc gần đây cũng không thực an phận, nhưng trong thời gian này hai nước dù sao cũng có hơn hai mươi năm không hề qua lại. Cho nên, tuy rằng bọn họ một người là Thiên tử, một người là Thừa tướng, nhưng đối diện nhau rồi mà vẫn không hề nhận ra.

Nhưng nghe đồn về danh tiếng của đối phương, bọn họ đã nghe được rất nhiều từ miệng các thám tử. Hầu như trong tay mỗi người đều có một bức họa chân dung của đối phương.

Chỉ có điều, một ngày gặp gỡ, mới có thể cảm nhận hết được dáng dấp của đối phương.

Dung mạo của Viêm hàn đã tạo cho Bùi Lâm Phổ một ấn tượng rất mạnh mẽ – - Không chỉ bởi vì vẻ anh tuấn cùng khí phách thuộc về hoang mạc kia. Cũng không hẳn bởi vì Viêm Hàn thân đang lúc lâm nguy vẫn còn có thể nói nói cười cười như gió thoảng.

"Ngươi trông rất giống một người." Bùi Lâm Phổ rốt cuộc cũng chậm rãi mở miệng, "Nếu ta đoán không sai, ngươi chính là con trai của Viêm Tử Hạo, đúng không?"

"Ngươi đã gặp phụ vương của ta sao?" Viêm Hàn nao nao, vẻ mặt lập tức lại hiểu rõ.

Bùi Lâm Phổ trước kia chính là tùy tùng của Tức phu nhân. Tức phu nhân lại cùng Viêm Tử Hạo, phụ thân Viêm Hàn có một đoạn quan hệ không thể nói rõ.

Ông biết Viêm Tử Hạo thì cũng không có gì phải ngạc nhiên.

"Vào năm Hạo đế băng hà, lão phu vốn cũng định đến bái tế ngài. Nhưng bởi vì công việc quá nhiều nên không thể xếp hàng cúng viếng được, cũng cảm thấy rất tiếc nuối." Bùi Lâm Phổ nhẹ lắc đầu, cảm thán nói.

"Chuyện này cũng đơn giản thôi mà." Viêm Hàn cười dễ dãi, ngân nga nói: "Quả nhân bắt ngươi về Viêm Quốc. Đến lúc đó, Bùi đại nhân sẽ được bái tế Tiên đế rồi."

"Ngươi tuyệt đối không thể thoát khỏi vòng vây này đâu. Bởi vì trận pháp này, chính là trận pháp do Tức phu nhân truyền lại. Năm đó, Tức phu nhân đã dựa vào nó mà vây khốn phụ vương của ngươi. Từ đó, hai mươi năm cũng không hề giao thiệp với Thiên Triều. Hôm nay, nó cũng sẽ vây khốn được ngươi, cũng mong muốn chúng ta có thể kéo dài giao ước trên một đời: Bệ hạ sinh thời, không được đặt chân đến Thiên Triều nữa." Bùi Lâm Phổ cũng không hề nao núng, chỉ nhìn Viêm Hàn, ôn nhã mỉm cười, từ từ nói.

"Ngươi sai rồi. Lần trước phụ thân bị trận pháp này gây khó, sau khi về nước liền chuyên tâm nghiên cứu nó. Nhiều năm về trước phụ vương đã phá giải được trận này rồi. Muốn dùng nó vây khốn ta sao, trừ phi Bùi đại nhân có thể cải biến thêm tám mươi mốt loại biến hóa nữa." Viêm Hàn mỉm cười. Sau đó, thân thể né sang một bên, vừa vặn để Bùi Lâm Phổ nhìn thấy Dung Tú đang ở trong phòng.

Dung Tú không thể nói chuyện, chỉ có thể nhìn Bùi Lâm Phổ cầu cứu.

Nhưng Bùi Lâm Phổ không hề ngạc nhiên. Ông đã biết Dung Tú ở trong đó từ lâu, chỉ là không thể xác nhận tình huống của Hạ Lan Tuyết lúc này, cho nên vẫn kiêng kỵ.

"Nếu như không ngại, không bằng để Hoàng hậu của Quý quốc thay mặt Thừa tướng đi bái tế Tiên vương vậy?" Viêm Hàn một lần nữa đứng chắn trước mặt Dung Tú, hướng mặt về phía Bùi Lâm Phổ, nhàn nhạt hỏi.

Những lời này, rõ ràng là một sự uy hiếp.

Nếu bọn họ bận tâm đến an toàn của Dung Tú, tự nhiên sẽ thả bọn hắn rời đi.

Đương nhiên, nếu bọn họ không quan tâm đến an nguy của Dung Tú, cũng không thể thiếu một trận huyết chiến sinh tử.

Bùi Lâm Phổ vẫn chưa trả lời ngay, mà chỉ nhíu mày trầm ngâm, dường nhi đang cân nhắc.

Nếu là người khác, ông có thể làm chủ mà thả bọn họ đi. Nhưng Viêm Hàn lại không phải là người nào khác, mà chính là đại hào địch bậc nhất của Thiên Triều hiện nay.

Năm nay Thiên Triều liên tiếp gặp tai ương, thực lực đã suy yếu. Nếu như Viêm Quốc một lần nữa thừa dịp mà nhảy vào phá hoại, e rằng sẽ vô cùng cật lực.

Mà hiện tại, ông có cơ hội bắt được Viêm Hàn, có cơ hội hóa giải được tai kiếp này – - Nhưng còn Hoàng hậu, thật sự có đáng giá để bọn họ buông tha

cơ hội tuyệt vời như vậy hay không?

Trong lúc Bùi Lâm Phổ còn đang trầm mặc, Viêm Hàn tuy vẫn làm một bộ dáng hờ hững, nhưng trong lòng đã biết có điều không tốt.

Xem ra, Hạ Lan Thuần cũng không có ra quân lệnh gì cho Bùi Lâm Phổ, cũng có thể là Hạ Lan Thuần chỉ nói: hành sự tùy theo hoàn cảnh, mà thôi. Hắn chưa từng cường điệu sự an nguy của Hoàng hậu. Cho nên Bùi Lâm Phổ mới dám lớn mật mà do dự như thế. Do dự trước sự an nguy sinh tử của một Quốc mẫu

Ngẫm lại, Viêm Hàn cũng có vẻ thương hại Dung Tú, không khỏi quay đầu lại nhìn nàng.

Sắc mặt Dung Tú tái nhợt, so với vừa rồi phải đối mặt với Hạ Lan Tuyết còn trắng dã như mặt quỷ.

Hắn than thầm: cũng là một nữ nhân băng tuyết thông minh đấy chứ.

Sự do dự của Bùi Lâm Phổ đã cho thấy sự lạnh lùng của Hạ Lan Thuần, cho biết rằng Hạ Lan Thuần muốn lấy hay bỏ.

Viêm Hàn cũng có thể hiểu được, thì lẽ nào Dung Tú lại không hiểu hay sao?

Quả nhiên, sau một thoáng trầm mặc, Bùi Lâm Phổ chậm rãi mở miệng nói: "Nếu Bệ hạ cố ý mới Hoàng hậu nương nương của chúng ta về, theo lễ nghi giao bang, Thiên Triều cũng xin phép được mời Bệ hạ ở lại Thiên Triều thêm một thời gian nữa."

Hắn đã chọn cách vứt bỏ rồi.

Bỏ quên Dung Tú.

Viêm Hàn mặc dù đã đoán được kết cục, những khi nghe được vẫn có chút giật mình, hỏi: "Chuyện lớn như vậy, lẽ nào Thừa tướng không cần xin chỉ thị của Hoàng đế Thiên Triều hay sao?"

Bùi Lâm Phổ mỉm cười, bất động thanh sắc trả lời: "Việc quân quan trọng hơn. Huống chi, có thể mời Bệ hạ ở lại chính là vinh hạnh của Thiên Triều. Ta tin tưởng Hoàng đế Thiên Triều cũng sẽ rất hoan nghênh các hạ."

Viêm Hàn cười khổ, lập tức ra tay như điện. Người ở bên ngoài đã nghĩ hắn muốn đánh bất nhờ, nhưng chỉ là còn chưa kịp phản ứng thì tay hắn đã để xuống rồi.

Huyệt đạo của Dung Tú đã được giải.

"Bỏ đi. Ngươi cũng không có giá trị gì nữa. Bình sinh ta vốn rất ghét lợi dụng nữ tử yếu đuối – - Đương nhiên là, một nữ tử có thể làm Tiêu Dao Vương điên đảo thì cũng không phải là nữ tử yếu đuối gì." Viêm Hàn không để ý đến sự kinh ngạc cùng chật vật của Dung Tú, vẫn đang nói tiếp, "Ngươi trở về đi, sau khi hồi cung giúp ta chuyển lời đến Hạ Lan Thuần. Nói với hắn, ta rất mong sớm có ngày được gặp mặt hắn."

Viêm Hàn nói vậy khiến cho mọi người chuyển toàn bộ chú ý lên người Dung Tú.

Nhưng Dung Tú dường như vẫn không nghe thấy. Mặc dù huyệt đạo đã được giải, cũng không còn bị khống chế nữa, nhưng nàng vẫn ngơ ngác đứng yên chỗ cũ.

Từ chỗ mà nàng đang đứng, nàng có thể nhìn thấy Hạ Lan Tuyết rất rõ ràng. Hạ Lan Tuyết nhắm chặt hai mắt, dung nhan tái nhợt. Khuôn mặt tuyệt mỹ đó, trong giờ khắc này, lại tựa như một cậu bé thuần mỹ sạch sẽ – - Nhìn khuôn mặt này, nàng không thể nào tìm thấy chút hình ảnh nào của đại ca hắn.

Bọn họ thật sự là huynh đệ sao?

Dung Tú không hiểu sao lại sản sinh ra một nghi vấn, lập tức cười khổ một tiếng.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, dùng tư thái tôn quý nhất lướt qua Viêm Hàn, rồi thản nhiên đi về phía Bùi Lâm Phổ.

Vai của nàng cương trực.

Thần sắc của nàng cao quý trang nhã, nghiễm nhiên bất khả xâm phạm.

Trong lòng Viêm Hàn vốn đang tồn tại ý khinh thị nàng, trông thấy tình trạng này, cũng không sao ngăn được có chút kính nể.

Sau khi trải qua bao nhiêu sự việc vừa rồi, Dung Tú vẫn có thể bảo trì dáng vẻ bản thân như cũ, vẫn có thể thản nhiên mà đối diện với mọi người, không thể không nói là nàng có một loại năng lực đặc biệt.

Một nữ tử có thể khiến Hạ Lan Tuyết phải chung tình như vậy, xem ra, cũng không chỉ là một bình hoa.

Lúc Dung Tú bước ra khỏi phạm vi khống chế của bọn họ, bốn thuộc hạ trong phòng đều quay qua tìm kiếm ánh mắt của Viêm Hàn: dù sao, trong thời khắc hiện tại, Dung Tú chính là lợi thế duy nhất của bọn hắn.

Nhưng Viêm Hàn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, thản nhiên nói: "Hạ Lan Thuần đối với nàng như vậy, nàng có trở về hay không cũng không có gì khác biệt."

Trên thực tế, bây giờ nếu hắn đưa Dung Tú đi, trái lại còn thay Hạ Lan Tuyết giải quyết chuyện xấu hổ. Vô hình chung lại trở thành lý do để mọi người trong Thiên Triều đồng chung mối thù.

Còn nếu thả Dung Tú về, đợi sau khi Dung hậu, người đã bị lợi dụng rồi lại bị vứt bỏ này trở về cung, chẳng khác nào sẽ biến thành một mối uy hiếp bên người Hạ Lan Thuần. Như vậy, trái lại còn có lợi cho ta hơn.

Viêm Hàn vẫn là một người thông minh.

Dung Tú vẫn đang đi về phía trước, vẫn đi. Cước bộ thong dong ưu nhã, không dính bụi trần.

Dường như trang phục nàng đang mặc, hiện tại không phải là vải thô áo vá, mà chính là lăng la tơ lụa khuynh thiên hạ, tài phú thế nào cũng không thể mua nổi.

Dường như nơi nàng đang đi, không phải là đường hoang dã ngoại, mà là thảm đỏ kéo dài vạn dặm trong cung điện nguy nga tráng lệ.

Đầu tiên, mọi người chỉ ghé mắt mà nhìn nàng, dần dà, trong mắt rất tự nhiên mà nhú lên một tia cung kính.

Đây chính là Hoàng hậu của bọn hắn.

Bất luận, bất luận trong tình huống nào cũng không mất đi uy nghiêm của Quốc mẫu.

Dung Tú đi đến rồi dừng lại trước mặt Bùi Lâm Phổ.

Bùi Lâm Phổ hơi cúi người xuống, nhạt nhẽo thi lễ, trong miệng lại khen: "Hoàng hậu nương nương hoảng sợ rồi."

"Bùi đại nhân cũng cực khổ rồi." Dung Tú rụt rè nhưng vẫn thi lễ, trong trẻo nhưng lạnh lùng đáp lời, "Đại nhân tuổi tác đã cao mà vẫn phải bôn ba ngàn dặm, vì nước vì dân, thật sự là đáng kính bội phần."

"Nương nương mới là cư công chí vĩ (công lao to lớn)." Bùi Lâm Phổ trả lời, trong bông có kim, "Mời nương nương ráng đợi một lát nữa, đợi lão phu thu thập mấy người này rồi, tất sẽ dùng lưu kim phượng liễn (xe hoàng hậu đi làm bằng vàng ròng) rước nương nương hồi cung – - Bệ hạ cùng nương nương sẽ nhanh chóng được gặp lại nhau."

Dung Tú lạnh lùng cười.

Người nào chưa từng nhìn thấy nàng cười, sẽ không thể tưởng tượng ra được. Dung Hậu thanh lệ mềm mại đáng yêu như vậy, lại có thể làm ra dáng vẻ tươi cười đùa cợt băng lãnh đến thế.

"Ngươi trở về nói cho Hạ Lan Thuần biết. Chuyện hắn muốn ta làm, ta đều đã làm cả rồi. Vậy cũng mong hắn có thể tuân thủ lời hứa, không được tiếp tục làm khó người nhà của ta nữa – - Cũng xin hắn hãy mau chóng thả phụ thân của ta ra."

"Nương nương cần gì phải nói những lời ấy?" Bùi Lâm Phổ bất động thanh sắc mà bác bỏ, "Phụ thân của nương nương, Dung Thái sư từ lâu đã cáo lão hồi hương (nghỉ hưu về quê). Vì sao nương nương còn lấy chuyện đó ra mà làm khó bệ hạ nữa?"

"Cáo lão hồi hương?" Dung Tú lạnh lùng lườm ông, khinh miệt nói: "Ông cũng dự định sẽ cáo lão hồi hương, thế nhưng sau khi vào cung đệ trình lại không hề thấy trở ra nữa. Nếu không phải Hạ Lan Thuần bắt cóc ông, thì là ai?!"

Bùi Lâm Phổ trầm mặc một lúc, sau đó trầm giọng hỏi: "Nương nương, lẽ nào nương nương chưa bao giờ nghĩ rằng, chính Dung Thái sư tự nguyện làm khách ở lại trong cung hay sao?"

Dung Tú như bị sét đánh.

Bọn họ đều là người băng tuyết như vậy, chỉ cần một lời hai câu, liền có thể lột trần diện mạo chân thực của sự tình.

Dung Tú đã hiểu cả rồi.

Nàng vẫn cho rằng, Hạ Lan Thuần dùng Dung gia để bức bách nàng. Vì sao chẳng bao giờ nghĩ đến, Dung gia cũng chính là thần tử của Hạ Lan Thuần.

Cha nàng, nếu thật sự có chút tình thương nào với con gái thì vì sao cứ lặp đi lặp lại, nhiều lần làm khó nữ nhi như vậy?

Lý do duy nhất, đó là ông đã ngầm đồng ý rồi, thậm chí còn tham dự biên kịch, diễn xuất để lừa dối nàng.

Dung Tú chưa bao giờ tuyệt vọng như bây giờ. Nàng từng cho rằng mình làm tất cả để bảo vệ mọi người, nhưng hóa ra, là bị lừa.

Lại lấy sự sinh tồn để trấn an, thì ra, chỉ là vô căn cứ.

Điểm tựa của nàng đã hoàn toàn sụp đổ.

“Nương nương?” Bùi Lâm Phổ tựa hồ tự biết mình đã nói lỡ lời, thấy Dung Tú chậm chạp không nói, không khỏi lo lắng mà gọi.

Dung Tú ngẩng đầu, trong ánh mắt là một khoảng không trống rỗng, rồi lại thanh tỉnh một cách thần kỳ.

“Cũng tốt.” Hồi lâu, nàng chỉ nhàn nhạt nói đúng hai chữ, sau đó vén váy, đi sâu vào vùng đồng nội ở ngoại ô.

“Nương nương?” Bùi Lâm Phổ tự nhiên không dám kéo nàng, chỉ đứng phía sau lên tiếng gọi lại.

Dung Tú dừng bước, quay đầu lại, an tĩnh mà thong dong, “Ngươi trở về nói với Hạ Lan Thuần, tất cả đều đã kết thúc. Ta vì hắn đã làm hết những gì ta có thể làm. Hắn cũng không còn cần đến ta nữa. Sau này, cũng không cần tìm ta làm gì.”

Bùi Lâm Phổ không nói gì nữa, mãi đến khi Dung Tú đi càng lúc càng xa, một tham tướng đứng bên cạnh hắn mới thấp giọng xin chỉ thị: “Thừa tướng, có cần đưa Hoàng Hậu quay về hay không?”

“Không cần.” Bùi Lâm Phổ mỉm cười, không để ý nói: “Để lão già họ Dung đau lòng một chút đi. Có thể làm ra chuyện lợi dụng cả con gái mình, chẳng lẽ còn chưa chuẩn bị tinh thần đi tìm lại con gái hay sao?”

“Thế nhưng, Thừa tướng…”

“Không biết Nhược Lan có chịu thua kém chút nào không.” Bùi Lâm Phổ nhàn nhạt mà bỏ lại một câu không đầu không đuôi. Sau đó, một lần nữa đem sự chú ý chuyển dời đến Viêm Hàn.

Viêm Hàn từ lâu đã đem tình cảnh trước mặt thu hết vào mắt, không khỏi sững sờ.

Bùi Lâm Phổ cố ý để Dung Tú tức giận bỏ đi. Đó là vì muốn Quý phi Bùi Nhược Lan có cơ hội trở thành Hoàng hậu tiếp theo của Thiên Triều.

Xem ra, đảng tranh của Thiên Triều đã đến thời kỳ gay cấn rồi.

“Đóng cửa, chuẩn bị chiến đấu đi.” Thấy đường nhìn của Bùi Lâm Phổ chuyển hướng qua đây, Viêm Hàn quyết định thật nhanh khép cửa sổ lại, cùng mọi người thối lui đến giữa phòng.

“Hạ Lan Tuyết làm sao bây giờ?” Một thuộc hạ chỉ vào Hạ Lan Tuyết đang nằm bất tỉnh hỏi.

“Có thể mang đi được thì tận lực mang đi.” Viêm Hàn nhớ đến dáng vẻ khẩn trương của Y Nhân, không cần nghĩ ngợi mà nói, “Tóm lại, không thể để hắn gặp chuyện không may.”

Đó là điều hắn đã hứa với Y Nhân.

“Nhưng mà, độc của cỏ vô ưu…”

“Tạm thời sẽ không sao. Chỉ cần trong mười hai thời thần*, uống thuốc giải là được – -” Chỉ có điều, bọn họ thật sự có thì mang Hạ Lan Tuyết ra khỏi đây được sao?

Hiện tại, hình như ngay cả bản thân còn khó bảo toàn nổi nữa là.

Hơn nữa, Y Nhân vẫn còn ẩn thân trên nóc nhà. Hắn không thể để người khác phát hiện ra chỗ nấp của Y Nhân. Cho nên, chuyện cần làm trước tiên chính là đánh lạc hướng những người bên ngoài.

“Trước hết, chúng ta dẫn dắt bọn họ rời đi, sau đó để Đinh Tử đưa Y Nhân và Hạ Lan Tuyết rời khỏi đây.” Viêm hàn nói một câu.

Đinh Tử chính là thị vệ nãy giờ vẫn đứng canh giữ bên cạnh Y Nhân.

“Nhưng rời khỏi nhà tranh này rồi, chúng ta sẽ… chẳng còn có chút ưu thế nào nữa. Vương thượng cũng phải dấn thân vào hiểm cảnh. Xin hãy suy xét lại!” Thị vệ bên người vội vàng chắp tay can gián.

Viêm Hàn đang chuẩn bị bác bỏ lại thì Y Nhân, từ lâu đã kiềm chế không nổi nữa, đột nhiên há miệng, hung hăng cắn một cái vào tay Đinh Tử đang bắt giữ tay cô

*Thời xưa, người Trung Quốc tính giờ giấc bằng mười hai thời thần: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Một thời = Hai giờ đồng hồ, mười hai thời thần = 1 ngày. Trung Quốc theo cách tính thời gian này mãi cho đến cuối đời Thanh, lúc Dân Quốc thành lập mới không sử dụng nữa, mà dùng theo cách tính hai mươi bốn giờ của Tây phương.

Đinh Tử dù sao cũng là một tráng sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh. Cho dù bị Y Nhân bất thình lình cắn một cái, hắn cũng không buông tay, chỉ hơi thả lòng một chút.

Nhưng chỉ một khe hở ấy cũng đủ để thanh âm của Y Nhân truyền được ra ngoài.

"Này…"

Mọi người bên dưới đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn. Có người kinh ngạc, có người ảo não.

Thấy nơi ẩn thân đã bị phát hiện, Đinh Tử cũng không khống chế người cô nữa, chỉ liếc mắt nhìn Y Nhân một cách oán giận. Nhưng lại ngại nể Viêm Hàn nên cũng không dám mở miệng trách mắng nàng.

Y Nhân lại rất vô tội mà nhìn hắn một cái, sau đó khoa tay múa chân đứng lên. Còn chưa kịp đứng vững, thân hình lại lung lay như sắp đổ xuống.

Đinh Tử cũng hết cách, đành phải đỡ lấy cô. Y Nhân cảm kích, cười cười với hắn, "Cảm ơn nha," làm như không hề nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của hắn.

Đợi bọn hắn từ nóc nhà nhảy xuống, đám người bên Bùi Lâm Phổ đã chuẩn bị sẵn sang trận địa nghênh đón quân địch. Viêm Hàn cũng đẩy cửa sổ ra, nghĩ cũng không thèm nghĩ, chỉ một mực rống giận: "Ngươi xuống đây làm cái gì! Đinh Tử, ngươi làm việc kiểu gì thế hả! Muốn diệt tộc hay sao!"

Đinh Tử cúi đầu không dám biện giải. Y Nhân cũng cười, thoải mái sờ sờ cánh tay Đinh Tử, sau đó ngẩng đầu giải thích thay: "Là do ta cắn hắn nên mới thế."

Cô luôn luôn dám làm dám chịu.

"Ngươi…" Viêm Hàn cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận như vậy. Mới vừa rồi rõ ràng thân đang trong hiểm cảnh, thế nhưng một tấc cũng không loạn, hắn vẫn có thể bảo trì sự thanh minh vốn có của mình.

Nhưng mà, trong chớp mắt từ khi Y Nhân rơi xuống đất, hắn chỉ có cảm giác bị cơn tức giận hoàn toàn đánh bại, trong lòng tràn ngập hỗn loạn, bất luận làm thế nào cũng không thể suy nghĩ được gì nữa.

"Ngươi không muốn để ta giúp hắn, có đúng không!" Bị đông cứng một hồi, Viêm Hàn cuối cùng chỉ có thể thử dùng lời uy hiếp nàng.

Tuy rằng bây giờ, dù có nói gì thì cũng không thể cải thiện được chuyện gì. Thế nhưng hắn vẫn tức giận. Tức giận bản thân đã đẩy Y Nhân vào cảnh nguy hiểm.

— Hình như trước sau hắn cũng không ý thức rằng: Thật ra chính Y Nhân mới là người đã đẩy bọn họ vào cảnh nguy hiểm.

Viêm Hàn vô cùng tự trách.

"Ta phải giúp anh ấy, nhưng cũng không thể để ngươi gặp nguy hiểm được." Y Nhân chớp mắt mấy cái, đương nhiên mà trả lời, "Viêm Hàn, ngươi cứ đi đi, không cần lo cho ta và A Tuyết đâu."

A Tuyết đúng là trách nhiệm của cô chứ không phải là trách nhiệm của Viêm Hàn. Cô không thể vì vậy mà liên lụy đến Viêm Hàn.

"Không được, ta đã hứa với ngươi rồi." Viêm Hàn nghiêm sắc mặt, trả lời một câu, "Lẽ nào ngươi cho rằng Quả nhân là người nói rồi không giữ lời hay sao!"

Kỳ thực Y Nhân nói như vậy, Viêm Hàn phải có cảm giác vui mừng mới đúng, Y Nhân đã vì hắn mà suy nghĩ mà.

Thế nhưng cảm giác chân thực, chỉ là tức giận. Cơn tức giận càng lúc càng đậm: Y Nhân nói như vậy, có nghĩa là, cô không hề xem hắn là người một nhà. Nếu hắn đi, để lại cô và Hạ Lan Tuyết, nếu vậy thì hắn là cái gì đây? Thực sự chỉ là một vị khách qua đường được nhờ giúp đỡ thôi sao?

Lúc Viêm Hàn tự mình ảo não, hình như đã quên mất: đối với Y Nhân mà nói, hắn vốn chỉ là một người giúp đỡ mà thôi.

"Đúng thật là ta chỉ lợi dụng ngươi mà thôi." Y Nhân mở to hai mắt, thản nhiên nói: "Ta lợi dụng năng lực của ngươi và thuộc hạ của ngươi. Ngay từ đầu ta tiếp cận ngươi cũng đã vì mục đích không tốt rồi. Cho nên, ngươi không cần phải để trong lòng, đi thôi, đi thôi."

Lời nói thật như thế, so với cái gì cũng đều là hoàn toàn thật lòng. Y Nhân nói ra, cũng không thấy hổ thẹn. Thần sắc thản nhiên đến nỗi khiến cho thuộc hạ của Viêm Hàn muốn lên tiếng chửi rủa.

Đinh Tử hầu như đã muốn một cước đá văng Y Nhân ra ngoài rồi.

Thế nhưng rất kỳ quái, vừa nghe được những lời này, Viêm Hàn bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Hắn mỉm cười, rất mực ôn nhu mà trả lời: "Vậy thì ngươi cứ lợi dụng ta đến cùng đi."

Phản ứng của Viêm Hàn bình thường đã luôn khiến cho Y Nhân có cảm giác kỳ quái. Ví dụ như lúc này đây. Khi đó, cô vẫn không biết cái gì gọi là sủng ái.

Từ trước, chưa từng có ai sủng ái cô như vậy bao giờ.

Cho nên, cô không hiểu Viêm Hàn.

“Đinh Tử, đưa nàng qua đây.” Viêm Hàn không hề giận Y Nhân, mà chỉ nhàn nhạt phân phó một câu.

Đinh Tử nghe lệnh, đang định đưa Y Nhân tiến vào nhà tranh.

Nhưng thái độ Y Nhân khác thường, cũng không chịu nghe lời đi vào, mà lại quật cường đứng yên một chỗ.

“Y Nhân…” Viêm Hàn tuy rằng không biết Y Nhân muốn làm cái gì, nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy hơi lạc lõng.

Y Nhân chuyển hướng nhìn qua Bùi Lâm Phổ, chuyên chú nhìn ông.

Phụ thân của Bùi Nhược Trần, thì ra là có dáng dấp như thế này đây.

Bùi Lâm Phổ cũng đang nhìn cô. Thần sắc bình tĩnh, đối với ánh nhìn trực diện làm càn của cô cũng không cho là ngỗ nghịch.

“Ta quen biết với con trai của ông.” Y Nhân mở miệng nói, “Bây giờ anh ấy vẫn khỏe chứ?”

Tất cả mọi người nhất thời há hốc mồm: Trong lúc khẩn trương rối loạn thế này, Y Nhân lại đương nhiên dám cùng Thừa tướng thăm hỏi chuyện nhà.

Bùi Lâm Phổ cũng cảm thấy buồn cười. Nhưng đã được tu dưỡng lâu năm tốt đẹp, nên ông vẫn lễ phép hồi đáp: “Nhược Trần rất tốt.”

“Đang ở kinh thành sao?” Y Nhân lại hỏi.

Bùi Lâm Phổ trả lời cô cũng không được, mà không trả lời cũng không xong. Ông chần chừ một hồi rồi mới nói: “Ở Tuy Xa.”

“Thì ra anh ấy cũng đã đến rồi.” Y Nhân gật đầu, lẩm bẩm tự nói một câu. Sau đó nhìn thẳng vào Bùi Lâm Phổ, rất chắc chắn mà nói: “Ông không thể làm thương hại đến những người ở trong kia.”

“Ồ, vì sao?” Bùi Lâm Phổ có chút hăng hái nhìn cô.

“Nếu như ông làm cho bọn hắn bị thương, ta sẽ thuyết phục Hạ Lan Khâm báo thù cho bọn họ.” Y Nhân nghiêm trang nói: “Hạ Lan Khâm đã đến Tuy Xa rồi.”

“Lão phu biết.” Bùi Lâm Phổ mỉm cười nói: “Nhưng Đại tướng quân sẽ không báo thù cho nghịch tặc đâu.”

“Ta có thể thuyết phục hắn.” Y Nhân cố chấp lặp lại, tản mạn mà chắc chắn.

Bùi Lâm Phổ lẳng lặng nhìn cô. Y Nhân thần sắc thản nhiên không hề ngần ngại, thuần túy trong sáng như đứa trẻ sơ sinh. Không hề khuếch đại, cũng không có vết tích gì vô căn cứ.

Bị ánh mắt của cô sở hoặc, Bùi Lâm Phổ hầu như có chút mơ hồ: Lẽ nào nàng thật sự có biện pháp thuyết phục được Hạ Lan Khâm đến đây giải vây?

“Nếu như ngươi căn bản không hề có cơ hội đi gặp Hạ Lan Khâm thì sao?” Một lát sau, Bùi Lâm Phổ quyết định kết thúc đoạn đối thoại khó hiểu này, nhàn nhạt thốt ra một câu.

Bất luận lời nói của cô có bao nhiêu thật bao nhiêu giả, nhưng nếu cô đã chết thì cần gì phải quản đến nó nữa?

Những lời này, cũng tuyệt đối sát đáng.

Sắc mặt Viêm Hàn khẽ biến, đang chuẩn bị nhảy ra lôi Y Nhân vào trong. Lại nghe Y Nhân chậm rãi nói ra một câu: “Di ngôn gì đó của Tức phu nhân, chỉ có ta có thể đọc hiểu được.”

Những gì Vũ gia đã nói, cô vẫn còn nhớ rõ.

Bùi Lâm Phổ đang định hạ lệnh bắt cô, nghe vậy, cũng dừng cánh tay vừa mới vung lên phân nửa.

Y Nhân hình như không biết được mình đã nói ra một bí mật trấn thiên, rất tự nhiên mà nhìn Bùi Lâm Phổ, chớp mắt nói: “Hay là ngươi cho ta xem thử văn kiện gì đó, di vật gì đó đi – - Ngươi sẽ biết là ta có thể phiên dịch được. Thế nhưng, phiên dịch cũng mệt chết đi được. Ta cũng không thích làm chuyện này đâu, nhưng mà, nếu như ngươi…”

Cô? ? Cứ thế mà nói lan man.

Sắc mặt Bùi Lâm Phổ đã thay đổi mấy lần. Trước khi cô đưa ra lời yêu cầu, ông đã mở miệng ngắt lời: “Trong vòng một ngày, ta cho ngươi thời gian một ngày. Nếu như ngươi có thể thuyết phục Hạ Lan Khăm đến ngăn cản ta, ta sẽ thả những người này. Nhưng nếu như ngươi không thể thuyết phục được hắn, ta không chỉ muốn bắt những người này về, mà ngay cả ngươi cũng phải theo ta về.”

Y Nhân vội vàng gật đầu, sau đó nhoẻn miệng cười, “Thế nhưng đến chỗ Hạ Lan Khâm rất xa, ngươi có thể đưa ta đến đó hay không?”

Đích thực là cô không muốn đi bộ đâu.

"Ta cũng sẽ không cưỡi ngựa đâu." Vừa dứt lời, Y Nhân lại nhanh chóng thòng thêm một câu.

Cái mông của cô đã trải qua một thời gian phải lăn qua lăn lại trên lưng ngựa chịu không nổi nữa rồi. Lần trước bị Vũ Gia bắt cóc mấy ngày mấy đêm, ký ức của Y Nhân hãy còn mới mẻ lắm.

Bùi Lâm Phổ rất phiền muộn: Sao không đòi ta dùng đại kiệu tám người khiêng rước ngươi qua đó luôn đi?

"Tốt nhất là có một cỗ kiệu…" Quả nhiên, tiểu nha đầu không biết trời cao đất dầy này lại nói ngắn ngọn một câu trọng điểm. Vấn đề là, nét mặt của cô vẫn cực kỳ thành khẩn, cực kỳ chăm chú.

Hơn nữa, ánh mắt của cô chợt hiện lên, chính là thương cảm vô cùng – - khiến người ta nhìn vào không thể nào cự tuyệt.

"Sắp xếp vài người đưa nàng qua đó đi." Bùi Lâm Phổ nhẫn nhịn, sau đó rất có phong độ mà dặn dò thuộc hạ, "Tạo hàng rào sắt trấn giữ nơi này, một con ruồi cũng không thể buông tha."

Thị vệ lĩnh mệnh đi ra chuẩn bị cỗ kiệu. Y Nhân ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Bùi Lâm Phổ – - Vừa vặn Bùi Lâm Phổ đang đứng bên cạnh một đống cỏ khô. Cô cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống. Hai tay nâng má, làm một bộ dạng 'Ta rất an phận ngồi đây chờ nha'.

"Phải rồi, ngươi thì làm sao có thể đọc hiểu được di ngôn của Tức phu nhân?" Bùi Lâm Phổ hơi sững một chút, hỏi.

"Ồ, chúng ta là đồng hương." Y Nhân nhàn nhạt trả lời, vẫn là dáng dấp miễn cưỡng dào dạt như vậy.

Bùi Lâm Phổ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nhớ đến con trai nhà mình bởi vì cô gái này mà tỏ ra vô cùng khoái trá thích thú, càng có cảm giác bất khả tư nghị.

Nàng đâu thể so được với Hạ Lan Du?

Không chỉ ngốc ngốc khùng khùng, mà tư sắc cũng chỉ ở mức thường thương. Hơn nữa, không có giáo dưỡng, lại không biết chừng mực.

Nhược Trần hà tất phải để tâm đến nàng như vậy làm gì?

Còn trong phòng, Viêm Hàn trong lòng càng như có lửa đốt. Chỉ là hắn không có hành sự lỗ mãng, lựa chọn im lặng.

Trận pháp này hắn đã rất quen thuộc. Nếu như xông ra, không hẳn là không có khả năng chạy thoát.

Thế nhưng, khả năng đó lại cực kỳ bé nhỏ.

Về điểm này, Bùi Lâm Phổ cũng biết. Cho nên Bùi Lâm Phổ mới có thể nhàn hạ như vậy.

Đây chính là: Ngươi biết con đường này phải đi như thế nào, cũng biết sẽ phải lội qua bao nhiêu con sông, leo hết mấy ngọn núi mới đến được bến bờ.

Thế nhưng, ngươi sẽ không bơi, cũng sẽ không leo.

Dù sao thì người của Viêm Hàn quá ít. Cho dù biết cách phá trận, hắn cũng không thể làm được.

Đối phương có quá nhiều cao thủ.

Y Nhân đại khái cũng hiểu được đạo lý này. Cho nên cô không cho hắn có cơ hội lâm trận.

Cô phải giúp hắn.

Không chỉ giúp Hạ Lan Tuyết, mà còn giúp hắn nữa.

Ý nghĩ này khiến Viêm Hàn có cảm giác như được trấn an, cho nên, hắn quyết định tin tưởng vào Y Nhân.

"Cẩn thận một chút. Nếu không được, chỉ cần có ta, ngươi cũng không cần phải sợ gì hết." Chờ cỗ kiệu được đưa đến, lúc Y Nhân chuẩn bị khởi hành, Viêm Hàn ngạo khí dặn dò.

Y Nhân nghiêng qua…, cười cười với hắn.

Dáng tươi cười vô cùng sáng lạn, không hề… lăn tăn lo lắng chút nào.

Viêm Hàn nhận được nụ cười đó, trong lòng cũng an định trở lại.

Ngay cả Đinh Tử và đám thị vệ kia cũng cảm thấy kỳ quái: Người kia rõ ràng là một cô gái hậu đậu, suốt ngày chỉ mơ mơ màng màng. Nhưng vì sao lại có thể tạo cho người khác cảm giác tin cậy an tâm thế này nhỉ?

Y Nhân đi rồi, có người hỏi Bùi Lâm Phổ, "Lẽ nào Thừa tướng thật sự tin tưởng nàng có thể thuyết phục được Đại tướng quân? Lời nói của người này chỉ là lời vô căn cứ mà thôi."

"Cũng không hẳn." Bùi Lâm Phổ trả lời như vậy, "Hạ Lan Khâm mặc dù trung thành, nhưng hắn từ nhỏ đã thân thiết với Tiêu Dao Vương hơn là Bệ hạ. Bệ hạ vốn có lòng nghi ngờ Hạ Lan Khâm sẽ bị lay chuyển. Lần này Y Nhân đến đó cầu viện, chính là thời cơ tốt nhất để thử lòng Hạ Lan Khâm. Ngươi mau chóng gửi một phong thư báo cho Bệ hạ biết tình hình nơi này đi."

Chỉ có điều, những quanh co khúc chiết này, Y Nhân thực lòng không thể hiểu được.

Lúc đó cô chỉ đột nhiên nhớ đến Hạ Lan Khâm. Là bởi vì, Hạ Lan Khâm trong ấn tượng của cô, vẫn là một người vô cùng tốt bụng, tính cách rất nhân ái. Tựa như lần trước, lúc hắn che chở giúp cô tránh né thích khách, Hạ Lan Khâm đã hỏi cô: Ngươi có tin ta hay không?

Y Nhân đã trả lời không chút do dự. Thứ nhất, đúng là lười tra cứu, thứ hai, cô nghĩ ấn tượng đầu tiên về Hạ Lan Khâm không hề sai.

Cho nên, lần này cô đồng ý làm thử một lần.

Trong truyện 'Ngàn lẻ một đêm', chuyện này thường thường cũng có khả năng phát sinh. Nếu tất cả mọi người đều biết khó mà lui, thì trên đời sẽ không thể nào có cái gì gọi là kỳ tích nữa.

Khuyết điểm của Y Nhân chính là cô không biết sợ. Rất nhiều việc biết rõ là không thể nhưng vẫn muốn làm.

Ưu điểm của Y Nhân cũng là vì cô không biết sợ. Rất nhiều chuyện biết rõ dù có làm thì cũng chỉ là vô bổ không được gì, nhưng cô vẫn sẽ làm.

Cho nên, lúc Y Nhân đứng trước mặt Hạ Lan Khâm, đề nghị hắn đi cứu Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Khâm chỉ kỳ quái nhìn cô, hỏi: "Vì sao ngươi lại cho rằng ta sẽ phản bội Bệ hạ và trợ giúp nghịch tặc của Thiên Triều?"

Hành động này của Y Nhân không có cách nào có thể hiểu được.

Y Nhân chỉ thản nhiên nhìn hắn, hỏi: "Ngươi sẽ không bỏ mặc Hạ Lan Tuyết, có đúng hay không?"

Hạ Lan Khâm không trả lời.

Những người đưa Y Nhân đến đã bị Hạ Lan Khâm đuổi về. Hiện tại, trong đại trướng (lều) quân đội, chỉ có hai người bọn họ.

Một quân sĩ tiến vào dâng trà, hắn đặt khay trà trên án đài trước mặt Hạ Lan Khâm, vừa ngạc nhiên nhìn Y Nhân một chút.

Y Nhân cũng liếc mắt nhìn hắn, sau khi nhận ra hắn thì mỉm cười, thần sắc tự nhiên như thường.

Vẫn là dáng dấp khi gặp cô ở nhà lúc trước – - đứng trước mặt Hạ Lan Khâm, người đã làm cho rất nhiều người kinh hãi khiếp vía, vậy mà biểu hiện của Y Nhân lại quá mức bình thường, cho nên người ngoài nhìn vào lại cảm thấy bất bình thường.

Hạ Lan Khâm toàn thân giáp bạc nhung trang, tư thế oai hùng uy vũ, dung nhan bó buộc chứ không hề phong lãng.

Y Nhân thì một thân phong trần, vải thô áo bông, tóc tai tán loạn, thật giống như đứa trẻ chạy loạn ngoài đường.

Hạ Lan Khâm đứng trên, Y Nhân đứng dưới chỗ của thủ hạ.

Đây là một cảnh tượng kỳ quái, không thể hiểu nổi. Thế nhưng nhìn không ra có sự cách biệt nào giữa hai người bọn họ.

Quân sĩ trong lòng tràn đầy nghi hoặc, khom người lui ra.

Đợi đến lúc ra khỏi doanh trướng, quân sĩ kia vẫy vẫy tay gọi một quân sĩ khác đang tuần tra ngoài trướng. Hai người đi đến một chỗ bí mật đằng sau trướng.

"Chuyện gì vậy?"

"Tiểu Tả, ta vừa gặp Y Nhân." Người đang nói chính là Tiểu Hữu.

Hắn vốn là quân lo hậu cần. Lần này Hạ Lan Khâm đến, hắn phụ trách công việc trà nước.

Tiểu Tả kia là một bách phu trưởng nho nhỏ, luân phiên tuần tra theo ca.

"Y Nhân nào?" Tiểu Tả còn chưa phục hồi tinh thần.

"Chính là đàn bà lười của A Tuyết đó." Tiểu Hữu nghiến giọng la lên, "Có phải là A Tuyết đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"… Nàng ta làm sao lại đến đây gặp Đại tướng quân? Lẽ nào A Tuyết đúng là một đại nhân vật?" Tiểu Tả còn chưa kịp phản ứng, hoang mang lẩm bẩm.

Tiểu Hữu cũng mờ mờ mịt mịt.

Trong doanh trướng, cuộc đối thoại giữa Hạ Lan Khâm và Y Nhân vẫn đang tiếp diễn.

"Ta sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Thiên Triều." Hạ Lan Khâm đi xuống, nhìn Y Nhân, gằn từng chữ: "Bất luận là vì lý do gì, cũng không thể."

"Ơ, ta chỉ muốn báo với ngươi một tiếng thôi." Y Nhân bị Hạ Lan Khâm cự tuyệt nhưng cũng không có xấu hổ hay thất vọng bao nhiêu, chỉ hơi hơi nhàn nhạt nói một câu, "Ngươi thích lựa chọn thế nào, chỉ cần ngươi không hối hận thì ta cũng không có ý kiến."

Cô chính là người cực kỳ hiếm khi quản chuyện riêng của người khác.

Làm hết khả năng, còn lại đành phải nghe theo thiên mệnh mà thôi.

Nhưng bất luận Hạ Lan Khâm lựa chọn thế nào, hắn cũng sẽ phải gánh chịu hậu quả của nó.

Hạ Lan Khâm trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên cười, còn mở lời ướm hỏi: "A Tuyết trông thấy Dung Hậu thì bỏ quên ngươi. Vì sao ngươi còn muốn đến van cầu ta giúp A Tuyết?"

"Chuyện này có gì mẫu thuẫn sao?" Y Nhân không giải thích được mà hỏi lại: "A Tuyết thích Dung Tú thì tất nhiên địa vị của Dung Tú ở trong lòng anh ấy phải nặng hơn ta rồi. Ta chỉ là kẻ ăn không ngồi rồi – - Huống chi, đó vốn là chuyện riêng của anh ấy mà."

Có quên cô hay không, chỉ là chuyện riêng của A Tuyết mà thôi.

Còn có vì A Tuyết mà đến van cầu Hạ Lan Khâm hay không, lại là chuyện riêng của cô.

Hai chuyện này, làm sao có thể nhập chung vào mà nói được?

Hạ Lan Khâm nhất thời trào phúng, lập tức lắc lắc đầu, "Tại sao lại có người ngu ngốc như ngươi vậy chứ. Nhược Trần đến Tuy Xa rồi, ngươi có biết không?"

"Biết." Y Nhân gật đầu.

"Ngươi cũng không cần quay về đâu, ở lại đây một đêm đi. Ngày mai ta sẽ sai người đưa ngươi đi tìm Bùi Nhược Trần. Hắn chí ít sẽ không giống Hạ Lan Tuyết, thấy Hạ Lan Du thì bỏ quên ngươi. Nhân tiện cũng nói, ngươi thích Nhược Trần, có đúng không?" Hạ Lan Khâm nói xong, vừa móc trong người ra một tấm hổ phù (phù: thẻ làm tin vua ban), lẩm bẩm: "Về phần ngươi muốn mượn hổ phù của ta đi đối phó Bùi Thừa tướng để cứu A Tuyết, cũng không cần si tâm vọng tưởng nữa. Ta sẽ không đáp ứng đâu."

Từ đầu đến cuối, Y Nhân cũng không đả động gì đến Viêm Hàn.

Vô ý mà có lẽ cũng là cố ý.

"Bất luận dù ngươi có cho mượn hay không, ta cũng phải trở về." Y Nhân lắc lắc đầu, cẩn thận hỏi: "Ngươi có thể phái người đưa ta quay về được không?"

"Ngươi còn kiên trì sao? Lẽ nào ngươi không muốn gặp Bùi Nhược Trần sao?" Hạ Lan Khâm kinh ngạc hỏi.

"Muốn chứ. Nhưng mà hiện tại chưa thể đi được." Y Nhân buông tiếng thở dài, xoay người dục bước quay về.

Hạ Lan Khâm giật mình, lập tức nở nụ cười như đã hiểu. Nụ cười kia chỉ hiện lên trong nháy mắt, rồi một lần nữa, hắn tỏ vẻ nghiêm trang nói: "Y Nhân, nếu như ngươi trở về gặp lại A Tuyết thì nói cho hắn biết. Dung Hậu đang ở chỗ ta. Có người trông thấy nàng thất hồn lạc phách đi ở dọc đường nên đã đưa nàng về đây."

Nói xong, hắn tùy tiện ném hổ phù lên trên án đài, sau đó bỏ ra ngoài.

Y Nhân nhìn theo bóng lưng hắn, chẳng hiểu thế nào nữa, lại nhìn qua tấm hổ phù màu xanh đen đang nằm trên án đài.

Hổ phù xanh đậm, tỏa ánh u lan.

Y Nhân lại liếc mắt nhìn về phía Hạ Lan Khâm vừa bỏ đi: Hạ Lan Khâm đã ra ngoài trướng rồi, màn trướng nhẹ nhàng buông, xung quanh cũng không có bóng người.

Từng bước từng bước một, Y Nhân cẩn thận đi đến án đài. Sau đó cắn ngón tay, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào chiếc hổ phù trên án.

Cũng không biết đã do dự mất bao lâu, cuối cùng cô cũng vươn tay ra, cẩn cẩn dực dực mà huých hổ phù một cái: xúc giác lành lạnh khi trạm vào trần ngọc thanh lương, theo đầu ngón tay thoáng cái đã truyền vào tận đáy lòng.

Nàng đột nhiên trở nên thanh tỉnh, rất nhanh cầm lấy chiếc hổ phù rồi nhét nó vào trong ngực.

Không hỏi mà lấy chính là ăn trộm.

Cô đã ăn trộm hổ phù rồi .

Trái tim Y Nhân đang đập mạnh đến mức dọa người. Gương mặt cũng đỏ ửng gần như sắp nhỏ máu đến nơi.

Đứng chờ Y Nhân ra khỏi doanh trướng, Hạ Lan Khâm cũng không có vẻ gì là đang phải đợi lâu. Bên ngoài, cũng đã có một chiếc xe ngựa hầu sẵn từ lâu.

"Nói với A Tuyết, chỉ cần hắn đối nghịch với Bệ hạ một ngày. Bản tướng quân tuyệt đối sẽ không niệm tình huynh đệ mà nuông chiều hắn!"

Y Nhân cũng không nói tiếp, chỉ vội vàng gấp gáp bò lên toa xe phía sau. Sau đó xoay người nhẹ giọng nói với Hạ Lan Khâm: "Cảm tạ."

Vẻ mặt Hạ Lan Khâm bí hiểm, không thể phát hiện được có hay không có ý cười.

Chờ tiếng bánh xe rầm rầm chuyển động rồi xa dần đến lúc không còn nghe thấy được nữa, Hạ Lan Khâm mới điểm vài tên phó tướng đi vào doanh trướng, nói muốn bố trí làm sao đuổi bắt Viêm Hàn.

Bọn họ đi đến trước án đài, Hạ Lan Khâm bày mở sa bàn, dùng cành cây trước mặt làm ra rất nhiều phòng tuyến. Mọi người thảo luận không biết qua bao nhiêu canh giờ, cuối cùng cũng cho ra một phương án vô cùng xác thực. Hạ Lan Khâm lập tức muốn điều binh khiển tướng. Hắn thuận tay sờ tìm trong lòng, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, "Hổ phù đâu?"

_____ *** _____

Lúc này, Y Nhân đã chạy xa hơn mười dặm rồi.

Nhưng hổ phù kia, chung quy Y Nhân cũng chưa cần dùng đến.

Chạy đến một nơi cách ngôi nhà tranh khoảng ba dặm, người phụ trách lái xe đột nhiên ngừng lại, vén rèm lên, lo lắng hỏi: "Y Nhân, ngươi có nhận ra ta không?"

Y Nhân có điều không hiểu cho nên nhìn kỹ lại, tiện đà mị mị cười, "Ngươi là Tiểu Hữu?"

Tiểu Hữu gật đầu, sau đó thân thiết hỏi: "Có phải là A Tuyết đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Có chút việc, cho nên chúng ta phải đi nhanh mới được." Y Nhân còn chưa kịp nói xong đã nghe thấy có người gọi tên mình.

"Y Nhân." Tiếng gọi sơ sơ nhàn nhạt đột nhiên vang lên bên tai cô.

Y Nhân quay đầu lại, nhìn thấy một công tử như ngọc, thanh nhã đứng đó. Cô đã lâu rồi không được nhìn thấy dung nhan này.

Chính là Bùi Nhược Trần.

Y Nhân kinh ngạc, không biết nên làm thế nào. Tiểu Hữu vẫn mang vẻ mặt cảnh giác.

Bùi Nhược Trần chậm rãi đi về phía cô. Hắn không mang theo thị vệ, ngoại trừ thanh trường kiếm bên người. Hắn vẫn mặc trang phục bình thường như đang dạo chơi ở ngoại thành, thanh nhàn hiền hòa, thần sắc điềm tĩnh.

"Nghe phụ thân nói, cô đến chỗ Hạ Lan tướng quân mượn binh." Bùi Nhược Trần rốt cuộc cũng dừng lại trước mặt Y Nhân. Quanh thân hắn không có chút địch ý nào, thậm chí còn có vẻ vui sướng như gặp lại cố nhân. Tiểu Hữu nắm thanh đao trong tay, cũng không biết nên công kích hay là thỉnh an – - Bùi Nhược Trần vừa nhìn cũng biết không phải là một nam tử bình thường. Tuấn lãng ôn nhuận, trên trán cất giấu quý khí cùng sự tu dưỡng. Nếu chỉ là công tử nhà giàu bình thường thì tất nhiên không thể có được khí thế như vậy.

Y Nhân dừng một chút, cũng không trực tiếp trả lời mà chỉ vào Tiểu Hữu nói: "Đây là Tiểu Hữu, bạn của ta."

Người trong hoàn cảnh này mà vẫn còn quan tâm đến A Tuyết, Y Nhân nhìn nhận hắn chính là bằng hữu.

Bùi Nhược Trần hòa khí mà gật đầu, mỉm cười, vô cùng bình dị gần gũi.

Sau đó, Y Nhân lại chỉ vào Bùi Nhược Trần, nói: "Bùi Nhược Trần, cũng là bạn của ta."

Bọn họ đều là bạn của cô, trong lòng cô cũng không hề phân biệt ai hơn ai kém.

Tiểu Hữu lại không thể thong dong như Y Nhân được, hắn 'A' một tiếng rồi nhảy dựng lên, kinh hô: "Chính là đệ nhất công tử của kinh thành, công tử con ngài Thừa tướng, hiện nay đang là phò mã, tiểu Bùi đại nhân?!"

Y Nhân cũng không ngờ danh tiếng của Bùi Nhược Trần lại lớn đến như vậy.

Bùi Nhược Trần chỉ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: KIẾM THẦN

Bùi Nhược Trần mỉm cười, sóng mắt ôn thiển như ngọc, khiến cho ngươi ta không khỏi cảm thấy thân thiện.

Tiểu Hữu ha ha mà cười ngây ngô vài tiếng, chào thỉnh an rồi chuẩn bị thối lui qua một bên.

Thế nhưng ngay khi lui xuống, Y Nhân đột nhiên kéo hắn lại, xoay người, đưa lưng về phía Bùi Nhược Trần, hạ giọng nói: "Tiểu Hữu, ngươi đem cái này chạy đến ngôi nhà tranh phía trước đi."

Cô kín đáo đưa cho hắn, chính là tấm hổ phù vừa trộm được.

Tiểu Hữu ngẩng đầu nhìn cô. Lần đầu tiên, trên mặt Y Nhân lười biếng này lại hiện ra vết tích của sự nghiêm túc đến vậy.

Bùi Nhược Trần hình như đã trông thấy, lại tựa hồ như không phát hiện. Thần sắc vẫn như ban đầu, cũng không hỏi tới. Chỉ là trong đáy mắt bỗng xẹt qua một tia buồn bã.

Cô đề phòng hắn.

Bắt đầu từ lúc nào, một cô gái như tờ giấy trắng ấy, lại học được cách phòng bị rồi.

"Y Nhân," Chờ đến khi cô xoay người lại, Bùi Nhược Trần nhẹ giọng nói: "Không cần dùng tới nữa đâu."

Y Nhân ngẩn người, "Cái gì không cần dùng?"

"Hổ phù đó, không cần dùng nữa." Bùi Nhược Trần rốt cuộc đã nhìn thấy, "Ta đến đây chờ cô, chính là muốn ngăn cản cô đem hổ phù đến đó. Đã có người đến cứu Hạ Lan Tuyết đi rồi. Viêm Hàn cũng nhân cơ hội đột phá vòng vây. Nếu như lúc này cô còn mang hổ phù qua đó, không chỉ làm chuyện vô nghĩa, mà còn có thể gây bất lợi cho Lan Tướng quân nữa – - Bất luận là hắn cho cô mượn, hay là cô trộm được, triều đình đều sẽ truy cứu trách nhiệm của Hạ Lan tướng quân."

"Thế nào mà…" Y Nhân chớp mắt mấy cái, có điểm không hiểu.

"Lẽ nào cô không hiểu sao. Tất cả đều ở trong lòng bàn tay của Hạ Lan Tuyết." Bùi Nhược Trần dùng giọng cảm thán mà nói: "Hắn đã sớm an bài cả rồi – - Phượng Cửu tiên sinh đã mời được một người đến. Chỉ cần có người đó ở đây, bất luận là vây công gì cũng đều chỉ là phí công vô ích. Cũng bởi vậy mà Hạ Lan Tuyết mới dám theo đuổi Dung Hậu, để bản thân rơi vào hiểm cảnh."

"Mời được ai?" Y Nhân cũng không hiểu chân tướng gì cả. Chỉ nghe nói Hạ Lan Tuyết không còn nguy hiểm, Viêm Hàn cũng phá vây được rồi, tâm tình liền buông lỏng, thuận miệng mà hỏi.

"Kiếm thần, Lục Xuyên." Lúc Bùi Nhược Trần nói ra bốn chữ này, trong ánh mắt bỗng lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Ma lực của bốn chữ này, chính là huyền thoại trong cả nước.

Sự tồn tại của hắn được xem là nhân thần.

Nhiều năm trước, từng một người một kiếm bảo vệ quan khẩu Hạp Sơn. Mười vạn đại quân cầm chừng không thể tiến lên, đến cuối cùng chỉ có thể dẹp đường hồi phủ.

Chuyện kể rằng, hắn đã thành kiếm.

Chuyện kể rằng, hắn không thể phá hủy.

Chuyện kể rằng, hắn đã trở thành một huyền thoại.

Thế nhưng, hiện tại, hắn lại xuất hiện, vì Hạ Lan Tuyết mà xuất hiện?

Tin tức này, so với chuyện Hạ Lan Tuyết bị vây khốn, còn chấn động nhân tâm gấp bội.

Nếu như Lục Xuyên muốn giết một người thì không ai có thể kháng cự, không có cách gì kháng cự.

Nếu như, hắn nghe lệnh của Hạ Lan Tuyết…

Hậu quả, càng không thể tưởng tượng nổi.

Y Nhân lại không có nhiều cảm xúc với cái tên này. Chỉ là lúc Bùi Nhược Trần nhắc đến Kiếm Thần, cô đột nhiên nhớ đến Tây Môn Xuy Tuyết.

Là Tây Môn Xuy Tuyết của Thiên Triều sao? Cô có chút hiếu kỳ.

Nhưng Y Nhân còn chưa kịp đem sự hiếu kỳ của mình biểu hiện ra ngoài thì Bùi Nhược Trần đột nhiên rùng mình, vô ý thức mà chắn trước người Y Nhân, trầm giọng nói: "Hắn đến rồi."

(*Tây Môn Xuy Tuyết là một nhân vật trong truyện Lục Tiểu Phụng của tác giả Cổ Long. Tây Môn Xy Tuyết là một kiếm khách tuyệt đỉnh với hình ảnh của một đại hiệp chuyên mặc áo trắng và là khắc tinh của cái ác. Tây Môn Xuy Tuyết tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng thực chất là một người trọng nghĩa khí nhất là tình bạn. Anh ta sử dụng kiếm điêu luyện, chớp mắt có thể lấy mạng đối thủ. Sau này Tây Môn Xuy Tuyết lập gia đình và dần rút lui khỏi giang hồ.)

Bùi Nhược Trần vừa nói dứt lời thì ngay tức khắc Y Nhân bỗng nhiên trông thấy một trận cát bay đá chạy. Tuy Xa vốn là một nơi rất dễ nổi gió. Thế nhưng bão cát cuộn trào mãnh liệt như vậy, cũng rất hiếm thấy.

Cát bay làm tầm mắt Y Nhân mờ mịt.

Cô dùng mu bàn tay xoa xoa đôi mắt. Chờ đến lúc bỏ tay ra thì cảnh tượng trước mắt đã biến đổi rồi.

Không biết từ lúc nào, phía trước đột nhiên hiện ra một đống hắc y nhân cuồn cuộn như sóng triều, run sợ thần binh, đứng thành ba hàng, chắn phía trước Bùi Nhược Trần.

Mà ở trên cùng, trên ngọn cây, cũng xuất hiện một người.

Ánh mắt mặt trời rõ ràng đang từ trên cao chiếu xuống. Nhưng chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy người nọ, Y Nhân lại cảm thấy thế giới đột nhiên mát lạnh, ngay cả đáy lòng cũng đều rét lạnh.

Người nọ mặc huyền y chói mắt. Cả người đều giống như bị kiếm quang bao phủ, tiền đồ sáng lạn, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn tựa như một chùm tia sáng.

Kiếm quang.

Kiếm quang vô hình, người cũng vô hình.

Ba đội quân đứng chắn trước người Bùi Nhược Trần, tuy rằng đứng thẳng tắp kiên định, nhưng trên trán ai ai cũng đều thấm đẫm mồ hôi.

Đây chính là một cuộc chiến đã định sẽ thua.

Bọn họ đứng, chỉ vì bọn họ là tử sĩ của Bùi gia. Mặc dù chết, cũng phải chết phía trước công tử.

Còn người nọ đứng trên ngọn cây vẫn bất động không nói, trầm tĩnh đến quỷ mị, không hề tức giận, tựa như một bức tượng điêu khắc.

Cứ yên lặng mãi như vậy, khiến trong lòng mọi người dậy lên một nỗi sợ, không biết bản thân đang phải đối diện rốt cuộc là người hay là một hồn ma đến từ chín tầng địa ngục.

Thời gian lại trôi qua thêm một khắc nữa.

Bão cát đã ngừng lặng, những chiếc lá khô từ trên ngọn cây rơi xuống, còn chưa kịp đáp xuống đất…

Thế nhưng, như vậy đã là kết thúc một đời.

Nỗi dày vò giữa sống hay chết, còn đáng sợ hơn cả cái chết thật sự.

Y Nhân đảo đầu một vòng: Tiểu Hữu đã sợ đến mức mặt cắt không còn chút máu. Cả người như sàng gạo, run rẩy không ngừng. Bùi Nhược Trần đứng phía trước cô, phong độ còn rất tốt, coi như trấn tĩnh. Chỉ là toàn thân căng cứng, dường như đang hết sức căng thẳng.

Ngoại trừ tiếng hô hấp dày đặc, Y Nhân cũng không nghe được âm thanh nào khác.

Càng ngày bầu không khí càng áp lực đến mức không thể nào thở được.

Y Nhân có cảm giác bị đè nén.

Thời gian lại trôi qua.

Người trên ngọn cây, không hề có dấu hiệu di động chút nào. Những người dưới gốc cây, vẫn lấy tĩnh chế tĩnh như cũ.

Y Nhân cuối cùng kiềm chế không nổi nữa.

Cô đột nhiên đi lên phía trước.

Bùi Nhược Trần cả kinh, vốn đã định kéo cô lại. Nhưng Y Nhân đã lướt qua người hắn, đưa tay đẩy ba đội hắc y nhân đang đứng xếp hàng phía trước, tạo ra một con đường đi lên.

Cô cắm đầu cắm cổ chạy lên trên cùng rồi đi đến dưới tàng cây, đi đến dưới chân người nọ.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, rất hữu nghị mà hỏi thăm: "Xin chào. Xin hỏi ngươi có phải là Lục Xuyên không?"

Phía sau truyền đến một loạt những âm thanh đao kiếm được rút ra khỏi vỏ. Các tử sĩ vốn thần kinh đang rất căng thẳng, gần muốn vỡ tung ra rồi. Thấy thế, đều rút kiếm ra cầm nơi tay. Sắp xảy ra một cuộc tàn sát, sự chuẩn bị cuối cùng cũng uổng công.

Ánh mắt bọn họ nhìn Y Nhân đã như nhìn một người sắp chết.

Sắc mặt Bùi Nhược Trần đột biến. Hầu như muốn lập tức nhảy đến bên cạnh Y Nhân nhưng lại bị Tiểu Hữu nhanh tay lẹ mắt kéo lại.

"Tiểu Bùi đại nhân," Tiểu Hữu run rẩy gọi: "Đừng đi."

Phía trước cũng có hai người chạy lại, vây chắn trước mặt Bùi Nhược Trần, không cho hắn mạo hiểm.

Nhưng mà, tình huống mà bọn họ dự liệu cũng không xảy ra.

Y Nhân nghiêm túc, mỉm cười hữu nghị và thân thiết, dáng dấp ta đây rất vô hại.

Người đứng trên cây thì hơi hơi cúi thấp – - Kỳ thật, lúc hắn cúi đầu, người khác căn bản là không thể thấy rõ. Trên người hắn, ánh kiếm quá đậm. Chỉ có thể từ sự di động của quang ảnh mà liên tưởng đến động tác cúi đầu của hắn.

"Ta là Lục Xuyên." Rất lâu sau đó, ngay khi tất cả mọi người đều bị bóng ma chết chóc dày vò đến mức sống còn không bằng chết. Một giọng nói vô cùng lạnh lẽo, tựa như không hề có chút sắc thái tình cảm nào, lên tiếng trả lời.

Y Nhân nghe vậy, ngốc nghếch mỉm cười: "Vậy ngươi là người, đúng không?"

Không có gì ngoài những câu chuyện được kể lại và ánh hào quang, Lục Xuyên, dù sao cũng chỉ là một con người mà thôi.

"Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Ở đâu, trong nhà có bao nhiêu người? Đã kết hôn hay chưa?" Không đợi Lục Xuyên trả lời, Y Nhân đã một hơi nêu ra rất nhiều câu hỏi.

Cô hiếm khi cảm thấy hiếu kỳ như vậy.

Tất cả mọi người đều nghẹn họng, nhìn trân trối. Hiện trường dậy lên một loạt những âm thanh hút không khí.

Thế nhưng, nỗi sợ hãi thấu tim kia, trong lúc Y Nhân liên tiếp đặt câu hỏi đã dần dần giảm bớt không ít.

Trước mặt, chẳng qua cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt mà thôi.

Hiểu được như vậy, khiến cho bọn họ từ trong nỗi tuyệt vọng đột nhiên dấy lên lòng tin. Đám tử sĩ hàng giữa đã lạp cung vào nỏ. Những người còn lại cũng đã sẵn sàng.

Lục Xuyên vẫn duy trì trạng thái ban đầu, vừa không phát điên cũng không thèm để ý đến cô. Làm như những lời cô vừa nói chỉ như gió thoảng bên tai, không hề nghe thấy gì cả.

Y Nhân cũng không hề cảm thấy nản lòng, vẫn không chịu buông tha mà còn ngẩng đầu lên, ánh mắt trông mong mà nhìn hắn.

Dáng dấp làm như không đợi được đáp án thì không bỏ qua.

Bùi Nhược Trần dở khóc dở cười, đứng bên cạnh mà âm thầm sốt ruột, mướt mồ hôi thay cho Y Nhân.

Đúng lúc đó, từ một nơi không xa đột nhiên truyền lại một hồi rít dài, tiếng huýt gió thê lương linh hoạt kỳ ảo. Lục Xuyên cuối cùng cũng hành động.

Đồng thời với tiếng huýt gió rít vang, huyền y di động, thân thể như núi băng vạn năm đột nhiên vút lên, nghỉ chân giữa không trung mà không hề lộ vẻ gì gắng sức.

Tựa như thân thể kia đang được máy bay trực thăng treo lơ lửng giữa không trung vậy.

Khinh công không thể tưởng tượng nổi như vậy, lập tức đã khiến cho lòng tin vừa mới được dấy lên, một lần nữa bị trừ khử không còn bóng dáng.

Cho dù Lục Xuyên là người, thì hắn cũng tuyệt đối - tuyệt đối không phải là con người.

Chỉ là, Lục Xuyên hình như không có ý định công kích bọn họ. Thân ảnh màu đen dừng một chút rồi lao bắn về phía tiếng rít vừa vang lên.

Y Nhân thấy hắn phải đi, nhịn không được "Ê" một tiếng.

Cô thật sự rất muốn biết đáp án mà.

Chỉ là dư âm lượn lờ, tiếng "Ê" kia còn chưa tan hết, Lục Xuyên đã như một con chim ưng lao xuống. Nhanh như sét đánh không kịp bịt tai, túm lấy áo Y Nhân, nhấc cô lên không trung. Vừa đảo mắt một cái đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chỉ còn lưu lại trong không trung một điểm đen nho nhỏ lóe lóe rồi biến mất không còn thấy gì nữa.

Khói bụi lượn lờ.

Mọi người tìm lại được đường sống từ trong chỗ chết. Khi đã xác định chắc chắn Lục Xuyên đã rời đi, không khỏi toàn thân suy yếu, đội hình cũng không còn nghiêm cẩn như vừa rồi nữa.

Có mấy người chạy đến bên cạnh Bùi Nhược Trần, lo lắng nói: "Công tử, Thừa tướng đang rất lo lắng cho người. Thừa tướng sai thuộc hạ hỏi công tử, vì sao phải một mình hành động, rời khỏi đại đội?"

Bùi Nhược Trần không giải thích, chỉ nhìn chằm chằm vào nơi Y Nhân mất tích, hết nửa ngày, sau đó mới thấp giọng nói: "Chúng ta trở về thôi. Mong rằng bên phía phụ thân sẽ không đụng phải Lục Xuyên."

Lục Xuyên thật đáng sợ.

Cho dù chưa cần làm gì, cũng đã khiến cho đội ngũ tử sĩ thép thiết cốt của Bùi gia đánh mất phân nửa sức chiến đấu rồi.

"Tiểu Bùi công tử…" Mắt thấy tất cả mọi người phải rời đi, Tiểu Hữu hơi không xác định mà hô gọi một tiếng. Trong tay hắn đang cầm hổ phù Y Nhân đưa cho, đang không biết phải làm sao.

Bùi Nhược Trần cũng chú ý đến hắn, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi quay về chỗ Hạ Lan tướng quân vậy. Xin hãy chuyển lời nói với Tướng quân, Bùi gia vạn sự chỉ vì triều đình, xin Tướng quân minh giám."

Nói xong, Bùi Nhược Trần phất phất áo bào, chậm rãi đi về nơi đóng quân của Bùi Lâm Phổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: BUÔNG TAY

Y Nhân vừa có một phen cưỡi mây đạp gió. Gió lạnh quất vào tựa như muốn xé nát da mặt.

Chờ đến lúc cuối cùng cũng đáp được xuống đất, Y Nhân bưng hai gò má, run cầm cập.

Lúc này, cô nghe thấy Lục Xuyên lãnh đạm nói với một người: "Nữ nhân này nói nhiều quá, ngươi giúp ta giết nàng đi."

"Sao ngươi không tự mình giết đi?" Đối phương giản dị cười, hỏi. Giọng nói rất êm tai, tựa như một dòng suối bờ sông đang chảy róc rách.

"Ta không giết phụ nữ và trẻ con." Lục Xuyên hờ hững nói: "Phượng Cửu, ngươi cũng nói quá nhiều lời vô ích rồi đó."

Nam tử được xưng là Phượng Cửu kia cũng không giận, vẫn chỉ cười lạt, chậm rãi chuyển hướng qua Y Nhân.

Ban đầu, Y Nhân chỉ nhìn thấy mặt nghiêng của một người cao gầy đơn bạc. Mái tóc lấm tấm hoa râm, xõa xuống vai phải.

Chờ hắn quay đầu lại, Y Nhân mới nhìn rõ được: Một thanh niên tướng mạo sạch sẽ lại có chút nhu nhược. Ngũ quan rất lãnh đạm, tựa như một bức tranh thủy mặc miêu tả cảnh sắc Giang Nam. Dùng lối vẽ tỉ mỉ để lột tả vẻ bề ngoài, lại chậm rãi ngâm thủy, ý cảnh cứ sinh sôi kéo dài.

"Cô gái, ngươi làm sao khiến cho Lục tiên sinh tức giận vậy?" Hắn cười rất ôn hòa. Câu hỏi cũng rất ôn hòa.

"Vì ta hỏi hắn là người ở đâu, có đón dâu chưa." Y Nhân chớp mắt, rất vô tội mà trả lời: "Hắn không muốn trả lời thì cứ việc không trả lời là được rồi…"

Phượng Cửu mở to hai mắt nhìn cô hết nửa ngày. Sau đó bắt đầu cười sằng sặc. Cười đến nỗi ho khan, nhưng vẫn thở phì phò mà hỏi: "Rốt cuộc ngươi có biết hắn là ai hay không vậy?"

"Thì là Kiếm thần Lục Xuyên." Y Nhân vô ý thức mà đi đến bên cạnh Phượng Cửu, đang định thuận tay phát vào lưng hắn một cái.

Phượng Cửu ho khan rất nghiêm trọng. Tuy rằng trên mặt hắn không hề có chút vết tích khó chịu nào, vẫn đang cười rất khoa trương. Thế nhưng lại ho khan hết trận này đến trận khác, sắc mặt vốn tái nhợt chỉ trong thoáng chốc đã đỏ bừng lên.

Thế nhưng Y Nhân cũng chưa kịp đến đỡ thân thể Phượng Cửu thì đã bị Lục Xuyên dùng kiếm cản lại.

Chỉ thấy huyền y khẽ nhúc nhích, Lục Xuyên đã vọt đến phía sau Phượng Cửu, dùng ngón tay giữ lấy trường kiếm, vỗ về lưng hắn. Vỗ rất nhịp nhàng, sau đó phụng phịu hỏi: "Đã biết rõ là mình không thể kích động, có cái gì mà buồn cười như thế?"

Hắn tức giận thì biểu tình thật không giống với lúc thường. Cuối cùng là vẻ mặt nghiêm túc, không cảm xúc.

Phượng cửu vẫn cười, nhưng ho khan đã đỡ hơn rất nhiều. Vẻ đỏ bừng trên mặt cũng dần dần lui.

Y Nhân phát hiện. Tình huống của Phượng Cửu cũng có điểm giống với Liễu Sắc. Thế nhưng trên mặt Liễu Sắc lại không có vẻ ôn hòa và mê người như Phượng Cửu.

Bọn họ là hai người vô cùng khác biệt.

Y Nhân vừa phát hiện. Thì ra tướng mạo của Lục Xuyên cũng rất đẹp trai. Nếu như trong lúc chiến đấu, mọi người có thể nhìn rõ được khuôn mặt của hắn, như vậy sẽ giảm bớt phân nửa lòng sợ hãi rồi. Tuy lạnh như băng nhưng ngũ quan lại tựa như thu nhận được tất cả tinh hoa của tạo hóa vậy. Thật giống như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc trên băng.

Đứng chung với hắn, Phượng Cửu lại có vẻ bình thường không có gì mới lạ.

Sau đó, Y Nhân lại tiếp tục phát hiện. Nam tử được bao quanh bởi một vòng sát khí ấy, lại dĩ nhiên rất quan tâm đến Phượng Cửu.

Y Nhân nuốt nuốt nước miếng, "Ợ" một tiếng.

Phượng Cửu rốt cuộc hồi phục lại thái độ. Lục Xuyên cũng đã lùi tay về không lộ vết tích, lạnh như băng đứng ở một bên.

"Nói thật, ngươi cũng nên kết hôn rồi đó." Phượng Cửu cười cười với Lục Xuyên, sau đó cản trước người Lục Xuyên, vẻ mặt ôn hòa hỏi Y Nhân: "Này, ngươi tên gì?"

"Y Nhân." Y Nhân thành thật trả lời.

Nụ cười trên khuôn mặt Phượng Cửu trong nhất thời lụi tắt, rất thận trọng hỏi: "Chính là Y Nhân của Tiêu Dao Vương phủ?"

"Phải." Y Nhân gật đầu nói: "Ngươi biết A Tuyết hiện đang ở đâu, đúng không?"

"Vương gia hạn cho ta nhất định phải tìm được ngươi," Phượng Cửu cười cười, "Ta đưa ngươi đi gặp hắn."

"Anh ấy không có việc gì chứ?" Trong lòng Y Nhân mừng vui nhảy nhót.

"Có ta ở đây, hắn xảy ra chuyện gì được chứ." Phượng Cửu hơi tự tin mà trấn an.

Lục Xuyên bị bỏ quên 'Hừ' một tiếng, lãnh đạm nói: "Ta chỉ giúp Hạ Lan Tuyết lúc này thôi. Lần sau hắn gặp chuyện không may, ngươi không cần tới tìm ta nữa."

Nói xong, hắn quả thật không nói hai lời, vừa quay người đã mất hút.

Phượng Cửu bất đắc dĩ mà nhìn một chút bầu trời đã không còn vết tích, nhẹ giọng thì nói: "Vẫn là tính cách như vậy, thảo nào thế nhân cũng không có ai hiểu nổi hắn."

Sau đó, hắn quay đầu, tiếp tục ôn hòa mà nhìn Y Nhân, "Vì sao ngươi lại hỏi hắn đã đón dâu hay chưa, lẽ nào?"

Trong ánh mắt của hắn xẹt qua vẻ trêu tức.

"Không phải đâu." Y Nhân rất nghiêm túc lắc đầu, giải thích: "Hình như có quá nhiều người sợ hắn. Ta muốn chỉ ra rằng, người khác không nên sợ hắn như vậy mà thôi."

Phượng Cửu ngẩn người, chợt thấp giọng phụ họa: "Đúng vậy, quá nhiều người sợ hắn. Kỳ thật, Lục Xuyên có gì đáng sợ đâu?"

Dừng một chút, Phượng Cửu lại chuyển trọng tâm câu chuyện. "Đi thôi, Vương gia cùng Dịch Kiếm đang ở cách đây không xa. Chúng ta đến đó đi."

"Dịch Kiếm cũng đến sao?" Trong lòng Y Nhân bỗng nhiên an tâm, theo Phượng Cửu đi đến một rừng cây ở phía nam.

Bọn họ đi không bao lâu đã nhìn thấy thủ hạ của Dịch Kiếm. Trông thấy Phượng Cửu, bọn họ cung kính gật đầu hành lễ rồi phái người chạy thật nhanh vào rừng thông báo cho Dịch Kiếm.

Chẳng bao lâu sau, Y Nhân liền nhìn thấy Dịch Kiếm từ sâu trong cánh rừng bước nhanh đi ra. Đầu tiên, hắn lo lắng mà nói: "Phượng tiên sinh, vì sao Vương gia vẫn chưa tỉnh?" Ánh mắt đảo qua liền trông thấy Y Nhân

Dịch Kiếm lộ vẻ mừng rỡ: "Vương phi, người không sao chứ?"

Y Nhân lắc đầu.

"Gặp được Vương phi thật sự quá tốt rồi. Vừa rồi lúc Vương gia tỉnh lại cứ hỏi nương nương mãi – - chỉ trách ta lúc trước cố tìm Phượng tiên sinh, không bận tâm gì đến Vương phi nương nương." Dịch Kiếm áy náy, hai tay ôm đầu. Bộ dáng vô cùng đau đớn.

"Được rồi," Phương Cửu buồn cười mà cắt đứt màn biểu diễn của hắn, giục nói: "Chúng ta đi thăm Vương gia trước đã."

"Được, Phượng tiên sinh nhanh lên, đi xem Vương gia đi – - Vừa rồi Vương gia cứ nói mê sảng suốt. Không biết liệu thuốc giải có chuyện gì không nữa." Dịch Kiếm lại tiếp tục lo lắng.

"Thuốc giải đúng là không có vấn đề. Nhưng hắn uống phải cỏ vô ưu đã một thời gian rồi, cũng không thể lập tức thanh trừ công hiệu của nó được. Hiện tại, chính là khoảng thời gian khó khăn nhất của hắn. Tất cả những ký ức đau khổ nhất sẽ lần lượt trở về, thậm chí sẽ quên mất một số chuyện – - Tuy sẽ không mất hết toàn bộ trí nhớ nhưng có vài thứ hắn sẽ không thể nhớ rõ được, hoặc là thật sự không thể nhớ nổi nữa." Phượng Cữu nhàn nhạt giải thích xong, lại nhịn không được oán thán, "Vương gia cũng quá tùy hứng rồi. Biết rõ rằng chúng ta không thể chạy đến nhanh như vậy được, nhưng vẫn uống thứ mà Dung Hậu làm cho."

"Đó là bởi vì ngài rất tin tưởng Phượng tiên sinh." Dịch Kiếm vội vã giải vây giúp Vương gia nhà mình.

Phượng Cửu cười cười, lắc đầu nói nhỏ: "Ngươi không cần che giấu cho hắn. Ta đồng ý xuất sơn phục tùng Vương gia, tất nhiên sẽ hiểu hắn. Tuy rằng hơi phiền, nhưng vừa vặn ta cũng muốn thưởng thức Vương gia một chút."

Dịch Kiếm cười 'hắc hắc' mấy tiếng, không nói nhiều nữa.

Thế nhưng Phượng tiên sinh được Vương gia ba lần đến mời xuất sơn, hơn nữa, Phượng Cửu có mối quan hệ sâu xa với Kiếm thần Lục Xuyên, cũng không phải là chuyện đùa. Hắn có quan hệ với Vương gia, nếu nói là thuộc hạ, chi bằng nói vừa là thầy vừa là bạn. Từ rất lâu rồi, đều là Phượng Cửu nói gì Vương gia nghe nấy.

Cho nên, mọi người từ trên xuống dưới đều đối với Phượng Cửu cực kỳ cung kính, càng không cần phải nói đến Dịch Kiếm.

Y Nhân lại không có ý thức đó, cô cũng theo mọi người đi vào. Trong khu rừng sâu phía trước, từ lâu đã dựng lên một tòa hành dinh. Không chỉ có thủ vệ nghiêm mật mà bên ngoài hành dinh thậm chí còn có lư hương đặt trên bếp lò. Nước trà được nấu rất nhiều, hương trà tỏa ngát bốn phía.

Cô vẫn đi đến trước hành dinh. Thị vệ cũng không ngăn cản cô – - Cũng vì ban đầu bọn họ bảo hộ ở trong góc tối đã nhìn thấy cô. Mặt khác, có thể bình yên đi đến chỗ này, tất nhiên là người một nhà rồi.

Y Nhân vén mành lên, từ đó liền nhìn thấy Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết lẳng lặng nằm trên giường nệm. Trên người đắp hờ một tấm da hổ để lộ phân nửa, màu sắc loang lổ, càng làm tôn thêm dung nhan yên tĩnh của Hạ Lan Tuyết, toát ra sự mị hoặc không nói nên lời.

Lúc cô đi vào, cánh tay của Hạ Lan Tuyết đã rơi khỏi tấm da hổ, thõng xuống bên giường. Y Nhân trong vô thức lại muốn nắm tay anh nhét vào trong. Giống như rất nhiều buổi sáng, trong lúc cô còn nửa mơ nửa tỉnh, Hạ Lan Tuyết đã đi vào phòng giúp cô đắp kín góc chăn vậy.

Mãi đến khi cô nắm tay anh, mới biết, thì ra tay anh lại băng lãnh như vậy.

Hạ Lan Tuyết hơi giật giật, hình như đang gặp phải chuyện gì rất đáng sợ. Môi khẽ nhếch, thốt ra những tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, cầm lấy tay anh, rồi không buông ra nữa.

Dịch Kiếm và Phượng Cửu đi đến hành dinh, nhìn thấy tình trạng bên trong, lại lén lút lui ra ngoài.

Y Nhân nhẹ nhàng cúi người xuống, tinh tế mà đánh giá Hạ Lan Tuyết đang trong cơn ác mộng. Dường như muốn xem thấu cảnh tượng anh đã thấy trong mơ, muốn cảm nhận sự hỗn loạn và không thoải mái mà anh đang có.

Bọn họ cách nhau rất gần.

Hạ Lan Tuyết đã bị cơn ác mộng làm cho vô cùng phức tạp.

Trán anh hầu như thấm đẫm mồ hôi lạnh. Biểu tình trên mặt không thể nói là sợ hãi, mà phải gọi là thống khổ – - Giống như nỗi thống khổ khi người ta đang đứng trên vách núi, không thể tiến, cũng không thể lui.

Hô hấp của Y Nhân từng đợt từng đợt phả lên chóp mũi Hạ Lan Tuyết. Những tiếng nói nhỏ của anh cũng gián đoạn mà truyền đến tai cô.

"Đây không phải là sự thật…"

"Không thể là sự thật được…"

"Đại ca…" Anh khẽ gọi, mày nhăn lại, "Ngươi thả bọn họ đi, cái gì ta cũng không cần, không cần gì hết."

Y Nhân có chút khó hiểu mà chớp chớp mắt mấy cái. Hàng lông mi thật dài đảo lướt trên da tay của anh.

Sắc môi Hạ Lan Tuyết trắng bệch, trong lúc bật hơi còn tỏa ra lan hương dễ chịu.

Anh lôi kéo tay cô, rồi đột nhiên thu lại, đặt ở trước ngực. Thân thể lật nghiêng, dùng một loại bảo hộ cực đoan cuộn mình lại, ngủ say.

Y Nhân bị động tác bất ngờ của anh làm cho lảo đảo, cả người té đổ lên người Hạ Lan Tuyết. Suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân cũng rất mệt mỏi, thiên hạ cũng quá yên bình, Y Nhân cũng không hề khách khí, thoáng một cái đá rơi đôi hài dưới chân, một tay bị anh cầm lấy, tay kia vắt nhẹ trên vai Hạ Lan Tuyết rồi bò lên giường.

Cứ như vậy mà nằm bên cạnh anh, quay mặt về phía anh, tìm một tư thế thoải mái nhất, vừa nhẹ nhàng xê dịch cái mông, Y Nhân nhắm mắt lại, thiếp đi rất nhanh.

Bên ngoài hành dinh, hương trà càng đậm. Phượng Cửu và Dịch Kiếm với ghế mà ngồi. Phượng Cửu nâng ấm trà lên, mở nắp, chậm rãi đổ số nước trà ngâm đợt đầu còn lại. Sau đó, châm đầy một ấm trà thượng đẳng. Chỉ chốc lát sau, Dịch Kiếm cũng rót đầy một chén. Nước trà tràn đầy, không nhiều không ít, vừa vặn để cái chén tắm đẫm hương trà.

Hơi nước lan tràn, thân ảnh của hắn trong màn hơi nước dày đặc bỗng trở nên ưu nhã lưu luyến lạ thường.

Dịch Kiếm nghiêng người ngồi ngay ngắn. Hai tay nâng chén trà lên, một ngụm uống cạn, lại tất cung tất kính mà để xuống.

Phượng Cửu mỉm cười, một lần nữa châm đầy cho hắn một chén. Mái tóc dài lấm tấm hoa râm buông xuống, khiến cho vẻ mặt của hắn như ẩn như hiện phía sau làn tóc.

"Ngươi không cảm thấy kỳ quái lắm sao, ta lại cố ý để cho Viêm Hàn chạy thoát?" Phượng Cửu nhẹ hỏi.

Dịch Kiếm vốn đã nghẹn từ lâu, nghe vậy tự nhiên cảm thấy nếu không bộc bạch thì không hài lòng: "Vâng, ta biết Phượng tiên sinh làm như vậy, tất nhiên là có lý do của tiên sinh. Thế nhưng, Viêm hàn bây giờ đang là kẻ địch hàng đầu của Thiên Triều. Cho dù bên phía hắn có viện binh, thế nhưng chúng ta cũng có Lục tiên sinh, vốn dĩ có thể bắt được hắn mà…"

"Lục Xuyên không bắt giữ nam tử, hắn chỉ giết mà thôi." Phượng Cửu cười nói, "Hơn nữa, Viêm Hàn đã bảo vệ Vương gia, không phải sao?"

Dịch Kiếm cứng họng, không trả lời được.

"Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Vì sao ta phải bắt con cò đó chứ?" Phượng Cửu vừa nói một câu, vừa nâng chén trà của mình lên, chậm rãi uống một ngụm. Sau đó lại đem đổ số nước còn lại, rồi rót đầy chén khác.

Dịch Kiếm không hiểu, cho nên cứ nhìn hắn, rất sáng suốt mà lựa chọn câm miệng.

Phượng Cửu, vốn cũng là một người truyền kỳ không thua gì Lục Xuyên. Dịch Kiếm chỉ có thể bội phục.

Người trong giang hồ, có thể không biết triều đình, nhưng không thể không biết Phượng Trang.

Phượng Trang và Lưu Viên, chính là thánh địa trong chốn võ lâm.

Lưu Viên vốn được xem là một tiểu quốc, nhân khẩu tuy chưa đầy mười vạn nhưng ẩn trong thâm sơn, quốc dân ai ai cũng thượng võ, là một nơi siêu nhiên thế ngoại.

Còn Phượng Trang, thật sự chỉ là một trang viên mà thôi, diện tích không lớn, nhân khẩu cũng không nhiều.

Người của Phượng gia, hầu hết đều thông minh tuyệt đỉnh.

Trang chủ Phượng Nhất nghiễm nhiên có dáng dấp của minh chủ võ lâm. Phượng Nhị sáng lập ra Hải Sát Phái, lũng đoạn thủy vận. Phượng Tam là một nữ tử mỹ lệ tuyệt luân, được gả vào Mạnh gia trứ danh là nhạc nghĩa hảo thi (thoát nghĩ: lấy nghĩa lớn làm kim chỉ nam cho mọi hành động). Phượng Tứ, bởi vì thời thiếu nữ đã trải qua một chuyện tình tang thương nên đã xuất gia. Phượng Ngũ cũng ở tăng môn, chính là đệ tử tục gia ưu tú nhất của thiếu lâm trong một vòng một trăm năm qua. Phượng Lục trầm mê thi thư, sau đi thi khoa cử lấy được bảng nhãn cao, trở thànhthị lang (một chức quan phụ tá cho quan Thượng thư) của Thiên Triều.

Còn Phượng Thất, nghe nói chính là nữ tử đẹp nhất trong số ba chị em Phượng gia, đã lập chí suốt đời không lấy chồng, chuyên tâm xử lý công việc làm ăn của gia tộc. Nàng chính là một kỳ tài thương nghiệp, khiến cho tất cả các đại thương nhân trong cả nước đều tâm phục khẩu phục.

Phía trên Phượng Cửu không có Phượng Bát. Phượng Cửu và Phượng Bát vốn là một cặp song sinh. Một ngày kia, Phượng Bát được phát hiện đã bị cắn chết trong tã lót. Còn Phượng Cửu nằm bên cạnh hắn thì đang quơ quơ đôi tay nhỏ bé, miệng đầy máu tanh.

Trang chủ đương nhiên không đành lòng giết chết con trai ruột của mình, nhưng cũng đã nhận định hắn chính là yêu nghiệt chuyển thế, đồng ý giam lỏng hắn trong nhà đá. Cho đến khi Phượng Cửu mười tám tuổi, thế nhân cũng không ai biết có người này tồn tại.

Sau đó, chẳng biết tại sao hắn bỏ trốn được, nhờ vào trí mưu vô song của mình mà nổi danh thiên hạ.

Trang chủ rốt cuộc cũng thừa nhận hắn có quan hệ với Phượng gia. Thế nhưng Phượng Cửu cũng không hề mượn dùng bất cứ lực lượng nào của Phượng gia để tương trợ. Cũng chẳng bao giờ chính miệng thừa nhận mình là người của Phượng trang.

Mà danh tiếng của Phượng Cửu, dần dần, ngay cả Phượng trang cũng không thể sánh kịp.

Một người như vậy, hiện tại lại toàn tâm toàn ý phò trợ cho Vương gia. Dịch Kiếm thầm cảm thấy may mắn, lại có một loại cảm giác 'đó là đương nhiên'.

Tất cả những người thượng đỉnh, đều rất cô đơn.

Bọn họ đều cô đơn, cho nên luôn luôn hiểu được sự đáng quý của hai chữ 'quý trọng'.

Y Nhân ngủ rất say, rất say. Mệt mỏi và thiếu ngủ liên tiếp mấy ngày, từ lâu đã làm cho cô mệt mỏi rã rời không chịu nổi nữa.

Trong lúc ngủ mơ, cô không biết Hạ Lan Tuyết đã tỉnh lại.

Đôi mắt Hạ Lan Tuyết từ từ mở ra. Đôi mắt đang ngủ của Y Nhân được phóng đại cứ như vậy không hề báo trước lời nào đã hiện ra trước mắt anh. Chẳng biết tại sao, anh không hề có chút ngạc nhiên nào, chỉ lẳng lặng mà nhìn thật lâu. Sau đó nhẹ nhàng tự nhiên mà cười. Cánh tay vốn đang tùy tiện đặt bên thân liền mở rộng ra, gác lên lưng Y Nhân. Không lỏng không chặt, vừa vặn ôm cô mà không quấy rầy giấc mộng của cô.

Y Nhân mút mút môi. Có lẽ bởi vì thật sự đã mệt muốn chết đi được, cô ngủ không yên chút nào. Tiếng ngáy vang lên từng chặp, giống như một con heo nhỏ đang cuộn trong đống cỏ khô vậy.

Hạ Lan Tuyết vốn định tiếp tục nhìn cô ngủ, nhưng trong đầu lại nổi lên một loại dục vọng kỳ quái: Muốn được nói chuyện với cô, bất luận là nói gì cũng được.

Chỉ cần nghe được giọng nói của cô, thì những cơn ác mộng vừa rồi đều có thể tiêu tan thành mây khói.

Anh không muốn cô ngủ. Anh muốn nhìn thấy ánh mắt của cô, nghe thấy giọng nói của cô – - xuất phát từ một nguyên nhân mà ngay cả anh cũng không hiểu nổi.

"Y Nhân." Chờ giây lát, Hạ Lan Tuyết rốt cuộc vẫn rất không đạo đức mà lại gần bên tai cô, nhẹ giọng gọi.

Hơi thở của anh phả vào lỗ tai khiến cô có chút ngứa ngáy.

Y Nhân giơ tay lên, mơ mơ màng màng quơ quơ bên vành tai, muốn đánh đuổi con ruồi đáng ghét.

Hạ Lan Tuyết cười cười, cao giọng gọi: "Y Nhân!"

Vì vậy, Y Nhân tỉnh dậy, tâm không cam tình không muốn mà tỉnh.

Mí mắt từ chối nửa ngày, cuối cùng cũng phải mở ra. Nhưng lông mi vẫn còn cụp xuống, ánh mắt mê man như bị sương mù che phủ.

Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, cô làu bàu lên tiếng, "Anh tỉnh rồi sao?" Sau đó trở mình lại, dự định sẽ tiếp tục ngủ nữa.

Hạ Lan Tuyết giật mình.

Anh vốn tưởng rằng Y Nhân khi nhìn thấy anh sẽ rất hài lòng. Dù sao thì cô cũng đã nhờ Viêm Hàn cứu anh mà.

Thế nhưng, lúc này Y Nhân lại bình tĩnh, khiến cho Hạ Lan Tuyết hơi do dự.

Bóng lưng trước mặt, nho nhỏ yếu đuối, tựa hồ chỉ cần đưa tay là có thể ôm trọn vào lòng. Nhưng lại không thể nắm được cái gì cả.

Anh không dám gọi cô nữa.

Y Nhân lại đang ngủ. Lúc này đây cũng không ngáy nữa, xác thực đã ngủ rất ngon lành. Hô hấp đều đều, tựa như thiên hạ luôn luôn thái bình.

Hạ Lan Tuyết hố to, ngây ngốc một hồi. Anh vừa giật giật thân mình tính ngồi dậy. Y Nhân đã lăn lông lốc mà giành phần ngồi dậy trước.

Hình dạng vẫn còn rất buồn ngủ, nhưng đôi môi khẽ mím, dường như đang rất kiên quyết.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết đã hoàn toàn hồ đồ rồi.

Y Nhân nhìn anh một cái, sau đó xoay người đi xuống giường, lục lọi tìm hài.

"Sao vậy?" Y Nhân có hành vi quái dị này khiến cho Hạ Lan Tuyết không biết phải làm sao.

Ban đầu tỉnh dậy nhìn thấy Y Nhân, trong lòng Hạ Lan Tuyết đúng là tràn ngập cảm giác an bình. Giống như đang nắm được trong lòng bàn tay một điều gì đó rất thật.

Cảm giác này tồn tại, khiến cho mọi thứ đều trở nên thoải mái.

Nhưng chỉ trong chốc mắt, anh lại không còn xác định được nữa.

Không xác định được có phải Y Nhân đã từng ở trong tay trên ngực mình không.

Y Nhân cuối cùng đã tìm được hài rồi, động tay động chân mà đi vào, đang định đi về phía trước. Có thể là bởi vì động tác quá mạnh, còn chưa kịp bước, chỉ nghe 'bang' một tiếng, cô đã quăng mình xuống đất.

Tứ chi và cái đầu đều đang ôm mặt đất. Hai tay rất nghệ thuật mà nằm úp sấp ở phía trước.

"Không nên khổ sở nữa." Hạ Lan Tuyết đang định ra đỡ cô lên thì giọng nói của Y Nhân đã từ dưới nền đất rầu rĩ mà truyền đến, "Ta sẽ đi."

Hai câu nói không đầu không đuôi, không hề ăn nhập với nhau.

Thế nhưng Hạ Lan Tuyết đã hiểu.

Cô khuyên anh không nên khổ sở vì chuyện của Dung Tú nữa.

Cô nói cô cũng muốn đi.

"Vì sao?" Giọng nói của Hạ Lan Tuyết đột nhiên khàn khàn. Ánh mắt mới vừa rồi còn linh động, bỗng nhiên trở nên ảm đạm. Anh nặng nề hỏi: "Ngươi cũng muốn rời bỏ ta sao?"

Y Nhân quỳ rạp trên đất, không đứng lên cũng không nói gì.

Hai người giằng co như vậy một hồi, Y Nhân rốt cuộc cũng cong cong vẹo vẹo mà đứng lên. Sau đó, cứ thế đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

"Y Nhân!" Hạ Lan Tuyết nhịn không được gọi giật một tiếng, giọng điệu có chút gấp gáp.

Đó là trạng thái chưa bao giờ có.

Y Nhân xoay người, rất bình tĩnh mà nhìn anh. Trên mặt không có chút hờn giận nào, chỉ có bình tĩnh, nhàn nhạt, không dính tạp chất, giống như bầu trời xanh biếc không gợn mây.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên hiểu được tất cả.

Cô vì anh mà lo lắng, vì anh mà chạy đông chạy tây. Một người lười biếng như vậy, lại vì anh mà mấy đêm liền ngủ không được ngon giấc.

Thế nhưng, anh đã bố trí tất cả từ lâu. Lưu vong, thật ra chỉ vì tránh né gió bão. Uống thuốc, chẳng qua chỉ vì đã biết Phượng Cửu sẽ đến cứu mình trước khi có chuyện xảy ra. Cái gì anh cũng sắp xếp chu đáo cả rồi, không hề để xảy ra bất cứ nguy hiểm nào.

Cho dù sự lựa chọn của Dung Tú đúng là vẫn làm cho anh bị tổn thương, thế nhưng trước đó, lẽ nào anh không hề có mảy may chuẩn bị nào hay sao?

Dịch Kiếm tất nhiên sẽ phụng mạng theo đúng ý anh, đón Phượng Cửu đến. Mà Phượng Cửu, chính là đường lui mà anh lưu lại cho mình.

Trừ phi Dung Tú giết anh chết ngay tại chỗ. Trừ phi nàng còn niệm chút tình xưa, cho anh một cái chết thoải mái.

Bằng không, anh tuyệt đối sẽ không chết, cũng tuyệt đối sẽ không để mình trở thành trò cười trong thiên hạ.

Mà trong tất cả những tính toán này, Y Nhân được tính thế nào?

Cô đối với anh không rời không bỏ, thế nhưng kết quả thì sao? Anh cũng không cần cô.

Thậm chí, hành vi đi tìm Hạ Lan Khâm, chẳng qua cũng chỉ là làm chuyện thừa thãi mà thôi.

Y Nhân cũng không cảm thấy ủy khuất, lại càng không tức giận, chỉ cảm thấy bản thân quá dư thừa mà thôi.

Không biết vì sao, cô lại để ý đến cái loại cảm giác dư thừa này.

Hai người ánh mắt nhìn nhau, kỳ thực dù chưa nói gì nhưng lại tựa như đã nói tất cả rồi.

Thậm chí, ngay cả những gì mình không muốn nói ra, cũng đều đã nói ra rồi.

Đôi mắt, vĩnh viễn vẫn là cửa sổ tâm hồn không thể bàn cãi.

Môi Hạ Lan Tuyết khẽ mấp máy nhưng vẫn không nói lời nào.

Y Nhân lại vừa quay người lại, lắc lac lắc lư mà đi ra ngoài cửa.

Chờ đến khi cô rốt cuộc đã đi đến màn trướng, Hạ Lan Tuyết mới hạ được quyết tâm cực lớn, mở miệng gọi lần nữa: "Ở lại đi."

"Ở lại, ta sẽ quý trọng cô." Anh nói.

Chân thành đến nỗi không có gì sánh được.

Chân thành đến mức ngay cả Hạ Lan Tuyết cũng không thể tự mình ức chế được mà run lên. Trong lòng dâng lên một loại cảm giác dịu dàng thắm thiết nhưng cũng rất dũng mãnh, bóp nghẹt không có anh hô hấp.

Lúc này đây, cô vẫn không quay đầu lại, mà chỉ dừng bước, đưa tay gãi gãi đầu.

"Cỏ vô ưu không để cho ta quên bất cứ điều gì, lại làm cho ta triệt để trải qua tất cả những chuyện trước đây. Ta thấy lại mẫu hậu lúc lâm chung. Nhìn thấy phụ thân đứng bên thành tường nhìn chằm chằm vào ta. Nhìn thấy đêm đó, đại ca đặt chủy thủ lên cổ ta. Nhìn thấy Tiểu Dung, cũng nhìn thấy chén cháo đó – - Thế nhưng, trong lòng cũng rất bình tĩnh, bĩnh tĩnh như một cái xác vậy."

Hạ Lan Tuyết nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Y Nhân, tiếp tục nói: "Y Nhân, cô muốn bỏ lại một mình ta trong cái xác đó hay sao?"

Y Nhân cuối cùng cũng không vò đầu nữa, mà đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, mắt nhìn trời nói: "Hạ Lan Khâm nhờ ta nói cho anh biết, Tiểu Dung hoàng hậu đang ở chỗ của hắn."

Nói xong, cô quả thật đi ra ngoài.

Không chần chờ, không lưu luyến, tựa như cô đang làm chuyện gì khác vậy – - Đây là một chuyện vô cùng bình thường. Hơn nữa, cũng vốn nên làm như vậy.

Cây này đã không cần cô bón phân nữa, cũng đủ khỏe mạnh rồi.

Khỏe mạnh đến nỗi tỏa bóng um tùm, che được cả bầu trời, không còn có góc ngách nào rành cho cô nữa.

Hạ Lan Tuyết hơi hoảng hốt, hình bóng của Y Nhân đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Ngoài hành dinh, Phượng Cửu vô cùng chuyên tâm mà đùa nghịch những lá trà còn xót lại nơi đáy chén. Nhìn những phiến lá hơi mỏng đang cuốn lên rồi héo rút xuống phía dưới, hắn lại dùng ngón tay ngoáy cho nó ngoi lên, vô cùng tự đắc.

Dịch Kiếm đứng bên cạnh, cũng không xen mồm, chỉ cẩn thận quan sát an toàn bốn phía.

Lúc Lục Xuyên đến nơi thì Bùi Lâm Phổ đã kịp thời rút đi, bây giờ đang ẩn thân ở đâu, Dịch Kiếm cũng không biết.

Cho nên, hắn phải cẩn thận.

Nghe thấy có tiếng bước chân, Phượng Cửu ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Y Nhân, hắn mỉm cười, lên tiếng hỏi: "Nương nương, Vương gia tỉnh chưa?"

"Ơ, tỉnh rồi." Y Nhân thành thật trả lời, dừng bước.

Phượng Cửu hơi cảm thấy kỳ lạ, lại hỏi tiếp một câu: "Nương nương muốn đi đâu sao?"

Y Nhân chưng hửng.

Đúng vậy, phải đi đâu bây giờ?

Cô nhìn Phượng Cửu, lại nhìn khắp xung quanh một lượt, vẻ mặt mờ mịt. Phía sâu trong đôi mắt, tất cả đều là những người xa lạ, thế giới xa lạ, cảnh tượng xa lạ.

Đã có lần, cô cho rằng nơi này tồn tại một cây hoa hồng của riêng cô. Nhưng hiện tại, chỉ còn cảm thấy một khoảng không mênh mang.

Đi đâu?

"Thế sự hôm nay khó lường. Mặc dù Nương nương cùng Vương gia có chuyện gì không thoải mái, cũng không cần vội vã bỏ đi. Nương nương vẫn nên ở chung một chỗ với chúng ta sẽ an toàn hơn rất nhiều." Phượng Cửu tuy không rõ tình huống thế nào, nhưng trực giác đã cho biết, cô và Hạ Lan Tuyết nhất định đã xảy ra hiểu lầm gì rồi.

Phượng Cửu vốn dĩ cũng không hiểu Y Nhân nhiều lắm. Lúc này trông thấy biểu hiện của cô, chỉ cảm thấy rất giống một cô bé con đang làm nũng.

Y Nhân nắm chặt tay, cúi đầu suy nghĩ.

Hình như đã bị Phượng Cửu thuyết phục.

Phượng Cửu hơi hơi yên tâm rồi, lại ý bảo Dịch Kiếm vào trong hỏi Hạ Lan Tuyết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng thật ra Y Nhân cũng không muốn nghe theo lời Phượng Cửu. Cô đã quyết định ra đi thì một khắc cũng không muốn ở lại, cũng không có mảy may có ý định miễn cưỡng ở lại.

Cô chỉ đang nghĩ – - bây giờ nên đi đâu đây?

Đến cuối cùng, cô nhớ đến Thập Nhất, nhớ đến nàng đã được gả vào Cái Bang rồi, hình như Thập Nhất có khả năng thu nhận cô.

Y Nhân lại một lần nữa lấy lại tinh thần. Bước chân lại một lần nữa vững vàng đi ra ngoài, dáng vẻ tràn trề sức sống.

Cuộc sống, quả nhiên sẽ có nơi để đi tiếp.

Y Nhân cũng không biết hai chữ 'Tuyệt vọng' viết như thế nào.

Phượng Cửu vốn đang thầm nghĩ may mắn. Vậy mà Y Nhân lại một lần nữa bỏ đi. Hắn lại ngăn cản không được, chỉ có thể kỳ quái mà nhìn bóng lưng Y Nhân lắc lắc lư lư rời đi, vừa chờ đợi Dịch Kiếm từ hành dinh trở ra.

"Phượng Tiên sinh, mau vào đi, Vương gia thổ huyết rồi." Không bao lâu sau, Dịch Kiếm vội vã vội vàng từ hành dinh đi ra, gấp giọng kêu lên.

Phượng Cửu biến sắc, cũng không còn cách nào khác, đành phải vội vã bước nhanh vào trong hành dinh.

Vừa vào bên trong liền nhìn thấy Hạ Lan Tuyết đang vịn giường thở dốc. Dưới đất có một đống máu tươi đỏ sậm, nhìn thấy mà giật mình.

"Vương gia…" Phượng Cửu ba chân bốn cẳng chạy đến gần anh, đưa tay bắt mạch cho anh.

"Nàng đã đi chưa?" Hạ Lan Tuyết không thèm hỏi tình hình của mình, mà chỉ lo lắng hỏi thăm Y Nhân.

"Thuộc hạ sẽ lập tức đưa Nương nương trở về." Dịch Kiếm ngẩn người, sau đó đơn giản thi lễ một cái, dứt khoát nói: "Cho dù có phải dùng sức mạnh bức ép, cũng sẽ giữ được Nương nương ở lại."

Hạ Lan Tuyết không nói gì thêm, anh đã suy yếu đến mức không nói ra nổi một câu nào.

Dịch Kiếm lo lắng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Vương gia nhà mình, lại dùng ánh mắt xin chỉ thị mà nhìn qua Phượng Cửu, lúc đó mới đi ra ngoài.

Phượng Cửu cau rít chân mày. Lúc Dịch Kiếm ra khỏi cửa, hắn đã giận tái mặt. Đôi mắt luôn mỉm cười ôn hòa giờ bỗng trở nên sắc bén không gì sánh được, tràn đầy trách móc. Hắn nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, hỏi: "Vương gia, vì sao ngươi phải làm như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: TRẦN DUYÊN

Hạ Lan Tuyết cười ngượng, thở dốc hồi lâu mới nhẹ giọng than thở: "Bị ngươi phát hiện rồi."

Phượng Cửu theo dõi anh thật lâu, trong mắt đầy hờn giận, rồi dần dần chuyển sang bình tĩnh.

"Ngươi vốn không cần làm như vậy." Phượng Cửu thấp giọng nói: "Những chuyện không muốn nhớ nữa thì cứ quên đi là được rồi. Cần gì phải dùng thuốc mạnh như vậy. Thà làm thương tổn bản thân, cũng phải nhớ kỹ vậy sao."

Ăn phải cỏ vô ưu, cho dù không đến mức mất hết trí nhớ, nhưng những chuyện không muốn nhớ rõ thì cũng có thể sẽ quên.

Thế nhưng Hạ Lan Tuyết lại không quên nổi chuyện gì.

Bởi vì lần đầu tiên khi anh tỉnh lại, tự mình đã uống thuốc rồi – - thuốc này lại có tác dụng phụ rất lớn. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Phượng Cửu vẫn chần chờ không chịu cho anh dùng thuốc. Nhẹ thì thổ huyết, nặng thì đả thương và phế phủ. Làm như vậy quá mạo hiểm, cũng không nhất thiết phải như thế…, rất không có trách nhiệm với chính bản thân mình.

"Vì sao phải bắt buộc bản thân phải nhớ kỹ mọi chuyện như vậy?" Phượng Cửu lại nói, "Có thể quên đi, không biết là mộng tưởng của bao nhiêu người nữa."

"Ta không thể quên được." Hạ Lan Tuyết rũ đôi mắt xuống, nhẹ nhàng mà kiên định nói: "Rất nhiều chuyện, ta phải có trách nhiệm với nó. Nếu như trốn tránh, cũng là trốn tránh trách nhiệm của chính mình. Phượng Cửu tiên sinh, làm khó cho ngươi, thành thật xin lỗi."

Phượng Cửu hơi buông tiếng thở dài.

Một lát sau mới thấp giọng nói: "Trong thời gian này không được nổi giận, cũng không nên giao chiến. Cẩn thận tĩnh dưỡng nửa tháng. Để ta xem có thể tìm được loại thảo dược nào thích hợp để hóa giải độc tính này hay không."

"Làm phiền tiên sinh rồi." Hạ Lan Tuyết gật đầu, sắc mặt tái nhợt tệ hại.

"Vừa rồi…" Đợi một lát, Phượng Cửu lại nhớ đến sự kỳ quái của Y Nhân, nhàn nhạt hỏi: "Nương nương có phải vì chuyện của Dung hậu mà tức giận với ngươi không?"

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, cười khổ nói: "Nàng không phải là người hay tức giận đâu – - Chỉ là ta đã làm cho nàng thất vọng rồi."

Thanh âm của Hạ Lan Tuyết còn chưa hạ xuống, thủ hạ của Dịch Kiếm là một thị vệ đã thở hồng hộc mà chạy vào. Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, bỗng nhiên quỳ bái: "Vương gia, Dịch đại nhân đã bị Bùi Thừa tướng vây khốn rồi!"

_____ *** _____

Lúc Bùi Nhược Trần quay trở lại chỗ Bùi Lâm Phổ thì Bùi Lâm Phổ đã nghiêm sắc mặt đen từ lâu, còn có vẻ gần như phẫn nộ.

"Vì sao lại đi ngăn cản hổ phù?" Ông trầm giọng hỏi đứa con trai từng khiến mình tự hào, "Ngươi cũng biết, ngày nào chúng ta bắt được hổ phù là ngày đó có thể chứng minh với Bệ Hạ rằng Hạ Lan Khâm cố tình giúp Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Khâm rơi đài, họ Hạ Hầu liền trở thành vô địch. Địa vị của Bùi gia, vĩnh viễn bền vững…"

Bùi Nhược Trần cũng không giải thích, chỉ liễm mi thúc thủ, kính cẩn nghiêng người.

"Chẳng lẽ là vì nha đầu kia sao?" Bùi Lâm Phổ lông mi xếch ngược, lửa giận vừa mới được đè ép xuống, lại một lần nữa bốc lên: "Ngươi vì nàng ta mà không thèm đoái hoài gì đến Du Công chúa. Lúc này đây, thậm chí còn vì nàng mà bỏ qua cơ hội đả kích Hạ Lan Khâm. Ngươi… vẫn là thanh niên khó qua khỏi ải mỹ nhân. Nhưng tốt xấu gì đối phương cũng phải là mỹ nhân đã chứ!" Dừng một chút, Bùi Lâm Phổ lại khó hiểu mà thòng thêm một câu: "Nếu như nàng là Tức phu nhân, một giai nhân tuyệt sắc kinh tài tuyệt diễm, thì cho dù ngươi bỏ cả giang sơn cũng đáng giá. Đằng này, Y Nhân lại là dạng người gì vậy?!"

Bùi Nhược Trần ngẩng đầu, có chút kinh ngạc mà nhìn cha của mình.

Đối với những lời đồn đãi về chuyện phụ thân phản bội Tức phu nhân, Bùi Nhược Trần nghe được rất nhiều. Nhưng hắn chưa bao giờ muốn hỏi phụ thân, từ đầu đến cuối chuyện này là như thế nào. Bùi Lâm Phổ cũng chẳng bao giờ nhắc tới.

Ở Bùi gia, ba chữ 'Tức phu nhân' tựa như một lệnh cấm, căn bản là không có ai dám đề cập đến.

Lại không hề nghĩ tới, phụ thân trong tình huống này, vào lúc này đây, lại dùng tư thái hời hợt như vậy mà nhắc đến cái tên này.

Mà khi ông nhắc đến tên của nàng, giọng điệu và thái độ của ông, cũng không khách quan lãnh tĩnh như Bùi Nhược Trần tưởng.

Ông tựa hồ như rất sùng kính nàng.

Bị thế nhân công nhận là 'kẻ phản bội Tức thị', Bùi Lâm Phổ dĩ nhiên lại sùng kính chủ tử bị chính mình phản bội.

Bùi Nhược Trần trong lòng khẽ động, dường như đã biết được điều gì, lại tựa hồ như cái gì cũng không hiểu nổi.

Bùi Lâm Phổ cũng hình như đã phát giác bản thân lỡ lời, trầm mặc một hồi. Sau đó dung nhan nghiêm túc, rất nghiêm túc mà hỏi: "Nhược Trần, ngươi không phải đã thích nha đầu kia rồi đấy chứ?"

Bùi Nhược Trần nhàn nhạt ngước mắt, nhàn nhạt trả lời: "Vâng, nhưng mọi chuyện cũng không phải như những gì phụ thân đã nghĩ đâu."

"Ồ?" Bùi Lâm Phổ rốt cuộc cũng rất có tố chất của một Thừa tướng. Đơn giản là vì đối mặt với con mình, cho nên mới phá lệ táo bạo một chút. Ông cũng không phải là người không biết lắng nghe người khác nói chuyện.

"Con thích nàng, nhưng chưa từng có những suy nghĩ không an phận gì đối với nàng." Bùi Nhược Trần thản nhiên nói, "Bất luận xuất phát từ mục đích gì, nhưng con đã cưới Hạ Lan Du rồi. Suốt đời này cũng sẽ một lòng một dạ với nàng, đối tốt với nàng. Về phần Y Nhân – - Con cũng muốn đối tốt với nàng, nhưng chỉ là xuất phát từ tình nghĩa bạn bè, xuất phát từ bản tâm mà thôi."

Bùi Lâm Phổ trầm ngâm không nói. Đôi mắt đen nhánh, sắc bén như kiếm, nhìn con trai.

Người nào bị nhìn với ánh mắt ấy, cũng đều sẽ có cảm giác như đang bị xem thấu. Mấy kẻ nhát gan, thậm chí còn có điểm lạnh run.

Bùi Nhược Trần lại bình tĩnh không gì sánh được, nhìn lại Bùi Lâm Phổ. Bởi vì không thẹn với lương tâm, cho nên hắn thản nhiên như không, "Con cũng sẽ không vì Y Nhân mà bỏ qua bất cứ thứ gì." Hắn nói.

"Vậy còn chuyện hổ phù, giải thích thế nào?" Ánh mắt của Bùi Lâm Phổ rốt cuộc cũng nhu hòa một ít, lại hỏi.

"Ngăn cản hổ phù, cũng là vì Bùi gia." Bùi Nhược Trần thong thả, từ từ giải thích: "Phụ thân thường nói. Bệ hạ với Dung gia sở dĩ như gần như xa, thật sự cũng không hề cắt giảm quyền lực của Dung gia. Là bởi vì Bệ hạ cần Dung gia khắc chế cha. Như vậy, cha vì sao lại không rõ, Hạ Lan Khâm cũng là một con cờ mà Bệ Hạ dùng để khắc chế họ Hạ Hầu? Đã là quân cờ, quyết định của Bệ hạ nhất định sẽ không để cho cha lấy nó đi một cách đơn giản. Kết quả là, Bùi gia trái lại cùng Hạ Lan Khâm đối địch. Lưỡng hùng tranh chấp, Thiên Triều chắc chắn sinh loạn – - Hôm nay, cường địch không cầm quyền. Giang Nam cũng bởi vì thiên tai mà nhen nhúm lên mầm mống nội loạn. Thiên Triều không thể rối loạn thêm nữa. Thân là thần tử, một lòng vì nước mới là đúng đắn. Lúc này, thật sự không phải là lúc thích hợp để tranh đoạt quyền thế đâu."

Nghe Bùi Nhược Trần nói xong, Bùi Lâm Phổ chỉ lạnh lùng mà cười: "Đạo lý dễ hiểu như thế, lẽ nào cha lại không biết hay sao?"

Bùi Nhược Trần giật mình, lại nghe thấy Bùi Lâm Phổ nói tiếp: "Nếu có thể đẩy Hạ Lan Khâm đi, Bệ Hạ cũng sẽ tìm được một thủ lĩnh Thiên Triều khác đến thế chỗ. Họ Hạ Hầu quả thật là bất luận thế nào cũng không thể chiếm thế độc tôn được – - Nhưng bất luận thay bằng người nào, cũng sẽ không giống như Hạ Lan Khâm, khiến cho cha cứ cảm thấy như có mũi nhọn ở lưng vậy."

"Phụ thân…"

"Nhược Trần, Hạ Lan Khâm có thật sự cung kính như biểu hiện bên ngoài của hắn không? Lúc hắn đem hổ phù cho Y Nhân mượn, chẳng lẽ lại không biết đây là một cái bẫy hay sao? Nhưng hắn vẫn cho mượn. Đó là bởi vì…" Bùi Lâm Phổ buông một tiếng thở dài thật sâu, rồi mới nói tiếp: "Đó là bởi vì, hắn đã đến mức không còn biết sợ là gì nữa rồi. Hiện tại, quân nhân Thiên Triều, cho dù là quân đội của họ Hạ Hầu cũng vậy, cứ nhắc đến Hạ Lan Khâm là lại sùng kính, xem hắn như chiến thần vậy. Một tướng quân có thể nắm giữ quân tâm như hắn, sẽ mang đến cho Thiên Triều sự uy hiếp cỡ nào? Nếu so với Viêm Quốc đang nhìn chúng ta thèm muốn, còn lớn hơn rất nhiều nữa kìa."

"Thế nhưng Hạ Lan tướng quân một lòng vì nước, điều này đúng là không thể nghi ngờ gì được." Bùi Nhược Trần không chút nghi ngờ mà phản bác.

"Đúng. Hạ Lan Khâm một lòng vì nước, cũng một lòng vì Bệ Hạ." Bùi Lâm Phổ lạnh lùng mà bỏ lại một câu, dường như không còn muốn tiếp tục nói chuyện về đề tài này nữa. Ông hỏi: "Ngươi mới vừa nói, ngươi vì Y Nhân, chỉ là xuất phát từ bản tâm?"

"Dạ." Bùi Nhược Trần cúi đầu trả lời.

Bùi Lâm Phổ không đưa ra ý kiến, chắp tay đứng nửa ngày, rồi chậm rãi thốt ra một câu, "Ta thà rằng ngươi đều không phải xuất phát từ bản tâm, thà rằng ngươi đừng có mưu đồ."

Bùi Nhược Trần không hiểu, cho nên cứ nhìn phụ thân của mình. Đang muốn hỏi rõ thì một gã tử sĩ của Bùi gia đã vội vội vàng vàng chạy đến, không kịp khấu đầu mà nhanh chóng nói: "Thừa tướng, chúng ta tìm được chỗ ẩn nấp của Tiêu Dao Vương rồi."

"Lục Xuyên đâu?" Bùi Lâm Phổ ngưng trọng, cẩn thận hỏi.

Lúc Lục Xuyên xuất hiện, tình trạng khi đó cho đến bây giờ nghĩ lại, vẫn cảm thấy kinh tâm động phách.

Trận pháp nghiêm mật như vậy, rõ ràng là một hàng rào thép dũng mãnh. Thế nhưng, hắn xuất hiện, một người một kiếm, không có kết cấu, không có kế hoạch, chỉ dùng kiếm pháp tuyệt thế đủ có thể làm đảo ngược thời gian, đủ có thể vượt qua hắn năm xưa, khiến cho trận pháp này từ từ mà vỡ nát.

Bố cục tinh vi nhất lại không thể nào chống lại được sức mạnh bất khả xâm phạm ấy.

Trước mũi kiếm ấy, kỳ môn bát quái gì, cũng chỉ là một trò cười.

Tất cả mọi người đều không nhìn thấy Lục Xuyên xuất chiêu thế nào. Chỉ biết là hắn đã đến, huyền y, bạch quang hiện lên trước mắt. Đám tử sĩ trước nay vẫn là niềm tự hào của Bùi gia, là những chiến sĩ được xưng tụng là vô địch Thiên Triều, vậy mà không thể kham nổi một kích!

Trong chớp mắt, ngoại thành Tuy Xa vốn điềm tĩnh bình thản, đã trở thành một bãi chiến trường.

Máu chảy thành sông.

Nếu không nhờ Bùi Lâm Phổ phản ứng mau lẹ, quả đoán hạ lệnh cho một đội quân ở lại ngăn địch, những người khác tức khắc rút lui, thì tổn thất của bọn họ, cũng không chỉ có từng đó đâu.

Cho nên, mặc dù tra được tin tức của Hạ Lan Tuyết, Bùi Lâm Phổ vẫn cần phải hỏi một chút: Lục Xuyên đang ở đâu?

Vẻ mặt của người đến báo tin đúng là kinh hoàng, thế nhưng tin tức mang đến lại vô cùng tốt lành: "Hồi bẩm Thừa tướng, Lục Xuyên đã không còn ở đây nữa rồi."

Lục Xuyên đi rồi.

Hắn chỉ đồng ý với Phượng Cửu giúp giải vây cho Hạ Lan Tuyết, còn những chuyện khác, căn bản là không thèm quản đến.

Đường đường Thừa tướng Thiên Triều, nhưng với Lục Xuyên mà nói, cũng chỉ nằm trong 'chuyện khác' đó mà thôi.

Bùi Lâm Phổ có chút an lòng, nhưng cũng không đủ để vực dậy sự ảo não – - Kể từ khi trốn tránh Tức phu nhân tự lập môn hộ, Bùi Lâm Phổ chưa bao giờ phải chật vật như vậy. Còn chưa kịp đánh, đã phải dẫn đầu bỏ trốn rồi.

Mặc dù Lục Xuyên đúng là một cao nhân thế ngoại. Sự tồn tại này, cũng thật đáng sợ, rất có tính uy hiếp.

Nhưng ông trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra được phương pháp khắc chế hắn. Chỉ có thể âm thầm mà để lại trong lòng, sau này rồi sẽ tính.

"Nếu có Tức phu nhân ở…"

Ông không khỏi tự nói một câu. Bùi Nhược Trần mơ hồ nghe được hai chữ 'phu nhân'. Lúc muốn lắng nghe thì Bùi Lâm Phổ đã bước nhanh đi đến chỗ thám báo điều tra được.

Bùi Nhược Trần cũng hết cách, chỉ đành nhắm mắt theo đuôi mà bám sát phía sau.

Mục đích lần này bọn họ được phái đến Tuy Xa, vốn là để bắt Hạ Lan Tuyết. Không hoàn thành nhiệm vụ thì thật khó mà trở về phục mệnh.

Bọn họ tìm đến được rừng cây.

Cũng phát hiện được, khắp rừng cây đều có thủ vệ nghiêm mật dị thường.

Thủ vệ vòng ngoài không hẹn mà cùng nhau phối hợp theo thuật kỳ môn bát quái. Cũng không biết là cao nhân bố trí trận này… Hẳn phải là Phượng Cửu rồi… Từng ngọn cây, đều có một cửa ngầm vô cùng lợi hại. Dù cho là một người võ nghệ bình thường, đứng ở vị trí này cũng có thể có được lợi thế của 'Một kẻ làm quan'.

Sự bày binh bố trận này tuyệt đối không hề thua kém trận pháp kia của Bùi Lâm Phổ.

Còn bên phía Bùi Lâm Phổ lại không có một người như Lục Xuyên.

Lúc thám tử hồi báo, Bùi Lâm Phổ còn đang ngần ngừ chưa dám tiến vào, ông nhìn thấy Y Nhân.

Thẳng một đường đi tới, bởi vì thân phận của Y Nhân nên những người được bố trí trên mắt trận cũng không dám nhằm vào cô. Tầng tầng lớp lớp thủ vệ này, đối với cô mà nói, cũng chỉ giống như khoảng không mà thôi.

Y Nhân thuận lợi đi vào, bây giờ, lại thuận lợi mà đi ra.

Bùi Nhược Trần cũng đồng thời thấy được cô.

Nhìn thấy Y Nhân, trong lòng Bùi Nhược Trần mới vừa rồi còn u ám, trong nhất thời lại cảm thấy thư thái. Khóe miệng không tự giác mà dật lên một nụ cười. Bùi Lâm Phổ vừa mới đi qua…, dư quang liền bắt gặp nụ cười này, sắc mặt nhất thời biến đổi. Ông sai phái thủ hạ. Vài bóng người phụng mệnh thoát ra. Thủ vệ ở bìa rừng cũng đúng lúc phản ứng lại. Chỉ là lúc này, địa điểm trận thế đã kề sát biên giới, hơi nằm ngoài tầm tay của bọn họ.

Tình thế lập tức nằm trong tay Bùi Lâm Phổ. Lúc Dịch Kiếm đuổi theo đến nơi thì Y Nhân đã bị người của Bùi gia bao vây chung quanh, cẩn mật yểm hộ thối lui ra ngoài bìa rừng.

Dịch Kiếm thấy thế, không kịp suy nghĩ nữa. Một mặt phái người thông báo Vương gia, một mặt nhảy vào tham gia chiến cuộc.

Mà người được phái đi thông báo Hạ Lan Tuyết, chính là thị vệ vừa mới rồi đã vào thông báo 'Dịch đại nhân đã bị Thừa tướng vây khốn'.

Cho nên, lúc Phượng Cửu và Hạ Lan Tuyết đến, chiến cuộc còn đang ở thế giằng co, không thấy được kết cục.

Nhưng mà, Dịch Kiếm đã ở vào thế thua cuộc. Thủ vệ trong rừng cây không có mệnh lệnh của Phượng Cửu nên cũng không dám tự tiện rời khỏi vị trí, chỉ có thể ở một bên mà nhìn.

Y Nhân thì đang ngơ ngác đứng giữa đao quang kiếm ảnh. Nhìn thấy bên cạnh có người hét to, có người ngã xuống, còn có người văng cả máu tươi lên ống quần của cô.

Cô run run.

Đây là lần đầu tiên cô hiểu được thế nào là chém giết, trước đây cũng chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng máu tanh như vậy.

Xung quanh vẫn đang tranh đấu, nhưng không có ai đả thương cô. Chỗ Y Nhân đứng, cũng giống như chỗ đứng tránh ở ngã tư đường ngựa xe như nước, chỉ là phía trước đằng sau, tai nạn xe cộ không ngừng, kèn đồng vang lên liên tục.

Cô nhìn thấy Hạ Lan Tuyết trước tiên, theo bản năng muốn bước qua dựa dẫm. Thế nhưng bước chân vừa động, lại ngơ ngác ngẩn ngơ mà dừng lại tại chỗ.

Khoảng cách chưa đầu trăm bước, ở giữa là một màn đao kiếm đánh nhau. Cảnh tượng xa lạ và tàn nhẫn.

Trong khoảng khắc tầm nhìn được tự do, Hạ Lan Tuyết đã nhìn thấy Y Nhân. Cô lập tức quay mắt nhìn sang hướng khác.

Ngực Hạ Lan Tuyết như bị bóp nghẹn.

Phượng Cửu nhanh tay lẹ mắt, vừa thấy Hạ Lan Tuyết có ý đồ muốn chạy ào ra, đã lập tức kéo anh lại, "Vương gia, ngươi hiện tại không thể dùng lực được. Không được đâu, sau này sẽ rất phiền phức."

Hạ Lan Tuyết vẫn không thể để ý đến cảnh cáo của Phượng Cửu. Bởi vì một thanh trường kiếm không khống chế được đã tuột tay bay ra, may mắn thế nào lại đang nhằm hướng Y Nhân mà lao đến.

Y Nhân cũng đã thấy thanh kiếm đang bay về phía mình, muốn tách người rời khỏi. Chỉ là, điện xẹt đá bắt lửa, người trần mắt thịt thì làm sao thoát khỏi?

Trái tim Hạ Lan Tuyết như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Anh tránh khỏi sự ràng buộc của Phượng Cửu, nhanh như tia chớp, kích động mà lao vào chiến cuộc, thả người bắn về phía Y Nhân.

Thân pháp của anh đã rất nhanh, như mũi tên lao đi đuổi sao bắt nguyệt, nhanh đến cực điểm. Nhưng vẫn thiếu một chút, anh trơ mắt nhìn chuôi kiếm cách Y Nhân ngày càng gần. Trong đôi mắt thật to của Y Nhân, hầu như có thể chiếu rọi toàn bộ ảnh ngược của thanh kiếm kia.

Trong lòng Hạ Lan Tuyết quýnh lên. Chân khí trong cơ thể không hiểu sao lại như bị rút đi. Anh từ giữa không trung té xuống, cổ họng phát ngọt. Còn chưa rơi xuống đất đã hộc ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm.

Anh đột nhiên đánh mất khí lực. Nếu không phải có Dịch Kiếm ở bên cạnh tức thời xông đến đỡ lấy, Hạ Lan Tuyết có thể đã ngã ngay vào trong chiến trường hỗn loạn rồi.

Phía sau, Phượng Cửu nhẹ nhàng lắc đầu, đáy mắt xẹt qua một tia sầu lo không thể che giấu được.

Uống loại thuốc mạnh như vậy, điều kiêng kị nhất chính là vận khí, vẫn cứ làm cái kiểu không muốn sống như thế sao.

Dư độc tận xương.

Phiền phức, rất phiền phức a.

Phượng Cửu rất phiền muộn: Vì sao bệnh nhân nào cũng không thích nghe lời đại phu vậy nhỉ?

Hạ Lan Tuyết đỡ lấy cánh tay Dịch Kiếm đang để ngang trước ngực anh, trơ mắt nhìn Y Nhân đang bồi hồi trong phút sinh tử. Trong một khoảnh khắc xảy ra biến cố kia, chỉ trong khoảnh khắc kia, anh tự nhận. Trái tim trong cái xác trần này, một lần nữa lại vỡ tan muốn chết. Cơn đau nhức này, so với lúc Dung Tú tự tay hạ thuốc cho anh, thì càng thêm cuộc trào mãnh liệt mà bất lực.

Chuyện Y Nhân bỏ đi, anh hoàn toàn không hề có sự chuẩn bị.

Anh đối với cô, luôn luôn có cảm giác rất tin chắc.

Chỉ trong một khoảng khắc.

- – Nói dài dòng như thật ra chỉ trong nháy mắt…

Khóe miệng Hạ Lan Tuyết lại xuất huyết lần nữa.

Y Nhân cũng cho rằng cuộc đời này sẽ phải dừng lại ở đây rồi.

Khó mà không có khủng hoảng, nhưng cũng không cảm thấy quá khó khăn. Kiếm quang đã đến, cô vô ý thức mà nhắm chặt hai nhắm. Hàn quang vụt đến đập vào mặt, chỉ trong phút chốc, mấy sợi tóc trên trán cô nhẹ nhàng vung lên.

Thế nhưng đợi thật lâu, thật lâu, chuyện tưởng sẽ xảy ra lại chậm chạp không chịu phát sinh.

Y Nhân nhịn không được mở mắt ra nhìn, ngơ ngác mà nhìn phía trước.

Một bàn tay đã nắm lấy mũi kiếm. Máu tươi từ những khe hở chảy ra. Ngón tay thon dài, thanh tú mà mạnh mẽ.

Ánh mắt cô từ cánh tay nhìn lên, sau đó liền trông thấy Bùi Nhược Trần. Bùi Nhược Trần với vẻ mặt trầm tĩnh. Bùi nhược Trần tuấn tú đĩnh trực.

"Ở đây rất nguy hiểm, đi thôi." Hắn ném trường kiếm trong tay xuống đất, sau đó dùng cánh tay trái không bị thương kéo Y Nhân phóng ta khỏi vòng chiến.

"Nhược Trần!" Bên ngoài vòng chiến, tiếng gào to hỗn loạn tức giận của Bùi Lâm Phổ truyền đến, "Ngươi muốn làm trái ý ta?!?"

Bùi Nhược Trần dừng bước, cánh tay đang nắm lấy Y Nhân dường như dần thêm sức, biểu tình cũng không rung động bao nhiêu. Nhưng từ góc độ khá lớn của Y Nhân nhìn qua, khó khăn lắm mới có thể thấy được, trong đáy mắt như có như không một nỗi khổ riêng đang làm khó hắn.

Hắn có lẽ vẫn rất nghe lời phụ thân hắn. Y Nhân nghĩ, hắn đúng là một đứa con ngoan.

"Nhược Trần," Ngay sau đó, giọng nói của Hạ Lan Tuyết truyền đến, "Người các ngươi muốn bắt là ta, vì sao phải liên lụy đến người vô tội. Lẽ nào ngươi quên ngươi đã hứa với ta chuyện gì rồi sao?"

Anh từng giao phó Y Nhân cho hắn. Bùi Nhược Trần tự nhiên vẫn nhớ rõ.

"Ta tất nhiên không quên." Bùi Nhược Trần trầm ngâm trong chốc lát, sau đó chuyển hướng qua Hạ Lan Tuyết, thản nhiên nói, "Nhưng người đẩy nàng rơi vào cảnh nguy hiểm, không phải là ta, mà là ngươi."

Nói xong, Bùi Nhược Trần dùng sức kéo mạnh tay. Y Nhân lảo đảo một chút, sau đó, lất thất theo sát hắn đi ra ngoài.

Bước chân Bùi Nhược Trần kiên định, không hề chần chờ chút nào.

Tất nhiên, hành vi của hắn đã không hề lo lắng mà chọc giận Bùi Lâm Phổ.

Ban đầu, Bùi Lâm Phổ cũng không có ý đồ gì với Y Nhân. Đối với ông mà nói, Y Nhân chẳng qua cũng chỉ là một con người nhỏ bé đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, là một sự tồn tại không hề quan trọng.

Nhưng hiện tại, ông đột nhiên cảm thấy được một sự uy hiếp lớn lao.

Đây là lần đầu tiên Bùi Nhược Trần làm trái ý ông. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn không chịu nghe lời của ông.

Cho dù ông bắt Bùi Nhược Trần phải cưới Hạ Lan Du làm vợ, Nhược Trần cũng chỉ nhẹ nhàng mà đáp một câu, "Được."

Hôm nay, hắn dĩ nhiên ở trước mặt mọi người, vì một nữ tử như con kiến hôi kia, mà làm trái ý ông!

Bùi Lâm Phổ giơ tay lên, làm một tư thế tuyệt sát.

- – - Trước khi sự tình diễn biến đến nước ông không thể khống chế, ông đã quyết định diệt trừ Y Nhân.

Bùi Nhược Trần xem tư thế kia tất nhiên hiểu được, sắc mặt của hắn hơi biến đổi.

Sự tình đột nhiên phát triển đến một điểm tới hạn. Dịch Kiếm cũng điều toàn bộ quân đội trong rừng cây đi ra, bóng đen ngập đường.

Sau đó, một tiếng cười bừa bãi từ rất xa vang lên.

Tiếng cười hồn hậu, già nua, kiêu ngạo đến cực điểm.

Tiếng cười cấp tốc lại gần.

Tâm thần mọi người đều rúng động, không hẹn mà cùng nhìn về phía phát ra tiếng cười.

Không bao lâu sau, một ông lão có dáng dấp như kẻ ăn mày liền xuất hiện trên một ngọn cây trụi lủi đen khô. Y Nhân nở nụ cười, sau đó gọi một tiếng, "Vũ gia!"

Ông ấy không chết, thật tốt quá.

"Tiểu nha đầu ngươi cũng ở đây sao? Được, tốt lắm." Người vừa tới chính là lão già kỳ quái lần trước đã bắt cóc Y Nhân. Nhìn thấy Y Nhân, đôi mắt chằn chịt những nếp nhăn cũng sáng ngời lên, "Tiểu nha đầu, chờ ta thu phục kẻ phản bội trước đã, sau đó sẽ cùng ngươi ôn chuyện."

"Kẻ phản bội…" Y Nhân giật mình, vô ý thức mà liếc nhìn về phía Bùi Lâm Phổ.

Trong một khắc khi nghe thấy tiếng cười kia, sắc mặt Bùi Lâm Phổ liền trở nên trắng bệch một cách thần kỳ.

Bọn họ đã từng là đồng liêu.

Bọn họ đã từng đứng chung trong một chiến hào, từng vì cùng một chủ nhân mà thí mạng.

Tuy rằng chuyện này cách đây đã hơn mười năm, nhưng sao Bùi Lâm Phổ lại không nhận ra giọng của Vũ gia cho được.

"Ngươi… Ngươi còn chưa chết sao?" Sắc mặt của ông thay đổi mấy lần, càng lúc càng trở nên tái nhợt.

Thế nhưng, Thừa tướng rốt cuộc vẫn là Thừa tướng.

Sau khi vượt qua nỗi khiếp sợ ban đầu, Bùi Lâm Phổ rất nhanh chóng đã khôi phục lại như thường. Võ công của Vũ gia cao đến mức nào, hiện tại ông cũng có một đội quân cao thủ đại nội nghiêm chỉnh, há phải sợ lão sao.

"Ngươi tất nhiên cho rằng ta đã chết." Vũ gia làm như không thấy đám thủ hạ của Bùi Lâm Phổ, hãy còn đứng trên ngọn cây, nói trong nỗi oán hận, "Năm đó, ngươi vây ta ở trong Lăng Tiêu Điện rồi phóng hỏa thiêu trụi điện phủ. Ngươi nghĩ rằng ta đã bị đốt thành tro rồi, có đúng không? Hừm, không ngờ chứ gì. Vũ gia ta chẳng những không chết, còn phát hiện được dưới nền đất Lăng Tiêu Điện có một địa đạo. Ta ở trong đó khổ tu hơn mười năm. Chấp ngươi hôm nay có thiên quân vạn mã cũng không làm gì ta được đâu. Bùi Lâm Phổ, năm đó ngươi phản bội Tức phu nhân, cũng nên lường trước đến ngày hôm nay sẽ bị nấc nghẹn chứ!"

"Báo ứng tuần hoàn, chưa bao giờ thoải mái. Bùi Lâm Phổ, ngươi nạp mạng đi!" Tiếng nói của Vũ gia chưa dứt, toàn thân đã hóa thành một con đại bàng, lao thẳng đến chỗ Bùi Lâm Phổ

Bùi Lâm Phổ vội vàng lui về phía sau hai bước. Thủ hạ của ông cũng dứt khỏi đám người của Hạ Lan Tuyết, đồng loạt trở về đứng chắn phía trước, tạo thành một hàng rào bảo vệ. Bùi Nhược Trần cũng đã buông Y Nhân ra, chạy về phía cha mình.

Động tác của Vũ gia mau lẹ cực kỳ. Động tác của những người khác tất nhiên cũng không chậm. Chuẩn bị đánh giáp la cà đến nơi, vậy mà thân thể của Vũ gia ở giữa không trung bỗng ngắt một cái, ngoài dự liệu của mọi người, quay đầu lao thẳng xuống chỗ Y Nhân.

Bùi Nhược Trần vừa mới rời khỏi Y Nhân, thấy thế lập tức xoay người lại, muốn kéo Y Nhân về.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết vốn vẫn phủ trên người Y Nhân, lúc này cũng cúi đầu mà hô lên, muốn nhảy vào nghĩ cách cứu viện. Nhưng vừa động đã lại thở dốc không ngừng.

Những động tác vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ khí lực của anh.

Vũ gia đã đến gần. Lão vươn một cánh tay ra nắm lấy cánh tay của Y Nhân, nhấc bổng cô lên không trung.

Chưởng phong của Bùi Nhược Trần lập tức phong tới. Vũ gia khẽ nghiêng người, khó khăn lắm mới tránh thoát được. Tay kia vừa chụp đến, tựa như diều hâu bắt gà con tóm gọn lấy Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần trong lòng kinh ngạc: Một trảo của Vũ gia tưởng chừng rảnh rỗi thoải mái, lại giống như cương câu thiết trảo vậy, khiến hắn không tìm được đường lùi.

Võ công của Bùi Nhược Trần đã không phải kém, thậm chí hoàn toàn xứng đáng là cao thủ. Nhưng ngay cả cao thủ cấp bậc như thế, ở trước mặt Vũ gia, cũng chỉ là một tên tiểu tử mới ra đời mà thôi, một chiêu đã có thể phong kín rồi.

Vũ gia mắt sáng như đuốc, lúc vừa hoàn thành động tác, tầm mắt của lão dừng lại trên người Hạ Lan Tuyết.

"Là ngươi, tên tiểu tử này!" Tuy Hạ Lan Tuyết đã rũ bỏ lớp ngụy trang, nhưng Vũ gia chỉ cần liếc mắt đã nhận ra anh, cũng nhận ra Hạ Lan Tuyết chính là người lần trước đã khiến lão rơi vào lưu sa.

Chỉ là bây giờ, hai tay lão đã vướng phải hai người, thật sự không rảnh để bận tâm đến Hạ Lan Tuyết nữa.

Hạ Lan Tuyết ngạo nghễ nhìn lại lão, ánh nhìn hơi lạnh lẽo, chợt nhìn về phía Y Nhân.

Y Nhân cuối cùng cũng nhìn về phía anh. Khóe môi Hạ Lan Tuyết đỏ sẫm vết máu, tương phản nổi bật trên làn da trắng như băng tuyết, lại gây ra một cảm giác nhu nhược.

Tuy nhiên, anh tuyệt đối không phải là kẻ nhu nhược.

Y Nhân biết.

"Nếu ngươi đả thương nàng, ta có thể giết ngươi một lần, cũng có thể giết ngươi lần thứ hai." Quả nhiên, rõ ràng là đã suy yếu đến mức không thể đứng dậy, chỉ có thể dựa vào Dịch Kiếm, nhưng Hạ Lan Tuyết nói ra nói, cho dù vô lực, vẫn rất có khí phách, gây ra một cảm giác uy hiếp khó hiểu.

Vũ gia nhìn anh một cái, cũng không phản bác.

"Còn lo lắng gì nữa, mau mau cứu công tử ra đi!" Bùi Lâm Phổ lại hoảng loạn lần thứ hai, đốc xúc mấy người đang tụ lại xung quanh mình, không còn lãnh tĩnh như trước nữa.

Bùi Nhược Trần là lần đầu tiên thấy dáng dấp của phụ thân như vậy, giật mình, trong lòng lập tức cảm thấy ấm áp: Phụ thân vô cùng nghiêm khắc của hắn, cuối cùng vẫn chỉ là một người cha thương yêu con cái mà thôi.

"Thì ra, hắn là con của ngươi? Chả trách sao lớn lên diện mục lại tuấn tú như vậy." Vũ gia ha ha cười, thân hình đã muốn búng lên bỏ đi. "Bùi Lâm Phổ, ngôi mộ của Tức phu nhân mà ngươi mong nhớ ngày đêm đó, ở ngay Bacamaha! Muốn thì đến đó đi!" Trước khi đi, lão còn kịp bỏ lại một câu nói. Âm thanh của chữ cuối cùng vừa dứt, thân hình đã ở một nơi xa xôi nào đó rồi.

Công phu của Vũ gia quả thật không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả Hạ Lan Tuyết đã từng cùng lão giao thủ, cũng hiểu được còn nằm ngoài dự liệu rất nhiều.

"Đáng tiếc, Lục Xuyên không có ở đây." Phượng Cửu nhẹ nhàng cảm thán một câu, sau đó lo lắng mà nhìn sang phía Vương gia nhà mình.

Hạ Lan Tuyết khéo tay vịn lấy Dịch Kiếm, nhẹ thở phì phò. Thần sắc trầm tĩnh an tường, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bởi vậy sau một hồi náo loạn, Bùi Lâm Phổ cũng không còn lòng dạ nào tranh đấu với Hạ Lan Tuyết nữa, trạng thái giằng co đã được giải trừ rồi.

Bùi Lâm Phổ quả đoán, phất tay truyền lệnh thu binh. Sau đó, cùng với thủ hạ như thủy triều rút, biến mất cực nhanh khỏi tầm mắt của Hạ Lan Tuyết.

Dường như chưa từng xuất hiện nơi này bao giờ vậy.

"Xem ra, hành trình Giang Nam lại muốn kéo dài thời hạn rồi. Chúng ta cần phải đi bacamaha trước đúng không?" Chờ đoàn quân Bùi Lâm Phổ hoàn toàn rút đi, Phượng Cửu mới chậm rãi thong thả bước đến bên cạnh Hạ Lan Tuyết, biết rõ mà còn cố hỏi.

Hạ Lan Tuyết đang định trả lời, đột nhiên choáng váng, ngã xuống.

Y Nhân ý thức được: Bản thân luôn luôn ở trong trạng thái cưỡi mây đạp gió.

Mê mê mang mang, không biết đã qua bao lâu.

Chỉ khác một chỗ, lần này có Bùi Nhược Trần bên cạnh.

Bùi Nhược Trần vẫn khiến cho cô an tâm, Hạ Lan Tuyết lại không thể.

Nơi mà bọn họ dừng lại, quả nhiên là bacamaha mà lần trước Vũ gia muốn bắt cô đến. Lúc đáp xuống đất, Vũ gia xuất chiêu như điện, chế ngự toàn bộ yếu huyệt trên người Bùi Nhược Trần. Thân thể Bùi Nhược Trần mềm nhũn. Y Nhân cuống quýt đưa tay ra đỡ.

Cô đỡ lấy hắn.

Bùi Nhược Trần quay đầu, áy náy mà cười với cô. Dáng tươi cười ôn nhuận vẫn như lúc ban đầu, không có chút … lúng túng hay xấu hổ nào.

"Cho đến bây giờ, nợ cha thì con trả. Tiểu tử, chỉ có thể trách sao ngươi lại có một người cha bán chủ cầu vinh mà thôi!" Vũ gia trừng mắt liếc nhìn bọn họ, tức giận mà thầm thì với Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần lẳng lặng buông mắt xuống, hời hợt nói: "Ông ấy là cha của ta. Ngay cả cho dù bây giờ ta không thể làm gì ngươi được, nhưng cũng không cho phép ngươi chửi bới danh dự của ông. Phụ thân suốt đời vì Thiên Triều mà cúc cung tận tụy, vì nước vì dân, một lòng trung thành hướng chúa. Tuyệt đối không phải là kẻ bán chủ cầu vinh."

Vũ gia dường như vừa nghe được một chuyện nực cười nhất thiên hạ, ngửa đầu cười gượng mấy tiếng, sau đó mỉa mai hỏi lại: "Hắn cúc cung tận tụy vì Thiên Triều? Ngươi cho rằng như thế thật sao?"

Bùi Nhược Trần mím chặt đôi môi, cố nhiên không thèm trả lời. Ánh mắt kiên định, so với bất cứ lời nói nào đều rõ ràng hơn cả.

Người một lòng vì nước,

Thế nhưng, ở trong lòng hắn, khó mà không có một nghi vấn như vậy: phụ thân thật sự một lòng vì nước hay sao?

Người một lòng vì nước, sẽ ở trước cảnh mưa gió của Thiên Triều mà mưu tính, bởi vì lợi ích của gia tộc, còn đối phó với cả đệ nhất thủ lĩnh Thiên Triều – Hạ Lan Khâm hay sao?

Đáy lòng hắn xẹt qua một nỗi hoài nghi và bất an mơ hồ, lại rất nhanh chóng đã bị bản thân phủ quyết.

Từ nhỏ đến lớn, Bùi Lâm Phổ ở trong lòng hắn, tựa như một Thừa tướng chân chính. Một Thừa tướng cơ trí, dày rộng, nghiêm khắc và trung thành.

Hắn không cho phép bản thân hoài nghi chính mình.

Vũ gia cũng lười tranh luận với hắn, chỉ dùng tay bắt loa miệng, ở phía trước gào lên thật to, "Muốn biết chân tướng, thì cứ bám sát theo ta đi!"

Y Nhân vẫn đỡ lấy cánh tay của Bùi Nhược Trần. Lúc này, Bùi Nhược Trần lại nhẹ nhàng tránh ra, thấp giọng nói một câu 'Ta không sao', sau đó cùng Vũ gia, chậm rãi đi về phía trước.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, nhìn theo bóng lưng suy yếu nhưng tao nhã của Bùi Nhược Trần, vừa mấp máy miệng, lúc này mới chạy đuổi theo.

Cô đuổi kịp Bùi Nhược Trần rồi, lại chạy lướt qua hắn đi đến bên cạnh Vũ gia.

Vũ gia nghe thấy tiếng bước chân của cô, nghiêng đầu nhìn qua, chỉ nặng nề 'Hừ' một tiếng chứ không hề tránh xa cô.

"Vũ gia, gần đây ông đã đi đâu vậy? Nhất định phải chịu rất nhiều khổ cực ha." Y Nhân nhanh chân đi lên sóng bước cùng Vũ gia, quay đầu hảo tâm mà hỏi.

Vũ gia tức giận nói: "Cũng nhờ ngươi ban tặng đó!"

Y Nhân rất vô tội mà biện giải một câu, "Là ông bắt ta đi mà, ta đâu có muốn hại ông."

Lời này cũng là sự thật.

Vũ gia lại nặng nề mà 'Hừ' một tiếng, không để ý đến cô nữa.

Nhưng bước chân rõ ràng là đang đi chậm lại.

Y Nhân đã không còn phải thở hồng hộc nữa, nhìn vào mắt lão.

"Ông rất thích Tức phu nhân ư?" Y Nhân lại hỏi.

Lúc này đây, gần như là buôn chuyện rồi.

Vũ gia tựa như mèo dẫm phải đuôi, đột nhiên dừng bước, không kìm được tức giận mà nhìn Y Nhân.

Biểu tình của Y Nhân cũng rất chăm chú, không hề có dấu vết gì là nói giỡn hay là nói móc. Cô thản nhiên mà nhìn lại ông.

"Ngươi còn dám chửi bới danh dự của phu nhân, còn dám… dám chửi bới danh dự của ta, lão phu sẽ giết ngươi!" Vũ gia quả thật râu tóc đều dựng đứng cả lên. Không biết sao chỉ một câu hỏi đơn giản này thôi, rốt cuộc làm sao lại có thể chọc tức được lão.

Y Nhân cũng không hề có vẻ bị hù dọa, chỉ nhàn nhạt mà 'Ồ' một tiếng, sau đó cúi đầu, lẩm bẩm, "Quả nhiên là ông thích Tức phu nhân."

Vũ gia gần như muốn phát cuồng rồi.

Đầu bốc khói xanh.

Ngay khi hắn chuẩn bị phát nổ thì Bùi Nhược Trần nãy giờ vẫn bàng quan đứng đó lại thình lình nói một câu: "Vật kia, là bản đồ sao?"

Vũ gia hồ nghi nhìn về phía hắn: "Bản đồ gì?"

"Bản đồ đến mộ phu nhân. Cha ta vẫn muốn tìm một vật gì đó. Cả Liễu Sắc cũng muốn tìm nó, chính là bản đồ đúng không?" Bùi Nhược Trần an tĩnh hỏi.

Vũ gia không trả lời thẳng, mà hung hăng trừng mắt nhìn hắn, không nói.

Bùi Nhược Trần cũng không để tâm, chỉ dùng giọng điệu lạnh nhạt nói tiếp: "Tất cả mọi người đều cho rằng tấm bản đồ kia đang ở trong tay phụ thân ta. Bởi vì năm đó, chính ông đã dựa vào bản đồ ấy mà chiếm được lòng của Hạ Lan gia… Thế nhưng, chỉ có phụ thân mới biết được sự thật. Đám người Liễu Sắc dùng trăm phương nghìn kế hòng tìm được tấm bản đồ, nhưng thật ra chỉ là giả mà thôi. Sau đó, bản đồ thực sự cũng đã biến mất cùng Tức phu nhân rồi. Bây giờ, cái mà chúng ta muốn đi tìm, chính là tấm bản đồ thật, có đúng không?"

Vũ gia vẫn không trực tiếp trả lời, mà hồ nghi hỏi ngược lại: "Tiểu tử Liễu Sắc kia cũng đang tìm bản đồ?"

"Ta đã thấy tấm bản đồ giả đó rồi. Chỉ là một bức tranh phong cảnh bình thường, vẽ một dòng thác chảy từ trên núi xuống, cũng không có hình ảnh chữ viết gì ẩn phía sau, cũng không có võ công điển tịch gì bí mật. Rốt cuộc nó là cái gì mà khiến cho các ngươi phải khẩn trương như vậy?" Bùi Nhược Trần nhàn nhạt mà nhìn Vũ gia, nhạt nhẽo mà sắc bén hỏi.

Lông mi Vũ gia bỗng vung lên, tức giận mà cười chế nhạo, nói: "Tiểu tử ngươi muốn chết rồi sao mà dám xen vào việc của người khác hả! Khi nào đến mộ của phu nhân, ta sẽ hỏa táng ngươi để tế phu nhân trên trời linh thiêng!"

Bùi Nhược Trần buông mắt xuống, không nói. Cũng đã bị những lời này bịt đường chặn lối, dù suy nghĩ thế nào cũng không thông suốt được những thắc mắc trong lòng.

Vũ gia trông thấy biểu tình của hắn thì tức lắm. Vì sao bọn trẻ ngày nay hỗn xược như vậy, không sợ lão gì cả?

Y Nhân là thế, Hạ Lan Tuyết cũng thế, mà Bùi Nhược Trần cũng như thế.

Biểu hiện của bọn họ khiến cho Vũ gia cảm thấy rất thất bại, rất rất thất bại.

"Hặc ặc…" Bị bỏ qua một bên, Y Nhân tựa hồ như bị bão cát làm sặc một cái, đột nhiên ho khan vài tiếng, phá vỡ cục diện bế tắc giữa Bùi Nhược Trần và Vũ gia.

Sau đó, cô từ từ mà nhìn ra phương xa, nói một câu tựa hồ như vô nghĩa: "Có muốn ăn mừng năm mới hay không?"

Thì ra hôm nay là đêm giao thừa.

Người dân bình thường, từng nhà từng nhà đều đã treo đèn trưng hoa, vui sướng, chào năm cũ đón mừng năm mới rồi.

Bọn họ thì sao? Vẫn còn ở đây tính toán lẫn nhau, đòi đánh đòi giết.

Một năm đã qua, đã làm được những gì?

Vũ gia nghe vậy thì ngẩn người, lập tức cũng cảm khái, "Đúng vậy, lại đã một năm nữa rồi. Phu nhân đã qua đời được mười lăm năm lẻ năm tháng rồi."

Bùi Nhược Trần cũng hoàn hồn khỏi sự trầm tư, thoáng nhìn qua Y Nhân. Ngắm ngắm, trong ánh mặt đột nhiên lại bùng lên sự ôn nhu, làm như muốn hòa tan người ta trong sự dịu dàng.

"Chúng ta đi thôi." Hắn lại nhanh chóng cúi đầu, thản nhiên nói.

Vũ gia dẫn đầu đi lên phía trước. Y Nhân lần này rơi xuống phía sau, cùng sóng vai với Bùi Nhược Trần.

Bọn họ miễn cưỡng mà đi, nhưng Vũ gia hiển nhiên có kinh nghiệm hơn nhiều, dẫn bọn họ đi theo con đường tắt. Quãng đường vì vậy được rút ngắn rất nhiều.

Đến hoàng hôn, bọn họ nhìn thấy một sa mạc đá cát hoang vu rộng lớn.

Xa xa nhìn lại, tòa thành như bị bỏ hoang, giống như một cánh đồng hoang vu bị bỏ quên trong kiến trúc la mã.

"Đêm nay cứ ở đây đi." Vũ gia đưa bọn họ tiến vào một nham động thiên nhiên, xoay người điểm huyệt ở hai chân Bùi Nhược Trần.

Đợi Bùi Nhược Trần rũ người té xuống đất rồi, lão mới thô lỗ mà nói, "Các ngươi cũng đừng nghĩ sẽ giở trò gì đó. Với thể lực của các ngươi, cứ coi như chạy thoát được thì cũng phải đành chịu chết ở chỗ này mà thôi."

"Ở đây đã là Bacamaha rồi đúng không?" Bùi Nhược Trần bình tĩnh tự nhiên hỏi thăm.

"Ngươi biết thì tốt rồi. Địa hình ở đây quỷ dị, chỉ cần một chút sai lầm cũng đủ để vĩnh viễn không thể thoát thân được. Lão phu xin khuyên các ngươi, ít tự cho rằng mình thông minh đi một chút, cứ ngoan ngoãn theo sát lão phu thì còn có thể sống lâu thêm vài ngày." Vũ gia càng nói càng ác liệt.

Bùi Nhược Trần không nói gì nữa, thần sắc yên tĩnh, tựa như đã bị Bacamaha hù dọa rồi vậy.

Vũ gia thỏa mãn gật đầu, lúc này mới đứng lên nói: "Lão phu đi săn mấy con sói về nướng ăn. Các ngươi chờ ở đây đi."

Vừa dứt lời, thân hình đã đi xa, rất là quả đoán.

Chờ hình bóng Vũ gia đã biến mất khỏi tầm nhìn, Y Nhân lê chân đi đến trước mặt Bùi Nhược Trần, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào hắn.

Bùi Nhược Trần mỉm cười, thoáng rục rịch – - Hắn bị Vũ gia điểm huyệt đạo trên đầu gối, không cử động được, chỉ có thể ngồi tựa vào vách đá xanh.

“Lão thật sự sẽ thiêu chết ngươi đó.” Y Nhân chớp mắt, lo lắng nói, “Ngươi phải chạy trốn thôi.”

“Tạm thời không sao đâu. Từ nơi này đến ngôi mộ của Tức phu nhân ít nhất cũng mất hai ngày. Hơn nữa, ta cũng hy vọng có thể đến được nơi đó.” Bùi Nhược Trần nhẹ giọng an ủi.

“Chỉ cần lão không đả thương làm hại gì ngươi là đủ rồi.” Dừng một chút, hắn lại nói thêm một câu.

Y Nhân không nói, chỉ dịu dàng nhìn hắn.

Lúc đầu Bùi Nhược Trần còn tự nhiên. Nhưng khi bị Y Nhân nhìn một hồi lâu không chịu chớp mắt, chuyên chú mà trong sáng, trong sáng như lúc ban đầu mới gặp, Bùi Nhược Trần đột nhiên cảm thấy không có cách nào tiếp nhận nổi ánh mắt đó.

Mặc dù nó đúng là nhẹ nhàng, đơn giản không pha lẫn tạp chất, nhưng hắn vẫn không thừa nhận nổi.

“Nhìn cái gì đấy?” Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, làm bộ như không có gì để tách ra khỏi tầm nhìn của cô, nhỏ giọng hỏi.

“Ta nhìn xem trong lòng ngươi đang suy nghĩ cái gì.” Y Nhân thản nhiên nói.

Bùi Nhược Trần bật cười, hơi nghiêng đầu quay lại, hỏi cô, “Vậy ngươi nhìn thấy gì?”

Y Nhân lắc đầu, nhẹ nhàng đặt mông ngồi xuống bên cạnh Bùi Nhược Trần.

Bả vai của cô ghé đến tựa lên cánh tay của hắn.

Bùi Nhược Trần ngẩn người, vốn định tránh né, nhưng dư quang lại lướt qua vẻ mặt của Y Nhân, trông thấy thần sắc thản nhiên bình tĩnh của cô … Vì vậy, hắn cười tự giễu, tựa đầu lên tảng đá. Nỗi hoảng loạn vừa rồi lập tức biến mất tăm tích, đáy lòng trong vắt.

“Tự ngươi cũng không biết mình muốn cái gì, thì làm sao mà ta nhìn thấy được.” Sau khi ngồi đàng hoàng rồi, Y Nhân mới chậm rì rì nói một câu trả lời rất hời hợt.

Bùi Nhược Trần thoáng sợ sệt, muốn phản bác nhưng lại chần chừ hồi lâu, ngay cả một câu nói cũng không nên lời.

Vì sao lại không thể phản bác được như vậy?

Thế nhưng, vào giờ khắc này, tại một nơi hoang mạc rộng lớn như đất trời, tất cả mọi thứ đều chỉ là ảo ảnh không còn chạm vào được, hắn cũng không biết mình đang muốn gì nữa.

Bùi Nhược Trần nhàn nhạt dời mắt. Phương xa, cát vàng vần vũ. Mấy ngày liền trên sa mạc, mặt trời chiều đỏ như máu che phủ cả một khoảng trời.

Hắn muốn nói chuyện, một ít chuyện lặt vặt gì đó, ví như một câu ca dao đã từng nghe được thuở nhỏ cũng được.

Thế nhưng, cánh tay đã trầm xuống.

Bùi Nhược Trần cúi đầu, đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần lập tức nheo nheo lại. Nụ cười tựa như mọc lên từ cánh đồng hoang vu rộng lớn vô biên, sáng lạn như ánh trời chiều chiếu rọi.

Y Nhân chẳng biết đã ngủ từ lúc nào. Đầu dựa vào cánh tay hắn, ngủ rất an ổn mà điềm tĩnh.

Lúc mặt trời chiều đã phủ kín vùng trời thì Vũ gia trở về.

Lão kéo theo một con sói đuôi to cùng một bó rơm mồi lửa, hớn hở trở về.

Đến gần vừa nhìn, Vũ gia liền nổi giận.

Lão đại gia đây phải khổ khổ sở sở đi săn bắn, trong khi hai tên tù phạm này lại ở đây ngủ say đến mức thơm ngọt như vậy là sao!

Thế nhưng, ngay khi lão dự định đưa tay lay hai người đó tỉnh lại, cánh tay thoáng khựng lại giữa không trung.

Đây là một bức ảnh vô cùng xinh đẹp.

Hoàng hôn dày đặc.

Sắc trời hồng hồng, hạt cát vàng vàng.

Khuôn mặt nửa sáng nửa tối của Bùi Nhược Trần với những đường cong thần kỳ nhu hòa. Tư thế của hắn thư thái nhàn nhã như đang thoải mái dạo chơi. Hai chân hơi gấp, mở rộng. Tay áo nhẹ nhàng.

Còn Y Nhân hơi thua kém một chút, ngủ say đến nỗi không còn dáng vẻ gì nữa.

Trông hai người ở cạnh nhau, càng giống như một bức tranh châm biếm tả thực. Nhưng cô ngủ say như vậy, lại có vẻ còn đẹp hơn cả Bùi Nhược Trần nữa. Đẹp tựa không khí, như nước chảy, gió nhẹ, cát vàng và hoàng hôn.

Người nào trông thấy, tự nhiên cũng bị lây nhiễm cảnh này.

Cho nên, tay hắn thoáng dừng trong chớp mắt.

Nhưng cũng chỉ là trong phút chốc mà thôi.

Sau đó, bàn tay của Vũ gia nặng nề mà đánh xuống đầu Bùi Nhược Trần. Ông nổi giận đùng đùng, nói: "Tiểu tử! Ngươi có hiểu kính trên nhường dưới hay không hả. Ngươi không đi săn thú thì thôi đi, còn dám ở đây lười biếng!"

Bùi Nhược Trần ừ à tỉnh lại. Y Nhân cũng dụi mắt, ngồi thẳng người lên.

Đầu tiên khi nhìn thấy Vũ gia, Y Nhân chẳng những không hổ thẹn chút nào, mà còn nở một nụ cười ngọt chết người không cần đền mạng, hân hoan chào hỏi: "Vũ gia."

Vũ gia xếch ngược chòm râu, nặng nề 'Hừ' một tiếng, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, cũng không truy cứu nữa.

Bùi Nhược Trần sờ sờ cái trán vẫn còn đau âm ỉ, lập tức hiểu được hành động của Vũ gia, cũng không nói gì.

Chỉ là, không ngờ bản thân lại tự nhiên ngủ được.

Ở trong hoàn cảnh xấu như vậy mà còn có thể ngủ say không hề phòng bị gì, bản thân Bùi Nhược Trần cũng cảm thấy hết nói nổi.

Nhưng cái loại sự tình hết nói nổi này, bởi vì ở cùng một chỗ với Y Nhân mà trở nên rất đương nhiên.

"Tiểu nha đầu, ngươi đang làm gì đó?" Bùi Nhược Trần đang mải mê suy nghĩ thì Vũ gia đã gào to một tiếng.

Hắn quay lại, liền nhìn thấy Y Nhân đang ngồi chồm hổm trên đất, dùng ngón tay chọt chọt vào mũi con sói.

Đáy mắt trong vắt, đầy vẻ thương hại.

"Nó chết rồi sao?" Nghe được tiếng hét, Y Nhân ngẩng đầu, nhìn Vũ gia hỏi.

"Không chết thì làm sao ăn?" Vũ gia dùng ánh mắt như đang nhìn con ngốc mà lườm Y Nhân, lại không thể cam tâm tình nguyện mà nói thêm một câu: "Không phải là ngươi đang thương tiếc cho còn sói này đấy chứ?"

"Ơ…" Y Nhân không trả lời, vẫn đang dùng ngón tay lướt trên đường viền của con sói, mềm nhẹ và an tĩnh.

Vũ gia vốn không muốn để ý cô nữa. Nhưng khi tàn dư của ánh hoàng hôn soi trên mặt cô và thưa thớt chiếu ánh sáng lên bộ lông sói, đó là một bức cắt hình tuyệt hảo, ủ dột, tinh tế, khiến cho hắn thân là một đại ma đầu giết người như ngóe cũng đột nhiên nảy sinh một cảm giác sợ hãi. Một cảm giác sợ hãi mâu thuẫn, khó hiểu.

"Con sói đáng chết. Ngươi không giết nó, nó sẽ ăn thịt người, còn ăn cả dân cư trong vùng lân cận nữa." Vũ gia nói mà không hiểu tại sao mình phải giải thích những lời vô ích như vậy. Chỉ cảm thấy nếu không giải thích thì thật không thoải mái chút nào.

Ông không chịu nổi sự bình tĩnh và thương xót của Y Nhân.

Vậy mà, Y Nhân cũng không nghe lọt tai những lời này. Mà cũng có thể, căn bản là không hề nghe thấy.

Cô phủi phủi tay rồi đứng lên, nhìn bao quát con soi, nói thầm một câu: "Không biết thịt chó sói ăn có ngon không? Không quá già đấy chứ?"

Vũ gia thổ huyết, chết ngất.

Hình ảnh ban nãy và cảm giác khó hiểu vừa rồi, chỉ là ảo giác của lão thôi sao?

Sự thật đã chứng minh, món nướng thôn quê ăn cũng không ngon như trong ti vi đâu.

Y Nhân bẹp bẹp cắn nốt miếng thịt cuối cùng, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe môi. Lúc này mới cảm thán một câu: "Hơi nhạt."

Vũ gia trừng mắt lườm cô: Nhe răng ra ăn sạch bách hết rồi mà còn dám chít chít chê bai sao!

Y Nhân chỉ làm như không thấy ánh mắt của lão. Đương nhiên, cho dù cô có nhìn thấy thì cũng sẽ không có cảm giác gì đâu.

Bùi Nhược Trần cũng ăn, nhưng chỉ ăn được rất ít. Huyệt đạo toàn thân đều bị phong bế, làm sao có thể tự nhiên ăn uống được chứ. Chỉ đành cực kỳ ưu nhã mà ăn hai ba miếng rồi ngưng, an tĩnh mà nhìn Y Nhân vẫn còn đang ăn ngấu nghiến như hùm như sói.

Vũ gia quét mắt nhìn hắn một cái, nói chua lè: "Cái vô liêm sỉ Bùi Lâm Phổ này mà cũng sinh được một đứa con thẹn thùng như đàn bà vậy à."

Bùi Nhược Trần bề ngoài vẫn tỏ ra rảnh rỗi và thong dong, làm cho Vũ gia rất không thoải mái.

"Gia phụ và Vũ gia rốt cuộc có khúc mắc sâu xa đến thế nào, Vũ gia hà tất phải chửi mới gia phụ hết lần này đến lần khác như vậy?" Cho dù Bùi Nhược Trần được tu dưỡng rất tốt thì cũng nên nói gì đó để bênh vực phụ thân của mình.

"Sâu xa, nói lung tung, rất sâu xa nữa là đằng khác!" Vũ gia hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: "Năm đó, nếu không phải ta cứu Bùi Lâm Phổ ra khỏi loạn thế thì hắn đã ngòm củ tỏi từ lâu rồi!"

"Nếu vậy, Vũ gia chính là ân nhân cứu mạng của gia phụ sao?" Bùi Nhược Trần không hề biến sắc, hỏi.

Vũ gia mất từ nhiên mà 'Ừ' một tiếng, đột nhiên bỏ lại khúc xương trong tay, nhìn ra chân trời đằng xa, sắc mặt khẽ biến.

Bùi Nhược Trần cũng nhận thấy được vẻ khác thường của lão, dõi mắt theo đường ngắm của Vũ gia: Ở đó, trong bóng đêm, hoang mạc hỗn loạn, đều đặn hiện lên một hai tia pháo hoa cực kỳ đẹp mắt, xông đến tận trời rồi tản ra, rồi biến mất cực nhanh trong đêm tối.

Tựa như đèn tín hiệu, nhưng còn sáng sủa rộng khắp hơn đèn tín hiệu rất nhiều.

"Đó là gì vậy?" Bùi Nhược Trần tự hỏi.

"Chính là pháo hiệu triệu tập của Viêm Quốc, lẽ nào Viêm Tử Hạo đến rồi?!" Vũ gia vô ý thức mà trả lời, sau đó ngẫm lại, tự thấy sai rồi, "Không phải đã đồn rằng, tên Viêm Tử Hạo kia đã chết khô rồi sao?"

"Người của Viêm Quốc cũng ở gần đây, lẽ nào cũng mơ ước chiếm được ngôi mộ của Tức phu nhân gì đó sao?" Bùi Nhược Trần hồ nghi mà nhìn nhận.

"Ta biết rồi. Viêm Tử Hạo chưa chết hẳn hy vọng, nhất định vẫn còn mơ tưởng đến phu nhân!" Vũ gia không biết lại bị giẫm phải dây thần kinh nào, vểnh râu trừng mắt, tức giận đến nỗi không kiềm lại được.

Lúc bọn họ nói những lời này, Y Nhân cũng đi lên phía trước, đứng ở cửa nham bích động, nhìn ra phương xa ẩn hiện lên những dải pháo sáng.

"Hắn chỉ muốn nói cho ta biết, hắn đã bình an." Đợi đến khi lửa khói của pháo hiệu cuối cùng cũng tắt, Y Nhân mỉm cười, nhẹ giọng tự nói, ánh mắt lóng lánh đầy sao.

Những lời này, Vũ gia đang bận nổi giận tất nhiên là không nghe được. Nhưng Bùi Nhược Trần thì nghe không bỏ sót chữ nào.

Hắn muốn hỏi Y Nhân, 'Hắn' là ai vậy?

Ngoại trừ Hạ Lan Tuyết ra, còn có người nào nữa, lại có thể vận dụng pháo sáng chuyên phục vụ cho hoàng thất Viêm Quốc, bắn ra xa ngoài ngàn dặm để báo bình an với nàng?

Thế nhưng, vấn đề này, trước sau vẫn không có cách nào thốt ra khỏi miệng được.

Hình như, một khi nói ra, bức tường rất mỏng mà hắn đã gắn bó ngăn chặn bản thân, sẽ ầm ầm sụp đổ.

Bùi Nhược Trần rũ đôi mắt xuống, liễm mi thúc thủ, trong trẻo nhưng lạnh lùng y như lúc ban đầu.

Bên kia, Vũ gia còn đang lải nhải. Nói cái gì mà Viêm Tử Hạo đã mơ ước đến khuôn mặt tuyệt đẹp của phu nhân đến mức nào, dám trăm phương ngàn kế muốn đoạt được phu nhân làm sao, phu nhân lại lạnh lùng như thế nào, vân vân và vân vân, các loại sự tình, không thể nào kể xiết.

Chỉ là, hai người trẻ tuổi kia như nghe mà như không, đều đang có những mối nghi ngờ những tâm sự riêng, thật sự không có lòng dạ nào tiếp nhận những ngôn ngữ lộn xộn của lão.

Đêm dài phủ xuống.

Ngày hôm sau lại là một quãng đường gấp gáp bôn ba. Ba người bước nông bước sâu đi sâu vào sa mạc Bacamaha. Lúc này đây, Y Nhân và Bùi Nhược Trần bị rơi lại phía sau. Bùi Nhược Trần dứt người vượt lên trước, ngày hôm nay phá lệ mà lãnh đạm với Y Nhân. Tuy rằng hai người đi cách nhau không xa, nhưng thái độ lại rất xa cách, tựa như đang cách xa vạn dặm vậy.

Y Nhân cũng không có cảm giác gì, chỉ lê đôi chân nhỏ, từng bước một đi theo.

Nhưng cho dù cô cố sức đuổi theo thế nào thì vẫn bị chậm lại phía sau. Cũng không lâu lắm, Bùi Nhược Trần liền nghe được tiếng thở hổn hển của Y Nhân.

Hắn đặt chân bước chậm lại, kín đáo chờ cô.

Nhưng đợi đã lâu, vẫn không thấy Y Nhân rút ngắn khoảng cách.

Sau đó, hắn nghe được một tiếng 'phù phù'.

Nhìn lại, cả khuôn mặt Y Nhân đã bị chôn trong cát vàng, ngũ thể (tay chân đầu) cắm xuống đất như tư thế bị quăng ngã thật tội nghiệp.

Vũ gia cũng nghe được âm hưởng, quay lại nhìn xem, trong lòng phiền muộn. Lão đang định quát mắng một tiếng thì Bùi Nhược Trần đã đột nhiên xoay người bước đến trước mặt Y Nhân.

Y Nhân chống tay xuống đất, nửa người vươn lên nhìn Bùi Nhược Trần đang đến gần. Phía sau, ánh mặt trời lạnh thấu xương. Từ dưới nhìn lên, không thấy rõ được khuôn mặt của hắn, chỉ còn là một mảnh cắt hình đen sì sì.

Sau đó, hắn ngồi xuống, không nói lời nào mà chỉ nhìn cô.

Y Nhân vì vậy mà cười cười, hai mắt nheo lại, cười rất sáng lạn tự nhiên, vô tư vô tâm.

"Ta vấp phải tảng đá, té xuống." Cô không có ý tứ mà nói.

Tư thế bước đi của cô vốn đã hơi lảo đảo, mới vừa rồi không cẩn thẩn đá nhằm một cục đá đột nhiên nhô lên trên sa mạc.

Bùi Nhược Trần cúi đầu nhìn kỹ, đã thấy đầu gối của Y Nhân bị một đám đá xanh lởm chởm đâm vào. Chiếc quần bông nhỏ màu nhạt bị sậm lại, đỏ sẫm.

Hắn đột nhiên có một loại cảm giác chấp nhận số phận.

"Lên đây đi, ta cõng ngươi." Bùi Nhược Trần ra hiệu.

Y Nhân hơi hơi chần chừ chốc lát, sau đó lồm cồm bò dậy, leo lên lưng Bùi Nhược Trần.

Cho dù hành tẩu trong bão cát hồi lâu, trên người Bùi Nhược Trần vẫn thoang thoảng hương mực nhàn nhạt như cũ.

Trần ngọc nghiên mực, chính là mùi vị của cổ mực uẩn hương.

Cô khụt khịt mũi, rất không khách khí mà hít hà một chút.

Cô ghé vào lưng hắn.

Mềm mại ôn nhuận, động tác khụt khịt phả vào cổ hắn.

Trái tim Bùi Nhược Trần mềm mại, lại đột nhiên cảm thấy buồn cười: Bản thân hôm nay rốt cuộc vì sao lại mất tự nhiên như thế?

Chỉ bởi vì một câu nói 'Hắn đang báo bình an' của Y Nhân tối qua, chỉ vì vừa nghe đến 'Hắn' thì trong lồng ngực liền rung động và khổ sở. Chỉ vì cảm giác đáng sợ ấy mà tỉnh ngủ, hôm nay, mới tận lực tránh né, hờ hững với cô.

Để mặc cho cô vấp ngã bị thương.

"Y Nhân, xin lỗi." Lúc Y Nhân đang bị hương vị mềm mại khiến cho vui sướng, cô thình lình nghe được tiếng Bùi Nhược Trần cúi đầu nhận lỗi.

Hắn đã đem nguyên nhân Y Nhân bị vấp ngã quy kết lên người mình rồi.

Cô đã đối đãi với hắn tinh thuần biết bao, vậy mà hắn chẳng hiểu tại sao lại cứ thay đổi xoành xoạch.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, có vẻ không thể giải thích được, cũng không biết nên đáp lại thế nào.

Tay cô vững vàng mà ôm cổ của hắn.

Bước chân của Bùi Nhược Trần, bình ổn mà mạnh mẽ.

"…Không đau mà." Sợ run hồi lâu, Y Nhân mới lúng ta lúng túng trả lời.

Bùi Nhược Trần nghe vậy cười cười, vô cùng thoải mái.

Câu trả lời của Y Nhân, có thể nói là ông nói gà bà nói vịt.

Thế nhưng cô hiểu.

Bùi Nhược Trần biết, cô đã hiểu, cũng rất trong sáng.

Có một loại tình ý, hắn không thể nói là không hiểu nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không thể nắm bắt được. Nó khiến cho hắn trở nên thất thường.

Thế nhưng, bọn họ đều hiểu được sự thất thường cùng khoảng cách này.

Một sự ăn ý kỳ quái.

Ăn ý đến nỗi ấm áp đến tận đáy lòng, cũng đồng thời cảm thấy trúc trắc.

Không chịu bỏ qua.

Tới hoàng hôn ngày thứ ba, bọn họ rốt cuộc thấy được phía xa xa có một tòa đất đá đứng cô lập giữa sa mạc.

Tảng đá ám nâu, đứng giữa đất trời, tiêu điều, vĩ bờ.

Vũ gia nhất thời trở lên nghiêm túc

"Đó chính là mộ của Tức phu nhân sao?" Bùi Nhược Trần nhàn nhạt mà hỏi một câu.

Y Nhân có thể xuống đất tự đi được rồi, chỉ là mệt mỏi phong trần, rất chật vật.

"Đúng vậy, đây là mộ của phu nhân." Vũ gia tràn đầy cung kính, cưỡng chế kích động, dùng giọng nói nghiêm túc nhất, tôn sùng nhất mà lặp lại câu hỏi của Bùi Nhược Trần một lần nữa.

Bùi Nhược Trần nhìn lại lần nữa. Tảng đá đứng giữa trời đất kia, nhất thời mang nhiễm màu sắc truyền kỳ, trở nên rộng rãi không gì sánh được.

Tức phu nhân trong truyền thuyết.

Một mỹ nhân tuyệt sắc đã phá vỡ thế cục thiên hạ.

Hiện tại, bọn họ đang đứng trước mộ nàng.

Người như vậy, chung quy, chẳng qua cũng chỉ còn là một ngôi mộ.

Bùi Nhược Trần đột nhiên cảm thấy hoang mang. Đây là sự sinh tử nhân loại không tránh khỏi phải đối mặt, tự nhiên mà cảm thấy con người thật nhỏ bé.

Vũ gia hình như cũng có cảm giác này, kinh ngạc mà nhìn ngôi mộ Tức phu nhân mà mình đã ước mơ hồi lâu. Đột nhiên nhớ đến, thân thể của một con người kinh thiên nay phải nằm lại một nơi xa vời hoang vắng dấu chân người, hóa thành tro bụi. Trong lòng dâng lên nỗi thê lương.

Y Nhân quay đầu nhìn qua Bùi Nhược Trần một chút rồi lại nhìn Vũ gia một hồi. Sau đó, gương mẫu làm đầu tàu, trực tiếp đi lại gần ngôi mộ.

Vũ gia cần đang chìm trong sự chấn động và sầu não, cũng không ngăn cản cô.

Y Nhân dừng lại trước mộ.

Cô ngẩng đầu nhìn tảng đá thật to. Tảng đá dựng thẳng lên tận trời, một mặt đá lởm chởm, mặt khác… lại tròn phẳng như được người ta bỏ công mài nhẵn vậy.

Bên trên viết một câu. Một câu nói mà Y Nhân có nghĩ vạn lần cũng không nghĩ đến. Một câu nói mà ở thời hiện đại Y Nhân đã vô cùng quen thuộc.

"To be, or not to be: that is the question."

Chính là câu hỏi đặc biệt của Hamlet.

Y Nhân há hốc mồm, lần đầu tiên có loại cảm giác không thể nói nên lời.

Cô sớm đã biết Tức phu nhân là người xuyên không giống như mình. Thế nhưng vừa thấy hàng chữ tiếng Anh quen thuộc, vừa trông thấy lời thoại cựa kỳ kinh điển này, cô bỗng cảm thấy như gặp ảo giác.

Tất cả những gì đang xảy ra, không phải là một giấc mơ của cô đấy chứ?

Còn câu lời thoại tiếng Anh này, chính là nút thắt đóng cửa giấc mộng. Cô nhìn thấy rồi, đọc thành tiếng, vì vậy, giấc mộng cũng xong xuôi.

Nghĩ đến đây, Y Nhân quay đầu lại nhìn Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần ở phía sau cũng phong trần đầy mình, cẩm y bạch sắc đã bị gió cát nhuộm thành màu xám tro. Mái tóc dài lòa xòa quấn quýt sau ót. Sắc mặt thảm đạm, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời. Đôi môi như cánh hoa khô khốc nhưng vẫn ưu mỹ như trước. Hắn nhìn lại cô, sóng mắt mềm dịu và tin cậy, lóng lánh gợn sóng. Vẫn tuấn tú vô song như thuở ban đầu đã khiến Y Nhân không ngừng rung động.

Hắn chính là một sự tồn tại chân thực.

Trong lòng Y Nhân nhất thời an định trở lại.

"Ngươi biết những ký hiệu trên mặt đá này sao?" Vũ gia bước đến bên cạnh Y Nhân, thô thanh hỏi.

Lão đã không kiềm chế nổi kích động.

Biểu tình của Y Nhân luôn luôn không hề che giấu. Lão từ lâu đã nhìn thấy sự biến hóa trong sắc mặt của cô, biết rằng cô đọc hiểu được.

"Biết." Y Nhân gật đầu, lẳng lặng mà nói: "Nó là một loại ngôn ngữ ở quê hương ta."

Y Nhân từng là danh gia vọng tộc vùng Mân Tộc, lẽ nào đây là Mân Tộc ngữ?

Bùi Nhược Trần vừa nghe được câu trả lời của Y Nhân, trong đầu lập tức tuôn ra một tia nghi vấn, nhưng không vạch trần, chỉ an tĩnh mà chờ cô nói tiếp.

"Những lời này sao lại khác lạ như vậy, lá có ý gì?" Vũ gia đã gấp đến nỗi khó dằn nổi.

Y Nhân ngửa đầu, đọc lại câu nói đó một lần thật rõ ràng, sau đó giải thích thật đơn giản: "Có chút phức tạp, nhưng xét đến cùng thì có nghĩa là… Rốt cuộc, nên làm hay là không làm đây?"

"Làm hay là không làm?" Vũ gia kinh ngạc, không xác định được mà nhìn cô.

Lão vẫn tôn di ngôn là thiên thư. Tức phu nhân điêu khắc trước mộ mình, lại là một câu nói như đùa như thế sao?

"Đương nhiên, vẫn có thể lý giải là tồn tại hay không tồn tại, hoặc có lẽ đều không phải. Nói ngắn lại, là một nghi vấn." Y Nhân tốt bụng tiếp tục giải thích, nói: "Đây chính là nỗi hoang mang của Tức phu nhân."

Vũ gia vẫn còn trong bộ dạng kinh ngạc, không thể nào tin nổi.

Y Nhân cũng đã dời tầm mắt qua chỗ khác. Dưới bóng tối sa mạc hiện ra một cửa đá chỉ vừa đủ cho một người đi qua.

Trên cửa đá có sẵn một ổ khóa.

Ổ khóa kỳ quái, trên mặt gỗ cốp pha trong suốt có khắc mấy chữ số.

"Đó là ký hiệu gì vậy?" Vũ gia trấn định tâm thần, chỉ vào những chữ số trên ổ khóa rồi hỏi.

"Là chữ số." Y Nhân đương nhiên trả lời: "Chính là một, hai, ba, bốn, năm."

"Một, hai, ba, bốn, năm tại sao lại viết thành như vậy!" Vũ gia lại được một phen kinh ngạc, "Điều này chẳng lẽ cũng là ngôn ngữ của quê hương các ngươi?"

"Dạ." Y Nhân chẳng biết có được không mà gật đầu, sau đó vươn tay ra, sờ lên màn hình.

Cảm xúc khi sờ vào mặt kim loại đã lâu rồi không có, nay đang truyền đến từ đầu ngón tay, quen thuộc và trong trẻo, nhưng lạnh lùng.

"Y Nhân!" Bùi Nhược Trần thấy cô hàng sự liều lĩnh nên rất lo lắng, chạy lại kéo lấy cánh tay cô.

Y Nhân quay đầu lại nhìn thấy Bùi Nhược Trần thì mỉm cười. Đôi mắt híp thành một đường dài, miệng cười lộ ra hai hàm răng đều đặn trắng muốt. "Không sao đâu mà. Ngươi không cần lo lắng. Đây là khóa mật mã chứ không phải thứ gì quái lạ đâu."

Bùi Nhược Trần hơi sững người: dáng vẻ vui tươi hớn hở của cô lúc này căn bản là không hề giống người bị bắt cóc chút nào.

"Ngươi biết ổ khóa này, nói cách khác là ngươi có thể mở được nó?" Vũ gia cũng không thèm quan tâm đến điều gì khác, nghe nói Y Nhân có thể mở được nó, tất nhiên là rất hưng phấn.

Y Nhân cũng cười tủm tỉm mà nhìn lão. Sau đó, rất tự nhiên trả lời: "Đương nhiên mở không được rồi. Ta đâu có biết mật mã."

Vũ gia chết ngất lần thứ hai.

Lão muốn đánh người!

"Chúng ta xem xung quanh trước đã, xem có gì có thể suy đoán ra mật mã hay không." Trông thấy thần sắc khác thường của Vũ gia, Bùi Nhược Trần vội vã chuyển đề tài.

Y Nhân xoay chuyển ánh mắt, rất nhanh chóng nhìn thấy bên cạnh có một số chữ lớn màu đỏ sậm.

Không viết đã dùng thuốc màu loại gì để viết. Đầu bút lông rơi, màu đỏ sậm nồng đậm chảy xuống, tựa như vết máu tươi rất đáng sợ, nhìn thấy mà giật

mình.

Tám chữ lớn, nhẹ nhàng vui vẻ nhễ nhại

"Người vào cửa này sẽ chết cùng ta."

Một câu đe dọa như vậy, do chính Tức phu nhân độc nhất vô nhị viết ra, tự nhiên có sức uy hiếp ớn lạnh sống lưng.

"Ngôi mộ này, làm sao Vũ gia phát hiện ra được?" Bùi Nhược Trần xem kỹ tám chữ này hơn nửa ngày, lãnh tĩnh mà hỏi.

Vũ gia hừ lạnh một tiếng, vốn không muốn để ý đến hắn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ xem như cũng là đồng tâm hiệp lực, nói cũng không sao.

"Lão phu ở trong địa đạo chuyên tâm tu luyên hơn mười năm. Sau khi đi ra liền tìm kiếm tung tích của phu nhân. Rốt cuộc, trời không phụ người có lòng. Trong một biệt viện của Tức phu nhân, lão phu đã phát hiện bản địa đồ ghi chép về ngôi mộ này."

"Trên bản đồ không còn nêu lên cái gì khác nữa sao?" Bùi Nhược Trần lại hỏi.

"Không có." Vũ gia kiên quyết lắc đầu, nhưng thần sắc lại tỏ ra mất tự nhiên, hiển nhiên là đang giấu diếm điều gì rồi.

Bùi Nhược Trần cũng không truy vấn, chỉ nói tiếp: "Vậy biệt viện kia có đặc thù gì không?"

"Nói ở đó có đặc thù gì, thì chỉ là nơi mà phu nhân và Vô Song Đế đã từng ở lại trong một thời gian ngắn mà thôi…" Vũ gia đột nhiên ngưng nói, ngược lại còn căm tức mà nhìn Bùi Nhược Trần, tức giận nói: "Vì sao ta phải nói với ngươi!"

"Bởi vì ta cũng muốn vào trong." Bùi Nhược Trần bình tĩnh trả lời.

"Vì sao, ngươi không sợ khi chúng ta vào trong, ta sẽ giết ngươi để tế phu nhân à?" Vũ gia hồ nghi hỏi.

Bùi Nhược Trần cười cười, thản nhiên nói: "Sống chết có số. Ta chỉ muốn biết rõ ràng. Tức phu nhân rốt cuộc là hạng người nào thôi."

Cũng muốn biết rõ, cha của mình là người như thế nào.

Vũ Gia lúc này mới không phản đối nữa. Người hiếu kỳ về Tức phu nhân thì có cả khối. Huống chi, trong ngôi mộ còn có bảo vật chí tôn trong truyền thuyết nữa. Bùi Nhược Trần cảm thấy hứng thú là lẽ đương nhiên.

"Vũ gia, Hạ Lan Vô Song và Tức phu nhân đã từng sống chung ở biệt viện đó sao?" Đang lúc hai người nói chuyện với nhau, Y Nhân thình lình xen vào hỏi một câu.

"Sống chung?" Vũ gia ngẩn người, nói: "Đúng là đã từng ở đó…"

"Lúc bọn họ sống chung, tình cảm như thế nào?" Y Nhân lại hỏi, biểu tình rất chăm chú.

Vũ gia tuy không muốn trả lời vấn đề tư mật như vậy, thế nhưng vừa nhìn thấy biểu tình của Y Nhân, ông lại đành trả lời: "Khi đó, tình cảm giữa phu nhân và Vô Song Đế vô cùng tốt. Hai người như hình với bóng, từ sáng đến tối, phải nói là thần tiên mỹ quyến, uyên ương hiệp lữ – - Ta khinh! Cái tên Hạ Lan Vô Song kia đã lừa phu nhân thật thê thảm!" Nói đến câu cuối cùng, Vũ gia như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, ngữ khí đại biến, oán hận mà nói.

Y Nhân cũng đã hiểu rõ.

"Bọn họ đính ước, chính xác là ngày mấy tháng mấy?" Cô dùng ngón tay vuốt ve mặt kim loại, nhàn nhạt hỏi.

"Đính ước cái gì chứ! Lúc đó bọn họ căn bản là không có chuyện gì hết! Hạ Lan Vô Song chỉ lợi dụng phu nhân thôi! Hạ Lan gia không có ai tốt hết! Tất cả đều là đồ âm hiểm giả dối!" Trong lòng Vũ gia đang chất đầy căm phẫn, không chịu trả lời.

"Chính xác là ngày 16 tháng 11." Bùi Nhược Trần lại ở phía sau nhàn nhạt thanh thanh trả lời, "Vô Song Đế và phu nhân đính ước, chính là ngày 16 tháng 11."

Y Nhân quay đầu lại, tò mò nhìn hắn.

Bùi Nhược Trần tự động giải thích: "Ta ở Tàng Bảo Các trong cung đã từng nhìn thấy một bức họa của Vô Song Đế. Tuy chỉ là một bức tranh hoa mai đơn giản nhưng nếu quan sát một cách tỉ mỉ thì có thể nhận ra, bức họa kia xuất phát từ hai bút pháp. Nói cách khác, chính là do hai người cùng nhau họa thành. Trong đó, có một bút pháp rất tinh tế, phải là của một nữ tử, còn bút pháp của Vô Song Đế thì càng cao ngất."

"Ngươi đang nói, bức tranh đó chính là tác phẩm so Hạ Lan Vô Song và phu nhân đồng họa?" Vũ gia hỏi.

"Đúng vậy." Bùi Nhược Trần tự tin trả lời: "Nếu chỉ căn cứ vào bút pháp của bức tranh thì cũng chưa đủ để xác định. Nhưng bút tích đề bên dưới thì rất rõ ràng. Trên đó viết: 'Ngày 16 tháng 11 năm Vị Minh, mai phẩm cao thượng, quả cùng cô hương, ai cùng yên, cùng sinh cùng tức.'"

"Có nghĩa là gì?" Vũ gia chỉ là một kẻ vũ phu, rất ít hiểu biết về thể loại thơ từ này.

Mấy câu đó đã làm cho lão cảm thấy mù mịt.

"Có nghĩa là: Vô Song Đế tự cảm thấy không thể chịu đựng sự cô tịch nữa. Mà người duy nhất có thể chung sống với ngài, chỉ có Tức phu nhân. Tình cảm của ngài và Tức phu nhân đã sâu nặng đến mức có thể cùng chết cùng yên." Bùi Nhược Trần giải thích đơn giản, "Chữ 'Tức' ở phương diện này vốn là một chữ mang hai ý nghĩa."

"Năm Vị Minh đúng thật là thời gian phu nhân sống tại biệt viện." Vũ gia như có điều suy nghĩ, thì thào lẩm bẩm.

Đang lúc bọn họ nói những lời này, Y Nhân đã chạy đến trước ổ khóa điện tử, dừng ở hai chữ số 1, 6.

"Y Nhân." Nhận thấy được ý đồ của Y Nhân, Bùi Nhược Trần ngăn cản, nói: "Mặc dù đã biết mật mã nhưng cũng không đừng nên phót lờ. Lời đe dọa của Tức phu nhân cũng không phải chỉ là nói suông không đâu."

Tám chữ lớn đỏ như máu tươi 'Người vào cửa này sẽ chết cùng ta' đã để lại trong lòng bọn họ một nỗi sợ hãi.

Vậy mà Y Nhân chẳng những không bị hù dọa, trái lại còn cảm thán như vẻ rất thương xót: "Câu nói đó, không phải viết cho người trộm mộ, mà là… viết cho Hạ Lan Vô Song."

Vũ gia và Bùi Nhược Trần đều ngơ ngẩn.

Năm đó, hắn đồng ý với nàng, muốn cùng sinh cùng tức, nàng vẫn còn nhớ.

Cho dù sau đó giang sơn đổi chủ, một tay nàng hô mưa gọi gió làm điên đảo càn khôn. Cho dù nàng đã gả cho Liễu Gia, đã làm vợ làm mẹ, nhưng nàng vẫn nhớ lời hứa hẹn của hắn.

Người vào cửa này sẽ chết cùng ta.

Đây không phải là lời đe dọa, mà là một sự khiêu khích. Sự khiêu khích của một nữ tử kiêu ngạo, hếch nhẹ cằm, lạnh lùng mà nhìn người đã từng là người yêu, nhẹ nhàng bình tĩnh mà nói: "Ngươi dám không?"

Sa mạc đá lởm chởm, đại môn đóng chặt, bên trên là tầng tầng bụi bặm. Nó ở đây đã hơn mười mấy năm, nhưng trước sau vẫn không đợi được người mà nàng đang chờ đợi.

Vô Song Đế, đã băng hà từ lâu.

"Nếu ngươi đã chết, nhưng vẫn muốn người mình yêu phải cùng chết với mình. Thứ tình cảm đó, thật sự là tình yêu hay sao?" Bùi Nhược Trần trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhẹ giọng hỏi.

Hắn cũng không biết, đối tượng mà mình đang hỏi ai nữa.

"Hạ Lan Vô Song vốn là đồ chết tiệt!" Vũ gia không hiểu, cho nên lại mạt sát một câu. Ông không hiểu, chỉ đơn thuần là cảm thấy bất bình cho phu nhân nhà mình.

Nhưng Y Nhân lại đang rơi vào trạng thái trầm tư một cách thần kỳ.

Sau đó, cô xoay người đối mặt với Bùi Nhược Trần, thản nhiên nói: "Ta sẽ không để cho ngươi chết đâu."

Giọng điệu bình thản, vẻ mặt bình thản, ngay cả tâm tình cũng đều bình thản.

Bùi Nhược Trần lại trong một khắc đó như bị sét đánh trúng. Trái tim chìm sâu, chìm sâu, nặng đến mức phát đau.

Ánh mắt Vũ gia băn khoăn trên người hai người họ một hồi, sau đó ác thanh ác khí mà giục: "Còn ở đây làm gì? Nói cái gì nữa? Mau mở cửa đi!"

Vì vậy, Y Nhân vươn ngón tay, nhấn xuống 1166.

Chờ đến khi cô thu hồi ngón tay, từ trong ngôi mộ truyền đến một chuỗi âm thanh rắc rắc rất nhỏ, hình như là tiếng cửa gỗ đã hư hao từ lâu, răng rắc răng rắc kêu to.

Vũ gia vui mừng, dáng vẻ làm như sẽ lập tức chạy ào vào trong bất cứ khi nào có thể.

Nhưng cửa đá nho nhỏ vẫn chưa hề động đậy.

Sắc trời đã tối

Bên trong ngôi mộ, tiếng răng rắc càng lúc càng lớn.

_____ *** _____

Bên kia sa mạc đá, một nhóm người đang lặng lẽ đến gần.

Người dẫn đầu mang mũ trùm đầu, dáng người cao ngất, cử chỉ lưu loát mà mạnh mẽ. Đi theo sau hắn có hai người đang đi kèm hai bên một nữ tử mặc trang phục thôn phụ, cũng mang mũ trùm đầu.

Gió thổi đến, phật mở vành nón của nữ tử. Hạt cát tràn vào mắt nàng. Nữ tử thở nhẹ một tiếng. Nam tử dẫn đầu quay đầu lại nhìn nàng một cái.

Dung nhan của nữ tử rất xinh đẹp và quý phái. Chính là người vừa mới kết hôn lần đầu với Bùi Nhược Trần – Hạ Lan Du.

Về phần nàng vì sao lại xuất hiện ở đây cũng không được biết.

Nam tử phía trước quay đầu lại nhìn. Ánh mắt khắc sâu mà chém đến. Hạ Lan Du bị ánh mắt hắn làm cho giật mình, trong lòng nhảy loạn, gương mặt phát nhiệt.

Trước kia thân ở thâm cung, cũng không biết đến tân đế Viêm Hàn của Viêm Quốc lại là một người oai hùng bức nhân như vậy.

Điều này làm cho Hạ Lan Du vốn đã quen nhìn thấy những người tuấn tú nhã nhặn phải lo sợ bất an, lại vừa có cảm giác vô cùng mới mẻ.

Nam tử đã khiến cho nàng luống cuống, chính là Viêm Hàn.

Nhóm Viêm Hàn gồm mười người đã từ phía sau chậm rãi tiến đến gần sa mạc đá vững chắc kia.

Đối diện với tảng đá lớn, ngón tay Y Nhân khó khăn lắm mới dời khỏi màn ảnh.

Tiếng răng rắc vẫn tiếp tục vang lên.

_____ *** _____

"Vương gia rốt cuộc sao rồi?" Ở một nơi cách Bacamaha không xa, trước một tòa hành dinh vừa được dựng lên, Dịch Kiếm lo lắng hỏi Phượng Cửu.

Phượng Cửu vẫn đang ngồi, nhẹ nhàng bình tĩnh uống trà. Thấy Dịch Kiếm nóng nảy hỏi, ánh mắt Phượng Cửu không nóng không lạnh, trả lời: "Đáng đời."

Thành ra thế này, Hạ Lan Tuyết thật đáng đời.

"Phượng tiên sinh!" Dịch Kiếm hổn hển vừa thở vừa thúc giục.

"Đừng hỏi ta, ngươi đi mà hỏi Vương gia đó. Thật sự hắn có còn muốn sống nữa hay không đây." Phượng Cửu phủi phủi vạt áo đứng lên, ánh mắt sơ đạm thản nhiên chuyển hướng nhìn ra ngoài hành dinh, "Không cần trị thương vội. Nếu cứ cố ý đi dạo cùng Bùi Lâm Phổ đến ngôi mộ gì đó giúp vui, hắn muốn chết như vậy thì ai có thể cứu hắn được?"

"Vương gia chỉ là không thể bỏ mặc Vương phi mà thôi." Dịch Kiếm nghẹn khí, biện bạch giùm vương gia nhà mình.

Thật ra, hắn cũng rất tức giận. Thế nhưng hắn cũng không nghi ngờ chủ tử nhà mình là đúng hay sai.

"Đó là sự lựa chọn của hắn, chuyện này không có liên quan gì đến ta. Nếu như lúc này đây mà hắn còn có thể sống sót mà đi được thì để hắn đến Phượng trang tìm ta đi. Nếu không thể trở về, đành coi như duyên phận chúng ta đã hết. Chỉ đáng tiếc cho một hồi chủ tớ."

Phượng Cửu nói xong, thật sự đứng lên, không dính bụi trần, nhanh nhẹn bước đi.

Làm như vừa thăm hỏi xong một người bạn, thấy trời đã tối nên cố gắng thong thả trở về nhà trước khi trời tối vậy.

Dịch Kiếm nghẹn họng, nhìn trân trối theo bước chân ra đi của Phượng Cửu. Đợi đến khi bóng lưng của Phượng tiên sinh dần dần biến mất ở trong bão cát nơi phương trời mênh mông, hắn mới quay đầu lại, miễn cưỡng nhìn vương gia của mình.

Hạ Lan Tuyết chẳng biết đã từ trong hành dinh đi ra từ lúc nào, hơi vẻ suy yếu, vén màn trướng. Sắc mặt tái xanh gần như không còn chút máu. Nhưng khóe môi vẽ ra một nụ cười nhạt nhẽo, không còn nhìn ra vết tích của sự thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: GIẤC MỘNG TRƯỜNG XUÂN CỦA TỨC PHU NHÂN

Tiếng răng rắc cứ thế vang lên càng lúc càng vang, càng lúc càng dồn dập, khiến hô hấp của mọi người cũng càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng, cửa đá cũng chuyển động.

Tro bụi cũ nát rớt xuống.

Màn hình điện tử viết những con số Ả Rập đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa. Bọn Y Nhân không tự chủ được nhắm chặt hai mắt. Ánh sáng trắng như ngọc, tựa như chiếu sáng khắp nơi, đánh thức cả sa mạc đang chìm trong bóng đêm.

Ngay cả Hạ Lan Tuyết đang ở cách xa trăm dặm cũng chứng kiến được cảnh tượng một chùm tia sáng bỗng nhiên bắn thẳng lên bầu trời đêm.

Anh vươn người đứng lên, nhìn về phía có chùm tia sáng. Trong khoảng khắc, đôi mắt được chùm tia huy hoàng chiếu sáng, lại chỉ trong khoảnh khắc mà mai một.

Ở nơi gần hơn, Bùi Lâm Phổ cũng dừng lại bước chân vội vã, đôi môi run rẩy. Ông run run nhìn ánh sáng trắng kia.

Nhanh như sao băng, nhưng vẫn đủ để phủ ánh sáng chói lòa lên toàn bộ thân hình ông.

"Phu nhân…" Ông thì thào tự nói, hoảng sợ mà vui sướng.

Ở nơi gần nhất, Vũ gia từ lúc đại môn mở rộng, bạch quang bắn ra hết sức đã khó dằn lòng nổi mà nhảy vọt vào trong. Khi đi vào, ông cũng kéo luôn cả Y Nhân và Bùi Nhược Trần vào theo.

Vừa tiến vào trong mộ, tầm mắt của bọn họ còn chưa kịp khôi phục trước ảnh hưởng của chùm tia sáng lạn ban nãy, đã cảm thấy phía trước là một mảnh trắng xóa, tựa như vừa ra khỏi màn đêm sa mạc lại lập tức lạc vào một vùng băng tuyết ngập trời.

Toàn thân băng lạnh thấu xương.

"Cũng không đến mức giống như đang đi qua cánh cửa như ý của Doremon chứ…" Y Nhân vẫn còn thấp giọng đánh giá một câu.

Bùi Nhược Trần muốn lắng nghe lại không có tiếng động gì.

Mặt nền dưới chân bọn họ bằng phẳng đến mức dị thường, còn tinh tế và trơn nhẵn hơn cả đá cẩm thạch tinh xảo nhất của hoàng cung. Bùi Nhược Trần bị phong bế huyệt đạo toàn thân, có mấy lần vì không thể giữ được thăng bằng mà thiếu chút nữa bị ngã sấp xuống.

Bọn họ đứng ở bên trong một hồi, chờ ánh mắt dần dần thích ứng với toàn cảnh tuyết trắng, rốt cuộc họ cũng thấy rõ được cảnh sắc chung quanh.

Vách tường là những khối thạch nhũ màu trắng như thủy tinh cung. Cũng không biết phải trải qua mấy ngàn năm, mấy vạn năm tích lũy thì những thạch nhũ một trăm năm mới tạo thành một giọt kia mới có thể tập kết thành một đồ án đồ sộ dị thường, thành một cung điện chụp xuống đại môn như thế này.

Chung quanh trong suốt sáng lạn. Bọn họ cúi đầu, có thể thấy được trên sàn nhà là ảnh ngược của chính mình. Nó trông rất sống động, không hề có chút khác biệt nào. Giống như chính mình đột nhiên lạc vào thế giới gương, không thể phân biệt rõ được đâu là ảnh, đâu là bản thân chân thực.

Cảnh trí như vậy, ngay cả Y Nhân có kiến thức tiên tiến hơn bọn hắn đến mấy ngàn năm cũng không khỏi bị mê hoặc.

Tựa như lạc vào giấc mộng của chính mình.

Trong lúc bọn họ đều khiếp sợ không thôi, đang cúi đầu cân nhắc ảnh ngược của bản thân, Vũ gia đột nhiên hô to một tiếng: "Phu nhân!"

Bùi Nhược Trần và Y Nhân bị âm điệu bùng nổ của ông làm cho giật mình hoảng sợ, vội vàng chuyển tầm mắt đến nơi tận cùng của tầm mắt Vũ gia.

Sau đó, hai người nhìn thấy một cảnh tượng mà có lẽ, suốt cuộc đời này vĩnh viễn cũng sẽ không thể quên được.

Dưới chân bọn họ, dưới mặt nền mà bọn họ tưởng là mặt kính, rõ ràng xuất hiện một bức điêu khắc nữ tử.

Cung trang nữ tử, cứ như vậy lẳng lặng đứng sừng sững cách mặt nền dưới chân bọn hắn vài thước. Búi tóc cao ngất, bạc sam nhè nhẹ bay cao. Giống như dưới nền đất có gió. Gió thổi qua, nhẹ nhàng hất tung vạt áo của nàng.

Tư thế thân hình của nàng, yểu điệu mà sinh động, cứ lẳng lặng mà đứng như vậy. Đó chính là tuyệt đại tao nhã, làm cho người ta như được mở rộng tầm mắt.

Dung mạo của nàng, không thể dùng lời nói mà hình dung được. Màu da hồng nhuận tươi tắn sống động, làm cho hai gã nam nhân ở đây đều không tự chủ được mà đỏ mặt… Không phải là đường đột, mà là cảm thấy rằng, nếu cứ như vậy mà nhìn thẳng vào nàng, thật sự là có lỗi.

Thế nào là hoa nhường nguyệt thẹn, thế nào là chim sa cá lặn. Tất cả những từ ngữ dùng để hình dung mỹ nhân này, trong phút chốc đều mất đi ý nghĩa.

Ngay cả Y Nhân, đều nhìn đến mức không thể dời được tầm mắt.

Trong đầu cô không tự chủ được hiện lên những từ ngữ đã ngẫu nhiên đọc được từ kiếp trước: băng tuyết vì cơ, thu thủy vì thần, la miệt sinh trần, kinh hồng thoáng nhìn*…

Đủ các từ ngữ rải rác không ngừng xoay quanh trong đầu cô. Dù vậy vẫn không thể hình dung được vẻ đẹp của nàng.

Y Nhân từng nghĩ rằng Dung Tú rất xinh đẹp. Một vẻ đẹp linh hoạt, kỳ ảo, dịu dàng.

Nhưng đứng trước mặt bức điêu khắc này, Dung Tú lại như một gốc thảo mộc xinh đẹp của miền sơn dã, còn nàng mới là hoa trong dao trì, là hình ảnh phản chiếu của thần tiên.

"Phu nhân…" Vũ gia đã nằm úp sấp trên mặt đất. Tứ chi lay chuyển trên mặt đất một cách bất lực, tựa hồ như muốn bơi đến bên cạnh phu nhân. Sàn nhà thì lạnh như băng, ông cứ như vậy mà gắt gao quỳ rạp dưới đất. Tiếng nỉ non trong miệng càng ngày càng kích cuồng, cũng càng ngày càng không có trật tự. Ông gọi tên phu nhân, ánh mắt chậm rãi tan rã, tứ chi dần dần phát lạnh.

Ban đầu, Y Nhân cũng không biết đã mê muội bao lâu, chờ đến khi cô rốt cuộc hơi hoàn hồn, lúc này mới phát hiện dị trạng của Vũ gia.

Không chỉ có Vũ gia, ngay cả Bùi Nhược Trần cũng có điểm kỳ quái.

Vũ gia đã hoàn toàn điên khùng. Đôi tay không ngừng cào xé mặt đất. Sàn nhà thạch anh mộng ảo lại kiên cố như tường đồng vách sắt. Ngón tay của Vũ gia đã muốn bật máu tươi. Ngay cả móng tay đều bong tróc dựng đứng, lớp thịt trắng hồng đã lộ ra ngoài, làm cho người xem trái tim băng giá.

Ông lại hoàn toàn không biết đau đớn, cứ si ngốc đê mê mà nhìn hình ảnh dưới nền đất, phân không rõ bản thân mình đang ở phương nào.

Còn Bùi Nhược Trần thì sao? Tất nhiên là tốt hơn so với Vũ gia rất nhiều, nhưng cũng không còn giữ được bình tĩnh như lúc ban đầu nữa.

Hắn ngồi xổm người xuống, thật chuyên chú mà dừng mắt trên bức điêu khắc. Hai tay đặt xuôi bên thân hơi hơi nắm chặt. Trên trán hình như còn lấm tấm mồ hôi. Thần sắc hắn rất kỳ quái, giống như đang cố gắng buộc mình phải dời tầm mắt đi, nhưng có một sợi dây thừng vô hình nào đó lại đang nắm giữ tầm mắt của hắn.

Y Nhân kỳ quái liếc mắt nhìn bọn hắn, sau đó lại nhìn về phía bức điêu khắc.

Lúc này đây, cô nhìn đến ánh mắt của nàng.

Ánh mắt như ngọc lưu ly, giống như loại ngọc bảo thạch có ánh sáng thần bí nhất, xa hoa nhất. Đôi đồng tử đen nhánh đẹp và tĩnh mịch tưởng như có thể nhìn thấu đến tận đáy, lại thâm sâu thâm thúy mê người. Y Nhân nhìn nó, chỉ vừa liếc mắt một cái liền có một cảm giác như đang mắc lỗi. Rất giống như khi đã uống vào rất nhiều rượu, bạn biết rõ nếu cứ uống nữa thì sẽ say mất nhưng lại không thể khống chế nổi ham muốn được uống tiếp.

Muốn say, muốn thất thường, muốn được một lần ở trên trần thế được trông thấy mặt chân thật nhất của chính mình.

"Phu nhân, phu nhân! Lão Vũ đến gặp người đây, phu nhân!" Vũ gia đã hoàn toàn điên khùng. Ngón tay của ông cào cào trên lớp thạch anh, lưu lại những vết máu ghê người. Ánh mắt ông đã hoàn toàn không còn tiêu cự. Ông gọi, la hét: "Phu nhân, người ở nơi băng tuyết ngập trời này, nhất định rất tịch mịch. Người hãy chờ, lão Vũ này sẽ xuống dưới cùng người!"

"Bà ấy rốt cuộc là sống, hay đã chết?" Trong sự hỗn loạn, Bùi Nhược Trần đột nhiên mở miệng. Một câu vô cùng đơn giản như vậy lại hao phí hết toàn bộ sức lực của hắn. Nói xong, hắn liền thở dốc không ngừng.

Y Nhân sợ hãi cả kinh. Cô nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra. Ánh mắt của bức điêu khắc kia vẫn đang linh hoạt sống động, khiến nàng không hết si mê.

"…Là hình ảnh." Y Nhân nhẹ giọng nói, "Giống như hình chiếu, đại loại vậy."

Có thể làm ra hình ảnh khuôn mặt rung động lòng người như vậy, rốt cuộc là thiên tài nào đây?

Cao thủ 3D sao?

Y Nhân hơi hơi sững người, loại bỏ suy đoán này của mình.

Chỉ là nhìn từ góc độ tạo hình mỹ thuật, hình ảnh này đã giống như đúc đến mức không thể giống hơn được nữa. Không chỉ hữu hình, mà còn hữu thần. Giống như không phải xuất phát từ bàn tay nhân loại, mà là do thượng đế tạo nên vậy.

Thoát khỏi mê chướng, Y Nhân cảm thấy thật sự thong dong, dùng ánh mắt nghệ thuật để thưởng thức nó.

… Mà hình như là, cô cũng không có gì gọi là mê chướng để lạc vào.

Mắt thấy Vũ gia càng lúc càng điên cuồng, Y Nhân đi qua, vỗ vỗ vai ông, nhắc nhở: "Đó không phải là phu nhân thật sự mà chỉ là một ảo ảnh thôi. Tựa như ảo ảnh của hoa trong gương, trăng dưới nước vậy đó."

Vũ gia lại như không hề nghe thấy. Giờ phút này ông đã không còn nghe được gì nữa rồi. Ma chướng nhập tâm.

Y Nhân đang định tiến lại gần bên tai ông hét lớn một tiếng nhưng không ngờ Bùi Nhược Trần ở bên cạnh lại đột nhiên gọi cô một tiếng, "Y Nhân."

Y Nhân nhìn về phía anh dò hỏi.

Diễn cảm của Bùi Nhược Trần lúc này rất kỳ quái. Sóng mắt ôn nhu, dịu dàng dễ gần y như lúc ban đầu. Hắn rất im lặng, cũng rất tự do. Biểu tình đó giống như một người vừa tỉnh dậy sau cơn mê sảng, được nhìn thấy người vợ thân yêu của mình vậy.

"Bùi Nhược Trần?" Y Nhân có vẻ không xác định được hỏi lại, "Ngươi không sao chứ?"

Bùi Nhược Trần đứng dậy, chậm rãi đi tới. Bước đi nhẹ nhàng thong dong, nhưng sự thong dong này trước tình huống thực tế lại có vẻ như rất dị thường.

Y Nhân cứ như vậy ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn. Nhìn thấy hắn chậm rãi đi đến trước mặt mình, tao nhã vươn tay kéo mình lại đứng đối diện với hắn.

Cô nghiêng đầu mà nhìn hắn.

Bùi Nhược Trần mỉm cười. Trong nét tươi cười đó là sự mị hoặc mà Y Nhân không hề quen thuộc. Nụ cười tà mị như vậy, Y Nhân nghĩ, chỉ có cái tên bất nam bất nữ Hạ Lan Tuyết kia mới có mà thôi. Thật sự không hề nghĩ rằng Bùi Nhược Trần mà cũng có thể cười như vậy. Nụ cười khuynh quốc khuynh thành, lại có vẻ như không hề thuộc về trần thế đầy lưu luyến phiền toái này.

Sau đó, Bùi Nhược Trần vươn ngón tay, cực kỳ mềm nhẹ xoa lên hai má Y Nhân. Ngón tay vuốt ve tựa như luồng điện, làm cho toàn thân Y Nhân rung động xao xuyến, giật mình lại không biết vì sao.

Sau đó, Bùi Nhược Trần chậm rãi cúi người. Mái tóc lòa xòa trên trán hơi che khuất đôi mắt hắn. Đôi mắt cụp xuống, lông mi khép chặt kỹ càng, giống như một bức họa xinh đẹp nhỏ nhắn đang cuộn tròn. Y Nhân đang âm thầm tán thưởng: hắn quả là một người mẫu vẽ tranh tuyệt hảo, thì hơi thở của hắn đã gần kề.

Đôi môi hơi nóng lên, lại hơi hơi trầm.

Sau đó, Y Nhân hỏi một câu rất sát với tình hình, "Ngươi làm gì vậy?"

Bùi Nhược Trần tựa vào bên tai cô, nhẹ tiếng bật hơi mà nói: "Nàng không thích ư?"

"Không thích." Y Nhân nghiêm trang trả lời, từng bước lui lại phía sau.

Bùi Nhược Trần giật mình, đứng yên tại chỗ, không thể ngờ nổi mà nhìn cô, "Vì sao?"

"Thứ nhất, giờ phút này, ngươi căn bản không thật sự là Bùi Nhược Trần." Y Nhân lãnh đạm nhìn hắn, gằn từng chữ, "Thứ hai, thứ hai là, ngươi căn bản không hề thích ta. Vì sao lại hôn ta?"

"Làm sao nàng biết được, ta không thật sự là Bùi Nhược Trần… Có lẽ đây mới chính là trạng thái chân thật nhất của ta cũng không chừng." Bùi Nhược Trần cười cười. Nụ cười lướt nhẹ mà sâu thẳm, "Hơn nữa, Y Nhân, nếu ta nói là ta thật sự thích nàng, nàng có tin không?"

"Tin." Y Nhân gật đầu, thản nhiên nói: "Ta cũng thích ngươi. Nhưng mà, không giống nhau."

"Vì sao không giống…" Giọng nói của Bùi Nhược Trần mềm nhẹ một cách thần kỳ, còn có vẻ mê hoặc đắc ý. Hắn một lần nữa đạp bước đi về phía trước. Đưa tay vòng qua mái tóc Y Nhân. Câu hỏi này thốt ra, lại tựa như một lời tâm tình động lòng người.

"Ngươi đã có Hạ Lan Du rồi. Trong lòng ngươi còn có nhiều thứ lắm. Ngươi không thể đối với ta không rời không chê. Chung sống với ta, ngươi sẽ không yên ổn, cũng sẽ không bình thản." Y Nhân lẳng lặng nhìn hắn, cực kỳ thành khẩn mà nói: "Ta hy vọng ngươi được hạnh phúc, thật đó."

Những ngón tay của Bùi Nhược Trần đang vòng qua lọn tóc của cô sững lại, suy sụp rút ra, rồi hạ xuống.

Y Nhân rất tỉnh táo.

Cô tỉnh táo để biết rằng, giờ phút này hắn hoặc thật hoặc giả đã bị lạc vào ma chướng, tựa như lạc vào cảnh tượng trong mơ vô cùng chân thật.

Cũng tỉnh táo để biết rằng, bọn hắn sẽ không dứt tranh giành, không dứt ham muốn.

Vậy thì còn lại cái gì?

Là trước đây hắn đã bỏ rơi cô, vì thế mà rốt cuộc hắn đã mất cô rồi.

Cảm giác mất mát, rung động tựa sấm rền, càng khiến nội tâm đau đớn triệt để.

Nhưng Bùi Nhược Trần chung quy vẫn là Bùi Nhược Trần. Nét tươi cười của hắn vẫn như trước, không hề thay đổi. Ngoại trừ con ngươi hơi có vẻ hoang mang và sầu não, thì không còn có biểu hiện gì khác thường.

Y Nhân lại từng bước đi lên, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Thân thể mềm mại khéo léo, áp tựa lên lồng ngực của hắn.

Giọng nói của cô rầu rĩ truyền đến.

"Bùi Nhược Trần, sau này các ngươi phải sống thật hạnh phúc đó, có biết không."

Đây là lời cáo biệt của cô.

Sau khi lời nói này dứt âm, những gì đã từng xảy ra giữa bọn họ, như có như không, thật thật giả giả, tất cả đều sẽ kết thúc.

Từ nay về sau, chỉ xem nhau như bạn bè mà thôi.

Thân thể Bùi Nhược Trần vốn vẫn đứng cứng ngắc, nghe được lời này lại dần dần mềm mại. Hắn đưa tay thản nhiên khoát lên bờ vai cô. Sự mất mát và kích cuồng rất khó ức chế được cùng với cảm giác như bị mê hoặc vừa rồi, dần dần tiêu tán. Ánh mắt hắn một lần nữa lấy lại được vẻ trong sáng nhất quán vốn có của mình.

Hắn hơi hơi cúi đầu. Hương vị mái tóc cô, như ẩn như không, len lỏi vào hơi thở của hắn.

Vũ gia vẫn đang ở một bên tê rống, không kiềm chế được.

Nhưng thế giới của hai người bọn họ lại rất yên tĩnh.

Đây cũng là cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt của Viêm Hàn và Hạ Lan Du khi họ vừa mới đi vào cửa động.

Vũ gia dùng tay cào xới mặt đất. Bùi Nhược Trần đang ôm Y Nhân, an tường mà thong dong.

Một cảnh tượng kỳ quái trong thế giới.

"Hắn chính là tướng công mà ngươi muốn tìm đó sao?" Viêm Hàn đưa mắt nhìn cảnh tượng bên trong, không hề chớp mắt, lên tiếng hỏi mà cũng không hề quay đầu lại.

Gặp được Hạ Lan Du chỉ là một sự trùng hợp. Sau khi thoát khỏi hiểm cảnh ở ngôi nhà tranh, hắn đích thân dẫn dắt mọi người đi đến mộ của Tức phu nhân, không ngờ nửa đường lại gặp được thân vệ quân của Thiên Triều. Bọn hắn đang hộ tống một cỗ xe ngựa đẹp đẽ quý giá.

Viêm Hàn tập kích đội thân vệ quân đó, vì thế, bắt được Hạ Lan Du.

Hắn cũng không thèm hỏi thân phận của nàng, chỉ hỏi vì sao nàng lại đến Tuy Xa – Tuy Xa bây giờ gió giục mây vần, mỗi một người đến đây đều có lai lịch bất phàm: Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Khâm, Bùi Lâm Phổ, Phượng Cửu, còn có một nam nhân hành vi như quỷ thần, Lục Xuyên nữa.

Viêm Hàn không thể không cẩn thận.

Hạ Lan Du trả lời: "Ta đến để tìm tướng quân nhà ta."

Hạ Lan Du còn nói: "Tướng quân của ta là tướng quân tốt nhất trên đời này. Nhưng gần đây hắn đã bị một đứa con gái vô cùng ngu muội mê hoặc. Ta lo cho hắn cho nên đã vượt ngàn dặm xa xôi đến đây."

Hạ Lan Du còn nói: "Con hồ ly tinh cực kỳ không giống hồ ly tinh kia, tên là Y Nhân. Trước kia đã từng là một phi tử trong Tiêu Dao Vương phủ."

Cho nên, hắn dẫn nàng đi cùng. Sau đó, trước cửa mộ Tức phu nhân, cùng nhau nhìn thấy cảnh tượng Bùi Nhược Trần và Y Nhân đang ôm nhau.

Nét mặt Viêm Hàn trầm hẳn xuống.

Dung nhan tựa như được điêu khắc tạc tượng, như băng như ngọc.

---

* băng tuyết vì cơ : da thịt như băng tuyết

thu thủy vì thần: biểu lộ nét mặt như làn nước mùa thu

la miệt sinh trần: lăng ba vi bộ, la miệt sinh trần: bước uyển chuyển đùa trên sóng lượn, tha thướt xiêm y phủ gót hài

kinh hồng thoáng nhìn: chỉ liếc mắt một cái liền lưu lại ấn tượng sâu sắc mãnh liệt về một vẻ đẹp nào đó.

Hạ Lan Du ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cảnh tượng bên trong. Trong lúc nhất thời, cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Bùi Nhược Trần vô cùng quan tâm đến Y Nhân, điều này thì Hạ Lan Du biết. Lúc trước, Y Nhân cướp rể kinh hãi thế tục, mọi người cũng đều biết.

Nhưng nàng chưa bao giờ thật sự cảm thấy lo lắng rằng Bùi Nhược Trần sẽ làm chuyện gì có lỗi với nàng. Hắn vẫn ghi nhớ phép tắc.

Cho nên, cảnh trước mắt đã vượt khỏi phạm vi dự đoán của nàng.

Đương nhiên, Viêm Hàn cũng không chờ đợi đáp án của nàng.

Câu hỏi còn chưa dứt âm thanh, hắn đã lập tức đi vào.

Lập tức, nhìn không chớp mắt, đi đến bên cạnh Y Nhân, sau đó vươn tay nắm lấy vai cô, kéo cô ra khỏi lòng Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần không hiểu ra sao. Trông thấy người này đột nhiên xuất hiện, theo phản xả liền sinh ra địch ý. Nhưng hắn còn chưa kịp có hành động gì thì đã nghe được giọng nói của Hạ Lan Du.

Hạ Lan Du đứng ở cửa, mặt mày hớn hở, lớn tiếng gọi: "Phò mã!"

Cùng lúc đó, Y Nhân lảo đảo một chút rồi ngã vào lòng Viêm Hàn. Ót của cô đụng vào lồng ngực hắn, nhân thể, cô ngẩng đầu lên. Tầm nhìn từ dưới lướt lên, đầu tiên là nhìn thấy cái cằm dựng thẳng nghiêm nghị của Viêm Hàn, sau đó nhìn thấy đôi môi hắn, mũi hắn, cuối cùng là ánh mắt của hắn.

"Viêm Hàn, sao lại là ngươi!" Y Nhân thật sự vô cùng vui vẻ. Dù sao, ấn tượng của cô đối với vị hoàng đế Viêm Quốc này, cũng rất phi thường.

Tuy rằng gặp nhau không lâu.

Viêm Hàn mới vừa rồi còn hậm hực một cách khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của Y Nhiên thì tất cả đều tiêu tán mất hết. Hắn mỉm cười, thản nhiên nói: "Ta đến đưa nàng đi. Nàng quên ước định của chúng ta rồi sao?"

"Không quên mà," Y Nhân vội vàng lắc đầu như trống bỏi, "Nhưng là, ta không nghĩ rằng ngươi sẽ tìm đến ta thật."

Viêm Hàn nói sẽ đưa cô về, Y Nhân không phải là không tin vào điều đó. Nhưng cô lại không nghĩ đến chuyện hắn sẽ lo lắng đến mức phải đi tìm cô – Cô tự biết, bản thân mình chỉ là một sự tồn tại râu ria mà thôi.

"Ta nói chuyện, luôn luôn giữ lời." Viêm Hàn nhợt nhạt cười, bàn tay đặt trên vai Y Nhân trước sau vẫn chưa chịu buông ra.

Y Nhân cũng không lấy gì làm lạ, rất an tâm mà dựa vào hắn. Đại khái là, giữa người với người luôn có một loại trực giác: ai đáng giá để ngươi dựa vào, chỉ cần dụng tâm liền có thể biết được.

Bên kia, Bùi Nhược Trần có vẻ như đang sứt đầu mẻ trán. Hạn Lan Du đang tức giận khóc lóc quở trách sai lầm của hắn: "Bùi Nhược Trần, trước đây chàng vẫn luôn mượn cớ bận rộn công việc mà hờ hững với thiếp. Lần này còn chủ động xin được đi theo Thừa tướng đến nơi này giết giặc. Hóa ra, vẫn là vì tiểu nha đầu này thôi, có đúng hay không?… Cô ta rốt cuộc có cái gì tốt đâu cơ chứ, có cái gì so được với thiếp. Chàng chưa từng ôm thiếp như vậy mà…" Hạ Lan Du giống như đã bị vũ nhục rất lớn vậy, câu kế tiếp, dù thế nào cũng không thể nói ra được nữa.

Bùi Nhược Trần vẫn không nói gì, im lặng mà nghe Hạ Lan Du oán hận, lại hơi có vẻ phân tâm, nhìn nhìn Viêm Hàn bên cạnh – Vóc người cao to lực lưỡng, khí thế như nước sâu rừng thẳm, tuấn lãng bức người.

Hắn chính là người đã phóng pháo sáng, chính là 'Hắn' mà Y Nhân đã nói đến.

Tân quân của Viêm Quốc.

Sau khoảnh khắc mất mát, Bùi Nhược Trần lại cảm thấy an ổn: Giờ phút này, Viêm Hàn đang nhàn nhàn phủ mình lên người Y Nhân, vẻ mặt hờ hững và quyết đoán, làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Còn hơn cả Hạ Lan Tuyết, Bùi Nhược Trần tin tưởng vào vị quân vương vừa mới gặp mặt này.

"Du." Chờ Hạ Lan Du nguôi giận, Bùi Nhược Trần thản nhiên ngắt lời nàng, ngắn gọn mà gọi một câu, kiên quyết, thản nhiên, "Từ nay về sau, trong lòng, trong mắt của ta, chỉ có một mình nàng thôi."

Lúc hắn nói ra những lời này, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Y Nhân. Đôi mắt trong sáng, thần sắc cũng rõ ràng.

Y Nhân liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó mỉm cười.

Hạ Lan Du vốn đang oán trách không nguôi, chợt nghe lời này, nhất thời cũng không biết nên phản ứng thế nào, giật mình mà đứng yên tại chỗ.

"Nàng đã là thê tử của ta. Bùi Nhược Trần ta, đời này kiếp này, chỉ có một thê tử mà thôi." Bùi Nhược Trần mỉm cười với Y Nhân đang đứng đối diện, sau đó chuyển tầm mắt rời khỏi Y Nhân, chậm rãi phóng đến trên người Hạ Lan Du, "Nàng có thể vượt ngàn dặm mà đến tìm ta, ta tất nhiên cũng sẽ không phụ bạc nàng."

Bất kể như thế nào, Hạ Lan Du đã rời bỏ cuộc sống cao quý sung sướng nơi kinh thành để chạy đến Tuy Xa tìm hắn – Cho dù đó là xuất phát từ lo lắng, thì cuối cùng vẫn là một phần tình ý.

Hơn nữa, hắn đã cưới nàng rồi.

Trước sau, Bùi Nhược Trần cũng không tính toán lợi dụng quyền thế của Hạ Lan Du. Hắn cưới nàng, là cam tâm tình nguyện, là hắn đã tự mình gánh vác lấy trách nhiệm. Nếu đã lựa chọn, thì vẫn muốn phụ trách đến cùng.

Y Nhân chỉ là một phần phụ, một hiểu lầm đã làm cho hắn thất thường mà thôi.

Có lẽ, thật lâu thật lâu sau này, cái phần phụ này vẫn sẽ như trước, là phần phụ duy nhất làm cho trái tim hắn rung lên thình thịch – dĩ nhiên đã trôi qua.

Hạ Lan Du cũng là lần đầu tiên nghe được những lời tâm tình thế này từ miệng Bùi Nhược Trần. Bùi Nhược Trần luôn là người trong trẻo nhưng lại biết kiềm chế đến mức lạnh lùng. Cho dù vào khoảnh khắc ôn nhu nhất, nàng vẫn có thể cảm nhận được khoảng cách đối với hắn.

Nàng sửng sốt một hồi, cho dù trong lòng đang khuấy động nhưng ngoài miệng vẫn giận dữ nói: "Còn nói những lời vô nghĩa đó làm gì nữa!"

Nói xong, nàng lại liếc mắt nhìn qua Viêm Hàn – Lúc này, trong mắt Viêm Hàn chỉ có Y Nhân. Vẻ mặt ôn nhu của hắn lại làm cho Hạ Lan Du cảm thấy khốn đốn. Cho dù có lời hứa hẹn của Bùi Nhược Trần, cũng không thể tiêu trừ hoàn toàn được sự khốn đốn này.

Vũ gia thì sao? Từ lúc mọi chuyện diễn ra, Vũ gia đã không còn có tiếng động. Y Nhân xoay người, phát hiện ông đã kiệt lực hôn mê. Móng tay trên mười ngón tay đều đã bong tróc, lộ ra máu thịt thê thảm.

Hạ Lan Du và Bùi Nhược Trần cũng thuận thế nhìn qua. Viêm Hàn lại lạnh giọng nói: "Tất cả mọi người không nên nhìn xuống dưới, càng không thể xem bức điêu khắc ngầm kia."

Mười người đi theo Viêm Hàn đến đây cũng đã tiến vào, nghe vậy, toàn bộ đều khoanh tay đứng qua một bên, đương nhiên là nhìn không chớp mắt. Hạ Lan Du cố tình không nghe. Tầm mắt nàng đã trú đóng trong hình ảnh của nữ tử kia, không tự giác mà nói: "Đẹp quá!"

Lời nàng còn chưa dứt, diễn cảm trên mặt lập tức trở nên cực kỳ cổ quái. Giống như vui sướng, giống như bi thương, lại tựa như đang phẫn uất. Phức tạp đến cực điểm.

Bùi Nhược Trần vội vàng đưa tay che lấy ánh mắt của Hạ Lan Du, một mặt quay qua hỏi Viêm Hàn: "Làm sao ngươi biết trong bức điêu khắc kia có điều cổ quái?"

"Tất nhiên là ta biết, nhưng không cần phải nói với ngươi." Viêm Hàn không khách khí, từ chối thẳng thừng câu hỏi của Bùi Nhược Trần. Sau đó, hắn nắm lấy Y Nhân mà nói: "Nàng cứ ra ngoài chờ ta một lát. Ta muốn vào trong mộ lấy một vài thứ."

"Lấy món đồ chí tôn sao?" Không đợi Y Nhân trả lời, Bùi Nhược Trần đã nói: "Ngươi đến đây cũng là vì món đồ chí tôn của Tức phu nhân đúng không? Sở dĩ ngươi hiểu rõ cơ quan trong này, cũng là bởi vì phụ vương của ngươi, Viêm Tử Hạo đã từng đến nơi này, nhưng không có cách nào lấy được, đúng không?"

"Trước đây ta từng nghe nói tiểu Bùi công tử là một người trầm tĩnh lạnh lùng. Bây giờ gặp mặt, không ngờ lại nói nhiều như vậy." Viêm Hàn lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái rồi nói tiếp: "Hiện tại ngươi đã là tù nhân của ta, có tư cách gì mà tự tiện nói xen vào?"

Bùi Nhược Trần cũng không giận, hạ mi mắt không nói. Hắn tựa hồ cũng không chấp nhất đáp án thế nào.

Bên kia, Y Nhân đã rời khỏi Viêm Hàn lui ra ngoài, đi đến bên cạnh Vũ gia rồi ngồi chồm hổm xuống. Vũ gia đã hôn mê, râu tóc xám trắng làm cho khuôn mặt ông trở nên già nua.

Y Nhân phủ người xuống, nâng đầu Vũ gia đặt lên đùi mình, cứ như vậy giúp ông tránh khỏi sàn nhà rét lạnh như băng.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn Viêm Hàn, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đưa ông ấy đi theo, có được không?"

Viêm Hàn không cần suy nghĩ gì, trực tiếp trả lời: "Được," sau đó phất tay. Trong đám mười tên hộ vệ kia, lập tức có hai gã bước ra, đi đến trước mặt Y Nhân. Hai người, một trái một phải dùi dắt Vũ gia, đỡ ông đi ra ngoài mộ.

"Y Nhân, nàng cũng ra ngoài đi. Trong này cơ quan trùng điệp, rất nguy hiểm." Chờ cho Vũ gia ổn định thỏa đáng xong, Viêm Hàn lại nghiêng thân qua, vô cùng mềm mỏng lặp lại đề nghị vừa rồi với Y Nhân.

Thần thái ngữ khí như vậy, tự nhiên tựa như bọn họ đang tâm tình trong hoa viên thanh vắng, còn Viêm Hàn thì đang nói: "Thời tiết hơi lạnh rồi, nàng vào phòng đi" vậy.

Lúc này đây, Y Nhân cũng không nói chuyện mà gần như quật cường nhìn lại hắn, nhỏ giọng mà kiên quyết nói: "Ta muốn cùng vào trong đó."

Muốn vào xem, người phụ nữ cũng xuyên không giống như cô, rốt cuộc biến thành bộ dáng thế nào rồi?

Một nắm đất vàng, hay chỉ còn là tro bụi?

Hay là, trở lại giấc mộng cũ, đến từ thời không, lúc đi cũng trống trơn.

"Cùng đi vào cũng được. Nhưng mà, nàng không thể rời xa ta mười bước." Viêm Hàn giống như chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ cự tuyệt Y Nhân. Mặc dù nguy hiểm, chỉ cần cô nói ra, hắn sẽ lập tức nhận lời – Cũng bởi vì, rất đương nhiên, hắn sẽ không để cô rơi vào cảnh nguy hiểm.

Y Nhân mừng quýnh gật đầu, chớp mắt mấy cái, rất ngoan ngoãn nhìn hắn.

Viêm Hàn bật cười. Đường nét thân thể cường tráng vốn kiên nghị, trong khoảnh khắc lại trở nên thật dịu dàng.

Hắn giơ tay lên, âu yếm xoa xoa đỉnh đầu Y Nhân.

Theo bản năng, Y Nhân rụt cổ lại, lông mi run rẩy thật đáng yêu.

Hạ Lan Du chăm chú theo dõi tất cả. Lúc dư quang của nàng bắt gặp ý cười trong ánh mắt của Viêm Hàn, không thể ức chế được nỗi ghen tị đang nhen nhóm.

Từ khi nàng bị Viêm Hàn bắt cóc cho đến bây giờ, hôm nay chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Viêm Hàn mỉm cười.

Khuôn mặt tựa như bức điêu khắc bằng băng ngọc nhưng một khi cười rộ lên, lại tựa như tuyết tan đầu mùa, nổ tung núi băng. Đẹp càng thêm đẹp, khiến nàng mê mẩn tâm thần.

Chỉ có điều, đôi mắt tràn ý cười kia, từ khi mới bắt đầu nhìn thấy Y Nhân thì cũng chỉ có một bóng hình của Y Nhân tồn tại mà thôi.

Tựa như – -

Tựa như mỗi đêm khuya, nàng cẩn thận khẽ khàng bước đến bên ngoài thư phòng của Bùi Nhược Trần nhìn vào bên trong. Qua ngọn đèn, nàng nhìn thấy đáy mắt trầm tĩnh của Bùi Nhược Trần khi hắn quan sát bức họa Liễu Sắc. Sự trầm tĩnh của loại tình cảm yêu ai yêu cả đường đi lối về – Đó không phải là hắn đang nhìn bức họa, rõ ràng là đang xuyên thấu qua bức họa đó để liên tưởng đến khuôn mặt chuyên chú của nàng họa sĩ, đôi khi còn ngẫu nhiên nhăn nhăn cái mũi.

Nhưng, Y Nhân cũng không phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì cho cam.

Nếu cô ta có dung mạo xinh đẹp mười phân vẹn mười như bức điêu khắc dưới nền đất kia, Hạ Lan Du cũng chẳng có gì để nói. Nhưng không phải như thế, Y Nhân không có một điểm nào đáng để khen ngợi: Ánh mắt quá to, cái miệng quá nhỏ, khuôn mặt lại quá tròn, làn da quá trắng. Thân phận cũng không cao quý, chỉ là một kẻ nổi tiếng ngốc nghếch của Y gia mà thôi – Rốt cuộc có được sức quyến rũ đến đâu, hấp dẫn Nhược Trần, hấp dẫn Hạ Lan Tuyết, mà hiện giờ, ngay cả Viêm Hàn cũng muốn sủng ái nàng?

Hạ Lan Du rất không cam tâm.

Sự không cam lòng đó, tựa như mầm mống đầu xuân, lại do nàng chăm chú nhìn bức điêu khắc quỷ dị và mị hoặc kia mà chậm rãi mọc rễ, nảy mầm, im hơi lặng tiếng mà sinh trưởng.

"Tất cả huyệt đạo của ta đã bị khống chế, không cần ngươi phải phái người áp giải ta đâu." Thấy Viêm Hàn cố ý phái hai người đến chỉ để canh giữ mình, Bùi Nhược Trần thản nhiên từ chối. Hắn nói: "Hơn nữa, ta cũng rất tò mò về mộ của phu nhân, nhất định sẽ ở giữa quan sát, không ra vẻ gì."

Viêm Hàn nhìn hắn một cái, lập tức phất tay nói: "Phái hai người canh cửa, hai người đứng trong đại sảnh, những người còn lại cùng theo ta tiến vào – Chú ý, ngàn vạn lần không được nhìn người đàn bà dưới kia."

Mười tên thị vệ nghe lệnh, lập tức phân ra bốn người ở lại canh giữ, sáu người còn lại cùng Bùi Nhược Trần, Hạ Lan Du lập tức đi theo Viêm Hàn đi vào bên trong.

Nơi sâu trong của thế giới băng tuyết này, loáng thoáng có một đường hầm màu trắng. Lúc trước, ba người Y Nhân bị tâm ma mê hoặc nên không nhìn thấy. Hiện giờ, theo sau bước chân Viêm Hàn, tầm mắt cũng dần dần rõ ràng hơn hẳn.

Đường lát gạch màu trắng trải dài. Vách tường và sàn nhà rất trơn bóng, giống như được thợ đá tinh xảo nhất tỉ mỉ làm thành – Nhưng chất liệu lại bằng gỗ, chứ không phải là gạch đá. Chúng rất bóng loáng, lại lạnh lẽo như băng. Thật giống một núi băng được niêm phong cất vào trong kho đến ngàn năm hàn băng. Trong này, ánh sáng cũng rất đủ đầy. Ánh quang màu trắng trong sáng, dường như từ phía sau vách tường xuyên thấu qua, vô cùng đẹp đẽ, vô cùng chân thật.

Cũng không biết đã đi được bao lâu. Ở phía trước, đột nhiên Y Nhân bị trượt chân, thiếu chút nữa thì té ngã. Cũng may là Viêm Hàn đã đỡ được cô kịp lúc.

Y Nhân quay đầu lại, mỉm cười cảm kích. Sau đó, vẻ tươi cười của cô liền ngưng kết trên khuôn mặt, ngơ ngác nhìn lên đỉnh đầu hắn.

Viêm Hàn phát giác được sự khác thường, ánh mắt cũng chuyển lại nhìn trên người. Ngay sau đó, sắc mặt hắn đại biến, thất thanh hét lên: "Cẩn thận!" Rồi nhanh chóng đẩy Y Nhân ra.

Sáu gã thị vệ phía sau nghe vậy liền xông lên phía trước. Bùi Nhược Trần cũng đè thấp Hạ Lan Du, kéo qua bên sườn né tránh. Y Nhân bị Viêm Hàn đẩy mạnh, thân thể không thể gắng sức, phóng ra thật xa. Không đợi cô kịp ổn định lại, đột nhiên toàn thân vừa hẫng. Sàn nhà thông suốt mở ra một lỗ hổng lớn đen thui, ngay lập tức nuốt chửng lấy cô.

Lỗ hổng lớn ấy lại nhanh chóng khép lại. Trên mặt vang lên một trận nổ bùm bùm, nhỏ dần nhỏ dần rồi tiêu tán.

Y Nhân bị tiếng nước nhỏ giọt lên tảng đá tong tong tí tách làm cho bừng tỉnh.

Trước khi tỉnh lại, cô đã có một giấc mộng, một giấc mộng rất kỳ lạ.

Trong mơ, cô ngồi xổm bên bờ sông, hai tay úp lên má, ngơ ngác nhìn qua bờ sông bên kia.

Bờ sông bên kia có một nữ tử vô cùng mỹ lệ, dáng điệu uyển chuyển như tiên. Bờ bên kia bị bao phủ bởi một màn sương mù, cô không thấy rõ khuôn mặt của nàng. Chỉ cảm thấy nàng ta có điểm rất quen mắt, rất đẹp, rất rất đẹp. Sau đó, nàng chậm rãi xoay người, nhìn về phía cô. Đám sương mù tan dần, dung nhan của nữ tử kia cũng vì thế mà trở nên rõ ràng hơn. Cô nhìn thấy ánh mắt của nàng, yêu mị liễm diễm tựa như hai viên ngọc lưu ly, nhưng lại mang một vẻ bi thương khó tả.

"Xin chào." Y Nhân đứng lên, ngây ngô tiếp đón, "Chào cô?"

Nữ tử yên lặng nhìn cô chứ không nói gì.

"Chào cô?" Cô lại lớn tiếng chào. Lúc này đây, nữ tử kia mới trả lời, hình như cũng là hai chữ "Chào cô."

Nhưng lúc nghe được, lại tựa như nghe được tiếng hồi âm của chính mình.

Dư âm lãng đãng.

"Chào cô."

"Khỏe không?"

"… Y Nhân."

Y Nhân thúc mình mở to hai mắt. Câu nỉ non kêu gọi cuối cùng, cô không xác định lắm, có phải là do mình đã nghe nhầm hay không.

Tay cô giật giật, trừng mắt nhìn. Ngón tay truyền đến xúc giác vẫn lạnh băng như trước, hẳn là cô vẫn còn đang ở trong ngôi mộ băng tuyết kia. Nhưng cảnh trước mắt, lại vô cùng cổ quái: Cô nhìn thấy ảnh ngược của mình. Trần nhà được tạo thành từ gương, sàn nhà cũng là gương. Liếc mắt nhìn qua một cái là thấy được vô số hình ảnh của bản thân, như thật như mơ.

Y Nhân còn đang mơ hồ, nữ tử trong mơ vừa rồi hình như có liên hệ gì đó với mình, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cô lại không thể nào nhớ ra nổi, rốt cuộc là liên hệ thế nào.

Bên tai, vẫn là tiếng nước tí tách như trước.

Y Nhân lại nhân thể nằm lại một lúc nữa. Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, rốt cuộc cô cũng ngồi dậy. Đặt tay chống xuống đất, nửa ghé vào vách tường, tò mò đánh giá chung quanh.

Chỉ trong nháy mắt, cô hầu như đã hoài nghi mình đã về lại kiếp trước chơi game online. Trong game online có một thế giới kỳ huyễn. Bốn phương tám hướng đều là gương. Mỗi tấm gương có một hình dạng khác nhau, góc độ khác nhau. Chúng ta có thể chứng kiến vô số mặt gương, vô số hình ảnh của chính mình.

Còn bây giờ, cô đang đứng ở trung tâm phòng kính, giữa một khoảng trống không. Ngoài cô, nơi này chỉ có một chiếc đồng hồ cát phát ra tiếng nước tí tách.

Là đồng hồ cát.

Một chiếc đồng hồ cát cực đại, đặt ngay bên cạnh cô. Cái này khác những chiếc đồng hồ cát khác ở chỗ, bên trong không phải là những hạt cát, mà là nước.

Đỉnh đồng hồ cát nối tiếp với trần nhà, bên dưới là một tảng đá bình thường đến cực điểm. Nước chảy xuống tảng đá, rất nhanh liền khô, không để lại một chút dấu vết nào. Nhưng trải qua mười mấy năm nhật nguyệt vơi đầy, rốt cuộc phía trên tảng đá lưu lại một khe lõm, tựa như một vết thương vĩnh viễn.

Về phần nước ở bên trên đến từ đâu, Y Nhân cũng nghiền ngẫm không ra. Có lẽ trên đỉnh nối với một cái hồ nào đó – - Nhưng ở giữa sa mạc, làm sao

lại có hồ được?

Những chuyện không thể nghĩ ra, cô dứt khoát không suy nghĩ nữa.

Y Nhân cẩn thận đứng lên, cánh tay mở rộng để tránh cho mình không bị ngã sấp xuống mặt kính. Sau đó, cô cẩn thận đi thong thả tới vách tường, dùng tay gõ nhẹ lên tấm gương bên trái. Thanh âm rắn chắc, phía sau có vẻ rất đặc.

Y Nhân chơi ác, dùng chân hung hăng đạp một cái. Lại chỉ nghe thấy cô hét thảm một tiếng, còn có tiếng chân va chạm vào gương kêu ong ong.

Cô ngã ngồi xuống dưới, ôm cái chân đau, gãi đầu, hết đường xoay sở.

Rốt cuộc là cái nơi quái quỷ gì thế này?

Tầm mắt của Y Nhân lại một lần nữa chuyển đến chiếc đồng hồ cát đứng sừng sững giữa phòng. Cô ngước nhìn lên đỉnh đồng hồ, chỉ thấy một ống dẫn tinh tế. Ống dẫn kia, đừng nói căn bản là cô chui vào không lọt, cho dù có chui vào được cũng không có cách nào chen lên phía trên được.

Trong lúc cô đang oán trách ông trời sao nỡ tuyệt đường người thì khắp phòng giống như đột nhiên bị người ta lay động. Ánh sáng rối loạn lại thông suốt. Rồi sau đó, toàn bộ cảnh tượng bên trong đều thay đổi.

Trước mắt Y Nhân là hàng ngàn hàng vạn bức họa. Mỗi cái một góc, các loại cảnh tượng. Nhưng tất cả hình ảnh, bối cảnh đều là khung cảnh trong ngôi mộ này.

Sau đó, Y Nhân trông thấy Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết vừa mới đi vào đại sảnh.

Tầm mắt của cô vừa hơi hơi chuyển qua, lại nhìn thấy Bùi Nhược Trần.

Tiếp tục chuyển, là Viêm Hàn và Hạ Lan Du.

Lại chuyển, chuyển nữa, lại trông thấy đường hầm lát gạch cô vừa đi qua. Bên trong còn lưu lại hai xác chết với vô số những vết châm, cực kỳ đau khổ. — Lúc trước, Y Nhân sở dĩ biến sắc mặt, là bởi vì cô nhìn thấy trên trần nhà có vô số băng châm lắc lắc rơi xuống.

Hay nói cách khác, những hình ảnh này chính là đang tiếp sóng tình hình thực tế.

Từ đây có thể chứng kiến hình ảnh của mỗi người, mỗi nơi trong ngôi mộ này!

Y Nhân trải qua nỗi khiếp sợ lúc ban đầu, sau đó thì càng lúc càng rõ ràng.Với tài trí của Tức phu nhân kinh tài tuyệt diễm, đem cả ngôi mộ gói gọn trong phạm vi quản giáo của mình thì cũng chẳng có gì lạ. Theo lý thuyết, hẳn là cô còn có thể nghe được âm thanh mới đúng.

Cô nghĩ vậy liền bước lên giơ tay, tùy tiện chọn một màn ảnh. Ngón tay nho nhỏ khẽ chạm, vừa vặn ấn tới khuôn mặt của Hạ Lan Du.

Hình ảnh kia nhất thời được phóng lớn lên, chiếm cứ toàn bộ mặt tường. Tiếng nói của Hạ Lan Du cũng đột nhiên quanh quẩn khắp không gian, vang dội chói tai, dọa Y Nhân nhảy dựng.

Đó là một gian thạch thất.

Không biết thế nào, Hạ Lan Du và Viêm Hàn đang ở chung một chỗ. Gian thạch thất rộng chưa đầy mười thước vuông. Viêm Hàn bình tĩnh đứng một góc, dùng tay gõ gõ lên vách tường. Hạ Lan Du đứng dựa vào vách tường, hai tay ôm vai, lạnh run. Nàng vừa nhìn Viêm Hàn, vừa run run hỏi: "Có thể tìm được lối thoát không?"

Viêm Hàn suy sụp buông lỏng cánh tay, lắc đầu nói: "Bốn phía đều không có kẽ hở. Xem ra, lối thoát duy nhất là ở bên trên." Mới vừa rồi, băng châm hạ xuống trong nháy mắt, thị vệ của Viêm Hàn nhảy lên thay hắn hứng chịu đòn tập kích trí mạng. Hắn vừa mới trấn định lại thì phát hiện Y Nhân đã biến mất. Cuối con đường lát gạch, một quả cự thạch nhai* rầm rầm lăn đến. (cự thạch nhai: tảng đá rất lớn, được dùng để xây dựng các kết cấu hoặc các di tích)

Bọn hắn chẳng màng đến gì nữa, chỉ có thể theo đường cũ vòng vèo mà chạy. Tiếp sau đó, mọi chuyện hỗn loạn cả lên. Cự thạch vẫn một mực đuổi theo, làm hao tổn thêm hai gã thị vệ. Sau đó, Hạ Lan Du đột nhiên ngã xuống. Bùi Nhược Trần dừng lại đỡ nàng, Viêm Hàn chạy ở phía sau. Cự thạch đè xuống, bọn họ nghiêng người tránh vào vách tường. Vách tường sụp đổ, tiếp sau đó…

Tiếp sau đó, khi tỉnh lại… chính là tình trạng như bây giờ.

Bọn hắn bị nhốt trong một gian thạch thất nho nhỏ, lạnh như băng. Trong phòng, hàn khí lạnh thấu xương. Thể chất Viêm Hàn phi phàm nên còn có thể chống đỡ một lúc. Hạ Lan Du lại đang bị đông lạnh đến mức đôi môi trắng bệch, liên tục run rẩy.

Bùi Nhược Trần cùng hai gã thị vệ còn lại, cũng không biết tung tích.

"Lạnh quá!" Hạ Lan Du càng ôm xiết lấy chính mình, gục đầu xuống, cúi đầu nỉ non.

Những lời này tuy là tự mình cảm thán, nhưng trong tình huống thế này, rõ ràng là đang nói cho Viêm Hàn nghe.

Viêm Hàn bước đến bên cạnh nàng, không nói hai lời đã cởi ngoại bào của mình ra, đưa cho Hạ Lan Du đang ngồi sụp dưới đất, lãnh đạm nói: "Khoác vào đi."

Thần sắc của hắn cực kỳ thản nhiên, cũng không có vẻ gì là đang thương hương tiếc ngọc.

Hạ Lan Du sợ hãi ngẩng đầu, đáng thương mà nhìn vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo của hắn. Sắc mặt của Hạ Lan Du rất trắng. Dung nhan vốn cực kỳ diễm lệ, cũng trở nên thống khổ động lòng người rồi.

Tựa như ánh trăng trắng trong, thê lương.

Viêm Hàn thấy vậy, ánh mắt nhu hòa chút ít, động tác đưa áo cũng không còn cứng ngắc như vừa rồi nữa.

Đôi môi Hạ Lan Du mím lại, rồi yếu ớt vẽ ra một vòng cười.

Chỉ tiếc là, nàng không biết rằng. Sự mềm mại trong ánh mắt lạnh lùng của Viêm Hàn, cũng không phải bởi vì tư thế như ánh trăng của nàng trong giờ phút này.

Mà bởi vì Viêm Hàn đang nhớ đến. Lúc mới gặp Y Nhân, cô cũng nhìn hắn một cách đáng thương như vậy.

Ánh mắt yếu đuối, trong sáng, thẳng tắp xuyên qua trần thế rộn ràng nhốn nháo, tựa như một bàn tay… nắm trọn trái tim hắn.

Từ đó về sau, không có biện pháp nào tránh thoát.

Hạ Lan Du vương tay ra, mở rộng những ngón tay xuyên qua quần áo lông tơ, chạm đến ngón tay hắn.

Viêm Hàn nhíu nhíu mày. Không có dấu vết muốn thối lui, cũng không dừng lại, Hạ Lan Du ngược lại còn cầm chặt tay hắn, vẫn đáng thương như trước mà nhìn hắn, cúi đầu nỉ non, thao thao bất tuyệt: "Ta thật sự rất lạnh."

"Nếu rất lạnh, thì khoác vào đi." Viêm Hàn nhẫn nhịn, không hề phát tác. Hắn chỉ rút tay về, lui ra phía sau từng bước, nhìn Hạ Lan Du rồi lạnh lùng nói.

Hạ Lan Du ngẩn người, sau đó tiếp nhận áo, ủy khuất mặc vào.

Cừu y thật dày, bởi vì lưu lại nhiệt độ cơ thể của Viêm Hàn cho nên rất ấm áp.

Sau khi cởi áo khoác ra, Viêm Hàn còn lại một thân cẩm y bằng tơ màu đen, càng làm cho vóc người của hắn thêm thon dài cao ngất, khổng võ mạnh mẽ.

Viêm Hàn cao hơn Bùi Nhược Trần một chút. Thân thể hắn cường tráng đúng kiểu Mạc Bắc, cũng không hề giống kiểu mưa bụi ba tháng của Bùi Nhược Trần.

Hạ Lan Du chỉ liếc mắt một cái rồi rất nhanh liền gục đầu xuống. Hồi lâu sau, nàng mới buồn bã mà nói: "Ngươi có biết vì sao Nhược Trần lại nói mấy lời đó không?"

Viêm Hàn nghe không hiểu, nhưng cũng không muốn hỏi.

Vì thế, Hạ Lan Du ngẩng đầu nhìn Viêm Hàn rồi tiếp tục nói: "Nói cái gì mà cả đời sẽ đối xử với ta thật tốt. Ngươi có biết vì sao hắn lại nói với ta như vậy không?"

Viêm Hàn có điểm phiền chán, vốn không muốn trả lời. Nhưng khi thoáng nhìn thấy khóe mắt Hạ Lan Du chảy lệ, lại có chút không đành lòng.

Hắn không thương hương tiếc ngọc, nhưng chung quy là sợ nhìn thấy nữ nhân khóc.

"Tiểu Bùi công tử là một người trọng nghĩa. Hắn nói như vậy, tất nhiên là vì quan tâm ngươi." Viêm Hàn gãi đầu nói.

"Không phải. Hắn không phải muốn nói cho ta nghe. Hắn nói cho Y Nhân nghe!" Hạ Lan Du đột nhiên giống như bị bệnh tâm thần. Nàng đứng lên, đứng trước mặt Viêm Hàn, lớn tiếng nói: "Hắn muốn nói cho Y Nhân nghe, để Y Nhân không cần lo lắng cho hắn nữa. Hắn thật sự chỉ suy nghĩ cho ả kia thôi!"

Viêm Hàn lạnh lùng nhìn nàng, không hề có phản ứng gì, nói: "Dù vậy thì đã làm sao?"

Hạ Lan Du nâng cằm lên, dừng trước ánh mắt Viêm Hàn, gần như khiêu khích mà nói: "Không phải ngươi thích Y Nhân sao? Chẳng lẽ lại không muốn biết tướng công của ta và Y Nhân có cái gì sâu xa à? Ngươi cũng đã biết, lúc trước Y Nhân đã ở trước mặt công chúng trong toàn kinh thành, cầu hôn tướng quân của ta, muốn hắn cưới nàng nữa đó."

Thần sắc của Viêm Hàn không khác, vẫn là bộ dáng lạnh lùng thản nhiên. Nhưng hiển nhiên là có một chút hưng trí. "Thật không, Y Nhân cầu hôn hắn ư?"

Hắn thật sự không nghĩ ra được. Lúc Y Nhân cầu một nam nhân cưới mình, bộ dáng cô sẽ như thế nào.

Y Nhân nhìn như thân thiết vô hại, thật ra lại là một người cực kỳ xa xôi. Trong lòng hắn là trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, là tươi cười nhưng vô tâm vô phế, thản nhiên xa cách.

Cho nên, lời nói của Hạ Lan Du chẳng những không làm cho Viêm Hàn cảm thấy uể oải, mà ngược lại còn phấn chấn một cách khó hiểu.

Thì ra nàng cũng có thể thích một người như vậy. Tuy rằng đối tượng đó không phải là hắn, nhưng Viêm Hàn vẫn cảm thấy vui vẻ.

Hạ Lan Du không biết trong lòng Viêm Hàn không hề giận mà còn mừng thầm, vẫn một mực căm giận, nói: "Nhưng nàng ta ở trước mặt ngươi lại còn tỏ ra ngây thơ đáng yêu. Khiến ngươi yêu nàng tin nàng, hệt như lúc nàng mê hoặc tam ca vậy – - Y Nhân căn bản không phải là loại ngươi giống như ngươi tưởng đâu. Nàng vừa xấu vừa ngốc lại không thật. Vì sao cả đám các ngươi đều xem nàng như bảo bối vậy!"

Viêm Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không phản bác, chỉ thản nhiên nói một câu, "Du công chúa, chúng ta đâu có quen nhau."

Bởi vậy, hắn cũng không muốn tiếp tục cùng nàng nói chuyện.

Hạ Lan Du ngẩn người. Viêm Hàn đã xoay người, đưa tay tiếp tục gõ gõ mặt tường, muốn tìm đường đi ra ngoài.

"Chúng ta không quen nhau…" Hạ Lan Du ở sau lưng Viêm Hàn, chậm rãi nói: "Nhưng ta vẫn nghe nói về tên của ngươi. Lúc hoàng huynh nhắc tới ngươi, ta đã ở bên cạnh nghe được. Trước khi nhìn thấy ngươi, ta đã một mực suy đoán về dung mạo của ngươi, khí độ của ngươi có thật sự anh vĩ bức nhân giống như những gì bọn hắn đã nói hay không…"

Viêm Hàn chỉ hơi hơi nghiêng đầu, như nghe như không.

"Sau đó, ngươi bắt ta. Lúc ngươi tự giới thiệu, ta đã nghĩ. Thì ra quân vương của Viêm Quốc, chính là như thế này." Hạ Lan Du mặc dù cảm nhận được sự lạnh lùng của Viêm Hàn, nhưng vẫn nói tiếp.

"Bệ hạ, nếu ta nói, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi đã thích ngươi rồi, ngươi có tin không?" Trầm mặc một hồi, Hạ Lan Du nhìn về phía bóng lưng của Viêm Hàn, gằn từng chữ.

Thân ảnh của Viêm Hàn dừng lại.

Sau đó, hắn xoay người nhìn Hạ Lan Du, khẽ cau mày. Vẻ mặt cũng không có thần sắc chê cười, còn thật sự nhìn nhận.

"Ta tin, chỉ có điều ta không thể chấp nhận ngươi." Viêm Hàn trả lời thật nghiêm túc, "Ban đầu lúc bắt được ngươi, ngươi nói đang đi tìm tướng công của mình. Khi đó ta đã tôn kính ngươi. Bây giờ ngươi lại ở sau lưng tướng quân nói với một nam nhân khác những lời như vậy. Tuy ta không xem thường ngươi, nhưng cũng sẽ không tôn kính ngươi nữa."

"Nhưng trước khi gặp được ngươi, ta không hề biết được, thích một người sẽ có tư vị như thế nào. Ta và tướng công lớn lên cùng nhau. Hắn anh tuấn, tài giỏi, văn võ song toàn, lại tao nhã. Ta làm sao có thể cự tuyệt hắn. Huống chi, hắn là người thừa kế của Bùi gia. Cậu ta lại cực lực muốn mượn sức của Bùi gia…" Hạ Lan Du giải thích với vẻ bất lực, giống như đang nắm chặt lấy một cọng rơm cuối cùng.

Sự lạnh lùng của Viêm Hàn đã khiến cho kẻ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải nếm qua mùi vị thất bại như nàng, bi phẫn khó tả.

"Du công chúa, ngươi không phải là một đứa trẻ…" Viêm Hàn chỉ dùng một câu nói cắt ngang lời nàng.

Sau đó, hắn xoay người lại, nói tiếp: "Những lời vừa rồi, ta coi như chưa từng nghe thấy, cũng không muốn bởi vì nó mà nảy sinh bất cứ quan hệ gì với ngươi – - Câu nói đầu tiên của ngươi, ta tin ngươi. Đơn giản là ta cũng đã từng chỉ bằng một ánh mắt đầu tiên mà thích một người. Chỉ có điều, người đó không phải là ngươi, vĩnh viễn cũng không có khả năng là ngươi."

"Người đó là ai?… Y Nhân sao?" Hạ Lan Du trắng bệch, nghiêm mặt, ngập ngừng nói.

"Là Y Nhân." Viêm Hàn bật ra câu trả lời, chưa từng do dự.

Hạ Lan Du vì thế mà trở nên trầm mặc, cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Những sợi tóc trên trán lòa xòa phủ xuống mặt nàng, che dấu cảm xúc.

Viêm Hàn lại dùng hai ngón tay ôm cằm, hãy còn đang cân nhắc: lúc trước, Y Nhân rốt cuộc thích Bùi Nhược Trần ở điểm nào nhỉ?

Ngoài tấm gương, Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng lặng người, sau đó quay đầu đi tìm nơi có những người khác.

Nhưng sự thong dong và trấn định của Viêm Hàn vẫn để lại cho cô một niềm xúc động – trong lòng có một loại cảm giác ấm áp, lại không thể nói hết được vì sao lại cảm thấy ấm áp.

Rất nhanh chóng, cô tìm được bóng dáng Hạ Lan Tuyết trong hàng ngàn hàng vạn hình ảnh tương tự chiếu lên tấm gương.

Vừa rồi không để ý đến bên này, không biết bắt đầu từ khi nào mà Hạ Lan Tuyết và Bùi Nhược Trần lại đi chung với nhau.

Bọn hắn gặp nhau ở đại sảnh. Ngoại trừ bọn hắn, trong đại sảnh hình như còn có rất nhiều người. Y Nhân sau thoáng sửng sốt, tinh tế phân biệt: Ngoại trừ Hạ Lan Tuyết và Bùi Nhược Trần, còn có Dịch Kiếm, Bùi Lâm Phổ, cùng với… cùng với Vưu chủ quản!

Vưu chủ quản của Liễu gia.

Cũng không biết bọn họ vì sao lại tụ tập ở chung một chỗ thế này.

Y Nhân vội vàng điều chỉnh đúng cách, ngón tay đặt lên màn hình nhỏ. Màn hình liền phóng lớn lên, hình ảnh những người bên trong trông rất sống động.

Từ góc độ của Y Nhân nhìn qua, cả đại sảnh giống như ở ngay trên đỉnh đầu. Góc nhìn nghiêng về phía trước làm cho tầm nhìn rộng lớn không thể tưởng tượng được.

Trong tầm nhìn, Hạ Lan Tuyết đứng khoanh tay, Dịch Kiếm ấn kiếm, trấn giữ một bên.

Bùi Lâm Phổ quỳ gối một bên. Bùi Nhược Trần ngồi xổm bên cạnh phụ thân, đưa tay vịn lưng Bùi Lâm Phổ.

Vưu chủ quản đứng ở cửa đại sảnh. Phía trước hắn là một thiếu niên mặc áo choàng.

"Không ngờ hôm nay lại náo nhiệt như thế này." Hạ Lan Tuyết mỉm cười, nhàn nhạt nói một câu, "Các vị tới đây, đều là vì món đồ chí tôn của Tức phu nhân?"

"Bà là mẫu thân của ta, còn các ngươi chính là kẻ xâm nhập." Thiếu niên áo choàng phía trước lạnh lùng tiếp lời. Khi hắn xốc mũ trùm đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh lệ, xinh đẹp tuyệt trần. Ánh mắt còn đẹp hơn nữa, to mà tuyệt đẹp, nhưng lại không có thần thái, tựa như một hình vẽ phác họa.

Thiếu niên kia chính là Liễu Sắc.

"Nghe nói trong chí tôn đồ cất dấu bí mật cả đời của Tức phu nhân, có thể thống trị thiên hạ. Thứ đó hấp dẫn như vậy, cả thiên hạ đều ngấp nghé vốn là chuyện rất bình thường. Liễu Sắc công tử cần gì phải tức giận?" Hạ Lan Tuyết vẫn như trước, thái độ nhàn nhã như thể không phải chuyện của mình. "Chỉ có điều, ta thật sự cũng không có hứng thú gì với thứ đồ bỏ đó. Ta đến đây để tìm Vương phi của ta. Nghe nói nàng đã mất tích… trong ngôi mộ này. Nếu Liễu công tử có thể giúp ta tìm được nàng, ta sẽ lập tức rút khỏi nơi này. Đồng thời hứa hẹn, cả đời này tuyệt đối sẽ không bước vào nơi này nửa bước, để tránh không làm quấy rầy vong linh của phu nhân."

Liễu Sắc mím môi, cũng không đáp lời.

Nhưng Vưu chủ quản lại mau mắn nói một câu: "Thiếu chủ cũng không biết sự huyền diệu của ngôi mộ này, làm sao có thể giúp Vương gia tìm được Vương phi?"

"Phu nhân chưa bao giờ thừa nhận hắn là con trai mình, thì làm sao lại đem bí mật của ngôi mộ nói cho hắn biết cơ chứ." Đang quỳ gối ở một bên, Bùi Lâm Phổ thình lình nói một câu, "Liễu Như Nghi giam lỏng phu nhân nhiều năm, khiến cho phu nhân sống không bằng chết. E rằng phu nhân chính là trong lúc bị giam cầm đã sinh ra đứa con này, chỉ còn lại hận thù mà thôi."

"Phụ thân…" Bùi Nhược Trần nhẹ nhàng thở phào – - Lúc Bùi Lâm Phổ vừa mới bước vào đại sảnh, sau khi nhìn thấy hình ảnh kia, tuy đã được Bùi Nhược Trần ngăn cản kịp thời nhưng Bùi Lâm Phổ vẫn quỳ mãi dưới đất, một mực trầm mặc cho đến bây giờ.

Đây chính là câu nói đầu tiên kể từ khi ông tiến vào trong mộ.

Dung nhan của Liễu Sắc nhất thời trắng bệch, cánh tay thả lỏng bên người hơi hơi nắm lại, run rẩy, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng tắp.

Bùi Lâm Phổ chậm rãi đứng lên, cũng không cần Bùi Nhược Trần nâng đỡ. Ông xoay người, lãnh khốc mà nhìn Liễu Sắc, gằn từng tiếng nói tiếp: "Liễu Như Nghi không phải đã nói sẽ một mực tình thâm đối với phu nhân sao? Vì sao về sau hắn lại đối xử với phu nhân như vậy? Ngươi là đứa con của Liễu Như Nghi, cho nên, ngươi là người không có tư cách bước vào mộ của phu nhân nhất!"

Liễu Sắc mín chặt môi lại, ngạo nghễ đứng yên tại chỗ. Nếu không luận đến tư thái kiêu ngoại khó phạm đến cỡ nào của hắn, thì trong mắt mọi người, hắn dường như đã bất lực.

"Bùi Lâm Phổ, ngươi là phản đồ của phu nhân. Ngươi mới là người không có tư cách đứng ở chỗ này nhất!" Vưu chủ quản thấy thiếu chủ của mình chịu nhục, lập tức ra mặt đỡ lời.

"Ta là phản đồ." Bùi Lâm Phổ lúc này đâu, lại phá lệ không hề phản bác. Ông chỉ mỉm cười, dùng một ngữ khí vô cùng thoải mái mà khẳng định: "Ta phản bội phu nhân."

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc. Hạ Lan Tuyết, Vưu chủ quản, Dịch Kiếm đều ghé mắt nhìn ông.

Bùi Lâm Phổ lúc tuổi còn trẻ, có lẽ cũng là một thanh niên tuấn lãng không thua gì Bùi Nhược Trần. Mặc dù bị sương gió xâm nhập hơn mười năm, nhưng nụ cười đầy mị lực này cũng hề nhún nhường mà còn có phần hơn cả Bùi Nhược Trần.

"Phụ thân…" Tuy Bùi Nhược Trần đã nghe được nhiều lời đồn về chuyện này rồi, nhưng trong tiềm thức chưa bao giờ hắn thật sự thừa nhận.

Hiện tại, Bùi Lâm Phổ làm trò trước mặt mọi người, ngang nhiên nói ra.

Phụ thân mà hắn luôn sùng kính…

Rốt cuộc lại là một phản đồ.

"Nhưng ngươi có nhớ hay không, ta vì sao lại phải phản bội phu nhân?" Bùi Lâm Phổ lại cười, ánh mắt không tự chủ được chuyển dời đến chỗ bức điêu khắc.

"Phụ thân, không nên nhìn. Điêu khắc kia có cổ quái." Bùi nhược Trần vội vàng ngăn cản – - Những người khác cũng nhờ hắn ngăn cản kịp thời nên mới không bị trúng chiêu giống như Vũ gia.

Bùi Lâm Phổ lại khăng khăng đẩy hắn ra, vô cùng chuyên chú mà nhìn hình ảnh dưới nền đất, "Đúng vậy, ai sẽ phản bội nàng? Ai lại nghĩ tới sẽ phản bội nàng? Nàng căn bản không cần phải nhờ cậy một ai, e rằng chỉ vì một ánh mắt của nàng mà mọi nam nhân trên đời này đều có thể nguyện chết vì nàng. Nàng làm sao có thể nghĩ đến, ta sẽ phản bội nàng?"

"Phụ thân!" Trông thấy ánh mắt Bùi Lâm Phổ đang dần dần tan rã, hoang mang, Bùi Nhược Trần thầm biết có chuyện không hay, ghé vào tai ông lớn tiếng gọi, muốn kéo ông ra khỏi cơn mê.

Nhưng Bùi Lâm Phổ vẫn không hề bị lay động chút nào, vẫn nhìn chằm chằm vào hình ảnh của phu nhân, thì thào lẩm bẩm: "Những năm gần đây, ta một mực nghĩ, bản thân rốt cuộc đã làm đúng hay đã sai rồi. Ta nghĩ, tất cả những gì mình đã làm đều là vì muốn tốt cho phu nhân. Nhưng ta sai rồi. Ai có thể dự đoán được kết cục lại là như vậy. Ai có thể dự đoán được, người khởi xướng lại là ta – - ta kính yêu phu nhân như vậy, chỉ cần nàng vui, ta thậm chí nguyện ý bị nàng chà đạp dưới lòng bàn chân – - Là lỗi của ta, đều là ta sai…"

"Phụ thân, cha rốt cuộc đang nói cái gì vậy?" Bùi Nhược Trần lo lắng lay người ông, cố gắng đưa ông trở về sự thật: "Chẳng lẽ phụ thân đã quên rồi. Tức phu nhân sau này đã làm rất nhiều việc ác, lạm sát kẻ vô tội. Nhờ cha quân pháp bất vị thân mới có thể giữ tròn giang sơn của Hạ Lan gia."

"Giang sơn của Hạ Lan gia là cái thá gì!" Bùi Lâm Phổ bỗng nhiên hung ác, quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm vào Bùi Nhược Trần, nói khàn cả giọng: "Giang sơn này là của phu nhân. Là Hạ Lan Vô Song đã lừa được từ tay phu nhân! Nhược Trần, ngươi phải đáp ứng vi phụ. Một ngày kia, nhất định phải đoạt lại giang sơn này trả lại cho phu nhân – - có lẽ một khi cao hứng, phu nhân sẽ tha thứ cho ta. Phu nhân sẽ tha thứ cho ta, nàng luôn luôn nhân từ, thân thiết, luôn luôn mỉm cười với ta…"

"Phụ thân, Thừa tướng! Rốt cuộc cha có biết mình đang nói cái gì không hả!" Bùi Nhược Trần cực kỳ hoảng sợ, nắm lấy bả vai Bùi Lâm Phổ, quát lớn.

Hạ Lan Tuyết cũng hơi sững sờ, không nói được lời nào.

Tiếng quát vừa rồi của Bùi Nhược Trần hiển nhiên cũng có chút hữu dụng. Bùi Lâm Phổ quả nhiên không nói gì nữa, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng yên tại chỗ. Ánh mắt cũng dần dần tụ tập lại.

Mọi người trong đại sảnh, một lần nữa rơi vào trầm mặc.

"Nếu ngươi còn biết hối cải, thì nên trợ giúp thiếu chủ đoạt lại giang sơn này. Lật đổ Hạ Lan tộc, báo thù cho phu nhân." Cuối cùng, vẫn là Vưu chủ quản chủ động đứng ra phá vỡ cục diện bế tắc, hắng giọng nói.

"Nghiệt tử của Liễu Như Nghi chứ thiếu chủ cái gì." Bùi Lâm Phổ hừ lạnh một tiếng, sau đó nắm chặt lấy tay Bùi Nhược Trần, hạ giọng nói: "Nhược Trần, muội muội của con, Nhược Lan đã có thai rồi. Nếu nó hạ sinh hoàng tử, con nhất định phải trợ hắn lên ngôi, sửa lại quốc hiệu là họ Tức."

"Việc nối ngôi, Bệ hạ sẽ có chừng mực. Thân là thần tử, sao có thể can thiệp?" Bùi Nhược Trần cũng thấp giọng phản bác.

Bùi Lâm Phổ liếc mắt trừng hắn một cái, bỗng nhiên xoay người hướng mặt về phía Hạ Lan Tuyết. Thần sắc đã hoàn toàn khôi phục, một lần nữa trở lại là Thừa tướng tỉnh táo, tài giỏi nhất Thiên Triều.

"Vương gia vốn là kẻ chờ bị xử tội. Nhưng nếu như Vương gia có thể tìm được chí tôn đồ của Tức phu nhân, trở về hiến dâng cho Bệ hạ, nhất định có thể lấy công chuộc tội. Đến lúc đó, nói không chừng Bệ hạ sẽ niệm tình huynh đệ, không truy cứu tội Vương gia đã khinh nhờn hoàng tẩu."

Thần sắc Hạ Lan Tuyết khẽ biến, sau đó cúi đầu cười yếu ớt, thì thào tự nói: "Khinh nhờn hoàng tẩu…" Tươi cười thì ít, mà chua xót thì nhiều.

Anh đã bị động vào nỗi đau.

"Vương gia." Dịch Kiếm vội vàng tiến lên trấn an anh. Hạ Lan Tuyết lại phất phất tay, lắc lắc đầu. Sau đó anh ngẩng đầu lên, nhàn nhàn nhìn Bùi Lâm Phổ, thản nhiên nói: "Về tội danh này, ta không cần được đặc xá."

"Vương gia quả nhiên có thể đảm đương. Chỉ có điều, nếu chuyện này truyền ra ngoài, đối với danh dự của hoàng hậu cũng không hay chút nào." Bùi Lâm Phổ tươi cười, nhẹ giọng nói: "Vụ bê bối giữa Hoàng hậu và Vương gia nếu vỡ lở, sau này kêu hoàng hậu làm sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ được nữa?"

Hạ Lan Tuyết lại cười khổ một chặp, nhưng không trả lời.

Anh quả nhiên vẫn không thể bỏ mặc. Cho dù đã bị tổn thương đến tột cùng, cho dù đã muốn tê liệt nhưng vẫn là, không thể mặc kệ.

"Hy vọng Vương gia sẽ tận tâm hết sức giúp hạ thần tìm được chí tôn đồ. Hạ thần cũng sẽ ở trước mặt Bệ hạ, trước mặt người trong thiên hạ, giúp Vương gia nói ngọt giấu diếm." Khuôn mặt Bùi Lâm Phổ thoáng xẹt qua một nụ cười, kèm theo một câu.

"Vương gia!" Dịch Kiếm nghe được mà lòng đầy căm phẫn. Nhưng không có chỉ thị của Hạ Lan Tuyết, hắn cũng không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ.

Hạ Lan Tuyết dùng ánh mắt chặn đứng câu nói kế tiếp của Dịch Kiếm, thoải mái nói: "Ta chỉ muốn tìm được Y Nhân. Còn những chuyện khác, tùy ngươi."

Bùi Lâm Phổ yên lòng. Ít nhất thì Hạ Lan Tuyết sẽ không quấy rối.

Ánh mắt của hắn cũng chuyển hướng về phía Liễu Sắc. Lúc nhìn qua Liễu Sắc, ánh mắt Bùi Lâm Phổ lạnh lùng, "Về phần các ngươi, không cần ta phải nói thêm gì chứ? Các ngươi căn bản không có tư cách bước vào mộ phu nhân."

"Ngươi…" Vưu chủ quản tức giận sôi máu, tựa hồ như muốn liều mạng với Bùi Lâm Phổ rồi. Không ngờ Liễu Sắc đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng. Đầu thẳng tắp quay về phía Bùi Lâm Phổ, giống như có thể nhìn thấy ông vậy: "Ta là con trai của bà!" Liễu Sắc gằn từng tiếng, lạnh lùng nói: "Bất luận thế hệ trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta vừa được sinh ra đã là con trai của Tức phu nhân kinh diễm thiên hạ. Ta không được lựa chọn, chỉ có thể là như vậy, nhất định là như vậy! Còn các ngươi, các ngươi cũng có thể lựa chọn, nhưng các ngươi lại lựa chọn làm kẻ trộm mộ. Các ngươi muốn trộm vật mà mẫu thân ta đã để lại. Người không có tư cách là các ngươi, không phải ta!"

Đây tựa hồ là một câu lên án.

Bất luận Tức Phu nhân như thế nào, Liễu Như Nghi như thế nào, Liễu Sắc vô tội. Hắn không có quyền được lựa chọn được ai sinh ra.

Nhưng từ khi hắn được sinh ra, vận mệnh của hắn đã định rồi.

Chưa bao giờ lựa chọn, cũng không thể lựa chọn.

Và cho dù vừa sinh ra đã được định sẵn thân phận thì hôm nay cũng sẽ nhận được sự đùa cợt tận tình của người khác.

Hoàn toàn vô tội.

Việc hắn có thể làm chính là kiên trì. Kiên trì đi theo còn đường không do mình lựa chọn, đi đến cùng!

"Chí tôn đồ là của ta, các ngươi, ai cũng không thể lấy đi." Liễu Sắc kiên định nói.

Vưu chủ quản vui mừng nhìn Thiếu chủ của mình. Rốt cuộc trước thần sắc kiên định của hắn, lờ mờ nhận ra một ít dấu vết của phu nhân năm đó.

"Rốt cuộc chí tôn đồ là cái gì?" Ngoài gương, Y Nhân bĩu môi, vẻ mặt phẫn nộ. Một đám người chỉ vì món đồ gì đó mà tranh đoạt ngươi chết ta sống. Thật không biết nên nói thế nào nữa.

Cô dụi dụi mắt, lùi dần từng bước. Một lần nữa thối lui đến bên cạnh đồng hồ cát. Sau đó nhìn lại chung quanh một chút.

Vẫn phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này thì hơn.

Nhưng bốn phía trống trơn, kín bưng không một kẽ hở, căn bản là không có đường nào để mà tìm.

Y Nhân hít một hơi, cảm thấy thật mệt mỏi. Vì thế, cô nghiêng người dựa vào đồng hồ, khuỷu tay đè lên tảng đá. Các đốt ngón tay vô tình áp hoàn toàn vào chỗ trũng do giọt nước tạo thành.

Chỉ nghe một tiếng gầm rú, tất cả màn hình vừa rồi còn sáng chói mắt nay đều tắt ngấm đen ngòm. Toàn bộ phòng kính đột nhiên tối mù mù. Còn tảng đá bị Y Nhân đè lên cũng lún sâu xuống dưới.

Y Nhân lại lảo đảo một cái, hẫng người ngã sấp xuống đất.

Chỗ vừa rồi còn đặt tảng đá, giờ trở thành một nền đất bằng phẳng, khiến cho Y Nhân đang dựa người vào liền ngã chúi nhủi.

Cũng may, Y Nhân luôn không ngừng té ngã. Hết té rồi ngã, cũng thành quen.

Cô nhân thể nằm úp sấp xuống mặt đất, tu thân dưỡng khí. Mãi đến khi những giọt nước trên ống đá, từng giọt từng giọt, chảy xuống tóc cô, Y Nhân mới lồm cồm đứng lên. Ôm đầu gối đau nhức, lắc lắc cổ, cô nhìn thấy quanh mình hoàn toàn tối om.

Chẳng lẽ không cẩn thận, ấn phải tổng công tắc, cắt điện rồi? Y Nhân buồn bực nghĩ.

Cô cứ ngây người như vậy trong bóng tối một hồi lâu. Mãi đến khi cách vách truyền đến một tràng cười già nua sắc bén cực kỳ hung hăng và càn quấy: "Ha ha ha ha hắc hặc.. ặc ặc"

Y Nhân tò mò nhìn đến chỗ phát ra âm thanh. Nhưng không hề nhìn thấy gì cả, chỉ thấy một vùng tối om óm.

"Chí tôn đồ, ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi!" Tiếng cười chấm dứt, thanh âm kia hô to một câu.

Rồi sau đó lại không có tiếng động.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, rất nhanh liền nhận ra người phát ra âm thanh. Dĩ nhiên là Vũ gia vừa té xỉu lúc nãy.

Làm sao ông lại đến đây?

Khó trách vừa rồi trong đại sảnh không nhìn thấy ông. Hóa ra Vũ gia đã tỉnh lại, lén lút ẩn vào trong mộ.

Thanh âm cách rất gần, có lẽ chỉ cách một bức tường. Hoặc là, căn bản chính là vang lên ở ngay bên cạnh.

Chẳng lẽ, bức tường thủy tinh, tất cả đều đã biến mất rồi sao?

Y Nhân run run đứng lên, mò mẫn đi về phía trước, sờ soạng theo hướng phát ra âm thanh.

Đi chưa được mấy bước, cô cổ nhiên đụng đến một mặt tường. Nhưng không phải là bức tường thủy tinh lúc này mà hình như là cửa đá, cảm giác sờ vào rất thô. Dùng một chút lực tựa hồ có thể lay động được một ít. Y Nhân dứt khoát dùng hết toàn lực, hít mạnh một hơi, liều mạng đạp về phía trước.

"Rầm" một tiếng, cửa đá ngã thật.

Y Nhân rất không may, lại té chúi nhủi. Miệng mũi đập vào tảng đá, đầu lưỡi nếm ngay được mùi máu tươi.

Thật sự là nghiệp chướng mà.

Người trong phòng bên kia cũng tiến lên, giơ dao đánh lửa trong tay lên, chiếu qua bên này.

Y Nhân ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một nét mặt già nua thê thảm, dưới ánh lửa mỏng manh, quỷ dị giống như một con quỷ.

"Vũ gia!" Cô lại ngọt ngào gọi một tiếng. Ánh mắt nheo lên, cười đến vô tâm vô phế.

Vũ gia giơ cao đá đánh lửa trong tay, nhìn cô rõ hơn một chút.

Y Nhân đang quỳ rạp dưới đất, ngửa mặt lên nhìn ông, nở nụ cười tươi ngọt. Môi cô bị đánh tét, đỏ thẫm, bất giác tạo ra cảm giác thê lương, tươi sống.

Ông ngây người một hồi, sau đó phản xạ lại, tính đem bức họa đang cầm ở tay bên kia cuộn tròn lại, giấu ra phía sau.

Y Nhân nhìn thấy động tác của ông nhưng cũng không lấy gì làm kỳ quái. Cô đứng lên, vỗ vỗ tay, lại xoa xoa cái mũi đau bởi cú ngã vừa rồi.

"Tại sao ngươi lại ở đây?" Vũ gia trừng mắt hỏi.

Ông hình như hơi giật mình nhưng cũng không tức giận. Trên thực tế, nhìn thấy Y Nhân, Vũ gia lại có cảm giác thản nhiên vui sướng.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, ông rất thích nhìn thấy tiểu nha đầu này.

"Ta cũng không biết mình vì sao lại đến đây được." Y Nhân sờ sờ cái trán, thành thật trả lời xong lại hỏi: "Ông không sao chứ, ngón tay còn đau phải không?"

Bộ dàng máu tươi đầm đìa của Vũ gia vừa rồi, Y Nhân vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Vũ gia trong lòng vừa động lại cố ý nghiêm sắc mặt tạo vẻ cứng rắn, tức giận nói: "Mấy vết thương nhỏ nhặt đó thì tính làm gì. Nhớ năm ấy ta theo phu nhân nam chinh bắc chiến, bị thương còn nghiêm trọng hơn nữa kìa. Vậy mà ta cũng chưa hề mặt nhăn mày nhíu chút nào."

"Nhưng mà, vẫn đau lắm chứ." Y Nhân liếc mắt nhìn trộm bàn tay của Vũ gia. Cứ nhớ đến những ngón tay tróc da bong móng đó, lưng cô bất giác phát lạnh, cảm giác giống như tay mình cũng đang bị đau như vậy.

Vũ gia vểnh râu, không hề đáp lời.

"Đúng rồi, ông tìm được chí tôn đồ rồi sao?" Y Nhân lại nhớ đến tiếng hô to vừa rồi, nhẹ nhàng hỏi.

Thần sắc Vũ gia nghiêm nghị. Trên mặt lập tức xuất hiện vẻ muốn khuyên giải. Ánh mắt cũng trở nên rét lạnh. "Ngươi cũng muốn cướp chí tôn đồ?"

Y Nhân chớp mắt mấy cái, thật đương nhiên nói: "Vô duyên vô cớ, lấy chí tôn đồ làm cái gì?"

Nếu có thể lựa chọn, cô càng muốn sao bây giờ có một cái giường, hoặc là một con gà nướng chẳng hạn.

"Nếu không cần, thì ngươi hỏi ta làm gì?" Vũ gia vẫn giữ vẻ mặt đề phòng.

"Chỉ muốn xem một chút thứ mà bọn Liễu Sắc mơ tưởng có hình dạng gì mà thôi." Y Nhân lơ đễnh trả lời: "Nếu ông không thích thì thôi, không xem cũng không sao."

Đối với cái được gọi là chí tôn đồ, cô không hề để tâm chút nào. Có cơ hội thì nhìn một cái, không có cơ hội thì cũng sẽ không nghĩ nhiều nữa.

Vũ gia không ngờ cô lại nhanh chóng bỏ qua như vậy, giật mình, lại thay đổi chủ ý nói: "Được, ta cho ngươi xem. Nhưng ngươi phải nói cho ta biết, ngươi có thể từ trong đó nhìn thấy cái gì."

Bức họa này, Vũ gia cân nhắc nửa ngày mà cũng không thể nghĩ ra nổi nó là cái giống gì.

Nhớ đến Y Nhân và Tức phu nhân có một mối liên hệ thần bí, Vũ gia đột nhiên nghĩ: 'Có lẽ Y Nhân có thể hiểu được sự huyền diệu của bức họa.'

Y Nhân rất không có hứng thú vươn tay, rồi lại rất không có hứng thú mở ra chí tôn đồ trong tay, vật mà thế nhân thiên tân vạn khổ tìm kiếm.

"Làm sao tìm được nó vậy?" Cô vừa mở bức họa đang cuộn tròn ra, vừa thuận miệng hỏi.

"Trong quan tài của phu nhân." Trong bóng đêm, Vũ gia trầm giọng trả lời.

Y Nhân kinh dị ngẩng đầu, ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà nhìn Vũ gia.

Quan tài của phu nhân?

"Chính là nơi này." Vũ gia đem đá đánh lửa trong tay hơi hơi chuyển. Y Nhân lúc này mới chú ý tới. Bên cạnh Vũ gia có một chiếc thùng gỗ gì đó.

Nhưng đó thật sự là một cái thùng, nếu đây là quan tài của Tức phu nhân thì quả là rất mộc mạc.

"Bên trong…" Tim Y Nhân bắt đầu đập nhanh hơn. Ánh mắt không rời quan tài một khắc nào. Lần đầu tiên, cô hiểu được cảm giác kinh ngạc cùng bối rối, hỗn loạn là như thế nào.

Bên trong, thật sự là một bộ hài cốt sao?

Là bộ hài cốt đến từ dị giới giống cô sao?

"Trống không, chỉ có bức họa này thôi." Vũ gia thấp giọng nói: "Người như phu nhân, nhất định là đã phi tiên rồi."

Y Nhân nhất thời thở phào một hơi nhẹ nhõm – - Tuy rằng cũng không biết vừa rồi cô khẩn trương là vì điều gì nữa.

Nhưng cái quan tài này thật đúng là không hề đơn giản.

Y Nhân đi lên một chút để lại gần cái thùng – - Đúng là một cái thùng gỗ bình thường. Bởi vì trông nó có bộ dáng giống như mấy cái được lưu giữ trong viện bảo tàng: phong cách cổ xưa, cũ kỹ và có vết rạn nứt. Giống như có thể ngửi được hương vị mục rữa của năm tháng.

Nắp quan tài đã được mở ra. Y Nhân liếc mắt nhìn Vũ gia một cái. Vũ gia lập tức giải thích: "Ta đâu thể nào khinh nhờn di thể của phu nhân? Khi lão phu vào đến đây thì cái nắp đó đã mở ra rồi. Nhất định là lúc phu nhân phi tiên chưa kịp khép lại."

Thái độ của ông nghiêm túc và cung kính. Hơn nữa, nhìn biểu hiện của ông ở đại sảnh lúc trước cũng biết, Vũ gia tuyệt đối không phải là loại người dám mở nắp quan tài của phu nhân đâu.

Y Nhân chưa nói gì, chỉ đang liếc mắt nhìn vào bên trong.

Không gian bên trong không quá sâu nhưng rất rộng rãi, ít nhất có thể chứa được hai người. Dưới đáy có phủ một tấm thảm lông cừu màu đỏ sặc sỡ, cũ kỹ đến mức đã bắt đầu rụng lông.

Nếu nói đây là quan tài, không bằng nói nó là một cái giường nhỏ tiện lợi dùng khi đi du lịch.

Nhớ đến Tức phu nhân truyền kỳ như vậy đã từng lạnh như băng nằm ở một nơi mộc mạc thế này, mặc dù là người chậm chạp như Y Nhân mà cũng hiểu, điều đó là không thể tưởng tượng nổi.

"Nhẫn…" Đang lúc Y Nhân tính thu hồi tầm mắt, cô bỗng nhìn thấy ở dưới đáy thùng có một vật anh ánh lóe lên.

Nhìn kỹ lại, Y Nhân hơi hơi sửng sốt: là nhẫn kim cương nha.

"Di vật của phu nhân." Vũ gia cũng đã phát hiện ra chiếc nhẫn. Ông nhặt nó lên như nhặt được chí bảo, gắt gao nâng niu đặt vào lòng bàn tay. Trên mặt lại bắt đầu xuất hiện hồi ức mơ màng.

Y Nhân lại không hề quan tâm, cô mở bức họa đang cuộn tròn trong tay.

Chí tôn đồ trong truyền thuyết.

Nghe nói, bức họa này làm nên thiên hạ.

Nghe nói, nó chứa đựng tâm huyết cả đời của Tức phu nhân.

Nghe nói, ngày nó xuất thế, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt thất huy (trời đất chuyển màu, mặt trăng, mặt trời đều tắt lụi.)

Nghe nói…

Nhưng tất cả những điều này, Y Nhân đều không biết.

Cho dù biết, có lẽ cũng sẽ không có gì khác biệt.

Cô từ từ mở ra, từ từ nhìn xem. Sau đó, tận đáy lòng cảm thán nói: "Vẽ rất khá."

Đây là một bức tranh vẽ thác nước bình thường đang chảy từ trên núi xuống. Bút pháp chấm phá truyền thần, rơi tự nhiên. Người vẽ tranh chắc chắn phải là một người cực kỳ tự tin mới có thể tạo nên vẻ hùng vĩ ngạo mạn như vậy.

"Ngươi có thể nhìn thấy được gì?" Vũ gia đã mắt chờ mong nhìn cô, muốn cầu nguyện đợi thấy kỳ tích.

Y Nhân trầm ngâm nửa ngày, cực kỳ chuyên chú. Thần sắc cũng chưa bao giờ nghiêm túc như vậy. Sau đó, cô cuộn lại bức họa, đưa cho Vũ gia, nói: "Không thấy gì hết."

Vũ gia thiếu chút nữa té xỉu, một mặt lại âm thầm tự trách: 'Lúc tuyệt vọng, quả nhiên cái gì mình cũng có thể thử. Làm sao lại dựa vào Y Nhân được chứ?"

Ông chộp lấy bức họa thu lại, cất vào trong lòng mình.

"Vũ gia có biết làm sao để ra ngoài được không? Ta khát nước." Y Nhân xem xong lại hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, bắt đầu suy nghĩ làm sao để ra khỏi ngôi mộ kỳ quái này.

Vũ gia nghe vậy, thu hồi năm ngón tay đang tung trảo, hít vào rồi thở ra. Một khắc vừa rồi khi nhận lại được bức họa, ông đã muốn giết Y Nhân diệt khẩu. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng khờ dại quá mức của Y Nhân, ông lại bất giác mềm lòng, không cách gì xuống tay được.

"Vũ gia vào đây bằng cách nào vậy?" Y Nhân tò mò bỏ thêm một câu: "Bên ngoài rất hung hiểm mà."

Ông có thể thanh thanh tỉnh tỉnh đi vào nơi này, chắc có thể biết cách ra ngoài chứ?

"Tất nhiên là ta có cách tiến vào." Ông nhếch miệng cười cười, rất là đắc ý: "Người đã từng trải qua hàng trăm trận chiến như ta, đã biết được phía sau có người từ lâu. Đương nhiên sẽ không chỉ cho bọn hắn con đường an toàn."

Tức phu nhân để lại cho Hạ Lan Vô Song bức một bức bản đồ, bên trên có một con đường nhỏ nối thẳng đến phòng trong – - Nhưng Vũ gia không hề nói ra, cố ý dẫn bọn họ đến chỗ hung hiểm. Còn mình thì ở trong đại sảnh giả điên giả khùng, tránh được một kiếp.

Y Nhân nghĩ nghĩ, cũng hiểu ra. Trong lòng mặc dù không mấy tức giận, nhưng ngoài miệng lại nhịn không được nói thầm một câu: "Ông hại chết người rồi đó, có biết không?"

Hai thị vệ bị chết kia chính là do Vũ gia gián tiếp hại chết.

Đương nhiên, cô cũng không thật sự quy tội cho Vũ gia, chỉ thuận miệng nói ra một cách thản nhiên.

Vũ gia nghe được lại rất tức giận, nhưng chỉ nghiêng đầu sang chỗ khác. Ông nhìn thấy vẻ thờ ơ lãnh đạm cùng bộ dáng khoan thai của Y Nhân, cũng không để bụng, chỉ nặng nề 'hừ' một tiếng.

"Trong đại sảnh có rất nhiều người." Y Nhân lại nói.

Vũ gia vừa nhìn bốn phía chung quanh, vừa tiếp tục tra hỏi: "Lão thất phu Bùi Lâm Phổ kia cũng đến đây ư?"

"Dạ." Y Nhân gật đầu như gà con mổ thóc.

"Còn có ai nữa?" Vũ gia hỏi.

"Liễu Sắc, A Tuyết, Bùi Nhược Trần. Còn có Viêm Hàn cùng Du công chúa bị nhốt trong một gian nhà đá. Vũ gia có biết gian nhà đá đó ở đâu không?" Y Nhân thành thành thật thật nói.

"Ồ." Sự chú ý của Vũ gia đã bị mấy cái tên ban đầu hấp dẫn, nghe Y Nhân hỏi cũng không đề phòng mà trả lời ngay: "Là từ trên đường lát gạch rơi xuống căn phòng đó đúng không? Đợt lát nữa ra khỏi đây, ngươi cứ quẹo phải, đi một đoạn lại quẹo phải, đi tiếp là tới."

"Ồ." Y Nhân đáp lời, sau đó cười cười, không hề nói thêm lời nào.

"Đi, theo lão phu ra ngoài thu thập mấy cái tên nhãi ranh ngấp nghé muốn trộm đồ của phu nhân!" Vũ gia hăng hái nói: "Không ngờ, Hạ Lan gia hôm nay cũng có người sẽ chết ở nơi này. Quả nhiên là thiên đạo tuần hoàn, khó thoát báo ứng!"

Ông đang nói chính là nói đến Hạ Lan Tuyết.

"A Tuyết cũng không muốn bức họa đó." Y Nhân chu miệng, biện giải: "Ông không được hại anh ấy."

"Hừ, có nam nhân nào mà không muốn trở thành chí tôn!" Vũ gia ngay từ đầu đã hoàn toàn không tin, tức giận nói một câu. Sau đó giơ cao đá đánh lửa, theo đường cũ vòng vèo đi trở về.

Y Nhân đành phải nhắm mắt theo đuôi, rất không gây chú ý mà theo sát ở phía sau.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi chỗ đó liền đi đến một lối đi nhân tạo. Đến ngã tư thứ nhất, Y Nhân trợn tròn mắt. Phía trước rõ ràng là một tòa mê cung ngầm. Bốn phương thông suốt, mỗi một phía đều bị chia thành vô số con đường, tầng tầng lớp lớp, hỗn loạn rối rắm. Nhìn vào mà chỉ muốn hôn mê.

"Theo sát ta, chớ đi lung tung kẻo lạc." Phía trước, Vũ gia dặn một tiếng với giọng không hề có cảm xúc. Y Nhân vừa lớn tiếng 'dạ' một tiếng, vừa nhìn về phía con đường bên phải.

Viêm Hàn ở bên kia, nhưng hiện tại cô không thể đi cứu hắn được – - Bằng không, bọn họ đều sẽ bị nhốt lại ở đây.

Y Nhân cố gắng ghi nhớ địa hình thật kỹ. Nhưng đến khi Vũ gia liên tiếp quẹo qua ba khúc quanh nữa, Y Nhân lại không thể xác định được những gì mình nhớ có còn chuẩn xác nữa hay không.

Vũ gia đi rất nhanh. Cô cố gắng lắm mới theo sát được, nên cũng không có thời gian để lại ký hiệu gì đặc biệt.

Y Nhân hốt hoảng liếc mắt nhìn lại một cái. Cũng không biết có phải do quá sốt ruột hay không, cô giơ tay lên đặt vào trong miệng, nảy sinh tâm địa ác độc, cắn xuống.

Tay đứt, ruột đau.

Y Nhân đau đến chảy nước mắt. Ngón giữa cũng chảy cả máu.

Cô bôi máu lên vách tường.

Lúc trước ở trên ti vi thấy người ta viết huyết thư, Y Nhân chỉ cảm thấy khó tin nổi. Cảm thấy người đó thật quá nhẫn tâm với bản thân. Không ngờ chuyện đến trước mắt, chính mình cũng có thể làm được. Y Nhân vừa nhè nhẹ hít vào, vừa bội phục bản thân.

"Làm sao vậy?" Đang đi ở phía trước, Vũ gia phát hiện có điều khác thường bèn quay đầu lại nhìn cô, lại thấy được Y Nhân đang đứng một mình, nước mắt đầm đìa. Ông không khỏi kinh ngạc.

Y Nhân vội vàng lắc lắc đầu, dù mỉm cười nhưng lệ trong hốc mắt vẫn không ngớt tuôn ra.

Vũ gia không hiểu thế nào, cũng không có bổn phận phải truy cứu. Nhưng khi ông quay đầu, lại bị nước mắt của Y Nhân khiến ông cảm thấy nghi hoặc: Chẳng lẽ cô bé này khóc vì Tức phu nhân?

Suy đoán làm cho Vũ gia nảy sinh hảo cảm với Y Nhân.

Lại không biết đã đi qua bao nhiêu khúc quanh ngã rẽ, Y Nhân cảm thấy ngón tay mình đã không còn chút máu, trở nên trong suốt. Vũ gia đột nhiên dừng bước, ra hiệu cho cô đừng gây tiếng động. Sau đó, ông chỉ chỉ vào cánh cửa đá nằm chênh chếch phía trên, nói: "Bọn hắn đều ở trên đó."

Y Nhân bước lên, ghé vào khe hở giữa hai cánh cửa mà nhìn. Đột nhiên phát hiện, góc nhìn này cùng với góc nhìn trong căn phòng kính kia rất giống nhau. Cô nhìn thấy cảnh tượng trong đại sảnh: Ở giữa phòng, Bùi Nhược Trần không biết từ khi nào đã khống chế được Liễu Sắc. Vưu chủ quản ở bên cạnh cũng không thể động đậy. Bùi Lâm Phổ đang cười nói gì đó. Hạ Lan Tuyết và Dịch Kiếm đứng dạt một bên, khoanh tay đứng nhìn.

"Lão thất phu kia mà cũng dám đắc ý ư!" Vũ gia vừa nhìn thấy Bùi Lâm Phổ liền tức sùi bọt mép. Ông không chút nghĩ ngợi đã đẩy cửa đá, xông vào bên trong.

Y Nhân cũng nghiêng ngả lảo đảo đi sát theo phía sau.

Những người trong đại sảnh thấy từ dưới đất thoát ra hai người thì vô cùng sửng sốt. Nhưng rất nhanh, Hạ Lan Tuyết đã nhận ra Y Nhân. Anh vui mừng, đi qua nghênh đón, "Y Nhân!"

Vũ gia nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, ánh mắt đỏ lừ như gặp phải kẻ thù. Bàn tay dương vuốt tung trảo, muốn tấn công Hạ Lan Tuyết. Y Nhân dường như

không hề phát hiện bầu không khí bao quanh bọn hắn, vui mừng hớn hở chạy tới chỗ Hạ Lan Tuyết. May mắn thế nào lại vừa khớp chắn ngang giữa Hạ Lan Tuyết và Vũ gia.

Vũ gia chững lại một chút, đành phải bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để công kích.

Hạ Lan Tuyết chạy đến trước mặt Y Nhân, nắm lấy hai tay Y Nhân. Anh muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện mình không biết nên nói gì cho phải.

Anh lo lắng cho cô đã lâu rồi. Lo lắng cho an nguy của cô. Lo lắng anh đã làm cô thất vọng đến mức cô sẽ không bao giờ còn… để ý đến anh nữa.

Nhưng thật sự tìm được cô rồi, sau đó, nên làm như thế nào đây?

Hạ Lan Tuyết mơ hồ.

"Y Nhân, nàng không sao chứ?" Cứng miệng hồi lâu, Hạ Lan Tuyết suy đi nghĩ lại hàng trăm hàng ngàn lần, rốt cuộc lại đổi thành một câu ân cần thăm hỏi thản nhiên.

Ánh mắt Y Nhân cười, híp thành hai đường dài, thần kỳ sáng lạn.

"Ngón tay nàng bị làm sao vậy?" Hạ Lan Tuyết mắt sắc, rất nhanh chóng liền thấy được vết cắn trên tay trái của Y Nhân.

"Cắn." Y Nhân vội vàng rút tay về, giấu ra sau lưng.

Hạ Lan Tuyết hơi sửng sốt, lại cảm thấy rất đau lòng: Nàng vốn là người rất sợ khổ, rất sợ đau mà.

"Chúng ta đi." Hạ Lan Tuyết cũng không còn muốn cùng những người ở đây tiếp tục xảy ra vướng mắc. Nếu đã tìm được Y Nhân, kế hay bây giờ tất nhiên bỏ đi trước là tốt nhất.

Nhưng Y Nhân lại không muốn đi, đôi chân giống như đóng đinh xuống đất. Cô nhìn Hạ Lan Tuyết, nhẹ giọng nói: "Du công chúa vẫn còn ở bên trong."

Hạ Lan Tuyết ngơ ngơ ngẩn ngẩn: Vì sao Tứ muội lại đến đây?

Bên kia, Vũ gia không thể tấn công được Hạ Lan Tuyết, lập tức chuyển lực chú ý sang Bùi Lâm Phổ.

Ông cùng Hạ Lan Tuyết, chính là ân oán riêng tư, còn đối với Bùi Lâm Phổ, lại là cừu hận khắc cốt ghi tâm.

Lúc Bùi Lâm Phổ nhìn thấy Vũ gia lao ra, sắc mặt đã trở nên tái nhợt từ lâu.

Người đó, vì sao cứ như âm hồn không chịu tiêu tan?

"Ngươi còn có gan dám đến đây. Ngươi không sợ sẽ bị vong linh của phu nhân tìm ngươi đòi mạng sao!" Vũ gia nhe răng trợn mắt, quát Bùi Lâm Phổ.

Bùi Lâm Phổ cười, một nụ cười suy yếu: "Ta chỉ sợ phu nhân không đến tìm ta."

Câu trả lời này làm cho Vũ gia không hiểu thế nào, lại càng làm cho cơn tức giận của hắn không thể át chế.

"Ngươi, tên phản đồ!" Cùng với tiếng gầm giận dữ, Vũ gia giống như nổi điên, xông đến Bùi Lâm Phổ. Bùi Nhược Trần vốn đang cầm kiếm chỉ thẳng vào Liễu Sắc, thấy thế liền lập tức quay về phòng vệ.

"Nhược Trần, đi tìm chí tôn đồ đi! Nhớ rõ những lời ta đã nói với con!" Bùi Lâm Phổ cũng không chờ đứa con qua cứu viện, vội vàng bỏ lại một câu, sau đó xoay người chạy vào con đường lát gạch.

"Ngươi cứ chạy thong thả, hôm nay lão phu nhất định phải bắt được ngươi!" Nói xong, Vũ gia cũng chạy theo sát nút. Nhưng trước khi chạy đi, bỗng nhiên ông nhớ đến điều gì, từ trong lòng ngực lấy ra một bức họa cuộn tròn cùng một cái nhẫn, ném qua cho Y Nhân rồi nói: "Nha đầu, giúp ta bảo quản một chút!"

Tuy rằng lập trướng không giống nhau, nhưng Vũ gia nguyện ý tin tưởng cô, cũng chỉ tin tưởng một mình cô, phát ra từ nội tâm.

Cứ như vậy, trước mắt bao người, Vũ gia giao cho Y Nhân chí tôn đồ – bảo vật mà bọn họ đã ngấp nghé từ lâu. Y Nhân cũng đành nhàn nhã tiếp nhận, nhàn nhã cất vào trong lòng. Tất cả mọi người chưa từng phát hiện.

Bùi Nhược Trần trơ mắt đứng nhìn phụ thân mình cùng Vũ gia, hai người lần lượt một trước một sau biến mất trong con đường lát gạch chứa đầy cơ quan trùng điệp. Mũi kiếm vẫn còn đang chỉ vào Liễu Sắc, trên mặt là một mảnh mờ mịt.

Nhớ kỹ lời của ông?

Nhưng lời dặn cuối cùng của Bùi Lâm Phổ chính là phải trợ giúp con trai của Nhược Lan giành lấy giang sơn – - Bùi Nhược Trần một mực trung thành muốn đền nợ nước. Hắn sùng kính cha mình, cũng bởi vì ông là một Thừa tướng tốt.

Hiện tại, phụ thân cùng với cái tên Phong lão đầu kia không biết tung tích, sống chết không rõ, bỏ lại hắn ở trong này, mờ mịt không biết phải làm sao.

Bùi Nhược Trần hạ kiếm xuống. Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn Liễu Sắc một cái, sau đó dứt khoát xoay người, chạy đến nơi mà Bùi Lâm Phổ vừa biến mất.

Vưu chủ quản lập tức xông lên, ôm lấy hai vai Liễu Sắc, lo lắng hỏi: "Thiếu chủ, ngài sao rồi?"

Liễu Sắc không để ý đến hắn, vẫn ngạo nghễ quay mặt về phía Bùi Nhược Trần, lạnh giọng hỏi: "Ngươi không giết ta sao?"

"Ngươi cũng là kẻ đáng thương, vì sao ta lại muốn giết ngươi?" Bùi Nhược Trần vẫn không quay đầu lại, thanh âm truyền lại càng lúc càng xa, "Vừa rồi khống chế ngươi, chính là vì muốn bảo vệ tính mạng của phụ thân, đắc tội."

Sắc mặt của Liễu Sắc tái nhợt, xinh đẹp tuyệt trần, nhỏ bé và yếu ớt. Nhưng giọng nói vẫn kiêu ngạo như trước, kiêu ngạo mà quật cường: "Ngươi không giết ta, sớm muộn gì sẽ phải hối hận!"

Nhưng câu nói này, Bùi Nhược Trần hình như cũng không nghe được.

"Vừa rồi nàng nói, Du ở bên trong?" Hạ Lan Tuyết thấy Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn theo bóng lưng của Bùi Nhược Trần, trong lòng vô cớ cảm thấy nhàm chán, bèn chuyển đề tài.

"À vâng, ở bên trong, ngươi đi theo ta." Y Nhân quýnh lên gật đầu, không nhìn theo Bùi Nhược Trần nữa.

Còn Bùi Nhược Trần, từ đầu đến cuối đều không hề nhìn cô.

Cuộc sống của bọn họ, đều đã tự lựa chọn, chỉ có thể thờ ơ mà nhìn chứ không thể nào can thiệp lẫn nhau.

"Thiếu chủ, chúng ta đi thôi." Trông thấy Liễu Sắc cố gắng chống đỡ nhưng thật ra đang rất kinh hoàng, Vưu chủ quản trong lòng lo lắng, cũng lười quản chuyện của bọn Hạ Lan Tuyết, một tay kéo Liễu Sắc, có phần hung hăng mà lôi hắn ra ngoài.

Đưa Liễu Sắc đến mộ phu nhân, quả nhiên là rất nóng vội – - Quả nhiên, hắn vẫn chỉ là một thiếu niên. Tuy rằng thường ngày rất ra dáng đại nhân, nhưng vừa nghe người khác lên tiếng chửi bới, chung quy vẫn không thể chịu nổi.

Liễu Sắc vốn không muốn đi nhưng lại không chống nổi sự lôi kéo của Vưu chủ quản, đành để mặc bị lôi ra ngoài mộ.

Y Nhân cũng lôi kéo Hạ Lan Tuyết đi đến nơi mà cô và Vũ gia vừa đi ra.

"Dịch Kiếm, canh giữ bên ngoài." Hạ Lan Tuyết dặn dò ngắn gọn một câu, sau đó theo Y Nhân chen vào trong.

Dọc đường đi, Y Nhân đánh lên đá đánh lửa mà Vũ gia để lại, chiếu sáng ấn ký do chính mình để lại, chính là những dấu tay bằng máu.

Hạ Lan Tuyết vừa nhìn thấy vết máu đầu tiên, đã hiểu được vì sao trên tay Y Nhân lại bị cắn thương.

Đáy lòng anh run rẩy.

Rõ ràng là một người sợ đau như vậy, tham ngủ lười làm như vậy…

Lại đi cắn chính mình.

Hạ Lan Tuyết trầm mặc, chậm rãi đi theo phía sau Y Nhân.

Phía trước, Y Nhân bước đi như chạy. Không có chút tao nhã nào của Dung Tú, cũng không có dáng vẻ nhẹ nhàng như gió lướt của Hạ Lan Du, giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào. Lắc lắc lắc lắc, trái tim Hạ Lan Tuyết lay động.

"Y Nhân…" Anh không tự chủ được, khẽ gọi.

Y Nhân dừng bước, quay đầu lại nhìn anh.

Ngọn lửa thản nhiên từ dưới mặt chiếu lên, ánh lên khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn hồng thuận khả quan. Ánh nhìn trong đôi mắt kia rất trong trẻo. Ánh lửa chiếu lên ánh mắt cô, trong mắt mang ánh lửa, cũng khiến cho thân hình cô trở nên sáng ngời.

"Nàng rốt cuộc là từ đâu tới đây?" Anh hỏi một cách khó hiểu.

Y Nhân giật mình, nhìn hắn.

Hạ Lan Tuyết cười cười, từng bước đi lên phía trước nắm lấy tay cô.

"Nàng đã nói sẽ dựa vào ta cả đời." Hạ Lan Tuyết không nhìn cô mà nhìn phía trước. Khóe môi mỉm cười, trong vẻ ôn hòa len lỏi vài phần cường ngạnh. "Nàng cũng đã nói rằng lời nói luôn luôn có nghĩa. Lúc này đây, chẳng lẽ lại định rũ bỏ hết sao?"

Y Nhân 'Ơ' một tiếng.

"Sau khi rời khỏi đây, bất luận là đi đâu ta đều sẽ dẫn nàng đi theo. Ta cũng sẽ không lừa nàng nữa, không để nàng phải chịu ủy khuất, không khiến nàng phải lo lắng nữa. Nàng đừng đi, có được không?" Hạ Lan Tuyết vẫn nói, ngữ khí vô cùng thành khẩn. Thành khẩn đến mức làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Y Nhân lại 'Ơ' một tiếng, thường thường và thản nhiên.

Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Sự tự tin của anh khi ở trước mặt Y Nhân, đều có vẻ bất lực như vậy.

"Được không?" Anh quay đầu, hỏi lại một lần nữa.

Y Nhân cũng quay đầu, hướng mặt về phía anh. Thần sắc thản nhiên, thậm chí có điểm mờ mịt. Cô mở miệng trả lời: "Được."

Đơn giản là rất tùy ý. Hạ Lan Tuyết ngược lại không thể tin tưởng, nó đích thực là giả.

Không biết từ đâu, nhưng ngay khi bắt đầu, Y Nhân rõ ràng chỉ ngây ngốc, không hề có tâm cơ đùa giỡn, bây giờ lại còn có vẻ mơ hồ như vậy.

Anh không hỏi lại, vì rất sợ ngay sau đó, cả đến đáp án này cũng không thể cam đoan.

Y Nhân tựa hồ không ý thức được, người bên cạnh đang trăm nghĩ ngàn suy. Cô vẫn cứ thế, đang đi về phía trước. Không bao lâu sau liền nghe được cô hoan hô một tiếng, "Chính là chỗ đó!"

Hạ Lan Tuyết đi nhanh từng bước, tụ lực vào lòng bàn tay rồi đẩy mạnh cánh cửa đang bị phong kín.

Chỉ nghe tiếng bùn đất vi vu, cửa mở.

Người bên trong, không hẹn mà cùng ngoái lại nhìn. Hạ Lan Tuyết và Y Nhân chui qua đám tro bụi. Kỳ quái chính là, hai người đi qua cùng một nơi như nhau nhưng toàn thân cẩm y màu trắng của Hạ Lan Tuyết vẫn sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái như cũ, còn Y Nhân lại đầu tóc rối bù, mặt xám mày tro.

"Du!" Hạ Lan Tuyết dẫn đầu, nhìn thấy Hạ Lan Du đang dựa vào vách tường, không khỏi kêu lên một tiếng.

"Tam ca!" Hạ Lan Du giống như đã chịu ủy khuất rất lớn, vừa nhìn thấy Hạ Lan Tuyết thì nước mắt liền bừng lên, bay thẳng đến ôm chầm lấy anh.

Hạ Lan Tuyết ôm cổ Hạ Lan Du, tiện đà nhìn thấy Viêm Hàn ở trước mặt, ánh mắt tràn đầy địch ý.

Không biết vì sao, chỉ liếc mắt nhìn Viêm Hàn một cái, anh liền cảm thấy một luồng địch ý không thể chống trả, không thể ức chế từ đáy lòng trào ra.

Không hề liên quan gì đến tình hình thực tế, những gì Hạ Lan Tuyết cảm thấy chính là trực giác: Nam nhân có dáng người cao lớn trước mặt này, sẽ là kẻ thù lớn nhất trong cuộc đời của mình.

Một kẻ thù đáng sợ.

Còn kẻ thù kia lại đang thản nhiên quét mắt nhìn anh một cái, sau đó, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào thân ảnh nho nhỏ đang đứng ở phía sau.

Một thân ảnh không chớp mắt, xám xịt, hầu như dung hợp với vách tường kia, nhưng lại có thể ngay vào thời khắc đầu tiên đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

Viêm Hàn không truy cứu vì sao dưới nền đất lại đột nhiên nổ ra một cái động, cũng không hề so đo sự xuất hiện của Hạ Lan Tuyết. Hắn cười, tiếng cười phát ra từ nội tâm, vừa cười vừa đi lại gần Y Nhân, nói "Nàng không sao là tốt rồi, ta một mực lo lắng cho nàng."

Vừa rồi ở trong thạch động, điều khiến hắn lo lắng hãi hùng không phải là bản thân có thể thoát được ra ngoài hay không, mà là liệu Y Nhân mất tích có an ổn hay không.

Trạng thái này, bởi vì một người con gái mà tự đem địa vị của bản thân hạ xuống thấp nhất, Viêm Hàn chưa bao giờ nếm trải. Hắn cảm thấy rất mới mẻ, lại thấy đương nhiên, thậm chí còn cảm thấy may mắn nữa.

May mắn vì cuộc đời này còn có một người như vậy, có thể làm cho hắn xem nhẹ bản thân.

Y Nhân cũng cười đáp lại. Khuôn mặt vô cùng dơ bẩn, lại bởi vì nụ cười như ánh trăng cắt qua mây đùn mà rạng rỡ huy hoàng. Giống như chiếu sáng toàn bộ gian thạch động u tới này. "Ta không sao, rất tốt."

Hạ Lan Tuyết mẫn cảm, nhận thấy bọn họ ăn ý thế nào, trong lòng nhất thời nổi bão. Cảm giác vô cùng không thoải mái, rất buồn bực.

Hạ Lan Du đang núp trong lòng anh, đột nhiên lạnh mặt, lạnh giọng nói: "Tam ca, mới vừa rồi hắn… mới vừa rồi đã vô lễ với muội!"

Hạ Lan Tuyết lắp bắp kinh hãi, cúi đầu nhìn muội muội thân yêu của mình, "Như thế nào?"

Khuôn mặt trong sáng kiều diễm của Hạ Lan Du ngẩng lên, nhìn chằm chằm vào Y Nhân, gằn từng chữ: "Vừa rồi hắn đã cưỡng ép… cưỡng ép ta… Không tin, các ngươi nhìn xem!"

Nói xong, Hạ Lan Du tránh khỏi vòng tay của Hạ Lan Tuyết, lui về phía sau từng bước. Rồi bỗng nhiên, nàng cởi bỏ áo khoác trên người.

Là tấm áo choàng Viêm Hàn đã cho nàng.

Dưới tấm áo khoác là lớp quần áo hỗn độn. Trên khuôn ngực tuyết trắng của Hạ Lan Du còn lưu lại dấu răng, dường như còn mang theo hương vị tình yêu.

Y Nhân nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt trong sáng cũng có một tia nghi hoặc.

Thái độ của Viêm Hàn lại rất lạnh lùng, không hề xúc động.

Hạ Lan Tuyết rất tức giận. Vết thương kia tựa như ngọn lửa, thiêu đốt đáy lòng anh.

"Tên dâm tặc ngươi!" Bốn chữ này anh nói ra cũng không biết là vì Hạ Lan Du hay là vì Y Nhân.

Viêm Hàn vẫn kịp liếc mắt nhìn Y Nhân một cái. Hắn không tìm thấy trong ánh mắt của Y Nhân chút hoài nghi cùng oán giận nào. Tất cả chỉ có một chữ 'nhẹ', nhẹ đến mức thậm chí còn có một tia mơ hồ thoáng qua.

Viêm Hàn thất vọng và đau khổ, nhưng chỉ trong thoáng chốc, hắn liền xông vào Hạ Lan Tuyết.

Cho dù không có Hạ Lan Du làm loạn, hắn cũng thấy Hạ Lan Tuyết không vừa mắt chút nào.

'Nam nhân luôn hiếu chiến', Y Nhân nghĩ.

Chỉ trong chốc lát, gian thạch động nho nhỏ này liền tràn ngập đao quang kiếm ảnh.

Hạ Lan Tuyết dáng người phiêu dật, tao nhã. Cho dù mỗi chiêu đều muốn đoạt mạng nhưng dáng vẻ kia lại tựa như đang múa, cảnh đẹp ý vui.

Võ công của Viêm Hàn cũng giống như khí phách của hắn. Mỗi một chưởng, mỗi một quyền đều tựa như gió tuyết, mạnh mẽ vang dội.

Hai người có công lực tương đương, khó phân thắng bại.

Y Nhân vốn đang nhìn xem một hồi. Lúc đầu cũng cảm thấy rất hay, sau lại thấy nhàm chán. Cô bước từng bước lại gần Hạ Lan Du, đưa tay huých vào cùi chỏ nàng.

Hạ Lan Du nổi giận đùng đùng, quay đầu lại trừng mắt lườm cô một cái.

Vẻ mặt của nàng làm cho Y Nhân hơi giật mình.

Sau đó, Y Nhân tắc tắc lưỡi, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao lại phải làm như vậy?"

Vì cái gì lại đi vu cáo hãm hại Viêm Hàn?

Hạ Lan Du không trả lời, chỉ chuyển tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía chiếc cuộc đang hừng hực khí thế.

Bất kể thế nào, trận chiến này, cũng là vì nàng mà đánh.

"Ngươi không lo cho Bùi Nhược Trần sao?" Không hiểu sao, Y Nhân lại hỏi.

Hạ Lan Du quay đầu lại trừng cô.

Trầm mặc một hồi, Hạ Lan Du hỏi: "Nhược Trần cũng đến đây sao?"

"Ừm." Y Nhân nặng nề mà gật gật đầu, nói: "Hắn đã chạy vào trong con đường lát gạch rồi, sống chết không rõ."

Nơi đó cơ quan trùng điệp, quả thật là không thể biết trước sinh tử.

Hạ Lan Du giật mình.

Bùi Nhược Trần, nàng cũng thích. Hơn nữa, hắn đã cưới nàng, cùng nàng hứa hẹn.

Còn nam tử anh vĩ trước mặt lại vĩnh viễn không thuộc về nàng.

"Đưa ta đi tìm Nhược Trần!" Hạ Lan Du, sau một khắc đã ra quyết định, cũng không để ý đến hai người kia mà trực tiếp lôi kéo Y Nhân chui vào cái

động vừa nổ ra.

Y Nhân "Này này này" một hồi, nhưng khí lực không thể chống lại Hạ Lan du, bị nàng lôi đi thất tha thất thểu.

Hai người kia đang đánh nhau, cùng đồng loạt dừng chiêu thức.

Nhưng Hạ Lan Tuyết thu chiêu nhanh hơn. Anh đột nhiên xoay người, toàn thân sơ hở. Viêm Hàn thu thế không kịp, một chưởng chụp tới lưng Hạ Lan Tuyết.

Một chưởng đó, trước khi chạm đến thân thể của Hạ Lan Tuyết đã được thu lại chín phần công lực, nhưng vẫn khiến cho Hạ Lan Tuyết ngả về phía trước, phun ta một búng máu tươi.

Mặt tái nhợt, máu tươi loang lổ, giống như đã bị thương rất nặng, nhìn thấy mà ghê người.

Viêm Hàn biến sắc, "Ngươi vốn đã trúng độc?"

Trúng độc mà còn dễ dàng kích động như vậy, hắn thật sự là Tiêu Dao Vương nổi danh là mưu trí tài hoa đó sao?

Thật giống một tên tiểu tử lỗ mãng.

Hạ Lan Tuyết ho khan hai tiếng, dùng tay áo lau sạch vết máu vương trên miệng.

"Bây giờ mà tỷ thí thì không công bằng, lần sau chúng ta lại đấu tiếp." Viêm Hàn ngạo nghễ bỏ lại một câu, sau đó phóng vụt đi, đuổi theo Y Nhân và Hạ Lan Du.

Ngay sau đó, Hạ Lan Tuyết cũng phóng mình chạy theo.

Chỉ có điều, như đã nói từ trước, con đường phía trước dày dặc, mới đi được vài bước thì bóng dáng của Hạ Lan Du, Y Nhân và Viêm Hàn đều đã biến mất.

Hạ Lan Tuyết còn nhớ rõ lúc trước Y Nhân đã để lại dấu hiệu, cho nên cũng không đến mức bị lạc đường.

Nhưng đi được vài bước, Hạ Lan Tuyết liền bắt đầu lảo đảo. Anh dựa vào vách tường, một tay che ngực, lại phun ra một bụng máu.

Dư tộc tận xương.

Dư tộc tận xương.

Hắn nhớ lại lúc Phượng Cửu vừa lắc đầu vừa nói câu này, không khỏi cười khổ.

Đúng vậy, rõ ràng là đã từng trải rất nhiều, vậy mà vì sao vẫn dễ dàng xúc động như vậy? Hết lần này đến lần khác đẩy bản thân vào hoàn cảnh không thể chịu nổi?

Cách đây vài ngày, Hạ Lan Tuyết vẫn cố gắng cưỡng chế sức khỏe bất ổn của mình. Mới vừa rồi phải hứng một chưởng không nặng không nhẹ của Viêm Hàn, vừa vặn tiêu diệt toàn bộ khí lực có được nhờ nỗ lực tinh thần của anh.

Hiện tại, tứ chi như bị xé ra trăm mảnh, giống như bị sâu ăn, đau đớn khó chịu.

Hạ Lan Tuyết vừa thở hổn hển vừa nỗ lực khiến cho bản thân một lần nữa tụ tập chân khí, chống lại dư độc.

Nhưng luôn luôn có cảm giác lực bất tòng tâm. Anh trượt xuống dọc theo vách tường, toàn thân như có lửa đốt, cảm giác sống không bằng chết.

Vầng trán đẫm mồ hôi.

"Ngươi làm sao vậy?"

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, một giọng nói thanh thanh ngọt ngào vang lên bên sườn, tựa như âm thanh của thiên nhiên.

Ngay sau đó, một bàn tay nhỏ bé thon dài, nhẹ nhàng chạm vào trán anh, "Ngươi phát sốt?"

Hạ Lan Tuyết đột nhiên cảm thấy kỳ quái. Giống như đang đi trên sa mạc rất lâu rồi, lâu đến mức anh không còn nhớ rõ mình bắt đầu đi từ khi nào. Giữa một vùng hoang vu mờ mịt, anh chỉ có thể đi tiếp. Nếu không, sẽ bị cắn nuốt, bị mai một.

Anh mệt sức và kiệt lực. Tương lai lại trở nên mờ mịt như trước.

Sau đó, Y Nhân đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh. Từ nay về sau, không cần anh phải độc hành một mình nữa.

Hạ Lan Tuyết xoay người, không phải không có ngoại lệ, nhìn thấy Y Nhân.

Y Nhân đang ngồi xổm bên cạnh anh, chớp chớp mắt, ánh mắt thân thiết nhìn anh.

Hạ Lan Tuyết đáy lòng trúc trắc. Có một loại cảm giác nói không nên lời, làm cho anh trở nên chân thật giống như một đứa trẻ. Anh gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, phát sốt rồi."

Trước mặt bất cứ kẻ nào cũng sẽ không thừa nhận mình yếu ớt, nhưng ở trước mặt cô, anh lại thừa nhận, thậm chí sự thừa nhận còn mang theo vài phần ủy khuất.

"Đau lắm sao?" Y Nhân lại hỏi.

"Toàn thân đều đau." Hạ Lan Tuyết nhân thể dựa nằm trên vách tường. Cánh tay dài chụp tới, kéo Y Nhân lại gần sát mắt, suy yếu nói, hình như còn có dụng ý khác: "Vô cùng đau đớn."

Anh vô cùng đau đớn, vậy thì cô hẳn là sẽ không bỏ đi nữa chứ.

Y Nhân lo lắng nhìn anh một lát, lại cúi đầu tự hỏi một hồi. Sau đó, cô ngẩng đầu nói: "Ta giúp ngươi xoa nha."

Nói xong, cô liền vươn tay chạm vào phần ngực trần của Hạ Lan Tuyết, dò xét đi vào.

Hạ Lan Tuyết nhất thời cứng ngắc, không thể làm gì được, chỉ có thể tùy ý cô muốn làm gì thì làm.

Y Nhân chạm vào da thịt Hạ Lan Tuyết.

Thân thể thoạt nhìn rõ ràng mảnh khảnh như vậy, nhưng khi chạm vào lại cực kỳ co dãn, bóng loáng mà rắn chắc.

Cảm giác hoàn toàn mới lạ.

Bàn tay Y Nhân bắt đầu không chịu yên, càng lúc càng không ngừng chạy trên thân thể Hạ Lan Tuyết. Hết kiểm tra rồi lại ấn nhấn.

Cảm giác dịu dàng như ngọc, những tế bào vô cùng sống động. Từng trận nhiệt lực đánh úp lại, mơn man dưới bàn tay của cô.

Hơi thở Hạ Lan Tuyết đột nhiên dồn dập.

Ngay lúc ngón tay Y Nhân bơi đến bụng của anh, Hạ Lan Tuyết đột nhiên đè tay cô lại, cúi người, thẹn thùng nói: "Đừng cử động nữa, Y Nhân."

"Sao, đau à?" Y Nhân nửa như dựa vào người anh, mở to hai mắt hỏi.

"Không phải…" Hạ Lan Tuyết ngửa đầu cười khổ. "Nhưng nàng còn khiến ta đau hơn."

"Vì sao?" Y Nhân vô cùng khó hiểu. Theo lý thuyết, vuốt ve có thể giảm bớt đau đớn kia mà.

"Ta sẽ khẩn trương." Hạ Lan Tuyết lại cười khổ. "Có thể đừng làm gì hết, giúp ta nằm nghỉ một lát được không?"

"Được." Y Nhân đáp lời rất lưu loát, sau đó điều chỉnh tư thế một chút, nhân thể nằm xuống bên cạnh Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vươn cánh tay ra đón lấy đầu cô, mời cô nằm xuống khuỷu tay mình.

Y Nhân cũng không khách khí, nhích lại gần anh rồi lại nghiêng thân, quay mặt về phía anh.

Hơi thở của cô phả vào cổ anh. Đôi mắt cô chớp rồi lại chớp. Cũng không hề nhanh chóng khép lại giống như thường ngày, mà lại thẳng tắp nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nói chính xác thì, chính là hình ảnh lồng ngực của Hạ Lan Tuyết.

Lần đầu tiên quan sát anh gần như vậy, lại còn trần truồng … à không, chỉ là cởi trần thôi… Y Nhân phát hiện, làn da Hạ Lan Tuyết thật sự rất đẹp. Đẹp đến mức cô thân là nữ nhân cũng phải hâm mộ.

Đặc biệt, vừa rồi khi vuốt ve nó, xúc cảm tựa như vuốt ve tơ lụa khiến cho Y Nhân rất lưu luyến.

Cô lại ghé sát vào một chút. Lông mi cô mấp máy, có lẽ vì quá gần gũi nên giống như một con sâu nhỏ, làm cho anh… ngứa!

Làn da vô cùng, vô cùng tinh tế. Ở khoảng cách gần như vậy mà Y Nhân cũng không nhìn thấy lỗ chân lông của nó. Vẫn bóng loáng oánh nhuận như vậy. Mặc dù trắng nõn nhưng không hề suy nhược. Ngược lại còn có cảm giác rất huy hoàng, tựa như đã được phần mềm máy tính chỉnh sửa rồi vậy.

Nhìn rồi lại nhìn, Y Nhân rốt cuộc nhịn không được, lại vươn ngón tay ra chọt chọt vào ngực Hạ Lan Tuyết.

Trơn trơn, mịn mịn, vuốt rất thoải mái.

Cô yêu thích, không muốn buông tay.

Đối với thân thể của anh, cô yêu thích đến mức không muốn buông tay.

Nhận thấy được vẻ mờ ám của cô, Hạ Lan Tuyết hơi cứng đờ. Ánh mắt nhỏ dài hơi hơi nhíu lại cùng với khóe môi hơi hơi cong lên, rõ ràng là ý cười, nhưng lại làm ra vẻ nhạt nhẽo bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ lại sủng nịch.

Y Nhân nâng mắt lên, hoàn toàn nhìn thấy được nụ cười khó hiểu của Hạ Lan Tuyết.

Từ góc độ của cô nhìn lại, những đường nét trên khuôn mặt của Hạ Lan Tuyết đều tuyệt đẹp đến mức thần kỳ. Bất luận là đường cong nào cũng đều tuyệt đẹp.

Lông mi vừa dài vừa rậm phủ xuống, che khuất phong cảnh diễm tình đang giấu trong ánh mắt.

Trái tim Y Nhân khe khẽ run lên.

Ngón tay rất không an phận kia vì thế mà khúc lên, không hiểu vì sao lại không dám tiếp tục chọt xuống nữa.

Cánh tay Hạ Lan Tuyết cũng căng thẳng. Anh xoay người, gắt gao ôm Y Nhân sát vào trong ngực.

Y Nhân vốn đang dựa vào anh quá gần. Động tác của Hạ Lan Tuyết càng khiến khuôn mặt cô áp hẳn vào ngực anh. Cô vừa hồng hộc lớn tiếng kháng nghị rằng mình không thể thở nổi, lại vừa không tự chủ được mà nghĩ: Hương vị của Hạ Lan Tuyết dễ chịu quá.

Trong như làn gió vào đêm, truyền đến mùi hương hoa lan thoang thoảng. Đẹp và tĩnh mịch, cổ điển và sạch sẽ.

"Đừng cử động, nằm với ta một lát đi." Hạ Lan Tuyết rầu rĩ nói. Không hiểu vì sao, giọng nói có điểm khàn khàn.

Vì thế, Y Nhân cũng thành thật không hề động đậy. Một lát sau, hơi thở đều đều liền từ trong lồng ngực anh truyền ra.

Hạ Lan Tuyết dùng hết quyết tâm mới có thể thu thập được những rối loạn trong lòng vừa rồi. Đáy lòng cũng có một chút mất mát.

Y Nhân sờ soạn, mặc dù khiến anh khẩn trương, khẩn trương đến mức không thể khống chế nhưng đáy lòng vẫn rất ấm áp.

Ấm áp. An Tâm.

Muốn cứ như vậy, thật dài, thật lâu.

Vừa muốn ngăn cản cô, lại muốn cổ vũ cô.

Muốn…

Xoay người ngăn chặn cô, ngăn chặn những ngón tay khó hiểu, như tỉnh như mê kia chỉ vì, anh không thể làm như vậy.

Bởi vì… cô là Y Nhân.

Hạ Lan Tuyết ráng chịu đau, cố gắng không để phát ra một tiếng động nào. Vừa lắng nghe hơi thở an ổn của Y Nhân, vừa nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

"Hạ Lan Du không biết đi đâu rồi. Lúc nãy Hạ Lan Du buông lỏng tay, ta vùng ra bỏ chạy." Một lát sau, người đang nằm trong lòng lại rầu rĩ nói.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, cúi đầu nhìn Y Nhân. Hóa ra cô vẫn chưa ngủ, chỉ là im lặng nằm bên cạnh anh.

"Còn tên dâm tặc kia đâu?" Nghe Y Nhân nhắc tới tình hình vừa rồi, lửa giận vô cớ lại bốc lên, anh tức giận hỏi.

"Viêm Hàn ư." Y Nhân thản nhiên trả lời: "Không thấy hắn đâu hết."

Đợi một lúc, cô nói tiếp. "Viêm Hàn không giống loại người như vậy đâu."

"Ý nàng muốn nói, là Du đang nói dối? Đường đường là công chúa Thiên Triều, vì sao lại đem danh dự của mình ra đùa giỡn?" Thấy Y Nhân nói giúp cho nam nhân kia, Hạ Lan Tuyết lại không kiềm nổi cơn giận dữ.

Y Nhân ngồi dậy, từ trên nhìn xuống Hạ Lan Tuyết. Giọng nói không lớn nhưng lại vô cùng khẳng định: "Viêm Hàn không phải là người như vậy."

Hạ Lan Tuyết càng thêm tức giận. Muốn phản bác nhưng vừa đứng dậy lại ho khan một trận. Khóe miệng lại chảy máu tươi.

Y Nhân chớp mắt mấy cái. Mặc dù biểu tình rất nhẹ nhàng, nhưng lại dị thường quật cường mà nhìn anh.

Hạ Lan Tuyết chợt cảm thấy bất lực.

Anh thở phì phò, dùng ống tay áo vốn đã loang lổ vết máu, một lần nữa muốn quệt lau khóe miệng. Nhưng tay anh vừa mới nâng lên, đột nhiên lại bị Y Nhân bắt lấy.

Hạ Lan Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, lại vừa vặn đụng phải Y Nhân cũng đang cúi người xuống.

Hai người 'Hừ' một chút, đều tự xoa xoa cái trán.

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Y Nhân vẫn nắm tay Hạ Lan Tuyết, vừa xoa đầu vừa nhíu mày lẩm bẩm.

Hạ Lan Tuyết không tức giận, chỉ tựa đầu nghiêng sang một bên.

"Ngươi phải ra ngoài thôi." Y Nhân nói tiếp: "Tìm đại phu chữa trị đi."

"Không cần nàng quan tâm." Hạ Lan Tuyết buồn bực trả lời, nhưng cánh tay bị Y Nhân nắm lấy, vẫn còn chưa rút ra.

Y Nhân dùng tay kia xoa xoa cho anh, lại giúp anh lau vết máu trên khóe miệng, nhẹ giọng hỏi: "Vậy có còn đi nổi không?"

"Tất nhiên là được." Hạ Lan Tuyết không biết lấy đâu ra sức lực, dựa vào lực của Y Nhân mà cố gắng đứng lên. Mặc dù có chút chao đảo nhưng quả thật vẫn có thể đi được.

Y Nhân làm ra một diễn cảm yên tâm, sau đó nắm lấy anh, tựa như người lớn đang nâng dắt một đứa trẻ. Hai người đi ra đại sảnh.

Hạ Lan Tuyết nỗ lực đi nhanh vài bước, muốn được đi lên trước đổi thành anh dắt cô. Y Nhân nhìn thấy bóng lưng quật cường của anh, khóe miệng hơi nhếch lên, sửng sốt.

Nhưng vẫn đi theo anh.

Chỉ có điều, cũng không đi được bao lâu, tốc độ của Hạ Lan Tuyết càng lúc càng chậm.

Mới vừa rồi, dồn hết sức lực cứng rắn chống đỡ, hiển nhiên đã tiêu hao hết cả. Y Nhân cũng không thúc giục anh, chỉ ở phía sau anh nhắm mắt theo đuôi.

Một lát sau, dường như nhận thấy được sự suy yếu của Hạ Lan Tuyết, cô dừng bước, thấp giọng nói: "Ta ra ngoài tìm Dịch Kiếm, ngươi ở đây chờ ta có được không?"

"Không được!" Hạ Lan Tuyết không chút nghĩ ngợi, quả quyết trả lời.

Y Nhân lại sững sờ.

Nam nhân này…

"A Tuyết." Thấy Hạ Lan Tuyết còn muốn tiếp tục chống đỡ, Y Nhân khẽ gọi một câu.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại nhìn cô.

Dưới ánh sáng sâu kín của đá đánh lửa, khuôn mặt Hạ Lan Tuyết có chút mông lung, ngũ quan mượt mà tuyệt diễm. Giống như một giai nhân tuyệt thế đang đứng cách sau một tấm kính mờ.

Như tranh, cổ điển, rung động lòng người.

"Không phải ngươi đã nói sẽ nuôi ta sao?" Y Nhân lẳng lặng nói: "Nếu ngươi chết thì ta phải làm sao bây giờ?"

Hạ Lan Tuyết giật mình, nhất thời không nói nên lời.

"Ta đi ra ngoài tìm Dịch Kiếm!" Biểu tình của Y Nhân bỗng nhiên biến hóa. Cô cười với Hạ Lan Tuyết, sau đó buông anh ra, vui vẻ chạy ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt lưu động, cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

Anh nhất định không thể vứt bỏ cô.

Trong lòng anh, hết lần này đến lần khác không ngừng lặp lại câu nói này, dường như muốn khắc nó vào tận xương tủy.

_____ *** _____

Y Nhân theo đường cũ đi vòng vèo trở về. Dọc trên đường đi cô không thấy Hạ Lan Du, cũng không gặp được Viêm Hàn.

Nhưng cô cũng không thể nhanh chóng trở lại đại sảnh. Đơn giản là trên đường, cô đã nghe được giọng nói của một người.

Chính là giọng nói của Bùi Nhược Trần. Một tiếng kêu thê thảm, cô tịch, thậm chí là tuyệt vọng.

"Phụ thân!"

Thanh âm này làm cho Y Nhân phải dừng bước, sau đó chuyển hướng về phía con đường hầm lân cận.

Đường hầm đó cũng không dài, ngắn ngủn, rất nhanh liền nhìn thấy cánh cửa đá giống như trước đây.

Cô dùng sức đẩy nó ra.

Chui qua, lại là một đường hầm quanh co.

Y Nhân hóp bụng, bò qua con đường hầm càng ngày càng chật hẹp.

Cũng không phải vì lòng hiếu kỳ, mà là…

Tình huống của Bùi Nhược Trần rốt cuộc là như thế nào, sao lại phát ra thanh âm như vậy?

Hắn vẫn là người lạnh lùng và bình tĩnh, biết kiềm chế vậy mà.

Ngay trong lúc Y Nhân tưởng chừng như mình không thể nào bò tiếp được nữa thì rất nhanh, cô nhìn thấy một ngọn đèn.

Phía trước có ánh sáng lấp lóe của một ngọn đèn.

Cô lại cố gắng dò xét, rốt cuộc thấy rõ được cảnh tượng bên trong.

Nhìn thấy đầu tiên, tất nhiên là Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần giống như đứng ngay trước mặt cô. Hắn đờ đẫn đứng đó, trên quần áo dính đầy những vết máu dọa người. Từng mảnh từng mảnh, giống như vẫn còn ấm áp, tê tê dính bết vào thân thể hắn.

Phía sau hắn, không ngờ lại là Hạ Lan Du lúc trước đã tự dưng biến mất. Vẻ mặt Hạ Lan Du mỉa mai, nàng lạnh lùng nhìn Bùi Nhược Trần. Ánh mắt lạnh như băng, không hề thương hại, cũng không có chút dịu dàng nào.

Còn phía trước Bùi Nhược Trần là cảnh tượng gì, Y Nhân nhìn không thấy.

Cô chỉ thấy khuôn mặt của Bùi Nhược Trần. Khuôn mặt dịu dàng anh tuấn như sông nước vùng Giang Nam, không có bi thương, cũng không có xúc động hay phẫn nộ, mà là chết lặng. Chết lặng – Tựa như chưa bao giờ được sinh ra.

Ánh mắt từng như ánh sao sáng ngời, bây giờ lại ảm đạm như vậy. Ảm đạm đến mức khiến cho đáy lòng Y Nhân phát lạnh.

Y Nhân quýnh lên. Rốt cuộc chẳng quan tâm gì nữa, cô mạnh mẽ chui qua, tiến lên phía trước. Bùn đất dưới chân không biết vì sao lại bị sụt lở.

Cô ngã xuống.

Khó khăn lắm mới ngã xuống trước người Bùi Nhược Trần.

Mọi người trong phòng đều nhìn lại.

Y Nhân nhanh chóng đứng dậy, sờ sờ đầu, có chút khó hiểu mà nhìn mọi người.

Đứng bên cạnh Hạ Lan Du, không ngờ còn có Viêm Hàn.

Trước đây, đơn giản là tầm mắt bị che chắn nên cô không nhìn thấy hắn.

Sau đó, Y Nhân nhìn thấy người đứng trước Bùi Nhược Trần – cũng là người đang đứng bên cạnh cô.

Cô cả kinh nhảy dựng, vội vàng nhảy lên phía trước.

Cô nhìn thấy Bùi Lâm Phổ.

Bùi Lâm Phổ toàn thân đầy máu, trên mặt còn nở nụ cười, nhưng dĩ nhiên là đã tắt thở rồi.

Toàn thân ông cắm đầy băng châm, chính là băng châm đã tập kích bọn Y Nhân lúc mới vào đường hầm.

Nhưng mà, quỷ dị nhất không phải là cái chết thê thảm của ông, mà là nụ cười tươi tắn trên gương mặt ông.

Là nụ cười thỏa mãn, giống như đã khao khát từ rất lâu rồi, gắn trên thân thể này, có vẻ hết sức đáng sợ.

"Phu nhân! Phu nhân, nàng quả nhiên không có chết!" Y Nhân bị kinh hồn còn chưa chấn định, bên cạnh đã vang lên một tiếng hét to.

Y Nhân còn chưa kịp quay đầu lại nhìn đã bị một người chặt chẽ ôm lấy chân.

Y Nhân cuống quýt cúi đầu. Phủ phục dưới chân cô, chính là Vũ gia.

"Phu nhân, nàng rốt cuộc vẫn còn sống. Rốt cuộc… rốt cuộc…" Vũ gia khóc không thành tiếng, nước mắt tung hoành trên khuôn mặt chằng chịt nếp nhăn.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ông một hồi. Dư quang miết tới nơi mình vừa xâm nhập, bỗng nhiên hiểu ra.

Cô đã phá vách tường mà vào.

Trên vách tường bị tàn phá kia, chính là một bức họa nữ tử trông rất sống động.

Xinh đẹp, huyễn hoặc nhưng cũng rất chân thực. Ánh mắt mị hoặc, chỉ cần liếc nhìn một cái liền có cảm giác tâm động tinh diêu.

Đúng là Tức phu nhân.

Cô đã chui ra từ sau bức họa kia, tựa như Tức phu nhân sống lại.

Vũ gia vốn đã điên khùng, vừa thấy cảnh này liền tưởng Y Nhân là phu nhân sùng kính của mình.

Mà phía trước bức họa, còn có một bức phù điêu đang nằm đó. (Phù điêu: hình được điêu khắc nổi)

Người trần truồng, thân thể như ngọc, mặt mày quen thuộc, cũng chính là Tức phu nhân.

Tức phu nhân trần truồng, cứ như vậy mà bị khắc trên mặt đất. Vòng eo hết sức nhỏ nhắn. Hai chân thẳng thắn tròn trịa. Bộ ngực ngạo nghễ vểnh cao. Khuôn mặt hơi hếch lên, hiện rõ vẻ bình yên. Nhưng vẻ hoàn toàn yên bình đó, trong tình cảnh lộ liễu như thế này, tạo ra một lực hấp dẫn trí mạng.

Nàng chính là thiên sứ lạc vào trần thế.

Mà thiên sứ này, không phải dùng để che chở, mà là dùng để chà đạp.

Tất cả nam nhân nhìn thấy cảnh tượng này đều muốn chà đạp nàng, hung hăng chiếm đoạt nàng, sùng bái nàng, giết nàng, bảo vệ nàng, cung phụng nàng…

Còn nàng trước sau vẫn cứ bình yên.

Bùi Lâm Phổ cứ như vậy gục bên cạnh phù điêu, toàn thân đầy băng châm, trên mặt mỉm cười.

Tay ông đặt trên nơi bí ẩn nhất của bức phù điêu.

Y Nhân bỗng nhiên hiểu được vì sao ông lại cười.

Đã nhiều năm như vậy rồi, bất luận là lúc trước theo hầu hay là về sau phản bội, thậm chí còn có mười mấy năm không cố ý quên lãng, đều vẫn nguyên vẹn một khát vọng.

Bùi Lâm Phổ khao khát nàng, khao khát có được vị chủ nhân như thiên thần này.

Ông yêu nàng.

Trong một khắc cuối cùng của sinh mệnh, ông đã khinh nhờn nàng. Vì thế, khởi động cơ quan. Quyền thần hiển hách nhất của Thiên Triều đã chết bởi một cơ quan nhạy cảm nhất. Trước lúc đó, hẳn là ông đã nhìn thấy băng châm.

Băng châm rõ ràng như thế, cứ trắng trợn như vậy gắn trên mặt ông, nói cho những người tiếp cận: Sắc tức là đao.

To be, or not to be.

Đây chính là sự lựa chọn của mọi người.

Tiếng kêu của Bùi Nhược Trần, rốt cuộc là muốn ngăn cản cha mình.

Chỉ có điều, Bùi Lâm Phổ đã hành động trước rồi.

Liều cả tính mạng dưới vạn châm cực kỳ đau khổ, cũng phải sờ được một chút, thỏa mãn nỗi khát vọng từng ngày từng đêm vẫn luôn ám ảnh.

Vạn châm thấu xương, ông nở nụ cười, còn vẻ mặt của Tức phu nhân vẫn là bình yên

Bao nhiêu cạm bẫy đoạn tuyệt,

… hay nói cách khác, bao nhiêu giao dịch thảm thiết.

Y Nhân nói không ra lời, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng. Vũ gia vẫn ôm chặt hai chân Y Nhân, không ngừng cọ mặt vào ống quần của cô giống như con chó nhỏ tìm lại được chủ nhân.

"Vũ gia…" Y Nhân hơi khó chịu, cô cúi đầu ngăn cản ông.

Vũ gia ngẩng mặt lên, mìm cười lấy lòng, nói: "Phu nhân, ta là Tiểu Vũ của nàng đây. Tiểu Vũ mà, phu nhân gọi ta là Vũ gia, có phải vẫn còn tức giận Tiểu Vũ? Tiểu Vũ một mình giết hại tù binh, là Tiểu Vũ không đúng…"

"Vũ gia…"

"Phu nhân, nàng nhất định rất giận Tiểu Vũ! Ô ô ô!" Vũ gia đột nhiên gào khóc.

Y Nhân nhanh chóng thay đổi cách xưng hô, "Tiểu Vũ!"

Vũ gia lúc này mới ngưng khóc, lại cười, tiếp tục nhìn cô lấy lòng, tha thiết hỏi: "Phu nhân có gì căn dặn?"

"Ơ…" Y Nhân nghĩ nghĩ, cẩn thận nói: "Hạ Lan Tuyết đang ở đường hầm trên mặt đất. Ngươi đến đưa hắn đi ra ngoài, bảo vệ hắn cẩn thận, được chứ?"

"Mệnh lệnh của phu nhân, Tiểu Vũ vượt lửa băng sông cũng không chối từ!" Vũ gia nhảy dựng lên, cũng không để ý đến những người khác, lập tức đi ngay.

Ông đã hoàn toàn coi Y Nhân là chủ nhân của mình.

Đã nhập ma chướng, không thể thoát ra được.

Những người trong phòng đều đang trợn mắt há hốc mồm mà nhìn mọi chuyện biến hóa trước mắt. Mãi đến khi bóng dáng Vũ gia đã biến mất trong cái huyệt động mà Y Nhân vừa xuất hiện, mọi người mới chuyển lực chú ý lên người Y Nhân.

Chỉ có Bùi Nhược Trần, trước sau vẫn tựa như một thằng người gỗ, ngơ ngác nhìn cha của mình.

Hạ Lan Du đột nhiên đi tới trước mặt Bùi Nhược Trần, vung lên một cái tát.

"Ngươi đã có một phụ thân không có tiền đồ rồi, chẳng lẽ ngươi cũng định vứt bỏ hết tiền đồ hay sao!"

Chuyện này thật đáng xấu hổ, khiến cho khuôn mặt Hạ Lan Du không có chút ánh sáng.

Đặc biệt, tất cả mọi chuyện lại xảy ra trước mặt Viêm Hàn, Hạ Lan Du cảm thấy bị tổn thương nghiêm trọng.

Sau khi Hạ Lan Du lôi kéo Y Nhân rời khỏi, chỉ hơi bất cẩn một chút mà đã để cho tiểu nha đầu đó chạy thoát. Chỉ trong chốc lát, nàng đã bị Viêm Hàn đuổi kịp. Hai người lẫn lộn đảo điên thế nào lại chạy đến nơi này, vừa vặn chứng kiến hành vi tự sát của Bùi Lâm Phổ.

Cùng với trạng thái điên khùng của ông trước khi tự sát.

Điều này làm cho Hạ Lan Du rất không thích, rất buồn bực – - Nàng vốn có thể khoe khoang với Viêm Hàn: Đây là tướng công của mình, cũng chính là con trai của Thừa tướng Thiên Triều. Gia thế hiển hách, lại còn thanh niên tài tuấn hơn cả Viêm Hàn một chút.

Nhưng sự thật thế nào?

Thừa tướng đã vậy, Bùi Nhược Trần lại cũng ngu ngơ như vậy.

Hạ Lan Du cảm thấy rất mất mặt, rất tức giận. Nàng vô cùng uất ức.

Một cái tát oán hận đánh qua.

Bùi Nhược Trần chưa kịp hoàn hồn đã phải tiếp nhận một cái tát như trời giáng. Gương mặt vốn đã trắng như tờ giấy, giờ lại càng trắng như không còn chút máu. Trên gương mặt cũng nhất thời xuất hiện năm dấu tay đỏ ửng.

Tất cả mọi người lặng ngắt như tờ. Bùi Nhược Trần hơi hơi nghiêng đầu, chậm rãi nhìn lại Hạ Lan Du.

Vẻ mặt của hắn, không có chút biến hóa nào…

Bình tĩnh, thương xót, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Thần sắc xa lạ.

Bùi Nhược Trần xa lạ.

Hạ Lan Du đột nhiên cảm thấy hối hận về hành vi của mình. Nhưng tính tình kiêu ngạo bướng bỉnh lại bắt nàng phải thẳng tắp nhìn lại Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần thản nhiên hạ đôi mắt xuống.

Hắn lướt qua Hạ Lan Du, giống như không hề phát hiện ra nàng.

Hắn đi đến bên cạnh Y Nhân, quỳ rạp trước thi thể của phụ thân rồi cẩn thận nhổ từng cây băng châm ra khỏi thân thể Bùi Lâm Phổ.

Thái độ vô cùng thành kính, giống như đang làm một chuyện hết sức hệ trọng.

Y Nhân bỗng nhiên nước mắt lưng tròng.

Cô xoay người, từ phía sau hung hăng ôm lấy Bùi Nhược Trần, mặt áp lên bờ vai của hắn rồi chợt khóc lớn lên.

Ai cũng không rõ vì sao cô lại khóc.

Trong số những người ở đây, cô chính là người râu ria nhất.

Nhưng cô không chỉ có khóc, mà còn khóc rất thương tâm. Nước mắt rầm rập rơi như mưa, làm ướt đẫm áo Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần tuy còn chưa quay đầu lại nhưng hơi thở lại đột nhiên nghẹn ngào.

Y Nhân vì hắn mà khóc.

Đơn giản chỉ vì hắn khóc không được.

Vì thế, cô đã khóc thay cho hắn.

Trong lúc hắn hoàn toàn không có lối thoát, cô đã vì hắn mở ra một cửa sổ, không để hắn bị ngạt thở, không để hắn tuyệt vọng.

Hành động này, Viêm Hàn cũng hiểu.

Vẻ mặt Viêm Hàn xẹt qua một tia ôn nhu, ôn nhu cùng thưởng thức, thương thức lại thương tiếc.

Hạ Lan Du lại cảm thấy không thú vị chút nào.

Nàng đi qua, đang định kéo Y Nhân đứng dậy, nhưng cánh tay vừa mới vương ra lại bị một bàn tay mạnh mẽ khổng lồ ngăn cấm.

Hạ Lan Du ngẩng đầu, là Viêm Hàn.

Viêm Hàn nhẹ nhàng bâng quơ đẩy tay Hạ Lan Du ra, sau đó đi đến trước mặt Y Nhân – lúc này đã khóc lóc vô cùng đau khổ. Nhìn nước mắt đã ướt đẫm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Viêm Hàn thất vọng đau khổ. Hắn dùng sức khiêng cô vác lên vai.

Y Nhân nho nhỏ bị Viêm Hàn cao lớn khiêng đi, tựa như gà con bị diều hâu quắp đi vậy.

Tiếng khóc của Y Nhân cũng bởi vì hơi thở không thông mà trở nên đứt quãng.

"Bùi Nhược Trần, hẹn gặp lại." Hắn bỏ lại một câu, sau đó xoay người bước đi.

Lúc này mà rời đi đã là nhân từ đối với Bùi Nhược Trần rồi.

Viêm Hàn hiểu được thế nào là tôn trọng đối thủ.

Trong phòng, chỉ còn lại Bùi Nhược Trần đang quỳ và Hạ Lan Du đang đứng, còn có Bùi Lâm Phổ nằm đó.

Ngôi mộ của Tức phu nhân còn chưa hoàn toàn được mở ra.

Nhưng màn kịch đầu đã náo loạn, che phủ.

"Thả ta xuống." Chờ Viêm Hàn đi ra đến con đường lát gạch, Y Nhân đấm tay vào người hắn, buồn bã nói.

Vì thế, Viêm Hàn thả cô xuống, nhìn cô.

"Không biết vì sao mà vừa rồi, lúc nàng chui ra từ trong bức họa của Tức phu nhân, ta chợt có một ảo giác: Y Nhân, nàng và Tức phu nhân có chung một nhịp thở. Các ngươi khẳng định có một mối liên hệ tất nhiên. Chỉ có điều, ta đoán không ra là liên hệ gì." Viêm Hàn nhìn cô, lo lắng nói: "Bà ta không có kết quả tốt. Y Nhân, ta hy vọng nàng vĩnh viễn cũng không có quan hệ gì với bà ta."

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cũng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 2: CUỘC SỐNG CỦA Y NHÂN Ở VIÊM QUỐC

Có quan hệ với Tức phu nhân sao?

Có lẽ nào.

Y Nhân nhớ đến giấc mộng kia, nhớ đến bóng người bi thương mông lung ở bên bờ đối diện. Tà áo tung bay, rõ ràng, chính là hình dáng của Tức phu nhân.

Chỉ có điều, cụ thể là liên hệ thế nào, Y Nhân cũng nghĩ không ra.

Những gì không nghĩ ra, bình thường cô cũng không nghĩ tiếp nữa – Dù sao thì một ngày nào đó, mọi chuyện đều sẽ nước chảy thành sông mà thôi.

"Theo ta về Viêm Quốc đi. Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta thì chẳng cần phải sợ hãi nữa. Cho dù thật sự có liên hệ gì, lời nguyền gì, ta cũng sẽ không để cho nó xảy ra!" Viêm Hàn bỗng nhiên ngạo nghễ nói: "Nàng cũng sẽ là nữ nhân duy nhất của ta. Ta cũng sẽ không để nàng phải chịu một chút thiệt thòi nào. Như vậy có đủ hay chưa?"

Xét về thân phận, Viêm Hàn không có khả năng sắc phong Y Nhân làm hoàng hậu. Cho nên, điều hắn có thể hứa hẹn chính là, nàng sẽ là nữ nhân duy nhất.

Đây cũng là một lời hứa hẹn rất lớn.

Y Nhân lại không lên tiếng, cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Viêm Hàn nhìn sắc mặt của cô, bồi thêm một câu: "Đợi đến khi ta thật sự nắm quyền, chắc chắn sẽ phong nàng làm hậu, nhưng nàng phải chờ ta thêm vài năm. Y Nhân, lời ta nói, luôn luôn có thể làm được."

Thật sự nắm quyền, đó chính là chiếm lĩnh Thiên Triều. Đến lúc đó, sẽ không bởi vì thân phận đặc thù của Y Nhân mà khiến cho binh sĩ Viêm Quốc có gì kiêng kị.

Còn nếu giờ phút này mà phong một tiểu phi tử của Tiêu Dao Vương Thiên Triều làm hậu, chỉ sợ rằng sẽ bị dân chúng phê bình kín đáo.

Y Nhân nâng mắt lên, nhẹ giọng nói: "Ta tin tưởng ngươi có thể làm được. Chỉ có điều…"

"Có điều cái gì?" Viêm Hàn vội hỏi.

"Chỉ có điều, ta không muốn trở thành người duy nhất của ngươi lắm." Y Nhân thản nhiên nói, "Hơn nữa, ta đã đồng ý với người khác rồi. Đồng ý để người đó nuôi ta."

"Người khác đó, là Hạ Lan Tuyết sao?" Tuấn mắt của Viêm Hàn nhướng lên nhìn cô, trầm giọng hỏi.

"Phải, là A Tuyết." Y Nhân gật đầu nói: "Không biết Vũ gia có cứu được anh ấy ra hay không…"

"Hắn hẳn là đã đi rồi." Viêm Hàn không trách cứ cô, chỉ nói, "Dịch Kiếm không còn canh giữ ở đại sảnh, chứng tỏ hắn đã theo chủ nhân của mình bỏ đi rồi. Y Nhân, hắn lại bỏ quên nàng."

"Không đúng." Y Nhân lắc đầu nói, "Ta tin tưởng, lần này không phải là do hắn cố ý."

Nói chung, Hạ Lan Tuyết đối với cô thân thiết, chân thật là thực.

Người không phải là cỏ cây. Là thật là giả, chỉ cần dụng tâm cảm nhận là có thể biết được. Lẽ nào lại không có cảm giác?

Viêm Hàn hít sâu vào một hơi, nhìn thẳng vào mắt Y Nhân, gằn từng tiếng hỏi: "Nàng vì cái gì mà tin tưởng hắn? Y Nhân, nàng không phải đã thích hắn rồi chứ?"

Y Nhân chớp mắt mấy cái, đương nhiên trả lời, "Ta cũng tin tưởng ngươi mà."

Khi Hạ Lan Du vu cáo hãm hại Viêm Hàn, Y Nhân tuy rằng rất thắc mắc về vết thương trên người của Hạ Lan Du, nhưng không hề hoài nghi ý tứ của Viêm Hàn chút nào.

Tin tưởng một người, có đôi khi, không hề có liên quan gì đến chuyện có thích người đó hay không.

Viêm Hàn lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đồng thời vừa xả hơi, hắn lại phát hiện: Vừa rồi khi hỏi vấn đề kia, mình đã lo lắng đề phòng biết bao nhiêu.

Lo Lắng Y Nhân cứ như vậy không hề để ý mà nói cho hắn biết: Nàng đã yêu Hạ Lan Tuyết rồi.

Một người con gái như Y Nhân, đại khái sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ.

Cho nên, đáp án này của Y Nhân tuy rằng mơ hồ, lại khiến cho Viêm Hàn có chút an tâm.

Hắn cùng Hạ Lan Tuyết có cùng một cơ hội như nhau. Chỉ có điều, hắn có thể cho Y Nhân, còn Hạ Lan Tuyết lại không thể.

Hơn nữa…

Hiện tại, lúc này, giờ phút này, Y Nhân đang ở bên cạnh hắn.

"Bất kể thế nào, nàng cứ theo ta về Viêm Quốc trước đi đã." Viêm Hàn cố ý nói sơ sài, "Hạ Lan Tuyết bây giờ đang là trọng phạm của Thiên Triều, hành tung sẽ càng ngày càng mơ hồ. Một cô bé như nàng, rất khó tìm được hắn. Trước cứ theo ta về, ta sẽ sai người hỏi thăm tin tức của hắn. Thế nào?"

Câu nói này, hắn nói rất đường hoàng, nhưng Viêm Hành hiểu được, đây chính là lừa phỉnh một cách trắng trợn.

Y Nhân đáng thương này giống như một con tiểu bạch thỏ, trầm ngâm một lát, cảm thấy lời đề nghị này cũng rất tốt.

Cho nên, cô gật gật đầu, ngửa mặt lên cười híp mắt, nói: "Cứ làm phiền ngươi hoài."

"Đừng khách khí, ta vui khi bị nàng làm phiền." Viêm Hàn lúc này mới hoàn toàn yên tâm, một lần nữa ôm Y Nhân đưa ra ngoài.

Lúc đi ngang qua đại sảnh, ngoại trừ những dấu chân thì không có lấy một bóng người. Giống như chưa bao giờ có người nào đến đây.

Điêu khắc dưới nền đất vẫn như trước.

Khi cùng Y Nhân đi đến cửa, Viêm Hàn lại liếc mắt nhìn một cái. Con đường lát gạch thật sâu. Bên trong chôn giấu bí mật, ngay cả da lông cũng chưa từng được khai quật.

Bọn hắn chính là đã bị bề ngoài lòe loẹt mê hoặc mất nửa ngày. Vì thế mà phải trải qua sinh tử, nhưng đằng sâu trong ngôi mộ kia, vẫn đang là tiếng cười của Tức phu nhân lạnh lùng thờ ơ.

Trong mật tín của phụ vương, có một lời bình dành cho ngôi mộ này, chính là: Sâu không lường được.

Hắn không đo lường được chiều sâu của nó, cũng không còn có thể lấy được chí tôn đồ mà mọi người ngấp nghé bấy lâu. Chỉ có điều, nhờ vậy mà gặp được Y Nhân, thế cũng đủ rồi.

Viêm Hàn quay đầu lại, cười cười với Y Nhân đang ở bên cạnh. Sau đó, cũng không quay đầu lại nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Ngôi mộ phía sau, vẫn là một sức hấp dẫn vĩnh hằng. Chỉ có điều, trải qua chuyện này, có lẽ nó lại sẽ có thêm vài năm phẳng lặng.

Nằm ở chỗ sâu cùng của Bacamaha, lẳng lặng chờ đợi người mà bà chờ đợi cuối cùng.

Bọn họ đi chưa được bao lâu, liền gặp được hai thị vệ của Viêm Hàn ở phía trước. Thì ra trước khi tiến vào mộ, Viêm Hàn đã căn dặn hai người canh giữ ở một chỗ bí mật bên ngoài, để có thể rời đi bất cứ lúc nào.

_____ *** _____

Ba ngày sau, Y Nhân đã đến Viêm Quốc.

Đất nước Viêm Quốc là một quốc gia như thế nào?

Vấn đề này, Y Nhân trả lời rất đơn giản: Là một nơi đầy những cơn gió lớn dọa người, không khí vĩnh viễn khô mát.

So sánh với sự tao nhã, nhẹ nhàng của Thiên Triều thì Viêm Quốc lại là một đất nước thê lương, rộng lớn, mênh mông vô bờ, vui vẻ thoải mái.

Cung điện của Viêm hàn tọa lạc trên một mảnh đất ở chính giữa Viêm Quốc, cũng là thủ đô của Viêm Quốc – Cách Mộc.

Lướt qua bức tường cung điện màu đỏ, là có thể nhìn thấy những mái hiên tầng tầng lớp lớp. Trên mái hiên có một giọt sương sớm còn đọng lại đêm qua, đọng lại, đọng lại, bành trước, rốt cuộc… rốt cuộc rơi xuống.

Một đôi giầy thêu bước đến nơi giọt sương rơi xuống. Là một cung nữ mặc quần áo màu xanh thắm, đang cầm một bình nước trong, rón ra rón rén đi vào trong phòng. Đi tới bên ngoài thính phòng, cũng có một cung nữ đứng sừng sững ở bên cạnh màn che.

Cung nữ bưng nước vì thế đi đến bên cạnh cung nữ đang đứng thẳng kia, hỏi: "Y cô nương đã dậy chưa?"

Lập cung nữ cười nói: "Còn chưa đâu."

Cung nữ kia vì thế che miệng mà cười: "Làm sao bây giờ, Vương thượng đang chờ Y cô nương cùng dùng cơm."

"Ây da, ngày nào mà chẳng phải đến sau trưa mới có thể ăn xong bữa sáng." Lập cung nữ không kinh sợ gì khi thấy chuyện quái dị, nói: "Vương thượng đã căn dặn chúng ta không được gọi cô nương ấy dậy. Ngươi cứ ở chờ ở bên ngoài đi."

Hai người hạ giọng, khẽ khàng bước cách ngoài màn che.

Người nằm phía sau màn che khẽ chuyển mình, chép miệng, tiếp tục ngủ bất diệc nhạc hồ*.

Hoàn toàn không có khuôn mặt ngủ nướng, bởi vì một giấc mộng đẹp mà lộ ra nụ cười ngây ngô.

Cuộc sống gần đây đối với Y Nhân mà nói, đúng là tuyệt vời như thần tiên.

Mỗi ngày được ngủ thẳng giấc, tự nhiên mà tỉnh. Sau khi thức dậy, đều có người đến hầu hạ rửa mặt, mặc quần áo. Y Nhân chỉ cần mơ mơ màng màng đứng đó, tùy ý cho các nàng đùa nghịch.

Chờ cho các nàng rốt cuộc đùa nghịch xong xuôi, Y Nhân hé mở đôi mắt ngái ngủ, mông lung nhìn ngắm mình trong gương với vẻ tượng trưng: Một chiếc áo nho nhỏ màu lam, đai lưng màu vàng, váy dài màu lam, bên trên đính kim tuyến. Tóc buộc thành một búi tóc trên đỉnh đầu, sau đó để lại hai lọn tóc thả tự nhiên xuống hai bờ vai. Thoạt nhìn giống như làn suối mát chảy ra từ ngọn núi xanh.

Nhưng Y Nhân chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn một cái, cảm thấy hình ảnh trong gương vừa lạ vừa quen.

Dù sao cũng không quan hệ gì đến mình.

Sau đó, còn có cung nữ đến, dìu cô đến một đại sảnh đỏ thẫm. Giữa đại sảnh có một cái bàn cực đại, lớn đến mức dọa người. Trên bàn, tất cả đều là những món sơn hào mỹ vị làm cho Y Nhân thèm nhỏ dãi.

Bên kia bàn, Viêm Hàn mặc một thân cẩm nao màu đen, đường biên áo nạm vàng. Hắn buông tấu chương trong tay xuống, cười hỏi: "Dậy rồi à?"

Y Nhân gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hương thơm tỏa ra từng chặp, sớm đã mời gọi cô đến mức run tay.

Cung nữ hầu hạ bên người cũng đã chuẩn bị xong, nhanh nhẹn đưa qua. Một chén đầy ắp món ăn mà nãy giờ Y Nhân ngắm nghía nhiều nhất được đặt xuống trước mặt cô – - Bảnh lĩnh quan sát sắc sảo đó cũng làm cho Y Nhân rất thích thú.

Bình thường, chỉ cần cô muốn ăn món gì, cơ bản là không cần phải lên tiếng cũng có thể lập tức ăn được.

Mà những món ăn này, luôn không giống như ở bên ngoài, ngon đến mức không biết dùng từ gì để hình dung được.

Y Nhân có chút lâng lâng. Đây quả thật là cuộc sống lý tưởng của cô, thậm chí còn vượt qua cả lý tưởng.

Cho nên, cô không chú ý đến: Một bàn đồ ăn này, không biết đã được hâm đi hâm lại bao nhiêu lần, không biết đã được dọn lên bao nhiêu lâu.

Cũng không hề chú ý đến, Viêm Hàn bình thường vẫn hay động đũa chậm hơn cô. Hắn chỉ lấy bàn tay úp má, lẳng lặng, lẳng lặng mà nhìn cô.

Đến khi Y Nhân ăn no, cô buông đũa, sau đó nhìn Viêm Hàn, cười híp mắt, thành khẩn nói: "Ăn ngon quá."

"Thích không?" Viêm Hàn cũng cười híp mắt nhìn cô, quả thật còn vui vẻ hơn cả mình ăn, "Nàng thích ăn gà, ta đặc biệt cố ý phái người đi Thành Xuyên ở tận vùng núi sâu tìm về mấy con chim trĩ. Chim trĩ ở Thành Xuyên, bởi vì hàng năm đều uống nước đá của Thành Xuyên nên so với giống gà bình

thường, thịt càng ngon hơn.”

“Quả nhiên ngon thật đó.” Y Nhân gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Cô cũng rất nhanh chuyển lực chú ý, “Mấy duẩn tử này cũng ăn rất ngon.”

Một bộ dáng vô tâm không liên can.

Viêm Hàn cười, không nói gì thêm.

Y Nhân vì thế cúi đầu, cắn cái thìa, hình như đang muốn ăn canh.

Chỉ có điều, ánh mắt cô lại trộm nhìn lên trên. Sau khi trở về, Viêm Hàn hình như đã thay đổi rất nhiều. Lúc gặp hắn giữa trốn giang hồ, Viêm Hàn mặc dù có khí phách, như cũng không có vương khí như vậy.

Ngưng trọng, chuyên chú, lúc hắn xem tấu chương, diễn cảm trên mặt rất nghiêm túc. Một diễn cảm mà Y Nhân hoàn toàn xa lạ.

Bộ lễ phục màu đen với đường viền kim tuyến rất vừa người. Trong bộ lễ phục này, Viêm Hàn như một ngọn núi với những vách núi thẳng đứng chạm đến muôn tầng mây đang liếc mắt nhìn trời đất, tôn quý vô cùng.

Màu đen kia, chẳng những không làm sắc mặt Viêm Hàn trở nên ảm đạm, ngược lại, nó càng làm tăng lên ánh sáng đặc biệt trên khuôn mặt hắn, khiến cho người ta không thể không ngưỡng mộ.

Y Nhân rất nhanh chóng thu hồi ánh mắt, húp sùm sụp món canh không biết được nấu từ thứ gì.

Hương vị rất ngon. Có lẽ cũng đã tiêu tốn rất nhiều tâm tư.

Nhưng Y Nhân không muốn hỏi, cũng không dám hỏi.

Mãi đến khi cô uống xong ngụm canh cuối cùng, cô vừa nuốt canh vừa hỏi: “Ơ… tìm được A Tuyết chưa?”

Những ngón tay đang gác đặt lên bàn của Viêm Hàn thoáng cứng đờ. Sau đó, hắn thản nhiên trả lời. “Vẫn chưa.”

Ghi chú:

*Bất diệc nhạc hồ: trích trong sách Luận ngữ: Tử nói, học nhi thời tập chi, bất diệc thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uấn, bất diệc quân tử hồ. (Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đấy là người đức hạnh.)

Y Nhân lại ‘Ờ’ một tiếng, sau đó nhẹ nhàng buông chén, đứng lên, cười híp mắt nói: “Ta no rồi.”

Ăn no, muốn đến hoa viên phơi nắng, phơi nắng xong lại ngủ trưa. Cuộc sống hàng ngày cứ như vậy mà lặp đi lại lại, u mê, biếng nhác.

“Được.” Viêm Hàn cũng cười cười.

Chỉ có điều, lúc Y Nhân xoay người, Viêm Hàn đột nhiên khom người.

Khuôn mặt vô cùng tuấn lãng kia đột nhiên phóng lớn đến trước mặt Y Nhân.

Y Nhân theo bản năng, lui về phía sau một bước, tim cũng tạm ngừng đập.

Viêm Hàn lại vươn ngón tay chạm lên khóe môi cô, lau đi vết nước canh còn dính trên mép.

“Ô uế.” Hắn cười yếu ớt rồi rời ra.

Y Nhân tạm yên lòng, tim cũng khôi phục lại nhịp đập bình thường.

“Ta đi đây…” Một lần nữa cô lại híp cười. Đang tính xoay người chuồn đi, nhưng ngay khi thân thể vừa với động thì đánh tay đột nhiên bị một người bắt lấy.

Viêm Hàn dồn lực cánh tay, Y Nhân thoáng chút lảo đảo, lại ngã dúi vào bên cạnh hắn.

Cô từ ngã ngửa ra sau. Cánh tay của Viêm Hàn đã đặt lên eo đỡ cô lại. Cô kinh hồn chưa dứt, ngửa mặt lên nhìn Viêm Hàn.

Ánh mắt Viêm Hàn đã không còn vẻ bình tĩnh như lúc nãy nữa.

Ánh mắt gợn sóng quay cuồng.

"Y Nhân." Hắn cố gắng áp lực đè thanh, muốn tỏ ra bình tĩnh thờ ơ như trước nhưng rốt cuộc vẫn không làm được.

Viêm Hàn cảm nhận sâu sắc sự thất bại.

"Y Nhân." Hắn lặp lại, gọi tên cô. Tiếng trước tiếng sau giống như ở trong hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau, âm điệu khác nhau. Bất đắc dĩ đến cực điểm, mãnh liệt đến cực điểm.

"Y Nhân, đã gần nửa tháng qua, vì sao nàng vẫn không chịu chấp nhận sự tồn tại của ta?" Viêm Hàn rốt cuộc nhịn không được, mở miệng hỏi vấn đề này.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ vô tội, đáp: "Ta đang nhìn ngươi mà."

"Nàng có hiểu ta đang nói cái gì không?" Viêm Hàn đỡ cô đứng dậy, sau đó ôm lấy hai vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói: "Luôn vào những lúc nhận thấy ta rất tốt lại cố ý hỏi về Hạ Lan Tuyết. Nàng nghĩ rằng ta và nàng không hiểu sao?"

"Ơ…" Y Nhân léo ra, chuyển dời ánh mắt.

Viêm Hàn thấy thế, trong lòng càng đau.

Hắn không muốn chỉ vì cái trước mắt. Lúc trước đưa Y Nhân về đây cũng không tính toán sẽ bắt buộc cô.

Hắn đối đãi tốt với cô, cũng là cam tâm tình nguyện, cũng không yêu cầu sẽ được cô hồi báo.

Hắn thích nhìn thấy Y Nhân ngây ngốc ngẩn người dưới ánh mặt trời.

Hắn thích nhìn thấy Y Nhân lăn qua lăn lại trên chiếc giường thật rộng lớn, vui mừng tựa như con chó nhỏ bắt được cục xương.

Hắn thích nhìn thấy Y Nhân chèm chẹp nhai cắn mỹ thực, nhìn thấy vẻ mặt đầy hưởng thụ của cô.

Chỉ có điều, hắn cũng nhận thấy được, Y Nhân đang cố ý né tránh.

Cô sẽ lễ phép nói cám ơn, sẽ không cố ý mà né tránh, không muốn chấp nhận điểm tốt của hắn, sẽ vào những lúc sắp bị hắn làm cho cảm động mà nhắc đến Hạ Lan Tuyết.

Viêm Hàn không phải là kẻ ngốc.

Hắn có thể chờ, nhưng hắn cần Y Nhân cho hắn một cơ hội công bằng.

"Bên ngoài, ánh mặt trời sáng lạn quá ha." Y Nhân nghiêng nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa, thình lình thốt lên một câu.

Viêm Hàn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lập tức cười khổ, buông hai tay đang nắm lấy vai Y Nhân ra.

"Ta đã sai người mắc một cái dây đu trong hoa viên." Hắn rất nhanh thu gom tâm tình, một lần nữa trở nên dịu dàng ôn hòa.

"A, cám ơn." Y Nhân liên tục gật gật đầu không ngừng, cười cười với hắn. Sau đó xoay người, vui vẻ rời đi.

Viêm Hàn chỉ kịp bắt giữ lấy vẻ tươi cười như áng mây hồng kia, vừa thoát khỏi ngơ ngẩn thì Y Nhân đã bỏ đi mất dạng.

Hắn lại cười khổ, cũng chỉ còn biết cười khổ.

Cô tựa hồ như cái gì cũng không biết.

Lại tựa hồ như cái gì cũng biết.

Cho dù sớm chiều gặp mặt, hắn vẫn như cũ, không có cách gì nắm chắc được cô.

Hơn nữa, càng ngày càng không thể nắm chắc.

Cô vẫn có vẻ thỏa mãn như vậy. Cũng bởi vì rất dễ dàng thỏa mãn nên hắn không biết mình còn có thể cho cô được cái gì.

Viêm Hàn ngồi xuống, nhìn đống hỗn độn trên bàn. Bàn tay vươn ra phía trước tìm tòi, nắm lấy đôi đũa Y Nhân vừa sử dụng, xiết chặt trong lòng bàn tay, vuốt ve.

"Có tin tức gì của Hạ Lan Tuyết không?" Hắn trầm giọng hỏi, chưa hề quay đầu lại.

"Vẫn chưa có. Hạ Lan Tuyết thật giống như biến mất vào hư không vậy. Cho dù là mật thám Thiên Triều cũng không thể tra ra tung tích của hắn." Phía

sau có người thấp giọng trả lời.

"Hắn có sao không nhỉ?" Viêm Hàn duỗi thẳng ngón giữa, chạm vào đầu đũa.

Trên mặt thoáng như có vẻ ướt át, dường như đang chạm đến cánh môi của Y Nhân.

Thần sắc của hắn buồn bã, cũng không hỏi tiếp gì nữa.

Người đứng phía sau lại từng bước tiến lên, quỳ rạp xuống đất, ngẩng đầu, lời nói thấm thía: "Vương thượng, Y cô nương vô tâm vô phế ở lại trong cung, đã có rất nhiều người kín đáo phê bình. Nếu Vương thượng có dự tính muốn thu nhận nàng làm phi, giữ lại trong cung thì đó vốn không phải là đại sự, cần gì phải kéo dài trì hoãn mãi?"

"Ta muốn nàng cam tâm tình nguyện." Viêm Hàn thản nhiên trả lời, vẫn không quay đầu lại.

"Vương thượng…" Người phía sau thoáng dừng, giống như đang hạ quyết tâm, đột nhiên ngữ điệu thay đổi, dị thường thận trọng: "Vương thượng, không phải ngài luôn hỏi lão phu, năm đó chuyện giữa tiên đế và Tức phu nhân, rốt cuộc là như thế nào sao?"

Viêm Hàn lập tức dừng động tác, xoay người đi đến rồi dừng lại trước người kia, "Tiên sinh, ngươi nói cái gì?"

Người đang nói chuyện với hắn, chính là người ngày trước đã cải trang thành lão giả đi cùng Viêm Hàn đến Đại Tề.

Cũng chính là Đế sư của Viêm Hàn, là mưu thần đắc ý của Viêm Tử Hạo.

"Đúng vậy, lão phu nguyện ý nói ra. Tuy rằng nếu nói ra, sẽ tổn hại đến danh dự của tiên vương. Chỉ có điều… chỉ có điều lão phu thật sự, thật sự không muốn nhìn thấy Vương thượng giẫm lên vết xe đổ!" Lão giả nhìn Viêm Hàn, dị thường kiên quyết nói tiếp: "Vương thượng, nhìn Y cô nương hiện giờ, lão phu tựa như nhìn thấy lại Tức phu nhân của năm đó! Ngày ngày đêm đêm, lão phu đều vì Vương thượng mà lo lắng hãi hùng, cõi lòng đau đớn!"

Viêm Hàn giật giật mi mắt.

_____ *** _____

Phượng gia – Phượng Cửu.

Chính là chỗ ở của hắn, cố tình lấy tên là Lạc Phượng sơn trang.

Cái tên này vốn là một cái tên rất không may mắn. Người bình thường căn bản sẽ không làm như vậy. Nhưng bởi vì là Phượng Cửu, cho nên thế nhân lại cảm thấy điều đó là đương nhiên.

Nếu có một ngày nào đó, Phượng Cửu làm việc đúng theo lẽ thường, thì ngày đó có lẽ mặt trời sẽ mọc ở phía Tây mất thôi.

Vừa mới kết thúc một năm.

Nhưng Lạc Phượng sơn trang vẫn chưa tháo bỏ những chiếc đèn lồng màu đỏ.

Từng ngọn từng ngọn, treo đầy trên những nhánh cây trong đình viện, trên những lầu các khéo léo hoặc trong nhà thủy tạ và chòi nghỉ mát, rất là độc đáo.

Dưới đèn lồng, Phượng Cửu ngồi đu đưa trên chiếc xích đu trong viện. Thần sắc dày, đôi mắt lãnh đạm như sương khói nhợt nhạt híp lại, vừa đủ để nhìn thế giới thành một đường kẻ dài. Một đường sáng mông lung.

Cần gì phải thấy rõ ràng chứ?

"Phượng tiên sinh!" Phía sau truyền đến một tiếng gọi hổn hển.

Phượng Cửu thầm thở dài một tiếng.

Cảnh xuân tươi thắm a, vừa mới bị người nào đó phá hủy mất rồi.

Quả nhiên, chưa đầy bao lâu liền có một người nổi giận đùng đùng chạy đến trước mặt Phượng Cửu. Tư thế đứng thẳng tuy rằng cung kính nhưng giọng nói lại không hề lễ phép chút nào, "Phượng tiên sinh!"

Phượng Cửu bất đắc dĩ đành phải mở mắt ra. Nam tử trước mặt tuy rằng diện mạo tuấn lãng nhưng vẻ mặt kia giống như có ai đang thiếu nợ hắn xấp xỉ một nghìn lượng vậy.

"Dịch Kiếm à, ngươi đừng có gọi ta mãi như thế chứ?" Phượng Cửu ai thán nói: "Cái lỗ tai của ta, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị ngươi làm điếc mất thôi."

Dịch Kiếm nhất thời cùng quẫn, lập tức lại điều chỉnh đúng lý hợp tình. Hắn cúi người hành đại lễ với Phượng Cửu như để đền bù, nuốt cơn giận mà nói: "Phượng tiên sinh, mời ngài đến xem Vương gia một chút. Vương gia đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi. Nếu cứ như vậy, Dịch Kiếm chỉ sợ sẽ có gì bất

trắc…"

"Ngươi là thầy thuốc hay ta là thầy thuốc?" Ánh mắt Phượng Cửu vùn vụt phóng ra, rất không khách khí mà cắt ngang lời hắn.

Dịch Kiếm đứng thẳng dậy, thật trịnh trọng trả lời: "Tất nhiên Phượng tiên sinh là thầy thuốc."

"Đúng thế a. Đây là Lạc Phượng sơn trang của ta. Ta lại là thầy thuốc. Cho nên, nhờ ngươi cho ta một chút thanh tĩnh đi." Phượng Cửu thần tình bất đắc dĩ, thần sắc mệt mỏi, thản nhiên. Giống như rất lâu rồi chưa được ngủ ngon vậy.

Dịch Kiếm cắn môi, cúi đầu không đáp. Nhưng thân hình thì vẫn quật cường đứng chắn trước mặt Phượng Cửu.

Phượng Cửu cũng mặc kệ hắn, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ có điều, hắn chỉ nằm được một lúc, sau đó phát hiện, cảm giác bây giờ không còn thoải mái giống như lúc trước nữa.

Sức khỏe của Phượng Cửu không tốt, vốn rất sợ lạnh. Hiện giờ, không ít nhiệt lượng của ánh mặt trời ngày xuân đã bị thân hình cao lớn của Dịch Kiếm che kín, làm sao mà thoải mái nổi nữa.

Hắn chỉ có thể một lần nữa mở mắt, không thể làm gì hơn đành hít một hơi, sau đó đứng lên nói, "Đi thôi."

Dịch Kiếm ngẩn người, lập tức mừng rỡ, nhắm mắt làm cái đuôi, theo sát phía sau Phượng Cửu

Phương Cửu đi rất chậm. Dọc theo đường đi vẫn không quên trêu hoa nghịch cá.

Dịch Kiếm cũng không dám thúc giục, chỉ thành thành thật thật, im lặng theo sát phía sau, vẻ mặt lo lắng.

Phượng Cửu hiện tại đang đi trong hoa viên phía đông của Lạc Phượng sơn trang.

Sương phòng của Hạ Lan Tuyết lại ở phía nam của Lạc Phượng sơn trang.

Đường đến đó phải đi xuyên qua vô số hành lang, hắn cứ trêu hoa ghẹo liễu, lại bắt chuyện với vô số người trên đường. Cũng không biết đã đi mất bao nhiêu lâu, rốt cuộ, Phượng Cửu cũng chầm chập mò đến được cửa phòng của Hạ Lan Tuyết.

Dịch Kiếm sớm đã gấp đến độ đầu tóc muốn bốc khói.

Ngay vào lúc Phượng Cửu tính đẩy cửa sương phòng ta, tay hắn lại đột nhiên dừng lại.

Dịch Kiếm sôi gan.

Vương gia sống chết không rõ, đã đến đây được ba ngày ba đêm rồi, liên tục hôn mê. Vậy àm Phượng Cửu cũng làm như không nghe không thấy không hỏi. Cả ngày chỉ biết phơi nắng, uống trà, tự mình chơi cờ một mình. Quả thật vô tư liều mạng, giống hệt Y Nhân.

Đương nhiên Y Nhân sẽ không nhàm chán đến mức ngời chơi cờ một mình, đi ngủ còn có lý hơn.

Chỉ có điều, thái độ của Phượng Cửu, thật sự đã làm cho Dịch Kiếm sốt ruột.

Hiện tại, hắn rốt cuộc đã chịu đến xem Vương gia, lại cứ đứng mãi ở cửa làm như khó khăn lắm vậy. Sao mà không làm cho Dịch Kiếm phát điên cho được!

"Phượng tiên sinh…" Dịch Kiếm thử kêu một tiếng.

Phượng Cửu chậm rì rì, xoay người, sau đó không chút để ý mà nói: "Hình như tới giờ ăn cơm trưa rồi, không bằng ăn cơm trước đã nhỉ?"

"Phượng tiên sinh!" Dịch Kiếm chỉ muốn đánh người.

"Vũ gia, ngươi có đói bụng không?" Phượng Cửu không để ý đến hắn, vẫn nhàn nhạt, chậm rãi hỏi.

"Vũ gia, ngươi có đói bụng không?" Phượng Cửu không để ý gì đến Dịch Kiếm, vẫn với vẻ mặt thờ ơ, chậm rãi hỏi.

Dịch Kiếm giật mình, không hiểu thế nào, nhìn Phượng Cửu.

"Nói đến cũng thấy hơi đói bụng." Phía sau lưng Dịch Kiếm bỗng truyền đến một giọng nói già nua mà khờ dại.

Dịch Kiếm lập tức quay đầu lại, khiếp sợ mà nhìn người như vừa mới chui lên từ trong đất bằng.

Đầu tóc rối bù, áo quần rách rưới, khuôn mặt đầy những khe rãnh của năm tháng – Đích thực là Vũ gia.

"Ngươi vì sao… vì sao vẫn còn ở đây!" Dịch Kiếm rõ ràng nhớ rõ: Lúc trước, sau khi nhìn thấy Vũ gia mang Hạ Lan Tuyết đang hấp hối từ trong mộ đi

ra, mình đã rất vất vả mới đuổi kịp bọn hắn, lại rất vất vả mới đánh Vũ gia đi khỏi để cứu Vương gia mang về. Sau đó ra roi thúc ngựa, chạy đến Lạc Phượng sơn trang.

Vì sao hắn lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ, từ đầu đến cuối, Vũ gia đều không hề rời đi?

Dịch Kiếm cố gắng hồi tưởng lại tình hình lúc giải cứu Vương gia trở về. Quả thật cũng có điểm cổ quái. Hắn vốn không phải là địch thủ của Vũ gia, không ngờ Vũ gia lại ngưng công kích hắn, làm bộ tự hỏi một hồi, sau đó xoay người bỏ đi.

Hóa ra, đó chỉ là tư thế giả vờ.

Dịch Kiếm âm thầm tự trách. Chẳng lẽ mình càng ngày càng vô dụng?

"Không cần tự trách." Phượng Cửu giống như nhìn thấy được tâm tư của Dịch Kiếm, chầm chập bước đến trước mặt Dịch Kiếm, đưa tay vỗ vỗ bờ vai hắn. Thấm thía nói: "Chàng trai trẻ, võ công thua kém Vũ gia, là chuyện rất đương nhiên mà."

Dịch Kiếm mấp máy miệng nhưng lại không nói tiếp.

"Ngươi cũng không cần phải khẩn trương." Nhận thấy thủ hạ đang co rút thân mình từng cơn, tốc độ nói chuyện của Phượng Cửu rốt cuộc nhanh lên một ít, giải thích: "Mấy ngày nay sở dĩ ta không đến thăm Vương gia, đó là không muốn quấy rầy Vũ gia trị thương cho Vương gia."

"Vũ gia trị thương cho Vương gia?" Dịch Kiếm vẫn đề phòng nhìn lão nhân trước mặt, khó hiểu hỏi lại.

"Đúng vậy. Tuy rằng cách trị thương của lão chẳng những không giúp được gì cho Vương gia mà còn làm thương thế của Vương gia thêm nặng. Nhưng trong quá trình trị thương, một khi bị gián đoạn, e rằng sẽ càng không thể vãn hồi." Phượng Cửu than thở nói: "Ngươi nói xem, trên đời này, vì sao lại có nhiều người có lòng tốt lại làm hỏng chuyện như vậy. Nhưng những người tự cho rằng mình có lòng tốt, khi làm hỏng chuyện thì so với những kẻ cố ý làm chuyện xấu, còn phá hoại hơn nhiều."

Dịch Kiếm bị lời nói lần này gây sức ép, hoàn toàn mơ hồ. Hắn nhất thời nhìn qua Vũ gia, nhất thời nhìn lại Phượng Cửu, chẳng hiểu gì hết.

Vũ gia cũng trừng mắt, bộ dáng rất ủy khuất.

"Lúc ngươi mới vưa đem Vương gia trở về, ta đã phát hiện trên người hắn có một luồng khí tức rất kỳ quái. Loại chân khí này quả thật rất độc đáo, cũng không phải là loại người bình thường có thể sở hữu. Trong thiên hạ, người có kỹ năng như vậy không quá ba người. Bọn hắn chính là: Đệ nhất phu nhân năm đó danh chấn thiên hạ – Tức Phu nhân; Người thứ hai vào mười mấy năm trước đã giống như Tức phu nhân, đồng thời biến mất; Người duy nhất còn lại, tất nhiên chính là Vũ gia." Phượng Cửu nhận thấy sự nghi hoặc của Dịch Kiếm, tốt bụng giải thích: "Cho nên, ta đã đặc biệt nấp ở một nơi bí mật gần đó quan sát một đêm. Tới giờ tý, quả nhiên đã nhìn thấy Vũ gia lén lút vào phòng Vương gia, tiếp tục vận chuyển chân khí cho hắn."

"Hắn vận chuyển chân khí cho Vương gia?" Dịch Kiếm mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi, kêu lên một tiếng.

"Chẳng lẽ chân khí đó không dùng được sao? Hay là tiểu tử này đã không còn dùng được nữa rồi?" Vũ gia sờ sờ đầu, lắc đầu, thật tình thật thà hỏi Phượng Cửu.

Phượng Cửu nhịn cười, kiên nhẫn trả lời: "Cũng không phải là người có chân khí càng cao thì thể lực sẽ càng tốt. Vận dụng chân khí phải thông hiểu đạo lý này. Vương gia đã dư độc tận xương. Điều hắn cần là phải có người dùng chân khí từ từ lưu chuyển độc khí trong người hắn rồi mở đường đẩy ra ngoài. Chứ không phải cứ một mực dùng chân khí áp độc chạy vào bên trong."

Vũ gia vẫn không hiểu, nhìn hắn.

Dịch Kiếm thì đã hiểu được một ít, nhất thời vô cùng lo lắng.

Quả nhiên, Phượng Cửu buông thõng tay, làm một thế tay tỏ vẻ lực bất tòng tâm, thản nhiên nói: "Vốn dĩ, tuy rằng có chút phiền toái nhưng Vương gia vẫn còn cách duy trì. Nhưng sau khi bị ngươi tài lanh làm bậy, cho dù là Hoa Đà tái thế cũng khó mà có cách nào xoay chuyển trời đất."

"A!" Nghe vậy, Dịch Kiếm và Vũ gia đồng thời giật mình.

Sau đó, Dịch Kiếm không chút nghĩ ngợi, lại bắt đầu rút kiếm ra, chiêu nào cũng sắc bén, nhanh chóng công kích về phía Vũ gia.

Hắn đã nhận định, Vũ gia cố ý hại chết Vương gia.

Vũ gia tất nhiên sẽ không chịu đứng trơ chịu trận, vung chưởng chém ra, hồi phòng chặt chẽ. Chưởng phong gào thét, vù vù rung động.

Phượng Cửu cũng lời quản chuyện của bọn hắn, nhưng lại bị chưởng phong hất đến buộc phải che miệng ho khan một trận, sau đó lảo đảo đẩy cửa đi vào phòng Hạ Lan Tuyết. Để mặc bọn hắn vung tay vung chân trong chính địa bàn của mình.

Trong phòng, Hạ Lan Tuyết lặng lẽ nằm hôn mê bất tỉnh. Nhưng sắc mặt lại không tái nhợt như người bị bệnh nặng, ngược lại còn hồng hào một cách khó hiểu, như hoa nở giữa hè. Đẹp đến mức làm cho người ta khó lòng rời mắt.

“Ây da, ngươi cũng nên tỉnh dậy đi.” Phượng Cửu ngồi vào cạnh giường, nhìn Hạ Lan Tuyết, hòa ái nói.

Lời của hắn vừa dứt, mi mắt Hạ Lan Tuyết run rẩy, sau đó, chậm rãi mở ra.

Ánh mắt màu hổ phách, đen nhánh, giống như hòn đá ngâm mình dưới đáy nước sâu.

“Vương gia tỉnh rồi?” Phượng Cửu khách khí hỏi.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại. Nhìn thấy Phượng Cửu, anh nâng tay day trán, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao ngươi lại ở đây?”

“Vương gia đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi. Là Dịch Kiếm đưa Vương gia đến sơn trang của ta.” Phượng Cửu trả lời, “Nơi này là Lạc Phượng sơn trang.”

“Ồ.” Hạ Lan Tuyết cũng không ngạc nhiên. Thần sắc thản nhiên, ngoại trừ hơi thở có vẻ suy yếu ra thì còn có vẻ an nhàn thảnh thơi nữa.

“Vương gia cảm thấy khó chịu ở đâu?” Phượng Cửu lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, nỗ lực ngồi dậy: “Rất tốt. Chỉ cảm thấy toàn thân hơi đau nhức, còn lại cũng chưa thấy gì.”

Phượng Cửu giống như đã xác minh xong, rõ ràng ‘Ồ’ một tiếng.

“Bên ngoài có tiếng gì vậy?” Hạ Lan Tuyết rốt cuộc ngồi dậy được. Nhìn thần sắc của anh, tuyệt đối không giống với người bệnh đã hôn mê ba ngày ba đêm, còn có cảm giác giống như đã được ăn no ngủ khỏe, vừa mới thức dậy. Tinh thần sảng khoái, nét mặt tỏa sáng.

“À, Dịch Kiếm và Vũ gia đang đánh nhau.” Phượng Cửu thản nhiên trả lời, “Dịch Kiếm hận Vũ gia đã hại Vương gia, muốn đòi lại công đạo.”

Hạ Lan Tuyết nhíu mày, ánh mắt nhỏ dài hơi hơi chợt tắt, “Dịch Kiếm cũng quá hồ nháo.”

Phượng Cửu không trả lời, chỉ im lặng chờ đợi.

“Phượng tiên sinh.” Hạ Lan Tuyết nghiêng thân, quay mắt về phía Phượng Cửu hỏi: “Tình huống của ta, rốt cuộc là thế nào? Hoặc là… trạng thái như vậy còn có thể duy trì được mấy ngày?”

“Trong lòng Vương gia hẳn đang nắm chắc?” Ánh mắt Phượng Cửu chợt lóe, hỏi.

“Tuy rằng không hiểu nhiều lắm nhưng cũng biết được một ít.” Hạ Lan Tuyết rất bình tĩnh, gần như bình thản. “Lúc trước, khi Vũ gia truyền chân khí cho ta, ta liền biết không ổn rồi. Nhưng lại không có cách nào phản đối… Hành vi của hắn, hẳn là trăm điều hại không có lấy một điều lợi, đúng không.”

“Cũng không phải hoàn toàn không hề có ích.” Phượng Cửu ngẫm nghĩ một hồi, lựa lời nói: “Chân khí của Vũ gia, đích thực đã khiến chất độc của Vương gia bức tới một nơi sâu cùng mà thuốc và châm cứu không còn chữa nổi. Nhưng mà, chân khí của hắn đồng thời cũng đã áp chế được dư độc của Vương gia. Nói cách khác, trong vòng một tháng này, Vương gia sẽ không khác gì người bình thường.”

“Vậy một tháng sau thì sao?”

“Sau đó…” Phượng Cửu giương mắt, trộm liếc mắt đánh giá Hạ Lan Tuyết một cái. Thấy Hạ Lan Tuyết vẫn bình tĩnh, hắn mới nói tiếp: “Sau đó, trừ phi Vương gia có thể có được thạch sao biển – của hồi môn của Băng Quốc nữ vương. Bằng không, tất sẽ phát độc… Về phần tình huống sau khi độc phát sẽ như thế nào, có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không, ta cũng không thể cam đoan.”

Hạ Lan Tuyết cũng không biểu hiện ra chút ngạc nhiên nào. Chỉ là thản nhiên nghe xong, thoáng dừng một chút rồi liền xốc mền lên, ra khỏi giường.

“Ta đi ngăn bọn hắn lại.”

Bọn hắn, đương nhiên là chỉ Vũ gia và Dịch Kiếm.

Phượng Cửu không ngăn cản, chỉ đứng lên. Nhìn Hạ Lan Tuyết nhanh chóng mặc vội ngoại sam, không chút sợ hãi mà nói: “Nghe nói, Băng Quốc nữ vương gần đây phát thiệp anh hùng khắp nơi, mời rất nhiều vương tôn quý tộc, nhân vật giang hồ đến tham gia đại hội kén chồng của nàng.”

Hạ Lan Tuyết không trả lời, vẫn còn đang mặc ngoại sam. Sau khi mặc xong liền nhanh chóng đi ra cửa.

“Ta còn nghe nói, vào lúc Vương gia mười bảy tuổi đã từng đi sứ đến Băng Quốc, còn lọt vào mắt xanh của Băng Quốc nữ vương. Băng Quốc nữ vương – một người có địa vị cao, thậm chí còn đầu hàng nhân nhượng người có địa vị thấp, cầu hôn trước tiên hoàng.” Phượng Cửu nhìn bóng lưng của anh, tiếp tục nói.

Động tác của Hạ Lan Tuyết vẫn không đình trệ chút nào. Anh gần như đã đi ra khỏi cửa phòng rồi lập tức bước ra ngoài.

Phượng Cửu nhìn cửa phòng còn lắc lư, âm thầm buông tiếng thở dài, cúi đầu lẩm bẩm: “Có đôi khi, thông minh tuyệt đỉnh. Có đôi khi lại ngốc đến hết thuốc cứu chữa… Ngươi đó, lần này chỉ sợ rằng thật sự là hết thuốc cứu chữa rồi. Cũng không oán ta được.”

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy nhưng ánh mắt của Phượng Cửu lại không hề thư thái, mà chứa đầy lo lắng.

Một thời chủ tớ, rốt cuộc vẫn là quan tâm.

Ngoài cửa phòng, hai người đang tranh đấu khó phân thắng bại, nghe được tiếng cửa phòng mở ra, tầm mắt đồng thời nhìn lại.

Sau đó, trong nháy mắt khi nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, động tác của hai người đồng thời ngừng lại.

Tiếp sau đó, tựa như hai con chim đại bàng, đồng loạt lao vút về phía Hạ Lan Tuyết

Dịch Kiếm quả thực vui mừng cực điểm. Lần đầu tiên hắn không thèm để ý đến thân phận của mình, một phen giữ chặt lấy tay trái của Hạ Lan Tuyết, gần như nghẹn ngào kêu lên: "Vương gia!"

Còn tay phải của Hạ Lan Tuyết cũng bị Vũ gia nhanh chóng bắt lấy. Vẻ mặt Vũ gia cũng vui sướng không kém: "Tốt quá, tốt quá, ngươi rốt cuộc khỏe lại rồi. Ta có thể trả lời phu nhân rồi!" Bỗng nhiên sau đó, ông lại cau chặt mày, nghi hoặc lầm bầm làu bàu: "Sao thế này, mạch đập là lạ…"

Hạ Lan Tuyết dấu diếm dấu vết, rút tay tránh để Vũ gia bắt mạch, cười cười. Vẻ mặt ôn hòa hỏi: "Lúc nãy ông vừa nói, ông cứu ta là vì muốn trả lời phu nhân, phu nhân là ai?"

"Phu nhân, đương nhiên chính là phu nhân rồi." Vũ gia đương nhiên trả lời, vẻ mặt sùng kính.

"Phu nhân, đương nhiên chính là phu nhân." Vũ gia đương nhiên trả lời với vẻ sùng kính.

"… Vậy làm sao ngươi biết, lộ trình của ta?" Hạ Lan Tuyết vừa hỏi, vừa quan sát sắc mặt của Vũ gia.

Thần trí của Vũ gia có điểm không tỉnh táo. Điều này anh có thể nhìn ra được.

Nếu tỉnh táo thì vì sao lúc trước lại ra sức cứu anh ra khỏi đó, tiếp theo còn không thèm để ý đến bản thân, không ngừng truyền chân khí cho anh?

Tuy rằng chân khí kia ngược lại còn làm nguy hại đến tính mạng của anh nhưng bản tâm của Vũ gia là tốt. Điều này Hạ Lan Tuyết cũng biết.

Anh đã mơ hồ đoán ra được, phu nhân mà Vũ gia đang nói đến là ai, nhưng vẫn không dám khẳng định. Anh cần tiến thêm một bước, xác nhận.

"Vương gia…" Dịch Kiếm nghe không hiểu lắm bọn họ đang nói cái gì, nhịn không được bèn chen lời.

Hạ Lan Tuyết nhợt nhạt ném cho hắn một cái liếc mắt.

Chỉ một cái lừ mắt ấy, Dịch Kiếm nhất thời câm như hến.

"Tất nhiên là phu nhân đã nói cho ta biết." Vũ gia trả lời, "Phu nhân sai ta đến cứu ngươi. Bây giờ, ngươi đã khỏe lại rồi, ta cũng nên trở về phục mệnh với phu nhân."

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trấn an: Quả nhiên mình đã đoán đúng. Phu nhân mà Vũ gia đang nhắc đến, đúng là Y Nhân.

Nhưng Y Nhân đã làm thế nào mà khiến cho Vũ gia ngoan ngoãn nghe lời như vậy nhỉ?

Hạ Lan Tuyết nghĩ không ra.

Trên thực tế, trên người Y Nhân cất giấu biết bao đồ vật, Hạ Lan Tuyết cũng không nghĩ ra.

"Vậy, ngươi có biết bây giờ phu nhân đang ở đâu hay không?" Anh tỉnh bơ, hỏi tiếp.

Trong giọng nói mang đầy mùi cáo già.

Vũ gia cố sức hồi tưởng. Cũng không biết đã suy nghĩ bao lâu, cuối cùng lão vỗ đầu, mừng rỡ nói: "Ta nhớ ra rồi. Phu nhân ở cùng với tên tiểu tử Viêm Quốc đó! Còn có lão thất phu Bùi Lâm Phổ kia nữa. Chỉ có điều, Bùi Lâm Phổ hình như đã chết rồi. Rốt cuộc sao lại thế này…" Trí nhớ của ông bắt đầu hỗn loạn…

Sở dĩ ông còn nhớ rõ Viêm Hàn, đơn giản là bởi vì Viêm Hàn có tướng mạo rất giống phụ thân của hắn, Viêm Tử Hạo.

"Ngươi không cần phải nghĩ nữa. Chắc chắc là phu nhân đang ở Viêm Quốc, bị Viêm Tử Hạo bắt cóc rồi." Hạ Lan Tuyết vội vàng ngăn chặn dòng suy nghĩ miên man của ông, trang nghiêm nói.

Dịch Kiếm ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, muốn nói gì đó nhưng trông thấy bộ dáng Vương gia đang vô cùng nghiêm túc, diễn cảm thật đến cực điểm nên lại cảm thấy mơ hồ.

Quả nhiên là… một con cáo già.

Vũ gia quả nhiên không đau đầu khổ não nữa. Ông biến sắc, rất tích cực mà lặp lại một câu: "Đúng rồi, phu nhân đúng là đã bị Viêm Tử Hạo bắt đi rồi! Viêm Tử Hạo vẫn ngấp nghé mỹ mạo của phu nhân. Hắn không yên lòng! Lão phu phải đi Viêm Quốc ngay, đánh cho hắn long trời lở đất!"

Nói xong, Vũ gia liền xoay người, tựa như bay, nhảy lên đầu tường mất hút.

Hạ Lan Tuyết nhợt nhạt mỉm cười, chỉ nói hai câu. "Đi đi, không tiễn."

Dịch Kiếm thật sự toát mồ hôi.

Chờ đến khi Vũ gia biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, nụ cười trên môi Hạ Lan Tuyết mới phai nhạt dần. Anh quay đầu lại nhìn Dịch Kiếm, ấm áp nói: "Ta không sao. Trong lúc ta hôn mê, Thiên Triều có xảy ra chuyện gì không?"

Ví như… Dung Tú thế nào? Hạ Lan Thuần có động tĩnh gì không?

Dịch Kiếm đương nhiên hiểu được Hạ Lan Tuyết đang đăm chiêu suy nghĩ điều gì, liền khom người nói: "Dung hoàng hậu đã hồi cung."

"À."

"Là Nhị hoàng tử điện hạ đích thân tiễn hoàng hậu về kinh thành. Thuần Đế phán, Dung hoàng hậu từng bị… từng bị Vương gia bắt cóc, may mắn có Hạ Lan Khâm đại tướng quân đã quân pháp bất vị thân, cứu hoàng hậu khỏi tay phản tặc… phản tặc Vương gia. Trong lúc hoàng hậu bị bắt cóc, biểu hiện đoan trang hiền thục, được sắc phong làm Huệ Đức Thánh hoàng hậu. Dung Vô Hối thái sư cũng được phục chức. Còn có…" Dịch Kiếm vừa nói vừa giương mắt trộm tra sắc mặt của Vương gia.

Hạ Lan Tuyết thần sắc bất động, vẫn đang im lặng lắng nghe, dường như những chuyện này không hề liên quan gì đến anh.

Thấy Dịch Kiếm ngừng lại, anh thản nhiên hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Còn có, Bùi Thừa Tướng hy sinh vì nhiệm vị… Trong thư Thuần Đế cáo thiên hạ có nói. Bùi Thừa Tướng đang lúc trên đường tìm cách cứu viện hoàng hậu, hy sinh vì nhiệm vụ…"

"Bùi Lâm Phổ chết rồi à?" Hạ Lan Tuyết có vẻ giật mình, ngẩn người, sau đó lại lập tức lẩm bẩm: "Cái tội danh này, lại gán lên người ta."

"Chuyện này không phải là trọng yếu nhất. Quan trọng nhất là, vị trí mà Bùi Thừa tướng lưu lại đã được tiểu Bùi công tử thay thế."

"Nhược Trần?"

"Vâng. Nhược Trần công tử bây giờ kiêm nhiệm ba chức: Ngự tiền Quang Lộc đại phu, Đương kim phò mã, Thừa tướng đương triều. Từ chỗ chỉ là cháu rể của Hạ Hầu, nay lại nhảy vọt trở thành người trẻ tuổi nhất có quyền thế nhất Thiên Triều." Dịch Kiếm lo lắng nói.

Hạ Lan Tuyết rất lơ đễnh. Anh nhẹ giọng nói: "Nhược Trần tuy vẫn làm việc cho Bùi Thừa tướng nhưng cũng là một người chánh trực. Nếu hắn ở địa vị cao, Thiên Triều có lẽ còn có thể ổn đinh và hòa bình lâu dài cũng không chừng."

"Vương gia…" Dịch Kiếm nghe vậy, cũng không trực tiếp phản bác, nhưng cứ ra vẻ muốn nói rồi lại thôi.

"Nói chuyện trở nên ngập ngừng ấp úng như vậy từ bao giờ?" Hạ Lan Tuyết không hờn giận mà chỉ nhíu mày, thúc giục Dịch Kiếm đang ngày càng trở nên lề mề.

"Vương gia, thuộc hạ cảm thấy… Thuộc hạ cảm thấy Nhược Trần công tử hình như đã thay đổi." Dịch Kiếm rốt cuộc cũng hạ xong quyết tâm, thản nhiên nói: "Nhược Trần công tử chính trực trước kia, giống như đã cùng chết theo Bùi thừa tướng rồi vậy. Hiện tại, kinh thành thịnh truyền. Tiểu Bùi đại nhân quyền thế lỗi lạc, còn hơn cả lão Bùi đại nhân nữa. Không chỉ có tăng mạnh kết giao với nhóm người quyền quý trong kinh thành mà còn… Mà còn can thiệp vào chuyện cung đình."

"Can thiệp vào chuyện cung đình?"

"Vâng. Tiểu Bùi đại nhân lấy cớ hoàng hậu bị bắt, trinh tiết không rõ, yêu cầu Thuần Đế chọn lựa người khác lên làm hoàng hậu. Mà trước mắt có hai vị đang được Thuần Đế sủng ái nhất. Một vị là tỷ tỷ của Vương gia, à không, tỷ tỷ của Y Phi, Y Lâm. Vị còn lại, chính là muội muội của tiểu Bùi đại nhân, Bùi Nhược Lan."

"Nói cách khác, Bùi Nhược Trần muốn đưa muội muội của hắn lên làm hoàng hậu?" Hạ Lan Tuyết nghe thấy tên Y Lâm, bất giác lại nhớ đến Y Nhân. Phải mất rất nhiều tâm tư mới không chuyển đề tài nhắc đến Y Nhân.

"Đúng vậy. Hơn nữa, Lan Phi hiện giờ đang mang thai. Nếu là hoàng tử, e rằng đó sẽ là Thái tử Thiên Triều." Dịch Kiếm trả lời.

Hạ Lan Tuyết trầm ngâm một lát, sau đó thản nhiên nói: "Chỉ cần Nhược Trần một lòng vì nước, nếu ngẫu nhiên có điểm tư lợi thì cũng không thành vấn đề. Dù sao thì Thuần Đế cũng không có con nối dõi… Nhưng nếu cứ để tình trạng như vậy, sau này xảy ra chuyện ngoại thích tham dự vào chính sự, cũng là tất nhiên."

"Vương gia có tính toán gì không?" Dịch Kiếm vội vàng hỏi.

"Không có." Hạ Lan Tuyết phủ định rất lưu loát, sau đó từng bước đi lên phía trước. Giọng nói chậm rãi từ phía trước truyền đến: "Còn nhớ vị thê tử mới cưới của Hoàng A Ngưu không? Có thể tìm nàng đưa về đây không?"

Dịch Kiếm đứng nghiêm thẳng tắp, dạ vang: "Vâng!"

_____ *** _____

Y Nhân ngồi trên chiếc dây đu, đung đưa phe phẩy. Khoảng trời trên đầu đang là ban ngày, bởi vì rất quang đãng nên tạo một ra cảm giác giống như không trung hông còn xa xôi mà ngược lại rất thấp. Thấp đến mức chỉ cần đưa tay lên là có thể chạm đến được.

Vì thế, cô vươn tay ra. Năm ngón tay mở ra, ngửa mặt, nheo mắt. Ánh mặt trời tinh tế chiếu xuống, nhiều chỗ tựa như giọt nước, chiếu sáng thân thể cô.

Viêm Hàn thong thả đi tới cạnh cửa.

Đứng ở cửa, hắn lẳng lặng nhìn cảnh tượng trong hoa viên.

Chiếc dây đu là hắn đã sai người chuyên môn chế tạo. Trên tấm ván gỗ bọc một lớp gấm vóc mềm mại, trên dây thừng cũng gắn kết đầy những bó hoa.

Vào mùa này, Viêm Quốc trở thành một vùng đất cằn cỗi. Hoa, thật sự là một loại thực vật hiếm thấy.

Nhưng chiếc dây đu lại tựa như một núi hoa mùa xuân, phủ kín muôn hồng nghìn tía. Những lúc lắc lư liền có thể ngửi được hương hoa làm say lòng người.

Tâm tư tinh tế như vậy, Y Nhân lại chưa từng phát hiện.

Vẻ mặt cô rất vui sướng, cũng rất thỏa mãn.

Viêm Hàn ở bên cạnh, nhìn thấy hình bóng màu xanh da trời ngồi giữa gấm hoa, tươi mát giống như muốn cùng này hoa này lá hôm nay, hoàn toàn dung hợp làm một.

Sau khi đến Viêm Quốc, Y Nhân chưa bao giờ tỏ vẻ hờn giận hay buồn phiền. Trên khuôn mặt nho nhỏ luôn là nụ cười thỏa mãn, thỏa mãn mà nhàn nhạt.

Trước sự thỏa mãn đó, Viêm Hàn không biết nên làm gì mới có thể khiến cô cảm động một cách mãnh liệt. Xúc động mãnh liệt một chút, mãnh liệt… mà quên đi chuyện xưa cùng Hạ Lan Tuyết.

Nhưng cô lại là như vậy, không muốn không cầu. Gặp phải tình trạng gì cũng sẽ không oán hận, cũng sẽ không cảm thấy vì được sủng ái mà lo sợ.

Viêm Hàn đột nhiên cảm thấy thật sự… bất lực.

Hắn hơi hơi cúi đầu, đột nhiên nhớ đến chuyện vừa rồi hắn cùng tiên sinh thảo luận.

Tiên sinh hỏi hắn: "Có muốn nghe chuyện xưa của Tiên hoàng cùng Tức phu nhân hay không?"

Tiên sinh nói: "Vương thượng, ta không muốn nhìn thấy ngài giẫm lên vết xe đổ."

Viêm Hàn rất muốn nghe. Đối với chuyện xưa giữa phụ vương và Tức phu nhân, hắn đã tò mò rất lâu rồi.

Nhưng cuối cùng, cuối cùng, câu trả lời của hắn vẫn là: "Ta không muốn nghe."

Viêm Hàn đã nói: "Ta không muốn tham khảo chuyện xưa của bất kỳ ai, cũng không muốn bởi vì phụ vương thất bại mà thừa nhận rằng ta vô năng. Đối với Y Nhân, ta chỉ muốn dùng bản tâm để đối đãi. Bất luận kết cục như thế nào, đó cũng chỉ là chuyện xưa của chính ta."

Câu trả lời này đã khiến cho tiên sinh phải im lặng không nói.

Sau đó, ông thở dài một tiếng.

Viêm Hàn, chung quy vẫn là Viêm Hàn. Hắn không phải là Viêm Tử Hạo.

Mà Y Nhân, cũng không phải là Tức phu nhân.

"Mong rằng Vương thượng bảo trọng." Cuối cùng, ông chỉ có thể khom người lui ra, lời nói thấm thái dặn dò một câu.

Viêm Hàn cười, chậm rãi đi ra cạnh cửa.

Nhìn thấy cảnh trong hoa viên muôn hồng nghìn tía, xinh đẹp động lòng người, cũng mơ hồ vô chừng.

“Viêm Hàn.” Y Nhân buông tay, có vẻ bất ngờ khi nhìn thấy Viêm Hàn đang yên lặng đứng ở nơi đó.

Cô cười rạng rỡ, vui vẻ đón tiếp.

Viêm Hàn cũng nhợt nhạt cười, sau đó đi ra sau lưng cô, tay vịn dây thừng, cúi thấp người xuống, ở bên tai Y Nhân nhẹ giọng nói: “Ta đưa đến cho nàng một người, nàng có muốn gặp không?”

Y Nhân ngẩn người, sau đó đã mắt khát khao, hỏi: “Ngươi tìm được A Tuyết?”

Ánh mắt Viêm Hàn ảm đạm, nhưng khôi phục rất nhanh. Hắn lắc đầu nói: “Không phải, nhưng cũng là một người mà nàng muốn gặp.”

“Ai vậy?” Y Nhân mở to hai mắt, hiển nhiên đoán không được.

Viêm Hàn tiến đến bên tai cô, cúi đầu phun ra hai chữ: “Thập Nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 3: NHA ĐẦU THẬP NHẤT TÁI XUẤT GIANG HỒ

Hạ Lan Tuyết rửa mặt chải đầu qua loa một chút, thay một bộ đồ bằng vải lụa hơi mỏng. Lồng ngực mở rộng, ngồi trong viện tựa như một bức tranh truyền thần.

Ngồi đối diện, là Phượng Cửu.

Bọn hắn không nói tiếp đề tài buổi sáng mà đang chơi cờ, hết sức chăm chú suy nghĩ đánh cờ.

Cờ đã đến trung cuộc, Dịch Kiếm bước nhanh lại gần, vấn an rồi nói: “Vương gia, Hoàng bang chủ đã đến bên ngoài rồi ạ.”

Khi đó, khó khăn lắm Hạ Lan Tuyết mới hạ quân đen xuống bàn cờ.

Phượng Cửu cười cười: “Quân cờ của ngươi đã đến rồi.”

“Ta chưa từng xem hắn là quân cờ.” Hạ Lan Tuyết biện giải: “Chỉ có điều, muốn nhờ hắn giúp một chuyện mà thôi.”

Phương Cửu chỉ cười không nói.

Không bao lâu, đã thấy một hán tử trung niên dáng người khôi ngô, diện mạo đoan chính rảo bước nhanh chóng tiến lên. Khi nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, hán tử trung niên lộ vẻ vui mừng. Đi nhanh vài bước, sau đó quỳ sụp xuống trước mặt Hạ Lan Tuyết, dập trán, hành đại lễ long trọng ân cần nhất rồi thăm hỏi: “Vương gia bình an. Từ lúc từ biệt ở kinh thành, không có thời khắc nào mà thuộc hạ lại không lo lắng cho an nguy của Vương gia.”

“Ta rất tốt. Hoàng bang chủ đứng lên đi.” Hạ Lan Tuyết đưa tay vờ nâng lên, cười yếu ớt nói: “Hoàng bang chủ mừng tân hôn, bổn vương vẫn chưa tặng quà mừng gì. Miếng ngọc này, xin nhờ Hoàng bang chủ chuyển giao đến tân phu nhân.”

Nói xong, anh tùy tay cởi miếng ngọc bội gắn trên thắt lưng của mình xuống, đưa cho Hoàng A Nguru.

Hoàng A Nguru lộ vẻ sợ hãi, chìa hai tay, lễ độ cung kính nhận lấy.

Đợi sau khi nhìn rõ ngọc bội, hai tay Hoàng bang chủ run lên, hết sức lo sợ, quỳ nói: “Vương gia, lễ vật này rất quý trọng. Tiện nội thật sự không dám nhận!” (tiện nội: từ khiêm tốn nói về vợ của mình)

Miếng ngọc đó, chất ngọc sáng, sắc thúy tươi đẹp. Trên mặt có khác vân hình bàn long. Ngoại trừ Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Khâm và Hạ Lan Thuần, mỗi người đều có một miếng. Đây chính là ngọc bội chính tay tiên hoàng đeo cho bọn họ khi hoàng tử vừa ra đời.

Lễ vật quý trọng như thế, Hoàng bang chủ đương nhiên là không dám nhận.

“Nếu ta đã cho ngươi thì ngươi cứ nhận đi.” Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: “Thấy ngọc như gặp người. Sau này nếu Hoàng bang chủ gặp phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần cầm miếng ngọc bội này, sẽ có người đến giúp ngươi.”

“Cám ơn Vương gia.” Hoàng bang chủ dập đầu thật sâu, cảm động đến rơi nước mắt.

Đây thật sự là một phần đại lễ.

"Nhưng bổn vương muốn mượn tân phu nhân của ngươi dùng một chút." Hạ Lan Tuyết thoáng lộ nét cười khó hiểu, thản nhiên nói.

Hoàng bang chủ nghĩ cũng không cần nghĩ, gật đầu ngay: "Xin nghe theo Vương gia sai bảo."

Đợi một lát, Hoàng bang chủ lại như vừa nhớ đến cái gì, vẻ mặt thẹn thùng nói: "Vương gia có từng trách cứ thuộc hạ…"

"Đương nhiên là không." Hạ Lan Tuyết vô cùng đứng đắn trả lời: "Lúc trước ta có dặn ngươi phải để ý đến Vương phi và nha hoàn của nàng. Tuy rằng ngươi đã để lạc mất Vương phi, nhưng cũng đã chăm sóc cho nhà hoàn của nàng rất khá. Nha đầu Thập Nhất đó, tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng con người rất tốt. Lúc trước, khi còn ở Vương phủ, đối với Vương phi toàn tâm toàn ý, cũng không sinh lòng có mới nới cũ, bộ dạng cũng không tục. Ngươi thích nàng, nguyện ý cưới nàng làm bang chủ phu nhân, cho thấy ngươi không hề một dạ hai lòng. Cũng được coi như là người mai mối, bổn vương thưởng thức còn không kịp, sao lại trách cứ ngươi?"

Tình hình đặc biệt lúc ây, Thập Nhất đang lúc lẩn trốn nguy khó lại gặp được Hoàng A Nguru, đương nhiên không phải là trùng hợp.

Lúc vừa bị lưu đày, Hạ Lan Tuyết đã lo lắng Vương phủ sẽ phát sinh biến cố, Y Nhân và Thập Nhất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên đặc biệt dặn dò Hoàng A Nguru để ý chiếu cố một chút. Sau Y Nhân lại được Bùi Nhược Trần đưa về phủ Thừa tướng, cho nên Hoàng A Nguru chỉ tìm được Thập Nhất. Khi lần đầu tiên hắn gặp được Thập Nhất, thấy Thập Nhất cũng là một giai nhân mỹ mạo. Hơn nữa, lúc nào cũng lo lắng suy nghĩ cho Vương phi, tâm địa cũng coi như chất phác thiện lương. Vì thế đã ngấm ngầm nảy sinh tình cảm, cưới nàng làm bang chủ phu nhân.

Sau khi cưới Thập Nhất, hắn vẫn lo lắng Hạ Lan Tuyết sẽ trách hắn, nhưng vẫn chưa có cơ hội hồi báo.

Nào biết rằng, Hạ Lan Tuyết chẳng những không trách, ngược lại còn tỏ vẻ tôn sùng hành vi của hắn. Hoàng A Nguru trong lòng an ổn trở lại.

"Không biết Vương gia muốn tiện nhân dốc sức thế nào?" Hắn hỏi.

Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: "Ta muốn mời nàng nhập cung."

"Nhập cung?"

"Hoàng cung Viêm Quốc." Hạ Lan Tuyết nói tiếp: "Y Nhân ở đó. Ta lo lắng không có ai phụ giúp nàng, cho nên mời Thập Nhất vào cung giúp Vương phi."

"Sao Vương phi lại ở Viêm Quốc?" Hoàng A Nguru ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không hiểu thế nào.

"Tình huống cụ thể ngươi không cần biết. Đương nhiên, ta chỉ hỏi ý kiến của vơ chồng ngươi chứ không hề bắt buộc. Các ngươi có thể cự tuyệt. Hoàng bang chủ cũng không cần phải sốt ruột trả lời, cứ trở về hỏi qua ý kiến cảu Thập Nhất cũng được." Hạ Lan Tuyết hiền lành, trang nghiêm, bộ dáng toát ra 'Ta rất dân chủ'.

Nhưng ngọc bội trong tay Hoàng A Nguru lại nặng trịch, làm cho hắn không thể cự tuyệt.

Hạ Lan Tuyết sở dĩ phải tốn nhiều tâm tư như vậy là bởi vì: Hoàng A Nguru cũng không phải là thuộc hạ chân chính của anh.

Quả thật anh đã từng giúp đỡ Hoàng A Nguru. Năm đó, Cái Bang có nội loạn, Hoàng lão bang chủ bị người hãm hại, Hoàng A Nguru cũng bị bách phải lưu lạc tha hương.

Là Hạ Lan Tuyết đã ra lệnh cho Dịch Kiếm đi giúp hắn. Không chỉ giúp hắn đăng lên ngôi vị bang chủ mà còn vì hắn tra ra kẻ thù giết cha, rửa được huyết hận.

Chỉ dựa vào điểm này, Hoàng A Nguru đã từng bày tỏ: Cả đời này sẽ nguyện trung thành với Hạ Lan Tuyết.

Lúc ấy, Hạ Lan Tuyết chỉ thản nhiên cười cười, cũng không ứng thừa cái gì.

Sau khi trở về, anh cùng Phượng Cửu phẩm trà, Phượng Cửu đã nói: "Người này có cốt phản."

Hạ Lan Tuyết trả lời: "Chỉ có thể dùng một chút."

Hiện tại, chính là lúc dùng hắn.

Quả nhiên, Hoàng A Nguru cầm chặt ngọc bội, cúi đầu nói: "Tiện nội vẫn còn nhớ mãi không quên ân tình của Vương phi. Hiện giờ có thể làm bạn với Vương phi, là niềm mơ ước thiết tha của tiện nội. Sao nàng lại cự tuyệt?"

"Vậy là tốt rồi." Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, làm như không cẩn thận mà lộ miệng, không chút để ý nói: "Viêm Hàn đã lấy được chí tôn đồ rồi. Mang ngọc mắc tội, Viêm Cung đã không còn là nơi an toàn nữa rồi. Bổn vương lo lắng Vương phi sẽ gặp nguy hiểm. Nếu có thể, nói Thập Nhất đưa Vương phi ra khỏi đó."

"Vâng." Hoàng A Ngưu nghe xong, ngực nhảy dựng nhưng trên mặt vẫn cố gắng bảo trì bình tĩnh.

Hắn là bang chủ Cái Bang, thuộc hạ động đúc. Phải cứu một người từ Viêm Cung đi ra, cũng không phải là chuyện gì khó khăn lắm.

Thậm chí so với việc Hạ Lan Tuyết tự mình phái người đi cứu viện, càng hữu hiệu hơn.

"Hy vọng nhanh chóng có thể nhận được tin tức tốt lành từ Bang chủ." Hạ Lan Tuyết cười cười, nhẹ nhàng ngầm ý muốn đuổi khách.

Hoàng A Ngưu lễ độ cung kính đứng lên, sau đó lui xuống.

Nhưng vừa lúc xoay người, Hạ Lan Tuyết vẫn đang chăm chú nhìn thấy đáy mắt hắn đang mừng như điên.

Hạ Lan Tuyết lại làm như không biết, chậm rãi bưng ly trà, nhấp một ngụm.

"Ây da, Vương gia cần gì phải gây nhiều phiền toái cho Viêm Hàn như vậy?" Chờ Hoàng A Ngưu rời đi hẳn rồi, Phượng Cửu như cười như không mà nhìn Hạ Lan Tuyết, hỏi: "Vốn đã để Vũ gia đi quấy rối rồi, bây giờ lại truyền ra lời đồn chí tôn đồ ở Viêm Cung. Vương gia đang cố ý không để Viêm Hàn ngủ yên đây mà."

"Hắn bắt Vương phi của ta đi, chẳng lẽ ta lại không thể làm phiền hắn hay sao?" Hạ Lan Tuyết lại chậm rãi uống một ngụm trà, rất đương nhiên nói.

"Chỉ có điều, Vương gia làm như vậy sẽ đẩy Thập Nhất vào chỗ nguy hiểm. Nếu Vương phi biết chuyện, e rằng sẽ không vui." Phượng Cửu nói.

"Ngươi cũng đã biết Hoàng A Ngưu vì sao lại muốn kết hôn với Thập Nhất?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên ngưng cười, lạnh lùng nói: "Lúc trước ta rời khỏi kinh thành, bởi vì ra đi quá bi thương, lại không thể bại lộ thế lực của mình, chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Hoàng A Ngưu, để ý lo lắng cho các nàng. Đó cũng chỉ là trong lúc tuyệt vọng thì chuyện gì cũng phải thử. Nào ngờ Hoàng A Ngưu tâm tư không nhỏ. Hắn biết khi đó mà ta còn có thể để ý đến người, tất phải là người trọng yếu nhất của ta. Hắn cưới Thập Nhất, chính là vì cảm thấy sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày, Thập Nhất sẽ có tác dụng. Ta liền cho hắn một cơ hội. Ta muốn nói cho hắn biết: Thập Nhất rất trọng yếu. Nếu hắn thật sự lợi dụng Thập Nhất để trộm lấy chí tôn đồ, cũng có thể làm cho Thập Nhất thấy rõ hắn. Không phải là chuyện không tốt."

"Vương gia, Khi ngươi bị Dung hoàng hậu lợi dụng, ngươi cũng đã thấy rõ nàng, vì sao vẫn cam tâm tình nguyện bị nàng kiềm chế?" Phượng Cửu đột nhiên nhướng mắt, ngữ điệu không cao nhưng lại dị thường sắc bén.

Hạ Lan Tuyết sắc mặt khẽ biến, nói không ra lời.

"Tình yêu, là một chuyện phức tạp thế nào. Thập Nhất cùng Hoàng A Ngưu vừa mới tân hôn. Cho dù Hoàng A Ngưu cưới Thập Nhất là vì một hoài tâm không tốt, nhưng Thập Nhất vẫn là một kiều nương trẻ trung xinh đẹp. Hoàng A Ngưu nhất định cũng sẽ hết sức ôn nhu mà săn sóc. Thập Nhất chẳng qua chỉ là một cô gái mười lăm, mười sáu tuổi. Trong hoàn cảnh đó, làm sao mà không động tâm cho được? Chỉ sợ đến lúc đó, cho dù Thập Nhất đã biết chân tướng, cũng vẫn không hiểu ý, cam tâm tình nguyệt để Hoàng A Ngưu lợi dụng… Đến lúc đó, ta chỉ sợ, Thập Nhất ngược lại sẽ bất lợi với Vương phi." Phượng Cửu lắc đầu, thở dài nói.

Hạ Lan Tuyết giật mình, lập tức lại trầm tĩnh lại, thản nhiên nói: "Thập Nhất sẽ không làm hại Y Nhân."

"Vì sao Vương gia lại khẳng định như vậy?" Phượng Cửu hỏi.

"Bởi vì không ai lại nguyện ý làm hại Y Nhân." Hạ Lan Tuyết nhướng mày, đơn giản mà chắc chắn nói: "Nàng vốn không tranh sự đời. Thế nhân làm sao có thể để tâm đi hại nàng?"

Phượng Cửu lại cúi đầu, không ủng hộ cũng không phản bác, nói: "Vương gia mới vừa rồi cũng đã nói, mang ngọc mắc tội." (người hạnh phúc, giàu có luôn sẽ bị người khác ganh ghét, hãm hại)

Y Nhân vốn không tranh sự đời, nhưng đã có quá nhiều chuyện vì nàng mà phát sinh.

Chỉ dựa vào chuyện Hạ Lan Tuyết coi trọng nàng, nàng đã phải hứng chịu đủ loại hậu quả rồi.

Huống chi, còn có hoàng đế Viêm Quốc, Viêm Hàn với đủ loại biểu hiện kỳ quái kia nữa.

Thế nhân sao lại không hiếu kỳ, sao lại có thể để nàng tiếp tục trốn trong góc yên ổn sống cuộc sống gia đình?

Y Nhân vô tội.

Nhưng, đã không thể may mắn thoát khỏi.

Hạ Lan Tuyết trầm ngâm một lát, sau đó nhìn Phượng Cửu hỏi: "Phượng tiên sinh, trước kia ngươi cũng là một kẻ không tranh sự đời. Rốt cuộc vì nguyên nhân gì khiến ngươi rời khỏi Phượng trang, tự lập sự nghiệp, xây dựng Lạc Phượng son trang? Chẳng lẽ… cũng là bởi vì mang ngọc mắc tội?"

Phượng Cửu yên lặng không nói, chỉ bưng chén trà trong tay, nhợt nhạt nhấp một ngụm. Sau đó, hắn nhìn về phương xa.

Phương xa, trên hồ nước, sóng gợn nổi lên, rạng rỡ phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Nổi gió.” Hắn nói.

Nổi gió.

Gió nổi lên nước động, những hình ảnh phản chiếu trên mặt nước cũng vì vậy mà chớp nháy không chừng.

Tựa như năm ấy.

Ngày ấy, nàng đứng ở bên hồ, nước mắt lặng lẽ rơi xuống mặt hồ, hình ảnh tĩnh lặng trên mặt hồ lập tức run rẩy.

Y Nhân quả nhiên rất mừng rỡ, nhảy dựng khỏi chiếc đu dây, vui sướng mà nhìn Viêm Hàn, “Thật là Thập Nhất sao?”

“Tự nàng nhìn đi.” Viêm Hàn cười, thân mình nghiêng qua để lộ sau lưng một cô gái mặc trang phục cung nữ màu vàng nhạt.

Khuôn mặt tròn trịa, lông mi nhỏ dài, đôi mắt nhỏ dài, cái mũi nho nhỏ, đôi môi hồng thắm. Quả nhiên chính là Thập Nhất.

Nhưng mà, hình tượng lại không còn giống với hình ảnh trong trí nhớ của Y Nhân. Tựa hồ như… tựa hồ như càng giống một người đàn bà.

Ánh mắt trước kia tỉnh tỉnh mê mê, hiện giờ, dĩ nhiên thành thục. Chỉ liếc mắt một cái, ánh nhìn đã tràn ngập phong tình.

Chỉ có điều, nàng chứng thật đúng là Thập Nhất.

Y Nhân chạy vội qua, ôm cổ Thập Nhất, chỉ hận sao không thể bế bổng nàng lên, “Thập Nhất, Thập Nhất, sao ngươi lại tới đây?”

Viêm Hàn lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng phấn khởi như vậy của Y Nhân, không khỏi bị cuốn hút, trên mặt hiện lên một vòng cười.

“Ta nghe nói tiểu thư ở trong này liền đích thân chạy tới đây.” Thập Nhất cũng tỏ ra rất vui mừng, tùy ý để Y Nhân ôm mình, vừa cười vừa nói, miệng cười trong suốt.

“Cô ấy đến cửa cung, nói rằng quen biết với nàng. Cho nên ta liền đưa cô ấy đến gặp nàng.” Viêm Hàn ở bên cạnh thuyết minh, “Y Nhân, nàng ở trong cung này, có phải là… rất cô đơn không?”

Cảm xúc lúc đầu của Y Nhân làm cho Viêm Hàn rất vui vẻ. Nhưng ngay lập tức, hắn lại nghĩ đến: Nếu không phải vì ở trong cung rất cô đơn thì khi Y Nhân nhìn thấy người tớ gái ngày trước, cũng sẽ không vui mừng đến mức ấy?

“Tốt lắm mà.” Y Nhân lắc đầu, thề thốt phủ nhận.

Viêm Hàn không hỏi lại nữa, chỉ biết điều mà nhẹ nhàng rời đi, nhường không gian cho các nàng chủ tớ ôn chuyện.

“Người tìm đến ta, chồng ngươi… à, tướng công của ngươi có biết không?” Y Nhân nhớ đến cái gì, trong nháy mắt liền hỏi.

“Chính anh ấy đã khuyên ta tới đây.” Thập Nhất cười nói: “Tướng công để cho ta đến đây chăm sóc ngươi. Sau này còn muốn hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà đưa ngươi trả về cho Vương gia nữa.”

“A Tuyết?” Y Nhân giật mình.

“Đúng vậy, Vương gia rất lo lắng cho tiểu thư.” Thập Nhất gật đầu khẳng định, sau đó dùng ánh mắt quét về hướng Viêm Hàn vừa biến mất, hạ giọng hỏi: “Hoàng đế Viêm Quốc có làm khó tiểu thư không?”

“Không có, hắn đối với ta rất tốt.” Y Nhân trả lời.

“Ta muốn nói đến… cái loại khó xử kia cơ…” Thập Nhất cẩn thận tìm từ, càng không ngừng dùng ánh mắt để ám chỉ.

Y Nhân mở to hai mắt, rất không hiểu nổi mà nhìn Thập Nhất. Chớp chớp lông mi, đảo đảo con mắt, hơn nửa ngày mới giật mình đáp: “Ngươi muốn hỏi, hắn có… cái gì đó, ơ, vô lễ với ta không hả?” Y Nhân nói rất lớn tiếng, tựa hồ như không hề suy nghĩ. “Không có đâu, Viêm Hàn tốt lắm. Hắn không giống như người khác.”

Tất nhiên là không phải cố ý trốn tránh. Viêm Hàn rất tốt, ở trong lòng Y Nhân, Viêm Hàn cũng đã không giống với, hắn không phải là những người khác.

Mà những người khác, chính là những người khác.

Lúc Y Nhân nói ra những lời này, Viêm Hàn đứng ở góc tường, nghe được.

Hắn không cố ý nghe lén, chỉ là không muốn đi quá nhanh. Vì thế, rất vô tình nghe được những lời Y Nhân vừa nói.

Câu này, bình thường đến cực điểm, nhưng lại làm cho Viêm Hàn thất vọng đau khổ đến chấn động, lại vừa ấm áp.

Hắn cùng với Y Nhân, thời gian vừa qua, đã hình thành một loại ăn ý cực kỳ. Sự ăn ý này, không liên quan gì đến sự ái mộ, mà là một sự tín nhiệm.

"Không thể nào." Bên trong tường, Thập Nhất mười phần không tin, "Hắn chẳng phải cũng là một nam nhân bình thường hay sao?"

Nam nhân bình thường, đâu thể chỉ trọn mắt mà nhìn nữ nhân mình thích đến nửa tháng mà không hề động tay động chân?

Thập Nhất còn nhớ rất rõ, lúc nàng mới cùng Hoàng A Ngưu thành thân, Hoàng A Ngưu cứ có cơ hội là lại cầu hoan. Mặc dù có lúc cũng cảm thấy mệt chết đi được, nhưng lại rất hạnh phúc.

Câu nói đó, Viêm Hàn cũng nghe được.

Hắn bật cười, sau đó bước nhanh ra đến phạm vi không còn nghe được gì.

"Hắn là nam nhân bình thường a. Làm sao lại không bình thường?" Y Nhân nghe vậy, nghiêng đầu qua, thật cố gắng hồi tưởng đủ loại biểu hiện của Viêm Hàn: Không ẻo lả, cũng không biến thái, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới đều là một người hoàn toàn bình thường.

Thập Nhất không có cách nào giải thích với cô, chỉ có thể âm thầm lấy làm lạ.

"Tiểu thư, ngươi có biết không, tin tức ngươi ở Viêm Cung đã lan truyền khắp nơi, ồn ào huyên náo lắm." Thập Nhất rất nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng đàn bà nhiều chuyện, kéo Y Nhân đến chiếc dây đu, hạ giọng, ra vẻ vô cùng thần bí, nói: " Mọi người đều đồn rằng, tiểu thư chính là hồng nhan họa thủy, vốn đã là tai họa của Tiêu Dao Vương, bây giờ lại gây họa đến Viêm Cung!"

Y Nhân không hiểu, nhìn Thập Nhất, ngơ ngác 'Hả' một tiếng.

Cô là kẻ gây tai họa sao?

Không thể nào, từ đầu đến cuối cô đã làm cái gì đâu. Vì sao lại trở thành kẻ gây tai họa được?

"Chuyện hoàng đế Viêm Quốc giữ tiểu thư ở lại trong cung, đã làm cho thần dân Viêm Quốc rất tức giận đó." Thập Nhất lại nói: "Tiểu thư chính là Vương phi của Tiêu Dao Vương Thiên Triều. Sau khi Vương gia bị hoàng đế Thiên Triều định tội là phản đồ, tiểu thư lại làm cho tiểu Bùi đại nhân nóng ruột nóng gan. Thân phận của tiểu thư quá đặc biệt. Hiện tại lại ở lì trong cung một cách không rõ ràng, còn được hoàng đế Viêm Quốc sủng ái. Hoàng đế Viêm Quốc đã vì tiểu thư mà ngay cả đề nghị của thủ phụ đương triều cũng không nghe. Tiểu thư nghĩ lại mà xem, chuyện này có nghĩa là gì đây?" Thập Nhất cố ý dừng một chút, xem chừng Y Nhân đã sốt ruột lắm rồi mới chịu nói tiếp: "Điều này thuyết minh, tiểu thư chính là một tuyệt sắc khuynh quốc, đảo lộn chúng sinh, là đại họa thủy!"

Ánh mắt Y Nhân phút chốc trợn to.

Tuyệt sắc khuynh quốc, đảo lộn chúng sinh?

Hai từ này, vì sao nghe lại thấy xa xôi đến vậy nhỉ?

Dùng để hình dung Tức phu nhân còn được, hình dung cô thì…

"Có ai ngờ được, sự thật thì ra lại đáng sợ như vậy." Thập Nhất vuốt cằm, vừa đánh giá cô vừa không khách khí nói tiếp: "Tiểu thư có vẻ thon thả đấy, nhưng bộ dáng thì thật đúng là chẳng ra gì. Tiểu thư nói xem, hoàng đế Viêm Quốc rốt cuộc thích tiểu thư ở điểm nào nhất? Vương gia vì sao còn đối với tiểu thư nhớ mãi không quên chứ?"

Không nghĩ ra a, thật sự không thể nghĩ ra.

Nghe vậy, Y Nhân chỉ biết xấu hổ.

Thập Nhất này, quả nhiên vẫn giống hệt lúc trước… không, cũng, đáng yêu!

"Ngươi đã gặp A Tuyết sao?" Y Nhân cũng không chấp nhất đề tài này nữa, chọn lấy đề tài cô cảm thấy hứng thú nhất mà hỏi.

"Vương gia bây giờ rất tốt." Thập Nhất gật đầu nói. Đợi một lát, nàng lại tỏ vẻ chần chờ, nói: "Chỉ có điều…"

Về phần chỉ có cái gì, lại cứ chần chờ mãi không chịu nói ra.

Y Nhân tha thiết mong chờ mà nhìn nàng, cũng không thúc giục, chỉ chờ đợi câu sau.

"Chỉ có điều, gần đây hình như Vương gia bận rộn rất nhiều việc. Ta nghe người khác nói, Băng Quốc nữ vương hình như đang tổ chức đại hội kén rể gì đó. Người nào trúng tuyển, không những được hưởng rất nhiều của hồi môn của Băng Quốc nữ vương Lãnh Diễm mà còn có thể cùng nữ vương chia đôi thiên hạ. Vương gia thân đang mang trọng tội, nếu có thể cưới được Băng Quốc nữ vương, thân phận của Vương gia so với trước kia còn cao hơn một bậc. Hơn nữa, nghe nói lúc trước Lãnh Diễm cũng thích Vương gia… Ta nghe người khác nói a, hình như Vương gia muốn đi thử một lần. Đương nhiên rồi, chỉ là nghe nói mà thôi." Thập Nhất hai chữ 'nghe nói' lăn qua lộn lại nói đến ba lần. Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn trộm, đánh giá phản ứng của Y Nhân.

Y Nhân chỉ thản nhiên 'Ồ' một tiếng. Dường như đang ngẩn người, thần sắc lẳng lặng, không có phản ứng.

Thập Nhất hơi ngạc nhiên.

Chẳng lẽ tiểu thư không biết ghen sao?

"Tiểu thư, ngươi có biết cung điện mà hoàng đế Viêm Quốc nghỉ ngơi nằm ở đâu không?" Thập Nhất lại hỏi.

"A" Lúc này Y Nhân mới hết ngẩn người, bừng tỉnh, đưa tay chỉ chỉ về hướng đông, nói: "Ở bên kia."

"Tiểu thư làm sao biết tẩm cung của hắn?" Thập Nhất có dụng ý khác, hỏi han.

"Bởi vì chúng ta ở rất gần nhau. Chính hắn đã nói, chỗ ở của hắn ở ngay bên cạnh ta." Y Nhân không hề phòng vệ chút nào, đáp: "Vì sao ngươi lại hỏi điều này?"

"À, không có gì." Thập Nhất vội vàng lắc đầu, cười cười.

Y Nhân cũng không hoài nghi, chỉ ngồi trên chiếc dây đu, có vẻ hơi lơ đãng.

Lại tiếp tục ngẩn người.

Thập Nhất nhìn một hồi, bỗng nhiên phát hiện: Kỳ thật, tiểu thư vẫn rất để ý.

Tuy rằng không có ghen, cũng không truy vấn, nhưng thần sắc của cô rõ ràng là rất tịch mịch.

Đúng, là tịch mịch, loại cảm xúc tựa hồ như chẳng có liên quan họ hàng gì với Y Nhân, hôm nay lại phá lệ, xuất hiện trên mặt cô.

Cô cũng không hề nhắc đến chuyện Hạ Lan Tuyết nữa.

"Tiểu thư." Một lát sau, Thập Nhất nói tiếp: "Ngươi còn muốn ra cung gặp Vương gia nữa không?"

Y Nhân 'Ơ' một tiếng, không đáp.

"Thật ra ở đây cũng không tồi. So với lúc trước ở vương phủ thì tốt hơn nhiều. Người trong vương phủ đối với ta hờ hững, nhưng vừa rồi lúc ta vào đây, đám cung nữ thái giám vừa nghe nói ta là tớ gái của tiểu thư, cả đám đều tỏ vẻ lễ độ cung kính, đối xử với ta tốt biết bao. Giống như tiểu thư bây giờ vậy, ngồi thảnh thơi trên dây đu, cuộc sống dễ chịu hơn lúc trước ở vương phủ rất nhiều." Thập Nhất hưng trí bừng bừng, khuyên bảo.

Y Nhân nghiêng đầu suy nghĩ: Chiếc dây đu ở vương phủ lúc trước, hình như đã bị Hạ Lan Tuyết chặt đứt rồi.

Khi đó, còn có Bùi Nhược Trần.

Khi đó, an nhàn thảnh thơi không hề vướng bận.

"Bọn hắn đối với ngươi cung kính, nhưng lại không thích ta." Ngay vào lúc Thập Nhất nghĩ rằng Y Nhân đã bị thuyết phục rồi, lại nghe thấy Y Nhân thình lình mở miệng nói. "Người nơi này, cũng không thích ta."

Ngoại trừ Viêm Hàn, thật ra mọi người, bề ngoài thì cung kính lễ độ với cô, nhưng thật sự, trong đáy lòng lại không hề như thế.

Sự giả tạo như vậy, còn hơn cả sự lạnh nhạt trong vương phủ lúc trước nữa, càng làm cho Y Nhân cảm thấy khó chịu.

"Vì sao tiểu thư lại nghĩ như vậy?" Thập Nhất kinh ngạc hỏi.

"Ta cũng biết." Y Nhân cúi đầu thấp giọng nói: "Viêm Hàn khiến ta phải chịu rất nhiều ủy khuất, nhưng mà, ta không muốn hắn phải chịu ủy khuất, cũng không muốn người khác cứ giả vờ rất tốt với ta."

Tuy rằng mỗi ngày cô chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, bình thường cũng không kết giao với ai, nhưng vẫn hy vọng người khác có thể đối đãi chân thật với mình.

Ở trong cung này, đơn giản là vì Viêm Hàn sủng nịch cô, cho nên tất cả mọi người đều nịnh bợ cô, mặc quần áo cho cô, chỉ cô cách ăn mặc, lúc giáp mặt thì khen cô xinh đẹp thế này, văn nhã nhàn thục yên tĩnh thế kia.

Y Nhân chỉ thản nhiên nghe, thản nhiên cảm nhận.

Cảm giác như cả tòa cung điện này, không có lấy một người bạn thân.

Sự hoài nghi của Viêm Hàn, thật ra cũng rất chính xác.

Cô, rất cô đơn.

Cô đơn chưa từng thấy.

Thập Nhất nhìn tiểu thư, muốn an ủi vài câu nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Chỉ cảm thấy, có điều gì đó đã thay đổi.

Tiểu thư bây giờ không còn vô tâm vô phế như trước nữa, đã không còn muốn an phận, được chăng hay chớ nữa.

Nhưng cụ thể thay đổi thế nào, Thập Nhất cũng không nói được.

Đang nghĩ ngợi thì Y Nhân đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo, từ từ nhàn nhã nói: "Không còn sớm nữa, đi ngủ thôi."

Thập Nhất đang cảm hoài, nghe thấy lời ấy, thiếu chút nữa đã té ngửa xuống đất.

Vừa rồi tại sao cô lại cho rằng tiểu thư đã thay đổi nhỉ?

Tiểu thư rõ ràng vẫn hệt như trước nay, hết ăn lại nằm, không hề có chí lớn.

Quả thật là… giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời a.

Y Nhân nhảy xuống khỏi dây đu, mới đi được hai bước thì phía trước bất ngờ xuất hiện một đoàn cung nữ hùng hổ đi đến. Người thì dìu Y Nhân, người thì nâng váy, kẻ rót nước, kẻ quạt mát. Ba chân bốn cẳng, rất nhanh đã bỏ Thập Nhất lại phía sau.

Thập Nhất trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Y Nhân được đãi ngộ siêu cấp, sửng sốt hết nửa ngày. Sau đó đột nhiên lại nhớ đến lời nói vừa rồi của Y Nhân, "Bọn họ cũng không thích ta."

Nếu bọn họ không thích tiểu thư, vậy thì tại sao lại không ngừng xum xoe như vậy?

Thập Nhất bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh.

Lại nhìn về phía tiểu thư đang được bao bọc trong vòng người kia: Vẻ mặt Y Nhân nặng nề, thành thành thật thật để bọn họ tùy ý đùa nghịch. Nhàn nhạt… Nhưng lại có phần thê lương.

Thập Nhất lại cúi đầu, nhớ lại lúc nàng tới đây, nhớ lại những lời tướng công đã dặn dò, toàn thân lại ớn lạnh.

Từ trước đến nay tướng công luôn luôn dịu dàng săn sóc, đột nhiên lại thận trọng dặn dò nàng: "Nhất định phải trộm được Chí tôn đồ của Viêm Cung. Hơn nữa, không thể để Y Nhân gặp lại Vương gia. Nếu có thể, hãy làm cho Y Nhân phát sinh quan hệ với Viêm Hàn."

Lúc ấy nàng thật sự giật mình, mãi hỏi vì sao.

Hoàng A Ngưu lại nhìn nàng đầy bí hiểm, nói: "Thập Nhất, nàng là thê tử của ta. Trên đời này, người duy nhất mà nàng có thể tin tưởng, chỉ có ta thôi. Không phải sao?" Thập Nhất cũng không đành nhắc lại nữa.

Khi mới gặp Viêm Hàn, Thập Nhất còn tự an ủi mình: Thật ra Viêm Hàn cũng đâu có tệ. Muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn thần thái có thần thái, muốn tài có tài, muốn thế có thế. Quan trọng là… hắn đối xử với Y Nhân rất tốt. So với lúc trước Hạ Lan Tuyết đối xử với Y Nhân, quả thật phải nói là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Thập Nhất lại ra sức so sánh người ấy cùng Hạ Lan Tuyết, lấy cớ để nàng ở lại.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Y Nhân bị cả đám người quây lấy, không ngờ ngược lại cảm thấy rất khó chịu.

Xét cho cùng, tiểu thư vẫn mong muốn trở lại phủ vương gia lúc trước, bị mọi người bỏ quên, nhàn nhã phơi nắng ngủ ngày, lười chảy thây.

Thập Nhất cứ như vậy mà suy đi nghĩ lại, đi từng bước một ở phía sau mọi người.

Đi thẳng một mạch đến tẩm cung mà hiện tại Y Nhân đang ở. Theo bản năng, nàng đưa mắt nhìn qua bên cạnh. Quả nhiên trông thấy một cung điện tường vàng ngói bạc. Đó hẳn là tẩm cung của Viêm Hàn rồi.

Hai tòa cung điện ở sát cạnh nhau, vô cùng gần gũi… Khoảng cách gần như vậy, đối với Viêm Hàn mà nói, có phải là một sự dày vò không?

Thập Nhất nảy ra một ý nghĩ rất không thuần khiết.

Vào tẩm cung, bên trong bày biện xa hoa, từng khâu nhỏ đều gắng đạt đến thoải mái, vui mắt. Nhưng sự chỉnh chu như vậy, đối với Y Nhân mà nói, chính là người tài giỏi mà không được trọng dụng, quá phí phạm.

Y Nhân lập tức xốc màn lụa mỏng, đi đến bên giường. Sau đó đổ người nằm xuống, uể oải vùi mình trong chiếc mềm gấm. Hai chân đá lung tung vài cái, hất đôi hài rơi xuống đất. Sau đó ngáp một cái thật dài.

“Thập Nhất, ngươi cũng nằm xuống cạnh ta mà ngủ đi.” Sau khi nằm xuống, Y Nhân vẫn không quên nhớ đến Thập Nhất, vô cùng thành khẩn mời mọc.

Thập Nhất đảo cặp mắt trắng dã, đanh giọng nói: “Ta đâu phải là người ham ngủ như tiểu thư. Ta ra ngoài đi dạo một lát.”

“Ừ ừm.” Y Nhân gật đầu, kéo mền đến tận vai, “Ngươi cứ tự nhiên, ngàn vạn lần cũng đừng khách khí làm gì.”

Giọng điệu cứ làm như cô là chủ nhân của nơi này vậy.

Lại quên mất rằng, cô cũng chỉ là người tạm trú mà thôi.

Thập Nhất thầm cảm thấy buồn cười. Cũng biết rõ tốc độ chìm vào giấc ngủ của Y Nhân nhanh đến cỡ nào, cho nên nàng cũng không nói tiếp nữa mà đi thẳng ra ngoài.

Quả nhiên, đã nghe phía sau truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ.

Thập Nhất xuyên qua những lớp mành trùng điệp, cẩn thận đi ra ngoài điện. Vừa ra đến cửa liền trông thấy một đoàn người từ trên hành lang đối diện đi đến.

Thập Nhất có tâm tư riêng, lén lút trốn bên cạnh cửa. Đoàn người càng đi càng đến gần, đi thẳng đến trước tẩm cung của Viêm Hàn.

Người dẫn đầu phía trước mặc một áo choàng dài màu đen bằng lông thú, trông tuấn lãng oai vệ tựa như đại bàng Mạc Bắc. Chính là Viêm Hàn.

Phía sau hắn là những quan chức trọng yếu của Viêm Quốc. Đi bên trái chính là vị lão giả kia, được Viêm Hàn gọi là Vệ tiên sinh.

“Vương thượng, bất kể như thế nào, ngài vẫn phải đến đại hội kén rể lần này. Cho dù không vì tham gia kén rể thì cũng nhân cô hội này, mượn sức của Băng Quốc nữ vương. Thiên hạ hiện tại đã phân chia làm ba phần. Thái độ của Băng Quốc đối với thế cục sau này như thế nào, chính là vấn đề quan trọng nhất!” Một quan chức từng bước tiến lên phía trước, nỗ lực khuyên can.

Viêm Hàn vẫn trầm ngâm. Vệ tiên sinh ở bên cạnh thản nhiên nói: “Đương nhiên. Nếu có thể kết thông gia với Băng Quốc nữ vương thì tốt quá rồi. Hiện tại, Viêm Quốc và Thiên Triều có thế lực ngang nhau. Nếu có thể có được sự ủng hộ của Băng Quốc nữ vương, Thiên Triều chắc chắn chưa đánh đã tan.”

“Vương thượng là một kỳ tài, ngọc thụ lâm phong. Nếu có tâm tranh giành, Băng Quốc nữ vương tất nhiên sẽ phải khuất phục trước tư thế oai hùng của Bệ hạ.” Vệ tiên sinh vừa dứt lời, phía sau liền xôn xao nịnh nọt theo.

Đương nhiên, cũng không hẳn tất cả đều là nịnh hót, mà là sự thật.

“Nghe nói Băng Quốc nữ vương Lãnh Diễm xinh đẹp tuyệt luân, là một mỹ nhân hiếm thấy. Hơn nữa còn trí mưu vô song, tinh xảo đặc sắc. Tuyệt đối xứng đáng trở thành hoàng hậu của Viêm Quốc.” Tên còn lại nói.

Trong lòng bọn họ, người xứng đáng được làm hoàng hậu của Viêm Quốc, phải giống như Lãnh Diễm vậy. Thân phận tôn quý, vừa xinh đẹp vừa trí tuệ.

Chứ không phải như…

Mọi người đều hiểu thấu lòng nhau, không cần nói ra nhưng ánh mắt đã quá rõ ràng: Bọn hắn quả nhiên đều đang nghĩ đến cùng một người.

Chứ không phải giống như Y Nhân vậy. Không hợp tý nào, lại còn không minh không bạch.

Viêm Hàn vẫn chưa quay đầu lại, cho nên không hề biết đám người phía sau đang suy nghĩ cái gì, nhưng hắn cũng có thể đoán được một ít.

Chuyện Y Nhân ở trong cung, sớm đã khiến cho rất nhiều người bất mãn.

Cũng có những người cấp tiến, đem từng người, từng người con gái trong gia tộc của mình dâng tặng cho Vương thượng. Một là có thể kết thân với Viêm Hàn, hai là có thể đuổi Y Nhân không rõ lai lịch ra khỏi Viêm Cung.

Nhưng trước sau, Viêm Hàn vẫn không chịu nhả ra.

“Vương thượng, nếu ngài nên có trách nhiệm với cả Viêm Quốc, nếu ngài còn nhớ những chuyện đã từng hứa trước hoàng linh thì đại hội kén rể lần này, ngài nhất định phải đi.” Vệ tiên sinh nhận ra Viêm Hàn cứ mãi chần chờ không quyết, liền thừa cơ bỏ thêm một câu.

Cũng may, dường như Viêm Hàn cũng không có ý định muốn làm cho bọn họ phải khó xử.

Hắn hơi gật gật đầu, thản nhiên nói: “Ta sẽ đến tham gia đại hội.”

Đang lúc mọi người vui mừng phấn khởi, hắn lại bồi thêm một câu: “Ta sẽ dẫn Y Nhân đi cùng.”

Tất cả mọi người đều choáng váng.

“Vương thượng!” Rất nhanh, cả đám trung thần phía sau liền xông lên liều chết khuyên can.

Viêm Hàn cảm thấy nhức đầu. Vệ tiên sinh bên cạnh đột nhiên nói: “Vương thượng đã quyết định rồi thì chư vị không cần nhiều lời nữa. Hay là nghiên cứu một chút đi, xem đến Băng Quốc cần phải chuẩn bị những gì đi.”

Lúc này đây, không chỉ có chúng đại thần cảm thấy không thể tin nổi, mà ngay cả Viêm Hàn cũng cảm thấy kỳ quái.

Trước giờ Vệ tiên sinh vẫn luôn đứng chung hàng ngũ với các đại thần, cứ giảng giải lý lẽ tôn giáo cho hắn. Nhưng lúc này đây lại đứng về phe hắn. Tuy rằng Viêm Hàn thân là hoàng đế nhưng cũng không tránh khỏi cảm thấy vinh quang và may mắn biết bao.

Mọi người quả nhiên không nói gì nữa. Vệ tiên sinh thân là đế sư, địa vị ở Viêm Quốc cực cao. Trong vài phương diện nào đó, lời hắn nói, so với Viêm Hàn còn có chất lượng hơn hẳn. Nếu Vệ tiên sinh đã không phản đối, những người khác cũng lười giằng co.

“Những người tham gia còn lại, các ngươi tự sắp xếp được không?” Đợi đến khi không khí bình ổn trở lại, Viêm Hàn mới mở miệng hỏi.

“Ngoại trừ các môn phái giang hồ ra, Bên phía Thiên Triều cũng phái con trai độc nhất của Hạ Hầu là Hạ Ngọc, cũng cháu của Hạ Hầu là Liễu Khê đến tham gia. Hạ Ngọc thì chúng ta đã biết. Còn Liễu Khê này, nghe nói là cháu trai của phu nhân Hạ Hầu. Lúc trước học nghệ ở Côn Luân, tạm thời vẫn chưa điều tra được gì nhiều. Mà phía Uy Quốc ở bên kia hải đảo cũng phái hoàng tử đến, tham gia cạnh tranh. Nhưng Uy Quốc địa chất cằn cỗi xa xôi, nước nhỏ dân ít, nghe nói xã hội vẫn còn hơi hoang dã. Cho nên mặc dù là hoàng tử nhưng lực cạnh tranh, có thể, không lớn. Những người còn lại chỉ là một đám ô hợp. Trong đó, người duy nhất có thể khen, chỉ có thiếu chủ của Lưu Viên, Lưu Trục Phong.”

“Lưu Trục Phong cũng đến ư?” Viêm Hàn rốt cuộc cũng cảm thấy hưng trí, “Nghe nói, người nhìn thấy tận mắt con người thật của hắn, đích xác là rất ít. Không biết rốt cuộc là mỹ nam hay là kẻ quái dị đây…Nhưng Lưu Viên luôn luôn khép kín, cực ít can thiệp vào chuyện thế gian. Vì sao bây giờ lại máu huyết sôi trào mà đến tham gia đại hội kén rể của Lãnh nữ vương? Chẳng lẽ, cũng đang ngấp nghé quyền thế cùng mỹ mạo của Lãnh nữ vương?”

“Cái này cũng không đúng. Nghe nói lần này, Lưu Trục Phong là vị khách mà Lãnh Diễm đặc biệt yêu thích.” Quan phụ trách tin tức giải thích: “Cũng có người đoán rằng, Lưu Trục Phong chính là người trong mộng của Lãnh Diễm. Đại hội lần này, chẳng qua chỉ là che dấu tai mắt người ta mà thôi.”

“Sao ta lại nghe nói, người trong lòng Lãnh Diễm là Thiên Triều Tiêu Dao Vương Hạ Lan Tuyết mà?” Một người nói leo theo.

Viêm Hàn nghe thấy cái tên Hạ Lan Tuyết, trong lòng cũng không mấy khẩn trương, chỉ thản nhiên ‘Ừm’ một tiếng, dặn dò: “Mau đi chuẩn bị đi. Ngày mốt xuất phát.”

Mọi người lĩnh mệnh, sôi nổi giải tán.

Chờ đến khi trên bậc thang chỉ còn lại Viêm Hàn và Vệ tiên sinh, Viêm Hàn mới hỏi ông: “Lần này, vì sao tiên sinh lại không trách cứ ta?”

Vệ tiên sinh trả lời: “Có một số việc, dù người khác nói thế nào cũng chẳng thấm vào đâu. Hay là xin Vương thượng cứ tự mình hiểu rõ. Ta trông cậy vào thời khắc Vương thượng nhớ rõ thân phận của mình, sứ mạng của mình.”

“Quả nhân nhớ rõ.” Viêm Hàn khom người, trầm giọng hứa hẹn.

Vệ tiên sinh cũng không nói thêm gì nữa, chỉ thở dài một tiếng, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa cung.

Viêm Hàn đứng trên bậc thang cao nhất, hơi thần người ra một hồi. Đang muốn cất bước đi vào tẩm cung của mình, lại giống như vừa nhớ đến cái gì, chuyển người đi đến chỗ ở của Y Nhân.

Đám thái giám đi theo phía sau cũng nhanh chóng chạy theo đuổi kịp.

Thập Nhất thấy thế, cũng không trốn nữa. Hơi sửa dang lại quần áo, sau đó bước ra khỏi chỗ ẩn núp, làm như vừa mới đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: SỰ KIỆN BĂNG QUỐC NỮ VƯƠNG KÉN RỂ

Thập Nhất thấy thế cũng không lẩn trốn nữa, hơi sửa sang lại quần áo rồi bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, làm bộ như vừa mới đi tới.

Đến trước mặt Viêm Hàn, Thập Nhất hơi khúm núm, chào: “Bệ hạ.”

Viêm Hàn gật gật đầu, hỏi: "Y Nhân hiện giờ đang làm gì?"

"Tiểu thư nói hơi mệt, đang ngủ." Thập Nhất thành thành thật thật trả lời.

Viêm Hàn cũng không lấy làm lạ, chỉ cười cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời đã quá trưa, thản nhiên nói: "Ngươi đi đường xa đến đây, cũng đã mệt rồi, hay là đi nghỉ tạm đi."

Thập Nhất vội vàng tạ ơn: "Vâng."

Viêm Hàn lại liếc mắt nhìn vào trong điện đã buông mành chi chít. Cuối cùng quyết định không quấy rầy Y Nhân nữa, nhẹ nhàng xoay người rồi rời đi.

Thập Nhất lại trong khoảng khắc đó mà gọi Viêm Hàn lại: "Bệ hạ!"

Viêm Hàn dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, thái độ cũng có vẻ thân thiết.

Thập Nhất dường như được cổ vũ, vừa nhăn mặt vừa cố sức nói: "Bệ hạ, nô tỳ muốn thay mặt tiểu thư, cám ơn bệ hạ."

Viêm hàn nhíu mi, không lên tiếng mà chỉ nhìn nàng.

Thập Nhất vì thế lại nói tiếp: "Tiểu thư từ nhỏ đã chịu nhiều khổ sở. Từ nhỏ đã bị hạ nhân khi dễ, lão gia phu nhân cũng không thương tiểu thư. Về sau, lúc vào ở trong phủ vương gia cũng bị vương gia lạnh nhạt. Lúc sau còn lang bạt kỳ hồ… Trong mắt nô tỳ, bệ hạ chính là người thương yêu tiểu thư nhất. Tiểu thư sống ở đây rất tốt. Cho nên, nô tỳ muốn thay mặt tiểu thư, cám ơn bệ hạ."

"Y Nhân đã nếm trải rất nhiều khổ sở sao?" Viêm Hàn giật mình, lập tức lại cảm thấy buồn cười.

Trông bộ dáng của Y Nhân, nàng chẳng giống người phải chịu khổ chút nào.

Hoặc là, nàng chưa bao giờ coi đó là khổ.

Nhưng hiện tại, Y Nhân ở Viêm cung lại rất sành ăn. Viêm Hàn ngược lại còn cảm thấy thiệt thòi cho cô.

Cô tự khép kín bản thân rất nhanh.

Tuy rằng rất bình yên, rất thỏa mãn, nhưng Viêm Hàn vẫn không thể nào chạm đến khoảng cách không thể vượt qua đó.

"Bất kể thế nào, cám ơn bệ hạ. Nô tỳ… nô tỳ cũng cả gan cầu xin bệ hạ, vĩnh viễn đừng để tiểu thư thất vọng. Tiểu thư đã phải thất vọng quá nhiều rồi." Thập Nhất nói xong liền quỳ xụp xuống, nặng nề mà dập đầu khấu lạy một cái.

Viêm Hàn vội vàng đưa tay ngăn nàng lại. Đầu Thập Nhất còn chưa chạm đất đã bị cánh tay Viêm Hàn nhẹ nhàng nâng dậy.

"Ngươi nói rằng nàng đã phải thất vọng quá nhiều, là những chuyện gì?" Viêm Hàn tò mò hỏi.

Chỉ cần là tin tức về Y Nhân, hắn đều muốn biết.

Muốn biết những mối quan hệ của cô, những chuyện cô đã từng trải qua, suy nghĩ của cô cùng ham muốn của cô.

Nhưng dù đã vận dụng hết những thám báo xuất sắc nhất của Viêm Quốc thì tin tức mà Viêm Hàn thu được vẫn như cũ, cực nhỏ: Y Nhân, người Y thị sống ở Giang Nam. Cha là thương nhân giàu nhất Thiên Triều, có chị là Y Lâm hiện là Lâm Phi được hoàng đế sủng ái. Mười sáu tuổi. Trước năm mười sáu tuổi không có nơi nào ghi lại tin tức gì về cô. Theo quản gia cũ của Y gia cho biết: Khoảng thời gian đó đều cả ngày ngu ngốc, mười sáu năm trời chưa từng bước ra khỏi viện của Y gia. Sau thay tỷ tỷ lấy chồng, vào Tiêu Dao Vương phủ. Từ đó về sau, trong vòng một năm ở Tiêu Dao Vương phủ may mắn gặp được Bùi Nhược Trần, có chút quan hệ. Còn những chuyện khác cũng không có gì đặc biệt.

Theo lời những nô bộc cũ của Tiêu Dao Vương phủ, mười người thì có đến bảy người không biết đến vị vương phi này. Còn ba người còn lại thì nói về Y Nhân trong giai đoạn này như sau: Bình thường lười nhác, không hề có tiền đồ.

Lúc sau, Bùi Nhược Trần cưới Hạ Lan Du, công chúa của Thiên Triều làm vợ. Y Nhân đón đường cướp kiệu nên được mọi người biết đến, cũng vì thế mà bị người đời chế giễu. Nửa tháng sau phát sinh sự kiện Hạ Lan Tuyết làm phản. Tiêu Dao Vương phủ chạy tứ tán không còn. Y Nhân cũng không biết tung tích.

Những chuyện kế tiếp, Viêm Hàn cũng đã biết được bảy tám phần.

Đây là một bản lý lịch sạch sẽ đến mức người ta không thể không sinh nghi.

Những mối quan hệ của cô, cả vũ trụ quang đãng kia cũng không trong sáng và thong dong như cô.

Cho nên, Y Nhân đối với Viêm Hàn mà nói, từ đầu đến cuối đều là một mê cung không thể hiểu thấu đáo, làm cho người ta càng ngày càng lún sâu.

Nghe Viêm Hàn hỏi, Thập Nhất nheo một mắt lại, trả lời: "Phụ thân của tiểu thư vì chuyện của Tiêu Dao Vương mà đoạt tuyệt quan hệ với nàng. Tiêu

Dao Vương cũng vì Dung hoàng hậu mà có một lần đã đẩy tiểu thư rơi vào tay thích khách Liễu Sắc. Tiểu Bùi công tử vốn rất tốt với tiểu thư, nhưng lại vì ích lợi riêng của bản thân mà bỏ rơi tiểu thư để cưới công chúa. Tiểu thư đối xử với mọi người rất tốt nhưng vẫn bị người ta vứt bỏ. Những chuyện này còn không đủ để thất vọng sao?"

Viêm Hàn trầm ngâm. Lúc đầu nghe mấy chuyện này cũng chỉ cảm thấy thản nhiên, nhưng dần dần lại cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng mỗi lần bị bỏ rơi, đều là sau khi cô thật tình trả giá.

Một người cho dù không hề có biểu hiện gì nhưng cô vẫn phải có cảm giác.

Chỉ cần có cảm giác thì sẽ có thương tâm, sẽ cảm thấy khó sống… Tuy rằng sự thương tâm và khó sống đó, ngay cả chính bản thân cô ta cũng chưa từng thể nghiệm và quan sát.

"Ngươi yên tâm. Tiểu thư nhà ngươi từ nay về sau sẽ không phải thất vọng nữa đâu." Viêm Hàn quay mắt nhìn về phía người đầy tớ gái vẫn đang cúi thấp người, phi thường chân thật, phi thường thành khẩn mà hứa hẹn.

Thập Nhất vốn chỉ muốn làm cho Viêm Hàn đồng tình cảm động, làm cho hắn cảm thấy thương tiếc tiểu thư hơn. Không ngờ lại nghe được Viêm Hàn thận trọng cam đoan như thế, không khỏi có chút ngạc nhiên, mơ hồ, lại càng cảm thấy trấn an.

Nàng lui người, cung kính thi lễ rồi cúi đầu lui về phía sau, xoat người bước đi.

Viêm Hàn vẫn đứng ở trước tẩm cung một hồi, đột nhiên thay đổi chủ ý, đi nhanh vào trong điện.

Bọn cung nữ thái giám canh giữ ở tầng tầng mành che bị một trận hoảng sở, hốt hoảng vén rèm lên, quỳ xuống đất cung nghệnh Viêm Hàn xâm nhập.

Đúng vậy, là xâm nhập.

Đây vẫn là lần đầu tiên Viêm Hàn vào tẩm cung của Y Nhân trong lúc cô đang ngủ say. Đã từ lâu, bọn cung nữ thái giám từng lén trộm đánh đố, cược xem khi nào thì bệ hạ sẽ không thể nhịn được nữa, trực tiếp xông vào cung, xoi tái cái người không biết điều là Y Nhân kia.

Hiện giờ, hơn nửa tháng qua, bệ hạ đối với cô dụng tâm như thế, săn sóc chu đáo như thế, nhưng trước sau cô vẫn cứ tỉnh tỉnh mê mê, cả ngày chẳng biết làm gì khác ngoài việc ăn, ngủ, phơi nắng.

Loại tình huống này đã sớm bị đám hạ nhân bàn tán sôi nổi. Thậm chí trong lòng còn tràn đầy căm phẫn.

Đến hôm nay, rốt cuộc thì bệ hạ cũng ra oai rồi!

Bọn hạ nhân quỳ rạp dưới đất, vừa cúi đầu cụp mắt vừa âm thầm mừng rỡ. Tầng mành cuối cùng bị xốc lên, Viêm Hàn đi vào, mành vì thế lại khép lại. Đám khán giả vốn vẫn phủ phục dưới đất, đều không hẹn mà cùng vểnh tai lên, chờ nghe ngóng những âm thanh không thuần khiết từ bên trong truyền ra.

Những âm thanh này, chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến cho bọn họ hưng phấn không thôi.

Quả nhiên, bệ hạ không phụ sự mong đợi của mọi người.

Chưa đầy bao lâu, liền nghe được từ phía trong mành truyền ra một tiếng la kinh hoàng 'A'.

Ngay sau đó, là tiếng giường lắc lư dập dờn.

Kế tiếp, là tiếng Y Nhân bật hơi, gần như rên rỉ.

Mọi người bò lồm cồm dưới đất, trên trán thấm mồ hôi, vẻ mặt mừng rỡ.

Nữ nhân làm cao làm giá chướng mắt kia, rốt cuộc cũng đã bị bệ hạ cưỡng bức. Những mê luyến bệ hạ đối với nàng ta, phỏng chừng cũng sẽ tan thành mây khói rồi.

Nhưng không biết nữ nhân lười kia sau khi bị người ta cưỡng chế sẽ có diễn cảm như thế nào đây. Cũng không đến mức giống như lúc nàng ta được bọn hắn mặc quần áo cho mà vẫn cứ ngủ mơ mơ màng màng chứ?

Mọi người không thuần khiết, có những suy nghĩ bất lương.

Trong mành lại truyền ra tiếng Viêm Hàn tha thiết hỏi: "Thế nào?"

"… Không biết, cảm giác giống như đột nhiên bị rơi xuống." Y Nhân u mê đáp.

Những người ở ngoài bức mành lại ra vẻ rõ ràng: Xem ra, công lực của bệ hạ vẫn không hề giảm chút nào, gây sức ép liên tục, khiến cho tiểu nha đầu kia thích chết được.

Bên trong quả nhiên lại truyền ra tiếng Viêm Hàn cười khẽ, cực kỳ ôn nhu, tựa như bức mành màu hồng phấn kia vậy.

Viên thái giám tổng quản ban đầu vẫn đi theo Viêm Hàn, đột nhiên giơ tay lên, chỉ vào một tiểu thái giám ở phía trước, thấp giọng dặn dò: "Nhanh chóng đem tin tức này truyền lại với Vệ tiên sinh. Còn nữa, phải báo với quý phủ của Lý đại nhân cùng Lưu đại nhân. Còn phải phái người đi ghi chép lại."

Tiểu thái giám lĩnh mệnh mà đi. Những người còn lại vẫn đang phủ phục trên mặt đất, trong lòng ngổn ngang trăm mối, không biết là buồn hay vui.

Màn che nhẹ nhàng.

Viêm Hàn buông cây búa nhỏ bằng gỗ trong tay ra, cười khanh khách mà nhìn Y Nhân. Tiến lại gần, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Không phải giống như rơi xuống, mà thật sự là nàng đã bị rơi xuống."

Y Nhân nhất thời mở to mắt, nhìn trái nhìn phải đánh giá một chút. Quả nhiên phát hiện, cô không còn nằm trên giường nữa mà đang nằm ở bậc thềm trước giường.

Nhưng trên bậc thềm cũng được lót một chiếc thảm dương nhung thật dày. Tuy không bằng giường, nhưng cũng không cảm thấy đau.

"Còn bị sái cổ nữa không?" Viêm Hàn một tay kéo cô dậy, mời cô ngồi bên cạnh mình rồi cười hỏi.

Y Nhân xoay cổ, sau đó vui sướng trả lời: "Thật sự không còn đau nhức nữa. Biện pháp của ngươi thật tốt."

Mới vừa rồi, lúc Viêm Hàn đột nhiên đi vào, Y Nhân bị tiếng bước chân đánh thức. Vốn đang chuẩn bị trở mình ngủ tiếp, ai ngờ vừa mới xoay cổ, cô đã phải la lên một tiếng kinh hoàng' A'… Cổ đau đớn vô cùng. Quả thật tư thế ngủ rất bất nhã, cho nên mới bị sái cổ.

Viêm Hàn thấy thế, vội vàng tiến lên xoa bóp cho cô, lại vận dụng công phu tiểu cầm nã thủ, thuận tiện mát xa cho cô.

Y Nhân thoải mái lăn qua lăn lại trên giường, không cẩn thận liền bị té lăn xuống giường.

Vì thế, người bên ngoài mới nghe được đoạn âm thanh cực kỳ trùng hợp kia.

Chính người bên trong mành cũng không nghĩ ra nổi, người bên ngoài nghe được đoạn âm thanh tuyệt đối gây hiểu lầm đó, đã dùng tốc độ có thể so sánh với vận tốc ánh sáng, lan truyền ra ngoài.

"Y Nhân, ta có lời muốn nói với nàng."

"Ơ, chuyện gì?" Y Nhân vừa đáp, vừa xoay cổ qua lại.

Viêm Hàn buồn cười nhìn cô, tiếp tục nói: "Mấy ngày nữa, ta muốn đến Băng Quốc tham gia đại hội kén rể của Băng Quốc nữ vương Lãnh Diễm. Đây là chuyện rất quan trọng đối với Viêm Quốc, cho nên ta không thể không đi."

"À…" Y Nhân còn đang mải nắn cổ, bộ dáng giống như chưa nghe được gì.

Vì thế, Viêm Hàn lại trầm giọng, chậm rãi nói: "Ta tham gia đại hội kén rể, có thể cưới được Lãnh Diễm. Nàng không có gì muốn nói sao?"

"A, chúc mừng." Y Nhân rốt cuộc ngừng động tác, xoay người, cử chỉ chân thành nhìn hắn, nói: "Ngươi muốn thành hôn sao?"

Viêm Hàn thất vọng, đau khổ nhưng vẫn chỉ đăm đăm nhìn cô.

Y Nhân không có cảm giác chột dạ chút nào. Cô nhìn lại hắn, nhẹ giọng nói: "Chỉ cần là những chuyện ngươi muốn làm thì không có gì không tốt cả."

Viêm Hàn trầm mặc một hồi, sau đó cười cười, ôn tồn nói: "Đúng vậy, chỉ cần ta cam tâm tình nguyện, nàng như thế nào cũng không sao cả." Dừng một chút, hắn lại nói tiếp: "Nàng đi cùng ta chứ. Nghe nói Băng Quốc phong cảnh rất đẹp. Hàng năm tuyết đọng trắng xóa. Hiện tại cũng đúng vào mùa tuyết rơi… Phải chuẩn bị thêm nhiều quần áo ấm một chút, chúng ta có thể sẽ đi rất nhiều nơi."

"Được." Y Nhân đồng ý hai tay hai chân, nhưng đột nhiên lại nhớ đến chuyện gì, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi đi thành thân, vì sao lại muốn ta đi cùng?"

"Bởi vì cả đời này, nàng chỉ có thể đi theo ta." Viêm Hàn bá đạo bỏ lại một câu, sau đó cười cười, trong lành như không khí rồi đứng lên, đi nhanh ra ngoài mành.

Tiếng cười kia sạch sẽ rộng rãi, không có một tia u uất nào.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn theo bóng lưng hắn. Rất lâu sau đó, đột nhiên cúi đầu, thở dài một tiếng.

_____ *** _____

Từ Viêm Quốc đến Băng Quốc phải đi theo đường núi. Càng tiến đến phương Bắc, thời tiết càng rét lạnh.

Y Nhân trốn trong xe ngựa, trên người ủ một tầng dương nhung thật dày. Không hiểu vì sao lại vẫn cảm thấy lạnh, môi cô run lên bần bật.

Thập Nhất thêm một ít than đá vào bếp lò ở giữa toa xe. Sau âm thanh xèo xèo, trong toa xe nhất thời tràn ngập không khí ấm áp.

Y Nhân thở dài một hơi nhẹ nhõm, cọ cọ mông, miết đến gần bếp lò.

"Thật không hiểu là khí hậu gì nữa, sao lại lạnh như vậy?" Thập Nhất xốc màn xe lên, nhìn tuyết trắng tung bay lãng đãng bên ngoài, ai oán nói: "Những người sinh sống quanh năm ở đây chẳng lẽ đều là những kẻ lông rậm sao? Bằng không thì làm sao mà chống lạnh được!"

"Thập Nhất sai rồi." Bên ngoài toa xe truyền đến tiếng cười sang sảng. Mặc một thân trang phục cưỡi ngựa màu đen, Viêm Hàn thúc ngựa đi đến bên cửa xe, quay đầu lại cười nói: "Người Băng Quốc nổi tiếng tụ tập nhiều mỹ nhân. Người ở đây da dẻ rất trắng, mắt to, mũi cao, vóc người lại thon dài. Cả đám đều là mỹ nhân bại hoại."

Thập Nhất thè lưỡi, giương mắt nhìn Viêm Hàn trên lưng ngựa, không tự chủ được hỏi han: "Nam nhân Băng Quốc có thể so sánh với bệ hạ sao?"

Viêm Hàn cười to.

Thập Nhất không khách khí, nheo mắt đánh giá Viêm Hàn.

Cưỡi trên con tuấn mã một hồng tím, Viêm Hàn quả thật càng thêm oai hùng bức người hơn trước. Khuôn mặt như được điêu khắc bởi vì hơi lạnh nên có điểm trắng như băng tuyết, lưu loát anh lãng tựa như nham thạch. Ánh mắt hơi nhỏ dài rất hòa hợp với khuôn mặt, càng tăng thêm vẻ hùng tráng. Đôi môi hơi mím lại, cong lên một độ cung tuyệt đẹp dị thường.

Rõ ràng là một khuôn mặt rất lãnh khốc, rất đàn ông, nhưng khóe môi vẫn cho thấy một sự ôn nhu chết người.

Thập Nhất tin tưởng, cho dù người Băng Quốc quả thật đều là mỹ nhân bại hoại chăng nữa nhưng có thể so được với Viêm Hàn, e rằng cũng không quá ba người.

Nói như vậy thì không phải tiểu thư đang rất nguy hiểm sao?

Chờ đến khi Viêm Hàn thúc ngựa rời khỏi, Thập Nhất mới buông màn xe, lo lắng nhìn Y Nhân mà nói: "Băng Quốc nữ vương kia, sẽ không mặt dày mặt dạn đến mức đòi gả cho bệ hạ đấy chứ?"

Y Nhân sưởi ấm, lơ đãng trả lời: "Ơ, cũng có thể."

"Chẳng lẽ tiểu thư không lo lắng chút nào sao?" Thập Nhất vội vàng truy hỏi.

"Lo lắng cái gì cơ?" Y Nhân mờ mịt ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Thập Nhất một cái, sau đó vươn tay xoa xoa trên bếp lò, thản nhiên nói: "Vốn chẳng phải hắn muốn cưới nàng ta sao?"

"Đương nhiên không phải. Nếu bệ hạ muốn kết hôn với Băng Quốc nữ vương thì vì sao lại mang tiểu thư theo?" Thập Nhất chỉ hận không thể đánh cho cái đầu gỗ kia tỉnh lại, "Tâm tư bệ hạ đối với tiểu thư, chẳng lẽ tiểu thư thật sự không biết gì sao?"

Y Nhân gãi đầu, lắc đầu, coi như tự động lọc bỏ những lời này.

"Tiểu thư!" Thập Nhất vẫn chưa chịu thôi, phóng người qua. Hai tay cầm lấy khuôn mặt cô, trước sau lắc lắc, phe phẩy, "Con người phải tích phúc, qua hết thôn này sẽ không còn khách điếm nào nữa đâu!"

Y Nhân bị nàng lắc lắc đến điên đảo, trong miệng cứ ú ớ, liên tiếp phát ra những âm thanh kỳ quái. Đợi đến khi Thập Nhất dừng lại thì đầu óc cô đã choáng váng, không còn phân rõ phương hướng nữa rồi.

Cho dù như vậy, Thập Nhất vẫn không chịu buông tha cho cô, nàng căm tức Y Nhân, gằn từng tiếng mà hỏi: "Tiểu thư, vì sao ngươi lại không chịu theo bệ hạ!"

Những lời đồn đãi về Viêm Hàn và Y Nhân lần trước, Thập Nhất cũng loáng thoáng nghe được. Trong lòng vốn mừng thầm. Nào biết khi chứng thực với Y Nhân thì câu trả lời cho cô lại làm cho Thập Nhất thất vọng.

Đúng là đầu gỗ mà.

"Bây giờ ta một lòng theo hắn mà." Y nhân không biết là khờ thật hay là đang giả ngốc nữa. Cô cứ vô tội mà nhìn Thập Nhất, cẩn thận nói: "Hắn nói cái gì thì ta làm cái đó, không có gì không ổn chứ? Có không?"

Thập Nhất muốn phát cuồng.

Trên thực tế, đúng là cô đã làm như vậy.

Nàng một lần nữa nâng mặt Y Nhân lên, dồn sức vào tay, đem khuôn mặt tròn tròn, nhỏ nhắn phúng phính như mặt trẻ con kia ép thần một đống. Cái miệng cong lên tựa hồ như muốn dính vào mũi. Lúc này đây, ngay cả những tiếng ú ớ khiển trách, Y Nhân cũng không phát ra được nữa.

"Ngươi nói xem, rốt cuộc ngươi suy nghĩ được cái gì hả! Bệ hạ có gì không tốt? Bệ hạ tuyệt đối là thiên hạ độc nhất vô nhị! Chẳng lẽ trong lòng tiểu thư còn có người khác? Không thể nào, tiểu thư còn có thể kén cá chọn canh hay sao?!" Thập Nhất cứ thế mà tuôn xối xả, rốt cuộc cũng buông Y Nhân ra. Y Nhân thở phì phò, đưa tay xoa xoa hai má đau nhức, ủy khuất nhìn chằm chằm vào Thập Nhất.

"Chẳng lẽ tiểu thư vẫn còn nhớ mãi không quên Tiểu Bùi đại nhân?" Thập Nhất suy tư một hồi lâu, xem chừng người mà Y Nhân từng để ý, hình như chỉ có Bùi Nhược Trần thôi.

Chỉ có điều, sau khi Bùi Nhược Trần thành thân, cô cũng không cảm thấy khổ sở khó sống lắm… cũng không đáng vì hắn mà thủ thân trong trắng như ngọc chứ.

"Hả?" Y Nhân không hiểu gì hết, nhìn nàng với bộ dáng ngây ngốc.

Thập Nhất nghĩ rằng mình đã đoán đúng rồi, không khỏi lẩm bẩm: "Nhưng Tiểu Bùi công tử đã thay đổi nhiều lắm rồi."

"Hả?"

"Tiểu Bùi công tử sau khi từ Tuy Xa trở về, tính tình đã thay đổi hẳn. Nghe nói, không chỉ không tốt với Du công chúa mà còn cưới về rất nhiều cơ thiếp. Du công chúa tức giận đến mức hồi cung mà ở. Hơn nữa, Thuần Đế cũng rất tín nhiệm, rất sủng ái hắn. Hắn hiện tại chính là đại thần quyền thế nhất Thiên Triều đó." Thập Nhất rung đùi đắc ý nói: "Hắn lợi dụng chức quyền trong tay, tùy ý làm bậy. Gạt bỏ hơn mười vị kinh quan, đều là những người bất đồng ý kiến với hắn. Trong kinh thành, rất nhiều người đều nói hành vi của hắn quá vô sỉ."

Y Nhân chớp mắt mấy cái, có vẻ khó mà tưởng tượng được những lời Thập Nhất vừa nói.

"Cho nên a, tiểu thư không cần mong nhớ tiểu Bùi công tử nữa." Thập Nhất còn thật sự tổng kết.

"Bùi Nhược Trần…" Y Nhân cứ thế gọi tên của hắn, ngay sau đó lại không nói gì tiếp nữa.

"Bùi Nhược Trần…" Y Nhân cứ thế mà gọi tên của hắn, nhưng lại không nói thêm gì nữa.

Thập Nhất chép chép miệng, cũng không tận tình khuyên bảo nữa.

Đi đến ngày thứ ba thì xe ngựa đột nhiên ngừng lại. Thị vệ phía trước nhất thời đề phòng nghiêm mật. Chỉ nghe thấy tiếng binh khí vi vu, mọi người tụ lại thành một đoàn. Y Nhân thấy trước mặt bóng đen chập chờn bèn vén màn lên nhìn ra ngoài: Vốn bên ngoài đang có mưa gió tuyết nhưng ngay sau đó, một loạt những bóng lưng sắp xếp san sát chắn ngang, che kín hết tầm mắt của nàng.

"Tiểu thư," Thập Nhất đã ở bên cạnh nhìn nhìn, rất tò mò hỏi: "Có phải đã gặp phải chuyện gì rồi không?"

"Ơ…" Y Nhân còn chưa kịp trả lời thì một tiếng thét dài già nua hùng hậu từ phía trước truyền lại. Y Nhân tự giác cảm thấy quen tai. Đang suy nghĩ thì lại nghe thấy người nọ hô lớn: "Phu nhân! Phu nhân! Tiểu Vũ đến cứu nàng đây!"

Y Nhân ha ha cười, xốc màn che lên, hướng về tiếng gọi vừa rồi, hô lớn: "Vũ gia!"

Nàng vừa dứt lời, một cái bóng màu xám băng băng phóng đến Y Nhân với vận tốc ngàn quân cũng không thể đỡ nổi. Binh sĩ chống đỡ phía trước đang sôi nổi tiến lên thì lại bị lật ngược, rối loạn. Viêm Hàn vốn đang thúc ngựa đi đầu liền nhanh chóng cho ngựa quay đầu, chạy lại chỗ xe ngựa của Y Nhân.

Chỉ có điều, Vũ gia chung quy vẫn nhanh hơn hẳn. Y Nhân chỉ cảm thấy gió mát quất vào mặt, cái bóng màu xám chợt lóe lên thì ông đã đứng trước mặt cô rồi.

"Phu nhân, nàng có khỏe không? Tên hỗn đản Viêm Tử Hạo kia có khi dễ nàng hay không?" Vũ gia cũng không biết đã trúng phải tà thuật gì, hoàn toàn triệt để xem Y Nhân là Tức phu nhân. Diễn cảm của ông khi nhìn thấy cô, chính là sùng kính và kính yêu.

"Hắn đối với ta tốt lắm." Y Nhân híp mắt cười cười, cũng không uốn nắn ông.

Vũ gia nhìn nhìn cô, lại hồ nghi nhìn về phía Viêm Hàn vừa chạy đến, "Phu nhân, ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa gạt. Viêm Tử Hạo cũng không phải là thứ tốt gì."

Viêm Hàn nghe vậy, trong lòng vừa động, đâm lao phải theo lao hỏi: "Ngươi làm sao biết ta không phải thứ tốt?"

"Ta đương nhiên biết!" Vũ gia thổi râu trừng mắt, lòng đầy căm phẫn nói: "Năm đó, nếu không phải vì ngươi thì phu nhân và Vô Song Đế đâu thành ra như thế."

"Bởi vì ta?" Viêm Hàn lại khó hiểu. Đối với những chuyện của người lớn, hắn chỉ biết đôi câu vài chữ chứ cũng không biết đầy đủ.

"Chính vì ngươi, tiểu nhân! Châm ngòi ly gián!" Vũ gia hướng về phía Viêm Hàn, hung hăng buông lời thóa mạ. Sau đó nhanh như cắt, chộp lấy cánh tay Y Nhân, tha thiết nói: "Phu Nhân, Hạ Lan Vô Song tuy cũng không phải là người tốt nhưng vẫn còn tốt hơn tên tiểu nhân này! Tiểu Vũ đưa người đi tìm Hạ Lan Vô Song giải thích rõ ràng!"

Vũ gia…" Y Nhân cố gắng giải thích, nhưng chỉ mới thốt ra hai chữ lại bị Vũ gia chặn đường, nói: "Phu nhân không cần nói gì nữa, Tiểu Vũ hiểu cả rồi. Với sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của phu nhân, làm sao có thể có chuyện người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng kẻ có địa vị thấp, chạy đến giải thích với Hạ Lan Vô Song cơ chứ! Tên kia, hắn không hiểu phu nhân, phu nhân cũng không cần hắn phải hiểu mình! Để hắn hiểu lầm cho đến chết luôn đi!" Dừng một chút, Vũ gia giống như nhớ đến chuyện gì đó. Ông nhếch miệng cười cười, hạ giọng, làm như đang muốn kể công, nói: "Phu nhân, lần trước nàng sai ta đi cứu Vô Song. Ta cứu hắn rồi lại hại hắn. Hắn cũng không sống được bao lâu nữa đâu."

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn, sau đó ý thức được: Vô Song Đế mà ông đang nói, chính là Hạ Lan Tuyết.

Nhưng mà, 'sống không được bao lâu nữa' là có ý gì?

"Đúng vậy, nếu Hạ Lan Vô Song không thể đối tốt với phu nhân nhà ngươi, nhưng ta lại có thể làm được. Sao Vũ gia không thành toàn cho chúng ta?" Trong lúc Y Nhân đang trầm mặc thì Viêm Hàn đã xen vào, nghiêm trang nói: "Ngươi có thể hỏi phu nhân của ngươi, xem nàng có muốn bỏ ta đi hay không?"

Hắn vốn thầm muốn mượn cô hội này để đuổi tên Vũ gia điên điên khùng khùng này đi nhưng lời nói vừa thốt ra, trong lòng lại có chút sợ hãi.

Hắn lo lắng, lo lắng Y Nhân sẽ trả lời, nàng thật sự sẽ chính miệng nói với hắn: Ta muốn ra đi.

Vũ gia hiển nhiên quay đầu, thành thật hỏi Y Nhân, "Phu nhân, ngài có muốn rời đi hay không? Chỉ cần nàng gật đầu, dù là đao thương biển lửa gì, Tiểu Vũ cũng sẽ đưa nàng đi!"

Trong lòng Viêm Hàn như nổi sóng. Hắn chuyên chú nhìn Y Nhân, tựa như muốn dùng ánh mắt để tìm kiếm đáp án trong lòng của cô.

Y Nhân lại không vội vã trả lời, mà lại ngẩng đầu hỏi: "A Tuyết… chính là người ông đã cứu ra đó, hiện tại thế nào?"

"Có trời mới biết." Vũ gia trả lời bừa, vô cùng xem thường. Vốn đang rất khinh thường, nhưng vừa thoáng nhìn lại thấy ánh mắt Y Nhân hình như đang rất lo lắng, ông không thể không thận trọng xem xét lại vấn đề này. Gãi đầu suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc ông cũng giật mình nói: "Ta nhớ ra rồi. Tên kia hình như muốn đi cưới cái gì nữ vương, cái gì Lãnh Diễm. Nói cái gì chỉ có Tinh Vũ Thạch, đồ cưới của Lãnh Diễm mới có thể duy trì tính mạng của hắn."

Hôm đó Vũ gia chỉ nghe được sơ sơ những lời Phượng Cửu nói, bởi vậy cũng chỉ ấn tượng vài điểm.

"Chẳng lẽ Hạ Lan Tuyết cũng đến đây ư?" Viêm Hàn giật mình. Vậy thì xem ra, đại hội kén rể của Lãnh Diễm lần này, tất nhiên se phi thường náo nhiệt.

Nhưng chuyện này đối với Viêm Hàn mà nói, cũng không có gì là quan trọng. Quan trọng là… khoảnh khắc lo lắng mới vừa xẹt qua vừa rồi của Y Nhân.

Nàng lo lắng cho hắn.

Điều này làm cho Viêm Hàn cảm thấy vô cùng cô tịch.

"A Tuyết phải kết hôn với Lãnh Diễm thì mới có thể sống sót ư." Y Nhân rất nhanh bắt được điểm mấu chốt, sau đó, cô ngẩng đầu, trong suốt mà nhìn Viêm Hàn.

Bị cô nhìn như thế nhưng Viêm Hàn lại muốn giả ngu, cũng không muốn đối mặt.

Hắn đã hiểu suy nghĩ của Y Nhân rồi.

Quả nhiên, không bao lâu, Y Nhân vừa chỉ hai ngón tay vào nhau vừa yếu ớt nói: "Chuyện đó… chuyện đó…"

"Nàng muốn ta buông tha cho Lãnh Diễm, đem nàng ta tặng cho Hạ Lan Tuyết. Bởi vì Hạ Lan Tuyết cần đến cuộc hôn nhân này hơn, có đúng không?" Viêm Hàn trông thấy cô như vậy, bỗng nhiên mỉm cười, thay cô nói ra những chuyện trong lòng.

Y Nhân vẫn đụng đụng hai đầu ngón tay, đầu cúi thấp xuống. Không đồng ý cũng không hề phủ nhận.

Cô biết yêu cầu của mình là hơi vô lễ, cũng biết rằng Viêm Hàn nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của cô.

Cho nên, cô thẹn thùng, thậm chí còn tự trách.

Cảm giác này, là lần đầu tiên Y Nhân có được.

Lúc trước, tuy rằng luôn hay ăn lười làm, tuy rằng cũng gây nhiều phiền phức, khiến cho nhiều người chế nhạo nhưng cô vẫn có thể vô ưu vô lo.

Bởi vì cô chưa từng xin người khác giúp đỡ, cũng chưa từng có ai cầu xin gì ở cô.

Nhưng sau khi quen biết với Viêm Hàn, cô lại luôn luôn có việc phải nhờ vả hắn. Tuy hắn chưa bao giờ thật sự cần cô phải thốt ra lời cầu xin.

"Y Nhân, ta chỉ muốn hỏi nàng một câu. Hạ Lan Tuyết thành thân với Lãnh Diễm, nàng không thấy khó chịu hay sao?" Viêm Hàn không có vẻ gì là thất

vọng, thậm chí còn mừng thầm.

"Ơ…" Y Nhân nghiêng đầu, khó hiểu nói: "Nếu hắn thấy tốt thì vì sao ta lại khó chịu chứ?"

Viêm Hàn nghe vậy, cười yếu ớt. Trong ý cười có chút tà khí. Hắn ra vẻ tự nhiên, thản nhiên nói: "Nhưng lần này, ta vốn đang ở trong thế phải làm. Nếu nàng yêu cầu ta buông tha, chẳng phải là ta nên lấy lại chút gì đó làm bồi thường, đúng không?"

Y Nhân quýnh lên, gật đầu, "Được mà."

Trước giờ cô cũng không quen mắc nợ người khác, tốt nhất là có qua có lại.

"Ta muốn nàng cả đời ở lại bên cạnh ta." Viêm Hàn gằn từng tiếng, nhìn chằm chằm vào cô, chậm rãi nói.

Y Nhân mờ mịt 'Ơ' một tiếng, vẫn chưa trả lời. Thập Nhất ở bên cạnh cô, liên tục ồn ào không ngừng: "Tiểu thư tất nhiên là đồng ý rồi. Tiểu thư, đúng không, có đúng không?"

"Không đúng! Phu nhân không thích ngươi. Phu nhân đã nói rồi, nàng chỉ thiếu nợ ngươi thôi. Nàng chỉ muốn trả nợ cho ngươi, chỉ trả nợ mà thôi. Vì sao phải dùng thời gian cả đời. Như vậy không đúng! Không đúng!"

Vũ gia vẫn ở đó tiếp tục nói ầu nói tả. Sau vài giây kinh ngạc ngắn ngủi, Viêm Hàn nhất thời trầm mặc, trầm đến mức thậm chí có chút tiêu điều.

Đó chính là câu chuyện giữa phụ thân và Tức Phu Nhân.

Chẳng lẽ, câu chuyện của hắn cũng sẽ như thế hay sao?

Y Nhân đối với hắn, tới thủy tới chung, đều không hề biểu lộ chân tình, mà nhiều lúc, nàng chính là vì muốn trả nợ – - đơn giản là hắn đang cố gắng khiến nàng phải thiếu nợ hắn.

"Có thể." Ngay khi Viêm Hàn cảm thấy vạn phần uể oải, Y Nhân đột nhiên gật đầu nói: "Ngươi tặng Lãnh Diễm cho A Tuyết, ta sẽ cả đời ở lại bên cạnh ngươi. Ta ăn rất ít, chỗ ngủ cũng không cần rộng lớn, sẽ không gây phiền nhiễu cho ngươi đâu."

Viêm Hàn ngẩn người, đột nhiên cười ha hả. Cười kiêu ngạo đến vậy, tựa hồ như cười ra nước mắt.

Sau đó, hắn nói: "Quả nhân không cần một nữ nhân vì một nam nhân khác mà ở lại bên cạnh ta. Vừa rồi ta chỉ nói giỡn mà thôi. Nàng yên tâm, ta sẽ không cưới Lãnh Diễm… Đối với một nữ vương tuyệt thế như vậy, nếu sống dối trá là một tội lỗi. Ta đã không có lòng dạ nào dành cho nàng ấy, vì sao còn cưới nàng ấy?"

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Viêm Hàn đang hăng hái một cách khó hiểu. Hắn cười đến mức tự tin bừa bãi như vậy, nhưng trong mắt cô, nụ cười của hắn lại có phần thương cảm.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Y Nhân không hiểu được.

Nhưng lời nói vừa rồi của Viêm Hàn lại làm cho cô thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng vốn không muốn ở lại Viêm Cung.

Thật ra sau đó, Viêm Hàn rất hy vọng Y Nhân sẽ nói với hắn rằng: "Ta tự nguyện ở lại bên cạnh ngươi chứ không phải vì nam nhân kia."

Nhưng điều hắn nhận được, không phải là những lời nói đó mà lại là tiếng thở dài nhẹ nhàng của cô.

Viêm Hàn thất vọng, đau đớn, tuy rằng ngoài mặt vẫn đang cười lớn.

_____ *** _____

"Ngươi đang lo lắng gì vậy?"

Lạc Phượng sơn trang, trời càng đậm chất xuân. Những cành cây bị vàng khô lá vào màu đông, nay lại bắt đầu đâm chồi nẩy lộc.

Hạ Lan Tuyết cùng Phượng Cửu mấy ngày qua có chút nhàn nhã. Ngày nào cũng phẩm trà, uống trà hoặc lật xem một số tin tình báo bốn phương tám hướng.

Hiện tại, đình viện, lầu các, bên chiếc đàn ngọc.

Phượng Cửu đè xuống huyền cầm (một loại đàn dây), huyền âm lúi lo vang lên.

Hắn khẽ nâng mắt, vì thế ánh mặt trời phản chiếu quá hồ nước chiếu vào đôi mắt nhạt nhẽo của hắn, sóng sánh huy hoàng.

Hạ Lan Tuyết ngồi đối diện, tay cầm một quyển sổ nhỏ. Nghe thấy tiếng đàn dừng lại, anh ngẩng đầu cười với Phượng Cửu. Nụ cười tươi tắn dễ thương,

còn tươi đẹp hơn cả non sông gấm vóc. Quả nhiên có thể hại chết người mà không cần đền mạng.

"Ngươi đang lo lắng gì vậy?" Phương Cửu nhìn lướt qua quyển sổ trong tay anh, thản nhiên hỏi.

"Ta chỉ đang suy nghĩ. Thời gian một tháng, quả nhiên vẫn là quá lâu." Hạ Lan Tuyết nhàn nhàn trả lời: "quả thật là, còn sống một ngày thì vẫn bị những việc vặt vãnh phàm trần dây dưa mất một ngày."

"Ngươi có thể lựa chọn không để ý đến chúng. Cứ như vậy tiêu dao khoát hoạt chờ chết." Phượng Cửu cười cười, có vẻ cay đắng phản bác.

Hạ Lan Tuyết cũng ha ha cười nói: "Đáng tiếc, mệnh ta chính là lao khổ, ổn định không được."

Nói xong, ngón tay của anh lại gõ gõ lên bên trái cuốn sổ.

Cuốn sổ nhỏ cũng không đóng chặt lắm, mặt trên hình như mơ hồ lộ ra một hàng chữ, đứt quãng. Giống như là: Kinh thành … Dung Hậu… Nhược Lan…

Đại loại như thế.

Phượng Cửu tiện tay cầm bên phải của cuốn sổ con, mở ra nhìn xem. Quả nhiên là bức thư của Hoàng Đại Nguru, đều là do Thập Nhất truyền tới đủ loại tin tức về Y Nhân.

"Thế nào, muốn đi đâu?" Phượng Cửu cười cười, buông sổ con, hỏi: "Trở lại kinh thành, hay là… đi Băng Quốc?"

Hạ Lan Tuyết vẫn kiểu cười nhợt nhạt như thế, trầm ngâm không chừng.

"Tình thế ở kinh thành cũng thật vi diệu. Sau khi Bùi Nhược Trần cùng Bùi Nhược Lan vùng lên, tình cảnh của Dung Hậu tất nhiên là không tốt, rất khó chịu. Nếu ngươi lựa chọn trở về, có lẽ có khả năng sẽ giúp được nàng." Phượng Cửu lại nói tiếp: "Nhưng tình hình thực tế bên phía Y Nhân cũng không tốt. Viêm Hàn chọc giận nhiều người như vậy, nhất quyết mang nàng theo bên người. Người của Viêm Quốc sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu. E rằng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng."

Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, đồng tình nói: "Về điểm này, chỉ sợ rằng ngay cả Viêm Hàn cũng đã sơ sót rồi… Y Nhân không thể tiếp tục ở lại đó nữa."

"Cho nên, ngươi sẽ đi đâu?" Phượng Cửu cười, nhìn Hạ Lan Tuyết đầy vẻ bỡn cợt.

Hạ Lan Tuyết rất thản nhiên trả lời: "Đương nhiên là đi Băng Quốc. Ta không tính xen vào chuyện của Thiên Triều nữa."

"Đi Băng Quốc làm gì?" Phượng Cửu lại hỏi.

"Đưa Y Nhân đi, trộm lấy Tinh Vũ Thạch." Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: "Ta đã hứa với ai đó rồi, phải sống thật lâu."

Anh còn nhớ ngày đó trong con đường ngầm, Y Nhân đột nhiên đã hỏi anh một câu.

"Nếu ngươi chết, ta phải làm sao bây giờ?"

Đúng vậy, nếu anh chết đi, Y Nhân phải làm sao đây?

Người hoàn toàn không có tâm cơ như cô, nếu không có ai coi chừng giùm, đoán chừng bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền nữa.

Hạ Lan Tuyết cũng không dám để cô ở lại một mình trên thế gian này.

"Tinh Vũ Thạch rất khó trộm. Nghe nói nó là thạch bảo trấn quốc của Băng Quốc, luôn được đặt trong mật thất của hoàng cung Băng quốc. Phương pháp đơn giản nhất để có được nó chính là đáp ứng Lãnh Diễm, làm vương phụ của Băng quốc… Ngươi hiện tại đã bị Thiên Triều truy nã. Viêm Quốc cũng không có nơi nào dung thân. Không bằng cứ sống yên ở Băng Quốc đi, tiếp tục phát triển." Phượng Cửu cười khanh khách, làm như mình là thuyết khách không bằng.

Hạ Lan Tuyết làm một diễn cảm hoảng sợ, nói đùa một câu: "Thì ra ngươi muốn đem bán ta đi?"

Phượng Cửu nghiêm trang trả lời: "Mặc dù là bán, giá này cũng coi là hợp lý rồi. Chỉ cần thỏa hiệp một chút thì mỹ nhân, danh lợi và sinh mệnh đều có cả."

"Đáng tiếc, ta trời sinh không biết nói thỏa hiệp là thế nào." Hạ Lan Tuyết cười cười.

"Ta biết, cho nên cảm thấy rất khó xử." Phượng Cửu thản nhiên nói: "Nếu là trước kia, đi trộm Tinh Vũ thạch tất nhiên là một việc khó. Nhưng bây giờ đây, e rằng là quá khó khăn."

"Vì sao?"

"Bởi vì Lưu Trục Phong." Lúc Phượng Cửu nhắc đến cái tên này, đáy mắt không khỏi toát ra vẻ kính ý: "Thiếu chủ của Lưu Viên đích thân đến hiện

trường. Chỉ cần hắn thiết trí cho mật thất thêm nhiều cơ quan hơn nữa thì cho dù có là thiên quân vạn mã cũng khó mà vào được.”

“Không có cách nào sao?” Hạ Lan Tuyết nghiêm túc hỏi.

Phượng Cửu cũng không vui đùa nữa mà thận trọng trả lời: “Theo lý mà nói, quả thật không có cách gì khác. Nhưng Lưu Trục Phong có một thói quen đặc biệt. Phàm là cơ quan do hắn thiết trí, hắn đều cố ý để lại một chỗ thiết hụt. Nếu là người có trí tuệ thì sẽ có thể thông qua chỗ thiếu hụt đó để phá giải.. Hơn nữa, vì để gia tăng độ thích thú, hắn sẽ viết ra những chỗ thiếu hụt đó rồi mang theo bên người. Trong vòng một tháng, nếu người khác có thể trộm được tờ giấy đó, cho dù có phá cơ quan, Lưu Trục Phong cũng không ngăn cản. Chỉ có điều, nếu qua một tháng mà không có ai tìm được chỗ thiếu hụt đó hoặc trộm lấy tờ giấy kia thì hắn sẽ hủy tờ giấy đó đi và bổ sung chỗ thiếu hụt đó trở nên hoàn mỹ. Kể từ đó thì, hoàn toàn không có biện pháp.”

“Cơ quan trận pháp của Lưu Trục Phong có thật sự thần kỳ như vậy không?” Hạ Lan Tuyết có vẻ không tin.

“Thật.” Phượng Cửu khẳng định. “Lưu Viên xa xôi đó, từ trước đã có rất nhiều quốc gia ngấp nghé nó. Nhưng bất luận là phái đi bao nhiêu quân đội, một vạn, hai vạn, năm vạn, thậm chí là mười vạn, cũng chưa bao giờ chiếm lĩnh được nó. Mọi người đều tựa như trâu đất xuống biển, chẳng còn động tĩnh gì nữa. Mãi đến nhiều năm về sau mới có một số người lục tục trở về. Căn cứ theo cách nói của bọn họ thì nơi đó là một vùng đất đầy mê chướng, hung hiểm dị thường, tìm không thấy đường ra, người chết vô số. Cuối cùng, vẫn phải nhờ vào Lưu Trục Phong mở lòng từ bi, cố ý để lộ ra một sơ hở, thả bọn họ đi.”

Hạ Lan Tuyết nghe xong, hít vào một hơi. Anh ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói: “Nếu nói như thế, hắn chính là một người có thể địch lại thiên quân vạn mã sao? Trên thế giới có một người như vậy, chẳng lẽ không phải là rất nguy hiểm hay sao?”

“Cũng không hẳn. Hoàn cảnh địa lý của Lưu Viên rất đặc thù, cho nên mới có thể bố trí được trận pháp lớn như thế. Nếu rời Lưu Viên đi, uy lực của Lưu Trục Phong sẽ gặp rắc rối lớn.” Phượng Cửu cười giải thích. “Hơn nữa, Lưu Viên luôn luôn không tranh sự đời, căn bản sẽ không tham dự vào phân tranh đời thường. Chỉ cần chúng ta không đánh hắn, hắn cũng sẽ không phạm chúng ta.”

“Vậy ngươi nói xem, nếu Lưu Trục Phong đụng độ với Lục Xuyên, thì trận pháp của Lưu Trục Phong lợi hại hay là kiếm của Lục Xuyên lợi hại?” Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên tò mò, đưa ra một vấn đề kỳ quái.

Phượng Cửu không vội trả lời mà xoay người, châm cho Hạ Lan Tuyết một chung trà mới, cũng rót cho mình một ly đầy. Sau đó, hắn nâng chén trà của mình lên, nhợt nhạt uống một ngụm.

Hạ Lan Tuyết cũng không thúc giục, dứt khoát học hỏi hắn, chậm rãi nhấp trà.

“Bọn họ cũng đã từng gặp nhau một lần.” Cuối cùng, Phượng Cửu cũng mở miệng. “Nhưng lại không biết được ai thắng ai thua.”

“Tình huống lúc đó, rốt cuộc như thế nào?” Hạ Lan Tuyết nhất thời nổi hứng.

Hai nhân vật tuyệt thế phong vân trên đời gặp gỡ, thế nhưng lại không có ai biết đến, không làm cho anh hiếu kỳ sao được?

“Không thể nói.” Phượng Cửu ra vẻ vô cùng thần bí, nói một câu. Sau đó bỏ lại một mình Hạ Lan Tuyết, đứng dậy bỏ đi.

Hạ Lan Tuyết ở phía sau ra vẻ mờ mịt một lúc. Sau đó lại nhìn theo bóng lưng hờ hững phiêu dật của Phượng Cửu mà lắc đầu, mỉm cười.

Phượng Cửu vẫn hệt như lúc ban đầu mới gặp, thật sự rất cổ quái… ẩn chứa rất nhiều tích chuyện mà người đời không hề biết đến.

_____ *** _____

Rốt cuộc Vũ gia cũng không mang Y Nhân đi, ông lựa chọn ở lại.

Hiện tại trên xe ngựa, Y Nhân vẫn thản nhiên gật gật gù gù như trước. Thập Nhất lại cùng Vũ gia bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy thù địch.

Không hiểu vì sao, lần đầu tiên Vũ gia nhìn thấy Thập Nhất đã có một loại thù địch trời sinh. Thập Nhất bưng trà đến cho Y Nhân, ông cũng phải uống trước. Thập Nhất đưa đồ ăn đến, ông cũng phải ăn trước. Nếu Thập Nhất muốn đến gần Y Nhân, Vũ gia lập tức như gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, che chắn phía trước người nàng.

Vì thế, Thập Nhất rất tức giận.

Đến buổi tối thứ tư, kinh thành Băng Quốc đã lờ mờ hiện ra ở phía xa xa. Sắc trời dần tối, Viêm Hàn hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ, chờ sửa sang lại đại đội xong xuôi mới tiến vào thành.

Bởi vì thân phận của Viêm Hàn nên trong tình hình lúc đó, nghi thức chào đón vào thành đặc biệt rất long trọng. Đến lúc đó, Lãnh Diễm sẽ đích thân ra mặt.

Chờ đến khi toàn quân đã dựng lều xong xuôi, Viêm Hàn cùng Vệ tiên sinh mới vào trong trướng thương lượng chuyện quan trọng. Bọn Y Nhân thì ở lại trong lều của mình dùng cơm.

Khi dùng cơm, Vũ gia vẫn cố ý ngồi ở giữa Y Nhân và Thập Nhất, không cho Thập Nhất đến gần Y Nhân.

Thập Nhất nhịn tức, ăn vài miếng, sau đó gắp một miếng chân gà mà Y Nhân rất thích ăn, đưa cho Y Nhân. Vũ gia vội vàng chìa đũa ra cản lại. Chân gà liền rơi xuống đất.

Thập Nhất nặng nề đập mạnh đũa xuống bàn, xoa bụng, căm tức nhìn Vũ gia quát hỏi: "Ngươi đó, cái lão già không biết chui ở đâu ra này, làm gì mà cứ nhằm vào ta thế hả?"

"Vì sao lại không thể nhằm vào ngươi? Ngươi rất có khả năng sẽ phản bội phu nhân! Rất giống Bùi Lâm Phổ năm đó!" Vũ gia cũng mở to hai mắt, chòm râu bạc cong lên, đương nhiên mà nói.

Thập Nhất ngơ ngơ ngẩn ngẩn, sau đó xoay mạnh người lại, bỏ chạy.

"Ây da, Thập Nhất à…" Y Nhân yếu ớt gọi lại. Nhưng lời cô còn chưa kịp vang lên, Thập Nhất đã biến mất ra ngoài lều trại rồi.

Y Nhân nghiêng đầu nhìn Vũ gia, cũng không nói tiếp gì, chỉ tiếp tục mải miết ăn cơm.

Vũ gia với theo bóng lưng nặng nề của Thập Nhất mà 'Hừ' một tiếng, quay đầu lại đem cái mông gà nhét vào miệng mình.

Ngoài lều trại.

Ngự Lâm Quân do Viêm Hàn điều tới đang canh giữ mỗi góc ngách nơi đóng quân.

Lúc Thập Nhất chạy ra, quân canh giữ liếc mắt nhìn nàng một cái, nhận ra nàng là tỳ nữ của Y Nhân nên cũng bỏ mặc.

Thập Nhất hình như đang rất tức giận, chạy một hơi ra rất xa.

Xa đến nỗi đến khi nàng quay đầu lại nhìn, vùng đất đóng quân kia chìm trong sương mù hoàng hôn, chỉ còn lại một chấm đen nho nhỏ.

"Thập Nhất." Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng kêu nhẹ nhàng.

Thập Nhất lộ vẻ vui mừng, bỗng nhiên xoay người. Hoàng Đại Ngưu đang từ đáy dốc bước lên, đứng lại trước mặt Thập Nhất.

Thập Nhất không chút nghĩ ngợi chạy nhào đến, bá lấy cổ Hoàng Đại ngưu, vừa hôn vừa cắn. Bộ dáng phi thường thân thiết.

Hoàng Đại Ngưu cũng không ngại phiền, ôm lại nàng. Chờ đến khi cảm xúc của nàng bình ổn trở lại, Hoàng Đại Ngưu mới đặt tay lên vai nàng, đẩy ra chừng một bước chân, nhìn nàng hỏi: "Chuyện dò hỏi thế nào rồi?"

"Không nghe thấy bọn hắn nói chuyện đến Chí tôn đồ." Thập Nhất lắc đầu đáp.

Sắc mặt Hoàng Đại Ngưu hơi trầm xuống nhưng vẻ tươi cười trên mặt vẫn không hề giảm bớt, cũng không có lấy một tia chỉ trích. Khuôn mặt dày rộng lộ vẻ thân thiết: "Không sao, từ từ dò hỏi. Nàng ở đâu, thời gian qua thế nào? Có ai khi dễ nàng không?"

"Không có." Thập Nhất trấn an nói: "Viêm Hàn rất tốt với tiểu thư. Tất cả mọi người đều rất nịnh bợ thiếp. Thiếp sống ở Viêm Cung rất tốt."

"Vậy Y Nhân đối với Viêm Hàn thế nào?" Hoàng Đại Ngưu tò mò hỏi.

"Tiểu thư…" Thập Nhất nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Tiểu thư có vẻ mơ mơ màng màng. Nhưng thoạt nhìn, nàng cũng rất có hảo cảm với hắn."

"Thật không, vậy thì phải sớm thành toàn cho bọn họ mới được." Hoàng Đại Ngưu ra vẻ đồng tình, nói: "Tiểu thư nhà nàng mơ hồ như vậy, nàng giúp cô ấy đi."

Thập Nhất có điểm chần chờ, nhìn Hoàng Đại Ngưu, hồ nghi hỏi: "Đại Ngưu, chàng nói cho thiếp biết đi. Vì sao chàng lại thích vun vén cho chuyện tình của tiểu thư và Viêm Hàn như vậy? Có phải vì chàng rất chán ghét Tiêu Dao Vương không, hay là…"

"Nàng thích tiểu thư, ta đương nhiên cũng muốn suy nghĩ giùm cho cô ấy. Tiêu Dao Vương chỉ thích đùa bỡn nữ nhân mà thôi. Ta lo lắng tiểu thư nhà nàng sẽ bị hại. Cô ta theo Viêm Hàn, không phải rất tốt đó sao?" Hoàng Đại Ngưu vội vàng giải thích. Giọng nói khẩn trương, Thập Nhất nghe được cảm động không thôi.

"Thiếp cũng biết, Viêm Hàn rất tốt." Thập Nhất vừa gật đầu, lại như nhớ đến chuyện gì, vểnh môi lên nói: "Nhưng cái người vừa đến bên cạnh tiểu thư thì đúng là đáng ghét quá, tên là Vũ gia. Lão cứ nói rằng thiếp sẽ hại tiểu thư."

"Nàng sẽ hại tiểu thư sao?" Hoàng Đại Ngưu còn hỏi lại.

"Đương nhiên là không rồi!" Thập Nhất không chút nghĩ ngợi trả lời, "Tiểu thư tuy là có ngốc một chút thật, lười biếng lại xấu xí, vô tâm vô phế thật, nhưng đối xử với mọi người rất chân thành, chưa bao giờ khi dễ một ai, cũng không lừa gạt không hại người. Nàng đối với thiếp như vậy, sao thiếp có thể hại nàng được!"

Hoàng Đại Ngưu cười khanh khách, gật đầu cho là phải. Nhưng khi cúi đầu xuống, trong ánh mắt lại xẹt qua một màn tối.

Khi ngẩng đầu lên, màn tối kia lại biến mất không thấy. Hắn tiện tay đưa cho nàng một gói thuốc, tùy ý nói: "Nàng đưa cái này cho tiểu thư uống. Đây là tàn hương trong miếu Nguyệt Lão. Tiểu thư nhà nàng mà uống nó vào rồi thì lập tức sẽ thông suốt ngay… Chỉ có điều, chờ sau khi Y Nhân uống nó rồi, nàng phải mời Viêm Hàn qua đó. Nghe nói, phàm là người nào đã uống loại thuốc này vào rồi, sẽ lập tức yêu thích người đàn ông nhìn thấy đầu tiên."

Thập Nhất ngạc nhiên hỏi: "Thuốc này thần kỳ thế sao?"

"Đúng vậy, hay là, khi nào đó nàng cũng thử một lần đi?" Hoàng Đại Ngưu bỗn cợt cười cười, đưa tay nhéo nhéo hai má Thập Nhất.

Thập Nhất nhất thời thẹn thùng, dựa sát vào lòng Hoàng Đại Ngưu, bàn tay nhẹ nhàng dừng lại trên lồng ngực hắn, "Chàng không sợ người thiếp nhìn thấy đầu tiên là nam nhân khác hay sao."

"Nàng nhất định sẽ nhìn thấy ta." Hoàng Đại Ngưu ôm chầm lấy nàng, môi cong lên, trong giọng nói đầy ý cười. Nhưng ý cười kia, vẫn chưa hiện lên đáy mắt.

_____ *** _____

Lúc Thập Nhất trở về, Y Nhân đã đứng đợi sẵn ở cửa, nhìn ngó xung quanh từ lâu rồi.

Mãi đến khi nhìn thấy bóng dáng Thập Nhất từ phía xa xa đi tới, Y Nhân mới yên lòng, chậm chạp trở vào trong lều.

Khi Thập Nhất vào trong lều, Y Nhân đã tính đi ngủ. Cô đang định leo lên giường nằm thì nghe được tiếng động. Y Nhân quay đầu lại cười ngọt ngào với Thập Nhất, thản nhiên nói: "Ngươi đã trở lại."

Thập Nhất cảm thấy ấm áp trong lòng. Trước kia cứ có cảm giác, Y Nhân cười như vậy thật ngu ngốc, hôm nay lại đột nhiên cảm thấy thích cô cứ cười ngu ngốc như thế.

"Buồn ngủ rồi à?" Thập Nhất đi đến, hỏi.

"Ừm." Y Nhân gật đầu.

Thập Nhất nhìn trái nhìn phải, lại hỏi: "Sao không trông thấy Vũ gia?"

"Hình như ông ấy đi ra ngoài rồi." Y Nhân cúi đầu suy nghĩ, "Nói cái gì trông thấy một người kỳ quái nên đuổi theo."

Trong lòng Thập Nhất giật thon thót, có chút chột dạ cúi đầu, cọ đến bên cạnh bàn.

Đến bên cạnh bàn nhìn một chút, Thập Nhất rất cảm động. Hóa ra Y Nhân không cho người dọn thức ăn trên bàn mà còn để lại hai chiếc bánh và hai đĩa đồ ăn. Bên cạnh là một bình trà thơm.

Thập Nhất cảm kích nhìn về phía Y Nhân. Y Nhân vẫn thản nhiên, cởi bỏ giày rồi leo lên giường.

Thập Nhất nhớ đến lời nói của Hoàng Đại Ngưu, lại xuyên qua lớp màn che phất phơ thoáng nhìn thấy lều trướng của Viêm hàn.

Nàng lấy gói thuốc trong người ra, bỏ nó vào bình trà. Sau đó cầm lấy bình trà, chậm rãi lắc lắc, phe phẩy.

Đây là vì muốn tốt cho tiểu thư. Thập Nhất nghĩ.

Nàng bưng ấm trà, thong thả đi từ từ đến trước mặt Y Nhân. Y Nhân đã nằm xuống rồi, nhìn thấy Thập Nhất đi đến, lại chống nửa người dậy, hỏi: "Sao vậy?"

"Tiểu thư, uống một ly đã rồi ngủ." Thập Nhất tha thiết lại gần, châm một ly trà cho cô.

Y Nhân cũng không chối từ, tiếp nhận rồi nhợt nhạt uống một ngụm. Sau đó cúi người nằm xuống, dáng vẻ rất ngoan ngoãn.

"Ngủ ngon." Thập Nhất xếp mép chăn lại cho cô, sau đó đi ra ngoài.

Nàng đi thẳng ra ngoài lều. Ngoài cửa lều của Viêm Hàn, thủ vệ nhìn thấy nàng cũng không đuổi đi mà chỉ đưa tay ra ngăn nàng lại, khách khí hỏi xem nàng có chuyện gì.

Bởi vì địa vị đặc thù của Y Nhân nên địa vị của Thập Nhất ở đây cũng không phải là thấp.

"Tiểu thư nhà ta có chuyện quan trọng muốn gặp bệ hạ." Thập Nhất gấp gáp nói.

Thủ vệ đem nguyên văn thông báo lại cho Viêm Hàn.

Chẳng bao lâu sau, Viêm Hàn liền đi ra. Trông thấy Thập Nhất, hắn có vẻ lo lắng, hỏi: "Chuyện gì?"

Đây cũng là lần đầu tiên Y Nhân chủ động tìm hắn. Viêm Hàn thụ sủng nhược kinh, không khỏi có chút lo lắng.

"Bệ hạ cứ đến gặp tiểu thư sẽ biết." Thập Nhất khom người nói.

Viêm Hàn cũng không nói thêm gì nữa, sải bước đi về phía lều trại của Y Nhân.

Thập Nhất đứng ở phía sau, nhìn thấy bóng dáng Viêm Hàn biến mất vào trong lều, nàng mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Viêm Hàn đi vào.

Trong lều trại, bếp lò ấm áp bập bùng. Y Nhân đang trùm kín người trong tấm mền. Mền kéo rất cao, che nửa khuôn mặt của cô, chỉ để lộ ra mái tóc đen, xõa ra ngoài.

Lúc Viêm Hàn đến, Y Nhân đang ngủ rất say.

Hắn buồn cười nghĩ: Cũng không chịu bỏ công ra chờ một lát, mới đó mà đã ngủ rồi sao?

Hắn cũng không lay cô dậy, chỉ kéo tấm mền xuống một chút. Vì bị che mặt nên Y Nhân hít thở có vẻ rất nặng nề.

Nào ngờ, mền vừa bị kéo xuống, Viêm Hàn liền ngây ngẩn cả người. Mặt Y Nhân ửng hồng một cách lạ thường. Hồng đến mức gần như bật máu.

Hơi thở của cô cũng chẳng phải vì bị che mặt mà nặng nề, mà gần như dồn dập, giống như không thở nổi nữa.

Viêm Hàn vội vàng vươn tay khám trán của cô. Quả nhiên, trán nóng như có lửa đốt, rất dọa người.

"Y Nhân!" Hắn không dám phớt lờ nữa, vội vàng đẩy lay Y Nhân dậy.

Y Nhân mơ mơ màng màng 'Ừm' một tiếng, sau đó chớp chớp lông mi, mơ màng mở mắt ra.

Nhìn thấy hắn, Y Nhân lầu bầu một câu: "Nóng quá, thật là khó chịu…" Sau đó cô đưa tay kéo mền chui ra, túm lấy cổ áo của mình, dùng sức lôi kéo.

"Không được lộn xộn." Viêm Hàn vội vàng bắt lấy bàn tay không chịu an phận kia của cô, lo lắng nói: "Nhất định là bị cảm rồi, ta đi gọi đại phu đến."

"Không phải, thật sự rất nóng mà." Y Nhân gần như muốn khóc, liều mạng tránh khỏi sự giam cầm của Viêm Hàn, một lần nữa kéo giật quần áo của mình.

Lúc cô làm điều này, thần trí gần như không rõ lắm, ánh mắt như bị sương mù che kín.

Đôi mắt trong trẻo như hổ phách kia giống như bị bịt kín bởi một lớp cát nhũ sắc. Thần sắc đỏ thẫm. Đôi gò bồng đảo nhấp nhô, trắng nõn như mỡ đông, có chút cảm giác da thịt. Viêm Hàn trông thấy mà trái tim nhảy dựng lên, vội vàng trấn định tinh thần, một lần nữa túm lấy tay cô, an ủi nói: "Toát mồ hôi được thì tốt rồi. Ta đã sai người đi sắc thuốc rồi."

Hai tay Y Nhân bị khống chế, chân lại rút lên, cuộn tròn giống như con tôm khô. Thân mình cọ cọ, cọ đến người Viêm Hàn rồi gắt gao rúc vào người hắn. Trong miệng rì rầm, gần như nước mắt ròng ròng.

Viêm Hàn rốt cuộc cũng phát hiện ra có điều gì đó không đúng. Ánh mắt hắn băn khoăn liếc quanh căn phòng một lượt. Trông thấy thức ăn nước uống trên bàn, hắn nhíu mày, buông Y Nhân ra rồi đi qua, bưng lên ngửi ngửi.

Đến lúc Viêm hàn bưng ấm trà lên thì sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Một lần nữa trở lại bên giường, Viêm hàn xốc mền của Y Nhân lên, không nói hai lời, ngồi xuống ẵm cô dậy rồi đi nhanh ra ngoài.

Y Nhân ở trong lòng hắn cựa quậy không yên, tay vẫn không ngừng cào xé y phục của mình.

Viêm Hàn cũng chẳng quan tâm đến cô, chỉ bước nhanh hơn. Đi ra ngoài lều trại, hắn ngắn gọn hỏi một người: "Ở đây có sông?"

Tên lính kia hết sức lo sợ liếc mắt nhìn Y Nhân một cái, sau đó chỉ chỉ ra con đường dẫn đến phía sau núi.

"Các ngươi cứ ở lại đây, không cần đi theo." Viêm Hàn thấy mọi người có xu thế sáp lại gần bèn trầm giọng dặn dò một câu.

Mọi người lập tức đứng yên tại chỗ, trơ mắt mà nhìn Viêm Hàn ẵm Y Nhân quần áo xốc xếch, chạy đến cái hồ lớn phía sau núi.

Thập Nhất cũng chứng kiến được cảnh đó. Trông thấy bộ dáng lo lắng của Viêm Hàn, nàng rốt cuộc ý thức được: Thuốc kia, là có vấn đề gì.

Điều này tựa như sét đánh, khiến nàng ngu ngơ đứng bất động.

Bên kia, Viêm Hàn bước đi như bay, rất nhanh đã đến được cái hồ lớn.

Mùa này đang lạnh, tuy rằng mặt trời đã dần ló dạng nhưng trên mặt hồ vẫn còn phủ một tầng băng mỏng.

Viêm Hàn hơi do dự, người trong lòng thân nhiệt càng lúc càng nóng nhưng chung quy hắn vẫn không đủ nhẫn tâm để ném cô vào trong hồ nước đá.

Y Nhân càng thêm buồn bực bất an, cứ xoay tới xoay lui trong lòng hắn, miệng rên rỉ như muốn khóc.

Viêm Hàn nghĩ nghĩ, sau đó thả cô xuống, sau đó cởi bỏ y phục của mình, cẩn thận tạo thành một lớp đệm dưới đất rồi lại đặt Y Nhân nằm lên trên.

Y Nhân cuộn tròn người trên đống quần áo, he hé ánh mắt nhìn hắn, vẻ mặt bất lực.

Viêm Hàn cúi người, xoa xoa khuôn mặt nóng như lửa đốt của cô, nhẹ giọng nói: "Nàng bị trúng độc nhưng không có gì nguy hiểm, chịu đựng một chút là khỏe lại ngay thôi."

Y Nhân nói không nên lời, chỉ nhìn hắn trân trân. Đôi mắt thật to, giống như sắp chảy nước.

"Chờ một chút." Viêm Hàn sờ sờ trán cô, thốt lên một câu. Sau đó đứng thẳng dậy, từng cái từng cái, bắt đầu cởi bỏ y phục của mình.

Y Nhân nằm bên cạnh, nhìn hắn với vẻ thê lương. Trên mặt không rõ là có diễn cảm gì.

Mãi đến khi chỉ còn lại chiếc khố cuối cùng, Viêm Hàn mới dừng động tác. Hắn quay đầu lại nhìn Y Nhân. Y Nhân cũng nhìn hắn. Đôi mắt vừa rồi mê loạn đến cực điểm, hình như có chút trong sáng.

Sau đó, Viêm Hàn xoay người, vững bước đi đến giữa hồ nước.

Lớp băng mỏng trên mặt hồ bị vỡ ra, kêu răng rắc. Dù Viêm Hàn có công lực cao thâm nhưng cũng không thể không thừa nhận. Hồ nước này rất lạnh.

Hắn vẫn đi cho đến khi nước ngập đến ngực mới dừng lại, sau đó vòng vèo ngâm nước một hồi.

Y Nhân ở trên bờ hồ run run. Nhìn hắn, cô lại cảm thấy lạnh.

Những miếng băng mỏng hỗn loạn từ trên người Viêm Hàn dần dần rơi xuống. Làn da màu đồng bởi vì nhiễm lạnh nên cũng có chút băng sắc. Những giọt nước lạnh dán trên hai má cùng xương quai xanh của Viêm Hàn, tạo nên một loại mỹ cảm khó hiểu. Tựa như những vận động viên vừa từ đấu trường trở về, một thân đầm đìa, mị lực bức người.

Tùy Y Nhân còn rất khó chịu nhưng thấy một màn như vậy lại có chút ngây người.

Sau đó, Viêm Hàn cầm lấy quần áo vừa cởi bỏ lau sơ người. Đợi đến khi trên người không còn vết nước, hắn mới đi đến bên cạnh Y Nhân rồi cúi người, bế Y Nhân lên.

Da thịt vừa mới ngâm trong nước đá lạnh buốt, nhưng vì nhiệt độ cơ thể nên cũng không phải là lạnh đến mức không thể chịu nổi.

Toàn thân đang nôn nóng của Y Nhân, trong khoảng khắc đã lấy lại được thăng bằng. Cô vươn tay ra, ôm lại Viêm Hàn.

Cánh tay nhỏ bé nóng bỏng đặt trên tấm lưng trần trụi của hắn, rất thoải mái.

Bọn họ duy trì tư thế này hồi lâu. Y Nhân dần dần yên tĩnh trở lại, còn nhiệt độ cơ thể của Viêm Hàn cũng từ từ tăng lên.

Chờ đến khi thân nhiệt của hai người gần bằng nhau, Viêm Hàn buông Y Nhân ra, xoay người, lại định nhảy xuống ngâm nước một lần nữa.

Ai ngờ ,hắn vừa mới quay người lại thì đột nhiên cảm thấy cánh tay bị nắm chặt. Hắn nhìn lại, Y Nhân đang gắt gao túm lấy hắn, ánh mắt sáng ngời đến cực điểm.

"Sao vậy? Ta sẽ trở lại ngay." Viêm Hàn tưởng cô không thoải mái nên nhẹ giọng an ủi.

Y Nhân không nói lời nào, chỉ dị thường chuyên chú mà nhìn hắn. Đôi mắt sáng ngời trong suốt, giống như ánh sáng ngọc tinh nơi chân trời tối, linh động mà thanh tỉnh.

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Viêm Hàn giật mình. Y Nhân chẳng những không buông hắn ra, ngược lại còn túm hắn chặt hơn. Hắn có chút bất đắc dĩ, lập lại câu hỏi một lần nữa. Tay kia sờ lên trán Y Nhân thăm dò.

Trán Y Nhân vẫn rất nóng, xem ra dược vẫn còn phát huy công hiệu.

Nói vậy, đây đúng là loại thuốc cực kỳ lợi hại.

Y Nhân vẫn không nói lời nào, chỉ nghiêng thân qua, một lần nữa ôm lấy hắn.

Thân thể hắn cao hơn so với khi hắn bế lên rất nhiều. Lúc cô ôm hắn, mặt trực tiếp cọ vào lồng ngực của hắn.

“Sao vậy, vẫn còn khó chịu sao?” Viêm Hàn tiếp tục hỏi, giọng nói có vẻ lo lắng.

Nếu phương pháp này không được, hắn chỉ có thể đánh Y Nhân bất tỉnh mà thôi.

Y Nhân đặt tay trên lưng hắn, bắt đầu vuốt ve. Cô vuốt ve từ trên xuống dưới, khuôn mặt vẫn vùi vào lồng ngực hắn chứ không chịu ngẩng lên.

Viêm Hàn lúc đầu còn nghi hoặc, sau đó lại không khỏi có chút mất tự nhiên.

Nhiệt độ cơ thể của Y Nhân rất cao. Có lẽ do thân nhiệt của Y Nhân quá cao nên Viêm Hàn cũng cảm thấy chính mình cũng muốn sôi trào.

Hắn bắt đầu thở dốc ồ ồ.

“Y Nhân.” Hắn trầm giọng nói: “Nàng cứ buông ra đi, ta lập tức quay lại ngay mà.”

Y Nhân rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên. Cô bình tĩnh nhìn Viêm Hàn một lúc lâu, rồi đột nhiên nghiêng thân, kiễng chân lên cắn môi Viêm Hàn.

Viêm Hàn giống như bị sét đánh. Sau nháy mắt kinh hoàng, cánh tay căng thẳng, không chút nghĩ ngợi cũng hôn lại.

Kỹ xảo của Y Nhân rất trúc trắc, nhưng lúc hôn cũng thật sự ra sức.

Viêm Hàn chỉ cảm thấy đại não trống rỗng. Giống như vô số pháo hoa đang nở rộ trên bầu trời đêm. Khoảnh khắc đẹp đến vĩnh hằng.

Vĩnh hằng, không biết đến ngày tháng.

Bọn họ ôm lấy nhau, cũng không biết đã qua bao lâu. Tay Y Nhân đã chuyển qua ngực Viêm Hàn. Sau đó, lại chậm rãi trượt xuống.

Làn da bóng loáng lại đàn hồi, tựa như bị thiêu đốt dưới bàn tay của Y Nhân.

Mãi đến khi tay cô chạm đến thắt lưng của hắn, Viêm Hàn đột nhiên thanh tỉnh. Hắn thốt nhiên lui ra phía sau từng bước, bắt lấy tay y Nhân, thở phì phò hỏi: “Ta là ai?”

“Ngươi là Viêm Hàn.” Y Nhân thản nhiên nhìn hắn trả lời, vô cùng rõ ràng.

Nghe vậy, Viêm Hàn rốt cuộc không còn thiết đến gì nữa. Một tay ôm lấy thắt lưng Y Nhân, chậm rãi đặt cô nằm xuống. Một lần nữa hôn cô, hung hăng, dùng sức, dùng hết toàn lực, khiến cô không thể suy nghĩ, không thể đổi ý.

Viêm Hàn hôn, từ môi cô, chuyển qua cổ rồi trọt xuống xương quai xanh.

Mỗi một nụ hôn đều như một đóa hoa bay xuống, ấm áp mà nhẹ nhàng.

Phản ứng của Y Nhân lại có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng. Chỉ là ôm hắn, tùy ý hắn hôn hít di chuyển.

Bàn tay Viêm Hàn đã đặt trên dây áo của cô, vừa định cởi ra thì hắn đột nhiên nghe thấy một trận ho khan. Viêm Hàn dừng lại động tác, buồn bực mắng một tiếng. Sau đó ngồi bật dậy, cầm lấy một lớp áo ngoài, nhanh chóng đắp lên người Y Nhân.

Sắc mặt Y Nhân có chút mờ mịt. Cô ngồi dựa vào bên cạnh Viêm Hàn. Đầu dựa vào lồng ngực hắn.

“Khụ khụ.” Người vừa ho khan vừa gãi đầu vừa từ triền núi xa xa hiện thân: “Thật không biết xấu hổ, ta nhịn không được, khụ khụ.”

Viêm Hàn cau mày, dùng ánh mắt đủ có thể giết người, căm tức nhìn người vừa đến.

Người vừa đến lại hồn nhiên không biết bản thân đang đứng trước sống và chết. Hắn an nhàn thảnh thơi đi tới. Con chưa đứng vững, bước chân lại trượt, đột nhiên lảo đảo, té sấp xuống đất.

Người nọ ngượng ngùng cười cười, gãi gãi đầu. Một lần nữa đi từng bước đến trước mặt Viêm Hàn rồi xoay người giải thích: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Ta vốn tính giả bộ như không nhìn thấy gì, lặng lẽ rời đi. Nhưng có một con trùng bay vào miệng ta. Khụ, khụ. Ây da, các ngươi cứ làm như không thấy ta đi, tiếp tục, tiếp tục.”

Viêm Hàn không lên tiếng, ánh mắt băn khoăn, đánh giá cao thấp người nọ.

Người nọ ăn mặc giống như một ngư dân bình thường. Nón xụp xuống rất thấp, chỉ lộ ra một cái cằm như ẩn như hiện. Trên người khoác một chiếc áo tơi cũ kỹ. Lưng hơi cúi, nhìn thế nào cũng giống như một người dân bình thường.

Viêm Hàn nảy sinh ý muốn giết người. Đối với hắn mà nói, giết một người bình thường cũng không phải là tội gì lớn lắm.

Bạo khí trên người hắn bắt đầu bốc lên mãnh liệt, ngay cả Y Nhân cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Cô nghiêng đầu sang nhìn nhìn khuôn mặt băng lãnh của Viêm hàn, sau đó lại quay đầu lại nhìn người đánh cá.

"Viêm Hàn." Ngay lúc Viêm Hàn sắp ra tay, Y Nhân đột nhiên đứng lên che ở phía trước, mở miệng nói: "Để cho hắn đi đi."

Viêm Hàn giật mình. Chân khí ngưng tụ nơi bàn tay, do dự bất quyết.

Y Nhân vì thế đưa tay gãi đầu, cẩn thận nói: "Vì sao ngươi lại muốn giết hắn? Ta cũng không cảm thấy có gì thẹn thùng… Cái đó… không cần phải giết người diệt khẩu đâu."

Lúc nói những lời này, Y Nhân thật cẩn thận mà nhìn Viêm Hàn, có chút gần như khẩn cầu.

"Hắn sẽ bôi nhọ danh dự của nàng." Viêm Hàn vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Y Nhân, danh dự đối với nữ nhân, rất trọng yếu."

"Ơ…" Y Nhân trầm ngâm một lát, sau đó lại thản nhiên nói: "Ta không biết như thế lại là hủy danh dự. Ngươi ôm ta là bởi vì ngươi thích ta. Ta ôm ngươi cũng là bởi vì ta đột nhiên thích ngươi. Chúng ta ai cũng không bắt buộc ai, cũng không có gây trở ngại cho người khác. Không liên can đến ai, không thẹn với lương tâm, vì sao lại phải quan tâm xem người khác sẽ nói như thế nào, sẽ thấy ra sao?"

Nói xong những lời nói lý lẽ hùng hồn ấy, Y Nhân một lần nữa biến thành bộ dáng đáng thương mà nhìn Viêm Hàn, nhỏ giọng hỏi: "Cho nên, không cần giết hắn, được không?"

Viêm Hàn lại sớm đã không còn quan tâm đến vấn đề này nữa. Trong đầu hắn chỉ quanh quẩn mỗi câu nói kia của Y Nhân, "Ta đột nhiên thích ngươi."

Chính miệng cô đã nói ra.

Có những lời này rồi, những thứ khác đều không sao cả.

"Nàng đã không để ý, ta cũng không quan tâm." Viêm Hàn mỉm cười nói: "Cho dù người trong khắp thiên hạ chứng kiến, cũng chẳng là gì."

Y Nhân vì thế cười híp mắt, xoay người qua người đánh cá kia và nói: "Ngươi đi đi, không sao rồi."

Nhưng người đánh cá cũng không thấy cảm động đến rơi nước mắt hay vội vã rời đi mà chỉ bình tĩnh nhìn Viêm Hàn, thản nhiên nói: "Nữ nhân của ngươi nói không sai, nhưng ngươi lại có chút cổ hủ. Cũng may, Lãnh Diễm không cần gả cho ngươi."

Viêm Hàn biến sắc, nhìn thẳng vào người nọ, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Người đánh cá nhún nhún vai, cũng không trả lời, mà hướng về phía Y Nhân 'Ồ' một tiếng rồi hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Y Nhân chớp mắt mấy cái, rất tự giác trả lời: "Y Nhân. Còn ngươi?"

"Lưu Trục Phong." Người đánh cá cười cười, cất cao giọng nói: "Ta cũng chán ghét thanh quy giới luật. Chỉ cần bản thân muốn làm, cần gì phải quản người ta thấy thế nào, nói thế nào. Y Nhân, mong rằng ngày mai có thể gặp lại ngươi ở đại hội."

Nói xong, thân hình hắn lập tức đại biến. Trước kia có chút cúi héo rút lưng, nay lại trở nên thẳng thắn. Cái mũ hơn hơi hơi hếch lên, để lộ ra cái cằm cùng đôi môi duyên dáng, kiên định.

Sau đó, hắn dúm môi mỉm cười, dáng người thoắt một cái, nhanh nhẹn nhảy lên.

Gió rít xa dần, người cũng xa dần.

Viêm Hàn nhìn chăm chú vào bóng đen dần dần thu nhỏ, thì thào lặp lại tên của hắn "Lưu Trục Phong."

Thì ra, hắn chính là Lưu Trục Phong.

Thập Nhất ở trong lều chờ đợi Viêm Hàn và Y Nhân trong nỗi bất an. Nàng vô cùng tự trách bản thân, lại không dám tin rằng thuốc mà A Ngưu đưa cho nàng có vấn đề.

Đang lúc nàng còn kinh hoàng không thể hiểu nổi thì Viêm Hàn cùng Y Nhân trở về. Viêm Hàn vui mừng ra mặt, dùng tư thế bảo hộ đi bên cạnh Y Nhân. Cánh tay đặt hờ trên lưng Y Nhân, rất hài hòa.

Còn Y Nhân thì bình tĩnh, thản nhiên, nhìn không ra là cô đang có cảm xúc thế nào.

"Tiểu thư. Thập Nhất tiến lên nghênh đón, vui sướng gọi to. Y Nhân cười cười với nàng, không nói gì.

"Thập Nhất, nước trà kia là do ai châm?" Viêm Hàn vẫn không quên chuyện đó, nhìn chằm chằm vào Thập Nhất hỏi.

"Ơ, Thập Nhất." Y Nhân thình lình nói xen vào: "Ta muốn thay quần áo, ngươi theo vào giúp ta đi."

Thập Nhất như được đại xá, vội vàng giúp đỡ Y Nhân, đi vào trong lều.

Viêm Hàn nhìn theo bóng lưng của họ, không nói gì thêm.

Vào trong lều rồi, Thập Nhất vội vàng bắt tay vào tìm quần áo, Y Nhân lại chỉ đứng ở cửa, thản nhiên nhìn nàng.

Chờ đến khi Thập Nhất tìm quần áo xong, cầm một đống đi tới chỗ Y Nhân, Y Nhân mới giương mắt nói: "Thập Nhất, ta vẫn luôn tin tưởng ngươi."

Thập Nhất nhất thời dừng lại, kinh ngạc mà nhìn Y Nhân.

Y Nhân lại cúi đầu, giống như vừa rồi chẳng hề nói gì cả.

Tay Thập Nhất hơi run lên.

Hai người trầm mặc.

"Ta vẫn sẽ tin tưởng ngươi." Đợi lát sau, Y Nhân lại nói tiếp, vạn phần khẳng định.

Thập Nhất cắn cắn môi, nước mắt đột nhiên bừng lên. Nàng quỳ xụp xuống, quần áo trong tay rơi tứ tung. "Tiểu thư, ta chỉ muốn thành toàn cho cô và bệ hạ. Tiểu thư, ta không muốn hại cô đâu!"

"Ta biết, ta đã nói rồi, ta sẽ tin ngươi." Y Nhân ngồi xổm xuống trước mặt Thập Nhất, nhìn vào mắt của nàng nói: "Thập Nhất, ta không phải là người thông minh, nhưng ta vẫn hiểu được lòng người khác."

"Tiểu thư…" Thập Nhất nghẹn ngào, lại không biết nên nói gì.

Ánh mắt Y Nhân thản nhiên dời đi, nhìn qua khe hở của lều trại. Cô nhẹ giọng nói: "Hắn đối với ta, rất rất tốt. Ta vốn tưởng rằng có thể không cần để ý đến suy nghĩ của người khác, chỉ cần làm tốt những chuyện mình muốn làm là được rồi… Nhưng hóa ra lại không thể. Hắn rất tốt với ta, ta cũng có thể tốt với hắn… Thập Nhất, ta không hề lo lắng cho A Tuyết. Anh ấy rất thông minh, căn bản là không cần ta."

"Tiêu Dao Vương từ trước đã không cần tiểu thư rồi…" Thập Nhất vừa rơi lệ vừa nói đứt quãng.

Y Nhân cúi đầu, ngón tay vuốt vuốt cái mũi của mình, lẩm bẩm: "Đúng vậy, trước giờ hắn không hề cần ta."

Trước giờ không cần cô, vì sao bây giờ lại bắt đầu trở nên để ý?

Để ý đến mức trong lòng run lên, lập tức nản chí ngã lòng. Vì thế mà nhận thấy Viêm Hàn thật là tốt, vì thế mà bị cảm động, vì thế mà cảm thấy cần phải báo ân.

"Nhưng mà, tiểu thư, ngươi nói… ngươi cùng bệ hạ, rất tốt?" Thập Nhất đột nhiên hiểu ra, trong lòng vui vẻ, lập tức nín khóc, mỉm cười.

"Ơ…rất tốt." Y Nhân sờ sờ đầu, có chút mờ mịt trả lời: "Thật ra, ta cũng không biết. Chỉ là… vừa rồi khi hắn từ dưới nước đi lên, bỗng thấy mềm lòng, cứ muốn vì hắn làm một chút gì đó."

Cứ muốn đáp lại một chút gì đó.

Con người không phải cỏ cây. Cho dù có là người trong trẻo nhưng lạnh lùng thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày cảm động.

"Cho nên, ta tuyên bố. Từ hôm nay trở đi, ta muốn bắt đầu thích Viêm Hàn." Y Nhân cười híp mắt, sau đó giống như đã hạ một quyết tâm cực kỳ trọng đại, không chết không ngừng, rất giống có ý muốn phá phủ trầm thuyền.

Lại càng giống như một nghi thức, tựa như đang ra một mệnh lệnh cho bản thân vậy.

Thập Nhất lại không quản nhiều như vậy. Nàng lập tức hoan hô reo mừng, lôi kéo Y Nhân vừa hét vừa múa.

Y Nhân có điểm ngây ngốc, bị nàng kéo tới kéo lui, trên mặt không có bao nhiêu vui sướng. Có chăng, chỉ là sự bình yên.

_____ *** _____

Ngày hôm sau, đội ngũ đại đội đã chuẩn bị xong, xuất phát đến kinh đô Băng Quốc.

Tới cửa thành, lễ quan tiến lên thông báo. Nghi thức pháo mừng nghênh đón lập tức vang lên. Đại môn mở rộng. Dân chúng hai bên san sát, giơ cờ màu, nghênh đón khách quý từ phương xa đến.

Giữa đường chính, một cỗ ngự liễn (xe vua đi) từ từ tiến đến. Trên liễn, màn voan lay động, nóc xe làm bằng vàng ròng, khắc hình rồng bay phượng múa. Dưới ánh mặt trời, phát sáng rạng rỡ, hết sức đồ sộ.

Trong một khắc khi ngự liễn xuất hiện, dân chúng hai bên liền phát ra từng đợt tiếng hoan hô. Có người thậm chí còn phủ phục trên mặt đất, hai tay đặt trước mặt, hành đại lễ.

Thập Nhất xốc màn xe lên, nhìn thấy tình cảnh bên ngoài không khỏi tấm tắc, nói: "Long trọng quá đi."

Y Nhân cũng theo tầm mắt của nàng nhìn qua. Quả nhiên nhìn thấy trước mắt người người tấp nập, cũng mơ hồ thấy được bóng người ngồi ngay ngắn sau tấm màn voan.

Chỉ là một bóng dáng mơ hồ nhưng lại tạo ra cảm giác nghiêm túc, uy nghi không thể phạm, phong hoa tuyệt đại.

Hôm nay, cách ăn mặc của Viêm Hàn cũng có chút long trọng. Mặc một bộ lễ phục vua chúa, thắt đai lưng, đầu đội kim quan với một rèm chuỗi hạt phía trước. Thật khác hẳn vẻ thư thái thoải mái thường ngày, giờ phút này, Viêm Hàn thật giống như người trong tranh, uy vũ tuấn lãng, là thiên thần nơi tiên cảnh.

Ngự liễn đến ngay trước chỗ mà Viêm Hàn vừa xuống ngựa thì ngừng lại.

Viêm Hàn không hành lễ mà tiến tới một bước. Coi thường sự ngăn cản của thị vệ hai bên, hắn lập tức bước đến xốc tấm màn voan của ngự liễn lên, nhìn người ở bên trong, mỉm cười: "Nữ vương bệ hạ, đã lâu không gặp."

"Viêm Hàn vẫn không hề thay đổi chút nào." Bên trong truyền ra một thanh âm dễ nghe, như tiếng viên sỏi nhỏ rơi xuống nước, như tiếng chim hót trong khe núi, làm cho người ta nghe thấy liền thoát tục.

"À, Y Nhân có ở đây không?" Giọng nói của Nữ Vương vừa dứt thì bên cạnh lại truyền đến âm thanh của người kia.

Viêm Hàn ngẩn người, tầm mắt vừa chuyển liền trông thấy một thân ảnh cưỡi ngựa đi bên cạnh. Tuy khuôn mặt có vẻ xa lạ nhưng Viêm Hàn vẫn nhận ra: Hắn chính là tên ngư dân hôm qua – Lưu Trục Phong.

"Cứ một khắc trôi qua là ta lại càng không ngừng muốn gặp lại Y Nhân." Lưu Trục Phong vừa hết nhìn đông lại nhìn tay, vừa chậm rãi nói.

Khuôn mặt Viêm Hành lạnh lùng của Viêm Hàn hơi trầm xuống, nghẹn giận: "Lưu công tử sao cũng ở đây?"

"Trục Phong là khách quý của ta. Hắn nhất định phải đi theo giúp ta đón tiếp ngài." Nữ Vương mỉm cười giải thích: "Ngày hôm qua, Trục Phong có nói cho ta biết có một chuyện rất vui. Ta cũng rất tò mò, Y Nhân rốt cuộc như thế nào. Viêm Hàn sẽ không không cho ta gặp chứ?"

"Đương nhiên là không rồi. Ta vốn cũng muốn giới thiệu chính thức với ngài." Viêm Hàn thong dong đáp: "Nếu nữ vương tò mò, hay là gặp ngay bây giờ luôn đi."

Nói xong, hắn thả tấm màn voan xuống, quay đầu đi về phía xe ngựa của Y Nhân.

Bọn họ nói rất lớn tiếng, Y Nhân đã sớm nghe được hết. Không đợi Viêm Hàn mở miệng, cô đã muốn đi ra.

Nhưng xe ngựa rất cao. Y Nhân đi quá mau, bất ngờ lại từ trên xe ngựa lảo đảo một cái, ngã xuống dưới. Mọi người đang muốn kinh hô thì thân hình của Viêm Hàn đã nhoáng lên, đỡ cô vừng vàng trong lòng mình.

Hắn quả thật bất cứ thời khắc nào cũng luôn chuẩn bị để ứng phó với những tình huống do cô tạo ra.

Y Nhân ngượng ngừng sờ sờ mũi, từ trong lòng hắn đứng dậy, nhìn qua phía Lưu Trục Phong.

Hôm qua khi gặp mặt, Lưu Trục Phong đội nón xụp, cho nên không thể nhìn rõ được diện mạo của hắn. Hôm nay thấy được mới biết, Lưu Trục Phong cũng là một nhân vậy có phong thái đoạt nhân: Tai to mặt lớn, mũi thẳng thanh tú, ánh mắt không lớn, đồng tử lại giống như lớn hơn người ta một chút, lộ vẻ trí tuệ cùng giảo hoạt. Còn đôi môi… Y Nhân có chút không rõ lắm, hắn rốt cuộc có đang cười hay không. Luôn luôn có bộ dáng như cười như không.

Hắn gật gật đầu với Y Nhân. Y Nhân cũng cười cười với hắn, rất thân thiết.

Lúc bọn họ chào hỏi, trong màn voan chìa ra một bàn tay. Y Nhân chưa bao giờ nhìn thấy một bàn tay trắng nõn không tì vết như vậy, giống như được khắc bằng băng tuyết vậy, mà còn là tác phẩm đắc ý nhất của nghệ nhân giỏi nhất.

Sau đó, màn voan bị tay ngọc xốc lên, người bên trong hơi hơi nhìn về phía trước dò xét. Y Nhân vừa vặn có thể thông qua xe hở của tấm màn mà nhìn thấy rõ ràng.

Băng Quốc nữ vương Lãnh Diễm cho Y Nhân một cảm giác, không thua gì sự rung động mà Tức phu nhân đã tạo cho cô. Cả hai đều là mỹ nhân , tuyệt sắc, đẹp đến mức kinh tâm động phách, không thể diễn đạt được bằng lời.

Cái gì chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, tất cả những từ đó cũng đều không đủ.

Có lẽ, từ ngữ chân chính thích hợp nhất chính là: Đẹp, nhìn mãi cũng không thấy chán, nhìn bao lâu cũng không đủ, thầm muốn cả đời cứ như vậy được chăm chú nhìn vào khuôn mặt kia.

Điểm khác nhau chính là, Tức phu nhân có lý trí và trí tuệ hơn hẳn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm lại tinh xảo, lạnh như băng, giống như được điêu khắc từ ngọc, làm người ta chùn bước, lại mê luyến không thôi.

Y Nhân nuốt nuốt nước miếng, chỉ hận chính mình không có giấy bút để họa một bức vẽ cho nàng.

"Ngươi chính là Y Nhân?" Lãnh Diễm khẽ mở miệng, thản nhiên đánh giá cô.

Y Nhân gật đầu.

"Nàng chính là hoàng hậu tương lai của ta, Y Nhân." Viêm Hàn đi đến phía sau Y Nhân, ôm cô, thản nhiên mà kiêu hãnh trả lời.

Mọi người xôn xao: Viêm Hàn đến tham gia đại hội kén rể của Lãnh Diễm, không ngờ lần đầu tiên gặp Lãnh Diễm lại giới thiệu nàng kia mới chính là hoàng hậu tương lai của mình.

Nếu là phi tử thì còn được, vị vua nào mà không có tám chín vị phi tử chứ?

Nhưng hắn mới mở miệng nói, là hoàng hậu. Nếu vậy thì vị trí của Lãnh Diễm ở chỗ nào?

Huống chi…

Nhìn trái nhìn phải, Y Nhân này, rốt cuộc làm sao có thể so được với Lãnh nữ vương?

Lãnh Diễm cũng không hề tức giận, chỉ cười cười, một lần nữa buông màn xuống.

Y Nhân giống như cũng biết được suy nghĩ của mọi người, có chút nhát sợ xê dịch về phía Viêm Hàn. Viêm Hàn lập tức sủng nịch, ôm cô vào lòng. Tựa hồ như muốn dùng thân hình cao lớn của mình để ngăn trở tất cả những ánh mắt ác ý kia.

"Y Nhân!" Từ trong đám người đột nhiên truyền ra một thanh âm không cao.

Y Nhân mờ mịt quay đầu lại, khó khăn lắm mới trông thấy Hạ Lan Tuyết một thân tuyết y, đứng giữa đám dân chúng đang phủ phục tựa như hạc trong bầy gà, ánh mắt nhìn cô rất phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 5: CÂU CHUYỆN KHÔNG THỂ NÓI CỦA A TUYẾT VÀ LÃNH DIỄM

"Y Nhân!" Trong đám người, đột nhiên truyền ra một tiếng gọi.

Y Nhân mờ mịt quay đầu lại, khó khăn lắm mới nhìn thấy Hạ Lan Tuyết đứng giữa dân chúng đang phủ phục như hạc trong bầy gà, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Y Nhân nhìn anh, không hiểu sao tim lại đập mạnh, vội vàng cúi đầu xuống.

Người trong ngự liễn xốc màn che lên, nhìn về phía phát ra tiếng gọi.

Bàn tay như thông ngọc kia khe khẽ run lên. Sau đó, Lãnh Diễm từ bên trong chầm chậm đi ra. Dân chúng hai bên kích động đến mức toàn bộ đều gục trên mặt đất, cất tiếng hô to, tiếng sau to hơn tiếng trước gọi 'Nữ vương vạn tuế."

Lãnh Diễm vẫn tỏ ra thản nhiên. Nàng nhìn thẳng về phía Hạ Lan Tuyết, xuyên qua vô số đầu người, xuyên qua thời gian. Nàng nhẹ giọng mở miệng, rõ ràng mà trầm tĩnh, thốt ra ba chữ "Hạ – Lan – Tuyết."

Hạ Lan Tuyết cũng nhìn lại nàng. Trải qua nhiều năm, cô gái ngồi trên vương vị kia đã biến thành một nữ vương dáng vẻ muôn phương. Diễm lệ không thể dằn nổi, thành thực hút hồn.

Mà ở trong mắt Lãnh Diễm, Hạ Lan Tuyết trước mặt lại không hề thay đổi chút nào.

Năm ấy, anh đi sứ đến Băng Quốc. Nàng vừa đăng cơ không lâu, đứng giữa đoàn người tiếp kiến vị sứ giả trẻ tuổi.

Thiếu niên mười bảy tuổi, một thân cẩm y màu trắng, mặt mày như họa, đường nét rõ ràng, dáng vẻ như bay.

Nữ vương trẻ tuổi ngồi trên vương tọa nhìn xuống vị Tiểu vương gia ngoại quốc. Trông thấy sự tao nhã, tự tin cùng kiêu ngạo của anh, tâm hồn thiếu nữ âm thầm xao động, chỉ cảm thấy trong khắp cung điện như – Hào quang lấp lánh, không thể mở mắt.

Là nữ vương, nàng có sự thẳng thắn và bá đạo của mình. Cho nên, trong bức thư trả lời hoàng đế Thiên Triều, Lãnh Diễm đã viết trắng ra: 'Hy vọng có thể cùng Thiên Triều kết tình thông gia. Bằng lòng để Hạ Lan Tuyết trở thành vương phụ của Băng Quốc.'

Ai ngờ, đối mặt với vinh quang hiển hách như thế, thái độ của Hạ Lan Tuyết lại là ha ha cười, sau đó trực tiếp cự tuyệt lời cầu thân của nữ vương.

Lúc sau, Lãnh Diễm cũng không nói gì nữa. Nhưng rất nhiều lính gác của Băng Quốc ở vị trí bí mật, đồng loạt nhận được mệnh lệnh cao nhất: Bắt cho được Hạ Lan Tuyết.

Hôn sự lần đó đã biến Lãnh Diễm trở thành trò cười của thiên hạ. Nàng làm sao có thể làm như không có việc gì được?

Hiện giờ, đã tám năm trôi qua rồi.

Thiếu niên vương gia kiêu ngạo và tự phụ kia, sau khi chịu tang phụ hoàng, lại bị huynh đệ ngờ vực một cách vô căn cứ, bị tình nhân phản bội, sau đó, trong lúc lưu đày lại bị truy nã – cứ như vậy đứng trong đám người, nghiêm túc, tuyệt thế, vẫn đang là cảnh trí mỹ lệ nhất. Làm cho khắp con đường huy hoàng, trong khoảng khắc ảm đạm lại sáng ngời, giống như ánh sáng trong toàn thế giới đều vì anh mà chiếu sáng.

Lãnh Diễm mím môi, ngưng thần, nhìn không chớp mắt sự thất bại duy nhất trong kiếp này của nàng, gằn từng tiếng, cắn tên của anh, 'Hạ – Lan – Tuyết."

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, xoay người hành lễ, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn nàng, 'Nữ vương bệ hạ."

Lãnh Diễm lạnh lùng nhìn anh một hồi, sau đó xoay người, một lần nữa trở vào trong ngự liễn.

Hạ Lan Tuyết cũng không lấy làm xấu hổ. Anh làm như không có việc gì, đứng thẳng lên. Một lần nữa đem lực chú ý chuyển đến Y Nhân.

Y Nhân đang dựa vào Viêm Hàn, trong suốt mà nhìn anh.

Đôi mắt vẫn như trước, trong vắt không có lấy một tia tạp chất. Nhưng ánh mắt lại giống như vật gì đó vừa mới tan biến. Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên phát hiện: Cô đã xa xôi.

Phát hiện này làm cho Hạ Lan Tuyết vạn phần uể oải. Giống như trong bất tri bất giác, đánh mất một vật cực kỳ trọng yếu.

Anh nhanh chóng đi đến chỗ Y Nhân.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Viêm Hàn theo bản năng, đi lên phía trước chắn trước mặt Y Nhân.

Thờ ơ nhìn đám người đang xôn xao, Lãnh Diễm ngồi trên ngự liễn, lãnh đạm nhìn tất cả sự việc xảy ra phía trước. Lưu Trục Phong tỏ ra rất có hứng thú, ngón tay gấp khúc vuốt vuốt cằm. Vẻ mặt rất tò mò.

Hạ Lan Tuyết ngừng lại, đứng trước Viêm Hàn.

"Ta muốn đưa nàng đi." Hạ Lan Tuyết nói, "Thời gian qua Y Nhân ở Viêm Cung, đã quấy rầy rồi."

"Ngươi dựa vào cái gì mà đưa nàng đi?" Viêm Hàn lạnh lùng hỏi ngược lại, "Ngươi là gì của nàng? Nàng lại là gì của ngươi chứ?"

Hạ Lan Tuyết nhíu mi nhìn hắn, đương nhiên nói: "Ta là tướng công của nàng! Cũng đã có hứa hẹn, cả đời sẽ chăm sóc cho nàng. Như vậy đã đủ chưa?"

"Đương nhiên không đủ." Viêm Hàn thản nhiên đáp. "Hạ Lan Tuyết, ngươi đã bỏ rơi nàng rất nhiều lần. Y Nhân đối với ngươi, cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ. Bây giờ, Y Nhân đã lựa chọn ta. Mà ta, cũng có đủ tự tin cùng năng lực không làm nàng thất vọng. Hiện tại, ngươi không…phân rõ phải trái chút nào, tự nhiên xuất hiện, muốn cái gì chứ?"

Người chung quanh lúc này mới giật mình. Hóa ta hai nam nhân này đang tranh đoạt cùng một nữ tử.

Mà cô gái kia, chính là người mặc áo lam đang đứng phía sau Viêm Hàn, thản nhiên nhìn bọn hắn. Cô gái thoạt nhìn tuổi còn nhỏ. Bởi vì khuôn mặt tròn tròn, mắt to miệng nhỏ, hai má rất hồng hào, hết sức đáng yêu. Nhìn dáng vẻ, tạo cho người ta có cảm giác vô cùng ngây thơ vô tội.

— Nhưng đáng yêu – chỉ là đáng yêu mà thôi. Nếu nói nàng có mị lực đảo lộn chúng sinh thì quả thật là nói quá rồi, nàng còn kém xa cả vạn dặm.

Mọi người rất khó hiểu, ánh mắt càng lúc càng sắc bén, hoặc nghi ngờ hoặc ghen tị hoặc oán hận, tất cả đều nhằm vào Y Nhân.

Y Nhân cũng không còn vẻ nhát sợ như vừa rồi nữa. Nàng thản nhiên đứng đó, thản nhiên mà nhìn hai người đang chắn trước mặt mình – A Tuyết cùng Viêm Hàn. Chăm chú nhìn, suy nghĩ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Dù sao thì ta vẫn muốn đưa nàng đi." Hạ Lan Tuyết giận run, đột nhiên đi lướt qua Viêm Hàn, lập tức nắm lấy tay Y Nhân, "Y Nhân!"

Y Nhân bị bất ngờ, cứ như vậy để anh túm lấy tay. Cô hơi hơi lảo đảo về phía trước. Hạ Lan Tuyết quay đầu đi. Vốn là thân thiết nhìn cô một chút, ai ngờ, mới thoáng nhìn lại phát hiện một chỗ không nên phát hiện.

Dấu hôn.

Dấu hôn trên cổ Y Nhân.

Dấu hôn màu đỏ, cực nhạt, khắc trên chiếc cổ trắng nõn của Y Nhân, giống như một đóa hoa mai nở rộ trong tuyết trắng. Khoảnh khắc đau đớn hiện lên trong mắt Hạ Lan Tuyết.

"Viêm – Hàn." Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên xoay người, nhìn chằm chằm vào Viêm Hàn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi quả nhiên là dâm tặc!"

Lần trước, chuyện của Hạ Lan Du không rõ ràng, Hạ Lan Tuyết vốn đã không có thiện cảm với Viêm Hàn. Bây giờ lại nhìn thấy dấu hôn trên người Y Nhân, lập tức xác minh ấn tượng của anh đối với Viêm Hàn – - Đại dâm tặc!

Viêm Hàn nhíu mi, căn bản là hoàn toàn không có ý định giải thích.

Hạ Lan Tuyết cũng đã ra tay như điện, giống hệt như lần trước, tấn công về phía Viêm Hàn.

Lãnh Diễm ngồi phía sau màn che.

Nàng vẫn làm khán giả đứng xem tình thế phát triển. Tuy rằng không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng có thể đoán được, bọn họ đánh nhau vì một người con gái.

Phát hiện này làm cho Lãnh Diễm rất kỳ quái.

Lãnh Diễm nghĩ, Hạ Lan Tuyết cũng biết xúc động sao?

Hạ Lan Tuyết trước đây, du dương bình tĩnh, cho dù Thái Sơn có sập xuống trước mặt vẫn có thể uống rượu ngâm thơ, bình tĩnh như không.

Mà bây giờ, chỉ vì những lời nói bâng quơ, chỉ vì một dấu đỏ nho nhỏ, Hạ Lan Tuyết lại hoàn toàn thất thố trước đám đông dân chúng. Điều này làm cho Lãnh Diễm không thể không cảm thán: A Tuyết từng khiến lòng nàng say đắm không thôi đã thay đổi, trở nên… càng hấp dẫn hơn đối với nàng.

Nếu trước đây, A Tuyết là một thần tử ăn trên ngồi trước thì hiện tại, anh rốt cuộc có thái độ bình thường, có bộ dáng xúc động, cũng rất đáng yêu.

"A Tuyết!"

"Hạ Lan Tuyết!"

Ngay khi hai ngươi sáp vào đánh giáp lá cà, Y Nhân cùng Lãnh Diễm đồng thời mở miệng gọi.

Hạ Lan Tuyết cùng Viêm Hàn nhất thời dừng động tác, lại không biết rốt cuộc là bởi vì lời nói của ai.

Lãnh Diễm khoe khoang thân phận, tự nhiên sẽ không tranh lời với Y Nhân. Nàng trầm mặc nhìn Y Nhân, chồ cô nói trước.

Y Nhân cũng không khách khí. Cô vui vẻ đi đến gần Hạ Lan Tuyết trong gang tấc. Ngửa đầu lên nhìn anh, thản nhiên nói: "Viêm Hàn chẳng làm gì không phải với ta hết. Hơn nữa, dù ta thế nào, sau này anh đừng xen vào nữa… anh cũng không cần quản ta."

Sau những lời này, khế ước giữa bọn họ đã được xóa bỏ.

Hứa hẹn của bọn họ cũng không còn tồn tại.

Hạ Lan Tuyết ngơ ngẩn nhìn Y Nhân, có điểm không thể tin được. Những lời nói tuyệt tình như thế, là chính miệng nàng nói ra sao?

"Có phải do Viêm Hàn bức nàng không?" Anh lặng lẽ hỏi.

Y Nhân lắc đầu, đột nhiên có cảm giác bi thương. Cô vươn tay ra nắm lấy vạt áo trước của Hạ Lan Tuyết, thấp giọng nói: "Sau này, anh muốn tốt với Dung Tú thì cứ tốt với Dung Tú, muốn kết hôn với nữ vương thì cứ cưới nữ vương đi. A Tuyết, ta hy vọng anh hạnh phúc, và ta cũng sẽ hạnh phúc."

Như thế, sẽ không bao giờ… bởi vì một ít chuyện không hiểu mà cảm thấy khó sống nữa.

Hạ Lan Tuyết đờ đẫn. Trong lòng anh có một tia rõ ràng, rồi cái gì cũng không hiểu được.

Nhưng, cũng như vậy, cảm thấy khó sống.

"Nếu là bởi vì Viêm Hàn…" Hạ Lan Tuyết có vẻ không còn sức lực để nói tiếp.

Nghe vậy, Thập Nhất vẫn đứng phía sau liền tiến lên, an ủi khuyên giải: "Vương gia, bệ hạ cũng không hề bắt ép tiểu thư. Là chính miệng tiểu thư đã nói, từ nay về sau, chỉ thích bệ hạ."

"… Ta cũng không yêu cầu nàng không thể thích người khác. Trước đây, khi nàng thích Bùi Nhược Trần, ta vẫn chắp tay nhường nàng cho hắn. Nhưng mà, chỉ có điều, vì sao lại là Viêm Hàn!" Hạ Lan Tuyết cũng cảm thấy chính mình đang cố tìm cớ, nhưng lại không thể không tìm.

Dường như đang cố gắng đào một lối thoát cho lòng mình, anh cần có cái cớ để bỏ vào đó.

Chỉ có điều, trong lòng Hạ Lan Tuyết cũng biết. Bây giờ, cho dù Y Nhân vẫn còn thích Bùi Nhược Trần như cũ, anh cũng không thể như trước, thản nhiên tặng cho hắn.

Về phần vì cái gì, Hạ Lan Tuyết không biết, cũng không có cách gì biết được.

Y Nhân mệt mỏi quay đầu, nhạt nhẽo chây lười, tựa hồ như không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

"Hạ Lan Tuyết, tên phản đồ này, còn dám ngang nhiên hiện thân!" Bầu không khí đang trầm mặc đến mức hết sức quỷ dị, đội ngũ phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng mắng mỏ giận dữ. Hạ Lan Tuyết quay đầu lại nhìn người căm tức kia thì trông thấy Thế Tử Hạ Ngọc mặc một bộ lễ phục quý giá đẹp đẽ, rẽ người đi ra, lẫm lẫm đứng trước mặt Hạ Lan Tuyết.

Hạ Ngọc là con trai độc nhất của Hạ Hầu, cũng là biểu đệ (em họ) của Hạ Lan Tuyết.

Trong bốn anh em hoàng gia, Hạ Lan Thuần, Hạ Lan Khâm, Hạ Lam Tuyết là hoàng tử cùng cha cùng mẹ. Mẫu thân của bọn họ là đương kim thái hậu, hiện giờ đang dốc lòng tu Phật, bỏ mặc tục sự đã lâu. Mẫu thân của Hạ Lan Du lại là Hạ Phi, cũng là tỷ tỷ của Hạ Hầu, đã mất từ lâu.

Rất nhiều người ở đây đều nhận ra Hạ Ngọc, cho nên hiểu được thái độ của Hạ Ngọc đối với Hạ Lan Tuyết… Có lời đồn cho rằng, tể tướng Thiên Triều Bùi Lâm Phổ chính là do Hạ Lan Tuyết giết chết. Bùi Lâm Phổ lại là bố chồng của Hạ Lan Du. Hạ Ngọc đối với Hạ Lan Tuyết thù hằn như thế, cũng là đương nhiên.

Y Nhân cũng nhận ra Hạ Ngọc. Không nghĩ tới, tiểu thí hài cùng cô đấu rượu trong cung, thoáng chớp mắt, bộ dáng lại ngọc thụ lâm phong như thế.

Khác hẳn khi đó, Hạ Ngọc quả thật cao lớn rất nhiều, giống như đột nhiên được kéo dài ra vậy, cao cao gầy gầy. Khuôn mặt ban đầu có vẻ non nớt trẻ con, nay cũng đã có góc có cạnh.

Diện mạo của hắn có điểm rất giống Hạ Lan Du. Trên vầng trán lộ ra một tia sáng đẹp rực rỡ.

Hạ Lan Tuyết liếc mắt nhìn tiểu thí hài. Nghĩ mới trước đây còn bồng bế hắn, không ngờ chỉ trong nháy mắt, hắn lại có thể cả vú lấp miệng em* (thành ngữ), ép hỏi anh.

Hiện tại, tiểu thí hài bộ dáng thực khoái, làm Hạ Lan Tuyết hơi bất ngờ.

"Hạ Lan Tuyết, ngươi vũ nhục quốc mẫu, giết hại đại thần, ý đồ bất chính. Hôm nay ta muốn thay mặt Bệ Hạ, Đại Phụ Hầu thu thập ngươi!" Hạ Ngọc vừa nói, vừa quay đầu lại ngoắc kêu viện binh.

Hắn biết công lực của Hạ Lan Tuyết, cũng tự mình hiểu lấy. Tự mình đơn thương độc mã sẽ không thể vây bắt Hạ Lan Tuyết được.

Hạ Lan Tuyết cười cười: "Vũ nhục quốc mẫu, giết hại đại thần? Hạ Lan Thuần có đưa ra được chứng cớ gì không?"

"Là Tiểu Bùi công tử nói, chẳng lẽ còn có người dám nghi ngờ sao?" Hạ Ngọc trừng mắt, đúng lý hợp tình nói.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người. Anh không ngờ, tất cả tội danh lại đều do Bùi Nhược Trần xác minh.

Một người khiêm tốn như vậy, từ khi nào mà đã trở nên giả dối không chịu nổi như thế?

Hạ Lan Tuyết luôn luôn nghĩ hắn là bằng hữu.

Thấy Hạ Lan Tuyết trầm mặc, Hạ Ngọc tưởng rằng anh chấp nhận. Hắn phất phất tay, la lớn: "Người đâu, bắt lấy phản đồ."

Trong đám người, nháy mắt đã tuôn ra rất nhiều tướng sĩ Thiên Triều. Tất cả đều là thị vệ tùy tùng, theo Hạ Ngọc và Liễu Khê đến Băng Quốc.

Ở bên kia, Dịch Kiếm nãy giờ vẫn ẩn thân phía sau mọi người, định rút kiếm xông lên nhưng Phượng Cửu đứng bên cạnh đã vội vàng đè tay Dịch Kiếm lại. Sau đó ra vẻ bí hiểm nói: "Khoan, chờ xem thế nào đã."

Dịch Kiếm tuy muốn không thèm quan tâm, tiến lên, nhưng lại nhớ đến lúc trước Hạ Lan Tuyết đã căn dặn: Bất luận là chuyện lớn nhỏ gì, đều phải nghe theo sự an bài của Phượng tiên sinh. Cho nên, đành phải đè nén xúc động, tha thiết mong chờ, nhìn Vương gia của mình bị thủ hạ của Hạ Ngọc bao vây.

Y Nhân vốn đã nhát sợ trốn phía sau Viêm Hàn, nay thấy thế lại từng bước tiến lên, nhìn Hạ Ngọc, thanh thúy nói: "Sự thật không phải như thế. A Tuyết không làm chuyện gì có lỗi với Dung Hậu. Bùi Thừa tướng chết, cũng không liên quan gì đến A Tuyết."

Hạ Ngọc nhìn cô một cái, cũng đã nhận ra thân phận của cô, không ngăn được cơn giận, nói: "Ngươi từng là phi tử của hắn, đương nhiên muốn nói giúp cho hắn! Lời nói của ngươi có gì đáng tin!"

"Vậy lời nói của ta thì sao?" Viêm Hàn trông thấy Y Nhân không chút do dự, tiến lên nói giúp cho Hạ Lan Tuyết, trong lòng có chút hiềm ky, nhưng lập tức đã bình thường trở lại.

Nếu biết sự thật mà lựa chọn không nói ra, như vậy sẽ có lỗi với Y Nhân.

Bất luận đối tượng có phải là Hạ Lan Tuyết hay không.

Thật ra, dựa vào quyền mưu của đế vương mà nói, ra mặt giải oan cho Hạ Lan Tuyết là một việc làm rất không sáng suốt. Thiên Triều nội loạn, càng loạn càng giết chóc, đối với Viêm Quốc càng có lợi.

Chỉ có điều, Viêm Hàn không muốn để Y Nhân thất vọng.

Hạ Ngọc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Viêm Hàn, lại nhìn nhìn Hạ Lan Tuyết, có chút nửa tin nửa ngờ. Ngoài miệng lại vẫn cứng rắn, căm giận nói: "Ngươi chính là kẻ đối địch với nước chúng ta. Phản đồ Thiên Triều chính là đồng minh của ngươi. Lời nói của ngươi, cũng không thể tin!"

Viêm Hàn chưa từng bị đường đột như vậy. Mặc dù là Hạ Lan Thuần đứng trước mặt hắn, cùng lắm cũng là hai đế vương ngang hàng gặp mặt. Còn Hạ Ngọc này, ngoài miệng chỉ là đứa con nít có râu mà lại dám nghi ngờ thật giả trong lời nói của hắn. Hắn lập tức giận không thể át.

"Hừ," Viêm Hàn cười một tiếng, "Không ngờ Thiên Triều lại phái ngươi, một thằng nít ranh không biết trời cao đất dầy tới tham gia đại hội kén rể của nữ vương. Các ngươi như vậy, rốt cuộc là muốn vũ nhục nữ vương, hay là muốn vũ nhục chính mình đây!"

"Ta là thật tình ngưỡng mộ nữ vương mà đến chứ không như các ngươi. Cả đám người ai ai cũng đều có mục đích riêng phải đạt được!" Hạ Ngọc tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng.

Hạ Lan Tuyết hiển nhiên không nói gì. Anh cũng không hiểu được. Vì sao Hạ Lan Thuần lại phái một tiểu thế tử ngạo nghễ như vậy đến tham gia đại hội đang được cả thế nhân chú mục như vậy chứ?

"Đủ rồi!" Lãnh Diễm nãy giờ vẫn thờ ơ xem không nói, rốt cuộc nhịn không được quát bảo ngưng lại, "Bất luận chân tướng như thế nào, cũng bất luận Hạ Lan Tuyết có phải là tội phạm truy nã quan trọng của Thiên Triều hay không, cũng bất luận Y Nhân tiểu thư rốt cuộc là người của ai, nơi này là Băng Quốc. Ở Băng Quốc, các ngươi đều là khách nhân, nhất định đều phải làm theo quy củ của Băng Quốc." Giọng nói của Lãnh Diễm, giống như bị cơn tức đè nặng, nghiêm túc không thể trái.

"Nhưng mà, nữ vương bệ hạ…" Hạ Ngọc vẫn không thuận theo, không chịu buông tha, chắp tay hướng về Lãnh Diễm, muốn biện luận.

Lãnh Diễm lạnh lùng nhìn hắn. Mệnh lệnh của nàng, ở Băng Quốc, cũng chưa bao giờ có người dám biện bạch qua.

Hạ Ngọc chung quy vẫn có chút không biết trời cao đất dầy.

"Nữ vương bệ hạ!" Ngay khi Lãnh Diễm định sai binh lính cưỡng chế áp giải Hạ Ngọc đi, phía sau Hạ Ngọc vang lên giọng nói của một người. Giọng nói kia dễ nghe, êm tai, lại có cảm giác ẩm ướt như rêu mọc nơi góc tường. Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một vị hoa y công tử nhợt nhạt đi ra. Sắc mặt trắng thuần, tuy rằng tinh xảo nhưng lại không có lấy một tia diễn cảm. Thật như là một bức họa mỹ nam được kỹ sư tuyệt hảo phác họa. Tuy rằng ngũ quan xuất sắc, nhưng lại không có phong vận (cốt cách lịch sự, phong lưu)

Nhất là đôi mắt kia, bụi mờ u tối. Khiến cho người ta nhìn thấy, đáy lòng dâng lên cảm giác không thoải mái, cực kỳ cổ quái.

"Nữ vương bệ hạ, Tiểu Hầu gia chính là ghét ác như thù, cũng lo lắng Hạ Lan Tuyết ở Băng Quốc làm loạn, nguy hiểm cho sự an toàn của nữ vương cùng trật tự của đại hội chứ không phải cố ý mạo phạm đến bệ hạ. Xin bệ hạ minh giám." Người nọ đi đến trước Lãnh Diễm, cực kỳ lễ phép, bẩm báo.

Thần sắc Lãnh Diễm bấy giờ mới hơi hòa hoãn. Hạ Ngọc cũng nhận ra bản thân vừa rồi quá đường đột, cúi đầu đi đến bên cạnh người nọ, nhẹ giọng hỏi: "Liễu Khê, ngươi đến từ bao giờ vậy?"

Thì ra người vừa đến, chính là Thần Long thấy đầu không thấy đuôi – Liễu Khê, cũng là cháu vợ của Hạ Hầu.

Chỉ có điều, lai lịch của Liễu Khê, ngay cả đội tinh nhuệ nhất trong Thiên Nhất Các của Hạ Lan Tuyết cũng tra không ra, không biết được bao nhiêu.

Về phương diện cá nhân, hắn còn thần bí hơn cả Lưu Trục Phong nữa.

Lưu Trục Phong từ nãy đến giờ luôn tỏ ra mọi việc đều không liên quan đến mình. Ngón tay thủ sẵn ở cằm, dù có hưng trí, vẫn nhìn Y Nhân

Những chuyện của người khác, đủ loại, hắn đều không quan tâm.

"Hai vị khách quý ở Thiên Triều cải trang đến tận đây, thật sự làm Bổn cung rất kinh ngạc." Lãnh Diễm tỉnh bơ cảnh cáo Hạ Ngọc cùng Liễu Khê. Sau đó nhìn Hạ Lan Tuyết, khóe môi cong lên, thoáng hiện nét cười: "Về phần Hạ Tiểu Hầu gia lo lắng, Bổn cung cũng sâu sắc chấp nhận. Như vậy đi, trong khi diễn ra đại hội kén rể, Tiêu Dao Vương.. à không, Hạ Lan Tuyết, xin mời đến làm khách ở thiên lao của Băng Cung một lát. Chờ đến khi đại hội chấm dứt, Bổn cung tự nhiên sẽ thả ngươi ra. Tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện Thiên Triều."

Hạ Lan Tuyết nghe xong, cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ thản nhiên nhìn Lãnh Diễm, sau đó lại nhìn Y Nhân.

Ở phía sau đám người, Dịch Kiếm lòng đầy căm phẫn. Hắn căm giận lẩm bẩm: "Cái gì mà Hạ Ngọc nói có đạo lý chứ. Nữ vương Băng Quốc này, rõ ràng là muốn báo thù riêng mà. Năm đó ả không làm gì được Vương gia, bây giờ Vương gia chủ động đưa đến cửa, có lý nào lại không lợi dụng cơ hội chứ!"

"Không được đắc tội với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân quyền thế. Nam nhân luôn phải rơi vào hoàn cảnh này rồi mới có thể nhớ rõ được." Phượng Cửu mỉm cười, chậm rãi nói một câu rất chí lý.

Dịch Kiếm trông thấy vẻ mặt nhởn nhơ như không của Phượng Cửu, cơ hồ chỉ muốn một quyền đánh qua.

Vì sao Phương Cửu chưa từng sốt ruột như vậy?

Chỉ có điều, nếu bình tĩnh xem xét, Hạ Lan Tuyết cũng không hề tỏ ra sốt ruột.

Nghe Lãnh Diễm nói sẽ áp anh vào đại lao, Hạ Lan Tuyết cũng không giật mình là mấy. Anh chỉ đem lực chú ý một lần nữa chuyển đến Y Nhân. Y Nhân vẫn dựa vào Viêm Hàn, đầu hơi hơi thấp, vẻ mặt bình tĩnh phẳng lặng. Giống như mọi chuyện chung quanh đều không có liên quan gì đến cô vậy.

Trên thực tế, chuyện này vốn không liên quan gì đến cô.

Cho đến nay, vẫn luôn muốn tránh vào một góc bị người đời quên lãng, ăn ngon ngủ lười, thảnh thơi qua ngày.

Ai ngờ, chẳng hiểu vì sao, lần lượt bị đẩy đến trước đầu sóng ngọn gió.

Y Nhân rất buồn bực.

Hạ Lan Tuyết nhận ra sự buồn bực của cô, không khỏi tự trách mình.

Là do anh mà ra cả.

Tạo thành tất cả chuyện này, đều do anh mà ra.

"Y Nhân." Anh lại gọi cô một lần nữa.

Y Nhân nâng mắt, nhạt nhẽo nhìn anh.

"Nếu nàng đã quyết định thích Viêm Hàn, ta sẽ không ngăn cản nàng. Nhưng nếu sau này nàng không vui, muốn rời đi, ta vẫn bằng lòng làm đại thụ của nàng." Tâm tình của anh cũng đã yên tĩnh trở lại, thản nhiên bỏ lại một câu, sau đó ngạo nghễ xoay người, hướng mặt về phía Lãnh Diễm nói: "Nữ vương bệ hạ, vậy phải đến thiên lao quấy rầy mấy ngày rồi."

Lãnh Diễm gật gật đầu. Lập tức có hai người từ phía sau đi ra, khách khí kéo tay Hạ Lan Tuyết duỗi ra.

Dịch Kiếm vừa vội, đang định xông lên giải cứu Vương gia. Ai ngờ Phượng Cửu lại lôi kéo hắn, sau đó thản nhiên nói: "Dịch Kiếm, ngươi đã từng nghe câu chuyện về Vương gia cùng Lãnh nữ vương ngày xưa chưa?"

"Mọi người đều biết chuyện đó mà, ai còn đồng ý nghe lại nữa." Dịch Kiếm trong lòng sốt ruột, ngoài miệng cũng không khách khí.

"Đó chỉ là bề nổi mà thôi. Thật ra, tình huống chân thật, không chỉ có như thế đâu." Phượng Cửu làm bộ mặt hài hước, bỡn cợt đá lông nheo một cái, hạ giọng, ra vẻ vô cùng thần bí nói: "Chúng ta tìm một chỗ, từ từ tán gẫu đi."

"Nhưng mà…" Dịch Kiếm trơ mắt nhìn thấy Hạ Lan Tuyết bị đưa đến địa lao âm u, làm sao còn hứng thú gì mà đi buôn chuyện nữa chứ?

Phượng Cửu cũng không để ý nhiều như vậy, túm lấy Dịch Kiếm, lôi đến một nơi yên tĩnh cách xa đám người kia.

Chỉ để lại Y Nhân, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn theo bóng lưng Hạ Lan Tuyết. Nhớ lại những lời anh vừa nói, không hiểu vì sao, trong lòng lại thương tâm đến cực điểm. Tuy rằng cũng không biết vì sao lại thương tâm.

Viêm Hàn đã sớm nhìn thoáng qua thần sắc của cô, muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi. Chỉ từ phía sau lẳng lặng ôm lấy Y Nhân, đưa cô trở về xe ngựa.

Đoàn người, lúc này mới tan ra, một lần nữa chậm rãi xuất phát về hướng hoàng cung.

Ghi chú:

*Nhiều bà mẹ, khi nghe trẻ khóc, không cần dỗ dành, vỗ về, nựng nịu gì cả mà lập tức dùng bầu vú sữa sẵn có trên mình để lấp miệng đứa bé. Nhờ được bú tí mẹ, đứa trẻ không còn khóc nữa. Mới hay là, với đứa bé, bầu vú của mẹ có thế mạnh và ứng nghiệm trông thấy. Cái hiện tượng bình thường

mà chúng ta vẫn gặp, vẫn thấy hàng ngày được dân gian khai thác và khái quát thành câu cả vú lấp miệng em để chỉ hiện tượng dùng quyền lực, thế mạnh của mình để chèn ép, lấn át kẻ khác.

Kinh thành Băng Quốc.

Trong một quán trà nhỏ ngoài thành Băng Đô,

Dịch Kiếm phụng phịu, ngồi thẳng tắp, lẫm lẫm nhìn Phượng Cửu ngồi đối diện, tựa hồ muốn nhìn cho trên người Phượng Cửu thủng một lỗ mới thôi.

Phượng Cửu lại hoàn toàn không có vẻ gì phát hiện ra, vẫn đang thanh thản dựa vào ghế, uống trà với bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

"Phượng tiên sinh, ngươi đã uống hết một bình trà rồi, sao vẫn chưa chịu kể câu chuyện xưa gì đó đi?" Dịch Kiếm rốt cuộc nhịn không được, mở miệng thúc giục.

"Người trẻ tuổi, thiếu bình tĩnh." Phượng Cửu chậm rãi giáo huấn Dịch Kiếm một câu, rốt cuộc cũng từ từ mở miệng: "Chuyện tình giữa Vương gia cùng Lãnh nữ vương, phải kể đến chuyện tám năm về trước…"

Dịch Kiếm cố nhẫn nại, nghe Phượng Cửu từ từ kể lại.

"Chuyện kể rằng, tám năm trước…"

"Tám năm trước, Vương gia đại diện cho Thiên Triều đi sứ Băng Quốc. Chỉ vì lúc ấy Băng Quốc rục rịch chủ chiến nên Vương gia được đặc phái đi để ổn định." Nghe âm thanh của Phượng Cửu càng lúc càng có xu thế chậm dần, Dịch Kiếm rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa, cướp lời.

Phượng Cửu gật đầu đồng ý, nói: "Vì thế, vào năm đó tháng đó tám năm về trước, lúc ấy vương gia mới mười bảy tuổi, đã đến Băng Quốc."

"Là tháng năm, năm Canh Tử." Dịch Kiếm bổ sung ngày tháng năm đầy đủ cho hắn.

Lúc này đây, Phượng Cửu mặc kệ. Hắn liếc mắt lườm Dịch Kiếm một cái rồi thản nhiên nói tiếp: "Ta phát hiện ngươi càng ngày càng không trung thành."

Dịch Kiếm nghe vậy, giống như đã bị sỉ nhục rất lớn, vô cùng tức giận chất vấn: "Phương tiên sinh, chỉ giáo cho!"

"Vương gia nhà ngươi rõ ràng kêu ngươi phải nghe lời của ta. Ngươi không những không nghe, mà còn… ây da…" Phượng Cửu nhìn trời, nói lời thấm thía rồi thở dài một tiếng, ra vẻ vô cùng tiếc hận.

Sắc mặt Dịch Kiếm lúc xanh lúc trắng. Cuối cùng, chỉ đành nắm tay ngồi thẳng, cung kính nói: "Vậy xin Phượng tiên sinh chỉ giáo."

"Như vậy mới đúng đó." Phượng Cửu cười cười, tiếp tục dùng ngữ điệu chậm rì rì đặc trưng của hắn, nói tiếp: "Chuyện kể rằng, vào tháng đó năm đó, lúc ấy Vương gia mười bảy tuổi, vừa mới đến Băng Quốc. Ở phía trước kinh thành, bởi vì tâm tính thiếu niên, Vương gia cũng không vội vã tỏ rõ thân phận mà cải trang đi tuần. Ở vùng ngoại ô kinh thành đã trêu chọc một vị cô nương."

Dịch Kiếm trợn to mắt, khó có thể tin được mà nhìn Phượng Cửu: "Vương gia trêu chọc con gái nhà lành sao?!"

Phượng Cửu tia mắt vùn vụt, dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc liếc xéo qua Dịch Kiếm, "Chẳng lẽ ngươi cho rằng Vương gia là chính nhân quân tử ư?" Dừng một chút, không để ý đến sự khiếp sợ của Dịch Kiếm, Phượng Cửu lại thấp giọng lẩm bẩm: "Nếu hắn thật sự là chính nhân quân tử, ta cũng đâu thèm giúp hắn."

Dịch Kiếm ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không biết những lời này rốt cuộc là tán thưởng hay là chửi bới nữa.

Phượng Cửu cũng lười dây dưa vấn đề này, tiếp tục rung đùi đắc ý quở trách chuyện phong lưu của Hạ Lan Tuyết: "Chúng ta đang nói đến Vương gia trêu chọc con gái nhà lành… Khụ khụ, nói đúng ra là, trêu chọc một cô gái. Nhưng cô gái này cũng không phải là cô gái đàng hoàng gì. Nàng chính là người hôm nay ngồi trên ngự liễn kia, được người trong toàn thành cúng bái – Lãnh Diễm, Lãnh nữ vương.

Lần này, Dịch Kiếm trợn mắt càng lớn: "Ngươi đang nói, vương gia trêu chọc nữ vương bệ hạ?"

"Gọi là trêu chọc thì cũng không đúng lắm." Phượng Cửu cúi đầu suy nghĩ, đáp lời: "Nói dễ nghe một chút thì gọi là anh hùng cứu mỹ nhân."

"Anh hùng cứu mỹ nhân?"

"Đúng, lúc ấy Lãnh nữ vương mới vừa đăng cơ, không có trụ cột gì. Băng Quốc rất náo động. Nàng đang trên đường bí mật tiếp kiến một võ quan thì bị phản đồ tập kích. Vừa vặn lại đụng phải vương gia. Ngươi biết đó, Vương gia luôn thích xen vào việc của người khác…"

"Là hành hiệp trượng nghĩa!" Dịch Kiếm còn thành thật uốn nắn.

"Đều giống nhau cả thôi." Phượng Cửu thản nhiên bỏ qua, tiếp tục nói: "Tóm lại, lúc ấy vương gia cải trang đi tuần, cứu được một nữ vương bệ hạ cũng đang cải trang đi tuần."

"Lãnh nữ vương hẳn là phải cảm tạ Vương gia mới đúng chứ." Dịch Kiếm tỉnh tỉnh mê mê hỏi ngược lại.

"Nếu chỉ đơn thuần cứu nàng rồi sau đó xoay người nói một tiếng 'Tiểu thư đi thong thả' vậy thì còn chuyện gì để nói đâu. Chỉ vì…" Phượng Cửu nói tới đây, vô cùng đau đớn lắc đầu nói: "Chỉ vì trông thấy diện mạo của nữ vương thật sự rất xinh đẹp, bọn hắn lại trùng hợp vì muốn tránh né đuổi giết, cô nam quả nữ trốn trong một gian miếu đổ nát. Lại chỉ vì, bên ngoài trời nổi lên một trận mưa to…"

Dịch Kiếm ngẩn người, sau đó sắc mặt đỏ lên, chần chừ hỏi: "Chẳng lẽ… chẳng lẽ… chẳng lẽ Vương gia và nữ vương bệ hạ đã …"

Phượng Cửu nhướng một con mắt, dùng ánh mắt khinh bỉ để nói: 'Dịch Kiếm, ngươi rất không thuần khiết.'

"Ngươi yên tâm. Tuy rằng Vương gia có lòng dạ cầm thú nhưng cũng không cầm thú đến mức như ngươi nghĩ đâu. Hắn cũng không làm gì nữ vương bệ hạ cả. Nếu thật sự đã làm, ngươi cho rằng hôm nay Vương gia còn mạng để sống hay sao? Lãnh nữ vương chính là người nổi danh lãnh khốc vô tình đó." Hắn chậm rãi giải thích.

"Vậy rốt cuộc…"

"Chỉ là một nam một nữ cùng tâm sự. Nói đến cuối cùng, bên ngoài mưa to gió lớn, trong miếu ánh lửa sáng ngời. Lãnh Diễm lại là một mỹ nhân tuyệt sắc. Vương gia cũng là một nam nhân. Vì thế…"

"Vì thế…" Dịch Kiếm nghe hứng thú quá, thân thể hơi chút nghiêng về phía trước.

Phượng Cửu lại khách sáo với hắn một chút, kể tiếp đoạn sau: "Vì thế, vương gia vỗ về khuôn mặt của Lãnh Diễm, nói: 'Nàng thật sự là một mỹ nhân. Nếu giờ phút này ta không có người trong mộng rồi thì ta nhất định sẽ cưới nàng."

"Vương gia đã vậy còn nói quá!" Dịch Kiếm ngạc nhiên. Hình tượng của Hạ Lan Tuyết ở trong lòng hắn xuống dốc không phanh.

"Vì thế Lãnh nữ vương mới hỏi hắn: Người trong lòng của người là ai? ở đâu?" Phượng Cửu cũng chẳng có hơi sức mà đi khinh bỉ Dịch Kiếm nữa, chậm rãi kể tiếp: "Vương gia trả lời: Người trong mộng của ta là nữ nhân ôn nhu nhất, xinh đẹp nhất Thiên Triều. Lãnh Diễm lại hỏi hắn: Có đẹp hơn ta không?"

"Vương gia trả lời thế nào?" Dịch Kiếm đã hoàn toàn sa đọa thành một gã đàn ông buôn chuyện.

Phượng Cửu tia mắt đầy vẻ khinh thường, nói: "Vương gia trả lời rất khách quan. Hắn nói: Bình tĩnh mà xem xét, nàng đẹp hơn nàng ấy. Nhưng ở trong lòng ta, nàng ấy là xinh đẹp nhất."

"Vương gia quả nhiên vẫn là vương gia." Dịch Kiếm thở phào nhẹ nhõm, sợ Hạ Lan Tuyết trơ mặt mo ra mà trả lời: 'Tất nhiên là nàng xinh đẹp hơn rồi, ta và nàng ấy ấy, ấy ấy đi.'

"Chính vì trả lời như vậy, đối với nữ nhân mà nói, so với nói dối còn trí mạng hơn." Phượng Cửu lắc đầu, "Lãnh Diễm lúc ấy liền đứng lên, lập tức đi vào trong cơn mưa. Sau đó quay đầu lại nhìn hắn rồi nói: Ta sẽ trở thành người đẹp nhất trong lòng ngươi. Nói xong, Lãnh Diễm đi mất, cũng không quay đầu lại nữa."

"Nữ vương bệ hạ cũng thật kỳ lạ…" Dịch Kiếm rất không lý giải nổi hành vi này.

Phượng Cửu quyết định tha thứ cho Dịch Kiếm: Hắn vốn là một người không thể hiểu nổi phong tình là gì.

"Vương gia cũng không để trong lòng nhiều. Nào biết ngày hôm sua, khi hắn vào triều yết kiến tân vương Băng Quốc, vừa nhấc đầu lên lại nhìn thấy Lãnh Diễm. Lãnh Diễm làm bộ như không quen hắn, ra vẻ nghiêm túc chăm chú. Vương gia cũng không còn để trong lòng." Phượng Cửu đột nhiên cười cười một cách quỷ dị, hạ giọng nói: "Nào ngờ đến buổi tối, Lãnh Diễm khoác áo choàng, lén lút vào phòng của Vương gia."

Dịch Kiếm lại mở to hai mắt, kẻ đáng thương, giống như đột nhiên phát hiện được chướng khí mù mịt của quan hệ nam nữ.

"Lãnh nữ vương vừa vào cửa liền cúi người thi lễ với Vương gia. Nàng nhờ Vương gia giúp nàng một việc. Đó là trong buổi thiết triều ngày mai, lấy tội danh hiếu chiến, cấu hết phản đảng, đảo loạn sự ổn định của Băng Quốc để vây bắt mấy cựu thần phản đối nàng. Tất nhiên là Vương gia đồng ý. Mục đích hắn đến Băng Quốc, vốn là ngăn cản những phần tử hiếu chiến của Băng Quốc nhìn Thiên Triều như hổ rình mồi. Hai người đạt thành hiệp thương xong thì sắc trời đã rất khuya. Trong cung chấp hành lệnh giới nghiêm, cấm đi lại ban đêm. Băng nữ vương lo sợ bị người ta nhìn thấy, liền đưa ra đề nghị được ở lại trong phòng của Vương gia cho đến khi trời sáng."

"Vương gia có đồng ý không?"

"Vương gia là người thương hương tiếc ngọc như vậy, tất nhiên là đáp ứng rồi." Phượng Cửu trả lời. "Đêm đó, bọn họ cùng ngủ một giường. Tuy chẳng làm gì cả nhưng trước khi đi, Lãnh Diễm đã lấy theo túi hương mà Vương gia vẫn luôn mang bên mình, đồng thời để lại ngọc sức của mình cho Vương gia."

"Đính ước?" Dịch Kiếm ngơ ngơ ngẩn ngẩn: "Có thật là Vương gia chưa làm gì hết không?"

Phượng Cửu không thể không dùng ánh mắt nhắc lại một câu: Dịch Kiếm, ngươi rất không thuần khiết.

"Dù sao thì kể từ hôm ấy, Vương gia dựa theo ước định, phối hợp với Lãnh Diễm hoàn thành vở kịch kia. Tung một mẻ lưới bắt gọn đám cựu thần phản đối Lãnh Diễm, đồng thời cũng giải trừ hết những nguy cơ của Thiên Triều. Trong ngày Vương gia về nước, Lãnh Diễm đích thân đưa tiễn, giao cho hắn

một bức hồi hàm (thư trả lời) nhờ hắn chuyển đến hoàng đế Thiên Triều, cũng chính là phụ hoàng của Vương gia – Hạ Lan Vô Khuyết. Lúc ấy, Lãnh Diễm lại hỏi một câu: 'Nếu trong lòng chàng không có người trong mộng, có phải chàng sẽ thật sự cưới thiếp không?' Vương gia lập tức trả lời: 'Đương nhiên!'."

Phượng Cửu kể tới đây, lắc lắc đầu. "Ai ngờ sau khi trở về, Hạ Lan Vô Khuyết mở thư ra, nhìn thấy lời thỉnh cầu đám hỏi bên trong, lúc hỏi ý kiến của Vương gia, Vương gia lại chỉ cười cười, nói: 'Con đã có người trong lòng từ lâu, nàng cũng không phải là không biết, sao còn đùa giỡn kiểu này'."

"Nói cho cùng, Vương gia cũng không hề để ý, đặt bức thư của Lãnh Diễm trên bàn. Từ đó về sau không nhắc đến chuyện này nữa. Ai ngờ chuyện này lại lan nhanh. Tin tức Băng Quốc nữ vương cầu thân với Tiêu Dao Vương Thiên Triều, bị cự tuyệt lan truyền ồn ào huyên náo. Lãnh Diễm cũng chịu sự nghi ngờ trước nay chưa từng có của quốc dân. Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến Lãnh Diễm. Sau đó, Tuy Vương gia cũng tự giác cảm thấy áy náy, nhưng cũng chẳng làm gì cả."

"Nói như thế thì quả thật, Vương gia cũng có điểm không đúng." Dịch Kiếm trầm ngâm nói.

"Cũng không có gì đáng lạ. Mỗi khi Vương gia làm điều gì sai, hắn sẽ dứt khoát không làm gì cả. Ngược lại cũng rất tốt." Phượng Cửu thản nhiên nói: "Có thể bất luận thế nào, chuyện đó xem như kết thúc. Lại nói, cũng là tự Vương gia chuốc lấy họa thôi. Biết rõ bản thân có chút mị lực, làm sao tránh khỏi vướng phải chữ tình?"

"Nói như thế thì Lãnh Diễm, tất nhiên là rất hận Vương gia rồi." Dịch Kiếm tự cho là đúng, nói.

"Hận, đương nhiên là hận. Chỉ có điều, từ đầu đến cuối, Vương gia cũng không lừa nàng phụ nàng. Cho nên, tình cảm mà Lãnh nữ vương dành cho Vương gia, là loại tình yêu cầu mà không được. Hiện giờ, Dung Tú đã trở thành chị dâu của Vương gia. Lời hứa năm đó, cũng đã đến lúc phải thực hiện." Phượng Cửu nói xong, uống cạn chén trà trong tay. Lẩm bẩm, lời nói đầy hàm xúc: "Chỉ hy vọng chuyện của Y Nhân sẽ không ảnh hưởng đến phán đoán của Lãnh Diễm – - Nàng ấy hẳn là sẽ cứu hắn."

Dịch Kiếm nhất thời há hốc mồm: Thì ra, vừa rồi Phượng Cửu không cho hắn đi cứu Vương gia, là chỉ muốn xem Lãnh Diễm có cứu mạng Vương gia hay không.

Chuyện này… chuyện này chẳng phải quá mạo hiểm rồi sao?

Lại nhìn qua Phượng Cửu. Vẻ mặt an nhàn thảnh thơi. Dịch Kiếm tạm thời tin vào kỹ năng của hắn – Cứ ngồi yên lặng mà theo dõi kỳ biến.

_____ *** _____

Viêm Hàn cùng đoàn người tiến vào Băng Cung.

Bởi vì chưa được xác lập danh phận, Y Nhân và Viêm Hàn vẫn như trước, chia nhau ra ở hai tòa điện thính sát vách nhau.

Điểm này làm cho Viêm Hàn chịu rất nhiều dày vò. Phản ứng của Y Nhân vẫn thản nhiên, thậm chí còn rất vui vẻ với sự sắp xếp này.

Quan khách đều ở trong điện thính phía tây Băng Cung. Nhưng giữa những gian điện thính còn cách nhau một khoảng sân đầy hoa và dương liễu sum sê nên cũng không cảm thấy chen chúc hoặc quá tập trung.

Hạ Ngọc cùng Liễu Khê cũng ở hai tòa điện thính cạnh nhau, nằm đối diện điện thính của Viêm Hàn cùng Y Nhân. Giữa đình đài lâu tạ, nét xuân dào dạt, không hề có cảm giác băng tuyết ngập trời chút nào.

Cũng không biết là loại hoa gì, có thể mọc lên tươi tốt như thế giữa thời tiết băng hàn như vậy?

"Băng Cung này, quả thật có chút ý nghĩa. Trong suốt chặng đường đến đây, đều là băng tuyết ngập trời. Đến đây rồi lại giống như được trở về Thiên Triều vậy." Hạ Ngọc nhìn khắp lượt rồi đứng dưới mái đình cong, cười nói với Liễu Khê.

"Là vì nhờ có Biển Sao Thạch." Liễu Khê thản nhiên trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 6: TRUYỀN THUYẾT SÂU XA VỀ BIỂN SAO THẠCH

Nghe vậy, Hạ Ngọc nhìn Liễu Khê, tỏ vẻ không tin, "Ngươi muốn nói, Biển sao thạch có năng lực khống chế sự sinh trưởng của cỏ cây hoa lá hay sao?"

“Đúng vậy, nếu không như thế thì nó làm sao có thể trở thành chi bảo truyền đời của Băng Quốc được chứ.” Liễu Khê khoanh tay đứng trước cửa phòng, nhìn chăm chú vào khoảng xanh um tươi tốt cách đó không xa, lẳng lặng nói: “Nó không chỉ có thể khống chế sự sinh trưởng của cỏ cây hoa lá, mà thậm chí còn có công hiệu cải tử hồi sinh. Là một món thần khí mang đầy sắc thái truyền kỳ.”

“Ta cũng đã được nghe nói về Biển sao thạch, nhưng chỉ biết nó là một món thần khí không tầm thường. Không ngờ lại thần kỳ như vậy!” Hạ Ngọc trầm trồ.

Liễu Khê ảm đạm cười: “Người đời chỉ biết đến Chí tôn đồ, nhưng lại biết rất ít về Biển sao thạch. Đơn giản là, Chí tôn đồ có dạy về thuật hại người lợi hại nhất, còn Biển sao thạch lại dạy cách cứu người. Cứu người, luôn luôn không nổi danh bằng hại người.”

Lúc nói những lời này, khóe môi Liễu Khê nhếch lên một tia lạnh lẽo, ánh mắt vẫn mông lung như trước, không hề có cảm xúc gì.

Hạ Ngọc hơi hoảng sợ mà nhìn ‘Biểu ca’ của mình.

Nói là biểu ca, nhưng thật ra bản thân Hạ Ngọc lại không hề có khái niệm nào về người này. Chỉ là, có một hôm, phụ hầu đưa hắn đến trước mặt Hạ Ngọc, nói với y rằng: “Vị này chính là con trai của cậu con đó.”

Cậu mất sớm, cho nên biểu ca bị đưa lên núi tu luyện từ khi còn rất nhỏ. Cho đến gần đây mới trở lại trung thổ.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy Liễu Khê, cảm giác của Hạ Ngọc, chính là sợ hãi. Trên người hắn tỏa ra một luồng hơi nồng đậm mà ẩm ướt. Thậm chí Hạ Ngọc còn cảm thấy rằng, cho dù hắn có đứng dưới ánh mặt trời thì vẫn không để lại hình bóng dưới đất.

Hắn âm u hắc ám, hấp thu hầu hết ánh sáng trên trần gian.

Nhưng bất luận Hạ Ngọc mâu thuẫn với hắn thế nào, Hạ Hầu vẫn kiên trì để Hạ Ngọc tiếp xúc với Liễu Khê, hết lòng giúp đỡ hắn. Thậm chí chuyện tham dự đại hội kén rể của Băng Quốc lần này cũng vậy. Một việc trọng đại như thế, phụ hầu vẫn thượng tấu, kiên trì để Liễu Khê cùng đi.

Trước khi đến Băng Quốc, Hạ Ngọc vào kinh thăm đường tỷ của mình là công chúa Hạ Lan Du. Vốn muốn thăm dò chút tin tức về Liễu Khê, không ngờ vừa mới bước vào phủ phò mã, Hạ Ngọc liền hoàn toàn mất hết cảm xúc.

Phủ đệ trước đây ôn nhã tinh xảo, bây giờ gần như hoang tàn lụi bại.

Có lẽ là vì trời sắp vào đông nên trong phủ hoàn toàn mất bóng cỏ cây hoa lá. Những bức tường chỉ còn lại một màu trắng mênh mông. Ngẫu nhiên có màu đỏ thì cũng bị phủ đầy tro bụi. Trong đình viện, người hầu qua lại cũng có vẻ khá mệt mỏi, nhìn thấy Hạ Ngọc, chỉ miễn cưỡng lên tiếng tiếp đón: “Tiểu Hầu gia.” Cũng không chiêu đãi gì, chỉ chỉ vào lầu các ở xa xa, nhẹ giọng nói: “Công chúa đang ở trên lầu.”

Hạ Ngọc mang theo những tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt phát ra từ chiếc cầu thang gỗ, đi lên lầu. Khi đến đỉnh lầu, hắn rốt cuộc cũng gặp được Hạ Lan Du.

Hạ Lan Du trước kia xinh đẹp bức người, hiện giờ không màng son phấn, tóc tai sơ xác. Bộ dáng trông rất phiêu đãng, lại có vẻ rối bù.

Hạ Ngọc mặt nhăn mày nhíu, quay đầu giận dữ mắng mỏ nha hoàn: “Các ngươi chăm sóc công chúa thế nào vậy!”

Nha hoàn im thin thít, không dám nói tiếng nào. Hạ Lan Du cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên giải thích: “Là ta không muốn rửa mặt chải đầu. Rửa mặt chải đầu để cho ai xem đây?”

Hạ Ngọc lúc này mới trầm mặc. Bùi Nhược Trần vừa mới đi nhậm chức, thường xuyên không có ở nhà. Hạ Ngọc ở trong phủ phò mã chờ suốt hai ngày mà vẫn không thể gặp mặt Bùi Nhược Trần.

Như thế liền biết, Bùi Nhược Trần bỏ bê Hạ Lan Du đến nông nỗi nào.

“Tỷ phu…” Hạ Ngọc cắn cắn môi, khó hiểu nói: “Lúc trước tỷ phu là một người tao nhã nho nhã như vậy, sao bây giờ lại biến thành thế này?”

Hạ Lan Du ngẩng đầu, thản nhiên lạnh lùng quét mắt ra đình viện trước mặt: “Trái tim đã chết vì bi thương, tỷ phu của ngươi, chỉ sợ cũng chỉ là một người chết.”

Câu trả lời Hạ Lan Du làm cho Hạ Ngọc nghi hoặc không thôi.

Chẳng lẽ nỗi đau mất cha lại nghiêm trọng đến vậy sao? Năm đó, lúc mẫu thân của y mất, tuy rằng cũng rất đau lòng nhưng rốt cuộc vẫn trải qua được kia mà.

Huống chi, trước kia cũng có thấy mối quan hệ giữa Bùi Lâm Phổ và Bùi Nhược Trần thân mật đến vậy đâu. Bùi Lâm Phổ đối với đứa con của mình luôn luôn là nghiêm khắc có thừa nhưng lại không đủ quan tâm.

“Nếu ngươi vì ai đó mà phải trả giá rất nhiều, ngươi luôn cho rằng người đó rất xứng đáng để ngươi hy sinh. Kết quả, lại chỉ làm trò cười cho người đó mà thôi, vậy trái tim ngươi có chết hay không?” Hạ Lan Du lạnh lùng cười, có chút tàn nhẫn nói tiếp: “Cứ như vậy đi. Chẳng lẽ ai không có ai thì không thể sống nổi hay sao? Dù sao thì từ đầu đến cuối, chúng ta cũng không phải là đối tượng trong lòng người ta.”

Lúc nói ra những lời này, diễn cảm của Hạ Lan Du có hơi âm lãnh.

Hạ Ngọc rùng mình một cái.

Vốn muốn hỏi thăm Hạ Lan Du về chuyện của Liễu Khê, thấy thế, bất kể thế nào hắn cũng không thể mở miệng được nữa. Hắn đứng phía sau Hạ Lan Du, nhìn xuống một mảnh quạnh quẽ và thảm bại trong đình viện, đột nhiên có một dự cảm không tốt. Một luồng hàn khí xâm thẳng vào lòng người. Bùi Nhược Trần phồn hoa, Hạ Lan Du xinh đẹp, hiện giờ đều đã trở thành một tấn bi kịch, rốt cuộc khi nhớ lại chỉ còn là niềm thương cảm.

Loại dự cảm này làm cho Hạ Ngọc buồn rầu, vô cùng không thoải mái. Đến ngày thứ ba thì hắn liền cáo từ ra về.

Sau đó, hắn cùng Liễu Khê đến Băng Quốc.

Vẫn như trước, hắn hoàn toàn không biết gì về Liễu Khê.

"Nhưng, nếu người đời biết rất ít về Biển sao thạch, vì sao ngươi lại biết được?" Hạ Ngọc nhìn Liễu Khê, tò mò hỏi.

"Bởi vì ta có một mẫu thân không gì không biết , không gì không làm được." Liễu Khê thản nhiên trả lời, sau đó xoay người trở về phòng.

Hạ Ngọc vô cùng nghi hoặc, nhìn theo bóng lưng của hắn.

Nếu thật sự có một mẫu thân đáng kiêu ngạo như vậy, vì sao lúc hắn nói chuyện, thần sắc lại chẳng hề tự hào, ngược lại còn thản nhiên bất đắc dĩ và hơi tự giễu như thế?

Người mợ kia, rốt cuộc là người phương nào?

Chẳng phải phụ thân đã nói, cha mẹ Liễu Khê đều đã qua đời từ lâu rồi sao?

Hạ Ngọc nghĩ thế nào cũng không thông. Hắn đang suy nghĩ đến đau cả đầu, thì bụi cây phía trước đột nhiên lắc lư, phe phẩy. Hạ Ngọc ngưng mắt nhìn lại, liền trông thấy một nha đầu với đôi mắt to, từ trong bụi hoa chui ra.

Nhìn thấy Hạ Ngọc, nha đầu mắt to kia sửng sốt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn hỏi: "Tiểu Hầu gia, sao ngươi lại ở đây? Đây không phải là Đông điện sao?"

"Đây là Tây điện." Hạ Ngọc nhẫn nại trả lời: "Ngươi là nha đầu của Đông điện."

"Nô tỳ Thập Nhất, là… là nha đầu của Y Nhân." Thập Nhất nhất thời cũng tìm không ra danh hiệu nào tốt, chỉ có thể gọi thẳng tên tiểu thư ra.

Hạ Ngọc 'Ồ' một tiếng, trên mặt biểu lộ vẻ ghét bỏ.

Ấn tượng của hắn về Y Nhân, thật sự chẳng mấy tốt đẹp.

Lúc đầu là vì quan hệ với Bùi Nhược Trần nên chán ghét cô.

Sau lại vì cô ra mặt dùm Hạ Lan Tuyết nên ấn tượng cũng tốt lên một chút. Kết quả, hôm nay lại gặp cô ở đây làm chuyện châm ngòi ly gián. Vừa lượn lờ mê hoặc hoàng đế Viêm Quốc, lại ra mặt biện giải cho Hạ Lan Tuyết. Không nguyên tắc, đúng là không có nguyên tắc.

"Đông điện cùng Tây điện cách xa như vậy, làm sao mà đi nhầm được. Ngươi có chuyện khác đúng không?" Hạ Ngọc lên mặt làm chủ. Bởi vì chán ghét Y Nhân nên cũng ghét lây sang nha hoàn của cô.

Thập Nhất hơi chột dạ nhìn xung quanh một chút, sau đó cúi đầu trả lời: "Ta đang đi tìm tiểu thư, nơi này cảnh tượng giống như mê cung vậy. Chúng ta đi một lát đã lạc đường…"

"Quả nhiên là chủ nào thì tớ nấy mà." Hạ Ngọc chưa nghe xong nàng giải thích liền không kiên nhẫn bỏ lại một câu. "Đi nơi khác mà tìm tiểu thư của ngươi đi. Bản hầu gia chưa thấy qua nàng."

Thập Nhất vội vàng khom người, xoay mình nhắm hướng Đông điện mà chạy.

Hạ Ngọc trông thấy Thập Nhất lon ton hấp tấp bỏ chạy, thoáng cái đã mất dạng.

Thật ra Thập Nhất không có nói sai. Y Nhân đúng là đã bị lạc đường.

Các nàng vốn đang phơi nắng trong sân thì Thập Nhất đột nhiên hỏi Y Nhân: "Viêm bệ hạ có thói quen vẽ tranh không, hoặc là có chỗ nào cất giấu tranh vẽ hay không?"

Y Nhân nghĩ nghĩ, nhớ mang máng Viêm Hàn hình như thật sự có mang theo một bức họa. Vì thế, cô liền dẫn Thập Nhất đi tìm. Nào ngờ, cảnh sắc của bốn tòa điện rất giống nhau, cây cỏ hoa lá lại rất tươi tốt. Các nàng băng qua mấy hành lang quanh co, bất tri bất giác đã đi đến nơi này. Thập Nhất vốn định kéo Y Nhân bỏ về, nhưng lại không để ý Y Nhân đi rất chậm. Thập Nhất lại đi quá nhanh, vừa quay đầu lại đã không thấy cô đâu nữa.

Lúc này mới tìm bậy tìm bạ, gặp phải Hạ Ngọc.

Thập Nhất lại lần mò tìm đường trở về, vẫn không thấy Y Nhân, cũng không biết cô đã chạy đi đâu nữa.

Trong khi đó, Y Nhân đã ở trong cảnh bốn phương tám hướng đều được trang trí đồng dạng, cỏ cây hoa lá chung quanh đều giống nhau mà lúc ẩn lúc hiện. Cây lá rất tươi tốt, nào là chuối tây, nào là hoa tươi rực rỡ, nào là chim quyên…

Lá cây lấp lóa khiến Y Nhân loạn cả mắt.

Sau đó, cô nhìn thấy phía trước có một dáng người giống như đã từng quen biết. Y Nhân không hề suy nghĩ liền tiến lên chào hỏi: "Liễu Sắc."

Người phía trước xoay người lại, dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô.

Y Nhân chớp mắt mấy caí, vẫn không hề sửa miệng. "Liễu Sắc."

Liễu Khê nhíu nhíu mày: "Ngươi nhận làm người rồi."

"Liễu Sắc." Y Nhân cười hì hì, nhìn thẳng vào hắn. "Ta biết ngươi là Liễu Sắc mà. Cho dù giả dạng thế nào, ta cũng nhận ra được. Trên người ngươi… trên người ngươi có một hương vị."

"Hương vị gì?" Liễu Khê trầm giọng hỏi.

"Hương vị ẩm ướt." Y Nhân nhích lại gần hắn, hấp hấp cái mũi mà ngửi, sau đó lại hỏi: "Mắt của ngươi khỏe rồi sao?"

Câu nói sau, rõ ràng mang theo hương bị thân thiết nồng đậm.

Liễu Khê hơi hơi khựng lại một chút, sau đó thấp giọng nói: "Đúng vậy, Vưu chủ quản đã đổi mắt hắn cho ta." Hắn nói: "Nhưng đôi mắt như vậy, ta thà rằng không cần."

"Vì sao?" Y Nhân kinh ngạc hỏi.

"Ta chỉ có thể nhận diện được hai màu đen và trắng. Bây giờ ta nhìn ngươi, cũng chỉ nhìn thấy hình dáng và ánh mắt của ngươi mà thôi." Liễu Khê có chút tàn nhẫn, nói tiếp: "Ánh của ngươi rất lớn, rất đen, thật sự rất xinh đẹp. Ta rất muốn móc nó ra."

Y Nhân chớp mắt mấy cái. Cho dù có ngốc thế nào cũng có thể nghe được ý muốn giết người diệt khẩu của Liễu Khê.

Chỉ có điều, trong lòng cô vẫn còn có một nghi vấn.

Nghi vấn này, so với tình trạng bây giờ còn quan trọng hơn rất nhiều.

"Vưu chủ quản đổi mắt cho ngươi, vậy hắn đâu?"

Liễu Khê thần sắc buồn bã, đôi mắt lạnh lùng, phủ đầy sương mù nhất thời mãnh liệt xuất hiện một tầng huyết sắc.

Tình cảnh lúc đó, giống như đang hiện ra trước mắt hắn vậy.

Vưu chủ quản vừa nghe đại phu nói xong, lập tức không nói hai lời, dùng tay móc hai mắt của mình ra.

Trên mặt Liễu Sắc, toàn bộ đều nhuốm đầy máu tươi của hắn.

Hắn được sáng mắt trở lại, mọi người thổn thức. Tất cả mọi người đều tán thưởng, nhưng có ai hiểu được cảm giác của hắn lúc đó chứ?

Từ đầu đến cuối, hắn có thể lựa chọn được sao?

Đúng vậy, hắn đã có được một thế giới đen trắng thế này rồi. Cũng bởi vậy, càng không thể phụ sự kỳ vọng của Vưu chủ quản.

Hắn là cái gì?

Rốt cuộc là người được lợi, hay hoàn toàn là người bị hại đây?

Vì một đôi mắt mà phải đền bù bằng cả cuộc đời của mình!

Liễu Khê lạnh lùng cười, "Hắn thế nào, chuyện đó có gì liên quan đến ta?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7: Y NHÂN MẤT TÍCH

Liễu Khê lạnh lùng cười, "Hắn thế nào đâu có liên quan gì đến ta?"

Vô tình vô tâm, không biết nói lời cảm ơn như vậy, nếu là người khác, nghe xong nhất định sẽ dùng đạo nghĩa khiển trách Liễu Sắc, nhưng Y Nhân lại có thể hiểu được cảm nhận của hắn.

Tựa như trước đây, cô hy vọng Viêm Hàn đừng đối với mình quá tốt, bởi vì cô cảm thấy, nếu không đền đáp thì trong lòng sẽ trĩu nặng vô cùng.

"Thật ra, bất luận làm chuyện gì, phải do chính mình cam tâm tình nguyện mới được. Ngươi miễn cưỡng bắt mình làm, trong lòng lại oán hận, những người khác sẽ rất vô tội." Y Nhân thản nhiên nói.

Liễu Khê nhìn cô, không nói lời nào.

"Ta nghĩ, Vưu chủ quản chỉ đơn giản là muốn tốt cho ngươi mà thôi. Ông ấy không yêu cầu ngươi phải làm gì. Ngươi cảm thấy rất trầm trọng, chính là bởi vì… chính là bởi vì ngươi không có cách nào coi thường lòng tốt của ông, không có cách nào lừa gạt được lòng mình. Thật ra thì tất cả chuyện này, không phải Vưu chủ quản bức ngươi, mà là chính bản thân ngươi bức ngươi. Hay nói cách khác, thật ra, đây cũng là do ngươi cam tâm tình nguyện lựa chọn. Cho nên, đừng trách ông ấy nữa, được không?" Y Nhân rất hiếm khi nói liền một mạch như vậy. Sau đó, dường như nói quá mệt, thở ra một hơi, trên mặt cũng thoải mái hơn hẳn.

Liễu Khê giật mình, suy nghĩ một lát rồi lập tức giận tái mặt, thấp giọng nói: "Bất kể thế nào, ngươi đã biết được những chuyện không nên biết, phải chết."

Nếu chuyện Liễu Khê là Liễu Sắc bị truyền ra ngoài, vậy thì Hạ Hầu sẽ chịu sự nghi ngờ trước nay chưa từng có của Thiên Triều.

Hắn không lo Y Nhân sẽ đi nói lung tung, mà lo rằng Hạ Hầu sẽ bại lộ.

Vì để bảo đảm… hắn nhất định, chỉ có thể, giết chết Y Nhân!

Y Nhân chớp mắt mấy cái, nhìn nhìn xung quanh.

Vị trí này nằm trong bốn gian điện lớn, cũng là nơi có hoa cỏ cây cảnh tươi tốt nhất. Vì là nơi ở của quan khách cho nên bọn cung nữ thái giám cũng không quan tâm nhiều lắm, sợ sẽ quấy rầy sự thanh tịnh của khách quý. Thị vệ, phần lớn cũng tập trung ở bên ngoài, thường thường sẽ không tiến vào.

Nếu kêu gọi Viêm Hàn cứu mạng thì sao?

Y Nhân cân nhắc một chút, xem chừng vẫn là Liễu Khê mau lẹ hơn.

Nàng chỉ có thể chọn cách tự cứu.

Liễu Khê nhướng con ngươi, sát khí cũng giống như quần áo đang phồng lên mà dâng tràn. Y Nhân rùng mình một cái. Cô ngẩng đầu tha thiết nhìn hắn, nói: "Thật ra, ta vẫn còn có chút tác dụng."

"Có tác dụng gì?" Liễu Khê vẫn còn niệm chút tình cũ, nên cũng nhẫn nại nghe cô nói nhảm.

"Ta biết kể chuyện." Y Nhân nói: "Ta sẽ kể với rất nhiều sắc thái. Ta sẽ kể về hoa hồng, hồ nước màu lam, bầu trời màu ngọc bích. Ta biết rất nhiều, rất nhiều chuyện mà ngươi không biết, biết con người và cuộc sống này to lớn thế nào. Chẳng lẽ ngươi không muốn nghe sao?"

Ban tay Liễu Khê đang hơi giơ lên liền thoáng dừng. Hắn phụng phịu hỏi ngược lại: "Ngươi nói sai rồi, không trung đều là màu lam, làm sao có thể là màu ngọc bích được?"

"Đương nhiên có màu ngọc bích chứ, nếu ngươi có thể đến Tây Tạng… Khụ khụ, chính là vùng cao nguyên đặc biệt cao. Ở đó, sắc trời màu lam trong suốt, tựa như ngọc bích vậy. Bọn hắn kể cho ngươi nghe về màu sắc, thật ra đều không đúng. Ngươi cho rằng hoa phải có màu đỏ. Thật ra, hoa có rất nhiều màu sắc khác nhau, có màu tím, hồng nhạt, màu trắng… Màu đỏ là một màu sắc ấm áp. Vào mùa đông, lúc ngươi sưởi ấm, nhìn vào tay ngươi, đó là màu đỏ. Màu trắng là màu sạch sẽ. Nếu ngươi đứng giữa cánh đồng bát ngát, gió thổi tới trước mặt, thanh thanh trong lành, thì phải là màu trắng…"

Giọng nói của Y Nhân vô cùng cuốn hút. Lúc cô nói lên màu sắc, từng danh từ dường như đều có sự sống, dào dạt sống động.

Y Nhân vốn học mỹ thuận tạo hình. Cảm giác về màu sắc so với người bình thường mẫn tuệ hơn nhiều, cũng hơn hẳn về nhiệt tâm.

Liễu Khê ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Tuy trong lòng luôn không ngừng tự nói với mình: Người này không thể lưu lại, nhưng luôn chậm chạp không chịu ra tay. Giống như hiện tại, nếu giết chết nàng chính là tiêu trừ một thế giới kỳ quái, một thế giới mà có lẽ suốt đời này hắn cũng không thể tiếp xúc đến.

"Bình thường ngươi thích nghe về chuyện gì?" Y Nhân nói một hơi về hơn một trăm loại màu sắc, lại lo sẽ khiến cho Liễu Sắc cảm thấy nhàm chán, nên vội vàng chuyện đề tài.

"Ta không nghe chuyện." Giọng nói của Liễu Khê vẫn đông cứng như trước, nhưng điệu bộ đã bằng phẳng hơn rất nhiều, cũng không còn chứa nhiều sát khí bức người như vừa rồi nữa.

"Vậy ngươi nhất định chưa từng nghe qua đồng thoại (truyện kể cho trẻ em, nôm na là cổ tích), về phần võ hiệp (kể về võ lâm, anh hùng, đấu võ), huyễn huyễn (huyền ảo), tu chân (người tu tiên), chắc chắn là chưa từng nghe qua." Y Nhân cười gian, nói: "Muốn nghe chuyện ngàn lẻ một đêm hay không?"

"Ngàn lẻ một đêm?" Liễu Sắc nghi hoặc hỏi lại.

"Chính là, mỗi ngày ta sẽ kể cho ngươi nghe một câu chuyện, kể suốt một ngàn lẻ một đêm, sau đó ngươi sẽ yêu ta." Y Nhân cười híp mắt giải thích một chút. Thật ra, chuyện mà cô nói đến cũng rất giống hoàn cảnh lúc này: Quốc vương muốn giết cô gái, vì thế cô gái mỗi đêm đều kể một câu chuyện để khẩn cầu quốc vương đừng giết nàng. Sau một ngàn lẻ một câu chuyện, quốc vương đã yêu cô gái. Vì thế hai người kết hôn, chung hưởng hạnh phúc trọn đời.

Liễu Sắc lại không biết, ánh mắt hắn phát lạnh, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không yêu ngươi."

Y Nhân vội xua tay, không thèm để ý nói: "Không sao, không việc gì."

Cô cũng chẳng trông cậy vào chuyện Liễu Sắc sẽ yêu cô, sau đó tha cho cô… Cái loại tiểu thuyết ngôn tình cũ rich này, Y Nhân chưa bao giờ ảo tưởng.

"Nhưng ngươi không chỉ kể một ngàn lẻ một câu chuyện. Ta muốn ngươi kể một vạn, hai vạn, đem tất cả những gì ngươi nhìn thấy, tất cả đều phải kể lại cho ta nghe." Liễu Sắc lại nói.

Y Nhân giật mình, sau đó giơ ngón tay, theo bản năng đếm đếm.

Một ngày một câu chuyện. Một năm kể được ba trăm sáu mươi lăm chuyện. Ba năm được hơn một ngàn. Ba mươi năm mới được hơn một vạn…

Y Nhân ngẩng đầu, lặng lẽ nói: "Ngươi muốn ta kể chuyện cho ngươi nghe trong ba mươi năm?"

"Là cả đời." Liễu Sắc nói xong, đột nhiên vươn tay chụp tới, rất nhanh chóng điểm trúng huyệt câm của Y Nhân. Sau đó xách cô đi. Hoa và cây cảnh thấp thoáng, bóng dáng hai người đã nhanh chóng biến mất sau bụi cây.

_____ *** _____

Thập Nhất tìm kiếm thật lâu, nhưng vẫn không tìm thấy Y Nhân đâu cả.

Vừa mới bắt đầu còn có thể bình tĩnh thản nhiên, nhưng càng về sau Thập Nhất càng đứng ngồi không yên. Nàng không thể không chạy đến Nam Điện, thông báo ngắn gọn với thủ vệ trước điện một tiếng.

Rất nhanh, Viêm Hàn liền đi ra. Nhìn thấy Thập Nhất, hắn cũng chẳng quan tâm đến hình tượng, lo lắng hỏi: "Ngươi nói Y Nhân mất tích sao?"

"Đúng vậy." Thập Nhất gật đầu, "Mới chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả. Ta tìm thế nào cũng không tìm thấy."

"Đã hỏi thăm thủ vệ bên ngoài chưa? Có phải nàng đi ra ngoài rồi không?" Trong lòng Viêm Hàn vẫn còn một tia hy vọng.

"Đã hỏi rồi, nhưng không thấy." Thập Nhất gấp đến độ gần như sắp khóc đến nơi.

Viêm Hàn không nói nhiều nữa, lập tức triệu tập người túa đi bốn phương tám hướng trong đại điện để tìm Y Nhân. Hoa viên, hành lang, non bộ… đều phái người đi tìm khắp nơi.

Khi có người chạy đến Tây điện của Hạ Ngọc, Hạ Ngọc vốn không tính để cho người của Viêm Hàn tìm kiếm. Sau đó, tuy rằng đã nghe theo lời khuyên của Liễu Khê nhưng vẫn nổi giận đùng đùng nhìn đám người đang lục tung nơi ở của mình.

Cho dù không bị ngăn cản, nhưng bất luận tìm kiếm thế nào, dù lục tung tất cả ngóc ngách, trước sau vẫn không tìm thấy Y Nhân.

Viêm Hàn lo lắng đứng giữa hành lang hoa viên, dừng lại trước mặt hồ nước.

Mặt hồ bình tĩnh, xanh thăm thẳm.

Viêm Hàn vô cùng thất vọng và đau khổ, cũng không màng đến tiếng kêu la kinh ngạc của Thập Nhất, quần áo cũng không thèm cởi bỏ đã lập tức nhảy xuống hồ.

Tùm tùm một tiếng, hắn đã chìm xuống đáy hồ.

Tới đáy hồ rồi Viêm Hàn mới phát hiện: Hồ nước này bề ngoài cứ tưởng là hồ nhân tạo, nhưng lại có dấu vết của dòng nước. Hẳn là một dòng chảy.

Dòng nước cuồn cuộn, làm cho đáy hồ tràn ngập bọt khí tinh mịn.

Hắn nhìn không rõ lắm.

Cho dù bây giờ Y Nhân có ở gần trong gang tấc thì hắn cũng không thể nhìn ra được.

Hơi thở của Viêm Hàn cứng lại, đột nhiên có một cảm giác kỳ quái: Y Nhân đang ở đáy hồ. Nàng đang ở ngay phía trước. Nhưng trước mắt toàn là bọt nước tinh mịn, hắn không thể cứu nàng.

Viêm Hàn cố chấp tìm tòi một cách mù quáng dưới đáy nước. Mãi đến khi trong lồng phổi không còn chút hơi thở nào mới chịu ngoi lên mặt nước hớp vài hớp không khí. Ngay sau đó, lại một tiếp tục ngụp lặn, tìm kiếm dấu vết của Y Nhân.

Y Nhân, chẳng lẽ nàng thật sự… ở dưới đáy hồ này sao?

"Các ngươi còn chờ cái gì nữa, còn không xuống giúp bệ hạ!" thập Nhất không biết bơi, chỉ có thể ở trên bờ lo lắng suông.

Bọn thị vệ vừa rồi còn đứng ngẩn người trên bờ liền vội vàng nhảy tùm tùm xuống nước như ném đá. Lại thêm một phen tìm tòi thảm hại, nhưng vẫn như trước, không thấy bóng dáng Y Nhân đâu cả.

Viêm Hàn rốt cuộc cũng sức cùng lực kiệt.

Hắn ngoi lên khỏi mặt nước. Tóc tai ướt sũng, quần áo dính bết vào người, gió thổi qua, gần như muốn đóng thành băng.

Viêm Hàn vẫn còn chưa bừng tỉnh, vẫn đang nhìn về phía mặt hồ yên tĩnh, như có điều suy nghĩ.

Chuyện xảy ra nơi này, rốt cuộc đã kinh động đến Lãnh Diễm. Nàng phủ kín thân mình trong chiếc áo khoác lông cừu màu trắng, sải bước đi tới.

Trông thấy bộ dáng của Viêm Hàn, Lãnh Diễm hơi nhíu mày, ra hiệu cho thị nữ phía sau lấy cho Viêm Hàn một bộ quần áo, lại tự mình cầm khăn đích thân lau nước trên mặt Viêm Hàn.

"Mấy chuyện thế này cứ để hạ nhân làm là được rồi. Viêm Hàn cần gì phải đích thân làm?" Lãnh Diễm lau đến giọt nước cuối cùng trên cằm hắn, thản nhiên nói: "Y Nhân mất tích ở Băng Cung. Bổn cung phải chịu trách nhiệm, nhất định sẽ tìm ra nàng."

"Đáy hồ thông đến đâu?" Viêm Hàn không nói tiếp, chỉ nhìn chăm chăm vào hồ nước, nhẹ giọng hỏi.

Lãnh Diễm ngưng thần, không trực tiếp trả lời.

"Bên dưới có dòng nước rất mạnh. Nếu có người ngã xuống, có thể bị trôi đến đầu nguồn hay không?"

Đây là khả năng duy nhất. Y Nhân không thể bay lên trời, cũng không thể độn thổ. Thủ vệ bên ngoài lại nghiêm mật như thế. Chẳng lẽ Y Nhân có thể hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất vào hư không hay sao?

"Không đâu." Lãnh Diễm an tĩnh lại, thản nhiên nói: "Đó không phải là dòng nước, cũng không có ngọn nguồn. Sở dĩ dòng khí dưới đáy hồ mạnh như thế là bởi vì… bởi vì dưới đáy hồ có Biển sao thạch."

Viêm Hàn ngẩn người, có chút ngượng ngùng.

Một bí mật động trời như vậy, vốn không ai có thể biết được. Không ngờ chính mình lại buộc Lãnh Diễm chính miệng nói ra.

"Ngươi không cần tự trách." Lãnh Diễm nhận thấy Viêm Hàn áy náy, mắt phượng ôn nhu, thản nhiên nói: "Cho dù người đời biết được vị trí của Biển sao thạch, cũng không có cách nào đánh cắp nó được. Lúc nãy Viêm Hàn cũng thử qua rồi đúng không? Không ai có thể lặn xuống đáy hồ. Cho dù ngoan cố lặn vào, cũng sẽ lọt vào cơ quan ở Lưu Trục Phong."

Nói tới đây, Lãnh Diễm xoay người, vừa tiện tay đưa khăn tay cho thị nữ vừa nói: "Có thể đã bị người ta bắt đi rồi mà thị vệ bên ngoài không để ý. Bổn cung sẽ thay một đám thị vệ tài giỏi khác, sau đó phát động đại nội tìm kiếm Y cô nương."

Viêm Hàn không thể làm gì khác hơn, đành phải nghe theo.

Lúc vừa xoay người, hắn lại nhìn nhìn mặt hồ một lần nữa. Hồ nước yên tĩnh, u lam.

Từ rất xa, Liễu Khê lạnh lùng thờ ơ mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 8: SỰ THÊ THẢM TRONG ĐỊA NGỤC

Vì ban ngày Y Nhân bị mất tích, nên thủ vệ đại điện nhất thời trở nên vô cùng nghiêm mật. Rất nhiều thị vệ bị phái đến, giơ đuốc, chia thành từng nhóm thay phiên nhau đi tuần tra.

Đến đêm khuya, đột nhiên có một bóng người từ Tây điện đi ra, chẳng coi ai ra gì, đi thẳng đến bờ hồ rồi ngồi xổm xuống.

Những vì sao trên bầu trời thản nhiên hiện ra, khúc xạ trên mặt hồ phẳng lặng, chiếu lên mặt hắn.

Dung nhan tuấn mỹ khác hẳn ban ngày, cũng sinh động hơn rất nhiều. Nhưng ánh mắt mông lung, dù thế nào cũng không thể biến mất.

Vẫn khó chạm vào lòng người như trước.

Mặt mày thanh tú, lại mang theo vẻ lãnh khốc bạc thần, đúng là nguyên dạng (dáng vẻ ban đầu vốn có) của Liễu Sắc.

"Biển sao thạch có thể cải tử hồi sinh, hẳn là cũng có thể chữa khỏi đôi mắt của Vưu chủ quản." Ngón tay của hắn ngoáy xuống mặt hồ, tự nói một câu rồi đứng lên, sau đó đi vào trong điện.

Y Nhân bị dấu ở nơi nào?

Chuyện này đã là một câu đố mà mọi người dù tìm trăm mối vẫn không có lời giải đáp, thật ra lại vô cùng đơn giản.

Y Nhân trước sau vẫn ở trong đại điện, trước sau vẫn một mực ở trong phòng Liễu Sắc.

Cô bị điểm huyệt, thay đổi hình dạng, trên mặt luôn có một nụ cười cứng ngắc, đứng thẳng tắp bên cạnh giường của Liễu Sắc.

Những người tiến vào tìm người, vừa đưa mắt nhìn thấy tiểu nha đầu dung mạo chẳng có gì đáng kể, cười đến là ngu ngốc thì lập tức chuyển lực chú ý sang vị trí khác. Làm sao có thể nghi ngờ cô bé không thể động đậy, có thể nói rằng hai chân đã đứng lâu đến mức run lẩy bẩy kia, lại chính là Y Nhân?

Y Nhân đảo đảo con ngươi, trơ mắt mà nhìn những người đi tìm kiếm cô ở trước mặt mình đi tới đi lui, lục tung khắp nơi, cuối cùng lại kéo nhau lũ lượt ra về.

Cô buồn bực.

Chân run, tay đau, mặt cũng đau.

Kiên trì như vậy cả một ngày, rốt cuộc Liễu Sắc cũng rời khỏi phòng Hạ Ngọc, về tới Nam điện.

Trông thấy Liễu Sắc, Y Nhân vui mừng ra mặt. Bất kể thế nào, ít nhất cũng có thể thoát khỏi trạng thái cứng ngắc hiện tại.

"Ngươi đã nghĩ kỹ xem sẽ kể câu chuyện gì chưa?" Liễu Sắc lập tức đi đến trước mặt cô, ngón tay vòng quanh lọn tóc rơi trên vai cô, thấp giọng hỏi.

Y Nhân không động đậy, chỉ có thể nhìn hắn với đôi mắt trong suốt, tỏ vẻ mình đã nghĩ kỹ rồi.

"Nếu câu chuyện thứ nhất của ngươi không hay, ta cũng không còn hứng thú để nghe câu chuyện tiếp theo đâu." Liễu Sắc nhếch mép cười âm lãnh, sau đó ra tay giải huyệt đạo cho cô.

Huyệt đạo vừa mới được buông lỏng, Y Nhân đã tựa như một vũng bùn, ngã xuống đất. Nằm bất động, tứ chi mở rộng tạo thành một tư thế vô cùng mất hình tượng.

Bây giờ, cho dù có giết chết cô, cô tuyệt đối cũng không động đậy nữa.

Chưa từng bị mệt đến như vậy a! Hóa ra, giữ cho thân mình bất động còn mệt mỏi hơn cả việc vận động nữa.

Nằm, vẫn là sướng nhất. Y Nhân nghĩ.

Từ nay về sau, chỉ cần có thể nằm, tuyệt đối sẽ không ngồi, đứng lại càng không!

Liễu Sắc có chút không thể tưởng tượng nổi, nhìn đống thịt nát dưới đất. Khẽ nhíu mày, dùng mũi chân đá đá Y Nhân, quát khẽ: "Đứng lên!"

Y Nhân không chút sứt mẻ, vẫn nằm yên bất động như cũ.

Liễu Sắc lại dùng lực đá cô mấy cái.

Y Nhân dịch người qua bên cạnh một chút, mấp máy, mấp máy, tránh ra ngoài phạm vi đá chân của Liễu Sắc, rồi tiếp tục nằm. Tứ chi kiên quyết dán chặt xuống đất tạo thành một tư thế "Thà chết chứ không đứng lên."

Liễu Sắc nhìn Y Nhân như nhìn một con quái vật.

Y Nhân cũng nhìn lại hắn. Ánh mắt mở thật to, rõ ràng sạch sẽ, rất là thuần khiết – Giống như một con thỏ nhỏ đang chờ được chủ nhân cho ăn vậy.

"Đứng lên, lên giường mà nằm." Liễu Sắc bị ánh mắt của cô mê hoặc, giọng nói trở nên dịu dàng một cách thần kỳ.

Y Nhân nghe vậy, lập tức lăn lông lốc, sau đó vui vẻ chạy đến giường Liễu Sắc, leo lên.

Quả nhiên, ở trên giường vẫn là thoải mái nhất.

Y Nhân hận không thể biến mình thành một vũng nước, cứ như vậy mà thấm vào tấm nệm giường luôn cho rồi, để toàn bộ cơn đau nhức khắp toàn thân biến mất.

Nhìn thấy Y Nhân không nói hai lời đã chui thẳng vào trong chăn đệm, Liễu Sắc cũng chẳng còn lời nào để nói.

Hắn đứng một hồi, sau đó sắc mặt lại nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, tiếp tục đề tài vừa rồi, "Đã nghĩ xem hôm nay kể chuyện gì chưa?"

"Nghĩ rồi." Y Nhân dùng gối đầu lót phía sau rồi dựa lưng vào giường, trả lời: "Chuyện Hoàng tử Hamlet, có muốn nghe không?"

"Hoàng tử Hamlet?" Liễu Sắc kinh dị, tên gì mà kỳ quái thế!

"Đây hẳn là câu chuyện mà mẫu thân ngươi thích nhất." Y Nhân nhớ lại dòng chữ đã nhìn thấy ngoài mộ phần của Tức phu nhân ngày nào.

'To be or not to be, that is the question.'

"Mẫu thân của ta?" Liễu Sắc giận tái mặt, "Làm sao ngươi biết được câu chuyện mẫu thân ta thích nhất?"

"Bởi vì, câu nói trên mộ phần của mẫu thân ngươi, được trích ra từ câu chuyện này." Y Nhân trả lời.

"Ngươi làm sao biết được?" Liễu Sắc kinh nghi.

"Ơ, chỉ là vừa khéo đã từng đọc qua thôi." Y Nhân nhức đầu, hàm hồ trả lời một câu. Sau đó tự nhiên chuyển đề tài. "Có nghe không?"

"Ngươi kể đi." Liễu Sắc thản nhiên đáp ứng, nhưng tinh thần lại chìm vào sâu thẳm.

Câu chuyện mẫu thân thích nhất ư?

Đối với ký ức về mẫu thân, Liễu Sắc luôn luôn là mơ hồ. Nhưng ngay từ khi còn nhỏ, đã có rất nhiều người nói với hắn rằng: Mẫu thân ngươi là một nữ nhân vĩ đại. Bà hô mưa gọi gió, không có việc gì mà không làm được. Bà nắm giữ vận mệnh khắp thiên hạ. Bà bị Hạ Lan Gia mưu hại. Bà là thần, là trời, dù ngươi có đầu thai mấy kiếp cũng không thể với tới được.

Nhưng bản thân hắn lại chẳng có chút ấn tượng nào. Không có bàn tay ấm áp, không có những lời ru nỉ non trước khi đi ngủ, mà cũng chẳng có nụ cười hiền hậu bên bàn cơm.

Câu chuyện này, lại là câu chuyện mà bà thích nghe nhất sao?

Liễu Sắc đột nhiên như vừa chạm đến được một loại cảm giác rất chân thật. Mà cảm giác chân thật này, lại làm cho hắn rung động và nhát sợ.

Cùng lúc đó, giọng nói của Y Nhân đã vang lên.

Bình tĩnh mà xem xét, còn réo rắt hơn giọng nói của Lãnh Diễm, còn linh hoạt kỳ ảo hơn cả của Dung Tú. Giọng nói của Y Nhân thật ra rất bình thường: sạch sẽ bình thản, có vẻ mềm mại. Nhưng giọng cô khi kể chuyện, lại cực kỳ dễ nghe.

Toàn thân đều miễn cưỡng, giống như sẽ bị giọng kể của cô dìu vào câu chuyện bất cứ lúc nào. Người tự do ở trong câu chuyện, kẻ tự do ở ngoài câu chuyện.

Y Nhân kể đến đoạn hoàng tử Hamlet gặp được hồn ma của phụ vương, sau đó hắn giả điên. Hắn phải đứng trước sự lựa chọn giữa việc báo thù cho phụ thân hoặc giữ gìn mẫu thân. Hắn nhìn lên trời, hỏi một câu hỏi kinh điển nhất: Sinh tồn hay là hủy diệt?

Vẻ mặt Liễu Sắc khẽ nhúc nhích.

Sinh tồn hay là hủy diệt?

Nếu để bản thân được sinh tồn, lại chính là vì hủy diệt. Đây thật sự là một lựa chọn hay sao?

Là nghi ngờ được nghi rõ trước mộ phần của mẫu thân.

Hắn vô cùng xúc động: Nghi hoặc của hoàng tử Hamlet, theo phương diện này mà nói, cũng chính là nghi hoặc của hắn.

Bọn hắn phải gánh vác một vận mệnh không thể kháng cự. Cho dù chính bọn hắn cũng không thể chấp nhận, nhưng mà… to be or not to be. Có thật sự khác nhau không?

Cuối cùng, rốt cuộc hoàng tử Hamlet đã chết.

Hắn bình thường trở lại.

Y Nhân nhẹ nhàng ngừng kể.

Liễu Sắc không nói gì một lúc thật lâu.

Y Nhân vẫn đang nhìn hắn, chờ hắn nói vài lời nhưng lại chẳng nghe được bất cứ âm thanh nào. Y Nhân rốt cuộc nhịn không nổi nữa, ngáp một cái thật lớn. Sau đó xoay mặt vào vách tường, vùi mình trong chăn, chuẩn bị đi ngủ.

"Y Nhân," Liễu Sắc nhìn thấy bóng lưng nho nhỏ của cô, rốt cuộc lên tiếng, "Vì sao bà ấy lại thích chuyện này?"

"Không biết," Y Nhân cũng không quay lại, chỉ đáp: "Ta ngủ trước đây."

Liễu Sắc "Ừm" một tiếng, bỗng nhiên ra tay nhanh như điện xẹt, lại điểm trúng huyệt đạo của Y Nhân.

Y Nhân cứng đờ, nhưng cũng không có kháng nghị gì. Dù sao thì đã nằm xuống rồi. Nếu cứ phải nằm như vậy tám hay mười năm, cô cũng không để ý.

Y Nhân nghĩ được vậy thì tâm tình thoải mái, chẳng bao lâu sau đã chìm vào giấc ngủ.

Liễu Sắc lại dùng ánh mắt như nhìn quái vật, nhìn thoáng qua Y Nhân, kẻ không hề ý thức được 'mình đang bị giam cầm' kia.

Sau đó, hắn cũng lên giường, nằm bên cạnh Y Nhân. Ánh mắt thẳng tắp nhìn lên trần nhà, nghĩ một số chuyện vẫn chưa nghĩ ra, mãi cho đến bình minh.

_____ *** _____

Liên tục ba ngày, Y Nhân không hề có chút tin tức nào.

Viêm Hàn nhanh chóng trở nên tiều tụy. Lãnh Diễm cũng tự giác cảm thấy mình nhất định phải có trách nhiệm, liền phái thêm rất nhiều người đến.

Ngoại trừ chuyện Hoàng tử Hamlet, Liễu Khê còn được nghe 'Vua Lear' và 'Romeo and Juliet'.

Lúc nghe kể đến truyện Romeo and Juliet, Liễu Khê hơi hơi nhướng mày, khinh thường nói: "Có vậy mà cũng tự sát, ngu xuẩn. Càng ngu xuẩn hơn chính là, rõ ràng chu li ét cái gì đó vẫn chưa chết, hắn lại xăm xăm đi chết! Chẳng lẽ ngay cả bắt mạch cũng không biết sao!"

Y Nhân nhìn hắn, ú ớ nửa ngày mà vẫn không biết phải trả lời thế nào.

"Ngu xuẩn!" Cuối cùng, Liễu Khê vừa hận vừa chửi một câu.

Y Nhân vốn tính không thèm để ý đến hắn, nhưng Shakespeare tốt xấu gì cũng là một trong số ít tác giả mà Y Nhân yêu thích. Cô trầm mặc một hồi, sau đó ngồi xếp bằng trên giường nhìn Liễu Khê, còn nhiệt tình phản bác: "Thật ra, như vậy không phải là ngu xuẩn đâu."

Liễu Khê dùng ánh mắt để chỉ trích cô ngốc nghếch: Dám tranh luận với ta sao? Chẳng lẽ muốn ngày mai lại bị điểm huyệt bắt đứng cả ngày?

Đã nhiều ngày qua, cuộc sống của Y Nhân nói bi thảm thì hơi quá mà nói thoải mái thì lại không đúng, chỉ là ban ngày bị điểm huyệt đạo. Ngày thứ còn may, cứ nằm suốt trên giường cả ngày. Buổi tối, lúc Liễu Khê trở về trông thấy cô ngủ ngon đến mức quên luôn trời đất, còn vui vẻ hơn cả mình nữa thì vô cùng buồn bực. Vì thế, ngày thứ hai, Y Nhân bị bắt đứng một ngày. Tới tối, Y Nhân lại một lần nữa biến thành một vũng bùn. Vẻ đáng thương tội nghiệp kia làm cho Liễu Khê trong lòng âm thầm vui thích không thôi. Tới ngày thứ ba, sau khi trở về giải huyệt đạo cho cô, liền bắt đầu nghe kể chuyện Romeo and Juliet.

Không biết vì sao, tra tấn Y Nhân đã trở thành niềm vui thú nhất của hắn.

Hiện tại, tiểu nha đầu này nhằm đúng nửa đêm, chích cho hắn một câu chuyện kể về một tên ngốc và một ả ngu, còn dám nói với hắn rằng hành vi của bọn hắn không hề ngu xuẩn!

Liễu Khê vừa tức giận vừa âm độc nghĩ: lại có cớ để tra tấn ngươi rồi.

Y Nhân tựa hồ như cũng nhìn ra tâm tư của hắn, không khỏi co rúm lại một chút. Nhưng cuối cùng, cô vẫn dũng cảm trừng lại hắn, gằn từng chữ: "Bất luận như thế nào, vì tình yêu mà làm ra chuyện này cũng đều không phải là việc ngốc." Dừng một chút, Y Nhân thấy Liễu Khê vẫn tỏ vẻ rất không chấp nhận thì nhiệt tình hỏi han: "Liễu Sắc, ngươi có tin vào kỳ tích hay không?"

“Ta chỉ tin vào chính mình.” Liễu Sắc nhướng mi, kiêu ngạo nói.

“Có kỳ tích. Nếu trên đời còn có cái gì không thể nắm chắc, thì phải là lòng người. Bởi vì không thể nắm chắc được lòng người, cho nên trên đời sẽ có kỳ tích, sẽ phát sinh rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể nghĩ ra, cũng sẽ có rất nhiều chuyện không theo logic, không thể giải thích được. Chuyện này, đó là kỳ tích.” Y Nhân thản nhiên nói: “Bọn hắn chết đi, chính là sáng tạo ra kỳ tích.”

Liễu Sắc nghe xong, chuyên chú nhìn cô thật lâu, sau đó bành miệng phun ra một câu: “Chẳng hiểu gì cả!”

Y Nhân chớp mắt mấy cái, lại gãi gãi đầu, không nói gì nữa.

Giống như cho tới bây giờ vẫn chưa hề nói gì vậy.

Cứ như thế lại qua thêm hai ngày nữa.

Đến ngày thứ năm, Viêm Hàn rốt cuộc ngồi không yên. Hắn đưa ra đề nghị với Lãnh Diễm: Điều tra hoàn toàn cả bốn đại điện, gặng hỏi tất cả hạ nhân làm nhiệm vụ trong điện, nhất định phải tìm được Y Nhân.

Lãnh Diễm chẳng những không hờn giận, mà còn đáp ứng.

Sau khi Liễu Khê nhận được tin tức, cũng không còn dám trắng trợn dấu Y Nhân trong điện nữa. Vừa rồi Hạ Ngọc lại ồn ào cạu cọ, đòi ra khỏi viện đi dạo.

Liễu Khê bèn cải trang cho Y Nhân qua loa thành một gã sai vặt hầu bên cạnh mình, sau đó điểm huyệt câm của cô, trước mặt lính canh, dẫn cô ra khỏi điện.

Nhưng hoàng cung cũng đã có lệnh giới nghiêm. Mặc dù có thể ra khỏi tứ đại điện, nhưng cũng không có cách nào ra khỏi Băng Cung.

Liễu Khê do dự một hồi, đột nhiên đi đến một nơi có vẻ âm lãnh, nằm ở góc phía tây của hoàng cung

Phía trước được phòng vệ nghiêm mật, người đến kẻ đi thần tình đều ngưng trọng, không hề giống đám thị vệ đi tìm Y Nhân chút nào.

“Đây là nơi nào vậy?” Liễu Khê hỏi.

“Ờ, là địa lao.” Hạ Ngọc không chút để ý, trả lời: “Hạ Lan Tuyết đang ở chỗ này.”

“Ngươi có chắc rằng Hạ Lan Tuyết đang ở đây không?” Liễu Khê lạnh lùng cười, “Lãnh Diễm đối với Hạ Lan Tuyết tình thâm nghĩa trọng. Nếu ngươi thật sự tin rằng nàng bắt người trong mộng của mình nhốt vào đại lao, vậy thì ngươi chính là đồ con lừa.”

Hạ Ngọc giận tím mặt. Hắn túm lấy cổ áo của Liễu Khê, tức giận nói: “Ngươi nói cái gì! Ta đã sớm thấy ngươi không vừa mắt! Đừng tưởng rằng phụ hầu yêu thích ngươi rồi muốn làm gì thì làm!”

“Vậy ngươi có dám vào trong xem hay không?” Liễu Khê vẫn lãnh đạm như trước, giọng nói vừa trong trẻo vừa lạnh lùng.

Hạ Ngọc căm giận buông hắn ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến mức phình ra, đỏ bừng. Hắn buồn bực nói: “Tất nhiên là dám. Ta tin tưởng nữ vương tuyệt đối sẽ không lừa gạt sứ giả của Thiên Triều!”

Liễu Khê không để ý đến hắn, chuyển mắt qua địa lao.

Hạ Ngọc đã tung vạt áo, bước vào địa lao.

Liễu Khê nắm chặt lấy cổ tay của Y Nhân, không xa không gần, bám sát phía sau.

Miệng Y Nhân không thể nói, thân thể như nhũn ra, chỉ có thể theo sát bên cạnh Liễu Khê. Nhưng bọn hắn mới vừa rồi nói những gì, cô đều nghe hết cả.

Thì ra, A Tuyết ở bên trong.

Y Nhân nhìn vào cánh cửa địa lao tối om ở phía xa xa, bỗng nhiên rung động một cách khó hiểu.

Nơi đó, có phải rất tối, rất lạnh hay không?

“Đứa con trai của Hạ Hầu này, quả nhiên là một bao cỏ.” Liễu Khê nhìn bóng lưng Hạ Ngọc dần dần đi xa, đột nhiên cảm thán một câu: “Vưu chủ quản còn trông cậy Hạ Hầu giúp ta nữa chứ. Chỉ sợ rằng Hạ Hầu, sớm hay muộn cũng sẽ tàn trong tay đứa con bao cỏ này.”

Y Nhân nhìn hắn một cái. Liễu Khê mỉm cười đùa cợt, lại không biết là đang đùa cợt Hạ Ngọc hay là đang đùa cợt chính thân phận của nhiệm vụ vớ vẩn của mình.

Hạ Ngọc chạy đến cửa địa lao. Thủ vệ tuần tra bên ngoài tụ tập đến. Hạ Ngọc yêu cầu được đi vào thăm Hạ Lan Tuyết, tất nhiên là mọi người không

cho phép. Hạ Ngọc cũng không phải là một người dễ đối phó, hai phe vừa tranh vừa hung. E ngại thân phận của Hạ Ngọc, thị vệ tuy rằng vừa bất đắc dĩ vừa phẫn nộ, nhưng cũng không thể làm gì được hắn, chỉ có thể lần lượt báo lên cấp trên. Cửa địa lao vì vậy là bị một trận ồn ào.

Liễu Khê thừa dịp hỗn loạn, đi vào. Hắn men theo bờ ven đi tới cửa, phía trước vừa vặn có người xoay người lại, trông thấy hắn. Liễu Khê mỉm cười với người đó, môi khẽ nhếch, phun ra một cây châm nhỏ. Người đó liền trúng châm, chẳng kịp ừ hử tiếng nào, ngã xuống đất. Tất cả mọi người đều đang vây quanh Hạ Ngọc, cho dù người đó có ngã xuống cũng không có ai chú ý đến.

Liễu Khê nắm thật chặt cổ tay của Y Nhân, lẻn vào địa lao.

Mới vừa đi vào, liền có một làn hơi nước nồng đậm phả vào mặt.

Hai người tưởng như đang ở trong hầm băng, rét lạnh thấu xương.

"Phía dưới địa lao nhất định có thủy lao." Liễu Khê thản nhiên nói: "Nếu Lãnh Diễm thật sự bắt Hạ Lan Tuyết nhốt vào lao ngục, nhất định sẽ nhốt hắn vào thủy lao rét lạnh nhất."

Nói xong, hắn xoay người nhìn Y Nhân, cười nói: "Cho ngươi cùng Hạ Lan Tuyết làm bạn với nhau vậy. Cho dù bọn hắn có điều tra địa lao, cũng tuyệt đối sẽ không lục soát chỗ Hạ Lan Tuyết."

Điểm lợi hại nhất của việc cầm tù, không phải đơn giản chỉ là bắt nhốt một ai đó, mà là cô lập hắn, bắt hắn ở trong nhà tù tăm tối, âm u, rét lạnh, không thể nói chuyện, không thể tự hỏi, không biết đến ngày tháng… Hoàn toàn cô lập cùng tịch mịch.

Liễu Khê biết một ít chuyện về Lãnh Diễm cùng Hạ Lan Tuyết. Bởi vậy, tự nhiên tin tưởng Lãnh Diễm sẽ dùng phương thức đoạn tuyệt nhất để đối đãi với Hạ Lan Tuyết.

Y Nhân vẫn không thể nói chuyện. Nhưng vì địa lao hàn khí tận xương, cô rùng mình một cái, run run đi sát theo phía sau Liễu Khê.

Liễu Khê tựa hồ rất quen thuộc với vận mệnh ở địa lao. Hắn nhẹ nhàng tránh qua, né tránh những binh lính và cơ quan vụn vặn trong địa lao, càng chạy càng đi sâu vào địa lao, cũng càng lúc càng lạnh.

Đôi môi Y Nhân đông lạnh đến mức trắng bệch, hai chân di động một cách máy móc.

Cũng không biết đã đi bao lâu rồi, rốt cuộc Liễu Khê cũng ngừng lại, đứng bên ngoài một khung cửa sắt.

Trên cửa sắt đầy vụn rỉ sét, hẳn là vì nơi này hơi nước quá nặng… Một lớp rỉ sét ngưng đọng, lại bong ra từng mảng, sặc sỡ mà tiêu điều.

Liễu Khê lại phun ra một cây châm rồi nâng ổ khóa lớn trên cửa sắt lên, bắt đầu chuyên tâm chủ định mở khóa.

Y Nhân không có việc gì làm, chỉ có thể ôm hai tay, đi xung quanh nhìn ngó.

Đôi mắt cô vẫn không sao cả, hoàn toàn thấy được một hình bóng vô dùng quen thuộc. Y Nhân vui mừng, há miệng định gọi, nhưng huyệt câm đã bị điểm, trong miệng chỉ phát ra một loạt những âm thanh ú ớ hỗn độn. Đồng thời, một âm thanh 'rắc rắc' rất nhỏ cũng vang lên – - Liễu Khê đã mở được ổ khóa.

Đương nhiên, hắn cũng chú ý đến vẻ khác thường của Y Nhân. Vừa mới đẩy cửa sắt ra liền chuyển hướng về phía người mới đến.

Cửa sắt lâu rồi chưa được mở ra, lúc mở ra liền kéo lê theo cả đất đá trên mặt đất, vi vu rớt xuống. Rất lâu sau đó mới nghe thấy tiếng vang phía dưới.

Đi qua cửa sắt, đó là một thủy lao sâu không thấy đáy.

Y Nhân hơi co rúm người lại, liếc mắt nhìn vào chỗ tối om kia.

Còn người mới đến, vừa nháy mắt đã ở trước mặt bọn hắn.

"Liễu Như Nghi!" Cùng với m tiếng quát lớn, người nọ đã tung ra một quả đấm.

Đúng là Vũ gia.

Y Nhân ở bên cạnh hoa chân múa tay vui sướng, liều mạng gây sự chú ý với Vũ gia. Nhưng cô đã trải qua cải trang, đã biến thành một gã sai vặt rồi, hơn nữa còn không nói được. Vì không nói được, động tác lại giống như đang hoảng sợ né tránh, tất nhiên không thể làm cho Vũ gia chú ý

Thân mình Liễu Khê hơi lóe lên, tránh thoát vòng công kích đầu tiên của Vũ gia. Đến khi đứng vững rồi, hắn thu mắt trầm giọng nói: "Ta không phải là Liễu Như Nghi."

"Đừng tưởng rằng ngươi mang mặt nạ da người thì ta không nhận ra ngươi!" Vũ gia trợn mi trừng mắt, vung nắm tay đánh vào mặt Liễu Khê.

Liễu Khê vốn muốn tránh né lần nữa, nhưng vì công lực còn kém Vũ gia quá nhiều, chỉ nghe 'rẹt' một tiếng, Vũ gia đã kéo một lớp da mặt của hắn xuống.

Dây cột tóc của Liễu Khê cũng bị xổ tung, tóc đen như bộc, xõa lòa xòa quanh khuôn mặt gầy guộc tuấn mỹ tái nhợt. Mặc dù là nguyên dạng của Liễu Sắc, lại cảm thấy hình như khắc hằn Liễu Sắc.

Liễu Sắc trước kia vốn chỉ mang theo một luồng âm lãnh hết sức nhỏ, không biết từ khi nào, lại bốc lên một luồng tà khí nồng đậm, tà khí cùng lệ khí.

Đôi mắt mờ mịt, không nhìn thấy được, nếu lúc trước nhìn vào liền cảm thấy vô tội và trống rỗng thì nay lại quỷ dị đến mức làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào.

"Liễu Như Nghi!" Vũ gia chỉ thẳng vào hắn quát to: "Ngươi không phải Liễu Như Nghi thì là ai! Dù thế nào ta cũng sẽ không quên được bản mặt của ngươi! Bộ dạng thì xinh đẹp, hành vi lại không bằng loài cầm thú!"

Liễu Sắc nín thở, hít sâu một hơi. Sau đó trầm giọng hỏi: "Ta đã làm chuyện gì không bằng loài cầm thú?"

Đối với phụ thân Liễu Như Nghi, Liễu Sắc cũng chỉ biết được chút ít.

Hắn chỉ biết là năm đó, lúc Hạ Lan Vô Song tứ hôn mẫu thân cho phụ thân, mẫu thân không hề thương yêu phụ thân.

Nhưng vẫn sinh ra hắn.

Sau đó, phụ mẫu (cha mẹ) bởi vì mang tội mưu phản, cả nhà bị diệt, chỉ còn lại một mình hắn, được Vưu chủ quản liều chết cứu ra.

Cho nên từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ nhận được một sự giáo dục duy nhất, đó chính là: Báo thù.

Tìm Hạ Lan Gia báo thù.

Mà thực tế thế nào, hắn càng không ngừng nghe về truyền thuyết của phụ mẫu, chân tướng khó bề phân biệt. Vưu chủ quản cho dù tiếp tục cường điệu, cũng không thể nào làm tiêu tan những nghi hoặc trong lòng hắn.

Hắn cần biết sự thật, ít nhất cũng phải biết được, bản thân rốt cuộc đang sắm một vai như thế nào.

Cho nên, khi ý thức được Vũ gia thật sự hoàn toàn hiểu lầm mình là phụ thân, Liễu Sắc quyết định đâm lao phải theo lao.

Hắn hỏi: "Ta đã làm chuyện gì không bằng loài cầm thú?"

"Ta hỏi ngươi, ngươi đến địa lao này làm gì?" Vũ gia chỉ thẳng vào mũi Liễu Sắc, giận không thể át, nói: "Phu nhân vốn không thích ngươi, ngươi vì cái gì mà cầm tù nàng, tìm mọi cách chà đạp! Suốt hai năm, ngươi đã nhốt phu nhân suốt hai năm. Ngươi làm phu nhân mang thai, ngươi bắt phu nhân sinh con cho ngươi. Ngươi cho rằng làm như vậy thì sẽ có được phu nhân hay sao? Ta cho ngươi biết, ngươi nằm mơ! Ngươi làm như vậy chỉ có thể khiến cho phu nhân càng ngày càng hận ngươi!" Dừng một chút, Vũ gia lại nói tiếp, có điểm không rõ ràng. "Nha đầu vừa rồi còn nói phu nhân mất tích. Ta đã biết ngươi đưa nàng đến địa lao rồi. Nói, phu nhân hiện giờ đang ở đâu! Ta sẽ không để ngươi thực hiện được! Ta sẽ không cho ngươi khi dễ phu nhân. Ta sẽ không cho ngươi chà đạp nàng! Liễu Như Nghi, tên cầm thú nhà ngươi. Cầm thú a cầm thú, uổng công phu nhân từng tin tưởng ngươi như vậy!"

Liễu Sắc nghe được, sắc mặt trắng bệch. Hắn ngơ ngơ ngẩn ngẩn hỏi ngược lại: "Đứa bé kia, đứa con của phu nhân, đã được sinh ra như thế nào? Phu nhân… Phu nhân có từng ôm nó không, có từng thương yêu nó không?"

Vũ gia nặng nề nhổ một bãi nước bọt xuống đất, trừng mắt nói: "Cái tên nghiệt tử đó! Phu Nhân hận còn không hết, ôm hắn thương hắn, đừng có nằm mơ!"

Liễu Sắc lảo đảo lui từng bước. Sau cơn kinh hoàng thật lâu, lại tiện đà lạnh lùng cười rộ lên.

Vũ gia cũng lười quản hắn, chỉ nhìn xung quanh, trong miệng cứ gọi bậy 'Phu nhân', 'Phu nhân'.

Y Nhân liếc mắt nhìn Liễu Sắc thật sâu, sau đó đi đến trước mặt Vũ gia, quơ quơ hai tay, ú ớ gọi. Ý bảo mình chính là người ông muốn tìm.

Vũ gia lại trừng mắt liếc nhìn cô một cái, buồn bực nói: "Cái tên sai vặt đáng ghét này!"

Nói xong, Vũ gia duỗi dài cánh tay, đẩy Y Nhân – vốn không hề có khí lực, một cái. Mặt đất ẩm ướt trơn trượt, Y Nhân ngã về phía sau, tay vung loạn ra phía trước. Vốn định túm lấy cửa sắt, đáng tiếc tay chân Y Nhân quá ngắn, hai tay chỉ bắt được hư không.

Ngay sau đó, thân thể cô hụt hẫng.

Y Nhân cứ như vậy bị Vũ gia tiện tay đẩy, quăng mình xuống khoảng không sau cánh cửa sắt.

Giữa không trung hắc ám, Y Nhân đá loạn chân tay, nhưng làm thế nào cũng không túm bắt được bất cứ vật thể nào. Đúng vào lúc cô tưởng mình đã tàn đời rồi, cả người đột nhiên ngã vào trong lòng một thân hình rất dày rộng. Chân cô run lên, giày rớt xuống. Dưới thân truyền đến tiếng nước bì bõm.

"Vì sao ngươi lại bị ném xuống đây? Chẳng lẽ ngươi cũng đắc tội với nữ vương bệ hạ?" Trong bóng tối, người đang ôm lấy cô nhợt nhạt cười hỏi: "Rốt cuộc cũng có người làm bạn. Này, ngươi còn sống không đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: KHÔNG THỂ BUÔNG THA A TUYẾT.

Y Nhân là người đầu tiên nhận ra giọng nói của người nọ chính là của Hạ Lan Tuyết.

Trong lòng cô vui sướng, muốn nói nhưng đã bị điểm huyệt câm, chưa đủ bảy, tám canh giờ thì căn bản sẽ không giải được. Y Nhân chỉ có thể ú ớ kêu gọi, hoa chân múa tay vui sướng, rất là lo lắng.

Hạ Lan Tuyết vẫn ôm chặt lấy cô, nghĩ: Người này sao lại chẳng chịu an phận thế nhỉ.

Nghiêng mặt áp gần hơn về phía Y Nhân để nhìn cho kỹ. Dưới ánh sáng thản nhiên nhàn nhạt, hình dáng mơ hồ kia dường như có chút quen thuộc, nhưng ngũ quan lại xa lạ. Hơn nữa, cách ăn mặc của người này, lại là một nam nhân.

"Ngươi bị câm điếc à?" Thấy hắn vẫn kêu ú ớ không ngừng, Hạ Lan Tuyết hơi đồng tình, hỏi một câu.

Y Nhân nghe vậy, nhất thời xúc động, cũng không động đậy nữa, không cố nói nữa, chỉ dùng hai mắt to tròn nhìn anh chằm chằm.

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, an ủi nói: "Câm điếc cũng không sao, chỉ cần có thể nghe ta nói chuyện là được. Ta sắp chết vì ngột ngạt rồi đây." Nói xong, Hạ Lan Tuyết lội nước, ôm Y Nhân đến vách tường. Chung quanh có một vòng bậc thang cao hơn mặt nước. Anh đặt cô lên trên đó, rồi tự mình leo lên, xoay người vẩy nước đẫm trên vạt áo.

Chưa kịp làm cho quần áo ngừng phát ra tiếng nước chảy tí tách, Hạ Lan Tuyết đã ngồi trên bậc thang. Trong bóng đêm, anh ngồi xổm trên bậc thang, hai tay ôm Y Nhân ngồi lại gần mình.

"Ngươi xem chừng, cùng lắm cũng chỉ là một gã sai vặt bình thường mà thôi. Vì sao lại bị ném xuống đây?" Hạ Lan Tuyết khoan thải hỏi han.

Y Nhân xoay người, vươn tay ra làm một động tác đẩy, ý bảo mình bị người ta đẩy rơi xuống.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy động tác của hắn lạ lẫm thích thú, cũng học theo một chút, sau đó ha hả cười: "Ngươi muốn nói, ngươi không cẩn thận, bị người khác đẩy xuống?"

Y Nhân gật đầu.

"Nhưng trên đó có khóa, làm sao dễ dàng bị rơi xuống như vậy?" Hạ Lan Tuyết lại hỏi.

Ngón tay Y Nhân dúm lên, lại làm động tác như đang mở khóa.

"Có người mở khóa sao?"

Y Nhân lại gật mạnh đầu liên tục.

Hạ Lan Tuyết không hỏi tiếp nữa, chỉ vỗ vỗ bả vai Y Nhân, không đứng đắn hỏi: "Tiểu huynh đệ, ngươi không phải đã đắc tội với tiểu cô nương của người ta, cho nên hắn mới đá ngươi xuống đây đấy chứ?"

Y Nhân còn thật thà nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó thận trọng lắc đầu: Cô cũng đâu có đắc tội gì với Liễu Sắc.

Nhưng vẻ mặt Y Nhân quá thật thà, làm cho Hạ Lan Tuyết bật cười ha hả.

"Tốt lắm, chúng ta không nói chuyện trước kia nữa. Dù sao thời gian sau này, chúng ta cũng phải sống dựa vào nhau, tìm cách vui chơi giải sầu mới được." Hạ Lan Tuyết vừa nói vừa nhìn trời tự hỏi: "Ngươi cũng không nói chuyện được, vậy cũng không thể cứ nghe ta nói mãi được…"

Đã ở trong nhà tù tăm tối này suốt bảy ngày, Hạ Lan Tuyết hoàn toàn bế tắc.

Có thể anh không sợ nghiêm hình tra tấn, không sợ tin đồn, không sợ bị người đời chửi bới, thậm chí cũng chẳng sợ bị người thân phản bội… nhưng lại cực kỳ sợ hãi sự im lặng này. Suốt bảy ngày qua, ở trong địa lao đen sì sì này, cúi đầu chỉ có thể nhìn thấy mặt nước đen không thấy đáy, tai chỉ nghe thấy duy nhất tiếng nước chảy giọt giọt. Không biết đến ngày tháng, không biết thế giới bên ngoài thế nào… Anh tựa như đã hoàn toàn quên đi , đã hoàn toàn ở nơi biên cảnh lãnh khốc, nơi tận cùng thế giới rồi.

Cho nên, đối với một gã sai vặt tự dưng rớt xuống này, Hạ Lan Tuyết vô cùng quý trọng. Anh đã cân nhắc nên chơi đùa với hắn như thế nào.

Dù sao, cuộc sống của anh cũng chỉ còn chưa đầy nửa tháng.

Hạ Lan Tuyết đối với sinh mệnh, có một cách nhìn giống như dân cờ bạc vậy. Nếu khó tránh khỏi ván bài, anh cũng có thể rộng rãi đối đãi.

Cho nên, hiện tại ở trong mắt Y Nhân, Hạ Lan Tuyết không hề tỏ vẻ sốt ruột chút nào. Mấy ngày không gặp, chung quanh môi Hạ Lan Tuyết xuất hiện một chòm râu lởm chởm, khiến cho dung nhán quá mức xinh đẹp trước kia của anh tăng thêm nửa phần già dặn, mạnh mẽ đáng quý, cũng không thấy vẻ tang thương – - Đơn giản là ánh mắt của anh lộ ra một vẻ giảo hoạt rất trẻ con, cũng không biết đang có chủ ý nghịch ngợm gì.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, khóe miệng Hạ Lan Tuyết vểnh lên, làm như không có việc gì, nói: "Ngươi có biết bơi hay không? Như vậy đi, chúng ta thi đấu nha. Trong hồ nước này có rất nhiều đầu lâu. Chúng ta cùng nhau nhảy xuống đó. Đếm đến một trăm, ai nhặt được nhiều đầu lâu nhất, người đó có thể sai đối phương xoa gối bóp chân, chịu không?"

Nghe nói đến dưới nước toàn là đầu lâu, mặt Y Nhân đều bị dọa tái mét cả, làm sao còn dám nhảy xuống nước.

Huống chi…

Trò chơi này, có vẻ như rất nhàm chán…

"Ngươi không có hứng thú?" Hạ Lan Tuyết để sát mặt vào nhìn cô một cái, sau đó nhếch miệng cười nói: "Vậy coi như ngươi tự động bỏ quyền thi đấu, cho nên, ngươi thua. Mau mau giúp bổn vương xoa xao gối, bóp bóp chân đi!"

Anh nói với vẻ vui mừng hân hoan. Y Nhân lại hơi hơi sững sờ, nhìn anh giống như đang nhìn một đứa con nít vậy.

"Không được chống chế!" Thấy Y Nhân không hề có ý động đậy, Hạ Lan Tuyết lặp lại một lần, sau đó dựa vào bên người Y Nhân, lui mình qua đặt chân lên đùi Y Nhân.

Y Nhân không thể làm gì khác ngoài việc nhấc nắm tay lên, đấm lung tung lên đùi anh.

Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của cô. Nhìn một hồi, anh thình lình nói: "Ánh mắt của ngươi, rất giống một người quen của ta."

Y Nhân kinh ngạc quay đầu lại, trong suốt mà nhìn anh.

Hạ Lan Tuyết nghiêng người về phía trước, ngón tay nhanh như chớp, xoa lên mặt mày của Y Nhân.

Vẻ mặt khoe mẽ vừa rồi, đột nhiên lại trầm hẳn xuống. Hạ Lan Tuyết tinh tế nhìn ngắm, tinh tế vuốt ve từ chân mày cho đến mi mắt của cô.

"Thì ra trên đời này còn có người thứ hai có được ánh mắt như vậy. Tựa như nơi tận cùng của núi tuyết, chưa từng bị ô nhiễm vậy." Hạ Lan Tuyết nói xong, rốt cuộc cũng buông tay. Vẻ mặt lại lần nữa trở nên sống động, gào to, anh không ngớt lời thúc giục: "Này này này, đừng có ngừng, tiếp tục đấm bóp đi!"

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn quay đầu lại, tiếp tục đấm loạn. Hạ Lan Tuyết lấy cánh tay gối đầu, dựa vào vách tường, từ từ nhắm hai mắt lại. Bộ dáng rất hưởng thụ.

Y Nhân lúc đầu còn đấm loạn, sau chậm dần, chậm dần. Cô quay đầu lại nhìn Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết tựa hồ đã ngủ rất thoải mái, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, vẻ mặt an bình. Sống mũi thẳng tạo ra một bóng tối, phủ xuống gương mặt. Cái bóng lay động, run rẩy yếu ớt.

Y Nhân dừng động tác. Cô dịch mông lại gần Hạ Lan Tuyết, dịch đến bên cạnh anh.

Sau đó, cô vươn ngón tay, dùng đầu ngón tay bắt giữ cái bóng trên mặt anh.

Thời điểm cô đã ở rất gần, Hạ Lan Tuyết đột nhiên mở mắt ra.

Y Nhân ở cách anh rất gần. Chóp mũi của cô tựa hồ như muốn chạm vào chóp mũi của anh. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, giống hệt như nhau: từ trong mắt đối phương nhìn thấy hình bóng của chính mình.

Hạ Lan Tuyết rất chuyên chú nhìn cô.

Y Nhân cũng ngây ngốc ngơ ngác, do dự xem mình có nên lập tức văng ra, hay là ôn hòa nhã nhặn chậm rãi dời ra.

Đang lúc cô quyết định áp dụng cách thứ hai thì Hạ Lan Tuyết đột nhiên đưa tay ôm trọn lấy khuôn mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Y Nhân, nàng thật sự thích Viêm Hàn sao?"

Y Nhân ngẩn người, miệng mở ra, phí công 'A' một tiếng.

“Ta biết nàng đã bị điểm huyệt, cũng không nghĩ sẽ giải huyệt cho nàng.” Hạ Lan Tuyết nói tiếp: “Trên đời này làm gì có người thứ hai có được ánh mắt giống như nàng được? Ta biết, nàng chính là Y Nhân. Bất luận nàng vì sao lại rớt xuống đây, là do ai cải trang, nhưng hôm nay, hãy cứ im lặng cùng ta, có được không? – - Không cần nói sau này xem như không quen biết nữa.”

Ngày ấy, Y Nhân tuyệt tình đã làm cho Hạ Lan Tuyết vẫn còn sợ hãi.

Anh chưa bào giờ nghĩ tới, cô sẽ quả quyết rời bỏ anh như thế.

Anh không muốn lại phải nghe từ miệng cô những lời như vậy nữa. Trong bóng tối không biết đến thời gian này, anh cùng với cô, ai cũng không thể rời bỏ ai được, vậy thì tạm thời, ai cũng không muốn rời bỏ ai.

Y Nhân ngơ ngác nhìn Hạ Lan Tuyết, nhìn thấy ánh mắt anh đau đớn kịch liệt cùng nỗi hoảng sợ mơ hồ. Một người vô cùng tự tin như vậy, không biết vì sao lại làm ra chuyện bịt tai trộm chuông* (dối mình không dối được người) như thế.

Bọn họ nhìn nhau hồi lâu. Y Nhân từ từ hạ mắt xuống, đang định thối lui. Cánh tay Hạ Lan Tuyết lại đột nhiên trượt xuống, ôm lấy bả vai cô, kéo cô lại gần mình.

Y Nhân ngã vào lồng ngực anh.

Lỗ tai cô dán vào tim của anh.

Bình bịch, bình bịch, âm thanh giống như vần thơ vậy. Mỗi một lần đập, đều phù hợp với nhịp tim của cô, giống như đang muốn thôi miên người ta.

Mùi hoa lan nhẹ nhàng tỏa ra trên người Hạ Lan Tuyết.

Tiếng anh hít thở.

Tiếng nước.

Y Nhân không động đậy nữa. Tay cô cũng thành thật đặt lên lồng ngực Hạ Lan Tuyết. Cô nằm dựa vào người anh. Cảm giác an bình, chỉ trong nháy mắt đã lan tỏa khắp toàn thân.

“Y Nhân, ta có thể không trốn thoát nổi kiếp này.” Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy Hạ Lan Tuyết nói như thế.

“Nếu Viêm Hàn thật sự tốt với nàng, ta sẽ cảm kích hắn. Ngủ đi.”

Đây là câu nói sau cùng trong ý thức của cô.

_____ *** _____

Sau khi tỉnh lại, bên tai vẫn là tiếng nước nhỏ giọt như trước. Y Nhân rùng mình một cái, đang chuẩn bị đứng dậy thì một tấm ngoại bào từ trên người trượt xuống. Trượt thẳng xuống bậc thang, rơi vào trong nước, từ từ nổi lên rồi lại từ từ chìm xuống.

Y Nhân quay đầu lại, nhận ra đó là áo khoác của Hạ Lan Tuyết.

Cô đứng lên, há miệng định kêu. Trong cổ họng phát ra một loạt những âm thanh rầm rầm. Huyệt đạo đã được giải trừ. Nhưng âm thanh trước sau vẫn không phát ra được. Bởi vì có một người từ phía sau che miệng cô lại.

Y Nhân giật mình, ngay sau đó lại nghe được người đó thấp giọng nói: “Vương phi, đừng lên tiếng.”

Là giọng nói của Dịch Kiếm.

Y Nhân dừng một hồi, cẩn thận mở tay Dịch Kiếm ra, quay đầu lại tìm kiếm hắn.

Dịch Kiếm làm động tác ra hiệu cho cô đừng nói, sau đó cẩn thận kéo Y Nhân, theo vách tường chậm rãi đi về một phương hướng khác.

Y Nhân lúc này mới phát hiện. Từ chỗ hai người đang đi đến truyền ra một chút ánh đèn .

Bên trên có một cánh cửa ngầm.

Cửa không đóng kín, rất nhiều người đi vào tự tin rằng trong địa lao này không có ai khác, nhưng không thể ngờ được, còn có thêm Y Nhân và Dịch Kiếm lẻn đi vào.

Bọn họ đi thẳng đến cửa. Từ bên trong, âm thanh truyền ra một cách đứt quãng.

“A Tuyết, ngươi chỉ còn vài ngày nữa thôi. Vì sao còn quật cường như vậy?” Đây là giọng nói của Lãnh Diễm.

_____

Ghi chú:

* Bịt tai trộm chuông: (Yểm nhĩ đạo chung) Tên trộm đến nhà người họ Phạm ăn trộm. Nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân. Tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán, kiếm được chút tiền. Thế là hắn nhấc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi. Hắn bèn nghĩ: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hắn tìm một cái búa gõ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. "Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?" Nghĩ thế, hắn liền bịt hai tai mình lại.

Tên trộm cho rằng mình không nghe được tiếng chuông thì người khác cũng không nghe được.

Ý nghĩa: Khi bạn làm một việc gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm. "Bịt tai trộm chuông" được ví với việc tự mình dối mình, dối mình nhưng lại không thể dối được người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 10: HẠ LAN TUYẾT ĐỘC THOẠI

Y Nhân nghe xong, tim bỗng nhảy lộp bộp, quay đầu tìm kiếm Dịch Kiếm.

Sắc mặt Dịch Kiếm cũng trầm trọng, tựa như ngừng thở.

"Còn mười lăm ngày nữa." Hạ Lan Tuyết cười trả lời: "Mười lăm ngày có thể làm được rất nhiều chuyện. Nếu không thể tùy tâm sở dục* (tùy theo ý thích, lòng ham muốn của mình) thêm vài mươi năm, không bằng thuận theo ý trời, vui vẻ sống qua mười lăm ngày này."

"Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi sống thoải mái vui vẻ qua mười lăm ngày này sao?" Lãnh Diễm lạnh lùng nói: "Nếu ngươi cự tuyệt, sinh mệnh còn lại của ngươi sẽ phải chôn trong thủy lao này. Những ngày cuối cùng của ngươi, ta sẽ cho ngươi tham gia đại hội kén rể của ta. Ngươi sẽ tận mắt nhìn thấy phu quân tương lai của ta. Ngươi sẽ nhìn thấy ta thành thân, nhìn thấy vinh quang vốn thuộc về ngươi nay thuộc về người khác. Khi đó, ngươi cũng coi như chết được nhắm mắt. Ta với được tới ngươi."

"Vậy ta nên cảm tạ ngươi trước chứ nhỉ?" Hạ Lan Tuyết tỉnh bơ nói: "Lãnh Diễm, thật ra ngươi không cần phải làm như vậy. Chuyện đó không cò gì khác nhau cả."

"Hạ Lan Tuyết!" Lãnh Diễm oán hận quát to tên của anh. Ngay sau đó là tiếng hắt nước.

Y Nhân cùng Dịch Kiếm đồng loạt toát mồ hôi hột. Bọn họ dựa vào vách tường nghỉ ngơi một lát, sau đó lặng lẽ, lén lút dựa trước cửa nhà lao. Dịch Kiếm áp sát Y Nhân, một trên một dưới, cẩn thận nhìn vào trong.

Bên trong tất nhiên là một gian phòng u tối, trước đây dùng để thẩm vấn phạm nhân. Gian phòng nho nhỏ, chưa đầy hai mươi thước vuông. Ở giữa đặt một chiếc bàn gỗ, trên bàn có một ngọn đèn dầu, xung quanh bày rất nhiều gậy sắt lạnh như băng. Bên phải là một chậu than cháy đỏ rực, bên trong bày la liệt những thanh sắt đầu tam giác (dùng để tra tấn phạm nhân).

Hạ Lan Tuyết và Lãnh Diễm an vị bên cạnh bàn, hai người ngồi đối diện với nhau.

Hạ Lan Tuyết quay mặt ra cửa còn Lãnh Diễm đưa lưng về phía cửa.

Y Nhân nhìn xuyên qua song cửa, nhìn thấy Hạ Lan Tuyết.

Bởi vì ngồi bên cạnh lò lửa, bên mặt phải của Hạ Lan Tuyết toàn màu đỏ, bên trái lại chìm trong bóng tối. Toàn thân được bao phủ trong một vầng ánh sáng thần kỳ. Một nửa đào mận, một nửa biển sau, cảm giác như một bức tranh, mà còn là một bức tranh vừa mới được hoàn thành. Trên chóp mũi Hạ Lan Tuyết còn vương bọt nước.

Bị Lãnh Diễm hắt nước trà vào mặt.

Y Nhân sững sờ. Không ngờ chiêu hắt nước vào mặt nam nhân này, mãi mãi được dùng.

Hạ Lan Tuyết không đưa tay đi lau mà để cho nó tự khô. Thần sắc anh thản nhiên, im lặng nhìn Lãnh Diễm ở đối diện.

"So với tám năm trước, ngươi đã thay đổi rất nhiều." Qua hồi lâu, Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng nói.

Lãnh Diễm không lên tiếng.

Bóng lưng tao nhã xinh đẹp quý phái, thẳng tắp cao ngạo.

"Ta còn nhớ lúc vừa mới gặp ngươi, ngươi đang bị người đuổi giết. Ngươi mặc một chiếc váy dài màu hồ nước, thắt đai lưng trắng. Mái tóc tùng tùng vấn sang bên phải. Vì phải chạy trốn nên đầu đầy mồ hôi, tóc tai dính cả trên trán, tựa như một nàng tiên vừa dưới nước đi lên." Hạ Lan Tuyết nói tiếp.

"Tiên nữ…" Giọng nói của Lãnh Diễm có vẻ mềm mại.

"Đúng vậy, tiên nữ. Lãnh Diễm, ngươi là nữ nhân rất đẹp, rất đẹp, đẹp đến mức không có nam nhân nào có thể rời mắt khỏi ngươi được. Kể cả ta." Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói tiếp. "Lúc ấy, ta cảm thấy mình có thể cứu được một mỹ nữ như vậy, là một chuyện rất vinh quang và may mắn."

"Nhưng ngươi đã cự tuyệt ta." Lãnh Diễm lạnh lùng nhắc nhở.

"Bởi vì, đó lại là chuyện khác." Hạ Lan Tuyết mỉm cười, "Tất cả những người yêu thích những thứ xinh đẹp đều không thể tự chủ được mà muốn đến gần ngươi – - đây là thiên tính. Khi đó, ngươi không chỉ xinh đẹp mà còn có một vẻ quật cường rất đáng yêu. Kiên cường mà thiện lương. Nói thật ra, có một khắc, ta đã từng vì ngươi mà động tâm."

"… Là khi nào?" Lãnh Diễm chần chờ hỏi.

"Chính là vào cái đêm ngươi đến tìm ta, sảng khoái kể cho ta nghe sự cô độc và nỗi sợ hãi trong lòng một nữ vương. Khó khăn lắm ngươi mới đăng cơ, tất cả mọi người trong triều điều có tâm tư. Ngươi nói ngươi đứng trên đài cao, nhìn xuống bọn hắn như nhìn xuống vực sâu. Sau đó, ngươi khóc. Ngươi cảm thấy rất tuyệt vọng." Hạ Lan Tuyết mỉm cười thản nhiên, thần sắc dịu dàng, hồi ức nhợt nhạt: "Lúc ngươi khóc, ta ôm lấy ngươi, nói với ngươi rằng, ngươi không cần phải sợ gì cả, ta sẽ giúp ngươi. Kỳ thật, một khắc này, tim ta đập rất nhanh. Ta thầm nghĩ, mặc kệ thế nào cũng không để ngươi phải khóc nữa."

"Sau đó thì sao?" Lãnh Diễm cúi đầu hỏi: "Sau đó, vì cái gì lại…"

"Lại cự tuyệt ư?" Hạ Lan Tuyết tự nhiên nói ra mấy chữ rất tổn thương người khác kia, sau đó rất thản nhiên nói tiếp.

"Bởi vì ta không thương ngươi. Lãnh Diễm, lúc trước, ấn tượng về ngươi chỉ là sự thương tiếc tối thiểu của một nam nhân dành cho một nữ nhân xinh đẹp yếu đuối. Qua đêm đó, ngày hôm sau ngươi đứng trên đài cao, lợi dụng ta diệt trừ những người Băng Quốc bất lợi với người. Cũng vì vậy mà làm khiến cho những mật thám Thiên Triều ở Băng Quốc bại lộ. Ngươi cũng một lưới bắt hết bọn họ. Tuy ta đã có chuẩn bị trước, nhưng mạng lưới của Thiên Triều tại Băng Quốc cũng vì vậy mà tổn thất rất lớn. Khi đó, ta mới biết được, mình đã ngốc nghếch như thế nào."

"Ngươi ngốc nghếch ư?" Lãnh Diễm không cam lòng nói: "Nếu là kẻ ngốc, làm sao có thể chuẩn bị trước? Những mật thám trong Băng Quốc mà ngươi nói, đều là tiểu quan dưới tam phẩm. Mật thám chân chính, căn bản là ngươi không để bọn họ xuất đầu lộ diện."

"Đúng vậy, ngay từ đầu, ngươi tính kế ta, ta cũng phòng bị ngươi." Hạ Lan Tuyết mỉm cười nói: "Ngay từ lúc đầu, đã không có cái gì đáng gọi là chân thành, vậy thì làm sao có thể nói đến tình yêu?"

Nói xong, Hạ Lan Tuyết nằm ngả ra sau, thanh thản dựa lưng vào ghế nhìn Lãnh Diễm, thoải mái nói: "Như vậy cũng tốt. Ngươi nhất định trở thành một nữ vương đủ tư cách. Còn ta, chỉ biết yêu một nữ nhân đáng để ta yêu – - Người đàn bà kia, bất luận là tốt hay xấu, ít nhất cũng rất chân thành, cũng như ta đã đối đãi với nàng như thế nào."

"Ngươi cho rằng ta đủ tư cách là nữ vương sao?" Lãnh Diễm trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi.

"Phải, phi thường đủ tư cách. Nếu đế vương là người có thể trở nên lạnh lùng, trở nên thô bạo, trở nên biết cân nhắc lợi hại, vậy thì ngươi đã hội tụ đầy đủ rồi. Nữ nhân tám năm trước đã khiến ta động tâm trong nháy mắt đã không còn chút bóng dáng nào nữa rồi. Nhưng đó chỉ là một loại mê hoặc, một biểu hiện giả dối của ta mà thôi. Ta cho ngươi ảo giác, đồng dạng, ngươi cũng cho ta ảo giác. Cho nên, chúng ta huề nhau, không phải sao?" Hạ Lan Tuyết ngồi thẳng thân mình, gằn từng chữ: "Từ đầu đến cuối, ta chỉ yêu một mình Dung Tú. Những người khác, đều chỉ là gặp dịp thì chơi, kể cả bệ hạ ngươi. Cho nên, ngươi không cần hao tổn tâm tư vì ta."

Bóng lưng Lãnh Diễm không có chút động tĩnh nào. Quả thật nàng đã đủ tư cách để trở thành đế vương chân chính: Vĩnh viễn chôn chặt tâm tình của mình vào chỗ sâu nhất, vĩnh viễn không còn bị xúc động.

Còn hai người nghe lén bên ngoài, lại thật sự bị xúc động.

Dịch Kiếm nén giận để không mắng Vương gia rất ngốc, chỉ cần giả vờ nói thích Lãnh Diễm, chẳng phải đã có thể mượn được Biển sao thạch, tiếp tục sống sót hay sao? Dù sao thì Dung Tú đã là hoàng hậu rồi mà. Hơn nữa, Vương gia rõ ràng đã hết hy vọng rồi, vì sao còn đem Dung Tú ra để chọc tức nữ vương bệ hạ?

Chờ sau khi nén giận xong, Dịch Kiếm lại cúi đầu nhìn Y Nhân đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, càng cảm thấy bất đắc dĩ.

Lúc này đây, Vương phi chẳng phải lại càng mất hết hy vọng hay sao?

Y Nhân cũng không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc này. Cô đã quyết định không bao giờ… quan tâm đến Hạ Lan Tuyết nữa, nhưng vừa nghe được anh nói như vậy, vẫn cảm thấy mất mát.

Cô thản nhiên thu ánh mắt về, muốn xoay người.

Dịch Kiếm vội vàng giữ chặt cô lại.

"Vậy thì, còn Y Nhân thì sao?" Đúng vào lúc này, bên trong lại truyền ra một câu.

Thân hình hai người đồng thời dừng lại.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết trầm ngâm một hồi, tiện đà thản nhiên đáp: "Y Nhân không giống như vậy."

"Không giống thế nào?" Trong giọng nói của Lãnh Diễm đã nhuốm mùi ghen tuông: "Nếu Dung Tú không giống, đó là bởi vì nàng chiếm toàn bộ không gian thời niên thiếu của ngươi. Nàng xuất hiện trước ta, ta chấp nhận. Nhưng, vì sao còn có thể có một nữ nhân khác biệt nữa?"

Hạ Lan Tuyết trầm mặc một hồi.

Một sự trầm mặc dài dòng, buồn chán.

Có lẽ, cùng lắm cũng chỉ là một đoạn thời gian ngắn ngủi.

Nhưng đối với ba người ở đây, lại có một cảm giác cực đoan dài dòng, buồn chán.

"Lãnh Diễm, ngươi có từng quý trọng một ai chưa?" Rốt cuộc, Hạ Lan Tuyết chậm rãi mở miệng.

Dịch Kiếm quay đầu, một tay chặt chẽ bắt lấy Y Nhân, e sợ cô sẽ bỏ đi, một mặt nhìn vương gia bên trong.

Thần sắc lúc này của Hạ Lan Tuyết là thần sắc mà Dịch Kiếm chưa bao giờ được thấy: Có loại thản nhiên vui sướng, thản nhiên thương nhớ, thản nhiên phiền muộn, thản nhiên may mắn – - Như đám sương mờ trong khe núi buổi chiều tà, làm cho khuôn mặt anh nhìn qua càng ôn nhu sâu lắng.

Lãnh Diễm cũng lẳng lặng nhìn anh, hỏi: "Như thế nào mới gọi là quý trọng?"

"Chính là…nhìn về phía nàng, ngươi thậm chí còn không nói nên lời là yêu hay là không yêu. Chỉ thầm nghĩ muốn được ở bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng cười, nhìn thấy nàng ngủ, nhìn thấy nàng nhìn ngươi. Ngươi có thể không quan tâm đến điều gì khác, thậm chí ngươi cũng không quan tâm nàng yêu thương người khác. Chỉ cần nàng tốt, chỉ cần nàng quan tâm đến ngươi, chỉ cần nàng sẽ ngẫu nhiên nhìn ngươi mỉm cười, như vậy là đủ rồi." Hạ Lan Tuyết cười yếu ớt cúi đầu, nói: "Y Nhân đối với ta, chính là một sự tồn tại như vậy. Ta không mong muốn điều gì ở nàng, nàng cũng không yêu cầu ta điều gì. Ta luôn quý trọng nàng, cho dù một ngày nào đó nàng sẽ cùng người khác thành thân sống chết. Nhưng chỉ cần ta có thể chứng kiến, ta cũng sẽ an tâm."

"Nếu nàng cùng người khác thành thân sinh con, chẳng lẽ ngươi cũng không đau lòng sao?" Lãnh Diễm hỏi.

"Không biết nữa, có lẽ sẽ cảm thấy mất mát. Nhưng chỉ cần nàng nguyện ý, ta cũng sẽ không ngăn cản." Hạ Lan Tuyết cười tự giễu. "Cho nên, ta không thể nói rằng mình yêu Y Nhân. Ta nghĩ, nếu yêu một người, là bất kể thế nào đều không thể chấp nhận nàng thành thân cùng người khác. Giống như Dung Tú, ngày nàng trở thành chị dâu của ta, ta thậm chí đã muốn chết đi cho rồi, căn bản sẽ không bao giờ chúc phúc cho nàng. Trong suốt năm năm sau đó, không có lúc nào ta không bị nỗi ghen tỵ tra tấn. Ta ghen tỵ đại ca, ta hối hận, ta cam chịu…Nhưng còn Y Nhân, lại hoàn toàn khác. Nàng lựa chọn Viêm Hàn cũng không phải là chuyện ta không thể chấp nhận. Ta chỉ không thể chấp nhận nàng nói từ nay về sau coi như không quen biết." Dừng một chút, Hạ Lan Tuyết nói tiếp: "Nhưng dù như vậy, chỉ cần Viêm Hàn có thể đối tốt với nàng, ta cũng sẽ vui vẻ. Ta sẽ thật tâm chúc phúc cho bọn họ. Ta sẽ dùng toàn lực của mình để nàng được hạnh phúc. Ta mong sao Viêm Hàn có thể luôn đối tốt với nàng, tốt đến nỗi Y Nhân quên ta, quên hết mọi người, trong lòng nàng, tất cả chỉ có một mình Viêm Hàn. Cho dù là như vậy, ta cũng sẽ không ghen tỵ. Ta còn hy vọng bọn họ có thể sống lâu trăm tuổi, sống lâu hơn ta."

Nói tới đây, Hạ Lan Tuyết thản nhiên tổng kết: "Đó chính là quý trọng."

Lãnh Diễm lại chìm vào trầm mặc.

Ngoài cửa, Dịch Kiếm khẽ đưa mắt nhìn trộm Y Nhân.

Sắc mặt Y Nhân rất bình tĩnh, nhưng mơ hồ lại không giống bình thường. Bình tĩnh như vậy, có chút ý vị của sự trầm tư.

"Chẳng lẽ ngươi không biết, quý trọng như vậy mới là yêu sao?" Lãnh Diễm đột nhiên đứng lên, nhìn xuống Hạ Lan Tuyết, nhẹ giọng nói: "Hạ Lan Tuyết, thì ra, ta chưa từng yêu ngươi."

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu nhìn nàng, có vẻ không hiểu thế nào.

"Ngươi nói ngươi yêu Dung Tú, nhưng ngươi chưa từng vì nàng mà suy nghĩ được như vậy." Lãnh Diễm sắc bén nói: "Tình yêu mà ngươi dành cho Dung Tú, chỉ là một thói quen từ thuở nhỏ mà thôi. Hạ Lan Tuyết, ngươi là một người rất nặng tình nghĩa. Cũng bởi vì quá nặng tình, ngươi không cho phép mình thay lòng đổi dạ, cũng không cho phép người khác phản bội tấm lòng của ngươi. Đây chính là tình yêu ngươi dành cho Dung Tú. Các ngươi chính là ngày qua ngày không ngừng thôi miên bản thân, muốn mình phải yêu đối phương. Cũng giống như tình yêu ta dành cho ngươi. Ta yêu ngươi, vẫn luôn yêu ngươi. Đơn giản là vì tám năm nay không có ai sánh được với ngươi. Chỉ có điều, ta không có cách nào đặt hạnh phúc của ngươi lên trên tất cả. Nếu ngươi không cùng ta chung hưởng hạnh phúc, vậy thì hạnh phúc của ngươi, không liên quan gì đến ta nữa."

Nói xong, Lãnh Diễm mỉm cười, rất hờ hững nói: "Cũng bởi vậy, nếu ngươi không thể cùng ta thành thân, Biển sao thạch, ta sẽ không cho ngươi mượn. Bởi vì… ta cũng không thể nào yêu ngươi giống như ngươi yêu Y Nhân được."

Hạ Lan Tuyết cười khổ. Cuộc nói chuyện của bọn họ, hình như lại một lần nữa trở lại điểm xuất phát.

"Nếu chúng ta đã không yêu nhau, vậy thì cần gì phải thành thân nữa?" Anh hỏi.

"Bởi vì từ nhỏ đến lớn, những gì ta muốn, nhất định phải đạt được." Lãnh Diễm cúi người xuống, nhìn gần Hạ Lan Tuyết, gằn từng chữ: "Cũng bởi vì, trừ người ra, ta không có cách nào thích người thứ hai. Ngươi rất vĩ đại, Hạ Lan Tuyết, sự xuất hiện của ngươi đã tuyệt đường của ta."

Hạ Lan Tuyết ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn nàng một hồi, sau đó bất đắc dĩ nói: "Ngươi có thể tiếp tục nhốt ta vào thủy lao."

"Chẳng lẽ cho dù đã cận kề cái chết, ngươi cũng không bằng lòng đáp ứng ta?" Lãnh Diễm nhíu mày hỏi.

"Không phải, ta không muốn đáp ứng ngươi trong giả dối, khinh nhờn ngươi." Hạ Lan Tuyết mỉm cười, sau đó, cũng bật đứng lên, đi về phía cửa.

"Hạ Lan Tuyết!" Lãnh Diễm ở sau lưng hắn, trùng điệp nói: "Ngươi còn mười lăm ngày để suy nghĩ. Cho dù không suy nghĩ cho mình, ngươi cũng nên suy nghĩ cho Y Nhân chứ."

"Y Nhân làm sao?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc quay đầu lại.

Anh rõ ràng nhớ rõ, Y Nhân bây giờ hẳn là đã được Dịch Kiếm lén đưa ra ngoài rồi.

"Ngươi cho rằng địa lao Băng Quốc, bất cứ ai cũng có thể xâm nhập hay sao?" Lãnh Diễm lạnh lùng cười nói: "Lúc Vũ gia xông vào, chúng ta đã phát hiện địa lao có kẻ xâm nhập. Về phần cái tên thị vệ Dịch Kiếm kia của ngươi, do được chúng ta ngầm đồng ý mới có thể tiến vào. Tuy rằng ta không biết làm sao Y Nhân có thể vào đây gặp ngươi được, nhưng nàng chỉ vào được, chứ đừng mong có thể thoát ra."

Dịch Kiếm nghe vậy thì kinh hãi. Đang định mang Y Nhân rời đi, vừa quay người lại phát hiện: Không biết từ khi nào, phía trên thủy lao đã lồng sẵn một tầng lưới đánh cá. Bên trên, lại là đao kiếm trùng trùng, vũ binh (quân lính có trang bị vũ khí) dày đặc.

Hạ Lan Tuyết cũng nhận thấy động tĩnh bên ngoài. Anh đi nhanh lên vài bước, đá mạnh cửa đá ra.

Y Nhân vừa vặn đứng trước mặt anh. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Ngươi không sợ Viêm Hàn sẽ làm phiền ngươi sao?" Hạ Lan Tuyết chỉ nhìn Y Nhân trong ba giây, sau đó quay đầu lại chất vấn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm không sao cả, hồi đáp: "Viêm Hàn vĩnh viễn sẽ không biết được." Dừng một chút, nàng tỏ vẻ đáng tiếc trả lời: "Thật ra ta cũng không tính làm hại đến nàng. Đáng tiếc, nàng đã bị ngươi yêu. Hạ Lan Tuyết, hãy suy nghĩ cho kỹ đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: NÀNG CÙNG HẮN – HỨA HẸN ĐỒNG SINH CỘNG TỬ.

"Nếu ta không đồng ý, ngươi muốn thế nào?" Hạ Lan Tuyết trầm giọng hỏi.

"Không thế nào cả, chỉ có điều, nàng nhất định sẽ đoản mệnh hơn ngươi." Lãnh Diễm thản nhiên bỏ lại một câu, sau đó lui về phía sau từng bước, nhập vào đứng giữa hai hàng thị vệ.

Sắc mặt Hạ Lan Tuyết khẽ biến, đang định nói gì thì tay áo đột nhiên bị người lôi kéo. Anh kinh ngạc quay đầu lại.

Y Nhân ngửa mặt nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi bị bệnh ư?" Vì sao tất cả mọi người đều nói anh không còn sống được bao lâu?

Hạ Lan Tuyết không biết phải trả lời như thế nào. Dịch Kiếm đã mở miệng nói: "Còn không phải vì lần trước uống phải thuốc độc của Dung Hậu sao. Sau lại vì cứu Vương phi mà động chân khí, lại bị Vũ gia cứu hóa ra hại. Hiện tại, Vương gia chỉ còn có thể sống thêm nửa tháng nữa thôi!"

Y Nhân sửng sốt, sau đó tha thiết hỏi: "Có thể chữa được không?"

“Thật ra Biển sao thạch của Nữ vương bệ hạ có thể cứu chữa được, nhưng mà…” Dịch Kiếm khó xử liếc mắt nhìn Lãnh Diễm một cái. Đập vào mắt hắn là một khuôn mặt lạnh lùng, câu nói kế tiếp, rốt cuộc hắn không nói được nữa.

Đúng vậy, vương gia nói ra những lời tuyệt tình như thế, chẳng lẽ còn trông cậy vào nữ vương bệ hạ sẽ dùng quốc bảo để cứu vương gia hay sao?

Tầm mắt của Y Nhân cũng chuyển qua Lãnh Diễm, cô đi về phía nàng.

Thị vệ ra vẻ muốn ngăn cản cô lại nhưng Lãnh Diễm đã giơ tay, thản nhiên cho phép. Vì thế, Y Nhân đứng trước mặt nàng.

Vóc người của Lãnh Diễm cao hơn Y Nhân một ít. Cô đứng trước mặt nàng – một người cao quý xinh đẹp tựa như một vầng ánh sáng, giống như cũng bị áp chế. Nhưng Y Nhân lại không hề hay biết, cô im lặng nhìn Lãnh Diễm. Ánh mắt trong suốt, không hề sợ hãi.

“Ta dùng Chí tôn đồ đổi lấy Biển sao thạch của ngươi, có thể chứ?” Y Nhân nói.

Lãnh Diễm vốn tưởng rằng cô muốn đến cầu xin mình, ngay cả lời cự tuyệt cũng đã chuẩn bị xong cả rồi, nhưng không ngờ Y Nhân lại nói ra một câu làm kinh thế hãi tục như thế.

Trên đời, Chí tôn đồ là vật hấp dẫn nhất, bao nhiêu người vì nó mà ngay cả sống chết cũng không màng. Vậy mà cô cứ như vậy, tùy tiện nói ra, tùy tiện đem tất cả mũi nhọn trên thế giới đều tập trung trên người mình.

“Chí tôn đồ ở trên người ngươi?” Lãnh Diễm thu mắt, chú tâm nhìn Y Nhân, hỏi.

Nói thật ra, mặc dù là lúc Viêm Hàn giới thiệu, Lãnh Diễm cũng không thật sự để Y Nhân vào mắt. Nàng thật sự chưa từng để ai vào mắt. Đối với nàng, một người nếu không có dung mạo tuyệt thế thì ít nhất cũng phải có tài hoa tuyệt thế, nếu không, làm sao có thể được nhiều nam tử vĩ đại kết thân như vậy? Nhưng Y Nhân trước mặt nàng, chẳng những không có dung mạo xuất sắc, mà ngay cả tài trí xuất chúng cũng không có. Nàng làm sao có thể để ý đến cô?

Chỉ có điều, trên người cô đã có Chí tôn đồ.

Chí tôn đồ, người có Chí tôn đồ, là chí tôn thiên hạ.

Lãnh Diễm tự hỏi: Nếu là mình, có dùng nó để đổi lấy mạng sống của Hạ Lan Tuyết hay không?

Thiên hạ và Hạ Lan Tuyết, bên trọng bên khinh?

Lãnh Diễm không có cách nào trả lời được.

Nhưng vấn đề này, đối với Y Nhân mà nói, căn bản không phải là vấn đề. Cô thậm chí còn không có một chút lo lắng nào. Cứ như vậy, vô cùng đơn giản, dễ dàng nói ra: “Ta dùng Chí tôn đồ đổi lấy Biển sao thạch của ngươi dùng một chút, được chứ?”

“Chí tôn đồ ở trên người ngươi sao?” Lãnh Diễm hoài nghi hỏi.

“Ừm.” Y Nhân vừa gật đầu, vừa khẳng định nói: “Lấy được trong mộ phần của Tức phu nhân.”

Lần trước, Vũ gia đã tiện tay cho cô.

“Ngươi đã đến mộ của Tức phu nhân?” Lãnh Diễm đã muốn tin năm phần.

Y Nhân lại gật đầu, sau đó nhìn thẳng vào Lãnh Diễm, lặp lại vấn đề: “Ngươi có đổi hay không?”

Lãnh Diễm trầm ngâm, ánh mắt vừa chuyển, chuyển sang Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Anh cũng không dự đoán được hành động của Y Nhân.

“Nếu Chí tôn đồ có trong người ngươi, ta cần gì phải dùng Biển sao thạch để đổi lấy?” Lãnh Diễm bỗng nhiên nở nụ cười. Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia lạnh gần như là tàn nhẫn: “Ta tự nhiên sẽ có biện pháp bắt ngươi phải giao ra.”

Sau đó, nàng nhìn thẳng vào Hạ Lan Tuyết, một lần nữa cường điệu một câu: “Tự ngươi cẩn thận suy nghĩ đi.”

Hiện tại, Y Nhân đang ở trong tay nàng, nàng không cần phải cùng tù nhân của mình cò kè mặc cả.

Hạ Lan Tuyết đã sớm đoán được quyết định của Lãnh Diễm, cũng không cảm thấy tức giận mà chỉ lo lắng cho Y Nhân. Anh vốn định vứt Y Nhân sang một bên, nhưng sau khi Chí tôn đồ xuất hiện, mọi chuyện e rằng đã không còn có thể dễ dàng giải quyết được nữa.

Hạ Lan Tuyết thay đổi tâm tư thật nhanh, cân nhắc xem nên dùng cách gì để giải vây cho Y Nhân.

Y Nhân cũng không thấy tức giận, chỉ thẳng tắp mà nhìn Lãnh Diễm, gằn từng chữ: “Nếu ngươi không chịu đổi, ta cũng sẽ không lấy Chí tôn đồ ra nữa. Bất kể thế nào, cũng sẽ không lấy ra nữa.”

Giọng nói của cô không cao, rất thản nhiên, nhưng lại kiên định lạ thường, kiên định đến nỗi không ai dám hoài nghi cô.

Hạ Lan Tuyết hiểu tích cách của Lãnh Diễm, nghe vậy không những không hề vui vẻ mà còn ngược lại, hoảng hốt đứng lên. Anh lớn tiếng quát mắng: "Y Nhân! Đừng nói nữa!"

Y Nhân quay đầu lại, thản nhiên nhìn anh một cái, không nói gì.

Lãnh Diễm, quả nhiên, nở nụ cười. Dung nhan Lãnh Diễm, bởi vì nụ cười này mà có cảm giác như đóng băng. Tuy đẹp nhưng lại tỏa ra hàn băng, rét lạnh thấu tận tim gan.

"Bất kể thế nào cũng sẽ không lấy ra nữa sao?" Lãnh Diễm cười yếu ớt, tràn đầy đùa cợt.

Thần sắc Y Nhân không hề… thay đổi chút nào, vẫn thản nhiên như cũ, nhàn nhạt mà kiên quyết.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên tiến lên. Lãnh Diễm ngẩng đầu, nhìn anh thật sâu, gằn từng chữ: "Ngươi không nên cử động, nếu không, ta lập tức hạ lệnh, đem các ngươi bắn thành tổ ong. Ngươi có thể tránh né, nhưng Y Nhân thì chưa chắc đâu."

Phía trên địa lao, toàn bộ lính canh đều giương cung thủ sẵn, thẳng tắp nhằm về phía bọn anh.

Trong lòng Hạ Lan Tuyết toát lạnh, buồn bực không thôi, nhưng cũng không dám lộn xộn nữa.

"Lấy bàn ủi đến đây, hỏi nàng một chút, rốt cuộc có chịu nói hay không." Lãnh Diễm đi từng bước sang bên cạnh, thuận thế ngồi xuống bên cạnh bàn, thong dong tự tại nhìn bao quát hiện trường.

Hạ Lan Tuyết lo lắng nhìn thị vệ bên cạnh Lãnh Diễm cầm một thanh sắt đầu tam giác đã được nung cháy đỏ, nhất thời thịnh nộ. Anh nhìn thẳng vào Lãnh Diễm, điềm nhiên nói: "Lãnh Diễm, đừng ép ta phải hận ngươi."

"Hận cũng tốt, ít nhất ta đối với ngươi, cũng là một người đặc biệt." Lãnh Diễm không chút để ý cười cười, khoanh hai tay lại, không để ý gì đến Hạ Lan Tuyết mà chỉ nhìn Y Nhân.

Đáng tiếc, kỳ vọng của nàng hoàn toàn thất bại.

Nàng vốn nghĩ rằng: Y Nhân ăn nói ra vẻ kiên cường như vậy, cho dù cuối cùng sẽ không thể nào chịu nổi nghiêm hình tra tấn, nhưng ít nhất cũng phải tỏ ra hiên ngang lẫm liệt chứ.

Ai ngờ, Y Nhân vừa nhìn thấy thanh sắt đầu tam giác liền sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, quay đầu đáng thường mà nhìn Hạ Lan Tuyết.

Một bộ dáng sợ chết rất điển hình.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy tim mình run lên, lập tức đau đớn đến tột đỉnh.

Bàn ủi kia, rõ ràng còn chưa chạm đến người cô, nhưng hình như đã ấn vào trái tim của anh rồi.

Lãnh Diễm đã định liệu trước được, đứng lên. Tình hình cứ như vậy thì phỏng chừng không cần chính thức hành động, Y Nhân lập tức sẽ cúi đầu chịu thua.

Người cầm bàn ủi càng đi càng gần. Y Nhân cơ hồ có thể cảm thấy được hơi nóng sáng của nó. Khuôn mặt trắng bạch bị màu đỏ của bàn ủi chiếu vào đỏ ửng, càng làm cho thần sắc của cô trở nên thê lương.

Chỉ có điều, miệng Y Nhân vẫn mím chặt như trước… không có dấu vết hé mở chút nào.

Sợ hãi không cần che dấu, nhưng chuyện cần kiên trì thì trước sau vẫn phải kiên trì.

Càng lúc càng gần.

Hạ Lan Tuyết nhiều lần nóng lòng muốn thử, đều bị Lãnh Diễm dùng ánh mắt cản trở. Anh ngẩng đầu nhìn một mảnh cung tên san sát trên đầu, có vẻ vô vọng, lại sốt ruột nhìn Y Nhân.

Bàn ủi đã dí lại gần sát cánh tay của Y Nhân. Y phục của cô cơ hồ đã xèo xèo hơi nước.

Y Nhân sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, giả coi như cánh tay kia không phải của mình. Bởi vì đã sợ hãi đến mức cực độ, hơi thở của cô dồn dập từng hồi, tiện đà ngạt thở.

Vốn là một người sợ khổ sợ mệt, chỉ là một người hết sức bình thường, không thể nào vĩ đại như Lưu Hồ Lan. Cô thật sự không thể làm ra vẻ thấy chết không sờn được.

Cuối cùng, chỉ còn millimet cuối cùng, Hạ Lan Tuyết cảm thấy như mình không còn hô hấp nổi nữa, vạn phần khó sống.

Khó sống đến mức nguyện ý làm tất cả mọi chuyện, chỉ cần có thể tiêu trừ nỗi sợ hãi của cô.

"Ta đáp ứng ngươi." Anh đột nhiên nói: "Dừng tay, ta đáp ứng ngươi!"

Lãnh Diễm nâng tay.

Bàn ủi ngừng lại.

Hạ Lan Tuyết tiến lên trước một bước, nhìn chằm chằm vào Lãnh Diễm, chậm rãi nói: "Ta đáp ứng ngươi, ngươi thả nàng chứ."

Lãnh Diễm mỉm cười đứng dậy, chầm chậm đi đến trước mặt Hạ Lan Tuyết. trong suốt nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Nếu ngươi sớm trả lời một chút thì đâu cần phải làm nhiều việc như vậy. Chỉ có điều, bây giờ ta không thể thả nàng được. Cũng như lời ngươi nói, chúng ta ngay từ đầu sẽ không có cái gì đáng gọi là tín nhiệm và chân thành. Cho nên, ta không thể tin tưởng lời nói của ngươi. Hạ Lan Tuyết, ngươi rất giảo hoạt, ta chỉ có thể càng cẩn thận với ngươi hơn mới được. Y Nhân, trước tiên sẽ ở trong cung của ta, chờ sau khi chúng ta cử hành đại hôn, ta nhất định sẽ đem nàng an an toàn toàn tặng trả lại cho Viêm Hàn."

"Không được." Hạ Lan Tuyết cũng trong suốt nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ngươi đã không tin ta, ta dựa vào cái gì mà tin ngươi. Huống chi, trên người Y Nhân có thể có dấu Chí tôn đồ. Ngươi làm sao có thể để nàng yên ổn ở trong cung? Nếu bây giờ ngươi không thả nàng, vậy thì đành cá chết lưới rách* (ôm nhau chết chung) mà thôi. Ta cũng sẽ không đáp ứng ngươi cái gì."

"Cá chết lưới rách?" Lãnh Diễm ha ha cười: "Chết như thế nào, ai chết? Chẳng lẽ ngươi muốn hai người ở đây đều phải chôn cùng với ngươi?"

"Đúng vậy." Hạ Lan Tuyết đột nhiên thoải mái. Anh cười yếu ớt, bật xoay người, tay áo nhẹ nhàng, vô cùng uyển chuyển, "Y Nhân, nàng có bằng lòng cùng chết với ta không?"

Y Nhân chớp mắt mấy cái, vốn đáng lén lút xê dịch hai bước sang bên cạnh né tránh bàn ủi nóng rực kia, sau đó không hiểu gì, nhìn anh.

"Chúng ta cùng chết ở trong này, được không?" Hạ Lan Tuyết vẫn đang mỉm cười, giọng điệu thoải mái tự nhiên, giống như đang hỏi một chuyện vớ vẩn không đáng nói.

Chúng ta cùng nhau ăn cơm, được không?

Chúng ta cùng nhau đi, được không?

Chúng ta cùng nhau xem, được không?

Chúng ta cùng nhau chết, được không?

Y Nhân đột nhiên có một cảm giác rất kỳ quái. Không hiểu sao cô lại nhớ đến dòng chữ lúc trước Hạ Lan Vô Song đã viết cho Tức phu nhân.

Đồng sinh đồng tức.

Cùng sống cùng chết.

Đồng sanh cộng tử chân chính, không phải là sơn minh hải ước, lời thề sơn sắt, mà đơn giản chỉ là một ánh mắt, một nụ cười, là khi đề họa thản nhiên để ngòi bút lưu loát viết ra.

Nhạt nhẽo, bình thường, xuất phát từ tâm.

"Tốt, hay." Y Nhân bỗng nhiên nở nụ cười, cười như gió mát mây trắng, làm cho người ta như nhận được gió xuân.

"Tốt, hay." Cô nói.

Tốt, hay lắm, chúng ta cùng sống cùng chết đi – Cam tâm, tình nguyện, không hề né tránh, không hề tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: NỤ HÔN ĐẦU TIÊN CỦA Y NHÂN VÀ A

TUYẾT

Hạ Lan Tuyết cười cười, tựa hồ như anh đã sớm đoán trước được đáp án của cô, tựa hồ như chưa bao giờ lo lắng cô sẽ cự tuyệt, tựa như anh tin cô cũng như tin vào chính bản thân mình.

Đáp án này làm cho Lãnh Diễm giật mình, lập tức cười lạnh một tiếng: "Các ngươi muốn cùng chết, chẳng lẽ ta còn không thành toàn cho các ngươi sao?"

Lúc nói ra những lời này, trong lòng Lãnh Diễm là một mảnh tiêu điều.

Nếu nàng cũng gặp phải chuyện này, có ai có thể hờ hững nói với nàng: 'chúng ta cùng chết' như vậy hay không?

Nàng đột nhiên cảm thấy hâm mộ Hạ Lan Tuyết, cũng nảy sinh ghen tỵ với Y Nhân.

Nữ vương lên tiếng, những chiếc cung tên vốn đang căng thẳng chờ lệnh, nay lại run rẩy vang lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chen chúc bắn ra như ong vàng vỡ tổ.

Lãnh Diễm mím môi, một câu 'giết tuyệt' lại chậm chập không thể nói thành lời.

Tất cả mọi người cùng chờ đợi quyết định của nàng.

Trong lòng Y Nhân và Hạ Lan Tuyết đều không hề sợ hãi. Bọn họ chỉ im lặng đứng nguyên chỗ cũ, không nói cũng không động.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Thần sắc Lãnh Diễm đột nhiên mềm nhẹ hẳn. Khuôn mặt vốn trầm tĩnh đột nhiên dãn ra một nụ cười nhẹ. Nàng quay qua Hạ Lan Tuyết thỏa hiệp: "Chỉ cần bây giờ ta thả nàng, ngươi lập tức thành thân với ta, có đúng không?"

"Phải" Hạ Lan Tuyết thản nhiên đáp lời, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chung quy anh cũng không hy vọng Y Nhân cứ vậy vì anh mà phải chết ở nơi này.

"Được, ta thả nàng." Lãnh Diễm cười, lúm đồng tiền như hoa, phất tay ra hiệu cho binh lính bên trên thu hồi cung tên. "Ngươi có thể cho Dịch Kiếm đưa nàng đi. Ngươi không tin ta, ít nhất cũng sẽ tin Dịch Kiếm đúng không? Nếu còn chưa xác định, ngươi có thể cùng Dịch Kiếm giao ước ám hiệu. Nếu hắn bình an ra ngoài, liền nhờ người truyền ám hiệu cho ngươi. Như vậy, ngươi sẽ không còn nghi vấn nữa chứ?"

Hạ Lan Tuyết trầm ngâm một hồi, sau đó gật đầu nói: "Cũng được."

"Các ngươi ước định đi, chúng ta ra ngoài chờ ngươi." Lãnh Diễm nắm thời cơ, phất tay cho mọi người lui ra ngoài. Chỉ còn lại Y Nhân, Hạ Lan Tuyết cùng Dịch Kiếm ở lại trong mật thất u tối.

Nàng còn thành thật khép cửa đá lại.

Trong phòng, lò lửa nhộn nhạo, chiếu ánh sáng lại mặt ba người.

Y Nhân như đang ngẫm nghĩ điều gì. Dịch Kiếm tỏ vẻ lo lắng, còn Hạ Lan Tuyết đã khôi phục lại vẻ trầm tĩnh.

"Vương gia, nếu ta cùng Vương phi bình an ra ngoài…" Dịch Kiếm giành phá vỡ trầm mặc trước, nói.

"Suỵt…" Hạ Lan Tuyết làm một động tác ra hiệu chớ lên tiếng rồi thấp giọng nói: "Tai vách mạch rừng."

Dịch Kiếm lập tức tỉnh ngộ, rất nhanh làm mấy động tác tay.

Hạ Lan Tuyết cũng làm động tác tay đáp lại.

Hiển nhiên, bọn hắn đang dùng động tác tay chuyên biệt của mình để hiệp thương ám hiệu.

Y Nhân nhìn trái ngó phải, chung quy là xem không hiểu. Lại nhìn một hồi, nàng đột nhiên đi đến giữa hai ngươi, chắn ngang tầm mắt của cả hai, cất cao giọng nói: "Ta sẽ không đi."

"Y Nhân." Hạ Lan Tuyết ngừng động tác, nhíu mày nói: "Nàng không biết hiểm ác, sáng nay rời đi là tốt nhất."

"Ta sẽ không đi." Y Nhân chuyển hướng qua Hạ Lan Tuyết, nhẹ giọng nói: "Nàng sẽ không thật sự thả ta đi. Nếu Dịch Kiếm mang ta rời đi, nói không chừng cả Dịch Kiếm cũng sẽ gặp phiền toái."

"Nàng làm sao biết được, nàng ấy sẽ không thật sự thả nàng đi?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

“Ta biết.” Y Nhân có chút không nói lý lẽ, khẳng định: “Ta còn biết, bất luận là các ngươi ước định ám hiệu gì, bọn họ cũng sẽ biết.”

“Y Nhân…” Hạ Lan Tuyết có điểm bất đắc dĩ gọi cô một tiếng: “Y Nhân, nàng đã nói sẽ không quản chuyện của ta nữa kia mà. Vậy không cần phải lo, mau cùng Dịch Kiếm ra ngoài đi…”

“Không phải đâu, A Tuyết à.” Y Nhân lắc đầu như trống bỏi, vội la lên. “Vô dụng thôi, bọn hắn sẽ biết ám hiệu. Nàng sẽ không tha cho ta đi đâu.”

“Y Nhân!” Hạ Lan Tuyết đột nhiên đi lên vài bước, dừng lại trước mặt Y Nhân, vươn tay vịn lấy vai cô, nhìn cô thật sâu.

Y Nhân bị anh đột nhiên quát gọi thì sợ đến mức nhảy dựng, cũng dừng lại.

“Y Nhân, nàng hãy nghe ta nói. Nếu nàng thật sự muốn tốt cho ta, thì hãy tự chăm sóc mình thật tốt đi. Chỉ cần nàng hạnh phúc, ta cũng cảm thấy rất vui vẻ. Cho dù phải cưới Lãnh Diễm, chỉ cần biết rằng nàng được hạnh phúc, ta cũng sẽ không cảm thấy thiệt thòi. Cho nên, nàng không cần phải nói gì cả, cứ đi đi. Đối với Viêm Hàn, tuy ta với hắn có chút hiểu lầm, nhưng nếu là người nàng thích, chắc cũng không tệ. Ta tin tưởng vào mắt nhìn của nàng. Cho nên, sau khi ra khỏi đây phải sống hạnh phúc cùng Viêm Hàn, ừm?”

Y Nhân không lên tiếng trả lời nhưng vẫn giãy khỏi sự trói buộc của anh, tiếp tục muốn phân trần, “Không phải đâu, A Tuyết, anh…”

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, bộ dáng nóng bỏng biểu đạt, sắc mặt lo lắng đến mức đỏ bừng của cô. Đôi mắt luôn thản nhiên, ánh mắt luôn vô tâm vô phế kia, giờ đang tràn ngập bóng dáng của anh.

Trong lòng anh khuấy động. Cho dù Y Nhân từng nói ra những lời tuyệt tình, nhưng trong lòng cô vẫn như cũ, luôn có anh.

Bằng không, vì sao hình ảnh trong mắt nàng vẫn có thể trong suốt như thế?

“Không phải đâu, A Tuyết, anh…” Lời biện bạch của Y Nhân vẫn chưa kịp nói xong, âm thanh chỉ kịp líu lo.

Dịch Kiếm đứng đối diện bỗng dưng trợn to hai mắt.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng nghiêng về phía cô, ngăn chặn cái miệng vẫn còn muốn tiếp tục lải nhải của cô, đem những lời nói còn thừa lại nuốt vào môi mình.

Không phải hôn, chỉ là… muốn ngăn chặn miệng của cô.

Hạ Lan Tuyết cắn môi cô, nuốt lấy những hơi thở nhẹ của cô. Tinh tế cắn, tinh tế nuốt, nhưng không thâm nhập.

Đầu lưỡi sắp xếp trên cánh môi cô, răng nanh khẽ cắn, lên rồi xuống, tới tới lui lui, luôn luôn không ngớt.

Y Nhân đứng thẳng tắp, toàn thân cứng ngắc.

Cảm giác khác hẳn lúc hôn Viêm Hàn. Nếu lần đó cô còn có thể cảm nhận một cách rõ ràng sự ẫn nhẫn và kịch liệt của Viêm Hàn thì lúc này đây, cô trống rỗng.

Trống rỗng trước cảm xúc như tiếp xúc với lông chim của Hạ Lan Tuyết

Trống rỗng trong nỗi khiếp sợ khó hiểu của chính mình.

Cũng không biết đã cắn bao lâu, Hạ Lan Tuyết rốt cuộc cũng chậm rãi đẩy ra. Anh cúi đầu nhìn thấy cô đang đứng gần trong gang tấc: Y Nhân mặt mày đỏ bừng. Trong đôi đồng tử trước giờ vẫn luôn thanh khiết như nước cũng tựa như có một màn sương mù vương vấn, nghi hoặc không thôi.

Hạ Lan Tuyết giống như vừa mới trở về quá khứ khi anh chưa từng có hành vi vừa rồi. Nhưng khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ cũng nhiễm một tầng đỏ ửng.

Rõ ràng là anh chủ động hôn Y Nhân nhưng nếu người không biết chuyện mà nhìn thấy lại tưởng anh bị người ta trêu ghẹo.

Hai người đều thấy xấu hổ, nhưng ai cũng không dám mở miệng trước, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Dịch Kiếm ở bên cạnh lúng túng, rốt cuộc nhịn không được phải khụ một tiếng, đưa mắt nhìn trời, lúng ta lúng túng hỏi: “Chuyện đó… ơ… Vương gia, bây giờ tính sao đây…”

Hạ Lan Tuyết ‘Ồ’ một tiếng, không nhìn Y Nhân nữa mà ngượng ngùng quay đầu, hơi sửa sang lại rồi trầm giọng nói: “Bất kể thế nào, ngươi phải đưa Y Nhân ra khỏi đây trước đã. Nàng mà còn tiếp tục ở chỗ này, không biết còn có thể gặp phải chuyện gì nữa.”

Giọng anh không khác gì bình thường nhưng sau khi trải qua sự kiện vừa rồi, nếu muốn biểu hiện lại vẻ uy nghiêm quả quyết, thật sự có vẻ bán hạ giá.

Dịch Kiếm cũng không nói gì nghe nấy như ngày thường nữa, quay đầu lại trộm nhìn thoáng qua Y Nhân.

Y Nhân đã khôi phục lại, thoát khỏi sự cứng ngắc vừa rồi. Cô đi tới góc tường, ngửa đầu lên nói: “Bây giờ chúng ta đang bị bọn hắn giám thị. Bất luận

các ngươi dùng âm thanh, động tác tay hay thậm chí là dùng thần ngữ đều có thể bị bọn họ giải phá. Chúng ta không ra được đâu."

"Giám thị?" Hạ Lan Tuyết cùng Dịch Kiếm đồng thời sửng sốt.

Y Nhân chỉ ngón tay lên chiếc gương gắn trên đỉnh đầu, thản nhiên nói: "Căn cứ theo nguyên lý phản xạ ánh sáng, ánh sáng chiếu trên người chúng ta thông qua vài lần phản xạ sẽ tập trung ở… Ơ, giống như trong tàu ngầm vậy… Tóm lại là, có thể chứng kiến là được rồi."

Y Nhân cũng lười giải thích nhiều, ấp úng một hồi, lập tức đưa ra một kết luận hàm hồ.

Hạ Lan Tuyết cùng Dịch Kiếm ngẩng đầu đánh giá chiếc gương kia. Tuy rằng nghe rồi cũng không hiểu được gì nhưng sau khi nhìn kỹ, mặt gương kia quả thật có điểm cổ quái: Là tà bắt trên mặt tường, trên mặt gương còn tựa hồ như có một khe thông, đen sì sì, thấy không rõ lắm, cũng không biết kết cấu thế nào.

"Nếu vậy, chúng ta cũng không có gì phải cùng Lãnh Diễm tiếp tục dây dưa nữa." Hạ Lan Tuyết thu hồi ánh mắt, cũng không hỏi Y Nhân vì sao lại biết được điều đó, chỉ biết tin tưởng. Sắc mặt anh lạnh lùng, lập tức đi ra cửa.

Y Nhân xoay người, nhìn theo bóng lưng Hạ Lan Tuyết, nghĩ nghĩ. Trước lúc anh đi đến trước cửa, cô bỗng nhiên mở miệng gọi: "A Tuyết."

Hạ Lan Tuyết đứng lại.

"Ta muốn anh còn sống." Y Nhân nói, "Ta muốn anh sống thật lâu, thật lâu."

Cho nên, không cần phải tiếp tục kiên trì điều gì, cứ cùng Lãnh Diễm thành thân đi. Cô lưu lại cũng không sao cả, chỉ cần anh có thể sống.

"Thật sự không sao mà." Y Nhân nói tiếp, "Chỉ cần cả hai chúng ta đều còn sống, nhất định còn có thể làm được rất nhiều chuyện, còn có thể thay đổi được rất nhiều thứ, có phải không?"

Hạ Lan Tuyết đưa lưng về phía cô, trầm mặc một hồi, sau đó cũng xoay người lại.

Đây là lần đầu tiên, kể từ sau khi anh hôn cô, thản nhiên nhìn cô như vậy.

"Y Nhân, nàng còn tin ta không?" Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng hỏi, chuyên chú mà thận trọng.

Y Nhân chần chờ một chút, sau đó nặng nề gật đầu.

Nhưng sự chần chờ của cô đã làm cho anh cực kỳ tự trách.

Từ khi nào thì anh đã mất đi sự tín nhiệm hoàn toàn của cô?

Chỉ có điều, bất kể như thế nào, chung quy lại, cô vẫn lựa chọn tin tưởng anh – - sau khi anh đã hứa rồi thất hứa rất nhiều, cô vẫn như trước, nguyện ý tin tưởng anh.

"Hãy giao tất cả vào tay của ta đi. Trong lúc này, vô luận nàng nghe được điều gì, chứng kiến điều gì, gặp phải chuyện gì, hãy tin tưởng ta, tin tưởng ta nhất định sẽ đưa nàng an toàn rời khỏi mảnh đất này. Nàng có tin không?" Hạ Lan Tuyết tiếp tục hỏi.

Y Nhân lại gật gật đầu.

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, sau đó đá mạnh cửa đá ra.

Bên ngoài cửa đá, Lãnh Diễm đứng đầu một phương, thản nhiên nhìn anh.

"Được, y theo sách lược ban đầu của ngươi, chúng ta thành thân, Y Nhân tạm thời làm khách ở đây. Nhưng ta muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng. Yêu cầu này cũng không đến mức quá phận đấy chứ." Hạ Lan Tuyết hờ hững nói.

Lãnh Diễm mỉm cười, "Không quá phận."

"Ngươi đã tự ý chọn sẵn vị hôn phu, vậy những người khác tới tham gia đại hộn kén rể thì phải làm sao bây giờ?" Hạ Lan Tuyết không chút để ý hỏi han.

"Ngươi phải đánh bại bọn hắn." nụ cười trên khuôn mặt của Lãnh Diễm vẫn như trước không thay đổi. "Ta muốn ngươi biểu diễn tài nghệ trước mặt người trong thiên hạ, tham gia đại hội của ta, hơn nữa, phải thắng. Ta muốn để người trong khắp thiên hạ nhìn thấy thành ý của ngươi."

Hạ Lan Tuyết cười phá lên, nói: "Ngươi nghĩ ta có thể thắng."

"Ngươi chỉ có thể thắng." Mắt lạnh thản nhiên nói nhỏ, "Nếu ngươi không thắng, giao dịch của chúng ta sẽ không thành lập, lời hứa của ta cũng sẽ quyết không thực hiện."

Hạ Lan Tuyết hạ mắt xuống, cười yếu ớt, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 13: GẶT HÁI HOA LỆ CỦA LƯU TRỤC PHONG

Dịch kiếm đi theo Hạ Lan Tuyết. Y Nhân bị Lãnh Diễm mang đi, được đưa đến tẩm cung của Lãnh Diễm.

Tẩm cung của Lãnh Diễm chia làm ba tầng trong ngoài. Bình thường, nếu người nào có chút việc gấp cần phải vào cung gặp mặt, nhiều nhất cũng chỉ dừng lại ở đại sảnh ngoài thuộc tầng thứ nhất. Tầng thứ hai, chỉ có vài đại thần gia quyến cực kỳ thân mật mới có thể đi vào. Tầng thứ ba như thế nào, e rằng chỉ có một mình Lãnh Diễm mới biết được.

Y Nhân được an bài ở trong gian phòng thuộc tầng thứ hai, chỉ cách tầng thứ ba mấy lớp rèm mỏng. Chỉ có điều, lớp rèm này, so với hàng rào còn thâm nghiêm gấp bội. Uy tín của Lãnh Diễm ở Băng Quốc không có ai sánh bằng. Lời nói hành động của nàng, đã làm cho mọi người tôn nàng như quỷ thần. Ở Băng Quốc, vương quyền của Lãnh Diễm là chưa từng có, tựa như đã bị thần hóa. Mặc dù là đại thần được sủng ái nhất cũng chưa bao giờ dám xem Lãnh Diễm là người phàm.

Bọn hắn luôn tôn nàng là nữ thần.

Cũng bởi vậy, trong suốt tám năm dài gần đây, thậm chí nàng không thể sủng ái bất cứ nam tử nào, chứ đừng nói đến chuyện thành thân. Bởi vì bất cứ ai cũng không chiếm được sự cho phép của quốc dân Băng Quốc.

Chỉ có thể thông qua hình thức đại hội kén rể lần này, chỉ có thể khiến cho tất cả quốc dân nhận biết được phong thái của nam tử ưu tú nhất thì hắn mới có tư cách cùng kề vai với nàng, ngồi lên ngôi vương cao xử bất thắng hàn (ở vị trí cao cũng không thắng được sự lạnh lẽo) này.

Cũng bởi vậy, nàng tuyệt đối, tuyệt đối không thể buông tha cho Hạ Lan Tuyết.

Mặc dù là bắt buộc.

Lãnh Diễm đã phải tịch mịch quá lâu rồi.

Y Nhân cứ như vậy bị ném lên một chiếc giường gỗ thật to. Cô tỉnh tỉnh đứng dậy, nhìn nữ vương lạnh lùng trước mặt, mím mím môi, không nói gì.

"Ngươi là người trong lòng của Viêm Hàn. Ta cùng Viêm Hàn là bạn cũ. Chỉ cần ngươi thành thành thật thật, ta sẽ không giết ngươi, còn có thể đem ngươi hoàn hoàn chỉnh chỉnh trả lại cho Viêm Hàn. Nhưng nếu ngươi ra vẻ, thì chớ có trách ta không để ý đến mặt mũi của Viêm Hàn mà vô tình với ngươi." Lãnh Diễm lừ mắt liếc cô một cái, lạnh nhạt nói.

Dù sao Y Nhân cũng không nói lời nào, chỉ gãi đầu, nhìn trời rồi ngó nghiêng xung quanh. Chỉ có điều, không hề nhìn nàng.

Lãnh Diễm nhất thời bộc phát một ngọn lửa không tên. Đang định phát tác thì đột nhiên có một tiểu cung nữ ở gian ngoài chạy vào.

Nhìn thấy Lãnh Diễm, vội vàng khấu đầu, nói: "Bệ hạ, Lưu thiếu chủ nói có chuyện gấp, mời Bệ hạ qua đó một chuyến."

Lãnh Diễm nghiêm mặt, cũng chẳng quan tâm đến Y Nhân, phất tung áo bào, nhanh chân đi ra phía ngoài.

Trước khi đi, nàng còn lạnh lùng dặn dò một câu: "Coi chừng nàng ta."

Lời của nàng vừa dứt, sớm đã có hai cung nữ cao lớn, thô kệch đi tới. Một trái một phải, chống nạnh đứng trước giường Y Nhân.

Y Nhân cũng không thấy khó chịu. Cô nằm xuống giường, dùng mền che đầu. Sau đó bắt đầu ngủ vùi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Y Nhân đột nhiên cảm thấy cái mũi hơi ngứa ngáy.

Cô khụt khịt mũi, đưa bàn tay nhỏ bé lên không trung quơ quơ, cố gắng đuổi đám ruồi bọ hoặc côn trùng đáng ghét nào đó đi.

Nào ngờ, đám ruồi bọ kia đặc biệt gan lỳ. Bất luận Y Nhân múa may thế nào, nó đều nhất định đậu xuống chóp mũi của cô, tỏ vẻ rất vui.

Y Nhân phát hỏa, nhắm nhanh mắt rồi nghiêng mạnh người qua. Nghĩ: Đè chết ngươi này, đồ ruồi bọ!

'Ruồi bọ' kia lại phản ứng thần tốc. Y Nhân vừa dùng thịt đè ruồi, thế nhưng lại không ngăn chặn được gì. Ngược lại còn nghe được một tràng tiếng đập cánh, hay nói đúng hơn là – một tràng cười.

Tiếng cười?

Y Nhân nằm úp sấp một hồi, đột nhiên cảm thấy có vẻ quỷ dị. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra. Ban đầu đôi mắt chỉ hé ra một khe hở nhỏ, sau đó dần dần sáng lên. Sau đó…

Y Nhân chớp mắt mấy cái, rồi lại chớp mắt mấy cái, hình như chẳng thể nào hiểu được tình huống này.

"Này, tỉnh rồi à?" Nam tử trước mặt cười híp mắt, lên tiếng chào hỏi cô.

"Ơ…" Y Nhân gắt gao nhìn chằm chằm vào con ruồi bọ to lớn: Đôi mắt nhỏ dài, có màu xanh bích. Khuôn mặt lớn, cằm rất nhọn, tạo nên cảm giác yếu ớt nhưng xinh đẹp, lại có chút tà tà. Phải nói rằng, toàn bộ khuôn mặt đều tạo nên cảm giác tà tà. Là một đại ruồi bọ tà ác, anh tuấn.

Tuy rằng, có vẻ như, hơi quen mặt.

"Đừng đùa nữa! Ta muốn đi ngủ!" Y Nhân trải qua nỗi kinh hoàng ban đầu, đột nhiên vươn tay đẩy gương mặt của hắn ra. Sau đó nghiêng thân qua, đắp cao mền chùm kín người, tiếp tục ngủ.

Lưu Trục Phong thình lình bị quét qua hai má một chút thì ngẩn người, sau đó bật cười.

"Y Nhân!" Hắn ngừng một hồi, không thuận theo cũng không buông tha, đẩy đẩy Y Nhân: "Dậy đi, ta dẫn ngươi đi xem trò này hay lắm nè."

Y Nhân lại đắp mền cao hơn, che kín cả đầu, không để ý đến hắn. Ai vậy chứ, chẳng biết điều gì cả, đi phiền nhiễu giấc mộng của người ta, còn ở đó mà meo meo chít chít không ngừng.

Lưu Trục Phong ý cười càng đậm. Vốn đang nằm ở bên cạnh người cô, thấy thế hắn bèn xoay người một cái, đè cả người lên người cô, đặt tay lên vai Y Nhân, dùng sức lay động, nói: "Dậy đi, dậy đi! Mau đi xem đi!"

Y Nhân bị hắn đột nhiên áp tới, bất ngờ không phòng ngự, nhất thời hết hơi. Cô lớn tiếng ho khan vài cái, sau đó xốc mền lên, nhìn Lưu Trục Phong như đang nhìn một kẻ ngốc.

Lưu Trục Phong cũng không nổi giận, cười quyến rũ như hồ ly tinh vừa mới từ trong hang chui ra.

"Y Nhân, đứng lên đi." Hắn mê hoặc nói.

"Ngươi là ai?" Y Nhân chớp mắt mấy cái, rất không khách khí hỏi.

Lưu Trục Phong nhất thời mất hứng, khó chịu nói: "Ta quan tâm ngươi như vậy, ngươi lại không nhớ rõ tên của ta sao? Thật sự là đau lòng mà."

Y Nhân lại dùng ánh mắt liếc kẻ ngốc mà xem xét hắn, thản nhiên nói: "Ngươi có thể bước xuống trước rồi đau lòng sau có được không?"

Lưu Trục Phong cao chừng một thước tám, đè lên người Y Nhân, quả thật như ba hòn núi lớn.

"Nhưng đè thế này thật là thoải mái." Lưu Trục Phong ra vẻ hưởng thụ, "Người ngươi thật mềm, có thể thấy được cả ngày hết ăn lại nằm, toàn thân đều là thịt."

Y Nhân tái cả mặt.

Cô cảm thấy mình đang gặp phải kẻ điên.

"Này, ta hỏi ngươi, làm sao ngươi biết được nguyên lý phản xạ?" Lưu Trục Phong vẫn đè trên người cô không chịu đứng lên, lại chuyển đề tài.

"Biết thì biết thôi." Y Nhân vừa nói vừa dùng sức xô đẩy hắn ra.

Ánh mắt cũng nhìn quanh bốn phía: Vẫn là nơi cô ở trước khi chìm vào giấc ngủ. Chỉ có điều, hai cung nữ hẳn phải coi chừng cô, không biết vì sao lại đứng thẳng tắp tại chỗ, nhìn không chớp mắt, giống như tượng điêu khắc vậy.

"Ồ, họ đã bị ta định thân rồi. Đừng lo lắng, ngươi đi theo ta, sẽ không bị người khác phát hiện đâu. Đến tối, ta sẽ đưa ngươi trở về." Lưu Trục Phong dường như nhận ra nghi vấn của Y Nhân, mỉm cười giải thích.

Nói xong, hắn cũng tỏ lòng từ bi, lăn xuống khỏi người cô, ngồi xếp bằng bên cạnh Y Nhân. Rất không khách khí mà nhìn Y Nhân nằm.

"Rốt cuộc muốn đi xem cái gì hả?" Y Nhân cũng vụn vặt nhớ lại lần nào đó đã gặp Lưu Trục Phong, ngồi dậy, dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng hỏi.

Lưu Trục Phong trông thấy bộ dáng còn buồn ngủ của cô mà buồn cười, đột nhiên vươn tay nắm lấy tay Y Nhân. Sau đó dùng tay của Y Nhân để xoa xoa khóe mắt cô.

"Ghèn mắt." Hắn nói.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn, sau đó chưng hửng.

Đồ kỳ quái!

"Xem tình nhân của ngươi dũng cảm vào hang hổ, anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào." Lưu Trục Phong từ từ nói: "Ngươi mất tích nhiều ngày như vậy, cũng biết có rất nhiều người đang phải vội muốn chết."

"Tình nhân?" Y Nhân có điểm không phản ứng kịp.

"Chẳng phải là Viêm Hàn đó sao." Lưu Trục Phong đương nhiên nói: "Ngươi không phải nói thích hắn sao. Nếu thích, đương nhiên là tình nhân của ngươi rồi, đúng không nào?"

"Ơ…" Y Nhân gãi gãi đầu.

"… Chỉ có điều, Hạ Lan Tuyết lại là thế nào nhỉ?" Lưu Trục Phong đột nhiên áp lại gần, như cười như không hỏi.

"Ơ…" Y Nhân lại gãi gãi đầu.

"Ôi, vì sao bây giờ mọi người cứ thích làm quan hệ nam nữ phức tạp thế nhỉ?" Lưu Trục Phong chép chép miệng, sau đó lui về phía sau một chút, xoạt một cái xốc mền của Y Nhân lên, thúc giục nói: "Mặc kệ hắn có phải là tình nhân của ngươi hay không, dù sao chuyện phấn khích như vậy, không có ai đi xem với ta, thật sự rất nhàm chán. Nhanh chóng rời giường, nhanh chóng rời giường đi!"

Y Nhân bị cái giọng mè nheo của hắn làm cho đầu óc phình lên, rơi vào đường cùng. Chỉ có thể đứng lên, xoay người đi giày, lại tùy tiện vuốt vuốt tóc mấy cái, vặn mình mấy cái.

"Ngươi có phải là nữ nhân không vậy?" Lưu Trục Phong chặc lưỡi hai tiếng, cũng nhảy từ trên giường đáp xuống đất, nhiễu đến bên cạnh Y Nhân, tháo mớ tóc rối tung trên đầu cô ra. Những ngón tay thon dài luồn vào trong tóc, tinh tế buộc lại thành một túm. Sau đó dùng dây thừng cột cao lên, kết thành một cái đuôi ngựa chính tông.

Sau đó, hắn lại chuyển đến phía trước Y Nhân, nghiêng đầu ngắm nghía, tự đáy lòng nói: "Như vậy còn đáng yêu đó."

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn, không hiểu thế nào.

"Đừng ở đó mà sững sờ nữa, mau mau đi thôi." Lưu Trục Phong cũng không nói nhảm nữa, vỗ vỗ tay, kéo Y Nhân ra ngoài.

"Cứ như vậy mà có thể đi ra ngoài sao?" Y Nhân tuy rằng mơ hồ, nhưng không phải ngu ngốc. Bên ngoài thủ vệ nghiêm mật như thế, chẳng lẽ bọn họ có thể nghênh ngang đi ra ngoài được sao?

"Những cơ quan cùng phương tiện ở Băng Cung đều do ta thay đổi. Không sao đâu, ngươi cứ đi theo ta là được." Lưu Trục Phong chớp chớp mắt, ôm Y Nhân tiếp tục đi lên phía trước.

Y Nhân cũng không từ chối, ở phía sau nhắm mắt theo đuôi.

Quả nhiên, Lưu Trục Phong giống như biết ma pháp vậy. Bọn họ cứ như vậy nghênh ngang đi qua trước mặt hai cung nữ bị định thân kia. Khi đi đến cửa, chân pháp của Lưu Trục Phong bỗng nhoáng lên một cái. Y Nhân cũng không thấy rõ hắn làm như thế nào, nhưng cảnh tượng trước mắt giống như đột nhiên thay đổi. Trước mặt bọn họ xuất hiện một bậc thanh thông xuống tầng ngầm. Lúc đặt chân bước lên, giống như còn có cảm giác chất gỗ rất thật, không giống ảo giác. Cứ như vậy đi theo những bậc thang quanh co khúc khuỷu xuống phía dưới, một chốc lại đi lên phía trước. Ánh sáng giảm dần. Bọn họ vừa mới vào cửa đã bị đẩy tới chỗ thật xa, như đi trên đường núi, bắt đầu phập phồng.

Y Nhân gần như không thấy rõ cảnh tượng trước sau, giống như đang đi trên vách núi cheo leo trong cảnh tối lửa tắt đèn vậy. Mà thứ duy nhất có thể tin cậy, chính là bàn tay luôn nắm chặt tay mình.

Còn có tiếng bước chân nhẹ nhàng của Lưu Trục Phong.

"Viêm Hàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trong bóng đêm, Y Nhân hỏi.

"Không có chuyện gì. Nhưng Vũ gia đi khắp nơi nói với người ta, là Liễu Khê của Thiên Triều bắt cóc ngươi đi. Viêm Hàn liền đi tìm sứ giả Thiên Triều lý luận. Cái tên sứ giả Thiên Triều Hạ Ngọc kia, đại khái là hơi xúc động một chút. Hai bên nói qua nói lại một hồi, không biết thế nào lại bắt đầu giằng co…Một câu hai lời nói không rõ ràng được. Dù sao, hiện trường không phải đùa chơi, đến đó rồi ngươi sẽ biết."

Lúc Lưu Trục Phong nói những lời này, toàn giọng bộ đều hưng trí dạt dào. Thật giống một đứa trẻ vừa mới tìm được một món đồ chơi cực thích.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 14: KHÚC NHẠC DẠO CỦA ĐẠI HỘI KÉN RỂ

Hai người quanh co một hồi, rốt cuộc cũng ra khỏi Băng Cung của Lãnh Diễm. Chờ đến lúc nhìn thấy ánh sáng thì Y Nhân phát hiện mình đã ở trong một ngọn núi giả. Xuyên qua núi giả, cô nhìn thấy đình đài lầu các trước mặt vô cùng quen mắt. Nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, Y Nhân loáng thoáng nhớ lại, đây chính là nơi ở trước kia của mình, cũng là tứ điện dùng cho khách ở tạm.

Không ngờ tẩm cung của Lãnh Diễm lại đi thông đến nơi này, Y Nhân hơi kinh ngạc.

"Tẩm cung của Lãnh nữ vương không những được thông đến nơi này mà chủ yếu, nó có thể thông đến mọi nơi thuộc Băng Cung. Kiệt tác của ta đó, thấy thế nào hả?" Lưu Trục Phong dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Y Nhân, đắc chí nói.

Y Nhân ném cho hắn một cái liếc mắt: Ra mòi, Lưu Trục Phong có lẽ cũng phải hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi rồi đấy chứ, sao trông cứ thấy giống nhi đồng tranh công thế nhỉ?

Khác xa với những gì đồn đãi về Lưu Trục Phong, cũng làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.

Thấy Y Nhân nhìn mình, Lưu Trục Phong cười đến nheo cả mắt. Hai khe hở thật dài tinh tế tưởng chừng như vô hại, lại ẩn chứa bên trong thứ ánh sáng lấp lánh.

"Viêm Hàn đang ở đâu?" Y Nhân quay đầu, tìm kiếm hình bóng Viêm Hàn.

Lưu Trục Phong lôi kéo cô đi lên phía trước dò xét, sau đó chu môi nói: "Đó kìa."

Y Nhân nhìn xuyên qua đám hoa cỏ sum suê về phía trước, quả nhiên trông thấy bóng dáng Viêm Hàn.

Chính xác ra, không chỉ có Viêm Hàn.

Đứng đối diện Viêm Hàn, chính là kẻ đã cùng cô đấu rượu, lại còn là kẻ thua cuộc, Hạ Ngọc.

Liễu Khê đứng ngay phía sau Hạ Ngọc. Hắn đứng dưới bóng mái hiên, giống như muốn cùng bóng râm kia hòa làm một.

Nhưng những điều đó cũng không làm cho Y Nhân ngạc nhiên.

Điều khiến Y Nhân ngạc nhiên chính là: Hạ Lam Tuyết cũng ở đó.

Hạ Lan Tuyết cùng kề vai với Lãnh Diễm, đứng bên cạnh bọn họ, khoanh tay đứng nhìn, thần sắc nhạt nhẽo. Đôi mắt quyện quyện hạ xuống, giống như đã xuất thế lại dường như vẫn còn lưu luyến cõi trần.

Tựa như một thần tử đã mệt mỏi chuyện thiên đình, lại vô tình với nhân gian.

"Hạ Lan Tuyết cũng tham gia đại hội lần này sao?!" Hạ Ngọc sớm đã quyên chuyện hắn đang lý luận với Viêm Hàn, rất khó mà tin nổi hỏi han: "Hiện tại hắn không những không phải là vương tôn công tử mà còn là tên tù trốn trại của Thiên Triều, lấy thân phận gì mà tham gia đại hội lần này?!"

Hạ Lan Tuyết cũng không trả lời, chỉ thản nhiên nhìn Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm thong dong trả lời: "Lấy thân phận thủ lĩnh của Thiên Nhất Các."

Hạ Ngọc ngẩn người: "Thiên Nhất Các?"

Lãnh Diễm cười cười, khóe miệng mang theo vẻ trào phúng, hỏi: "Chẳng lẽ Tiểu Hầu gia chưa từng nghe nói về Thiên Nhất Các sao?"

Sắc mặt Hạ Ngọc khẽ trầm xuống, mất hứng trả lời: "Tất nhiên có nghe qua. Thiên Nhất Các không phải là căn cứ chính xác chuyện Hạ Lan Tuyết trăm phương ngàn kế muốn làm phản hay sao? Một Vương gia, chẳng những một mình xây dựng một tổ chức tình báo, hơn nữa còn trải rộng cả Thiên Triều. Quy mô như thế, ngoại trừ dùng để tạo phản, còn có thể làm gì!"

"Hạ tiểu Hầu gia cũng nói, quy mô của Thiên Nhất Các không thể khinh thường. Lấy thân phận Các chủ của Thiên Nhất Các để tranh đấu trong đại hội lần này, cũng dư dả chứ nhỉ." Lãnh Diễm thản nhiêm ngầm đưa ra một lời kết thúc, không hề quản đến cảm xúc của Hạ Ngọc mà quét mắt về phía mọi người, nói: "Bổn cung mặc kệ các ngươi có ân oán riêng tư gì, hiện tại đại hội kén rể sắp được cử hành, bổn vương hy vọng. Bất luận là chuyện to tát thế nào cũng đều bỏ qua một bên, để sau hẵng tính. Nếu không, là không thèm nể mặt Băng Quốc chúng ta rồi đó."

Những lời nói này có vẻ rất nghiêm trọng. Viêm Hàn tuy rằng không hề tình nguyện, nhưng cũng không muốn dễ dàng khơi mào bất hòa giữa Viêm Quốc và Băng Quốc.

"Về phần Y Nhân…" Lãnh Diễm lại chuyển hướng sang Viêm Hàn, nói: "Cũng đang làm sứ giả Thiên Triều ở đây."

Viêm Hàn ngẩn người, tiện đà nhíu mày hỏi: "Làm sao Bệ hạ biết được?"

Lãnh Diễm vẫn thản nhiên, nói một câu bỏ qua: "Chờ đại hội kết thúc viên mãn, bổn cung sẽ trả lại cho ngươi một Y Nhân hoàn hoàn chỉnh chỉnh."

Lúc nói ra điều này, Lãnh Diễm cũng không nhìn Viêm Hàn, mà lại nhìn Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã nhận được thịnh tình của nàng, cũng cho biết anh đã hiểu lời cảnh báo của nàng.

Hàng lông mi Viêm Hàn khẽ nhướng lên, lẫm lẫm mà nhìn Lãnh Diễm.

"Cho nên, đại hội nhất định phải kết thúc một cách viên mãn." Lãnh Diễm cũng không cảm thấy chột dạ chút nào, hướng về Viêm Hàn, chân thành nói: "Cũng hy vọng Băng Quốc cùng Viêm Quốc, có thể kết tình thâm giao vĩnh viễn."

Ý ngầm bên trong chính là: Nếu bây giờ Viêm Hàn gây áp lực cản trở nàng, hoặc làm ra chuyện gì vượt cấp, vậy thì vấn đề băng giao giữa hai nước cần phải suy xét lại.

Viêm Hàn nhẫn nhịn, đợi một hồi mới đè nặng âm thanh, hỏi: "Mới vừa rồi không biết Y Nhân đã làm khách ở chỗ Bệ hạ. Nếu đã như vậy, mong rằng bệ hạ sẽ chiếu cố cho nàng thật tốt. Nàng luôn luôn mơ hồ, cũng sẽ không làm ai bị tổn thương. Ta cũng không hy vọng có ai làm nàng bị thương tổn gì."

"Ta sẽ không hại nàng, cũng hy vọng chư vị có thể an phận. Nếu được vậy, hy vọng đại hội ngày mai, có thể nhìn thấy biểu hiện kiệt xuất của chư vị." Lãnh Diễm cũng không giải thích gì, mỉm cười. Sau đó xoay người, đi ra khỏi sân.

Hạ Lan Tuyết không xa không gần, theo sát phía sau, vẫn không tỏ ra bất kỳ cảm xúc nào, giống như một con rối vậy.

Chờ Lãnh Diễm đi xa rồi, Y Nhân mới rợm bước đi ra khỏi chỗ nấp. Cô vừa định đi, lại bị Lưu Trục Phong kéo lại.

"Ta muốn ra ngòai." Y Nhân quay đầu lại, thấp giọng nói.

"Bây giờ ngươi đang là tù phạm của Băng Quốc. Ta không có tư cách thả ngươi đi." Lưu Trục Phong híp ánh mắt nhỏ dài, thành thật nói.

Y Nhân không nói gì, nhưng không còn kiên trì tiếp tục ra ngoài nữa.

Cô vẫn không quen làm liên lụy đến người khác.

"Ây da, vốn chuẩn bị đưa ngươi đến xem đại sự. Ai ngờ Lãnh Diễm đến quấy rối, chưa gì hết đã kết thúc rồi. Thật là mất hứng." Lưu Trục Phong lại bày ra bộ dáng thất vọng, vẫn đứng đó mà cảm thán than thở.

Y Nhân vẫn không nói gì.

Cô phát hiện: Có vẻ như Lưu Trục Phong là loại người e sợ thiên hạ không loạn.

"Chỉ có điều, xem tình huống, Viêm Hàn đối với ngươi cũng chẳng có gì đặc biệt. Biết rõ ngươi ở trong tay Lãnh Diễm vậy mà vẫn không dám đòi về." Lưu Trục Phong đảo con mắt, lại ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: "Ta cảm thấy. Nếu đổi thành Hạ Lan Tuyết, hắn nhất định sẽ không quan tâm Lãnh Diễm là ai. Ngươi có thấy thế không?"

Y Nhân ném cho hắn một cái liếc mắt, thấy bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, bộ dáng chờ xem náo nhiệt của hắn, không khỏi chưng hửng.

Sau đó, Y Nhân không nói một lời, xoay người quay trở lại đường về.

"Này, ngươi vẫn chưa trả lời mà!" Lưu Trục Phong ở phía sau, vừa hô to gọi nhỏ, vừa chạy đuổi theo.

Đuổi đến sát phía sau Y Nhân, Lưu Trục bắt lấy tay Y Nhân, một tay cầm lấy tay cô, tùy ý nói: "Đi lung tung sẽ lạc đường đó."

Y Nhân cũng không để ý đến hắn, chỉ yên lặng đi theo.

Cũng không biết mới vừa rồi Lưu Trục Phong châm ngòi, rốt cuộc cô có để ở trong lòng hay không.

_____ *** _____

Sau khi trở lại phòng, hai cung nữ kia vẫn đứng thẳng tắp như tượng điêu khắc. Đợi Y Nhân trở lại giường rồi, Lưu Trục Phong lấy từ trong ngực ra một cái chai, đặt ở dưới mũi các nàng phẩy phẩu. Sau đó, hắn nắm chắc thời điểm, nói rất nhanh với Y Nhân trên giường: "Ta sẽ tìm thời gian đến chơi với ngươi. Tiếp theo, ngươi phải nghe theo lời ta đó."

Y Nhân chớp mắt mấy cái, không hiểu ra sao, nhìn hắn: "Vì sao còn muốn tìm ta chơi?"

"Hẹn gặp lại lần sau nha, tạm biệt." Hắn nhìn nhìn ánh mắt của hai cung nữ kia, quay đầu lại cực nhanh bỏ lại một câu. Cũng không biết thân hình nhoáng lên như thế nào, trong nháy mắt đã biến mất sau màn vải.

Lưu Trục Phong biến mất không lâu sau, hai cung nữ như vừa bừng tỉnh sau một giấc mộng dài. Cứng người một chút, sau đó hoang mang nhìn nhau, tiện đà quay mạnh đầu nhìn về phía Y Nhân.

Y Nhân phủ hờ tấm chăn, ngồi dựa vào đầu giường, chớp to đôi mắt mà nhìn các nàng.

Các nàng nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa lại đứng thẳng tắp, giống hệt thần bộ.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân chỉnh tề. Hai cung nữ đứng thẳng tắp, ánh mắt lẫm lẫm nhìn về phía trước.

Tiếng bước chân dừng lại. Có người vén rèm lên. Lãnh Diễm từ sau bức rèm chầm chậm đi vào. Theo sau nàng là Hạ Lan Tuyết. Những người khác, chắc chắn đã bị giữ lại trong đại sảnh ngoài tầng thứ ba.

"Có chuyện gì xảy ra không?" Lãnh Diễm mím đôi môi đỏ tươi, hỏi với vẻ cực kỳ uy nghi.

Hai cung nữ kia vội vàng lắc đầu nói: "Không hề xảy ra chuyện gì hết ạ."

"Nàng ta đang làm gì?" Lãnh Diễm nhìn nhìn Y Nhân hỏi.

"Ngủ ạ." Hai người không hẹn mà cùng trả lời.

"Ngủ?" Lãnh Diễm giật mình: Ở trong tình huống này mà nàng ta vẫn còn ngủ được sao.

Hạ Lan Tuyết ở phía sau, nghe vậy cũng cười.

Trong lòng tự nhiên cảm thấy yên ổn trở lại.

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng thoải mái, giống như đang nói: Quả nhiên là Y Nhân.

Y Nhân nghiêng nghiêng đầu, cũng nhìn anh một cái, sau đó ngây ngô nhếch miệng lên.

Tuy rằng không hề trao đổi ngôn ngữ gì, nhưng đột nhiên, dường như vô cùng ăn ý, hai người đều cảm thấy rất an tâm.

Đương nhiên, Lãnh Diễm không hề chú ý đến chi tiết nhỏ nhặt này. Nang đang khó mà tin nổi, nhìn ngắm vẻ mặt thoải mái của Y Nhân, không khỏi cân nhắc: Bọn hắn, rốt cuộc thích nàng ta cái gì chứ?

Viêm Hàn cùng Hạ Lan Tuyết, đều là một trong những nam nhân ưu tú nhất trong nhận thức của Lãnh Diễm. Vì cái gì mà lại yêu thích loại nữ nhân ngu ngốc này?

Lãnh Diễm rất không cam tâm, cũng thật sự không nghĩ ra.

"Hôm nay ngươi đã được thấy nàng rồi. Nàng rất tốt, ngươi yên tâm rồi chứ? Bây giờ chúng ta đi được chưa?" Thoáng dừng một lát, Lãnh Diễm một lần nữa xoay người, thúc giục Hạ Lan Tuyết.

Nàng không muốn cho bọn họ có nhiều thời gian ở cạnh nhau.

Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, tỏ vẻ không dị nghị gì.

Khi quay mặt về phía Lãnh Diễm, sự dịu dàng cùng ý cười trong ánh mắt anh, lại một lần nữa lật đổ địa vị của sự vô cảm vừa rồi.

Lãnh Diễm cũng không nghi ngờ điều gì, đi nhanh ra ngoài. Hạ Lan Tuyết cũng không hề quay đầu lại.

Y Nhân ôm lấy mền, ngồi đó một hồi, ngẩn ngơ. Sau đó tiếp tục giấc ngủ vừa nãy đã bị Lưu Trục Phong quấy rầy làm gián đoạn.

_____ *** _____

Ngoài Băng Cung, Lãnh Diễm đang đi phía trước đột nhiên dừng bước.

Nàng khoanh tay đứng trên bậc thang cao cao, tầm mắt trải dài nhìn ra không trung mênh mông: Hoàng hôn buông xuống, rặng mây đỏ phủ kín phía chân trời.

Hoàng hôn, là cảnh trí tráng lệ mà bi thương.

Hạ Lan Tuyết cũng chỉ có thể dừng lại, đứng phía sau nàng, cũng nhìn ra khoảng trời đỏ bừng ấy.

"Hạ Lan Tuyết, ngươi sẽ hận ta ư?" Lãnh Diễm đột nhiên hỏi.

Giọng nói bình thản, cũng không quay đầu lại.

Hạ Lan Tuyết nhìn bóng lưng thanh tuyệt cảu nàng, không trả lời.

"Bây giờ, đại khái là ngươi đã chán ghét ta rồi chứ." Lãnh Diễm vẫn chưa quay đầu lại, chỉ mỉm cười: "Ngươi đang nghĩ, ta là một nữ nhân bá đạo, ghen tỵ, mạnh mẽ lại không nói lý lẽ."

"… Ta không nghĩ như vậy." Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng nói: "Ta không hề đánh giá ngươi."

"Ngươi không đánh giá ư?" Giọng Lãnh Diễm run lên, lập tức lại khôi phục lại bình thường, hỏi: "Vậy thì ngươi nghĩ, bây giờ đang làm gì?"

"Giao dịch." Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ không sao cả: "Là một giao dịch mà cả hai chúng ta đều không có hại, chỉ vậy thôi."

Lãnh Diễm đưa lưng về phía anh, trầm mặc hồi lâu, rồi bỗng nhiên nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 15: ĐẠI HỘI KÉN RỂ CỦA LÃNH DIỄM CÙNG THÔNG BÁO CỦA Y NHÂN

Lãnh Diễm đưa lưng về phía anh, trầm mặc hồi lâu rồi bỗng nhiên nở nụ cười.

"Hạ Lan Tuyết." Nàng cười hỏi, "Chừng nào thì ngươi mới có thể hết kiêu ngạo đây?"

Nói xong, nàng ngửa đầu, chầm chậm tránh ra.

Bộ lễ phục màu lửa đỏ bao phủ thân hình thẳng thắn, cứ như vậy mà dung hòa với bức tường đỏ ngói xám mãi mãi không bao giờ thay đổi của Băng Cung. Có vẻ thê lương lạnh lẽo cuồng dã, cuối cùng như một ngọn lửa, mỏng manh mà quật cường thiêu đốt.

Trong lòng Hạ Lan Tuyết vừa động, một loại cảm giác gì đó nói không nên lời. Nhưng lại cảm thấy trên người Lãnh Diễm đang cất dấu bí mật nào đó mà anh không thể biết được.

_____ *** _____

Đại hội kén rể bắt đầu rồi.

Trên dưới đất nước Băng Quốc đều vui mừng hớn hở. Người người đến từ khắp nơi trong kinh thành đều trông mong có thể chứng kiến sự kiện thời thịnh trăm năm khó gặp này.

Trên phố thậm chí còn bày ván bài, bí mật đem tất cả những ứng cử viên sáng giá của đại hội ra cá cược xem ai sẽ là người được chọn.

Ứng cử viên sáng giá nhất, vốn là Viêm Hàn. Nhưng lúc trước hắn lại tôn sùng Y Nhân như thế, cho nên có rất nhiều người cũng không còn xem trọng hắn nữa. Bởi vậy, Viêm Hàn bị đánh rớt xuống vị trí thứ ba.

Vị trí thứ hai là vị khách quý của cuộc thi đấu lớn lần này – Lưu Trục Phong. Tuy rằng rất ít người biết bộ mặt thật của Lưu Trục Phong, nhưng chỉ dựa vào những câu chuyện truyền kỳ của hắn cùng với sự thần bí và lớn mạnh của Lưu Viên, hắn cũng đã nghiễm nhiên trở thành một trong những người được chọn.

Mà tỉ lệ đặt cược lớn nhất, người dành được sự chú ý nhiều nhất trong trận thi đấu lớn này, cũng là người mà tất cả mọi người không ai ngờ đến: Liễu Khê của Thiên Triều .

Trước đó, tên tuổi của hắn còn chưa từng được biết đến, cũng không ai biết là vị quý tộc Thiên Triều này xuất hiện từ nơi nào, nhưng chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, hắn đã lấy được lòng của dân chúng Băng Quốc.

Truyện kể rằng: Ngày đó vốn là gió êm sóng lặng, đột nhiên có một đám cường đạo không rõ lai lịch đến cưỡng đoạt tiểu tức phụ (cô vợ trẻ, vợ mới cưới) của Trương gia. Trong lúc tiểu tức phụ định tự vẫn để giữ gìn trinh tiết thì Liễu Khê từ trên trời giáng xuống, đánh đuổi kẻ địch, cứu lấy tiểu tức phụ. Lúc gần đi còn ngoái đầu lại nhìn và mỉm cười. Dung nhan vốn tuấn tú, trong phút chốc đã khiến cho trái tim của vị con tin tiểu tức phụ kia đập rộn rã liên hồi. Vì thế, lời đồn đãi về Liễu Khê bắt đầu dâng lên.

Lại có một ngày, một lão bà bà bị mất trộm chiếc quan tài mà lão đã vất vả cả nửa đời người mới mua được. Lão bà bà đau lòng muốn chết đi được, vật vã lăn lộn trên phố đòi sống đòi chết. Cũng là Liễu Khê từ trên trời giáng xuống, không những khẳng khái giúp tiền mà còn tốt bụng khuyên bảo hết lời, làm cho lão bà bà đó nguôi ngoai hẳn. Mọi người đều nói, Liễu Khê thật là tốt.

Lại có một lần, kinh thành Băng Quốc xảy ra một vụ kỳ án: Một nữ tử ngủ gần cửa sổ, đột nhiên có người nhảy vào cửa sổ cưỡng hiếp nàng. Vào lúc ấy, đi ngang qua cửa sổ tổng cộng có bốn người. Cả bốn người ai cũng cho mình là phải, tựa hồ đều có vẻ đáng nghi, lại dường như đều không có đủ chứng cớ.

Sau khi tố giác, phủ doãn (chức quan của triều đình, cai trị tỉnh sở tại kinh thành) cũng cảm thấy khó xử.

Lúc ấy, Liễu Khê đang làm khách ở chỗ phủ doãn đột nhiên nói: "Lúc ta còn nhỏ từng được đưa lên núi tu hành. Một vị cao tăng đắc đạo đã dạy cho ta một phương pháp, chuyên để vạch mặt những tên dâm tặc trên đời." Nói xong, hắn kêu tên sai vặt nhặt đến bốn cây rơm rạ, dài chừng một cây tên. Sau đó cố ý dùng ngón tay viết trên từng cây rơm vài chữ rồi bảo tên sai vặt phân phát cho mỗi kẻ tình nghi một cây. Lại làm như thật, nói: "Trên cây rơm rạ này có viết tên cửa hiệu. Mỗi người các ngươi hãy tự cất vào tay áo. Trong chốc lát nữa, nếu các ngươi ai phạm vào dâm tội, cỏ sẽ dài thêm một tấc. Nếu không có, tức đã thuyết minh các ngươi vô tội."

Trong đó có một tên chột dạ, e sợ cọng rơm của mình sẽ thật sự dài ra thêm một tấc, vì thế đã thò tay vào trong tay áo lén vặt trộm đi một tấc.

Vì thế, Liễu Khê thành công tìm ra tên dâm tặc kia, giúp phủ doãn Băng Quốc giải quyết một bài toán khó.

Lúc ấy, có rất nhiều người đứng xem. Trong lúc nhất thời, Liễu Khê nổi bần bật, không ai siêu cấp bằng hắn.

Nếu thanh danh của những người khác đều nhờ vào thân phận hiển hách cùng những truyền kỳ của họ thì thanh danh của Liễu Khê lại có quan hệ mật thiết với dân chúng Băng quốc.

Cũng bởi vì như thế, rất nhiều tuyển thủ tham dự bắt đầu điều tra về thân phận của Liễu Khê. Nhưng tất cả manh mối có được đều bị đứt đoạn ở nửa năm trước. Điều tra sâu hơn đều cảm thấy sương khói mê mang, hồng ảnh chập chờn.

Hắn là cháu vợ của Hạ Hầu ở Thiên Triều. Trước đây từng được đưa lên Tùng Sơn học nghệ, vừa mới xuống núi, rất được Hạ Hầu coi trọng.

Rất nhiều người được phái đến Tùng Sơn điều tra, lúc trở về đều báo cáo: Thôn dân chung quanh quả thật có phản ánh rằng, có một nam tử tên là Liễu Khê từng ở đó hơn mười năm. Nhưng có mấy vị thân cận với Liễu Khê, đã nhiều ngày đều không hẹn mà cùng mất tích một cách ly kỳ.

Sự việc giống như lạc vào mê trận, làm cho người ta không nhìn rõ được tột cùng.

Nhưng cũng bởi vì nhìn không rõ, dân gian lại có một cách nói khác: Liễu Khê chính là trí giả Tùng Sơn, riêng vì nữ vương bệ hạ tôn kính của chúng ta mà xuống núi, là phúc tinh hiện thế để tạo phúc cho Băng quốc.

Những lời suy đoán đủ loại thần tiên ma quái càng ngày càng nhiều. Cũng không ngọn nguồn từ nơi nào, tóm lại, cái tên Liễu Khê nhanh chóng lan xa. Không chỉ có ở kinh thành, mà các thương nhân vào Nam ra Bắc khi đến kinh thành cũng đem danh hào của hắn đưa đến các nơi trong Băng quốc.

Trong một vầng sáng chói lọi như thế, danh hào của Hạ Lan Tuyết, căn bản là không có ai nhắc đến.

Tất cả mọi người đều biết rằng nữ vương hận anh. Quốc dân Băng quốc cũng oán hận anh năm đó đã làm cho nữ vương bệ hạ tôn kính cực kỳ mất mặt. Nếu anh xuất hiện ở Băng Quốc, không bị dân chúng xé xác đã là tốt lắm rồi. Đòi có được lòng dân? Nằm mơ à!

Chỉ có điều, tình hình thực tế có là như vậy thì Hạ Lan Tuyết cũng chỉ có thể thắng.

… Không thể không hoàn thành nhiệm vụ.

Về điểm này, Dịch Kiếm rất là sốt ruột. Hắn cũng bị giam lỏng ở Băng Cung cùng Vương gia. Không được ra khỏi cửa, cũng không có biện pháp nào xin được sự giúp đỡ từ cái người trước sau vẫn luôn thảnh thơi thong dong Phượng Cửu, hắn chỉ còn biết sốt ruột.

Hạ Lan Tuyết buồn cười khi nhìn thấy Dịch Kiếm cứ đi tới đi lui, vò đầu bứt tai, phì cười nói: "Ta phát hiện ra ngươi càng ngày càng dễ kích động. Ngươi như vậy, ta làm sao có thể để ngươi làm phó thủ lĩnh của Thiên Nhất Các đây?"

"Vương gia!" Dịch Kiếm hạ tay xuống, đứng thẳng nói: "Ngài nói xem Lãnh bệ hạ là có ý gì đây? Ngài đã đồng ý cưới nàng rồi mà. Cười thì cưới đi, còn phải tham gia đại hội làm gì, còn nhất định phải thắng nữa chứ. Lỡ xui xẻo không thắng được, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng phải nàng cũng không được gì cả sao? Ngài nói xem, nàng đây là muốn tra tấn ngài, hay là tra tấn chính bản thân nàng chứ?"

Hạ Lan Tuyết chỉ cười: "Dịch Kiếm không có lòng tin đối với ta vậy sao?"

"Đương nhiên không phải!" Dịch Kiếm cau mày nói: "Thuộc hạ tin tưởng Vương gia không gì mà không làm được. Thuộc hạ cũng tin tưởng, không có việc gì có thể làm khó Vương gia. Nhưng mà, lúc này đây thật sự quá mạo hiểm. Không nói đến cái khác, chỉ nói đến đề đầu tiên khảo dũng khí trong đại hội, tuyển thủ tham dự đại hội nhất định phải xuyên qua thiên quân vạn mã, dành được tú cầu hiến cho, nữ vương. Tuy rằng điều kiện tiên quyết là không được đả thương người, nhưng với lòng thù hằn của dân chúng Băng Quốc đối với Vương gia thì, đến lúc đó, trường hợp khó có thể khống chế, Vương gia đang trong nguy hiểm…" Dịch Kiếm càng nói càng gấp. Đến cuối cùng, mấy cũng không thể nói thành lời.

“Chẳng phải Lãnh Diễm muốn nhìn thấy như vậy sao.” Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: “Nàng chính là muốn để cho ta dùng hành động để chuộc tội. Chỉ có trừ khử được những gì đã đắc tội trước đây, mới có tư cách cưới nàng.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta…” Dịch Kiếm vốn định nói ‘Chúng ta đừng tham gia nữa’, nhưng dừng lại một chút lại ý thức được: Vương phi và Biển sao thạch đều ở chỗ nữ vương, nếu không tham gia chẳng lẽ còn không phải cũng là chờ chết đó sao?

Hạ Lan Tuyết lại cười cười, nhàn nhã ngồi ở trong viện, nhìn thấy cách đó không xa thủ vệ thâm nghiêm đến cực điểm, vẻ mặt bình thản thong dong.

_____ *** _____

Trong phòng của Liễu Khê.

Hạ Ngọc ngửa cổ uống cạn chén rượu. Sau đó nương theo cảm giác sau, ánh mắt hồng hồng mà nhìn Liễu Khê, muốn nói lại thôi.

Liễu Khê lẳng lặng ngồi ở ghế thái sư, chậm rãi nhấp trà. Hắn cũng không nhìn đến Hạ Ngọc. Chỉ là ánh mắt quét tới, Hạ Ngọc đã bị một trận băng hàn lạnh thấu xương. Hắn biết, Liễu Khê đang quan sát hắn.

Hạ Ngọc rốt cuộc nhịn không được, đập mạnh chén rượu xuống bàn, cứng cổ nói: “Liễu Khê, ta nhịn ngươi lâu rồi nha!”

Môi Liễu Khê khẽ nhếch lên, nhẹ giọng nói: “Thật sao? Nói thử xem.”

“Ta không biết rốt cuộc ngươi có phải là biểu ca của ta hay không, cũng không quản ngươi là thần thánh phương nào. Ngươi nhất định biết, người đến tham gia đại hội kén rể lần này là ta, chứ không phải là ngươi. Ngươi muốn làm đông muốn làm tây, nào là chế tạo ra những tình huống làm chúa cứu thế, nào là giả bộ tính toán xử án tài tình, còn phái người bịa đặt nói chính mình là cái gì phúc tinh của Băng quốc. Phải, ngươi đắc ý, ngươi nổi danh. Còn ta thì sao!” Hạ Ngọc càng nói càng xúc động, càng phẫn nộ, cơ hồ chỉ muốn tát vào cái bản mặt tỉnh bơ như cũ của Liễu Khê một cái: “Ngươi chỉ là thân thích của Hạ gia mà thôi! Chẳng lẽ còn thực nghĩ rằng bản thân là Tiểu Hầu gia! Nằm mơ đi! Không có xuất thân giống như ngươi vậy, nữ vương bệ hạ sẽ không trúng ý của ngươi đâu!”

“Vậy chẳng lẽ, nữ vương bệ hạ sẽ trúng ý ngươi sao?” Liễu Khê cũng không giận, chỉ thản nhiên nhìn hắn, thản nhiên hỏi.

Nhưng giọng điệu nhạt nhẽo này, so với châm chọc còn kịch liệt hơn nhiều.

Hạ Ngọc ngẩn người, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp nhất thời đỏ bừng, ngượng ngùng nửa ngày, lại đúng lý hợp tình nói: “Tuy rằng ta không sánh bằng rất nhiều người, nhưng ta đối với bệ hạ là thành tâm. Chứ không giống như ngươi giả thần giả quỷ, múa may cho đẹp mắt. Người xinh đẹp lại trí tuệ như nữ vương bệ hạ nhất định có thể làm rõ sai trái, phân rõ ai đúng ai sai!”

Liễu Khê đồng tình nhìn hắn. Đôi mắt luôn bụi mờ kia, cho dù thấy không rõ tiêu điểm vẫn làm cho người ta cảm thấy vô cùng sắc bén.

Hạ Ngọc có cảm giác như bị nhìn thấu. Cho dù bản thân chẳng làm gì sai vẫn cảm thấy toàn thân đều không được tự nhiên.

“Ngươi nhìn cái gì?!” Hạ Ngọc chung quy vẫn là chỉ là một đứa trẻ. Hắn trầm không nổi, quát hỏi.

Liễu Khê lắc lắc đầu, vẻ mặt đồng tình nói: “Tội nghiệp, ngươi yêu Lãnh Diễm rồi à.”

“Nói bừa cái gì đó!” Hạ Ngọc như mèo bị đạp trúng đuôi, lớn tiếng trách mắng.

Liễu Khê vẫn giữ vẻ mặt đồng tình mà nhìn hắn, “Lúc trước Hạ Hầu có nói với ta, thật ra ngươi thầm mến biểu tỷ Hạ Lan Du của mình. Ta còn có điểm không tin. Hiện giờ xem ra, ngươi quả nhiên thích loại người này nhất. Hạ Lan Du lúc trước, thành thục xinh đẹp, tự nhiên ngươi sẽ thích. Còn hiện giờ, nếu đem so Hạ Lan Du với Lãnh Diễm, một bên là bùn, một bên là mây. Các nàng khác nhau một trời một vực. Ngươi thay lòng đổi dạ mà yêu Lãnh Diễm cũng là chuyện thường tình thôi. Lúc trước vì sao ta lại không nhận ra nhỉ? Chuyện xảy ra từ khi nào chứ, chẳng lẽ là từ lần đầu tiên gặp mặt?”

Thấy Hạ Ngọc phụng phịu không nói lời nào, Liễu Khê tiếp tục nói: “Nếu vậy thì nghĩ lại, lần đầu tiên ngươi gặp mặt nàng cũng không phải là do tùy hứng, mà là muốn thu hút sự chú ý của nàng. Quả nhiên, đúng là con nít.”

Hạ Ngọc rốt cuộc không thể nhịn được nữa, vỗ bàn đứng bật dậy, cả giận nói: “Liễu Khê! Ngươi là cái thá gì hả! Cho dù ngươi có là con của cậu ta thì ngươi vẫn chỉ là một con chó sống nhờ ở Hạ gia. Ta đường đường là thế tử Hạ Hầu, dựa vào cái gì mà bị ngươi nói này nói nọ! Hơn nữa, nếu ta đã nhận lệnh của bệ hạ, tham gia đại hội kén rể lần này, nếu đã có tính toán sẽ cưới nữ vương bệ hạ, tất nhiên nên tôn trọng nàng, ái mộ nàng! Nếu không thể làm được như thế thì cần gì phải tới nơi này tham gia đại hội. Ngươi có tư cách gì cưới bệ hạ!”

Liễu Khê mỉm cười, giống như không hề nghe thấy những lời Hạ Ngọc vừa nói, tiếp tục cúi đầu nhấp trà.

Hạ Ngọc sôi gan, đang định phát tác thì bên ngoài, một tên thủ vệ từ Thiên Triều theo đến vội vàng chạy vào, lo lắng nói: “Vũ gia kia lại đến nữa rồi!”

“Vũ gia lại tới nữa.”

Sở dĩ dùng một chữ ‘Lại’ là bởi vì Vũ gia thường xuyên đến đây khiêu khích.

Sắc mặt Liễu Khê khẽ biến, đứng dậy rồi đi thẳng một đường vào trong.

Lần trước ở trong địa lao, cũng nhờ Liễu Khê dùng kế, nói muốn dẫn Vũ gia đi tìm Tức phu nhân, lúc đó mới có thể thoát thân.

Công phu của Vũ gia, thật sự là sâu không lường được. Hắn tận lực muốn tránh cùng ông xung đột chính diện.

Hạ Ngọc thấy Liễu Khê trốn tránh, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Thế nào? Gặp được người dữ dằn chân chính, ngươi lại sợ à?"

Liễu Khê thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, không để ý đến hắn, cũng không thèm tức giận.

Hạ Ngọc tất nhiên nhận ra sự khinh thường của hắn, lại căm hận, đột nhiên tiến lên giật mạnh cánh tay Liễu Khê, hô lớn: "Vũ gia, người mà ông muốn tìm đang ở đây này! Chính hắn đã bắt Y Nhân!"

Lời nói của Hạ Ngọc còn chưa dứt thì đã có một bóng người màu xám xẹt vào như đạn bắn.

Liễu Khê thầm thở dài một tiếng, dứt khoát đứng vững một cách nghiêm túc, ngang nhiên đối diện với Vũ gia.

"Liễu Như Nghi, cái tên khốn khiếp này. Nói mau, ngươi dấu phu nhân ở đâu?!" Vũ gia vừa nhìn thấy Liễu Khê liền giống như gặp mặt kẻ thù, đỏ mặt tía tai, nhắm thẳng đến muốn túm lấy cổ áo của Liễu Khê.

Liễu Khê né sang bên cạnh, khó khăn lắm mới tránh thoát được Vũ gia. Sau khi đứng lại, hắn lạnh lùng nói: "Ngươi dám khẳng định rằng phu nhân không cam tâm tình nguyên đi theo ta sao?"

Vũ gia ngẩn người, nhưng ngay lập tức lại giận tím mặt: "Ngươi là đồ thối tha! Phu nhân sao có thể cam tâm tình nguyện đi theo loại cầm thú như ngươi!"

"Chẳng lẽ Hạ Lan Vô Song không phải là cầm thú sao? Ta còn hơn hắn, tóm lại là rất nhiều. Phu nhân bằng lòng đi theo ta, cũng không có gì phải ngạc nhiên." Liễu Khê nói rất nghiêm trang, làm cho Vũ gia cũng phải mơ hồ không rõ: Đúng vậy, Hạ Lan Vô Song cũng không phải là thứ gì tốt.

…

Hạ Ngọc lúc đầu cũng không biết bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng cái tên Hạ Lan Vô Song thì hắn biết. Hắn kinh dị nhìn về phía Liễu Khê. Liễu Khê cũng thấy ở đây quá nhiều người, không tiện ở lâu – - Nếu Vũ gia nổi cuồng tính lên, đánh rớt mặt nạ da người của hắn thì mọi chuyện càng không thể cứu vãn.

"Chẳng phải ngươi nói muốn tìm phu nhân sao? Bây giờ, ta dẫn ngươi đi tìm." Không đợi Vũ gia kịp phản ứng, Liễu Khê vội vàng nói.

Vũ gia lộ vẻ vui mừng, ngay sau đó lại bắt đầu lo lắng: "Ngươi sẽ không chạy trốn mất giống như lần trước chứ?"

Lần trước Liễu Khê cũng nói sẽ dẫn ông đi tìm phu nhân. Ai ngờ đến chỗ núi giả, Liễu Khê lòng vòng một hồi đã cắt được cái đuôi Vũ gia. Bởi vậy mới tránh được một kiếp.

"Lần trước là ngươi tự mình đi lạc thôi." Liễu Khê không nhanh không chậm nói: "Bây giờ, ta có thể trực tiếp nói địa điểm cho ngươi biết."

"Ở đâu?" Vũ gia vội hỏi.

"Chính là ở chỗ Lãnh Diễm. Nơi ở của Lãnh Diễm, Băng Quốc nữ vương." Ánh mắt mông lung của Liễu Khê lấp lóe, nói gằn từng chữ.

Vũ gia rùng mình, tiến lên giữ chặt Liễu Khê, "Bây giờ chúng ta sẽ đến đó, ngươi mau dẫn đường đi!"

Vũ gia nói là làm. Chữ cuối cùng còn chưa dứt âm, ông đã tóm lấy Liễu Khê nhảy ra ngoài cửa sổ.

Hạ Ngọc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn biến cố xảy ra. Tuy rằng chán ghét Liễu Khê, nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ trước lúc xuất phát phụ thân đã dặn dò ngàn vạn lần, rằng nhất định phải chăm lo cho Liễu Khê thật tốt.

Hạ Ngọc còn nhớ rõ, nguyên văn câu nói của phụ thân là: Nếu gặp chuyện gì khó khăn, cho dù ngươi có chết cũng phải cam đoan biểu ca ngươi được an toàn.

Lúc phụ thân nói những lời này, thần sắc vô cùng thận trọng – - Còn Hạ Ngọc, đại khái cũng kể từ lúc đó, bắt đầu chán ghét Liễu Khê.

Nhớ đến đây, Hạ Ngọc đành phải đuổi theo. Cho dù đuổi không kịp Vũ gia thì ít nhất cũng phải biết được Liễu Khê bị đưa đến đâu.

Hắn nhất định phải có gì đó để ăn nói với phụ thân.

Lúc mới vừa đuổi theo ra ngoài còn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hai người đó, nhưng sau một đoạn đường, dần dần không còn nhìn thấy họ nữa. Trong tầm mắt, tất cả đều là những đình đài lầu các na ná nhau cùng với những mái hiên trùng điệp. Hạ Ngọc thở dài, đang muốn quay về thì lại phát hiện ra mình đã bị lạc từ khi nào không biết.

Hắn nhìn quanh một lượt, đang định tìm người hỏi thăm, vừa mới nâng bước liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

Ở trong Băng cung, tất cả hạ nhân đều hạ mắt nín thở. Tiếng bước chân rối loạn như vậy, không thể nào là của hạ nhân.

Hạ Ngọc liếc mắt nhìn lại một lần nữa rồi lén lút tránh qua một bên. Bên cạnh hắn vừa vặn có một thân cây vạn tuế rậm rạp, lá cây thật to che kín lối đi gấp khúc ở hành lang trước bờ ao.

Chỉ chốc lát sau, sau tán lá cây rậm rạp xuất hiện một đuôi áo váy, màu sắc tơ lụa đỏ tươi. Bên ngoài lồng một lớp áo tơi màu đỏ như lửa, dưới lớp áo tơi để lộ ra một đường viền lông cừu màu trắng, vô cùng đẹp đẽ quý giá.

Hạ Ngọc trong lòng thấp thỏm, tầm mắt chậm rãi nhìn lên. Quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt nghiêng nước nghiên thành. Nhưng khuôn mặt kia lại không còn băng tuyết kiêu hãnh phi phàm như trước nữa, mà là thê lương. Thê lương đến lạnh cả người.

Đôi mắt như ngọc lưu ly tuy sáng ngời quật cường, nhưng vẫn không ngăn được một tầng hơi sương mỏng manh phủ trên nét mặt.

Nàng đang khóc.

Nữ nhân tôn quý nhất trên đời, có lẽ cũng là người con gái đẹp nhất, lại đang khóc.

Hạ Ngọc như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn nàng.

Lãnh Diễm bước nhanh đến bờ ao, đặt tay lên lan can, mặt hướng về phía ao. Nét mặt vẫn quật cường như trước, nhưng vẻ bi ai thống khổ đó dù kiêu ngạo thế nào cũng không thể che dấu.

Nàng vịn tay vào lan can, nắm chặt, lại nắm chặt. Móng tay cơ hồ như khảm vào vụn gỗ, cũng giống như đang nắm lấy trái tim của Hạ Ngọc vậy.

Hắn cũng cảm thấy đau lòng.

Người con gái như vậy, đại khái là chưa bao giờ khóc trước mặt người khác. Cho dù chỉ khóc một mình, cũng chịu áp lực như thế.

Nếu lúc này, lan can kia là bàn tay của nam tử, liệu nàng có thể không còn phải ẩn nhẫn như thế nữa hay không?

Nghĩ như vậy, Hạ Ngọc đã không tự chủ được nữa, đi ra. Hắn đứng phía sau Lãnh Diễm, nhẹ giọng gọi: "Bệ hạ!"

Lãnh Diễm ngẩn ra, đưa lưng về phía Hạ Ngọc. Một lúc sau, nàng xoay người. Khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Vẻ thất thường khi nãy đã bị buộc phải nấp sau vẻ cao quý mà hờ hững kia rồi.

Nàng ngẩng cao đầu, khách khí đáp lại một câu: "Thì ra là sứ giả Thiên Triều. Ngày mai đại hội sẽ được khai mạc, Hạ tiểu Hầu gia vì sao lại vội vàng đến nội viên làm gì?"

Thì ra đây là nội viên của Băng cung. Bởi vì là nơi hẻo lánh, rất ít người đến, cho nên dọc đường tới đây Hạ Ngọc cũng không gặp phải người nào.

Hạ Ngọc quẫn trí một hồi, lại giương mắt lên nhìn Lãnh Diễm.

Nếu không phải vừa rồi nhìn lén thấy được nàng khóc, Hạ Ngọc cũng sẽ không tin nổi một nữ tử lạnh lùng như thần như thánh thế kia cũng sẽ có lúc đau lòng phát khóc.

"Thật ra, ta đến đây đã lâu rồi." Hạ Ngọc do dự một lúc, cuối cùng quyết định nói thật: "Lúc bệ hạ vừa đến, ta đã trông thấy bệ hạ. Ta không phải cố ý… chỉ là…" Hạ Ngọc nhẫn nhịn, rốt cuộc lấy hết can đảm nói: "Chỉ là, nếu bệ hạ có điều gì phiền lòng, có lẽ ta có thể giúp được. Không phải lấy danh nghĩa Thiên Triều, mà là… mà là với danh nghĩa của một nam nhân."

Lãnh Diễm kinh hoàng một hồi, lập tức cười cười.

Đây là lần đầu tiên Hạ Ngọc nhìn thấy Lãnh Diễm cười. Lúc nàng cười, giống như một đóa hoa tỏa ngát ôn nhu.

Phía sau lưng nàng, trời xanh lá biếc, hồ nước xinh đẹp tĩnh mịch… vốn là nhan sắc của trời, nhưng lại bởi vì nụ cười của nàng mà chỉ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn biến thành tro bụi.

Toàn thế giới chỉ còn lại nụ cười trên khuôn mặt kia.

Trong đầu Hạ Ngọc trống rỗng, mặt đỏ bừng.

"Hạ tiểu Hầu gia năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Lãnh Diễm lễ phép hỏi.

"Mười bảy." Hạ Ngọc ngơ ngơ ngẩn ngẩn trả lời: "Đến cuối năm nay là vừa tròn mười tám tuổi."

"Mười bảy tuổi…" Lãnh Diễm trầm ngâm một lát, sau đó cúi đầu, cười yếu ớt nói: "Khi ta mười bảy tuổi, ta mới vừa đăng cơ được một năm."

Lúc gặp được Hạ Lan Tuyết, nàng mới chỉ là một cô bé mười sáu tuổi.

Còn năm mười bảy tuổi, nàng đã trở thành trò cười trong thiên hạ, cũng là nữ vương hùng mạnh nhất trong lịch sử Băng Quốc từ trước đến nay.

Sắc mặt của Hạ Ngọc lại đỏ lên.

"Ngươi nhỏ hơn ta bảy tuổi, làm sao có thể lấy danh nghĩa một người nam nhân để giúp ta?" Lãnh Diễm buồn cười, nói: "Tuy rằng ta không hiểu vì sao Hạ Lan Thuần lại phái ngươi đến tham gia, nhưng mà, ngươi vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi."

"Sao lại là trẻ con được? Ở Thiên Triều chúng ta, mười bảy tuổi đã có thể thành thân rồi." Hạ Ngọc vội vàng bác bỏ, "Lúc còn ở nhà, cũng có rất nhiều bà mối đến cửa cầu thân. Nhưng phụ hầu nói ta vẫn chưa có công lao sự nghiệp gì, không thích hợp thành thân quá sớm. Hơn nữa, ta cũng không thích mấy cô nương đó, cho nên cứ trì hoãn."

Lãnh Diễm dù không thích nhìn thấy hắn nhưng đột nhiên lại nảy sinh ý muốn chọc ghẹo hắn, "Vậy ngươi thích cô nương nhà ai?"

"Ta thích…" Hạ Ngọc giật mình, sau đó im miệng không nói.

Trước kia, người mà hắn yêu say đắm cũng là người mà Liễu Khê đã vạch trần, chính là Hạ Lan Du.

Thân là công chúa duy nhất của Thiên Triều, bản thân cũng có tài mạo cùng thân thế đáng kêu hãnh. Hạ Lan Du xinh đẹp, tiền đồ lại xán lạn. Nàng lớn hơn hắn bốn tuổi. Mỗi lần đến Hạ Hầu phủ, Hạ Ngọc đều có thể nhìn thấy Hạ Lan Du được mọi người vây quanh, đường hoàng mỉm cười giữa đám đông.

Có đôi khi, Hạ Lan Du chọc ghẹo hắn, vuốt vuốt mũi hắn, cũng như Lãnh Diễm bây giờ vậy, hỏi hắn thích cô nương nhà ai.

Khi đó, Hạ Ngọc cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, trong lỗ mũi chỉ có mùi hương nồng đậm được tỏa ra từ người Hạ Lan Du.

Nhưng Hạ Lan Du lại gần gũi với Bùi Nhược Trần, bọn họ cũng đã sớm được định hôn ước rồi.

Hạ Ngọc cũng không thấy ghen tỵ, chỉ cảm thấy Bùi Nhược Trần là một người không tệ. Y là người Thiên Triều duy nhất có thể xứng đôi với Du tỷ tỷ của hắn.

Sau khi Hạ Lan Du thành thân, tình yêu say đắm của Hạ Ngọc cũng dần dần phai nhạt, dần dần trở thành kỷ niệm của một thời thơ ấu.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Lãnh Diễm.

Sấm vang chớp giật.

"Ta thích bệ hạ." Chần chờ thật lâu, Hạ Ngọc cực kỳ thành thật, gằn từng chữ.

Lãnh Diễm hơi sững sờ, miệng vẫn cười như trước, "Vậy sao? Vậy ngươi phải thắng trong đại hội lần này mới được."

Nói như thể nàng không hề để tâm chút nào, không để tâm đến gần như là tự thuật.

Hạ Ngọc có chút ủy khuất, cũng cảm thấy lời thổ lộ của mình thật bé nhỏ quá. Nhưng hắn vẫn nói: "Những người tham gia đại hội lần này, tất nhiên đều yêu thích bệ hạ, đều rất thật lòng với bệ hạ. Mặc dù là kẻ thắng cuộc, cũng chưa chắc đã có được trái tim của bệ hạ. Hạ Ngọc không hiểu, bệ hạ cần gì phải dùng phương thức này để quyết định chung thân đại sự của mình?"

Lãnh Diễm lúc này mới thật sự liếc mắt nhìn hắn một cái, nhìn thấy khuôn mặt vừa đàn ông vừa non nớt của hắn: Khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp kiểu vương tôn công tử, quật cường nhưng còn chưa hết tính trẻ con, tùy hứng và không hiểu chuyện.

"Vị hôn phu của ta, không nhất định phải là người ta thích, nhưng nhất định phải là người được quốc dân ta kính yêu." Lãnh Diễm thản nhiên trả lời, "Cho nên, hắn nhất định phải là người kinh tài tuyệt diễm, nhất định phải là người có thể khiến ta tâm phục khẩu phục. Cũng bởi vậy, hắn nhất định phải thắng trận đấu này."

Chỉ có điều, Hạ Lan Tuyết, ngươi có đồng ý chiến thắng vì ta không?

Hạ Ngọc không lập tức tiếp lời mà trầm mặc một hồi, sau đó lui ra phía sau từng bước, xoay người hành đại lễ. "Ta sẽ dốc hết toàn lực." Hắn nói xong, đứng thẳng dậy, xoay người đi ngay.

Lãnh Diễm nhìn biểu hiện của hắn, có chút kinh dị, ánh mắt lấp lóe nhưng lại không nói gì.

Đợi Hạ Ngọc đi xa, Lãnh Diễm mới quay đầu lại, một lần nữa nhìn những gợn sóng lăn tăn ánh lên lấp lánh trên mặt hồ.

"Vì sao bệ hạ lại ở đây?" Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam sáng sủa. Ngay sau đó, một thân hình cao to cũng từ lan can, chiếu hình xuống mặt hồ.

"Ngươi không đi tìm Y Nhân chơi đùa sao?" Lãnh Diễm không quay đầu lại, chỉ thản nhiên hỏi.

Người mới đến sờ sờ đầu, ngượng ngùng nói: "Hóa ra bệ hạ cũng biết."

"Cơ quan trong tẩm cung của ta là do ngươi thiết kế. Ngươi muốn đưa nàng ra ngoài, vốn là chuyện dễ như trở bàn tay. Ta không nói, chính là không muốn truy cứu." Lãnh Diễm đè khửu tay lên lan can, dựa người vào, nheo mắt hỏi hắn: "Vì sao cả đám người các ngươi đều thích Y Nhân như vậy?"

"Nghe cung nữ nói, vừa rồi bệ hạ rất không vui, bỏ mặc Hạ Lan Tuyết mà đi. Đã xảy ra chuyện gì sao?" Lưu Trục Phong thẹn thùng cười, vội vàng chuyển đổi đề tài, thân thiết hỏi.

"Ta và Hạ Lan Tuyết có thể xảy ra chuyện gì chứ?" Lãnh Diễm cười lạnh nói: "Trong mắt của hắn, cho tới bây giờ đều chỉ có những người khác mà thôi."

Lần đầu tiên gặp mặt, Hạ Lan Tuyết chỉ mong nhớ về Dung Tú.

Lần thứ hai gặp lại, hắn cũng chỉ quan tâm đến Y Nhân.

Chưa từng có nàng?

Lưu Trục Phong gãi gãi đầu, lại cất lên một tràng cười ngây ngô, "Nếu như thế, bệ hạ cần gì phải cưỡng cầu? Không bằng cứ thả hắn đi đi."

"Ngươi đang muốn cầu tình cho hắn sao?" Lãnh Diễm hiểu rõ, cười cười, "Ta không cưỡng cầu gì hắn, chỉ là muốn cho hắn một cơ hội được sống mà thôi."

"Nói vậy là sao?"

"Băng Quốc có cổ huấn (lời dạy từ xa xưa), không phải là người trong hoàng tộc thì không được sử dụng Biển Sao Thạch. Hắn muốn sống, chỉ có thể trở thành người trong vương tộc Băng Quốc." Lãnh Diễm thản nhiên nói: "Hắn là người kiêu ngạo như vậy, nếu coi đây là sự uy hiếp, hắn ngược lại sẽ không chịu thỏa hiệp. Vì vậy, cũng chỉ có thể làm như thế."

"Bệ hạ, sớm đã buông bỏ rồi sao?" Lưu Trục Phong nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng, hỏi.

Lãnh Diễm thản nhiên nhìn lại hắn, khẽ nhướng mày, "Chưa từng."

"Nếu vậy, thật ra cũng chỉ vì nỗi lòng riêng của bệ hạ." Lưu Trục Phong rất không khách khí mà nói phá.

"Tất nhiên là lòng riêng." Lãnh Diễm bật cười lớn, trầm giọng nói: "Bắt đầu từ tám năm trước, Hạ Lan Tuyết chỉ có thể là của ta. Cho dù có chết, cũng không thể chết ở nơi khác được."

Lưu Trục Phong giật mình, lập tức lại cười ha hả. Hắn đi qua, vỗ vỗ bả vai Lãnh Diễm, tùy ý nói: "Đây mới chính là Lãnh Diễm mà ta quen biết. Ta ủng hộ ngài, nữ vương bệ hạ của ta."

"Ủng hộ như thế nào?" Lãnh Diễm không để ý đến chuyện hắn động tay động chân, nghiêng đầu, thản nhiên cười nói.

Lưu Trục Phong vội vàng đưa cả mười ngón tay lên ôm mặt, hô hoán: "Bệ hạ, ngàn vạn lần không nên cười với ta. Dù rất xinh đẹp cũng không cần phải phóng điện khắp nơi chứ." Sau đó, hắn lại vô cùng đứng đắn nói tiếp: "Ngài yên tâm. Đại hội lần này, nhất định Hạ Lan Tuyết sẽ thắng."

"Chẳng lẽ ngươi có thể làm càn?" Lãnh Diễm hỏi.

"Làm gì mà nói làm càn khó nghe như vậy. Cái này gọi là có lòng tốt giúp đỡ." Lưu Trục Phong nhún nhún vai, ra vẻ rất vô tội.

Lãnh Diễm nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt nhỏ dài của hắn, đột nhiên nhớ tới hoàn cảnh lúc lần đầu tiên nàng trông thấy Lưu Trục Phong.

Lúc ấy, nàng muốn tổ chức đại hội kén rể lại lo lắng kinh thành sắp phải tiếp đón long xà hỗn tạp, tự nhiên sẽ có rất nhiều người âm mưu đục nước béo cò, ngấp nghé bảo vật trấn quốc truyền đời –Biển sao thạch của Băng Quốc, vì thế đã viết thư gửi cho Lưu Viên, thỉnh cầu cử đến Băng Quốc một người tinh thông cơ quan trận pháp, thiết trận cho Biển sao thạch.

Lưu Viên trả lời, nói người được cử đến đang trên đường đi rồi.

Lúc ấy cũng không biết là Lưu Trục Phong sẽ đích thân tới, chỉ nghĩ là một tên tiểu tốt ở Lưu Viên thôi. Nàng đang định dẫn người ra nghênh đón, nào ngờ đến cửa thành thì thấy, ngoài cửa cung có một con ngựa già đang đứng ăn cỏ. Con ngựa già đó, toàn thân dài sang, tinh thần thượng hảo, bộ dáng tuyệt đối không giống như vừa phải lặn lội đường xa. Bên cạnh nó cũng không thấy một ai.

Lãnh Diễm giật mình, nhìn xung quanh một hồi. Ngẩng đầu lên mới phát hiện trên một thân cây đại thụ bên cạnh cửa thành có một người đang nhàn nhã nằm vắt vẻo trên chạc cây. Áo không cài nút, hai mắt khép hờ, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ.

Lãnh Diễm thử hỏi một câu: "Xin hỏi, có phải là sứ giả Lưu Viên đây không?"

Người trên cây cúi đầu nhìn nàng, sau đó nhếch miệng cười cười để lộ răng nanh trắng tinh. Cọng cỏ vẫn nằm yên ở bên môi. Sau đó, hắn xoay người nhảy xuống, nhẹ nhàng mà vững vàng dừng ở trước mặt Lãnh Diễm.

“Xin ra mắt nữ vương bệ hạ xinh đẹp nhất.” Hắn khom người, xoay người vô cùng mau lệ nắm lấy tay Lãnh Diễm, sau đó thận trọng đặt môi hôn nhẹ lên tay nàng.

Lãnh Diễm vừa mới nhíu mi, Lưu Trục Phong đã hoàn thành động tác, đứng lên cười nói: “Đây là món quà gặp mặt của Lưu Viên chúng ta – - Đương nhiên, chỉ dành cho mỹ nữ mà thôi.”

Lãnh Diễm nhẫn nhịn, phong độ rất tốt hỏi: “Ngươi chính là sứ giả Lưu Viên?”

“Tại hạ Lưu Trục Phong.” Hắn bật trả lời.

Lãnh Diễm giật mình: Chuyện Lưu Trục Phong một mình bảo vệ Lưu Viên, đánh đuổi mười vạn cường địch sớm đã được truyền tụng đến mọi người đều biết. Nhưng dù cho tất cả mọi người đều biết Lưu Trục Phong còn trẻ tuổi, cũng không thể nào tưởng được hắn còn trẻ như vậy.

Bây giờ hắn đang đứng trước mặt nàng, chẳng những không có một chút sắc thái truyền kỳ nào mà còn rất giống một tay ăn chơi tiếu ngạo giang hồ. Thân hình cao lớn thon dài nằm vừa vặn trong lớp áo dài đơn giản. Phần ngực áo mở rộng phơi bày xương quai xanh duyên dáng và làn da màu mật ong. Tóc hơi rối, nhưng ngũ quan rất bắt mắt. Đôi mắt nhỏ dài, hàng lông mày bay lên giống như muốn sáp nhập với tóc mai. Đó chính là khuôn mặt vừa anh tuấn vừa có chút tà khí của hắn. Vẻ mặt không quan tâm, rồi lại sắc bén như hiểu rõ tất cả.

“Mệt chết đi được. Vừa phải chạy lại vừa phải chiếu cố đến Mã lão ca (anh ngựa già).” Lưu Trục Phong rất có tinh thần kể công với chủ. Thấy Lãnh Diễm không nói gì, hắn vừa cảm thán vừa cầm lấy cái ấm trong tay người đang đứng phía sau Lãnh Diễm, ngửa cổ uống một ngụm. Một ngụm hết sạch.

Người nọ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn bàn tay trống trơn của mình, thật sự không nghĩ ra hắn đã dùng thủ pháp gì để cầm đi cái ấm trong tay mình.

Động tác rõ ràng rất chậm nhưng lại khiến cho người khác khó lòng phòng bị.

Lãnh Diễm rốt cuộc đã hơi tin tưởng. Nàng quay đầu lại dặn dò hạ nhân mang một con ngựa đến, thuận miệng hỏi: “Chẳng lẽ Lưu Viên không có ngựa tốt hay sao?”

Đường đường thiếu chủ Lưu Viên lên đường, thế nhưng lại phải cưỡi một con ngựa vừa già vừa bệnh?

“Ồ, ta ở trên đường đã trao đổi với người ta. Ngài không thấy vị Mã lão ca này rất đặc biệt sao?” Lưu Trục Phong nói xong, ngồi xổm xuống hướng về phía con ngựa già hô gọi một tiếng. Con ngựa già lập tức há mồm ngáp một cái. Sau đó ‘phụt phẹt’, văng nước miếng ngựa lên mặt Lưu Trục Phong.

Lưu Trục Phong vô tình sờ sờ lên mặt, bật cười, nói: “Xem này, có phải là một con ngựa rất có tự tôn hay không?”

Lãnh Diễm thực tình không có gì để nói.

Đó chính là ấn tượng đầu tiên Lưu Trục Phong đã cho nàng: Nhìn có vẻ không có kết cấu gì, thật ra là bởi vì không có kết cấu, cho nên nhìn không thấy, đoán không rõ, cũng bởi vậy mà càng thêm đáng sợ.

Lúc sau, trải qua một tháng làm việc chung, hai người càng hiểu nhau hơn. Lưu Trục Phong trước sau vẫn làm như vô cùng thân quen, thấy nàng, không câu nệ thân phận lại càng không ngại lễ tiết, cứ thế tùy tiện ở chung. Nhưng lúc hắn làm việc, cũng không cà lơ phất phơ như bình thường đâu. Dần dà, Lãnh Diễm cũng quen với cách thức của hắn, cũng dần dà quen với kiểu thân mật của hắn – - Lưu Trục Phong có một sức hấp dẫn không thể nhận thức, làm cho mọi người không hề đề phòng hắn, thậm chí còn bằng lòng kết giao với hắn. Lúc ở cùng với hắn, người ta có thể quên đi rất nhiều chuyện: địa vị, mưu toan thậm chí là lễ tiết.

Một con người kỳ quái.

“Ngươi rốt cuộc là muốn giúp ta, hay là muốn giúp Hạ Lan Tuyết?” Lãnh Diễm bỗng nhiên hỏi.

Lưu Trục Phong chớp mắt mấy cái, sau đó cười hì hì , nói: “Đương nhiên là cùng nhau giúp.”

Lãnh Diễm cũng lười tiếp tục vạch trần hắn, một lần nữa lại quay trở về đề tài mà hắn đã tránh né: “Nói cho ta biết, vì sao các ngươi đều thích Y Nhân?”

Nàng muốn biết lý do.

Lưu Trục Phong vội vàng tỏ vẻ oan uổng, la lên: “Ta đâu có thích con quỷ hồ đồ đó, cũng không muốn xen vào quan hệ nam nữ kỳ quái ấy.”

“Nhưng mà, ngươi thích tìm nàng chơi đùa, không phải sao?” Lãnh Diễm mỉm cười mà nhìn nam nhân đang la lối phản bác kia.

“Không phải đâu. Ta thích chơi đùa với cô ta là bởi vì chơi cùng cô ta rất vui, không giống như mấy nữ nhân khác.” Lưu Trục Phong nghiêm trang nói: “Cái đó với cách mà Viêm Hàn và Hạ Lan Tuyết thích cô ta là hoàn toàn khác nhau, ngàn vạn lần cũng đừng đánh đồng chúng.”

“Không phải thì không phải, làm gì mà kích động như vậy.” Lãnh Diễm nhướng mắt, buồn cười nói.

“Bệ hạ không biết rằng nữ nhân rất phiền toái sao. Nếu dính líu đến nữ nhân, phỏng chừng chết rồi mà cũng không biết mình chết như thế nào.” Lưu Trục Phong nhanh chóng xua tay, lòng còn sợ hãi nói: “Ta a, đời này cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với loài sinh vật đó.”

“Ta cũng là nữ nhân vậy.” Lãnh Diễm cảm thấy mình cần phải nhắc nhở hắn một chút.

“Đối với bệ hạ, ta không coi các người là nữ nhân đâu. Bệ hạ và Y Nhân, đều thuộc nhóm bạn của ta. Lại nói tiếp, bệ hạ lợi hại như vậy, cao cao tại thượng như vậy, rất hiếm có nam nhân nào dám xem bệ hạ là nữ nhân. Về phần Y Nhân, căn bản chỉ là một đứa bé thôi. Ta xem chừng hai nam nhân thích cô ta kia, tám chính phần là mắc bệnh luyến đồng rồi.” Lưu Trục Phong làm như thật vậy, giải thích thông suốt. Nói đến một nửa, nhìn thấy thần sắc Lãnh Diễm trầm hẳn xuống, tự ý thức được mình đã nói sai.

“Thật ra, bệ hạ là nữ nhân trong số nữ nhân. Nhưng mà, nam nhân bình thường đều sẽ tự biết xấu hổ. Tuy rằng ta không đến mức tự biết xấu hổ, nhưng thật sự rất sùng bái bệ hạ. Sùng bái, thì chỉ có thể làm bạn thân thôi.” Lưu Trục Phong gãi gãi đầu, cố gắng giải thích, lại tìm không thấy lời nói nào thấy hợp. Đôi con ngươi trong mắt lưu chuyển, quyết định nhanh chóng chuồn đi.

“Thời gian không còn sớm, ta đi tìm đứa bé kia chơi…” Đứa bé mà hắn nói, tất nhiên là Y Nhân.

Lãnh Diễm ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, quả thật có hơi trễ. Hoàng hôn nhuộm đỏ những áng mây, khắp nơi đều là ánh chiều tà.

Cảnh tượng xinh đẹp như thế nhưng lại có mấy người có thể thưởng thức?

“Người đã khiến ngươi sợ nữ nhân như sợ rắn rết kia, là ai vậy?” Lãnh Diễm thản nhiên hỏi.

Lưu Trục Phong vốn đã tránh ra vài bước, nghe vậy liền hít một tiếng, nói: “Thật oan chết đi được. Chuyện này tuyệt đối không liên quan gì đến ta đâu. Còn không phải nha đầu Phượng Thất kia mượn ta để trút giận, kết quả lại bị Lục Xuyên đuổi giết… Thảm muốn chết. Không nói cũng thế.”

Nhắc tới Lục Xuyên, Lưu Trục Phong rùng mình một cái, nhanh chóng ngậm miệng, bước nhanh đi ra.

Cũng không biết Y Nhân hiện giờ đang làm cái gì.

Trên đường, hắn gian tà suy nghĩ.

Y Nhân phát hiện, cái tên Lưu Trục Phong này, tuyệt đối thuộc loại xuất quỷ nhập thần.

Cô vừa mới buông chén đũa, còn đang chép chép miệng thì Lưu Trục Phong đã từ phía bàn đối diện thò đầu ra, cười híp mắt nhìn cô một chút rồi hỏi: “Ăn ngon không?”

Y Nhân trợn mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú được phóng đại của hắn, nuốt nước miếng cái ực, thiếu chút nữa đã bị nghẹn chết.

Lưu Trục Phong tự động ngồi đối diện với cô, chống khửu tay, tò mò nhìn cô, lại hỏi: “Suốt cả ngày cứ phải sống ở chỗ này, rất nhàm chán đúng không? Nhàm nhán, chính là chuyện đáng sợ nhất.”

Lưu Trục Phong hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhàm chán.

Sau cái lần hắn vây khốn mười vạn đại quân, không có ai dám đến khiêu khích uy danh của Lưu Viên nữa. Cuộc sống lập tức bình ổn, đương nhiên, cũng chẳng còn thú vị gì nữa.

Cho nên lúc Lãnh Diễm nhờ Lưu Viên giúp đỡ, hắn liền xung phong nhận việc, đề nghị sẽ đích thân đến nơi này – - Chỉ vì thật sự không còn chịu nổi cuộc sống nghìn bài một điệu ở Lưu Viên.

Nếu hắn bị giam lỏng giống như Y Nhân, suốt ngày phải ở lỳ trong phòng, không bằng trực tiếp giết hắn đi còn sướng hơn.

Cho nên, thần sắc thản nhiên của Y Nhân làm cho hắn vô cùng ngạc nhiên.

“Có gì nhàm chán chứ?” Y Nhân chớp chớp mắt, hỏi ngược lại.

“Bốn phía trống trơn, không có ai để chơi lại không có chuyện gì để làm. Cả ngày ở trong này, ngươi có thể làm gì?” Lưu Trục Phong để sát mặt đến một chút nữa, hạ giọng, cảm thấy vô cùng hứng thú hỏi han.

Y Nhân nhìn trời, suy nghĩ một hồi, sau đó thành thật trả lời: “Ta ngủ một lúc, nhìn nóc nhà một lúc, lại nhìn hai người một họ một hồi, lát sau là đến tối rồi.”

‘Hai người bọn họ’ chính là nói đến hai cung nữ phụ trách canh chừng cô.

Đương nhiên, giờ phút này các cung nữ lại bị Lưu Trục Phong biến thành mơ mơ màng màng, không biết gì cả.

“Nóc nhà và bọn họ có cái gì hay?” Lưu Trục Phong nhìn rường cột chạm trổ trên đỉnh đầu, lại nhìn nhìn hai người như hai bức tượng nơi cửa.

“Trên nóc nhà có điêu khắc hoa văn đó.” Y Nhân theo tầm mắt của hắn chỉ lên. Lưu Trục Phong híp mắt tìm nửa ngày, lại chỉ nhìn thấy một ít hình vẽ như gợn nước, cũng không phải là tuyệt tác gì. Liếc mắt nhìn một cái cũng đủ rồi.

“Được, cho dù nóc nhà còn có một ít hoa văn để xem, vậy mấy cung nữ kia thì có cái gì hay?” Lưu Trục Phong buông tha việc nghiên cứu hoa văn, ngược lại chỉ chỉ vào hai cung nữ.

“Không có gì,” Y Nhân nhấp nhấp miệng, nói rất tự nhiên: “Chỉ cảm thấy diện mạo của bọn họ nhìn giông giống mấy đại thẩm từng gặp được trên đường, ngắm nghía một hồi là có thể ngủ được.”

“Thế nào gọi là ngắm nghía?” Lưu Trục Phong chộp lấy mà hỏi.

Y Nhân ném cho hắn một cái liếc mắt, “Chính là xem đó, chẳng lẽ nhìn đồ vật này nọ thì nhất định phải nhìn thấy cái gì sao?”

“Vậy cái gì ngươi cũng không nhìn thấy, ngươi còn có thể xem lâu đến vậy sao? Có cái gì hay đâu?” Lưu Trục Phong chấp nhất đến mức có chút chán ghét.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, đột nhiên không nói gì, chỉ ngồi ở đối diện hắn, nhìn hắn không chớp mắt.

Lưu Trục Phong không hiểu gì cả, dứt khoát cũng nhìn lại cô.

Không lâu sau, hắn đã bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Nhưng Y Nhân trước mặt vẫn là bộ dáng thản nhiên, thần sắc có chút ngây ngô, ánh mắt trong suốt như mặt nước không chút gợn sóng, lặng lẽ in hình tất cả những thứ cô nhìn thấy vào trong đôi mắt ấy.

“… Ngươi quả là bình tĩnh.” Cũng không biết đã kiên trì được bao lâu, Lưu Trục Phong rốt cuộc tan tác, sau đó tâm phục khẩu phục rít một tiếng.

Xem ra, hội học thuật không phải là không có chuyện để nói, mà là cần một loại cảnh giới.

“Tốt lắm, ngươi cũng đừng học trừng mắt, được rồi được rồi, đừng trừng ra ánh mắt chọi gà là được.” Thấy Y Nhân còn có xu thế tiếp tục ngồi lỳ, Lưu Trục Phong nhanh chóng xâm nhập đến trước mặt cô, vừa lôi kéo cánh tay cô vừa gào to: “Ta đưa ngươi đi ra ngoài chơi một lát.”

“Chơi cái gì?” Y Nhân cũng không phản đối, chỉ trợn to ánh mắt, tha thiết nhìn hắn.

Lưu Trục Phong trong lòng vừa động, sau đó tà mị nheo mắt lại, hạ giọng hỏi: “Có hai lựa chọn, hoặc là ta dẫn đi xem Viêm Hàn đang làm cái gì, hoặc là ta dẫn ngươi đi xem Hạ Lan Tuyết đang làm cái gì, ngươi chọn người nào?”

Giọng nói của Lưu Trục Phong tuyệt đối thuộc loại giọng sáng sủa, nhưng khi hắn đè thấp giọng lại có một loại từ tính kỳ quái, hơi khàn khàn, mê hoặc như ma quỷ.

Y Nhân còn thành thật suy tư một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn Lưu Trục Phong, nói: “Ta muốn đi xem A Tuyết.”

“Vì sao không phải là Viêm Hàn?” Lưu Trục Phong bỡn cợt hỏi.

“Viêm Hàn rất an toàn.” Lý do của Y Nhân rất đơn giản, “Ta hơi lo lắng cho A Tuyết.”

“Ai nói Viêm Hàn rất an toàn?” Lưu Trục Phong ở một bên châm ngòi thổi gió, “Đã nhiều ngày qua Viêm Hàn bị sứt đầu mẻ trán, nhưng hắn lại không thể đường hoàng yêu cầu Lãnh Diễm tìm người, bởi vì chuyện tuyển thân mà bị thủ hạ của hắn nói này nói nọ. Nghe nói nha, còn có một số người cấp tiến trong Băng Quốc, bởi vì ở ngoài đường hắn nói sẽ lập ngươi làm hậu, xem thường nữ vương bệ hạ tôn kính của bọn họ, còn đang thương lượng làm sao trừng trị hắn nữa đó. Ngươi nói xem, hiện giờ hắn có an toàn không?”

“Ơ… Vậy đi xem Viêm Hàn đi.” Y Nhân giống như một cọng cỏ ngoài đầu tường, gió thổi chiều nào theo chiều ấy.

Lưu Trục Phong khách sáo với cô một chút: “Tiểu thư, rốt cuộc là ngươi có nguyên tắc hay không!”

Y Nhân gãi gãi đầu, có vẻ hơi khó xử.

Lưu Trục Phong có điểm đắc ý: Y Nhân luôn có một loại diễn cảm đương nhiên, giống như trong khắp thiên hạ chẳng có chuyện gì có thể chân chính khiến cô cảm thấy khó xử. Hiện giờ, cô rốt cuộc khó xử.

Hắn rất có cảm giác thành tựu.

“Ta vẫn muốn đi xem A Tuyết.” Một lát sau, Y Nhân rốt cuộc cũng ra quyết định, “Viêm Hàn, tự hắn sẽ giải quyết.”

Cho tới bây giờ, chính cô luôn phải dựa vào Viêm Hàn. Nam nhân đó luôn mạnh mẽ đến mức không thể bị đánh đổ, thật sự không cần người khác phải lo lắng quá mức.

Nhưng A Tuyết lại khác. Anh luôn đặt mình vào hoàn cảnh rất nguy hiểm. Cho dù thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cái kiểu đánh cược cả mạng sống của mình đó, cũng làm cho Y Nhân không thể không lo lắng.

“Ngươi quả nhiên là thích Hạ Lan Tuyết nhiều hơn một chút.” Lưu Trục Phong giống như phát hiện ra một bí mật thật lớn, cười, đưa ra lời kết: “Nhưng

ngươi đã đồng ý làm hoàng hậu của Viêm Hàn rồi, sau này xem ngươi làm sao kết thúc."

"Ơ… ta đâu có muốn đổi ý." Y Nhân lại nghĩ rằng chuyện này không thành vấn đề. Hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không hề phiền lòng vì nó.

Lưu Trục Phong gập ngón tay sờ sờ cằm, trầm ngâm nói: "Cũng đúng ha, dù sao thì Hạ Lan Tuyết cũng sẽ chết, chuyện này căn bản không phải là vấn đề."

"Anh ấy thật sự sẽ chết sao? Không phải nói, chỉ cần cưới nữ vương là có thể sống sót sao?" Y Nhân vội vàng hỏi.

"Vậy ngươi có biết, muốn thắng trận đấu khó khăn bao nhiêu không?" Lưu Trục Phong dọa nạt cô, nghiêm trang nói: "Trận đấu lần này tổng cộng chia làm năm phần. Trận đầu tiên là so tài văn chương. Một cửa này thật ra thì Hạ Lan Tuyết có thể qua được. Hắn từ trước đã nổi tiếng khắp thiên hạ bằng tài văn chương của mình. Trận thứ hai là so võ công. Một cửa này thôi, sẽ chỉ còn lại năm người. Võ công của Hạ Lan Tuyết coi như không tệ đi, có thể cũng sẽ được lưu lại. Trận thứ ba, có thể rất khó khăn, là tỷ thí dũng khí."

"Dũng khí?"

"Phải, người dự thị phải đơn thương độc mã xông qua hàng ngũ chỉnh tề của ba vạn Ngự Lâm Quân. Sau đó lướt qua tường lửa, đi đến đài cao ba mươi thước, vì nữ vương bệ hạ mà tháo xuống tú cầu được treo trên đó. Đây là một chuyện cửu tử nhất sinh. Khảo nghiệm, chính là dũng khí của người dự thi."

"Có vẻ rất nguy hiểm…"

"Không phải có vẻ rất nguy hiểm, mà là rất nguy hiểm. Đặc biệt là Hạ Lan Tuyết. Ngươi cũng biết trong Băng quốc có bao nhiêu người chán ghét hắn không? Lúc trước hắn cự tuyệt hôn sự, làm cho quốc dân Băng quốc kính yêu nữ vương bệ hạ như thần vô cùng mất mặt. Bây giờ, vất vả lắm mới có cơ hội trả thù, bọn hắn thấy Hạ Lan Tuyết còn hơn cả mèo thấy chuột nữa, quyết truy đuổi cho đến chết." Lưu Trục Phong tiếp tục phát huy khả năng nói chuyện giật gân.

"Heiz,… trận thứ tư là cái gì?"

"Trận thứ tư thật ra cũng không có gì, là thi định lực. Nam nhân sợ sắc đẹp của nữ nhân…, nữ nhân cũng vậy, cũng sợ sắc đẹp của nam nhân… Chỉ là, sau khi bắt bọn họ uống thuốc gì gì đó, ném vào phòng với một nữ nhân. Khụ khụ… Hiểu rồi chứ?" Nói tới đây, Lưu Trục Phong trở nên đắc ý, "Cửa này do chính ta nghĩ ra đó, thiên tài chưa?"

Y Nhân thật không biết nói gì, liếc mắt lườm hắn một cái.

"Vậy còn cửa thứ năm…"

Lưu Trục Phong cũng không định bỏ qua, thích thú nhìn Y Nhân, nói liên miên: "Ngươi nói xem, Hạ Lan Tuyết cho dù có may mắn qua được cửa thứ ba, rốt cuộc hắn có thể vượt qua cửa thứ tư được hay không?" Ý tứ chính là: Định lực của Hạ Lan Tuyết rốt cuộc là như thế nào.

Y Nhân không trả lời, chỉ lặp lại vấn đề vừa rồi: "Cửa thứ năm đó…"

Lưu Trục Phong dùng ánh mắt tỏ vẻ một câu "Ngươi thật không kính", sau đó nghiêm túc nói: "Cửa thứ năm, đại khái là khó khăn nhất."

"Như thế nào?"

"Ta đặt cho cửa thứ năm cái tên là" Đầm rồng hang hổ, địa ngục trần gian, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ." Lưu Trục Phong khoa trương đưa ra một cái tên, sau đó… sau đó… ngậm miệng.

Y Nhân đang tha thiết nhìn hắn, chờ câu sau.

Nào ngờ Lưu Trục Phong lại không nói nữa, bộ dáng đầy vẻ thong dong, nhàn tản.

Mặt Y Nhân nổi đầy hắc tuyến.

"Trận thứ năm, rốt cuộc là cái gì?" Cô không thể không bỏ chút sức lực để hỏi lại lần nữa.

"Mới nói rồi mà." Lưu Trục Phong ra vẻ 'Rõ ràng là ta đã trả lời rồi mà', thản nhiên nói: "Chính là trò chơi Chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Hạ Lan Tuyết khẳng định cũng tránh không khỏi."

"Vậy, có cách nào không cần tham gia đại hội lần này mà vẫn có thể lấy được Biển sao thạch hay không?"

"Có, đi trộm!"

"Trộm thế nào, trộm ở đâu?" Y Nhân ôn hòa nhã nhặn hỏi.

"Thật ra, địa điểm đã công khai rồi, ngay ở cái ao trong tứ phương điện mà ban đầu các ngươi đến ở đó. Chỉ có điều, cái ao đó đã bị ta thay đổi, khắp nơi đều có cơ quan. Nếu ai muốn trộm lấy nó, hắn là muốn chết rồi." Về điểm này, Lưu Trục Phong rất tự tin.

"Ồ." Y Nhân hơi ảm đạm, lúng ta lúng túng hỏi: "Thật sự không phá giải được sao?"

"Có thể phá giải." Lưu Trục Phong cũng ôn hòa nhã nhặn trả lời, "Ta để lại một chỗ thiếu hụt. Ai biết được chỗ thiếu hụt đó là có thể đi vào – - Nếu hoàn mỹ quá, mọi người không dám đến trộm nữa, vậy chẳng phải sẽ rất nhàm chán sao?"

Hắn sợ sẽ nhàm chán mà chết. Nhớ lại lúc trước từng bị nhốt trong sơn động mười năm dài đằng đẵng, Lưu Trục Phong bất giác rùng mình.

"Vậy, chỗ thiếu hụt trong cơ quan là ở chỗ nào?" Hai mắt Y Nhân sáng rỡ, hỏi tiếp.

"Chuyện bí mật riêng tư như vậy, ta chỉ nói cho người nào ta biết rõ vô cùng mà thôi, ngay cả bạn bè cũng không nói cho nghe đâu." Lưu Trục Phong làm như có thật, trả lời, "Chúng ta đâu có thân mấy, vì sao lại phải nói cho ngươi biết chứ."

Y Nhân trầm mặc, cúi đầu. Không thèm nhắc lại cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lưu Trục Phong cũng không để ý, vỗ vỗ lưng cô, thét to: "Đi thôi. Chúng ta đi thăm Hạ Lan Tuyết."

Khi cô đến chỗ ở của Hạ Lan Tuyết thì đã khuya rồi. Lưu Trục Phong giống như một pháp sư có được cánh cổng như ý, có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào hắn muốn.

Lúc Y Nhân chui ra khỏi đường ngầm thì phát hiện mình đang ở trên giường của Hạ Lan Tuyết.

Hóa ra, dưới ván giường có đường hầm.

Hai người bọn họ cùng nhau ngồi xổm trên giường, trước mặt là ba lớp màn giường. Lưu Trục Phong xốc một góc màn lên, sau đó nắm lấy vai Y Nhân kéo đổ lên trước mặt mình. Y Nhân gần như nằm gọn trong lòng hắn. Cô nhìn ra ngoài, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, soi rõ hình bóng hai người đang ở ngoài cửa đại sảnh.

Hạ Lan Tuyết đã thay thường phục, lưng thắt đai ngọc màu xanh biếc, mái tóc buộc gọn qua vai phải, nhàn tản dựa vào lưng ghế. Chỉ có điều, dáng vẻ nhàn tản của anh còn hơn cả của Y Nhân, có thêm một chút quý khí tao nhã nói không nên lời, tuyệt không làm cho người ta khinh thường.

Dịch Kiếm đang ngoan ngoãn đứng sau lưng anh.

Giờ phút này, Hạ Lan Tuyết đang lật xem một bức thư vừa được đưa đến. Anh nhìn lướt qua cực nhanh, sau đó sắc mặt khẽ biến.

"Vương gia, làm sao vậy?" Dịch Kiếm lo lắng hỏi.

"Bệnh tình của Thái hậu nguy kịch." Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng nói, diễn cảm phức tạp đến cực điểm.

Dịch Kiếm giật mình.

Thái hậu Thiên Triều, có rất nhiều người đã quên mất sự tồn tại của bà. Từ khi Hạ Lan Vô Song qua đời, bà cũng xuất gia quy y, để mặc ba đứa con tranh giành quyền lực. Trong suốt năm năm trời, bà không ra khỏi cửa chùa lấy một lần. Cho dù các con của bà có đến thăm hỏi, bà vẫn ra vẻ ôn hòa. Hay lúc Hạ Lan Thuần áp chế Hạ Lan Tuyết, bà vẫn cứ buông trôi bỏ mặc, làm như chuyện đó không hề liên quan gì đến mình.

Dần dần, quan hệ mẹ con cũng trở nên lạnh nhạt.

Nhưng khi chợt nghe được tin bệnh tình của bà trở nên nguy kịch, Hạ Lan Tuyết vẫn khó lòng kiềm chế nổi cơn xúc động. Tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện gì nhiều, nhưng cả người cứ cảm thấy bàng hoàng.

"Vương gia quyết định thế nào?" Dịch Kiếm tất nhiên có thể hiểu được tâm tình của Vương gia lúc này, lại hỏi.

"… Chỉ có thể giải quyết mọi chuyện bên này trước đã, sau đó mau chóng trở về." Do dự một lúc, Hạ Lan Tuyết mới trả lời, "Cũng may, ngày mai đã khai mạc đại hội rồi."

"Vương gia thật sự định sau đại hội lần này sẽ cưới Băng Quốc nữ vương sao?"

Dịch Kiếm không phải không có nghi hoặc, nói: "Hơn nữa, mặc dù bệnh tình thái hậu nguy kịch, Vương gia cũng không thể không nghi ngại gì mà chạy về ngay được – - Hạ Lan Thuần hiện giờ chán ghét Vương gia như thế, nếu Vương gia trở lại kinh thành, chính là dê vào miệng cọp."

"Điều đó không lo. Thiên Triều luôn lấy chữ hiếu để răn thiên hạ. Ta trở về trọn hiếu, đại ca sẽ không đến mức làm khó ta đâu – - Nếu thật sự có những hành động làm khó ta, ta cũng sẽ phản kích, sẽ không để hắn tùy ý đùa nghịch." Hạ Lan Tuyết cũng không quá lo lắng về vấn đề này. Ngược lại, câu hỏi đầu tiên của Dịch Kiếm lại làm anh khó xử.

Thật sự muốn cưới Lãnh Diễm sao?

Anh đã hứa với Lãnh Diễm, hơn nữa đây cũng là biện pháp duy nhất để giải quyết chuyện này – - Cho dù không cần giữ cái mạng của mình thì ít nhất, cũng phải cứu được Y Nhân ra.

Ngày mai đại hội sẽ chính thức bắt đầu, anh làm sao quyết định đây?

Ngón tay Hạ Lan Tuyết càng không ngừng vuốt ve bức thư, dần dần, chìm vào trầm tư.

Phía sau màn giường, Y Nhân cũng như vậy, chìm vào trầm tư.

Không hiểu vì sao, khi ý thức được Hạ Lan Tuyết cuối cùng muốn kết hôn với Lãnh Diễm, cô có chút không được tự nhiên. Chỉ là hơi hơi thôi.

Giống như vừa đánh mất thứ gì.

"Hình như chẳng có gì hay để xem." Lưu Trục Phong ở bên cạnh đột nhiên nói một câu, sau đó thúc giục: "Hay là chúng ta về đi, ngày mai lại đưa ngươi đi xem đại hội? Cái đại hội đó hẳn là rất đáng xem, một sự kiện trăm năm hiếm có nha."

"Ta có thể ra ngoài gặp Hạ Lan Tuyết không?" Y Nhân đột nhiên ngẩng đầu, tha thiết mà nhìn Lưu Trục Phong.

Lưu Trục Phong vốn đã định cự tuyệt, lời cũng muốn ra đến miệng rồi nhưng không ngờ khi cúi đầu xuống nhìn thấy ánh mắt của Y Nhân, đột nhiên lại cảm thấy không đành lòng.

Sự chờ mong của cô có vẻ rất chân thành, tha thiết và bức thiết, giống như nếu hắn khiến cho cô phải thất vọng thì đó là một tội lỗi vô cùng to lớn.

"Được rồi. Nhưng mà, chỉ nửa canh giờ thôi đó." Lưu Trục Phong gãi gãi đầu, thầm nghĩ một câu: 'Bệ hạ, thật xin lỗi.' Sau đó xốc màn giường lên, cùng Y Nhân tiến ra đại sảnh.

Hành động của bọn họ hiển nhiên đã làm kinh động đến hai người trong đại sảnh. Dịch Kiếm cùng Hạ Lan Tuyết đồng thời nhìn lại. Bọn họ nhìn thấy đầu tiên, chính là Lưu Trục Phong. Lưu Trục Phong xua tay lung tung, cười xuề xòa, nói: "Đợi một chút, đừng nóng nảy, không phải ta muốn xông vào, mà là người phía sau kia."

Sau đó, Hạ Lan Tuyết liền nhìn thấy một người đang từ trên giường khua tay múa chân đi ra, là Y Nhân.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết sửng sốt, địch ý vừa dâng lên đã lập tức biến mất.

Y Nhân ngượng ngùng gãi đầu, sau đó cười híp mắt mà nhìn anh.

Hạ Lan Tuyết cũng cười xòa, cũng không hề hỏi sao cô có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi này, chỉ đi đến đứng trước mặt cô, rất là vui sướng.

"Chỉ có nửa canh giờ, ngươi muốn nói gì thì nói nhanh đi." Phát hiện mình bị coi thường, Lưu Trục Phong vội vàng phát ra một chút âm thanh để chứng tỏ sự tồn tại của mình.

Hạ Lan Tuyết lúc này mới quay đầu lại nhìn Lưu Trục Phong, bình tĩnh nói: "Ngươi là Lưu Trục Phong."

Lưu Trục Phong hơi kinh ngạc: "Chúng ta đã từng gặp nhau sao?"

"Người có khả năng xuất quỷ nhập thần, phi thiên độn thổ như vậy, ngoại trừ thiếu chủ Lưu Viên – Lưu Trục Phong ra, Hạ Lan Tuyết không thể nghĩ ra được người nào khác nữa. Lại nghe nói thiếu chủ đang làm khách quý của Nữ vương, đã nấn ná ở lại trong Băng Cung từ lâu, sớm đã động tay động chân vào Băng Cung, có thể xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì lạ. Hơn nữa, thiếu chủ có dung mạo phi thường, dù phải đối mặt với ta mà vẫn có thể biểu hiện bình tĩnh tự tin như thế, ngoại trừ Lưu Viên – một nơi không màng hỏi đến thế sự ra, cũng không còn nơi thứ hai có thể dung dưỡng ra một thiếu chủ có cá tính lại tiêu dao như vậy."

Hạ Lan Tuyết tỉnh bơ nịnh hót.

Lưu Trục Phong rất hưởng thụ, cười không chút khách khí.

Nhưng tiện đà lại nghĩ: Không đúng nha, câu nói sau cùng, sao cứ thấy giống như Hạ Lan Tuyết đang tự khoe khoang thế nhỉ?

Cái gì gọi là 'Dù phải đối mặt với hắn mà vẫn có thể bình tĩnh tự tin'? Chẳng lẽ Hạ Lan Tuyết hắn là một nhân vật nào tài giỏi lắm hay sao?

Chỉ là mặt mũi xinh đẹp thôi mà…

Lưu Trục Phong hơi tức giận, đang định gây sự với Hạ Lan Tuyết nhưng nhìn lại mới biết, Hạ Lan Tuyết đã kéo Y Nhân ra chỗ khác từ lúc nào rồi.

"Chỉ có nửa canh giờ thôi đó!" Lưu Trục Phong có vẻ không cam lòng, hô với qua bên đó một câu, sau đó phẫn nộ đi ra ngoài cửa.

Hắn vẫn rất tinh ý. Những chuyện giống như làm kỳ đà cản mũi, hắn không làm được.

Lúc đi tới cửa, Lưu Trục Phong vừa nhấc đầu lên đã nhìn thấy Dịch Kiếm vẫn đứng chắn ở đó như bức tượng. Hắn nhất thời sững người rồi vỗ vỗ vai Dịch Kiếm, hạ giọng nói: "Này bằng hữu, không phải ngươi muốn đứng đây cản trở chuyện tốt của Vương gia nhà ngươi đấy chứ?"

“Chuyện tốt gì?” Dịch Kiếm không hiểu nhìn hắn, lúng ta lúng túng hỏi.

Mặt Lưu Trục Phong đầy hắc tuyến: “Cái đồ ngốc nhà ngươi! Ngươi nói xem, ngươi cứ đứng ở chỗ này, vợ chồng son người ta có thể tâm sự gì được với nhau nữa hả?”

“Vợ chồng son?” Dịch Kiếm lại càng hồ đồ, “Vì sao ta đứng ở đây thì Vương gia cùng Vương phi không thể tâm sự với nhau được?”

Lưu Trục Phòng nhìn Dịch Kiếm như nhìn một con quái vật, một lát sau mới quay đầu lại một lần nữa rống tiếp: “Nhớ rõ, chỉ có nửa canh giờ thôi.” Sau đó, hắn miễn cưỡng lách qua đi ra, không hề để ý đến Dịch Kiếm.

Dịch Kiếm nhìn theo bóng lưng của hắn, vẻ mặt cũng đầy hắc tuyến – Thiếu chủ Lưu Viên mang trên người đầy những câu chuyện truyền kỳ, sao nhìn thế nào cũng thấy giống ông cụ non thế này nhỉ?

Lúc Lưu Trục Phong đẩy cửa đi ra, bên ngoài đã tràn đầy ánh trăng.

Lưu Trục Phong đứng ngoài hiên cửa, vốn đang vô cùng buồn chán nhìn ngắm ánh trăng màu lam như ngọc ở phía chân trời. Hắn nhớ tới trước đây Y Nhân đã nói, ‘Lúc nhìn một thứ gì đó, chính là đơn thuần nhìn một thứ gì đó mà thôi.’ Vì thế, hắn quyết định chỉ đơn thuần ngắm trăng. Ánh trăng rất trắng, rất sáng, rất biến ảo.

Nhưng mà – - cũng rất nhàm chán a.

Lưu Trục Phong than thở một hơi, tự nhận thấy mình không đạt được đến cảnh giới đó. Hắn lại nhìn nhìn sắc trời, phỏng chừng đã gần hết thời gian rồi. Đang định phá cửa xông vào, thúc giục Y Nhân mau đi, nhưng vừa mới quay người lại, hắn giống như bị người ta dùng pháp thuật ếm bùa đông cứng lên người.

Ở phía xa xa trước mặt, có người khoanh tay mà đứng.

Toàn thân lạnh như băng tuyết, bên người là một thanh kiếm cũng lạnh như băng.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Bóng đêm mịt mùng. Nhưng nếu so với sự trong trẻo và lạnh lùng của y, y còn mịt mùng hơn.

Vẻ mặt Lưu Trục Phong cứng ngắc, không thể nề hà.

***

Y Nhân lần này làm khó Lưu Trục Phong, kiên trì muốn gặp Hạ Lan Tuyết, thật ra chỉ có một mục đích. Đơn giản là vì vừa rồi, cô quả thật đã bị kiểu nói chuyện giật gân của Lưu Trục Phong hù dọa.

“A Tuyết, anh có thể không tham gia đại hội lần này được không?” Y Nhân vừa mới mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề.

Hạ Lan Tuyết không trả lời.

Y Nhân lại nói: “Vừa rồi Lưu Trục Phong nói cho ta biết, đại hội lần này rất khó. Cửa thứ ba và cửa thứ năm đều rất nguy hiểm, hơn nữa…”

“Xuỵt” Hạ Lan Tuyết cúi người, gấp ngón tay đặt lên môi cô, đột nhiên làm một động tác ra hiệu không được lên tiếng. Y Nhân không hiểu nhưng cũng ngưng nói chuyện. Ngón tay của anh thuận thế đi xuống, vén những sợi tóc có vẻ hơi hỗn độn của cô lên, khẽ cười, nói: “Sao lại bẩn như vậy rồi?”

Y Nhân một đường đi theo Lưu Trục Phong vào đường hầm. Tuy rằng không gặp phải biến cố gì lớn nhưng bộ dáng cũng có điểm rối bù. Hơn nữa, hình như rất lâu rồi cô cũng thật sự không được tắm rửa.

Mái tóc vốn đen bóng, bây giờ lại có vẻ u tối.

Y Nhân cắn cắn ngón tay, ngẩng đầu nhìn không trung.

Hạ Lan Tuyết buồn cười khi nhìn thấy phản ứng của cô, sau đó quay đầu lại dặn dò Dịch Kiếm: “Mang một chậu nước ấm đến đây.”

Chờ Dịch Kiếm bưng nước ấm đến, anh dẫn Y Nhân đi thẳng đến trước một cái giá gỗ, nhẹ giọng nói: “Cúi đầu xuống thấp một chút đi.”

Y Nhân vội vàng cầm lấy hai thanh gỗ hai bên giá gỗ, cúi thấp đầu xuống.

Hạ Lan Tuyết lại cười, đưa tay tháo búi tóc rối tung trên đỉnh đầu cô. Những sợi tóc thật dày không biết làm sao lại bị một sợi vải buộc thành một cái đuôi ngựa, lại bởi vì lâu rồi chưa được sửa sang nên tóc bung ra, rơi lòa xòa xuống dưới. Thoạt nhìn trông cô có vẻ rất lôi thôi tiều tụy.

“Ai lại vấn tóc như vầy?” Hạ Lan Tuyết thấp giọng cười nói: “Trông thật khó coi.”

“Ơ, là Lưu Trục Phong.” Y Nhân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi trả lời.

Ngón tay Hạ Lan Tuyết hơi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục tháo dây cột tóc ra.

Không thèm nói tiếp nữa.

Tóc rất nhanh chóng được tháo tung ra, tựa như thác nước xõa xuống hai vai Y Nhân.

Những sợi tóc nồng đậm che phủ hai má, tựa như hai bàn tay to lớn ủ lên sắc mặt mượt mà của cô. Đôi mắt to tròn đến thần kỳ, cùng với mái tóc đen nháy, vừa đen vừa bóng, tôn nhau lên, càng thêm tỏa sáng.

Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên phát hiện: Hình như cô đã gầy hơn trước. Khuôn mặt mũm mĩm trước kia, tuy rằng chỉ là do tạo hình khuôn mặt là chính nhưng tròn vẫn cứ là tròn. Bây giờ cằm lại đưa ra, rõ ràng có phần nhọn đi. Sau khi xõa tóc ra, lại có một loại mảnh mong yếu ớt đến kỳ lạ, giống hệt kiểu mình hạc sương mai của mấy cô tiểu thư yếu đuối, làm cho người ta tim đập thình thịch.

Hạ Lan Tuyết vội vàng cúi đầu, kìm nén để tim không đập nhanh nữa. Ngón tay thon dài len lỏi trong những sợi tóc nồng đậm của cô, hơi hơi đè xuống. Sau đó lấy một ca nước, từ từ dội từ đỉnh đầu cô dội xuống.

Y Nhân vội vàng nhắm chặt hai mắt. Những giọt nước ấm áp nhẹ nhè rơi xuống.

Động tác của Hạ Lan Tuyết rất nhẹ. Anh vừa tinh tế gội rửa, vừa lấy ngón tay kìm huyệt đạo trên đỉnh đầu của cô. Y nhân trước đây rất không thích để người khác gội đầu cho mình, nhưng lúc này lại cảm thấy rất hưởng thụ. Anh dùng sức vừa đủ, tinh mịn mềm nhẹ, cho nên thoáng cái Y Nhân đã quên mất người phía sau là một nam tử.

Dịch Kiếm ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Vương gia trong ấn tượng của hắn có thể chỉ trích gian xảo, có thể làm thơ chơi nhạc, có thể phong lưu phóng khoáng, cũng có thể vì hồng nhan mà giận dữ, nhưng chưa từng dịu dàng như vậy, cẩn thận như vậy, vì một người con gái mà gội đầu cho nàng.

Diễn cảm của Hạ Lan Tuyết cũng rất nhàn nhã, rất tự nhiên, giống như đang làm một chuyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Sát muối rồi lại nhẹ nhàng xoa bóp, lại dùng nước xả sạch sẽ.

Bọt nước trượt xuống, lưu đầy trên mặt Y Nhân. Có vài giọt nước còn nghịch ngợm, lẻn vào đôi mắt trong sáng của cô.

Sau đó, Hạ Lan Tuyết lấy một cái khăn sạch thật to phủ lên đầu Y Nhân tựa như phủ lên người thú cưng vậy, cẩn thận chà xát qua lại.

Đến khi tóc đã được lau khô, Hạ Lan Tuyết buông khăn mặt ra. Y Nhân rốt cuộc cũng lộ mặt ra, sắc mặt hồng hồng, tóc rối bù như tổ quạ, lòa xòa lung tung. Cô trợn to mắt lên nhìn anh. Ánh mắt đó, quả thật trông giống như một con chó nhỏ đáng thương. Đôi đồng tử đen nhánh như muốn xoáy sâu vào đáy lòng người đối diện.

"Nàng về trước đi. Nàng đã nói là sẽ tin ta, vậy vì sao còn phải lo lắng nữa." Hạ Lan Tuyết vỗ vỗ hai má cô, dùng ngón tay từ từ dịu dàng vuốt thẳng những sợi tóc của cô, sau đó nhẹ nhàng nói.

Y Nhân không biết vì sao lại cảm thấy mắt mình ươn ướt.

Có một con kiến đang bộ trong lòng, ngưa ngứa, cưng nựng lại đau buốt, không thể biến mất.

Cô đột nhiên đi lên phía trước, nghiêng người ôm lấy cổ Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết giật mình, trong lòng lại cũng có cảm giác ẩm ướt.

Một loại cảm giác ẩm ướt không thể tiêu mất, cũng không có cách nào bỏ qua.

Anh cũng ôm lại cô, theo bản năng vỗ vỗ lưng cô, nhưng cũng không nói gì.

Giữa hai người lúc này giống như có một thứ gì đó sai rồi, đã bỏ lỡ, mất đi rồi lại tìm thấy, cầu mong mà không được.

Rắc rối phức tạp.

Sau đó, Y Nhân đẩy anh ra, thật sự không nói một lời nào đã đi thẳng ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết ngơ ngác đứng yên tại chỗ. Mãi đến khi Y Nhân ra gần đến cửa, anh mới xoay người, lớn tiếng nói: "Ta sẽ dẫn nàng đi."

Nhưng lời anh còn chưa dứt, Y Nhân đã ra đến cửa rồi, cũng không biết là cô có nghe thấy hay không.

***

Lưu Trục Phong có vẻ bất đắc dĩ đi tới cuối hành lang, sau đó quay đầu nhìn lại người mặc áo xám đeo kiếm lạnh lùng kia.

"Lục Xuyên, phải làm thế nào ngươi mới có thể tin tưởng ta? Ta không hề động đến Phượng Thất. Sở dĩ nàng nói như vậy, hoàn toàn chỉ muốn kích

ngươi thôi. Ngươi cần gì phải bám riết theo ta không tha chứ?" Lưu Trục Phong không thể nhịn được nữa, đã hết chịu nổi rồi, rốt cuộc rít gào lên.

"Vì sao trước đó ngươi không giải thích?" Lục Xuyên vẫn đứng im bất động. Cái bóng u tối ẩn hiện trong bóng đêm. Hắn thốt ra một câu, nhẹ mà xác định, không thể nghi ngờ.

"Bởi vì ta ham chơi. Ta muốn lợi dụng cơ hội lần đó để ngươi – một kẻ cực hiếm khi động thủ với người khác, đến tìm ta." Lưu Trục Phong chán nản nói, "Ta nào biết đâu rằng, ngươi lại khó chơi như vậy."

"Ngươi nhất định phải cưới Phượng Thất." Lục Xuyên vẫn bất động, vẫn chỉ buông một câu, tựa như ngàn năm không đổi.

"Ta đã nói rồi, ta đối với nàng hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không có ý nghĩa, chỉ là bình thủy tương phùng (bèo nước gặp nhau) mà thôi. Cùng lắm cũng chỉ trêu chọc nàng một hai câu – Một nam nhân bình thường bắt gặp một nữ nhân xinh đẹp, trêu chọc hay khen ngợi một hai câu cũng bình thường thôi mà. Không có lý nào mới khen tặng thôi mà cũng phải cưới nàng ta đúng không." Lưu Trục Phong cảm thấy oan uổng chết đi được. Rốt cuộc hắn đã tạo nghiệt thế nào mà đời này lại bị tên sát thần Lục Xuyên này đuổi bắt như vậy chứ.

"Ngươi nhất định phải cưới Phượng Thất." Lục Xuyên vẫn chỉ nói một câu muôn thuở.

Lưu Trục Phong không biết nói gì nữa, nên đành im lặng.

Hắn đảo mắt nhanh chóng nhìn xung quanh, băn khoăn cân nhắc nên làm sao bố trí đường ngầm để thoát thân, làm sao có thể nhanh chóng bày trận chống lại kiếm pháp xuất thần nhập hóa của Lục Xuyên. Nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy đau đầu không thôi. Kiếm của Lục Xuyên quá nhanh. Đến lúcđó, hắn cũng không thể nắm chắc, không thể khẳng định được rốt cuộc ai có thể nhanh hơn ai.

Đang lúc hai người đang giằng co thì ở hàng lang bên kia, một giọng nữ giòn tan sinh động đột nhiên vang lên: "Lưu Trục Phong, ta làm tình nhân của ngươi được không."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Mọi người nơi này, đã không chỉ còn là hai người đứng đối kháng với nhau Lưu Trục Phong và Lục Xuyên nữa rồi.

Lục Xuyên rất hung hăng càn quấy. Hắn muốn vào tìm Lưu Trục Phong gây sự, tuyệt đối sẽ không lén lút lẻn vào, mà là quang minh chính đại đi vào, xem thủ vệ Băng Cung như không khí, một đường xông tới.

Đương nhiên, nói như vậy cũng đã là cất nhắc đám thủ vệ đã trải qua trăm trận chiến đấu này rồi. Cơ bản là hắn vô cùng dễ dàng chóng vánh, chỉ với một nhát kiếm. Kiếm khí sắc bén, vừa mới xẹt qua đã khiến cho ba bốn hàng ngũ tướng sĩ võ trang phải lảo đảo.

Sau đó, hắn lại lừng lững đi đến, dùng một loại trực giác kinh người nhất để xuất hiện ở ngay đúng vị trí mà Lưu Trục Phong sắp sửa xuất hiện.

Mà sự kiện này sớm đã kinh động đến mọi người trong Băng Cung. Ngoại trừ Lãnh Diễm, cả Viêm Hàn và Hạ Ngọc cũng đã lần lượt chạy tới hiện trường.

Liễu Khê không xuất hiện. Từ khi hắn bị Vũ gia bắt cóc, đã một ngày một đêm rồi không ai gặp lại hắn nữa.

Mọi người đã đuổi tới nơi, vừa mới tới liền đã nghe được lời thổ lộ này.

Bọn họ không hẹn mà cùng quay lại tìm người đã phát ra âm thanh.

Dưới ánh trăng thê lương, Y Nhân chậm rì rì đi tới.

Mái tóc dài còn ẩm lặng lẽ tung bay, môt thân cẩm bào rộng thùng thình suy sụp, bên hông đơn giản thắt một dây đai lưng. Thoạt nhìn trông rất giống một người đã ngủ say rất lâu vừa tỉnh, còn đang mơ màng.

Mà trong số mọi người, Viêm Hàn là kinh hoàng nhất.

Đã nhiều ngày không gặp, Y Nhân hình như đã thay đổi rất nhiều. Trong lúc nhất thời cũng không nói ra được là thay đổi chỗ nào.

Nhưng có một loại ảo giác: hắn vừa mới quờ được một chút hình dáng của cô thì chỉ trong nháy mắt, cô lại lặn xuống đáy sóng.

Y Nhân nhìn Lưu Trục Phong trước mặt không chớp mắt, đi đến lặp lại câu nói vừa mới thốt ra: "Ta làm tình nhân của ngươi nha."

Chỉ cần trở thành tình nhân của hắn, cô có thể lấy được Biển sao thạch. Như vậy, Hạ Lan Tuyết có thể không cần phải tham gia cái đại hội nguy hiểm đó nữa.

Lưu Trục Phong ngơ ngơ ngẩn ngẩn, còn chưa phản ứng kịp.

Viêm Hàn lại kinh ngạc, không thể nói rõ tâm tình lúc này. Vốn định lớn tiếng chất vấn Y Nhân, nhưng miếng cứ mấp máy mãi mà không nói ra thành lời được. Rốt cuộc lại chỉ trầm mặc, trầm mặc nhìn tình trạng trước mắt.

Lục Xuyên lạnh lùng quét mắt nhìn cô một cái.

Lãnh Diễm cũng thấy làm lạ, nhấc tay cho bọn thị vệ canh giữ lui ra ngoài, không cần hành động thiếu suy nghĩ nữa. Trường hợp này cực kỳ quỷ dị.

Cuối cùng, vẫn là Lưu Trục Phong cất tiếng cười to, đánh vỡ bầu không khí yên lặng. Hắn nháy mắt với Y Nhân, sau đó hào khí nói với Lục Xuyên: "Ta có tình nhân rồi, cho nên ta không thể cưới, không thể cưới Phượng Thất. Nha đầu Phượng Thất đó, hay là ngươi đi cưới đi. Hơn nữa, nàng vốn là thích ngươi. Nếu ngươi không tin, cứ việc đi hỏi Phượng Cửu."

"Nàng ta là tình nhân của ngươi?" Ánh mắt lạnh lùng của Lục Xuyên như muốn kết băng. Hắn nghi ngờ nhìn qua nhìn lại hai người họ.

Y Nhân không lên tiếng, chẳng có vẻ gì phản đối. Lưu Trục Phong cũng gật đầu lia lịa, "Đương nhiên, nếu nàng không phải là tình nhân của ta, ta dẫn nàng đi lang thang làm gì? Nếu nàng không phải là tình nhân của ta, sao có thể đứng trước công chúng nói ra những lời nói không màng đến lễ nghĩa liêm sỉ như vậy được?"

"Ơ…" Y Nhân nhìn lên trời, không nói gì.

Lục Xuyên không nghe Lưu Trục Phong nói ma nói quỷ, phóng tia mắt như điện chằm chằm nhìn vào Y Nhân, trầm giọng hỏi: "Ngươi cũng đã biết, Lưu Trục Phong đã từng có hứa hẹn với một cô nương rất tốt?"

Y Nhân lắc đầu, "Không biết." Sau đó cô lại cười ngô nghê, nói: "Nhưng cũng đâu có sao, ta coi hắn như tình nhân vài ngày, sẽ không làm chuyện gì cản trở."

Lưu Trục Phong thiếu chút nữa đã ngã chúi nhủi.

Mọi người được một trận cười ồ.

Trái tim Viêm Hàn đang bị treo lơ lửng giữa không trung, nhất thời rơi bịch xuống đất.

Sợ bóng sợ gió, đúng là sợ bóng sợ gió, náo kịch a náo kịch.

Lục Xuyên cũng rất không vui, giọng nói của hắn càng trầm hơn: "Nếu ngươi chỉ tính chơi đùa, cần gì phải đi chia rẽ nhân duyên của người khác?"

"Không phải nhân duyên." Lưu Trục Phong vội vàng phản bác, "Ai nói Y Nhân chỉ chơi đùa thôi? Y Nhân đã cùng ta thề non hẹn biển. Chờ đại hội kết thúc, chúng ta sẽ trở về Lưu Viên làm đám cưới. Có đúng không, Y Nhân?"

Y Nhân đang chuẩn bị trả lời 'Đương nhiên không phải' nhưng lại nghe thấy Lưu Trục Phong ở bên tai cô thấp giọng uy hiếp: "Chẳng phải ngươi muốn lấy Biển sao thạch sao? Chỉ cần ngươi đồng ý, ngày mai ta sẽ lén trộm Biển Sao thạch về cho ngươi!"

Liều mạng bị Lãnh Diễm đuổi giết, cũng tốt hơn là dây dưa với Lục Xuyên. Lưu Trục Phong lần này xem như đập nồi dìm thuyền.

"Ơ…" Y Nhân trầm ngâm một lát rồi chấp nhận.

Đôi đồng tử của Lục Xuyên lập tức thu nhỏ lại. Dung nhân vốn đã giống như băng tuyết lập tức trở nên vô cùng xơ xác tiêu điều.

Sát khí tràn ngập như một đám sương mù, làm cho mọi người ở đây đều cảm thấy ngột ngạt.

Lãnh Diễm rùng mình, vừa an bài quân phòng thủ, vừa tổ chức quân vây xung quanh đám người đứng xem.

Lưu Trục Phong cũng không dám phớt lờ. Hắn ôm chặt lấy thắt lưng Y Nhân, dự định nếu xảy ra chuyện gì không hay liền chuồn đi chạy lấy người.

Y Nhân đứng rất gần Lưu Trục Phong. Cô gần như còn thấy được lòng bàn tay Lưu Trục Phong đang túa mồ hôi.

Khuôn mặt cà lơ phất phô của hắn cũng thật sự nghiêm túc một cách thần kỳ.

Y Nhân không thể không thừa nhận, những lúc Lưu Trục Phong thật sự nghiêm túc cũng khá là anh tuấn.

Tà khí biến mất, vô cùng đứng đắn.

Viêm Hàn lại đứng vững trước áp lực, làm thế chuẩn bị đi lên phía trước.

Hắn đã nhận thấy được sát ý của Lục Xuyên, sao có thể tùy ý bỏ mặc được?

Hiện trường – hết sức căng thẳng…

Hiện trường hết sức căng thẳng.

Nhưng căn bản là không có sự tiếp xúc.

Lúc Lục Xuyên ra tay không hề có dấu hiệu, chỉ là bóng xám chợt lóe, kiếm quang đầy trời. Lưu Trục Phong đẩy Y Nhân ra phía sau, tức giận nói: "Lục Xuyên, ngươi điên rồi!"

Kiếm của Lục Xuyên khó khăn lắm mới xẹt qua dưới nách Lưu Trục Phong. 'Te rẹt' một tiếng, tay áo của Lưu Trục Phong bị xén rớt một mảng, trên cánh tay cũng bị rách một đường thật dài – Máu tươi đầm đìa.

Lục Xuyên cũng không quản Lưu Trục Phong có làm sao không, kiếm phong vừa chuyển, một lần nữa phô thiên cái địa xông thẳng đến chỗ Y Nhân. Kiếm quang dầy đặc khắp nơi khiến cho tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều lóa mắt. Y Nhân tránh cũng không thể tránh. Lưu Trục Phong vừa mới buông cô ra, bây giờ dù có muốn cứu trở lại cũng đã không còn kịp nữa.

Viêm Hàn đã xông đến gần. Khí lực của hắn vừa bá đạo vừa cứng rắn, mạnh mẽ xông xáo như một viên tướng len lỏi vào tầng tầng lớp lớp kiếm khí. Nhưng còn chưa tiến vào được đã bị thương tích đầy mình, lại vẫn là không kịp.

Y Nhân đáng thương lùi về sau từng bước.

Sau đó, một cái bóng màu trắng đột nhiên lao tới. Chỉ trong nháy mắt, cái bóng trắng đó đã nhẹ nhàng bay đến, còn nhanh hơn cả kiếm của Lục Xuyên. Tay áo liên tục phất lên, không chút chậm trễ ngăn cản kiếm quang. Thanh sam bạch cẩm trắng xóa một mảnh, khí thế như sấm vang chớp giật.

Tất cả mọi người nhìn thấy một thân hình hùng dũng hiên ngang đứng đó, một tay ôm thắt lưng Y Nhân, tay kia buông xuôi theo thân người. Trong không khí có mùi máu tanh, những giọt máu đỏ thẫm ngưng tụ trên đầu ngón tay, rồi từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lục Xuyên đã thu kiếm, ngạo nghễ đứng ở đối diện.

"Ngươi là người đầu tiên dám dùng tay không tiếp kiếm của ta." Lục Xuyên ngân nga nói, "Được, hôm nay ta tha cho nàng."

"Kiếm thuật của Lục Tiên sinh vang dội cổ kim, quỷ thần khó dò. Chỉ là vãn sinh may mắn mà thôi." Hạ Lan Tuyết nghiêm sắc mặt trắng bệch, thần thái lại rất thong dong. Đôi mắt tinh anh híp lại, ý cười tràn ngập, lại khiêm tốn nhã nhặn có lễ, đúng mực.

Lục Xuyên liếc mắt nhìn anh tán thưởng, phá lệ nói một câu có vẻ có nhân tính: "Phượng Cửu quả nhiên cũng có mắt nhìn." Nói xong, hắn lại nhìn thoáng qua Lưu Trục Phong, cất giọng lạnh lùng, "Cho nên, chuyện của ngươi, lần sau chúng ta sẽ nói tiếp."

"Còn có lần sau ư? !" Lưu Trục Phong kêu la thảm thiết, "Ta nói này, vì sao ngươi không dám tìm Phượng Thất mà hỏi cho rõ ràng, cứ tìm ta gây sự hoài vậy chứ? Ngươi làm vậy, chẳng phải là quả hồng chuyên tìm nhuyễn niết sao? Lục Xuyên, ngươi nói lý lẽ một chút có được không? Tại do chính ngươi kỳ quái, thích người ta mà bản thân cũng không biết, lại tìm ta xui. Ta nói – Này, này, này…"

Lục Xuyên mặc kệ cho Lưu Trục Phong ở đó lải nhải, sớm đã bỏ đi từ lâu rồi.

Những người còn lại cũng không có mấy ai lắng nghe Lưu Trục Phong oán hận. Mọi ánh mắt đều không hẹn mà cùng tập trung vào Y Nhân và Hạ Lan Tuyết.

Viêm Hàn đứng cách bọn họ gần nhất. Bởi vậy, hắn thấy được ánh mắt Hạ Lan Tuyết dịu dàng mà thân thiết, cũng thấy được Y Nhân toàn tâm tin cậy. Ánh mắt của bọn họ, làm hắn đau đớn.

Hạ Lan Tuyết trấn an Y Nhân một lát, lập tức nhìn về phía Viêm Hàn.

Ánh mắt của anh thanh kích, cứng cỏi, không hề khiêu khích nhưng còn lợi hại hơn cả khiêu khích nữa.

Mới vừa rồi, anh đã nhanh hơn Viêm Hàn một bước.

Nếu lần trước đã bị Bùi Nhược Trần giành trước một bước thì lần này, anh không thể tiếp tục trì hoãn được.

"Y Nhân," Viêm Hàn gọi.

Y Nhân nhìn qua hắn, cười cười, trên mặt là vẻ phấn khởi không hề che dấu chút nào. Nhưng vẻ tươi cười của cô lúc này, đối với Viêm Hàn mà nói, lại càng khiến hắn đau lòng.

Nụ cười đó, không phải là nụ cười của người vợ đối với người chồng, mà giống như nụ cười của anh em tình thâm hơn.

"Y Nhân, nàng lại đây." Viêm Hàn đi về phía trước từng bước, có chút vô lực vươn tay về phía Y Nhân. Y Nhân ngẩng đầu tìm kiếm ánh mắt của Hạ Lan Tuyết, sau đó đi đến chỗ Viêm Hàn, dáng vẻ rất tự nhiên.

Chỉ có điều, cô vừa mới bước ra, cánh tay lại bỗng nhiên bị níu chặt.

Y Nhân kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Hạ Lan Tuyết vẻ mặt nghiêm túc, thẳng tắp mà nhìn Viêm Hàn.

Viêm Hàn cũng nhìn lại Hạ Lan Tuyết.

"Chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu sao?" Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói, "Nếu đã hiểu thì cần gì phải cưỡng cầu?"

"Không đến cuối cùng, sao biết là ta cưỡng cầu?" Viêm Hàn không cam lòng yếu thế đáp lại một câu, nói cũng rất thản nhiên.

Hạ Lan Tuyết thu mắt, nắm chặt lấy cánh tay của Y Nhân, không hề lơi lỏng chút nào.

Y Nhân có điểm không hiểu thế nào mà nhìn hai người, nghĩ không ra bọn họ rốt cuộc sao lại nói chuyện cái kiểu bí hiểm như thế này.

Đang do dự thì từ trong đám người truyền đến một tràng gào to kêu gọi, "Tiểu thư, tiểu thư!" Chỉ chốc lát sau, liền có một người mắt híp mi dài, chen qua đám người đi ra. Nhìn thấy Y Nhân, nàng mừng rỡ như điên, chẳng thèm quan tâm đến người khác đã bổ nhào vào Y Nhân, mừng đến nỗi nghẹn ngào: "Em còn tưởng tiểu thư đã xảy ra chuyện rồi chứ."

"Đương nhiên không sao." Y Nhân vừa đẩy nàng ra, vô ý thức lại tránh khỏi sự trói buộc của Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết trong tay trống trơn, tựa như trong lòng cũng mất đi một miếng. Anh trơ mắt nhìn Y Nhân cùng Thập Nhất xúm xít lại với nhau, ném anh và Viêm Hàn sang một bên.

Không tim không phổi, không tình không mặt.

Bọn hắn tranh luận, chỉ giống như một trò cười.

Nhưng mà, chỉ lát sau hai người lại đều mỉm cười.

Đúng vậy, chưa đến lúc cuối cùng cũng chưa biết ai là người cưỡng cầu.

"Đúng rồi, tiểu thư, rốt cuộc vì sao cô lại mất tích?" Thập Nhất còn đang ở bên kia gào to.

Y Nhân đang muốn trả lời, ánh mắt lại quét qua Hạ Ngọc một chút, đột nhiên câm miệng, sờ sờ đầu, ngây ngô cười mấy tiếng. Cô không thông minh nhưng cũng biết nói, một khi quan hệ giữa Liễu Sắc và Hạ Hầu bị công khai, Hạ gia sẽ phải gánh chịu tai họa ngập đầu.

Cô không phải là người thích đâm bị thóc, chọc bị gạo, luôn muốn khoan dung độ lượng.

Thập Nhất đã quen với cái kiểu hồ đồ ngốc nghếch của cô, cũng không truy vấn mãi nữa, chỉ cần cô không sao là được rồi

Lãnh Diễm đứng ở xa xa, nhìn thấy tất cả mọi chuyện diễn ra, từ chối cho ý kiến cũng không phát biểu bình luận gì đã xoay người bỏ đi.

Y Nhân đã được thả ra, Hạ Lan Tuyết còn có thể tham gia đại hội ngày mai nữa sao? – Nàng không xác định, cũng không muốn xác định.

Lãnh Diễm đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, là một cơn mệt mỏi thấu đến tận tâm can.

Lại có một ánh mắt từ đầu đến cuối đều dừng lại trên người Lãnh Diễm, nhìn thấy nàng hờ hững, nhìn thấy nàng xoay người bỏ đi cùng với vẻ phiền muộn và hoàn toàn tiêu điều.

Cho đến khi bóng dáng màu đỏ như lửa ấy càng lúc càng đi xa.

"Chúng ta về thôi." Chờ y Nhân cùng Thập Nhất ôn chuyện đã đời rồi, Viêm Hàn đi đến trước mặt Y Nhân nhẹ giọng nói, "Chúng ta về nhà."

Cùng trở về, cùng về nhà – Hắn tiến dần lên từng bước, chỉ là cô vẫn chưa hề lưu ý đến.

Y Nhân gật đầu. Đi được vài bước, cô đột nhiên quay đầu lại nhìn Hạ Lan Tuyết, nhếch miệng cười nói: "Không sao đâu, Lưu Trục Phong đã hứa với ta rồi."

"Hứa với nàng cái gì?" Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Y Nhân nhìn Lưu Trục Phong. Lưu Trục Phong đang xử lý miệng vết thương trên cánh tay, nhận thấy ánh mắt của Y Nhân, hắn nhún vai, làm một diễn cảm "Điều ta đã hứa, ta sẽ làm được."

Y Nhân vì thế mà an tâm, dưới sự nâng đỡ của Thập Nhất đi về phía Thiên điện, nơi ở lúc đầu của mình.

Viêm Hàn theo sát phía sau.

Hạ Lan Tuyết chăm chú nhìn theo bóng Y Nhân rời đi, không có tỏ vẻ gì khác ngoài trầm tĩnh.

Trầm tĩnh mà rõ ràng.

Anh chưa bao giờ giống như hôm nay, rõ ràng biết được rốt cuộc điều mình muốn là gì.

Đầu tiên, anh muốn mình được sống. Sống thật lâu thật dài.

Vì chỉ có sống mới có rất nhiều thứ có thể, mới có thể làm được rất nhiều chuyện – giống như những gì Y Nhân đã nói.

Một lúc sau, khi Hạ Lan Tuyết đang định rời khỏi hiện trường thì Lưu Trục Phong đã tiến đến gần anh, có vẻ bất đắc dĩ nói: "Buổi tối ngày mai, nếu ngươi có thể sống sót trở về sau đại hội, hãy đến chỗ ở của ta tìm ta. Ta cho ngươi mượn một món đồ."

"Cái gì vậy?" Hạ Lan Tuyết hơi kinh ngạc, hỏi.

"Ngươi đừng hỏi gì cả, dù sao ta cũng đã đồng ý với Y Nhân rồi." Lưu Trục Phong rất buồn bực trả lời, "Heiz, xem ra, ta đã đắc tội với một nhân vật cường thế."

Thiên Sát, hắn thật sự không muốn đắc tội Lãnh Diễm. Thật ra, hắn vẫn rất thưởng thức Lãnh Diễm.

Đáng tiếc, những gì hắn đã nói, cho tới bây giờ luôn luôn phải giữ lời.

Họa là từ miệng mà ra, đúng là họa từ miệng mình mà ra.

Lưu Trục Phong không hiểu sao lại nhớ đến người nào đó từng ở trong sơn động, quay mặt về hướng thương dục mà lẳng lặng nói: "Ta chỉ hận, từ nhỏ ta đã không phải là một kẻ câm điếc!"

Đoạn tuyệt như vậy, lạnh lùng như vậy.

Lúc đó Lưu Trục Phong nghe nhưng không hiểu lắm, bây giờ hắn đột nhiên lại hiểu ra.

Hắn chỉ hận mình không bị câm điếc từ nhỏ.

"Ta nhớ rồi, cám ơn." Hạ Lan Tuyết lễ phép khom người, sau đó lẳng lặng tránh ra.

Lưu Trục Phong không nói gì, nhìn nhìn bầu trời, vẻ mặt chán nản.

***

Đại hội kén rể của Băng Quốc nữ vương, rốt cuộc cũng như lửa như trà mà triển khai.

Các nơi trong kinh thành đều dựng hội trường. Ở thành Bắc cũng có đổ trang (đổ phường, nhà cá cược). Hôm đó, Nhiêm Hào Khách đem cả một bao tải ngân phiếu quăng lên trên bàn, bá đạo nói: "Tiểu thư nhà ta nói, dùng một trăm ngàn lượng cá Hạ Lan Tuyết thắng."

Ông chủ đổ trang đang giơ một cái kính lúp nguyên thủy quan sát những thỏi bạc trắng lóa trên tay, nghe vậy cả kinh, thiếu chút nữa đã đánh rơi cả cái kính lúp. Hắn híp mắt nhìn cái tên Nhiêm đại hán kia từ trên xuống dưới rồi lại nhìn trái ngắm phải, tới tới lui lui đánh giá một phen. Sau đó cẩn thận hỏi: "Tiểu thư nhà ngươi là ai?"

"Phượng trang Thất tiểu thư, Phượng Thất tiểu thư." Nhiêm đại hán nhướng mày, ngạo nghễ nói: "Tiểu thư còn nói, chỉ cần có người theo nàng cùng nhau mua Hạ Lan Tuyết thắng, mặc dù có lỡ xui xẻo bị thua thì tiểu thư cũng sẽ tự mình bỏ vốn ra bồi thường cho mọi người."

Toàn bộ đổ trang chìm vào yên tĩnh. Sau đó, tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng.

Những người trước đó vốn ủng hộ Liễu Khê, Viêm Hàn lập tức đổi theo hướng gió, sôi nổi dùng tất cả tiền bạc có trong tay cược cho Hạ Lan Tuyết.

Trong đó, người già có, đàn bà có, con nít cũng có, cha mẹ có, con cái có, cả cơ thiếp cũng có.

Một khắc trước khi đại hội diễn ra, danh hào của Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên nghịch đảo nhảy vọt, nhảy lên trước vài cái tên, mơ hồ còn là danh hào đệ nhất – - Đương nhiên, chỉ giới hạn trong đổ phường mà thôi.

"Ngươi đi tra cho rõ. Hai vạn Ngự lâm quân kia đều có người nhà ở kinh thành này, còn không lấy được tin tức hay sao. Phái người đến nhà bọn họ thổi gió. Ta muốn tất cả những người có tương quan đến sự kiện này đều không thoát khỏi liên quan đến sự thắng thua của Hạ Lan Tuyết." Ngay đối diện đổ phường, một giọng nữ thanh nhã đến cực điểm từ bên trong màn kiệu trùng điệp truyền ra.

Nhiêm đại hán mới từ bên trong đi ra cung kính cúi người thi lễ, sau đó lặng lẽ lui ra.

"Lại để Thất tỷ tiêu pha rồi." Trong kiệu lại truyền ra giọng nói của người kia – lười nhác thong dong, chính là giọng nói của Phượng Cửu.

"Một chút tiền vặt vãnh ấy, ta cũng không đến mức để vào mắt." Nữ tử nhẹ giọng thản nhiên cười, "Ta chỉ muốn nhìn xem, người có thể làm cho đệ đệ ngươi cam tâm tình nguyện như thế rốt cuộc là nhân tài thế nào."

"Hắn không phải là nhân tài." Gió thổi qua, màn kiệu cuồn cuộn bay lên để lộ ra khuôn mặt của Phượng Cửu, tựa hồ như vĩnh viễn mang theo nét ủ rũ, "Ta chỉ xem hắn là bằng hữu mà thôi."

"Còn hắn thì sao?" Phượng Thất hỏi.

"Hắn xem ta là người một nhà." Phượng Cửu mỉm cười nói, vẻ mặt hiền hòa và ấm áp. "Ai có thể được Hạ Lan Tuyết xem như người một nhà, là một chuyện vô cùng may mắn."

Phượng Thất cười yếu ớt, "Chỉ cần ngươi cảm thấy vui vẻ là tốt rồi."

"Thất tỷ thì sao? Nghe nói Lưu Trục Phong hiện giờ đang làm khách ở Băng Cung. Tối qua, Lục Xuyên từng tiến cung tìm Lưu Trục Phong gây sự." Trong giọng nói của Phượng Cửu, lờ mờ mang theo một chút đắc ý, vui sướng khi người gặp họa.

Phượng Thất đương nhiên nghe ra được. Nàng đưa tay xô đẩy Phượng Cửu, giống như tỷ đệ bình thường, mắng yêu, "Tên tiểu tử này, dám hỏi đến chuyện riêng của lão tỷ!"

"Chuyện riêng, hay là tư tình?" Phượng Cửu hỏi nghiêm trang, người không biết chuyện còn tưởng rằng hắn đang nói đến vấn đề gì quan trọng lắm chứ.

Phượng Thất hận không thể một cước đá hắn ra ngoài.

"Chỉ có điều, Lục Xuyên có làm Lưu Trục Phong bị thương không?" Một lát sau, Phượng Thất lại hỏi.

"Thất tỷ, rốt cuộc tỷ lo lắng cho Lưu Trục Phong hay là lo lắng cho Lục Xuyên?" Phượng Cửu không nhanh không chậm hỏi.

"Người chết, tự nhiên đều lo lắng. Bọn hắn đều là bằng hữu của ta. Hơn nữa, Lưu Trục Phong thiếu ta ba trăm triệu lượng bạc còn chưa trả nữa đó." Phượng Thất căm giận nói: "Đã thiếu hai năm rồi, hắn hình như quên mất tiêu, chưa thấy kẻ nào dám quỵt nợ như vậy."

"Vậy Lục Xuyên nợ tỷ cái gì?" Phượng Cửu không chút để ý, hỏi han.

"Hắn nợ ta…" Phượng Thất muốn nói lại thôi, dừng một chút, sau đó rất ương ngạnh cười nói: "Hắn nợ ta thanh xuân. Gia thế chúng ta hiển hách, mỹ mạo vô song, khi không lại vì hắn mà tha thương. Hơn mười năm trời, đến bây giờ đã thành gái lỡ thì không gả được nữa. Món nợ lớn như vậy, không tìm hắn tính sổ thì tìm ai đây."

Nói xong, Phượng Thất thản nhiên tổng kết, "Cho nên, hai người bọn họ ai cũng không thể có chuyện gì được, bằng không ta chịu mất vốn sao."

"Năm nào tỷ cũng nói như vậy, nhưng năm nào cũng thu hết tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân." Phượng Cửu hơi hơi quát nhỏ, từ từ nói.

"Đâu có!" Phượng Thất cảm thấy rất oan uổng, "Vơ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân chính là mấy ca ca. Chứ còn ta, cũng chỉ đi nhặt nhãnh mấy đồng tiền lẻ bọn họ không cần đến nữa mà thôi!"

Phượng Cửu cười cười, không bài bác.

Gió lại thổi đến, bức mành rốt cuộc hoàn toàn bị cuốn lên. Phượng Thất khó khăn nghiêng mặt đi. Người trên đường vừa lúc có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt. Nàng trông khá giống Phượng Cửu. Ngũ quan của Phượng Thất cũng rất nhẹ nhàng: Mắt to tròn, mũi to, miệng rộng, cằm đầy tinh tế. Nhưng khi tất cả hợp cùng một chỗ lại sinh ra một vẻ khí khái anh hùng nói không nên lời, sang sảng mà tự tại giống như loài ngựa hoang trên thảo nguyên. Chiếc bờm bay lên, khí phách phun trào.

Giống như chỉ cần nhìn nàng một cái đã có thể khiến cho người ta quên đi rất nhiều chuyện phiền lòng, tất cả chuyện xưa chuyện cũ đều không muốn đề cập đến nữa, chỉ muốn cùng nàng cùng uống cùng say.

Thấy là quên tục.

Nhìn qua, không thể quên.

Đại hội bắt đầu, chiêng trống rùm beng.

Phượng Thất và Phượng Cửu vẫn đang ngồi trong một quán trà sang trọng nhất Băng Quốc, tựa như chẳng có mấy hứng thú đến sự kiện này.

Ngoài bọn họ ra, tất cả những người còn lại trong quán trà đều rất nóng lòng sốt ruột ngồi bắt chéo chân chờ mấy gã sai vặt chạy tới chạy lui đưa tin tức về.

Thật ra quán trà này đã bị Phượng Thất bao cả rồi. Sở dĩ còn có người khác là bởi vì Phượng Thất tiếp tục cho thuê lại.

Nàng căng một biểu ngữ ở cửa, viết: "Đánh cược còn chưa kết thúc, không cần phải vội. Nhàn nhã ngồi uống trà lại có thể biết được tin tức mới nhất của đại hội. Quán trà của chúng tôi đã mời một tiên sinh kể chuyện nổi tiếng nhất đến tường thuật tình hình tại hiện trường. Quý khách có thể vừa nhấm nháp loại trà thượng hạng nhất của Băng Quốc vừa nghe kể chuyện. Mười hai bạc một vé, hoan nghênh quý khách đến quán."

Bởi vậy, quả nhiên có người vì ham lợi, trả mười hai bạc để mua một chén trà nhạt mà bình thường chỉ có giá hai văn tiền.

Toàn bộ hai trăm chỗ ngồi trong quán trà đều không còn chỗ trống.

Phượng Cửu thấy thế là đủ, nói: "Thất tỷ, tỷ thật đúng là bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng đều biết cách kiếm tiền nha."

Phượng Thất trừng mắt nhìn hắn, ra vẻ đương nhiên nói: "Dù sao chúng ta cũng muốn uống trà nghe chuyện. Hai người thì quá buồn tẻ, tìm thêm vài người đến ngồi chung có cái gì không tốt? Đừng tưởng lần này ta mất máu không nhiều, ngươi cũng làm cho lão tỷ ngươi rất đau lòng đó."

Mấy ngàn vạn lượng bạc trắng lòa, đau chết nàng. Cho nên, hiện tại có thể kiếm lại được một lượng thì nhặt một lượng.

Phượng Cửu hỉ hả cười cười.

Khuôn mặt bình thường miễn cưỡng thản nhiên, cũng bởi vậy mà nổi lên nét dịu dàng thân tình.

Phượng Thất, là người thân duy nhất mà Phượng Cửu nghĩ đến, cũng là người duy nhất trong Phượng Trang có liên quan đến hắn.

"Tiên sinh kể truyện đó, Thất tỷ mời vị nào vậy?"

Phượng Cửu vừa bắt tay châm một chung trà mới, vừa tùy ý hỏi han.

"Hắn sẽ ra ngay thôi." Phượng Thất cười cười, ra vẻ cao thâm khó đoán. Vẻ mặt anh lãng ương tức bay lên, phát sáng.

Đang nói, Phượng Cửu liền nhìn thấy một người tâm không cam tình không nguyện, thong thả đi lên lầu. Y mặc một bộ sam tử thường dân, tóc tùy ý cột bên vai phải. Tướng đi cà lơ phất phơ trông có vẻ rất nhàn tản. Miệng hãy còn ngậm một cọng cỏ khô. Hình tượng thật sự không dám khen tặng.

Nhưng diện mạo cũng cực kỳ đáng khen, thế cho nên 'Dung mạo' như thế đều có thể câu dẫn nhóm tiểu cô nương dưới lầu liên tiếp nhìn theo.

"Vừa nhắc đến tiên sinh kể truyện, hắn đã tới rồi." Phượng Thất nghe thấy tiếng bước chân cũng xoay người lại, quay mặt về phía cầu thang, cười nói: "Xin hỏi, trên đời còn có người kể truyện nào kiệt xuất hơn Lưu Trục Phong Lưu tiên sinh đây không?"

Phượng Cửu lúc này mới thật sự bội phục Thất tỷ – - Lúc trước trêu cợt Lưu Trục Phong đến mức y đòi chết đòi sống cũng không nói, không ngờ lúc này vẫn có thể "Mời" y đích thân đến quán trà này tường thuật đại hội. Nếu lúc bán vé có chú giải rằng người kể truyện chính là Lưu Trục Phong thì chỉ sợ, một ngàn lượng bạc một vé cũng sẽ bán hết sạch.

Bởi vậy có thể thấy được, Phượng Thất là người làm ăn phúc hậu cỡ nào.

Lưu Trục Phong đang đi đến giữa cầu thang, cũng đã nhìn thấy Phượng Thất, hắn ba bước hóa thành một bước chạy vọt đến trước mặt Phượng Thất, lại vừa thở dài vừa cầu xin: "Bà cô ơi, ngươi nhanh chóng nói rõ ràng với cái kẻ điên Lục Xuyên kia dùm cái đi. Hắn cứ ép người gây sự như vậy hoài, ta cũng trốn điên rồi. Ngươi nói ta xem, ta là một thanh niên tốt thế này mà suốt ngày cứ bị một đại thúc truy đuổi, mất mặt xấu hổ biết bao a."

"Thế nào, lúc trước chẳng phải từng nói với ta rằng, rất muốn cùng Lục Xuyên tỷ thí một phen hay sao?" Ánh mắt của Phượng Thất là điển hình của ánh mắt đan phong: rất to, khóe mắt xếch lên, vừa nhìn liền cảm thấy du khí đặc biệt rộng rãi.

"Ta chỉ muốn tỷ thí một lần thôi, chẳng lẽ bắt ta phải bồi thường cả tính mạng của bản thân và gia đình luôn sao?" Lưu Trục Phong than thở, bóp bóp cổ tay không ngừng, "Cứ bức mãi như thế, ta chỉ còn cách cưới một nương tử về để bác bỏ tin đồn."

Phượng Thất che miệng mà cười, "Ta lại nghe nói, tối hôm qua ngươi thu nhận một tình nhân. Khi nào thì thành thân? Ta định tặng cho ngươi một bao lì xì dày."

"Bao nhiêu, lì xì bao nhiêu?" Lưu Trục Phong cũng không lo lắng tính mạng của bản thân và gia đình nữa, hai mắt phát sáng mà nhìn Phượng Thất.

Phượng Thất làm như có thật, nói: "Nếu ngươi thành thân thì ba trăm triệu lượng bạc mà ngươi thiếu ta trước kia liền coi như xóa bỏ. Như vậy đã được gọi là hậu hĩnh chưa?"

Lưu TRục Phong nhìn nét mặt như cười như không của Phượng Thất, lúc này mới vỡ lẽ, nhưng vẫn ho khan một tiếng, sau đó hai mắt nhìn trời nói: "Ta thiếu tiền ngươi khi nào chứ…"

Phượng hất mỉm cười, từ trong lòng ngực lấy ra một tờ chứng từ. Trên chứng từ viết ngang ngược mấy chữ to: "Tháng ba năm Giáp Thân có mượn của Phượng Thất tiểu thư ba trăm triệu lượng bạc dùng một chút. Trong vòng ba năm nếu không thể hoàn trả, nguyện lấy thân gán nợ. Lưu Trục Phong." Thể chữ đầm đìa, phong thái câu chuyển bay bướm lại có chút đường hoàng. Nét chữ một đời phóng khoáng như thế, không phải của Lưu Trục Phong thì còn có thể của ai đây?

Lưu Trục Phong đương trường nhụt chí, liếc trái liếc phải giống như muốn tìm một cái lỗ chuột mà trốn vào cho rồi.

"Như thế tính ra, hình như đã được lập từ ba năm trước." Phượng Thất quơ quơ tờ khế ước nhận nợ trong tay, như cười như không nói: "Lấy thân gán nợ. Không biết Thiếu chủ Lưu Viên treo biển hành nghề ở Giang Nam, một đêm có thể thu được bao nhiêu tiền…"

…

"Để ta tính thử xem nhé. Nhất hồng danh đứng đầu bảng, một đêm cũng kiếm được một trăm lượng bạc. Thiếu chủ có thân phận tôn quý, thế nào cũng phải gấp mấy lần, hai vạn lượng bạc – - Vậy chỉ cần một vạn năm nghìn đêm là có thể trả hết nợ nần rồi. Trừ đi những đêm không có khách hoặc là những lúc Thiếu chủ không được thoải mái thì phải là hai vạn đêm. Một năm có ba trăm sáu mươi lăm đêm. Hai vạn đêm chính là năm mươi năm, sáu mươi năm, bảy mươi năm…" Phượng Thất nói xong, thật sự bắt đầu dùng đốt ngón tay tính toán. Lưu Trục Phong nghe được mặt mũi đều tái xanh, lại ho khan một tiếng. Hắn nhụt chí nói: "Biết rồi biết rồi, cứ để Lục Xuyên tiếp tục truy sát ta là được chứ gì. Ta không quản gì hết, các ngươi chẳng phải muốn biết tình huống ở hiện trường hay sao? Có còn muốn nghe nữa hay không đây?"

"Thiếu chủ không tham gia đại hội lần này sao? Vì sao mới sớm vậy mà đã ra ngoài rồi?" Phượng Cửu coi như là người thành thật, thấy tỷ tỷ mình khi dễ được ngay bèn vội vàng đứng ra hòa giải.

"Heiz, mấy cái đơn giản như vậy, sớm đã làm xong cả rồi." Lưu Trục Phong khoát tay nói, "Mỗi khu đều chia làm năm tổ. Tổ của ta chủ yếu là vàng thau lẫn lộn, quan lính tan rã."

"Đấu văn và đấu võ đều đã xong cả rồi sao?" Phượng Cửu có điểm kinh ngạc, nói.

"Đúng vậy, đều đã xong." Lưu Trục Phong trong nháy mắt, nhanh chóng tự nhiên trả lời.

"Vậy vương gia…" Thần thái của Phượng Cửu cũng không phải là sốt ruột, chỉ là thân thiết lại tự nhiên mà toát ra như vậy.

Phượng Thất nhìn ra cả, cười cười, bưng một ly tràn hãy còn đang uống. Ánh mắt rất thản nhiên chuyển ra ngoài cửa sổ.

Quán trà mà bọn họ đang ngồi là tòa kiến trúc cao nhất kinh thành Băng Quốc. Bọn họ lại ngồi ở vị trí cao nhất, chỉ cần nhìn ra xa là có thể thấy rõ hội trường thi đấu dựng trước Băng Cung. Phượng Thất nheo mắt lại, đột nhiên vui vẻ kêu lên một tiếng: "Nhìn kìa, là Hạ Lan Tuyết!"

Phượng Cửu nghe vậy cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quả nhiên nhìn thấy trên năm tòa đài cao có một dáng người áo trắng đang ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn (tấm nệm tròn lót ngồi) giữa đài. Mà chung quanh người đó lại có bốn người dáng vẻ đại nho thuộc phần tử trí thức đang ngồi vay quanh. Phượng Cửu có thị lực rất tốt, xa xa nhìn thấy rõ ràng. Nhóm đại nho thần sắc ngưng trọng, khẩn trương, còn Hạ Lan Tuyết ngồi chính giữa lại cười đến là thong dong nhàn tản. Ngẫu nhiên nói ra một đôi câu cũng vô cùng thanh thản thong dong.

"Bọn họ đang ở Biện Kinh." Lưu Trục Phong ngại cho thân phận con nợ của mình, không khỏi ân cần giải thích: "Biện Kinh thuộc loại văn đấu, chính là đưa ra một luận đề, hai bên nói có sách, mách có chứng, dùng tài hùng biện thuyết phục đối phương. Chỉ cần bốn đại nho kia toàn bộ đều nhận thua thì coi như người tham dự đại hội thắng – - Vòng này thì Hạ Lan Tuyết không thành vấn đề. Mười bảy tuổi hắn đã nhờ vào tài hùng biện của mình mà nổi tiếng khắp thiên hạ. Chuyện hắn ở Đại Chiêu Tự khẩu chiến với đàn tăng, nói đến mức các cao tăng đều cúi đầu nhận thua cũng không phải là chuyện hiếm có đối với hắn. Hiện giờ càng ngày càng thông hiểu đạo lý, sẽ không có nhiều khó khăn."

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau bốn đại nho chung quanh đã sôi nổi đứng dậy, hành một đại lễ rất long trọng với Hạ Lan Tuyết – Xoay người chín mươi độ.

Hạ Lan Tuyết khiêm tốn nhã nhặn đáp lễ, ý thái đường hoàng thư thái đến cực điểm – Không hề khoe khoang kiêu ngạo, cực kỳ chừng mực.

"Xem kìa, Hạ Lan Tuyết thắng rồi!" Phượng Thất chỉ qua hướng đó, nói.

Về kết quả này, Phượng Cửu cũng không thấy kỳ lạ, chỉ có chút tò mò hỏi Lưu Trục Phong, "Vậy đề tài hùng biện của Thiếu chủ là gì?"

Vì sao lại xong nhanh đến như vậy?

"Ồ, mấy người kia vừa hỏi ta về đạo lý lớn luân hồi chuyển kiếp, ta liền hét to một tiếng: 'Ta vốn là yêu nghiệt. Người và yêu cùng hội tụ, gọi là Nhân Nghiệt. Phật tổ ở trên trời, cực khổ dưới mặt đất. Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây!" Lưu Trục Phong cười hắc hắc, giảo ảm nói tiếp, "Phải nói, đúng là hiên ngang lẫm liệt. Bốn người kia lập tức nhận thua, chỉ kém phục sát đất."

Phượng Thất cười lớn, Phượng Cửu chỉ lắc đầu cười yếu ớt.

"Đó là Viêm Hàn đúng không?" Phượng Thất làm như có phát hiện mới, lớn tiếng hỏi.

Lưu Trục Phong liếc mắt bay qua, sau đó gật đầu, "Là Viêm Hàn. Lại nói tiếp, tên hoàng đế Viêm Hàn này cũng không phải hạng tầm thường, là kiểu người chính phái, chính nhân quân tử."

"Phong độ cũng rất tốt." Phượng Thất không khỏi tán thưởng một câu.

Phượng Cửu nương theo tầm mắt của bọn họ mà nhìn qua. Bên cạnh đài thi văn cũng dựng năm đài thi võ giống như vậy. Viêm Hàn giống như vừa mới đánh bại một người dự thi, thu chưởng đứng trang nghiêm. Bộ dáng khí định thần nhàn, căn bản chẳng giống người mới vừa chém giết chút nào. Hắn chỉ đơn giản ngoái đầu, đưa mắt nhìn lại mà cũng có một loại khí thế trấn định thiên hạ, làm cho những người dự thi đang nóng lòng muốn thử cũng không thể động đậy.

"Thật ra Viêm Hàn rất được. Diện mạo đẹp, thân phận cao lại có tài trí. Nếu không phải đang giúp Hạ Lan Tuyết, ta thật sự muốn ủng hộ hắn." Phượng Thất ở một bên hưng trí nói.

"Hắn có tâm bề trên. Người trong lòng của hắn chính là tiểu tình nhân của ta." Lưu Trục Phong thình lình nói một câu, "Tới tham dự đại hội, chẳng qua chỉ là vì nể mặt nữ vương bệ hạ mà thôi, làm cho có lệ đấy mà."

"Người trong lòng hắn là tiểu tình nhân của ngươi?" Phượng Thất trừng lớn con mắt, tò mò hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy. Tiểu tình nhân của ta rất thú vị, để hôm nào giới thiệu cho ngươi làm quen.” Lưu Trục Phong cười híp mắt hào hứng.

Chỉ có điều, lúc nhắc đến ba chữ ‘Tiểu tình nhân’ Lưu Trục Phong thật sự có cảm giác vui mừng. Cứ nghĩ đến cái cô Y Nhân suốt ngày mơ mơ màng màng, u u mê mê kia là hắn lại thấy nhớ nhớ.

Cho dù nàng không mấy nhiệt tình, cũng không có cái gì gọi là mới mẻ đã nghiền nhưng chẳng hiểu tại sao, khi có một người bạn như vậy vẫn khiến cho hắn cảm thấy thích thú rất nhiều.

“Hắn là Liễu Khê đúng không?” Phượng Cửu đột nhiên thốt ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16: CHƯƠNG KẾT QUYỂN THỨ 3

Có một người đột nhiên nhảy lên đài đứng đối diện với Viêm Hàn, khí thế ngút trời. Tuy không mạnh mẽ bằng khí chất vương giả trời sinh của Viêm Hàn, nhưng cái loại âm lãnh đặc hữu này cũng có thể cùng Viêm Hàn phân tranh cao thấp.

Người đó chính là kẻ đã mất tích một ngày một đêm, Liễu Khê – tức Liễu Sắc.

Mà cùng với lúc Liễu Khê xuất hiện, một tiếng hoan hô cũng đồng thời vang lên: “Vũ gia!”

Không biết từ lúc nào, Vũ gia đã xuất hiện ở trong đám người với dáng vẻ ủ rũ. Nghe thấy có người gọi tên mình, ông ngơ ngác nhìn lên trên đài. Trông thấy Y Nhân đang dựa trên hoàng thành được dựng lên làm khán đài theo dõi thao trường, ông mừng rỡ như điên, thân hình nhấp nháy mấy cái. Bọn thị vệ canh giữ khán đài còn chưa kịp có phản ứng gì thì Vũ gia đã nhảy đến bên cạnh Y Nhân rồi. Bọn thị vệ bị đả kích vô cùng: Ngày hôm qua đã có một tên Lục Xuyên quỷ thần khó lường, bây giờ lại xuất hiện một lão ăn mày không biết chui ra từ nơi nào, thế nhưng cũng khiến cho bọn hắn có mà như không.

Thị vệ trưởng đang định tiến lên xin chỉ thị tiếp viện, Lãnh Diễm ngồi ngay ngắn ở chỗ cao nhất trên khán đài đột nhiên ngoắc tay, tỏ vẻ không sao.

Lãnh Diễm thản nhiên liếc mắt quét qua Y Nhân một cái, ánh mắt một lần nữa lại tập trung vào Hạ Lan Tuyết.

Bất kể thế nào, Hạ Lan Tuyết cũng đã đến đây tham gia đại hội, hơn nữa còn thật sự dốc hết sức lực – Cho dù biết anh không có lòng dạ nào nhưng Lãnh Diễm cũng thấy vui mừng.

Hạ Lan Tuyết đã nhẹ nhàng du dương đánh lùi người khiêu chiến cuối cùng. Anh nhìn quanh bốn phía, một đám người rơi rụng như ve mùa đông. Anh đã thắng được cửa thứ hai.

Hiện tại, tổ duy nhất còn chưa xác định được thắng thua trong vòng đấu thứ hai này, là bộ đôi Viêm Hàn cùng Liễu Khê. Thật ra, vì muốn cho tất cả khách quý từ các quốc gia đều một cơ hội tốt nhất, đại hội đã phân chia bọn họ vào những tổ khác nhau để tiến hành thi đấu. Ví như tổ thứ nhất là Lưu Trục Phong, tổ thứ hai là Hạ Lan Tuyết, tổ tứ ba là sứ giả Dịch Châu Hạo Nhị. Tổ thứ năm tập hợp những người trong giang hồ, phàm là những người có uy tín có danh dự đều xông pha chém giết một hồi. Cho dù không thể cưới được Lãnh Diễm thì cũng có thể nhờ trận chiến này mà thu phục các võ lâm đồng đạo, hướng đến ngôi vị võ lâm minh chủ. Hạ Ngọc vì là sứ giả Thiên Triều được chia vào tổ thứ tư. Bởi vì sứ giả chân chính là Hạ Ngọc, còn Liễu Khê lúc ấy lại mất tích cho nên Liễu Khê không được phân phối đến tổ nào cả.

Hiện tại hắn lại ngang nhiên xuất hiện trước mặt Viêm Hàn, đây chính là trực tiếp khiêu chiến.

Dù sao thì cuộc thi đấu lần này cũng chỉ có một người xuất sắc nhất mới được chọn, cho nên khiêu chiến thế nào cũng đều hợp lệ.

Trong đám người vang lên một tràng hoan hô không rõ ý nghĩa. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào hai nhân vật hấp dẫn đang sắp quyết đấu.

Viêm Hàn như uyên lâm nhạc trì, thân hình cao lớn. Chỉ mới đứng yên lặng mà đã gây cho người khác một loại áp lực không thể cưỡng nổi.

Liễu Khê lại khác, phong phanh rất nhiều, cũng có vẻ tiều tụy nhưng thần sắc của hắn vẫn cao ngạo lạnh lùng, toàn thân đều toát ra vẻ âm lãnh, không chút yếu nhược.

Viêm Hàn khoanh tay, khách khí gật đầu chào hắn. Cứ như vậy liền xem như đã bắt đầu.

Liễu Khê lui ra phía sau từng bước.

Còn chưa giao thủ thì trên khán đài, Y Nhân đã cùng Vũ gia đoàn tụ. Vũ gia vừa nhìn thấy Y Nhân đã nước mắt lưng tròng, nắm chắc tay Y Nhân, đau

xót nghẹn ngào: "Phu nhân, phu nhân, cô chịu khổ rồi."

Y Nhân có vẻ không hiểu thế nào, chỉ chớp chớp mắt nhìn ông.

Vũ gia hãy còn khóc một hồi, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Thập Nhất đứng phía sau Y Nhân, nhất thời lại nổi giận lôi đình. Ông bật thẳng người, đẩy mạnh Thập Nhất ra sau, giận dữ nói: "Cái tên phản đồ bại hoại nhà ngươi, mau tránh xa phu nhân chúng ta ra. Ngươi làm hại phu nhân còn chưa đủ sao? Ôi trời ơi, phu nhân cùng đứa con chịu quá nhiều khổ cực như vậy rồi…"

Thập Nhất cả giận mà nhìn Vũ gia. Nhưng cô cũng biết võ công của lão quái nhân này cực kỳ cao nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Y Nhân lại mơ hồ: "Phu nhân cùng đứa con?"

"Phu nhân, cô không cần phải sợ. Cái tên Liễu Như Nghi tuy rằng không phải thứ gì tốt, nhưng con trai của phu nhân cũng rất trưởng thành." Vũ gia nhắc tới Liễu Sắc, nhất thời thần thái bay bổng, "Cậu ấy nhất định sẽ giúp phu nhân trút giận, đem giang sơn của Hạ Lan gia biến thành vũng bùn!"

Có vẻ như trong lúc Vũ gia cùng Liễu Sắc biến mất, Liễu Sắc đã dùng lời ngon tiếng ngọt gì đó tẩy não ông rồi. Vũ gia bây giờ một lòng cho rằng, Liễu Sắc là đứa con ngoan của phu nhân, bọn họ bị Hạ Lan Vô Song hãm hại đã phải trải qua rất nhiều năm tháng đau khổ.

Y Nhân chớp mắt mấy cái liền, không biết nên trả lời thế nào.

Vũ gia bỗng nhiên hạ giọng, tiến đến bên tai Y Nhân hỏi: "Phu nhân, lần trước ta có giao cho người Chí tôn đồ, còn ở trong tay người không?"

Y Nhân thành thật gật đầu, "Ừm" một tiếng.

Thật ra, âm thanh của Vũ gia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Người khác có lẽ nghe không rõ lắm nhưng Thập Nhất nãy giờ vẫn đứng sau lưng Y Nhân lại nghe rất rõ, thân hình chấn động.

Chí tôn đồ, là Chí tôn đồ mà Hoang A Ngưu muốn lấy. Thập Nhất rõ ràng nghe được ba chữ này.

Nàng không khỏi vểnh tai, càng cẩn thận lắng nghe Vũ gia cùng Y Nhân nói chuyện. Vũ gia quét khóe mắt về phía nàng, lập tức lại hỏi: "Vậy phu nhân cất giấu Chí tôn đồ ở đâu rồi? Tiểu Vũ đi lấy nó lại đây, giao cho thiếu gia để thiếu gia dùng Chí tôn đồ đi đả kích Hạ Lan gia."

Y Nhân nghiêng đầu suy nghĩ một hồi. Đang định trả lời thì đột nhiên nghe được một âm thanh bí ẩn từ ngay màng tai truyền vào.

Âm thanh đó vẫn là giọng nói của Vũ gia nhưng lại thấp hơn và trầm hơn rất nhiều. Giống như một làn gió chân thành từ một nơi cực kỳ xa xôi thổi tới.

Đó chính là thuật truyền âm nhập mật trong truyền thuyết.

"Hãy trả lời là, trên xà ngang thứ ba." Vũ gia nói.

Y Nhân sợ run nhưng vẫn lặp lại một lần: "Trên xà ngang thứ ba."

Vũ gia nhất thời cười híp mắt. Những nếp nhân trên mặt toàn bộ đều tập trung lại một chỗ: "Vậy lát nữa phu nhân cùng Tiểu Vũ đi lấy, được không?"

"Nó vốn là của ông, ông muốn lấy thì cứ lấy đi." Y Nhân lơ đễnh trả lời. Tuy rằng trong lòng vẫn còn tràn ngập nghi hoặc nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện chiếm lấy Chí tôn đồ làm của riêng. Lần trước Vũ gia đã tiện tay đưa cho cô, cô cũng có thể giao trả bất cứ lúc nào.

Y Nhân mới vừa đáp xong, Thập Nhất ở phía sau làm như đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng nói: "Tiểu thư, em quên lấy áo khoác cho cô, bây giờ thời tiết càng ngày càng lạnh…"

Y Nhân nhìn ánh mặt trời sáng lạn trên bầu trời Băng Cung, có điểm mơ hồ.

"Em đi về lấy áo khoác cho tiểu thư nha." Thập Nhất nhấp nhỏm bước chân, muốn rời đi.

"Không cần đâu, phiền phức lắm…" Y Nhân tốt bụng nói.

"Làm việc vì tiểu thư mà, có phiền gì đâu." Thập Nhất vội vàng khoát tay tỏ thái độ, rồi xoay người đi xuống khán đài, chạy về cung.

Y Nhân quay đầu lại nhìn theo bóng hình nhỏ nhắn của Thập Nhất nhanh chóng rời đi, sắc mặt lẳng lặng. Trong con ngươi màu đen, hình bóng của Thập Nhất càng lúc càng nhỏ, rốt cuộc nhỏ đến nỗi không còn nhìn rõ nữa.

"Phu nhân, cô không cần khó chịu. Trên xà ngang thứ ba có thể có thứ gì đó đang chờ nàng ta." Vũ gia đắc chí nói, "Tiểu Vũ rốt cuộc có thể rạch mặt tên phản đồ này."

Y Nhân nhếch miệng, thản nhiên hỏi: "Cái gì đang chờ nàng ấy?"

"Quỷ sơn linh xà. Bị con rắn đó cắn cho một cái, lập tức sẽ chết, tuyệt đối không có ai sống sót." Vũ gia đắc ý nói.

Y Nhân sửng sốt, sau đó đột nhiên đứng lên. Lần đầu tiên bối rối, lảo đảo, dùng hết sức lực toàn thân để đuổi theo bóng lưng Thập Nhất.

Động tác vội vã của cô đã đụng trúng cái bàn trước mặt làm nó ngã lăn. Người dưới đài cũng đều không hẹn mà cùng nhìn qua bên này, đã thấy Y Nhân vội vã chạy xa. Những người quen biết Y Nhân thấy vậy, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi: Không ngờ lúc cô chạy bộ lại có thể đạt đến vận tốc thế này.

Chỉ có điều, hiện tượng dị thường như thế cũng đồng thời khiến cho rất nhiều người lo lắng.

Viêm Hàn phải đối mặt với những chiêu thức càng lúc càng quỷ dị của Liễu Khê, mặc dù thoáng nhìn thấy nhưng chỉ có thể lo lắng trong lòng.

Hạ Lan Tuyết thì khác, anh đã kết thúc trận đấu, đứng ở bên cạnh quan sát. Thấy thế, không cần nghĩ ngợi gì đã vẹt đám người ra, đuổi theo cô.

Vũ gia cũng không cần phải nói, lúc nào cũng nhất nhất bám chặt lấy phu nhân của mình.

Y Nhân thật sự đã hết sức, càng chạy càng chậm. Chạy đến cuối cùng, cô chỉ cảm thấy toàn bộ tế bào trên người đều chỉ có thể dùng để hô hấp. Dù vậy, vẫy có một cảm giác hết hơi rất khó chịu.

Hoàn toàn mất lực.

Nhưng cô thật sự đuổi kịp Thập Nhất.

Lúc đẩy cửa chạy vào, Thập Nhất đã trèo lên cái ghế, chỉ vừa mới đứng vững trên ghế, tay còn chưa kịp chìa ra.

"Thập Nhất!" Y Nhân hô to một tiếng.

Thập Nhất nghe vậy liền run lên, nhưng vẫn không nhịn được giơ tay lên, cứ theo bản năng mà chộp tới xà ngang.

Y Nhân cũng đã thấy được ở một chỗ khuất trên xà ngang có một vật dài màu đỏ.

Bên trên thật sự có một con rắn, thật sự có một con rắn đang cuốn mình quanh xà ngang, đuôi rắn thả thòng xuống dưới, vừa vặn trườn đến trước mặt Thập Nhất. Thập Nhất kinh hoảng trợn to đôi mắt, bất giác hét lên thảm thiết. Còn linh xà liền bay đến định liếm cánh tay nàng. Y Nhân không chút nghĩ ngợi chạy vọt tới. Thân hình nho nhỏ xô đổ cả ghế lẫn Thập Nhất. Chỉ nghe 'rầm' một tiếng, hai người đồng thời ngã xuống, con Quỷ sơn linh xà cũng rớt xuống theo.

Vũ gia cùng với Hạ Lan Tuyết vừa mới chạy đến cũng đã nhìn thấy tất cả sự việc. Y Nhân chớp mắt, nhìn con rắn đỏ thẫm như nước hồng tín càng trườn càng đến gần. Cô vừa chống tay sang hai bên ngăn chắn Thập Nhất ở phía sau, vừa tùy ý để nỗi sợ hãi xâm chiếm bản thân. Miệng méo xệch, lập tức phát ra tiếng rên rỉ như tiếng khóc nghẹn.

Mắt thấy con rắn kia gần như thuận thế táp được cái mũi của Y Nhân, Vũ gia gấp đến độ vò đầu bức tai, Hạ Lan Tuyết lập tức tiến lên, ra tay như điện. Nháy mắt đã chộp được đầu con rắn, sau đó anh dùng lực bóp chặt. Chỉ nghe thấy một âm thanh 'pooc pooc' rất nhỏ, thân rắn lập tức mềm nhũn, đầu rắn đã bị Hạ Lan Tuyết bóp nát thành bùn.

Y Nhân còn đang chống người trên mặt đất nức nở không thôi. Hạ Lan Tuyết ném xác con rắn vào góc tường, sau đó lén lút giấu bàn tay chỉ trong nháy mắt đã biến thành màu đỏ đen ra phía sau lưng.

Anh dùng tay kia nâng Y Nhân dậy, ôm cô vào lòng, thấp giọng an ủi: "Không sao rồi, không sao rồi."

Y Nhân còn rất sợ hãi, làm thế nào cũng không thể ngừng khóc được, chỉ cố sống cố chết lủi sâu vào lồng ngực Hạ Lan Tuyết, siết chặt lấy anh. Bàn tay nhỏ bé của cô vì dùng sức quá mức, cơ hồ nổi hết cả gân xanh. Hạ Lan Tuyết chỉ có thể nhỏ giọng an ủi cô. Bàn tay được giấu ở sau lưng nhanh chóng thũng xuống. Có một chất lỏng màu đen từ trong móng tay róc rách chảy ra.

Thập Nhất từ lâu đã sợ đến mức hoang mang, ngơ ngác ngồi ở một chỗ, vẻ mặt mờ mịt.

"Cái đồ phản đồ nhà ngươi! Thiếu chút nữa đã hại chết phu nhân rồi!" Vũ gia lấy lại tinh thần, ý thức được phu nhân mới từ cửa sinh tử trở về, không kìm nổi giận dữ, bàn tay mở ra lập tức nhắm thẳng vào huyệt thiên linh (trên đỉnh đầu) của Thập Nhất mà đánh tới.

"Vũ gia, để nàng đi đi." Y Nhân vẫn chôn đầu trong lòng Hạ Lan Tuyết, âm thanh nói không nên lời, nghẹn ngào thương tâm nhưng cực kỳ kiên quyết. "Đừng làm hại nàng, để Thập Nhất đi đi, hãy để Thập Nhất đi đi."

Cô không muốn chỉ trích nàng, cũng không muốn làm hại nàng. Đáy lòng cô không kể đến thất vọng, chỉ là rất khó sống.

Thập Nhất hai mắt đẫm lệ, mông lung nhìn thấy bóng lưng Y Nhân đang không ngừng run lên. Nàng cứ như vậy một lúc nhưng chẳng nói điều gì, lồm cồm bò dậy rồi từ từ đi ra ngoài cửa.

Vũ gia cũng không ngăn cản.

Thập Nhất rơi lệ đầy mặt, cứ như vậy chậm rãi, chậm rãi đi ra cửa, đi mãi đến khi bọn hắn không còn nhìn rõ nữa.

Y Nhân toàn thân run rẩy. Thật ra cô đã không còn sợ hãi nữa. Trên người Hạ Lan Tuyết có một mùi hương hoa lan, đẹp và tĩnh mịch làm cho lòng

người an tâm. Cô đã không còn cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn không thể ngừng run rẩy được, giống như bị điện giật, thân thể không còn nằm trong sự khống chế của cô nữa. Hạ Lan Tuyết đương nhiên nhận thấy cô run rẩy, trong lòng thương xót không thôi, chỉ hận mình không có tài cán giúp cô gánh vác được gì. Anh muốn dùng hai tay ôm lấy cô, nhưng cánh tay đang giấy phía sau đã không còn nghe theo điều khiển của anh nữa rồi.

Nó đã chết lặng.

Theo lý thuyết, anh dùng tay bóp nát đầu rắn, còn linh xà kia căn bản là không có cơ hội cắn anh. Nhưng ngày hôm qua anh dùng tay không tiếp kiếm của Lục Xuyên, lòng bàn tay đã bị một vết thương sâu đậm. Máu của con linh xà này chứa toàn kịch độc. Lúc đầu rắn bị bóp nát, độc rắn cũng theo miệng vết thương mà chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập cả bàn tay của Hạ Lan Tuyết.

Tuy anh đã rất cố gắng để khống chế độc tố ở lại bàn tay, nhưng thật sự không thể nào ép nó ra khỏi cơ thể được.

Cho nên, anh chỉ có thể dùng một tay để ôm lấy Y Nhân, có điểm vụng về, khó chịu.

"Ta chỉ sợ Thập Nhất sẽ chết." Mãi một lúc sau Y Nhân mới ngẩng đầu lên, hai tay túm chặt lấy áo anh, đôi mắt thật to ngập tràn nước mắt, vẻ mặt thê lương. Nỗi sợ hãi trong ánh mắt không phải là nỗi sợ bóng đêm hay thứ gì đó, mà là sợ cái chết, sợ tương lai. Cô khủng hoảng nói tiếp, "Ta rất sợ anh sẽ chết."

Lúc trước chưa từng tiếp xúc với cái chết thì đối với Y Nhân mà nói, nó chỉ là một chuyện bình thường theo quy luật tự nhiên như nước chảy thành sông, sông ra biển lớn.

Nhưng có thể mới vừa rồi, ngay khi cô nhìn thấy Thập Nhất sắp bị rắn cắn, đứng trước sự sống và cái chết, Y Nhân rốt cuộc đã có một cảm giác trực quan.

Cô lúc ấy, chỉ hận sao người lâm vào sinh tử không phải là mình mà lại là Thập Nhất.

Cái chết, cái chết, hóa ra cái chết lại đau đớn như vậy.

Không có cách nào để nhìn thấy người mà mình quan tâm đang sống sờ sờ trước mắt lại bỗng nhiên biến mất trước mặt mình.

Đến thời điểm cuối cùng, khi con linh xà gần liếm đến chóp mũi của mình, Y Nhân đột nhiên có một ý tưởng rất kỳ quái: Thật may là cô không phải nhìn thấy Hạ Lan Tuyết chết đi, thật may mắn là cô không cần phải trải qua nỗi sợ hãi tê tâm liệt phế như vừa rồi một lần nữa.

Chuyện Hạ Lan Tuyết chỉ còn sống được có vài ngày đột nhiên lại hiện lên vô cùng rõ ràng.

Nàng chui vào lòng anh, cảm giác sinh mệnh của anh tràn đầy nguy cơ. Bất luận dùng tay bám víu thế nào, siết chặt thế nào, bất luận từng sợi vải quần áo đều ngập trong móng tay Y Nhân, anh vẫn cứ thế mà trôi đi.

"Ta chỉ sợ anh chết." Hai mắt cô đẫm lệ, khóc vô cùng đau khổ.

Trong lòng Hạ Lan Tuyết bỗng mát rượi, tựa như một dòng sông tràn đầy nước lạnh đang ào ào tràn vào trái tim khô ráo của anh, sắp ngập mất rồi.

"Ta càng sợ." Ngón tay anh len lỏi vào mái tóc cô, áp cái đầu nho nhỏ của cô vào gần mình. Anh chỉ hận sao không thể áp lại càng gần, sáp nhập xương thịt, sáp nhập sinh mệnh, từ nay về sau không cần phải lo lắng gì nữa, không cần phải nóng ruột nóng gan, không cần suy tính thiệt hơn nữa.

Hết lần này đến lần khác, những lời Y Nhân nói ra luôn luôn khiến anh khủng hoảng, càng lúc càng thâm trọng.

Thì ra, hai người bọn họ đều luôn e ngại đối phương sẽ biến mất. – - Thậm chí là, nếu đối phương biến mất thì sinh mệnh của bản thân cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Vũ gia nhìn hai người mà không hiểu chuyện gì, hơn nửa ngày ông mới tiến lên, túm lấy áo Y Nhân giống như túm một con gà con, lôi Y Nhân ra khỏi lòng ngực Hạ Lan Tuyết.

"Phu nhân, Hạ Lan Vô Song không phải là người tốt, cô đừng bị hắn lừa gạt." Dù sao thì ngay từ đầu, Vũ gia đã không có cảm tình gì với người nhà Hạ Lan.

Y Nhân bị kéo mạnh ra, chỉ có thể bị lôi giữa không trung, tha thiết nhìn Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết mất mát, đứng lên. Anh biết Vũ gia sẽ không tổn hại Y Nhân, mà anh lại đang có việc cần phải làm. Chỉ còn ba vòng nữa, chỉ còn lại có ba vòng thi nữa thôi.

Quay lại trường đấu. Xa xa truyền đến tiếng kèn trống và tiếng hoan hô. Xem ra, vòng thi thứ ba đã bắt đầu rồi.

"Buổi tối ta lại đến tìm nàng. Đến tối, ta sẽ giải quyết hết thảy." Hạ Lan Tuyết nhanh chóng nói một câu, sau đó xoay người, dứt khoát quay trở lại hội trường.

Anh không thể mang đến cho Y Nhân cái gì trong tình huống thực tế khó khăn này được.

Y Nhân vẫn đang nhìn anh, tha thiết mong chờ.

Hạ Lan Tuyết lại bỏ đi cực kỳ đoạn tuyệt, không quay đầu nhìn lại đến một lần, giống như sợ một khi đã quay đầu lại thì sẽ không còn dũng khí để bỏ cô đi để tiếp tục con đường đầy hung hiểm như thế được nữa.

***

Trở lại trường thi đấu, quả nhiên vòng thứ hai đã kết thúc. Toàn bộ đài cao đều hiện ra rõ ràng. Trước mặt là hai vạn Ngự Lâm Quân sắp hàng chỉnh tề, bố cục chặt chẽ cẩn thận, khí thế bức trời, nghiêm mật canh chừng một đài cao hơn mười trượng được dựng từ gỗ thô. Trên đỉnh đài là vật mà người Băng Quốc hoan hỉ nhất – một quả tú cầu màu đỏ.

Băng Quốc hàng năm đều ngập trong băng tuyết, tự nhiên phá lệ yêu màu đỏ tha thiết. Màu đỏ, cũng là quốc sắc của Băng Quốc, giống như quốc sắc của Viêm Quốc là màu đen cùng màu vàng, quốc sắc Thiên Triều là màu vàng sáng và màu trắng. Từng quốc gia đều có tính chất đặc biệt cùng tính cách riêng của mình.

Lãnh Diễm ngồi ngay ngắn trên chỗ cao nhất của đài cao. Toàn thân mặc lễ phục màu đỏ, mái tóc bới cao thành một búi như mây như sương. Khuôn mặt như băng sương như ngưng như tụ. Làn da trắng như tuyết, màu áo đỏ như lửa – màu sắc vô cùng tương phản đã làm cho Lãnh Diễm nổi bật lên giữa mọi người, cao ngất, phát sáng, tựa như thần tiên phi tử – một người phi phàm.

Nàng thờ ơ nhìn bách tính của mình đang ngẩng đầu nhìn nàng sùng kính. Trong long bọn họ đang khuấy động khó tả.

Giờ phút này, bách tính Băng Quốc đang tập trung quan sát mấy vị nam tử đứng trước đài xem ai mới là người xứng đôi với nữ vương bệ hạ nghiêm túc không thể phạm nhất của bọn họ, trong lòng tuyển lựa không thôi. Ánh mắt của dân chúng sắc bén mà nóng bỏng quét qua quét lại trên người bọn hắn: Thiếu niên Hạ Ngọc có thân hình cao gầy, vẻ mặt hưng phấn; Mấy công tử nổi danh cực phú trong chốn giang hồ lại có vẻ do dự; Còn Liễu Khê lại rất bình thản, khóe môi thoáng nhếch lên như cười như không, lại có một loại tự tin mạnh mẽ khó tả – Đúng vậy, là Liễu Khê.

Trận đấu võ mới vừa rồi của hắn cùng Viêm Hàn, điều khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt chính là người thua cuộc lại đúng là Viêm Hàn.

Chính xác ra, Viêm Hàn cũng không phải thật sự thua. Trong lúc bọn hắn giao đấu, cũng không biết Liễu Khê đã nói gì với Viêm Hàn mà hắn đột nhiên dừng tay, sau đó thật khách khí nói: "Liễu công tử tài trí còn hơn cả ta. Trận tỷ thí này, không đấu cũng biết." Nói xong, Viêm Hàn không đánh tiếp nữa mà chủ động bị knock – out. Bởi vậy, Liễu Khê thắng.

Mọi người ồ lên. Nhưng danh tiếng của Liễu Khê đã rất cao, mặc dù có chuyện này cũng không gây ra nhiều ngôn luận lắm.

Đang lúc mọi người đều chăm chú quan sát nhóm tuyển thủ, Hạ Lan Tuyết rốt cuộc chạy tới. Anh để một tay sau lưng, tư thế vẫn thoải mái tự nhiên như thường ngày. Viêm Hàn vốn đã định rời đi lại nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, trong lòng cũng cảm thấy an tâm. Mới vừa rồi hắn không thể đi xem Y Nhân thế nào nhưng biết Hạ Lan Tuyết đuổi theo nên cũng cảm thấy yên tâm. Bây giờ lại nhìn thấy Hạ Lan Tuyết bình an trở về, bên phía Y Nhân có lẽ cũng không sao.

Đây là một mâu thuẫn rất kỳ quái. Cho dù Viêm Hàn và Hạ Lan Tuyết không hề thích nhau nhưng cả hai đều tin tưởng đối phương sẽ không để Y Nhân chịu bất cứ một tổn thương gì. Chỉ cần có đối phương tồn tại thì Y Nhân cũng sẽ được an toàn.

"Tiêu Dao Vương đến muộn." Thấy Hạ Lan Tuyết vào thời điểm cuối cùng mới chạy tới kịp lúc, Lãnh Diễm thật ra rất vui sướng nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ lạnh lùng thản nhiên, mắng một câu lấy lệ.

Hạ Lan Tuyết cúi đầu nhận lỗi, sau đó cũng không màng đến ánh mắt gay gắt khó hiểu của Hạ Ngọc, thản nhiên đi lên đài.

Vì vậy mà trên đài, năm tuyển thủ đã tập hợp đông đủ.

Lưu Trục Phong không xuất hiện, vì vậy người xếp thứ hai trong tổ của hắn được đôn lên bổ sung.

Tiếng kèn vang lên hùng tráng. Hai vạn Ngự Lâm Quân cầm trường thương trong tay. Trường thương dày đặc, phát ra hàn quang lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Trên mặt bọn hắn đều là khí thế quyết đấu với kẻ thù một mất một còn, tuyệt không hề giống như sắp phải đối mặt với vương phụ tương lai của bọn hắn.

Năm tuyển thủ phân ra năm hướng, bắt đầu đợi tín hiệu vang lên liền đồng loạt xông vào hàng ngũ Ngự Lâm Quân tả xung hữu đột. Người nào lấy được quả tú cầu trên đài cao mười thước kia, đích thân dâng lên nữ vương bệ hạ thì sẽ trở thành người thắng cuộc của vòng đấu này.

Ở gần chỗ Lãnh Diễm nhất là hai tuyển thủ Hạ Ngọc và Liễu Khê, những người khác đứng cách đó khá xa.

Binh khí của tuyển thủ đều là kiếm.

Trường kiếm, nhưng không sắc bén.

Đây chỉ là một cuộc tỷ thí còn đao kiếm lại không có mắt. Do vậy mà kiếm của các tuyển thủ đều không có đầu nhọn.

Nhưng trường thương trong tay đám Ngự Lâm Quân lại là trường thương chân chính, thực sự đã cùng chủ nhân của chúng trải qua hàng trăm trận chiến,

nhuốm đầy máu tươi.

Đây là một cuộc tỷ thí cực kỳ không công bằng – Cũng là một cuộc tranh đấu hung hiểm dị thường.

"Có lẽ Lãnh Nữ vương căn bản muốn nhân cơ hội này đem tất cả tinh anh thiên hạ có thể uy hiếp Băng Quốc, một lưới bắt hết!" Viêm Hàn bình tĩnh, kính thanh tự nói một câu. Bỗng nhiên lại chú ý tới, Hạ Lan Tuyết cầm kiếm bằng tay trái, tay phải của Hạ Lan Tuyết trước sau vẫn đặt ở sau lưng, chậm chạp không lấy ra.

"Chẳng lẽ thực lực chân chính của hắn là thuận tay trái?" Viêm Hàn hơi hơi giật mình.

Lại nhìn thần sắc của Hạ Lan Tuyết, thong dong tự nhiên, không giống như có chuyện gì khó giải quyết – - Viêm Hàn lại nghi hoặc.

Đang nghĩ ngợi, hắn lúc lắc đầu, nhất thời nhìn thấy Vũ gia cùng Y Nhân xuất hiện. Viêm Hàn vô cùng vui mừng, cũng chẳng quan tâm nghiên cứu tay trái của Hạ Lan Tuyết nữa. Hắn rời khỏi chỗ ngồi, đi nhanh đến chỗ Y Nhân. Đợi đến lúc đi đến trước mặt cô, Viêm Hàn gọi: "Y Nhân, vừa rồi nàng đi đâu vậy?"

Y Nhân đang vội vàng tìm kiếm bóng dáng Hạ Lan Tuyết, nghe thấy có người gọi mình liền ngẩng đầu lên nhìn. Thấy là Viêm Hàn, đôi mắt Y Nhân cong híp lên, cười đến là phấn khởi.

"Vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra?" Viêm Hàn thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, thân thiết hỏi.

"À, Thập Nhất đi rồi." Y Nhân vẫn đang tìm kiếm, chỉ trả lời ngắn gọn.

Viêm Hàn nghe mà không hiểu lắm, nhìn qua xung quanh, quả thật không thấy nha đầu Thập Nhất: Chẳng lẽ là không chịu nổi buồn chán, tự mình rời cung?

Viêm Hàn còn muốn hỏi nữa lại phát hiện Y Nhân đã chuyển lực chú ý sang nơi khác, vẻ mặt vô cùng chuyên chú.

Viêm Hàn nhìn theo ánh mắt của cô, nhìn thấy người nọ. Khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc trầm xuống, trong đôi mắt lập tức xuất hiện một tia vắng vẻ.

Y Nhân đang nhìn Hạ Lan Tuyết. Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết cầm kiếm, chắp tay, sau đó vào trận.

Trong ánh mắt của cô tràn ngập hình ảnh của anh, cũng giống như trong ánh mắt Viêm Hàn đều tràn đầy hình bóng của Y Nhân.

Tiếng kèn lại vang lên. Âm điệu thê lương, tốc hành tận trời.

Mọi người vào trận, bắt đầu cuộc chém giết.

Chỉ chốc lát sau đã có hai người bị knock out. Phương thức knock out đều là bị ngã xuống đất, sau đó bị người ta đá ra ngoài.

Trên trường đấu chỉ còn lại Hạ Lan Tuyết, Liễu Khê cùng Hạ Ngọc.

Hạ Lan Tuyết thì không cần nhiều lời, cho dù công lực đã bị mất mát nhiều nhưng anh vẫn là cao thủ hạng nhất hạng nhì.

Liễu Khê cũng không biết học được từ đâu loại thân pháp quỷ dị, bay cuốn, trôi nổi không chừng. Hắn không giao phong chính diện với địch mà là đánh cầm chừng để bảo tồn lực lượng.

Hạ Ngọc cho dù tuổi còn trẻ nhưng tốt xấu gì cũng là thế tử Hạ Hầu, cũng là người đã ra vào sa trường từ nhỏ – - Đối với trận pháp trên chiến trường của Ngự Lâm Quân, hắn cũng rất thành thạo.

Ba người theo ba hướng, đồng loạt nhắm đến tú cầu được treo ở giữa đấu trường.

Đánh đánh một hồi, Hạ Lan Tuyết đột nhiên phát hiện: Hình như mọi người đang đánh nhau với mình có vẻ đều hạ thủ lưu tình. Bọn hắn lưu tình, hoàn toàn làm cho Hạ Lan Tuyết mới vừa phải tốn lực bức độc, có thời gian để thở.

Ví như: Một tên Ngự Lâm Quân dùng trường thương tấn công từ sau lưng Hạ Lan Tuyết, nhưng đến lúc đâm tới gần hắn lại đột nhiên nhớ tới: Hình như cậu hai con dì cả của mẹ biểu tỷ đã dùng một trăm lượng cược cho Hạ Lan Tuyết thắng.

Ý nghĩ này làm cho động tác của hắn hơi dừng một chút. Hạ Lan Tuyết đã nhân cơ hội xoay người, trường kiếm múa lên, tưới chân khí, lột bỏ trường thương của hắn.

Xem ra, mấy ngàn vạn lượng bạc mà Phượng Thất tung ra, đã có chút tác dụng.

Cứ như vậy, Hạ Lan Tuyết khí thế không thể chống đỡ, sấn tới giữa trường đấu.

Cơn đau nhức ở tay phải càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng vẫn còn trong phạm vi khống chế.

Tay trái đã đẫm mồ hôi.

Mà tú cầu đã ở ngay trước mắt.

Anh ngẩng đầu, nhìn quả tú cầu đỏ tươi sáng rỡ đang ở trong gang tấc. Đang định nhảy lên thì bỗng nhiên nghe được một tiếng thét chói tai: "Phản đồ, ngươi đừng hòng lấy được tú cầu."

Lời còn chưa dứt, Hạ Ngọc đã liều mạng lao đến. Vừa ra tay đã gây ra một trận loạn đả, chiêu thức hoàn toàn không còn muốn sống.

Hạ Lan Tuyết không thể không cùng hắn dây dưa. Nếu là trước kia, nhất định chỉ trong mấy chiêu đã có thể chế trụ được, nhưng hôm nay thật sự đã không còn sức lực, anh lại không đành lòng làm Hạ Ngọc bị thương – - Dù sao cũng là biểu đệ mà Du Nhi yêu thích nhất. Hơn nữa, năm xưa còn đích thân ôm ấp chăm bẵm hắn.

Một kẻ phấn đấu quên mình, một người lại tràn đầy băn khoăn. Hai người càng đấu càng khó hòa giải. Phía bên kia, một bóng người nhàn nhạt, nhẹ nhàng khéo léo lướt qua bọn hắn, thẳng tắp đi đến trên đài.

Liễu Khê vươn cánh tay ra chụp tới. Quả tú cầu đỏ tươi cứ như vậy, dễ dàng chóng vánh rơi vào tay Liễu Khê. Hạ Ngọc chán nản đến cực điểm, từ giữa không trung hạ xuống. Hạ Lan Tuyết quả thật rất biết thích ứng với mọi hoàn cảnh. Chỉ là làn da tái nhợt, cánh tay cầm kiếm nổi cả gân xanh, ngón tay trắng xanh.

"Đa tạ." Liễu Khê cứ như vậy đứng ở chỗ cao nhất, mỉm cười nhìn hai người nói một câu. Sau đó hắn giơ tú cầu trong tay lên ngang đầu, dáng vẻ đặc trưng của người chiến thắng.

Phía dưới truyền đến một tràng hoan hô nhiệt liệt. Mọi người cho dù là vui hay buồn hoặc nhàm chán vẫn cứ nhảy nhót ăn mừng.

Đương nhiên, bất luận là ai thắng, bọn họ đều sẽ nhảy nhót không thôi.

Đó chính là hình thức đón chào người thắng cuộc.

"Đi lấy nước!"

Ngay vào lúc Liễu Khê đang thỏa thuê mãn nguyện triển lãm tú cầu trước mọi người, bỗng nhiên nghe thấy một tên binh sĩ hoảng sợ quát tháo.

Trong lòng mọi người rùng mình, không hẹn mà cùng nhìn qua phía khán đài: Quả nhiên trông thấy khán đài cuồn cuộn bụi mù, khói đen u tối. Ngọn lửa bốc cháy hỗn loạn, hung hăng càn quấy phun ra nuốt vào. Tiếng gỗ ngã đổ, lăn lộn ầm ầm

Chỗ Viêm Hàn cùng Y Nhân đứng cách khán đài không xa. Hắn không chút nghĩ ngợi đã nắm lấy Y Nhân, nhanh chóng giải thoát cô ra khỏi hiểm cảnh.

Ngọn lửa càng cháy càng mạnh, càng lúc càng bốc cao. Trên khán đài nhất thời tràn ngập biển lửa. Người dưới khán đài sôi nổi thét lên chói tai rồi chạy tứ tán ra chung quanh. Có người hô lên: "Bảo vệ bệ hạ!", không để ý đến sống chết nhằm thẳng đến chỗ cao nhất nơi Lãnh Diễm đang ngồi. Lãnh Diễm chậm rãi đứng lên, đứng ngay chỗ khói lửa mịt mùng nhất, đứng trên đỉnh cao nhất của khán đài, lạnh lùng quét mắt nhìn xuống thế gian trăm thái.

Khán đài được dựng toàn bộ từ gỗ, âm thanh gỗ cháy tí tách vang lên không dứt. Tầng dưới chót phía tây đã sụp, khán đài trầm trầm. Lãnh Diễm đưa tay vịn vào lan can phía trước để chống đỡ thân mình, cũng không té xuống. Thần sắc của nàng lại vẫn rất bình thản từ tốn, thậm chí có chút ủ rũ – - Không hề ý thức chút nào về tình cảnh nguy hiểm của mình.

Những người vốn muốn xông vào chỗ hiểm để bảo hộ nữ vương nhưng bởi vì sốt ruột mà nhất thời rối loạn kết cấu. Một đám chạy rầm rầm trên con đường đi lên đỉnh khán đài vốn cũng đã bị lửa thiêu cực kỳ yếu ớt, cả khối gỗ đều căm giận sụt xuống. Vô số người chôn than trong biển lửa mãnh liệt. Người may mắn sống sót rốt cuộc cũng vọt lên được. Nhưng vừa tiếp cận đến chỗ Lãnh Diễm mới phát hiện được: Trước người Lãnh Diễm mới là nơi lửa cháy mãnh liệt nhất, nhưng chỗ này được chế tạo từ những thanh gỗ ngàn năm tuổi cho nên bền hơn những chỗ khác rất nhiều.

Bọn hắn và nàng – bị ngăn cách bởi một bức tường lửa.

Đại hỏa sau lưng Lãnh Diễm như một cơn lốc vàng thịnh hỏa. Cơn lốc phất lên, liếm lên những sợi tóc của nàng, ngoại bào của nàng, âm thanh phần phật. Màu đỏ u ám bao phủ lên dung nhan tuyệt mỹ như bang như sương của nàng, đẹp đến mức thấu tim thấu xương – không giống sắc đẹp chốn nhân gian.

Đang lúc mọi người hoang mang lo sợ hết sức, hai bong người đã nhảy vọt đến trước bức tường lửa, một áo trắng như mây, một cẩm y như ngọc. Hạ Lan Tuyết đã vội vàng nhặt một cây đại tộc kỳ rơi dưới đất, thẫm đẫm nước lạnh rồi phủ lên đỉnh đầu, sau đó lập tức vọt đến chỗ Lãnh Diễm.

Theo sát phía sau Hạ Lan Tuyết, ngồi không đổi họ đi không đổi tên – chính là Hạ Ngọc. Hạ Ngọc cũng không kịp chuẩn bị chu đáo như Hạ Lan Tuyết, nhưng hắn thấy tình cảnh Lãnh Diễm như vậy, hắn không thể không đi.

Cũng may có Hạ Lan Tuyết ở phía trước phất mạnh quế kỳ, nhờ vậy cũng có thể bảo vệ Hạ Ngọc ở phía sau. Hạ Ngọc và Hạ Lan Tuyết cùng nhau bình yên đi đến trước người Lãnh Diễm. Sau đó, Hạ Lan Tuyết lôi Lãnh Diễm vẫn còn tỏ vẻ cao ngạo cuốn vào trong quế kỳ, vội vàng nói: "Mau đi ra ngoài!" Nói rất nhanh, có vẻ trách cứ, trách nàng sao đã chết đến nơi rồi mà vẫn còn giả bộ.

Trong lòng Lãnh Diễm sửng sốt, sau đó cánh tay nàng đột nhiên bị ai đó nắm chắc. Nàng ngạc nhiên nhìn lại, đã thấy khuôn mặt của Hạ Ngọc vừa than thiết vừa sợ hãi: "Bệ hạ, người không sao chứ? Không sao thì ra ngoài thôi. Nơi này sắp sụp rồi, chúng ta mau rời khỏi đây đi."

Mày mặt thiếu niên đó đầy bụi bặm, thật khác hẳn Hạ Lan Tuyết xuân trí đại khí. Hắn cũng rất hoang mang lo sợ. Nưng dù hoang mang lo sợ, hắn vẫn đến cứu nàng.

Lãnh Diễm đột nhiên có một nhận thức rất rõ ràng: Hạ Lan Tuyết liều chết cứu nàng, đơn giản là vì hắn không thể thấy chết không cứu. Đó chính là đạo nghĩa của hắn. Hạ Ngọc cứu nàng, cũng chân chính không màng đến sự sống chết của mình – - Đó là tình yêu say đắm thuần khiết của một thiếu niên.

Lãnh Diễm giật mình nhìn hai người đó nửa ngày, rồi bỗng nhiên cúi đầu mỉm cười.

Bất kể thế nào, nàng cũng đã có một người không màng đến sống chết đến đây cứu nàng. Tuy rằng hắn còn chưa trưởng thành, tuy rằng hắn không phải là anh hung kinh tài tuyệt diễm trong lòng của nàng, nhưng chỉ cần có lòng, chẳng lẽ không thể trọng yếu hơn bất cứ chuyện gì không?

"Đi nhanh lên!" Hạ Lan Tuyết không hiểu sao giờ phút này rồi mà Lãnh Diễm còn mỉm cười. Anh thật sự không thể nào hiểu nổi, vào thời điểm thế này mà hai người đó còn có thể ung dung tự tại nhìn nhau mỉm cười sao?

Đương nhiên, Hạ Lan Tuyết cũng chẳng quan tâm phân tích làm gì. Anh chỉ cuốn quế kỳ, cuốn theo cả Lãnh Diễm, khóa chặt vào người. Thân hình nhoáng lên một cái, như một con hạc đen to lớn, từ trên đài cao hung hiểm đáp xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt sau khi bọn họ đáp xuống đất, đài cao phía sau ầm ầm sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 1: AI LÀ PHU QUÂN CỦA LÃNH DIỄM?

Đại hội kén rể thanh thế lớn cuối cùng lại kết thúc bằng một sự kiện phóng hỏa còn lớn hơn.

Không có ai biết đại hỏa này vì sao mà phát, cũng không ai điều tra.

Mọi manh mối đều được giấu dưới những dàn gỗ đã bị cháy trụi.

Mà hiện tại, bọn họ gặp phải vấn đề lớn nhất là: Rốt cuộc thì cuối cùng, ai mới là người chiến thắng?

Theo lý thuyết thì hẳn là còn hai vòng thi nữa. Sau khi toàn bộ các vòng thi đã kết thúc, báo cáo kết quả thi tuyển cuối cùng mới chọn ra người xuất sắc nhất.

Nhưng từ Băng Cung lại truyền ra tin tức: Nữ vương bệ hạ hủy bỏ hai vòng thi cuối cùng.

Kể từ đó, Liễu Khê liền trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không mâu thuẫn nhiều: Liễu Khê trước đó đã dốc nhiều công phu như vậy, bây giờ rốt cuộc cũng đã phát huy tác dụng.

Đi hết một vòng, Hạ Ngọc tức giận nhìn Liễu Khê với vẻ mặt chán nản. Trong khi đó, Liễu Khê lại bình tĩnh uống trà, căn bản là không thèm nhìn đến Hạ Ngọc.

"Ngươi làm vậy là mượn gió bẻ măng, có biết không?" Hạ Ngọc rốt cuộc nhẫn nhịn không được, đập bàn đứng lên nói, "Dù sao ngươi cũng không thể cưới bệ hạ được!"

"Vậy thì, tặng cho Hạ Lan Tuyết ư?" Liễu Khê liếc mắt nhìn hắn một cái, tỉnh bơ hỏi: "Cho dù không có ta, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể thắng sao?"

Hạ Ngọc mấp máy môi như hút khí, nhưng không có lượng không khí nào có thể giúp hắn phát ra một chữ 'Phải' đơn giản.

Tình hình hôm qua đã rõ mồn một trước mắt. Hắn vô cùng hiểu rõ: Hạ Lan Tuyết đã không dốc hết sức. Nếu không vì trong lòng Hạ Lan Tuyết trước sau vẫn có nhiều băn khoăn mà hạ thủ lưu tình thì hắn căn bản không có cơ hội để kiên trì được lâu như vậy.

"Còn hơn Hạ Lan Tuyết, ta làm người chiến thắng không phải càng tốt hơn sao?" Liễu Khê lại lạnh lùng nói.

Hạ Ngọc trầm mặc, không nói gì.

Đang trong giai đoạn giằng co, một thái giám của Băng Cung vội vàng chạy tới. Hắn chỉ đơn giản đọc chỉ dụ của Nữ Vương: Lãnh Diễm thiết yến ở Băng Hồ, khoản đãi tất cả các tuyển thủ đã tham dự đại hội.

"Bệ hạ nói, bệ hạ sẽ ở trước mặt mọi người, công bố ai sẽ trở thành vương phụ của Băng Quốc." Thái giám nói.

Sắc mặt của Hạ Ngọc tái nhợt, hai tay nắm chặt bên sườn đến phát đau.

Liễu Khê lại mỉm cười, tiện tay cầm một ít bạc thưởng cho thái giám. Sau đó đứng dậy, chẳng thèm để ý đến ai đã đi thẳng ra ngoài.

"Ngươi căn bản là không hề yêu thương nàng!" Hạ Ngọc ở sau lưng, có điểm vô vọng hét lên.

Liễu Khê không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: "Chẳng lẽ tình yêu lại quan trọng đến thế sao? Ta sẽ bởi vì quyền thế của nàng là kính nàng, trọng nàng cả đời. Như vậy, chẳng lẽ còn không thể vững chắc và an toàn hơn tình yêu hay sao?"

Tình yêu là cái gì?

Liễu Sắc chưa bao giờ quan tâm đến. Nhưng hắn biết, phụ thân rất yêu mẫu thân, nhưng lại sinh ra hắn trong bi kịch như vậy – nhà tan cửa nát.

Hạ Ngọc giật mình. Tuổi hắn còn rất trẻ, không biết nên phản bác vấn đề này như thế nào.

Liễu Khê đã đi ra ngoài rồi.

Hạ Ngọc vẫn không buông tha, cũng theo sát hắn mà đi ra ngoài.

Bất kể thế nào, hắn không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào để được nhìn thấy Lãnh Diễm. Hình ảnh xinh đẹp trong biển lửa của nàng hôm qua đã trở thành dấu vết không có khả năng biến mất nhất trong lòng của hắn.

Ra cửa, bên ngoài sớm đã có kiệu đợi sẵn. Bọn hắn mỗi người ngồi vào một kiệu. Chưa đầy nửa canh giờ, kiệu ngừng lại. Hạ Ngọc cùng Liễu Khê lần lượt đi ra nhưng lại phát hiện, mình đang đứng trước một cái hồ thật lớn. Hồ rất lớn, toàn bộ đều kết thành băng dày. Xa xa hình như có gò đất, cũng bị băng tuyết bao phủ. Giống như mùa xuân chỉ trong khoảng khắc đã bước sang mùa đông rồi.

Băng cung bởi vì có Biển sao thạch mà bốn mùa đều như mùa xuân. Nhưng ở ngoài Băng Cung vẫn là đặc tính vốn có của Băng Quốc, băng tuyết ngập trời.

Địa điểm Lãnh Diễm thiết yến là ở trên một chiếc thuyền hoa trên Băng Hồ.

Thuyền hoa rất lớn. Xa xa nhìn thấy giống như một tòa lâu đài ba tầng cổ kính. Trang trí cũng vô cùng xa hoa. Thân tàu được phủ một nước sơn màu đỏ mà người Băng Quốc thích nhất. Cũng không biết đã sử dụng khoáng vật gì để sơn mà bao năm tháng trôi qua, màu sắc vẫn tươi như mới.

Không có nước chảy, thuyền hoa cũng không dập dềnh trên mặt hồ mà là khảm xuống mặt hồ, cùng với mặt hồ hòa thành một thể, tựa như một tòa kiến trúc vốn được dựng sẵn như vậy.

Có lẽ đợi đến mùa hè băng tuyết tan chảy, nó mới có thể thoát ly.

Từ mặt hồ đi đến thuyền hoa đã có hai hàng thủ vệ mặc trang phục nghi lễ đứng thẳng tắp. Ở giữa trải một tấm thảm thật dày, bước đi trên đó không còn có chút cảm giác rét lạnh nào.

Liễu Khê và Hạ Ngọc cùng tiến lên phía trước. Còn chưa đến gần đã nghe được tiếng đàn sáo êm tai. Bên trong tiếng cười tiếng nói huyên náo, nhạc hội tưng bừng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đẩy cửa khoang thuyền cũng được sơn màu đỏ ra.

Người bên trong nghe tiếng mở cửa đều đồng loạt nhìn qua, nhìn thấy bọn hắn xong lại qua lại tiếp tục câu chuyện dở dang của mình.

Hạ Ngọc phát hiện: Quả nhiên có rất nhiều tuyển thủ tham dự đại hội ở đây, một số đại thần uy danh của Băng Quốc cũng có mặt. Trước mặt bọn họ là một bàn trà tinh xảo cùng một bộ ấm trà. Ở giữa phòng có người đang khiêu vũ mua vui – - Hiện trường như thế, có thể thấy được hôm nay quả nhiên là muốn công bố người thắng cuộc.

Liễu Khê vừa đi đến một cái bàn trống vừa đánh giá những người khác.

Những chỗ ngồi ở gần Lãnh Diễm nhất, ngoại trừ Hạ Lan Tuyết, Viêm Hàn và Lưu Trục Phong ra, còn có thêm một nữ tử khí khái anh hùng, diện mạo hào phóng. Nữ tử đó hình như là khách lạ. Thái độ của Lãnh Diễm đối với nàng có thể coi là khách khí, hoặc cũng có thể gọi là thân thiết.

Nàng kia cũng không khách sáo, quay qua bên cạnh tán gẫu với Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết cũng rất hòa nhã đáp trả, không có vẻ gì hờn giận vì không phải là người chiến thắng.

Nói đến Hạ Lan Tuyết, Liễu Khê đã trắng bệch nhưng Hạ Lan Tuyết hình như hôm qua đã bị thương, sắc mặt của anh còn tái nhợt hơn cả. Tuy thần sắc vẫn thong dong bình tĩnh nhưng sắc mặt lại chẳng còn chút máu.

Cuối cùng, Liễu Khê đưa ánh mắt tuần tra toàn phòng, sau đó xác định: Y Nhân không có mặt.

Liễu Khê có điểm hoài nghi chuyện Y Nhân từng nói, nhưng hôm nay còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

"Người đã tới đông đủ rồi nhỉ." Chờ Hạ Ngọc và Liễu Khê ngồi xuống xong, Lãnh Diễm vỗ vỗ tay, thản nhiên nói.

Tiếng nhạc lập tức ngừng lại. Quan khách nhìn sang xung quanh, sau đó gật gật đầu, tin rằng mọi người đều đã đến đủ cả rồi.

Lãnh Diễm nâng một chén rượu trước mặt, giơ lên cao, chân thành nói: "Nếu vậy, chúng ta liền vì hôm nay gặp nhau, cùng uống một ly."

Mọi người nâng chén, ngửa cổ uống cạn.

Hạ Ngọc chỉ cảm thấy hương cam thanh liệt chảy thẳng vào nội tạng. Rõ ràng xác nhận là hương rượu, rồi lại cảm thấy vô cùng mê người. Hắn uống xong cực nhanh. Khi đặt chén rượu xuống, lại theo bản năng nhìn qua Lãnh Diễm một cái.

Sau đó, Hạ Ngọc nao nao: Lãnh Diễm cũng rất hiếm khi buông chén, nhìn về phía hắn nhẹ nhàng mỉm cười. Ý cười nhẹ nhàng mà sâu sắc, làm cho cảm giác say rượu vừa rồi chỉ trong khoảng khắc đã biến mất không thấy.

Nàng cười với hắn.

Nàng chỉ cười với hắn.

Mặt Hạ Ngọc như có lửa đốt, lại bắt đầu hoang mang lo sợ. Hắn muốn tiếp tục đưa mắt nhìn nàng, nhưng cuối cùng lại không dám, chỉ có thể lưu luyến rời tầm mắt, cũng không biết nên để tay để chân ở nơi nào.

"Nguyên nhân mọi người tụ họp đầy đủ tại đây hôm nay, chỉ có một. Bổn cung cũng không nên nhiều lời, bây giờ sẽ lập tức công bố với mọi người tên người thắng cuộc." Lãnh Diễm cũng không thừa nước thả câu, rất tự nhiên nói ra vấn đề nóng hổi khiến mọi người đều tập trung chú ý.

Mọi người lập tức nín thở.

Liễu Khê ngồi thẳng tắp, diễn cảm trên mặt cũng thản nhiên chứ không thể hiện chút lo lắng nào.

"Trước hết, bổn cung muốn giải thích với mọi người một chuyện." Lãnh Diễm cười bổ sung, "Trận hỏa hoạn bất ngờ hôm đó, thật ra, chính là một vở kịch."

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng đều nhìn Lãnh Diễm, vô cùng sửng sốt.

Lãnh Diễm vẫn mỉm cười như trước, vừa nghiêm túc vừa hài hước: "Đó mới là trạm kiểm soát chân chính. Nếu thân là vương phu mà không thể vì Bổn cung trải qua sinh tử, hắn nhất định cũng không thể vì Băng Quốc quên mình, tất nhiên cũng sẽ không chiếm được lòng kính yêu của quốc dân."

Liễu Khê biến sắc, lại tỉnh bơ nghe tiếp.

"Cho nên, thật ra người chiến thắng chân chính là hai vị, Hạ Lan Tuyết và Tiểu Hầu gia." Lãnh Diễm đứng dậy, chỉ tay về phía Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Ngọc ngồi ở xa xa, chậm rãi hỏi: "Kết luận này, tin rằng mọi người không có dị nghị gì chứ?"

Bên dưới vang lên một trận xì xào bàn tán, nhưng không ai nói thêm lời nào.

Lãnh Diễm tự tin cười cười, tiếp tục nói: "Chỉ có điều, bổn cung chỉ có thể cưới một người. Hay nói cách khác, nhất định phải từ trong hai người đó lựa chọn ra một người. Vậy, Bổn cung có một đề nghị: Nếu trong hai ngươi không có ai từ bỏ, vậy tiếp tục tỷ thí một hồi nữa, thế nào?"

"Ta từ bỏ." Lãnh Diễm vừa nói dứt âm, Hạ Lan Tuyết đã len khỏi đám người bước ra. Anh đứng trước mặt nàng, hai mắt mỉm cười, thản nhiên mà nhìn Lãnh Diễm, nói: "Cũng cung chúc bệ hạ cùng Tiểu Hầu gia có thể trăm năm hảo hợp, bách niên giai lão."

Lãnh Diễm cũng thản nhiên nhìn anh, cũng không cảm thấy bao nhiêu thất vọng, chỉ nhẹ giọng nói: "Hôm qua Tiêu Dao Vương đã liều mạng cứu viện Bổn cung, Bổn cung thật sự rất cảm động."

Liền như được trở lại cuộc gặp gỡ bất ngờ của tám năm về trước. Nam tử anh tuấn từ trên trời giáng xuống, nắm lấy tay nàng, đưa nàng từ trong mưa đao rừng kiếm an an toàn toàn đi ra ngoài. Đồng thời cũng mang theo tình yêu đầu say đắm của cô gái trẻ ngây thơ, kéo dài đến tám năm trời.

Nhưng mà, trải nghiệm lại một lần, cái loại rung động lúc ban đầu đã không còn tồn tại.

Một câu 'Cảm kích', tiêu tán yêu hận.

Cho dù hắn cứu nàng, trong tim – trong mắt hắn, lại không hề có nàng.

Nàng hâm mộ, lại càng ghen tỵ người nữ tử trong lòng của hắn, cũng hy vọng mình sẽ trở thành nữ tử trong lòng của một người nào đó.

“Để bồi thường, Bổn cung sẽ đem bảo vật trấn quốc của Băng quốc cho Tiêu Dao Vương mượn dùng một chút. Tiêu Dao Vương có bằng lòng hay không?” Lãnh Diễm nhẹ giọng nói.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, có chút kinh ngạc. Sau đó, ngay lập tức là vẻ mặt rõ ràng, mỉm cười.

Lãnh Diễm, chung quy vẫn là kiêu ngạo.

Kiêu ngạo của nàng: có thể lấy được, có thể chấp nhất, nhưng đồng dạng cũng có thể bằng phẳng buông bỏ.

“Đạ tạ ân điển của bệ hạ.” Hạ Lan Tuyết cúi người. Sau khi ngẩng đầu lên lại đột nhiên phát hiện: Hóa ra anh cũng chưa bao giờ hiểu biết Lãnh Diễm, chưa bao giờ nhìn kỹ nữ tử xinh đẹp tuyệt luân, tôn quý vô cùng này.

Lãnh Diễm nhẹ nhàng gật gật đầu với anh, sau đó chuyển qua Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc sớm đã bị nỗi vui sướng vô cùng oanh tạc đến mất hồn mất vía. Tiếng nhạc bốn phía lập tức thành bối cảnh, tất cả hiện hữu trước mắt đều trở thành ảo ảnh.

Trong đầu, không ngừng nhảy nhót những câu nói mà cho đến giờ phút này hắn vẫn không dám tin là thật: Hắn sẽ kết hôn với Lãnh Diễm? Hắn thật sự có thể cưới Lãnh Diễm?

Hắn chỉ là một con tôm khô nhỏ bé không danh không phận, thế nhưng lại thật sự có thể cưới nữ vương bệ hạ như Vương mẫu nương nương nơi dao trì sao?

“Hạ Ngọc, ngươi có bằng lòng trở thành phu quân của ta, từ nay về sau, cùng nhau chung sống, không chê không bỏ, vì Băng Quốc, vì quốc dân mà tận tâm hết sức, chết cũng không từ không?” Lãnh Diễm gằn từng tiếng, rõ ràng nói.

Hạ Ngọc ngơ ngác nhìn nàng, như bị ma pháp thôi miên, vô cùng tự nhiên phun ra hai chữ “Bằng lòng”. Lãnh Diễm lại cười cười, sau đó ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Vậy, ngươi có yêu ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 2: KHÚC CHUNG THÂN KẾT THÚC, NÀNG ĐI VỚI AI RỒI ?

Lãnh Diễm lại cười cười, sau đó ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Vậy, chàng có yêu ta không?”

Hạ Ngọc bỗng nhiên có dũng khí. Ánh mắt hắn nhìn Lãnh Diễm kính minh như thần, có lẽ non nớt, lại thần kỳ kiên định nói: “Yêu.”

Lãnh Diễm mỉm cười.

Qua nhiều năm như vậy, bao nhiêu người sợ nàng, kính nàng, hận nàng, oán nàng, nhưng chưa từng có người nào thật sự nói được như thế: Yêu nàng.

Đây là một loại cảm thụ hoàn toàn mới mẻ – cảm giác được ai đó toàn tâm toàn ý đặt ở trong lòng, trong mắt.

“Chỉ cần tình yêu của chàng không thay đổi, chàng sẽ trở thành vương phụ được mọi người sung kính nhất của Băng quốc. Tất cả Băng quốc đều sẽ đặt trong lòng bàn tay của chàng, cho chàng quản hạt, tùy chàng sai sử.” Lãnh Diễm ngạo nghễ nói xong, sau đó nàng quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Lan Tuyết một cái.

Hạ Lan Tuyết đã về tới bên cạnh chỗ ngồi của mình. Nhận thấy được ánh mắt của Lãnh Diễm, anh khẽ gật đầu. Phượng Thất cùng Lưu Trục Phong đến đây, ngồi cách Hạ Lan Tuyết rất gần, lúc này nhịn không được hạ giọng cười nói: “Có thể không ghen tỵ sao? Những lời này, hắn là bệ hạ vốn dĩ muốn nói với ngươi.”

Hạ Lan Tuyết không lên tiếng, chỉ thật sự nhìn lại Lãnh Diễm, nét mặt mang cười, một nụ cười thoải mái.

Mọi chuyện trọn vẹn một cách không ngờ: Anh không cần cưới Lãnh Diễm, hơn nữa cũng không cần phải lo nghĩ đến Biển sao thạch nữa.

“Ta sẽ gửi thư thông báo hôn sự của chúng ta đến hoàng đế Thiên Triều. Nếu không có biến cố gì xảy ra, một tháng sau đại hôn sẽ được cử hành. Hy vọng tất cả mọi người có thể tham dự.”

Lãnh Diễm lập tức ung dung nói lời kết thúc, sau đó ra hiệu cho tiếp tục tấu nhạc, "Hôm nay, mời mọi người không say không về."

Tiếng nhạc lễ lại vang lên. Chuyện vô cùng trọng đại như vậy, chỉ với một hai câu đã định xong rồi.

Mọi người sôi nổi đứng dậy, hướng về Hạ ngọc mời rượu chúc mừng. Hạ Ngọc được sủng ái mà lo sợ, cười đến ngây ngô, cũng chẳng thiết đi tìm Hạ Lan Tuyết làm phiền nữa. Phàm là có người đến mời rượu, hắn liền một hơi cạn sạch, bộ dáng rất ra sức.

Lãnh Diễm ra vẻ như việc không liên quan đến mình, ngồi trên chiếc ghế chính giữa, chậm rãi uống rượu.

Viêm Hàn không đến chúc mừng Hạ Ngọc mà đi đến bên cạnh Lãnh Diễm, ngồi xuống.

"Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?" Viêm Hàn lấy chén rượu trong tay Lãnh Diễm, đích thân vì nàng châm thêm một chén.

Lãnh Diễm cúi đầu cười yếu ớt, "Ngươi không cho rằng quyết định của ta rất anh minh hay sao?"

"Nhưng mà, ngươi không yêu Hạ Ngọc. Nếu chỉ vì Hạ Ngọc đối với ngươi thật lòng thật dạ mà ngươi liền thỏa hiệp như thế thì sau này, ngươi sẽ hối hận." Viêm Hàn không phải không có lo lắng, nói tiếp, "Hơn nữa, hắn còn nhỏ như vậy, không những không thể giúp ngươi chia sẻ cái gì, chỉ sợ còn khiến ngươi phải bận lòng lo lắng."

"Bây giờ không yêu, dần dà cũng yêu." Lãnh Diễm thản nhiên trả lời. Ánh mắt lẳng lặng nhìn về phía Hạ Ngọc đang dốc sức uống rượu mừng. Nhìn thấy vẻ đơn thuần sung sướng cùng kinh hỉ trên khuôn mặt trẻ tuổi của hắn, không khỏi bị cuốn hút, trên nét mặt dần dần cũng tràn ngập ý cười.

"Viêm Hàn, con người sống trên đời, thật ra cũng không thể gặp được bao nhiêu người thật lòng thật dạ đối với mình. Tình đời mờ mịt, chẳng lẽ không có ai sinh ra vì ngươi, chết vì ngươi sao? Ta không tham lam, một người là đủ rồi."

"Vậy Hạ Lan Tuyết…"

"Hạ Lan Tuyết yêu Y Nhân." Lãnh Diễm nhìn qua, nhìn Viêm Hàn thật sâu, "Còn ngươi thì sao, ngươi không lo lắng à?"

"Lo lắng cái gì?"

"Y Nhân có một thời gian ở chỗ của ta. Ta không giấu diếm được ngươi. Nhưng sở dĩ nàng cam tâm tình nguyện ở lại chỗ ta, cũng là bởi vì Hạ Lan Tuyết. Tuy rằng ta không hiểu nhiều lắm Y Nhân suy nghĩ thế nào, nhưng là … Nàng luôn vì Hạ Lan Tuyết. Ngươi thông minh như vậy, không có khả năng không biết."

"Ta biết." Viêm Hàn trả lời, vô cùng bình tĩnh.

"Như vậy, ngươi tính làm thế nào?" Lãnh Diễm tò mò hỏi.

Viêm Hàn cũng cười, nhại lại câu nói của Lãnh Diễm. "Cũng như ngươi nói. Con người sống trên đời, tình đời mờ mịt, có thể gặp được một người mà ngươi có thể vì nàng mà sống, vì nàng mà chết, cũng không phải dễ dàng. Ta cũng không có lòng tham, một người cũng đủ rồi."

Lãnh Diễm ngẩn người, lập tức hiểu ra. "Viêm Hàn, ngươi là một nam nhân phi thường. Ta thật hâm mộ Y Nhân."

Viêm Hàn trầm mặc, nhấp một hơi rượu. Ánh mắt ôn nhu, cũng không biết đang nghĩ đến người nào.

Dưới đài, Liễu Khê vẫn tỉnh bơ như trước. Vẻ mặt ban đầu vốn luôn không buồn không vui, bây giờ lại càng không lộ ra vẻ gì. Hắn chỉ ngồi yên chỗ cũ, uống hết chén này lại uống chén khác, lặng yên không nói gì. Tất nhiên, không có ai dám đi tìm kiếm rủi ro mà dây vào hắn. Trong thuyền hoa ồn ào náo nhiệt, chung quanh hắn lại im lặng dị thường – như một nốt ruồi đen trên mặt thái dương.

Hạ Lan Tuyết đã bị Lưu Trục Phong kéo ra ngoài từ lâu. Đi ra đại sảnh, đi ra ngoài lan can hai bên thuyền hoa, Lưu Trục Phong mở miệng mau mắn nói: "May quá, may quá, bệ hạ tự mình mở miệng. Rốt cuộc ta cũng không cần đi trộm nữa. Ngươi cũng biết rồi đó, đắc tội với nữ nhân, đặc biệt là đắc tội với nữ nhân xinh đẹp lại có quyền thế, quả thật là tuyệt đường hạnh phúc của nửa đời còn lại a."

Hạ Lan Tuyết không hiểu gì cả, nhìn hắn.

Lưu Trục Phong cũng lười giải thích, làm như đất đã khai hoang từ trước đến nay, vỗ vỗ lưng Hạ Lan Tuyết, hô: "Thôi quên đi, ta đưa ngươi đi xem Biển sao thạch trước."

Hạ Lan Tuyết nghi ngờ nhìn hắn, "Chẳng lẽ không cần chờ chỉ thị của nữ vương sao?"

"Dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng phải làm. Ta cứ thực hiện lời hứa trước đi đã, đỡ phải bị Y Nhân trừng mắt nhìn ta cả ngày, nghi ngờ ta không giữ lời hứa." Lưu Trục Phong buồn bực nói.

Đêm qua hắn đi tìm Y Nhân. Y Nhân cứ trừng mắt nhìn hắn như vậy, sợ hắn sẽ nuốt lời.

"Y Nhân…? …" Hạ Lan Tuyết chợt nghe đến cái tên này, trong lòng nhu tình trải đầy, cũng không nói gì nữa.

“Sau khi cho ngươi mượn dùng xong, ta sẽ hoàn thiện tất cả cơ quan. Nói cách khác, có thể trên đời này, ngươi là người cuối cùng nhìn thấy Biển Sao thạch.” Dọc theo đường đi, Lưu Trục Phong nói.

Hạ Lan Tuyết có điểm kinh dị, “Chẳng lẽ về sau sẽ không bao giờ… lấy ra nữa sao?”

“Từ sau chuyện này, uy lực của Biển sao thạch rốt cuộc đã có thể bị người đời biết đến. Trước đây người ta chỉ biết nó là bảo vật trấn quốc của Băng Quốc, đâu có biết nó có thể cải tử hồi sinh, thông hiểu kinh điển thay đổi đời người. Bây giờ thì mọi người đều biết cả rồi. Về sau Biển sao thạch cũng sẽ gặp phải hoàn cảnh giống như Chí tôn đồ, bị người đời thèm nhỏ dãi. Chỉ có đem cơ quan biến thành tuyệt trận, diệt trừ những ý niệm trong đầu người đời thì mới có thể lược bỏ được những phiền toái này.” Lưu Trục Phong nói tới đây, không khỏi tự đắc: “Ta đã bày tuyệt trận thì không ai có thể phá được.”

“Vậy còn chính ngươi thì sao?” Hạ Lan Tuyết đột nhiên nổi ý trêu đùa, tò mò hỏi.

Lưu Trục Phong nghiêng đầu suy nghĩ, đáp: “Hẳn là cũng không thể nhỉ… Chỉ có điều, cũng nói không chừng… Ồ, ngươi muốn gây ông đập lưng ông hả, ta không mắc mưu đâu!” Hắn đột nhiên giật mình, hì hì cười, chỉ chỉ phía trước nói: “Này, mau lên đi, tiểu tình nhân của ta đang chờ ngươi kìa.”

“Tiểu tình nhân của ngươi?” Hạ Lan Tuyết ngẩn người. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Y Nhân.

Y Nhân đang ngồi xổm bên hồ, một tay ôm gối, một tay đang vươn xuống mặt hồ nghịch nước. Ngón tay vẽ xuống mặt hồ tạo thành những hoa văn sóng nước. Vũ gia đứng thẳng tắp sau lưng Y Nhân, cảnh giác đánh giá chung quanh. Dáng vẻ vừa trung thành vừa tận tâm.

Tóc của cô được buộc cao lên bởi một sợi dây đay, tùng tùng vươn ra như một cái đuôi ngựa – Vừa nhìn đã biết: Lại là kiệt tác của Lưu Trục Phong.

Lúc Hạ Lan Tuyết giúp cô gội đầu, những sợi tóc chỉ đơn giản xõa tung ra, nhìn trông có vẻ xấu xí. Bây giờ trông Y Nhân như thế lại thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Mặt trời nhỏ những giọt nắng chiếu vào khuôn mặt sạch sẽ thanh tú của cô, chiếu vào ánh mắt to trong mà sáng ngời của cô, cũng chiếu xuống những hoa văn sóng nước, phát sáng lấp lánh. Cái gọi là ánh mắt sáng như sao, trong như làn thu thủy, chắc cũng chỉ đẹp đến thế này là cùng.

Hạ Lan Tuyết vừa nhìn thấy bỗng nhiên có cảm giác vui vẻ thoải mái. Chỉ cảm thấy trước mắt là trời xanh, mây trắng, hồ nước trong, và cả người con gái đó nữa, tất cả đều tốt đẹp như vậy, mềm mại như vậy, hồ quyện cùng nhau tạo nên tuyệt thế nhân gian.

“A Tuyết!” Tựa hồ nhận thấy được ánh mắt của anh, Y Nhân ngẩng đầu lên. Thấy anh, cô lập tức phấn khởi, trưng ra một nụ cười vô cùng sáng lạn. Cánh tay ở trong nước cũng rụt trở về, đứng lên, vẫy vẫy tay với anh. Hạ Lan Tuyết mỉm cười, đang định tiến lên thì đột nhiên bị một cơn choáng váng, bước chân nghiêng ngả, vất vả lắm mới đứng vững được.

Lưu Trục Phong tuy trông có vẻ tùy tiện, nhưng thật ra lại là một người rất tinh tế. Hắn vốn đã đi lên phía trước Hạ Lan Tuyết, thấy thế lại lui trở về, giơ tay lên bắt mạch cho Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vốn định né tránh, ai ngờ tốc độ của Lưu Trục Phong lại cực nhanh, sớm đã bắt được tay của anh, sáp lại gần.

Bắt mạch xong, Lưu Trục Phong hít vào một hơi.

—

Tay phải của Hạ Lan Tuyết gần như đã hóa đen thui. Làn da có vẻ trong suốt đến kỳ lạ, để lộ ra cả những mạch máu ở bên trong. Nhìn từ bên ngoài giống như có thể thấy cả những đường máu nhàn nhạt đang lưu chuyển trong mạch máu – mà máu, cũng là màu đen.

Hắn nắm thời cơ, vươn ngón tay xem xét cổ tay của Hạ Lan Tuyết. Sau đó ra tay nhanh như điện, điểm trúng mấy đại huyệt trên cánh tay của anh. Tiện đà lại từ trong lòng ngực lấy ra mấy viên đan hoàn đỏ thẫm đưa đến bên miệng Hạ Lan Tuyết, lớn tiếng nói: “Lập tức nuốt hết đi.”

Hạ Lan Tuyết cũng không đa nghi, hé miệng, ngoan ngoãn nuốt xuống.

“Ngươi không sợ ta hại ngươi sao?” Lưu Trục Phong thu hồi rất nhanh vẻ nghiêm trọng vừa rồi, một lần nữa lại trở nên không đứng đắn.

Hạ Lan Tuyết mỉm cười: “Thiếu chủ Lưu Viên nếu muốn hại ta, cần gì phải đùa giỡn những động tác võ thuật đẹp mắt như vậy. Hiện tại tình trạng của ta như thế nào, Thiếu chủ cũng không phải không biết.”

Lưu Trục Phong hưởng thụ, cười. Hắn luôn luôn không biết khiêm tốn là thế nào. Ai khen ngợi hắn, hắn liền cảm thấy người đó thuận mắt – - Tất nhiên, phải trừ Y Nhân ra. Cơ bản là những người gặp được hắn đều hoặc thật hoặc giả khen tặng một phen.

“Không nói nhiều lời, tình trạng của ngươi, rốt cuộc làm sao mà ra nông nỗi này?” Lưu Trục Phong nghiêm túc trở lại: “Rất nghiêm trọng đó. Nếu không xử lý, chỉ sợ sẽ phải phế bỏ.”

“Cũng đâu có thời gian.” Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói. “Huống chi, nếu hôm nay không chiếm được sự viện trợ của nữ vương bệ hạ, cái mạng của ta chỉ sợ cũng không còn nữa, thá chi một bàn tay.”

“Ngươi thật biết suy nghĩ.” Lưu Trục Phong cười ha ha, nói: “Ta thích. So với Viêm Hàn, ngươi được cộng thêm một điểm.”

“Chỉ có điều, cho dù bây giờ ngươi được ta chữa trị.” Lưu Trục Phong lại nhăn nhó mặt mày, khẽ nói: “Thương cân động cốt (vết thương đã ăn vào gân

cốt). Cho dù Biển sao thạch có thể hút hết chất độc trong người ngươi, nó cũng đã tạo thành thương tổn. E rằng, cánh tay này của ngươi sau này sẽ không thể cầm kiếm được nữa."

"Thật sao?" Trong lòng Hạ Lan Tuyết không phải không có khiếp sợ nhưng cũng không có biểu hiện rõ ràng lắm. Đôi mắt khẽ hạ xuống, hàng lông mi thật dài vùi lấp thần sắc của anh.

Lưu Trục Phong cũng lười nói nhiều lời vô nghĩa, ha ha cười an ủi một câu: "Đương nhiên rồi. Chỉ cần ngươi vừa giơ tay lên, lập tức sẽ có người liều mạng bầu ngươi làm đại biểu nhân dân toàn quốc. Thiếu một bàn tay thì có là cái gì đâu."

"Cầm không nổi kiếm, cũng có thể cầm được đồ vật khác mà, không có quan hệ gì." Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, thanh thanh thản nhiên nói một câu. Sau đó mỉm cười đi đến chỗ Y Nhân.

Lưu Trục Phong nhìn theo bóng lưng của anh, lại cúi đầu nhìn xuống tay mình. Suy nghĩ, nếu mình cũng gặp phải tình trạng như vậy, có thể giống như Hạ Lan Tuyết, biểu hiện rộng rãi như thế hay không?

Đáp án là: Không có khả năng!

Lưu Trục Phong là loại người tự kỷ. Hắn không cho phép trên người mình có chỗ nào thiếu hụt. Hơn nữa, không có một đôi tay linh hoạt, cũng có nghĩa là trận pháp mà hắn bày bố sẽ không bao giờ… không có kẽ hở nữa.

Nghĩ đến đây, Lưu Trục Phong không khỏi sinh ra một tia tình cảm đối với Hạ Lan Tuyết.

"A Tuyết!" Y Nhân đã nghênh đón. Khuôn mặt tươi cười trong suốt mà nhìn anh. "Lưu Trục Phong nói, có thể cho anh mượn Biển sao thạch. Anh sẽ không chết được đâu."

"Ta biết." Hạ Lan Tuyết chỉ nhìn cô, thậm chí căn bản là không cẩn thận để lộ ra niềm vui sướng của mình quá cường điệu.

Y Nhân sờ sờ đầu, trong lúc nhất thời tìm không ra đề tài nào khác, chỉ ngây ngô mỉm cười: "Thật tốt quá, phải không?"

"Đúng vật, thật là tốt." Hạ Lan Tuyết chăm chú nhìn một lát. Thấy trên trán cô có những sợi tóc lòa xòa phủ xuống mắt, anh theo bản năng giơ tay lên, muốn giúp cô vén chúng ra sau tai.

Nhưng Hạ Lan Tuyết vừa nhấc tay phải lên, Y Nhân liền bắt được tay anh. Cô hoảng sợ hỏi: "Tay anh làm sao vậy?"

Hạ Lan Tuyết âm thầm chán nản bản thân, chỉ đành nói thật: "Hình như tàn phế rồi."

Đôi mắt Y Nhân lập tức đỏ lên.

Cả khuôn mặt đều tràn đầy đau lòng – - hoàn toàn không phải là thương hại, chính là đau lòng. Đau đến mức cảm giác như tay cô cũng đau đớn không kém.

"Không đau nữa mà." Hạ Lan Tuyết thấy cô giống như muốn khóc, vội vàng giải thích: "Bề ngoài nhìn có vẻ dọa người vậy thôi. Đợi lát nữa lấy được Biển sao thạch rồi liền sẽ chữa khỏi."

Y Nhân lúc này mới yên lòng. Nhắc đến Biển sao thạch, cô nghiên thân qua, trong suốt mà nhìn Lưu Trục Phong. Đôi mắt to tròn chớp chớp, chính là thuần túy không để cho người khác có cơ hội kháng cự.

Lưu Trục Phong vội vàng chắp tay vái lạy: "Van xin ngươi, ngươi đừng nhìn ta nữa. Ta lập tức sẽ đưa bọn ngươi đi xem Biển sao thạch, vậy đã được chưa?"

Ánh mắt của Y Nhân làm cho hắn có cảm giác ngứa ngáy tử tận đáy lòng.

Đây là một cảm giác xa lạ, cứ làm cho hắn có một loại xúc động liều lĩnh: Vì không muốn bị nhìn chăm chú như vậy nữa, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì.

Lưu Trục Phong chán ghét không khống chế được, cho nên cũng đành đầu hàng ánh mắt của Y Nhân.

Nói xong, Lưu Trục Phong đã đi đến bên hồ. Đầu tiên, hắn đi dạo quanh hồ một vòng, sau đó quay đầu lại ra lệnh: "Chỉ một mình Hạ Lan Tuyết có thể đi theo ta vào. Những người khác ở bên ngoài chờ đi. Đó là cấm địa của Băng Quốc, càng ít người vào càng tốt."

Y Nhân không có kiên trì, rất ngoan ngoãn gật gật đầu.

Lưu Trục Phong lúc này mới quay qua gọi Hạ Lan Tuyết một tiếng, rồi lập tức nhảy xuống hồ.

Hạ Lan Tuyết cũng theo sát phía sau.

Dưới hồ là những bọt nước nhiều không đếm xuể. Từng chuỗi từng chuỗi bọt nước trắng xóa, làm cho tầm mắt của bọn họ trở nên mơ hồ.

Hạ Lan Tuyết không còn thấy rõ gì nữa. Trong sự mông lung, có người đưa qua cho anh một sợi dây thừng. Anh nhận lấy, sau đó men theo dây thừng

mà chìm xuống nước, cố hết sức vạch nước đi về phía trước.

Cũng không biết đã tìm bao lâu, chỉ cảm thấy quanh thân đột nhiên nhẹ hẫng. Bọt nước bốn phía bỗng dưng giống như biến mất vào hư vô. Phía trước mơ hồ xuất hiện ánh sáng. Bên tai vang lên giọng nói nồng nồng của Lưu Trục Phong: "Nghỉ ngơi một chút, sau đó từ từ nổi lên."

Hạ Lan Tuyết làm theo lời dặn, từ từ nổi người lên. Càng lên cao, ánh sáng lại càng tỏ rõ. Chờ đến khi lên đến mặt nước, anh dừng một chút, rồi từ từ trồi lên.

Xuất hiện trước mặt, là một bức tranh ngọc bích khắc họa mỹ nhân tuyệt đẹp.

Một nữ tử mặc trang phục tiên nữ nhiều màu, mang theo vòng hoa bay qua những áng mây tầng tầng lớp lớp. Một tay nàng cầm lẵng hoa, tay kia nâng một tảng đá kỳ quái: Hình dạng của tảng đá không theo một quy tắc nào cả, chỉ là trên bề mặt bị che kín bởi những điểm lồm đồm nho nhỏ, bóng loáng mượt mà, to chừng đủ một tay cầm.

"Băng Quốc hàng năm đều là mùa đông. Ngoại trừ cực ít những ngày tiết trời ấm áp, hầu như tất cả thời gian đều rất rét lạnh. Biển sao thạch lại là vật cực ấm trên đời. Người trong Băng Quốc tin rằng, nó là thần vật mà Nữ vương mùa xuân đã để lại nhân gian." Tiếng giảng giải của Lưu Trục Phong đã từ bên cạnh truyền đến.

Hạ Lan Tuyết nhìn qua. Không biết từ khi nào, Lưu Trục Phong đã lên bờ rồi. Càng thần kỳ hơn là: Quần áo trên người hắn không ngờ lại hoàn toàn khô ráo, giống như vừa rồi căn bản là hắn không hề nhảy xuống nước vậy.

"Đi lên đi, không cần quá giật mình. Nơi này cách Biển sao thạch quá gần, không khí rất khô ráo.Ta lên đây trước ngươi, quần áo tự nhiên đã khô." Lưu Trục Phong giải thích qua loa rồi đưa tay kéo Hạ Lan Tuyết lên. Hạ Lan Tuyết không nói thêm điều gì, xoay người lên bờ. Sau đó đi thẳng một mạch vào con đường kéo dài không thấy góc đáy trước mắt.

Đây chính là một thông đạo dưới đáy nước, nhưng không hiểu vì sao ánh sáng bên trong lại rất sung túc, còn hơn cả bên ngoài. Giống như sơn đạo, quanh co, bất động đáy thiên.

"Chờ lát nữa ngươi sẽ được nhìn thấy chuyện vật xinh đẹp nhất trên đời." Lưu Trục Phong tràn đầy tự mãn. Hạ Lan Tuyết cũng không nén được tim đập nhanh hơn, bước chân cũng nhanh chóng không kém. Bọn hắn men theo thông đạo, cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ cảm thấy trước mắt càng ngày càng sáng. Trên người cũng càng ngày càng nóng. Nước trên quần áo đã sớm bốc hơi. Rõ ràng là rất nóng nhưng toàn thân lại không có lấy một giọt mồ hôi. Mồ hôi mới vừa chảy ra, lập tức bị chưng cất bốc hơi rồi.

"Hạ Lan Tuyết, đợi lát nữa, ngươi có thể sẽ phải chịu đựng hỏa luyện của địa ngục. Giống như bị vạn cây đao dài châm vào người, cực kỳ đau khổ. Nhưng ngươi cũng phải chịu đựng. Cho dù toàn bộ máu huyết đều chảy ra hết, cũng nhất định phải nhẫn nhịn. Ít nhất phải ở bên trong khoảng nửa canh giờ. Chỉ có như vậy thì độc tố trong cơ thể ngươi mới có thể toàn bộ thanh tịnh."

Rốt cuộc đã đi đến cuối đường, hay đúng ra là con đường đã bị một cánh cửa bằng đá tảng che kín. Có ánh sáng bắn ra từ các khe hở. Cho dù chỉ là những tia sáng nhỏ hẹp, cũng đã vừa sáng vừa nóng rực vô cùng.

Tình hình bên trong như thế nào, Hạ Lan Tuyết thật sự không dám tưởng tượng.

Lưu Trục Phong rất cẩn thận, mở ổ khóa sắt trên cửa đá rồi đẩy ra một khe hở vừa đủ cho một người chui lọt. "Sau nửa canh giờ, ngươi hãy trở ra. Nếu trong lúc đó ngươi nhịn không được, vậy sẽ như kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ." Hắn lại cường điệu một phen, ra hiệu bảo Hạ Lan Tuyết đi vào.

Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, sau đó bước vào căn phòng nhỏ như lò luyện hỏa ngục.

Cửa đá đóng lại, che lấp ánh sáng huy hoàng sáng lạn trong phòng.

***

Y Nhân vẫn ngồi xổm bên bờ hồ. Nhìn thấy mặt nước dần dần yên tĩnh trở lại, thần sắc của cô trước sau vẫn luôn bình tĩnh, không hối không nóng nảy. Hai tay ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, nhìn không chớp mắt xuống ảnh ngược của mình dưới mặt hồ.

Vũ gia đứng ở phía sau, sớm đã nén nhịn không được, nghiêng trái một chút, ngó phải một chút. Cuối cùng thật sự không nhịn được nữa, ông khom người xuống xin chỉ thị: "Phu nhân, Tiểu Vũ đi dò thám xem chung quanh có mai phục hay không."

Y Nhân "Ờ" một tiếng. Vũ gia như nhận được đại xá, lập tức chạy mất.

Y Nhân vẫn ngồi xổm ở chỗ cũ, giống như đang quan sát một món đồ vô cùng hấp dẫn, chuyên chú nhìn xuống mặt hồ đã phẳng lặng từ lâu.

"Y Nhân." Một lát sau, một âm thanh khe khẽ vang lên, nhẹ nhàng từ phía sau cô truyền đến.

Y Nhân quay đầu nhìn lên, không phải không bất ngờ, nhìn thấy Viêm Hàn.

Viêm Hàn đi đến bên cạnh cô, cũng ngồi xổm xuống. Nhưng vóc người hắn cao lớn, bóng hắn dưới nước lập tức che kín bóng của cô.

Ở bên cạnh hắn, Y Nhân có vẻ như càng thấp bé nhu nhược.

“Đã tan tiệc rồi. Lãnh Diễm quyết định sẽ thành thân cùng Hạ Ngọc của Thiên Triều. Đại hôn sẽ được cử hành sau một tháng nữa.” Viêm Hàn nhìn cô, thản nhiên nói.

Giống như đang nhàn nhã kể chuyện gia đình.

Y Nhân gật gật đầu, cũng không có mấy hứng thú. Chỉ có điều, biết Hạ Ngọc trúng tuyển, vẫn có chút bất ngờ.

“Nàng ở đây chờ ai sao?” Viêm Hàn lại hỏi.

Y Nhân gật đầu, “Chờ A Tuyết. Anh ấy đi cùng Lục Trục Phong xuống hồ.”

“Đợi hắn xong thì thế nào?” Viêm Hàn quay đầu lại, lẳng lặng nhìn cô.

Y Nhân dừng một chút, ra vẻ cố gắng suy nghĩ.

“Y Nhân…”

“Ừm?”

“Lúc nàng nói thích ta, có khó xử quá không?” Giọng nói của Viêm Hàn vẫn bình thản được ngay, vừa êm tai động lòng người lại chậm rãi.

“Không khó xử.” Y Nhân trả lời rất tự nhiên. “Ta thích ngươi mà.”

Nếu một người đối với ngươi vô cùng tốt, tốt đến nỗi căn bản là ngươi không thể tìm ra được một chút tật xấu nào, ngươi có lý do gì để không thích hắn sao?

Huống chi, Viêm Hàn lại là một người xuất sắc như thế.

“Vậy nàng có thích Hạ Lan Tuyết không?” Vân đạm, phong khinh.

“Thích chứ.” Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn trả lời. “Cũng thích.”

“Thật sao? Vậy cũng tốt.” Thật ra Viêm Hàn rất muốn hỏi, “Vậy nàng thích ai nhiều hơn”, nhưng vấn đề vừa tới bên miệng lại bỗng cảm thấy nhát sợ.

Thật sự, nhát sợ. Thiên quân vạn mã, hắn cũng chưa từng sợ hãi, vậy mà lại khiếp sợ nghe được câu trả lời của cô. Y Nhân trầm mặc, đầu thấp xuống, im lặng ngồi xổm bên ao.

“Sau này, chúng ta có thể mời Hạ Lan Tuyết đến Viêm Quốc làm khách. Nàng thích hắn thì có thể giữ hắn ở chơi lâu một chút.” Viêm Hàn nhẹ giọng nói: “Hắn trước đây có chút hiểu lầm với ta. Ta vẫn khinh thường không chịu giải thích. Nhưng nếu nàng thích hắn, ta cũng sẽ cố gắng quan hệ tốt với hắn. Ta sẽ nói cho hắn biết chuyện về Hạ Lan Du. Ta sẽ cùng hắn chung sống hòa bình. Thế nào?”

“Ơ…” Y Nhân nghe, trong lòng ấm áp, lại cảm thấy mất mát – - Rất kỳ quái, một cảm giác rất kỳ quái.

“Lập tức đã có thể trở về rồi, nàng không vui sao?” Viêm Hàn đã nhìn thấy vẻ mặt tịch mịch của cô, trong lòng đau nhói, lại vẫn miễn cưỡng cười vui hỏi.

“Không phải là không vui…” Y Nhân cúi đầu càng thấp. Rất lâu sau đó mới nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, ta rất luyến tiếc A Tuyết.”

“Luyến tiếc?”

“Chính là, cứ nghĩ đến có lẽ sẽ rất lâu không được nhìn thấy anh ấy là có một chút như thế, một chút… không vui.” Y Nhân thành thật miêu tả tâm tình của mình. Ngón tay càng không ngừng vẽ những vòng tròn trên đầu gối.

Viêm Hàn không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 3: BỆNH TÌNH THÁI HẬU NGUY KỊCH PHẢI TRỞ VỀ THIÊN TRIỀU

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Mặt nước vẫn phẳng lặng như trước. Hạ Lan Tuyết vẫn không xuất hiện.

Viêm hàn lặng im một hồi, bỗng nhiên đứng lên, đưa tay kéo Y Nhân rồi xoay người liền đi.

Y Nhân hơi lảo đảo, nghi hoặc 'Này?' một tiếng, nhưng động tác cũng không ngừng lại bao nhiêu. Dù có phản đối cũng không được.

"Chiều nay chúng ta sẽ khởi hành, lập tức trở về Viêm Quốc." Giọng nói của Viêm Hàn đột nhiên nôn nóng. Khuôn mặt anh tuấn cho dù Thái Sơn có sụp ngay trước mắt cũng không biến sắc, lần đầu tiên – khẩn trương.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn, nỉ non gọi: "Viêm Hàn." Sau đó nhẹ giọng nói, "Nếu hồi lâu ta không thấy ngươi, ta cũng sẽ nhớ ngươi mà."

Dù có ngốc cũng biết giờ phút này hắn đang ghen.

"Sẽ không có chuyện hồi lâu nàng không nhìn thấy ta, bởi vì nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta." Viêm Hàn nói, có chút bá đạo.

"Ơ…" Y Nhân đưa cánh tay rảnh rỗi lên gãi đầu, lại lảo đảo theo sát vài bước, rốt cuộc nỗ lực đứng lại, "Hiện giờ ta không thể đi được."

Cô nhất định phải đợi A Tuyết, cô nhất định phải xác nhận được anh an toàn.

"Vì sao?" Viêm Hàn quay đầu lại nhìn cô. Ánh mắt nóng bỏng, giống như muốn thiêu đốt mỗi một câu từ mà cô sắp nói ra.

Y Nhân vẫn bình tĩnh nói tiếp, "Bởi vì, ta lo lắng cho A Tuyết. Ta muốn biết anh ấy rốt cuộc có sao không."

Viêm Hàn nheo nheo mắt, bỗng nhiên cười rộ lên. Tiếng cười hoàn toàn tự giễu, cười đến là đìu hiu mà run sợ. Rốt cuộc hắn đang làm cái gì vậy? Từ trước đến giờ, hắn luôn thẳng mặt nghênh địch. Giờ khắc này, rốt cuộc lại đang làm gì thế này? !

"Theo ta đi, hoặc là ở lại chờ Hạ Lan Tuyết. Y Nhân, nàng nhất định chỉ được chọn một." Vừa dứt tiếng cười, Viêm Hàn đột nhiên vô cùng đoạn tuyệt. Hắn dừng trước mặt Y Nhân, gằn từng chữ. "Hỏi lòng nàng một chút đi. Y Nhân, nói cho ta biết, đáp án cuối cùng của nàng là gì?"

"Chờ A Tuyết." Y Nhân trong suốt nhìn hắn, hơi mỏng môi, nhẹ mà tàn nhẫn phun ra ba chữ.

Ánh mắt cô vẫn vô tội như trước, nhưng bàn tay cũng không an hợp, xiết chặt rồi lại buông ra.

Ý đồ của Viêm Hàn, không phải Y Nhân không có thể nghiệm và quan sát. Nhưng hiện tại, Hạ Lan Tuyết sống chết chưa rõ, cô không thể đi được – - Vào lúc này hắn lại bắt cô lựa chọn, đối với cô mà nói, thật sự không công bằng.

Còn đối với Viêm Hàn, câu trả lời của cô đã cắt đứt dòng suy nghĩ, không còn đường sống.

Viêm Hàn yên lặng buông cô ra, cúi đầu, mỉm cười.

Nụ cười nhạt như cành liễu mảnh, nhìn không ra ý tứ bên trong.

Đúng lúc này, một tên thái giám thân hình nhỏ thó chạy nhanh đến, thở hồng hộc. Hắn chạy thẳng đến chỗ Viêm Hàn, cũng chưa ngừng thở phì phò được, hơn nửa ngày mới đứt quãng nói: "Viêm… Viêm bệ hạ, nữ vương mời ngài đến Ngự thư phòng, có việc quân cơ quan trọng cần thương lượng."

Viêm Hàn gật gật đầu, cuối cùng nhìn nhìn Y Nhân, dừng lại, nhẹ giọng nói: "Nàng chờ ta một chút. Ta lập tức sẽ quay trở lại."

"Ơ…"

Y Nhân chớp mắt mấy cái, Viêm Hàn đã sải bước đi theo tên thái giám kai đến Ngự thư phòng ở phía Đông. Vì thế, cô lại một lần nữa trở lại bên hồ, áp hai tay lên má. Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, không hiểu sao lần đầu tiên cô lại cảm thấy có chút lo lắng.

Lúc Viêm Hàn đi vào Ngự thư phòng, phát hiện Lãnh Diễm và vương phụ tương lai của Băng Quốc – Hạ Ngọc, cùng Liễu Khê đều ở trong thư phòng.

Không khí quanh ba người rất là ngưng trọng. Lãnh Diễm nghiêm nét mặt, ngồi ngay ngắn phía trên. Hạ Ngọc cùng Liễu Khê đều ngồi bên phải của Lãnh Diễm. Thần sắc của Hạ Ngọc có vẻ ngượng ngùng. Vẻ mặt của Liễu Khê lại là bình yên, thậm chí có loại vui sướng khi thấy người gặp họa.

"Có chuyện gì vậy?" Viêm Hàn và Lãnh Diễm có địa vị ngang hàng với nhau, gặp mặt cũng không cần vấn an tham hỏi. Hắn lo lắng Y Nhân ở lại một mình bên hồ, nên vội vàng hỏi thẳng.

"Bổn cung đã từng hứa, chỉ cần đại hội lần này có thể kết thúc viên mãn, Băng Quốc sẽ cùng Viêm Quốc viễn vĩnh giao hảo, không bao giờ phân xâm." Lãnh Diễm ngẩng đầu, thản nhiên nói. "Không biết Viêm Hàn có bằng lòng trong giờ phút này ký kết quốc thư hay không?"

"Đương nhiên bằng lòng!" Viêm Hàn vui mừng quá đỗi. Đây vốn là mục đích mà hắn phải vượt ngàn dặm để đến Băng Quốc.

Chỉ có điều, thái độ lúc nãy của Lãnh Diễm thật sự rất khó hiểu, cũng không biết tại sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này trong cái ngày đáng vui mừng này?

Viêm Hàn nghi hoặc, đưa mắt tuần tra Hạ Ngọc cùng Liễu Khê một phen. Thấy sắc mặt Hạ Ngọc càng nổi lên vẻ khó chịu, Viêm Hàn nhất thời hiểu ra. Nhất định là Hạ Ngọc đã lấy danh nghĩa Vương phụ tương lai để khuyên bảo Lãnh Diễm liên hiệp với Thiên Triều tấn công Viêm Quốc, giúp Thiên Triều giải quyết con hổ cùng rừng này. Lãnh Diễm nhất định là quả quyết bác bỏ. Vì muốn ngăn chặn vọng tưởng loại này của Hạ Ngọc, cho nên mới kí kết quốc thư bang giao trước.

Nghĩ vậy, Viêm Hàn không khỏi âm thầm thở dài. Lãnh Diễm quyết định gả cho Hạ Ngọc, có thật sự là một lựa chọn chính xác không?

Đáng lẽ y phải vì nàng mà phấn đấu quên mình, nhưng tình yêu say đắm của người trẻ tuổi, có năng lực thiêu đốt được bao lâu?

Một thiếu niên nhỏ hơn nàng đến bảy tuổi, tâm trí lại nhỏ hơn cả chục tuổi, thật sự có thể hiểu được sự mỏi mệt cùng khổ tâm của Lãnh Diễm hay sao?

Viêm Hàn tựa hồ đã đoán được những rối rắm kế tiếp mà Băng Quốc sẽ gặp phải.

Lãnh Diễm quật cường, cuối cùng cũng không chịu đem những chuyện này ra kể lể. Nhưng khuôn mặt lặng yên không gợn sóng kia, sớm đã xẹt qua một tia bất đắc dĩ cùng ủ rũ

"Vương phụ, chàng cũng ký tên vào đi." Chờ Viêm Hàn ký tên vào quốc thư xong, Lãnh Diễm nhấc lên chiếc bút lông đã thấm đẫm mực nước, thuận tay đưa cho Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc quẫn trí, đưa hai tay nhận lấy, dừng bút ở bốn chữ 'Thân thiện hữu hảo' trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc cũng thật cẩn thận đặt bút ký tên.

"Từ nay về sau, Vương phụ là Vương phụ của Băng Quốc, nhất định phải lo việc của Băng Quốc, hiểu nỗi khổ của Băng Quốc. Như vậy, quốc dân mới có thể kính yêu chàng – Bổn cung mới có thể tôn kính chàng!" Đợi hắn ký xong nét cuối cùng, giọng nói của Lãnh Diễm thản nhiên vang lên.

Ngòi bút của Hạ Ngọc ấn xuống một chút. Một đường mực nồng đậm cứ như vậy mà lưu trên quốc thư hai nước.

Viêm Hàn đưa tay nhận lấy, ngắm nghía. Sau lớp vải quốc thư hoa văn in nổi, hắn lại thoáng nhìn thấy nét mực ký tên kia. Không hiểu vì sao, nỗi điu hiu ùa tràn vào lòng.

Lãnh Diễm kinh tài tuyệt diễm như thế, hội đủ tất cả tố chất tốt đẹp nhất của một nữ tử, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

Còn hắn. hắn đối với Y Nhân thế nào?

Vì sao vẫn cứ mãi kiên trì sự kiêu ngạo của mình, vẫn mãi kiên trì… không chiếm được toàn tâm của nàng?

***

Y Nhân ngồi bên mặt hồ một hồi, mặt hồ rốt cuộc cũng có động tĩnh. Ở giữa hồ, những vằn nước càng lúc càng lớn, dòng nước cùng càng lúc càng siết. Rốt cuộc, chỉ nghe 'ùm' một tiếng, một người ngửa mặt trồi lên khỏi đáy hồ. Những giọt nước từ trên khuôn mặt của hắn trượt xuống. Tóc ướt đẫm dán vào hai má, hiện rõ hình dáng của khuôn mặt, dưới ánh mặt trời, rạng rỡ phát sáng. Y Nhân chỉ cảm thấy mắt hoa lên. Đến khi định thần lại mới nhận ra người đó là Lưu Trục Phong.

Cô vội vẫy vẫy tay, cực kỳ vui sướng gọi một tiếng "Lưu Trục Phong!"

Lưu Trục Phong cũng vẫy vẫy tay về phía cô. Khóe miệng cười cười. Nước từ khóe môi loang ra, rồi nhẹ nhàng rơi xuống. Sau đó, hắn trầm mình lặn xuống, một lát sau lại trồi lên, nhưng lúc này đây, là hai người.

Lưu Trục Phong cơ hồ đang kéo Hạ Lan Tuyết. Một tay kéo bả vai Hạ Lan Tuyết, tay kia ra sức khua nước. Vất vả lắm hai người mới bơi được vào bờ.

Y Nhân vội vàng chạy đến. Lưu Trục Phong đưa Hạ Lan Tuyết lên mặt đất, để cho anh nằm thẳng. Sắc mặt Hạ Lan Tuyết cực kỳ suy yếu, sau khi nổi lên mặt nước thì ho khan một tràng, giống như lúc ở dưới hồ đã uống không ít nước.

"Anh ấy không sao chứ?" Y Nhân trợn to đôi mắt mà nhìn khuôn mặt trắng vàng như giấy của Hạ Lan Tuyết, đáy lòng co rút liền nhanh chóng lôi kéo tay áo của Lưu Trục Phong, hỏi.

Tay áo của Lưu Trục Phong ướt sũng, nước cũng theo cánh tay Y Nhân đẫm vào quần áo của cô.

"Không có chuyện gì đâu, chỉ bị thương chút nguyên khí thôi. Hơn nữa, tay phải của hắn đã nhiều ngày rồi không hề động đậy được, cho nên không cẩn thận, bị đuối." Lưu Trục Phong vốn muốn tự hong khô quần áo cho mình, nhưng không hiểu vì sao hắn lại không muốn vội vã rời khỏi cánh tay của Y Nhân, chỉ có thể để dòng nước tùy ý thẫm đẫm toàn thân.

"Tay không động đậy được?" Y Nhân nhìn cánh tay vô lực của Hạ Lan Tuyết đang đặt ở bên phải, trong lòng vừa đau lại vừa xót. Cô buông Lưu Trục Phong ra, nâng cánh tay lạnh như băng của Hạ Lan Tuyết lên đặt vào lòng bàn tay mình mà vuốt ve.

Đại khái là ý thức được mình không được ai để mắt đến, Lưu Trục Phong bỗng nhiên cảm thấy mất mát một cách khó hiểu. Hắn chép chép miệng, lui về phía sau từng bước. Ngóng nhìn hai người trước mặt, suy nghĩ hồi lâu rồi bỗng nhiên bật cười, cứ như vậy xoay người bỏ đi.

Hạ Lan Tuyết ho ra không ít nước trong màng phổi, rốt cuộc cũng hít thở lại bình thường. Anh chậm rãi yên tĩnh trở lại. Nhưng sau khi bình tĩnh lại Hạ Lan Tuyết vẫn không vội đứng dậy hoặc nói chuyện. Anh chỉ nằm yên tại chỗ, lẳng lặng mà nhìn Y Nhân.

Y Nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất, vuốt ve tay phải của anh, trong lòng đau đớn không thôi, cũng im lặng mà nhìn anh.

Sau đó, Hạ Lan Tuyết đột nhiên nhỏm người dậy. Cánh tay dài chụp tới, tuy rằng toàn thân ướt sũng, vẫn cứ cố kéo Y Nhân vào lòng.

Quần áo của cô nhất thời đều bị tẩm ướt, dán cả vào người – Dán trên người cô, cũng dán cả trên người anh.

Gió thổi đến, cô cảm thấy lạnh, rùng mình một cái. Hạ Lan Tuyết thấy thế càng ôm cô nhanh hơn, ôm chặt vào lòng, càng lúc càng ôm chặt.

"Đều đã xong cả rồi." Hạ Lan Tuyết ở bên tai cô, nhẹ giọng nỉ non.

"Ơ…" Y Nhân cũng muốn biểu đạt chút gì đó, nhưng bị anh ôm quá sức nên khiến đầu óc cô trống rỗng.

"Thái hậu bệnh nặng, ta nhất định phải trở về. Y Nhân, chúng ta cùng nhau trở về." Hạ Lan Tuyết căn bản là không hỏi cô, mà là cực kỳ khẳng định, lặp lại câu nói kia, "Chúng ta cùng nhau trở về."

Y Nhân không nói gì thêm, chỉ cúi đầu 'Ừm' nhẹ một tiếng.

Gió càng thổi càng lạnh, thổi bay những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, cũng thổi ảnh ngược của hai người trên mặt hồ lắc lắc đãng đãng, vô cùng động lòng người.

***

Khi Viêm Hàn trở lại bên hồ thì nơi đó đã không một bóng người.

Chính xác ra, còn có một nam tử miệng ngậm cọng cỏ, ngửa mặt nằm bên bờ hồ nhìn lên bầu trời trống không – - Chỉ là, hắn không phải là người mà Viêm Hàn muốn thấy, bởi vì hắn bị coi thường.

Viêm Hàn đi tới đi lui một hồi bên hồ. Bước chân lúc đầu rất gấp, sau đó dần dần chậm lại, cuối cùng hắn đứng bên cạnh người đang nằm ngửa, ngồi xuống đất. Sắc mặt nặng trĩu, nhìn không ra manh mối.

Người đang nằm ngửa trên bãi cỏ nhất thời xoay người ngồi dậy, không có gì ác ý, cười nói: "Bọn họ đã đi rồi."

Viêm Hàn không tiếp lời, chỉ có điều, hai tay đặt bên sườn đột nhiên nắm chặt lại.

Lưu Trục Phong quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó đứng dậy, phủi phủi vạt áo, thản nhiên nói: "Tạm thời ta sẽ không trở về Lưu Viên, muốn du ngoạn chung quanh một năm, có lẽ sẽ đến Viêm Quốc. Đến lúc đó, mong rằng bệ hạ có thể chiêu đãi ta, cho ta chút sỉ diện. Vậy nhé, tạm biệt!"

Viêm Hàn vẫn ngồi yên tại chỗ, tay nắm lại càng chặt. Nét mặt cũng rất bình tĩnh, lưng thẳng. Dần dần, hòa với bãi đất trống cùng hồ nước thành một mảnh thê lương, tựa như một bức điêu khắc vĩnh viễn.

Mà ngày thì đã chênh chếch bóng tà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 4: TRỞ VỀ THIÊN TRIỀU

Roi ngựa vung lên, roi ngựa hạ xuống.

Những âm thanh "Brap Brap" trở thành tiếng động duy nhất trên suốt chặng đường.

Y Nhân có vẻ buồn ngủ, hai mắt lờ đờ bưng cái ly lên, dứ dứ về phía Hạ Lan Tuyết ra hiệu. Hạ Lan Tuyết lắc đầu nói: "Không uống". Đợi một lát, thấy cánh tay Y Nhân buông xuống, đầu hạ thấp, ra vẻ như có thể lập tức ngủ được ngay, anh nhanh chóng nói: "Nàng gắp cho ta miếng điểm tâm màu đỏ kia đi."

Sắc mặt Y Nhân đầy hắc tuyến, không thể nhịn được nữa, rốt cuộc hỏi: "Chẳng phải tay trái của anh vẫn còn động đậy được hay sao?"

Hạ Lan Tuyết nhìn cô với vẻ thuần khiết, nhắc lại: "Chính nàng đã đồng ý sẽ chăm sóc cho ta, mãi cho đến khi tay phải của ta bình phục lại mới thôi mà."

Y Nhân không nói gì, nghiêng đầu nhìn cảnh đường bên ngoài cửa sổ.

Cô có cảm giác mình bị lừa mắc mưu nghiêm trọng.

Chiều hôm đó ở bên cạnh hồ, Hạ Lan Tuyết nói: "Chúng ta cùng nhau trở về."

Rốt cuộc, cô trả lời: "Không được, ta muốn chờ Viêm Hàn."

Hạ Lan Tuyết làm ra vẻ vô cùng đau đớn, tay trái chống đỡ, nhíu mày nói: "Nhưng mà, tay phải của ta như chết rồi. Một mình trở về Thiên Triều, chỉ sợ là mặc quần áo, ăn cơm, uống nước… là cả một vấn đề

"Nhưng mà…"

"Hay là, nàng cứ cố chăm sóc cho ta một thời gian trước. Chờ tay phải của ta bình phục rồi, có thể tự gánh vác được, nàng lại trở về Viêm Quốc gặp Viêm Hàn, có được không." Hạ Lan Tuyết tha thiết nhìn cô, có điểm giống con đại hôi lang đang ân cần dụ dỗ con tiểu hồng mạo. "Ta nhờ người nói với Viêm Hàn một tiếng, được chưa?"

Y Nhân còn đang do dự, Hạ Lan Tuyết lại ra dáng vô cùng đau nhức.

Thật ra anh cũng đau thật, sắc mặt vốn đã tái nhợt như tờ giấy, lại có tâm tranh thủ sự đồng tình, một màn giả tạo này lập tức làm cho Y Nhân phải đầu hàng.

"Vậy… cũng được."

Lúc hai người đang định rời đi, Lưu Trục Phong đã thay một bộ quần áo nhẹ nhàng khoan khoái, trở lại. Y Nhân nhìn thấy hắn từ xa, vội vàng gọi: "Lưu Trục Phong!"

Lưu Trục Phong quay đầu lại nhìn cô.

"Nói với Viêm hàn, chúng tôi đi trước." Y Nhân nói, "Vài ngày sau sẽ trở về tìm hắn."

Lưu Trục Phong cười híp mắt, khoát tay, "Đi đi, đi đi thôi."

Nhưng mà, khi Viêm Hàn thật sự trở lại, hắn cắt bỏ giảm lược, chỉ chậm rì rì nói một nửa thông tin: "Bọn họ đi rồi."

Còn Y Nhân, giờ phút này đã ở trên xe ngựa, đang trên đường trở về Thiên Triều.

Về chuyện này, Dịch Kiếm từng lén hỏi qua Vương gia: "Vương gia, vậy có tính là lừa gạt hay không? Sao Dịch Kiếm cứ cảm thấy, Vương gia căn bản là không có ý muốn để Vương phi đi."

Hạ Lan Tuyết nâng mắt, liếc Dịch Kiếm một cái tựa như đang lườm kẻ ngốc, khóe môi cong lên, có vẻ rất tà khí cười nói: "Ta vốn không có ý định để nàng đi."

"Nhưng Vương gia đã nói…" Dịch Kiếm sờ sờ đầu, có vẻ như dù suy nghĩ nát óc cũng không hiểu được.

Hạ Lan Tuyết rất đúng lý hợp tình mà hỏi Dịch Kiếm. "Y Nhân thích ta, đúng không?"

"Đúng."

"Ta cũng thích Y Nhân, đúng không?"

"… Đúng."

"Vậy nàng đi theo ta, ăn ở cùng ta, không thiệt thòi chứ?"

"… Không thiệt thòi."

"Vậy chẳng phải được rồi sao." Hạ Lan Tuyết tự cho là đúng đưa ra đáp án, tiếp tục cười híp mắt mà nhìn Y Nhân đang ở phía trước làm nha hoàn giúp anh dọn giường trải chiếu.

"Nhưng Vương gia đã nói với Vương phi rằng, chờ tay phải của ngài bình phục liền…" Dịch Kiếm là một người thành thật, vẫn cứ cảm thấy lừa gạt là một việc làm vô đạo đức lắm.

"Chẳng lẽ kêu ta ngu ngốc như Viêm Hàn vậy, còn chờ giải quyết việc chung xong mới được sao?" Hạ Lan Tuyết đảo cặp mắt trắng dã, vẻ mặt gian tà: "Cho dù là lừa, ta cũng muốn lừa mang nàng đi trước." Hạ Lan Tuyết và Viêm Hàn khác nhau ở chỗ: Viêm Hàn muốn quang minh chính đại chiếm được Y Nhân, còn Hạ Lan Tuyết thì không nghĩ vậy. Anh chỉ cần xác minh được trái tim của anh thế nào, lòng cô nghĩ thế nào liền sẽ liều lĩnh, thậm chí là giảo quyệt lừa gạt, cũng không tiếc.

Trong cá tính của anh, vẫn có một loại đoạn tuyệt của dân cờ bạc.

"Chỉ có điều, lỡ đâu sau này Vương phi nhắc lại lời nói của Vương gia, yêu cầu thực hiện thì phải làm sao?" Dịch Kiếm lại lo lắng hỏi.

Hạ Lan Tuyết thu hồi vẻ tươi cười, trầm mặc một hồi, sau đó mỉm cười nói: "Dịch Kiếm, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng tay phải của ta, còn có thể khôi phục được sao?"

Từ nay về sau, cánh tay này sẽ không còn cầm kiếm nổi nữa, chẳng lẽ đó không phải là vĩnh viễn không thể đạt được sự khôi phục chân chính sao?

Nói như thế, thật ra anh cũng không hề lừa gạt cô.

Cách đó không xa, Y Nhân đang ra sức trải chăn đệm, đột nhiên hắt xì một cái. Cô ngơ ngác day day cái mũi, còn không ý thức được mình đang bị một con đại cáo tính kế.

Mà có lẽ, là tính kế cả đời.

***

"Y Nhân, Y Nhân!"

Khi tới gần một trấn nhỏ thuộc Thiên Triều, mới sáng sớm, khách điếm Đông Thiên liền vang lên một tràng tiếng gọi theo kiểu – giật ngược.

Y Nhân mở choàng mắt, dùng mu bàn tay khẽ dụi dụi mắt. Rất lâu sau đó mới rốt cuộc hoàn hồn.

"Y Nhân!"

Tiếng gọi vẫn vang lên không dứt

Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà im lặng nửa ngày, oán thân trách phận một hồi, sau đó mới tâm không cam tình không nguyện xoay người xuống giường.

Lờ đờ lảo đảo, vất vả lắm mới lết đến cửa phòng bên cạnh – - Bên trong, tiếng hô gọi vẫn như trước – mười phần trung khí.

Cô thật không biết nói gì – đẩy cửa ra, không hề muốn nhìn thấy chút nào – nhìn thấy Hạ Lan Tuyết đang nằm trên giường, mỉm cười hoan hỉ nhìn cô.

Bên giường bày tán loạn một đống quần áo sẽ mặc hôm nay: Áo khoác ngoài, áo dài, đai lưng, chủng loại vô cùng phong phú.

Y Nhân trước đó không hề biết: Hóa ra quần áo của nam nhân lại phiền toái như vậy, quả thật còn vụn vặt hơn cả nữ nhân nữa.

"Hôm nay lại phải vất vả cho nàng." Anh cười cười, nhưng trong nụ cười đó lại chẳng có chút ái ngại nào.

Y Nhân nửa tỉnh nửa mê đi đến bên giường, cầm áo lót lên rồi sẵng giọng: "Đứng lên đi."

Hạ Lan Tuyết từ trên giường ngồi dậy, giang hai tay ra như bảo, cứ tùy ý mà xâu xé.

Kết quả là, Y Nhân bắt đầu vụng về mặc quần áo cho anh.

Vất vả lắm mới mặc xong cho anh cái áo dài, bỗng nhiên phát hiện áo lót bên trong chẳng thấy đâu nữa.

Vì thế cởi ra, mặc áo lót vào trước.

Cho dù không dễ dàng gì mới mặc xong áo lót, lại phát hiện hình như mặc ngược rồi.

Kết quả là…

Cởi, mặc lại.

Hạ Lan Tuyết mặc một thân áo lót màu trắng, trên mặt chẳng có vẻ gì là mất kiên nhẫn cả, cứ để mặc cho Y Nhân cởi ra mặc vào một hồi, dáng vẻ hưng trí dạt dào.

Đợi đến khi tất cả quần áo đã được mặc vào xong xuôi đâu đó, Y Nhân thở phào một cái, nghiêng đầu nhìn đến tóc tai trên đầu anh.

Tóc nam nhân, cũng rất khó, rất khó chảy.

Cô hãy còn đang nghiên cứu một lúc lâu, rốt cuộc quyết định hung hồn ra đi, quay người trở về phòng, vui vẻ cầm đến một cây kéo.

Nếu có thể, cô càng nguyện ý giúp anh cắt bỏ toàn bộ mái tóc rối ren này.

Hạ Lan Tuyết sợ hãi quá mức, vội vàng buông tha ý niệm tiếp tục trêu cợt cô trong đầu, xua tay nói: "Để Dịch Kiếm đến làm là được rồi."

Y Nhân như được nhận đại xá, bật người lắc lắc lư lư trở về phòng ngủ bù.

Mãi cho đến khi lên xe ngựa, cô vẫn còn cảm thấy rất buồn ngủ, luôn luôn cảm thấy chẳng bao giờ được ngủ đầy đủ.

Hạ Lan Tuyết được một phen cười trộm. Cứ mỗi lần thấy Y Nhân muốn ngủ, anh liền sai cô đi lấy cái này, đi làm cái kia. Quả thật là … rất dã man

Dịch Kiếm đối với chuyện này thật không biết nói gì. Nhưng nếu không có chuyện gì với Y Nhân, thần sắc Hạ Lan Tuyết lại là ngưng trọng.

Lộ trình của bọn họ thật ra không chậm, hầu như mỗi ngày đều phải chạy đến chin canh giờ. Đến khách điếm, cùng lắm cũng chỉ nhanh chóng rửa mặt, đặt lưng nghỉ ngơi một chút mà thôi. Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Y Nhân bị mất ngủ nghiêm trọng, cả ngày cứ như kẻ bị mộng du.

Tin tức về kinh thành mỗi ngày đều như hoa tuyết bay tới. Bệnh tình của thái hậu dường như ngày một trầm trọng. Ngay cả Hạ Lan Khâm trú đóng ở biên phòng cũng bị Hạ Lan Thuần vội vàng chiêu gọi về.

Nghe nói, Phủ Nội Vụ đã bắt đầu chọn mua áo tang, chuẩn bị tang sự.

Có lẽ lúc trước nhận được tin tình báo, cũng chỉ là một tin tức mơ hồ. Nhưng càng về đến gần Thiên Triều, Hạ Lan Tuyết càng cảm nhận sâu sắc hơn: Bà lão sắp mất đi kia, là mẫu thân của mình.

Một người mẹ trước giờ chưa từng ôm hôn anh, cho từng đau lòng vì anh, nhưng cũng là người mẹ đã hoài thai anh mười tháng, là người đã sinh ra anh.

Giống như một nỗi nhớ nhà, cước trình cũng càng lúc càng nhanh.

Mười ngày sau, từ rất xa đã có thể nhìn thấy hình dáng của bức tường thành kinh đô.

Xe ngựa của Hạ Lan Tuyết lại đột nhiên dừng lại.

Dịch Kiếm dừng cương ngựa xong, xoay người xin chỉ thị của Hạ Lan Tuyết: "Phượng tiên sinh nói, sau khi chúng ta vào thành không cần vội vã tiến cung. Tốt nhất là chờ hắn đến rồi cùng nhau thương thảo xong mới quyết định."

"Phượng tiên sinh bây giờ đang ở đâu?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

"Hắn cùng Phượng Thất tiểu thư có việc đi trước. Hắn để lại lời nhắn, bảo chúng ta cứ ở tạm trong khách điếm Bồng Lai. Nếu hắn tới, cũng sẽ ở tại nơi đó. Đến lúc đó sẽ hội họp ở đại sảnh." Dịch Kiếm trả lời.

"… Tin tức về hôn sự của Hạ Ngọc cùng Lãnh Diễm, chỉ sợ cũng được đưa đến triều đình đã nhiều ngày rồi." Hạ Lan Tuyết làm bộ trầm ngâm một lát, lập tức phất tay nói, "Bất kể thế nào, cứ vào thành trước đã."

Dịch Kiếm lúc này mới một lần nữa giơ roi. Bánh xe chuyển động, ở trên đường núi cuồn cuộn xuất phát.

Chuyển động lần này sớm đã làm cho Y Nhân hãy còn ngồi trong xe ngủ gà ngủ gật bừng tỉnh. Cô từ trong cơn mê, hé mở đôi mắt như bị che chắn bởi một tầng sương mù, vén màn kiệu nhìn ra bên ngoài. Xa xa, cảnh sắc lờ mờ quen thuộc, nhưng lúc này đang bị bao phủ bởi sương mù ban sớm lại có vẻ như hơi xa lạ.

"Đã về đến kinh thành rồi, Y Nhân." Hạ Lan Tuyết mỉm cười. Ý cười lan đến khóe mắt, hiện lên những nét dễ thương.

"Kinh thành…" Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn thấy cửa thành càng lúc càng gần, đột nhiên trong lòng có hàng trăm cảm xúc lẫn lộn.

Cô lại trở về rồi, kỳ lạ biết bao.

"Nàng có muốn về thăm nhà không?" Hạ Lan Tuyết thấy thần sắc Y Nhân có vẻ khác thường, suy nghĩ vừa chuyển, bỗng nhiên nhớ tới: Y Nhân thật ra vẫn có người thân. Nhà của cô là Y Gia giàu có nhất Thiên Triều. Tỷ tỷ của cô là Quý phi đương triều được sủng ái nhất. Cô cũng từng là một tiểu thư khuê các chốn kinh thành như mọi người, một Vương phi. Thậm chí, ở nơi này đã từng trải qua tình yêu đầu tiên say đắm của cô, tình yêu say đắm với Bùi Nhược Trần.

Rõ ràng cùng lắm chỉ mới qua nửa năm, nhưng hiện giờ bỗng nhiên nhớ đến, giống như đã qua rất nhiều năm rồi vậy.

Hóa ra, tâm tình đã khác biệt như thế.

"Về nhà ư…" Y Nhân làm bộ suy nghĩ, sau đó gật đầu nói: "Cũng có thể."

Thật ra, cô cũng muốn được gặp lại Bùi Nhược Trần. Từ ngày ấy chia tay nơi cổ mộ, đã lâu rồi không còn gặp lại.

Hắn có khỏe không?

Y Nhân vẫn như trước, sẽ không tự chủ được gọi hắn.

"Có phải còn muốn đi gặp Nhược Trần một lần?" Hạ Lan tuyết giống như nhìn thấu tâm tư của cô, đi đến sau lưng cô, ôm chầm lấy bờ vai của cô, đặt cằm lên vai, ghé vào bên tai nhẹ giọng hỏi.

Y Nhân cũng không che dấu, nhẹ nhàng 'Ừm' một tiếng.

Kỳ lạ một điều, Hạ Lan Tuyết nghe được cũng không cảm thấy chói tai lắm, chỉ cảm thấy: vốn dĩ sẽ gặp.

Nhưng hẳn phải là, anh cùng cô đi gặp Nhược Trần.

Không biết từ khi nào thì, đối với cô, anh đã rất kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 5: TRỞ VỀ THIÊN TRIỀU GẶP LẠI TÌNH CŨ

Xe ngựa đi tới cổng thành. Dịch Kiếm thấp giọng thông báo rồi kéo mũ trùm lên đầu. Hạ Lan Tuyết cũng buông tha cho Y Nhân, ôm lấy cô ngồi trở lại vào ghế. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau liền nghe được từ hướng cổng thành truyền đến tiếng sĩ binh hô quát: "Các ngươi là ai! Hiện tại toàn thành giới nghiêm, bất cứ ai cũng không được tùy tiện vào thành!"

Dịch Kiếm đang định làm theo phép trả lời 'Vào thành buôn bán', không ngờ Hạ Lan Tuyết đột nhiên xốc màn kiệu lên, bất thình lình gọi một câu: "Tiểu Hữu!"

Tên binh sĩ hồ nghi ngẩng đầu lên nhìn, lập tức vui vẻ: "A Tuyết… à, không, Tiêu Dao…" Hắn phun ra nuốt vào hai cái tên, đều cảm thấy không mấy thích hợp, lại cẩn thận xem xét bốn phía. Thấy mấy đồng nghiệp khác đều đang giữ hỏi người khác, không có ai chú ý đến bên này mới cảm thấy yên lòng. Hắn lại gần xe ngựa vài bước, vừa vặn ngăn trở tầm nhìn của người khác. Nhìn Hạ Lan Tuyết rồi cười ngây ngô một hồi, vẫn không biết phải nên xưng hô như thế nào.

"Ngươi cứ gọi ta là A Tuyết đi." Hạ Lan Tuyết mỉm cười nói: "Ta vẫn là A Tuyết của trước kia mà."

Tiểu Hữu nhếch miệng cười cười, đưa tay sờ tìm râu, "Lúc trước không biết thân phận của huynh, bây giờ biết rồi…"

"Thân phận hiện giờ chính là tù trốn trại. Chẳng lẽ Tiểu Hữu còn tính vây bắt ta hay sao?" Hạ Lan Tuyết nhất thời nghiêm sắc mặt, cứng rắn hỏi.

Tiểu Hữu vội vàng xua tay, khuôn mặt thật thà phúc hậu bỗng chốc sợ hãi: "Đương nhiên ta sẽ không bán đứng huynh rồi, A Tuyết."

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, hai mắt nheo lại, cười giống hệt một con hồ ly: "Cho nên mới nói, chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ tốt. Mấy chuyện vớ vẩn đó cũng đừng để xen vào." Dừng một chút, Hạ Lan Tuyết lại tò mò hỏi: "Không phải ngươi ở trấn Tuy Xa sao? Vì sao lại đến kinh thành?"

"Là Khâm đại tướng quân tiến cử ta đến." Tiểu Hữu ngượng ngùng nói, "Lần trước ta đem hổ phù trở về, đại tướng quân cảm thấy ta có lòng trung thành, cho nên mới tiến cử ta đến tham gia quân ngũ ở kinh thành. Bây giờ ta chính một tham tướng ở kinh thành đó nha."

Hạ Lan Tuyết lúc này mới bắt đầu đánh giá phục trang của hắn. Áo giáp màu đen nhạt, trên vành mũ sắt có một cọng lông chim màu đỏ bạc – chứng thật là dấu hiệu của tham tướng trong quân phòng ở kinh thành Thiên Triều.

"Không tồi nha, được thăng quan rồi." Hạ Lan Tuyết vỗ vỗ vai hắn, vui vẻ nói: "Vậy còn Tiểu Tả đâu? Hắn vẫn ở Tuy Xa à?"

"Hắn đang ở bên cạnh Đại tướng quân. Tiểu Tả hiện giờ chính là người hầu cận Đại tướng quân đó." Tiểu Hữu tỏ vẻ kiêu ngạo.

Hạ Lan Khâm là thần tượng của cả quân đội Thiên Triều. Tất cả quân nhân Thiên Triều đều luôn coi Hạ Lan Khâm như thần như trời. Thanh danh của hắn, thậm chí còn cao hơn Hạ Lan Thuần rất nhiều.

Có thể trở thành người hầu cận của Hạ Lan Khâm, đối với Tiểu Hữu mà nói, còn quang vinh hơn cái chức tham tướng ở nơi cơ yếu này rất nhiều.

Hạ Lan Tuyết bề ngoài thì vui vẻ, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Hạ Lan Khâm vẫn còn đang chơi cái trò kiềm chế này.

Hắn thu nhận và giúp đỡ Tiểu Tả ở bên người, lại sai khiến Tiểu Hữu đến biên phòng nhận chức, rõ ràng là muốn sáp nhập một người tin cậy trong quân đội biên phòng.

Cũng không biết rốt cuộc Hạ Lan Khâm muốn làm cái gì.

“Vương gia lần này trở về, chính là vì chuyện bệnh tình của thái hậu nguy kịch ư?” Tiểu Hữu vốn đơn thuần, cũng không có tâm tư quanh co như Hạ Lan Tuyết, tha thiết hỏi han.

Hạ Lan Tuyết buồn bã, rầu rĩ nói. “Phải.”

“Nhưng mà, triều đình bây giờ đang truy nã Vương gia mà.” Tiểu Hữu vô cùng lo lắng nói.

“Ta tự nhiên sẽ có biện pháp.” Hạ Lan Tuyết trấn an một câu, sau đó xoay người, vén màn kiệu lên nói với người ngồi bên trong: “Y Nhân, nàng xem là ai này.”

Sau khi xe ngựa dừng lại, Y Nhân đã nhanh chóng ngủ gà ngủ gật. Nghe vậy, đầu của cô hơi nhịp nhịp một chút, hốt ha hốt hoảng trợn mắt lên nhìn, sau đó cao hứng phấn chấn gọi: “Tiểu Hữu!”

Tha hương gặp được bạn cố tri, vốn là một chuyện cực kỳ vui sướng.

Tiểu Hữu cũng thấy ấm áp, “Đàn bà lười của A Tuyết cũng đến đây à.”

Y Nhân cười híp mắt gật đầu, tuyệt nhiên không hề tức giận.

“Chúng ta còn phải chạy xe vào thành. Bây giờ ngươi đang ở đâu? Buổi tối ta sẽ đưa Y Nhân đến thăm ngươi.” Hạ Lan Tuyết thấy những người khác có xu thế tụ tập đến, vội vàng chấm dứt cuộc gặp gỡ, hỏi.

“Được, Vương gia, chúng ta tối đến sẽ gặp lại.” Tiểu Hữu cực nhanh thông báo một địa chỉ, sau đó rời khỏi cỗ kiệu, làm như không có việc gì nói với những người khác: “Không có vấn đề gì, cho bọn họ qua đi.”

Binh sĩ giữ cổng lập tức giơ tay thả người. Dịch Kiếm nhanh chóng quất một roi vào bụng ngựa.

Xe bắt đầu lăn bánh, rất nhanh chóng rời khỏi chỗ chạy vào kinh thành.

Đi được một lúc, rốt cuộc chạy đến quán trọ Bồng Lai như lời Phượng Cửu đã hẹn. Dịch Kiếm nhảy xuống xe ngựa, đưa tay đỡ Hạ Lan Tuyết. Tay phải của Hạ Lan Tuyết không đến nỗi cứng ngắc như trước nữa, nhưng vẫn không thể hoạt động tự nhiên được. Anh được sự giúp đỡ của Dịch Kiếm, nhẹ nhàng xuống xe, sau đó nghiêng thân qua đỡ Y Nhân.

Động tác của Y Nhân lại nhanh hơn một bước, hai tay đã muốn chống lên càng xe, vung tay vung chân nhảy xuống.

Ai ngờ càng xe rất cao, Y Nhân ghé vào bánh xe, dùng tay bám víu, hai chân lắc lư lắc lư mãi một lúc lâu mới chạm đất được. Sau đó, vạt áo dính vào bánh xe, dính bẩn vô cùng.

“Ta đi đặt ba gian phòng.” Dịch Kiếm nghẹn cười, trông thấy Y Nhân lắc lư mất hết cả hình tượng, e sợ mình sẽ phì cười ra tiếng mà kinh nhờn Vương phi tôn quý, hăn vội vàng tìm cớ chuồn trước.

Hạ Lan Tuyết lại khác, sớm bật cười thành tiếng. Anh đi qua, dùng một tay ôm chầm lấy Y Nhân, vuốt ve mái tóc của cô, cười nói: “Cái kiểu xuống xe của nàng, người không biết chuyện còn tưởng rằng ta ăn hiếp nàng đó.”

Y Nhân ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Hạ Lan Tuyết. Ánh mắt muốn nói là: Anh vốn đang ăn hiếp tôi.

Hạ Lan Tuyết vội vàng dùng tay phải rảnh rỗi che mắt cô lại, ha ha cười nói: “A, hôm nay thời tiết thật đẹp, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Y Nhân thực không nói gì.

Lúc trước đã đồng ý với anh, phải chờ đến khi tay phải của anh bình phục lại rồi mới rời đi. Nhưng tay phải của Hạ Lan Tuyết hình như thật sự bị thương rất nặng. Mãi cho đến hôm nay cũng chỉ có thể ngẫu nhiên nhúc nhích, đã không còn có thể tự sinh hoạt hàng ngày như trước nữa.

— Không biết còn phải mất bao lâu nữa đây?

Dù sao Y Nhân cũng không sốt ruột, chỉ là có chút lo lắng thôi. Lo lắng cho Hạ Lan Tuyết, cũng lo lắng cho Viêm Hàn.

Vào đến quán trọ Bồng Lai, Dịch Kiếm đã cầm hai thẻ phòng đứng chờ ở đại sảnh.

Trông thấy bọn họ, Dịch Kiếm đón chào rồi khó xử nói: “Vương gia, mấy ngày nay kinh thành đặc biệt có rất nhiều khách đến. Quán trọ chỉ còn lại có hai gian phòng.”

“Không sao, Y Nhân có thể ở chung phòng với ta.” Hạ Lan Tuyết ra vẻ đương nhiên, sau đó anh giả bộ tỉnh táo nhìn qua Y Nhân, híp mắt cười, “Nàng không để ý chứ?”

Y Nhân ‘Ơ’ một tiếng.

Mặt Dịch Kiếm đầy hắc tuyến: Nhìn diễn cảm đầy âm hiểm của Vương gia lúc này, chỉ sợ dọc đường luôn chờ cơ hội để được ở chung một phòng với Vương phi rồi.

Hiện tại, rốt cuộc cũng đạt được ước nguyện, cho nên mới cười đến là… cười đến là… cười đến là *** như vậy.

Dịch Kiếm thầm tự mắng mình: Hắn lại dùng những từ ngữ không thuần khiết như vậy mà khinh nhờn Vương gia, tội lớn rồi tội lớn rồi.

Nhưng mà –

Dịch Kiếm đi ở phía trước lại quay đầu lại. Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân đi thẳng lên cầu thang: Cái bản mặt rắp tâm tính kế kia, nụ cười mị hoặc sáng lạn kia, đúng là ngập tràn sắc xuân, dung mạo vốn đã xinh đẹp nay lại như hoa nở tháng ba, chẳng phải *** thì là gì?

Bọn họ khó khăn bước lên bậc thang cuối cùng. Hai gian phòng phía trên tới gần đầu cầu thang, cửa sổ hướng ra ngã tư đường. Dưới lầu người đến người đi ồn ào náo động, âm thanh xì xào không dứt.

Ba người trở về phòng, đều tự thu dọn xong. Hạ Lan Tuyết đã không còn sai khiến Y Nhân như sai nha hoàn nữa. Nhưng chuyện mặc quần áo, lại cứ khăng khăng đòi Y Nhân phải mặc giúp. Lúc đôi tay nho nhỏ mũm mĩn kia giúp anh cài áo, Hạ Lan Tuyết cúi đầu, nhìn thấy đỉnh đầu tóc đen của cô, cảm giác như đôi tay kia đang mơn trớn trong lòng mình, hạnh phúc vô cùng.

Thầm muốn sáng sớm mỗi ngày tỉnh dậy, đều có cô giúp anh sửa sang lại vạt áo.

Mỗi ngày mỗi ngày, giống như độc dược vậy, càng lúc càng thấm sâu, bệnh tình nguy kịch, không còn thuốc chữa.

Động tác của Y Nhân cũng thành thạo hơn rất nhiều. Lúc trước cần phải mất nửa canh giờ, hiện giờ chỉ cần một phần ba canh giờ đã xong.

Tiến bộ quá ta, quả nhiên là, chăm chỉ có thể bù được thông minh!

"Y phục của nàng cũng bẩn rồi, đi thay đi." Chờ đến khi đã thay quần áo xong, Hạ Lan Tuyết lại tốt bụng nhắc nhở Y Nhân.

Y Nhân 'Ồ' một tiếng, xoay người liền bắt đầu cởi quần áo.

Cởi áo dài, cởi áo lót, cởi áo chẽn, cởi quần dài…

Hạ Lan Tuyết thấy mạch máu phình trương lên. Trong đầu như có thiên quân vạn mã đan giao chiến. Ngay vào khoảng khắc Y Nhân cởi bỏ quần dài, anh rốt cuộc quyết định tránh đi một chút.

Hạ Lan Tuyết vẫn có hành vi bình thường!

Cho dù Y Nhân không kiêng dè anh là một nam nhân, nhưng tốt xấu gì thì bản thân anh vẫn là một nam nhân.

Quân tử gây nên, tất nhiên là vô lễ chớ nhìn.

— Đương nhiên, quần dài là món đồ cuốn cùng Y Nhân cởi bỏ. Thay quần áo thôi mà, cũng đâu phải là tắm rửa, đương nhiên không cần phải cởi cả áo yếm khố lót.

Hạ Lan Tuyết rất đạo đức, không tiếp tục rình coi tình hình Y Nhân mặc quần áo nữa.

Chờ đến khi hai người đã hoàn tất chỉnh chu, Hạ Lan Tuyết đang muốn đề nghị đi ăn chút gì đó, thuận tiện hỏi thăm tin tức của Phượng Cửu, bỗng nhiên nghe thấy dưới lầu có một trận ồn ào.

Nghe âm thanh, tựa hồ như có người muốn đặt bao hết, đang muốn đuổi người. Ông chủ còn đang đau khổ cầu xin.

"Thông cảm cái gì!" Một tay hán tử to giọng nói: "Ngươi cũng đã biết, lát nữa là ai muốn đến nơi này ăn cơm!"

"Đại gia, không phải tiểu điếm không chịu tiếp đãi, mà là lát nữa còn có một số khách quen sẽ đến. Sáng sớm nay bọn họ đã đặt chỗ cả rồi." Xem ra, ông chủ quán trọ cũng là một người biết giữ chữ tín, vẫn còn muốn biện giải nữa.

"Là Bùi đại nhân!" Hán tử kia không kiên nhẫn xen ngang: "Bùi đại nhân muốn mời đãi một vị thần y nước ngoài. Vị thần y đó đặc biệt đến đây chữa bệnh cho thái hậu! Ngươi còn càm ràm nữa thì chính là bất kính với thái hậu, bất kính với bệ hạ, bất kính với Bùi đại nhân! Ngươi làm vậy là phản quốc! Là thông đồng với địch!"

Bị vô số tội danh chụp xuống đầu, chủ quán nhất thời mồ hôi ướt đẫm, lập tức câm như hến.

Hán tử ném cho hắn một ánh mắt trắng dã, tiếp tục xua đuổi mọi người.

Y Nhân cùng Hạ Lan Tuyết đi đến lan can trên lầu, đứng ở một góc khuất nhìn xuống. Chỉ thấy có năm sáu tên võ sĩ cao lớn thô kệch đang đẩy đá mấy vị khách trong quán trọ ra ngoài. Mấy tên võ sĩ đó động tác thô lỗ không nói, thấy trong đám người có vài vị khách trông có vẻ giàu có, bọn hắn lại trắng

trọn giật lấy túi tiền của họ, ha ha cười, vô cùng hung hăng càn quấy.

Xung quanh, những quần chúng đang vây xem đều là vẻ giận mà không dám nói.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy tất cả, trong lòng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên như không.

Anh lặng lẽ cầm tay Y Nhân, đi lui về phía sau.

Nhà âm u, tường phòng phủ bóng râm hoàn toàn bao trùm lên người bọn họ, đồng thời cũng che dấu hành tung của bọn họ.

Người dưới lầu đang lúc xua đuổi tận hứng, cũng không băn khoăn gì đến những người thuê phòng trên lầu.

Dịch Kiếm cũng bước đến phía sau Hạ Lan Tuyết, thấp giọng xin chỉ thị: "Vương gia, có cần đuổi hết bọn họ đi không?"

"Đợi một chút, đừng sốt ruột, không cần gây chuyện." Hạ Lan Tuyết dặn dò một câu, sau đó tiếp tục tập trung quan sát tình hình dưới lầu.

Sau một trận gà bay chó chạy, dưới lầu rốt cuộc không còn một bóng người.

Mấy tên đại hán rạt ra hai bên, hai tay khoanh trước ngực, cực kỳ uy vũ đứng ở hai bên. Ở giữa hành lang, có chuyên gia khênh đến một tấm thảm màu đỏ, chậm rãi trải từ vỉa hè trải đến trước cửa quán.

Trong lúc nhất thời, trong quán trọ im lặng cực kỳ.

Chủ quán và tiểu nhị cũng không dám tùy tiện đi lại, chỉ lui ở sau quầy, nhút nhát nhìn ra cửa.

Một lát sau…

Chỉ nghe thấy tiếng chiêng trống vang lên 'Cách cách cách cách', đó là âm thanh quan phủ dọn đường, hiển nhiên là có quan lại quyền quý đến đây.

Dân chúng sôi nổi tản ra.

Ngay phía sau đội hình danh dự là một cái kiệu bọc toàn tơ lụa vải thanh. Trên đỉnh kiệu có gắn một viên minh châu cực lớn, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lóa mắt. Vừa nhìn đã biết nó có giá trị xa xỉ, quý giá vô cùng.

Tám phu khiêng kiệu mặc đồng phục áo ngắn màu xanh. Ai nấy đều mặt mũi sáng sủa, đi lại nhịp nhàng, đồng điệu. Hiển nhiên cũng đã trải qua lựa chọn và huấn luyện chuyên môn.

Chiếc kiệu dừng lại trước cửa khách sạn.

Chủ quán đang định đi ra chuẩn bị cười nói đón tiếp. Một tên võ sĩ ác thanh ác khí uy hiếp một câu: "Không cần các ngươi ra mặt." Nói vừa dứt, sau kiệu xuất hiện một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Cô gái một tay cầm khay, tay kia nhẹ vén màn kiệu lên.

Giọng nói của cô gái uyển chuyển như dạ oanh.

"Đại nhân, đã đến rồi."

Bên trong kiệu thò ra một nửa cẳng chân, mặc bổ phục màu xanh đen, vạt áo sáng rõ, chưa nhiễm bụi bặm.

Chiếc giày được may từ da trâu bò đặt xuống mặt thảm màu đỏ.

Cố gái lúc này đang quỳ gối bên cạnh, nâng cái khay có bày chén nước lên cao quá đầu, vẻ mặt cung kính.

Màn kiệu rốt cuộc được xốc lên hoàn toàn. Người bên trong xoay mình bước ra. Dáng đi thong dong tự nhiên, lại ẩn chứa uy nghiêm.

Y Nhân đột nhiên trợn to đôi mắt.

Người nọ đã đứng thẳng mình lên, lãnh đạm liếc nhìn mọi người.

Vẻ mặt của hắn đối với Y Nhân mà nói, là xa lạ – Một vẻ lạnh lùng xa lạ, vẻ ngạo nghễ xa lạ.

Nhưng mà, khuôn mặt này, tinh thần này vẫn ôn nhuận như nước. Không phải là Bùi Nhược Trần thì còn ai vào đây nữa!

Bùi Nhược Trần mặc một bộ bổ phục mới tinh màu xanh đen, thắt đai lưng ngọc thúy, bên hông còn đeo ngọc bội toòng teng. Khiến cho thân hình quá mức lạnh băng có thêm một phần sắc màu ấm, cũng nhiều thêm một phận son phấn kỳ quái. Sắc mặt của Bùi Nhược Trần còn hơn cả trước kia, trắng toát. Sống mũi thẳng tắp, đôi môi khẽ mím, nhân trung thản nhiên, đôi mắt dài hai mí như ẩn như vô, con ngươi mệt mỏi – - tất cả đều có một vẻ trong suốt đến kỳ lạ.

Giống như bị bao phủ bởi một tầng cát bụi.

Hắn vẫn đứng đó nhìn mọi người đang quỳ rạp dưới đất, sơ sơ thản nhiên, lạnh lùng tận xương.

Sau đó, Bùi Nhược Trần hơi hơi xoay nghiêng người, nhúng tay vào chén nước rửa sạch, vẩy nước rồi tiện đà lướt qua đầu mọi người, chầm chậm đi vào quán trọ.

"Tất cả đứng lên đi." Ngồi xuống rồi, hắn mới thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 6: TÌNH CŨ TÌNH MỚI NHIỀU VÔ SỐ

"Tất cả đứng lên đi." Ngồi xuống xong, hắn thản nhiên nói.

Tất cả mọi người đứng lên, cúi đầu cung kính.

Bùi Nhược Trần cũng không để ý đến bọn họ, vẫn còn ngồi bên cạnh bàn, bưng lên một chén nước chè xanh, nhẹ nhấp một ngụm.

Mọi người đứng ở một bên, ngay cả thở cũng không dám thở. Toàn bộ quán trọ đều im lặng đến nỗi có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Y Nhân theo bản năng, đi lên phía trước từng bước giống như muốn đi ra ngoài nhận mặt người quen, nhưng đã bị Hạ Lan Tuyết kéo lại. Cô cũng không nói gì, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Bùi Nhược Trần ở dưới lầu.

Một lát sau, trong sự im lặng ngộp thở có thể bức chết người rốt cuộc cũng vang lên một tiếng bước chân.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng cũng không biết rốt cuộc vì sao lại có thể xả hơi.

Một bóng người xuất hiện ở cửa quán trọ, chậm rãi thong thả đi vào. Hắn đi rất thong thả, cũng không có vẻ hiên ngang cao ngất mà ngược lại, có một loại tư thái nhàn nhã nói không nên lời. Chỉ cảm thấy, thế giới nên vì hắn mà giảm bớt tiết tấu bình thường.

Hắn đi thẳng đến trước mặt Bùi Nhược Trần, hơi khom người hành lễ, sau đó tự động ngồi xuống.

Y Nhân trợn to đôi mắt nhìn người nọ, càng cảm thấy giật mình.

Người vừa chậm chạp đi tới không phải ai khác mà chính là người mà Hạ Lan Tuyết lúc này đang tìm – Phượng Cửu.

Phượng Cửu chậm rãi ngồi đối diện Bùi Nhược Trần. Thấy trước mặt có ấm có chén cũng không khách khí, cứ thế châm một chén, ngửa đầu nhẹ uống hết một ngụm, chép chép miệng, sau đó vui vẻ nói: "Quả nhiên trà ngon, là trà Quân Sơn Tuyết đầu mùa đúng không?"

"Phượng tiên sinh quả nhiên là người tao nhã." Bùi Nhược Trần khẽ cười, nói: "Nếu tiên sinh thấy thích, đợi lát nữa ta phái người mang mấy lạng đến chỗ tiên sinh."

Chỉ vì trà này cực kỳ trân quý, mấy lạng cũng đáng giá cả ngàn lượng vàng.

Phượng Cửu cũng không khách khí, thản nhiên nói 'Đa tạ" một tiếng, liền coi như đã hẹn.

Bùi Nhược Trần lúc này mới trở lại chủ đề chính, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi thẳng: "Như trong thư tiên sinh có nói, có thể chữa khỏi bệnh tình của đương kim thái hậu, lại không biết tiên sinh rốt cuộc có phương pháp kỳ diệu gì?"

"Phượng Trang bí dược, Bùi đại nhân chắc hẳn cũng từng nghe nói rồi chứ?" Phượng Cửu ra vẻ thần bí, đáp.

Phượng Trang vẫn luôn sánh vai với Lưu Viên, ở trên giang hồ nổi tiếng là thần bí sâu xa. Nói Phượng Trang có bí dược có thể trị lành bệnh cho thái hậu, Bùi Nhược Trần cũng có thể tin được.

"Chỉ có điều trước hết, còn phải nhờ Bùi Nhược Trần kể rõ bệnh trạng của thái hậu cho ta nghe một lần, ta mới có thể đúng bệnh hốt thuốc. Đến lúc đó vào cung, không đến mức cô phụ sự tiến cử của Bùi đại nhân." Phượng Cửu lại chậm rãi yêu cầu.

Bùi Nhược Trần trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nheo mắt. Ánh mắt hơi có vẻ băng hàn. Hắn nói lảng qua chuyện khác, thản nhiên hỏi: "Nghe nói, Phượng tiên sinh vẫn luôn cống hiến cho tên phản đồ Thiên Triều, Hạ Lan Tuyết. Lần này tiên sinh tự mình đề cử, ta làm sao biết được tiên sinh có thật tình muốn cứu chữa cho thái hậu hay không?"

Vẻ mặt Phượng Cửu vẫn thong dong như trước, thản nhiên nói: "Ngươi có thể lựa chọn không tin, ta cũng không phải là không thể không cứu."

Bùi Nhược Trần lại trầm tư một lúc, nhưng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, Phượng Cửu làm như vậy rốt cuộc là có âm mưu gì.

Ngược lại, hắn tự đề cử mình tiến cung, nếu không thể chữa khỏi bệnh cho thái hậu, dưới cơn phẫn nộ của bệ hạ có lẽ cũng khó giữ được tính mạng – - Đây thật sự là một chuyện cực kỳ mạo hiểm.

Nghĩ đến đây, thần sắc Bùi Nhược Trần dịu hẳn xuống. Hắn trả lời: "Bệnh tình của Thái hậu từ một tháng trước liền bắt đầu trở nặng. Lúc đầu chỉ là ho khan, phát sốt. Nhưng càng về sau càng không có thuốc nào chữa được, hôn mê bất tỉnh. Hiện giờ Thái hậu đã có đến ba ngày chưa uống qua một ngụm nước nào, suy yếu đến mức như ngọn đèn hết dầu sắp tắt. Tiên sinh vẫn nghĩ mình có thể nắm chắc cứu được thái hậu sao?"

"Không nắm chắc." Phượng Cửu cười cười, "Chừng nào còn chưa nhìn thấy người bệnh thì ta vẫn chưa dám nắm chắc."

Bùi Nhược Trần giật mình, tức giận ra mặt.

"Nhưng mà, ta sẽ cố gắng hết sức." Phượng Cửu nói tiếp.

Bùi Nhược Trần nhẫn nhịn, nét mặt lại khiêm tốn nhã nhặn như trước. Hắn chắp tay, tôn kính nói: "Nếu vậy, đêm nay xin mời tiên sinh cùng tại hạ vào cung. Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm trễ nữa."

"Đêm nay không được." Phượng Cửu chậm rãi từ chối, "Đêm nay, ta nhất định phải đi tìm thuốc dẫn."

"Cái gì là thuốc dẫn?"

"Đây là bài thuốc gia truyền của Phượng Trang, không tiện phụng cáo." Phượng Cửu lại ra vẻ thần bí, từ chối trả lời.

Bùi Nhược Trần tu dưỡng rất tốt, cũng không tức giận mà thản nhiên ngồi yên như trước, nhấc chén uống trà, một vẻ lãnh đạm thâm trầm.

"Xin hỏi tiên sinh hiện giờ đang ở đâu? Ngày mai ta lại đích thân đến đón tiên sinh." Đợi một lát sau, Bùi Nhược Trần lại cực kỳ có lễ tiết, lên tiếng mời.

"Không dám làm phiền đại nhân." Phượng Cửu sợ hãi, ra sức từ chối.

Bùi Nhược Trần hiện tại đang là đại nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh ở Thiên Triều. Chỉ cần hắn dậm chân một cái, trên dưới vua tôi đều thất kinh.

Nếu hắn đích thân đến mời một người, người đó hoặc là phải cực kỳ tôn quý, hoặc là chẳng sống được bao lâu nữa.

Phượng Cửu cũng biết chuyện này.

Bùi Nhược Trần không trả lời thẳng, chỉ đứng dậy, mỉm cười nói một câu: "Phượng tiên sinh, ngày mai gặp."

Giọng nói tuy khiêm tốn nhã nhặn nhưng bên trong lại có một chút ngang ngược không để cho người ta kháng cự.

Phượng Cửu nâng mắt nhìn khuôn mặt như quan ngọc của Bùi Nếu Trần trước mặt. Rõ ràng là một công tử khiêm tốn hiền lành, lại có một loại ánh mắt tinh sáng của quan trường. Đôi mắt ôn hòa kia lại khiến người ta có cảm giác không biết thâm thúy cỡ nào, u minh khó dò, nhìn không thấy đáy.

Nhưng con ngươi lại rất tinh sáng, sáng đến kỳ lạ. Giống như ở nơi sâu nhất có cái gì đó đang bùng cháy, mà ngọn lửa đó lại có màu đen.

"Phiền ngài vậy." Phượng Cửu cũng lười từ chối, chắp tay, liền coi như đã hẹn.

Bùi Nhược Trần mỉm cười, nụ cười thỏa thuê mãn nguyên.

Ăn trên ngồi trước.

Sau đó, hắn chuyển tay áo, phất quan bào, lập tức rời đi.

Phượng Cửu đứng dậy đưa tiễn. Nhìn thấy bóng lưng Bùi Nhược Trần biến mất ở cửa quán trọ, hắn mới ngồi xuống, tiếp tục uống trà.

Dịch Kiếm đang muốn lao xuống lầu lại bị Hạ Lan Tuyết vươn tay ngăn lại. Hạ Lan Tuyết thấp giọng nói: "Bên ngoài có người giám thị."

Bùi Nhược Trần tuy đã đi rồi nhưng vẫn để lại hai tên tử sĩ Bùi phủ canh giữ ngoài cửa, giám thị hướng đi của Phượng Cửu bất cứ lúc nào. Giờ phút này hiển nhiên không tiện ra mặt nhận người quen.

"Chờ một chút, buổi tối nói tiếp." Hạ Lan Tuyết nói xong, lôi kéo Y Nhân cùng Dịch Kiếm lui thẳng về phòng. Phòng của bọn họ nằm ở sát đường, cửa sổ mở thẳng ra đường cái.

Hạ Lan Tuyết đẩy cửa sổ tạo một khe hở, xa xa nhìn xuống phía dưới.

Bùi Nhược Trần còn chưa có rời đi. Hắn đang đứng ở trước kiệu. Còn có một tên tử sĩ Bùi phủ đang quỳ trước mặt hắn, hình như đang cấp tốc bẩm báo cái gì đó.

Âm thanh bị ép xuống cực thấp, lại còn đứt quãng. Hạ Lan Tuyết ngưng tụ chân khí, nín thở lắng nghe, rốt cuộc cũng nghe được một chút manh mối.

"Đại nhân, công chúa lại gây rối nữa rồi." Người đó nói.

"Chuyện nhỏ như vậy mà cũng chạy đến đây thưa bẩm sao?" Âm thanh của Bùi Nhược Trần rất trầm, có chút tức giận.

Người nọ nhất thời sợ hãi, vội vàng giải thích: "Nhưng mà, công chúa về còn dẫn theo cả Hoàng hậu nương nương, còn mắng cho người được Hoàng thượng phái tới một trận. Trong cung truyền đến tin tức, lúc công chúa đưa Hoàng hậu nương nương đi đã đánh Lan phi một cái tát. Lan Phi lập tức ngã xuống đất, hình như đã bị động thai. Hiện tại đang được ngự y cứu giúp."

Sắc mặt của Bùi Nhược Trần lúc này mới biến đổi, "Nhược Lan không có chuyện gì chứ?"

"Tiểu nhân không biết." Người nọ khó xử trả lời.

Bùi Nhược Trần hừ lạnh một tiếng, xoay người chui vào trong kiệu. Từ trong kiệu phát ra một tiếng phân phó nặng nề: "Tiến cung!"

Bùi Nhược Lan bị Hạ Lan du tát cho một cái, động đến thai khí. Chuyện lớn như thế, Bùi Nhược Trần cũng không còn cách nào trấn tĩnh được nữa.

Mà trên lầu, Hạ Lan Tuyết sau khi nghe xong đoạn đối thoại, cũng có tâm tình khác hẳn.

Dung Tú bị Hạ Lan Du đưa vào phủ Thừa tướng, vì cái gì chứ?

Hạ Lan Du vì sao lại đánh Bùi Nhược Lan?

Dung Tú, nói thế nào thì cũng là hoàng hậu nương nương của Thiên Triều. Chẳng lẽ đường đường là một hoàng hậu lại cần đến sự bảo hộ của một công chúa đã bị gả ra ngoài rồi sao?

Hạ Lan Tuyết không nghĩ ra, cũng không có cách nào tưởng tượng nổi.

Chỉ có điều, người thông minh như anh không có khả năng không biết, tình cảnh của Dung Tú giờ phút này đang gian nan cỡ nào.

Hơn nữa, hiện giờ nàng đã rời khỏi hoàng cung.

Nàng đang ở phủ Tể tướng.

Ra vào cung điện, có lẽ rất khó. Nhưng mà ra vào phủ Tể tướng, đối với Hạ Lan Tuyết mà nói, lại nhẹ nhàng như đánh xe đi trên đường quen vậy.

Anh trầm mặc, dựa vào cửa sổ nhìn theo kiệu của Bùi Nhược Trần dần dần biến mất trong tiếng người ồn ào cuối con phố dài.

Dịch Kiếm cũng nghe được cuộc nói chuyện kia. Hắn có vẻ do dự quan sát Vương gia của mình, lại quay đầu nhìn vẻ mặt ngây thơ của Y Nhân.

Chẳng lẽ Vương gia lại tính bắt cá hai tay, đong đưa hai bên? – Dịch Kiếm mặt đầy hắc tuyến.

Quả nhiên, Hạ Lan Tuyết quay đầu lại liếc mắt nhìn Y Nhân một cái, sau đó dặn dò: "Dịch Kiếm, ngươi chăm sóc cho Y Nhân. Ta đi có chút chuyện rồi sẽ về."

"Nhưng mà Vương gia…" Ý thức của Dịch Kiếm muốn ngăn cản anh, nhưng lời nói vừa đến bên môi nhất thời lại không biết nói gì.

Hắn chỉ là một hạ nhân, hình như không bao giờ can thiệp vào chuyện riêng của Vương gia, huống chi là tư tình.

Y Nhân lại có vẻ như cái gì cũng hiệu, chỉ đứng ở nơi đó, trong suốt àm nhìn anh.

Chỉ liếc mắt một cái

Ánh mắt của cô lập tức chuyển đi.

Cái hiểu cái không liếc mắt một cái.

Hạ Lan Tuyết lại cực kỳ thản nhiên. Anh mỉm cười, đi qua, vén những lọn tóc xõa trên bờ vai của Y Nhân ra sau, nhẹ giọng nói: "Ta muốn đi trước một lúc, đến xem phủ Tể Tướng."

"Ồ." Y Nhân nhìn trái ngó phải, chỉ là không hề nhìn anh, bộ dáng thờ ơ.

"Ta nhất định phải gặp Dung Tú một lần." Hạ Lan Tuyết nói tiếp: "Nhưng ta đi gặp cô ta, không phải giống như nàng tưởng tượng đâu. Không phải bởi vì không buông bỏ được cái gì, mà là có một số chuyện, ta nhất định phải đi chứng thực với cô ta. Chuyện này rất quan trọng."

“Ta đâu có nghĩ gì đâu.” Tầm mắt của Y Nhân rốt cuộc ngừng lại trên người Hạ Lan Tuyết. Cô nhẹ giọng nói: “Chuyện mà anh đã quyết định, không cần phải nói với tôi.”

Hạ Lan Tuyết nghe vậy, cũng không thấy vui.

Chẳng lẽ nàng tuyệt đối không hề để ý sao?

“Dù sao thì, tôi tin anh.” Y Nhân tại rất tự nhiên bỏ thêm một câu.

Hạ Lan Tuyết giật mình, lập tức cười một tiếng: “Vậy nàng chờ ta nhé, buổi tối ta sẽ trở về.” Anh dùng đầu ngón tay búng cái mũi của cô, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng vui vẻ phấn chấn.

Y Nhân quay đầu đi, một lần nữa nhìn về phía con phố dài.

Mà kiệu của Bùi Nhược Trần, đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngày xưa là phủ Phò Mã, hôm nay đã là phủ Tể Tướng.

Vừa mới vào xuân, cũng đã tiêu điều.

Hạ Lan Tuyết xuất hiện nơi góc tường, né tránh sự tuần tra của đám tử sĩ, lặn xuống hậu hoa viên một cách thành thục.

Lúc tòa nhà này được xây dựng, anh cũng có phần tham gia giám sát, bởi vậy rất quen thuộc.

Nhớ lại thời gian Hạ Lan Du cùng Bùi Nhược Trần kết hôn, cả tòa viện khoác lên mình sắc xanh sắc đỏ, đèn lồng ngọc bích sáng trưng, thêu rồng khắc phượng.

Chẳng qua chỉ mới cách đó nửa năm, vậy mà cảnh vật đã hoàn toàn đổi khác. Lá vàng rơi đầy đất, phủ cả lên mặt hồ, không có người quét dọn, trở nên thối rữa. Gió thổi đến, bốc lên một trận hôi tanh.

Hạ Lan Tuyết âm thầm cảm thán một hồi. Sau đó khẽ khàng đi lên gian lầu các mà Hạ Lan Du thích nhất.

Sở dĩ anh xác định nàng đang ở đây, đơn giản là vì trừ Hạ Lan Du ra, đó cũng là nơi mà Dung Tú ưa thích.

Đó là một tòa lầu cao dựng bằng gỗ, cửa sổ đâm ra bốn phía. Đứng ở trên lầu, gió mát trăng thanh, có thể nhìn ngắm được tất cả phong cảnh trong hoa viên.

Đánh đàn ngâm thơ, ngắm trăng dưới hồ, đó là những việc làm mà Dung Tú thích nhất.

Nàng luôn là người yêu thích sự tao nhã tĩnh lặng.

Nhớ lại hình ảnh mơ hồ vẫn còn ở trong đáy lòng, Hạ Lan Tuyết cũng không thể nói rõ đó là cảm giác gì, là vui hay buồn. Nhưng cảm giác này luôn có một loại ý vị xa xưa, giống như đã xa vời mãi mãi, bay đi, không nghe rõ tiếng nỉ non.

Quả nhiên, Hạ Lan Tuyết nhảy mấy cái, rốt cuộc đã đậu trên một cây đại thụ ở ngay trước tòa lầu. Vén những cành lá thưa thớt ra, anh lập tức có thể nhìn thấy được hai bóng người ở bên trong tòa lầu.

Cửa sổ gỗ khắc hoa rộng mở. Nữ tử đứng gần cửa sổ hơn mặc một bộ sam váy màu vàng, bên ngoài khoác một chiếc áo tơi màu tím nhạt, tóc mây vấn cao – Chính là Hạ Lan Du.

Còn nữ tử đứng đối diện với nàng, chỉ nhìn thấy một đuôi tay áo, sắc áo cực kỳ mộc mạc, tóc cũng không vấn bới, chỉ nhàn nhàn xõa xuống đôi vai gầy. Hạ Lan Tuyết không thấy rõ được khuôn mặt nàng, chỉ nhìn thấy hình nghiêng của khuôn mặt. Nhưng cho dù chỉ nhìn thấy bóng dáng in trên cửa sổ giấy, anh cũng có thể biết nàng là ai.

Chẳng bao lâu trước đây, nàng đã xuất hiện biết bao lần trong cảnh mộng, nàng chính là toàn bộ giấc mơ của anh.

Mộng đẹp, hay là ác mộng.

Hạ Lan Tuyết phủ phục ở trên cây. Tay trái cẩn thận cầm chắc thân cây. Tay phải còn chưa khôi phục được sức lực, sơ sơ buông thõng bên người.

Nín thở, yên lặng lắng nghe.

“Hoàng đế ca ca hơi quá đáng!” Hạ Lan Du đập mạnh tay xuống bàn đọc sách. Trên bàn bày một cây tiêu cầm, lòng bàn tay đập xuống, rào rào ra tiếng.

Leng keng một chút, như một con thủy hộc kinh phi.

“Du nhi,” Dung Tú nhẹ giọng an ủi. “Thật ra ta đâu có sao.”

Giọng nói của nàng vẫn ôn nhu như trước, giống như tiếng suối chảy róc rách.

“Như thế mà không có gì!” Hạ Lan Du căm giận nói: “Bùi Nhược Lan chẳng phải chỉ mang thai thôi sao? Mang thai thì giỏi lắm à? Tỷ mới là hoàng hậu, tỷ mới là quốc mẫu của Thiên Triều. Cô ta làm mất đồ, dựa vào cái gì mà dám nghi ngờ tỷ lấy? Búp bê vải cái gì chứ, ai a, viết tên lên đó thì coi là nguyền rủa ư? Quả thật là láo toét mà! Còn nữa, cô ta dựa vào cái gì nói chữ trên đó là do tỷ viết!”

Dung Tú yên lặng không nói, chỉ cúi đầu.

Hạ Lan Du tức giận đi qua đi lại vài bước. Hình bóng của Dung Tú cũng vì thế mà rõ ràng in lên cửa sổ.

Hơi thở của Hạ Lan Tuyết đông cứng lại.

Rất kỳ quái, rõ ràng tin rằng mình đã buông xuống, nhưng chỉ chợt vừa nhìn thấy nàng, thân thể anh vẫn rõ ràng rung động hệt như trong trí nhớ.

Dung Tú giờ phút này, bộ dáng cực kỳ nhu nhược.

Nhu nhược mà bất lực.

Nàng cúi đầu, sắc mặt bình tĩnh, bình tĩnh trong nỗi sầu bi u uất – Có vẻ gầy hơn nhiều, hai má lõm xuống, cũng không làm giảm đi vẻ xinh đẹp mỹ miều của nàng mà còn càng làm tăng thêm phần khí chất thanh nhã động lòng người.

— Phàm là nam tử, nhìn thấy tình cảnh này đều không tự chủ được mà sinh lòng hào hiệp, nguyện ý cùng nàng chia sẻ sầu muộn.

Nhưng Hạ Lan Tuyết vẫn như trước ở lại chỗ cũ.

Sau những rung động lúc ban đầu, anh một lần nữa yên tĩnh trở lại, còn hoàn toàn bình tĩnh hơn hẳn lúc bắt đầu. Chỉ đứng xa xa lẳng lặng quan sát, lẳng lặng suy nghĩ.

Nhất định phải mau chóng tìm được cơ hội thích hợp để đi vào mới được.

Anh không thể trì hoãn quá lâu, ở quán trọ còn có người đang chờ anh trở về.

“Ghê tởm nhất chính là, tỷ đã bị Bùi Nhược Lan khi dễ như vậy, hoàng đế ca ca cũng không bảo vệ tỷ, còn giúp cô ta chất vấn tỷ. Quả thực là quá phận!” Hạ Lan Du vẫn với vẻ mặt hậm hực, nói xong cũng không khỏi tự cảm thấy thương hại hối tiếc, “Có thể thấy được, nam nhân đều không phải là thứ tốt.”

“Không phải đâu.” Dung Tú rốt cuộc ngẩng đầu, thần sắc vẫn bình tĩnh như trước. Nàng thản nhiên trả lời, “Bệ hạ không có làm sai chuyện gì. Ta cũng không có tư cách gì bắt bệ hạ phải bảo vệ ta.”

Lúc nàng nói ra những lời này, trên mặt không hề có chút oán hận nào.

Hạ Lan Du xem thế là đủ rồi, nhìn nàng, miệng ngập ngừng một chút rồi cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi: “A Tú, muội vẫn nghĩ rằng người mà tỷ thích nhất là Tam ca. Tỷ gả cho đại ca, nhất định cảm thấy rất oan ức, có phải không…Có phải đã bị đại ca phát hiện ra tâm ý của tỷ. Cho nên… cho nên đại ca mới cố ý sủng ái con hồ ly tinh Y Lâm kia, còn dung túng để Bùi Nhược Lan ăn hiếp tỷ. Đại ca muốn trả thù tỷ, có đúng không?”

Hạ Lan Du đối với chuyện tình của Dung Tú cùng Hạ Lan Tuyết, vẫn là cái hiểu cái không.

Tuy nhiên, hầu như tất cả mọi người trong kinh thành đều biết chuyện tình của Dung Tú cùng Hạ Lan Tuyết. Năm đó, đôi kim đồng ngọc nữ, tiên y giận mã ấy là hình ảnh đẹp nhất trong trí nhớ của bao nhiêu người.

Dung Tú nghe, bỗng nhiên bật cười.

Trong nụ cười có vẻ chua sót, mang theo ý mỉa mai nồng đậm.

“Hắn muốn trả thù ta?” Dung Tú hỏi lại, “Hắn vì cái gì lại muốn trả thù ta?”

Người muốn trả thù, hẳn phải là nàng mới đúng.

Hắn lừa gạt nàng, lợi dụng nàng, bỏ rơi nàng. Vì sao kết quả lại là, tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng đáng bị trừng phạt, là hắn đang trả thù nàng.

“Bởi vì…” Hạ Lan Du ngập ngừng, sau đó nói ra cảm nhận của chính mình, “Hoàng đế ca ca, thật ra yêu nhất, chính là A Tú tỷ.”

Dung Tú cúi đầu cười khổ, lắc đầu không thôi.

“Hắn chẳng yêu thích ai cả.” Thật lâu sau, Dung Tú mới nhẹ giọng nói, “Hắn căn bản sẽ không yêu thích bất cứ ai.”

Hạ Lan Du không hiểu Dung Tú đang nói gì, nhưng chuyện mới vừa rồi, nếu ngay cả Dung Tú cũng không để ý, nàng cũng không thích hợp nói thêm gì nữa.

Mới vừa rồi nàng tiến cung yết kiến thái hậu đang lâm trọng bệnh. Trên đường hồi cung thì nhìn thấy Bùi Nhược Lan đang cầm một con búp bê vải, làm trò trước mặt cả đám cung nhân, chất vấn Dung Tú vì sao lại muốn dùng vu cổ hãm hại đứa con trong bụng của cô ta.

Dung Tú đã trả lời là không phải, nhưng Bùi Nhược Lan vẫn không chịu bỏ qua, sai người lấy ghế dựa đến, ngồi xuống tiếp tục ép hỏi Dung Tý: "Rốt cuộc có phải ngươi làm hay không?"

Bùi Nhược Lan đã mang lục giáp trên người, cậy mình có thai, cứ đứng một hồi là lại than mệt. Hạ Lan Thuần săn sóc nàng, cho nàng đặc quyền có thể được ngồi bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào. Cho nên, tình huống ngay lúc đó là: Phi tử thì ngồi nghiêm chỉnh, bọn cung nữ thái giám tất cả đều đứng sau lưng Bùi Nhược Lan, khí thế cả vú lấp miệng em.

Còn Hoàng hậu nương nương tôn quý Dung Tú thì lại cô đơn chiếc bóng, đứng giữa đám người như đám hổ rình mồi đó, sắc mặt tái nhợt, tiều tụy và bất lực.

Nàng chỉ biện giải hai câu, thấy Bùi Nhược Lan trước sau vẫn không chịu từ bỏ ý định, cho nên bảo trì trầm mặc.

Bùi Nhược Lan lại thay đổi hẳn, sai người mời Hạ Lan Thuần tới.

Hạ Lan Du đến không lâu thì Hạ Lan Thuần đã tới.

Nhìn thấy Hạ Lan Thuần, Hạ Lan Du cứ tưởng hoàng đế ca ca của mình sẽ vì Dung Tú mà nói vài câu công đạo. Nào ngờ Hạ Lan Thuần tiếp nhận búp bê vải xong, nhìn nửa ngày, sau đó xoay người, hai mắt hàm uy nhìn Dung Tú, trầm giọng gằn lên từng tiếng: "Vì sao nàng phải làm như vậy?"

Sắc mặt Dung Tú lập tức trắng bệch.

Hạ Lan Du rốt cuộc không thể đứng nhìn được nữa, đi lên, không nói hai lời đã kéo Dung Tú qua, giận dữ nói: "Nơi này không thể ở được nữa. A Tú, tỷ theo ta về đi!"

Hạ Lan Du mặc dù là chị dâu của Bùi Nhược Lan nhưng đối với đứa em chồng này, Hạ Lan du vẫn không có nhiều tình cảm lắm.

"Du nhi!" Hạ Lan Thuần lúc ấy chỉ quát mắng một tiếng chứ không hề ngăn cản.

Bùi Nhược Lan cũng không chịu buông tha, bật dậy khỏi ghế, đi đến bên người Hạ Lan Thuần, cuốn lấy cánh tay Hạ Lan thuần, cúi đầu nước mắt ròng ròng nói: "Bệ hạ, ngài định tha cho hoàng hậu, kẻ đã mưu hại con của chúng ta hay sao? Bệ hạ đã nói sẽ chăm sóc cho mẹ con thần thiếp thật tốt cơ mà, hóa ra chỉ là gạt người thôi ư?"

Hạ Lan Thuần không thể thay đổi sắc mặt, không từ chối nhưng cũng không đáp ứng.

Hạ Lan Du lại thấy toàn thân đều nổi da gà. Nàng vốn là công chúa Thiên Triều ngạo nghễ, lại luôn cùng Hạ Lan Thuần không lớn không nhỏ. Lúc ấy, cũng chẳng quan tâm cái gì là vương quyền đế uy, Hạ Lan Du lập tức tiến lên, đánh cho Bùi Nhược Lan một cái bạt tai, cảnh cáo: "Ngươi vừa vừa phải phải thôi! Chẳng lẽ còn muốn làm hoàng hậu luôn sao!"

Hạ Lan Du làm vậy cũng chỉ là vô ích. Tốn bao nhiêu khí lực vốn chỉ muốn bắt nàng câm miệng. Nào ngờ Bùi Nhược Lan bất thình lình bị đánh, thuận thế lảo đảo rồi ngã ngay vào ghế, lại theo ghế dựa trượt xuống. Sau đó ôm bụng, đau đến kêu la thảm thiết.

Trong lúc nhất thời, hiện trường đã loạn lại càng không thể cứu vãn.

Mời ngự y, nâng ghế dựa, phất cây quạt, hô to gọi nhỏ.

Hạ Lan Thuần cũng nhíu nhíu mày, xoay người nắm lấy tay Bùi Nhược Lan, thấp giọng an ủi.

Hạ Lan Du cũng biết mình đã gây rắc rối to rồi, nhưng nàng không phải là loại người biết tự mình nhận sai. Chỉ ở bên cạnh ngẩn ngơ một lúc, sau đó túm lấy Dung Tú, không nói một lời lập tức hồi phủ.

Tự nhiên cũng không có ai dám ngăn cản nàng.

Đó chính là toàn bộ sự việc vừa mới xảy ra.

Hiện tại, Hạ Lan Du vẫn còn đang vì Dung Tú mà kêu than bất bình. Dung Tú lại giống như căn bản chẳng hề để bụng, thật yên lặng, chỉ là có chút tiêu điều.

Hai người trở nên trầm mặc. Dung Tú đi về phía trước từng bước, khó khăn lắm mới đi đến bên cửa sổ.

Nàng nhìn qua phía có Hạ Lan Tuyết.

Trước mắt, là một mảnh cây khô lá rụng. Cho dù bắt đầu đâm chồi nhưng cũng lại khô bại như trước. Còn trong mắt Hạ Lan Tuyết, Dung Tú càng hiện

rõ hơn.

Sóng mắt nàng tràn ngập u buồn, sầu bi thật sâu.

Hạ Lan Tuyết có chút ảm đạm. Hạ Lan Thuần chưa từng quý trọng nàng. Nàng vì Hạ Lan Thuần như vậy, thậm chí vì Hạ Lan Thuần mà bỏ qua tình cảm hơn mười năm của bọn họ. Kết quả là, Hạ Lan Thuần vẫn chưa từng trân trọng nàng.

Hạ Lan Tuyết vì Dung Tú mà cảm thấy khó chịu.

Nhưng nỗi khó chịu đó, không bao giờ còn có thể xâm nhập vào đáy lòng của anh nữa. Đó chỉ là những gợn sóng nhợt nhạt, chẳng đáng lăn tăn.

"Nghe nói, Tam ca đã hồi kinh." Hạ Lan Du ở phía sau Dung Tú, đột nhiên nói một câu.

Dung Tú chấn động nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên 'Ồ' một tiếng, "Thật sao?"

"Ta không cẩn thận nghe được Nhị ca nói. Hình như một tên thân tín của Nhị ca là bạn cũ trước đây của Tam ca. Tên thân tín đó đưa tin cho Nhị ca biết, Tam ca đã hồi kinh, ngay trong sáng nay." Hạ Lan Du dừng một chút, muốn nói rồi lại thôi, rốt cuộc cũng phun ra miệng: "A Tú, tỷ còn yêu Tam ca không? Nếu tỷ còn yêu huynh ấy, hãy cùng huynh ấy đi thôi, đừng ở trong cái hoàng cung đó nữa. Hoàng cung này, kinh thành này, càng ngày càng không phải là nơi dành cho tỷ nữa rồi."

Bờ vai Dung Tú run rẩy. Nàng, giọng nói của nàng trước sau vẫn không thay đổi chút nào, nhưng khuôn mặt đang đối diện với hư không đã bị Hạ Lan Tuyết thu hết vào đáy mắt thì lại đột nhiên rơi lệ đầy mặt.

"Ta còn có thể lấy cái gì mà yêu A Tuyết nữa đây?" Dung Tú nhẹ giọng nỉ non, "Ta làm sao còn có thể đối mặt với huynh ấy nữa cơ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 7: HẠ LAN THUẦN CÙNG DUNG TÚ GÂY GỔ

Hạ Lan Du không nghe ra dị trạng trong giọng nói của nàng, hãy còn trả lời: "Tam ca sẽ không để ý đâu." Hạ Lan du nói, "Tam ca đâu phải là người nhỏ mọn, hay tức giận. Lúc trước ta có làm sai chuyện gì, Tam ca cũng chỉ trách mắng ta vài câu nhưng sau đó vẫn đối với ta rất tốt. Tam ca thật khác hẳn đại ca. Về điểm này, tỷ cùng Tam ca quen biết lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết tính tình của huynh ấy hay sao?"

"Biết chứ." Dung Tú nhỏ nhẹ nói, "Ta làm sao lại không biết?"

Đơn giản là biết tính tình của anh, biết anh không tha không chê mới có thể, mới có thể đối đãi với anh như vậy, mới dám không khiên không nể gì như vậy!

Nàng nghĩ đến, Hạ Lan Tuyết vĩnh viễn sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng, bất luận nàng đã làm ra bất cứ chuyện gì.

Cũng bởi vậy, nàng chưa từng tốn tâm tư để đón ý nói hùa với anh, dần dà, thậm chí còn không thể chú ý đến anh.

Mãi đến khi Hạ Lan Thuần xuất hiện.

Mãi đến khi Hạ Lan Thuần xuất hiện, kiếp này của nàng, nàng đã lựa chọn. Mà hiện giờ, nàng đã mất đi tất cả.

Hạ Lan Thuần đối xử tệ bạc với nàng. Hắn lạnh lùng, ngờ vực nàng vô căn cứ, Dung Tú cũng không phải là không để ý. Nhưng trong đáy lòng vẫn luôn hy vọng Hạ Lan Thuần sẽ đối xử với mình tệ hơn nữa. Đó là sự trừng phạt, trừng phạt vì nàng đã phản bội A Tuyết. Gặp phải cảnh ngộ như vậy, là nàng đáng phải nhận.

Ngày hôm đó, ánh mắt cực kỳ bi thương của Hạ Lan Tuyết đã trở thành cái bóng vĩnh viễn đè nặng lên tâm hồn của Dung Tú.

"Cũng bởi vì hiểu rõ A Tuyết, cho nên cuộc đời này kiếp này, tốt nhất là chúng ta không nên gặp lại nhau nữa." Hạ Lan Tuyết tất nhiên sẽ không hận nàng, nhưng nàng lại tình nguyện để cho Hạ Lan Tuyết hận mình.

Hạ Lan Du đứng phía sau Dung Tú, có điểm không hiểu nổi. Kinh hoàng nửa ngày, Hạ Lan Du lại cười nói: "Thật ra, ít nhiều gì thì ta cũng hiểu được tâm tình của tỷ."

Dung Tú quay đầu lại, kinh ngạc nhìn nàng.

Ánh mắt Hạ Lan Du sâu kín, bắt đầu nhìn ra không trung xa xa, nhẹ giọng nói: "Ta cũng có yêu một người. Nếu có thể, đời này kiếp này, ta cũng không hy vọng được gặp lại hắn."

"Chẳng phải ngươi yêu Nhược Trần sao?" Dung Tú vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Hạ Lan Du nhắc đến đề tài này, không khỏi kinh ngạc.

"Lúc trước, ta cũng nghĩ mình yêu Nhược Trần, không có lý do gì không thích hắn a. Hắn vĩ đại như vậy, lại ôn nhu như vậy. Chúng ta lại thường xuyên ở cùng nhau. Nhưng mà, mãi đến khi ta gặp được người đó, ta mới biết được, hóa ra ta không hề yêu Nhược Trần. Người ta yêu là nam nhân kia, yêu đến mức chỉ hận không thể hủy diệt hắn." Hạ Lan Du cười khổ, nói tiếp: "Vì tình yêu đó mà ta còn làm ra một chuyện cực kỳ ngu ngốc. Ta cố ý tạo một vết thương trên người, sau đó vu cho hắn tội đã kinh bạc ta. Ta nghĩ, hắn nhất định sẽ coi ta là một nữ tử không nói lý lẽ, không có tiết tháo."

"… Người đó là ai?" Dung Tú nghe được vô cùng khiếp sợ, sững sờ một lúc mới hỏi.

"Hắn là hoàng đế Viêm Quốc, là người tôn quý giống như hoàng đế ca ca vậy." Hạ Lan Du ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: "Nam nhân mà ta yêu là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Hắn anh tuấn khôi ngô, cảm tác cảm vi. Hắn đặc biệt hơn hẳn bất cứ người nào."

Dung Tú lẳng lặng mà nhìn Hạ Lan du, bỗng nhiên mỉm cười: "Bất kể như thế nào, có thể gặp được một người mà ngươi thật lòng yêu mến, đó đã là một chuyện rất may mắn."

Hạ Lan Du đồng tình nhìn Dung Tú, cảm động nói: "Chúng ta đều giống nhau. Tỷ yêu Tam ca, ta yêu Viêm Hàn. Chúng ta đều yêu mà không được."

"Không, ta không yêu Tam ca của ngươi." Dung Tú thản nhiên nhìn Hạ Lan Du, nhẹ giọng nói.

Đây là lần đầu tiên nàng chính mồm thừa nhận bản thân không yêu Hạ Lan Tuyết.

Không hiểu vì sao, vừa thốt ra câu đó xong, Dung Tú đột nhiên cảm thấy toàn thân đều thoải mái. Giống như nó là một lời nguyền đã đè ép lên người nàng từ lâu lắm, lâu lắm rồi. Hiện giờ, rốt cuộc nàng cũng có thể gỡ bỏ nó ra.

Hạ Lan Du trợn to đôi mắt, nhìn Dung Tú mà không thể tin nổi.

Diễn cảm của Dung Tú vẫn bình tĩnh như trước. Nàng mỉm cười, nhỏ nhẹ nói: "Lúc trước, ta cũng giống như ngươi, cũng không biết. Ngươi cho rằng mình yêu Nhược Trần, nhưng thật ra không phải. Ta cũng vậy, ta tưởng mình yêu A Tuyết, thật ra không phải. Ta đối với A Tuyết, chính là một loại ỷ lại, một loại dựa dẫm như với huynh trưởng. Hắn rất lóa mắt, rất thông minh. Nơi nào có hắn xuất hiện, tất cả mọi người đều trở thành phông nền, tất cả mọi người đều sẽ quay chuyển chung quanh hắn. Ta cũng không ngoại lệ. Sau đó mới biết, đó không phải là yêu, mà chỉ là bị hấp dẫn, bị tình cảm sáng rọi của hắn hấp dẫn. Sự hấp dẫn này không đủ để ta trả giá tất cả, cũng không đủ để cho ta quên mất bản thân mình."

"… Vậy, rốt cuộc là ai, ai mới có thể khiến tỷ phải trả giá tất cả chứ?" Hạ Lan Du chần chờ hỏi.

Nước mắt của Dung Tú đã muốn khô cạn. Nàng ngẩng đầu lên, để lộ một nụ cười vô vọng cùng ảo mộng, bình tĩnh mà chịu phận bất hạnh, "Là bệ hạ."

"Đại ca?"

"Phải. Thì ra, trong bất tri bất giác, ta đã yêu bệ hạ. Thế cho nên, hắn bỏ rơi ta, lợi dụng ta, chà đạp ta, ta cũng chưa có cách nào đi hận hắn, chỉ biết đau lòng, đau đến nhập tâm tiến cốt. Mà hiện tại, dần dần, ngay cả đau đớn cũng không còn."

"A Tú…" Hạ Lan Du ngơ ngơ ngẩn ngẩn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản ứng thế nào.

"Mà hiện tại, cõi lòng ta đã chết, ai cũng không yêu." Dung Tú nhoẻn miệng cười, thản nhiên nói, "Cho nên những lời này, đã thành nhiều lời vô ích."

"Vì sao lại…"

"Ngươi có biết cái gì gọi là tâm như tro tàn hay không?" Dung Tú chìa ngón tay như ngọc chỉ vào trái tim mình, gằn từng tiếng mà lặp lại những từ ngữ lạnh như băng kia: "Tâm, như, tro, tàn."

Yêu quá mức sâu nặng, lại thành bụi.

Có lẽ, vào lúc Hạ Lan thuần sai Dung Tú đi giết Hạ Lan Tuyết, đồng thời hắn cũng đã chôn vùi tình yêu mà Dung Tú đã dành cho hắn.

Có một tầng lại một tầng phản bội này, có loại cảm tình nào còn có thể bảo trì được nhiệt huyết lúc ban đầu nữa.

Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan du đồng thời nghe được những lời này, trong lòng đều run lên.

Khi Dung Tú nói những lời này, có một loại bình thản và đoạn tuyệt.

Hạ Lan Tuyết không muốn tiếp tục lẩn trốn ở đó nữa. Anh muốn lập tức xuất hiện, hỏi rõ tình hình thực tế hiện tại ở cung đình, cũng muốn nói rõ với Dung Tú: Chuyện quá khứ, đều là anh cam tâm tình nguyện. Nàng có thể không cần để ở trong lòng. Hắn đã buông, cũng hy vọng nàng có thể thoải mái.

Nhưng mà, ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Hạ Lan Tuyết, thân hình anh lại dừng lại.

Âm thanh, ở cửa lầu các truyền đến những âm thanh thật lớn.

Tiếng đẩy cửa trùng điệp cùng với tiếng bước chân dồn dập.

Hạ Lan Tuyết không khỏi nghi hoặc: Sau khi mình trốn đến đại thụ này, vẫn không nhận thấy được bên ngoài có người nào đó đi qua. Người đến, lại từ nơi nào xuất hiện?

Trải qua suy tư, Hạ Lan Tuyết nhất thời hiểu ra: Xem ra, người nọ đã ở ngoài cửa hồi lâu. Hắn là đã đến trước cả anh, vẫn luôn đứng ở ngoài cửa, cho nên bản thân anh mới không hề phát giác.

Người nọ cũng bảo trì bình thản… Hạ Lan Tuyết đang suy đoán lung tung thì xuyên qua cửa sổ đã có thể nhìn thấy được người đó là ai.

Đợi đến khi thấy rõ, Hạ Lan Tuyết thiếu chút đã từ trên cây ngã xuống đất.

Hạ Lan Thuần.

Nam nhân vừa bước vào, vẻ mặt bình tĩnh không nói tiếng nào, chính là hoàng đế ca ca của anh – Hạ Lan Thuần.

Hia người trong phòng nhìn thấy người vừa đến, lúc đầu cũng cả kinh nhưng nỗi nghi hoặc còn nhiều hơn cả.

"Hoàng đế ca ca, sao huynh lại… như thế nào mà…" Hạ Lan Du chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ ra cửa, hoàn toàn bất ngờ.

Lúc này, chẳng phải hoàng đế ca ca phải ở trong cung cùng Bùi Nhược Lan sao? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Hạ Lan Thuần không trả lời Hạ Lan Du mà lập tức đi đến trước mặt Dung Tú. Hắn đứng lại, đôi mắt sáng quắc như mắt chim ưng nhìn thẳng vào nàng.

Mới đầu, phản ứng của Dung Tú cũng giống Hạ Lan Du, nhưng đến bây giờ lại trở nên an tĩnh. Nàng thản nhiên nhìn lại Hạ Lan Thuần, vẻ mặt bình thản như trước.

"Không được phép hết hy vọng." Hạ Lan Thuần phụng phịu, gần như là bá đạo nói ra mấy chữ. Miệng vàng lời ngọc, nói ra, đó là mệnh lệnh.

Đôi mắt xinh đẹp của Dung Tú lóe sáng, nhìn hắn, không nói lời nào.

"Mấy đời Dung gia các ngươi đều trung thực thẳng thắn. Nàng có thể vào cung, cũng là cơ hội để nàng tận trung." Hạ Lan Thuần nói tiếp, "Cho nên, nàng nhất định phải tận tâm hết sức. Bên cạnh trẫm, không cần một cái xác không hồn."

Ánh sáng trong mắt Dung Tú lại chỉ trong khoảng khắc mà trở nên ảm đạm.

Nàng cười tự giễu, nhắm mắt, cúi đầu, "Thiếp thân đã biết."

Hạ Lan Thuần vẫn đang nhìn nàng, thần sắc ngưng túc. Khuôn mặt ấy không quá xuất chúng nhưng một khi nghiêm sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn liền giống như thụ điêu thạch tố, lạnh lùng đến mức người khác không dám nhìn thẳng.

Ánh mắt Dung Tú lại mở ra.

Có cái gì đó phá ánh mắt thoát ra ngoài, thành tro, thành bụi.

"Vì sao không nhìn ta?" Hạ Lan Thuần nhận thấy được sự tự do của nàng, trầm giọng hỏi.

Dung Tú đành phải ngẩng đầu lên, nhưng cũng không chuyên chú nhìn hắn.

"Có phải mỗi lần nhìn ta, đều đang suy nghĩ đến nam nhân khác?" Hạ Lan Thuần đột nhiên cười, trong nụ cười có vẻ đắc ý đến tàn nhẫn. "Có phải vì ngoại hình của chúng ta không quá giống nhau, cho nên ngay cả bóng dáng, nàng cũng lười tìm kiếm ở trên người ta?"

"Hoàng đế ca ca!" Hạ Lan Du nghe không lọt tai, ở phía sau nói xen vào, "Rõ ràng A Tú yêu hoàng đế ca ca mà. Hoàng đế ca ca còn nói như vậy làm gì!

Dung Tú mím môi lại, không nói lời nào.

Hạ Lan Thuần vẫn bình tĩnh, cũng không tức giận.

Hắn thật sự không giống Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết tuấn mỹ, cao ngất, thông minh cái thế, tuyệt đại tao nhã. Còn Hạ Lan Thuần lại chỉ thường thường chẳng có gì đặc biệt. Mặt khoan mắt nhỏ, không đủ cốt khí, cũng chẳng thông minh tuyệt đỉnh như Hạ Lan Tuyết.

Nếu nói Hạ Lan Tuyết là mặt trăng trên trời, là tiên trong núi thì hắn chỉ là cỏ trong nước, giản trung nê

Ngoài thân phận là huynh trưởng ra, về phương diện hấp dẫn nữ nhân, hắn lấy năng lực gì để so sánh với Hạ Lan Tuyết đâu? Nữ nhân mà Hạ Lan Tuyết nhất mực chung tình, sẽ đảo ngược đi yêu hắn sao?

Không phải Hạ Lan Thuần không có tự tin mà là loại chuyện này, cho dù hắn tự tin mấy cũng tuyệt đối không có khả năng xảy ra! Huống chi, A Tuyết yêu Dung Tú, yêu sâu nặng như vậy, sâu nặng đến mức từ bỏ ngôi vị hoàng đế, sâu nặng đến mức chấp nhận bị đày đi…

Sự quyết đoán cùng thong dong tự tại như vậy, Hạ Lan Thuần tự nhận không bằng. Cho dù chỉ so về dụng tâm, hắn cũng không thể sánh bằng A Tuyết.

"Ngươi biết trẫm ở bên ngoài đúng không?" Hạ Lan Thuần tàn nhẫn hỏi, "Những lời này, là cố ý nói cho trẫm nghe sao?"

Dung Tú ngẩng đầu, quật cường nhìn hắn, sau đó khẳng định: "Phải!"

"A Tú!" Hạ Lan Du vội vàng la lên, "Tỷ nói cứng như vậy để làm gì chứ?"

"Ta có nói cứng gì đầu, đây là sự thật." Dung Tú đột nhiên mỉm cười. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần thoát tục vừa mỉm cười đã khiến cho người ta hồn phách trao đảo, "Nhưng thần thiếp có điều không hiểu. Bệ hạ không ở cùng Lan phi nương nương, xuất hiện ở đây làm gì?"

"Nàng thân là hoàng hậu lại xuất cung chạy ra ngoài, còn cái thể thống gì!" Hạ Lan Thuần lạnh lùng mắng một câu, "Niệm tình nàng mới vi phạm lần đầu, trẫm tạm không truy cứu. Nếu có lần sau, sẽ trừng phạt kẻ liên quan là Dung thái sư không biết dạy con!"

Dung Tú ngẩn người, vẫn còn đang mỉm cười, nhưng nụ cười đã không còn lấp lánh như ánh thái dương nữa, mà chỉ bình bình thường thường.

Hạ Lan Thuần lại nhướng mày, âm thanh càng lúc càng lạnh lẽo, "Hiện giờ thái hậu bệnh nặng, toàn cung không ai lại không lo lắng, cầu phúc cho thái hậu. Nàng lại vội vàng cùng Lan Phi tranh thủ tình cảm, còn làm mấy trò dồ dại búp bê cổ gì đó nữa. Trẫm nghĩ, ngôi vị hoàng hậu của nàng, đã đến lúc phải xem xét lại rồi."

Dung Tú không có bao nhiêu phản ứng, chỉ thản nhiên hỏi: "Bệ hạ phế thần thiếp, làm sao lại không có lỗi với Dung thái sư, người đã đối với bệ hạ tận trung như một. Nếu ông biết con gái của mình đã bị phế ngôi hoàng hậu, liệu ông còn có thể trung thành và tận tâm với bệ hạ đến đâu?"

"Chẳng lẽ trẫm phải sợ một tên đại thần sao?"

"Không phải bệ hạ sợ, mà là hết sức lợi dụng. Phụ thân tuy đã không còn quyền thế như lúc trước, nhưng văn võ trong triều có đến một nửa là môn sinh (học trò) của phụ thân. Cho dù bệ hạ có chán ghét nô tì, cũng không thể nào hành động thiếu suy nghĩ được. Bất kể thế nào, vẫn phải để cho nô tì ngồi trên ngôi vị hoàng hậu này. Không phải sao?" Dung Tú lẫm lẫm nhìn hắn. Một cô gái nhu nhược như vậy, nhưng trong lời nói lại như có đao có kiếm, châm chích đến nhỏ máu.

"Nàng xem trẫm có dám phế nàng hay không!" Hạ Lan Thuần giận tím mặt, nắm chặt lấy tay Dung Tú, lôi nàng ra ngoài cửa, "Bây giờ hồi cung, trẫm sẽ lập tức triệu tập đại thần, lập Bùi Nhược Lan làm hậu!"

Dung Tú thất tha thất thểu theo sát phía sau, sắc mặt trắng bệch, đáy mắt lại là một mảnh tĩnh mịch.

Hạ Lan Tuyết ngơ ngẩn chứng kiến toàn bộ cảnh đó, muốn ra ngoài giúp Dung Tú, nhưng lại có cảm giác mình là người ngoài cuộc: Quan hệ của bọn họ, bất luận là yêu hay hận hoặc là thương tổn lẫn nhau, hình như người khác đều không thể chen chân vào được.

Hạ Lan Du lại không hề ý thức được điều đó. Nàng tiến lên, ngăn Hạ Lan Thuần lại, căm giận nói: "Hoàng đế ca ca, hoàng huynh không thể đối xử với A Tú như vậy được. A Tú đã làm gì có lỗi với hoàng huynh mà hoàng huynh đòi phế tỷ ấy chứ."

"Nàng cùng tên phản đồ Tiêu Dao Vương sống chung một đêm, làm sao biết được nàng có làm mất thân phận quốc mẫu hay không?" Hạ Lan Thuần lạnh lùng hỏi.

Hạ Lan Du ngẩn ra. Trong lúc đó, Hạ Lan Thuần đã kéo Dung Tú đi ra ngoài.

Dung Tú bước đi hỗn độn, va chạm xiêu vẹo, rất là chật vật.

Hạ Lan Thuần lại chỉ một mạch tiến lên phía trước, căn bản không hề cố kỵ gì đến nàng. Trên đường đi, dù bọn thị vệ có nhìn thấy Hạ Lan Thuần cũng đều hết sức lo sợ quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, làm gì có ai đi quản tình hình thực tế của Dung Tú lúc này thế nào.

Hạ Lan Tuyết do dự một chút, rốt cuộc cũng quyết định đuổi theo đến cùng.

Bọn họ cứ như thế mà đi, một lúc sau, Hạ Lan Thuần đột nhiên nghe thấy Dung Tú kêu lên thất thanh 'A'.

Hắn quay đầu lại, lúc này mới phát hiện chân Dung Tú vừa nãy chẳng biết đá trúng chỗ nào mà chảy cả máu. Trên giày thêu dính đầy vết máu.

Dung Tú vẫn cố nén, cho nên hắn cũng không phát hiện ra. Vừa rồi không biết lại đụng tiếp vào chỗ nào, chạm vào miệng vết thương, nàng đau quá chịu không nổi nữa mới kêu lên thất thanh.

Hạ Lan Thuần nhăn nhíu mặt mày, ngừng lại.

Những người khác đều quỳ ở rất xa, không dám đến gần.

Hoàng đế và hoàng hậu giận dỗi nhau ở phủ Tể Tướng, chuyện như vậy có thể trốn được thì trốn, bọn hạ nhân trong lòng đều hiểu rõ.

Vì thế mà Hạ Lan Tuyết có thể tiến lại rất gần hiện trường, gần ngay bên cạnh Dung Tú, bên cạnh một khe hở của ngọn núi giả.

Anh có thể nhìn thấy những lọn tóc rối như mây mù của Dung Tú, nhìn thấy cái cổ trắng ngần của Dung Tú.

Vành tai khéo léo của Dung Tú.

Thậm chí là cả những sợi lông tơ tinh tế.

Nhưng ở gần như vậy, nhìn thấy rõ ràng như vậy, trong lòng lại chỉ là một sự yên lặng.

Hạ Lan Tuyết ngừng thở, dựa lưng vào vách đá lạnh, cẩn thận nhìn ra bên ngoài.

Hạ Lan Thuần trầm mặc nhìn Dung Tú. Dung Tú cũng trầm mặc nhìn hắn.

Giữa hai người, đã bao nhiêu năm qua, đại đa số đều chỉ là sự trầm mặc. Nếu không phải là trầm mặc thì cũng chỉ là châm chích nhau, tổn thương nhau.

Lần nói chuyện ôn hòa nhã nhặn với nhau, là khi nào đâu?

Hạ Lan Thuần cẩn thận suy nghĩ, cũng không thể nghĩ ra được.

Hắn buông nàng ra, lui về phía sau từng bước, khoanh tay, ngửa mặt nhìn trời.

Buổi chiều bầu trời trong xanh, gió giục mây vần.

Xanh – trắng quang đãng, làm cho Hạ Lan Thuần có chút khoáng đạt, có chút lơi lỏng.

Dung Tú vẫn không nói lời nào. Da đứt ruột xót, mũi chân bị thương nhất định là rất đau, đau đến nỗi sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng dáng người vẫn cứ đứng thẳng tắp.

"Vì sao người mang thai lại là Nhược Lan mà không phải là nàng?" Hạ Lan Thuần thình lình nói một câu, chẳng rõ ý nghĩa.

Dung Tú giật mình, không biết trả lời thế nào.

"Nếu nàng có con của chúng ta, ta sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương nó. Ta sẽ đem những thứ tốt nhất của Thiên Triều, toàn bộ trao tặng cho nó." Hạ Lan Thuần nói tiếp, "Đem tất cả những thứ ta không muốn đưa cho nàng, tất cả đều trao tặng cho nó."

Dung Tú giật mình nhìn Hạ Lan Thuần, nhìn nhìn một hồi, đột nhiên có vẻ hiểu ra.

… Cái loại cảm giác này rõ ràng là cực kỳ mơ hồ, nhưng mà, lại vô cùng rõ ràng.

"Dung Tú, vì trẫm sinh một đứa con đi. Chỉ cần có con… Chỉ cần có con, chúng ta có thể sẽ không cần phải như thế này nữa." Hạ Lan Thuần biểu đạt cực kỳ uyển chuyển. Hay nói đúng hơn là, ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình đang muốn biểu đạt cái gì.

Hốc mắt của Dung Tú không hiểu sao lại bắt đầu cay xè.

Bất kể thế nào, chung quy hắn, vẫn đã nói ra miệng rồi.

… Không phải hắn không để ý đến nàng, chỉ là không thể đồng ý, rất nhiều thứ, không thể đồng ý.

Kiêu ngạo cũng tốt, ngờ vực một cách vô căn cứ cũng tốt, tốt xấu gì thì rốt cuộc, hắn cũng có tâm ý này.

Dung Tú đột nhiên đi lên phía trước từng bước. Nàng nhẹ nhàng đi đến trước mặt Hạ Lan Thuần.

Nàng vươn ngón tay, hoa lên phần chân mày cứ nhíu lại của Hạ Lan Thuần. Ngón tay nàng vuốt ve từng nếp nhăn rất nhỏ trên trán hắn. Sau đó, cực kỳ mềm nhẹ, lướt qua hình dáng khuôn mặt hắn.

Năm năm sau đại hôn, đây là động tác thân mật nhất giữa bọn họ.

Lúc trước, nếu không phải châm biếm qua lại thì cũng là không nói hai lời chà đạp nàng, sau đó để lại nàng một mình, ở trong trướng bồng – yên lặng rơi lệ.

Hạ Lan Thuần không hề cử động, để mặc ngón tay nàng chạy trên khuôn mặt mình.

Hắn lần đầu tiên phát hiện: Thì ra, động tác cũng có cảm tình. Cảm tình cứ theo đầu ngón tay bàng bạc chảy ra, làm cho hắn rất không thoải mái, lại không thể đẩy ra.

“Đến đây đi, thiếp sẽ sinh cho bệ hạ một đứa con.” Dung Tú đột nhiên cười cười, duỗi thẳng cánh tay ôm lấy cổ Hạ Lan Thuần.

Hạ Lan Thuần lúc đầu cứng ngắc, ngay sau đó cũng hung hăng ôm lấy nàng.

Cánh tay dày rộng của hắn đặt lên bả vai nàng, đẩy nàng đổ lên một vách núi giả.

Hạ Lan Tuyết nhích vào bên trong. Giữa anh và Dung Tú chỉ còn cách nhau một lớp tường đá không quá dày.

Dung Tú vẫn đang cười, cười đến là thê lương mê loạn. Cánh tay của nàng buộc chặt, kéo Hạ Lan Thuần tiến sát vào lòng mình. Khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc, luôn luôn lãnh khốc tàn nhẫn và tịch mịch kia vùi thật sâu vào lồng ngực của nàng, hít thở hơi ấm nữ tính rộng lớn như biển, hư vô như biển.

Hạ Lan Thuần cũng bắt đầu kích động. Hắn cắn cổ nàng, cắn xương quai xanh của nàng, cắn bộ ngực tuyết trắng cùng nụ hoa đào đỏ thẫm đang đứng thẳng của nàng. Cánh tay lôi kéo y phục của nàng. Từng khắc từng khắc không ngừng vang lên tiếng quần áo bị xé rách, không ngừng vang lên những tiếng thở dốc.

Bấy lâu nay, hắn chà đạp nàng, như chà đạp một thân người gỗ.

Hắn vẫn tưởng nàng không có lòng dạ nào, một cái bình hoa trống rỗng, một đôi mắt xa xôi.

Hắn không có cách nào để có được nàng. Nàng xa xôi không thể với tới, như mây như sương, chỉ có thể hủy diệt, chỉ có thể đem bình hoa đó đập vỡ, mài nhỏ, nghiền nát thành bụi.

Nhưng đứa con thì khác. Nó sẽ có vẻ đẹp thuần khiết của nàng, vẻ thanh đạm của nàng. Hắn có thể toàn tâm toàn ý sủng nó yêu nó. Và nó, cũng sẽ hoàn toàn thuộc về hắn!

“Hãy sinh cho trẫm một nàng công chúa!” Hạ Lan Thuần nói xong, cởi nốt lớp quần áo cuối cùng của Dung Tú.

Hắn động thân tiến vào.

Dung Tú gắt gao ôm lấy hắn. Những ngón tay như ngọc thông sáp nhập vào lọn tóc thật dài của hắn, thu nhanh lại, rồi buông ra.

Thân thể của hắn, từ trên xuống dưới, bắt đầu phập phồng lên xuống.

Vách núi giả cũng vì thế, vi vu lên xuống.

Dung Tú rốt cuộc cũng rên rỉ ra tiếng.

Nàng dùng sức ôm lấy Hạ Lan Thuần. Quần áo của Hạ Lan Thuần cũng không cởi ra, móng tay của nàng khảm vào từng sợi vải trên quần áo hắn. Ngẩng đầu, trước mắt là một khoảng trời trắng lóa. Trời đất nhẹ nhàng, nàng cũng nhẹ nhàng.

Lơ lửng, không thể chạm đất.

Dung Tú thở hổn hển, rơi lệ, thế giới nở rộ như pháo hoa.

Còn người phía trên, sau một trận tiến lui gấp gáp, rốt cuộc động tác cũng hòa hoãn trở lại.

Sau đó, một cái hôn ấm áp, nhẹ nhàng dừng trên môi Dung Tú.

Nụ hôn đó, chẳng giống tác phong của Hạ Lan Thuần chút nào, nó rất nhẹ, rất dịu dàng, rất ôn hòa lại thêm phần lưu luyến.

Dung Tú nhịn không nổi nữa, nghẹn ngào thành tiếng. Nàng ôm lấy cổ của hắn, vùi mặt vào cổ hắn thật sâu mà khóc.

Hạ Lan Thuần không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ôm nàng, thân thể vẫn giấu trong cơ thể nàng, không rời đi.

Hạ Lan Tuyết cũng đã bỏ đi.

— Ngay khi âm thanh rên rỉ đầu tiên như mất hồn lạc phách của Dung Tú vang lên, Hạ Lan Tuyết xoay người, lách mình ra khỏi ngọn núi giả, lặng lẽ bỏ đi.

Anh nghe được âm thanh vui sướng của nàng, nghe thấy bọn họ khoái hoạt, vậy là đủ rồi. Hạ Lan Tuyết vừa đi vừa cảm thấy buồn cười. Nhịn hồi lâu, rốt cuộc cũng bật cười thành tiếng. Cười đến mức trong hốc mắt, bất tri bất giác, tràn đầy nước mắt.

_____ *** _____

Bùi Nhược Trần lẳng lặng đứng ở ngoài phòng thảo luận chính sự, chờ Hạ Lan Thuần triệu kiến.

Thái giám tiến đến thông báo, vẫn chỉ là một câu như từ trước đến nay trăm năm không đổi: “Bệ hạ có chuyện quan trọng, xin Bùi đại nhân tiếp tục chờ một lát.”

Bùi Nhược Trần cũng không sốt ruột. Cũng đã chờ được hai canh giờ rồi, chờ thêm một lát cũng chẳng sao.

Trên mặt hắn, không có chút mất kiên nhẫn nào.

Nặng trĩu, lẳng lặng – nhìn không ra manh mối.

Tiểu thái giám phụ trách thông báo cũng có vẻ ngượng ngùng. Hắn lại gần bên cạnh Bùi Nhược Trần, lấy lòng hỏi: "Đại nhân, có muốn đến chỗ Lan Phi nương nương trước không. Đợi khi nào bệ hạ triệu kiến đại nhân, nô tài sẽ lại thông truyền?"

Trên khuôn mặt tuấn tú ôn nhã của Bùi Nhược Trần hiện lên một vòng cười. Hắn lễ phép trả lời: "Cứ gặp bệ hạ trước đã rồi sẽ cùng bệ hạ đi gặp nương nương. Chốn hậu cung, nam tử không tiện ra vào."

Thái giám nịnh nọt không được, lặng lẽ líu lưỡi, thối lui đến một bên.

Bùi Nhược Trần vẫn như trước đứng chờ ở trước cửa đại điện thảo luận chính sự. Hí mắt đứng yên, sơ đạm biết lễ như một vị thần tử trung thành nhất.

Thái giám kia nhìn nhìn Bùi Nhược Trần, lại ngẩng đầu lên nhìn trời, trong lòng thầm oán: Hoàng đế cải trang xuất cung, rốt cuộc đến khi nào mới chịu về chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 8: CÓ HẬU CUNG THÌ CÓ ÁM MUỘI

Lúc Hạ Lan Thuần trở về thì trời đã đầy sao.

Bùi Nhược Trần cứ đứng yên như vậy, bất động không nói, chờ đợi đến nay.

Biết tin hoàng đế đã hồi cung, tên thái giám kia không khỏi nhẹ nhàng thở phào, vội vàng vui vẻ chạy đến bên cạnh Bùi Nhược Trần, nhắn lại tin tức cho vị quan tuổi trẻ quyền quý này: "Hoàng đế bệ hạ triệu kiến đại nhân."

Bùi Nhược Trần đã đợi quá lâu, ước chừng có đến bốn canh giờ. Ngay cả bọn thái giám cũng đều cảm thấy thật khổ sở, nhưng trên mặt Bùi đại nhân lại chẳng có chút oán than nào. Cái loại nhàn dật thanh nhã này thật như là mới từ hoa viên lang thang trở về, hoàn toàn kịp lúc, cho nên vui vẻ nhận hẹn vậy.

Cảnh giới đó, người thường không thể đạt đến được.

Bọn thái giám thầm bội phục trong lòng, cũng không chú ý tới lúc Bùi Nhược Trần dịch bước hơi hơi nhíu mày.

Dù sao cũng đã đứng quá lâu, chân có điểm tê rần, đột nhiên thay đổi vị trí liền có cảm giác như kim đâm hỏa liệu.

Thật ra, với thân phận và địa vị của Bùi Nhược Trần, hắn có thể lướt qua Hạ Lan Thuần để trực tiếp đến thăm Bùi Nhược Lan. Chuyện đó cũng chẳng có gì to tát.

Hắn lại nhất định phải kiên trì làm theo quy củ, cẩn thận nguyên tắc, bảo thủ không chịu thay đổi, không chịu cho người khác bắt được một điểm nào để nói ra tán vào.

Quyền lực là băng.

Hắn đã như người đang đi trên một phiến băng mỏng.

Theo thái giám đi thẳng qua đại điện, sau lời tuyên triệu, rốt cuộc đã đứng trước huyền quan đại điện thảo luận chính sự.

Bùi Nhược Trần cúi đầu, xoay người hạ mắt, cung kính vấn an: "Thần, Bùi Nhược Trần, kính chúc bệ hạ thánh an, chúc bệ hạ vạn tuế, thái hậu thiên thu trường thọ."

Hạ Lan Thuần vừa mới thay quần áo. Thái giám phụ trách đang quỳ xuống thắt đai lưng cho Hạ Lan Thuần. Hạ Lan Thuần mở rộng hai tay, liếc mắt nhìn Bùi Nhược Trần, hắng giọng mấy cái rồi hỏi: "Nghe nói Thừa tướng đã chờ ở ngoài điện bốn canh giờ? Không biết có chuyện gì hệ trọng?"

"Thần nghe nói công chúa cùng Lan Phi nương nương có một ít xung đột không thoải mái, còn liên lụy nương nương động đến thai khí. Thần trong lòng sợ hãi, đặc biệt đến đây vì công chúa giải thích với nương nương, cũng hy vọng có thể cầu phúc cho nương nương." Bùi Nhược Trần không nhanh không

chậm, bẩm báo.

Hạ Lan Thuần "Hừ" một tiếng, một tay đẩy tên thái giám dù làm thế nào cũng thắt đai lưng không xong ra, hướng qua Bùi Nhược Trần, ngoắc nói: "Ái khanh, khanh tới giúp trẫm một chút."

Bùi Nhược Trần hơi khựng lại, sau đó cúi đầu, xu bước đi về phía trước, nhanh chóng mà nhẹ nhàng giúp Hạ Lan Thuần sửa sang lại vạt áo, đai lưng.

Vẻ mặt của hắn trước sau luôn trầm tĩnh, giống như bị một tầng cát bụi trong suốt phủ kín vậy: Ngoại vật không bao giờ… có thể xâm nhập vào cảm xúc của hắn nữa.

"Vừa rồi trẫm vừa đến phủ của ái khanh." Chờ Bùi Nhược Trần thắt đai lưng, dừng tay lui ra sau rồi, Hạ Lan Thuần bỗng nhiên nói một câu

"Ồ." Bùi Nhược Trần bất giác giật mình, sau lại thản nhiên.

"Hoàng hậu nhất định không chịu hồi cung. Cứ để nàng ở trong phủ đệ của khanh cùng với công chúa một thời gian. Mấy ngày này, khanh phải chăm sóc hoàng hậu chu đáo." Hạ Lan Thuần lại nói.

Chung quy hắn vẫn không đưa Dung Tú hồi cung, cũng không muốn mối quan hệ vừa mới được phá băng của bọn họ, chỉ vì đạo lý đối nhân xử thế trong cung mà một lần nữa quay trở về con số không.

"Thần tuân mệnh." Bùi Nhược Trần hơi bất giác giật mình. Vẻ mặt này giống như đang nói: Ngài là hoàng đế, ngài muốn thế nào thì cứ như thế ấy đi, thần không có gì để nói.

Hạ Lan Thuần hài lòng nhìn Bùi Nhược Trần. Làm thần tử, Bùi Nhược Trần luôn luôn không làm cho hắn nảy sinh một chút đa nghi nào.

"Chúng ta cùng đi thăm Lan Phi đi. Vừa rồi ngự y có nói, nàng đã không có gì đáng ngại." Hạ Lan Thuần quơ quơ tay áo, đi nhanh ra cửa trước.

Bùi Nhược Trần cũng theo ra, sau đó không xa không gần, lúc nào cũng đi cách phía sau bệ hạ ba trượng.

Đoàn nghi thức cũng theo hầu ở phía sau.

Đoàn người cứ như vậy mà đạp tinh quang đầy trời, tiền hô hậu ủng đi đến trước Lan Điện của Bùi Nhược Lan.

Mấy ngự y vừa mới khám cho Bùi Nhược Lan xong, đã ra khỏi điện nhưng cũng không dám đi xa, đứng thành hàng ở cửa, chờ hoàng đế hỏi han.

Các cung nữ thắp lồng đèn treo lên. Ánh đèn lồng lạnh lùng chiếu vào mặt đá cẩm thạch trên bậc thang. Ánh trăng cũng bất động, cực lãnh.

Lúc Bùi Nhược Trần đi đến nơi thì Hạ Lan Thuần đã vào phòng trong rồi. Hắn đành phải đứng ở ngoài phòng, chờ người bên trong lên tiếng.

Cửa phòng không lớn, nho nhỏ, rất độc đáo. Phía trước có đặt một bức bình phong. Giữa bình phong và phòng trong còn cách một đoạn đường lát gạch không dài không ngắn.

Bùi Nhược Trần lại một lần nữa bắt đầu một cuộc chờ đợi mới.

Ngoài cửa phòng cũng không có nhiều hạ nhân lắm. Bốn phía đặt những ngọn nến thô thô hồng hồng. Ngẫu nhiên còn có âm thanh bấc đèn cháy tí tách.

Trong cung cực kỳ tĩnh lặng.

Bùi Nhược Trần đứng ở giữa sảnh chờ, cứ chờ mãi, đột nhiên có một loại ảo giác kỳ quái.

Nơi này, chỉ còn lại mình hắn.

Thế giới này, chỉ còn lại mình hắn.

Hắn buồn bã quay đầu lại. Ngoài cửa phòng, đám cung nhân đang treo cao đèn lồng, đi lại như hồn ma, lặng lẽ như hồn ma. Ánh đèn mênh mông nhưng chẳng những không làm cho màn đêm trở nên ấm áp hơn mà ngược lại, còn làm cho bóng đêm càng thêm thê lương, làm cho hoàng cung càng thêm vắng vẻ.

Tịch mịch là một loại sắc lạnh, lạnh đến thấu xương.

Bùi Nhược Trần thản nhiên hạ mắt. Nỗi tịch mịch vì thế lẻn vào ánh mắt hắn, thân ảnh cao to thẳng thắn của hắn nhất thời cũng trở nên tiêu điều hẳn.

Hình dáng in bóng lên bức bình phong, phong phanh vắng vẻ.

Sau đó, có một người cẩn thận từ sau bức bình phong nhô đầu ra, nhìn thấy hắn lại rụt đầu trở về.

Bùi Nhược Trần mắt sắc, sớm đã nhìn thấy. Trông thấy hình vi cổ quái của nàng thì ngẩn người, đột nhiên mỉm cười.

Không hiểu vì sao, hắn lại nhớ đến một người khác.

Người đó… một khi nhớ tới, ánh mắt lạnh lùng như mặt hồ băng lại sẽ như gặp được một dòng nước ấm nóng.

"Lâm Phi nương nương." Thấy người nọ cứ trốn sau bình phong mãi, giống như không tính lộ diện, Bùi Nhược Trần không thể không vạch trần sự tồn tại của nàng.

Người ở bên trong "Ơ" một tiến, sau đó thật không tự nguyện, lách mình đi ra.

Người đi ra chính là tỷ tỷ của Y Nhân – Y Lâm, cũng là một trong những quý phi được Hạ Lan Thuần cực kỳ sủng ái.

Nàng và Y Nhân hoàn toàn khác nhau. Nàng đẹp hơn Y Nhân rất nhiều. Nhưng dù sao cũng là chị em ruột thịt, nếu cẩn thận đánh giá, trên vầng trán kia, kỳ thật cũng có chút tương tự.

Nhưng Y Nhân luôn tỏ vẻ buồn ngủ, ngũ quan giãn ra, tỉnh tỉnh mê mê. Không bằng Y Lâm, mi phi sắc vũ, phong tình vô hạn.

"Sao Bùi Đại nhân không vào trong? Buổi chiều tỷ tỷ vừa mới nhắc đến ngươi đó." Y Lâm rất hay đến đây bầu bạn với Bùi Nhược Lan. Vừa rồi vì thấy Hạ Lan Thuần cùng Bùi Nhược Lan có chuyện riêng tư muốn nói, nàng mới từ phòng trong lui ra ngoài. Vừa mới đi đến bình phong, Y Lâm nhìn thấy Bùi Nhược Trần, lại vội vàng né trở về.

Nhưng vừa rồi chỉ thoáng nhìn, bóng dáng của Bùi Nhược Trần đã muốn ánh vào trong mắt của nàng.

Hình ảnh Bùi Nhược Trần ngẩn người vừa rồi thật sự khác xa thường ngày. Người thiếu niên kia cùng với đại thần trẻ tuổi nhất Thiên Triều quả thật rất không giống nhau.

Trên khuôn mặt tuấn tú yếu ớt kia là nỗi thê lương vắng vẻ. Nhưng mà, vắng vẻ hóa ra cũng đẹp như vậy, giống như mở mắt ra liền nhìn thấy thảo nguyên bát ngát, sao trời rủ xuống – - ở chốn không người, tịch mịch huy hoàng.

"Lan Phi không có việc gì chứ?" Bùi Nhược Lan dù sao cũng là muội muội ruột của Bùi Nhược Trần. Hắn tự nhiên sẽ quan tâm đến nàng, nếu không, cũng đã không vội vã vào cung thăm nàng như vậy.

"Không có gì đáng lo, chỉ là hơi hoảng sợ một chút." Y Lâm lắc đầu, lại tự nói tự diễn, "Lúc này, hoàng hậu nương nương cũng hơi quá đáng. Ta thấy, nhất định là nàng sợ Lan tỷ tỷ sinh được hoàng tử, mẫu bằng tử quý, uy hiếp địa vị của nàng."

Bùi Nhược Trần thoáng nhíu mày rồi thôi, người ngoài không thể nhận ra.

Sao hắn lại có thể cho rằng cô gái trước mặt giống Y nhân cơ chứ?

Hai người họ thật sự hoàn toàn khác nhau.

Y Nhân chưa bao giờ lên tiếng đánh giá người khác đúng hay sai, huống chi là đâm bị thóc, chọc bị gạo.

Y Lâm còn không tự giác, vẫn giữ vẻ mặt chính khí, chủ trì công đạo: "Lan tỷ tỷ lại rất nhu nhược, người khác đều có thể dễ dàng ngồi lên đầu nàng. Búp bê vu cổ, mấy chuyện trù yểm độc ác như vậy mà hoàng hậu cũng có thể xuống tay được. Còn có công chúa nữa, chẳng lẽ công chúa không phân biệt được, không biết ai thân ai sơ hay sao? Lan tỷ tỷ chính là muội muội của đại nhân, cũng là em chồng của công chúa. Vậy mà nàng còn giúp hoàng hậu khi dễ Lan tỷ tỷ. Bùi đại nhân, có phải công chúa cũng trúng bùa mê của hoàng hậu rồi không?"

"Các nương nương đều là chị dâu của công chúa. Còn đối với Nhược Trần mà nói, các vị đều là chủ nhân của Nhược Trần, không phân biệt thân sơ." Bùi Nhược Trần cẩn thận mà kiên định trả lời.

Y Lâm chép chép miệng, có chút buồn bực như gặp phải tên đầu gỗ.

"Bùi đại nhân, chẳng lẽ một chút đau lòng cho muội muội của mình ngươi cũng không có sao?" Đợi một hồi, Y Lâm lại không cam lòng, hỏi han. "Chẳng lẽ đại nhân không nghĩ đến, nếu Lan tỷ tỷ sinh được hoàng tử mà tỷ tỷ lại không được làm hoàng hậu, thì tình cảnh của tiểu hoàng tử chẳng lẽ không phải rất khó xử hay sao?"

"Bệ hạ sẽ không để cho cốt nhục của mình phải chịu thiệt thòi." Bùi Nhược Trần tỉnh bơ đáp.

Y Lâm thấy nói không được, không đả động được thì không khỏi buồn tẻ. Ngượng ngùng đứng một hồi, sau đó phất tay áo đi ra cửa trước.

Nào ngờ lúc đi ra đến cửa, Y Lâm đột nhiên quay đầu lại, thình lình hỏi han: "Nghe nói Bùi đại nhân ở Tuy Xa có gặp qua muội muội Y Nhân của ta. Gần đây gia phụ có hỏi thăm tình hình của muội muội, không biết hiện giờ muội ấy thế nào?"

Bùi Nhược Trần dừng một chút, sau đó lẳng lặng trả lời: "Nàng rất tốt."

"Ồ, vẫn một mực khăng khăng bám theo cái tên phản đồ Hạ Lan Tuyết đó à?" Y Lâm rất không hiểu nổi, lẩm bẩm: "Đến cái nơi băng tuyết ngập trời ấy chịu khổ mà cũng gọi là tốt sao? Y Nhân luôn luôn bị người ta trêu là đồ ngốc, quả thật là ngốc mà."

"Y Nhân không phải là đồ ngốc." Bùi Nhược Trần vốn muốn trầm mặc, cũng không hiểu vì sao, thế nhưng lại không khống chế được, bác bỏ một câu.

Hắn không thích có người nói Y Nhân là đồ ngốc, lại càng không thích câu nói đó được phát ra từ miệng của một nữ nhân ngàn phần chẳng có phần nào hơn được Y Nhân!

Y Lâm trợn mắt nhướng mày, kinh ngạc mà nhìn Bùi Nhược Trần.

Từ lúc mới bắt đầu, Bùi Nhược Trần vẫn luôn luôn bình tĩnh kiềm chế, vì sao đột nhiên lại bị kích động như thế?

Bùi Nhược Trần cũng ý thức được mình đang thật khác thường. Hắn trầm mặc một hồi, sau đó bình tĩnh giải thích: "Y Nhân là muội muội của nương nương. Nương nương xinh đẹp động lòng người, thông minh khéo léo. Nhược Trần nghĩ, Y Nhân cũng sẽ không phải là đồ ngốc."

Y Lâm ngẩn người, sau đó cười cười – rất hưởng thụ.

Nói như thế thì, Bùi Nhược Trần đang khen tặng nàng sao?

Điều này làm cho Y Lâm cực kỳ cao hứng: Bùi Nhược Trần là tiên thiếu khoa nhân. Trong mắt của hắn, hình như chúng sinh đều giống nhau. Tuy rằng cũng có nghe nói, quan hệ giữa hắn và công chúa rất lãnh đạm, ở bên ngoài cũng có phong lưu, nhưng các nữ nhân trong cung mỗi khi rảnh rỗi tán gẫu về nam nhân Thiên Triều đều vô cùng tôn sùng hắn.

Đơn giản là, bất luận gặp được giai nhân tuyệt sắc thế nào, hắn đều có thể làm như không biết không thấy, một mực khiêm tốn. Một người trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế lại vui lòng nói lời khích lệ mình, Y Lâm thật sự được sủng mà lo sợ.

Cả kinh như nai con đi lạc.

"Chỗ bổn cung có vài cuốn sách giới thiệu về vu cổ, là do người khác kính dâng. Nếu đại nhân cảm thấy hứng thú với nó, lát nữa hãy đến chỗ bổn cung, bổn cung có thể giúp đại nhân phân tích lợi và hại." Y Lâm ho khan một chút, đột nhiên trở nên mất tự nhiên, lại chỉnh nét mặt, nghiêm trang nói.

Bùi Nhược Trần đang định từ chối thì Y Lâm đã xoay người, để lại một chuỗi tiếng cười không rõ ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: BÙI NHƯỢC TRẦN CÙNG Y NHÂN TẠM BIỆT

Bùi Nhược Trần lại đợi thêm một lát nữa, rốt cuộc cũng có thái giám bước nhanh như chạy đến nói Lan Phi nương nương cùng Hoàng đế bệ hạ cho gọi hắn vào.

Bùi Nhược Trần vuốt phẳng quần áo, chậm rãi đi qua hành lang thật dài, vào đến phòng trong.

Bùi Nhược Lan đang dựa vào thành giường, vẻ mặt ngây thơ mỉm cười yếu ớt, nói nhỏ gì đó với Hạ Lan Thuần. Hạ Lan Thuần đang ngồi ở đầu giường, vừa đưa một tay xoa xoa bụng Bùi Nhược Lan vừa thấp giọng trả lời.

"Ca ca." Nhìn thấy Bùi Nhược Trần, Bùi Nhược Lan liền cười tươi như một đóa hoa, "Ca ca chờ lâu."

"Nương nương nói quá lời." Bùi Nhược Trần cung kính cúi đầu thi lễ. "Thấy nương nương không sao, thần cũng yên tâm."

"Công chúa đâu? Nàng không đến sao?" Bùi Nhược Lan nhìn ra phía sau hắn tìm kiếm, sắc mặt trầm xuống, hỏi.

"Thần thay mặt công chúa xin nương nương trị tội. Công chúa tuổi còn trẻ, làm việc chưa đúng mực, xin nương nương đừng để tâm." Bùi Nhược Trần nhẹ giọng nói.

Bùi Nhược Lan lạnh lùng "Hừ" một tiếng. Nhưng ca ca đã muốn ra mặt, thân phận Hạ Lan Du cũng cực tôn quý, nàng thật sự không tiện truy cứu quá mức.

Chỉ có điều, một cái tát đó, bất kể thế nào vẫn là nhẫn không nổi, nuốt không trôi.

"Công chúa ngang ngược như vậy, chắc ngày thường ca ca vất vả lắm nhỉ." Một lát sau, Bùi Nhược Lan ôn hòa nói một câu.

Bùi Nhược Trần yên lặng không đáp.

Hạ Lan Thuần liền đứng dậy. Ánh mắt mới vừa rồi còn nhu tình mật ý, chỉ trong giây lát đã biến thành lạnh lùng. Hắn thản nhiên nói: "Nàng nghỉ ngơi trước đi." Sau đó nói với Bùi Nhược Trần: "Nhược Trần, khanh theo trẫm ra ngoài một chút."

Bùi Nhược Trần đáp "Vâng" một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn Bùi Nhược Lan thật sâu, lúc này mới đi ra ngoài.

Hắn chứng kiến muội muội của mình lớn lên, mãi cho đến khi nàng nhập cung làm phi. Trong ấn tượng của Bùi Nhược Trần, muội muội luôn ngoan ngoãn hiền lành, xinh đẹp hoạt bát. Nhưng sự tình hôm nay đã làm cho Bùi Nhược Trần bỗng nhiên tỉnh ngủ. Nàng đã không còn là đứa nhỏ trong trí nhớ của hắn nữa rồi. Nhiều năm sống cuộc sống trong cung đã khiến nàng trở nên kiêng kị khó dò, tâm cơ u ám.

Nói Dung Tú làm búp bê vu cổ, bất kể thế nào Bùi Nhược Trần cũng không thể tin. Chuyện này, nhìn trái nhìn phải đều chỉ thấy là một màn kịch tự biên tự diễn.

Hắn vốn định tiến cung khuyên bảo Bùi Nhược Lan hãy thu mình khiêm tốn một chút. Nàng muốn làm hoàng hậu, đều đã có ca ca hắn đây chu toàn giúp cho… Đó vốn là lời hứa với phụ thân: Giúp Bùi Nhược Lan lên ngôi hoàng hậu, để cho đứa cháu sắp trào đời của hắn được làm hoàng thượng, vua của một nước.

Chỉ có điều, Hạ Lan Thuần hiển nhiên sẽ không để cho bọn hắn có cơ hội được ở chung nói chuyện với nhau.

Hạ Lan Thuần cũng có thủ đoạn của Hạ Lan Thuần.

Hắn tỉnh bơ, thờ ơ lạnh nhạt chuyện quyền thế của Bùi Nhược Trần càng lúc càng lớn, thậm chí còn âm thầm tương trợ, nhưng lại cố tình không chịu cho Bùi Nhược Lan làm hậu.

Bùi Nhược Trần cũng biết rõ địa vị hiện tại cùng tình cảnh của mình.

Hắn là quân cờ của Hạ Lan Thuần, là một quân cờ để Hạ Lan Thuần tập trung vương quyền, đánh lừa sự chú ý của mọi người.

Mãi mãi, chỉ là quân cờ.

Bùi Nhược Trần sẽ không để ý. Người đời khinh hắn là đồ ngốc, sao biết hắn không coi người đời là đồ ngốc?

Lúc xoay người đi, khóe môi Bùi Nhược Trần nổi lên một nét cười thoáng hiện – đùa cợt.

Cũng không biết là chê cười mọi người, hay là chê cười chính mình.

Ra khỏi phòng, Hạ Lan Thuần bước chậm dần lại. Hắn đi ở phía trước, đưa lưng về phía Bùi Nhược Trần, tùy ý hỏi: "Ngày thường có phải công chúa thật sự rất ngang ngược như vậy hay không?"

"Không có." Bùi Nhược Trần thản nhiên trả lời, "Công chúa có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, thanh tao lịch sự, điềm đạm nho nhã, cũng không làm ra chuyện gì ngang ngược."

"Nếu như thế, vì sao trẫm nghe người ta nói, quan hệ giữa khanh và công chúa không tốt. Từ sau đại hôn đến nay, thậm chí ngươi còn không thèm bước đến cửa phòng của công chúa. Có đúng hay không?" Hạ Lan Thuần dừng bước, xoay người lại nhìn Bùi Nhược Trần. Giọng nói bỗng nhiên trở nên sắc bén.

Bùi Nhược Trần trầm mặc. Trầm mặc, đó là cam chịu.

"Thái hậu bệnh tình nguy kịch, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh. Cũng không biết có thể qua khỏi mùa xuân này hay không." Giọng nói của Hạ Lan Thuần chậm dần, sau đó lại nói tiếp, "Nếu có thể, trẫm hy vọng có thể mau chóng nghe được tin tức tốt lành từ Du Nhi. Một nữ nhân, nếu được làm mẹ, nhất định có thể trưởng thành một ít, cũng sẽ an phận hơn rất nhiều."

Những lời này, chính là muốn thúc giục Bùi Nhược Trần sớm ở chung phòng cùng Hạ Lan Du.

Bùi Nhược Trần vẫn không nói gì. Một lát sau, hắn thản nhiên bẩm báo, "Thần đã mời Phượng Cửu tiên sinh đến, ngày mai giúp Thái hậu trị liệu. Thái hậu nhất định sẽ cát nhân thiên tướng, bình phục khỏe mạnh."

"Phượng Cửu, chính là tên Phượng Cửu đang làm việc cho A Tuyết sao?" Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi.

"Vâng," Bùi Nhược Trần thản nhiên đáp, "Mặc dù là thế, nhưng cho dù hắn có mục đích riêng, hắn cũng không đến mức làm hại Thái hậu. Hơn nữa, bên ngoài thanh danh của Phượng Cửu, y thuật cũng rất có tiếng tăm. Thần nghĩ, có thể thử một lần."

"Chỉ có thể như vậy. Nhưng mà, ngươi phải đề phòng một chút, đừng để cho hắn giở trò gì." Dừng một chút, Hạ Lan Thuần lẩm bẩm. "Khâm đại tướng quân chiều nay đã tiến cung bẩm báo rằng: Theo một nguồn tin đáng tin cậy, A Tuyết đã vào kinh. Lúc này hắn đến đây, cố nhiên có liên quân đến bệnh tình của thái hậu, nhưng cũng chẳng có lòng tốt gì đâu. Gần đây, trong kinh thành phải tăng cường phòng bị. Trẫm đã sai Khâm đại tướng quân điều quân dũng sĩ ở vùng phụ cận kinh thành đến đây bảo an. Chính ngươi cũng cần phải coi chừng một chút."

"Vâng, bệ hạ." Bùi nhược Trần xoay người cúi mình, đáp một tiếng.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, ngươi trở về thăm Du Nhi đi, đừng để nó cô đơn chiếc bóng mãi." Hạ Lan Thuần phất tay nói.

"Còn có một sự kiện." Bùi Nhược Trần xoay người muốn đi, bỗng nhiên nhớ đến cái gì, lại nói: "Chuyện đám hỏi của Hạ Tiểu Hầu gia cùng Lãnh nữ vương, bên Thiên Triều chúng ta, trong vật tư lễ tiết nên định thế nào ạ? Theo cấp thế tử hay là hoàng tử?"

"Đây là chức trách của Thừa tướng khanh, không cần thỉnh giáo trẫm. Khanh xem rồi quyết định đi, trước đó trưng cầu ý kiến của Hạ Hầu là được." Hạ Lan Thuần thản nhiên nói, "Hạ Ngọc coi như là chó ngáp phải ruồi. Trẫm cũng không ngờ Lãnh nữ vương lại chọn trúng hắn. Đúng rồi, người đang đi cùng với hắn ở bên đó, tên gọi là gì?"

"Liễu Khê, nghe nói là cháu trai bên vợ của Hạ Hầu."

"Liễu Khê… Hạ Ngọc định cư ở Băng Quốc, chỉ sợ tước vị Hầu gia của Hạ Hầu sẽ truyền cho người cháu vợ Liễu Khê đó. Tìm thời điểm lệnh cho Liễu Khê tiến cung đi, trẫm phải kiểm tra hắn, xét xem hắn như thế nào." Hạ Lan Thuần hình như có vẻ ủ rũ. Nói xong câu đó, không khỏi ngáp một cái, che che miệng, lại túy ý bỏ thêm một câu. "Còn nữa, chuyện hoàng hậu đến ở chỗ của khanh, không cần loan tin ra ngoài. Nếu trong triều có người thứ hai biết được, trẫm nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm của khanh."

"Vâng, thần cáo lui trước."Bùi Nhược Trần lại lễ độ cung kính cúi người thi lễ rồi mới xoay người đi theo thái giám cầm đèn lồng, chậm rãi đi ra khỏi cung điện.

Ngoài cửa cung, bọn gia đinh cùng Bùi Nhược Trần tiến cung vẫn còn ở yên chỗ cũ chờ đợi. Thấy hắn đi ra, những người đó vội vàng xúm xít lại nghênh đón. Bùi Nhược Trần lại chỉ khoát tay, ngửa đầu ngắm nhìn ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng phía chân trời như bàn ngọc, bỏ lại một câu: "Các ngươi về trước đi."

Sau đó bước đi, thẳng hướng con đường cái trống vắng không người.

***

Lúc Hạ Lan Tuyết rời phủ Tể Tướng trở về thì trời đã vãn chiều,

Hoàng hôn chưa tắt hết.

Y Nhân sớm đã rửa mặt chải đầu qua loa, lại ăn uống lung tung một chút, sau đó tiến vào ổ chăn, bắt đầu dệt giấc mộng xuân thu của mình.

Sau khi Hạ Lan Tuyết trở về, Dịch Kiếm chỉ ngón tay vào phòng nghỉ, ý bảo Y Nhân đã ngủ rồi, lại hỏi Vương gia ở phủ Tể Tướng có tìm hiểu chuyện gì không.

Hạ Lan Tuyết không nói gì, chỉ cười cười, lắc lắc đầu. Sau đó nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, cũng không đốt đèn. Ánh nắng chiều theo cửa sổ chiếu vào, mặt đất loang lổ những vệt nắng tròn tròn như lân tinh.

Anh nhẹ nhàng đi đến bên giường , ngồi xuống bên người Y Nhân. Y Nhân nằm duỗi chân duỗi tay trên giường, khuôn mặt chìm trong ánh sáng mờ, một mảnh đỏ thẫm. Đôi mắt nhắm kín, môi khẽ nhếch, hơi thở khe khẽ.

Hạ Lan Tuyết nhìn một hồi, lại duỗi tay đem tấm mền đã bị cô đá xuống dưới một lần nữa kéo lên, đắp kín bờ vai cô.

Y Nhân hình như có vẻ khô nóng, hai chân đạp đạp, một lần nữa đạp mền xuống dưới.

Hạ Lan Tuyết dở khóc dở cười, lại kéo lên.

Y Nhân lại đạp.

Lại đắp.

Lại đạp.

Hạ Lan Tuyết rốt cuộc không thể nhịn được nữa. Anh đỡ lấy vai Y Nhân, cũng chẳng màng đến rốt cuộc cô đang ngủ hay mơ, rất không có đạo đức kéo người cô ngồi dậy.

Y Nhân đang ngủ mê man như chết, bất thình lình bị gập người lại như vậy, cũng phải tỉnh, lắc lắc lắc lắc mở mắt ra nhìn anh, không hiểu sao cả.

Hạ Lan Tuyết chặt chẽ đỡ lấy lưng cô, không cho phép cô nằm xuống.

Y Nhân thực không nói gì, nhìn anh một hồi, chớp chớp mắt vài cái, sau đó nhắm mắt lại, dự định cứ như vậy mà ngủ tiếp – Mặc dù phải ngồi như vậy, cô vẫn có thể ngủ được.

"Y Nhân." Hạ Lan Tuyết vội vàng trước khi cô tiếp tục ngủ mê mệt, gọi cô dậy.

Y Nhân lại chậm rì rì mở đôi mắt mờ mịt như bị một màn sương mù che phủ ra nhìn anh.

Hạ Lan Tuyết lại chỉ nhìn cô thật sâu, bắt đầu rơi vào trầm mặc.

Y Nhân cố gắng đuổi cơn buồn ngủ, thật kiên nhẫn dò hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Vừa rồi ta đã nhìn thấy Dung Tú." Hạ Lan Tuyết nói.

"Ồ." Y Nhân vẫn với vẻ buồn ngủ, ủ rũ đáp.

"Y Nhân…"

"Ừm?"

"… Ta yêu nàng. Từ nay về sau, chỉ yêu mình nàng."

"Ờ."

Y Nhân phản ứng tương đối bình tĩnh. Hạ Lan Tuyết cũng không để ý đến, anh chỉ thở phào một cái thật dài rồi buông Y Nhân ra, tùy ý để cô một lần nữa nằm xuống đệm, đắp chân, tiếp tục giấc ngủ dang dở.

Hạ Lan Tuyết đứng lên, lại nhìn xuống vẻ mặt Y Nhân, mỉm cười âu yếm. Sau đó, anh nhẹ nhàng đi ra cửa.

Vừa đúng lúc đi ra tới cửa, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Y Nhân từ trong mền rầu rĩ truyền ra, "A Tuyết, tay của anh đã khỏe lại chưa?"

"Cả đời cũng không khỏe lại." Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, bình tĩnh trả lời.

"Ờ." Y Nhân đáp một tiếng, sau đó không thấy có tiếng động gì nữa.

Hạ Lan Tuyết đi ra ngoài, cẩn thận khép cửa phòng lại.

Trong lòng hoàn toàn yên lặng.

Tất cả đều đã kết thúc. Giống như sau khi lặn lội hồi lâu, tìm được một mái gia đình.

"Vương gia." Đi tới hành lang, Dịch Kiếm đi lại gần, cẩn thận thưa bẩm. "Phượng tiên sinh đang ở trong phòng của thuộc hạ."

Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, cẩn thận nhìn xem xung quanh, sau đó nghiêng người, ẩn vào phòng Dịch Kiếm.

Phượng Cửu tựa hồ không hề cố ý chờ anh. Hắn ngồi ở bên cạnh bàn, trước mặt là một ấm nước trà và mấy cái chén. Hắn đang bỏ lá trà vào chén, châm nước trong, rửa một vòng, lắc một vòng thật điệu nghệ, lại một lần nữa châm nước trà… Chơi mải mê, ngay cả Hạ Lan Tuyết vào cửa, Phượng Cửu cũng không hề phát hiện.

"Nhập thần thế sao?" Hạ Lan Tuyết dứt khoát tự đọng ngồi xuống đối diện hắn, mỉm cười hỏi. "Đang làm gì vậy?"

"Tiểu Bùi đại nhân tặng trà mới." Phượng Cửu ngẩng đầu cười cười, trả lời, "Quả nhiên là thượng hạng."

"Chẳng lẽ trà của đại nội cũng không sánh bằng sao? Cống phẩm của đại nội, chính là tuyệt phẩm một lạng giá ngàn vàng." Hạ Lan Tuyết rất thô bỉ hỏi một câu.

"Trước nay chưa từng thấy, mặt hàng như vậy, e rằng đại nội cũng không có." Phượng Cửu rốt cuộc cũng pha xong một chén, rất hưởng thụ uống một ngụm, sau đó nhắm mắt nói, "Có thể thấy được quân sơn quan chức. Quà biếu cho Tiểu Bùi đại nhân có thể sánh bằng quà biếu hoàng đế."

Hạ Lan Tuyết bắt đầu trở nên trầm tư.

"Không bằng nói đến chuyện ngày mai tiến cung đi." Phượng Cửu rốt cuộc cũng uống xong một chén, trở lại chuyện chính.

Hạ Lan Tuyết cũng ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt nghiêm túc.

***

Ngủ không được, vẫn là ngủ không được.

Y Nhân ở trên giường lăn qua lộn lại, phía trước phía sau giằng co bảy tám loại tư thế: nằm nghiêng, nằm ngửa, nằm úp mặt xuống giường, chân gác lên thành giường hoặc cuộn thân thành con tôm khô… tất cả các tư thế có thể nằm được đều đã thử qua, nhưng vẫn không tài nào ngủ được.

Hóa ra mất ngủ lại khó chịu thế này đây. Sống đến chừng này tuổi rồi, rốt cuộc Y Nhân cũng có thể hiểu được mùi vị mất ngủ là như thế nào.

Quả thật là… sống không bằng chết.

Cô dứt khoát không giằng co nữa, cứ như vậy nằm thẳng tắp trên giường, ngẩn người nhìn lên trần nhà.

Nhưng chỉ vừa an tĩnh trở lại, lời nói vừa rồi của Hạ Lan Tuyết lại vang lên bên tai cô.

Tính thế nào, chuyện này phải tính thế nào đây?

Anh yêu cô, tốt lắm, nhưng mà, yêu rồi thì phải làm thế nào đây?

Cô nhất định vẫn phải trở về, nhất định phải trở về bên cạnh Viêm Hàn. Đơn giản bởi vì… cô đã hứa với Viêm Hàn rồi.

Cánh tay cả đời cũng sẽ không khỏe lại sao?

Như thế nào cho phải, rốt cuộc phải làm thế nào cho phải – - Y Nhân chỉ cảm thấy mình đang gặp phải một chuyện phiền toái nhất thiên hạ. Mà cô, lại tìm không ra đáp án chuẩn xác.

Muốn suy nghĩ, trong đầu lại mê mê mỏi mỏi.

Vì thế cô đứng lên, cầm lấy ấm nước trà, không quan tâm gì hết cứ thế mà rót vào chén rồi đổ thẳng vào cổ họng. Uống xong, lại một lần nữa bò lên giường.

Một lát sau, Y Nhân lại ngồi dậy, lại rót nước, đổ vào miệng uống cạn, trở lại giường.

Cứ làm như thế năm lần bảy lượt.

Bụng trướng tròn xoe.

Y Nhân cũng lười rời khỏi giường, tiếp tục nằm ngay đơ.

Cô, chán ghét phiền toái!

Vì cái gì Hạ Lan Tuyết chỉ biết ném ra một vấn đề, sau đó không phụ trách nhiệm, cứ vậy mà bỏ đi?

Thôi quên đi, cái gì cũng không suy nghĩ nữa. Y Nhân kéo mạnh tấm mền, vùi đầu vào trong, cố gắng đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà, nằm như vậy chẳng được bao lâu, cô không thể không ngồi dậy lần nữa.

Vừa rồi uống nước quá nhiều… Cô muốn đi nhà vệ sinh.

Nếu ở cổ đại có thứ gì khiến cô phải căm thù đến tận xương tủy thì đó phải là nhà vệ sinh. Nó cách quá xa, mỗi lần cần phải đi giải quyết vấn đề, đều phải thở hổn thở hển chạy đi thật xa.

Bây giờ đang ở trong quán trọ, nhà vệ sinh lại ở mãi tiểu viện phía sau. Vừa nghĩ đến chuyện phải đi xuống cầu thang, rồi còn phải xuyên qua một cái hành lang nhỏ thật dài, mặt mày Y Nhân đã tái mét.

Nhịn đi, nhịn đi, chờ đến sáng mai rồi đi cũng được.

Bất đắc dĩ – trong bụng cứ rung lên ùng ục ùng ục, xem ra là không thể nhịn được nữa.

Y Nhân rốt cuộc đành phải ngồi dậy, xỏ đại chân vào đôi dép lê, nghiêng ngả lảo đảo mở cửa phòng.

Hạ Lan Tuyết vẫn ở trong phòng Dịch Kiếm cùng Phượng Cửu thương lượng chuyện quan trọng, không để ý tình hình thực tế của cô bên này.

Y Nhân xuống lầu.

Khách dưới lầu đều đã trở về phòng của mình, chỉ có điếm tiểu nhị ở ngoài cửa đánh bài. Lúc Y Nhân đi qua, vừa vặn hắn cúi đầu xuống, không để ý đến cô.

Y Nhân cũng vừa đi vừa ngủ, vừa tỉnh vừa mê. Vừa rồi bị mất ngủ đã ép cô muốn sống muốn chết, uể oải không chịu nổi.

Cũng bởi vì như thế, đúng ra là phải ra cửa rồi quẹo phải, Y Nhân lại mơ hồ vòng qua bên trái.

Mà ở cuối con đường, giữa những vì sao lấp lánh, một bóng dáng thon dài tuấn tú đang một mình đi tới

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 10: TÌNH YÊU, LÀ MỘT MÀN PHÁO HOA SẮC NGỌC.

Y Nhân ôm bụng, vội vàng quýnh quáng, loạn như cào cào ruội bọ.

Dưới trời sao, hình ảnh kia càng đi càng gần, trong sương mù chậm rãi hiện hình.

Cô đụng phải người đó, thốt nhiên ngẩng đầu, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nửa ngày mới phun ra được một câu: "Tôi đang tìm nhà vệ sinh."

Bùi Nhược Trần cũng kinh hoàng không kém, nghe vậy phì cười, "Để ta đưa nàng đi."

Đây chính là lần gặp lại của bọn họ.

Đây là cuộc đối thoại đầu tiên của bọn họ.

Hắn lẳng lặng chờ ở bên ngoài, chờ cô từ bên trong đi ra. Y Nhân giải quyết xong, thỏa mãn từ trong đi ra, một lần nữa đứng ở trước mặt hắn.

Hắn không hỏi cô vì sao lại xuất hiện ở nơi này, cô cũng chẳng hỏi.

"Cùng ta đi đến một nơi nhé." Bùi Nhược Trần nói xong, đã kéo tay cô đi ngay.

Y Nhân cũng không thấy bẽn lẽn, tùy ý để hắn nắm, đi ra đường cái.

Hài hòa và bình tĩnh như vậy, giống như bọn họ chỉ mới vừa tạm biệt ngày hôm qua.

Bùi Nhược Trần đi lại rất nhẹ, chân dẫm lên con đường lát đá hầu như chẳng nghe thấy tiếng.

Y Nhân lại nện bước rất nặng, có điểm hỗn độn, nhưng trước sau vẫn luôn đi theo tiết tấu của hắn.

Bùi Nhược Trần đứng trước cánh cửa của một gian nhà thật to.

Cửa nhà đã đóng kín. Phía trên cánh cửa là một tấm biển thật to, viết bốn chữ "Cửa hàng pháo hoa".

Bùi Nhược Trần buông tay Y Nhân ra, nói cô cứ chờ ở ngoài này còn mình thì bước lên bậc thang, dùng sức gõ cửa.

Chẳng bao lâu sau, bên trong cánh cửa truyền ra một tràng nói mê chán nản. Chủ nhà dụi dụi mắt, mở cửa ra, đang muốn chửi ầm lên lại nhìn thấy Bùi Nhược Trần, diễn cảm trên mặt lập tức trở thành vô cùng nịnh hót: "Bùi đại nhân, đã trễ thế này rồi, sao ngài…"

"Pháo hoa, ta muốn mua toàn bộ pháo hoa trong cửa hàng của các ngươi." Bùi Nhược Trần ngắn gọn cắt ngang lời y.

Chủ cửa hàng ngẩn người, lập tức trở vào, thét gọi những người khác rời giường.

Y Nhân lẳng lặng chờ ở bên ngoài, chân trái đá chân phải, hơi có vẻ chật hẹp, thần sắc cũng bình yên.

Một lát sau, Bùi Nhược Trần đi ra. Hắn mang theo một cái gói thật to, tay còn rảnh lại một lần nữa dắt cô đi.

"Còn nhớ ngày đó, nàng đã ở chỗ này ngăn ta lại không?" Vừa đi, Bùi Nhược Trần vừa cười hỏi.

Hắn nói là chuyện lúc trước khi hắn thành thân, Y Nhân đã đến cướp chú rể.

Y Nhân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lại nhìn trái nhìn phải. Bỗng nhiên phát hiện, hiện tại bọn họ đã đến đúng địa phương đó.

Chính tại nơi này, ngày hôm đó, Bùi Nhược Trần mặc một bộ quần áo đỏ tươi, lập tức cúi người xuống, thản nhiên nói: "Trở về đi, Y Nhân."

Nếu được quay trở lại ngày hôm đó, hắn còn có thể nói ra câu nói như vậy nữa không?

Nhưng cả hai người đều không hề suy nghĩ đến chữ 'Nếu như' đó.

Đã bỏ lỡ, là vĩnh viễn bỏ lỡ.

Không có nếu như.

“Ta vẫn còn nhớ rất rõ nàng của ngày hôm đó.” Bùi Nhược Trần nói xong, cởi cái gói to xuống, lấy toàn bộ đồ vật bên trong gói ra. Sau đó từng bước từng bước, xếp chúng thành một vòng tròn. Một vòng tròn thật lớn, từ đầu đường lan tràn đến tận góc đường.

“Có thích xem không?” Bùi Nhược Trần thổi cây đánh lửa, đưa cho Y Nhân.

Y Nhân nhìn hắn.

Sao trời như trước, ánh trăng như trước, bất luận là sao trời hay là ánh trăng, đều là một màu trắng lạnh, nước trong và gợn sóng, chiếu vào khuôn mặt Bùi Nhược Trần. Đó là một khuôn mặt đẹp đến hoàn mỹ, dịu dàng ấm áp, tựa như một vị thần.

Y Nhân vươn tay ra, cầm lấy cây đánh lửa.

Sau đó, cô giống như một đứa trẻ đốt pháo ăn tết, đột nhiên trở nên rất hứng khởi. Một đường châm lửa, một cái lại tiếp một cái, ngồi xổm, chổng mông, chạy chạy, từ đầu bên này chạy đến đầu bên kia.

Ánh lửa trong bóng đêm, tê tê rung động.

Y Nhân châm lửa xong, vội vàng thổi tắt cây đánh lửa, chạy đến bên cạnh Bùi Nhược Trần, hai tay bịt kín hai lỗ tai, vẻ mặt nhảy nhót.

Bùi Nhược Trần nghiêng đầu nhìn cô, lộ ra một nụ cười hiền dịu như làn gió mùa xuân.

“Oàng” một tiếng vang thật lớn.

Pháo hoa đang nở rộ.

Ánh sao đầy trời nhất thời chìm nghỉm.

Bọn họ đứng giữa một vùng sáng rọi.

Y Nhân ngẩng đầu lên, trợn to đôi mắt, thỏa mãn ngắm nhìn.

Vô số pháo hoa bay lên, hạ xuống rồi lại bay lên. Ánh sáng như sắc ngọc, rõ ràng chợt hiện chợt tắt trong đáy mắt cô.

Tầm mắt của Bùi Nhược Trần vẫn không hề rời khỏi khuôn mặt cô.

Pháo hoa trong mắt hắn chính là hình ảnh phản chiếu trong mắt cô.

Đủ mọi màu sắc sáng rọi, tràn ngập khuôn mặt cô, chiếu rọi niềm vui sướng đơn thuần đến cực điểm của cô. Bức tranh xinh đẹp như thế, là điều mà Bùi Nhược có thể chạm vào được, một hạnh phúc rõ ràng nhất.

Thì ra, thì ra đây là sắc thái của hạnh phúc.

Hắn mỉm cười, rốt cuộc rời tầm mắt, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Đợt pháo hoa thứ nhất đã đốt xong. Đợt thứ hai lại nổ vang phía chân trời.

Trời cao ngàn dặm. Sao kia nguyệt kia, cũng pháo hoa hòa quyện vào nhau giữa không trung bao la, phân không rõ đâu là bầu trời, đâu là nhân gian.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn chứng kiến cảnh đẹp giống như không thuộc về nhân gian, trong lòng rung động. Muốn dùng ngôn ngữ để biểu đạt điều gì đó, lại ý thức được ngôn ngữ nào cũng là không đủ.

Cô chỉ nhìn, cười, ngửa mặt ngu si.

Bùi Nhược Trần cũng mỉm cười, nhưng nụ cười đó lại nhạt nhẽo, xa xưa, thật sự chẳng phù hợp với cảnh trí sáng lạn huy hoàng như thế chút nào.

Vào lúc đợt pháo hoa thứ ba dâng lên, Bùi Nhược Trần đột nhiên mở miệng. Hắn hỏi: “Y Nhân, bây giờ nàng có hạnh phúc không?”

Y Nhân quay đầu lại nhìn hắn.

Đốm lửa nhỏ ở trong mắt Bùi Nhược Trần có một loại sắc thái thê lương, giống như một bức tranh thủy mặc nhẹ nhàng mà duy mỹ, đẹp đến mức gần như không có thật.

“Nàng nhất định phải hạnh phúc, có biết không?” Bùi Nhược Trần không chờ cô trả lời, chỉ lẳng lặng mỉm cười, tự hỏi tự đáp.

“Ừm.” Y Nhân nhẹ giọng đáp một tiếng, lại tiếp tục quay đầu, tiếp tục nhìn lên cảnh sắc bầu trời mà có lẽ, mấy ngàn năm từ ngữ cùng cực cao thấp cũng không tài nào tả hết được vẻ đẹp của nó.

Bùi Nhược Trần vẫn nhìn cô như trước, nhìn thấy cô ngoan hiền đứng bên cạnh mình, nhìn thấy hàng lông mi thật dài che dấu đôi mắt to tròn của cô, nhìn thấy đôi môi hơi hé mở của cô, toàn bộ là một màu sáng tươi đẹp.

Hắn đột nhiên rất muốn hôn cô.

Một lần cuối cùng, có lẽ, là một lần suồng sã cuối cùng trong cuộc đời này.

Hắn muốn hôn cô.

Bùi Nhược Trần nhẹ nhàng nghiêng thân qua. Hắn gần như có thể nghe thấy rõ ràng hơi thở của cô, nhưng mà, nụ hôn đó rốt cuộc đã trở thành tiếc nuối cả cuộc đời, nhất định tiếc nuối.

"Y Nhân!" Ngoài vùng pháo sáng, ở đầu kia của con phố dài, một âm thanh hổn hển đột nhiên vang lên.

Bùi Nhược Trần dời thân đi.

Hắn xoay người, không phải không bất ngờ nhìn thấy được Hạ Lan Tuyết.

Vầng trán Hạ Lan Tuyết đẫm đầy mồ hôi, hơi thở hồng hộc. Vẻ lo lắng còn chưa được xóa hết trên khuôn mặt.

— Sau khi trở về phòng, phát hiện không thấy Y Nhân đâu cả, có trời mới biết anh đã lo lắng đến cỡ nào.

Hỏi tên gác cổng, tên gác cổng cũng là một kẻ mơ hồ, chẳng biết rốt cuộc cô có đi ra ngoài hay không.

Hạ Lan Tuyết bổ nhào đi tìm cô giống như nổi điên. Trong đầu anh lúc này là vô số tưởng tượng, nghĩ Y Nhân đã chạy về bên cạnh Viêm Hàn, nghĩ Y Nhân bị lời thổ lộ của anh dọa chạy, nghĩ cô đã gặp phải nguy hiểm, thậm chí còn tưởng Hạ Lan Thuần đã bắt cô đem đi rồi.

Mỗi một cái có thể, đều là điều mà anh không muốn chứng kiến.

Anh lục tung cả quán trọ, tìm trước tìm sau, tới tới lui lui một hồi, càng tìm càng hoảng hốt, hoảng đến mức chỉ muốn đốt nhà.

Mãi đến khi, mãi cho đến khi nhìn thấy pháo hoa nở rộ ở bên này.

Trên thực tế, nhìn thấy pháo hoa đâu chỉ có một mình anh?

Bên trong kinh thành, mọi người vốn đang say ngủ đều bị tiếng nổ vang trời làm cho bừng tỉnh. Sau đó mở cửa, đẩy cửa sổ, vì thế mà nhìn thấy cảnh tượng mà có thể là cả đời bọn họ cũng không thể quên được.

Rất nhiều đôi vợ chồng trẻ, rất nhiều ông già bà lão ở trước phòng chỉ trỏ, nhỏ giọng thảo thuận.

Biết bao cô gái khuê trung lại bắt đầu đan dệt một chuyện tình mà các nàng chắc hẳn, tưởng tượng ra là do một thiếu niên lang nào đó đã vì mình mà làm ra chuyện này. Chỉ trong phút chốc, ảo mộng đầy trời.

Đây là một đêm xinh đẹp biết bao.

Một đêm không ngủ—

Hạ Lan Tuyết bình tĩnh lại, không nói được một lời, lẳng lặng bước qua vùng pháo hoa, bước qua những mảnh xác pháo đầy đất, đi đến trước mặt Bùi Nhược Trần.

Y Nhân cũng nhìn thấy anh. Cô không biết đã giật mình bao nhiêu, chỉ cười híp mắt liếc nhìn anh một cái, sau đó lại tiếp tục tham lam ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt.

"Vương gia." Bùi Nhược Trần cũng không giật mình bao nhiêu. Thần sắc của hắn vẫn bình tĩnh nhàn nhạt như trước.

Hạ Lan Tuyết cũng không còn giữ được phong thái đã được tu dưỡng rất tốt lúc trước. Anh nghiêng người, khó khăn lắm mới chen vào giữa Y Nhân và Bùi Nhược Trần, nhìn chằm chằm vào Bùi Nhược Trần, gằn từng chữ: "Nàng là của ta, về sau ngươi phải cách xa nàng một chút."

Bùi Nhược Trần cũng không tức giận, chỉ ngẩng đầu nhìn pháo hoa bắt đầu dần dần tiêu tán trên không trung, thản nhiên nói: "Tin tức Vương gia đến kinh thành, bệ hạ đã biết rồi. Kinh thành, e rằng đã nhiều ngày nay không được bình an. Vương gia phải tự bảo trọng."

Hạ Lan Tuyết không dự đoán được hắn trái lại còn nhắc nhở mình, không khỏi có điểm kinh ngạc. Anh không lên tiếng đáp lời.

"Bệnh tình của Thái hậu không phải bình thường. Hạ Lan Khậm mượn cớ thăm bệnh mang binh nhập kinh, cũng không phải bình thường." Bùi Nhược Trần nói tiếp, "Kinh thành này, rất nhanh chóng sẽ không còn bình tĩnh như vậy nữa."

Nói xong, hắn căn bản không đợi Hạ Lan Tuyết phản ứng, lui ra phía sau từng bước, khom người chào anh, sau đó lại thâm thâm sâu sâu mà nhìn Y Nhân.

Y Nhân cũng đã thu hồi ánh mắt, trong suốt nhìn hắn.

Bọn họ chưa hề nói với nhau điều gì, nhưng lại giống như đã nói được tất cả.

"Hẹn gặp lại." Bùi Nhược Trần cực kỳ thư thái lưu lại hai chữ, ống tay áo khẽ phất, xoay người, ở giữa ánh tàn của pháo hoa, bước đi.

Dù pháo hoa sắc ngọc có rực rỡ đến mức nào, chung quy, cũng không thể tránh được khoảnh khắc này.

Bầu trời tràn ngập xinh đẹp, một chút một chút, an tĩnh trở lại.

Tàn pháo từ không trung rơi xuống, rơi xuống đầy người Bùi Nhược Trần.

Vào lúc hình bóng của hắn hoàn toàn biến mất, đất trời lại một lần nữa chìm vào yên lặng.

Chỉ còn lại những mảnh xác pháo, chỉ còn lại mùi thuốc pháo nồng đậm.

Đó là tất cả những gì còn sót lại cuối cùng.

Hạ Lan Tuyết vẫn nhìn theo bóng lưng Bùi Nhược Trần rời đi, tay lại nhân thể ôm chầm lấy Y Nhân, gần như có điểm bá đạo, sát nhập cô vào lòng mình.

Chờ đến khi Bùi Nhược Trần không bao giờ còn nhìn thấy nữa, anh mới cúi đầu, có chút trách cứ nhìn người đang ở trong lòng mình.

Thần sắc tức giận, tựa như một đứa trẻ cạu cọ.

Y Nhân lại lẳng lặng tựa vào lồng ngực anh, đôi mắt luôn có vẻ ngủ chưa đủ là một vùng trong sáng.

"Sau này, không cho phép còn gặp Bùi Nhược Trần nữa." Hạ Lan Tuyết nhìn một vùng xác pháo chung quanh, trong lòng không hiểu sao lại trở nên bối rối. Cảnh đẹp như vậy, Bùi Nhược Trần như vậy, có thể bắt được trái tim của Y Nhân hay không?

"Sau này anh ấy cũng sẽ không còn gặp tôi nữa." Y Nhân lại lẳng lặng trả lời.

Hạ Lan Tuyết có điều không hiểu, anh nhìn Y Nhân tìm kiếm câu trả lời.

Y Nhân lại ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười tươi rói, đơn giản sạch sẽ, rất có vẻ đắc ý không tim không phổi.

"A Tuyết." Cô gọi anh.

"Ừm?" Hạ Lan Tuyết vẫn đang ôm cô, không chịu buông lỏng chút nào.

"Chờ mọi chuyện bên này xong xuôi, anh theo tôi đi gặp Viêm Hàn đi." Y Nhân nói, "Chúng ta cùng đi gặp Viêm Hàn nhé."

Hạ Lan Tuyết giật mình, lúc đầu nghi hoặc, sau đó là mừng rỡ như điên.

Cùng nhau đi gặp Viêm Hàn, như vậy, có phải cho thấy, nàng rốt cuộc cũng đã quyết định đối mặt rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11: ĐỒNG SÀN CỘNG TẨM

"Chờ mọi chuyện bên này xong xuôi, anh với em cùng đi gặp Viêm Hàn nhé." Y Nhân nói: "Chúng ta cùng đi gặp Viêm Hàn nhé."

"Được, chờ mọi chuyện bên này kết thúc, ta có thể cùng nàng đi đến bất cứ nơi nào." Hạ Lan Tuyết rất phóng khoáng đáp lời, sau đó nắm thật chặt cánh tay, hạ nhẫn tâm dò xét, "Nhớ kỹ, bất cứ nơi đâu ta cũng có thể đi cùng nàng, nhưng nàng không thể một mình hành động." Dừng một chút, anh lại không chịu bỏ qua, hỏi: "Không phải nàng đang ở trong phòng sao? Vì sao lại gặp được Nhược Trần?"

"… … Em ra ngoài tìm nhà vệ sinh." Y Nhân đáng thương trả lời. Đó là lời nói thật.

Hạ Lan Tuyết chưng hửng, lại lập tức mỉm cười: "Cho dù là đi vệ sinh, cũng phải để cho ta đi cùng!"

Đi vệ sinh mà cũng có thể gặp tình nhân cũ, kinh thành này quả nhiên quá hung hiểm. Xem ra, một giây một phút anh cũng không thể rời mắt được.

Y Nhân nhức đầu, "Ờ" một tiếng.

Hạ Lan Tuyết nhìn sắc trời, đã qua đêm khuya, chỉ còn mấy canh giờ nữa là trời sẽ sáng.

Anh đột nhiên nhớ tới, hình như hôm nay hai người bọn họ ở chung một phòng thì phải, cái gọi là đêm xuân ngắn ngủi… … Khụ khụ… …

"Đi về nghỉ ngơi thôi." Hạ Lan Tuyết nghiêm trang thúc giục một câu, sau đó dẫn theo Y Nhân, sải bước trở về quán trọ.

Tới cửa quán trọ, Dịch Kiếm đang ở trước cửa lo lắng ngóng nhìn. Nhìn thấy bọn họ, Dịch Kiếm vội vàng chạy lại đón, đang định nói một tràng 'Vương gia, ngài không sao chứ', 'Vương phi, cô không sao chứ', 'Vương gia, rốt cuộc ngài có sao không?, 'Vương phi, rốt cuộc cô có sao không?'…

Những lời như vậy thật quá vô nghĩa.

Hạ Lan Tuyết trực tiếp dùng ánh mắt nhét tất cả những lời hắn định nói trở vào trong bụng hắn, phụng phịu nhưng cũng rất uy nghi – dặn dò: "Dịch Kiếm cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi."

— Nếu đêm hôm nghe được bất cứ tiếng động kỳ quái gì, ngàn vạn lần cũng không được phá cửa vào.

Hạ Lan Tuyết cảm giác được, Dịch Kiếm vô cùng có khả năng sẽ làm như vậy.

Nghĩ như thế, ánh mắt Hạ Lan Tuyết lập tức trở nên đanh sắc.

Dịch Kiếm nhất thời rùng mình một cái, dáng vẻ vô tội, thần sắc u mê trở về phòng mình.

Hạ Lan Tuyết cười gian, đẩy Y Nhân, đi thẳng vào phòng.

Y Nhân vừa nhìn thấy chiếc giường, hai mắt lập tức phát sáng. Mới vừa rồi mải lo nghĩ khiến cô bị mất ngủ nghiêm trọng. Bây giờ trong lòng đã chẳng còn phiền não gì nữa, quả thật là vừa đặt lưng nằm xuống là có thể ngủ ngay.

Cô cũng không thèm bận tâm xem Hạ Lan Tuyết thế nào, cứ thế leo lên giường, đắp chăn, nghiêng thân quay mặt vào tường, lập tức muốn ngủ.

Hạ Lan Tuyết cũng không hàm hồ, thuần thục cởi bỏ áo ngoài rồi lên giường, nằm sau lưng Y Nhân.

Lúc đầu anh nằm thẳng, nhìn màn hoa gấm lụa trên trần nhà một hồi, sau đó nghiêng người, rất tự nhiên đưa tay đặt trên lưng Y Nhân, ôm chặt.

Y Nhân cũng rất ngoan ngoãn, nhân thể còn lui người nép vào lồng ngực anh. Thân thể cuộn tròn giống như một con tôm nhỏ đáng yêu.

Hạ Lan Tuyết vui vẻ, đầu hơi hơi nâng lên, tiến đến bên má Y Nhân, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Y Nhân."

Y Nhân đã lơ mơ ngủ, vì thế lơ mơ đáp một câu "Ừm?"

"Y Nhân, chúng ta là vợ chồng, có đúng không?" Hạ Lan Tuyết cười gian, nhắc nhở cô, "Vợ chồng nằm chung một giường, có phải là nên làm chút chuyện gì đó hay không?"

"Ừm." Y Nhân u mê đáp lời.

Hạ Lan Tuyết như đã được cổ vũ, tay kia không an phận bắt đầu dò xét, sờ sờ mặt Y Nhân.

Y Nhân cũng không khách khí, phất phất tay đuổi ruồi.

Hạ Lan Tuyết không thuận theo cũng không buông tha, lại sờ soạn cái mũi của cô.

Y Nhân lại bắt đầu đuổi ruồi. Cánh tay nhỏ bé 'Ba' một cái, đánh vào lưng bàn tay Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vẫn bám riết không tha, ngược lại còn chọt lét cô. Y Nhân co rúm lại vài cái, sau đó mơ mơ màng màng lẩm bẩm: "Ở đâu ra một tên Lưu Trục Phong nữa thế này?"

Lúc trước cô bị giam lỏng ở phủ đệ của Lãnh Diễm, Lưu Trục Phong cũng không ngừng gây rối cô như vậy, khiến cô không tài nào ngủ được.

Sau đó, cô trợn mắt lên, liền nhìn thấy Lưu Trục Phong ngồi xổm bên cạnh mình, vô cùng buồn chán hô: "Buồn chán quá đi, mau rời giường, chơi với ta."

Lưu Trục Phong tuyệt đối là một con ruồi đáng ghét, chuyên môn đi nhiễu loạn giấc mộng đẹp của người khác.

Mà hành vi của Hạ Lan Tuyết lúc này cũng chẳng khác gì của Lưu Trục Phong, cho nên, cô thốt ra câu này với vẻ bất đắc dĩ đến cực điểm.

Hạ Lan Tuyết lúc đầu nghe không hiểu lắm, nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt lập tức biến đổi, liền ngồi bật dậy.

"Lưu Trục Phong đã từng leo lên giường của nàng!"

Câu chất vấn này sát khí đùng đùng, ngay cả Dịch Kiếm đang ngủ ở phòng bên cạnh cũng giật cả mình, ngồi bật người dậy. Tinh tế lắng nghe lại không thấy động tĩnh gì, hắn mới nằm xuống trở lại.

Hạ Lan Tuyết lại không nằm xuống. Anh nhìn chằm chằm vào Y Nhân, tức giận hỏi: "Hắn đã làm gì nàng!"

Y Nhân bị anh đột nhiên lớn tiếng chất vấn thì hoảng sợ, cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu biến. Cô hé đôi mắt mỏi mệt lên nhìn anh, buồn bực trả lời: "Thì giống như những gì anh vừa làm đó!"

Vừa rồi ta đã làm gì? Hạ Lan Tuyết cân nhắc một hồi, càng thêm nổi trận lôi đình.

Vừa rồi anh cũng không tính làm chuyện gì tốt.

"Nàng, nàng, nàng… … hắn, hắn, hắn…" Hạ Lan Tuyết tức giận tới mức không biết phải nói như thế nào nữa, "Sao nàng có thể để hắn làm như vậy!"

Y Nhân nghi hoặc nhìn anh, khó hiểu hỏi: "Em cũng không thích hắn làm như vậy, nhưng hắn cứ nhất định phải…"

"Hắn nhất định phải là nàng liền cho?" Hạ Lan Tuyết tức muốn hộc máu, khuôn mặt tuấn mỹ hầu như đều vặn vẹo.

"Ơ…" Y Nhân có điều không hiểu, "Cho" là có ý gì?

"Lưu Trục Phong, ta nhất định sẽ bầm thây ngươi ra thành vạn mảnh!" Hạ Lan Tuyết thấy Y Nhân thừa nhận, khốn đốn đến mức cảm giác như lửa giận đốt tim, nhật nguyệt thế gian đều tối đen, oán khí ngút trời, nhưng lại không nỡ phát tác lên người Y Nhân, chỉ có thể hung tợn nguyền rủa Lưu Trục Phong một câu.

Lưu Trục Phong đang ở cách đó ngàn dặm, không hiểu sao lại hắt xì một cái. Hắn nhìn xung quanh, sau đó day day cái mũi, tiếp tục nói chuyện với Phượng Thất đang ngồi đối diện: "Cái tên Lục Xuyên kia á hả…"

"… Ơ," Y Nhân nghi hoặc nhìn Hạ Lan Tuyết đang nổi giận đùng đùng, nghĩ nghĩ, sau đó rất đại nghĩa, nghiêm túc nói: "Chuyện đó, nếu anh cảm thấy tức giận như vậy, vậy anh cũng… cứ làm như vậy cũng được mà."

Chẳng phải là chỉ không cho anh làm ruồi bọ thôi sao? Cần gì phải tức giận như vậy?

"Cũng như thế nào?" Hạ Lan Tuyết tái hết cả mặt.

"Thì làm cho em không thể ngủ được đó." Y Nhân đương nhiên trả lời.

Hạ Lan Tuyết giật mình, chần chờ hỏi: "Chỉ vậy thôi hả?"

"Thì vậy thôi." Y Nhân thật không biết nói gì, chỉ liếc mắt nhìn anh một cái rồi xoay người, ngủ tiếp.

Hạ Lan Tuyết ngây người mất nửa ngày, đột nhiên cảm thấy thoải mái. Anh cứ thế cười cười, sau đó nằm trở xuống, kéo Y Nhân ôm chặt vào lòng.

Y Nhân sớm đã sớm ngủ rồi, bản năng vốn muốn tìm kiếm cảm giác thoải mái nên cũng nép mình chui vào lòng anh.

Thân thể nho nhỏ mềm mại, ấm áp mà chân thật.

Hạ Lan Tuyết không lộn xộn nữa, cũng nhắm mắt lại, cố gắng đi vào giấc ngủ. Nhưng khóe môi lại hơi hơi cong lên, cứ giữ nguyên nét môi cong thoáng cười như vậy suốt cả đêm.

Vẻ mặt đó – như một con mèo tinh quái vừa trộm được thứ gì.

***

Rời khỏi con phố, rời khỏi hiện trường lửa khói, Bùi Nhược Trần vẫn cứ đi, chưa hề quay đầu lại.

Rốt cuộc hắn đi đến trước phủ Tể Tướng. Cửa chính mở rộng, tên hạ nhân treo đèn gác cổng vẫn đứng ngoài chờ đợi, lễ độ cung kính gọi: "Đại nhân, ngài đã về?"

Bùi Nhược Trần thản nhiên "Ừm" một tiếng. Vừa cúi đầu, trên đỉnh đầu có một vật gì đó rơi xuống. Tinh tế nhìn lại, thì ra là tàn tro của pháo hoa.

Hạ nhân kia vì thế mà nghiêm sắc mặt, vẻ mặt đanh lại, căm giận nói: "Tiểu tử nhà ai mà bướng bỉnh thế không biết, làm quần áo đại nhân dơ hết cả rồi."

Trên người Bùi Nhược Trần dính đầy những mảnh giấy tàn tro pháo hoa.

Tên hạ nhân gác cổng vẫn tiếp tục lẩm bẩm mắng, Bùi Nhược Trần không nói tiếp, chỉ cúi đầu nhìn những mảnh vụn rơi trên đất thật lâu.

Sau đó, hắn ngẩng đầu, xoay người nhìn về phía chân trời rất xa.

Sắc trời quang đãng, mênh mông cuồn cuộn, không còn dấu vết lửa khói.

"Công chúa đâu?" Bùi Nhược Trần xoay người, thần sắc đã khôi phục vẻ trầm tĩnh như xưa.

"Công chúa đã đi nghỉ rồi ạ." Tên gác cổng vội vàng trả lời.

Bùi Nhược Trần chần chờ một chút, sau đó giống như rốt cuộc đã hạ được quyết tâm, bước vào bên trong cánh cửa.

Nhà cửa thật sâu, trong bóng đêm, liếc mắt nhìn không thấy được đầu.

Hắn không sai người thắp đèn, cứ mò mẫm đi trong bóng tối – - Bóng tối như vậy làm cho hắn mơ hồ cảm thấy an toàn. Đi mãi đi mãi, liền giống như chính mình cũng đang tiến dần vào màn đêm.

Bọn hạ nhân sớm đã chuẩn bị nước ấm. Bùi Nhược Trần cởi quần áo, vùi cả người vào làn nước ấm, nín thở thật lâu. Mãi cho đến khi trong phổi đã không còn không khí nữa, lỗ chân lông toàn thân đều đang kêu gào khát khí, hắn mới trồi lên, ngửa mặt há mồm hít thở.

— Là thời điểm quyết định,

Sinh tồn, hoặc là hủy diệt.

Sau khi hắn đứng dậy liền có mấy cô gái xinh đẹp thanh lệ cầm khăn đến bên hầu hạ. Bùi Nhược Trần mở rộng hai tay, các cô tiến nhanh đến, giúp hắn lau khô thân thể, lại chậm rãi lau tóc, buộc tóc lại thành búi trên đỉnh đầu của hắn.

Động tác của các thiếu nữ rất mềm nhẹ, sóng mắt long lanh, lượn lờ như suối mát ngoài đồng.

Ánh mắt các nàng nhìn Bùi Nhược Trần, ẩn tình đưa tình.

Nhưng còn Bùi Nhược Trần, từ đầu đến cuối hắn đều không hề nhìn đến các nàng.

Sau đó, hắn sảng khoái đi ra khỏi phòng tắm. Bước đi kiên định, không chút do dự đi thẳng đến trước cửa phòng Hạ Lan Du.

Nhấc tay gõ cửa: "Công chúa, nàng đã ngủ chưa?"

Giọng nói Hạ Lan Du truyền ra, vô cùng thanh tỉnh: "Vẫn chưa, chàng vào đi."

Bùi Nhược Trần đẩy cửa đi vào. Trong phòng cũng không thắp đèn, u tối. Hạ Lan Du ngồi ở bên mép giường, đang ngẩn người nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ.

Bùi Nhược Trần đi đến trước mặt nàng, nhân thể ngồi trên chiếc ghế đối diện.

"A Tú phải ở lại nơi này một thời gian." Hạ Lan Du nói.

"Ta biết."

"Lần này chàng tiến cung, vì sao trễ như vậy rồi mới trở về?"

"Có việc chậm trễ."

Bọn họ giống như một cặp vợ chồng bình thường đang hàn huyên, kể lại cho nhau nghe những chuyện đã xảy ra trong ngày.

"Thiếp đánh Bùi Nhược Lan, chàng có trách thiếp hay không?"

"Không đâu, nhưng nàng vẫn còn chưa đánh tỉnh được nó." Bùi Nhược Trần cất giọng bình thản, không buồn không vui, cũng không nghe ra được là cảm xúc gì.

Hạ Lan Du chưng hửng, sau nửa ngày rốt cuộc mới hỏi đến vấn đề quan trọng nhất: "Đêm nay, vì sao chàng lại đến đây?"

Bùi Nhược Trần đứng lên. Trong bóng đêm, nhìn không rõ được khuôn mặt hắn.

Hạ Lan Du ngửi được một hương vị sạch sẽ, mới mẻ mang chút ẩm ướt của hơi nước, là mùi hương đặc hữu của Bùi Nhược Trần.

Hắn cúi người xuống, nhẹ tay đặt trên vai Hạ Lan Du, chậm rãi đẩy nàng nằm xuống.

Hạ Lan Du không phản kháng, có điểm chết lặng nằm xuống. Toàn thân nàng căng cứng, tim đập rất nhanh, giống như chờ mong, lại giống như cứng

ngắc.

Bùi Nhược Trần đặt nụ hôn lên cổ của nàng. Rồi một đường đi xuống, từ xương quai xanh lướt xuống đến trước ngực hơi hơi phập phồng, làn da trơn bóng, sau đó là rốn.

Đôi cánh tay quen múa kiếm múa bút, linh hoạt mà nhẹ nhàng, lần lượt cởi bỏ từng lớp từng lớp sam áo vốn đã đơn bạc trên người nàng.

Hạ Lan Du vẫn đang cứng ngắc, mãi cho đến khi toàn thân hoàn toàn trần trụi.

"Nhược Trần…" Rốt cuộc nàng ôm lấy đầu hắn, nhẹ giọng nỉ non: "Vì sao…"

"Nàng là thê tử của ta, không phải sao?" Giọng nói của Bùi Nhược Trần cũng rất thấp, không hiện góc cạnh lại dị thường trong trẻo, nhưng lạnh lùng.

Hạ Lan Du không nói gì thêm, nhưng nàng đã nhận thấy được vẻ trong trẻo và lạnh lùng của hắn.

Những động tác dịu nhẹ đến cực điểm kia, thật ra, càng giống như đang làm cho có lệ, cho phải phép.

Nhưng mà, hắn đã quen đối đãi dịu dàng với người khác, thế cho nên lúc lên giường, cũng là dịu dàng nhấn chìm người khác.

Ôn nhu sinh ra ảo giác – trong ảo giác, bọn họ yêu thương lẫn nhau.

Bùi Nhược Trần lướt tay qua những đường cong của nàng.

Eo của nàng hết sức nhỏ nhắn và trắng mịn, đủ để khơi mào lên dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân.

Tay hắn, lại ổn định trước sau như một, vuốt ve nàng đâu vào đấy, kích thích sự hưng phấn của nàng.

Hạ Lan Du đột nhiên tức giận, lại vừa như giận dỗi. Nàng vừa hưởng thụ động tác của hắn, vừa cao giọng nói: "Bùi Nhược Trần, ta không yêu ngươi!"

Động tác của Bùi Nhược Trần thoáng dừng một chút, ngay sau đó lại thong thả hờ hững trả lời: "Không sao, ta cũng không yêu nàng."

Những lời này, giống như một cây châm, đâm thủng lớp vỏ bọc che giấu cuối cùng.

Hai người trầm mặc một lúc ngắn ngủi, sau đó đột nhiên không hẹn mà cùng bình thường trở lại.

Làm gì phải giả bộ!

Bọn họ không yêu thương lẫn nhau, nhưng bọn họ đã là vợ chồng – cả một đời đều nhất định phải dây dưa cùng nhau.

Hạ Lan Du đột nhiên xoay người, nàng đè tay Bùi Nhược Trần xuống, ngồi ở trên người hắn, đột nhiên bắt đầu kéo cởi quần áo trên người hắn như muốn nhìn xem một chút, đằng sau vẻ trong trẻo và lạnh lùng kiềm chế này rốt cuộc là thân thể như thế nào.

Bùi Nhược Trần không phản ứng, để tùy ý nàng cúi người xuống, hôn, cắn, lôi, cắn, kéo.

Dây dưa một hồi, hai người đã hoàn toàn trần trụi. Nhưng vào thời điểm cuối cùng, Hạ Lan Du lại đột nhiên dừng động tác, phủ phục trên người Bùi Nhược Trần, đột nhiên bật khóc.

Tiếng khóc bị áp xuống rất trầm thấp, không rõ ý nghĩa.

Bùi Nhược Trần giơ tay lên, vuốt ve mái tóc như mây của nàng. Bỗng nhiên phát hiện, trong đêm đen, khuôn mặt nức nở của Hạ Lan du lại xinh đẹp đến thế.

Hắn gỡ nàng ra, nhẹ nhàng lật người để nàng nằm xuống dưới, áp vào người mình.

Lúc tiến vào, Bùi Nhược Trần hai mắt nhắm nghiền.

Hạ Lan du thét lên kinh hãi.

Nước mắt càng không thể khống chế, tuôn ra như nước vỡ đê.

Hắn ôm lấy nàng, gắt gao, vuốt ve, lên xuống nhịp nhàng.

Hạ Lan Du vừa khóc vừa gắt gao ôm lấy hắn, trôi theo động tác của hắn, vừa hùa theo vừa cổ vũ.

Tiếng thở dốc càng lúc càng nặng, tràn ngập không gian.

Chỉ có điều, không có rên rỉ. Tiếng rên rỉ đã bị cắn chặt giữa hai hàm răng, không ngừng chạy khắp miệng nhưng vẫn không thể phá tan làn môi đang mím chặt.

Bên ngoài, bóng đêm càng đậm, là thời khắc tối nhất trước khi trời sáng.

Ngoài cửa sổ, có một con thằn lằn đang tò mò lắng nghe.

Cuối cùng, nó nghe được một tiếng thở kỳ quái.

Là tiếng thở dài thỏa mãn, chưa đủ, buồn bã, không rõ ý nghĩa.

Vì thế, hết thảy trở về yên lặng.

Còn ở phương Đông, trời dần sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 12: KHÓ BỀ PHÂN BIỆT NGUYÊN NHÂN PHÁT BỆNH CỦA THÁI HẬU

Phượng Cửu rốt cuộc cũng tiến cung.

Mới vừa sáng sớm, Bùi Nhược Trần đã đứng hầu ở cửa quán trọ, im lặng chờ đợi Phượng Cửu xuất hiện.

Một lúc sau, Phượng Cửu cùng Hạ Lan Tuyết đồng thời xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, Bùi Nhược Trần rất bất ngờ, nhưng cảm giác khó hiểu còn nhiều hơn cả sự ngạc nhiên: Biết rõ đang bị Thiên Triều truy nã, vậy mà hắn vẫn có thể trắng trợn xuất hiện ở đây như vậy sao?

"Hắn chính là thuốc dẫn của ta." Phượng Cửu mỉm cười, giải thích: "Cứu chữa thái hậu, phải dùng máu của người con chí hiếu làm thuốc dẫn. Mà người đó, nhất định phải là cốt nhục do chính thái hậu sinh ra. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Tam hoàng tử điện hạ là thích hợp nhất."

Bùi Nhược Trần cúi đầu hạ mắt, cười yếu ớt hỏi: "Chẳng lẽ Bệ hạ cùng Hạ Lan Khâm Đại tướng quân không phải là người con chí hiếu hay sao?"

"Bùi Đại nhân nghĩ sao?" Phượng Cửu không trực tiếp trả lời, chỉ hờ hững hỏi lại.

Bùi Nhược Trần không nói gì nữa, chỉ vươn cánh tay ra mời, chỉ đến cỗ kiệu đậu trước mặt.

Phượng Cửu cùng Hạ Lan Tuyết lần lượt tiến vào bên trong kiệu. Hạ Lan Tuyết đi đến cửa kiệu, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên lầu.

Lúc anh rời đi, bước chân rất nhẹ, Y Nhân không bị đánh thức, vẫn còn ở trong cảnh mộng.

Anh đã an bài Dịch Kiếm: Đợi sau khi Y Nhân tỉnh lại, hãy đưa cô trở về Y phủ thăm hỏi phụ mẫu một chút. Vất vả lắm mới trở về kinh thành, Hạ Lan Tuyết rất muốn đưa Y Nhân về thăm cha mẹ sinh thành. Tuy rằng cha mẹ bất nhân, nhưng tốt xấu gì thì cũng là cha mẹ của cô. Khi gặp lại, bọn họ cũng sẽ yêu thương cô.

Hạ Lan Tuyết bây giờ chỉ hy vọng có rất nhiều, rất nhiều người cùng nhau yêu thương Y Nhân, đừng để cô phải cô đơn.

"Bùi đại nhân, lúc ta tiến cung, ngươi có thể hộ vệ Y Nhân chu đáo được không?" Dù nói thế nào thì nơi này cũng không phải là địa bàn của Hạ Lan Tuyết. Ngẫm nghĩ, Hạ Lan Tuyết vẫn nhắn gửi một câu.

Bùi Nhược Trần cũng thuận thế ngẩng đầu, nhìn nhìn lên căn phòng nằm sát con đường.

Phòng của Y Nhân.

Chỉ là đưa mắt nhìn, sau đó hắn thu hồi ánh mắt cực nhanh, thản nhiên nói một tiếng: "Có thể." Sau đó ngoắc, nhỏ giọng dặn dò vài câu với tên thân vệ bên cạnh.

Hạ Lan Tuyết lúc này mới yên lòng tiến vào trong kiệu. Cỗ kiệu được một đoàn binh mã vây quanh, kéo dài cuồn cuộn thẳng hướng về cung điện.

Cỗ kiệu đi vào thiên môn, Hạ Lan Tuyết xốc màn kiệu lên. Nhìn thấy cảnh tượng tường đỏ ngói xanh quen thuộc trước mắt, trong lòng xúc động, không

thể nói rõ là hoài niệm hay là thổn thức.

Đây là nơi anh đã trưởng thành. Anh đã từng chạy băng băng chơi đùa trên những dãy hành lang quanh co gấp khúc, còn những cung nữ, thái giám cầm đèn lồng chạy theo phía sau hô to gọi nhỏ: Tam ân hạ! Đừng chạy! Tam điện hạ! Đừng chạy!

Anh đã ở đây học tập, ở đây nghe phụ vương dạy bảo, đã ở nơi này cùng hai vị ca ca tập kiếm, đánh luân phiên.

Ở khúc quanh hành lang phía trước có một gốc cây Dong cao lớn. Năm ấy phụ vương bệnh nặng, bọn họ vì muốn cầu phúc, ba anh em đã cùng nhau trồng nó. Mà nay, đã cao vút phồng phao.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu nhìn tán cây sum sê, rốt cuộc cũng buông mành xuống. Không hiểu vì sao, trong lòng lại là một mảnh tiêu điều.

Rốt cuộc, đã bắt đầu thay đổi từ khi nào?

Huynh đệ ba người, càng lúc càng xa cách, cuối cùng trở thành ba người xa lạ.

Cỗ kiệu ngừng lại, Hạ Lan Tuyết khom người đi ra. Anh đứng lên, không phải bất đắc dĩ, nhìn những người đang đứng trước mặt.

Hạ Lan Thuần đang đứng trên bậc thang cao nhất. Hạ Lan Khâm đứng ở bậc thang thứ hai.

Một người mặc hoàng bào vàng óng, một người mang áo giáp sáng rỡ.

Dưới ánh mặt trời, ánh mắt Hạ Lan Tuyết có chút đau nhức, bị chiếu vào đến hoa mắt.

"A Tuyết." Hạ Lan Thuần lẳng lặng mở miệng, gọi thẳng tên anh như trước đây vậy.

Hạ Lan Tuyết hơi do dự, sau đó phất áo bào, chậm rãi quỳ xuống: "Tội thần Hạ Lan Tuyết, kính chúc bệ hạ thánh an."

"A Tuyết, đứng lên đi." Hạ Lan Khâm đi lên phía trước, đưa tay đỡ lấy anh. Hạ Lan Tuyết vốn không muốn đứng dậy, nào ngờ trong tay Hạ Lan Khâm lén chất chứa chân khí, tay vừa mới đỡ lên, Hạ Lan Tuyết liền đứng dậy.

Vừa ngẩng đầu, ở trên bậc thang, Hạ Lan Thuần đứng yên bất động, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như lúc ban đầu.

"Vị này là Phượng Cửu tiên sinh đó ư?" Hắn tựa hồ cũng không để ý xem Hạ Lan Tuyết thế nào, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Phượng Cửu đang đứng phía sau Hạ Lan Tuyết.

Phượng Cửu vẫn với dáng vẻ thong thả như trước, nghe vậy khom người, thản nhiên đáp lời: "Thảo dân Phượng Cửu."

"Nghe nói Phượng Tiên sinh có thể chữa khỏi bệnh cho Thái hậu." Hạ Lan Thuần nhìn hắn thật sâu, trầm giọng hỏi: "Lại không biết tiên sinh có phương pháp gì kỳ diệu?"

"Thảo dân mặc dù có phương thuốc tổ truyền, nhưng phải đợi đến khi ra mắt Thái hậu mới có thể chẩn đoán chính xác. Nếu Bệ hạ không ngại, có thể cho thảo dân được gặp Thái hậu ngay bây giờ được không?" Phượng Cửu không mặn không nhạt trả lời.

"Điều đó đương nhiên. Người đâu, đưa Phượng tiên sinh đến Phật đường của Thái hậu." Hạ Lan Thuần thản nhiên dặn dò một câu, lập tức có thái giám đi tới, khách khí mời Phượng Cửu rời khỏi đại điện, đi đến hậu đường.

Thái hậu hàng năm lễ Phật, cho dù bị bệnh, vẫn ở lại sương phòng tại Phật đường.

"Chúng ta cũng đi qua đó thôi." Hạ Lan Khâm vỗ vỗ tay, thuận miệng nói.

Hắn đã nhận thấy giữa Hạ Lan Tuyết và Hạ Lan Thuần có mạch nước ngầm đang chảy xiết. Bất kể thế nào, hiện tại Thái hậu đang bệnh nặng, hắn không hy vọng giữa bọn hắn lại phát sinh chuyện gì không thể cứu vãn được.

Hạ Lan Thuần cũng không nói gì. Bất luận trước kia bọn hắn từng xảy ra chuyện gì, bây giờ bệnh tình của mẫu thân đang nguy kịch, nếu vào lúc này mà hắn lại làm gì Hạ Lan Tuyết tất sẽ bị thế nhân nhục mạ. Thiên Triều luôn luôn lấy lễ hiếu để răn dạy thiên hạ.

"Bệnh tình của mẫu thân, rốt cuộc sao lại ra nông nỗi này?" Đợi cho Hạ Lan Thuần đi trước, Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm mới chậm rãi bước theo sau, Hạ Lan Tuyết hạ giọng hỏi Hạ Lan Khâm.

Hạ Lan Khâm thần sắc ngưng trọng, bước chân chậm lại dần, tạo một khoảng cách tách rời Hạ Lan Thuần.

"Rốt cuộc…" Hạ Lan Tuyết biết rõ có điều khác thường, không khỏi nhớ đến những lời tối hôm qua Phượng Cửu đã nói: Bệnh tình của Thái hậu lần này rất đáng nghi. Lúc Tiên hoàng băng hà, từng để lại cho Thái hậu một mật lệnh, dặn rằng, nếu Thiên Triều có biến liền mở mật lệnh ra xem. Nghe nói vào ngày Thái hậu phát bệnh đã sai người lấy mật lệnh được giấu sau bảng hiệu ra, lúc sau liền ngã bệnh. Còn nội dung của mật lệnh kia, cũng không có người nào được biết.

"Mẫu hậu không tranh sự đời, luôn luôn thiện tâm. Một đoạn thời gian trước thái y còn nói, sức khỏe của mẫu hậu cực kỳ khỏe mạnh. Đột nhiên bị bệnh

quả thật là kỳ quái." Hạ Lan Khâm trầm ngâm một lát, tiếp tục nói, "Thật ra trước khi mẫu hậu lâm bệnh, bà từng viết cho ta một phong thư."

"Thư?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc. Thái hậu luôn tạo cho người ta cảm giác lãnh đạm, gần như là ngăn cách. Bà chủ động viết thư cho Hạ Lan Khâm, chuyện này rất không tầm thường.

"Một phong thư rất kỳ quái, hỏi ta gần đây có tốt không, còn nhắc tới một số chuyện trước đây." Hạ Lan khâm nói ngắn gọn: "Bà nhắc lại, năm đó lúc phụ hoàng bệnh nặng, chúng ta đã trồng cái cây kia."

"Là cây dong thụ kia?" Hạ Lan Tuyết giật mình, lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Đúng vậy, chính là cái cây chúng ta đã trồng để cầu phúc cho phụ hoàng." Hạ Lan Khâm cũng nghi hoặc, trăm mối không thể giải.

Hạ Lan Tuyết cúi đầu suy nghĩ một hồi, lại ngẩng đầu hỏi: "Lúc nhị ca hồi kinh, mẫu hậu đã hôn mê bất tỉnh rồi sao?"

Hạ Lan Khâm buồn bã trả lời: "Ừm, vẫn chưa từng tỉnh lại. Thái y cũng bó tay hết cách."

"Nhị ca…" Hạ Lan Tuyết vốn định nhắc lại chuyện mật lệnh, lại nhẫn nhịn, đột nhiên chuyển sang đề tài khác: "Ngày đó, cám ơn hổ phù của huynh."

"Ồ, hổ phù gì chứ?" Hạ Lan Khâm nhìn trời, rất tự nhiên nói: "À, đó là do Y Nhân trộm đi, không liên quan đến ta. Ta đã nói sẽ không can thiệp vào chuyện hai huynh đệ các ngươi, thì sẽ không can thiệp."

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, không cần phải nhiều lời nữa.

"Đúng rồi, Y Nhân lần này có cùng ngươi trở lại kinh thành không?" Hạ Lan Khâm lại hỏi.

"Ừm."

"Nàng là một cô gái tốt." Hạ Lan Khâm khẳng định một câu, "Ngày đó, nàng chạy đến cầu ta, ta thật giật mình, cũng rất mừng cho ngươi."

"Nhị ca…"

"A Tuyết, bất luận bệnh tình của mẫu hậu có nỗi khổ âm thầm gì, bất luận đại ca đã làm cái gì, đệ có thể nghe ta một câu không?" Hạ Lan Khâm đột nhiên trở nên nghiêm trọng, hỏi.

Hạ Lan Tuyết cũng nghiêm túc, "Xin nhị ca cứ nói."

"Lấy Thiên Triều làm trọng, lấy quốc gia làm trọng." Hạ Lan Khâm bỏ lại mười chữ, sau đó ngưng chốt đề tài.

Hạ Lan Thuần đi ở phía trước đã xoay người lại nhìn bọn họ, con ngươi thâm thúy, sâu không lường được.

Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm chỉ có thể bước nhanh chân hơn, kéo gần khoảng cách giữa ba người.

Phật đường đã đến gần trước mắt.

***

Khi Y Nhân tỉnh lại, mặt trời đã tỏa nắng chói chang.

Cô mở mắt ra, liền nhìn thấy Dịch Kiếm đang ôm kiếm, ngồi đối diện với cô giống hệt một bức tượng điêu khắc. Bộ dáng cẩn trọng, vô cùng trung thành.

Y Nhân vươn vai vặn mình, uốn vặn lưng mỏi, ngồi dậy.

"Vương phi, cô tỉnh rồi?" Dịch Kiếm vội vàng đứng lên, tận chức tận trách nói, "Vương gia sai ta đưa Vương phi về nhà mẹ đẻ thăm viếng. Vương phi thấy sao?"

Y Nhân gật gật đầu, chậm chạp rời khỏi giường.

Đi thăm Y gia cũng tốt, cô cũng rất nhớ gian phòng ngày xưa từng ở.

Y Nhân kiếp trước từng ở nơi nào, lần này quay trở lại, ghé qua nhìn một chút cũng tốt.

Ra cửa, bên ngoài mặt trời đã chiếu cao cao. Y Nhân đi trên đường cái vài bước, đột nhiên dừng lại, nhìn về hướng trung tâm con phố.

Dịch Kiếm nhắm mắt theo đuôi đi ở phía sau.

Những tàn vụn của pháo hoa đêm qua đã bị những người họp chợ sáng nay đạp quét đi hết, không bao giờ còn nhìn thấy nữa.

Y Nhân thở dài, sau đó xoay người, lắc lư đi tiếp.

Cô đi rất chậm, đi một chút lại dừng, dừng một chút lại đi. Bước chân nho nhỏ, tư thế cực kỳ nhàn nhã.

Dịch Kiếm cũng không dám thúc giục, một bước nhỏ lại một bước nhỏ, cứ như vậy theo sát phía sau.

Cũng không biết đã đi bao lâu, khoảng cách ngắn ngủi lại thật sự tiêu phí hơn một canh giờ. Y Nhân rốt cuộc cũng đứng trước cánh cổng chính của Y phủ.

Phủ đệ của nhà giàu nhất Thiên Triều, tất nhiên rộng rãi thoáng đãng. Trong trong ngoài ngoài đều tạo nên cảm giác vinh hoa phú quý: Sắc vàng lòe lòe, thô bỉ trắng trợn.

Y Nhân đứng trước cửa, dừng ở cửa, nhìn thấy trên cạnh cửa bày một bảng hiệu đề chữ Y Thật to, nhìn thấy hai con sư tử bằng đá canh gác trước cửa, mất hết nửa ngày, lâu đến mức Dịch Kiếm cũng đâm ngủ gà ngủ gật. Y Nhân đột nhiên xoay người, nhẹ giọng nói một câu: "Về thôi."

Sau đó, cô thật sự đi trở về.

Dịch Kiếm trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng mà, đối với Y Nhân mà nói, thế cũng đã đủ.

Cô quả nhiên không thuộc về nơi này. Đứng trước cửa nhà mà chẳng có chút lòng dạ nào.

Cô không có nhà, cũng không có cố hương.

— Từ nay về sau, nơi nào có anh, nơi đó là cố hương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 13: THÂN THẾ BÍ MẬT CỦA HẠ LAN THUẦN

Hạ Lan Tuyết đi theo hàng, lần lượt đi vào Phật đường.

Trong không khí tràn ngập hương nến, cay nồng sóng mũi.

Bên hông sương phòng là giường nằm của Thái hậu. Phượng Cửu đã ngồi ở bên ngoài, tay cầm một sợi tơ hồng, tinh tế trầm ngâm – Hắn đang cách màn bắt mạch.

Còn cách Phượng Cửu vài bước, Hạ Lan Thuần dừng bước, quay đầu nhìn hai vị đệ đệ ở phía sau. Hắn vừa vặn đưa lưng về phía ngọn đèn, mặt khuất trong bóng tối, đen sì sì, không thấy rõ được gì.

"Mẫu hậu hôn mê đã mấy ngày. Bất kể thế nào, các ngươi cũng phải chuẩn bị tốt tâm lý." Giọng nói của hắn cực kỳ trầm tĩnh, giống như đang tự thuật về một chuyện vô cùng tầm thường.

Hạ Lan Khâm cùng Hạ Lan Tuyết đồng thời trầm mặc. Sau nửa ngày, Hạ Lan Khâm mới cao giọng hỏi: "Phượng tiên sinh, có kết quả gì không?"

"Rất khó xoay chuyển trời đất." Phượng Cửu lắc đầu, trầm ngâm nói: "Thảo dân chỉ có biện pháp kéo dài sinh mệnh của Thái hậu, chứ không có cách nào giúp người bình phục lại được."

"Làm sao kéo dài?" Hạ Lan Thuần lạnh lùng hỏi.

"Nếu hai vị điện hạ không để ý, có thể lấy trên tay mỗi người một chén máu được không? Bệnh tình của Thái hậu kỳ quái, lại bị hôn mê mấy ngày liền, đã không còn dấu hiệu máu huyết lưu thông nữa. Trước hết, thần sẽ truyền cho Thái hậu một ít máu của người thân nhất, sau đó mới có thể tiến hành bước khám và chữa bệnh." Phượng Cửu không chút hoang mang nói: "Bệ hạ trăm lo chính sự, không nên để bị tổn thương."

Hạ Lan Thuần cũng không phản đối, chỉ cực không hờn giận, lập lại vấn đề vừa rồi: "Làm sao để kéo dài sinh mệnh của Thái hậu? Ngươi có thể giúp Thái hậu tỉnh lại được sao?"

"Không thể, chỉ có thể làm cho Thái hậu sống được lâu hơn một chút. Có lẽ, sau này sẽ có người tài ba dị sĩ khác có thể cứu chữa cho Thái hậu." Phượng Cửu trả lời.

Hạ Lan Thuần không nói gì thêm.

Hạ Lan Tuyết đứng cách đó rất gần. Không hiểu vì sao, anh lại có một loại ảo giác: Mới vừa rồi, Hạ Lan Thuần nhẹ nhàng thở phào?

"Xin mời hai vị điện hạ chích máu." Phượng Cửu thúc giục nói.

Hạ Lan Khâm đưa tay ra, "Lấy dao đến đây!" sau đó không nói hay lời liền cắt cổ tay, mặt không nhăn mày cũng không nhíu, mãi cho đến khi máu nhỏ xuống đầy một chén.

Hắn vốn là người kinh nghiệm sa trường, chuyện nhỏ như vậy ắt sẽ không để ở trong lòng.

Trong không khí, nhất thời tràn ngập mùi máu tươi.

Tay phải của Hạ Lan Tuyết vô lực, chỉ có thể dùng tay trái chấp đao, cũng cắt một nhát xuống cánh tay phải.

Chỉ chốc lát sau, đã đầy một chén.

Hai chén huyết tràn đầy được bưng đến trước mặt Phượng Cửu, Phượng Cửu lại nói: "Phương pháp này rất huyền diệu, người nào không chích máu thì nên tránh đi một lát. Nếu không sẽ làm mất tinh huyết, ảnh hưởng đến việc truyền máu cho Thái hậu."

Hạ Lan Thuần có vẻ giận dữ, nhưng cũng không nhiều lời.

Tất cả đều lấy danh nghĩa cứu mạng Thái hậu, nếu hắn không đồng ý, đó là bất hiếu.

Nhẫn nhịn, Hạ Lan Thuần phất phất tay, tỉnh bơ dặn một câu: "Vậy thì nhờ Phượng Tiên sinh hãy tận tâm hết sức. Nếu Thái hậu có mệnh hệ gì, trẫm, nhất định sẽ truy xét nguyên nhân."

Một câu này, gần như là sự uy hiếp trắng trợn.

Phượng Cửu cười cười, khom người tuân mệnh, lại chẳng có chút cung kính nào.

Đợi đến khi mọi người rời khỏi, trong Phật đường chỉ còn lại ba người Hạ Lan Khâm, Hạ Lan Tuyết cùng Phượng Cửu.

Đương nhiên, còn có một vị Thái hậu đang hôn mê nữa.

"Hai vị điện hạ, có thể tới gần xem một chút." Phượng Cửu thản nhiên mời một tiếng, sau đó cầm lấy hai chén huyết đổ cả xuống bên giường, lại từ trong lòng ngực lấy ra một bao bột phấn, rắc lên vũng máu.

Chỉ nghe thấy một tràng âm thanh lùi xùi. Mùi máu tươi vừa rồi chỉ thoang thoảng không rõ lắm, nay đột nhiên trở nên vô cùng dày đặc. Hạ Lan Khâm gần như hoài nghi chính mình đang phải một lần nữa trở về sa trường đầy máu tươi tanh tưởi.

Sau đó, một chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Từ trên giường gấm cẩm của Thái hậu đột nhiên bò ra bảy, tám con trùng tròn tròn cuồn cuộn. Mỗi một con đều có màu sắc trong suốt, hình dạng kỳ lạ. Đúng là chưa bao giờ được thấy trên đời.

Đám trùng kia phía sau tiếp phía trước, bò đến vũng máu. Nhưng thân thể vừa mới dính vào bột phấn trên mặt vũng máu, bọn chúng lập tức quằn quại, tiếng vang xùi xùi không ngừng như nước sôi. Chỉ chốc lát sau, bảy tám con trùng đều tan rã thành một bãi nước mủ, xen lẫn vào trong vũng máu, ghê tởm đến cực điểm.

Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm đều là người từng trải sự đời, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng vẫn đông mắt cứng lưỡi, khiếp sợ dị thường.

"Đây… kia… đây rốt cuộc là…" Hạ Lan Tuyết chỉ chỉ trên mặt đất, rồi chỉ chỉ Thái hậu, ú ớ không rõ.

"Là cổ độc. Thái hậu đã bị người hạ cổ. Người trúng cổ độc, thầy thuốc tầm thường không cách nào kiểm tra ra được nguyên nhân phát bệnh. Còn Thái hậu cũng sẽ ngày một suy yếu, mãi cho đến khi máu huyết đều bị hút cạn." Phượng Cửu thản nhiên giải thích, "Hiện tại, ta lợi dụng đặc tính khát máu của cổ trùng để dẫn dụ chúng ra. Nhưng số đi ra kia chỉ là một phần nhỏ, trong người Thái hậu còn có hai con trùng cổ đại mẫu. Chúng đã thâm nhập và ăn vào tủy của Thái hậu, không thể dẫn ra được."

"Ý của ngươi là…"

"Thái hậu sẽ không còn sống lâu được nữa. Hiện tại chỉ có thời gian nửa khắc, hai vị điện hạ nếu có nghi vấn gì, xin hãy mau chóng hỏi đi." Phượng Cửu vén màn giường lên, lộ ra dung nhan của Thái hậu đang nằm trên giường.

Hạ Lan Khâm và Hạ Lan Tuyết đã rất lâu rồi không được gặp Thái hậu, nhìn thấy lại xa lạ rất nhiều, cũng cảm thấy khó mà hiểu nổi.

Dáng vẻ của Thái hậu nhìn qua cùng lắm chỉ ba mươi tuổi, là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Nhìn diện mạo yêu nghiệt của Hạ Lan Tuyết cũng biết, Thái hậu năm đó tuyệt sắc thế nào. Hàng năm lễ Phật làm cho năm tháng không hề lưu lại chút dấu vết nào trên gương mặt bà. Hạ Lan Khâm và Hạ Lan Tuyết xa

xa nhìn thấy, chỉ cảm thấy bà hiện giờ chẳng khác gì hình ảnh trong trí nhớ thời tuổi thơ. Giữa lúc hoảng hốt, lại có điểm phân không rõ thời gian.

Bởi vì hàng năm không nhìn thấy ánh mặt trời, cũng bởi vì không còn chút máu nên mặt của bà rất trắng, trong suốt như ánh trăng sắp sửa trôi đi.

Hạ Lan Khâm và Hạ Lan Tuyết đồng thời bước từng bước đến gần, quỳ gối trước giường Thái hậu, nhìn chăm chú mẫu thân sắp qua đời của mình. Trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói những gì.

Cho tới bây giờ, thân tình hoàng gia vẫn thường lãnh đạm, mẫu tử bọn hắn lại hàng năm xa cách, trong đầu còn lưu lại chỉ là hình ảnh Thái hậu mũ phượng áo choàng, dáng vẻ đoan chính uy nghi ở trong đại lễ hiến tế. Không dịu dàng nhiều lắm, càng không hề để cho người ta thấy mình cảm động rơi lệ lã chã. Nhưng bà chính thật là mẫu thân của họ, là người đã hoài thai mười tháng, sinh ra bọn họ.

Cảm giác này rất kỳ quái. Trong lòng rõ ràng bi thương, lại thiếu đi một lực đẩy mạnh mẽ cuối cùng. Tất cả nỗi đau đều dồn nén trong lòng, phát tiết không ra, không nổi.

Đôi mắt Hạ Lan Tuyết đã đỏ hồng, Hạ Lan Khâm lại chỉ im lặng.

Một lát sau, Thái hậu rốt cuộc lặng lẽ mở mắt ra. Bà có vẻ mờ mịt, nheo nheo mắt nhìn xung quanh. Sau đó, tiêu điểm ánh mắt chậm rãi tụ tập trên người bọn hắn.

"Mẫu hậu." Hạ Lan Tuyết lết quỳ từng bước, cúi đầu gọi.

Ánh mắt Thái hậu chuyển qua mặt anh, lại nhìn về phía Hạ Lan Khâm.

"Mẫu hậu." Hạ Lan Khâm cũng nghẹn ngào.

Thái hậu vui mừng cười cười, ánh mắt tiếp tục băn khoăn tìm quanh phòng.

"Mẫu hậu, người đang tìm đại ca đúng không, để nhi thần đi gọi đại ca vào." Hạ Lan Tuyết tinh anh, vội vàng nói.

Thần sắc Thái hậu biến đổi, bối rối lắc lắc đầu.

Hạ Lan Tuyết ngơ ngơ ngẩn ngẩn khi nhìn thấy trong đáy mắt của Thái hậu là vẻ sợ hãi rõ rệt, nhịn không được liền hỏi ra nghi vấn trong đáy lòng mình: "Mẫu hậu, lần này người… lần này bị bệnh, có phải là do….bởi vì đại ca?"

Những lời này, hỏi ra quá gian nan.

Hạ Lan Tuyết không để tâm Hạ Lan Thuần đã phòng anh, hại anh như thế nào. Dù sao thân là hoàng đế, tất nhiên phải có tâm cơ cùng mưu kế ứng biến của hoàng đế.

Nhưng mẫu thân đã không tranh sự đời, ngay cả mẫu tử tình thâm mà hắn cũng có thể xuống tay hay sao?

Thái hậu không nói gì, cánh tay từ trong mền run rẩy vươn ra. Hạ Lan Tuyết vội vàng cầm lấy tay bà, cảm giác bàn tay bà mềm nhũn như không còn xương cốt. Nỗi bi thương bị nén dưới đáy lòng nay lại đột nhiên trỗi dậy mãnh liệt.

Vẫn là thương tâm, cho dù mẫu tử hờ hững lạnh nhạt thế nào, vào thời điểm sinh ly tử biệt, sẽ vẫn khiến người ta đau lòng.

"A Tuyết." Thái hậu rốt cuộc cũng mở miệng. Giọng nói của bà rất thấp, cũng rất bình thản. Không hề kích động cũng không có oán hận, chỉ thản nhiên gọi giống như vẫn còn đang trong lễ Phật thường ngày, rất có hương vị xuất thế. "A Tuyết, lòng con quá mềm yếu, từ nhỏ đã quá mềm yếu. Sau này, con sẽ vì thế mà bị hại."

Hạ Lan Tuyết không dự đoán được bà sẽ nói như vậy – hiền từ như thế, săn sóc như thế, nghe vậy liền không kiềm chế được, anh đã khóc không thành tiếng.

"A Khâm," Thái hậu lại quay đầu chuyển hướng sang đứa con kia, "A Khâm, sau này con phải quan tâm chăm sóc cho đệ đệ, đừng để cho ai bắt nạt nó."

Hạ Lan Khâm gật gật đầu, có hơi trấn tĩnh đáp lời: "Mẫu hậu yên tâm, chỉ cần ngày nào còn nhi thần, sẽ không để cho ai khi dễ A Tuyết."

"Ta yên tâm." Thái hậu mỉm cười, lẳng lặng nói: "Các con đều là những đứa con ngoan của mẫu hậu. Mỗi đứa đều thông minh tài giỏi, mẫu hậu rất yên tâm."

"Về phần đại ca của các con…" Thái hậu chần chờ một chút, sau đó hờ hững nói: "Ta vốn định đem bí mật này chôn chung xuống mồ, chỉ là phụ thân các con đã ban mật lệnh, bắt ta nhất định phải nói cho các con biết sự thật. Ta sẽ nói cho các con biết, nhưng ta chỉ hy vọng sau khi các con biết được vẫn đối đãi với đại ca như trước, đừng có suy nghĩ gì khác."

"Mẫu hậu, rốt cuộc là chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm trong lòng đồng thời rùng mình, vội hỏi.

Rốt cuộc là chuyện to tát cỡ nào, có thể khiến Hạ Lan Thuần chọn dùng phương pháp độc ác như vậy, đến mẫu thân của mình mà cũng hại!

“Đại ca Hạ Lan Thuần của các con, là đứa con của Vô Song Đế – đại bá của các con.” Trên mặt Thái hậu hiện lên sắc thái si mê, bao nhiêu cảm khái cùng thổn thức đều đã bị năm tháng tẩy thành đạm bạc. “Năm đó, phụ hoàng của các con rất có lỗi với Vô Song Đế. Ngôi vị hoàng đế này, cũng do phụ hoàng của các con lừa gạt mà có. Ta hàng năm lễ Phật, cũng là muốn chuộc tội cho phụ hoàng của các con. Xét đến cùng, chúng ta thật sự rất có lỗi với đại ca của các con.”

“Mẫu hậu, đại bá không phải lâm bệnh mà chết sao? Chẳng phải ông không có con nối dõi hay sao?” Hạ Lan Tuyết ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hỏi.

“Đại bá các con đã chết, nhưng không phải chết vì bệnh nặng. Vô Song Đế bị phụ hoàng của các con làm cho tức chết.” Thái hậu cười khổ nói, “Còn Hạ Lan Thuần, hắn là con riêng của đại bá. Trước đó, thân phận của hắn vẫn chưa từng được công khai. Hắn là do một nữ tử mà đại bá con yêu tha thiết sinh ra. Sau khi đại bá của con qua đời, nàng ta cũng tự tử mà chết. Phụ hoàng của các con mang áy náy trong lòng, cho nên ông mới nhận hắn về, để hắn trở thành con của chúng ta, nuôi nấng hắn khôn lớn.”

“Người đàn bà đó, là Tức phu nhân sao?” Hạ Lan Khâm thình lình hỏi.

“Là một tiểu nha đầu, một tiểu nha đầu bên người của Tức phu nhân.” Thái hậu thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Nào có ai biết được rằng, Tức phu nhân kinh tài tuyệt diễm, đến cuối cùng lại bại trong tay của một tiểu nha đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 14: HỎA BIẾN

“Tiểu nha đầu?” Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm đồng thời đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau.

“Đều đã là quá khứ rồi.” Thái hậu đột nhiên thoải mái cười, lặng lặng nói: “Oan oan tương báo, khi nào mới dứt được. Chỉ cần Thuần Nhi có thể yên ổn làm hoàng đế của nó, các con hãy cứ xem như chưa bao giờ nghe được những lời này đi. Đừng nhớ đừng hận, đừng sân (sân si) đừng cầu…”

“Trong bức thư mẫu hậu đã gửi cho con có nhắc đến cây Dong Thụ kia, là có huyền cơ gì?” Hạ Lan Khâm đột nhiên nhớ đến cái gì, nhẹ giọng hỏi.

Nhưng đợi thật lâu cũng không thấy Thái hậu trả lời.

Phượng Cửu vẫn đứng hầu bên cạnh, liền bước lên. Hắn nhìn thoáng qua Thái hậu, sau đó thần sắc nghiêm túc, tuyên bố: “Thái hậu đã qua đời, hai vị điện hạ, xin hãy nén bi thương.”

Hai người đồng thời ngẩn ra. Hạ Lan Tuyết cúi đầu, lúc này mới ý thức được, bàn tay Thái hậu đang nằm trong tay mình đã dần dần lạnh lẽo.

Trong Phật đường yên tĩnh cực kỳ.

Rất lâu sau đó mới vang lên tiếng khóc âm thầm của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Khâm lết quỳ tiến lên, ôm lấy bả vai Hạ Lan Tuyết, dùng sức ôm xiết.

“A Tuyết, ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Chân tướng sự việc như thế nào, ta nhất định sẽ điều tra cho ra!” Giọng nói của Hạ Lan Khâm cực lạnh, sống nguội.

Hạ Lan Tuyết lại trước sau vẫn nắm chặt tay Thái hậu, cúi đầu. Tiếng khóc bị nén xuống cực trầm, bả vai khẽ run.

“Vương gia, chúng ta mau rời khỏi nơi này!” Phượng Cửu im lặng đứng một hồi, đột nhiên biến sắc, gấp gáp nói.

Một bóng người rất nhanh xuất hiện ngoài cửa Phật đường.

“Ai!” Hạ Lan Khâm đứng bật dậy, đang muốn phóng qua chỗ bóng người đó – võ nghệ của Hạ Lan Khâm ở trong Thiên Triều là có một không hai. Nếu hắn muốn truy bắt một người, không có lý do gì không đuổi kịp.

Chỉ có điều, Hạ Lan Khâm mới vừa vọt tới cửa, đột nhiên phải dùng tay điểm trái điểm phải, ở giữa không trung lộn một vòng. Hắn từ phía trên bắn xuống dưới, sau đó phất ống tay áo. Hai phiến cửa gỗ lập tức “rầm” một tiếng đóng nhanh lại. Ngay sau đó là âm thanh của vô số mũi tên cắm phập như đóng đinh lên phiến cửa gỗ.

Bên ngoài, không biết từ khi nào, đã bị đội cung tiễn vây quanh. Bóng dáng của Hạ Lan Khâm vừa mới xuất hiện liền bị loạn tên bắn bật trở về.

Hạ Lan Tuyết cũng chẳng còn thiết bi thương, ngạc nhiên xoay người, tìm kiếm bóng dáng Hạ Lan Khâm.

"Chúng ta đã bị bao vây." Hạ Lan Khâm trầm giọng nói: "Bệ hạ hôm nay không muốn cho chúng ta rời khỏi."

"… Là do Phượng Cửu sơ sẩy," Phượng Cửu hít một hơi, "Thuần Đế tất nhiên đã tin rằng ta có thể cứu Thái hậu tỉnh lại, cũng biết hai vị điện hạ chắc chắn sẽ biết chân tướng, cho nên, tiên hạ thủ vi cường."

"Mẫu hậu kêu chúng ta đừng sân đừng hận, lại nào biết đâu rằng, hiện giờ là hắn muốn diệt sạch." Nước mắt trên mặt của Hạ Lan Tuyết còn chưa khô cạn, thần sắc đã khôi phục bình tĩnh.

"Nơi này còn có đường lui không?" Hạ Lan Khâm không hổ là thống soái ba quân. Cho dù đã trải qua đau thương vì tang mẫu thân, huynh trưởng phản bội mà vẫn có thể đúng lúc thận trọng thời cuộc, tìm kiếm cơ hội thoát thân.

"Hẳn là không có." Hạ Lan Tuyết lắc đầu trả lời, "Phật đường này là nơi mà lúc mẫu hậu xuất gia đã đặc biệt sai người thi công. Với tính cách của mẫu hậu, làm sao lại có thể thiết kế đường hầm chứ?"

"Nói như vậy, chỉ có thể cứng rắn lao ra." Trên vầng trán của Hạ Lan Khâm hiện lên hào khí lồng lộng. Hắn bật người đứng dậy, khẳng khái nói: "Chẳng lẽ ta đường đường là đại tướng quân, thiên quân vạn mã cũng không để vào mắt, lại đi sợ hạng người đạo chích như bọn này sao!"

"Chỉ sợ rằng bên ngoài đều không phải là hạng người đạo chích, mà là Ngự Lâm Quân tinh nhuệ nhất của Thiên Triều." Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng nhắc nhở.

"Điều động Ngự Lâm Quân? Dựa vào cái gì?" Hạ Lan Khâm căm giận nói: "Chẳng lẽ hắn dám định ta tội phản quốc sao?"

Đang nói, bên ngoài đột nhiên một âm thanh rền rĩ vang lên: "Hạ Lan Khâm và Hạ Lan Tuyết bắt cóc Thái hậu, ý đồ tạo phản. Hiện tại Thái hậu đã bị hai tên nghịch tử đó bức cho tức chết. Mọi người tinh trung đền nợ nước, đồng lòng hợp lực, thảo phạt phản nghịch. Bệ hạ chắc chắn sẽ luận công ban thưởng. Hiện tại, phải bao vây nghiêm mật căn phòng này, ngay cả một còn ruồi bọ cũng không được phóng xuất!"

Giọng điệu đanh thép, không chần chờ chút nào, đúng là giọng nói của – Bùi Nhược Trần.

"Nhị ca, huynh cũng là tên phản quốc rồi." Hạ Lan Tuyết cười khổ.

Hạ Lan Khâm vốn đang hết sức ngạc nhiên, sau đó, cũng dở khóc dở cười.

Nhớ lại, Hạ Lan Thuần cũng kiêng kị hắn đã lâu. Nhưng lúc trước vẫn cứ tưởng là do huynh đệ tình thâm cho nên phá lệ tin cậy. Bây giờ, Hạ Lan Thuần nhất định cũng đã biết chân tướng, hắn không thể nào tin cậy vào 'Linh hồn của quân đội Thiên Triều' này nữa, mượn cơ hội một lưới bắt hết, là biện pháp nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả, nhàn nhã suốt đời) nhất.

"Bệ hạ quả nhiên tuyệt tình." Hạ Lan Khâm đột nhiên tràn đầy cảm xúc, "Hắn cũng không vội vã sát hại Thái hậu mà chỉ làm cho mẫu hậu lâm trọng bệnh để dẫn dụ cả ta và đệ đều quay về. Thật ra, bất luận là hôm nay Phượng Cửu tiên sinh có cứu được Thái hậu tỉnh lại hay không, hắn cũng đã không tính thả chúng ta đi. Nếu không như thế, hắn cần gì phải làm ra chuyện hạ cổ trùng Thái hậu phiền phức như vậy? Trực tiếp chế tạo một biến cố, làm cho Thái hậu qua đời bất ngờ, chẳng phải có thể ăn ngon ngủ yên rồi sao?"

"Đáng tiếc, chúng ta biết được thì đã quá muộn." Hạ Lan Tuyết nhìn ngó chung quanh, lại lần nữa tập trung ánh mắt lên người Thái hậu. "Chúng ta dù có chết cũng không sao cả. Nhưng chỉ tội, để thi thể của mẫu hậu ở trong này, không biết Hạ Lan Thuần có thể hỏa táng bà yên ổn được không. Mẫu hậu đã qua đời, chúng ta vẫn không thể để bà bớt lo. Ở dưới cửu tuyền, bà cũng không thể an bình."

"Ta đã hứa với mẫu hậu, sẽ chăm sóc cho đệ đệ. Đệ cứ yên tâm đi." Hạ Lan Khâm nhíu mày, vô cùng kiêu ngạo mà nói: "Trên đời này, người có thể vây khốn ta còn chưa có chào đời đâu. Cho dù là Ngự Lâm Quân, có năng lực làm khó dễ ta sao?"

Hạ Lan Tuyết cười cười, vẻ mặt thong dong: "Đệ tất nhiên rất yên tâm, lâu lắm rồi không được cùng nhị ca kề vai tác chiến. Mấy năm nay sôi nổi hỗn loạn, huynh đệ chúng ta cũng đã lãnh đạm xa cách rất nhiều. Bây giờ có cơ hội này, đệ muốn tìm cũng tìm không thấy."

Phượng Cửu bên cạnh cũng không hề sợ hãi, nhỏ nhẹ nói: "Tại hạ không biết võ công, sẽ không chạy ra ngoài liều mạng. Hai vị điện hạ nếu có thể sống sót thoát ra ngoài, nhớ rõ ngày lễ ngày tết, đến trước nấm mồ của ta đốt chút giấy tiền vàng bạc. Linh hồn tại hạ có biết, nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt, phù hộ điện hạ."

Hạ Lan Tuyết ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra nơi này còn có một Phượng Cửu tiên sinh hoàn toàn không biết võ công.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Hạ Lan Khâm cũng gãi gãi đầu. Bọn hắn không thể bỏ mặc Phượng Cửu không lo. Nhưng tay phải của Hạ Lan Tuyết đã bị thương, tay trái cầm kiếm, vất vả lắm mới có thể tự bảo vệ mình, mà e rằng Hạ Lan Khâm còn phải phân tâm chiếu cố đến Hạ lan Tuyết nữa. Đến lúc đó, đao kiếm không có mắt, thật sự không thể bận tâm đến sự an toàn của Phượng Cửu.

"Khụ khụ, nếu không, hai vị điện hạ cứ cùng ta ngồi lại bên cạnh thi thể Thái hậu, đừng nóng vội lao ra?" Phượng Cửu nói xong, không chút hoan gmang đã ngồi xuống bên bàn thờ Phật. Thần sắc bình yên, giống như binh sĩ đang bao vây dày đặc ngoài phòng, căn bản là không hề tồn tại vậy.

Hạ Lan Khâm nhìn ra bên ngoài, cũng cười cười: "Phượng Cửu tiên sinh nếu đã muốn chúng ta cùng ngồi, vậy thì chúng ta cứ ngồi xuống vậy."

Nói xong, Hạ Lan Khâm nâng vạt áo, đại đao kim mã ngồi xuống đối diện Phượng Cửu.

Hạ Lan Tuyết ngồi bên giường Thái hậu, nhẹ nhàng cầm tay của Thái hậu.

"Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Khâm, Phượng Cửu, ba người các ngươi nếu giờ phút này chịu đi ra khoanh tay chịu trói, bệ hạ nhân từ, chắc chắn sẽ cho các ngươi được chết toàn thây. Nếu không, đến lúc đó vạn tên đồng loạt bắn phá, nếu làm thương hại đến di thể của Thái hậu, vậy thì không tốt cho lắm đâu." Ngoài cửa, giọng nói của Bùi Nhược Trần lại vang lên, to rõ lãnh đạm, không có chút tình cảm nào.

Giống như một ống loa chuẩn xác.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Lúc trước nghe người ta nói, Nhược Trần đã thay đổi, ít nhiều gì ta cũng có điểm không tin. Hiện giờ xem ra, thật sự đã thay đổi rồi."

Chỉ có điều, tối hôm qua trên con phố dài, Bùi Nhược Trần quả thật đã cảnh cáo anh. Bùi Nhược Trần của tối hôm qua, lịch sự tao nhã như vậy, dịu dàng như vậy, bộ dáng hiền từ hệt như trước kia.

"Con người chung quy đều phải thay đổi, thân bất do kỷ cũng thế, hoàn toàn tự ngộ cũng thế – - A Tuyết kỳ thật cũng đã thay đổi không ít, còn bình tĩnh hơn lúc trước rất nhiều." Khuôn mặt anh tuấn của Hạ Lan Khâm hiện lên một nụ cười hoài niệm. "Đệ trước đây, chính là một người rất bốc đồng, rất dễ xúc động, cũng quá dễ dàng hy sinh vì người khác. Hiện giờ, đại khái không bao giờ nữa, phải không."

"Ngã nhiều đau nhiều, luôn biết cách đứng dậy." Hạ Lan Tuyết thản nhiên đáp một câu. Thần sắc hơi hơi ảm đạm, nhẹ giọng tự nói: "Bây giờ ta chỉ hy vọng, không có đem Y Nhân nhờ lầm người."

Lúc gần đi, anh đã nhờ Bùi Nhược Trần hỗ trợ chăm sóc cho Y Nhân. Nhưng hiện giờ, Bùi Nhược Trần đã không còn là người đáng được tín nhiệm như lần phó thác đầu tiên nữa.

Bọn hắn không nói gì thêm, chỉ ngồi cùng nhau, đều tự mình suy nghĩ, tự theo đuổi tâm tư của mình. Thật sự đã ném nỗi hung hiểm bên ngoài lên đến chín tầng mây.

Người bên ngoài hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn nữa. Bùi Nhược Trần lại cảnh cáo một phen. Thấy bên trong vẫn không có động tĩnh gì, hắn quyết đoán lui về phía sau từng bước, lệnh cho binh lính mang theo cung tiễn tiến lên. Sau đó, cánh tay Bùi Nhược Trần nặng nề chém xuống. Tiếng tên bắn gào thét, đông như châu chấu, bay vọt đến hướng Phật đường.

Phật đường vốn được kiến tạo thô kệch, làm sao có thể chống nổi tên nỏ liên phát trên chiến trường. Vách tường lắc lắc khe khẽ, phe phẩy, cũng có một đám tên đâm xuyên qua cửa sổ bắn vào.

Hạ Lan Khâm cũng không quay đầu lại, ống tay áo phất huy, đem tất cả mũi tên trước mặt thu vào trong tay áo.

Tay phải của Hạ Lan Tuyết vô lực, chỉ có thể dùng tay trái huy trường kiếm, cũng ngăn chặn được đám tên trước mặt.

Phượng Cửu vẫn đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ cũ, ý thái nhàn nhã, gần như hưng trí mà nhìn Hạ Lan Khâm ở đối diện biểu diễn màn thu tên. Vẻ mặt làm như đang xem xiếc ở đầu đường, chỉ còn thiếu mỗi vỗ tay, hô to tán thưởng "Hay".

Hạ Lan Khâm tất nhiên đã nhìn thấy bộ dáng của Phượng Cửu. Hắn mỉm cười, đối với Phượng Tiên sinh nghe danh đã lâu giờ mới được gặp này, nhất thời nảy sinh vài phần hảo cảm.

Ba đợt tên đã bắn xong, bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào như trước. Bùi Nhược Trần kiêng kị võ công cùng uy tín của Hạ Lan Khâm, không dám thật sự xông vào. Uy tín của Hạ Lan Khâm ở Thiên Triều thật sự rất cao. Nếu Ngự Lâm Quân thật sự được nhìn thấy người thật, có thể lâm thời phản chiến hay không, hắn cũng không dám nắm chắc.

"Đổi thành tên lửa!" Nghĩ nghĩ một lát, Bùi Nhược Trần nhíu nhíu mày, quả quyết ra lệnh.

Mọi người nghe lệnh.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ mũi tên đều được tẩm dầu, châm lửa. Sau đó, đồng loạt nhắm thẳng về phía gian Phật đường nho nhỏ, bị cô lập ở một góc trong cung.

Bùi Nhược Trần ngẩng đầu nhìn trời, sau dó cuối cùng nhìn thoáng qua gian Phật đường kia: Gian phòng thấp bé, ở trongcung điện nguy nga này vốn đã không thích hợp.

Hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, dừng một chút, sau đó, nặng nề phất xuống.

Vô số ánh lửa giống như sao băng phóng thẳng về hướng Phật đường.

Hạ Lan Tuyết ôm thi thể của Thái hậu, nghiêng người tránh thoát một mũi tên lửa lập tức bắn đến giường.

Đệm chăn xốp, rất nhanh chóng bắt lửa.

Không chỉ có như thế, cửa chính, xà ngang, cửa sổ, thậm chí là cả cái ghế dựa mà Phượng Cửu vừa ngồi cũng đã bị ngọn lửa liếm qua, bốc cháy bập

bùng.

Hạ Lan Khâm không hổ là đệ nhất cao thủ Thiên Triều. Cho dù trong tình hình thực tế lúc này, hắn vẫn có thể ứng phó tự nhiên, bảo vệ một góc Phật đường, còn bảo hộ được cả Phượng Cửu.

Hạ Lan Tuyết thối lui đến một góc, đặt Thái hậu ở bên tường.

"Nơi này không có khả năng tự bảo vệ, chúng ta nhất định phải xông ra ngoài thôi." Hạ Lan Khâm trầm giọng nói, "Đến lúc đó, ta bảo vệ Phượng tiên sinh. A Tuyết, sau khi đệ đưa mẫu thân ra ngoài thì lập tức thoát thân đi. Bọn hắn không dám thương tổn đến di thể của mẫu hậu đâu."

"Nhị ca cũng phải cẩn thận một chút, nhất định phải chiếu cố tốt cho Phượng Tiên sinh. Bằng không…" Hạ Lan Tuyết nhìn Phượng Cửu một cái, vẫn còn có tinh thần nói giỡn, "Bằng không, đến lúc đó bị Lục Xuyên truy sát, ta cũng thật sự sẽ chết không có chỗ chôn."

Phượng Cửu xoa xoa mồ hôi do bị hơi nóng của lửa táp vào, thản nhiên nói: "Ta không muốn thấy cảnh đánh đánh giết giết, cho nên, ta không đi. Các ngươi cứ đi đi."

"Nhắm mắt lại không nhìn là được." Hạ Lan Tuyết trừng mắt nhìn hắn một cái, gấp gáp nói: "Ngươi thật muốn chết cháy sao?"

Phượng Cửu nhìn trời, bộ dáng vẫn nhàn tản như trước.

Hạ Lan Khâm bận ứng phó với thế công ngày càng hung hiểm. Thế lửa như gió lốc, quét đến chỗ bọn hắn. Một góc xa xa của Phật đường đã đổ sập xuống, thỉnh thoảng rớt xuống mấy cây cột gỗ, nện trên mặt đất, bắn ra một vùng hoa lửa.

"Phượng tiên sinh, đắc tội!" Hạ Lan Tuyết không thể chờ được nữa, đang định đưa tay ra điểm huyệt đạo của hắn, cưỡng chế hắn ra ngoài. Nào ngờ ngón tay của anh còn chưa chạm đến Phượng Cửu thì đã nghe được một tiếng cười thanh thúy, "Tiểu Cửu, ngươi còn sống không vậy?"

Âm thanh kia sang sảng phóng khoáng, làm cho ba người đang bị khói đặc làm nghẹn họng cũng đều thanh tỉnh tinh thần. Nhưng ở phía trước tràn ngập khói lửa, không tài nào nhìn rõ được người vừa nói.

"Ta nói này Phượng Thất tiểu thư, nơi này sắp sụp rồi, ngươi sống đủ nhưng ta còn chưa sống đủ đâu. Nếu bọn hắn đều đã chết hết cả thì chúng ta liền mau chóng chuồn đi thôi." Trong màn khói lửa dày đặc lại vang lên giọng nói của người khác.

Hạ Lan Tuyết nghe có vẻ quen tai, cẩn thận nhớ lại, bỗng nhiên ý thức được: Chính là Lưu Trục Phong!

"Chuồn cái gì mà chuồn! Chẳng lẽ ngươi muốn lập tức trả tiền?" Phượng Thất không khách khí uy hiếp một câu. Ngay sau đó là một tràng tiếng bước chân.

Khói đen vẫn còn đậm đặc như trước, Phượng Thất từ trong màn khói lửa chậm rãi xuất hiện. Hạ Lan Khâm nheo hai tròng mắt, cảnh giác nhìn người vừa tới. Nhưng khi Phượng Thất thật sự xuất hiện trước mặt hắn, Hạ Lan Khâm lại ngẩn người: Nữ tử trước mặt tựa như một cơn gió lanh lẹ lướt trên cánh đồng bát ngát.

Thần thái vút bay như vậy, tư thế oai hung bừng bừng như vậy, mặt mày rộng rãi anh tuấn, không tính là tuyệt mỹ nhưng lại có mị lực khiến người ta nhìn vào cảm thấy chói mắt.

"Tiểu Cửu, ngươi không sao chứ?" Nhìn thấy bọn hắn, Phượng Thất cười một tiếng, lập tức đi đến chỗ Phượng Cửu.

"Bây giờ thì không sao rồi, nếu tỷ mà đến muộn một khắc thì đệ đã bị Vương gia điểm huyệt, tha ra ngoài làm lá chắn tên rồi." Phượng Cửu cười cười, nhìn thoáng qua Hạ Lan Tuyết.

Vừa vặn Hạ Lan Tuyết lại bị một cơn gió thổi đến một luồng khói đặc, anh nhân thể che miệng lại, ho khan vài tiếng.

"Các ngươi là…" Hạ Lan Khâm nghi hoặc nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện. Không biết vì sao, giọng nói có vẻ mềm mại hiền lành hơn thường ngày rất nhiều.

"Ta là tỷ tỷ của hắn." Phượng Thất bá cổ Phượng Cửu, cực kỳ trong trẻo đáp lời.

Phượng Cửu cười khổ.

"Ta nói này, có thể ra khỏi đây xong rồi mới ôn chuyện được không? Nơi này sắp sập rồi!" Lại một bóng người từ trong màn khói đặc đi ra, hổn hển thúc giục. "Chẳng phải ta chỉ thiếu ngươi mấy vạn lượng bạc thôi sao? Có cần phải lâm vào cửu tử nhất sinh thế này không?"

Hạ Lan Khâm thấy người vừa đến dám nói năng không hề khách khí như thế với Phượng Thất, trong lòng bất mãn, trường kiếm vung lên ngăn ở giữa hai người, trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai?"

Nam tử kia người đầy bụi đất, chỉ lộ ra một đôi mắt tinh anh, hẹp dài như đường kẻ. Quần áo lùng thùng suy sụp, lại còn vô cùng dơ bẩn. Nhìn cũng thấy là không giống người tốt.

"Không dám, Lưu Trục Phong." Lưu Trục Phong chắp tay, tùy ý báo danh tính. Sau đó lôi kéo Phượng Thất rồi sải bước đi vào màn khói đen mù, "Ai

muốn giữ mạng sống thì đi theo ta.”

Hạ Lan Khâm ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà nhìn theo bóng lưng của Lưu Trục Phong, trong lòng khiếp sợ, không biết phải hình dung như thế nào.

Lưu Trục Phong là một trong những người mà hắn bội phục. Trong ý thức của Hạ Lan Khâm, Lưu Trục Phong tuyệt đối thuộc loại công tử giấu nghề , tao nhã tuyệt thế. Nào biết người thật ngoài đời lại có đức hạnh đến như vậy!

Hắn thật sự là Lưu Trục Phong sao? Thật sự là nhân vật truyền kỳ đã một mình bảo vệ Lưu Viên, thong dong cười nói vẫn có thể đẩy lui mười vạn quân địch – Lưu Trục Phong đó sao?

Hạ Lan Tuyết ôm lấy Thái hậu, giống như thấy rõ được suy nghĩ trong lòng của Hạ Lan Khâm, lúc đi qua bên người Hạ Lan Khâm, anh thấp giọng thở dài: “Hắn thật sự là Lưu Trục Phong.”

Những lời này, quả thật đã đánh nát tia ảo tưởng cuối cùng của Hạ Lan Khâm.

Cảm giác này, quả thật so với việc phải ăn quả chiến bại còn khó chịu hơn nhiều.

Lưu Trục Phong phía trước vẫn không biết mình đã lại một lần nữa huỷ diệt thành công một trái tim hâm mộ siêu cấp, tiếp tục gào to: “Lại nói tiếp, hoàng cung Thiên Triều không phòng thủ chặt chẽ bằng Băng Quốc. Trình độ này, rất dễ dàng bị người ta lẻn vào. Các ngươi sau này phải chú ý nhiều hơn. Đương nhiên, cũng có thể mời ta đến hỗ trợ cải tạo. Ta thu phí không cao, chỉ ba trăm triệu lượng bạc thôi…”

Hạ Lan Khâm trầm mặc theo sát phía sau, không nói gì, thật sự không nói gì.

Khi đến gần, bọn họ mới hốt hoảng. Chỗ bọn Phượng Thất đi vào, chính giữa Phật đường có một đại động vừa đủ cho một người đi qua, cũng không biết đã được tạo ra từ khi nào.

Đợi khi mọi người tiến vào động rồi, mới phát hiện không gian bên dưới có vẻ rộng rãi. Bên trong còn có ba người có vẻ là gia đinh, đứng chờ. Thấy bọn họ đi vào, lập tức có hai người khiêng bốn thi thể đi lên, chỉ chốc lát sau lại đi trở về, dùng đá lấp kín cửa động lại.

Bên ngoài Phật đường, Bùi Nhược Trần nhìn trận đại hỏa càng ngàng càng mãnh liệt, ánh lửa chiếu đỏ bừng cả một vùng trời. Khuôn mặt tuấn tú không hề có chút diễn cảm nào. Ngoại trừ trong ánh mắt tràn ngập bóng lửa, còn lại, chỉ là một mảnh tĩnh mịch.

Phật đường, rốt cuộc sụp đổ.

“Oanh” một tiếng, bốc lên vô số đốm lửa cùng tro bụi.

“Dập tắt lửa.” Bùi Nhược Trần thản nhiên nhìn đám cháy đã sập thành đất bằng, lại đợi một lát sau mới truyền đạt mệnh lệnh dập tắt lửa.

Câu lệnh vừa dứt, lập tức có một đám thái giám cầm thùng nước nối đuôi nhau mà vào, sắp xếp hàng đội. Một đám luân phiên tưới nước vào đám cháy, giống như đang chấp hành một loại nghi thức vậy.

Chờ đến khi một chút đốm lửa cuối cùng đã bị nước lạnh dập tắt, Bùi Nhược Trần đạp từng bước đi về phía trước, sơ sơ nhìn qua toàn trường.

Hắn thấy dưới những cột than gỗ lộ ra bộ phận hài cốt, có vẻ là, đại khái là đầu lâu.

Đã cháy sạch cháy đen, nhìn thấy mà thê lương.

“Sai người rửa sạch hài cốt của bọn họ đi.” Hạ Lan Thuần không biết xuất hiện ở phía sau Bùi Nhược Trần từ khi nào, thần sắc âm trầm, giọng điệu thản nhiên. “Tìm ra thi thể của Thái hậu, an tang trọng thể.”

“Vâng.” Bùi Nhược Trần thấp giọng đáp lời, cũng không quay đầu lại.

Bóng tối sau lưng đột nhiên sáng ngời, Hạ Lan Thuần đã rời đi rồi.

Bùi Nhược Trần mới vừa rồi hơi hơi cứng ngắc, cũng theo lúc Hạ Lan Thuần rời đi mà khôi phục lại thoải mái.

Bốn bộ hài cốt đã được nhặt nhặn từ trong biển lửa mang ra ngoài, đủ ba bộ nam thi và một bộ nữ thi.

Tin tức Thái hậu qua đời cũng được tuyên bố ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm cũng chính thức bị xóa tên khỏi cuộc sống này. Tuyên bố ra ngoài, chỉ nói Phật đường phát hỏa, cứu viện không kịp, cả ba người bất hạnh qua đời.

Lý do thoái thác này không khiến người nào hoài nghi. Cũng vì lúc Phật đường phát hỏa, khói đặc cuồn cuộn, từ tường đỏ ngói xanh nơi hoàng cung lan tràn ra ngoài, tràn ngập những con phố lớn nhỏ.

Trên đường cái, Y Nhân cùng Dịch Kiếm đồng thời dừng bước.

“Trong cung hình như bị cháy.” Y Nhân nhìn khói lửa bốc lên giữa không trung, lẩm bẩm.

Thần sắc Dịch Kiếm khẽ biến, chỉ ngại cho Y Nhân nên vẫn cố gắng bảo trì trấn tĩnh, “Có lẽ trong cung đang đốt thứ gì đó.”

Cách giải thích này, e rằng cả Dịch Kiếm cũng không thể tin.

Gần đây tuy thời tiết khô ráo, nhưng mấy ngày trước đây cũng đã đổ mấy trận mưa, không có khả năng vô duyên vô cớ phát hỏa.

Vương gia lại vừa mới vào cung hôm nay, hơn nữa, bệnh tình của Thái hậu cũng rất trầm trọng. Trận hỏa hoạn này, rất có vấn đề.

Dịch Kiếm nhịn thật lâu mới không khiến cho nỗi lo lắng trồi lên nét mặt.

Phượng tiên sinh cùng đi với Vương gia. Phượng tiên sinh luôn luôn thần cơ diệu toán, lúc này đây, cũng có thể biến nguy thành an chứ nhỉ.

Hắn chỉ có thể tự an ủi chính mình như vậy.

“A Tuyết ở bên trong.” Y Nhân còn nói một câu.

Dịch Kiếm giật mình, thấp thỏm ‘Ừm’ một tiếng.

Y Nhân không lên tiếng nữa, nhưng cũng không đi tiếp. Cô chăm chú nhìn những luồng khói nhẹ liên tiếp bị gió thổi tới, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt to tròn chớp cũng không chớp, giống như chỉ cần thông qua những luồng khói nhẹ lượn lờ là có thể chứng kiến được hoàn cảnh trong thâm cung.

“Vương phi, đi thôi.” Dịch Kiếm đột nhiên trở nên lo lắng. Vẻ mặt Y Nhân lúc này khiến hắn vô cùng lo lắng.

Cô cũng không có nhiều lắm biểu hiện khó sống hoặc là lo lắng, chỉ là đặc biệt chuyên chú. Chuyên chú nhìn bức tường hoàng cung rộng rãi. Chuyên chú nhìn màn khói lửa càng ngày càng giảm. Đôi môi mọng cứ mím chặt, tạo nên một cảm giác quật cường.

Khói lửa rốt cuộc cũng bắt đầu tiên tán, người trong cung đang cứu hỏa.

Dịch Kiếm hơi hơi thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, lòng Dịch Kiếm lại bị kéo căng lên.

Trong cung truyền ra một tràng tiếng chuông đồng.

Đó là tang âm.

Là tang âm Thái hậu qua đời.

Đại hỏa vừa mới tắt đã vang lên âm thanh như vậy, Dịch Kiếm cảm giác sâu sắc sự mơ hồ.

Đôi mắt của Y Nhân rốt cuộc cũng chớp động, lông mi khẽ run, hốc mắt không hiểu sao đã thấy ươn ướt.

Trên đường cái còn có rất nhiều người, đều đang nghiêng tai lắng nghe tiếng chuông đột nhiên vang thẳng đến phía chân trời. Trước tiên họ im lặng, sau đó là một trận xì xào bàn tán.

Thái hậu bị bệnh đã lâu, đột nhiên mất, cũng sẽ không làm cho người nào cảm thấy giật mình.

Huống chi, đối với đại đa số người dân Thiên Triều, Thái hậu chỉ là một ký hiệu. Bà chưa từng nắm giữ địa vị chính trị gì trọng yếu. Qua đời, tuy là quốc tang, nhưng đối với người đời cũng không gây mấy xúc động.

Người qua lại trên đường khôi phục trạng thái bình thường rất nhanh.

Y Nhân vẫn không nhúc nhích, vẫn đang đứng yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn dãy tường hoàng cung cao cao trước mặt.

Sau đó, cửa cung bên cạnh đột nhiên mở rộng ra.

Một thái giám mặc cẩm y giơ cờ tang trắng phi ngựa mà ra. Đó là quan chức truyền lệnh của triều đình. Chỉ khi nào Thiên Triều có sự kiện gì lớn, hoặc là chiến trường thắng bại hoặc là ban bố pháp lệnh, hoặc là quan chức chịu phận bất hạnh hoặc là người trong hoàng tộc mất đi, đều có quan chức chuyên trách chạy khắp đường phố thét to thông báo, thị chúng.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền vang lên tiếng thông báo lanh lảnh sắc nhọn của gã thái giám kia.

“Thái hậu băng hà. Đại tướng quân Hạ Lan Khâm cùng phản tặc Hạ Lan Tuyết chôn thân trong biển lửa!”

Tin tức này vừa được loan ra, khắp đường phố liền ồn ào náo động.

Hạ Lan Tuyết tạm thời không nói, Hạ Lan Khâm cũng đột nhiên qua đời, đúng là tổn thất lớn nhất của Thiên Triều.

Mà ở giữa mọi người, giật mình nhất chính là Dịch Kiếm cùng Y Nhân.

Dịch Kiếm chỉ cảm thấy đầu có trống rỗng, ngay cả đất trời chói lọi mà cũng không còn thấy rõ được nữa.

Y Nhân cũng ngẩn ngơ, sau đó vào lúc Dịch Kiếm còn chưa phản ứng kịp, cô đã chạy đến cửa cung.

Nhanh chóng mà kích động.

Cô gần như cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đã chạy đi. Thủ vệ giữa cổng rất hiển nhiên là giữ cô lại không cho qua. Y Nhân không thuận theo cũng không nói gì, chỉ mải miết vùng vẫy, cố gắng chui vào trong.

Tên thủ vệ nhíu mày, cứ nghĩ mình xui xẻo, gặp phải mụ điên.

Dịch Kiếm vội vàng chạy tới, cố nén bi thương mà giữ chặt Y Nhân lại, nói: "Vương phi, chúng ta về trước đi, Vương gia… Vương gia…"

"A Tuyết đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì." Y Nhân quay đầu lại, vô cùng trấn định nhìn hắn, "Anh ấy đang ở ngay trong đó thôi. Nhất định là anh ấy đã bị hoàng đế bắt giữ rồi. Ta muốn vào trong."

Y Nhân nói xong, một lần nữa cố gắng chạy vào. Khuôn mặt nhỏ nhắn banh ra thật nhanh. Thần sắc kiên định như thế, tự tin như thế, làm cho Dịch Kiếm cũng có chút hốt hoảng.

Chỉ có điều, ngay khi hắn đi đến trước mặt cô, vươn cánh tay ngăn cô lại, Dịch Kiếm lơ đãng nhìn thấy nước mắt chảy dài trên hai bên má Y Nhân.

Những giọt nước mắt không ngừng quay cuồng, mênh mông trong hốc mắt, che khuất nỗi bi thương trong đáy mắt cô. Bi thương và chấp nhất cùng nhau ẩn vào đôi đồng tử trong như nước, hào quang lóe ra, tựa như ánh sao sáng lạnh trong đêm đông.

Cô vẫn kiên định như trước, kiên định rằng Hạ Lan Tuyết không chết.

Nhưng vậy thì vì sao cô lại rơi lệ đầy mặt?

Dịch Kiếm không nói được một lời, cúi người, dự định sẽ dứt khoát lôi kéo Y Nhân rời khỏi.

Bất luận Vương gia còn sống hay đã mất, chức trách bây giờ của hắn chính là bảo vệ Vương phi thật tốt, đưa cô cách xa nơi thị phi này.

Nhưng ngay khi Dịch Kiếm đứng thẳng người lên thì Y Nhân lại đột nhiên đổ người qua bên cạnh, hướng về phía sau hắn mà cao giọng hô to: "Bùi Nhược Trần!"

Dịch Kiếm giật mình, nhìn lại: Trên con đường dẫn vào thâm cung, Bùi Nhược Trần dẫn theo một đám quan chức Thiên Triều đang chầm chậm đi ra.

Nghe tiếng gọi, Bùi Nhược Trần dừng bước, thản nhiên nhìn qua bên này.

Đám quan viên theo sát phía sau vuốt mông ngựa cho Bùi Nhược Trần cũng dừng lại. Bọn hắn thuận theo ánh mắt của Bùi đại nhân mà nhìn qua, chỉ thấy một cô gái với khuôn mặt tròn tròn, diện mạo tương đối thanh tú cùng với một nam tử dáng người cao to, thần sắc oai hung.

Cô gái đang tha thiết nhìn về phía này, nhìn Bùi đại nhân, lại còn dám gọi thẳng tên của Bùi đại nhân.

"Bùi Nhược Trần!"

Ở Thiên Triều, dám gọi thẳng tục danh của Bùi đại nhân như vậy thật sự không thấy được mấy người.

Cũng không biết cô gái này là ai mà lại đến đây?

Dịch Kiếm vốn muốn đưa Y Nhân rời khỏi, nhưng khi nhìn thấy Bùi Nhược Trần, hắn lại do dự: Có lẽ, có thể thăm hỏi một chút tin tức.

Chỉ một chút do dự này, Y Nhân đã chạy được vào trong.

Y Nhân gọi thẳng họ tên của Bùi Nhược Trần đã khiến cho thủ vệ hoàng cung cũng hơi do dự.

Có thể thấy được Bùi Nhược Trần ở Thiên Triều có ảnh hưởng sâu rộng vô cùng. Quyền thế của hắn, gần như có thể so sánh với Hạ Lan Thuần.

Y Nhân chạy mãi, chạy thẳng đến trước mặt Bùi Nhược Trần, thở hồng hộc, sắc mặt đỏ bừng.

Cô nhìn hắn, vừa thở vừa hỏi đứt quãng: "Bùi Nhược Trần, A Tuyết… A Tuyết… A Tuyết có ở trong đó không?"

Sắc mặt Bùi Nhược Trần không hề thay đổi, vẫn trong trẻo, kiềm chế và lạnh lùng như trước.

Hắn lẳng lặng nhìn Y Nhân, nhẹ giọng nói: "Trở về đi, Y Nhân."

- Trở về đi, Y Nhân…

Đây là lần thứ hai hắn nói với cô như vậy.

Lần đầu tiên cũng là lúc cô ngăn đón hắn. Chỉ có điều, lần đó, là vì hắn.

Còn lúc này đây, là vì một người nam tử khác.

"Anh ấy đang ở trong đó, có đúng không?" Y Nhân rốt cuộc đã thở lại bình thường, ngửa mặt lên, tha thiết nhìn hắn.

Bùi Nhược Trần lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên nhớ lại, ánh mắt Y Nhân ngày đó, chiếu rọi khắp bầu trời xanh lam. Còn hiện giờ, hắn nhìn qua, vẫn là màu xanh lam như trước, thiên thu vạn chuyển, trước sau vẫn chưa từng thay đổi.

Hắn không nói gì, chỉ thanh thanh lạnh lùng đứng ở nơi đó, mặc bộ lễ phục đỏ thẫm, đầu thúc kim quan, ngồi trên lưng ngựa cao cao.

Bên cạnh có một quan chức thấy vậy liền đi lên từng bước, đanh giọng nói với Y Nhân: "Bùi đại nhân đã bảo ngươi đi về rồi, ngươi còn làm phiền đại nhân nữa, sao còn nhiều lời như vậy làm gì! Cái gì mà A Tuyết – A Tuyết…" Tên quan chức sợ run, giật mình, tìm kiếm ánh mắt của Bùi Nhược Trần. Thấy đáy mắt Bùi Nhược Trần nổi lên một tầng băng hàn, hắn vội vàng quay đầu lại, đưa tay đẩy Y Nhân một chút, hàm hồ nói: "Cái mụ điên này, mau đi đi!"

Y Nhân vốn đã chạy mệt đến nỗi thở không nổi, lực đẩy này cũng không nhẹ, cô liền lảo đảo về phía sau rồi nặng nề ngã xuống.

Dịch Kiếm ở bên ngoài thấy vậy thì lòng nóng như lửa đốt. Nhưng bản thân hắn đã bị thủ vệ ngăn đón, chỉ có thể tha thiết mong chờ mà đứng nhìn, có vội cũng chẳng giúp được gì.

Bùi Nhược Trần theo bản năng tiến về phía trước, lại rất nhanh dừng lại.

Hắn từ trên nhìn xuống, lãnh đạm nhìn cô, không chút biểu tình dặn dò mọi người: "Kéo nàng ra ngoài, ném vào vũng nước thối ngoài cổng Đông Trực."

Thị vệ hai bên lập tức tiến lên, một trái một phải túm lấy cánh tay Y Nhân lọi đi.

Y Nhân cũng không nói gì, chỉ ngẩng đầu, trong suốt mà nhìn Bùi Nhược Trần.

Trong ánh mắt ấy không có chỉ trích hay nén giận, chỉ là buồn bã, tràn ngập thất vọng.

Mà sự thất vọng này so với chỉ trích càng làm cho Bùi Nhược Trần cảm thấy đau lòng.

Bộ dáng của Y Nhân lúc này cực kỳ chật vật. Mới vừa rồi bị ngã hiển nhiên không nhẹ, quần áo dính đầy bụi bặm. Hai thị vệ lôi cô đi lại có dáng người cao to còn cô thì có vẻ mong manh yếu đuối. Cô gần như bị bọn hắn nâng lên, hai chân lê lết trên mặt đất như một con chim đại bàng con đang tập tễnh bước đi.

Bùi Nhược Trần lại nhớ tới lúc hắn gặp cô lần đầu tiên, cô cũng bị ngã như vậy.

Đó là vào ngày đại hôn của Hạ Lan Tuyết. Cô mặc bộ lễ phục màu đỏ, loạch xoạch một tiếng té úp mặt xuống đất trong tiếng cười vang của mọi người. Hắn đã tiến lên đỡ cô đứng dậy. Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một nét mặt uể oải đến cực điểm, nào ngờ, lúc cô ngẩng đầu lên lại trưng ra một nụ cười vô cùng hân hoan – sáng ngời, không có vẻ gì la lo lắng.

Nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, khóe môi Bùi Nhược Trần không khỏi nhếch lên. Nhưng ý cười kia chỉ chợt lóe mà qua, trước mắt, vẫn là hình ảnh Y Nhân đang bị kéo dài trên mặt đất. Hắn vội vã quay đầu đi, che dấu cảm xúc chẳng thành tên đang nổi sóng trong lòng, thản nhiên nói với mọi người: "Vừa rồi chỉ là một nữ nhân không hiểu chuyện, chúng ta tiếp tục bàn chuyện truy kích và tiêu diệt dư đảng của Hạ Lan Tuyết đi."

Mọi người thưa dạ, tiếp tục líu ríu nói lên giải thích và ý tưởng của mình, đã ném chuyện xảy ra vừa rồi lên tận chín tầng mây.

Dịch Kiếm vẫn đang ở ngoài cung lo lắng suông. Mắt thấy Y Nhân bị người ta lôi ra một cửa cung khác, hắn nhanh chóng chạy vòng qua bức tường hoàng cung, ba ba chạy đến cổng Đông Trực.

Đến khi hắn đuổi tới, Y Nhân đã bị ném xuống vũng nước thối.

Mông ê ẩm, mặt mũi gần như đã bị tẩm vào vũng nước bẩn. Trên người vừa dơ vừa thối, quả thật so với một đứa bé bụi đời còn đáng thương hơn rất nhiều.

Dịch Kiếm vội vàng chạy lại, đưa tay kéo Y Nhân ra khỏi vũng nước thối. Sau đó cởi áo ngoài đội lên đầu Y Nhân, giúp khô lau khô mặt mũi.

Y Nhân cũng không phản ứng, chỉ mặc cho hắn muốn làm gì thì làm tựa như một con búp bê ngoan ngoãn.

Lau lau, Dịch Kiếm chậm rãi ngừng tay lại.

Hắn nghe thấy tiếng nức nở của cô, rơi trên đôi vai nho nhỏ run rẩy… Phải nói là, toàn thân đều đang run lên.

“A Tuyết chết rồi.” Cô ngửa mặt lên, nước mắt đầm đìa, nhìn Dịch Kiếm, “A Tuyết chết rồi.”

Trong lòng Dịch Kiếm cũng đã khó chịu đến nỗi nói không nên lời. Hắn ngập ngừng một chút, nhưng vẫn không tìm được từ ngữ nào để an ủi.

Y Nhân lại ngây ngô một hồi, sau đó đột nhiên gào khóc. Cô túm chặt lấy áo của Dịch Kiếm, lặp đi lặp lại bốn chữ một cách đứt quãng: “A Tuyết chết rồi, A Tuyết chết rồi…”

Mỗi một lần nói là một lần ý thức chìm vào đêm đen. Mỗi một lần nói là Y Nhân lại cảm thấy mình không thể sống thêm một chút.

Dịch Kiếm cũng nhịn không được, đưa tay lau nước mắt, khóc than cùng Y Nhân.

Y Nhân cứ khóc mãi, khóc mãi, khóc nhiều đến nỗi toàn thân cô đều run rẩy, khóc nhiều đến nỗi không thở được nữa.

Chỉ có điều, vẫn rất đau. Có một vật gì đó đang không ngừng nghỉ đâm nát trái tim cô. Cô không có cách nào ngừng khóc được, đơn giản là nếu ngừng khóc, cô sẽ càng đau.

Đau đến chết mất.

Cô cảm thấy mình sẽ chết.

Bên tai đột nhiên không thể ức chế, không ngừng vang lên giọng nói của Hạ Lan Tuyết.

Ta dưỡng nàng một đời.

Ta dưỡng nàng một đời.

Từ nay về sau, chỉ yêu một mình nàng thôi.

Ta yêu nàng, từ nay về sau, chỉ yêu một mình nàng.

Những âm thanh như đàn ong mật chui vào đầu cô, cứ không ngừng ong ong bên tai.

Y Nhân ngửa mặt lên, càng khóc càng nức nở.

Nhưng tiếng khóc lại càng lúc càng nhỏ dần.

Cổ họng khàn khàn, cuối cùng không còn phát ra âm thanh được nữa.

Khóc đến cuối cùng, gần như chỉ còn lại tiếng thở.

Nhưng ngay cả hơi thở cuối cùng, Y Nhân cũng không cần nữa.

Ngẫu nhiên có người đi qua, kinh ngạc nhìn thấy một đôi nam nữ nước mắt ròng ròng, càng không ngừng ở bên cạnh chỉ trỏ, đoán xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà khó sống đến mức như vậy.

Cô khóc đến ngạt thở, tầm nhìn bị nước mắt làm cho mê man, cái gì cũng nhìn không rõ, cái gì cũng nghe không được.

“Y Nhân.” Có người đang gọi cô.

Không nghe thấy.

Nhưng Dịch Kiếm ở đối diện lại nín khóc mà cười.

“Y Nhân.” Có người ôm cô từ phía sau. Y Nhân cứng đờ, cái mũi bị nghẹt vẫn rất nhanh chóng truyền đến đầu não một mùi hương cơ thể quen thuộc, rất giống hương lan.

Cánh tay đang ôm mình, cũng rất quen thuộc.

Tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên bên tai, cũng rất quen thuộc.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cô đã khóc đến mức đại não thiếu dưỡng khí, không có cách nào suy nghĩ được nữa.

Sau đó, cô xoay mạnh người lại, ôm choàng lấy cổ của người đang ôm mình.

Ôm rất nhanh, ôm rất chặt, giống như chỉ cần chậm một chút, lỏng tay một chút là hắn sẽ tan biến đi mất.

“Y Nhân.” Hạ Lan Tuyết thấy phản ứng của cô như vậy, cũng chỉ có thể ôm chặt lấy cô. Nhưng vừa ôm cô, lại phát hiện thân hình nho nhỏ của cô đang cấp tốc run rẩy.

Anh ôm xiết lại.

Xiết đến mức như muốn sát nhập vào cơ thể mình.

Hạ Lan Tuyết chua xót, cũng rất đau lòng, anh tiến đến bên tai cô, khẽ nói: “Y Nhân, ta không sao, một chút cũng không sao cả, không phải sợ, không cần sợ hãi.”

Nhưng cô vẫn sợ hãi như trước, ôm chặt lấy anh, chẳng dám buông lỏng chút nào.

Hạ Lan Tuyết lại đau lòng, có một loại cảm xúc thật rung động đột nhiên trỗi dậy, ở trong trái tim anh khuấy động không ngừng. Rất nặng, rất mãnh liệt, rất mênh mong, cơ hồ không thể nào chịu nổi.

“Đừng bỏ đi nữa.” Rất lâu sau, cô rốt cuộc nói ra câu nói đầu tiên.

Lúc nói những lời này, Y Nhân đang chôn mặt trong lòng anh, nghẹn ngào nức nở như trước.

Cánh tay Hạ Lan Tuyết căng cứng. Cảm xúc khuấy động lung tung kia đột nhiên như tìm được một đường ray, trở nên vô cùng rõ ràng. Nó càng không ngừng bắt anh phải thốt lên một câu hứa cả đời: “Sẽ không xa nhau nữa.” Sau khi nói xong, Hạ Lan Tuyết có cảm giác như tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc, một cảm giác rất an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 15: BÙI NHƯỢC TRẦN LÀ NỘI GIAN

Nhìn thấy cảnh này, Lưu Trục Phong đứng cách đó không xa hơi hơi chưng hửng, quay lưng bỏ đi. Cọng cỏ ngậm trong miệng nhếch lên, ra vẻ như chuyện chẳng hề liên quan gì đến mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn về phía Hạ Lan Khâm đang ở đối diện nãy giờ cứ nhìn hắn chằm chằm.

Lưu Trục Phong mặt đầy hắc tuyến, “Bộ trên mặt ta có mọc hoa hả?”

“Đâu có,” Hạ Lan Khâm lắc đầu, nghiêm trang nói: “Bởi vì biết ngươi là Lưu Trục Phong, cho nên nhịn không được, muốn nhìn thêm vài lần.”

Lưu Trục Phong hoảng sợ, vội vàng đi đến bên cạnh Phượng Thất, thấp giọng nói: “Mấy tên Hạ Lan gia đều có tật xấu. Ta ở lại, cũng đã làm xong chuyện mà ngươi muốn ta làm. Ta đi trước đây.” Trông thấy Phượng Thất gật đầu, khóe môi Lưu Trục Phong gian xảo cong lên, lòng tham không đáy nói: “Lần này, tốt xấu gì thì ta cũng đã cứu đệ đệ của ngươi, vậy nợ nần… có thể…”

“Ừm, không tính lãi nữa.” Phượng Thất tỉnh bơ đánh tan những ảo tưởng của Lưu Trục Phong thành bọt khí, tiện đà nói: “Thật ra cũng không thể trách Hạ Lan Khâm, chỉ trách ngươi càng ngày càng không có tiến bộ, ngay cả giả vờ giả vịt cũng không chịu.”

Lưu Trục Phong gãi gãi đầu, chỉ nhìn trời không nói.

Phượng Thất mỉm cười, chầm chậm đi đến sau lưng Hạ Lan Tuyết, nhẹ giọng nói: “Đại tướng quân, sau này ngươi có tính toán gì không?”

Hạ Lan Khâm nghe thấy giọng nói của nàng liền vội vàng quay đầu, dùng nghi lễ quân đội ôm quyền đa tạ, nói: “Quên nữa, vẫn còn chưa cám ơn ơn cứu mạng của Phượng Thất tiểu thư . Nhưng Khâm tôi có điều không rõ, Phượng Thất tiểu thư làm sao biết được chúng tôi sẽ gặp nạn trong Phật đường?”

Phượng Thất cũng ào ào hoàn lễ, không có lấy một tia bẽn lẽn. Tư thế oai hung bừng bừng. Trên khuôn mặt là một nụ cười bừng sáng như ánh mặt trời. “Nếu ta nói, đó là bởi vì trước đó Cửu đệ đã được một người thông báo cho biết, đại tướng quân có tin không?”

“Là ai?” Hạ Lan Khâm bị nụ cười chiếu sáng của nàng làm cho ngơ ngẩn, nhưng cũng rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc, hỏi.

“Bùi Nhược Trần.” Phượng Thất thản nhiên nói.

“Bùi Nhược Trần? !” Hạ Lan Khâm kinh hãi, không nhịn được bèn nhìn về phía Phượng Cửu đang đứng cách Hạ Lan Tuyết không xa. Hiển nhiên muốn tiến lên một bước hỏi cho ra chân tướng.

“Đại tướng quân không nhìn Tiểu Cửu nữa. Cửu đệ đối với chuyện này cũng là trăm mối không có cách giải. Bùi Nhược Trần hiện giờ đang tận tâm hết sức vì Thiên Triều. Muội muội của hắn lại sắp chuyển dạ. Nếu sinh con trai, rất có khả năng sẽ trở thành thái tử Thiên Triều, tiếp theo sẽ lên ngôi hoàng đế. Theo lý mà nói, hắn không có lý do gì để phản bội Hạ Lan Thuần. Nhưng lúc này đây, cũng nhờ hắn đã kịp thời báo hiệu, chúng ta mới có thể chuẩn bị sẵn sàng, cứu bọn ngươi ra.” Phượng Thất nói xong, hơi trầm ngâm, “Hắn rốt cuộc đang muốn cái gì?”

Đối với vấn đề này, Hạ Lan Khâm cũng mờ mịt không rõ.

Còn ở đối diện, Y Nhân nghẹn ngào rốt cuộc cũng chậm rãi ngừng lại. Hạ Lan Tuyết ôm cô, gần như là nửa ôm nửa đỡ, rốt cuộc cô cũng chậm rãi đứng lên được.

“Trong thành rất nhanh sẽ bị giới nghiêm. Chúng ta về khách sạn trước, được không?” Hạ Lan Tuyết cúi đầu, nhẹ giọng hỏi Y Nhân.

Giọng nói của anh rất nhẹ, vẻ mặt cũng rất dịu dàng.

“Dạ.” Y Nhân gật gật đầu, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, ngoan ngoãn theo sát bên anh.

Lưu Trục Phong ở bên cạnh do dự một hồi, sau đó nhảy bắn đến bên Y Nhân, thình lình hô to một câu: “Tiểu tình nhân!”

Y Nhân bị hoảng sợ, khuôn mặt vốn bởi vì vừa rồi đã khóc đến mức tái nhợt, nhất thời ửng hồng. Cô dại ra mà nhìn Lưu Trục Phong, nhìn nhìn một hồi, trong ánh mắt không khỏi viết lên hai chữ ‘Ngu ngốc’.

Lưu Trục Phong thấy rõ cô không nói gì, liền hiểu được hành vi của mình chẳng mấy thú vị, không khỏi ngượng ngùng, quay đầu nhìn ra nơi khác. Lại cảm thấy khá nhàm chán.

“Quên đi, ta đi đây.” Hắn hít một hơi, lại vô cùng buồn chán nói.

“Giỏi ha, đi cái gì mà đi. Chẳng phải ngươi đã hứa sẽ cùng ta đi gặp Lục Xuyên, vất vả một lần để thoải mái suốt đời hay sao?” Phượng Thất huệ chất lan tâm (khí chất như hoa huệ, tấm lòng như hoa lan, ý chỉ những người thanh tao), nhìn nhìn Y Nhân rồi lại nhìn nhìn Lưu Trục Phong. Đối với tâm tính trẻ con của hắn, nàng cảm thấy vô cùng buồn cười, bèn nhẹ giọng trêu đùa, lưu loát như ngọc châu nói: “Đợi sau khi mọi người về khách sạn rồi hãy đi cũng được.”

Lưu Trục Phong lúc này mới không khăng khăng đòi đi nữa. Nhưng chỉ đi xa vài bước, lại bày ra dáng vẻ bất cần.

Y Nhân nhìn một hồi, đột nhiên buông Hạ Lan Tuyết ra, chạy nhanh đuổi theo Lưu Trục Phong, túm lấy tay áo hắn, thấp giọng nói: “Xin lỗi, thật ra, ngươi có thể tới đây, ta rất vui.”

Tốt xấu gì cũng là tha hương gặp lại bạn cố tri.

Lưu Trục Phong ‘Hừ’ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, “Ta không biết ngươi lại thấy sắc quên bạn như vậy.”

Chỉ có điều, tay áo đang bị Y Nhân nắm trong tay lại không vội vã tách ra.

“Ngươi muốn không nhận quen biết ta sao?” Y Nhân không biết là khờ thật hay giả ngốc nữa. Cô sợ run một lát, sau đó buông Lưu Trục Phong ra, xoay người nói: “Vậy thôi, bỏ đi.”

Nói xong, cô trở về bên Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết mỉm cười, vươn cánh tay quàng qua vai Y Nhân.

… Thấy Y Nhân lạnh nhạt với Lưu Trục Phong như vậy, anh có vẻ rất vui, rất vui.

Thật ra, gặp lại Lưu Trục Phong, tuy rằng đối phương đã giúp mình, nhưng Hạ Lan Tuyết vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Ai kêu hắn dám leo lên giường Y Nhân!

Lưu Trục Phong thấy mình mới chỉ nói dỗi một câu mà Y Nhân đã rút lui có trật tự rồi, không khỏi chán nản, dừng bước, cả giận nói: “Phượng Thất, mặc kệ ngươi có đi hay không, ta phải đi!”

“Ồ, nếu ngươi bỏ đi, ta sẽ lập tức phái người đem giấy vay nợ đến Lưu viên, bắt Lưu Viên phải bỏ vốn ra trả nợ cho ngươi, khiến ngân khố bị thủng một lỗ to.” Phượng Thất cũng lười an ủi, chỉ không mặn không nhạt bỏ lại một câu.

Sắc mặt Lưu Trục Phong hơi hơi đổi đổi, sau lại ngắt một cọng cỏ khác bỏ vào miệng, cắn cắn, không nói một lời theo sát phía sau.

Món nợ này khiến cho hắn – một nhân vật truyền kỳ long trời lở đất – lại trở nên dễ bảo như vậy. Hạ Lan Khâm lúc trước vô cùng sung kính Lưu Trục Phong, cơ hồ như sắp chuyển toàn bộ lòng hâm mộ đến cho Phượng Thất.

Về chuyện tích của Phượng Thất, Hạ Lan Khâm cũng có nghe thấy. Tám vị huynh đệ tỷ muội của Phượng gia đều là những nhân tài kiệt xuất trong chốn giang hồ. Trong đó, kiệt xuất nhất chính là hai tỷ đệ trước mặt.

Phượng Cửu là một điều bí ẩn. Mười tám năm sống cuộc sống bị cầm tù, nhưng chỉ trong một khắc thanh danh đã lên cao, thậm chí cả những vướng mắc đủ loại cùng Phượng trang nữa. Tất cả đều là những câu chuyện truyền kỳ mà người đời say sưa truyền miệng, nghĩ hoài không ra.

Còn Phượng Thất, cuộc đời lại thanh thoát hơn rất nhiều: Là muội muội nhỏ nhất, tập hợp hàng vạn hàng ngàn sủng ái, nhưng lại có tình yêu tha thiết đối với chuyện buôn bán. Năm mười năm tuổi đã cho thấy nàng là một kỳ tài trong giới kinh doanh. Sau đó tham gia vào rất nhiều ngành nghề sản xuất, khu vực kinh doanh: Lá trà, tơ lụa… không chỗ nào không có mặt nàng, vận chuyển đường bộ đường biển… không nơi nào không kịp. Đến nỗi chẳng có ai tính nổi hiện tại nàng có bao nhiêu tài sản. Chỉ biết rằng, chi phí kinh người hàng năm của Phượng Trang, đối với nàng mà nói, cùng lắm chỉ là không đáng kể mà thôi.

Bản thân Phượng Thất cũng nổi danh là hào sảng đại khí, không có chút chi ly tính toán của thương nhân. Một lời nói một gói vàng, còn lanh lẹ hơn cả nam nhân nữa.

Nhưng một nữ tử như vậy, quá hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa lập gia đình.

Giang hồ đồn rằng: Đó là bởi vì trong ngày hôn lễ của nàng và Lưu Trục Phong, Lưu Trục Phong đã bỏ đi giữa đương trường, nàng thẹn quá hóa giận, thề trọn đời sẽ không lấy chồng nữa.

Đương nhiên, lời đồn đãi này không được tuyên truyền rộng rãi, cũng rất ít người biết. Hạ Lan Khâm hung cứ quân khu Thiên Triều nhiều năm, cũng là một trong rất ít những người biết được tin tức này.

Nhưng hôm này nhìn thấy Phượng Thất và Lưu Trục Phong đi cùng với nhau, cũng biết rằng lời đồn là không thể tin được.

Đoàn người tận lực không gây chú ý, trở về khách sạn. Dưới sự truy hỏi của Dịch Kiếm, Hạ Lan Tuyết đành phải kể lại ngắn gọn sự tình cho hắn nghe, trong khi Hạ Lan Khâm vẫn trầm mặc không nói. Đợi đến khi Hạ Lan Tuyết nói xong, quả nhiên, tầm mắt của Dịch Kiếm rất nhanh chóng lướt đến Hạ Lan Khâm.

Hạ Lan Tuyết vốn là khâm phạm, tuy lại bị hãm hại một lần nữa, nhưng cũng coi như sắt nung không còn sợ lửa. Nhưng còn Hạ Lan Khâm, trước đó vẫn là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, là Nhị điện hạ tôn quý nhất của Thiên Triều, chớp mắt một cái đã mất hết danh dự, ngay cả tên tuổi cũng bị xóa sổ. Cảm giác đó, nhất định là rất gian nan.

Huống chi, còn có chuyện của Thái hậu nữa.

Nào ngờ, Hạ Lan Khâm cũng không chút hối hận. Thần sắc sảng khoái, tự giễu nói: "A Tuyết, lúc trước ta đuổi bắt đệ, bây giờ chúng ta lại đồng loạt bị đuổi bắt. Tính ra, như vậy trái lại cũng rất dễ chịu."

Hạ Lan Tuyết cười cười, "Nhưng đệ lại chưa bao giờ xem Nhị ca là kẻ thù."

Nói xong, ánh mắt của anh lại chuyển đến chỗ Y Nhân. Thấy trên người Y Nhân dính toàn nước bẩn, chuyện tình bên này cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi, Hạ Lan Tuyết bèn đứng lên, quàng vai Y Nhân nói: "Ta đưa Y Nhân đi rửa sạch một chút. Mọi người cũng nghỉ ngơi sớm đi. Kinh thành đã không thể ở lâu, sáng mai chúng ta sẽ phải rời khỏi."

"Vương gia…" Thấy Hạ Lan Tuyết xoay người muốn đi, Dịch Kiếm nhịn không được gọi một tiếng, chần chờ hỏi: "Chuyện của Thái hậu…"

"Thái hậu đã qua đời." Hạ Lan Tuyết quay đầu, nhẹ giọng trấn an nói: "Ta sẽ không để chuyện này luẩn quẩn mãi trong lòng đâu, yên tâm."

Dịch Kiếm lúc này mới yên lòng. Nhưng suy nghĩ một hồi, lại cảm thấy khó hiểu.

Vì sao diễn cảm trên mặt Vương gia lại có thể bình tĩnh như thế?

Bình tĩnh – giống như đang ẩn tàng biết bao gió giục mây vần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 16: OOXX

Dịch Kiếm ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn theo bóng lưng Hạ Lan Tuyết, đột nhiên có một loại dự cảm: Từ nay về sau, Vương gia sẽ không còn giống như trước nữa. Lúc trước Hạ Lan Tuyết ở thế bị động, chỉ cần người khác không động đến hắn, hắn cũng lười ứng phó với chuyện đời. Nhưng ánh mắt bình tĩnh đến mức lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, cũng sắc bén như dao, chính là ánh mắt của con báo đi săn khi nhìn thấy con mồi, bình tĩnh chờ đợi.

Ngẫm nghĩ một hồi, không hiểu sao Dịch Kiếm lại thấy rùng cả mình. Trong tầm mắt, Hạ Lan Tuyết đã cùng Y Nhân đi vào phòng mất rồi.

Mọi người còn lại: Lưu Trục Phong cảm thấy không thể ở lại thêm một phút một giây nào nữa. Sau khi Y Nhân rời khỏi không lâu, hắn cũng đứng dậy, nói muốn đi ra đây một lát. Chớp mắt liền không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Phượng Cửu đang bị hộp trà do Bùi Nhược Trần biếu tặng hấp dẫn, hãy còn đang ngồi rung đùi đắc ý phẩm trà. Phượng Thất lại có hứng thú tiến đến bên cạnh Hạ Lan Khâm, dựa vào lưng ghế mà hỏi: "Đại tướng quân, ngươi nói xem, bảo câu (ngựa tốt) trên đồng cỏ hoang vu của Viêm Quốc, nếu bán cho quân đội Thiên Triều thì nên bán với giá bao nhiêu?"

Quả nhiên, không có giờ khắc nào mà nàng lại không nghĩ đến chuyện làm ăn của mình.

Hạ Lan Khâm cũng không hề lạnh nhạt, cân nhắc một hồi rồi trả lời: "Nhưng buôn ngựa của Viêm Quốc cũng đồng tội với thông đồng với địch. Nếu bị phát hiện, nhẹ thì phạt trượng, nặng thì chém đầu. Chuyện làm ăn này vô cùng nguy hiểm."

"Lấy sở trường của kẻ thù để bồi bổ sở đoản của mình, sao có thể gọi là thông đồng với địch chứ?" Phượng Thất nói năng hung hồn và đầy lý lẽ, "Hơn nữa, sẽ luôn có cách để không bị phát hiện, đúng không?"

"Đương nhiên… người phụ trách phòng giữ trạm kiểm soát là thân tín của ta…" Hạ Lan Khâm do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Phượng Thất. Thấy Phượng Thất đang híp mắt nhìn mình, Hạ Lan Khâm đột nhiên có một loại cảm nhận rút lui rõ ràng, lại cam tâm tình nguyện chịu phận bất hạnh. "Được rồi, ta giúp ngươi khơi thông vụ này." Hạ Lan Khâm xúc động trả lời.

Phượng Thất tươi cười sáng lạn, răng nanh cũng lộ ra hết cả, sạch sẽ trắng ngà, vô cùng chói mắt, làm cho Hạ Lan Khâm hoa mắt.

***

Lúc Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân đi vào phòng, nước ấm đã được chuẩn bị xong xuôi.

"Xem nàng kìa, toàn thân đều dơ bẩn hết rồi, mau đi tắm gội đi." Hạ Lan Tuyết kéo Y Nhân đến bên thùng gỗ, bỗng nhiên nghiêm trang hỏi: "Tắm chung được không?"

Trên người hắn vẫn còn lưu lại dấu vết đám cháy vừa rồi, trên người cũng vô cùng dơ bẩn.

Vạt áo đầy bùn đất, do lúc nãy mải lo đào, đắp đất làm mộ phần cho Thái hậu.

Trên người Hạ Lan Tuyết tràn đầy mùi khói lửa và tử thi, còn trên người Y Nhân lại là mùi của vũng nước thối,

"Cùng nhau tắm nhé?" Thấy Y Nhân không đáp, Hạ Lan Tuyết lại trơ mặt ra hỏi lại một lần nữa.

Y Nhân suy nghĩ, sau đó cởi quần áo ngoài, bước vào trong thùng gỗ to, nhích sang bên cạnh một chút: Ý tứ rõ ràng là chừa lại một vị trí cho Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, cũng nhanh chóng cởi bỏ y phục của mình, chỉ chừa lại một lớp quần áo màu trắng giống như Y Nhân. Bước vào thùng, nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống đối diện Y Nhân. Làn nước ấm áp vừa vặn phủ kín bờ vai của hắn.

Bọn họ cứ ngồi đối diện nhau trong thùng nước như vậy, gối đối với gối, mắt đối mắt, im lặng.

"Y Nhân." Hạ Lan Tuyết nhìn nàng, gọi tên nàng một cách vô nghĩa,

"Dạ?"

"Y Nhân."

"Dạ?"

"Y Nhân…" Lần thứ ba dứt lời, Y Nhân còn chưa kịp đáp lại thì Hạ Lan Tuyết đã bơi qua rồi, thân hình khẽ nghiêng. Y Nhân chỉ vừa cảm thấy có một bóng màu trắng ấm áp lướt đến trước mặt, nàng đã bị hắn ôm chặt vào lòng.

"Y Nhân…" Nàng bị ôm chặt lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bất ngờ đập vào bờ vai hắn. Nhưng chỉ trong giây lát, nàng đã bình tĩnh trở lại.

Y Nhân cũng ôm lại hắn.

Hai tay đặt trên tấm lưng rộng lớn của hắn, khe khẽ vỗ về.

"Không cần khó sống." Nàng nhẹ giọng nói.

Cho dù biểu hiện của Hạ Lan Tuyết có bình tĩnh thế nào, nhưng chỉ trong vòng có một ngày mà phải trải qua quá nhiều chuyện như vậy, nhất định hắn cũng sẽ cảm thấy rất khó sống, đúng không?

A Tuyết vẫn luôn là người dễ dàng bị người khác đả thương, không giống như nàng.

Trái tim của hắn là một bức tường xốp thật dài, thật dày, thoạt nhìn cứ tưởng là tường đồng vách sắt, nhưng thật ra chỉ cần một chút va chạm nhỏ là sẽ

lập tức vỡ tan.

Trái tim của nàng thì khác, là một khối thủy tinh công nghiệp thật to. Trông bề ngoài có vẻ trong suốt sáng bóng, mong manh yếu ớt, nhưng thật ra lại là một bức tường đồng vách sắt lạnh lùng.

Hạ Lan Tuyết không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm nàng. Cánh tay dùng lực xiết chặt, nàng gần như tiến nhập vào cơ thể hắn.

"A Tuyết…" Trái tim Y Nhân mềm nhũn, ngửa mặt, tựa cằm lên vai hắn. Trong lỗ mũi tràn ngập hương vị cơ thể dễ chịu của hắn. Nàng đột nhiên muốn nói điều gì đó để diễn tả một loại thân thiết, một sự an ủi nào đó để hắn biết rằng mình không cần phải gánh vác gánh nặng tình cảm này một mình. Nhưng khi nói đến bên miệng, mới biết từ ngữ của mình bị thiếu hụt, cuối cùng, chỉ có thể gọi tên của hắn.

Sau đó, Y Nhân hiểu được cảm giác của Hạ Lan Tuyết lúc nãy khi cứ liên tiếp gọi tên của nàng.

Bọn họ đều đang thử thăm dò cách thức để xâm nhập vào tâm linh của đối phương.

Nhưng càng thử thăm dò, càng phát hiện, hai người tuy đã ở bên nhau nhưng vẫn chưa đủ gần, vẫn đang không đủ gần. Muốn gần thêm một chút nữa, hắn còn muốn tiến vào sâu bên trong trái tim vĩnh viễn vô tâm vô phế của nàng. Còn nàng lại càng muốn sờ nắm trái tim mềm mại của hắn.

Dục vọng sâu nhất này khiến cho hơi thở của Hạ Lan Tuyết đột nhiên trở nên dồn dập. Hắn cảm thấy rất nôn nóng, cánh tay lại càng xiết thêm lực, nhưng vẫn luôn không đủ.

Biểu hiện của Y Nhân có vẻ nhạt nhẽo hơn. Chỉ là chôn mặt vào cần cổ của hắn, trong lòng như có cái gì đó đang khuấy động, tìm không thấy thốt không ra. Nàng đột nhiên há miệng, nặng nề cắn xuống.

Trên làn da trơn láng của Hạ Lan Tuyết nhanh chóng xuất hiện một vòng dấu răng rõ ràng.

Dấu răng đó giống như một ngòi nổ, chỉ chốc lát nữa thôi nó sẽ thiêu đốt hắn thành một đống tro tàn.

Hắn không còn nhịn được nữa.

"Y Nhân," Ngón tay thon dài linh hoạt, cẩn thận mà kiên định tìm đến trước vạt áo của Y Nhân. Sau đó, thoáng dừng một chút, cố nén lực hấp dẫn đang mời gọi xâm nhập "Giao nàng cho ta đi."

"Ừm." Y Nhân nhẹ giọng đáp một câu.

Đầu ngón tay của Hạ Lan Tuyết hơi hơi run rẩy, tỏa nhiệt, hưng phấn mà cẩn thận.

Môi hắn chậm rãi tiến đến bên tai nàng, sau đó hé mở, cắn cắn vành tai khéo léo như châu ngọc của nàng. Y Nhân 'Ứm' một tiếng, bên tai truyền đến từng trận tê dại như có dòng điện chạy qua, nhè nhẹ lủi khắp toàn thân. Cảm giác này nàng chưa từng có bao giờ. So với lần trước lúc Viêm Hàn hôn nàng, là hoàn toàn khác biệt. Y Nhân như dại ra. Toàn thân chìm trong làn nước ấm áp, tất cả lỗ chân lông để mở rộng, tất cả các giác quan cũng đều mở rộng khoan khoái. Nàng chưa bao giờ cảm nhận được thế giới này một cách rõ ràng như bây giờ, với tất cả xúc giác, vị giác cùng khứu giác.

Nàng ngửi thấy được hương vị của mái tóc hắn, giống như mặt cỏ khô ráo.

Tay nàng đặt trên làn da của hắn, cảm giác như nó có sức sống, từng tế bào đều đang khe khẽ nhảy nhót, giống như muốn phá tan lòng bàn tay nàng để nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào.

Bờ vai của hắn, thân thể của hắn, hàm chứa một loại hương vị rất riêng biệt. Mặn nhưng không quá nồng, vừa tươi mới vừa như trêu đùa đầu lưỡi của nàng, hấp dẫn nàng muốn cắn hắn thêm một lần nữa.

Hạ Lan Tuyết nảy ý nghịch ngợm, chậm rãi nhai cắn vành tai nàng. Nhưng hai tay hắn vẫn còn đang đặt trên thùng gỗ đều đã như muốn cắm phập vào thân thùng.

Có trời mới biết, hắn nhất định đã phải nhẫn nhịn vất vả thế nào mới có thể khiến nàng không phải chịu một chút áp lực nào.

Thân thể hắn hơi nhích ra một chút, dòng nước ấm áp rất nhanh chóng luồn vào ôm kín lấy hai người.

Đôi môi Hạ Lan Tuyết rốt cuộc từ vành tai lướt qua cổ, tiến đến hai má Y Nhân.

Hắn nhẹ nhàng nhìn qua, lúc này mới phát hiện Y Nhân vẫn đang mở to đôi mắt, nhìn trân trân ra phía trước.

Hắn xoay đến trước mặt nàng, phà hơi thở vào đôi mắt của nàng.

Hàng lông mi thật dài bị thổi trúng, phất động như con bướm xinh.

"Nhắm mắt lại." Hạ Lan Tuyết đè thấp âm thanh, nồng đến mức làm cho người ta muốn phạm tội.

Y Nhân lại chớp mắt một chút, tiện đà gắt gao khép mi lại.

Hình ảnh cuối cùng mà Y Nhân nhìn thấy được, chính là khuôn mặt phóng đại của Hạ Lan Tuyết.

Cho dù ở gần nhau như vậy, nàng vẫn không có cách nào tìm được một chỗ thiếu hụt trên khuôn mặt hắn.

Đó là một khuôn mặt cực kỳ hoàn mỹ. Ánh mắt hơi hơi nhếch lên, bởi vì dục vọng thoang thoáng mà bịt kín một tầng sương khói mông lung, giống như hoa đào thấp thoáng trong màn sương mù bên bờ sông lúc sáng sớm. Dung mạo tuyệt diễm như vậy, đẹp đến nỗi tưởng như là mộng, giống như là mơ.

Sóng mũi thẳng thắn, hoàn toàn nhất trí với những đường nét trên khuôn mặt. Nhân trung duyên dáng, lưu loát nối xuống bờ môi mỏng hồng nhuận, lộ ra màu huyết hấp dẫn, không tô mà hồng.

Mái tóc Hạ Lan Tuyết cũng đã rời rạc, chỉ dùng một sợi dây lụa cột lại, lùng thùng. Một nửa tẩm trong nước dường như đen hơn trước, làm tôn lên làn da trắng nõn của hắn, phát sáng. Hai bên tóc mai lõa xõa, bết lại, dán lên khuôn mặt. Những giọt nước vì thế nương theo hình dáng khuôn mặt hắn mà trượt xuống dưới, sau đó tích tụ dưới chiếc cằm đầy đặn. Còn có những giọt nước lạc loài vẫn đang đọng trên khuôn mặt hắn, rung động theo từng nhịp thở.

Đây là một gương mạo rất trí mạng.

Y Nhân không thể không thừa nhận…

Quá yêu nghiệt.

Mặc dù là nàng, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua một cái mà trái tim cũng đập rộn không thôi.

Mà sự loạn nhịp này, chỉ trong giây lát liền truyền tới toàn thân. Sau khi nhắm mắt lại, tầm mắt hoàn toàn là một mảng tối đen, nhưng các giác quan khác lại thần kỳ nhạnh bén.

Nàng có thể cảm giác được Hạ Lan Tuyết đang đến gần, rất gần, rất gần.

Hạ Lan Tuyết một lần nữa lấy thân phủ lên người nàng. Hơi thở phả tới gần, sau đó, tựa như hời hợt rơi xuống trán Y Nhân, tiện đà chậm rãi di xuống. Từ trán của nàng, từng chút từng chút một, hôn đến sóng mũi của nàng, chóp mũi nho nhỏ, phập phồng hơi thở của nàng, hai má hồng hồng của nàng, hàng lông mi hơi hơi rung động của nàng, mí mắt bất an của nàng, cùng với… đôi môi đã luôn hấp dẫn hắn nãy giờ.

Những nụ hôn tinh mịn liên tiếp, rốt cuộc ngưng hẳn trên môi của nàng.

Hạ Lan Tuyết cắn mút bờ môi ngọt ngào như cánh hoa của nàng, cảm nhận một mùi hương bạc hà thanh mát. Sau đó, hắn lại buông nàng ra, lui về phía sau một chút, tiện đà chìa đầu lưỡi ra, cẩn thận liếm mút gây kích thích phòng tuyến của nàng.

Trái tim của Y Nhân lại bắt đầu loạn nhịp, theo bản năng hơi buông thõng thân người. Một hơi thở tinh thơm, tươi mát len lỏi đi vào.

Còn có mùi hương lan độc đáo trên người Hạ Lan Tuyết nữa.

Lúc hắn hôn nàng, Y Nhân bị một loại hương vị phức tạp vây quanh. Mùi hương đó khiến nàng ngây ngất, tìm không thấy lối, chỉ biết nương theo đầu lưỡi ngọt ngào của hắn, cẩn thận nhẹ nhàng, đáng yêu đáp trả.

Sự đáp trả cẩn thận mà đáng yêu của nàng, rốt cuộc đã đánh tan chút lý trí cuối cùng của Hạ Lan Tuyết.

Y Nhân chỉ nghe thấy hơi thở của Hạ Lan Tuyết bên tai, cảm nhận áp lực đè trước ngực càng lúc càng trở nên vô cùng trầm trọng, thô thô. Thân thể đang áp lên người nàng cũng theo đó mà vô cùng nồng đậm, nóng bỏng đến dọa người, mang theo một loại dục vọng mà nàng cái hiểu cái không.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên nhanh chóng bắt lấy tay nàng, một trái một phải, banh ra đặt ở hai bên.

Sau đó, tay nắm tay, chậm rãi theo bờ thùng gỗ trượt xuống, chìm vào dòng nước ấm áp, càng trượt càng chìm sâu.

Hắn buông lỏng tay trái của nàng, nhưng vẫn nắm chặt tay phải như trước.

Di thẳng xuống dưới.

Giữa những kẽ tay là làn nước ấm nóng.

“Sờ nó đi.” Hạ Lan Tuyết nói nhẹ bên tai nàng.

Sau khi nói hết lời, Hạ Lan Tuyết buông lỏng tay nàng ra.

Y Nhân chần chờ một lúc, sau đó bắt đầu mở ngón tay, cẩn thận quờ nắm vạt áo màu trắng của hắn. Mò… mò… sau đó, nàng rút tay lại cực nhanh.

Có cái gì đó chạm nhẹ đến đầu ngón tay của nàng.

Thô sáp, khẽ run.

Giấu sau lớp vải dệt màu trắng, giấu sau những việc mà nàng vốn ngây thơ không hề biết đến.

Nhưng chỉ một lần đụng chạm vừa rồi, cũng đủ khiến cho Hạ Lan Tuyết hóa điên.

Hắn quàng cánh tay qua vai nàng, ôm chặt bả vai. Trong cổ họng phát ra một tiếng thở dài kỳ quái. Toàn thân căng cứng. Đó là trạng thái mà Y Nhân hoàn toàn không hiểu được.

Nếu hắn cảm thấy khổ sở, nàng có thể an ủi. Nếu hắn cô đơn, nàng có thể ở cùng với hắn. Nếu hắn buồn rầu, nàng có thể giúp vui giải sầu. Nhưng vào giờ này khắc này, nàng lại không biết bước tiếp theo mình nên làm gì nữa.

Không phải không biết, mà chính là, thật sự chưa từng trải qua.

Y Nhân chờ đợi, rốt cuộc quyết định, dựa theo những tri thức mà kiếp trước thu được, cẩn thận chứng thực, lớn mật thử một lần. Nàng lại vươn tay ra, lần mò dưới nước để tìm được mục tiêu rõ ràng.

Bàn tay nho nhỏ nhẹ nhàng cầm nắm.

Vật trong tay lại cứ theo sự xoa nắn của nàng mà trương lớn lên.

Y Nhân nhíu nhíu mày, nàng có vẻ nắm không nổi nữa.

Chỉ đổ thừa rằng tay quá nhỏ.

Lại nắm, lại nắm.

Cánh tay Hạ Lan Tuyết nãy giờ vẫn ở trên vai nàng, đột nhiên lại đè nặng hơn rất nhiều. Hơi thở của hắn càng trở nên dày đặc, thần sắc mê ly. Trong hơi thở, có một tiếng rên rỉ rất nhẹ, giống như tiếng vo ve của ong mật, chui vào tai Y Nhân. Tiếng rên rỉ vừa lọt vào tai, Y Nhân cũng đột nhiên có cảm giác như muốn nổ tung. Toàn thân nôn nóng một cách khó hiểu, thúc bách nàng phải tiếp tục ra sức xoa nắn.

Vật trong tay cũng bởi vì nàng bất thình lình dùng sức mà giật giật, giống như giãy giụa, khiến cho Y Nhân sợ đến mức nhanh chóng buông lỏng tay.

Dục vọng nhất thời nhẹ nhàng… biến mất.

Hạ Lan Tuyết khẽ cau mày, dở khóc dở cười.

Hắn không tiếp tục yêu cầu Y Nhân làm gì nữa, chỉ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai nàng. Bàn tay nóng ấm, từ bờ vai ngọc ngà của nàng chậm rãi trượt xuống dưới, xâm nhập vào vạt áo. Quần áo cổ đại vốn đã thùng thình suy sụp, ngâm lâu trong nước, dây cột áo sớm đã tản ra. Ngón tay linh hoạt vừa chạm vào, quờ một cái, quần áo liền thốn xuống tận hông, phập phòng lộ ra làn da bóng loáng của Y Nhân. Trước ngực chỉ còn một cái yếm nhỏ không đủ che đậy cái gì. Cái yếm cũng sớm nghiêng lệch, da thịt mơ hồ mà lộ.

Hạ Lan Tuyết lại nhẹ nhàng thò tay ra sau lưng Y Nhân, nhẹ nhàng tháo gỡ dây cột yếm.

Sau đó, bàn tay nhân thể trượt theo đường cong, một lần nữa yên vị trên phần eo thon thả của nàng.

Eo của Y Nhân phải nói là nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn.

Hạ Lan Tuyết ôm eo, chỉ cảm thấy rất mềm, rất mượt, ấn nhấn một cái lại thấy thật sự an tâm.

Khung xương của nàng rất nhỏ, tuy rằng da thịt đầy đặn, gần như sờ không thấy xương cốt, nhưng toàn thân lại sở hữu đường cong cân xứng nói không nên lời, có thể gọi là châu tròn ngọc sáng.

Hạ Lan Tuyết khẽ cười, xoay người tiếp tục hôn nàng, sau đó, cắn cắn môi dưới của nàng. Lại cắn cắn cằm, cổ của nàng, xương quai xanh loáng thoáng của nàng.

Bàn tay sau lưng cũng đã nhẹ nhàng gỡ bỏ cái yếm – vật thể cuối cùng còn sót lại ngăn cách giữa hai người.

Môi Hạ Lan Tuyết khẽ khàng chạm đến chỗ bí ẩn thứ hai của nàng.

Y Nhân hơi có chút khẩn trương, rụt người lại. Nhưng sau lưng là bờ thùng gỗ, không đường thối lui.

Đầu óc Hạ Lan Tuyết nóng lên, tưởng chừng có thể bốc khói được. Dục vọng mới vừa rồi bị hắn cẩn thận ngăn chặn, bây giờ lại bốc cháy lên, còn mãnh liệt gấp bội.

Sau đó…

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 17: LƯU TRỤC PHONG ĐÁNG CHẾT

Sau đó, bên ngoài vang lên những tiếng gõ cửa đều đều liên tiếp.

Hạ Lan Tuyết ngưng thở, chỉ mong sao người bên ngoài biết điều một chút, không thấy ai lên tiếng trả lời thì sẽ tự động rút lui thôi. Không ngờ người nọ lại không tự giác như vậy, vẫn tiếp tục gõ cửa liên tục không ngừng.

Hạ Lan Tuyết nhẫn nhịn, vừa lấy quần áo che phủ lên người Y Nhân, vừa trầm giọng hỏi: "Ai đó?"

"Là ta, Y Nhân có ở đây không?" Người ở phía ngoài tùy tiện hỏi.

Trong đầu Hạ Lan Tuyết lập tức bốc lên một ngọn lửa căm ghét không tên. Những người khác còn được, không ngờ lại là cái tên Lưu Trục Phong này! Vốn giữa hắn và Y Nhân đã có một chút quan hệ không rõ ràng, lần này vừa mới khuất mặt, hắn lại dám đến đây gõ cửa phòng tìm nàng!

"Ngươi có chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết tiếp tục nhẫn nhịn, cất tiếng hỏi.

"Người ta muốn tìm là Y Nhân, vì sao lại phải nói cho ngươi biết?" Lưu Trục Phong cười hì hì, đủng đỉnh trả lời, lại tiếp tục gõ cửa liên hồi một cách bất khuất, không nóng không vội, "Mở cửa, mở cửa, ta có thứ tốt muốn cho các ngươi xem."

"… Ngươi cứ đợi ở ngoài một lát, chúng ta sẽ ra ngay." Hạ Lan Tuyết cắn răng, câu này gần như được rít qua kẽ răng.

Anh tận lực muốn biểu hiện bình thường, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, vẫn tràn ngập hàn khí lạnh thấu xương. Nhưng cái tên Lưu Trục Phong kia vẫn hồn nhiên không hề hay biết, tiếp tục gõ cửa, ra vẻ vô tội lại tự nhiên mà nói: "Không cần phiền phức, các ngươi không cần đi ra làm gì, ta vào được mà…" Nói xong, bên ngoài đã vang lên tiếng đẩy cửa, Lưu Trục Phong cúi đầu lẩm bẩm, "Sao vậy, hóa ra cửa không có khóa a…"

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, rốt cuộc chẳng thèm quan tâm đến chuyện gì nữa, lập tức đứng dậy khỏi thùng gỗ, cầm một chiếc áo dài phủ thêm lên người Y Nhân.

Giữa cửa chính và thùng gỗ còn cách một bức bình phong màu trắng dễ thấy.

Hình bóng của Lưu Trục Phong chiếu lên bức bình phòng càng lúc càng lớn –hắn đang đi đến, càng lúc càng gần.

"Các ngươi đang ở đâu?" Lưu Trục Phong hỏi, đã đến rất gần bình phong rồi, lập tức thò đầu ra khỏi tấm bình phong. Trên người Hạ Lan Tuyết và Y Nhân vẫn còn đang nhỏ nước tí tách.

Quần áo của hai người đều không chỉnh tề. Má hồng trên mặt Y Nhân vẫn còn chưa tan hết. Khắp gian phòng tràn ngập không khí ám muội.

Người ta dù khờ ngốc đến đâu nhìn thấy cảnh này cũng biết đang xảy ra chuyện gì, trong khi đó, Lưu Trục Phong lại gãi gãi đầu, cười hì hì hỏi: "Các ngươi đang chơi tạt nước à?"

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết bắn đạn, lạnh lùng nhìn hắn.

Nếu ánh mắt có thể giết người, vậy thì Lưu Trục Phong đã chết hàng trăm hàng ngàn lần rồi.

Nhưng mà, ánh mắt có thể giết người được không?

Không thể.

Cho nên, Lưu Trục Phong vẫn cười hì hì, bình yên vô sự đứng nguyên tại chỗ, một chút ý tứ tránh né cũng không có.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên ý thức được: hắn đang cố ý.

Lưu Trục Phong là cố ý.

Với công lực của hắn, động tĩnh trong vòng ba dặm hắn đều có thể thu hết vào tầm mắt. Cho dù đoán không được cảnh tượng trong phòng thế nào, tốt xấu gì cũng có thể nghe được tiếng nước chứ.

Đã biết như thế, hắn vẫn gõ cửa liên hồi ước chừng phải nửa chung.

— Là có dụng ý gì!

— Hơn nữa, Hạ Lan Tuyết nhớ rõ ràng mình đã khóa cửa! Chẳng qua là, ổ khóa đó, đối với Lưu Trục Phong mà nói, cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, có khác gì không khóa đâu. Cánh cửa này chỉ phòng được quân tử, sao có thể phòng được tiểu nhân. Lưu Trục Phong rõ ràng là tiểu nhân.

Nghĩ như vậy, Hạ Lan Tuyết lại nhìn qua Lưu Trục Phong, bỗng nhiên phát hiện, đôi mắt luôn luôn mỉm cười, luôn chẳng hề để ý của hắn thật sự khác hẳn ánh mắt thanh thản, tỏa ra ánh sáng ngọc kỳ lạ lúc này.

"Không biết Lưu Thiếu chủ rốt cuộc có đồ vật gì muốn cho chúng tôi xem?" Hạ Lan Tuyết tuy quần áo toàn thân đều đã ướt đẫm, tóc tai hỗn độn, hình dung chật vật, nhưng tư thế dung nhan lúc hỏi câu này vẫn cực kỳ phong độ.

Lưu Trục Phong liếc mắt nhìn hắn một cái, có chút khâm phục, sau đó cười nói: "Ta chỉ cho Y Nhân xem thôi, chứ không tính cho Tiêu Dao Vương xem."

"Ngươi muốn ta tránh đi?" Hạ Lan Tuyết nhíu mày hỏi.

Người nên tránh đi, là hắn– Lưu Trục Phong mới phải.

"Nếu không để ý thì…" Lưu Trục Phong cười híp mắt, tuyệt đối không khách khí trả lời: "Xin mời Tiêu Dao Vương ra ngoài chờ một chút."

Nhẫn, nhẫn nữa, xem như hắn có ân cứu mạng mình, Hạ Lan Tuyết gần như đã nhẫn đến mức tim phổi muốn nổ tung ra – Nhịn không được nữa rồi!

"Lưu Trục Phong! Ngươi cố ý có đúng không! Căn bản là không có đồ vật gì hết, có đúng không!" Anh đã không thể kiềm chế nổi nữa rồi, không bao giờ … Rốt cuộc đành phải cùng Lưu Trục Phong lá mặt lá trái, trực tiếp hỏi cho rõ.

Lưu Trục Phong chớp mắt mấy cái, ra vẻ vô tội nhìn anh, không phản bác nhưng cũng không thừa nhận.

Vẻ mặt đó, rõ ràng mười phần mười là học hỏi từ Y Nhân mà có.

"A Tuyết." Ngay vào lúc Hạ Lan Tuyết định túm lấy cổ áo Lưu Trục Phong, chất vấn hắn rốt cuộc đang có tâm tư gì thì Y Nhân ngay từ đầu đã trầm mặc lại thình lình mở miệng: "Chàng có thể ra ngoài chờ một lát được không? Chỉ một lát thôi mà," Y Nhân vươn ngón tay ra tạo hình, vẻ mặt đáng thương, ánh mắt long lanh mở to, thậm chí còn có vẻ như đang khẩn cầu.

Hạ Lan Tuyết hơi ngạc nhiên. Anh không dự đoán được Y Nhân lại yêu cầu anh đi ra ngoài.

Vừa nãy ở gần nhau như thế, gần đến mức có thể nhìn thấy lòng nhau, vậy mà chỉ đảo mắt một cái, Y Nhân lại vì cái tên đàn ông kia mà kêu anh ra ngoài!

Hạ Lan Tuyết không tài nào hiểu được, nhưng cũng không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của Y Nhân.

Tất cả nỗi buồn bực cùng khó hiểu, cuối cùng đành phải phát tiết lên người cái tên gian xảo phá đám Lưu Trục Phong kia. Giờ phút này, trong lòng Hạ Lan Tuyết chứa đầy căm phẫn, đủ để giết người.

Ghê tởm nhất chính là, Lưu Trục Phong vẫn cứ cười hì hì ra vẻ mình rất vô tội.

"A Tuyết…" Y Nhân đến gần từng bước, ngửa đầu lên nhìn Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vốn đang rất xúc động, rất muốn phát tác, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Y Nhân, mọi ý tưởng gì đó đều biến đi đâu mất.

Đôi mắt đen nhánh, lần đầu tiên, đã không còn mang theo ánh nhìn vô tâm vô phế vốn có nữa. Ánh mắt cô rất thành thật, tỏa ra một thứ ánh sáng rất đáng tin cậy, làm cho anh không tự chủ được, tin tưởng cô.

"Ta ra ngoài chờ nàng, có chuyện gì nhớ gọi ta." Hạ Lan Tuyết nói xong, đột nhiên cúi người xuống, làm trò trước mặt Lưu Trục Phong – thản nhiên hôn lên đôi môi cô.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn, sau đó khẽ cười một tiếng.

Cười như gió xuân, khoảnh khắc phá tan băng giá.

Hóa ra tín nhiệm, thật sự có thể đơn giản như vậy.

Lưu Trục Phong đứng ở một bên, ra vẻ như chuyện không hề liên quan đến mình, chứng kiến cảnh này, khóe môi hơi hơi giật giật, không rõ ý nghĩa.

Đợi Hạ Lan Tuyết ra ngoài rồi, Lưu Trục Phong tự động ngồi xuống bên giường, dựa vào thành giường, nghiêng đầu mà nhìn Y Nhân.

Y Nhân xoa xoa tóc, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Lại phá hoại chuyện tốt của ngươi rồi nhỉ," Lưu Trục Phong nghiêng đầu qua nhìn cô, mỉm cười bỡn cợt. "Chỉ có điều, rốt cuộc thì ngươi thích ai vậy,

Hạ Lan Tuyết hay là Viêm Hàn?"

"A Tuyết a." Y Nhân quay đầu lại, trả lời rất tự nhiên.

"Vậy còn Viêm Hàn thì sao?" Lưu Trục Phong hỏi.

Y Nhân cúi đầu, ngắm nghía bàn tay mình, thản nhiên nói: "Cũng là thích, nhưng mà, thích kiểu khác." Nói xong, Y Nhân một lần nữa ngửa mặt lên, nghiêm túc hỏi: "Vừa rồi chiếc nhẫn ngươi cầm trong tay… Ta cũng có một chiếc. Ngươi nói muốn cho ta xem gì đó, là nó sao?"

"Nhẫn của ngươi, là của Tức phu nhân?"

"Phải."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 18: SỰ KIỆN LƯU TRỤC PHONG CẦU HÔN

Chiếc nhẫn trong tay Y Nhân, chính là lúc trước, khi Vũ gia giao chí tôn đồ cho cô, cũng đã giao nó cho cô. Vừa rồi cô để Hạ Lan Tuyết ra ngoài cũng là bởi vì, cô nhìn thấy chiếc nhẫn Lưu Trục Phong đang đeo trên tay phải, còn không ngừng lấy tay miết miết nó.

Chiếc nhẫn trong tay Lưu Trục Phong, giống chiếc nhẫn của Y Nhân như đúc.

"Ta nghe Lãnh Diễm nói, chí tôn đồ ở chỗ của ngươi, liền đoán được chiếc nhẫn cũng đã ở trong tay ngươi." Lưu Trục Phong giơ chiếc nhẫn của mình lên cao, soi ra ánh sáng quan sát viên kim cương trong suốt đính trên đó một hồi. Sau đó thuận tay đeo vào ngón áp út phải, "Này, giao cho ta đi."

"Vì sao phải giao cho ngươi?" Mặt Y Nhân đầy hắc tuyến.

Sao lại có người không chịu nói lý lẽ, khi không lại đòi giao đồ như vậy chứ?

"Ngươi có muốn gả cho ta không?" Lưu Trục Phong nhìn cô chằm chằm, gằn từng tiếng hỏi.

Y Nhân không chút nghĩ ngợi, lắc đầu như trống bỏi.

Lưu Trục Phong chép chép miệng, lấy tay ôm ngực, làm ra một tư thế 'đau lòng muốn chết', "Ngươi rất biết làm người khác đau lòng, tốt xấu gì cũng phải giả bộ suy nghĩ một chút chứ." Dừng một chút, giống như muốn cứu vãn mặt mũi của mình, hắn vừa căm hận vừa bồi thêm một câu, "Ta cũng không muốn lấy ngươi, quan hệ nam nữ của ngươi quá phức tạp."

"Cho nên, ngươi trả chiếc nhẫn đó lại cho ta đi." Hắn lại đưa ra một kết luận chẳng ăn nhập gì. Y Nhân thật không biết nói gì, liếc mắt nhìn hắn một cái. Sau đó cũng gằn từng tiếng phản bác: "Ta không có quan hệ nam nữ phức tạp."

"Vậy mà nói không phức tạp. Ngươi nói xem, trước đó ngươi cùng với Viêm Hàn, gì đó gì đó, quay đầu lại cùng với Hạ Lan Tuyết, gì đó gì đó." Lưu Trục Phong hàm hồ nói, "Như thế, còn chưa đủ phức tạp sao?"

"Không phức tạp." Y Nhân nghiêm trang trả lời.

Lưu Trục Phong lập tức nhảy dựng, "Không nói chuyện với cái đồ thiếu não ngươi nữa. Ta chỉ hỏi ngươi, Viêm Hàn phải làm sao đây?"

"Hắn hiểu được." Y Nhân buồn bã, cúi đầu trả lời, "Viêm Hàn cái gì cũng biết."

Lưu Trục Phong chẳng hiểu gì cả, liếc mắt nhìn cô, sau đó kiên định vươn tay ra, nhắc lại, "Đưa nhẫn cho ta."

"Vì sao?" – Cuộc nói chuyện của hai người đang trên đà trở thành một vòng luân hồi.

Lúc này, Lưu Trục Phong đành phải lựa chọn trả lời trực diện: "Phàm là người nào có được chiếc nhẫn đó, sẽ trở thành nữ chủ nhân của Lưu Viên. Ngươi không muốn gả cho ta, ta cũng không muốn lấy ngươi, cho nên, ngươi đừng lưu giữ nó làm gì."

"A?" Lúc này, Y Nhân mới thật sự lắp bắp kinh hãi, gần như hét lên, lại ngu ngơ hỏi một câu, "Vì sao?"

"Làm gì mà ngươi cứ hỏi vì sao mãi thế, có biết loài động vật thích hỏi vì sao nhất là con gì không?"

"Heo." Y Nhân thản nhiên trả lời, cũng không mắc mưu.

"Dù sao thì, đưa nhẫn cho ta!" Lưu Trục Phong hết chỗ nói, chưng hửng một hồi lại dã man đưa ra mệnh lệnh.

Y Nhân do dự một chút, sau đó theo bản năng thò tay vào người kiếm đồ. Tay vừa duỗi ra, mới phát hiện dưới lớp áo dài… không có gì cả, thật sự không có mặc gì cả.

Hình như, cũng có chút lạnh.

Y Nhân lập tức rụt tay về.

Lưu Trục Phong nhìn theo tay cô với vào vạt áo. Cổ áo thật rộng, để lộ ra một chút xuân sắc bên trong. Mái tóc dài hỗn độn bết dính, dán lên da thịt trần trụi, cứ như vậy ngồi ở bên cạnh hắn. Quần áo rộng thùng thình làm cho cô trông có vẻ đìu hiu và phong phanh, cũng tạo cho người ta có một loại ý niệm kỳ quái trong đầu: Dưới lớp quần áo rộng thùng rộng thình kia, sẽ là thân thể nhỏ xinh thế nào nhỉ?

Lưu Trục Phong nhanh chóng ném cái suy nghĩ kỳ quái này ra sau đầu, nhỏ giọng đá một câu, "Tuy ta không xem ngươi là nữ nhân, ngươi cũng đừng nghĩ ta không phải là nam nhân, được không?" Nói xong, hắn cực có phong độ đứng lên, dượm bước đi ra ngoài. "Ngươi mặc quần áo vào trước đi. Ta ra ngoài chờ ngươi. Mặc xong ra tìm ta."

"Ờ." Y Nhân trả lời, còn nhỏ giọng hỏi tiếp một câu: "Cái của ngươi, là của Hạ Lan Vô Song, hay là…"

"Cũng của phu nhân." Lưu Trục Phong đã đi đến cửa, xoay người trả lời ngắn gọn: "Cả hai cái đều là của phu nhân. Ngươi đưa lại cho ta, là vật quy về chủ cũ."

Lời vừa dứt thì hắn cũng đã ra khỏi cửa, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Y Nhân nghi hoặc đứng đó một hồi, sau đó bắt đầu thay quần áo.

Ngoài cửa phòng, Hạ Lan Tuyết vẫn không rời đi. Trên người anh, những giọt nước đã bốc hơi gần hết. Quần áo lùng tùng, tóc tai buông xõa, ý thái tùy ý, so với vẻ chật vật lúc mới bước ra, bây giờ trông Hạ Lan Tuyết có vẻ thong dong phiêu dật hơn rất nhiều.

Lưu Trục Phong đứng ở phía sau do dự một hồi, sau đó chầm chậm đi tới.

Thật ra, đều là nam nhân, Hạ Lan Tuyết có tâm tình gì, hắn biết chứ.

"Khụ khụ," Đứng bên cạnh một hồi, thấy Hạ Lan Tuyết có vẻ làm như không thấy mình, Lưu Trục Phong vội vàng ho hắng gây chú ý, chứng minh bản thân tồn tại.

Hạ Lan Tuyết quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt băng hàn đến cực điểm.

"Được rồi, ta thừa nhận ta cố ý." Lưu Trục Phong cũng xoay người, khoát tay nói: "Bây giờ có thể ngươi sẽ giận ta. Nhưng mà, lúc trước nàng ta ở cùng Viêm Hàn, cũng là ta phá hoại. Cho nên, một ân một oán, triệt tiêu. Ngươi có cảm xúc thế nào, đó là mâu thuẫn tư nhân, ngàn vạn lần miễn bàn lên chính trị khu vực, biết không?"

Hạ Lan Tuyết hiện giờ mặc dù là khâm phạm của Thiên Triều, nhưng Phượng Cửu dùng trăm phương ngàn kế kéo Hạ Lan Kham cùng xuống nước. Về sau Thiên Triều sẽ do ai độc chiếm thiên hạ, cũng không thể nói trước được. Lưu Trục Phong vẫn phải thận trọng một chút.

Bất luận bản thân hắn có lông bông xuồng xã thế nào, nhưng đầu tiên hắn vẫn là Thiếu chủ Lưu Viên, nên có trách nhiệm đối với mấy vạn dân chúng.

Hắn luôn luôn biết đảm đương chuyện này.

"Rốt cuộc ngươi cũng thừa nhận." Hạ Lan Tuyết đã phải ở bên ngoài chịu sự oi bức mất nửa ngày. Các bạn cũng biết rồi đó, dục vọng đang lúc dâng trào lại bị cắt đứt đột ngột, có mùi vị thế nào mà? Là một khắc trước còn đang ở trên thiên đường, rầm một cái đột nhiên bị đá rớt xuống địa ngục.

"Vì sao lại phải làm như vậy?" Hạ Lan Tuyết nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Vẻ mặt kia, giống như chỉ cần Lưu Trục Phong thốt ra một từ một ngữ gì vô ý, sẽ lập tức cắn chết hắn, ăn tươi nuốt sống hắn.

"Ây dza, dù muốn dù không thì sau này Y Nhân cũng có thể sẽ trở thành thê tử của ta, cho nên, trước khi ta cầm lại được vật kia, ta không thể để cho người khác ăn mất nàng." Lưu Trục Phong trả lời.

"Y Nhân vì sao lại là thê tử của ngươi? !" Hạ Lan Tuyết nghe mà có điểm hồ đồ.

"Nguyên nhân là vì, tín vật." Lưu Trục Phong hàm hồ trả lời. "Ta đã hứa với sư phụ, một khi chiếc nhẫn kia được đeo vào tay nữ tử nào, ta sẽ đối với nàng cả đời không chê không bỏ. Hiện tại, tín vật đó đang ở trong tay Y Nhân. Nhưng ngươi yên tâm, nàng vẫn chưa đeo nó vào. Đợi lát nữa ta cầm lại được nó rồi, các ngươi cứ việc tiếp tục, tiếp tục. Ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện nữa."

Hạ Lan Tuyết vẫn chưa hiểu rõ ràng, chỉ có điều, cũng đại khái hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Thôi cứ vậy đi, chỉ cần Lưu Trục Phong không xuất hiện nữa, tạm thời những chuyện khác cứ mặc kệ vậy.

Hai người giữ im lặng, ở bên ngoài đợi một hồi. Nghe thấy bên trong vang lên những tiếng binh binh bang bang, đại khái là âm thanh Y Nhân đang tìm kiếm vật gì đó.

Ngay sau đó, nghe thấy Y Nhân phấn khởi reo lên 'Tìm được rồi.'

Lưu Trục Phong mừng rỡ, xoay người nhìn về hướng Y Nhân. Nhưng ngay trong tích tắc lúc Y Nhân đi ra khỏi cửa, sắc mặt Lưu Trục Phong nhất thời trở nên trắng bệch như tuyết.

Hạ Lan Tuyết thấy thế, vội vàng cũng giật mình nhìn qua. Đã thấy Y Nhân vốn đang cầm một chiếc nhẫn, vừa giơ lên vừa chạy. Nào biết ra đến cửa liền vấp một cái, chiếc nhẫn kia có vẻ rộng, ngón tay cô lại quá nhỏ, chiếc nhẫn màu trắng liền lập tức tuồn vào ngón áp út của Y Nhân.

"Mau tháo ra ngay, không thấy, ta không nhìn thấy gì hết." Lưu Trục Phong nói xong, vội vàng quay lưng lại.

Hạ Lan Tuyết dở khóc dở cười: Đây có tính là bịt tai trộm chuông hay không?

Y Nhân chớp mắt mấy cái, không hiểu gì cả, liếc mắt nhìn Lưu Trục Phong, sau đó giơ tay tháo gỡ chiếc nhẫn ra.

Và chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Chiếc nhẫn kia đeo vào dễ dàng thế nào, nhưng khi muốn tháo ra lại khó khăn đến mức thần kỳ.

Hạ Lan Tuyết ở bên cạnh nhìn một hồi, cũng đi qua hỗ trợ. Chiếc nhẫn thoạt nhìn rõ to, vậy mà khi đeo vào tay rồi, lại vô cùng vừa vặn.

Tay Y Nhân không phải là cực nhỏ, da thịt núc ních, đường nét đầu ngón tay cũng đều đều dịu dàng. Chiếc nhẫn màu trắng chui tọt vào ngón tay liền ở lỳ một chỗ không chịu nhúc nhích. Hạ Lan Tuyết cầm chiếc nhẫn, muốn dùng lực một chút lại sợ làm Y Nhân bị đau. Cuối cùng vẫn không dám dùng sức.

"Hay là, bôi dầu ăn thử xem?" Y Nhân lại giằng co một hồi, sau đó thử hỏi.

Lưu Trục Phong vẫn đưa lưng về phía cô, sầm mặt xuống, không nói một lời.

Hạ Lan Tuyết cũng biết rõ việc này nặng nhẹ thế nào, không dám khinh thường. Anh kéo Y Nhân đi, không nói một lời đi thẳng xuống thang lầu để đến phòng bếp.

Anh nhất định phải tháo được chiếc nhẫn này ra.

"Thôi quên đi, chặt đứt ngón tay đó đi là được." Tới đầu cầu thang, Lưu Trục Phong thình lình đưa qua một con dao.

Y Nhân thật không biết nói gì, nhìn nhìn con dao, lại nhìn nhìn hắn.

"Trừ cách này ra, không còn cách nào khác. Năm đó sở dĩ sư phụ có thể tháo nhẫn ra được, cũng vì đã chặt bỏ ngón tay. Chiếc nhẫn này được chế tạo từ một loại chất liệu rất kỳ quái, một khi gặp được nhiệt độ cơ thể con người sẽ lập tức tự động co rút rất nhanh. Bất luận là ngươi béo hay gầy, nó cũng có thể khít chặt lại cho thật vừa vặn với ngón tay của ngươi. Nếu không như thế, nó cũng không trở thành tín vật bất ly thân độc nhất vô nhị. Một khi đã đeo vào là không thể nào tháo bỏ được nữa." Lưu Trục Phong lạnh lùng nghiêm mặt, buồn bực nói. "Sư phụ nói, đơn giản là có quá nhiều người đã khinh thị lời thề ước hẹn, cho nên, sư phụ mới tận hết tâm tư, rèn ra hai chiếc nhẫn độc nhất vô nhị này. Trừ phi chủ nhân chết đi, hoặc là chặt đứt ngón tay, nếu không, nó sẽ ở đó nhìn ngươi cả đời."

Y Nhân chớp mắt mấy cái, nâng tay ngắm nghía ngón tay mình, lại nhìn nhìn ngón tay của Lưu Trục Phong.

Trên hai ngón áp út, kim cương lóe sáng rực rỡ như đèn lồng hôn lễ.

"Y Nhân không thể nào trở thành thê tử của ngươi." Hạ Lan Tuyết đột nhiên ý thức được điều gì, sắc mặt trầm xuống, kéo Y Nhân ra sau lưng mình. "Đời này, nàng chỉ có thể là của ta."

Lưu Trục Phong cũng chắp tay, cười khổ nói: "Đại ca, ta cũng không muốn đâu. Các ngươi thích tiểu cô nương, còn ta thì lại thích mấy người thành thục gợi cảm, dễ thân động lòng người giống như Lãnh nữ vương cơ. Cho nên a, chỉ cần nàng chặt bỏ ngón tay đó, sẽ không còn chuyện gì nữa."

Y Nhân rùng mình một cái, đưa tay lên túm lấy góc áo của Hạ Lan Tuyết.

Kêu cô chặt bỏ ngón tay ư, vậy cũng quá… rất quá…

"Ta cũng sẽ không cho ngươi thương tổn đến nàng." Hạ Lan Tuyết không muốn thương lượng.

Lưu Trục Phong hết chỗ nói, sau đó hình như hiểu được, đồng cảm nói: "Cũng phải, tiểu tình nhân hết ăn lại nằm như vậy, lại không có tư tưởng cảnh giới gì. Chặt bỏ ngón tay, có lẽ sẽ khiến nàng rất đau đớn. Nhưng mà, phải giải quyết như thế nào đây?"

Đây là lần đầu tiên Lưu Trục Phong gặp phải một chuyện khó xử như thế này, hắn nhìn trời, đầu đau nhức không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 19: BÍ ẨN CỦA LƯU TRỤC PHONG

"Thôi bỏ đi, ngươi cứ giữ lấy. Chỉ cần nhớ rõ, sau này cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không được xuất hiện ở Lưu Viên." Cuối cùng, Lưu Trục Phong chỉ có thể thỏa hiệp, "Ngàn vạn lần phải nhớ rõ, đừng tới Lưu Viên!"

Y Nhân gật đầu lia lịa, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ.

Cho dù như vậy, Lưu Trục Phong vẫn vạn phần buồn bực, càng nghĩ càng lo lắng, "Mặc kệ, ta không thể tiếp tục ở chung một chỗ với các ngươi nữa. Tóm lại, các ngươi không biết gì về chuyện chiếc nhẫn kia, cũng không được nhắc đến chuyện đã gặp ta." Hắn vẫn giữ bộ dáng sợ hãi như trước, lại vừa dặn dò vừa khuyên răn, sau đó xoay người bỏ đi.

"Ngươi phải đi sao?" Hạ Lan Tuyết có phần kinh ngạc, hỏi.

Hành vi của Lưu Trục Phong luôn luôn quái dị, không có quy luật.

"Không thể không đi." Lưu Trục Phong hào hùng bỏ lại một câu. Đi được vài bước lại quay đầu nhắn nhủ: "Nếu nhìn thấy Phượng Thất, nói ta sẽ tìm cơ hội đến gặp nàng."

Lưu Trục Phong có thể nói là nói được thì làm được, xoay người liền đi.

Hạ Lan Tuyết còn chưa kịp lên tiếng trả lời, hắn đã biến mất chỉ trong tích tắc.

Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân đưa mắt nhìn nhau nửa ngày. Một lát sau, Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên nhớ lại tình hình vừa rồi, nhịn không được đưa tay cầm lấy tay cô. Muốn nói điều gì đó, lại sợ làm cô ngượng ngùng. Nhưng chỉ vừa nắm tay đã cảm thấy trong lòng tràn đầy, dù có nói gì cũng đều là dư thừa.

Thần sắc Y Nhân lại rất trầm tĩnh, cũng rất yên bình.

"Nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng phải chịu khổ." Hạ Lan Tuyết nói như thể đang nói với chính bản thân mình vậy. Y Nhân ngẩng đầu nhìn anh.

"Cuộc sống mà nàng mong muốn, ta có thể, cũng có năng lực cho nàng." Hạ Lan Tuyết lại nói, vẻ mặt tự tin. Biểu hiện thỏa thuê mãn nguyện như vậy, giống như một Hạ Lan Tuyết khác mà Y Nhân chưa từng được biết.

Cô biết, anh chuẩn bị vùng lên.

Hạ Lan Tuyết không tranh không giành khi xưa đã ở trong trận hỏa hoạn đó, trong cơn đau mất đi thân mẫu, không còn tồn tại nữa.

Nhưng cô, vẫn luôn ở cùng anh.

"A Tuyết…" Y Nhân nhẹ nhàng gọi, cũng vươn ngón tay ôm xiết lấy bàn tay anh, "A Tuyết…" Gọi ba, bốn lần tên của anh, Y Nhân ngửa mặt lên, để lộ ra một nụ cười vô cùng sáng lạn. "Chàng cứ làm chuyện mà chàng muốn làm đi, dù sao, ta sẽ vẫn là của chàng."

Tranh cũng tốt, loạn cũng thế, cho dù anh làm bất cứ chuyện gì, cô vẫn sẽ ủng hộ anh.

Ở mãi bên nhau, không muốn xa rời.

Hạ Lan Tuyết lẳng lặng nhìn cô, sau đó, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Y Nhân cũng giang rộng hai tay, ôm lấy thắt lưng Hạ Lan Tuyết, nghiêng đầu, thần sắc trầm tĩnh như trước, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

***

Sau khi xác nhận Lưu Trục Phong đã thật sự đi rồi, Hạ Lan Tuyết dặn Y Nhân đi ngủ sớm một chút, còn mình thì đi đến trước cửa phòng của Phượng Thất, gõ cửa.

Phượng Thất vừa mới chuẩn bị đi vào giấc ngủ, nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng ra mở cửa. Trông thấy là Hạ Lan Tuyết, mắt phượng không khỏi nheo lại, như cười như không hỏi: "Sao Vương gia không ở trong phòng Vương phi?"

Hạ Lan Tuyết nói đưa Y Nhân đi rửa mặt chải đầu, kết quả đi rồi không trở lại. Dịch Kiếm đi xem tình hình thế nào, khi trở về mặt liền ửng hồng.

Mọi người nhìn qua cũng biết, tự động giải tán.

"Lưu Trục Phong đã đi rồi." Hạ Lan Tuyết nói.

"Thật ư?" Phượng Thất tức giận, "Hắn muốn quỵt nợ?"

"Không phải." Hạ Lan Tuyết nhìn thấy vẻ mặt của Phượng Thất thì buồn cười, kể lại ngắn gọn chuyện vừa xảy ra.

"Ngươi nói là, chiếc nhẫn kia…" Phượng Thất mở to hai mắt, vẻ mặt như đang nín cười.

"Phải, không biết chui từ đâu ra nữa." Hạ Lan Tuyết chần chờ nhìn Phượng Thất, không hiểu nàng vì sao lại hứng thú đến vậy. "Có thể là vì muốn Y Nhân hay không…"

"Lưu Trục Phong? Tuyệt đối không! Tiểu tử đó thích sư phụ của hắn, không biết đã khăng khăng một mực cỡ nào đâu. Bằng không, vài năm trước lúc ta cùng hắn giả vờ thành thân, hắn không chẳng cần phải liều chết không theo như thế." Phượng Thất ha ha cười to, nói tiếp: "Hắn một lòng phải tìm cho được chiếc nhẫn còn lại cho sư phụ của hắn, không ngờ lại bị Y Nhân đeo vào tay. Lục Xuyên buộc hắn cưới ta, quay đầu lại bị sư phụ hắn buộc phải cưới Y Nhân. Hắn nhất định sẽ sống không bằng chết. Chuyện đã như vậy rồi, hắn không trốn sao được?"

"Lưu Trục Phong, sự phụ của hắn?" Hạ Lan Tuyết nhăn nhíu mặt mày, hiển nhiên là không hiểu.

"Không nói được, dù sao ta biết là được rồi. Cám ơn nha, trở về nghỉ ngơi sớm đi." Phượng Thất vội vàng kết thúc đề tài, tựa hồ như không muốn xâm nhập.

Hạ Lan Tuyết cũng không tiện hỏi thêm, lễ phép cúi người chào tạm biệt rồi ra về.

Phượng Thất nhìn theo, khi trông thấy bóng lưng thẳng thắn của anh sắp sửa biến mất ở chỗ góc khuất, Phượng Thất đột nhiên gọi lại, "Hạ Lan Tuyết!"

Hạ Lan Tuyết nhanh nhẹn xoay người, động tác giống như không hề chú ý, càng phát ra tao nhã hơn người.

"Ngươi không thật sự thích Y Nhân đúng không? Nếu thích, sẽ không cần phải để ý đến những chuyện khác, đưa nàng đi Giang Nam đi, tìm một chỗ yên ổn sống cho thật tốt, không được sao?" Phượng Thất không hiểu sao lại hỏi một câu.

Hạ Lan Tuyết hoảng hốt một hồi, sau đó mỉm cười, một lần nữa lại xoay người rời đi. Bóng lưng màu trắng tao nhã, rất nhanh chóng biến mất vào góc khuất.

Phượng Thất cũng thở dài một tiếng.

***

Y Nhân đứng ở cửa, cô giơ tay lên, tinh tế nhìn ngắm chiếc nhẫn trên ngón áp út. Ngắm nghía một hồi, đột nhiên buông tay, nảy sinh tâm địa ác độc muốn lôi nó ra, nhưng làm thế nào cũng không lôi nó ra được.

Chỉ thấy đau, đau đến phát khóc lên được.

Phí công một hồi, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Cô đẩy cửa đi vào phòng.

"Y cô nương." Giữa phòng, không biết từ khi nào đã có một người đang đứng. Trông thấy cô tiến vào, người đó liền xoay người, cúi mình thật sâu thi lễ với cô.

Ngay trước lúc Hạ Lan Tuyết bỏ cô ở lại để vào hoàng cung, có người đã đến tìm cô.

Người đó chỉ hỏi một câu: "Y cô nương, lần trước ra đi không từ biệt, bệ hạ rất khó chịu. Bệ hạ muốn hỏi cô nương, có trở về dự lễ tạ thần được không?"

Y Nhân không trả lời.

Người đó lại nói tiếp, "Tất cả những việc cô nương đã làm trong khoảng thời gian qua, bệ hạ đều đã biết cả. Bệ hạ muốn tại hạ chuyển cáo đến cô nương một câu."

"Nói cái gì?" Y Nhân

"Cô nương có thể làm những gì mà cô muốn làm. Bất luận cô nương lựa chọn thế nào, bệ hạ cũng sẽ không trách cô nương. Bệ hạ nói, bệ hạ cùng Hạ Lan Tuyết, thật ra cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày biến thành kẻ thù. Hạ Lan Tuyết là người của Thiên Triều, còn bệ hạ lại là quốc vương của Viêm Quốc. Hai nước tranh chấp, không thể may mắn thoát khỏi. Bất luận cô nương chọn ai, đều sẽ trở thành kẻ thù của người còn lại. Mong cô nương thận trọng." Người nọ cuối cùng nói, "Chỉ mong tối nay có thể có được câu trả lời thuyết phục của cô nương."

Y Nhân còn chưa kịp phản ứng, người nọ đã thôi lui đến phía sau bức bình phong, đảo mắt một cái đã biến mất.

Y Nhân nằm trên giường một hồi, cân nhắc hồi lâu, trước sau vẫn không nghĩ ra được cách nào.

Cô không muốn trở thành kẻ thù của bất kỳ ai.

Sau đó, Dịch Kiếm vào phòng.

Sau đó, A Tuyết xảy ra chuyện.

Sau đó – cô đột nhiên ý thức được: Kỳ thật, căn bản là không hề có lựa chọn.

Lựa chọn, là ở trong hoàn cảnh giống nhau, lựa chọn một trong số những vật/ chuyện giống nhau.

Còn Viêm Hàn và Hạ Lan Tuyết, cho đến bây giờ vẫn luôn bất đồng.

Đối với Viêm Hàn, cô có thể dùng tất cả tấm lòng mình để cảm kích hắn. Còn đối với Hạ Lan Tuyết, cô lại muốn dùng hết mọi thứ vốn có của mình để bảo hộ. Hiện tại, Hạ Lan Tuyết gặp phải con đường gian khổ nhất, tranh đoạt hung hiểm của đời người, cô không thể rời đi, cũng không muốn rời đi.

"Cô nương đã có đáp án chưa?" Người đứng giữa phòng, khách khí mà tôn kính hỏi han.

Y Nhân đang định trả lời, người nọ lại bất ngờ nói tiếp, "Bùi Nhược Trần của Thiên Triều đã kết minh với Bệ hạ. Còn nha đầu Thập Nhất vốn là a hoàn của cô nương, phu quân của nàng –Hoàng A Ngưu hiện giờ cũng đã làm việc cho Bùi Nhược Trần. Cô nương nhất thiết phải bỏ qua mọi người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 20: KHẮP CHỐN NHÂN SINH ĐỀU CÓ LỰA CHỌN

"Ta sẽ ở lại bên cạnh A Tuyết." Đợi người đó nói xong, Y Nhân trả lời, không hề chần chờ. Đáp án này, cũng sẽ không bởi vì những nguyên nhân khách quan khác mà thay đổi.

Y Nhân chưa bao giờ đem mọi chuyện nói nhập vào làm một.

Người nọ trầm mặc một lát, đột nhiên hạ giọng nói: "Bây giờ Bệ hạ cũng có mặt ở đây, cô nương có muốn đi gặp bệ hạ một lần không?"

Y nhân giật mình, hiện giờ Thiên Triều đang gió giục mây vần, tình thế đã cực kỳ huyền diệu, kinh thành là đầm rồng hàng hổ, Viêm Hàn lại dám xuất hiện ở nơi này, quả thật là quá mạo hiểm.

Đương nhiên, Viêm Hàn cũng luôn yên tâm vì có chỗ dựa vững chắc.

Hắn chưa bao giờ sợ hãi bất cứ điều gì.

"Không gặp." Y Nhân trầm ngâm một lát, sau đó nhẹ giọng trả lời. "Nơi này rất nguy hiểm, nói hắn mau chóng rời đi đi."

"Chẳng lẽ ngay cả gặp mặt một lần, cô nương cũng không chịu?" Người nọ có điểm ngạc nhiên.

"Không gặp." Y Nhân lắc đầu, đột nhiên cảm thấy thương cảm, trong lòng có chút chua xót.

Người nọ không hề nói gì nữa, cúi người thật sâu thi lễ, sau đó yên lặng lui ra.

Y Nhân lẳng lặng đứng giữa phòng. Trong phòng không đốt đèn, rất tối.

Y Nhân cứ đứng yên thật lâu.

Mãi cho đến khi Hạ Lan Tuyết từ chỗ Phượng Thất trở về. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, còn tưởng rằng mình đã quấy rầy giấc ngủ của Y nhân. Không ngờ lại nhìn thấy hình dáng của Y Nhân ở trong bóng đêm, tiêu điều một cách khó hiểu.

"Y Nhân?" Hạ Lan Tuyết đứng ở cửa, bóng dáng mơ hồ bên trong làm cho lòng anh căng thẳng.

Y Nhân xoay người, nhìn anh, nở nụ cười.

Nụ cười thật suy yếu, nhưng cũng không có tạp chất như trước.

"Vì sao không ngủ đi?" Hạ Lan Tuyết đi tới, định ra bàn thắp đèn.

"A Tuyết." Y Nhân đột nhiên gọi anh, "Chàng thật sự sẽ không bỏ đi nữa, có phải không?"

"Đương nhiên." Hạ Lan Tuyết không hề do dự chút nào, trả lời: "Không bao giờ… bỏ đi nữa."

Y Nhân lại cười cười, nhẹ nhàng đi qua, từ phía sau ôm lấy Hạ Lan Tuyết.

Lưng áo Hạ Lan Tuyết thon dài hơi bó lấy người, cánh tay mới bao lấy liền có cảm giác rất chân thật.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, đôi mắt duyên dáng hạ xuống, đôi môi khẽ nhếch lên vẽ ra một nụ cười ôn nhu. Ngọn đèn kia, trước sau vẫn chưa được thắp lên.

Cả đêm đó, bọn họ ôm nhau mà ngủ, một giấc ngủ an ổn thật sự. Đã bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Hạ Lan Tuyết có được một giấc ngủ say sưa, ngay cả mộng cũng không có. Khi tỉnh dậy, ánh rạng đông đã lan tràn khắp phòng. Cúi đầu nhìn ngắm người trong lòng, cô gái đang gối đầu trên cánh tay mình có vẻ mặt điềm tĩnh, hờ hững vô tranh.

Lúc anh mở cửa bước ra ngoài, Dịch Kiếm đã đứng đợi ở đó từ lâu.

"Vương gia, đại tướng quân cùng Phượng tiên sinh đã chuẩn bị xong cả rồi, chúng ta lập tức có thể rời khỏi kinh thành." Dịch Kiếm nhanh chóng thưa bẩm. Hạ Lan Tuyết gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Anh vươn tay hướng vào trong phòng, Y Nhân từ từ bước ra, đặt tay vào tay anh. Anh nắm lấy rồi cả hai cùng nhau đi ra.

Dịch Kiếm nhìn thấy, trong lòng phấn khởi, trên mặt cũng không nén nổi vui mừng.

Mới vừa tính đi vào đại đường, Phượng Cửu không biết từ nơi nào đi ra, ngăn Hạ Lan Tuyết lại, cười yếu ớt nói, "Vương gia, ngươi cứ như vậy mà đi ra ngoài, mục tiêu rất rõ ràng, quân thủ thành không dễ dàng bỏ qua đâu. Nên cải trang một chút thì tốt hơn."

"Cải trang thế nào?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Phượng Cửu để lộ ra một nụ cười tuyệt đối không thể gọi là có ý tốt.

Hạ Lan Tuyết bị Phượng Cửu kéo vào trong phòng. Y Nhân lại bị Phượng Thất dẫn vào đại đường.

Hôm nay Phượng Thất cải trang thành một nam tử. Tóc dài búi gọn trên đỉnh đầu, một thân áo dài màu xanh phiêu dật, lưng thắt đai vải thô. Vốn chỉ là trang phục của một tiểu thương bình thường, nhưng mặc lên người Phượng Thất lại tạo nên một nét khí khái anh hùng, còn hơn những nam nhân tầm thường khác đến vài phần.

Hạ Lan Khâm ngồi trong đại đường cũng mặc một bộ đồ vải thô, trên mặt còn đính thêm một bộ râu. Vốn là người anh tuấn vô cùng, nay thật sự giả dạng thành một đại hán râu quai nón.

"Người nhận biết Y Nhân không nhiều lắm, nàng cũng không cần cải trang." Phượng Thất cùng Y Nhân đi đến đối diện Hạ Lan Khâm, thản nhiên nói.

Hạ Lan Khâm gật gật đầu, tiếp theo nhìn Y Nhân, bỗn cợt nói: "Y Nhân, ta chờ được ôm cháu đã nhiều năm nay rồi, ngươi cùng A Tuyết đều phải cố gắng đó."

Y Nhân "Ơ" một chút, ngây ngô cười cười.

"Ngươi là ca ca, sao lại thúc giục em dâu như vậy?" Phượng Thất ở một bên, buồn cười quá bèn nói leo vào: "Lời đồn nói rằng đại tướng quân vì Thiên Triều hàng năm bôn ba bên ngoài, vẫn chưa rước dâu. Hiện giờ nhàn rỗi rồi, có phải cũng nên lo lắng chuyện chung thân đại sự không nhỉ?" Nói đến đây, Phượng Thất thần bí hề hề nói: "Lại nói tiếp, ta có quen một cô gái, cô ta vô cùng sùng bái đại tướng quân. Không biết…"

Đang nói, âm thanh của Phượng Thất hạ dần rồi ngưng bặt. Hạ Lan Khâm cùng Y Nhân đồng thời nhìn theo tầm mắt của nàng, nhìn thấy tình hình trên lầu, cũng đều phải hít sâu một hơi.

Hạ Lan Tuyết đi ra.

Hạ Lan Tuyết mặc nữ trang đi ra.

Hạ Lan Tuyết mặc một bộ áo váy lụa mỏng màu tím nhạt, tóc mây cao ngất đi ra.

Y Nhân không bất giác đi so sánh anh với Lãnh Diễm. Thật ra nam cải nữ trang, chung quy không có được mị lực nữ tính. Nếu đem so sánh, đương

nhiên Lãnh Diễm sẽ thắng một bậc. Nhưng trên người Hạ Lan Tuyết lại có một tính chất đặc biệt cực kỳ mâu thuẫn: Gương mặt yêu mị như vậy, thân hình thon gầy cao ngất, diễn cảm lại quật cường giận dữ. Tất cả hình thành một loại mị hoặc kỳ quái, làm cho ngươi ta…làm cho người ta không khỏi đối với thân thể phía sau lớp quần áo kia, suy nghĩ miên man bất định.

"Vì sao ta nhất định phải giả dạng như vậy?" Hạ Lan Tuyết lạnh lùng nghiêm mặt, trầm giọng hỏi Phượng Cửu.

Phượng Cửu đi theo sát phía sau, nghiêm trang trả lời: "Đương nhiên là vì muốn ra khỏi thành."

Dịch Kiếm sớm đã nhịn không nổi, vừa nhìn thấy Vương gia đi ra liền che miệng tủm tỉm cười. Hạ Lan Tuyết trông thấy diễn cảm của Dịch Kiếm, trong lòng lại càng tức giận, hừ lạnh một tiếng.

"Thái hậu vừa mới mất, hơn nữa, sau khi tin đại tướng quân chết đi được truyền ra ngoài, Thiên Triều nhất định sẽ xảy ra nhiều chuyện khác thường. Muốn trốn ra khỏi thành không phải là chuyện dễ. Chỉ có điều, giữa đội hình có một đại mỹ nhân, lại vừa vặn bị thủ vệ trêu chọc, sau đó mới phát hiện là cơ thiếp mới tuyển về của Bùi đại nhân. Vậy thì chuyện ra khỏi thành, nhất định sẽ trở nên rất dễ dàng." Phượng Cửu cười híp mắt nói.

Bề ngoài thì nói, muốn để cho Hạ Lan Tuyết cố ý bị trêu chọc, sau đó nói dối anh là cơ thiếp của Bùi Nhược Trần. Những người đó không dám điều tra nhiều, cứ thế cho qua.

"Ta còn phải bị người ta trêu chọc?" Giọng nói của Hạ Lan Tuyết cực lãnh, lãnh đến dọa người, gần như đông lại thành băng. Phượng Cửu vẫn nghiêm trang, gật đầu.

Dịch Kiếm xua tay mặc kệ, đoạt lời phản bác: "Vương gia là thân vương thân ngọc, sao có thể để mấy tên tục nhân đó trêu chọc!"

Hạ Lan Tuyết đang muốn cảm kích Dịch Kiếm vì đã đứng cùng chiến tuyến với mình, nào ngờ Dịch Kiếm lại nói tiếp một câu: "Không bằng để tôi thay cho!"

"…" Hạ Lan Tuyết cùng Phượng Cửu đồng thời không nói gì. Bọn hắn đánh giá cao thấp Dịch Kiếm một phen, sau đó không hẹn mà cùng buông tiếng thở dài.

"Thôi bỏ đi, cứ để ta đi vậy." Hạ Lan Tuyết đành phải xả thân vì nước.

Dịch Kiếm gãi gãi đầu, không hiểu vừa rồi bọn họ thở dài, rốt cuộc là có ý gì.

***

Phủ Thừa tướng.

Tiểu nha đầu bị Hạ Lan Du phái đi đã trở lại phòng, một năm một mười đưa tin, nói: "Trong phòng Bùi đại nhân quả thật có người, nhưng không phải là nữ nhân. Ồ, vậy thì là ai nhỉ? Nô tỳ nghe Bùi đại nhân gọi hắn là bệ hạ? Còn nói cái gì Viêm Quốc…"

Tiểu nha đầu còn chưa nói hết, tay Hạ Lan Du đã run lên, làm văng cả nước trà ra bàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 21: DUNG TÚ BỊ ĐUỔI BẮT, HỘI NGỘ CÙNG TÌNH ĐỊCH

Bùi Nhược Trần tiếp khách trong phòng, bên ngoài không có thủ vệ. Bùi Nhược Trần cũng chỉ mặc thường phục, thần sắc mộc mạc. Nam tử ngồi đối diện với hắn cũng mặc một bộ trường bào màu đen đơn giản, hờ hững tự nhiên.

Nếu không cẩn thận nghe bọn họ nói chuyện, chỉ ngẫu nhiên đi qua thì người ta không thể nào nghĩ ra được, nam tử ngồi đối diện Bùi đại nhân Thiên Triều lại là kẻ thù lớn nhất của Thiên Triều hiện nay – Viêm Hàn.

Mà giờ phút này, Viêm Hàn đang mỉm cười hỏi han: "Bùi đại nhân, vừa rồi theo như lời ngươi nói, chẳng bao lâu nữa kế hoạch kia sẽ có thể thực hiện?"

"Được Bệ hạ khoản đãi từ trước đến nay, Nhược Trần sao dám không xuất ra thành ý lớn nhất để chiêu đãi bệ hạ chứ?" Bùi Nhược Trần thản nhiên trả lời.

"Nhưng những chuyện sau này, ngươi làm sao tuyên bố với người trong thiên hạ?" Viêm Hàn đột nhiên có hứng thú, hỏi tiếp. "Giết chết Hạ Lan Thuần,

giúp đứa con của Bùi Nhược Lan đăng cơ, ngươi thay quyền. Chuyện này cố nhiên rất tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi bị thế nhân đàm tiếu dị nghị."

"Đương nhiên không cần tại hạ phải ra tay." Bùi Nhược Trần mỉm cười, "Hạ Lan Tuyết và Hạ Lan Khâm chẳng phải đã chạy thoát rồi sao? Mối thù giết mẫu thân, bọn họ sao có thể từ bỏ ý đồ?"

"Hóa ra ngươi đã chuẩn bị đem tội danh đổ lên người bọn hắn." Viêm Hàn thản nhiên, "Chỉ có điều, ngươi thả Hạ Lan Khâm đi, vẫn là không ổn."

"Bệ hạ lo sợ sao? Vì Thiên Triều vẫn còn kình địch Hạ Lan Khâm ư?" Bùi Nhược Trần khẽ cười.

"Bùi đại nhân nghĩ sao?" Viêm Hàn không trực tiếp trả lời mà chuyển sang đề tài đang còn nói dở dang lúc nãy. "Nếu Bùi đại nhân khởi sự, Viêm Quốc nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn, hấp dẫn đại bộ phận binh lực của Thiên Triều đến chiến tuyến phương Bắc. Nhưng sau khi được chuyện, Bùi đại nhân cũng phải giữ đúng lời hứa, cắt nhường mười ba tòa thành trì Tuy Xa ở phương Bắc, hơn nữa, phải cống nạp hàng năm."

"Đương nhiên."

"Nếu thế, cầu chúc cho chúng ta hợp tác thành công." Viêm Hàn nói xong, đột nhiên quay mạnh đầu nhìn ra cửa sổ, nơi vừa phát ra một tiếng động rất nhỏ, "Ai? !"

Bùi Nhược Trần cũng nghe tiếng đứng lên, mở cửa ra.

Ngoài cửa sổ, bóng cây thấp thoáng, ánh nắng tươi sáng, không có một bóng người.

"Đã bỏ đi rồi." Viêm Hàn thản nhiên nói: "Nghe tiếng bước chân, là một nữ tử."

Bùi Nhược Trần khẽ nhếch lông mi, bước nhanh về phía chỗ ở của Hạ Lan Du.

Viêm Hàn không hề động, vẫn ngồi yên tại chỗ chậm rãi nhấp trà. Đợi đến khi bóng dáng Bùi Nhược Trần biến mất sau bóng cây, một hắc y nhân từ trên nóc nhà nhanh nhẹn nhảy xuống, lễ độ cung kính quỳ gối trước mặt Viêm Hàn.

"Là ai?" Viêm Hàn thản nhiên hỏi.

"Dung hoàng hậu." Người nọ trả lời.

Viêm Hàn trầm mặc một hồi, bàn tay đang cầm chén trà hơi hơi xiết lại rồi chậm rãi buông ra. Gương mặt kiên nghị như đao tạc mà thong dong, "Đáp án của nàng thế nào?"

"Y cô nương nói, nàng sẽ không rời bỏ Hạ Lan Tuyết."

Cạch bộp một tiếng, chén trà vỡ tan, chảy xuống bàn, lại có vết máu.

***

Bùi Nhược Trần bước nhanh đuổi theo. Quả nhiên đi không bao lâu, hắn liền trông thấy một thân hình màu vàng dáng hạc, hớt ha hớt hải biến vào trong phòng Hạ Lan Du.

Trong lòng hắn thầm than một tiếng, bước hân chậm dần rồi từ từ ngừng lại trước cửa phòng Hạ Lan Du.

Nhấc tay, gõ cửa.

Bên trong không có tiếng trả lời đáp lại.

Bùi Nhược Trần bất đắc dĩ, chỉ có thể mở miệng: "Công chúa, ta biết nàng đang ở bên trong. Nếu nàng không mở cửa, ta chỉ có thể phá cửa mà vào."

Bên trong rốt cuộc cũng có động tĩnh. Sau một loạt tiếng bước chân, cửa phòng mở ra. Hạ Lan Du mặc một bộ áo quần lụa mỏng màu đỏ tươi, nổi giận đùng đùng đứng ở cửa.

"Hoàng hậu đâu?" Bùi Nhược Trần không nhìn nàng, chỉ lướt qua nàng để đi thẳng vào bên trong.

"Bùi Nhược Trần!" Hạ Lan Du xoay mạnh người lại, gọi giật theo bóng lưng hắn: "Chàng làm vậy là phản quốc!"

"Bây giờ nàng có thể đi mật báo, nàng có thể để Hạ Lan Thuần bắt ta và Viêm Hàn. Chỉ có điều, nàng phải nhớ kỹ, nàng vừa mới mất đi hai vị ca ca – - Bất luận bọn họ có chết thật hay không, Hạ Lan Thuần đích thực đã muốn giết bọn họ. Công chúa, ta là trượng phu của nàng, hắn là đại ca của nàng. Nàng có thể lựa chọn." Bùi Nhược Trần không mặn không nhạt bỏ lại một câu, sau đó tiếp tục bỏ đi.

Sau khi cánh cửa được mở ra, Dung Tú hiển nhiên đã muốn chạy ra ngoài.

Bùi Nhược Trần không hề chần chờ, thân ảnh nhoáng lên một cái, đuổi theo sát nút.

Bỏ lại Hạ Lan Du một mình một bóng đứng trước cửa phòng, bị gió lùa tóc tai rối loạn. Tóc bay xát vào mắt, chua xót đến lệ rơi.

Bùi Nhược Trần đuổi mãi ra đến đường cái. Dòng người trên đường như nước chảy, ánh mặt trời cao cao chiếu xuống khu phố chợ rộn ràng nhốn nháo.

Hắn không đuổi tiếp nữa mà phất tay gọi người đến, thản nhiên dặn dò: "Kiểm soát tất cả những người ra vào thành, nếu phát hiện Dung hoàng hậu…" Ngừng một lúc, hắn rốt cuộc cũng nói hết câu, "Giết."

Sóng mắt lấp lóe, lập tức yên lặng.

Mọi người nghe lệnh, mấy chục tử sĩ mặc quần áo thường dân chỉ trong nháy mắt đã tan rã vào trong đám người.

***

Hạ Lan Tuyết theo hàng ngũ rời khỏi quán trọ, đi thẳng một mạch đến cổng thành.

Phượng Cửu đã thuê một cỗ xe ngựa. Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân làm hành khách ngồi trong toa xe, Phượng Thất phụ trách lái xe, Phượng Cửu giả dạng thành một tiên sinh trướng phòng (giống nhân viên kế toán thu chi), Hạ Lan Khâm và Dịch Kiếm làm bảo tiêu áp tải hai bên xe ngựa.

Trong toa xe, Y Nhân lặng lẽ mở to hai mắt, nhìn Hạ Lan Tuyết đang ngồi sát bên cạnh không chớp mắt. Vẻ mặt hoảng hốt lẫn bất ngờ vẫn giữ nguyên từ lúc sáng sớm cho đến bây giờ còn chưa biến mất.

Hạ Lan Tuyết có chút buồn bực, quay đầu đi, hướng mặt ra ngoài cửa sổ nhìn đường.

"A Tuyết, chàng thật xinh đẹp." Y Nhân sợ run nửa ngày, rốt cuộc cũng nói ra câu cảm thán đã quanh vòng vòng trong đầu từ lâu.

Hạ Lan Tuyết hừ lạnh một tiếng, căn bản không tiếp thu nổi lời khen tặng này.

Y Nhân nếu đã không coi anh là nam nhân nữa, hỗn loạn này, về sau còn loạn đến cỡ nào nữa?

"A Tuyết, sau này trở về làm người mẫu cho ta nha." Y Nhân nói tiếp.

Nhớ lại, đã rất lâu rồi cô không vẽ tranh.

Nhưng khi nhìn thấy Hạ Lan Tuyết như vậy, cô lại có một loại xúc động, muốn lập tức họa một bức chân dung cho anh.

Hạ Lan Tuyết trừng mắt nhìn cô, tức giận nói: "Không được, nàng lưu lại chứng cớ, về sau cho con cái của chúng ta xem. Vậy chẳng phải ta sẽ mất mặt lắm sao?"

Y Nhân ngẩn người.

Con cái?

Cô đưa tay lên gãi đầu, ngượng ngùng mỉm cười rồi chống hai tay lên thành xe, ánh mắt cũng dời ra ngoài cửa sổ.

Tiếng bánh xe tầm thường, đơn điệu mà nhịp nhàng.

Nghe một hồi, tầm mắt Y Nhân cũng dần dần trở nên mơ hồ, mí mắt từ từ kéo xụp xuống.

Cổng thành càng ngày càng gần.

Phượng Thất đột nhiên nhắc nhở một câu: "Hạ Lan Tuyết, sắp tới cổng thành rồi."

Hạ Lan Tuyết biến sắc, đang định đánh thức Y Nhân dậy thì xe ngựa đột nhiên ngừng lại. Theo quán tính, hai người ngồi trong xe lập tức bị đổ nhào về phía trước. Hạ Lan Tuyết vội vàng mở rộng hai tay, Y Nhân 'bộp' một tiếng, cái trán đụng vào lồng ngực anh. Cô gãi đầu, mê hoặc nhìn quanh. Màn cửa toa xe ngựa cũng bị hất tung lên, có một người nhanh như gió lốc nhảy thẳng vào trong, quần áo màu vàng cuồn cuộn.

Hạ Lan Tuyết đang định phòng vệ, nhưng sau khi nhìn rõ mặt của người kia, thần sắc lại cả kinh, "Là ngươi?"

Y Nhân cũng dịu dịu mắt, chui ra khỏi lồng ngực của Hạ Lan Tuyết, vừa ngồi xuống ghế vừa nhìn xem người nọ.

Tuy rằng thất kinh, sắc mặt không còn chút máu, nhưng sắc đẹp của nàng vẫn không thể che dấu. Dung Tú đẹp nhất ở vẻ yếu đuối mềm mại, như một đóa lan trong u cốc. Cho nên trong tình huống này, người khác nhìn vào không hề cảm thấy Dung Tú chật vật, mà ngược lại còn thấy đẹp hơn.

"Y Nhân…" Dung Tú hoảng hốt chạy bừa, trong lúc nhất thời không thể nhận ra Hạ Lan Tuyết đang cải nữ trang, chỉ nhận ra Y Nhân, vẻ mặt vui mừng. "Bùi Nhược Trần đang truy sát ta, ta có thể vào đây trốn tạm được không?"

Y Nhân gật gật đầu, dịch sang một bên chừa chỗ trống.

Dung Tú lập tức leo vào. Đợi khi màn xe vừa hợp lại, liền có mấy người mặc quần áo thường dân màu xám vội vội vàng vàng đuổi tới.

Dung Tú nín thở, mãi cho đến khi bọn hắn đi xa, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Lúc này mới rảnh rỗi để nhìn ngắm cảnh trí trong xe.

Y Nhân vẫn bình thường như mọi ngày, ánh mắt mơ màng như thiếu ngủ. Còn đối diện với cô là một nữ tử lạ mặt. Nàng cao gầy xinh đẹp, nhìn rất quen mắt nhưng nhất thời lại chẳng thể nào nhớ nổi đã gặp nhau ở đâu.

Thấy Dung Tú nghi hoặc, Y Nhân đanh định vạch trần Hạ Lan Tuyết thì anh lại ho khan một tiếng, xoay người muốn xuống xe.

"Xảy ra chuyện gì?" Xe ngựa ngừng lại, Hạ Lan Khâm đến gần hỏi.

Hạ Lan Khâm sau khi cải trang, giờ đã trở thành một đại hán râu quai nón. Dung Tú đương nhiên cũng không nhận ra được. Nhưng Hạ Lan Khâm lại nhận ra Dung Tú. Ban đầu hắn cả kinh, đưa mắt thăm dò Hạ Lan Tuyết, sau đó bất động thanh sắc, quay qua hỏi Y Nhân, "Tiểu thư, người này là ai?"

Y Nhân không hiểu bọn họ đang giả ngây giả dại, ngơ ngẩn một hồi cũng không biết phải trả lời thế nào. Dung Tú lại đáp lời cực nhanh: "Ta bị kẻ thù đuổi giết, muốn trốn trong này một lát, sau khi ra khỏi thành ta sẽ lập tức xuống xe, không để liên lụy đến các ngươi đâu."

"Bùi Nhược Trần vì sao lại muốn đuổi giết ngươi?" Y Nhân nghe thấy nàng nói đến bốn chữ 'kẻ thù đuổi giết', cũng chẳng màng quan tâm đến gì khác, nghi hoặc hỏi.

"Hắn phản quốc, bán Thiên Triều cho Viêm Quốc, còn … còn có thể sẽ làm hại bệ hạ." Lúc Dung Tú nói xong câu nói cuối cùng, vẻ mặt lo lắng cùng căm phẫn, vô cùng sinh động.

Hạ Lan Tuyết ngồi ngay ngắn bên cạnh, lạnh lùng thản nhiên lắng nghe, lạnh lùng thản nhiên ngồi nhìn, thần sắc bất động. Y Nhân cũng trầm mặc.

"Đúng rồi, Y Nhân, sao ngươi lại ở đây? Bọn họ là ai vậy?" Dung Tú rốt cuộc ý thức được tình trạng của mình lúc này, chần chờ hỏi han: "Ngươi không phải đang ở cùng A Tuyết sao? A Tuyết, có thật đã chết rồi không?"

Nghe được những lời nói vừa rồi của Bùi Nhược Trần, hình như Hạ Lan Tuyết và Hạ Lan Khâm vẫn chưa chết.

Trận hỏa hoạn hôm qua, cũng hình như, không phải chỉ là tai nạn…

"Ơ," Y Nhân đang cân nhắc xem phải trả lời thế nào, Hạ Lan Khâm đã nhanh nhẹn tiếp lời, "Chúng tôi là gia quyến của Bùi phủ, vị cô nương ngồi ở bên kia là cơ thiếp mới cưới của Bùi đại nhân, hiện tại có việc phải về nhà thăm viếng." Nghe nói đến người nhà của Bùi Nhược Trần, Dung Tú lập tức biến sắc. Hạ Lan Khâm lại nói: "Nhưng chúng tôi cũng sẽ không làm những chuyện thương thiên hại lý. Cô nương có thể tạm tránh trong xe ngựa. Chúng tôi phải ra khỏi thành, cô nương có muốn ra khỏi thành hay không?"

Dung Tú do dự một chút, sau đó ngoan ngoãn nói nhỏ: "Vậy làm phiền các ngươi, đưa ta ra khỏi thành đi." Chuyện hồi cung báo nguy đã không thể thực hiện được nữa rồi.

Hơn nữa, Dung Tú cũng bắt đầu hoài nghi. Trận hỏa hoạn trong cung ngày hôm qua, có phải là chủ ý của Hạ Lan Thuần hay không?

Mà trong lúc bọn họ nói chuyện, Hạ Lan Tuyết trước sau vẫn không hề lên tiếng.

Dung Tú ngồi xuống bên cạnh Y Nhân, cũng không hề nhìn kỹ mặt Hạ Lan Tuyết, chỉ nghiêng thân qua đối mặt với Y Nhân, lặp lại câu hỏi vừa rồi: "Y Nhân, ngươi có biết tình hình của A Tuyết hiện giờ không? Còn nữa, vì sao ngươi lại ở đây?"

Y Nhân nhìn nhìn Hạ Lan Tuyết, không biết nên trả lời thế nào.

"A Tuyết, quả nhiên không chết, đúng không?" Tốt xấu gì thì Dung Tú cũng ở trong cung đã lâu, bản lĩnh quan sát sắc mặt lời nói so với người thường vẫn hơn một bậc. Lúc hỏi đến chuyện này, trông thấy trên nét mặt Y Nhân không hề có vẻ bi thương, nàng liền biết Hạ Lan Tuyết tất nhiên không có việc gì.

"Phải." Y Nhân trả lời theo bản năng.

Dung Tú nhẹ nhàng thở phào một hơi, rất tự nhiên nói: "Nếu vậy, là Bùi Nhược Trần đã an bài cho ngươi rời khỏi kinh thành cùng A Tuyết hội họp sao?"

Y Nhân lại nhìn nhìn Hạ Lan Tuyết, nhức đầu, không trả lời.

Dung Tú cho rằng cô chấp nhận, trầm ngâm một hồi, sau đó thấp giọng nói: "Sau khi ra khỏi thành, ta sẽ lập tức xuống xe. Y Nhân, đừng nói cho A Tuyết biết rằng ngươi đã gặp ta."

"Ta sẽ không nói." Y Nhân nói chắc như thề.

Cô cũng không cần phải nói.

Dung Tú cảm kích cười cười, ánh mắt nhất thời có điểm thê lương, "Ta và bệ hạ, đều có lỗi với A Tuyết. Cho dù hắn có thể tha thứ cho ta, chỉ sợ rằng bất kể thế nào cũng sẽ không thể tha thứ cho bệ hạ."

"Chuyện đã làm rồi, vì sao cứ nhất định phải khẩn cầu người khác tha thứ chứ?" Y Nhân thản nhiên nói, "Nếu làm, tức là đã làm."

Giống như bản thân cô cũng cảm thấy có lỗi với Viêm Hàn, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến chuyện gặp hắn để giải thích cái gì hoặc khẩn cầu tha thứ.

Con người ta khi làm việc gì, đều phải có trách nhiệm.

Dung Tú giật mình, sau đó cười thê lương: "Đúng vậy, nếu đã làm, cần gì phải để ý xem có được tha thứ hay không nữa."

Y Nhân im lặng một hồi, thản nhiên hỏi: "Ngươi có tính toán gì chưa?"

"Không biết nữa." Dung Tú bất đắc dĩ trả lời. "Ta biết rõ sự tình sẽ phát triển như thế nào, nhưng lại bất lực. Ra khỏi thành, ta sẽ đi tìm gặp những người bạn cũ của phụ thân, xem có biện pháp nào truyền tin tức vào cung, báo hiệu cho bệ hạ biết được hay không."

"Cẩn thận một chút." Y Nhân dặn dò.

Lòng người khó đoán, nàng đơn thương độc mã đi nói cho người khác biết Tể tướng Thiên Triều cấu kết với kẻ thù bên ngoài, chỉ sợ không những không thể làm cho người khác tin tưởng, ngược lại sẽ dẫn đến họa sát thân.

Dung Tú có vẻ giật mình, nhìn Y Nhân. Thật ra, ấn tượng của nàng về Y Nhân rất nhạt nhòa. Ấn tượng sâu nhất chính là ngày ấy trong đại hội hoàng cung, cô đứng lên vì A Tuyết. Trừ lần đó ra, cảm giác mà Y Nhân tạo cho Dung Tú chỉ là một cô gái lặng lẽ, thậm chí có vẻ ngốc nghếch.

Nhưng mà giờ phút này, cô thản nhiên dặn dò như vậy, lại làm cho Dung Tú cảm thấy vô cùng ấm áp, cũng có một cảm giác rất kỳ quái – Kỳ thật, cô gái trước mặt rất thông thấu, cái gì cũng biết.

"Nghe nói, A Tuyết… Trong khoảng thời gian này, ngươi vẫn ở cùng với A Tuyết?" Dung Tú chần chờ hỏi.

"Đúng vậy." Y Nhân gật đầu, "Lúc trước có một đoạn thời gian xa nhau, nhưng từ nay về sau, sẽ không còn rời xa nhau nữa." Giọng điệu của cô không thể nghi ngờ, tự nhiên đến cực điểm.

Dung Tú ngẩn người, lập tức rõ ràng. Trong lòng không hiểu sao lại ghen tuông, thậm chí nàng có chút ghen tỵ với Hạ Lan Tuyết.

"A Tuyết là một người phi phàm. Sau này ngươi, phải quý trọng hắn." Dừng một chút, Dung Tú đột nhiên thoải mái, mỉm cười nói.

Y Nhân gật đầu đồng tình.

Hạ Lan Tuyết ở một bên lẳng lặng lắng nghe, thần sắc dịu dàng, dịu dàng mà bình tĩnh.

"Nhớ lại, ta quen biết A Tuyết cũng đã được hơn hai mươi năm rồi." Dung Tú nói tiếp. Vẻ mặt giống như vừa chạm phải điều gì, tràn đầy hoài niệm.

Có lẽ, lúc này đây, nàng mới chân chính mất đi Hạ Lan Tuyết.

Đã mất, mất hoàn toàn, còn hơn cả phân ly tử biệt. Hắn đã có người con gái khác có thể vì hắn không chút do dự. Hắn cùng với nàng, từ nay về sau đã không còn liên quan đến nhau nữa.

Y Nhân nghe vậy, đưa tay mân mê ngón tay, sau đó ngượng ngùng tiếp lời: "Còn chúng ta chỉ mới quen nhau chưa đầy hai mươi tháng."

Dung Tú mỉm cười, nhìn Y Nhân như một tiền bối nhìn kẻ đi sau.

Bất kể thế nào, ký ức hai mươi năm đó, ký ức về thời niên thiếu thuần mỹ nhất của A Tuyết vĩnh viễn là của nàng. Địa vị này không ai có thể lật đổ được.

"Nhưng chúng ta còn có thể ở cùng với nhau mấy lần hai mươi năm nữa." Y Nhân nói tiếp, ngây ngô mỉm cười, không chút để ý.

Hạ Lan Tuyết sóng mắt long lanh, mang theo ý cười dịu dàng mà nhìn Y Nhân.

Dung Tú cũng mỉm cười: Người hờ hững như Y Nhân, kỳ thật, cũng sẽ tranh.

Dùng tất cả những năm tháng còn lại của cuộc đời này để tranh với ký ức mà nàng đang có.

Dung Tú không nói gì nữa, Y Nhân cũng có vẻ trầm lặng. Trong toa xe khôi phục lại vẻ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bánh xe tầm thường ở bên ngoài.

Bất kể thế nào, Y Nhân cũng không chống chọi lại nổi cơn buồn ngủ.

Cô đưa hai tay lên áp má, nhìn ra ngoài cửa sổ, bắt đầu mơ màng.

Sau đó, xe ngựa ngừng lại, đã đến trạm kiểm soát.

Âm thanh của Phượng Thất từ ngoài vang lên: "Trong xe đều là gia quyến, không tiện gặp người."

Bọn lính được một trận cười vang. Một tên vén rèm nhìn vào bên trong.

Bởi vì có chuyện khẩn cấp, đội phòng vệ kinh thành đã thay đổi toàn bộ nhân sự. Nhóm người này đều là thân tín của Hạ Lan Thuần hoặc Bùi Nhược Trần.

Hạ Lan Tuyết nghiêng người qua, mỉm cười với người nọ.

Người nọ nhất thời ngây người, ngay cả Dung Tú và Y Nhân ở ngay bên cạnh cũng chẳng thèm quan tâm nhìn kỹ.

Y Nhân vốn không cần cải trang, Dung Tú đã nhanh tay lấy khăn lụa ra che mặt, không để lộ dung nhan. Hạ Lan Tuyết vừa thầm mắng trong lòng vừa tiếp tục nhoẻn miệng cười. Đôi mắt xinh đẹp màu hồng phấn, long lanh trong suốt tựa như hoa nở, khoảnh khắc tuyết loạn.

Người nọ không tự chủ được, vươn tay muốn sờ lên mặt Hạ Lan Tuyết.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết cực lạnh, đã không thể ức chế nổi sát khí đang muốn phá tung cơ thể để bắn ra.

Toa xe phát lạnh.

Người nọ cũng không hiểu sao lại dừng tay, ngón tay khó khăn dừng lại cách má Hạ Lan Tuyết chừng một tấc.

"Gia quyến nhà ai?" Bên ngoài có tiếng người gặng hỏi.

"Là gia quyến của Bùi Phủ, phu nhân bên trong là cơ thiếp vừa mới nạp của Bùi đại nhân." Phượng Thất không hề nao núng đưa qua một cuốn sổ con, sau đó khoanh tay thản nhiên nhìn đối phương.

Tên lính kia chần chờ một chút rồi nhận sổ. Hơi vừa lật ra, quả nhiên nhìn thấy có mộc ấn của Bùi phủ. "Quan trên!" Tên lính đổ mồ hôi lạnh toàn thân, nhanh chóng chạy đến, nhéo lấy tên tiểu quan đang định trêu chọc Hạ Lan Tuyết: "Là gia quyến của Thừa tướng!"

Sắc mặt tiểu quan trắng bạch như tuyết, lại ngẩng đầu. Hạ Lan Tuyết vẫn đang mỉm cười, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, tao nhã vô tội.

"Vừa rồi, thiếu chút nữa đã đường đột phu nhân, thứ lỗi thứ lỗi. Gần đây kinh thành thật sự quá loạn. Phu nhân cũng nên đề phòng kẻ xấu, chú ý an toàn." Người nọ nói xong, cúi đầu khom lưng, đi bước một lui về phía sau.

Hạ Lan Tuyết thầm than trong bụng: Xem ra, quyền thế của Bùi Nhược Trần ở kinh thành gần như đã địch nổi Hạ Lan Thuần. Phỏng chừng ngồi trên xe có là hoàng hậu, cũng không có lực uy hiếp đến cỡ này.

Đương nhiên, trên xe quả thật có một vị hoàng hậu…

"Còn muốn kiểm tra cái gì nữa không?" Phượng Thất đang giọng, cả tiếng quát hỏi.

"Không cần, không dám, không dám, không cần." Người nọ lau mồ hôi, lập tức khoát tay cho đi.

Phượng Thất rất không khách khí trừng mắt một cái, sau đó oai dũng rút roi ngựa, vừa quất roi vừa quát: "Đi nào!"

Hạ Lan Khâm cùng Phượng Cửu gắt gao theo sát hai bên.

Cứ như vậy chạy được hơn một dặm đường, xem chừng không có ai đuổi theo, Phượng Thất cho xe ngựa dừng lại, sau đó xốc màn xe lên, thông báo với người bên trong đã có thể xuống xe được rồi.

Hạ Lan Tuyết sớm đứng ngồi không yên, nghe vậy lập tức bước xuống xe ngựa. Đang định quay đầu lột lớp hóa trang ra, bỗng nhiên nhớ đến Dung Tú lại dừng động tác, nhìn lại.

Dung Tú và Y Nhân cũng đi ra.

Dung Tú nhìn nhìn bốn phía, đúng là vùng ngoại ô kinh thành, không hề có người ở. Bầu trời quang đãng, sắc trời trong xanh. Ngoại trừ cỏ cây côn trùng, chẳng còn thứ gì khác.

"Cô nương có tính toán gì không?" Phượng Thất khéo hiểu lòng người, đi qua hỏi: "Là muốn đi theo chúng tôi, hay là…"

"Cám ơn tấm lòng trượng nghĩa tương trợ của mọi người, ta không thể liên lụy các vị, cứ từ biệt ở đây thôi." Dung Tú cảm kích nói: "Không biết từ nơi này đến thành Thạch Đường có còn xa không?"

Thạch Đường, là thành trấn ở gần kinh thành nhất. Cai quản Thạch Đường cũng là môn sinh (học trò) đắc ý nhất của Thái sư.

"Đi theo con đường này khoảng hai mươi lý nữa." Phượng Thất chỉ vào con đường nhỏ bên cạnh, trả lời.

Dung Tú gật gật đầu, lập tức cáo từ. Mới vừa quay người lại, giống như chợt nhớ đến cái gì, lại quay lại. Nàng nhìn Y Nhân, sau một lúc lâu mới nặng nề mà nói một câu, "Các ngươi ở cùng nhau rất tốt, rất tốt."

Các ngươi, đó là chỉ Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân.

Y Nhân còn chưa nói gì, Hạ Lan Tuyết đã hạ giọng, nhẹ nhàng nói: "Ngươi cũng bảo trọng."

Âm thanh rất thấp, đủ thấp để không thể phân rõ nam nữ, chỉ cảm thấy nồng đậm dị thường, giống hương rượu sau khi lên men. Dung Tú hơi có vẻ kinh ngạc nhìn qua, nhìn kỹ mặt mày Hạ Lan Tuyết. Trông thấy phong tình long lanh trong đôi mắt thật dài kia, bỗng nhiên giật mình, nhưng cũng không lên tiếng.

Dung Tú cười cười, gật gật đầu với anh. Sau đó xoay người, một mình một bóng đi về phía con đường hoang vắng thê lương.

"Vương gia…" Dịch Kiếm đi đến bên cạnh Hạ Lan Tuyết, hơi có vẻ nghi ngờ hỏi xin chỉ thị: "Có cần phải…"

"Đi theo nàng, bảo vệ nàng đến Thạch Đường an toàn." Hạ Lan Tuyết nhìn theo bóng lưng Dung Tú, ngắn gọn dặn dò một câu. Sau đó xoay người, nhìn Y Nhân mỉm cười, nói: "Vừa rồi lúc ở trong xe, ta ngửi thấy vị chua, không biết nàng có ngửi được không?"

Y Nhân ngẩng đầu nhìn trời.

Hạ Lan Tuyết lại cười, đưa tay tháo gỡ lung tung trang sức trên đầu, lại thuần thục xóa sạch lớp son phấn hóa trang trên mặt.

Phượng Cửu nhìn thấy tác phẩm đắc ý của mình chỉ đảo mắt một cái đã thành một đống rác bỏ thì hơi tiếc nuối, không cam lòng nói: "Thật ra Vương gia hoa trang thế này cũng rất đẹp…" Phần cuối của lời nói sớm đã bị Hạ Lan Tuyết dùng ánh mắt muốn ăn thịt người trừng cho nuốt trở về.

Hạ Lan Khâm cũng lột bỏ lớp dịch dung, tinh thần sảng khoái hít thở không khí.

"Thế nào? Các ngươi có tính toán gì không?" Phượng Thất khôi phục lại giọng nói ương lợi của mình, tò mò hỏi.

"Phượng cô nương thì sao?" Hạ Lan Tuyết không vội trả lời mà hỏi lại Phượng Thất.

Phượng Thất sáng sủa trả lời: "Sauk hi tiễn các ngươi xong, ta phải đến Lưu Viên lôi Lưu Trục Phong ra, sau đó cùng hắn đi tìm Lục Xuyên."

"Vì sao phải tìm Lục Xuyên?" Hạ Lan Khâm kinh ngạc hỏi: "Nghe nói kẻ nào gặp được Lục Xuyên đều phải chết."

"Ta sẽ không chết." Phượng Thất chớp mắt cười nói: "Ta là sát tinh của hắn."

Phượng Cửu cũng cười: "Cũng bởi vì tỷ là sát tinh của hắn, cho nên Lục Xuyên sẽ càng không gặp tỷ."

"Hắn không biến mất liền không thấy tăm hơi? Đệ nghĩ rằng Phượng Thất của đệ là người dễ nghe lời như vậy sao?" Phượng Thất bĩu môi, lơ đễnh nói: "Lúc này đây, nếu hắn còn chạy thoát, ta sẽ không mang họ Phượng!"

"Vậy họ gì?"

"Họ Lục!" Phượng Thất giảo hoạt trả lời.

Phượng Cửu cũng cười, tràn đầy sủng nịch cùng bất đắc dĩ.

Hai tỷ đệ nọ nói chuyện đến quên cả trời đất. Hạ Lan khâm đứng nghe mà đầu óc mờ mịt: Nghe giọng điệu, có vẻ như Phượng Thất thật sự muốn đi gặp Lục Xuyên tìm xui thì phải.

Nhưng mà, Lục Xuyên là ai chứ? Là Kiếm thần trong truyền thuyết!

Tuy Phượng Thất tài giỏi, nhưng cũng chỉ giới hạn trong thương trường mà thôi. Nàng đi tìm hắn, xác định chắc chắn sẽ có hại!

Ngẫm nghĩ một hồi, Hạ Lan Khâm dâng trào hào khí. Cho dù đối phương có là Lục Xuyên trong truyền thuyết, hắn cũng muốn che chở nữ tử này chu đáo.

Cũng không phải vì báo ân, mà là muốn bảo hộ nàng.

"Phượng Thất tiểu thư, bất kể thế nào, chỉ cần ngươi cần ta giúp đỡ, dù là bất cứ chuyện gì, Hạ Lan Khâm ta cũng sẽ không từ chối. Tuy rằng đối phương là Lục Xuyên, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, chung quy cũng không thể địch nổi thiên quân vạn mã." Hạ Lan Khâm tự tin nói: "Ta nhất định sẽ không để Lục Xuyên làm hại đến ngươi!"

Phượng Thất giật mình, giật mình nhìn hắn. Sau một lúc lâu, nàng cười, càng cười càng lợi hại, cơ hồ muốn chảy cả nước mắt.

Cuối cùng, Phượng Thất thở hổn hển, giơ tay lên vỗ vai Hạ Lan Khâm, cười híp mắt nói: "Tốt lắm, không hổ là đại tướng quân, rất hào sảng. Ta nhớ rõ lời ngươi."

Phượng Cửu lại lắc đầu không nói.

“Không có chuyện gì vậy ta đi trước nhé.” Phượng Thất nói xong, thu tay khỏi vai Hạ Lan Khâm.

Hạ Lan Khâm chỉ cảm thấy bả vai mình buông lỏng. Không hiểu vì sao, giống như thiếu thiếu cái gì đó rất quan trọng, bả vai nhẹ hẫng.

“Lần này, đa tạ Phượng Thất cô nương.” Hạ Lan Tuyết thấy nàng phải đi, tạm thời buông Y Nhân ra, hướng về phía nàng chân thành nói lời cảm ơn.

“Không cần cảm tạ. Ta chỉ giúp Cửu đệ một tay, không phải thiệt tình giúp ngươi đâu. Nhưng mà, Vương gia này, ngươi cải nữ trang thật sự khiến ta tự cảm thấy rất xấu hổ. ta cũng coi như mở rộng tầm mắt, hắc hắc.” Phượng Thất không khách khí chọt chọt vào chỗ đau của Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết mặc dù tức giận, nhưng cũng không có cách nào phát cáu với Phượng Thất được. Nàng luôn luôn có vẻ quang minh chính đại, trực tiếp lanh lẹ như vậy, làm cho người ta không thể tức giận được.

“Còn nữa a, Cửu đệ, đệ bớt thì giờ mà về thăm nhà đi. Phụ thân lớn tuổi rồi, trước kia có chuyện gì cũng nên bỏ qua hết đi.” Phượng Thất run run nói xong câu cuối, sau đó quay sang mọi người chắp tay chào, một lần nữa nhảy lên xe ngựa: “Tạm biệt, các vị.”

Lời còn chưa dứt, người đã đi xa.

Trên mặt đất chỉ còn lưu lại hai hàng bánh xe ngựa.

Đó là xe ngựa của nàng, nàng mang đi.

Thương nhân, đúng là thói hư tật xấu a.

Phượng Cửu oán thầm một câu, nhớ đến lời khuyên bảo của Phượng Thất, thần sắc ảm đạm, im lặng hồi lâu. Làm sao bỏ qua?

Hạ Lan Khâm vẫn nhìn theo bóng xe ngựa cho đến khi nó khuất mất khỏi tầm mắt mới chịu hoàn hồn, quay trở lại cùng Hạ Lan Tuyết thảo luận kế hoạch tiếp theo.

Hạ Lan Tuyết đã thay đổi quần áo, mặc một bộ trường bào màu xanh. Anh nhàn hạ đứng ở ven đường, cánh tay đặt tự nhiên trên lưng Y Nhân, một chút tư thế chạy trốn cũng không có.

Hạ Lan Khâm cười cười, thần kinh vẫn luôn căng thẳng nãy giờ cũng lơi lỏng ra, “A Tuyết, đệ có cùng ta trở về Tuy Xa không?”

Tuy Xa, có quân đội của hắn, là lãnh địa của hắn.

Chỉ cần Hạ Lan Khâm trở về, bất luận Hạ Lan Thuần dùng mệnh lệnh gì, quỷ biện gì, Hạ Lan Khâm đều có thể một lần nữa khơi dậy tấm lòng trung thành đối với hắn của tất cả mọi người nơi đó – những người vốn chỉ biết đến Đại tướng quân chứ không màng biết đến triều đình.

Nếu không như thế, Hạ Lan Thuần cũng không nhất thiết phải làm như vậy.

“Nhị ca muốn chia đất làm chủ?” Hạ Lan Tuyết thản nhiên hỏi.

“Tự bảo vệ mình mà thôi.” Hạ Lan Khâm không trực tiếp trở lời. Mười mấy năm chinh chiến, Hạ Lan Khâm là người có cảm nhận về chiến tranh sâu sắc nhất.

Vì vậy cho nên, hắn không muốn khiêu chiến hoặc gây ra nội chiến đặc biệt.

Đối với quân nhân mà nói, mọi người đã từng chiến đấu chung một chiến hào, một khi phản chiến, đó mới là bi kịch lớn nhất.

Hạ Lan Khâm là quân nhân, cho nên, không đến mức vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không gây ra bi kịch.

“Nếu có thể, đệ muốn khống chế chuyện đổ máu ở trong phạm vi kinh thành.” Hạ Lan Tuyết thần sắc vẫn cực đạm, nhưng mắt phượng lại run lên, toát ra một vẻ khí phách và tự tin đến xa lạ, “Nếu nhị ca tin ở đệ, hãy cho đệ thời gian nửa năm. Trong nửa năm này, Nhị ca chỉ cần ổn định chiến tuyến phương Bắc, không để Viêm Quốc lợi dụng thời cơ là được.”

“Đệ muốn làm thế nào?” Hạ Lan Khâm kinh ngạc hỏi: “Sau chuyện này, Thuần Đế nhất định sẽ dốc hết sức để rửa sạch lực lượng của đệ, chính là Thiên Nhất Các. Đệ ở lại trong nước thật quá nguy hiểm. Ta vẫn cho rằng, đệ theo ta cùng nhau trở về thì hơn.”

Chỉ có quân đội, mới là an toàn.

“Nhị ca, một khi chúng ta cùng nhau trở về, nhất định sẽ không thể tránh khỏi việc khởi chiến. Giang Nam vốn đã bị nạn hạn hán, dân chúng lầm than. Đến lúc đó, thực lực của cả Thiên Triều sẽ tổn hao rất lớn. Một khi bên phía Viêm Hàn có dị động, ngao sò tranh chấp, ngư ông ngồi không lại được hưởng lợi.” Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng nói tiếp. “Về phần đệ phải làm như thế nào, nhị ca cũng không cần lo lắng. Bùi Nhược Trần muốn lợi dụng chúng ta để giải quyết đại ca… Hạ Lan Thuần. Chẳng lẽ chúng ta không thể tương kế tựu kế, đạt đến mục đích của mình hay sao?”

Hạ Lan Khâm trầm mặc một hồi, sau đó trầm giọng nói: “Đệ luôn luôn có chính kiến của mình, người khác khuyên can cũng vô dụng. Bất kể thế nào, nếu gặp phải khó khăn gì, cứ đến Tuy Xa tìm ta.”

“Được, nhị ca cũng phải tự bảo trọng.” Hạ Lan Tuyết nói xong, đột nhiên xúc động, nhìn Hạ Lan Khâm thật sâu, nhớ đến: Từ biệt lần này, sau này gặp lại không biết sẽ là ngày nào tháng nào nữa.

Hoàng gia thiên thất, số mệnh lại thường là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Giờ phút này nhẹ lời mềm giọng, nhưng đến lúc gặp lại, nào ai biết có phải vung kiếm giết nhau hay không?

“Ôm ta.” Hạ Lan Khâm nói thật nhanh hai chữ, sau đó nghiêng mạnh thân qua. Một cái ôm xiết chặt, giống như trước đây, ôm lấy đầu Hạ Lan Tuyết, dùng sức bóp nhẹ một chút.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, lập tức mỉm cười.

Hạ Lan Khâm buông Hạ Lan Tuyết ra, lại xoay người kéo Y Nhân vào lòng mình, dùng sức bế ôm: “Sớm sinh mấy đứa con, ta chờ được bế cháu đấy.”

Y Nhân bị ôm thật lâu, thiếu chút nữa đã tắt thở. Thật vất vả mới buông ra được, lại bị Hạ Lan Tuyết mang vào lòng: “Đệ sẽ không làm cho nhị ca thất vọng.” A Tuyết trả lời, rất ám muội, cực kỳ ám muội.

Y Nhân lại ngẩng đầu nhìn trời.

Hạ Lan Khâm vì thế xoay người, sải bước, đi về hướng Tuy Xa.

Mới vừa rồi còn náo nhiệt như vậy, đảo mắt một cái đã mỗi người một nơi.

Hạ Lan Tuyết nắm Y Nhân, lẳng lặng đứng giữa ngã ba đường mở rộng, nhìn Dung Tú cùng Dịch Kiếm đi về phía Thạch Đường, lại nhìn nhìn về hướng Tuy Xa, cúi đầu, lại quan sát dấu bánh xe in trên mặt đất. Sau đó, anh hơi nghiêng đầu qua nhìn Y Nhân.

Y Nhân thần sắc bình tĩnh, rất nhu thuận dựa vào anh, màn chân miết miết mặt đất, giống như đang chơi đùa trò gì vui lắm. Trong lòng Hạ Lan Tuyết đột nhiên như có một dòng suối ấm áp chảy qua, bình yên.

Ngươi xung quanh sinh động lưu loát như mây bay nước chảy, chỉ có cô, trước sau vẫn chưa từng rời đi.

“Khụ, khụ. Vương gia, chúng ta tạm thời về Phượng Trang đi. Chờ Dịch Kiếm từ Thạch Đường trở về sau mới tính tiếp.” Phượng Cửu thấy vẻ mặt của Hạ Lan Tuyết, lập tức cắt ngang con đường đi vào cõi tiên của anh, nghiêm trang nói.

Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, nhanh chóng cầm tay Y Nhân, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Y Nhân nhanh chóng đi theo, trong lòng bàn tay truyền đến hơi ấm cơ thể của anh, dày rộng và mạnh mẽ.

Anh đi không được nhanh, chỉ vì mải bận tâm đến bước đi của cô.

Y Nhân hơi hơi cúi đầu, bước chân cùng hòa theo tiết tấu của anh.

Ba người đi về hướng Lạc Phượng Trang.

Đoàn người tan rã, một động một tây, một nam một bắc, dấu vết xa vời.

Cho đến đêm khuya, Dung Tú mới đi hết hai mươi lý để đến được Thạch Đường thành.

Lúc đến nơi, bầu trời đã giăng đầy ánh sao.

Cửa thành cũng đóng.

Thấy nàng không thể vào thành, Dịch Kiếm cũng không dám cất bước bỏ đi, đứng ở một nơi cách nàng không xa, cẩn thận xem xét hoàn cảnh chung quanh.

Dung Tú nắm thật chặt quần áo, nhìn tòa thành trì ở gần trong gang tấc, đi qua đi lại. Đưa lưng về phía tường thành rồi chậm rãi ngồi xuống, hai tay ôm gối, có điểm mê mang nhìn mặt đất.

Dịch Kiếm cũng không dám nhúc nhích, đang chuẩn bị tìm một chỗ để ở tạm qua đêm, đột nhiên nghe thấy Dung Tú mở miệng hỏi: “Là Dịch Kiếm sao?”

Dịch Kiếm giật mình sững sờ một chút, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đi đến trước mặt Dung Tú, hắn lễ độ cung kính cúi người thi lễ, “Hoàng hậu nương nương.”

“Là A Tuyết sai ngươi đến bảo hộ ta ư?” Dung Tú nhẹ giọng hỏi.

Dịch Kiếm gật đầu. “Vương gia lo lắng nương nương đi đường sẽ gặp nguy hiểm.”

“A Tuyết luôn luôn ôn nhu như vậy.” Dung Tú thản nhiên cười, nói: “Ngươi nói xem, vì sao lúc trước ta lại không thể yêu thương hắn, mà lại đi yêu bệ hạ cơ chứ?”

Dịch Kiếm nhức đầu, không biết phải trả lời như thế nào.

“Dịch Kiếm, ngươi nhất định rất chán ghét ta, có đúng không? Bởi vì… Bởi vì ta đã từng hại Vương gia của ngươi.” Dung Tú nâng mắt, lại hỏi tiếp.

Dịch Kiếm to gan nhìn thẳng vào nàng. Dưới ánh sao trời, khuôn mặt Dung Tú trắng như ánh trăng, nhạt như ánh trăng, đẹp mà thê lương lại mông lung – Nữ tử này chính là người mà vương gia đã si mê mười mấy năm trời. Dịch Kiếm bỗng nhiên hiểu được, lý do vì sao vương gia lại mê luyến nàng như vậy.

Ít nhất, nàng cũng dũng cảm.

“Nương nương cũng chỉ bất đắc dĩ thôi.” Nếu nói thật ra, quả thật Dịch Kiếm rất chán ghét nàng. Nhưng khi Dung Tú chân tình hỏi han hắn như vậy, hắn cảm thấy, thật ra nàng cũng không còn đáng giận như trước nữa.

Chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Một nữ nhân yêu một người nam nhân, như vậy, dưới danh nghĩa của tình yêu, dù có làm bất cứ chuyện gì cũng không khiến cho người ta chán ghét.

Dung Tú mỉm cười cảm kích.

“Dịch Kiếm, ngươi trở về bảo vệ A Tuyết đi. Giờ phút này hắn còn nguy hiểm hơn ta. Ta ở chỗ này chờ một chút, không sao đâu.” Đợi một hồi, Dung Tú còn nói: “Huống chi, thời cuộc đã như thế, A Tuyết không bao giờ… còn có thể chăm sóc ta, coi chừng ta giống như trước nữa. Hắn còn có trách nhiệm khác.”

“Vương gia đã dặn, ta phải trông thấy nương nương vào thành mới có thể rời đi.” Dịch Kiếm vẫn yên tại chỗ, nghiêm trang trả lời.

“Dịch Kiếm, ngươi cảm thấy Y Nhân có tốt không? Nàng cùng A Tuyết… có tốt không?” Dung Tú biết mình khuyên Dịch Kiếm không được, dừng một chút rồi chuyển sang đề tài khác.

Dịch Kiếm lại gãi gãi đầu, trên mặt không tự chủ được vẽ thành một vòng cười: “Vương phi ư, là một người, nói như thế nào nhỉ, một người rất thần kỳ. Cả ngày chẳng biết làm gì cả, cũng chẳng biết suy nghĩ cái gì, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy rất thoải mái, rất an tâm.” Nghĩ đến bình thường Y Nhân chỉ suốt ngày ngủ mê ngủ mệt, nghĩ đến bộ dáng Hạ Lan Tuyết bị Y Nhân làm cho gấp đến độ vò đầu bứt tai, nghĩ đến những lúc Y Nhân ngẫu nhiên kiên trì và quật cường… Dịch Kiếm cảm thấy nếu nói là khen ngợi thì cũng khó có thể nói rõ ràng, nhưng tâm tình chẳng hiểu sao lại vui vẻ hẳn lên. “Vương gia cực kỳ yêu thích vương phi. Tay của vương gia, cũng chỉ vì vương phi mới bị tàn phế.”

“Tay của A Tuyết bị tàn phế?” Dung Tú lắp bắp kinh hãi.

Dịch Kiếm mới biết mình đã lỡ lời, đang muốn giải thích cái gọi là tàn phế cũng không nghiêm trọng như nàng nghĩ đâu, nhưng vừa định há miệng nói thì thần sắc hắn đã biến đổi.

Dịch Kiếm nhìn lại, không biết từ khi nào, có một đám hán tử mặc y phục dạ hành (quần áo dùng để đi ra ngoài vào buổi đêm), binh khí tuyết hàn từ trong thành chen ra, tạo thành một nửa vòng tròn, bao vây bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 22: THẾ NHÂN CƯỜI NHẠO NGƯƠI ĐIÊN

Dung Tú cũng đứng dậy, đứng ở bên cạnh Dịch Kiếm, nghiêm túc hỏi: “Các ngươi là ai?”

“Hoàng hậu nương nương nguôi giận, chúng tôi là người của thái sư.” Một tên hắc y nhân che mặt có vẻ là người cầm đầu bước ra khỏi hàng, chắp tay cung kính trả lời.

Thần sắc Dung Tú hơi thả lỏng, thản nhiên nói: “Nếu là người của phụ thân, sẽ không cần phải xuất hiện một cách bí ẩn quỷ thần như vậy. Hắn là nghĩa sĩ hộ tống ta đến đây. Để hắn đi đi.”

Dung Tú tuy nhu nhược, nhưng dù sao cũng đã làm hoàng hậu vài năm, làm việc gì cũng đều có một loại khí độ tôn quý. Một câu nói ra, cũng đầy uy lực.

Nhưng tên hắc y nhân kia lại không có ý định nhường bước. Bọn hắn vẫn đang vây quanh Dịch Kiếm, tay cầm trường kiếm, khí thế hùng hổ dọa người.

“Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?” Dung Tú nhíu mày, trầm giọng hỏi.

“Mời nương nương vào thành, cũng mời vị nghĩa sĩ này vào thành.” Người nọ không chút hoang mang, nói.

“Nếu ta không muốn vào thành thì sao?” Dịch Kiếm cũng không phải dễ chọc, cầm chuôi kiếm, lạnh giọng hỏi.

“E rằng không thể theo ý ngươi muốn.” Hắc y nhân cầm đầu vừa nói dứt lời, nửa vòng tròn vây quanh nhanh chóng thu nhỏ lại. Dịch Kiếm đang định phá vây, bỗng nhiên phát hiện trong tay đám người này đều cầm một sợi dây thép đan thành lưới đánh cá. Bọn hắn hiển nhiên đã trải qua sự huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không tấn công trực diện Dịch Kiếm mà rất nhanh chóng di chuyển vị trí, dùng lưới đánh cá để cắt đường tháo lui của Dịch Kiếm. Dịch Kiếm phá vây thế nào cũng đều bị lưới đánh cá ngăn trở lại. Vòng vây của lưới đánh cá khi nhỏ khi lớn, mà sức lực của Dịch Kiếm lại dần dần cạn kiệt.

Đang lúc hai bên giao chiến, Dung Tú nãy giờ vẫn đứng tránh ở bên cạnh đột nhiên xông vào. Hắc y nhân bốn phía chần chờ một chút, nàng đã lướt qua vòng vây, chạy đến bên cạnh Dịch Kiếm.

“Bắt ta đi!” Dung Tú hạ giọng, nói cực nhanh.

Dịch Kiếm không dám có chút do dự, trường kiếm vừa chuyển, kề đến bên cổ Dung Tú, tay kia cầm lấy tay Dung Tú. Hắn quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói: “Hoàng hậu đang ở trong tay ta, chỉ cần các ngươi tránh sang một bên, ta sẽ lập tức thả nàng.”

Yêu cầu này cũng không đến mức quá đáng, hơn nữa, bọn hắn nếu là người của Thái sư, tự nhiên sẽ phải lo lắng đến sự an toàn của tiểu thư.

Nào ngờ, hắc y nhân không chút sứt mẻ, tuy rằng che mặt, nhưng đôi mắt lộ ra ngoài vẫn tỏ ra vô cùng lãnh khốc bình tĩnh.

Dung Tú bỗng nhiên ý thức được: Bọn hắn căn bản không cần đến sự sống chết của nàng.

Tựa như hơn một lần Hạ Lan Thuần đã từng bỏ rơi nàng vậy, phụ thân nàng cũng không quá mức cần nàng được sống. Phát hiện này làm cho đáy lòng Dung Tú phát lạnh.

Dịch Kiếm cũng đã chú ý đến sự thật này, không khỏi nảy sinh thêm vài phần thương hại Dung Tú. Thanh kiếm trên tay cũng không khỏi tự động nơi lỏng ra.

Hắc y nhân kia thấy thế, bàn tay to vung lên, cũng chẳng quan tâm Dung Tú sống hay chết, vồ thẳng về hướng Dịch Kiếm. Dịch Kiếm e sợ sẽ làm Dung Tú bị thương, tay vừa chuyển, chuôi kiếm chụp đến trên lưng Dung Tú, nương lực, đẩy nàng ra khỏi vòng chiến.

Còn bản thân Dịch Kiếm lại vì sự chậm trễ chỉ trong nháy mắt này là rất nhanh đã bị lưới đánh cá vây khốn. Chỉ trong chốc lát liền có mấy thanh kiếm kề đến trên cổ hắn, nhất thời không thể động đậy.

Dịch Kiếm đã bị bắt.

Dung Tú vốn định nghị hàng, nhưng lời nói vừa tới cửa miệng lại biến thành một nét thoáng cười tự giễu, vô cùng tiêu điều.

Hiện tại nàng cũng như thịt nằm trên thớt, cá nằm dưới lưỡi dao, còn có tư cách gì mà giải thoát cho Dịch Kiếm? Hắc y nhân cứ như vậy áp giải Dịch Kiếm, che chở Dung Tú đi thẳng vào Thạch Đường.

Cửa thành chậm rãi khép lại.

Nửa đêm, trong thành sớm đã thực hiện lệnh cấm đi lại ban đêm. Trên đường cái yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân chỉnh tề mà nhẹ nhàng của bọn hắn.

Bọn hắn đi qua những dãy nhà san sát. Cũng không biết đã đi qua những đâu, rốt cuộc dừng lại trước một tòa nhà lớn.

Hắc y nhân cầm đầu tiến lên gõ cửa, ba dài một ngắn.

Bên trong hắt ra ánh đèn mơ hồ, chẳng bao lâu sau liền có một tên gác cổng cầm đèn lồng bước ra mở cửa với đôi mắt ngái ngủ. Nhìn thấy bọn hắn cũng không giật mình, chỉ nghiêng người chừa chỗ cho bọn họ nhanh chóng vào nhà.

Nhà cửa rất lớn, cây cối trong hoa viên phía trước cũng bởi vì màn đêm mà có phần trông giống như thú hoang trong đêm, lờ mờ.

Bầu trời có trăng, một vầng trăng hạ huyền lạnh lẽo, thê lương.

Bọn hắn đi qua hành lang dài, lại đi qua cửa viện, rốt cuộc đứng trước một gian sương phòng lớn.

Hắc y nhân tiến lên, quỳ một gối xin chỉ thị: “Thái sư, tiểu thư đã được đưa đến đây.”

Dung Tú kinh hãi trong lòng: Những người này, quả nhiên là bộ hạ của phụ thân.

Sự thật này đã đập nát tia ảo tưởng cuối cùng của nàng. Giờ khắc này, nàng tình nguyện bị Bùi Nhược Trần diệt khẩu. Cửa sương phòng nhẹ nhàng mở ra. Một ông lão bước ra, tinh thần quắc thước, áo ngắn thanh bào, sắc mặt sạch sẽ, tóc vấn sơ thành búi, dùng mộc sai (trâm cài bằng gỗ) cố định ở sau đầu, trông có vẻ sạch sẽ nho nhã, khí độ có vài phần phiêu dật.

Người nọ chính là phụ thân của Dung Tú, Thái sư Thiên Triều Dung Vô Hồi.

Trong lòng Dung Tú tuy đã bị băng hàn xâm chiếm nhưng khi nhìn thấy cha mình, vẫn cảm thấy được vạn phần ủy khuất. Thói quen khi còn là một tiểu thư hay ỷ lại vào phụ thân khiến nàng nhất thời hai mắt đẫm lệ, khẽ gọi: "Phụ thân!"

"A Tú." Dung Vô Hồi hiển nhiên cũng yêu thương con gái, nhanh chóng đi lên, bước xuống bậc thang, vẻ mặt hiền lành nhìn nàng nói: "Con gầy đi nhiều quá."

Dung Tú rốt cuộc nhịn không được nữa, nước mắt nối đuôi nhau lăn dài. Chỉ cảm thấy chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là mình nhầm lẫn, trên đời này vẫn còn có người thật sự quan tâm lo lắng cho mình. Nàng vừa nức nở, vừa ôm chặt lấy cánh tay của Dung Vô Hồi, nghẹn ngào nói không nên lời.

"Đừng sợ, đừng sợ, phụ thân sẽ đưa con về nhà, hồi cung, trở lại kinh thành." Dung Vô Hồi vỗ vỗ lưng Dung Tú, nhẹ giọng an ủi.

Dung Tú nghe vậy, nhớ lại mục đích của mình khi đến đây, tạm thời cũng chẳng màng ôn chuyện. Nàng ngưng khóc, nghiêm mặt nói: "Phụ thân, Bùi Nhược Trần muốn phản quốc, hắn sẽ gây bất lợi đối với bệ hạ."

"Con bé này, có phải ở trong cung lâu quá, đến mức hồ đồ rồi không?" Dung Vô Hồi vẫn giữ nét mặt hiền lành, căn bản là không có ý tin tưởng lời Dung Tú.

Dung Tú nóng nảy, vội vàng đem tất cả những gì mình mắt thấy tai nghe thuật lại một lần. Cuối cùng, nàng cường điệu nói: "Bùi Nhược Trần cấu kết với quân Viêm quốc, thật sự là chính tai con đã nghe thấy. Phụ thân, cha mau tiến cung nhắc nhở bệ hạ, để bệ hạ đề phòng Bùi Nhược Trần."

"A Tú, con thật sự đã nghe lầm rồi." Dung Vô Hồi thần sắc bất động, chỉ thản nhiên trả lời một câu. Dung Tú càng thêm nóng nảy, nhanh chóng lập lại một lần nữa, thúc giục Dung Vô Hồi hồi cung báo tin cho Hạ Lan Thuần.

Dung Vô Hồi không chỉ bất động, mà ngược lại còn nhìn chằm chằm vào Dung Tú, lo lắng nói: "A Tú, không phải con đang ghen tỵ Bùi Nhược Lan có cốt nhục của bệ hạ, lo lắng địa vị của mình khó giữ được, cho nên mới bịa đặt chuyện này để hãm hại Bùi đại nhân đấy chứ?"

"Không phải đâu, phụ thân ~" Dung Tú có cảm giác thật bất lực, đang định phản biện, nhưng thanh âm còn chưa kịp phát ra thì đôi mắt nàng lại mở thật ro, mặt lộ vẻ hoảng sợ, nhìn ra sau lưng Dung Vô Hồi, lại nhìn nhìn cha mình.

"Thái sư, chúng ta còn chưa nói chuyện xong mà." Phía sau Dung Vô Hồi, có một người đi ra, nói.

Giọng nói hờ hững thong dong, chỉ thản nhiên nói một câu mà lại gây ra một loại áp bách uy nghiêm hào hung.

Viêm Hàn.

Đúng là Viêm Hàn!

"Phụ thân, cha… cha… hóa ra cha cũng…" Dung Tú khó lòng tin nổi nhìn Dung Vô Hồi, theo bản năng lui về sau mấy bước.

Ánh mắt của nàng, giống như chưa bao giờ quen biết người trước mặt.

"Hóa ra cha cũng làm phản rồi! Hóa ra cha và Bùi Nhược Trần là cùng một ruộc!" – Dung Tú lầm rầm như người điên.

Dung Vô Hồi vẫn với vẻ hiền lành như trước, im lặng nhìn Dung Tú đang vô cùng khiếp sợ, nhẹ giọng nói: "A Tú, con đang nói điên nói khùng gì đó."

"Ăn nói điên khùng, đây là ăn nói điên khùng sao!" Dung Tú chỉ vào người phía sau Dung Vô Hồi, giận dữ hỏi: "Hắn là ai vậy! Hắn không phải là Viêm Hàn sao? Phụ thân, cha trả lời con đi, hắn không phải là Viêm Hàn sao?"

Tuy rằng trước đây chưa từng trông thấy Viêm Hàn, nhưng lúc sáng rình coi bên ngoài cửa sổ phòng Bùi Nhược Trần, Dung Tú sớm đã nhìn thấy dung nhan của hắn.

Huống chi, diện mạo của Viem Hàn vốn là đã gặp một lần thì không thể nào quên được.

"Sau lưng ta không có ai cả. A Tú, còn buồn bực thành bệnh, đã điên mất rồi." Dung Vô Hồi cũng không quay đầu lại mà nói luôn.

Viêm Hàn hơi giật mình, không lên tiếng.

"Hắn rõ ràng đứng ở ngay đó!" Dung Tú quay đầu nhìn quanh, chỉ vào Viêm Hàn, hỏi những người khác: "Các ngươi đều nhìn thấy có đúng không? Có đúng không hay?"

Tất cả mọi người đều đờ người ra, mặt không chút thay đổi. Giống như căn bản không hề nghe thấy lời nàng nói, cnag2 không hề nhìn thấy Viêm Hàn.

Còn Dịch Kiếm, từ lúc bước vào ngôi nhà này liền đã bị người ta đánh một quyền trúng ngay sau cổ, hôn mê bất tỉnh. Bây giờ đang được hai người nâng đỡ, cúi đầu mê man.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh chất vấn càng ngày càng tuyệt vọng của Dung Tú.

"A Tú, con đã phát điên rồi." Dung Vô Hồi thản nhiên kết luận. Sau đó phất tay gọi đến hai tên đại hán, dặn dò: "Đưa tiểu thư về nghỉ ngơi, mời đại phu đến khám cho tiểu thư. Bệnh của tiểu thư cũng không nhẹ."

"Con không có bệnh, cha mới bệnh!" Dung Tú đã hoàn toàn tuyệt vọng, toàn thân phát lạnh. Nàng nhìn chằm chằm vào Dung Vô Hồi, gằn từng chữ: "Con đã biết chân tướng, cha lại chẳng hề biết gì sao! Phụ thân!"

Dung Vô Hồi thản nhiên hạ mắt, phất phất tay, không hề nhìn nàng.

Hai tên đại hán vạm vỡ lập tức áp giải Dung Tú, giống như diều hâu quắp được gà con, nâng Dung Tú đi đến một căn sương phòng nhỏ nằm ở góc trong cùng của tòa nhà.

"Tiểu thư điên rồi, cứ nói năng lung tung, hãy báo tin này cho bệ hạ biết. Trong khoảng thời gian này, không có sự cho phép của lão phu, bất luận kể nào cũng không được tiếp cận tiểu thư." Đợi Dung Tú bị giải đi rồi, Dung Vô Hồi lạnh lùng dặn dò xung quanh. Sau đó xoay người, trở lại bậc thang tiếp đón Viêm Hàn, nói: "Bệ hạ, chúng ta tiếp tục chơi cờ đi."

Viêm Hàn cười lạnh, cũng rất có điểm xem thế là đủ rồi.

"Quý thiên kim thật ra cũng không có bệnh gì, thái sư không thật sự phao tin nàng hóa điên chứ?" Viêm Hàn hỏi. Nếu đem tin tức này thông báo về cung, Hạ Lan Thuần không có khả năng không phái người đến khám và chữa bệnh. Ngự y mà đến, nếu Dung Tú quả thật không điên, vậy chẳng lẽ không phải sẽ bại lộ hay sao?

Kế này, là đêm giả điên biến thành điên thật.

"Việc nhà của lão phu, không phiền bệ hạ phải quan tâm." Dung Vô Hồi không trả lời thẳng, chỉ chắp tay nói.

Viêm Hàn cũng chỉ thuận miệng hỏi chứ không tính miệt mài theo đuổi, nghe vậy liền thôi.

"Vị này là thị vệ của Tiêu Dao Vương, nên xử lý thế nào?" Đang định xoay người, Viêm Hàn thoáng nhìn thấy Dịch Kiếm, lại hỏi.

"Tất nhiên dùng làm lợi thế để áp chế Hạ Lan Tuyết." Dung Vô Hồi cười nói: "Không ngờ đến, lúc này đây lại bất ngờ thu hoạch được."

"Áp chế Hạ Lan Tuyết?" Viêm Hàn khẽ nhếch mày kiếm, hưng phấn hỏi han: "Dùng lệnh thiên kim để áp chế Hạ Lan Tuyết nghe còn có lý. Chỉ là một thị vệ nho nhỏ, chẳng lẽ cũng có thể áp chế hắn sao?"

"Bệ hạ không biết đó thôi, Hạ Lan Tuyết, chính là kẻ điên nhất." Dung Vô Hồi thản nhiên nói: "Chỉ một tên thị vệ nho nhỏ đó, có lẽ có thể phá vỡ được lịch sử của Thiên Triều, khiến cho kế hoạch của Bùi đại nhân thực hiện thuận lợi."

"Như thế nào?" Viêm Hàn tựa hồ như phá lệ cảm thấy có hứng thú với Hạ Lan Tuyết. Ngay từ lúc ban đầu khi mới hợp tác, hắn đã hỏi Dung Vô Hồi rất nhiều chuyện về Hạ Lan Tuyết. Về tài danh của Hạ Lan Tuyết, các loại chuyện tình phong lưu cùng vô vàn cơ thiếp được lưu truyền trên phố, Viêm Hàn đều có hứng thú muốn biết. Bây giờ nghe Dung Vô Hồi nói Hạ Lan Tuyết là kẻ điên, Viêm Hàn càng muốn nghe đến tột cùng.

"Bệ hạ nghĩ mà xem. Đường đường là một vương gia, Tam điện hạ của Thiên Triều lại bỏ qua danh phận, giao du với đám tam giáo cửu lưu. Đọc không ít sách đứng đắn, mà sách không đứng đắn lại càng đọc nhiều hơn. Khi còn nhỏ đã thường xuyên chọc cho sư phó tức điên. Sau này mặc dù có tài danh, cũng được tiên hoàng hết mực coi trọng, nhưng hắn là không thích con đường làm quan, chỉ thích phong lưu ngâm gió ngợi trăng. Mười bảy tuổi đi sứ sang Băng Quốc, chiếm được tình cảm yêu mến của nữ vương Băng quốc. Thế nhưng hắn lại cự tuyệt không chút do dự, làm hại mối quan hệ giữa Băng Quốc và Thiên Triều bị đóng băng nhiều năm liền. Cho đến bây giờ Hạ Tiểu Hầu gia may mắn trở thành Vương phụ tương lai, quan hệ hai nước mới có thể phá băng thành hòa. Hắn còn vì bất bình cho bằng hữu mà mai danh ẩn tích, bôn ba mấy nghìn dặm, trải qua sinh tử, đích thân khiêu chiến với một nhân sĩ võ lâm đã thành danh, chỉ vì người nọ đã vũ nhục thê tử của bằng hữu hắn. Sau lại, tiên hoàng qua đời, hắn vốn đã có thể kế ngôi hoàng đế. Nhưng vào đêm cuối cùng, vì một câu nói của Hạ Lan Thuần mà chắp tay đem ngôi hoàng đế dâng tặng cho người ta. Tiếp sau đó, hắn sống phóng đãng, phàm là nữ tử nào có tình ý với hắn, hắn đều cưới về nhà. Trong đó có đủ loại ca cơ thanh lâu. Vì các nàng, hắn cũng sẽ không tiếc bỏ ra ngàn vạn lượng vàng chuộc thân cho họ. Nhưng đảo mắt, hắn lại chẳng hề sống chung cùng phòng với các nàng. Nếu trong số cơ thiếp có người yêu thương người khác, hắn chẳng những không hề tức giận mà còn tặng thêm một phần quà cưới, tiễn các nàng đi. Người như vậy, có tính là kẻ điên hay không?"

Viêm Hàn lẳng lặng lắng nghe, giữ im lặng.

"Lại nói chuyện gần đây, lần trước Hạ Lan Tuyết bị lưu đày, cũng là vì muốn hứng chịu tội danh thay cho ta. A Tú đi tìm hắn, hắn biết rõ trong canh có độc, vẫn mặt không đổi sắc uống hết cả chén. Còn có lần trước Lãnh Diễm kén rể, chỉ cần hắn gật đầu là sẽ có đủ mỹ nữ, quyền thế, sinh mệnh. Hắn lại thà cận kề cái chết chứ không chịu cưới Lãnh nữ vương, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Một kẻ hoàn toàn không để ý đến sinh mệnh của mình, một kẻ không biết biến báo như vậy, có phải là kẻ điên hay không?" Dung Vô Hồi lại nói.

"Đích thật là một người thú vị." Viêm Hàn ánh mắt lấp lóe, như có điều suy nghĩ, nói.

"Còn về Dịch Kiếm, đi theo Hạ Lan Tuyết cũng đã mười mấy năm, tuy năng lực không phải là cực mạnh, nhưng lại là thuộc hạ thân cận nhất của Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết lại chính là một bằng hữu vào sinh ra tử có một không hai, đối đãi với thuộc hạ như huynh đệ của mình, lẽ nào lại bỏ qua không cứu?" Dung Vô Hồi nói như đã định liệu trước: "Xét đến cùng, Hạ Lan Khâm mới là kẻ thù chân chính của bệ hạ. Còn về phần Hạ Lan Tuyết, trên người hắn có rất nhiều nhược điểm. Bất cứ ai thân cận với hắn, đều là nhược điểm của hắn. Một kẻ điên điên khùng khùng như thế, bệ hạ hà tất phải bận tâm."

“Ta cũng rất chờ mong được gặp Hạ Lan Tuyết một lần.” Ánh mắt Viêm Hàn trầm xuống, thấp giọng nói: “Phái người truyền tin, nếu Hạ Lan Tuyết muốn mạng sống của Dịch Kiếm, năm ngày sau, ta sẽ đợi ở hồ Lâm Ba.”

“Lão phu đã hiểu, bệ hạ muốn lập bẫy bắt gọn.” Dung Vô Hồi rõ ràng cười cười, vươn cánh tay ra dẫn đường, một lần nữa mời Viêm Hàn vào phòng, tiếp tục ván cờ còn đang dang dở của bọn hắn.

***

Lạc Phượng sơn trang.

Đã là ngày thứ ba, Dịch Kiếm cũng không có dấu hiệu trở về.

Hạ Lan Tuyết không khỏi có chút lo lắng, khoanh tay đứng trong đình viện một hồi, liền muốn đi tìm Phượng Cửu thương lượng. Đi qua hoa viên, trông thấy Y Nhân đang ngồi xổm bên gốc đại thụ, bộ dáng cực kỳ chuyên chú, Hạ Lan Tuyết tò mò đi đến, từ sau lưng ôm lấy vai cô, dựa đầu vào đầu cô, hỏi: “Đang nhìn cái gì vậy?”

Y Nhân đã quen với những động tác thân mật của Hạ Lan Tuyết, thân thể cũng tự nhiên kề lại gần, vừa vặn co giãn đôi chân ngồi xổm mãi thành tê nhức, “Xem châu chấu đánh nhau.”

Hạ Lan Tuyết đưa mắt nhìn qua. Quả nhiên có hai con châu chấu đang quơ đại đao, một con thần khí hiện ra như thật, một con diễu võ dương oai, muốn đánh nhau.

“Thích nhỉ.” Hạ Lan Tuyết cười một tiếng, “Sao nàng thấy được?”

“Đi ngang tự nhiên nhìn thấy thôi.” Y Nhân không nghĩ ngợi, trả lời.

Hạ Lan Tuyết nghĩ: Ở trong góc nhỏ như vậy, cũng chỉ có Y Nhân mới thấy được thôi.

Anh đang định ngồi xổm xuống bên cạnh Y Nhân, cùng nhìn xem kỳ quan châu chấu đánh nhau, lại nghe thấy cách đó không xa vang lên một loạt tiếng bước chân. Hình như là Phượng Cửu, nhưng lại có vẻ dồn dập hơn Phượng Cửu một chút.

Phượng Cửu luôn luôn chậm rãi, sao lại đi nhanh được như vậy?

Nhưng khi Hạ Lan Tuyết xoay người sang nhìn thấy rõ người đang đi đến, quả nhiên đúng là Phượng Cửu.

“Chuyện gì?” Hạ Lan Tuyết bỗng có dự cảm không hay.

Quả nhiên, Phượng Cửu mở miệng ra liền không có chuyện tốt. “Dịch Kiếm bị bắt. Hoàng đế Viêm Quốc mời Vương gia đến hồ Lâm Ba gặp mặt.”

Thật ra Dịch Kiếm đã mấy ngày rồi không trở về, Hạ Lan tuyết cũng có chuẩn bị tâm lý. Nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó xoay người nói: “Lập tức khởi hành.”

Từ đây đến hồ Lâm Ba còn phải đi mất một ngày đường. Một lát anh cũng không thể chậm trễ.

“Vương gia, chuyến đi này hung hiểm dị thường.” Phượng Cửu ở phía sau thản nhiên nhắc nhở.

“Ta biết.” Hạ Lan Tuyết cũng không quay đầu lại.

“Cho dù vương gia có đi, cũng không dám chắc sẽ cứu được Dịch Kiếm.” Phượng Cửu còn nói.

“Ta biết.” Hạ Lan Tuyết không ngừng lại, thần sắc bình tĩnh đến cực điểm.

Phượng Cửu cười cười, khuôn mặt thanh tú mang theo chút ốm yếu tỏa ra một vầng ánh sáng dịu dàng thoáng hiện. “Dù vậy, vương gia vẫn muốn đi sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Nhưng câu hỏi này căn bản không hề có ý hỏi, bởi vì trước khi mở miệng, hắn đã biết được đáp án.

Hạ Lan Tuyết mà hắn biết chính là người dù đã biết là không thể nào, nhưng chỉ vì những người bên cạnh mình mà luôn luôn cố chấp dấn thân vào nguy hiểm.

Phẩm chất thuộc loại dân cờ bạc này thật sự không thuộc loại tốt đẹp, cũng không phải là phẩm chất của người lãnh đạo, nhưng đó lại chính là điểm khiến cho Phượng Cửu thích thú.

Cũng là lý do khiến hắn cam nguyện trung thành.

Quả nhiên, câu trả lời của Hạ Lan Tuyết từ nơi không xa nhẹ nhàng truyền lại: “Dám bắt người của ta, cho dù ta không thể làm được cái gì, cũng muốn bắt bọn họ phải trả giá đắt.”

Giọng điệu tự tin, gần như cuồng vọng.

"Cái này gọi là, người không đụng ta – ta không đụng người, nếu người phạm ta – ta tất sẽ phạm người." Y Nhân đang ngồi xổm bên cạnh thình lình tổng kết một câu. Sau đó phủi phủi tay đứng lên, chạy một mạch đến chỗ Hạ Lan Tuyết. Phượng Cửu lại được dịp mỉm cười, đem những lời nói của Y Nhân lẩm nhẩm lặp lại một lần, đột nhiên phát giác: Vì sao Y Nhân càng ngày càng thông minh thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 23: HÀN TUYẾT TRẦN CAO ĐOAN PHONG HỘI

Hạ Lan Tuyết đi được vài bước thì nghe có tiếng bước chân chạy theo phía sau. Anh đi chậm lại, quả nhiên, chẳng bao lâu sau Y Nhân liền đuổi tới, túm lấy cánh tay anh, thở hồng hộc.

"Nàng không thể đi theo." Hạ lan Tuyết đánh phủ đầu, bác bỏ khiếu nại: "Ở lại Lạc Phượng sơn trang, chờ ta trở về."

Y Nhân chớp mắt nhìn anh, tay vẫn còn nắm lấy cánh tay anh. Tuy rằng không nói gì, nhưng tư thế rõ ràng là không thuận theo, không buông tha.

"Ngoan đi." Hạ Lan Tuyết lập tức hạ giọng nói, xoa xoa đỉnh đầu của cô, thở dài nói: "Một mình ta đi có lẽ còn có thể toàn thân trở về. Nếu nàng đi theo, lỡ có chuyện gì ta còn phải bận tâm lo lắng cho nàng nữa. Yên tâm, ta sẽ an toàn trở về, không mất một cọng lông sợi tóc."

Y Nhân ngẫm nghĩ, nói cũng đúng, cô cũng không có năng lực giống như Lục Xuyên.

Nhẹ buông tay, thả ra.

Hạ Lan Tuyết hài lòng mỉm cười, đột nhiên cúi người xuống, ghé vào bên tai cô, thấp giọng hỏi: "Ta phải đi gặp Viêm Hàn, nàng có gì muốn ta chuyển lời không?"

Y Nhân nghiêng đầu, không ngờ lại còn thật sự suy nghĩ vấn đề này.

Hạ Lan Tuyết hơi loạn nhịp một chút, sau đó nghe được Y Nhân trả lời, "Thôi khỏi, để chính miệng ta nói với hắn thì tốt hơn."

Đáp án này làm cho Hạ Lan Tuyết suy nghĩ miên man.

"Nếu còn có cơ hội nói chuyện trực tiếp với hắn…" Anh ngẩng đầu nhìn trời, không mặn không nhạt nói nửa câu, sau đó tiếp tục đi.

Thật ra chẳng cần phải lo lắng gì hết, Hạ Lan Tuyết hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không muốn để Y Nhân gặp lại Viêm Hàn bất cứ lần nào nữa. Anh sẽ không cho cô cô hội này.

Y Nhân nhức đầu, nghĩ, sao nam nhân trước mắt lúc xoay người đáy mắt lại có thể giảo hoạt và khó hiểu đến thế nhỉ.

***

Hồ Lâm Ba cách kinh đô Thiên Hướng không xa, ở giữa Thạch Đường và kinh đô. Nơi này cảnh sắc tú lệ, nước gợn trong xanh. Cho tới nay, đây vẫn là nơi mà các văn nhân nhã sĩ của kinh đô và Thạch Đường lựa chọn để tiếp khách, kết bạn. Vào mùa xuân, hoa đào nở rộ, lại càng có nhiều dân kinh thành cùng vợ con nô nức đến dạo chơi. Lúc Hạ Lan Tuyết đi đến bên hồ, đã thấy hoa cỏ xanh xanh đỏ đỏ rực rỡ cả một vùng, du khách náo nhiệt. Chưa đến tháng ba mà xuân sắc đã trải khắp một vùng.

Là kẻ thù lớn nhất của Thiên Triều, Viêm Hàn lại dám một mình đi vào nơi có dòng người mãnh liệt như thế, Hạ Lan Tuyết không thể không bội phục sự can đảm của hắn.

Chỉ có điều, bây giờ hắn đang ở nơi nào?

Hạ Lan Tuyết đương nhiên không đến một mình. Tay phải của anh còn chưa phục hồi. Biết rõ công lực của mình bị hạn chế, cho nên anh đã tuyển hai vị cao thủ kiệt xuất trong Thiên Nhất Các. Anh cố nhiên là tùy hứng, nhưng cũng không đến nỗi lỗ mãng, cũng rất biết tự lượng sức mình.

Hiện tại, hai hán tử đang khoanh tay đứng phía sau anh, thần sắc cung kính, ánh mắt cảnh giác quan sát tất cả những người qua lại hai bên Hạ Lan Tuyết, từ dấu vết của họ mà đoán ra được lai lịch.

Bờ hồ cũng không thiếu nữ tử xinh đẹp. Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, không khỏi đoán xem nam tử nhà ai mà anh tuấn đến vậy, nhịn không được phải dừng

chân lén nhìn một phen. Hạ Lan Tuyết trông thấy nhưng cũng chưa vạch trần, thần sắc vẫn thản nhiên như không, nhìn mặt nước hồ gợn sóng trước mặt.

Trên mặt hồ có vô số thuyền con, lại không biết nơi nào mới là nơi của Viêm Hàn.

Đang do dự, trên mặt hồ đột nhiên bay đến một tiếng ca vô cùng êm tai. Mọi người trên bờ không hẹn mà cùng nhìn qua chỗ tiếng ca truyền đến. Chỉ thấy một con thuyền hoa thật lớn, sang trọng và đẹp đẽ nhất chen giữa vô số thuyền con chi chít. Thuyền hoa đó thơm lừng trầm hương, sơn nước màu cẩm, trang sức san hô, đèn ngọc lưu ly, hết sức phô trương.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy, không khỏi thấp giọng lẩm bẩm: "Sang trọng thế kia, còn hơn cả hoàng gia nữa. Viêm Hàn không đến mức kiêu ngạo như vậy chứ?"

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào thuyền hoa, lại thấy thuyền hoa lướt sóng đi thẳng đến chỗ anh. Một dáng người cao lớn đứng ở đầu thuyền, trù y màu xanh thêu họa tiết, một tay cầm ấm rượu, tự rót tự uống. Nhìn nghiêng, từ vóc dáng lẫn khuôn mặt đều toát lên một vẻ tiêu sái, xa hoa nói không lên lời, làm cho người đi đường tấm tắc khen ngợi không ngớt.

Chờ đến khi Hạ Lan Tuyết nhìn thấy rõ người đó, không khỏi hơi hơi sững sờ: "Hắn thật sự hung hăng càn quấy."

Người đang uống rượu ở mũi tàu, chính là Viêm Hàn.

Thuyền cập bờ, Viêm Hàn đặt chén rượu xuống, bước trên mũi đầu, cất giọng nói: "Cảnh trí ở hồ Lâm Ba quả nhiên xinh đẹp khả quan, làm cho lòng người khoan khoái, luyến tiếc không muốn rời. Không biết Hạ Lan huynh có nhã hứng cùng tại hạ nâng chén trò chuyện, nghe một chút tiếng ca tuyệt diệu, nhìn ngắm tiên cảnh thế ngoại hồ lặng mênh mông này hay không?" Lời nói sảng khoái, giống như một văn hào cự tử phóng đãng thế ngoại. Đám nữ tử nãy giờ vẫn rình xem Hạ Lan Tuyết trong lòng nhảy loạn như nai con: Xem ra, hai nam tử này đều là hạng người phú quý bất phàm, không biết có biện pháp nào tiến đến kết giao hay không?

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, phất tung áo bào, ý thái nhàn nhã nhảy lên thuyền. Áo trắng tung bay, tôn dáng khoe sắc bên màu áo xanh. Thuyền hoa nhanh chóng rời bến, nhẹ nhàng lướt đi trên mặt nước. Dòng sông nhợt nhạt gợn sóng, đảo mắt thuyền đã rời xa, chỉ còn lưu lại một bóng thoáng hồng len lỏi vào giấc mơ của không ít cô gái trong đêm đó.

Hai người đang đi vào thuyền hoa, ngồi xuống chiếc bàn bên cửa sổ. Ngồi ở đó có thể vừa nhàn nhã ngắm cảnh, vừa nâng cốc nghe hát.

Ngoài thuyền hoa, xung quanh non xanh nước biếc, cảnh trí thanh mỹ. Nhìn ra xa xa, hồ Lâm Ba mênh mông sông nước, chảy thẳng đến chân trời.

Ánh mặt trời từ trên tầng mây chiếu xuống mặt hồ, nơi có những con sóng khôn cùng tạo thành ánh kim quang lấp lóa như long như xà. Mặt hồ mênh mông, ánh nắng lấp lánh không chừng, cảnh tượng hùng lệ.

Gần bờ, cây dương và cây tùng xõa bóng um tùm, từ xa nhìn lại chỉ thấy một vùng xanh thẳm. Gần thuyền hoa, tiếng cười tiếng nói thản nhiên. Còn phía chân trời xa xa, cù lao ngang dọc, thuyền đánh cá chằng chịt, mơ hồ truyền đến tiếng ngư dân ca hát.

Vừa phồn hoa vừa thê lương, vừa tinh mỹ vừa hùng kỳ. Hồ Lâm Ba nho nhỏ lại đem hai cảnh trí khác nhau hòa thành một khối hoàn mỹ.

Hạ Lan Tuyết và Viêm Hàn, giống như ngắm cảnh đến ngây ngốc, cũng không vội nói chuyện. Mỗi người một ly, chậm rãi nhấm nháp, dựa vào cửa sổ nhìn ngắm cảnh đẹp.

Về phần hai thị vệ phía sau, ngay từ khi mới gặp mặt đã tuốt gươm khỏi vỏ, bộ dáng căng thẳng như nỏ giương dây. Nhưng vì chưa nhận được chỉ thị của chủ nhân nên chỉ có thể đứng yên tại chỗ, trừng mắt mà nhìn.

"Có cảnh mà không có tiếng ca, thật sự thiếu nhạc thú. Không bằng, mời Tú nương vừa rồi mới hiến ca, vì Hạ Lan công tử cất lên một ca khúc?" Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Viêm Hàn rốt cuộc đặt chén rượu xuống, thản nhiên nói.

Hạ Lan Tuyết vẫn không thể đoán được trong hồ lô của đối phương đang bán cái gì, chỉ mỉm cười, nói: "Nếu vậy, đa tạ Viêm công tử đã chiêu đãi."

Anh vừa dứt lời, khoang thuyền đột nhiên mở rộng. Hạ Lan Tuyết nhìn qua bên đó, khuôn mặt vốn đang mỉm cười bỗng nhiên cứng lặng.

Một cô gái váy trắng như tuyết được một đám vũ cơ vây quanh, chạy bộ tiến vào, bước đó bước lên sân khấu vốn là một đài gỗ ổn định ở khoang thuyền.

Áo nàng trắng như tuyết, bỗng biến thành màu đen như đêm. Nàng nằm dài trên đài, tóc đen xõa trên làn áo trắng. Màu sắc đối lập mãnh liệt, làm cho cả thế giới, tất cả ngọn đèn trên hồ đều trở nên ảm đạm. Cả đất trời dường như chỉ còn lại hai màu đen và trắng.

Trong không gian yên tĩnh giống như ngay cả hơi thở cũng không nghe thấy đó, cô gái đang nằm trên đài từ từ ngồi dậy. Chỉ một tư thế này thôi đã có hàng vạn hàng nghìn loại phong tình. Sau đó, hai tay nửa chống trên mặt đài, chậm rãi đứng lên. Tư thế thong thả, dáng người mong manh giống như chỉ cần một cơn gió thổi tới liền có thể khiến nàng ngã xuống đài gỗ, chìm vào lòng hồ.

Hương hoa đầy trời, đóa hoa như nguyệt. Mỹ nhân bốn phía, sôi nổi tung hoa tươi.

Hoa bay tán loạn đầy trời, tỏa hương ngan ngát.

Chỉ có nàng, áo trắng tóc đen, giản dị thản nhiên nhưng lại có thể áp chế được một mảnh cẩm tú, son phấn khắp thuyền.

Nàng đứng yên, ngưng thần, vung tay áo, bắt đầu múa.

Trong lúc xoay vòng, tiếng hát êm tai lại nhẹ nhàng cất lên, u tĩnh sâu xa tựa như hơi thở của sông nước.

Nhưng giọng ca này, điệu múa này, Hạ Lan Tuyết đều rất quen thuộc. Nếu vừa rồi còn có chút chần chờ thì hiện tại, anh vạn phần khẳng định, nữ tử trước mặt, thật là Dung Tú.

Dung Tú năm đó nhất vũ khuynh thành, kinh diễm Thiên Triều.

Còn Dung Tú bây giờ thần sắc bình tĩnh như vậy, an tường như vậy. Nàng ca nàng múa, giống như trên thế giới này chỉ còn lại lời ca điệu múa, không có vẻ gì cũng không có chút dấu vết khó xử nào.

Hạ Lan Tuyết sợ run một hồi, nâng chén uống cạn sạch ly rượu trong tay. Hơi rượu bốc lên khiến lối suy nghĩ của anh có điểm loạn, không thể suy xét ra được điều gì.

Điệu múa cực kỳ uyển chuyển này, đối với anh mà nói, lại là một nỗi dày vò.

Rốt cuộc, ngưng hát, nghỉ múa.

Viêm Hàn quay đầu, thản nhiên nhìn anh nói: "Hạ Lan công tử cảm thấy giọng hát của Tú nương như thế nào?"

"Tựa như âm thanh thiên nhiên." Hạ Lan Tuyết không chút do dự phun ra một câu.

"Nếu Hạ Lan công tử thích, có thể đưa nàng đi." Viêm Hàn không chút để ý nói, vẫy vẫy tay về hướng Dung Tú.

Thần sắc Dung Tú dại ra, đờ đẫn đi đến giống như một con mèo nhỏ, cuộn tròn bên chân Hạ Lan Tuyết.

Bàn tay Dung Tú giống như con rắn nước, trườn lên đùi anh.

Thân thể Hạ Lan Tuyết cứng đờ, sau đó tự nhiên đáp tạ: "Nếu vậy, đa tạ Viêm công tử."

"Không cần khách khí." Viêm Hàn hơi cười, cứ thế nói: "Thật ra, ta muốn tặng Hạ Lan công tử một lễ vật khác. Nếu công tử đã chọn Tú nương, vậy lễ vật kia, không bằng ném xuống hồ đi."

Hạ Lan Tuyết nghe vậy, xoay chuyển ánh mắt. Xuyên qua khung cửa sổ khắc hoa, anh nhìn thấy được bên ngoài có một cây gỗ giắt ở tâm cột buồm Trên đầu cây gỗ có treo một ngọn đèn lồng to đại, to đến mức có thể chứa được một người.

Dịch Kiếm.

Anh nắm chặt bàn tay, bóp nhanh chén rượu.

"Thế nào? Hạ Lan công tử muốn nhận phần lễ vật nào?" Viêm Hàn có chút thích thú nhìn anh, thản nhiên hỏi.

Dung Tú hoặc là Dịch Kiếm, nếu chỉ có thể mang đi một người, anh sẽ lựa chọn ai?

Viêm Hàn rất tò mò.

"Thực lòng, ta rất tham." Hạ Lan Tuyết trầm mặc một hồi, sau đó tươi cười sáng lạn: "Hai phần lễ vật, ta đều phải mang đi."

"Vậy sẽ rất nặng." Viêm Hàn cười yếu ớt nói: "Chỉ sợ lúc đó, Hạ Lan công tử sẽ cảm thấy rất rườm rà."

"Con người của ta chỉ sợ nhàn quá thôi. Ngẫu nhiên có chút rườm rà gì đó cũng rất tốt mà." Hạ Lan Tuyết nói cười trong suốt, đôi mắt hoa đào nheo nheo lại, chẳng hề để ý trả lời, "Viêm công tử mời ta đến đây, e rằng không chỉ vì muốn tặng quà đơn giản như vậy đâu nhỉ?"

"Chuyện phiếm mà thôi." Viêm Hàn thản nhiên nói: "Hôm nay, vốn có một vị bạn cũ của Hạ Lan công tử cũng sẽ tới chơi. Nhưng trước khi đi, trong cung truyền tin đến, nói Lan phi chuyển dạ, có lẽ đến tối hắn mới đến được."

"Không sao, bây giờ ta có rất nhiều thời gian. Huống chi cảnh đẹp như tranh, mỹ nhân như ngọc, có gì mà không thể chờ." Hạ Lan Tuyết lơ đễnh tiếp lời. Ánh mắt lo lắng bay đến cột gỗ bên ngoài. Thấy thân cây gỗ thô cứng, nhất thời nửa khắc sẽ không thể gãy được, tạm thời yên lòng.

Viêm Hàn đã thu hết từng biểu hiện rất nhỏ trên nét mặt của Hạ Lan Tuyết vào mắt, hiểu rõ, mỉm cười, không khỏi tin lời Dung Vô Hồi đã nói.

Anh quả nhiên là một người chứa đầy nhược điểm. Phàm là những người thân cận với anh, đều là nhược điểm của anh.

"Tú nương, nếu Hạ Lan công tử đã ngưỡng mộ ngươi như vậy, còn không mau mời rượu công tử đi." Viêm Hàn lại thúc giục.

Dung Tú nghe vậy, thân thể yểu điệu mềm yếu lập tức rời khỏi chân Hạ Lan Tuyết, trườn thẳng lên cổ anh, nâng chén rượu nguyên chất đưa đến bên miệng anh.

Sắc mặt nàng như thường, còn mang theo một nụ cười đầy mê hoặc.

Hạ Lan Tuyết cũng không còn có vẻ không được tự nhiên nữa. Đôi môi hé mở, chén rượu tinh khiết và ngát thơm liền chảy xuống, cứ theo đó tẩm ướt vạt áo của anh. Nhưng dù trước ngực vết rượu loang lổ, chẳng những không giảm bớt được dáng vẻ của anh mà ngược lại, còn có phần tiêu sái phóng khoáng.

"Hạ Lan công tử quả nhiên là, thiên kim tòa thượng sơ cuồng thái, thi rượu phong lưu khinh vương hầu (tạm dịch: ngồi trên ngàn vạn mà vẫn giữ được thái độ cuồng ngạo, uống rượu phong lưu vẫn có thể khinh thị vương hầu)." Viêm Hàn tán một câu, sau đó phất tay gọi tất cả đám vũ công tụ lại đây.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết xẹt qua một tia trách cứ, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát.

Anh cười nhẹ, thản nhiên. Cùng đám ca cơ chu du như thường, thành thạo.

Ở cuối cây cột gỗ, vẫn có người cầm đại đao, chuẩn bị vung xuống bất cứ lúc nào.

Anh không thể manh động.

Dung Tú lại nâng chén rượu lại gần. Một ly lại một lai, bất tri bất giác đã hơn mười chén.

"các ngươi đều tới mời ta, chẳng phải bên chỗ Viêm công tử sẽ vắng vẻ lắm sao." Lại sau mấy chén nữa, Hạ Lan Tuyết hình như có vẻ say, đột nhiên đứng dậy nắm lấy chén rượu của Viêm Hàn, tiện tay đưa cho nữ tử bên cạnh, khẽ cười nói: "Cho dù ta có quyến rũ hơn vị Viêm công tử này, các ngươi cũng không thể nào nặng bên này nhẹ bên kia như thế được. Hắn cứ lạnh lùng một mình, lặng lẽ ở bên cạnh mà nhìn, chẳng lẽ không phải rất khó chịu sao."

Viêm Hàn nghe vậy hơi giật mình. Đám ca nữ cũng dường như hoàn hồn, sôi nổi tiến lại gần, tha thiết mời rượu Viêm Hàn.

Viêm Hàn cũng hợp tình hình, uống hết mấy chén, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc trời cũng đã sắp hoàng hôn.

***

Thiên Triều, hoàng cung

Bùi Nhược Trần ngửa mặt nhìn trời. Bầu trời đỏ vựng nhuộm màu chiều, hồng hồng như máu tươi.

Trước Lan cung, các ngự y ra vào như nước chảy. Bùi Nhược Lan sắp chuyển dạ, từ lúc bắt đầu đau bụng sinh đến bây giờ đã gần năm canh giờ.

Các ngự y trong phòng đi ra vừa lau mồ hôi vừa đổi ca cho ngự y khác đi vào. Nhưng đứa bé, trước sau vẫn chưa được sinh ra.

Đứng ở ngoài điện, giữa Bùi Nhược Trần và Bùi Nhược Lan còn cách hai gian đại sảnh và một dãy hành lang thật dài. Nhưng dù cách xa như vậy, hắn vẫn có thể nghe được tiếng kêu la tê tâm liệt phế của nàng.

Tiếng la hét của Bùi Nhược Lan đã mang chút khàn khan, nàng đã sức cùng lực kiệt.

Bùi Nhược Trần lại chỉ có thể im lặng đứng ở ngoài cửa. Tuy hắn là ca ca ruột của Nhược Lan, nhưng vẫn là ngoại thần, không thể tự ý vào cung, càng không thể vào phòng sanh nở của cung tần.

Nam nhân duy nhất có tư cách đi vào trấn an nàng, chính là Hạ Lan Thuần. Nhưng hắn lại không có ở đây.

Vào giữa lúc phi tử của hắn chuyển dạ hết sức khó khăn, hắn lại đến phủ thái sư. Đơn giản chỉ vì hắn từ miệng Bùi Nhược Trần biết được: Dung Tú đã phát điên, đang ở nhà dưỡng bệnh.

Nghĩ đến đây, khóe môi Bùi Nhược Trần thoáng lộ ra một nét cười bỡn cợt: Dung Tú quả thật bị bệnh tâm thần, e rằng giờ phút này không có trong phủ thái sư, mà đang ở trong lòng Hạ Lan Tuyết.

Lúc trước, khi phụ thân cùng Dung Vô Hồi đấu đá, thực ra Bùi Nhược Trần chưa từng đem Dung Vô Hồi – một lão nhân chỉ biết dựa vào cạp váy của con gái để leo lên địa vị cao này, để ở trong lòng. Hiện giờ mới biết, lão là loại kình địch cỡ nào: Một kẻ dám hy sinh con gái của mình để đổi lấy vinh hoa phú quý cho bản thân, so với một người có thể chinh thiện chiến tướng thì càng đáng sợ hơn rất nhiều.

Con người, chỉ cần có tình cảm, tất sẽ có nhược điểm.

Nếu không tình, cũng sẽ không có nhược điểm.

Dung Vô Hồi, thoạt nhìn nhàn tản vô năng, nhưng kỳ thật đã sâu đến mức không có nhược điểm nào.

Cho đến chuyện vì sao lão lại kết minh với mình, thật ra đến giờ Bùi Nhược Trần cũng không dám nắm chắc. Theo như Dung Vô Hồi đã nói: Thuần Đế

càng ngày càng bảo thủ, hơn nữa còn cực kỳ đề phòng lão. Giờ phút này lão phản hắn, cũng chỉ vì suy nghĩ cho tương lai sau này. Lão cũng chỉ có một yêu cầu là giữ tròn chức vị, chứ không cần thăng chức tiến tước gì cả.

Yêu cầu này, hiển nhiên rất thấp, thấp đến độ Bùi Nhược Trần không thể không lưu tâm.

Đây là một con cáo già, khẩu vị của lão, nhất định cũng không chỉ dừng lại ở đó.

Huống chi, hiện tại Thuần Đế đột nhiên đến thăm phủ thái sư, nếu lão không giao ra Dung hoàng hậu, sự tình sẽ kết thúc như thế nào?

Viêm Hàn vẫn còn đang đợi hắn ở Hồ Lâm Ba…

Bùi Nhược Trần vừa mới lên tinh thần, lại bị tiếng kêu la của Bùi Nhược Lan kéo tuột. Hắn một lần nữa nhìn về phía chân trời. Không biết vì sao đột nhiên có một loại cảm giác đau lòng. Giống như có một cây châm thình lình đâm một nhát vào trái tim hắn.

Nỗi đau chưa lui, một ngự y chạy lại, thở hồng hộc hỏi: "Đại nhân, không xong rồi, Lan Phi sinh khó. Đại nhân, vạn nhất có chuyện gì, giữ Lan phi hay là giữ tiểu hoàng tử?"

"Là tiểu hoàng tử sao?" Bùi Nhược Trần cả kinh, vội vàng hỏi.

"Là tiểu hoàng tử, cũng sắp ra được rồi." Sắc mặt ngự y tái nhợt, trán đẫm mồ hôi lạnh, "Đại nhân, mau mau quyết định đi. Nếu chậm trễ, Quý phi nương nương cùng tiểu hoàng tử đều khó giữ!"

Bùi Nhược Trần ngơ ngơ ngẩn ngẩn hỏi ngược lại: "Bệ hạ đã trở về chưa?"

"Bệ hạ vẫn chưa hồi cung, đại nhân, ngài là người có tiếng nói lớn nhất ở đây rồi, xin đại nhân mau chóng quyết định!" Ngự y nóng vội, quỳ xụp xuống, nặng nề khấu đầu mấy cái.

Gặp phải chuyện như vậy, vạn nhất chọn sai, chỉ sợ ngự y viên chạy trời cũng không khỏi nắng.

Bùi Nhược Trần là Thừa tướng Thiên Triều, cũng là huynh trưởng của Lan quý phi. Nếu do hắn lựa chọn, đến lúc đó dù có truy cứu, tốt xấu gì thì vẫn có được một tấm bình phong.

Tiểu hoàng tử hay là Nhược Lan?

Đại não Bùi Nhược Trần trống rỗng, cơ hồ không thể suy nghĩ được gì.

Hắn làm sao lựa chọn đây?

Tiểu hoàng tử là mấu chốt quan trọng nhất của kế hoạch, nếu mất đi, tất cả đều là uổng công vô ích.

Nhưng mà, Nhược Lan là muội muội của mình mà, chứ đâu phải là công cụ sinh đẻ. Nó là muội muội mà mình đã nhìn thấy từ nhỏ đến lớn. Mình đã nhìn thấy nó lớn lên từng ngày, càng ngày càng trổ mã xinh đẹp, tươi ngon mọng nước. Nhìn thấy nó tiến cung, dần dần trở thành một quý phi đoan chính. Sau này, nó còn có thể trở thành thái hậu, mẫu nghi thiên hạ. Làm sao có thể vào đúng lúc tốt nhất này, từ thế mà đi chứ?

"Giữ…" Bùi Nhược Trần phun ra một chữ, nói như mộng du. Lời lựa chọn phía sau, bất kể thế nào cũng không thể nói tiếp được.

Giữ lại muội muội thì thế nào? Hạ Lan Thuần đã không còn khả năng gần gũi Bùi Nhược Lan nữa. Nếu hắn đã đề phòng mình, nhất định sẽ không để cho cháu mình sau này được lên ngôi hoang đế. Từ nay về sau, Bùi Nhược Lan sẽ giống như những cung nhân bạc phước từ xưa đến nay, lạnh lùng thê lương chết già trong cung. May mắn lắm cũng chỉ có thể đợi đến khi thay đổi triều đại kế tiếp, mới có thể nhìn thấy ánh sáng rực rỡ ngoài cung lần nữa.

Bùi Nhược Trần lại nhớ đến diễn cảm thận trọng của phụ thân khi dặn dò hắn trước lúc lâm chung, diễn cảm dịu dàng hiền từ của Bùi Nhược Lan khi nhẹ nhàng vuốt ve bụng, ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ đề phòng của Hạ Lan Thuần khi nhìn hắn. Trong triều, mọi người đều kính cẩn nghe theo, ngoài mặt thì tôn kính nhưng sau lưng lại như lang như hổ, ghen tỵ cùng ngờ vực vô căn cứ. Tương lai của hắn vô cùng sáng lạn, nhưng mỗi một bước đi đến đó đều phải dẫm trên những bụi gai, nơi nơi đều có hố rình mồi. Hắn phải cẩn thận, sợ mình sẽ có thể rơi vào vực sâu vạn trượng bất cứ lúc nào.

Nếu như không có tiểu hoàng tử…

Nếu như không có tiểu hoàng tử…

Bùi gia, liền không còn cơ hội trở mình. Hắn, Bùi Nhược Lan, và cả đám hạ nhân quan chức đang dựa dẫm vào Bùi gia, đều sẽ như cây đổ khỉ tan.

"Giữ lại, huyết – mạch – của – bệ – hạ." Cuối cùng hắn cũng nói ra, gằn từng tiếng, gian nan mà chói tai. Mấy chữ đó giống như biến thành vật thể sống, biến thành những cái đinh sắc bén chui vào tim vào phổi của hắn mà châm từng nhát từng nhát một. Máu tươi đầm đìa phút chốc từ bên khóe miệng chảy ra. Hắn đã đau đến thấu tận xương tủy, miệng đầy máu tươi. Không thể nói lời nào, cũng không thể động đậy.

Ngự y kinh hãi nhìn thấy Bùi Nhược Trần phun ra một búng máu. Sau một hồi sợ run bỗng nhiên hoàn hồn, vội vàng chạy trở vào.

Tiếng kêu la của Bùi Nhược Lan cũng tắt.

Trời chiều như máu.

Bùi Nhược Trần vẫn đứng thẳng tắp.

Hắn không lau vết máu trên khóe môi, chỉ để mặc cho nó chậm rãi hong gió. Khắp khoang mũi vùng miệng, tất cả đều là vị máu.

Tiếng con nít khóc rõ to, đột nhiên vang lên phá toạc khoang gian.

Bùi Nhược Trần vẫn đứng yên ở đó. Sắc áo bào màu xanh đen dần dần dung hòa với bóng đêm âm thầm và nặng trĩu. Trong chốn trời đất vắng vẻ mà phong phanh, bóng dáng hắn phủ dài trên đất, chiếu trên nền gạch đá nhợt nhạt của hoàng cung.

Đám cung nhân ôm tiểu hoàng tử đã được tắm rửa sạch sẽ đi ra, chần chờ đứng lại ở đằng xa nhìn Bùi Nhược Trần, không dám tới gần.

Bùi Nhược Trần hạ mi mắt xuống. Có lẽ bởi vì trời chiều rất đỏ, mọi sự vật trong tầm mắt của hắn cũng đều hóa thành màu đỏ.

"Ôm lại đây cho ta xem." Thần sắc của hắn đột nhiên dịu đi, trầm tĩnh như không.

Đám cung nhân thở phào một cái. Bùi đại nhân nho nhã dịu dàng trước đây rốt cuộc đã trở lại. Bùi đại nhân lạnh lẽo như núi băng lúc nãy, chỉ là một loại ảo giác mà thôi.

Sinh mệnh nho nhỏ được trao vào tay Bùi Nhược Trần thật cẩn thận.

Bùi Nhược Trần cúi đầu nhìn nó. Làn da nhăn nheo, tuyệt không giống con của Nhược Lan chút nào, thật xấu xí.

Hắn không hề biết, đứa trẻ sơ sinh nào cũng đều xấu xí như vậy.

"Đại nhân," Cung nhân ở bên cạnh nhẹ giọng nói: "Nương nương đã…"

"Tìm người báo cho bệ hạ." Bùi Nhược Trần thần sắc chưa động, chỉ cúi đầu, chăm chú nhìn đứa bé trong lòng.

"Vâng." Cung nhân khom người, lúc xoay người lui đi không khỏi thầm oán Bùi Nhược Trần quá máu lạnh.

Muội muội sau khi sinh con đã chết, vì sao ngay cả khóc hắn cũng không từng khóc.

Bùi Nhược Trần vẫn ôm đứa bé, mặc cho nó lớn tiếng khóc. Đôi chân hắn đã đứng quá lâu, tê dại.

Còn hai cánh tay, chưa bao giờ cảm thấy trầm nặng đến như vậy.

Y Lâm có vẻ đồng tình với hắn. Nàng nhẹ nhàng đi tới, vươn cánh tay tiếp nhận đứa bé từ tay hắn.

"Tiểu hoàng tử thật khỏe mạnh. Nhược Lan tỷ tỷ nếu trên trời có biết, chắc cũng được yên lòng." Nói đến Bùi Nhược Lan, đôi mắt Y Lâm cũng đỏ hồng, có chút ý vị như thỏ tử hồ bi (thỏ chết hô ly buồn – kiểu nói như nước mắt cá sấu)

Bùi Nhược Trần thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, lại nhìn nhìn tiểu hoàng tử. Sau đó lui ra phía sau từng bước, cúi người hành lễ thật long trọng. "Tiểu hoàng tử từ nhỏ đã không còn mẫu thân, Nhược Trần hy vọng Lâm Phi nương nương có thể coi nó như con mình, chăm sóc nó thật tốt."

Dung Tú không có trong cung, Nhược Lan đã mất, giờ phút này, phi tử được sủng ái nhất chỉ còn lại Y Lâm.

Tiểu hoàng tử đương nhiên cũng sẽ do nàng nhận lãnh.

Bùi Nhược Trần luôn luôn đối xử ôn hòa với Y Lâm. Đột nhiên hành đại lễ như vậy, Y Lâm thật sự cảm thấy được sủng ái mà lo sợ.

"Bùi Đại nhân yên tâm. Cốt nhục của bệ hạ, bổn cung tất nhiên sẽ chăm sóc nó thật tốt."

Bùi Nhược Trần lặng lẽ nói một tiếng "Cám ơn" rồi xoay người, đi về phía cửa cung, nơi tận cùng của ánh chiều tà.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không hề vào thăm Bùi Nhược Lan.

Chỉ vì, hắn đã không thấy rõ được nàng. Trời đất đỏ đen, ánh mắt của hắn không bao giờ… không thể nào thoát khỏi trời chiều hôm đó nữa.

Hạ Lan Thuần đi đến phủ thái sư. Phủ thái sư yên tĩnh, không một tiếng vang.

Hắn đang cải trang, tất nhiên không thể rầm rầm rộ rộ cho thái giám tiến đến thông báo được, chỉ phái một hộ vệ cầm tín vật đến báo trước. Tên gác cổng biến sắc, cầm tín vật nhanh chóng biến mất sau cánh cửa. Chỉ chốc lát sau, cửa lớn mở rộng, Dung Vô Hồi dẫn mọi người đi ra. Trên đường đi, Dung Vô Hồi đang muốn hành lễ, Hạ Lan Thuần phất tay hoãn động tác của hắn, sau đó phất áo bào, bước vào.

"Hoàng hậu đang ở đâu?" Trên hành lang dài, hắn vừa đi vừa hỏi Dung Vô Hồi.

Dung Vô Hồi có điểm giật mình. Ông vẫn nghĩ rằng Hạ Lan Thuần không muốn nhìn thấy Dung Tú nữa. Không ngờ hắn lại đến phủ thông gia, nơi từ trước đến nay hắn chưa từng đến, để thăm nàng.

"Nghe Nhược Trần nói nàng bị bệnh, bây giờ thế nào rồi?" Hạ Lan Thuần thấy Dung Vô Hồi không trả lời bèn dừng bước, quay đầu lại nhìn ông.

Dung Vô Hồi không có chút bối rối nào, bình tĩnh trả lời: "Nương nương quả thật đã mắc bệnh, nhưng chỉ là bệnh nhẹ, có hơi phát sốt, ăn nói hàm hồ lung tung. Đại phu đã đến khám, nói phải tránh ra ngoài, sợ sẽ lây bệnh cho người khác. Cựu thần tạm thời ổn định nương nương ở sau viên, để tránh gây nguy hiểm đến thân thể ngàn vàng của bệ hạ."

"Đưa trẫm đi xem." Hạ Lan thuần nghe nói sẽ lây bệnh, thoáng dừng một chút, sau đó vẫn kiên trì quyết định ban đầu, "Trẫm muốn gặp hoàng hậu."

Dung Vô Hồi vốn định khuyên bảo, nhưng khi ngẩng đầu trông thấy diễn cảm của Hạ Lan Thuần liền biết không thể khuyên bảo được, đành phải vươn tay dẫn đường, đưa Hạ Lan Thuần đến một căn phòng nhỏ âm u nằm trong hậu viện.

"Hoàng hậu nương nương đang ở bên trong. Bệ hạ vẫn không nên tới gần. Vạn nhất có xảy ra chuyện gì, thật sự không phải là phúc." Dung Vô Hồi nói.

Hạ Lan Thuần 'Ừm' một tiếng, nhìn qua cửa sổ. Quả nhiên nhìn thấy một nữ tử dáng người yểu điệu, ngơ ngác ngồi bên mép giường. Tóc nàng xõa tung, che phủ khuôn mặt. Ánh sáng trong phòng rất tối, nhìn không rõ lắm. Nhưng trông nàng ngồi cô đơn một mình như vậy, dị thường tiêu điều.

"Dung Tú." Hạ Lan Thuần khẽ gọi tên nàng.

Trước khi nàng được gả về cho hắn, hắn vẫn luôn xưng hô với nàng như vậy. Ngẫm lại, đã sáu năm rồi không có gọi nàng như thế nữa.

Người bên trong tựa hồ không có cảm xúc, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về bên này một cái.

Khuôn mặt mơ hồ, trong suốt, lờ mờ có thể nhìn thấy ánh mắt nàng đằng sau những sợi tóc lòa xòa, vẫn điềm đạm đáng yêu, dịu dàng động lòng người như trước.

Hạ Lan Thuần căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì, chỉ nhìn một chút rồi nói: "Trẫm sẽ đón hoàng hậu hồi cung, mời ngự y chuyên môn đến khám và chữa bệnh. Dung thái sư, trong phủ của ngươi có thể sắp xếp một cỗ xe ngựa thật kín gió được không?"

Dung Vô Hồi vội vàng chắp tay phản đối: "Giờ phút này mà nương nương vào cung, chỉ sợ sẽ không tốt cho những vị quý nhân trong cung."

"Hoàng hậu, chính là là quý nhân lớn nhất!" Hạ Lan Thuần lạnh lùng trách mắng.

Dung Vô Hồi ngẩn người. Hạ Lan Thuần bây giờ nghiêm khắc, rất có vẻ quan tâm sẽ bị loạn.

Vì sao trước đây ông không hề phát hiện, thật ra trong lòng của bệ hạ vẫn còn có hoàng hậu? Trong lòng thần dân, chỉ nhìn thấy mối quan hệ của đế – hậu đã đóng băng nhiều năm, làm sao hiểu được bên trong lại có nhiều chuyển biến như vậy?

"Vậy thì… mấy ngày nữa, đợi nương nương có chuyển biến tốt đẹp hơn, cựu thần lập tức sẽ đưa nương nương hồi cung, bệ hạ thấy thế nào?" Dung Vô Hồi cân nhắc cực nhanh, trả lời.

Hạ Lan Thuần không nói gì nữa, chỉ khoanh tay đứng ngoài song cửa sổ lẳng lặng nhìn nữ tử bên trong. Thật lâu sau hắn mới xoay người, vừa rồi diễn cảm hơi có chút rung động, bây giờ lại lạnh lẽo như băng, "Hồi cung." Trong cung, còn có một phi tử sắp sửa sinh nở.

Hắn không thể không cưới một nữ nhân khác.

Nào ngờ Hạ Lan Thuần còn chưa đi tới cửa, đã có người trong cung thúc ngựa đưa tin tức đến rồi. Tên thái giám hốt ha hốt hoảng, chạy một mạch như điên qua hành lang, vườn hoa, chạy thẳng đến trước mặt Hạ Lan Thuần.

"Bệ hạ, Lan Phi nương nương đã hạ sinh một tiểu hoàng tử." Người nọ quỳ gối, khấu đầu báo cáo.

Hạ Lan Thuần còn chưa kịp phản ứng, người nọ đã nói tiếp: "Nhưng nương nương… nương nương đã về cõi tiên rồi."

Động tác của Hạ Lan Thuần hơi hơi chựng lại, sau đó giọng điệu thoải mái mà nói một câu "Biết rồi."

Dung Vô Hồi đứng bên cạnh cũng không dám nói gì, chỉ cúi thấp đầu, cúi thật sự thấp, nhìn không thấy diễn cảm.

***

Bùi Nhược Trần rốt cuộc cũng đã đến.

Lúc hắn tới, Hạ Lan Tuyết cũng không còn nhớ nổi mình đã uống hết bao nhiêu chén rượu. Viêm Hàn ban đầu nhạt nhẽo, cuối cùng chống không nổi sự cứng rắn lẫn những nhẽo của Hạ Lan Tuyết, buộc phải uống không ít.

Tửu lượng của hai người đều kinh người. Ban đầu dùng chén, sau lại cảm thấy phiền toái quá, trực tiếp dùng tô. Tuy rằng chưa say, nhưng thần sắc cũng

đã có cảm giác say.

Đến cuối cùng, có vẻ như chỉ còn là một cuộc đấu rượu. Dung Tú và đám vũ cơ đã lui ra từ lâu, để lại bọn hắn ngồi ở bên cửa sổ. Ngoài trời âm u, mưa giăng khắp hồ.

Lại qua ba mươi tuần rượu nữa, Viêm Hàn đột nhiên hỏi: "Y Nhân có khỏe không?"

Hạ Lan Tuyết lập tức cảnh giác, chính quy chính củ trả lời: "Tiện nội (bà xã, bà nhà tôi) không cần phiền bệ hạ phải quan tâm"

Viêm Hàn mỉm cười: "Nàng trở thành tiện nội cảu ngươi từ khi nào vậy?"

"Xưa nay vẫn thế." Hạ Lan Tuyết bịt kín miệng, dấu diếm sơ hở.

Viêm Hàn vẫn mỉm cười, bộ dáng thư thái thong dong, giống như chẳng hề để tâm đến những lời Hạ Lan Tuyết vừa nói.

Hạ Lan Tuyết thấy thế, biết tiểu tử đó không có ý gì tốt, lại nghĩ đến Y Nhân lúc trước đã từng cùng hắn có đủ loại thân mật, không khỏi căm hận đến nghiến răng dương vuốt.

Anh nhìn quanh thuyền hoa một lượt. Vẻ mặt Dung Tú dại ra, đã xuôi tay đứng ở một bên từ lâu. Bên ngoài, Dịch Kiếm bị cột tròn giống như heo nái, treo trên ngọn đại đao. Sắc trời càng ngày càng muộn. Trong hồ lô của Viêm Hàn muốn bán thứ gì, anh vẫn chưa thăm dò được.

Nếu nói muốn lấy tính mệnh của anh, trực tiếp bỏ độc vào trong rượu là được. Nhưng rượu, lại là rượu ngon, thật sự sạch sẽ.

Nếu nói không có hứng thú với cái mạng nhỏ này của anh, vậy cần chi phải phiền phức mời anh đến đây, áp chế như thế, rốt cuộc là có tâm ý gì?

Đang nghĩ ngợi thì Bùi Nhược Trần đến. Tư thế vẫn phong lưu ngất ngưởng, nhưng khuôn mặt rất trắng, không có chút máu, giống như đã bị ngâm trong nước rất lâu.

Hạ Lan Tuyết chắp tay, gọi rất tự nhiên: "Nhược Trần."

Bùi Nhược Trần lãnh đạm gật gật đầu, ngồi xuống giữa hai người.

"Sự tình lần trước, tuy ngươi cũng không có lòng tốt gì cho cam, nhưng ta vẫn phải cám ơn ngươi đã thông tri đúng lúc." Lúc anh và Hạ Lan Khâm bị nhốt trong Phật đường, về lý mà nói, cũng nhờ có Bùi Nhược Trần báo tin kịp thời mới có thể tránh được một kiếp. Hơn nữa, hiện giờ nghĩ lại, hắn khăng khăng muốn dùng cung tên lửa thiêu hủy toàn bộ, cũng là vì muốn bọn hắn có thể an toàn thoát thân.

Bây giờ, Hạ Lan Thuần không biết anh và Hạ Lan Khâm vẫn còn sống, nhất định sẽ buông lỏng cảnh giác. Hiện tại làm bất cứ việc gì, cũng đều tương đối tiện lợi.

Chỉ có điều…

Bùi Nhược Trần lại nhẹ nhàng mà gật đầu, tỏ vẻ đã nghe Hạ Lan Tuyết nói. Thần sắc hắn vẫn như trước.

"Trong cung thế nào rồi?" Viêm Hàn rót chén rượu mới, thản nhiên hỏi.

"Tiểu hoàng tử đã chào đời, trên dưới Thiên Triều đều đang rất vui mừng." Bùi Nhược Trần thản nhiên trả lời.

Viêm Hàn cười, nói: "Chúc mừng."

Về phần mẫu thân của tiểu hoàng tử như thế nào, hình như không có ai quan tâm.

Tầm mắt của Bùi Nhược Trần chậm rãi bay ra ngoài cửa sổ.

Đúng vậy, khắp chốn đều mừng vui. Hắn vừa ra khỏi cung, người trong cung cũng đã cưỡi ngựa, đem tin tốt lành này lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Trên đường đi, hắn vẫn nghe được tiếng pháo vui mừng.

Không ai quan tâm đến cái chết của người kia.

Bùi Nhược Trần lại nghĩ, nếu người chết đi là mình, trên đời này, có ai sẽ đau lòng vì mình hay không? Nhưng vấn đề này, chỉ mới tưởng tượng thôi mà toàn thân hắn đã thấu lạnh.

Có lẽ, lúc này người có quan hệ thân cận với hắn nhất là thê tử của hắn, Hạ Lan Du. Nhưng bất quá cũng chỉ là danh phận bề ngoài mà thôi, bên trong lại lạnh nhạt vô thường, có lẽ cũng sẽ không thể vì hắn mà rơi lệ.

Bùi Nhược Trần cười tự giễu, bưng chén rượu lên nhấp một ngụm.

Hạ Lan Tuyết trầm mặc một hồi, rốt cuộc quyết định không lòng vòng quanh co nữa. Anh nói thẳng: "Rốt cuộc các ngươi muốn gì ở ta?"

"Cho ngươi một cơ hội báo thù." Bùi Nhược Trần thản nhiên nói: "Sau một tháng nữa, Thuần Đế sẽ đưa tiểu hoàng tử vừa mới chào đời đến lễ tế thiên. Thủ vệ trong lễ tế thiên là Ngự Lâm Quân. Tới buổi trưa, lúc bệ hạ tế thiên, ta sẽ an bài cho Ngự Lâm Quân thay ca. Lúc đó sẽ có khoảng thời gian chừng nửa khắc. Vương gia, bất luận làm thế nào, phải hoàn thành mọi chuyện trong khoảng thời gian này."

"Sau khi hoàn thành lại bị các ngươi bắt. Sau đó, các ngươi sẽ lập tiểu hoàng tử lên kế vị, ta sẽ phải gánh vác tội danh giết vua sao?" Hạ Lan Tuyết buồn cười hỏi.

Bùi Nhược Trần thần sắc bất động, trả lời rất thản nhiên: "Đúng vậy."

"Ta là kẻ ngốc à?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

"Không phải, nhưng ngươi không thể không làm." Bùi Nhược Trần nhẹ nhàng đáp lại.

Hạ Lan Tuyết trầm mặc một hồi, sau đó cười khổ, nói: "Biết rõ sau khi làm xong, kết cục cũng sẽ không có gì thay đổi, vì sao ta còn phải đi tự diệt? Không, ta sẽ không làm."

"Chẳng lẽ, ngươi muốn nhìn thấy thuộc hạ thân cận nhất cùng cô nương ngươi âu yếm phải chết trước mặt ngươi sao?" Bùi Nhược Trần nhướng mắt, thản nhiên hỏi.

Giọng điệu đó giống như chỉ đang hỏi Hạ Lan Tuyết: Ngươi có muốn uống nước không? Ngươi có muốn ăn cơm không?

Hạ Lan Tuyết vẫn cười khổ: "Cô nương mà ta yêu là Y Nhân. Nàng hiện tại đang rất an toàn. Về phần A Tú, tuy ta rất muốn đưa nàng đi, nhưng nếu suy ngẫm lại, có lẽ nàng ở lại cũng rất tốt. Dung Vô Hồi cho dù thế nào cũng sẽ không đến mức làm hại con gái ruột chính mình sinh ra. Về phần Dịch Kiếm, con người ai cũng phải chết, hắn có thể chết vì ta, coi như là tận trung tẫn trách." Nói đến đây, Hạ Lan Tuyết nâng cao giọng, hết lên một tiếng: "Có đúng không, Dịch Kiếm!"

Trong chiếc đèn lồng lớn truyền ra tiếng minh minh. Mặt nước bên sườn thuyền lập tức tách ra, hơn mười người không biết từ nơi này chui ra, từ đáy nước phi thẳng lên, tựa như cá kiếm bắn về phía Dịch Kiếm. Hạ Lan Tuyết cũng đã rat ay. Hai gã thị vệ phía sau anh khó khăn lắm mới ngăn cản được sự tấn công của thuyền viên. Thân hình Hạ Lan Tuyết khẽ nhúc nhích, thoắt cái đã nhảy đến cửa khoang thuyền, một phát bắt được cổ tay Dung Tú, quát nhẹ một câu: "Chúng ta đi."

Đại phá cửa khoang thuyền, mấy tên mới từ bên ngoài khoang thuyền chạy đến bị đánh bật, tạo thành một khoảng trống. Hạ Lan Tuyết lôi kéo Dung Tú, nhanh chóng đi lên mũi tàu, sau đó nhảy xuống một con thuyền nhỏ đã đậu sẵn ngay bên cạnh thuyền hoa.

Chiếc thuyền nhỏ này lúc trước đã được mười người dùng lực kéo xuống đáy nước rồi dùng tảng đá to đè giữ. Trên mặt nước nhìn không thấy được chút vằn nước nào.

Thuyền nhẹ lay động, chỉ thoắt một cái đã lướt đi được một khoảng cách xa thuyền hoa mấy trượng.

Bên kia, Dịch Kiếm cũng đã được cứu xuống, nhảy vào hồ nước, đảo mắt cũng không còn tung tích.

Hạ Lan Tuyết buông Dung Tú ra, đi ra mũi tàu, ôm quyền chào Viêm Hàn, cười nhẹ nói: "Xin được từ biệt ở đây vậy, ngày khác ta sẽ mời lại bệ hạ." Lời nói chưa dứt, người đã đi thật xa.

"Hắn là một kẻ điên, nhưng không phải là một tên ngốc." Viêm Hàn lơ đễnh nhìn những gợn sóng còn lưu lại trên mặt hồ, nhẹ giọng nói.

"Bệ hạ yên tâm, phía dưới, ta đã bố trí xong cả rồi." Bùi Nhược Trần tiếp lời, bộ dáng vẫn ung dung thong thả như thường.

Hạ Lan Tuyết đứng ở mũi tàu, quay đầu lại nhìn chiếc thuyền hoa càng lúc càng xa, chẳng những không có cảm giác giải thoát mà ngược lại còn có một loại nghi hoặc nhợt nhạt: Viêm Hàn không giống là một kẻ dễ đối phó như vậy. Cứ như vậy mà thả cho anh đi, không phải rất kỳ quái sao.

Vừa nghĩ, Hạ Lan Tuyết vừa buông Dung Tú ra, xoay người nhìn nàng.

Chỉ thấy ánh mắt Dung Tú ngây dại, mặt không cảm xúc. Mới nhìn đã biết đã bị lạc mất bản tính.

Hạ Lan Tuyết tạm thời tra không ra, không chút manh mối nhưng trong lòng vẫn cứ nghi hoặc. Đành phải chờ đến khi gặp được Phượng Cửu mới có thể chứng thực. Vừa nghĩ đến Phượng Cửu liền nhìn thấy Phượng Cửu ngồi trên một chiếc thuyền con được thả trôi tự do trên hồ Lâm Ba, thả cần câu tự tiêu khiển.

Hồ Lâm Ba rất lớn, bên phía thuyền hoa thì nước sôi lửa bỏng, bên này lại là một mảnh yên tĩnh phẳng lặng. Phượng Cửu đội nón rơm, nhàn tản ngồi trên boong. Phía sau hắn có một cô gái mặc quần áo ngư phụ (ngư dân là phụ nữ), đang ngồi xếp bằng trong khoang thuyền. Trước mặt cô có một mâm nhỏ, trên mâm bày mấy đĩa thức ăn. Cô đang ngồi ở bên cạnh, ăn uống say sưa vui thích.

Nghe thấy tiếng nước, Phượng Cửu nhấc cần câu lên, nói nhỏ một tiếng: "Rốt cuộc cũng mắc câu rồi."

Cuối cần câu, một con cá đuôi bạc lớn anh ánh trong bóng chiều.

Du khách ở bờ hồ đã giải tán cả, chỉ còn lại con đường đèn lồng trống trải, chiếu xuống mặt nước tỏa sáng lấp lánh. Cô gái đứng dậy, vừa đưa tay ra bắt cá, vừa tán thưởng "Oa" một tiếng.

Bộ dáng vui vẻ hệt như một ngư dân được mẻ lưới to.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy giật mình, lập tức cho ngừng thuyền, để Dung Tú ở lại trên thuyền, còn mình thì nhảy lên chiếc thuyền đánh cá kia.

Vừa lên thuyền, anh liền đúng lúc giữ chặt được cô gái kia bởi vì lao ra bắt cá mà thiếu chút nữa té ngã, nén giận nói: "Sao thế, sao không ngoan ngoãn ở Lạc Phượng trang chờ ta?"

Anh vừa đi chân trước, chân sau cô đã liền đuổi theo đến nơi.

Cô gái ăn mặc như một ngư phụ kia, chính là Y Nhân.

Y Nhân quay đầu lại, thản nhiên mỉm cười với anh, sau đó chỉ chỉ về phía Phượng Cửu, trả lời: "Là hắn dẫn ta tới."

Hạ Lan Tuyết bèn quay đầu nhìn qua Phượng Cửu.

Phượng Cửu vừa bỏ con cá đuôi bạc vào giỏ trúc vừa nói, ra vẻ không chút để ý: "Nghe nói lúc này cá trong hồ Lâm Ba rất ngon, ta bỗng nhiên thấy thèm, cho nên theo tới đây."

Hạ Lan Tuyết nhìn hắn chăm chăm, dùng ánh mắt ép hắn nói ra mục đích chân chính.

Phượng Cửu lại không thèm để ý đến anh, hướng ra phía sau Hạ Lan Tuyết hô một câu: "Hoàng hậu nương nương, nếu bây giờ nương nương đi thì còn có thể đuổi kịp đến hoàng cung trước khi cổng thành đóng."

Hạ Lan Tuyết kinh ngạc quay đầu lại. Dung Tú mới vừa rồi còn dại ra như con rối gỗ, thoắt một cái ánh mắt đã linh động trở lại. Nàng khẽ động làn váy, trong suốt mà nhìn lại Phượng Cửu, nhẹ giọng hỏi: "Phượng tiên sinh làm sao biết ta đang giả vờ?"

"Đâu có, người thi khôi cho nương nương, vừa hay lại là bạn cũ của Phượng Trang. Nương nương dùng quan to lộc hậu thuyết phục hắn cùng nương nương diễn một màn này. Quay đầu lại hắn đã dùng bồ câu đưa tin nói cho ta biết." Phượng Cửu chậm rãi nói: "Nương nương muốn mượn cơ hội này thoát thân, sau đó hồi cung báo tin cho Thuần Đế, đúng không?"

"Người đó đã đồng ý hợp tác với ta, ngay từ đầu đã là do ngươi bày mưu đặt kế?" Dung Tú rùng mình, phức tạp hỏi.

"Hoàng hậu nương nương không cần lo ngại. Ta không hề có ý đồ gì khác, chỉ muốn giúp nương nương một tay thôi." Phượng Cửu thản nhiên nói.

"Các ngươi sẽ tốt bụng như vậy sao, thả ta về báo hiệu cho bệ hạ?" Trong lòng Dung Tú đột nhiên tràn ra một cảm giác đề phòng. Hôm qua nàng hao hết lời lẽ, gần như phải dùng đến mỹ nhân kế mới có thể thuyết phục người đó, người được Bùi Nhược Trần mời đến chữa khám cho mình, giúp mình che dấu, tạo nên một màn kịch này. Chưa từng nghĩ đến, người nọ ngay từ đầu đã không tính trung khôi, ngay từ đầu đã muốn dụ nàng chính miệng nói ra.

Tâm cơ như vậy, nàng làm sao có thể tin tưởng? Nếu ngay cả phụ thân đã sinh ra mình mà cũng có thể làm ra tình trạng như vậy thì trên đời này nàng còn có thể tin tưởng ai đây?

Hạ Lan Tuyết cũng không giật mình nhiều lắm. Ngay từ đầu khi Dung Tú nâng chén rượu đưa đến bên miệng anh, anh đã phát hiện có điều khác thường rồi. Bây giờ chỉ là xác minh suy nghĩ của anh là đúng mà thôi. Nhưng chính thái độ đề phòng của Dung Tú lúc này lại khiến anh trầm mặc. Phượng Cửu thấy thế, việt thản đại ách, tiếp tục nói: "Từ đầu đến cuối, chúng ta cũng chưa từng lại hại nương nương đúng không? Nếu không, Dịch Kiếm cũng sẽ không bị Viêm Hàn vây khốn."

Dung Tú ngẫm lại, trên mặt đã đổi nhưng ngoài miệng vẫn ra vẻ ngờ vực như trước: "Các ngươi… thật sự sẽ tha thứ cho bệ hạ ư?"

"Sẽ không." Hạ Lan Tuyết thình lình xen vào một câu. "Mối thù giết mẹ, không thể nào tha thứ."

"A Tuyết…" Dung Tú đau đớn, cúi đầu nỉ non tên anh, "Nếu vì ta thì sao? Ngươi cũng không thể được ư…"

"Không thể." Hạ Lan Tuyết bình tĩnh bác bỏ, "Từ nay trở về sau, nếu ngươi tiếp tục đứng về phía Hạ Lan Thuần, có lẽ cuối cùng khó tránh khỏi một ngày là địch. Ta chỉ có thể hứa hẹn, bất luận ngươi làm cái gì, chừng nào ta còn sống thì tuyệt đối sẽ không làm hại đến ngươi. Nhưng còn đối với Hạ Lan Thuần, có lẽ ta sẽ không lấy tính mệnh của hắn, nhưng nhất định phải bắt hắn đền tội."

Chuyện lần trước thái hậu mắc bệnh, rồi trận hỏa hoạn hôm đó, rất nhiều chuyện này nọ đều có vẻ như bị một tầng mây mù che phủ, anh nhìn không rõ được đầu đuôi. Hạ Lan Thuần thiếu anh một lời giải thích.

"A Tuyết…" Dung Tú sắc mặt trắng bạch, còn muốn nói điều gì lại cảm thấy phí công vô lực.

Hạ Lan Tuyết đã thu hồi ánh mắt không còn nhìn nàng nữa, cánh tay quàng qua ôm lấy cô gái nãy giờ vẫn im lặng đứng một bên vào lòng.

"Tuy giữa ta và ngươi đã không còn quan hệ, nhưng tình ngay lý gian, chung quy vẫn cứ không tốt. A Tú, nếu không có chuyện gì, về sau chúng ta không cần gặp lại nữa." Hạ Lan Tuyết nói với Dung Tú, gần như có điểm vô tình vô cảm.

Dung Tú ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ảm đạm liếc mắt nhìn anh một cái, cũng không nói thêm gì nữa. Cuối cùng, nàng nhìn anh xá một cái, quay đầu dặn dò thuyền viên: "Đi thôi."

Thân hình nhỏ bé và yếu ớt dần dần hòa vào ánh đèn đường thành một mảnh mê ly.

Nàng phải đi suốt đêm để về cung vì Hạ Lan Thuần báo nguy.

Đợi nàng đi xa, Y Nhân bỗng nhiên thốt lên một câu: "A Tuyết, thật ra cũng không cần phải làm như vậy."

Hạ Lan Tuyết quay đầu nhìn cô.

Vẻ mặt Y Nhân trầm tĩnh.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Cho dù nàng không thèm để ý, ta vẫn muốn làm như vậy. Nếu nàng đã theo ta, ta muốn có trách nhiệm với nàng. Nếu vẫn dây dưa không ngớt như vậy, nàng không nói, nhưng chính ta cũng cảm thấy xem thường bản thân."

"Còn là… tổn thương người đó." Y Nhân cúi đầu, gãi gãi tóc.

"Làm tổn thương nàng ấy lúc này cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng ấy mà thôi. Nếu đã không thể cho nàng ấy được gì, không bằng cứ nói thẳng." Hạ Lan Tuyết trầm ngâm một lát, sau đó nói sang chuyện khác: "Y Nhân, hôm nay Viêm Hàn có hỏi thăm nàng."

Y Nhân yên lặng.

"Lúc trước ta cứ tưởng, đừng cho các ngươi cơ hội gặp mặt thì dần dà cũng không có chuyện gì nữa. Nhưng có thể là do vừa rồi, ta lại quyết định khác." Hạ Lan Tuyết mỉm cười. Khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh đèn bởi vì nụ cười này mà trở nên chói lọi kích diễm. "Ta hy vọng hai ta có thể thẳng thắn chân thành, có thể rõ ràng với nhau. Ta không thể lừa mình dối người, cũng không chấp nhận nàng lừa mình dối người. Chờ chuyện ở Thiên Triều kết thúc, ta nhất định sẽ cùng nàng đến Viêm Quốc gặp hắn một lần. Nhưng trước khi đến lúc đó, cái gì nàng cũng không được nghĩ đến, biết chưa?"

Y Nhân ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt thanh thấu oánh nhuận, giống như sắp chảy nước đến nơi.

"Nàng vẫn luôn tùy tiện, vô tâm vô phế, nhưng thật ra trong lòng chưa khi nào là không biết gì hết. Phàm là có chuyện, nàng đều đặt ở trong lòng, vừa cân nhắc vừa quấy nhiễu. Nhưng vậy thật không tốt, Y Nhân. Ngẫm lại một chút, từ khi chúng ta quen biết nhau cho đến bây giờ, ta gặp phải rất nhiều chuyện, có rất nhiều cảm xúc, cũng chưa từng giấu diếm được nàng. Tất cả, nàng đều biết hết. Nhưng từ đầu đến cuối, nàng nghĩ như thế nào, cảm thấy thế nào, ta vẫn chưa có dịp hỏi qua." Hạ Lan Tuyết mỉm cười, nhìn cô cổ vũ, nhẹ giọng nói tiếp: "Hãy nói hết toàn bộ cho ta biết. Y Nhân, bất luận nàng có suy nghĩ gì hoặc là khó khăn gì, toàn bộ nói cho ta biết. Hãy để ta được trở thành người mà nàng có thể dựa vào, có được không?"

Y Nhân cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó ngửa đầu lên, tươi cười rạng rỡ: "Ta vẫn luôn dựa vào chàng mà."

"Y Nhân!" Hạ Lan Tuyết buồn bực gọi cô một tiếng. Tuy rằng vẫn là khuôn mặt tươi cười như lúc xưa, tuy rằng vẫn là bộ dáng vô tâm vô phế như trước, nhưng anh đã thấy được ở sâu thăm thẳm bên trong nụ cười ấy, ánh mắt ấy là sự lãnh đạm, chính là sự lãnh đạm đối với thế nhân.

Cô hết ăn lại nằm, không hề biết phấn đấu. Cách làm người của cô lại độc lập như thế. Bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì, đối với cô mà nói, đều chỉ để lại trong cô một bóng dáng nhạt nhẽo. Chung quy, cô chỉ làm những chuyện mà cô cho là đúng mà thôi.

Cho dù chạm được trái tim của cô, một lần, hai lần, ba lần bốn lượt… Vẫn là không đủ. Mà cả đời, có lẽ, còn cần thời gian thật lâu, thật lâu.

Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một hồi, không những không cảm thấy uể oải mà ngược lại, còn có một cảm giác thỏa thuê mãn nguyện.

Cô càng đi càng thâm tỉnh, còn anh, sẽ vẫn đi theo cho đến cùng.

"Vương gia, Dịch Kiếm thế nào rồi?" Phượng Cửu thấy Hạ Lan Tuyết bị câu trả lời của Y Nhân chọc cho buồn bực, vội vàng khéo léo chuyển sang đề tài khác.

Hạ Lan Tuyết nhìn ra phía bờ hồ một chút, hơi có vẻ lo lắng nói: "Đáng lẽ phải về đến rồi chứ, ta đi xem sao. Phượng tiên sinh vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi. Ở đây rất không an toàn."

"Vương gia yên tâm." Phượng Cửu thản nhiên đáp.

"Y Nhân, trở về chúng ta sẽ nói tiếp." Hạ Lan Tuyết buông Y Nhân ra, điểm mũi chân lên tấm ván gỗ. Dáng người thoăn thoắt, nhảy lên bờ.

Trên chiếc thuyền con chỉ còn lại Phượng Cửu và Y Nhân.

Phượng Cửu an nhàn thảnh thơi, giống như không hề muốn rời đi, tung cần câu, tiếp tục ngồi thiền ở đầu thuyền.

Y Nhân khoanh hai tay, ánh mắt nhạt nhẽo, ngơ ngác nhìn về hướng thuyền hoa.

Tất nhiên, không nhìn thấy rõ thuyền hoa, chỉ nhìn thấy mặt hồ phẳng lặng mênh mông.

“Nghĩ không cần gặp hắn sao?” Phượng Cửu lơ đãng cười hỏi.

Chỉ một ngày ngắn ngủn, hắn cùng Y Nhân thả câu trên mặt hồ, không hiểu sao lại nảy sinh vài phần ăn ý.

Thật ra, trong khoảng thời gian này, hai người chỉ nói với nhau chưa đầy mười câu.

Phượng Cửu nói: “Nơi này, cá rất tươi.”

Y Nhân: “Ừm” Một lát lại nói tiếp: “Không hề bị ô nhiễm.”

Phượng Cửu nói: “Vương gia thấy cô đến đây, có lẽ sẽ trách ta.”

“Ngươi lo lắng sao?” Y Nhân nghiêng đầu qua.

Phượng Cửu cười yếu ớt: “Nếu có thể đưa cô đến, tất nhiên sẽ không lo lắng.”

“Vì sao?” Y Nhân hỏi.

Vì sao lại phải đưa cô đến đây?

“Bởi vì, đại khái là cô cần phải gặp hắn một lần.” Phượng Cửu trả lời.

Hắn cũng không nói rõ ‘hắn’ là ai.

“Phượng Cửu, ngươi thật tốt.” Y Nhân vô cùng đứng đắn nói.

Ngươi thật tốt – như đinh đóng cột, không hề nghi ngờ.

Toàn bộ cuộc nói chuyện, dừng ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 24: HOÀNG CUNG KINH BIẾN: BÊN HỒ

Hiện tại, Y Nhân ngồi ở trong khoang thuyền, nhìn ra hồ, nhìn đến ngây ngốc. Phượng Cửu không khỏi nhắc lại đề tài mới vừa nói: “Không phải cô muốn gặp hắn sao?”

Nhưng hắn là ai, Phượng Cửu không hề nói rõ.

Y Nhân trầm mặc một hồi, sau đó vỗ vỗ tay đứng dậy. “Quên đi, vẫn cứ đi thôi.”

Phượng Cửu không khuyên nhủ nữa, thu đồ đi câu, điểm nhẹ gậy trúc, lèo lái con thuyền đi vòng quanh bờ hồ.

Cũng trong lúc đó, hình dáng chiếc thuyền hoa bắt đầu hiện ra nơi đầu sóng. Bùi Nhược Trần và Viêm Hàn tính dẹp đường hồi phủ.

Phượng Cửu từ bên mép thuyền lấy ra hai cái nón. Một cái đưa cho Y Nhân, còn một cái đội lên đầu mình, hạ thấp. Sau đó tiếp tục không nhanh không chậm, phe phẩy mái chèo.

Y Nhân cũng không bối rối, ngồi xếp bằng bên cạnh chiếc bàn nhỏ trong khoang thuyền, ngẩn người nhìn mấy đĩa thức ăn vặt trước mặt. Thuyền hoa tới gần, thủ vệ bên trên nhìn thấy bọn họ, chỉ cho rằng đó là những du khách muốn đi du ngoạn loanh quanh, chậm chạp chưa muốn về, cho nên cũng không để ý mấy.

Hai thuyền cách nhau càng lúc càng gần. Phượng Cửu hơi đổi bánh lái, dần dần đi nghiêng qua bên phải. Thuyền hoa vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Hai thuyền lập tức sẽ chia lìa. Đúng lúc đó, Y Nhân lại đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy mũi tàu của thuyền hoa.

Phía trên mũi tàu, Viêm Hàn đang đứng đón gió. Thanh sam phất phới, trong ánh đèn và bóng đêm, thẳng tắp như một pho tượng.

Bùi Nhược Trần ngồi cách Viêm Hàn không xa, một chân co một chân duỗi, lướt qua mép thuyền, thòng xuống mặt nước. Bọn hắn đều nhìn về hai hướng khác nhau. Khoảng cách quá xa, bóng đêm quá nồng, Y nhân thấy không rõ vẻ mặt, chỉ cảm thấy không khí ngưng trọng, giống như thời gian

đang ngừng trôi.

Viêm Hàn ở mũi tàu thu hồi ánh mắt đang đặt ở xa xa, thản nhiên quét về phía chiếc thuyền con đang tới gần.

Hắn nhìn thấy một con thuyền, trên thuyền có một ngư dân ý thái thong dong và một ngư phụ ngây ngốc khờ dại. Ngư phụ đưa lưng về phía hắn, nhìn không thấy diện mạo. Chỉ thấy bóng lưng nhỏ nhỏ, xoay qua xoay lại rất đáng yêu, có vẻ như giông giống một người nào đó.

Viêm Hàn không khỏi mỉm cười. Ngư phụ kia lại đột nhiên quay đầu lại, nhìn thoáng về phía hắn.

Nhưng chẳng nhìn thấy rõ được gì, chiếc nón ép xuống quá thấp, bóng đêm rất dày, hắn cũng chỉ cảm thấy động lòng một chút. Nhưng nàng đã nhanh chóng xoay người lại.

Viêm Hàn sửng sốt một hồi, cười cười tự giễu. Thuyền hoa lướt nhanh, rất nhanh liền đã đi qua bên cạnh chiếc thuyền nhỏ. Lúc hai thuyền giao nhau, khoảng cách giữa bọn họ trở nên rất gần.

Viêm Hàn đã xoay người, đi về phía Bùi Nhược Trần.

Phượng Cửu khẽ thở phào một hơi, vung mạnh mái chèo, nhanh chóng rời xa thuyền hoa.

Bọn hắn đã đi rồi.

Viêm Hàn nói với Bùi Nhược Trần: "Ngày mai ta sẽ trở về Viêm Quốc, hy vọng không lâu nữa sẽ có thể nghe được tin tức tốt lành của ngươi."

"Được." Bùi Nhược Trần gật đầu nói, "Hạ Lan Khâm đã trở về Tuy Xa. Đến lúc đó, nếu hắn có hành động gì, mong rằng bệ hạ sẽ kềm chế được hắn."

"Đương nhiên." Viêm Hàn thản nhiên đáp một câu, sau đó một lần nữa xoay người, hướng về những con sóng xa xa nhìn lại. Chiếc thuyền con kia đã không còn nhìn rõ hình dáng.

Ở giữa trùng khơi mênh mông đó, trong khoang thuyền, ngư phụ kia đột nhiên đứng lên, bắt tay lên miệng thành loa, hướng về phía thuyền hoa mà hô to một câu.

Khoảng cách quá xa, giọng nói của cô cũng không cao, âm thanh đứt quãng chìm dần trong bóng đêm. Viêm Hàn chẳng hề nghe thấy cái gì, nhưng lại nhìn thấy động tác của ngư phụ đang bắt tay làm loa. Tư thế, dáng đứng đó, còn có, một cảm giác rất khó tả trong lòng…

Viêm Hàn rùng mình, đột nhiên giống như có thần giao cách cảm, nhận ra nàng là ai.

"Chuyển đà!" Vào lúc Viêm Hàn tính đuổi theo chiếc thuyền con, Bùi Nhược Trần đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi, nhảy ra ngoài.

Mũi chân đạp lên mặt nước, nhẹ nhàng xoay người trên không trung. Cánh tay dài chụp tới, bắt được một vật đang lao đến.

Bùi Nhược Trần một lần nữa trở lại thuyền hoa, nhìn kỹ vật đang cầm trong tau. Đó là một con thuyền gỗ nho nhỏ được điêu khắc tinh xảo. Bên trong thuyền còn chở theo một bức vẽ lâm thời.

Sở dĩ nói lâm thời, là vì bức tranh đó được vẽ trên nền giấy bình dân thường dùng để bao gói thức ăn. Cũng không phải được vẽ bằng mực nước mà là một loại son màu thiên nhiên tựa như bột môi son được hòa tan vào nước – nhất thời được vẽ ra.

Đường nét của bức họa rất thô. Bùi Nhược Trần quan sát hồi lâu mới xác định đó là ngón tay quân lặc.

Hắn nhìn một lúc, sau đó lẳng lặng đưa cho Viêm Hàn.

Thuyền hoa đang muốn quay đầu.

Vẻ mặt Viêm Hàn nghiêm túc, nhìn về phía chiếc thuyền con đã trở thành một điểm đen ở phía chân trời. Hắn tiện tay cầm lấy vật mà Bùi Nhược Trần đưa qua, mở ra xem.

Bên trên vẽ tranh hoạt hình rất đáng yêu. Một cô gái mắt to, dáng ngồi như một con chó nhỏ. Đầu rất lớn, thân hình lại rất nhỏ. Nếu dùng cách miêu tả hiện đại hóa thì đó chính là hiện thân của Y Nhân.

Viêm Hàn vừa trông thấy liền nhìn không được, bật cười thành tiếng. Nét cười từ đuôi mày đến đáy mắt, tất cả đều là sủng nịch.

Bên cạnh là mấy chữ phồn thể vụng về, cách viết cũng vô cùng kỳ quái: "Ta rất tốt, Y Nhân."

Viêm Hàn vừa nhìn vừa cười. Nụ cười tỏa sáng làm tiêu tan vẻ trầm buồn trên gương mặt, chiếu rọi vào tận trong lòng.

Hăn cuộn bức tranh nho nhỏ lại, đưa mắt nhìn về chiếc thuyền con càng lúc càng xa.

"Đi thôi." Cuối cùng, hắn nói.

Con thuyền hoa vừa mới quay ngược đầu, lại một lần nữa vòng vo trở về, rồi rất nhanh rất nhanh đã chỉ còn lại một vết đen sẫm trên mặt nước, lập tức biến mất vào những con sóng.

***

Hạ Lan Tuyết điểm chân trên sóng, đạp không mà đi, rất nhanh chóng đã đến bờ hồ.

Những người mai phục dưới đáy hồ để cứu viện Dịch Kiếm đã đến điểm hẹn trước của bọn họ, là một ngôi miếu thờ bỏ hoang nằm bên cạnh hồ Lâm Ba.

Lúc Hạ Lan Tuyết đuổi tới nơi, mọi người đang vây quanh Dịch Kiếm. Còn Dịch Kiếm đang ngồi phía trước phật đường, điều khí dưỡng tức.

Ngôi miếu thật sự rất hoang tàn, hơn nữa còn không hề có khí người. Nơi nơi đều là bụi bậm tích tụ đã lâu, đầy tro bụi và mạng nhện.

Hạ Lan Tuyết vừa đi vào liền đụng ngay mạng nhện, dính đầy khuôn mặt.

Anh đưa tay vơ quét mạng nhện. Tay còn chưa buông xuống đã phát hiện có điều bất an.

Rất im lặng, ngôi miếu hoang này thật sự quá im lặng.

Những người bên trong giống như không hề nghe thấy tiếng bước chân của anh, vẫn duy trì nguyên trạng như trước.

Hạ Lan Tuyết thất kinh, đứng ở cửa miếu thờ, cẩn thận đánh giá bên trong chứ chưa đi vào. Tám tay cao thủ vây quanh Dịch Kiếm đều đang đưa lưng về phía anh. Hạ Lan Tuyết nhìn không rõ khuôn mặt của họ. Còn người duy nhất quay mặt về phía anh là Dịch Kiếm lại đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng diễn cảm lại rất kỳ quái, giống như đang phải cưỡng chế một loại áp lực nào đó: Nhíu mày, vầng trán đã ướt đẫm mồ hôi.

Hạ Lan Tuyết đi từng bước qua bên cạnh, tiện tay nhặt lên một viên gạch.

Anh nắm nắm viên gạch trong tay, sau đó nhắm chuẩn, ném viên gạch ra ngoài. Chỗ viên gạch rơi xuống tạo thành một tiếng vang khá to, tám người kia động thời xuất phát, tấn công đến chỗ phát ra tiếng vang hệt như những cỗ máy.

Dịch Kiếm cũng mở mắt ra, nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, gian nan phun ra một tiếng, "Vương gia, mau đi đi."

Hạ Lan Tuyết phản ứng thần tốc, sớm đã nhìn ra manh mối: Nhất định là Viêm Hàn đã thả cái gì đó trên người Dịch Kiếm. Phàm là người nào tiếp xúc với Dịch Kiếm đều sẽ biến thành con rối – một cỗ máy tấn công. Dịch Kiếm mới vừa rồi điều khí dưỡng tức, hóa ra lại chính là đang vận Quy Tức Pháp. Nhất định là hắn đã ngưng hơi thở, không tạo thành bất cứ tiếng động nào, lúc này mới có thể tránh khỏi sự công kích gần như điên cuồng của tám người kia.

Hiện tại, Dịch Kiếm vừa lên tiếng báo hiệu cho Hạ Lan Tuyết, tám người kia lại rất nhanh chóng xoay người, tiến về phía Dịch Kiếm. Dịch Kiếm đứng lên, cầm lấy thanh trường kiếm chống ở bên người. Bước chân của hắn có điểm xiêu vẹo, xem ra, thể lực đã gần như cạn kiệt, chống đỡ hết nổi.

"Vương gia, mau đi đi!" Thấy Hạ Lan Tuyết vẫn không có ý rời đi, ngược lại còn đi vào trong này, Dịch Kiếm lại hổn hển hô một câu.

Nhưng âm thanh cuối cùng của hắn vừa dứt, Hạ Lan Tuyết đã nhảy đến gần. Anh cầm kiếm bằng tay trái, đánh bay một 'Con rối' đang định bổ về phía Dịch Kiếm, lại còn xoay người, đem dấu Dịch Kiếm vào sau lưng mình.

"Vương gia, ngài không cần lo cho ta. Tình huống hiện tại của ngài, căn bản là đánh không thắng. Bọn họ bây giờ đã mất hết thần trí, vừa không biết đau cũng không biết mệt. Vương gia…" Dịch Kiếm còn đang lải nhải, ánh mắt Hạ Lan Tuyết đã nhanh chóng tuần tra khắp ngôi miếu đổ nát.

Tám người kia lại xông tới, bịt kín tất cả các lối thoát thân.

Hạ Lan Tuyết nhìn vách tường phía sau, rồi lại cúi đầu nhìn nhìn tay phải của mình.

Cánh tay phải hoàn toàn vô lực, chỉ sợ sẽ không bao giờ còn có thể giống như lúc trước nữa, một chưởng kinh đào.

Dịch Kiếm vẫn còn đang nói: "Vương gia, ngài đi trước đi. Trên người của ta đã bị bọn Bùi Nhược Trần thả nhuyễn cân tán. Vừa rồi phải điều tức nửa ngày, mới có thể áp chế được nó. Giờ phút này, dược lực lại một lần nữa dâng lên, ta khẳng định đi không nổi rồi. Lát nữa, ta sẽ giữ chân bọn họ. Vương gia… Về sau nếu gặp lại chuyện thế này, không cần cậy mạnh như vậy. Chuyện gì cũng phải tính xem khả năng." Dịch Kiếm nói những lời này, hệt như những lời trăn trối.

"Câm miệng đi." Hạ Lan Tuyết không khách khí, cắt ngang: "Ta chỉ biết là hết khả năng, chưa bào giờ biết lượng sức!" Anh không dám cúi đầu, chỉ chăm chăm nhìn về phía trước. "Dịch Kiếm, ngươi hãy kiên trì một lát. Ta đếm đến mười, chỉ cần ngươi đếm tiếp đến mười nữa, có được không?"

Dịch Kiếm quay mặt qua nhìn Hạ Lan Tuyết. Dung nhan tuấn mỹ vô cùng nghiêm túc. Trong ánh mắt toát lên vẻ tự tin khiến cho người ta an tâm. Hắn bất giác gật đầu.

"Được." Hạ Lan Tuyết vẫn bảo hộ Dịch Kiếm, hít sâu một hơi, sau đó dồn toàn lực vào khửu tay đánh vào vách tường phía sau – Chung quy là anh đã biết đến đau đớn của nhục thể. Mỗi một chưởng đánh ra, tự thân đều nhận lãnh một lực bắn ngược thật lớn.

Một, hai, ba…

Ngay cả khửu tay cũng đã bị rất nhiều mảnh vụn gạch nát đâm vào, máu thịt mơ hồ.

"Vương gia…" Dịch Kiếm thấy thế liền thất kinh, thấp giọng kinh hô.

Hạ Lan Tuyết căn chặt răng, sợ rằng chỉ cần mở miệng là sẽ bung hết sức lực của toàn thân.

Tám, chín… Mười!

Một chưởng cuối cùng, cơ hồ là ngay cả đầu và vai anh đều tê rần rã rời. Gạch vôi đổ xuống, Dịch Kiếm cũng ngã xuống theo.

Hạ Lan Tuyết nhanh tay đỡ được hắn.

Tám người kia giống như vừa mới phục hồi lại tinh thần, sôi nổi tấn công một cách mãnh liệt.

Hạ Lan Tuyết ôm đỡ Dịch Kiếm, đánh thêm một chưởng nữa. Vách tường ầm ầm sụp đổ. Anh nhân thể lăn một vòng lách qua những mảnh vụn gạch đá, rất nhanh chóng rời khỏi đống hoang toàn, nhảy ra bên ngoài, nơi những cánh đồng bát ngát.

Trong địa thế thấp thoáng, rốt cuộc bọn anh cũng chạy thoát.

Đợi đến khi trốn vào một bụi cỏ bên hồ, thể lực của Hạ Lan Tuyết rốt cuộc chống đỡ hết nổi, ngã ra đất. Đúng lúc này, Phượng Cửu và Y Nhân, vừa mới lên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 25: HOÀNG CUNG KINH BIẾN: DUNG TÚ BÁO TIN

Dung Tú vừa đi là không ngưng nghỉ, chạy thẳng một mạch đến hoàng cung.

Bóng đêm đã tối muộn, nàng không thuê được xe ngựa, chỉ có thể vén váy chạy như điên. Lúc chạy đến kinh đô, cổng thành vừa mới chuẩn bị đóng. Dung Tú gào to một tiếng: "Chờ một chút!". Tên lính phụ trách đóng cửa ngừng lại, chần chờ nhìn nàng.

Đợi đến khi Dung Tú chạy đến gần, tên lính dang cánh tay ngăn nàng lại, đanh giọng nói: "Bây giờ không thể vào thành."

Dung Tú chỉ có thể nói rõ thân phận: "Ta là đương kim hoàng hậu, ngươi nhất định phải để bổn cung vào!"

Khi nói những lại này, Dung Tú tràn đầy khí thế.

Tên lính liếc mắt nhìn nàng với vẻ hoài nghi, vốn đang nửa tin nửa ngờ, sau lại ngĩ: Trong cung có lời đồn, nói hoàng hậu đã phát điên, bây giờ đang ở ngoài cung, cũng không phải không có khả năng này.

"Mau để bổn cung vào!" Dung Tú bình tĩnh, bày ra bộ dáng mẫu nghi thiên hạ, lớn tiếng quát mắng.

Tên lính kia bắt đầu run rẩy, nhìn sắc trời nghĩ: Thôi kệ, dù sao cũng chỉ mới vừa đóng cửa thành, cứ cho nàng ta vào – thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nghĩ như vậy, tên lính liền mở he hé cánh cửa. Dung Tú bất chấp tất cả, chen vào khe hở, chạy như điên về hướng hoàng cung.

Vừa vặn, Tiểu Hữu đi tuần tra ngang qua, trông thấy vậy liền hỏi tên lính kia: "Nàng kia vì sao lại chạy trốn như vậy, Lưu Trương?"

Tên lính hoảng sợ: "Không biết nữa,, nàng tự nhận mình là hoàng hậu nương nương – nhưng hành vi cứ như kẻ điên."

Tiểu Hữu thầm rùng mình, nhớ đến lúc Hạ Lan Khâm thả mình đi đã từng lưu ý rằng, nhất định phải chú ý xem kinh thành có bất cứ động tĩnh gì hay không, dù chỉ là gió thổi cỏ lay.

Hiện tại đã quá nửa đêm, một người tự xưng là hoàng hậu lại vội vàng như bụi chạy vào hoàng cung. Trong cung, Lan phi nương nương lại vừa qua đời,

bệ hạ lại có thêm một tiểu hoàng tử.

Những chuyện đó vốn cũng chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng mọi chuyện lại trở nên càng lúc càng khó hiểu.

Hạ Lan Khâm đại tướng quân tuy rằng đã chôn thân trong biển lửa, nhưng nhiệm vụ mà đại tướng quân đã giao, Tiểu Hữu cảm thấy mình vẫn phải có trách nhiệm hoàn thành.

"Đem toàn bộ tình huống vừa rồi báo cáo cấp trinh sát ngoài mười dặm, Trần tướng quân. Nói, đêm nay trong cung có khác thường." Tiểu Hữu ra lệnh. Hắn nghĩ, mình cũng phải vào hoàng cung xem thế nào.

Hắn phải đích thân hỏi thăm một chút mới yên tâm được.

Bên kia, Dung Tú càng chạy càng nhanh, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ của kinh thành, chạy thẳng một mạch đến cửa cung. Thủ vệ cửa cung tốt xấu gì cũng trải nghiệm sự đời rất nhiều, đã từng thấy Dung Tú tiến tiến xuất xuất, cũng đã gặp mặt rất nhiều lần. Vừa liếc mắt nhìn thấy nàng, tuy rằng vô cùng kỳ quái nhưng cũng không hề ngăn cản, chỉ hỏa tốc chạy đi thông báo cho tổng quản đại nội và bệ hạ.

Dung Tú cũng không màng đến bọn hắn, vẫn chạy cực nhanh, lập tức đến Ngự thư phòng mà đêm nào Hạ Lan Thuần cũng chong đèn thảo luận chính sự.

Nghĩ lại, Hạ Lan Thuần đích thật là một hoàng đế cần chính.

Năm năm dài ở trong cung, mỗi lần Dung Tú đứng ở trước bậc thang điện hoàng hậu nhìn về phía ngự thư phòng, đều có thể nhìn thấy phía trước nó đèn đuốc sáng trưng, kéo dài đến quá nửa đêm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dung Tú chựng lại, thót một cái. Đột nhiên phát hiện: Hóa ra nàng đã chú ý đến hắn từ rất lâu rồi. Ngay trong lúc quan hệ giữa hai người lạnh lùng xa cách nhất, nàng cũng chờ cho đến khi những ánh đèn lồng treo trước cửa Ngự thư phòng tắt hết mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ. Nhưng lúc ấy, chính nàng cũng không nhận ra.

Giống như hắn, tình cảm mà hắn dành cho nàng, trước sau hắn cũng chưa từng biết được.

Nhớ lại chuyện ở Trần phủ, trái tim Dung Tú lại tràn đầy nhu tình.

Nàng đứng trước cánh cổng lớn của Ngự thư phòng. Đằng sau cánh cửa, đèn đuốc sáng trưng. Đội thân vệ của hoàng đế đang canh giữ ở cửa. Dung Tú nhìn lên bọn hắn, nhìn lên những ngọn đèn lồng rực rỡ dăng dài ra đến tận cửa cung. Tâm trạng mới vừa rồi còn rối ren hồi hộp, bây giờ đột nhiên trở nên an bình. Nàng sải bước từng bước một đi lên bậc thang.

Đội thân vệ đứng ở trong tối, hình như không nhìn thấy rõ mặt nàng, làm theo phép vươn tay ngăn nàng lại, lớn tiếng hỏi: "Đứng lại! Có chuyện gì!"

"Nàng là hoàng hậu của trẫm, mời nàng vào đi." Dung Tú còn chưa trả lời, thanh âm của Hạ Lan Thuần đã thản nhiên truyền đến, an tường và bình tĩnh.

Nước mắt Dung Tú đột nhiên bừng lên.

Tên lính kia hoảng hốt, vội vàng thi lễ với Dung Tú. Dung Tú cũng không thèm nhìn hắn, ánh mắt rưng rưng như bước chân lại vô cùng kiên định, đi thẳng đến cửa lớn.

Đặt tay lên phiến mộc màu hoa đỏ trên cánh cửa gỗ, sau đó, nhẹ lắc, lắc lắc, lắc mạnh.

Cánh cửa mở ra, ánh đèn chói lòa.

Người trong phòng, cứ như vậy đứng giữa ánh đèn sáng lòa. Một thân long phục màu vàng óng ánh, tóc búi trên đỉnh đầu, kim quan nho nhỏ, một tay cầm một quyển sách, tay kia chắp ở sau lưng.

Hắn xoay người lại nhìn nàng, vẻ mặt bình thản mà lãnh khốc. Thiên thu vạn chuyển, nhưng trước sau vẫn như băng như ngọc. Giống như ánh vàng lấp lánh đã hút hết tất cả ấm áp ra khỏi thân thể hắn vậy.

Mà đèn đuốc khắp phòng, cho dù sáng ngời nhưng cũng không có cách nào phủ lên người hắn nửa phần ấm áp.

Đôi mắt Dung Tú long lanh ánh lệ, tầm mắt hoàn toàn mơ hồ.

"Giầy đâu?" Hạ Lan Thuần nhìn kỹ nàng thật lâu, đột nhiên nhíu mày hỏi.

Dung Tú lúc trước khiêu vũ trên đài gỗ, vốn chỉ mang một đôi giày vải mỏng manh, sau lại một đường chạy nhanh đuổi chậm, đôi giày kia sớm đã hư hại, bỏ lại ven đường.

Hiện tại, Dung Tú đứng trước mặt Hạ Lan Thuần là một cô gái mặc váy khiêu vũ bằng vải lụa mềm rách nát, rối bù, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, thật sự là vô cùng chật vật.

Dung Tú nghe vậy, dùng chân trái cọ cọ chân phải, cúi đầu. Nước mắt vì thế rơi xuống vạt áo của nàng.

Hạ Lan Thuần nhìn thấy vậy, đột nhiên bước từng bước về phía trước, tiện tay cầm lấy đôi hài của mình đặt ở trước ngự thư phòng, cúi người, nâng bàn chân của nàng lên rồi nhẹ nhàng xỏ đôi chân đã đỏ lên vì đông lạnh của nàng vào hài.

Dung Tú ngơ ngác mà nhìn, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ yên lặng mà khóc, rồi nhanh chóng biến thành nức nở.

Nàng khóc nức nở.

Hạ Lan Thuần cũng đã đứng dậy, lui ra phía sau từng bước, ngồi xuống long ỷ, lãnh đạm nhìn nàng.

Sự lạnh lùng của hắn luôn đến một cách quá đột ngột. Lúc hắn mang hài cho Dung Tú, Dung Tú cảm nhận được hắn gần gũi đến là vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại thật xa.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Lan Thuần nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bi thương đầy nước mắt kia, trầm giọng hỏi.

Dung Tú vẫn khóc. Nàng chạy một mạch đến đây, chỉ mong báo tin cho hắn biết. Nhưng khi đã thật sự đứng ở chỗ này rồi, Dung Tú lại cảm thấy bối rối –

Mật báo, cũng có nghĩa là đẩy cha mình vào tuyệt cảnh. Đến thời điểm cuối cùng, ông cố nhiên cũng đã không làm hại đến nàng.

Bao nhiêu năm công lao nuôi dưỡng, bao nhiêu ngày đêm giúp đỡ trong lúc hoạn nạn –

Mẫu thân của Dung Tú mất sớm, một tay phụ thân nuôi nàng lớn lên. Tuy là gia đình đại phú, không cần phải gian nan vất vả chăm bẵm hàng ngày, nhưng dạy học dạy múa, chơi đùa bầu bạn, Dung Vô Hồi đã làm hết trách nhiệm làm cha. Ơn này là ơn trời ơn biển, sao có thể chỉ một câu mà đổ đi hết được?

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Lan Thuần có vẻ mất kiên nhẫn, lập lại một câu.

Dung Tú đột nhiên tiến lên, không nói được một lời ôm lấy hắn. Nàng nhào vào lòng hắn, nức nở: "Chúng ta đi thôi. Chàng hãy dẫn thiếp đi đi, đi đến một nơi không ai biết đến. Thiếp sẽ sinh cho chàng một đàn con. Chúng ta sẽ cùng nhau chung sống hạnh phúc cả một đời, được không, có được không?"

Thân thể Hạ Lan Thuần cứng ngắc như thạch. Hắn để mặc cho Dung Tú tùy ý ôm lấy mình, thần sắc bình thản.

Dung Tú bi thương, lại có cảm giác như thứ mình đang ôm không phải là sinh mệnh sống. Nàng rốt cuộc ngưng nức nở, ngẩng đầu, đáng thương nhìn hắn.

Hạ Lan Thuần vẫn với vẻ bình tĩnh ấy, căn bản là không hề nhúc nhích, chỉ như có điều suy nghĩ, như đang cân nhắc cái gì.

"Bệ hạ…" Nàng giục, có điểm bất lực dựa người vào hắn.

Hạ Lan Thuần lại đột nhiên đứng lên.

Dung Tú mất đi chỗ dựa, ngã xuống đất.

"Bên phía Dung Vô Hồi, có phải có vấn đề gì hay không?" Hạ Lan Thuần không nhìn đến nàng, chỉ nhìn về phía trước, bình tĩnh hỏi: "Nàng vốn không hề có bệnh. Người hôm qua mà trẫm đi thăm, căn bản chính là giả!"

"Bệ hạ,…" Dung Tú chống đỡ mặt đất, muốn đứng lên lại cảm thấy toàn thân bất lực. Người nàng lạnh như hầm băng.

"Người đâu!" Hạ Lan Thuần cao giọng gọi: "Đỡ nương nương hồi cung nghỉ ngơi. Thông báo Ngự lâm quân, tất cả tập hợp, bao vây phủ Thái sư!"

Nói xong, Hạ Lan Thuần cất bước đi ra ngoài. Rời khỏi ánh đèn đuốc sáng ngời, bầu trời bên ngoài, bóng đêm dày đặc, chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng hình dáng của hắn.

Dung Tú vẫn đang nằm sóng soài trên mặt đất, gần như tuyệt vọng nhìn hắn đi xa. Lúc hắn đã hoàn toàn biến mất, nàng khóc thành tiếng, lại tựa như đang cười.

Tiếng khóc cười thê lương mà ma quái.

***

Y Nhân cùng Phượng Cửu đã trở về chỗ hẹn, là một quán trọ. Chờ mãi chờ mãi, vẫn không thấy Hạ Lan Tuyết trở về. Những người khác được phái đi cứu viện đều đã lục đục trở về, chỉ còn lại tám người đi cứu viện Dịch Kiếm, Dịch Kiếm và Vương gia là không thấy đâu cả.

Phượng Cửu có lối suy nghĩ rất nhanh, thoáng cái đã biết đã xảy ra chuyện gì.

"Nhanh chóng tập hợp người đi tìm vương gia." Hắn có điểm lo lắng ra lệnh, "Phải tìm khắp nơi, nhất là những miếu thờ ở vùng phụ cận, còn có bờ song, rừng cây và thôn trang ven bờ. Toàn bộ đều phải lùng sục một lần!"

Mọi người nghe mệnh mà đi. Phượng Cửu nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, xoay người, thấy Y Nhân đang nhìn thẳng vào mình.

"Có phải A Tuyết đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Y Nhân hỏi.

Phượng Cửu chần chờ một chút, thành thực trả lời: "Đã gặp một chút sự cố, hơn nữa, đã trễ thế này, vương gia cũng không cho người báo tin gì cho chúng ta biết, e rằng đã gặp phải chuyện phiền phức gì rồi."

Y Nhân cúi thấp đầu, cân nhắc một hồi, sau đó ngẩng đầu nói: "Chúng ta cũng đi tìm đi."

"Đã phái người đi rồi mà."

"Ta vẫn muốn đi." Giọng điệu Y Nhân vô cùng cương quyết, chẳng hề mang vẻ khẩn cầu, mà là kết luận.

Phượng Cửu vốn định phản đối, nhưng lại chẳng tìm ra nổi một lý do để thuyết phục Y Nhân. Dừng một chút, cuối cùng đành thỏa hiệp: "Cũng được, chúng ta đến ven bờ tìm đi."

Ban đêm gió lớn, bọn họ đi giữa cỏ hoa sặc sỡ bên hồ.

Phượng Cửu cùng Y Nhân đều đi rất chậm. Bọn họ không ai nói với ai lời nào, cứ lầm lũi đi tìm. Dù sao bờ hồ cũng chẳng rộng lớn bao nhiêu, cuối cùng, Y Nhân đột nhiên cúi gập người, nhặt lên một mảnh vải bị rách vướng trong đám cỏ dại. Là một mảnh vải lụa gấm trắng. "Mảnh áo này giống áo A Tuyết đã mặc hồi sáng đúng không?" Y Nhân quay đầu hỏi Phượng Cửu.

Phượng Cửu đi đến tiếp nhận, xăm soi nửa ngày, sau đó sắc mặt trắng bạch: "Là vải áo của vương gia."

Y Nhân vì thế đứng lên, dán chân, nhìn khắp một lượt ra xung quanh.

Gió thổi cỏ lay, bờ hồ ban đêm không một bóng người.

"Ngươi nói xem, có phải Viêm Hàn đã bắt bọn hắn đi rồi không?" Y Nhân hỏi.

"Ta nói, nếu là Viêm Hàn, cô sẽ đi tìm hắn đòi người sao?" Phượng Cửu không vội vàng trả lời, mà híp mắt hỏi lại.

Hai người ở chung với nhau cùng lắm cũng chỉ một ngày, vậy mà ngay cả phương thức nói chuyện cũng vạn phần hợp ý.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 26: HOÀNG CUNG KINH BIẾN: AI ĐÃ CỨU A TUYẾT

Không ngờ Y Nhân lại thật sự suy nghĩ, sau đó lắc đầu nói: "Không đâu, Viêm Hàn sẽ vì thế mà khó xử."

"Bởi vì sợ hắn khó xử, nên không thèm quản đến Vương gia luôn sao?" Phượng Cửu cố ý trêu cô, nghiêm trang hỏi tiếp.

"Ta muốn lo cho A Tuyết cũng không nhất định phải khiến Viêm Hàn khó xử." Y Nhân trả lời chắc chắn, không có chút rối rắm nào.

Phượng Cửu cười cười, xoay người nói: "Nếu vậy, chúng ta về quán trọ chờ đi."

"Không tìm A Tuyết nữa sao?" Y Nhân hỏi.

"Ta không làm những chuyện vô ích." Phượng Cửu thản nhiên nói, "Hơn nữa, ta tin tưởng, Vương gia sẽ bình an trở về."

Nói xong, Phượng Cửu liền trở lại theo đường cũ. Y Nhân vẫn đứng yên tại chỗ, dù thế nào cũng không chịu nhúc nhích.

"Cô không về sao?" Phượng Cửu đi được vài bước, quay đầu lại hỏi cô.

"Không về." Y Nhân lắc đầu nói, "Ta còn muốn tìm thêm lát nữa… cho dù có là vô ích."

Phượng Cửu cũng không nói gì, cười cười, bỏ đi.

Y Nhân một mình lùng sục giữa những bụi cỏ, sau đó tìm dọc theo bờ sông, tiếp tục đi về phía trước.

Cô có một loại dự cảm kỳ quái rằng, có lẽ cứ đi như vậy là có thể tìm được anh.

Gió đêm thanh mát, hơi hơi se lạnh.

Cô cứ tìm mãi như vậy, tìm đến khi chân trời phía đông hưng hửng sáng thì thấy phía trước mơ hồ có dấu vết thôn trang. Lúc nãy trời còn tối, nhìn xa xa không thể thấy được.

Ngoài tầm mắt, có bóng ngư dân đang đạp nắng sớm mà đi.

***

Phủ đệ của Dung Vô Hồi bị vây cả một đêm.

Trên con đường thâm tịch không người, ngự lâm quân nhẹ nhàng nện bước chỉnh tề, giẫm lên màn đêm giống như những bóng ma, vây quanh bốn phía của phủ thái sư.

Sau đó, một người tiến lên, gõ cửa phủ thái sư.

Người gác cổng bước ra mở cửa với đôi mắt mơ màng vì buồn ngủ. Hắn còn chưa lên tiếng đã cảm thấy yết hầu chợt lạnh. Hắn trợn to đôi mắt, nghi hoặc nhìn thấy tên quân sĩ mặt lạnh như thép trước mắt, không kịp rên lên một tiếng đã té nhào xuống đất.

Máu nhuộm đỏ cạnh cửa.

Tên thống lĩnh quay lại ra hiệu bằng tay. Đám ngự lâm quân phía sau trào lên mãnh liệt như thủy triều nhưng vẫn không gây ra một tiếng động nào một cách thần kỳ. Phủ thái sư vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Có người gác đêm đi ngang qua, ngẫu nhiên phát hiện một chút manh mối liền bị quân sĩ cắt đứt yết hầu, chỉ kịp rên rỉ trong cổ họng rồi tắt thở.

Dung Vô Hồi cứ như vậy bị bắt ngay trước cửa phòng ngủ.

Nhưng dù sao cũng đã là một thái sư, sau khi trải qua giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, Dung Vô Hồi thản nhiên nói: "Ta muốn gặp bệ hạ."

"Bệ hạ nói, bệ hạ không muốn gặp ông." Thống lĩnh ngự lâm quân lạnh lùng phun ra lời cự tuyệt.

"Chẳng lẽ bệ hạ không muốn biết, nội gián thật sự của Thiên Triều là ai sao?" Dung Vô Hồi coi như trấn định, ông thấp giọng nói.

"Thái sư, có thể từ từ nói chuyện được không?" Tên thống lĩnh đột nhiên tiến lên phía trước một bước, duỗi cánh tay ra dẫn vào trong phòng.

Dung Vô Hồi do dự một chút rồi xoay người trở vào phòng.

Thống lĩnh kia theo sát phía sau, sau đó quay lại tiện tay khép chặt cửa phòng.

"Rốt cuộc là có chuyện gì, có phải bệ hạ muốn nói riêng với ta…" Dung Vô Hồi nghe thấy âm thanh, vừa xoay người lại vừa hỏi.

Nhưng chờ khi ông nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng phía sau, toàn bộ lời nói còn lại đều tắc nghẹn trong cổ họng.

Tên thống lĩnh đã rút binh khí ra, là một thanh trường kiếm sắc lạnh, đằng đằng sát khí.

"Bệ hạ…" Dung Vô Hồi vô cùng nghi hoặc.

"Bùi đại nhân đã căn dặn thuộc hạ phải ân cần thăm hỏi thái sư." Tên thống lĩnh trả lời lạnh băng, "Bùi đại nhân nói, là thái sư đã bán đứng đại nhân trước, không thể trách đại nhân vô tình."

"Bùi Nhược Trần… ngươi là người của Bùi Nhược Trần!" Ánh mắt Dung Vô Hồi tràn ngập nghi hoặc, thoáng cái đã biến thành kinh hoàng.

"Xin lỗi, thái sư." Đáy mắt quân sĩ phát lạnh, trường kiếm vung lên. Người bên ngoài chỉ nghe thấy một tiếng hét vang thảm thiết. Một lát sau, thống lĩnh ngự lâm quân đi ra, bình tĩnh tuyên bố với mọi người: "Dung thái sư sợ tội, tự sát chết rồi."

Bên dưới không có một chút ý kiến bất đồng nào.

Hiện trường hoàn toàn im lặng.

Thống lĩnh nói tiếp: "Những người còn lại trong phủ thái sư, cũng bị phản quân diệt khẩu. Chúng ta đã đến chậm."

Lời nói của hắn vừa dứt, ngự lâm quân ngầm hiểu lập tức hành động. Phủ thái sư, một đêm đẫm máu. Đến lúc bọn hắn rời đi, trời vẫn còn chưa sáng rõ, trong không khí nồng nặc mùi máu tươi.

Không còn một nhân chứng sống.

Chuyện này, ngày hôm sau liền biến thành vụ đại huyết án bậc nhất kinh thành, cũng là thảm án oan lớn nhất những năm cuối của Thiên Triều.

Sau khi Hạ Lan Thuần biết tin, cũng chỉ thản nhiên 'ừm' một tiếng, sau đó phất tay nói: "Nếu hắn đã sợ tội tự sát thì việc công bố hành vi phạm tội cũng không còn quan trọng nữa. Cứ nói là do cường đạo gây nên, ấn theo nghi lễ an táng quốc trượng, cử hành trọng thể." Cuối cùng, hắn lại hỏi: "Trước khi chết, ông ta có nhắc gì đến chuyện đằng sau thái sư còn có ai khác hay không?"

Thống lĩnh phủ phục trên mặt đất, cung kính trả lời: "Là phần tử xấu xa của Liễu Thị, thiếu chủ Liễu gia – Liễu Sắc."

"Thì ra là hắn…" Hạ Lan Thuần trầm tư một hồi, lẩm bẩm: "Nghe nói lần cuối cùng nhìn thấy Liễu Sắc là ở phủ Hạ Hầu. Chẳng lẽ bọn hắn còn muốn tới kinh thành."

"Bệ hạ, cần thuộc hạ tróc nã Liễu Sắc về quy án không?" Thống lĩnh hỏi xin chỉ thị.

"Không cần." Hạ Lan Thuần không chút để ý bác bỏ, sau đó thuận miệng hỏi: "Khi nào Liễu Khê hồi kinh?"

"Chính là ngày mốt ạ."

Hạ Lan Thuần trầm mặc một hồi, ra lệnh: "Chuyện của thái sư, phong tỏa tin tức đừng cho hoàng hậu biết. Lui ra trước đi."

Người quỳ phía dưới lại cúi đầu thật sâu thi lễ, cung kính rời khỏi.

Hạ Lan Thuần đột nhiên đi nhanh vài bước. Đi đến đầu bậc thang, dưới chân chợt bị đâm đau. Hắn nhíu mày, cúi đầu nhìn lại liền trông thấy một chiếc trâm gài tóc có hình hoa lan.

Là trâm cài tóc của Dung Tú.

Hạ Lan Thuần cúi người nhặt lên, đặt nó trong lòng bàn tay chậm rãi thưởng thức hồi lâu. Sau đó than nhẹ một tiếng, dõi mắt xuyên qua cánh cửa lớn mở rộng nhìn về cung điện phía bên phải.

Dung Tú đã bị giam lỏng trong Tú cung, còn thi thể của Bùi Nhược Lan vẫn đang nằm trong Lan cung.

Tiểu hoàng tử ở chỗ Y Lâm.

Thê tử và con của hắn, người vừa được sinh ra, kẻ vừa tử vong, kẻ lại bi thương. Đủ loại xinh đẹp kiều diễm tựa hồ đều không thể chạm đến đáy lòng của hắn. Các nàng đều không thể. Còn hắn, trước sau chỉ có một mình, một mình một bóng đứng giữa cung điện nguy nga rộng lớn, không một chỗ dựa.

Cảm giác không nơi nương tựa này, vào năm mười lăm tuổi khi hắn biết về thân thế thật sự của mình, rốt cuộc đã không thể tiêu trừ.

Hắn chính là con riêng của một tiểu nha đầu. Mẹ của hắn cả đời chỉ là một cái bóng dưới chân của Tức phu nhân. Còn phụ thân của hắn, mãi đến thời khắc cuối cùng mới chịu thừa nhận hắn.

Thân phận như vậy, thế nhưng vẫn có thể lên ngôi cửu ngũ chí tôn, thế nhưng vẫn có thể đá Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Khâm – những chân mệnh thiên tử thật sự, xuống địa ngục.

Khóe môi Hạ Lan Thuần nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

***

Hạ Lan Tuyết trong cơn mê man, tâm trí như bị sương mù che phủ, chỉ cảm thấy có người đang dùng khăn ướt đắp lên trán cho mình.

Trán của anh sốt nóng như lửa.

Có lẽ là do độc tố trên người Dịch Kiếm. Tuy anh đã từng được Biển sao thạch chiếu xạ, nhưng vẫn không thể hoàn toàn miễn độc. Thân thể thật sự suy yếu.

Cũng không biết Dịch Kiếm thế nào rồi?

Hạ Lan Tuyết mơ mơ màng màng nghĩ.

Bàn tay cầm khăn mặt nhẹ nhàng từ trán chuyển xuống mặt anh, đầu ngón tay dịu dàng, cẩn thận vẽ lên hình dáng khuôn mặt của anh.

Hạ Lan Tuyết giật mình, đột nhiên nhớ lại. Mấy ngày cùng ngủ chung một giường, mỗi khi vừa mới ngủ dậy, Y Nhân cũng sẽ dùng ngón tay phác họa hình dáng khuôn mặt anh. Xúc giác mảnh khảnh, mỗi lần như thế đều làm cho anh trở nên khô nóng khó yên. Nếu không phải gần đây những chuyện xảy ra thật sự quá nhiều, anh không đành lòng để mặc cô quấy rối mình như vậy. Cô gái nhỏ bé kia nếu vẫn cứ khiêu khích như thế, anh sẽ nói cho cô biết: Hạ Lan Tuyết là một nam nhân chân chính, không được tùy ý khiêu khích!

Nghĩ như thế, đáy lòng Hạ Lan Tuyết nhất thời xuất hiện một luồng nhu tình mãnh liệt chảy quanh. Ngón tay nho nhỏ kia vẫn đang di chuyển trên gương mặt anh, sau đó cẩn thận, chần chờ, dừng lại trên đôi môi.

Đôi mắt Hạ Lan Tuyết vẫn chưa mở ra được, ý thức của anh có điểm mơ hồ. Nhưng sự vuốt ve mềm mại của "Y Nhân" trên đôi môi anh khiến tâm ý anh dao động. Anh nhẹ nhàng hé miệng, cắn lấy ngón tay không chịu an phận kia.

Ngón tay hơi cứng lại.

Hạ Lan Tuyết dứt khoát bắt đầu khiêu khích lại nàng, ngậm ngón tay trong miệng, bắt đầu tinh tế nhấp mút như trẻ con bú mẹ.

"Y Nhân" rút mạnh ngón tay ra. Đúng vào lúc Hạ Lan Tuyết nghĩ rằng "Tiểu nha đầu này vẫn không chịu nổi sự trêu chọc" thì một mùi thơm ngan ngát và hơi nóng cơ thể ập tới. Ngay sau đó, một bờ môi mềm mại gắt gao dán lên môi anh.

Đại não Hạ Lan Tuyết nổ vang, trống trơn bất lực, là hồ băng mênh mông vô bờ, lại đằng đằng nhiệt khí.

Anh hôn lại nàng, dùng toàn bộ kỹ xảo cùng kinh nghiệm, dùng tất cả nhu tình có được và áp lực dục vọng mà hôn lên đôi môi của người vừa nhào vào lòng mình thở gấp không thôi.

Sau đó, anh đột nhiên hoàn hồn: Anh không thể ở trong tình huống thế này mà yêu nàng được.

Đầu của anh rất đau, ánh mắt nặng trĩu, dục vọng lại như hải triều từng trận từng trận vuốt lên thân thể anh.

Ý thức của anh càng lúc càng xa xôi. Cho nên tất cả tình huống còn lại bắt đầu không thể nắm bắt, cũng dần dần không thể nhớ lại.

Trong mộng, là âm thanh của hải triều.

Cô gái ngồi xổm trong một vỏ sò khổng lồ đang lênh đênh giữa sóng biển, nghiêng đầu, thanh cao nhìn anh.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy an tâm một chút, nghiêng thân qua, vươn tay đỡ lấy nàng.

Cô gái cùng vỏ sò đi xa, tay anh lại đụng phải một mảnh ôn hương ôn ngọc.

Anh, theo bản năng, ôm lấy tấm thân hương ngọc ấy vào trong lòng, miệng mơ màng nói: "Chào buổi sáng, Y Nhân."

"Công tử?" Bên tai vang lên, không phải là giọng nói uể oải của Y Nhân mỗi sáng mà là một giọng nói tuy rằng ngọt ngào nhưng lại vô cùng xa lạ.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, vội vàng đẩy nàng ra, lập tức lăn người ngồi dậy.

Đợi đến khi nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, ngay cả ý định tự sát Hạ Lan Tuyết cũng đã có.

Nằm ngay bên cạnh anh là một cô gái hoàn toàn xa lạ, mi thanh mục tú. Tuy rằng không thể nói là cực mỹ, nhưng ngũ quan cũng rất đặc sắc, bờ môi cong cong, đôi mắt nhỏ dài dịu dàng.

Chỉ có điều, diện mạo đẹp hay xấu không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng lúc này là… nàng hoàn toàn trần trụi!

Tuy rằng đã được một tấm mền mỏng phủ lên, nhưng Hạ Lan Tuyết dù sao cũng là một tay phong nguyệt lão làng, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra phía dưới lớp mền đó hoàn toàn trống trải.

Anh lập tức cúi đầu nhìn lại mình: Cũng may, không đến mức hoàn toàn trần trụi, nhưng cũng chỉ có độc một bộ áo lót khố.

Chăn mền hỗn độn.

Trên giường còn có một vết hồng hồng khả nghi.

Hạ Lan Tuyết giật mình một lát, lập tức cầu may hỏi: "Tối hôm qua, cô nương là…"

"Thiếp là A Nô. Tối hôm qua công tử đối với A Nô như vậy, cùng giường với nhau như vậy, sao chớp mắt đã quên mất tên A Nô rồi?" Cô gái kia nhìn Hạ Lan Tuyết, ủy khuất đầy mặt nói.

Hạ Lan Tuyết không đành từ bỏ, kiên trì hỏi: "Tối hôm qua ta, đã làm gì cô sao?"

Không có a, hoàn toàn không có ấn tượng a. Hình ảnh cuối cùng trong đầu, là anh hôn Y Nhân…

Anh hôn Y Nhân…

Nhưng mà, nơi này không hề có Y Nhân.

Trong lòng Hạ Lan Tuyết giật thót: Có thể nào là, lầm nàng thành Y Nhân rồi không? Với những ý niệm cầm thú đối với Y Nhân đã tồn tại trong đầu quá lâu, anh cũng vô cùng có khả năng sẽ làm ra những hành vi cầm thú đối với nàng.

A Nô nghe vậy, nhất thời xấu hổ, mặt đỏ lên, quay đầu, đưa lưng về phía Hạ Lan Tuyết, cúi đầu rấm rức, nước mắt ròng ròng.

Tấm lưng xinh đẹp của thiếu nữ vì động tác vừa rồi mà trần trụi.

Đây là một tấm lưng có thể làm cho người ta phạm tội. Còn Hạ Lan Tuyết lại là một nam nhân. Tối hôm qua, quả thật cũng có thể đã xảy ra một chút gì đó.

Hạ Lan Tuyết ngây ngốc một hồi lâu, cuối cùng đành phải chấp nhận bất hạnh. Anh không phải là người trốn tránh trách nhiệm. Nhưng nếu bị Y Nhân biết được, nàng có tức giận lắm không?

Nhất định sẽ tức giận, cho dù có bao nhiêu lý do đi nữa, chung quy vẫn là anh sai.

Cô có thể nào, trong cơn tức giận mà đi tìm Viêm Hàn không?

Hạ Lan Tuyết thật sự kinh sợ, lại không thể phát tiết cảm xúc này lên người một cô gái hoàn toàn xa lạ, đành phải nhẫn nhịn. Hạ Lan Tuyết đứng dậy, đưa lưng về phía A Nô, tận hết khả năng dùng giọng điệu thản nhiên nhất, thong dong nhất hỏi: "A Nô cô nương, chuyện tối hôm qua thật sự ta không nhớ rõ lắm, cũng không biết vì sao ta lại xuất hiện ở nơi này nữa?"

"Công tử… Công tử ngày hôm qua… Ngày hôm qua té xỉu ở bờ song… Thiếp, thiếp đi đánh cá…nhìn thấy công tử nên đã mang công tử về…"

"Cô nâng ta về…" Hạ Lan Tuyết hơi hơi sững sờ, quay đầu tiếp một câu. Liếc thấy A Nô đã ngồi dậy, bộ ngực thiếu nữ trần trụi vểnh cao, thản nhiên hướng về phía anh. Hạ Lan Tuyết khí huyết dâng trào, vội vàng xoay người đi, đanh giọng nói: "Mặc quần áo vào trước đi đã!"

Tuy rằng anh đã cưới vô số thanh lâu ca cơ, nhưng có trời đất chứng giám, anh vẫn chưa từng động đến các nàng ấy.

Trường hợp ướt át thế này, trải nghiệm của anh hiển nhiên không đủ để chống đỡ định lực.

"Tối hôm qua cả hai chúng ta đều như vậy mà, sao công tử còn không dám nhìn A Nô? Chẳng lẽ vì A Nô quá xấu xí, không thể lọt vào mắt công tử?" Âm thanh của A Nô cùng lúc càng gần. Đến lúc âm từ cuối cùng vừa dứt, một đôi cánh tay mềm mại đã từ phía sau cuốn lấy thắt lưng của Hạ Lan Tuyết.

Vào thời khắc cuối cùng trước khi bị hoàn toàn ôm lấy, Hạ Lan Tuyết đã giật mình văng ra. Anh giữ vẻ mặt bình tĩnh, vội vàng bỏ lại một câu: "Ta ở bên ngoài chờ cô." Cũng không thèm quản đến chuyện mình cũng chỉ mặc độc một bộ quần áo lót, đi ra cửa nhanh như trốn chết.

Lưu lại trong phòng một cô gái trần trụi tên là A Nô với vẻ mặt kinh dị.

Hạ Lan Tuyết ra khỏi cửa, ngẩng đầu nhìn trời, vừa đúng tảng sáng.

Anh lại nhìn chung quanh một chút. Bốn phía chỉ có mấy gian nhà cỏ nhỏ bé hoang tàn. Phía trước mỗi gian nhà cỏ đều có giá phơi lưới đánh cá. Dưới mái hiên còn có móc treo để làm cá khô. Cách đó không xa là một nhánh của hồ Lâm Ba. Xem ra, nơi này chính là một làng chài bình thường.

Sau đêm kinh hồn, anh cùng Dịch Kiếm hôn mê trong bụi cỏ, rất có khả năng đã được cô gái đó cứu về.

Chỉ có điều, hiện giờ Dịch Kiếm đang ở đâu?

Hạ Lan Tuyết chẳng hiểu ra sao, lại nghĩ đến vụ án phong nguyệt oan uổng đêm qua, đầu đau nhức không thôi.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng 'ken két' mở ra. A Nô đã thay quần áo xong, vấn tóc cài trâm theo cách ăn mặc của một thiếu phụ, thanh tỉnh đứng trước mặt Hạ Lan Tuyết.

Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, nàng có vẻ rất ngượng ngùng, sắc mặt ửng đỏ, lại cúi đầu thật nhanh. Bộ dáng hệt như mấy thiếu nữ mới lớn mơ mộng, ôm ấp tình cảm.

Hạ Lan Tuyết rất buồn bực: Đây mới thật là con gái đàng hoàng, làm thế nào đây?

"Chuyện tối hôm qua, ta không phải cố ý." Hạ nhẫn tâm, Hạ Lan Tuyết nghiêm túc nói: "Nếu cô yêu cầu bồi thường, ta sẽ đền cho cô tất cả. Nếu cô cho rằng đã thương hại đến danh tiết, sau này không thể gả được vào đâu nữa, ta cũng có thể giới thiệu một ít nam nhân phi thường cho cô, thậm chí ra lệnh cho bọn hắn cưới cô!" Thiên Nhất Các có nhiều lưu manh như vậy, để cho anh bá đạo một lần đi. Huống chi bộ dạng của A Nô cũng rất được, không thể tính là bạc đãi.

A Nô nghe vậy, lại ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt tràn đầy nước mắt. Nàng có vẻ hoảng sợ mà nhìn Hạ Lan Tuyết, vừa ủy khuất vừa thê lương.

Trong lòng Hạ Lan Tuyết tràn đầy cảm giác tội lỗi, như thể bản thân là một kẻ ác bá bức lương vi xướng vậy.

Nhưng mà, cho dù là ác bá cũng nhất định phải làm. Anh không muốn khiến Y Nhân đau khổ, cũng không muốn chính mình phải đau khổ.

"Công tử cho rằng A Nô không xứng với công tử?" A Nô không biết từ đâu lấy ra một chiếc áo khoác, vốn là của Hạ Lan Tuyết từng mặc trên người, giơ cao lên nói: "A Nô đã sớm biết, người có thể ăn mặc quần áo hoa lệ như thế này nhất định là một công tử con nhà phú quý. Là A Nô si tâm vọng tưởng. Nhưng A Nô không cần cầu danh phận. Cho dù chỉ là một tì thiếp bên cạnh công tử, A Nô cũng cảm thấy ngọt như đường."

"Vấn đề không phải xứng hay không xứng." Hạ Lan Tuyết khó xử nhìn bộ dáng khóc lóc sướt mướt của nàng, nhanh chóng bác bỏ: "Ta cũng không phải là người phú quý gì, lại càng không có dòng dõi cao sang. Chỉ là, A Nô, trước sáng nay căn bản là ta không hề biết cô. Còn cô, thậm chí còn không biết cả tên của ta. Chúng ta cũng không yêu thương lẫn nhau, càng không có nhận định gì về đối phương. Cho dù ngày hôm qua đã từng xảy ra chuyện gì, cũng không thể nào bởi vì vậy mà phải bồi thường cả đời, đúng không? Cô nên tìm một người thật lòng yêu thương cô, cô cũng thật lòng yêu thương hắn."

"Nhất định là công tử ghét bỏ bộ dáng A Nô không đủ đẹp." A Nô bất khuất không buông, vẫn truy cứu nguyên nhân chính yếu vì sao Hạ Lan Tuyết không chịu chấp nhận nàng.

Hạ Lan Tuyết thật đau đầu, âm thầm thóa mạ chính mình mấy ngàn mấy vạn lần: Sống uổng phí mấy mươi năm, rốt cuộc chẳng có được một chút định lực! Có xúc động này, sao hồi đó không làm gì Y Nhân đi, lại phát tiết lên một cái A Nô làm gì chứ!

"A Nô cô nương, lúc cô… mang ta trở về, có thấy còn ai ở bên cạnh ta không?" Hạ Lan Tuyết nhanh chóng chuyển đổi đề tài.

"Vâng, còn có một vị công tử." A Nô chớp mắt mấy cái, bình thản trả lời: "Hắn đang ở chỗ cha thiếp."

"Cha cô?" Hạ Lan Tuyết không chú ý đến vẻ mặt của nàng, vội vàng nói: "Có thể đưa ta đi tìm hắn trước không?"

"Không được." A Nô nhìn anh, còn thật sự trả lời: "Cha thiếp nói, người ngoài không đáng tin cậy. Sau khi họ chiếm tiện nghi của nữ nhân xong đều bỏ đi, không chịu lãnh trách nhiệm. Chàng bây giờ không chịu trách nhiệm, bằng hữu của chàng, cha thiếp cũng sẽ không để cho hắn gặp lại chàng đâu."

"Vậy là có ý gì?" Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến.

"Chính là, trừ phi chàng cưới thiếp, nếu không, cả đời này chàng cũng đừng hòng gặp lại bằng hữu của chàng." A Nô cúi đầu, cúi đầu nói.

Hạ Lan Tuyết nhất thời bốc hỏa, nhưng lại không thể phát tiết với một cô gái vô tội tay không tấc sắt. Anh mím miệng, nhẫn nhịn, sau đó trầm giọng nói: "Vậy đưa ta đi gặp cha cô đi."

A Nô gật đầu, nhìn trộm dung mạo như tiên của Hạ Lan Tuyết, trong lòng hí hửng mừng thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 27: HOÀNG CUNG KINH BIẾN: CHÁNH THẤT Y NHÂN ĐẾN

Rốt cuộc trước khi mặt trời lên thật cao, Y Nhân cũng đã đến được tiểu làng chài kia.

Cô đứng ở bên ngoài do dự một hồi, cuối cùng quyết định đi vào hỏi thăm.

Người trong làng chài đã thức dậy cả rồi. Cánh đàn ông đang thu dọn dụng cụ đánh cá chuẩn bị ra khơi. Cánh phụ nữ thì đang giặt quần áo ở bờ song, bắt đầu một ngày bận rộn.

Tiết tấu sinh hoạt bận rộn như vậy thật xa lạ với Y Nhân, buổi sáng như vậy cũng rất xa lạ đối với cô.

Cô đứng giữa một cái quảng trường ở trước làng, nhìn ngắm dáng vẻ phấn chấn mạnh mẽ của mọi người xung quanh. Có tốp năm tốp ba phụ nữ tụ lại một chỗ buôn chuyện phiếm. Y Nhân đi qua chỗ họ, vốn định hỏi thăm tin tức của A Tuyết nhưng khi đến gần lại nghe thấy tiếng nói đứt quãng của họ: "Tối qua bà có nghe lão Khang nói mạnh miệng thế nào không? Ông nói ổng sắp có con rể rồi, rất đẹp trai nha. E rằng A Nô sắp phải gả đi rồi!"

"Hả? Con đàn bà dâm đãng A Nô mà cũng có người yêu sao?" Một người khác kinh thường thóa mạ: "Còn nói con rể đẹp trai ư, ai tin!"

"Vậy mới nói, nhất định là lão Khang say quá mới nói mấy lời nhăng cuội như vậy thôi. A Nô còn chưa thành thân đã có thai rồi. Nữ nhân như vậy, ai mà chịu cưới nó?! Nhưng mà, cái tên què ở thôn vĩ đã nói, nếu lão Khang đem hai chiếc thuyền chiến đến làm của hồi môn, có lẽ hắn cũng có thể cố mà cưới nó được."

"Sau đó thế nào?" Nhóm đại thẩm tò mò hỏi.

"Sau đó hả, lão Khang đuổi gã què kia ra ngoài. Bà nói xem, có phải là không biết điều lắm không?"

"Phải, phải, thật không biết điều." Một tràng âm thanh phụ họa.

Y Nhân nghe không hiểu gì cả, tỉnh tỉnh mê mê đi tới, gãi đầu hỏi: "Các vị đại thẩm, xin hỏi các vị có nhìn thấy nam nhân nào bộ dáng rất đẹp đi ngang qua đây không… Có thể là hai người…"

Nhóm thôn phụ nhìn cô như nhìn một kẻ điên. Một người không nhịn được hỏi: "Tiểu cô nương, ngươi tưởng nam nhân điên hết rồi à?"

Một người không đủ, còn muốn hai?

Y Nhân giơ tay lên bắt đầu miêu tả, nói tiếp: "Chính là một người cao chừng này, mặc trang phục màu trắng, đôi mắt tinh tế thật dài, sóng mũi thẳng, môi hơi mỏng. Bộ dáng rất yêu nghiệt, lúc nói chuyện ánh mắt còn hơi mang tính trẻ con nữa…"

"Tiểu cô nương, có phải cô cũng ăn nói khùng điên giống lão Khang rồi không?" Một đại thẩm nâng tay thăm dò trán Y Nhân, sau đó gật đầu nói: "Quả nhiên có hơi phát sốt."

Y Nhân 'A' một tiếng, cũng sờ sờ lại trán mình. Quả thật có hơi nóng. Khó trách vừa rồi cảm thấy đầu choáng tay run, hóa ra không phải vì mệt, mà là sốt.

Cô đã đi trọn một đêm trong gió lạnh, cũng không phải là người thường xuyên rèn luyện sức khỏe, bị cảm lạnh cảm mạo cũng là lẽ tự nhiên thôi.

"Nếu người muốn tìm nam nhân tuấn mỹ, hôm nay đến nhà lão Khang đi. Lão đó nói, hôm nay lão sẽ thu nhận một chàng rể rất tuấn tú." Một đại thẩm hay đùa giỡn nói.

"Ồ, muốn đến nhà lão Khang thì đi thế nào ạ?" Y Nhân hỏi.

Mọi người thấy cô làm thật, cũng nửa thật nửa giả chỉ đường cho Y Nhân. Y Nhân cảm ơn xong liền không chút nghĩ ngợi đi theo hướng họ chỉ.

Nhóm đại thẩm đưa mắt nhìn nhau một lát, lại nhớ đến nồi cơm trong bếp của mình, sôi nổi giải tán.

Y Nhân lại mò mẫm lần đường. Cô vốn là người rất ngu về khoản mò đường, nhà lão Khang kia lại cực kỳ khó tìm, trên đường đi cô phải hỏi thăm không ít người. Mãi cho đến trưa, cô mới tìm được đến gian nhà nhỏ của lão Khang.

Lúc này, kinh thành đã bị vụ huyết án của Dung Vô Hồi làm cho ồn ào huyên náo. Cả kinh thành Thiên Triều đều tràn ngập trong mùi máu tươi. Người nào mẫn cảm một chút đều nghe thấy được hương vị của sự rung chuyển. Nhưng gian nhà nhỏ trong làng chài ở vùng ngoại ô lại vẫn yên lặng như không hề có chuyện gì xảy ra.

Y Nhân đứng trước cổng, xuyên qua dãy hàng rào để nhìn vào bên trong.

Cửa nhà đóng chặt, giống như chủ nhân vẫn còn chưa thức dậy.

Y Nhân đứng một hồi, sau đó lắc lắc cổng hàng rào, khách khách khí khí thét to: "Xin hỏi, có ai không?"

***

Rốt cuộc Hạ Lan Tuyết cũng gặp được Dịch Kiếm.

Thật ra Dịch Kiếm cũng chẳng bị thương tổn gì, khỏe mạnh vô cùng, cũng chẳng hề có dấu vết từng bị bắt trói hay khống chế.

Nhưng mà, hắn lại không thể đi.

Vừa đi vào khoảng sân của Khang gia, Dịch Kiếm liền đón chào, đưa tay lên bưng lấy cánh tay của Hạ Lan Tuyết, vẻ mặt áy náy nói: "Vương gia, đều là bởi vì ta…"

Hạ Lan Tuyết hoảng hồn, lúc này mới phát hiện cánh tay của mình đã tê dại đến không còn cảm giác. Nhưng miệng vết thương đã được băng bó một cách tinh tế. Nhìn thấy mình được băng bó cẩn thận như vậy, Hạ Lan Tuyết đối với A Nô, rốt cuộc cũng trích ra được một tia cảm kích.

Bất kể thế nào, nàng cũng là ân nhân cứu mạng mình.

"Chất độc trên người của ngươi…" Hạ Lan Tuyết cũng không quan tâm đến bản thân lắm, nhớ đến Dịch Kiếm từng bị trúng cổ độc, không khỏi lo lắng.

"Khang đại bá đã giải độc giúp ta rồi. Hóa ra Khang đại bá cũng là một cao thủ về cổ độc." Dịch Kiếm quay đầu lại nhìn lão Khang đang ngồi ngay ngắn trong phòng, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: "Còn nữa, Khang đại bá đối với ta có ân cứu mạng. Lão bảo ta sống ở đây chờ Vương gia đến. Cho nên, Dịch Kiếm cũng không thể đến chỗ Vương gia báo bình an, còn bắt Vương gia phải đích thân đến đây…"

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, xua xua tay, đi nhanh đến chỗ lão già tóc bạc da hồng đang ngồi trong nhà kia.

Lão Khang tuy đã già nhưng vẫn giữ được khí độ thong dong tự tại, thật sự khác xa những ông lão nông thôn tầm thường khác.

"Này, tiên sinh, báo danh tính của ngươi đi!" Hạ Lan Tuyết vừa đến gần, lão Khang đã hét to một tiếng.

Hạ Lan Tuyết cũng không tức giận, chắp tay trả lời: "Vãn sinh là Hạ Lan Tuyết."

"Tên rất hay, bề ngoài cũng không tệ. A Nô quả nhiên là có mắt nhìn." Lão Khang đánh giá cao thấp một phen, sau đó chuyển hướng về phía A Nô đang đứng sau lưng Hạ Lan Tuyết, cất tiếng vang vang như tiếng chuông đồng hỏi han: "A Nô, con nói cha của đứa bé, chính là tên tiểu tử này ư?"

"Vâng, chính là hắn." A Nô trả lời chắc như đinh đóng cột.

Hạ Lan Tuyết vô cùng nghi hoặc: Nhanh như vậy mà anh đã thành 'cha của đứa bé' rồi sao?

"Tiểu tử, nam nhân làm việc gì cũng phải có trách nhiệm. Nếu ngươi đã cùng A Nô nhà ta làm chuyện vợ chồng thì nên cho A Nô một danh phận!" Lão Khang lại hung hăng hét to: "Giấu đầu giấu đuôi, bộ dáng cũng ẻo lả như vậy, nam nhân cái kiểu gì vậy!"

Hạ Lan Tuyết bình sinh hận nhất kẻ nào dám nói mình giống nữ nhân, nghe vậy lập tức sôi máu. Cũng may Dịch Kiếm hiểu biết tính nết của Hạ Lan Tuyết, hắn lập tức chạy đến bên cạnh Hạ Lan Tuyết, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Vương gia, vương gia, Khang đại bá là trưởng bối."

Hạ Lan Tuyết lúc này mới nhịn xuống, giận dỗi nói: "Nếu các ngươi kiên trì, ta sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng nếu sau này con gái của ngươi hàng năm phòng không chiếc bóng, ngươi cũng đừng trách ta."

Lão Khang nghe vậy liền đứng bật dậy, giơ gậy lên muốn đánh.

Hạ Lan Tuyết cũng không tránh né, hiên ngang đứng yên tại chỗ.

Cây gậy nặng nề đánh xuống cánh tay phải của Hạ Lan Tuyết. Vết thương vừa rồi vẫn còn tê buốt đột nhiên đau nhức. Hạ Lan Tuyết kêu rên một tiếng, trán rỉ mồ hôi lạnh, nhưng ánh mắt vẫn quật cường như trước.

Anh quả thật đã phụ lòng A Nô, nhưng cũng vô cùng chán ghét bị ép buộc như vậy.

Cây gậy gỗ lại đánh xuống lần nữa, mỗi lần rơi xuống đều đánh trúng vào miệng vết thương của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vẫn đứng thẳng tắp, không tránh né cũng chẳng hề kêu lên đau đớn, kiên cường chịu đựng lửa giận của lão Khang liên tiếp đổ xuống.

Dịch Kiếm muốn lên tiếng khuyên nhủ, lại bị Hạ Lan Tuyết dùng ánh mắt bức lui trở về.

Sau khi đánh hơn mười gậy, trong ánh mắt của lão Khang rốt cuộc cũng lướt qua vẻ tán thưởng.

"Ngươi nói đi, A Nô có gì không tốt? Không phải ngươi ghét bỏ xuất thân của nó đấy chứ? Ngươi mang họ Hạ Lan, nhất định vương tôn quý tộc của Thiên Triều. Ngươi cảm thấy gia đình chúng ta nghèo nàn, không với tới được ngươi đúng không!" Lão Khang dừng tay lại, lớn tiếng hỏi.

"Không phải, ta không cũng hiểu gì về A Nô, cũng không biết nàng tốt hay là không tốt. Cho dù nàng có dáng vẻ thế nào, xuất thân ra sao, đối với ta đều không có quan hệ. Đơn giản là, bất luận A Nô có tốt đến đâu, xuất thân cao quý đến chừng nào, ta đều khó lòng chấp nhận nàng. Bởi vì ta đã có một thê tử, cũng là thê tử duy nhất mà ta yêu thương. Tất cả nữ nhân khác, ở trong mắt ta đều giống nhau thôi." Hạ Lan Tuyết thản nhiên trả lời."

"Vậy thê tử của ngươi là ai? Ta đi hỏi nàng, chẳng lẽ nàng ta không cho phép tướng công mình nạp tiểu thiếp hay sao?" Lão Khang thỏa hiệp: "Cho dù ngươi đã có vợ, con gái của ta làm thiếp cho ngươi cũng được đi? Nếu không phải A Nô đã có… gì đó với ngươi, lão phu quyết sẽ không để cho tiểu tử ngươi được thoải mái như vậy."

Hạ Lan Tuyết nhất thời không phản ứng lại, chỉ đương nhiên trả lời: "Ông không cần hỏi, Y Nhân nhất định sẽ không đồng ý. Huống chi, ta cũng sẽ không đồng ý."

"Nàng ta vì sao lại không chịu đồng ý? Chẳng lẽ lại là một đố phụ?" Lão Khang hỏi ngược lại.

Hạ Lan Tuyết đang định tra lời, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng thét to: "Xin hỏi, có ai không?"

Thanh âm quen thuộc, quen thuộc đến mức Hạ Lan Tuyết cứ tưởng như mình nghe nhầm.

Nhưng khi nhìn lại phản ứng của những người xung quanh, tựa hồ, không phải nghe nhầm.

"Lão Khang có ở nhà không?" Người đó lại gọi tiếp một câu.

"Vương gia…" Dịch Kiếm quay đầu nhìn về phía Hạ Lan Tuyết. Trong mắt bọn họ đều viết rõ cùng một câu hỏi: Tại sao Y Nhân lại đến đây?

"A cha, có nên mở cửa hay không?" A Nô nghe hoặc nhìn lão Khang, cũng chẳng hiểu vì sao lại chui ra một cô gái.

"Không được mở!" Trong lòng Hạ Lan Tuyết giao chiến ngàn lần. Một mặt hy vọng Y Nhân sẽ tìm đến nhưng một mặt lại không muốn Y Nhân chứng kiến tình trạng giờ phút này.

Y Nhân sẽ thất vọng.

Anh đã làm cho Y Nhân thất vọng quá nhiều lần. Bất kể thế nào, anh cũng không thể để cô thất vọng nữa.

Lão Khang nhìn nhìn Hạ Lan Tuyết, lại nhìn nhìn A Nô. Đột nhiên ý thức được điều gì. Lão có vẻ xấu xa cười cười, vung tay lên hô: "A Nô, mở cửa. Xem ra, chánh thất (vợ cả) của Hạ Lan công tử đã tìm tới."

A Nô uốn éo thân mình đi ra mở cửa, rồi lại uốn éo thân mình đi ra mở cổng rào.

Y Nhân nhìn nàng, mỉm cười thân thiện hỏi: "Xin hỏi Khang lão nhân có ở nhà không?"

A Nô cũng không khách khí, dịu dàng mỉm cười, nhún chân kính cẩn chào: "A Nô ra mắt tỷ tỷ."

Y Nhân chẳng hiểu thế nào, ngơ ngác nói: "Ta không phải tỷ tỷ của ngươi."

"Y Nhân!" Hạ Lan Tuyết rốt cuộc không nín được, hiện thân ở cửa hướng ra phía ngoài gọi một tiếng.

"A Tuyết, rốt cuộc cũng tìm được chàng!" Y Nhân vui mừng nhảy nhót, cũng chẳng màng quan tâm đến A Nô, lách qua nàng ta rồi chạy ào đến trước mặt Hạ Lan Tuyết, ôm cổ anh: "Ta biết chàng sẽ không sao mà."

"Nào dám có việc." Động tác của cô khẽ động vào miệng vết thương của Hạ Lan Tuyết. Anh chợt lạnh, vầng trán toát mồ hôi nhưng nụ cười trên môi vẫn không thay đổi, tràn đầy phấn khởi cùng sủng nịch.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 28: HOÀNG CUNG KINH BIẾN: DIỄM PHÚC CỦA A TUYẾT

"Nàng ta chính là chánh thất của tiểu tử ngươi đúng không?" Lão Khang thấy con gái mình bị bỏ rơi, lập tức làm mặt lạnh hỏi.

Hạ Lan Tuyết và Y Nhân còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng đoàn tụ, nhất thời chẳng nghe thấy gì. Hạ Lan Tuyết vuốt ve mái tóc Y Nhân, ngạc nhiên mà hạnh phúc hỏi: "Rốt cuộc làm sao nàng tìm đến đây được? Có phải đã tìm cả một đêm rồi không?"

Y Nhân rúc vào lòng anh, gật gật đầu. Lúc trước chỉ mong tìm được anh nên dù đi bao nhiêu cũng không có cảm giác gì, một khi ngừng lại, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, đầu óc choáng váng giống như toàn bộ sức lực đều đã cạn kiệt.

"Người nàng nóng quá, không phải mắc bệnh rồi chứ?" Hạ Lan Tuyết nhanh chóng phát hiện cô có điểm khác thường, khẽ nheo mắt lại, muốn bắt mạch cho cô.

Nào ngờ, tay anh còn chưa chạm đến mạch đập của cô, một cây gậy gỗ đã nặng nề gõ xuống. Hạ Lan Tuyết quay ngược tay bắt được cây gậy đánh lén kia, giương mắt lên nhìn. Trông thấy lão Khang lại vội vàng buông ra.

"Vợ chồng các ngươi ở đây ân ân ái ái, con gái của ta phải làm sao bây giờ!" Lão Khang một mặt dùng gậy gỗ cắm xuống đất chống đỡ, vừa nổi giận đùng đùng hỏi.

"Con gái của ông làm sao?" Y Nhân chẳng hiểu gì cả, hỏi.

Ông lão này làm gì mà tức giận dữ vậy không biết?

Nhưng đầu tóc bạc trắng của ông làm cho Y Nhân nhớ đến Vũ gia, trong lòng bất giác nảy sinh một chút cảm giác thân thiết.

"Tướng công của ngươi đã làm chuyện cầm thú với con gái của ta!" Lão Khang thở phì phì nói: "Ngươi là chánh thất, lão phu cũng không phải là người không nói lý lẽ. Nam nhân tam thê thứ thiếp là chuyện bình thường. Để hắn nạp con gái ta làm thiếp, coi như cũng có lời ăn nói với lão phu. Này, Hạ Lan phu nhân, ngươi thấy thế có được không?"

"Vậy con gái ông có thích chàng không?" Y Nhân nhức đầu, hỏi.

"Đương nhiên thích." A Nô khẩn cấp trả lời: "Ta đối với công tử là nhất kiến chung tình. Đời này ta cũng chỉ thích một mình công tử thôi."

"Xem kìa, cứ nhất quyết khăng khăng như trẻ con vậy." Lão Khang lắc đầu cảm thán.

Hạ Lan Tuyết thấy Y Nhân trầm mặc, trong lòng vạn phần lo lắng, vội vàng giải thích: "Y Nhân, chuyện không phải như thế đâu. Tối hôm qua ta vẫn còn trong cơn mê muội, đầu vựng nặng trĩu, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều, ta đã quyết định sẽ không cưới nàng ta…"

"Đương nhiên là chàng phải cưới nàng." Y Nhân ngẩng đầu, nói nhanh: "Làm người phải có trách nhiệm."

"Y Nhân?" Hạ Lan Tuyết có điểm kinh dị nhìn cô. Vẻ mặt Y Nhân thập phần bình tĩnh, không hề có chút dấu vết của sự giận dữ.

Chẳng lẽ cô không hề biết ghen?

Hạ Lan Tuyết cảm thấy may mắn, lại không khỏi lo sợ bất an: Chẳng lẽ là, đau lòng đến nỗi chết tâm luôn rồi?

"Cô tên gì?" Y Nhân lại chuyển hướng về phía A Nô, cười híp mắt hỏi, rất thân thiết.

A Nô ngẩng người, vốn đã tính toán rằng: Nếu Y Nhân không đồng ý, phải làm nũng giả điên như thế nào. Bây giờ Y Nhân đột nhiên thân thiết hỏi han như vậy, nàng thật không biết phải phản ứng như thế nào. Qua hơn nửa ngày nàng mới rụt rè trả lời: "A Nô."

"Tốt lắm, A Nô, từ nay về sau, cô chính là người của A Tuyết. Đứa bé trong bụng của cô, A Tuyết sẽ nuôi nấng nó như con ruột của mình. Mọi chi phí ăn ở đi lại, A Tuyết cũng sẽ phụ trách hết. Nhưng về mặt tình cảm, chàng tuyệt đối sẽ không cho cô một chút nào. Tuy ta không hiểu nhiều lắm ở đây chữ trinh tiết rốt cuộc được coi trọng như thế nào, nhưng A Tuyết đang bị thương, tối hôm qua chàng không thể nào chủ động làm gì cô được, mà chính cô đã làm gì chàng. Cho nên, chàng không cần vì thế mà bắt buộc bản thân phải cưới, phải yêu cô. Còn chuyện chăm sóc, trang trải chi phí sinh hoạt cho cô chính là xuất phát từ đạo nghĩa. Chúng ta cho cô những thứ cô cần trong phạm vi năng lực có thể đáp ứng được, chuyện này cũng không là gì cả."

Lúc Y Nhân nói những lời này, vẫn cười híp mắt, giọng điệu nhàn tản thong dong, không có một chút sắc bén châm chọc nào.

Nhưng giọng điệu vẻ chánh thất này lại càng làm cho A Nô cảm thấy áp lực.

"Cái gì gọi là sẽ nuôi nấng nó như con ruột, nó vốn chính là con ruột của hắn mà!" Lão Khang nghe xong nửa ngày, rốt cuộc cũng đã hiểu ra, không khỏi kháng nghị.

Hạ Lan Tuyết cũng nghe ra manh mối, nhìn qua A Nô với vẻ dò hỏi.

Nếu nàng ta đã có thai, vậy vết máu hồng trên giường kia là thế nào?

Chẳng lẽ, tối hôm qua quả nhiên không hề phát sinh chuyện gì?

Nhưng chuyện như vậy, thật sự khó có thể nói cho rõ ràng. Trừ phi chính miệng đương sự khai thật, nếu không, chỉ có thể là suy đoán lung tung.

A Nô cũng không dành thời gian cho bọn họ sinh nghi, vội vàng ra vẻ ủy khuất nói: "Vậy cũng chỉ có thể như thế. Nhưng mà, ta đối với công tử là mối tình thắm thiết. Mong rằng công tử thương tiếc."

Y Nhân mỉm cười, kéo cánh tay Hạ Lan Tuyết rồi quay đầu lại nói với Dịch Kiếm: "Dịch Kiếm, có thể sắp xếp chỗ ở cho A Nô cô nương và Khang lão nhân được không? Chờ mọi chuyện xong xuôi mới an bài cho bọn họ hội họp với A Tuyết."

"Vâng." Dịch Kiếm cung kính trả lời.

Hạ Lan Tuyết không nói gì thêm, chỉ nhìn trộm Y Nhân, càng không ngừng đánh giá diễn cảm của cô.

Thần sắc của Y Nhân vẫn thản nhiên như không nhưng cái miệng nhỏ nhắn mím lại thật nhanh. Dáng vẻ thật khác xa so với vẻ biếng nhác, vô tâm vô phế lúc bình thường. Đôi mắt luôn mơ màng ngái ngủ nay lại sáng ngời, mang theo nét tinh tường cơ trí.

"Chúng ta đi trước." Sau khi quyết đoán dặn dò hết thảy, Y Nhân lôi kéo cánh tay Hạ Lan Tuyết, xoay người đi ngay.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đi theo. Đợi ra đến cổng, Y Nhân bước chậm lại, sóng vai cùng Hạ Lan Tuyết đi giữa đồng ruộng mênh mông của vùng ngoại ô.

Gió đồng sảng khoái. Hạ Lan nắm lấy bàn tay Y Nhân đang buông thõng bên sườn phải, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

"Thật sự không tức giận sao?" Anh không để tâm nhiều lắm, hỏi.

"Giận." Y Nhân thình lình trả lời.

Hạ Lan Tuyết dừng bước, quay đầu qua tinh tế đánh giá Y Nhân.

Y Nhân quả nhiên tức giận. Nhưng cách tức giận của cô cũng không phải là giận dữ đùng đùng ra mặt mà là bình tĩnh, tương đối bình tĩnh. Đôi mắt linh động kia cũng trầm hẳn xuống, toàn thân nặng trĩu.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết bất an gọi tên cô, "Thật ra, có lẽ thật sự chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Nếu nàng để ý, ta cũng có thể hoàn toàn không quan tâm. Nàng ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường mà thôi…"

"Ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường." Y Nhân nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Ta không hy vọng chàng trở thành người không quan tâm."

Thích anh, đơn giản là vì anh quản quá nhiều chuyện. Nhưng cho dù xảy ra rất nhiều chuyện, tính tình và sự thong dong của anh, trí tuệ của anh vẫn chưa từng mất đi. Tính anh thuần túy rất trẻ con.

"Nhưng nàng giận mà…" Hạ Lan Tuyết rất hiếm khi nhìn thấy Y Nhân tức giận. Lần đầu tiên là ở Tuy Xa, sau khi cô biết anh sớm đã có sắp xếp, thở phì phì bò xuống giường. Lần thứ hai, chính là lần này.

"A Tuyết, chỉ cần chàng không gạt ta, không khinh ta, cho dù ta có tức giận, ta cũng sẽ không rời bỏ chàng." Y Nhân đưa mắt quan sát anh, thản nhiên nói tiếp, "Bất luận xảy ra chuyện gì, ta cũng có thể cùng chàng gánh vác."

Chứ không phải là cứ gặp chút chuyện nhỏ việc lớn gì liền rút lui có trật tự, chia tài sản này nọ.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết cảm thấy vô cùng ấm áp. Ngoại trừ gọi tên của cô, cũng không biết còn có thể nói gì.

"Tối hôm qua, rốt cuộc sao lại ra nông nỗi này?" Y Nhân trở lại chuyện chính, nghiêng đầu hỏi.

Hạ Lan Tuyết đem tất cả những chuyện mà anh còn có thể nhớ được kể lại một lần. Cuối cùng khó xử nói: "Ta tưởng lầm cô ta là nàng, cho nên chính mình cũng không xác định được, có phải thật sự không xảy ra chuyện gì hay không."

"Ơ…"

"Hẳn là đã làm một chút gì đó rồi." Hạ Lan Tuyết lầm bầm lầu bầu.

"Ơ… Chàng vẫn muốn làm cái gì đó với ta sao?" Y Nhân thật biết tìm điểm tựa.

Hạ Lan Tuyết cười xấu, sau đó xoa đầu Y Nhân, hỏi – như tên trộm: "Không phải nàng muốn đưa thân vào miệng cọp đấy chứ?"

Những lời này vốn chỉ là nói giỡn. Lúc bọn họ ngủ chung một giường, Y Nhân mỗi lần đặt lưng nằm xuống là ngủ say như chết, một chút hưng trí đối với anh cũng đều không có.

Hạ Lan Tuyết đã bị đả kích siêu cấp, đến mức không còn tự tin.

Nào ngờ, Y Nhân thật sự ngẫm nghĩ, sau đó gật đầu nói: "Được."

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, "Nàng nói được? Rốt cuộc nàng có biết ta đang nói về chuyện gì không?"

"Biết." Y Nhân quay đầu, vừa đi vừa thản nhiên trả lời: "Đương nhiên biết."

"Vậy…" Hạ Lan Tuyết ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Y Nhân càng chạy càng xa, đột nhiên mừng rỡ như điên. Anh bước nhanh đuổi theo, từ phía sau ôm lấy Y Nhân, bế bổng cô lên cao. Cho dù cánh tay đau đến mức anh nhe răng trợn mắt, cũng không thể làm lu mờ nụ cười sáng lạn của anh: "Nương tử, nàng đã có giác ngộ này, ta sẽ không khách khí đâu."

"Ở đây ư?" Y Nhân nhìn quanh một vòng, đầu đầy hắc tuyến.

Nơi này thật sự rất ít người qua lại, nhưng dù sao cũng là vùng ngoại ô. Nếu thình lình xuất hiện vài người thì xấu hổ cỡ nào a.

"Làm sao bây giờ, ta không chờ nổi đến khi về đến quán trọ." Hạ Lan Tuyết đáng thương nhìn cô, vẻ mặt khẩn cầu.

Y Nhân thật khó xử, cô lại gãi gãi đầu. Đang chuẩn bị trả lời thì đột nhiên cảm thấy như trời đất quay cuồng. Toàn thân nóng sốt.

Hạ Lan Tuyết thấy thế, nhớ lại biểu hiện của cô vừa rồi, vội vàng tiến lên đỡ lấy cô, chìa hai ngón ra bắt mạch cho cô.

Quả nhiên, cảm mạo rồi.

Y Nhân đứng không vững, Hạ Lan Tuyết vội vàng quàng cánh tay qua ôm lấy cô, tay kia đưa lên sờ trán cô. Cái trán nóng bỏng. Hạ Lan Tuyết cả kinh, vội vàng hỏi: "Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có, chỉ cảm thấy buồn ngủ…" Y Nhân rúc sâu vào lòng anh, tìm một tư thế thoải mái nhất. Vừa nói xong, đôi mắt liền khép lại.

"An tâm ngủ đi." Hạ Lan Tuyết cúi đầu, hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ giọng nói.

Y Nhân quả nhiên chìm vào giấc ngủ rất nhanh, bởi vì phát sốt, bởi vì quá mệt mỏi, cũng bởi vì thói hư tật xấu cho phép.

Hạ Lan Tuyết ẵm cô lên, vừa đi vừa cảm thán: "Chẳng lẽ vừa rồi nàng đồng ý với ta, chỉ vì phát sốt mà nói mê sao?"

Hạ Lan Tuyết lại đau lòng, lại buồn bực.

***

Dịch Kiếm giao chìa khóa trang viện cho lão Khang xong, khách khí cả giận nói: "Các ngươi tạm thời ở nơi này trước. Chờ thời cuộc ổn định rồi, Vương gia còn có thể có sự sắp xếp khác cho các ngươi."

"Tiểu tử đó muốn kim ốc tàng kiều!" Lão Khang từ lúc bắt đầu đã rầu rĩ không vui, không hiểu con gái của mình vì sao lại không khí khái như vậy, chẳng thèm đứng ra tranh giành cho tiền đồ của mình nữa, cứ như vậy bị đày vào biệt viện.

"Những lời vương gia đã nói nhất định sẽ làm được." Dịch Kiếm không ngại phiền toái giải thích, "Hiện tại thời cuộc hỗn loạn, lão bá cùng cô nương đi theo vương gia ngược lại sẽ phải chịu liên lụy. Không bằng cứ chờ ở đây, đợi sau khi thiên hạ thái bình còn có thể hội họp với vương gia."

"Nói lung tung, cái tên vương gia chết tiệt đó, muốn bỏ trốn thì có!" Lão Khang vẫn đang nói kháy.

Dịch Kiếm không tức giận mà quay qua tính giúp A Nô, nhưng vừa nhìn lại, lại chẳng thấy A Nô đâu nữa.

Có phải một mình đi than thở nữa rồi không?

Dịch Kiếm không để ý lắm. Hắn còn muốn chạy về phục mệnh với Hạ Lan Tuyết.

Hậu viện, A Nô đem một tờ giấy cột vào chân một con chim bồ câu đưa thư trắng muốt. Bồ câu vỗ cánh phành phạch bay đi một lát, rất nhanh chóng đậu vào tay một người.

Người nọ tháo tờ giấy xuống, cũng chưa mở ra xem mà bước nhanh đi vào thiện phòng phía sau, đưa nó cho một vị hắc y công tử đang ngồi chơi cờ cùng đại sư.

"Viêm thí chủ đang có việc gấp sao?" Hoàng Bào đại sư dừng quân cờ, thản nhiên hỏi.

"Ồ, không có gì." Viêm Hàn vội vàng đọc lướt qua, sau đó đóng bàn tay vo viên tờ giấy lại, mỉm cười nói: "Chỉ là trong lúc lơ đãng đánh mất một món đồ, cũng là chuyện ngoài ý liệu."

"Viêm thí chủ đã nói lời thiện lương, mọi sự tùy tâm, sao lại còn có chuyện ngoài ý liệu?" Đại sư vỗ tay mỉm cười.

Viêm Hàn cười nhẹ, không nói, nhẹ nhàng đặt quân cờ trắng trong tay xuống một góc bàn cờ.

Đúng vậy, làm sao biết được những chuyện đã nằm ngoài ý liệu chứ? Y Nhân luôn luôn làm ra những chuyện đáng ngạc nhiên nhất.

Hiện tại, cô cũng biết tranh cãi, không còn cái vẻ nhàn tản thong dong nữa. Thích ứng với mọi tình cảnh, cô cũng bắt đầu vì những điều mà mình coi trọng, bắt đầu sắc bén, bắt đầu tranh giành.

Nhưng mà, biến hóa như vậy chẳng những không khiến Viêm Hàn phản cảm, ngược lại càng thưởng thức cô hơn, càng thêm khát vọng cô chỉ vì mình mà lười nhác, chỉ vì mình mà tranh giành.

Nếu ngươi không thể thuộc về ta, vì sao hết lần này đến lần khác để cho ta thấy được sự tốt đẹp của ngươi!

Viêm Hàn dồn sức vào tay, chân khí bùng nổ. Tờ giấy nắm trong tay chỉ trong khoảng khắc đã biến thành bột vụn, bay ra theo các kẽ tay.

Hoàng Bào đại sư trông thấy vậy, không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thế gian nhiều kẻ si ngốc, khi nào mới có thể khám phá?

***

Lúc Dịch Kiếm trở về quán trọ, Hạ Lan Tuyết đang đắp khăn lên trán cho Y Nhân.

Y Nhân đang ngủ rất say. Cái mũi còn hồng hộc phát ra những tiếng ngáy đáng yêu. Ngủ say sưa như chẳng hề biết nhân gian khó khăn như thế nào.

"Vương gia…" Dịch Kiếm đang định bẩm báo lại những chuyện mình đã điều tra được, Hạ Lan Tuyết vội vàng xua tay. Anh giúp Y Nhân lau mồ hôi trên trán một lần nữa rồi đứng dậy, đi ra cửa phòng.

Đợi ra đến cửa, Hạ Lan Tuyết mới nghiêm mặt, hạ giọng nói: "Nói đi, kết quả điều tra thế nào?"

"A Nô cô nương chứng thực là người trong làng chài, nhưng thanh danh không được tốt lắm. Khang lão bá đã sống ở đó được vài chục năm. Rất nhiều

thôn dân đều quen biết lão, không có gì đáng khả nghi. Chẳng qua là…" Dịch Kiếm do dự một chút rồi nói tiếp, "A Nô bỏ trốn theo trai được mấy tháng, sau khi trở về thì đã có thai. Lần này nàng làm vậy với vương gia, đại khái là vì muốn tìm cho đứa con trong bụng một người cha."

"Ồ, tên nam nhân đã cùng nàng bỏ trốn là ai?" Hạ Lan Tuyết thản nhiên hỏi.

"Nghe nói là một tên bán hàng rong. Sau khi A Nô trở về cũng không hề nhắc gì đến hắn nữa. Có lẽ đã vứt bỏ nàng mà đi rồi." Dịch Kiếm trả lời.

"Cũng coi như đáng thương. Bọn họ tốt xấu gì cũng đã cứu mạng chúng ta. Cứ an bài cho bọn họ thật tốt." Hạ Lan Tuyết hạ lệnh, tiện đà nhíu mày nói: "Tối hôm qua trong thành đã xảy ra một chuyện lớn. Ngươi có nghe nói gì không?"

"Nghe nói, Dung thái sư đã xảy ra chuyện. Trong thành hiện nay nơi nơi đều có tuần tra, kinh thành giới nghiêm. Vất vả lắm thuộc hạ mới có thể vào thành được." Dịch Kiếm vội vàng trả lời.

"Ngươi nghĩ là do ai làm?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Dịch Kiếm sờ sờ đầu, cẩn thận nói: "Thuộc hạ mặc dù có đoán, cũng không dám xác định. Vương gia vẫn nên cùng Phượng tiên sinh thương lượng thử xem sao. À đúng rồi, Phượng tiên sinh đâu?"

"Hắn ư…" Hạ Lan Tuyết cười vui sướng khi người gặp họa, hạ giọng nói: "Đang bị nữ nhân dây dưa rồi. Lúc ta trở về, thuận tiện đã mời luôn mấy danh kỹ đẩy lên giường Phượng Cửu. Ai bảo hắn không chăm sóc tốt cho Y Nhân, hại Y Nhân sinh bệnh."

"A?!" Dịch Kiếm há hốc mồm. Vương gia thật sự là càng ngày càng ác, ác đến mức… thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 29: SAU CUNG BIẾN, HOÀNG CUNG ĐỔI CHỦ

Hình như Phượng Cửu cũng đã từng nói một lần, Hạ Lan Tuyết không phải chỉ ác ở mức bình thường.

Hắn đau đầu nhìn ba nữ tử ăn mặc hở hang, sắc mặt yêu nghiệt trước mặt, không hề tức giận rút ra ba tấm ngân phiếu, thản nhiên nói: "Ở đây có ba trăm lượng, mỗi người một trăm, cầm đi. Sau đó lập tức biến mất trước mặt ta."

Ba nữ tử đưa mắt nhìn nhau một lát, sau đó đồng loạt nhào lên, cầm ngân phiếu rồi lập tức biến mất.

Hạ Lan Tuyết cũng trả một trăm lượng, đã đưa trước năm mươi, sau khi hoàn thành công việc mới trả tiếp phần còn lại. Năm mươi lượng sau này, cho dù không lấy được các nàng cũng không có thiệt.

Đợi đến khi toàn bộ đã đi khỏi, Phượng Cửu mới chậm rãi rời giường, chải tóc mặc quần áo. Sau đó tinh thần sáng khoái đi ra cửa phòng.

Đi qua hành lang dài liền trông thấy Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết đang nói chuyện cùng Dịch Kiếm. Trông cái vẻ vui sướng khi người gặp họa của anh, hắn liền biết bọn họ đang nói cái gì rồi.

Phượng Cửu chầm chậm đi qua, thản nhiên chào hỏi bọn họ: "Dịch Kiếm, ngươi đã về."

Dịch Kiếm quay đầu lại, kinh ngạc mà nhìn Phượng Cửu, lại nhìn qua Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cũng giật mình, nhìn dáo dác sau lưng Phượng Cửu, "Các nàng ấy đâu?"

"Dựa vào tiền thì không thể mua được trung thành." Phương Cửu lườm lườm anh, giọng điệu kinh thường đặc sệt: "Lần sau nếu ngươi còn muốn chơi chiêu này, đề nghị tìm đến một người không thể bị dụ dỗ, ví như Dịch Kiếm."

"Dịch Kiếm…" Hạ Lan Tuyết như có điều suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào Dịch Kiếm.

Dịch Kiếm vội vàng xua tay, cuống quit nói: "Ta sẽ không khinh bạc Phượng tiên sinh! Không muốn đi cận kề cái chết đâu!"

Phượng Cửu đầu đầy hắc tuyến: "Khinh bạc ta khó xử đến vậy sao?"

"Ơ…"

"Ơ…"

Dịch Kiếm cùng Hạ Lan Tuyết đồng loạt không nói gì.

Nhìn trời, trên đầu có mấy caon gà đen xếp hàng giương cánh bay qua.

Trở lại chuyện chính!

Tán gẫu về vụ huyết án đêm qua, Dịch Kiếm suy đoán: "Hẳn là do Thuần Đế gây nên. Đại khái là Dung Tú đã mật báo thành công, Thuần Đế tiên hạ thủ vi cường, mượn danh nghĩa của cường đạo diệt trừ phủ thái sư."

"Vậy tại sao Bùi Nhược Trần lại không bị gì hết?" Phượng Cửu thản nhiên nhắc nhở.

Dịch Kiếm chưng hửng, không thể trả lời.

"Hơn nữa, cho dù Dung Vô Hồi có phản bội, thì cũng là phụ thân của Dung Tú. Nếu A Tú đã đến mật báo, nhất định sẽ khai ra Bùi Nhược Trần và bảo vệ Dung Vô Hồi. Thuần Đế cũng không thể tuyệt tình với quốc trượng của mình như vậy được." Hạ Lan Tuyết bổ sung.

"Cho nên, đáp án chỉ có một." Phượng Cửu tổng kết, "Kẻ đã diệt môn Dung gia, không phải là Thuần Đế mà là Bùi Nhược Trần – Ngay từ đầu Bùi Nhược Trần đã có suy tính muốn Dung Vô Hồi làm con dê thế tội. Buồn cười nhất là Dung Vô Hồi còn muốn theo Bùi Nhược Trần chiếm quyền. Ông ta đã đánh giá Bùi Nhược Trần quá thấp."

"Cũng khó trách Dung Vô Hồi lại xem nhẹ hắn." Hạ Lan Tuyết trầm tư nói: "Dung Vô Hồi và Bùi Lâm Phổ, hai người đã đấu với nhau hơn nửa đời người. Bùi Lâm Phổ là một lão hồ ly. Còn Bùi Nhược Trần thế nào, chỉ là một thanh niên khiêm tốn vô tranh. Nào có ai ngờ, quân tử một khi lộng quyền, còn độc ác và thủ đoạn hơn cả lão hồ ly nữa."

"Tiểu Bùi công tử… lúc trước là một người rất tốt…" Dịch Kiếm sờ sờ đầu, hãy còn cảm thán.

Bùi Nhược Trần đối với ai cũng đều ôn hòa và chân thành. Dịch Kiếm còn nhớ rõ, năm đó đi theo Vương gia và Bùi Nhược Trần, một đám quý tử kinh thành bọn hắn uống rượu du ngoạn. Toàn bộ đều là y quan thắng tuyết, trong đó, Bùi Nhược Trần như ngọc ấm trong tuyết, thân thiện ôn hòa xuất chúng.

"Trước đây ta cũng là một người rất tốt." Hạ Lan Tuyết thấy Dịch Kiếm khen người ngoài, vội vàng lên tiếng nâng mình lên.

Dịch Kiếm 'A' một tiếng, Phượng Cửu dở khóc dở cười.

"Cái chết của Dung Vô Hồi hiển nhiên không đủ để giải thích tất cả nỗi băn khoăn của Thuần Đế. Bùi Nhược Trần vốn muốn một tháng sau sẽ hành động vào lễ tế thiên. Hiện giờ e rằng mọi chuyện sẽ không thể nào đoán biết được." Phượng Cửu lại nói. "Kế hoạch hiện nay, chúng ta chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, theo dõi tình hình trong cung rồi mới tính tiếp được."

Hạ Lan Tuyết gật đầu đồng thuận, lại nghĩ đến Y Nhân đang nằm trong phòng bèn xoay người, nói: "Có chuyện gì mới thì thông báo cho ta biết. Ta đến xem Y Nhân đã tỉnh lại chưa." Nói xong, anh đã nhanh chóng mở cửa vào phòng.

Dịch Kiếm trông thấy dáng vẻ vội vàng cảu anh, nhịn không được bèn hỏi: "Phượng tiên sinh, cái này có được gọi là nhi nữ tình trường, anh hùng hụt hơi không?"

"Nếu không có nhi nữ tình trường, làm anh hung còn có hứng thú gì nữa chứ?" Phượng Cửu cười cười, tinh thần bỗng nhiên bay xa: Không biết Thất tỷ đã tìm được Lục Xuyên hay chưa nhỉ?

***

Giờ phút này, Phượng Thất vẫn chưa gặp được Lục Xuyên. Nàng đang trên đường đến Lưu Viên. Tới ngày thứ ba, nàng liền trông thấy ký hiệu mà Lưu Trục Phong để lại cho nàng, lập tức đi vào một quán trà nhỏ ở ngoài thành.

Quả nhiên Lưu Trục Phong đã có mặt ở đó uống trà. Xem bộ dạng mất kiên nhẫn của hắn, hẳn là đã đợi rất lâu rồi.

Nơi này bốn phía trống trải tịch liêu, rất ít người qua lại. Cho dù Lưu Trục Phong có cả đống chủ ý, lại không có biện pháp nào khiến cho mấy người nông dân đi đường dừng lại chơi cùng hắn, e rằng đã buồn chán cô đơn đến cực điểm.

Phượng Thất cười cười, nhấc một chân dẫm lên ghế, sau đó cúi người khiêu khích: "Hắc, này chàng trai, nhìn ngươi nhàm chán như vậy, có muốn tỷ tỷ uống một chén với ngươi không?"

"Còn đứng đó mà nói!" Lưu Trục Phong trừng mắt lườm nàng một cái, buồn bực nói: "Ước chừng ta đã đợi ba canh giờ rồi đó! Đây là mưu sát mãn tính!"

"Ơ hay, ai bảo ngươi đi nhanh như vậy làm gì." Phượng Thất buông chân, tùy tay phủi phủi mặt ghế, sau đó ngồi xuống.

Lưu Trục Phong thở dài nói: "Có thật ngươi là thiên kim tiểu thư của Phượng Trang không đó? Một chút dáng vẻ nữ nhi cũng không có. Xin ngươi, cho dù có giả thì cũng phải giả cho dịu dàng nết na một chút chứ. Ngày mai đi gặp Lục Xuyên, tốt xấu gì cũng phải giở chút thủ đoạn, lừa hắn vào tay. Ta

cũng coi như thoát khỏi bể khổ.”

“Ta là bể khổ của ngươi sao?” Phượng Thất ra vẻ oan ức hỏi lại.

“Ngươi là sát tinh của ta, Lục Xuyên là bể khổ của ta!” Lưu Trục Phong ngửa cổ uống cạn chén trà trước mặt rồi đứng lên. Có vẻ như hắn không thể chịu đựng thêm một khắc nào nữa, “Nơi này buồn chết đi được, mau tìm chỗ nào vui hơn đi.”

“Ngày mai thật sự có thể gặp được Lục Xuyên sao?” Phượng Thất lại hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy. Ta đã nói rồi, nếu ngày mai hắn không đến tìm ta, ta sẽ đem ngươi hiếp trước giết sau, giết xong hiếp tiếp!” Lưu Trục Phong phun trào, nhẫn tâm nói.

“Đi chết đi!” Phượng Thất đạp hắn một cước. Bỗng nhiên mắt đẹp vừa chuyển, trong suốt mà nhìn Lưu Trục Phong, hỏi: “Ta nói này, không phải là ngươi thiệt tình nói vậy đấy chứ? Chẳng lẽ… chẳng lẽ ngươi đã thương thầm ta lâu rồi?”

Lưu Trục Phong lập tức suy sụp, giơ cánh tay áo rách rưới lên đầu hàng, “Ngươi đã có dấu hiệu hoang tưởng của tuổi già rồi, nhanh chóng đi ra ngoài đi, a.”

Phượng Thất biến sắc, đá thêm một cước. Nhất thời dồn hết chân khí toàn thân, hung hăng đá vào người Lưu Trục Phong.

Lưu Trục Phong nhanh nhạy mắt tinh, đang định tránh né, bỗng nhiên thấy Phượng Thất híp mắt cười nói: “Nếu ta đến Lưu Viên kể lại chuyện chiếc nhẫn đang ở trên tay Y Nhân, ngươi nói sư phụ của ngươi …”

Lưu Trục Phong nghe phong phanh, thân thể liền cứng đờ. Vì thế, cái mông liền lãnh trọn toàn bộ liên hoàn cước của Phượng Thất.

Phượng Thất phủi phủi tay, thỏa mãn hét to một tiếng: “Đi thôi.” Bỏ lại Lưu Trục Phong ở phía sau nhe răng nhếch miệng, phẫn uất không thôi.

***

Lời suy đoán của Phượng Cửu hiển nhiên không sai.

Sau khi Dung Vô Hồi xảy ra sự cố, Bùi Nhược Trần liền quyết định kế hoạch trước tiên.

Viêm Hàn vẫn chưa về nước, mà sống nhờ trên Vân Sơn Tự ở ngoại thành. Mỗi ngày đều cùng hòa thượng Vân Sơn Tự lễ phật chơi cờ, tĩnh tâm theo dõi sự phát triển của thời cuộc.

Ngày thứ hai, gió êm sóng lặng.

Tiểu hoàng tử đã được đặt tên là Hạ Lan Thiên An. Hạ Lan Thuần mong muốn nó có thể cầu phúc cho Thiên Triều trường định thiên an.

Bùi Nhược Lan qua đời vì sinh khó, Thiên An tạm thời do Y Lâm chăm sóc. Mỗi sáng, Hạ Lan Thuần đều đến Lâm Cung, cùng Y Lâm ẵm bế tiểu hoàng tử một hồi. Nhớ đến Bùi Nhược Lan, chung quy cũng có chút buồn bã. Ở Lâm Cung cũng chẳng bao lâu lại đến trước linh vị của Bùi Nhược Lan, ngẩn người suy nghĩ.

Vì sợ làm giảm không khí vui mừng chào đón tiểu hoàng tử, Bùi Nhược Lan mất cũng không được phát tang, mà chỉ được đưa vào hoàng lăng một cách lặng lẽ.

Lúc chiều, Bùi Nhược Trần tiến cung. Hắn đến lăng mộ của Bùi Nhược Lan trước. Lúc đó Hạ Lan Thuần vừa mới rời khỏi, đi đến Tú Cung.

Nếu là trước kia, Bùi Nhược Trần tiến cung nhất định sẽ đến thưa bẩm Hạ Lan Thuần trước tiên. Hơn nữa, sau khi nói chuyện với Hạ Lan Thuần xong, hắn cũng sẽ không giao thiệp với hậu cung.

Nhưng lúc này đây, chuyện hắn tiến cung, Hạ Lan Thuần cũng không biết.

Hơn nữa, chỉ cần Bùi Nhược Trần không nói, thì sẽ không có ai đi thông báo với Hạ Lan Thuần.

Hoàng cung này, không biết từ khi nào đã trải đầy tai mắt của Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần đứng trước linh vị của Bùi Nhược Lan ước chừng một khắc, sau đó thắp ba nén nhang cắm vào lư hương.

Hương khói lượn lờ, phủ mờ khuôn mặt hắn.

“Nhược Lan, ta sẽ cho Thiên an quyền lực hiển hách nhất trên đời này. Muội an tâm đi.”

Sau đó, Bùi Nhược Trần xoay người, vững vàng đi về phía Lâm Cung.

Y Lâm đang bế Thiên An đi tới đi lui trong phòng để ru nó ngủ.

Lúc mới sinh trông Thiên An có vẻ xấu xí, nhưng mới nuôi có hai ngày đã thay đổi không ngờ, trắng nõn đáng yêu.

Ai cũng nói bé trai lớn lên sẽ giống cậu. Khuôn mặt của Hạ Lan Thiên An quả thật rất giống Bùi Nhược Trần. Sau khi lớn lên nhất định cũng là một mỹ nam tử – Y Lâm nhàn hạ nghĩ.

"Đáng tiếc, không biết ngươi có thể lớn lên được hay không?" Y Lâm dùng mũi cọ cọ đứa bé, thở dài nói.

Ở trong cung, đứa bé nào không có mẹ đẻ đều rất khó lớn.

Tuy Y Lâm đã đồng ý với Bùi Nhược Trần cố gắng chăm sóc đứa bé này, nhưng Bùi Nhược Trần cũng chẳng phải là gì của nàng. Vạn nhất về sau bản thân nàng có hoàng tử, Hạ Lan Thiên An nhất định sẽ không sống được.

Vừa cân nhắc đến chuyện gì, cung nữ bên ngoài đột nhiên vội vàng chạy vào, thu nhỏ giọng nói rất nhanh: "Lâm phi nương nương, Bùi Đại nhân đến."

"Bùi Nhược Trần đến đây ư?" Y Lâm mừng như điên, vội vàng buông đứa bé xuống. Bước đến bàn trang điểm chỉnh sửa dung mạo.

Bóng người trong gương vẫn là đại mỹ nhân của Y Gia năm đó. Nhưng Y Lâm nhìn trái ngó phải, chung quy vẫn thấy thiêu thiếu gì đó. Nghĩ nghĩ, nàng lại cài thêm lên đầu một đóa hoa quyên vừa mới được đưa tới.

Lúc Bùi Nhược Trần đi đến cửa Lâm Cung, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Hắn dừng bước, thần sắc nhàn đạm chờ người tới.

Người nọ rất nhanh chóng chạy đến sau lưng hắn.

Bùi Nhược Trần không quay đầu lại, thản nhiên hỏi: "Có phải trong phủ đã xảy ra chuyện rồi không?"

Đó là người của Bùi phủ.

"Công chúa dùng cái chết bức bách, thoát khỏi sự giám thị. Bây giờ đã vào cung rồi." Người nhà ghé vào tai Bùi Nhược Trần, thấp giọng bẩm báo.

"Biết rồi." Ánh mắt Bùi Nhược Trần xếch ngược nhưng nét mặt chẳng có bao nhiêu phản ứng, gật gật đầu, sau đó tiếp tục đi đến Lâm Cung

Hắn nện bước rất chậm. Mỗi một bước đều có vẻ như là kết quả của một quá trình suy nghĩ cặn kẽ.

Như vậy, Hạ Lan Du đã định sẽ phản bội lại hắn, tướng công của nàng sao?

Bùi Nhược Trần không hề cảm thấy đau khổ, chỉ là tò mò. Tò mò không biết tâm tình của Hạ Lan Du giờ phút này, rốt cuộc là như thế nào?

Khi Bùi Nhược Trần vào đến Lâm Cung thì Y Lâm đã chuẩn bị xong xuôi, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, lẳng lặng nhìn hắn.

"Ra mắt Lâm Phi nương nương." Bùi Nhược Trần nói xong liền hành lễ.

Y Lâm vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn: "Bùi đại nhân không cần đa lễ." Khi đến gần, Y Lâm mới ý thức được, thì ra mùi hương cơ thể của Bùi Nhược Trần cũng rất dễ chịu.

Không giống Hạ Lan Thuần, lúc nào cũng phải quan sát hắn thật cẩn thận, hầu hạ hắn thật chu đáo nhưng kết quả, trên người Hạ Lan Thuần vẫn luôn tỏa ra mùi vị băng lãnh.

Y Lâm đối với Hạ Lan Thuần, không thể nói là tình yêu nam nữ, nàng chỉ có cảm tình với người được xưng là 'Hoàng đế' mà thôi.

Nói về nam nhân, phải là người tao nhã, đôi lúc cường ngạnh đôi lúc yếu đuối như nam tử trước mặt mới là người trong mộng của các cô gái.

Mặt Y Lâm hơi nóng đỏ, cánh tay đỡ lấy cánh tay Bùi Nhược Trần trước sau vẫn chưa chịu buông ra.

"Ngoại thần muốn gặp đại hoàng tử, không biết có gì bất tiện hay không?" Bùi Nhược Trần nhận thấy vẻ khác thường của nàng, vốn định tránh né, dừng một chút lại mắt nhắm mắt mở, thản nhiên hỏi.

"Ngươi là cậu của Thiên An, đương nhiên được gặp." Y Lâm cười nói, quay đầu gọi vào trong: "Nhũ mẫu, bế điện hạ lại đây."

Nhũ mẫu nhanh chóng bế Hạ Lan Thiên An đến. Bùi Nhược Trần nhìn thấy đứa bé, nét mặt vốn bình tĩnh bỗng nhiên tràn đầy nhu tình. Hắn vươn cánh tay ra ôm lấy Thiên An, vô ý cũng giãy tay Y Lâm ra.

Y Lâm thấy vậy cũng không cảm thấy buồn phiền là bao. Nét mặt ôn nhu của Bùi Nhược Trần lúc này khiến tim nàng đập thình thịch. Thậm chí nàng còn có chút ghen tỵ với Hạ Lan Thiên An.

"Gần đây Thiên An thế nào? Có khóc không? Có ngoan không?" Bùi Nhược Trần chuyển hướng qua Nhũ mẫu, tha thiết hỏi.

Nhũ mẫu nhất nhất trả lời mọi câu hỏi.

Y Lâm đi qua, đưa tay nựng nựng Thiên An, ngửa mặt nói: "Thiên An của chúng ta rất ngoan, không khóc cũng không quậy. Hàng ngày đều im lặng ngủ ngon."

Lúc nói câu này, Y Lâm đứng rất gần Bùi Nhược Trần. Y Lâm đột nhiên có một ảo giác rất kỳ quái: Thiên An là con của nàng và Bùi Nhược Trần. Hiện tại, cả nhà ba người họ đang tận hưởng nhạc thú thiên luân.

Ảo giác này làm cho trong lòng Y lâm dâng lên một niềm hạnh phúc kỳ lạ.

Đang nghĩ ngợi, Bùi Nhược Trần đột nhiên đưa Hạ Lan Thiên An cho nhũ mẫu đứng bên cạnh, sau đó phất tung áo bào, nhanh nhẹn quỳ xuống trước mặt Y Lâm.

Y Lâm vô cùng sửng sốt, đang không biết nói gì thì Bùi Nhược Trần đã ngửa mặt nhìn nàng, nói rành mạch từng tiếng: "Lâm Phi nương nương, nương nương có muốn làm thái hậu không? Có muốn trở thành thái hậu trẻ tuổi nhất, quyền thế nhất Thiên Triều hay không?"

Y Lâm ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không biết trả lời như thế nào.

"Nhận Thiên An làm con, dìu nó đăng cơ, thái hậu buông rèm chấp chính. Lâm Phi nương nương, nương nương có đồng ý trở thành nữ nhân quyền thế nhất trong lịch sử Thiên Triều hay không?" Giọng nói của Bùi Nhược Trần có điểm mê hoặc.

Sau khi trải qua rung động lúc ban đầu, Y Lâm rụt rè nói: "Ta không biết gì về chính sự…"

"Thần sẽ giúp nương nương. Thần sẽ đối đãi với Thiên An như đối với con ruột của mình, tất nhiên cũng sẽ đối đãi với nương nương như người một nhà." Bùi Nhược Trần nói, chắc như đinh đóng cột.

Y Lâm hơi choáng váng.

Nàng lại nhớ đến ảo giác vừa rồi: Cả nhà ba người bọn họ đứng trên đỉnh cao nhất của Thiên Triều, tận hưởng thiên luân.

Có lẽ về sau, nàng cùng Bùi Nhược Trần còn có thể có con chung. Đến lúc đó…

Y Lâm suy nghĩ miên man, trong lòng đã bị dã tâm khuấy động. Nàng thở sâu vài lần, sau đó ngồi chồm hổm xuống trước mặt Bùi Nhược Trần, dùng giọng nói run rẩy nói: "Nói cho ta biết, phải làm như thế nào?"

Bùi Nhược Trần vốn muốn cười, nhưng không hiểu vì sao lại không cười nổi.

Diễn cảm của Y Lâm lúc này cực kỳ giống một người. Hắn đột nhiên cảm thấy phiền muộn, nhưng rốt cuộc vẫn không dừng lại được.

"Lâm Phi nương nương phải làm chính là…"

Lâm Cung yên tĩnh an bình. Không ai biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì.

***

Hạ Lan Du chạy thẳng vào hậu cung. Nàng vốn định đi tìm Hạ Lan Thuần nhưng nhớ đến nhị ca, tam ca cùng thái hậu chết một cách oan ức, trong lòng Hạ Lan Du lại sợ hãi. Nàng bèn chuyển hướng, lập tức chạy đến Tú Cung.

Bất kể thế nào, cứ tìm Dung Tú thương lượng trước vậy. Hạ Lan Du chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như vậy. Nàng cần tìm cho mình một đồng minh.

Một người cũng giống như nàng, cần phải lựa chọn giữa bệ hạ và người thân.

Mấy ngày nay, nàng vẫn bị Bùi Nhược Trần giam lỏng trong phủ, cho nên cũng không biết chuyện của Dung Vô Hồi.

Trên đường đi đến Tú Cung cũng không gặp phải nhiều thủ vệ. Chỗ ở của hoàng hậu nhìn từ xa xa đã thấy tiêu điều rơi rụng. Rõ ràng đang là mùa xuân, nhưng trước cung điện lại không có lấy một màu xanh biếc.

Đến trước cửa Tú Cung, Hạ Lan Du mới đụng phải một cung nữ. Nhìn thấy Hạ Lan Du, cung nữ kia vội vàng cuống quít ngăn nàng lại: "Bệ hạ đang ở bên trong."

Hạ Lan Du giật mình, sau đó đột nhiên khóc lóc om sòm, dùng tư thế và giọng điệu công chúa lớn tiếng trách mắng: "Ta là công chúa, bệ hạ là đại ca của ta. Ta muốn đi vào, tiểu nô tài ngươi lại dám ngăn cản ta!"

Cung nữ kia bị dọa đến thất hồn bạt vía. Nàng vốn cũng chỉ là một tiểu nha đầu vô danh trong Tú Cung, thật sự không biết cách ứng phó quyền quý, chỉ đành cúi đầu không nói.

Hạ Lan Du vừa tức thế rào rạt trừng mắt nhìn nàng, vừa sải bước đi vào.

Nhưng vừa đi tới ngoài điện, nàng không tự chủ được bước chậm lại, nhẹ nhàng lén nhìn vào trong.

Bệ hạ ở bên trong, chẳng phải có nghĩa là Dung Tú đã nói gì đó rồi sao?

Nếu Dung Tú đã nói ra tất cả, nàng không cần vào trong đó nữa mà hẳn là phải lập tức về nhà. Về nhà cùng Bùi Nhược Trần, cùng hắn đi hết đoạn hành trình dã tâm của hắn.

Hạ Lan Du đã quyết định xong, trong lòng đột nhiên bình tĩnh hẳn.

Nàng cảm thấy mình cũng có thể ứng phó với các loại tình huống.

Lại đi tiếp vài bước, nhanh chóng tiếp cận nội cung, Hạ Lan Du mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên trong. Nàng dừng bước, dán tai lên vách tường, tinh tế nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Quả nhiên, thanh âm của Dung Tú vang lên.

Thanh âm của Dung Tú rất lạnh rất phẳng, không chút gợn sóng, giống như không có sinh mệnh vậy.

"Bệ hạ muốn làm gì thì cứ làm đi, cần gì phải bận tâm vì thiếp. Thiếp vốn chỉ là một kẻ râu ria, vốn, cũng chỉ là một quân cờ của bệ hạ."

"A Tú, trẫm chưa từng xem nàng là quân cờ." Hạ Lan Thuần lẳng lặng trả lời.

Dung Tú không ngờ hắn lại quả quyết phủ nhận như vậy, nhất thời trầm mặc. Thật lâu sau mới nhẹ giọng hỏi: "Bệ hạ lúc trước, vì sao lại muốn lấy thiếp?"

"Bởi vì trẫm nghĩ nàng thích Hạ Lan Tuyết, cho nên, trẫm nhất định phải cưới nàng!" Hạ Lan Thuần thản nhiên nói: "Trẫm không vĩ đại như Hạ Lan Tuyết. Phàm là những gì trẫm thích, chưa bao giờ đem tặng cho người khác."

"Thứ bệ hạ thích sao?" Dung Tú chợt kinh chợt mừng.

"Phải, trẫm thích." Hạ Lan Thuần khẳng định. "Trẫm hiện tại có thể minh xác nói với nàng rằng, cưới nàng, là bởi vì khi đó nàng đã hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của trẫm. Cho đến hôm nay, chỉ cần nàng có thể thả lỏng nỗi lo lắng trong lòng, nàng trước sau vẫn là hoàng hậu của trẫm, là hoàng hậu mà trẫm sủng ái nhất. A Tú, nàng có thể vì trẫm mà buông bỏ hết thảy, chỉ an tâm làm hoàng hậu của trẫm không?"

"Thiếp có một chuyện nghĩ mãi không ra. Bệ hạ, người có thể giải thích cho thiếp biết được không?" Dung Tú không vội vã trả lời mà thản nhiên hỏi lại.

"Chuyện gì?"

"Bệ hạ kiêng kị A Tuyết, thiếp có thể hiểu được. Nhưng còn Hạ Lan Khâm thì sao? A Khâm vẫn rất trung thành và tận tâm với bệ hạ, vì sao bệ hạ lại phải hại chết cả hắn nữa? Trận hỏa hoạn trong phật đường của thái hậu, không phải là trùng hợp, đúng không?"

Nghe thấy câu hỏi như thế, Hạ Lan Du cũng cảm thấy nghi ngờ, cẩn thận lắng nghe.

"Không phải trùng hợp." Hạ Lan Thuần rốt cuộc tra lời. "Nhưng mà, nếu trẫm không giết bọn hắn, sớm hay muộn gì bọn hắn cũng sẽ giết trẫm."

"Vì sao? Các người là huynh đệ mà. Bọn họ sao lại có thể hãm hại bệ hạ chứ?" Dung Tú khó hiểu hỏi.

"Chúng ta không phải huynh đệ." Hạ Lan Thuần lẳng lặng nói. "Bọn hắn mới là chân mệnh thiên tử. Còn ta, chỉ là đứa con riêng của một tiểu nha đầu."

"Bệ hạ… A Thuần?"

"Ở dưới tàng cây dong, ta đã phát hiện mộ của mẫu thân. Trước mộ, mẫu thân đã để lại một phong thư sám hối. Đây là sự thật, bà chính là một tiểu nha đầu hầu cận Tức phu nhân. Bởi vì thầm yêu Vô Song Đế mà trong một lần hoàn cảnh đẩy đưa đã cùng Vô Song Đế nảy sinh quan hệ, cho nên mới có ta."

"Điều này sao có thể?" Dung Tú không tin.

Hạ Lan Thuần chần chờ một hồi, sau đó lấy từ trong người ra một mảnh bố cẩm màu trắng, đưa cho Dung Tú.

Dung Tú nhận lấy, mảnh vải đã ố vàng, hiển nhiên đã trải qua vô số năm tháng. Trên mặt cũng đầy những vết nhăn gấp, có lẽ vì thường bị người lật xem.

Nàng nhẹ nhàng mở ra, màu chữ viết bên trên đã lu mờ gần hết. Dung Tú phải nhìn kỹ hồi lâu mới nhận ra những câu chữ được viết bằng máu.

Nét chữ rất xinh đẹp, hẳn là được viết từ tay một nữ tử.

Chữ viết lờ mờ, mơ hồ hiện ra: "Tức phu nhân, xin hãy tha thứ cho nô tỳ. Nô tỳ chỉ muốn đứng xa xa nhìn Vô Song, thầm nghĩ sinh cho chàng một đứa con trai rồi sẽ mai danh ẩn tích. Nô tỳ không ngờ chàng lại yêu thương nô tỳ. Nô tỳ thật có lỗi với phu nhân. Cũng biết không có cách nào chuộc lại tội lỗi của mình, chỉ biết lấy cái chết để giải thoát. Hiện tại Vô Song đã mất, nô tỳ cũng lập tức biến mất khỏi cuộc đời này. Phu nhân, xin hãy tha thứ cho chúng ta, hai kẻ tội nhân đã chết."

Dung Tú khép mảnh vải lại.

"Đây là mẫu thân của ta, một nữ tử ngay cả chết cũng phải chết một cách hèn mọn như thế." Hạ Lan Thuần cười khổ nói. "Ta không muốn hèn mọn, nhưng từ khi bắt đầu được sinh ra, cũng đã chú định là hèn mọn hơn bọn hắn!"

Dung Tú kinh ngạc mà nhìn Hạ Lan Thuần. Chưa bao giờ nàng biết được, dưới khuôn mặt lạnh lùng kia lại và một nỗi cô đơn và tự ti đến khắc cốt như thế.

"Nàng sẽ vì chuyện này mà xem thường ta, hối hận vì sao mình chưa cùng đi với Hạ Lan Tuyết, đúng không?" Thấy vẻ kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt Dung Tú, sắc mặt Hạ Lan Thuần trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

"Chàng có thân thế như thế nào, có quan hệ gì đâu?" Dung Tú rốt cuộc hoàn hồn, nhìn hắn lẳng lặng nói. "Chàng vẫn là Hạ Lan Thuần có đúng hay không? Căn bản là chẳng có gì thay đổi hết. Sao cứ phải canh cánh trong lòng?"

Ánh mắt Hạ Lan Thuần lóe lóe, còn chưa kịp nói gì, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Hạ Lan Du nổi giận đùng đùng xuất hiện ở cửa. Nàng nhìn chằm chằm vào Hạ Lan Thuần và Dung Tú, lớn tiếng nói: "Chỉ bởi vì sự tự ti và nghi kỵ của ngươi, ngươi liền hại chết nhị ca và tam ca! Đại ca, ngươi cho là lý do này có thể biện giải được hết lỗi lầm mà ngươi đã gây ra hay sao! Thái hậu vẫn biết thân thế của ngươi, bà có từng khinh ngươi hại ngươi không? Năm đó ngươi muốn lên ngôi hoàng đế, tam ca không nói hai lời liền dâng tặng cho ngươi. Bây giờ, ngươi chưa từng niệm đến ân tình của nhị ca. Đại ca, ngươi thật đáng xấu hổ, ngươi cũng khiến ta cảm thấy rất xấu hổ!"

"Du…" Dung Tú chuẩn bị nói gì đó, Hạ Lan Du lại cắt ngang lời nàng. "Câm miệng! Tú tỷ tỷ, tỷ đã quên năm năm qua hắn đã lạnh nhạt với tỷ như thế nào rồi sao? Bây giờ chỉ một câu nói 'thích' vô cùng đơn giản là có thể làm tiêu tan tất cả những thương tổn trước kia hay sao? Trên đời này, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy được!"

"Lòng ta cam tâm tình nguyện." Dung Tú bình thản trả lời.

Hạ Lan Thuần chấn động, quay đầu nhìn về phía Dung Tú.

Thần sắc Dung Tú mộc mạc, ánh mắt chìm sâu, có một loại cam chịu.

Hạ Lan Du rất tức giận, sau đó vung tay, nói: "Ta mặc kệ các người. Nếu muốn giữ mạng thì bây giờ nhanh chóng rời khỏi cung. Bùi Nhược Trần tạo phản rồi. Trong cung này, tất cả đều là người của hắn!"

Hạ Lan Thuần lại chấn động, Dung Tú cũng kêu lên một tiếng.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Hạ Lan Thuần lớn tiếng hỏi.

Hạ Lan Du chưa kịp trả lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến một loạt những tiếng bước chân chỉnh tề, rầm rầm rạp rạp, ngay ngắn có điệu, nhanh chóng vây quanh Tú Cung.

Bọn họ đã trở thành cá nằm trong chậu.

"Khống chế ta, đi ra cửa sau." Hạ Lan Du nắm thời cơ, rút trường kiếm bên hông Hạ Lan Thuần ra, đưa cho hắn.

Cho dù có cáu giận Hạ Lan Thuần quá độc ác tuyệt tình, nhưng bao nhiêu năm qua, Hạ Lan thuần cũng đối với nàng rất tốt. Hắn vẫn luôn là đại ca mà Hạ Lan Du kính ngưỡng.

Hạ Lan Thuần không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể kề kiếm lên cổ Hạ Lan Du, sau đó thối lui ra cửa sau. Cửa sau vừa mở ra, liền gặp Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần dẫn theo mọi người, khoanh tay đứng trước dẫn đầu.

Hạ Lan Thuần cùng Bùi Nhược Trần đối mặt nhìn nhau. Ánh mắt của mỗi người đều phức tạp đến cực điểm.

Hắn vẫn nghĩ y là quân cờ, kết quả, chẳng ai còn có thể rõ ràng ai mới là quân cờ của ai.

"Bùi Nhược Trần, tránh ra!" Hạ Lan Thuần dù sao cũng đã làm hoàng đế bao nhiêu năm, hắn sẽ không nói những điều vô nghĩa như là 'Ngươi vì sao phải làm như vậy, rốt cuộc trẫm đã làm gì có lỗi với ngươi' mà chỉ trầm giọng, uy nghiêm hét lên một tiếng.

Bùi Nhược Trần không hề nhúc nhích, vẫn nhìn hắn như trước.

"Nhược Trần…" Hạ Lan Du hơi bất định, gọi tên của hắn.

Nàng biết, Bùi Nhược Trần không hề thương yêu nàng. Hắn có thể vì nàng mà bỏ qua cường địch hay không, một chút nắm chắc Hạ Lan du cũng không có.

Giọng nói của Hạ Lan Du đã nhắc nhở Hạ Lan Thuần. Tay hắn căng lên, Hạ Lan Du kinh hô một tiếng, cảm giác rất đau, không biết vết thương có sâu

lắm không.

"Người mà ngươi đang khống chế, là muội muội của ngươi." Bùi Nhược Trần dừng một chút, nhẹ giọng nói.

"Cũng là thê tử của ngươi." Hạ Lan Thuần ngửa đầu, ngạo nghễ trả lời.

Bùi Nhược Trần trầm tư suy nghĩ.

Mọi người đều án binh bất động.

Hạ Lan Du cũng chẳng có bao nhiêu hy vọng. Kêu Hạ Lan Thuần khống chế mình để áp chế Bùi Nhược Trần, chính là một quyết định buồn cười nhất.

Nàng cùng Bùi Nhược Trần, sớm đã bằng mặt không bằng lòng từ lâu. Huống chi, hiện giờ nam nhân đứng trước mặt, không bao giờ còn là chàng trai ôn hào hiệp nghĩa trước kia nữa.

Nàng quả thật không nên trông cậy điều gì.

Không ngờ, ngay vào lúc Hạ Lan Du sắp tuyệt vọng, Bùi Nhược Trần đột nhiên lui từng bước né sang một bên. Hắn phất tay, giữa đám binh lính đông như thủy triều nhất thời xuất hiện một lối đi nhỏ.

"Để bọn họ đi đi." Hắn nói.

Không hề do dự, cũng không hề khó xử.

Hạ Lan Du vô cùng bất ngờ, ngay cả Dung Tú cũng cảm thấy kỳ quái. Dung Tú đã bị bán đứng quá nhiều lần, thế cho nên nàng không thể nào tin được, một chiêu cũ rích thế này hóa ra vẫn còn khả thi.

"Ngươi may mắn hơn ta nhiều lắm, Du à." Lúc ba người rời đi, Dung Tú nhẹ giọng nói.

Hạ Lan Thuần đưa mắt liếc Dung Tú một cái. Đôi môi băng lãnh mím chặt, ánh mắt xẹt qua một tia áy náy.

Bọn họ theo một cánh cửa nhỏ ở phía sau cung điện chạy thoát ra ngoài. Ra khỏi cánh cửa đó là đến một rừng cây rất lớn, rất thuận tiện cho việc chạy trốn.

Lần trước Vưu chủ quản bắt cóc Y Nhân, cũng bắt đầu lẩn mất trong khu rừng này.

Hạ Lan Thuần đã buông Hạ Lan Du ra, nắm tay Dung Tú chạy sâu vào trong rừng rậm.

Hắn vẫn không thể chết, hắn phải xông ra khỏi trùng vây, ngóc đầu lên, hắn vẫn là hoàng đế Thiên Triều.

Hạ Lan Thuần không phải là người dễ dàng chịu thua như vậy.

Hạ Lan Du dần dần bị rơi lại phía sau. Nàng đang định gọi Hạ Lan Thuần lại, nhưng lời nói vừa ra đến đầu lưỡi lại đột nhiên ngưng bặt.

"Đại ca." Trong rừng cây truyền ra một tiếng gọi sơ đạm đến cực điểm.

Hạ Lan Thuần dừng bước, quay đầu lại nhìn qua chỗ vừa phát ra âm thanh.

Áo trắng phất phới, Hạ Lan Tuyết lách mình ra khỏi một thân cây, đứng xa xa nhìn hắn.

"A Tuyết! Ngươi là A Tuyết! Ngươi không chết?" Hạ Lan Thuần nhướng mắt, vừa sợ vừa giận.

"Đúng vậy, đại khái là sẽ không chết sớm hơn ngươi." Hạ Lan Tuyết cười cười, không chút để ý nói.

"Tam ca, tam ca, thì ra huynh vẫn còn sống!" Hạ Lan Du đã chạy đến, ôm chầm lấy Hạ Lan Tuyết vừa khóc vừa gọi.

Hạ Lan Tuyết xoa đầu Hạ Lan Du, thấp giọng nói: "Nhị ca cũng không sao, đừng lo lắng."

"Nhưng mà tam ca, vì sao huynh lại ở đây?" Hạ Lan Du nhớ tới cái gì, nghi hoặc hỏi.

"Có người sáng nay đã gửi cho ta một tờ giấy, nói ta cứ ở chỗ này chờ, sẽ gặp được người mà ta muốn tìm." Hạ Lan Tuyết nói xong, quay đầu hỏi Dịch Kiếm đang đứng phía sau: "Có mang tờ giấy đó theo không?"

Dịch Kiếm vẫn đứng phía sau Hạ Lan Tuyết, che chở Y Nhân đang nghiêng đầu đánh giá mọi người.

Hạ Lan Du cầm tờ giấy nhìn nhìn, sắc mặt đại biến. "Là Nhược Trần."

"Đúng vậy, là Bùi Nhược Trần." Hạ Lan Tuyết cười khổ nói. "Thật ra hắn đã tính toán tất cả rất chu đáo."

Hóa ra Bùi Nhược Trần thả bọn họ đi, cũng không phải bởi vì Hạ Lan Du, mà là cố ý lưu lại Hạ Lan Thuần cho Hạ Lan Tuyết.

Anh chính là con dê thế tội cho Bùi Nhược Trần.

Nhưng dù biết như thế, anh cũng không thể nào dễ dàng buông tha cho Hạ Lan Thuần.

Mối thù giết mẹ, làm sao có thể dễ dàng buông tha?

"Ta vốn định cùng ngươi đơn đả độc đấu, nhưng tay phải của ta đã bị thương, e rằng sẽ không thắng được ngươi. Ta bình sinh rất kính trọng quân tử, nhưng bản thân lại không phải là quân tử. Đại ca, đắc tội." Hạ Lan Tuyết giơ một tay ra, hướng về phía Hạ Lan Thuần lãnh đạm nói một câu, sau đó đơn giản thủ thế.

Dịch Kiếm nghe lệnh, lập tức nhảy bật về phía trước. Hạ Lan Thuần còn chưa kịp phản ứng, đại huyệt toàn thân của hắn đã bị điểm khóa. Đầu gối mềm nhũn, lẽ ra đã phải quỳ sụp xuống đất nhưng trước khi quỳ xuống, Hạ Lan Thuần đã cắm lưỡi kiếm xuống đất để chống đỡ, chuyển thành tư thế ngồi.

Thanh kiếm cũng rơi xuống đất.

Dung Tú kinh hô một tiếng, muốn chạy đến dìu hắn lại bị Hạ Lan Du giữ chặt.

"A Tú, tỷ van cầu tam ca, xin tam ca buông tha cho các người đi." Hạ Lan Du vừa nhìn thấy tờ giấy của Bùi Nhược Trần đã muốn khóc không thành tiếng.

Hạ Lan Tuyết đã đi lên, chỉ thanh trường kiếm lạnh lẽo vào giữa ngực Hạ Lan Thuần.

"Hãy giải thích với vong linh thái hậu, Hạ Lan Thuần, Hạ Lan gia chúng ta chưa từng bạc đãi ngươi, tại sao ngươi phải tuyệt tình như vậy?" Hạ Lan Tuyết đè nén tức giận, trên khuôn mặt tuấn mỹ không chút gợn sóng.

Hạ Lan Thuần ngẩng đầu lên, hãy còn cười nói: "A Tuyết, hiện tại ngươi vẫn chỉ là một kẻ nhát gan. Năm đó ngươi e ngại Dung Tú sẽ trách ngươi, đem ngôi vị hoàng đế dâng tặng cho ta. Mà nay, ngươi còn e ngại cái gì nữa? Nếu đã hận ta, cứ đâm một nhát là xong, cần gì phải nói nhiều lời vô nghĩa như thế? Ngươi sợ bản thân sẽ cảm thấy bất an hay sao?"

"Vì sao ngươi cứ luôn nghĩ con người ai cũng đều xấu xa như vậy?" Hạ Lan Tuyết thản nhiên hỏi. "Cho dù ngươi không tin người khác, nhưng vì sao ngay cả bản thân ngươi cũng không tin? Ta nhường ngôi vị hoàng đế cho ngươi, không chỉ bởi vì A Tú, mà vì ta tin tưởng ngươi có thể làm hoàng đế tốt hơn ta. Nhị ca tôn ngươi kính ngươi, cũng là vì kính ngưỡng tài năng của ngươi chứ không phải bởi vì ngươi là đại ca của chúng ta. Thái độ làm người của ngươi quá đa nghi, quả nghĩa. Rơi vào tình trạng này cũng là gây tội thì phải chịu tội, chẳng thể trách ai. Cho dù ta có giết ngươi, cũng sẽ không cảm thấy bất an chút nào."

Sắc mặt Hạ Lan Thuần thay đổi mấy lần, sau đó uốn eó đầu, ngạo nghễ nói: "Muốn giết cứ giết! Nói nhiều làm gì!"

Hạ Lan Tuyết khó kiềm nén cơn phẫn nộ, thân kiếm khẽ run.

Dung Tú đột nhiên tiến lên nhặt lấy thanh kiếm rơi trên mặt đất, ngồi xuống đặt nó lên cổ mình. Mũi kiếm sắc bén, rất nhanh đã cứa đứt làn da non mềm của nàng. Máu tươi rỉ ra, cô hồ muốn nhuộm đỏ cả mũi kiếm.

"A Tuyết, ngươi đã từng phát thệ, đời này sẽ không thương ta hại ta. Nhưng nếu ngươi thương hại đến chàng, ta liền lập tức chết trước mặt ngươi. Tuy ta không phải do chính tay ngươi giết chết, nhưng cũng là bị ngươi hại chết."

Hạ Lan Tuyết ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn nàng, lông mi khẽ khóa. Thanh trường kiếm vẫn luôn chỉa về phía Hạ Lan Thuần, dù thế nào cũng không thể đâm thêm được nữa.

"A Tuyết, xin ngươi hãy thả chàng đi. Ta sẽ cùng chàng rời đi, đời này kiếp này sẽ không xuất hiện ở Thiên Triều nữa." Dung Tú điềm đạm đáng thương mà nhìn Hạ Lan Tuyết. Nhìn thấy thân áo trắng hơn tuyết, người đã từng cùng nàng vui chơi từ lúc còn thơ bé, trong lòng bị một nỗi tuyệt vọng chảy tràn lồng ngực. Nàng không biết mình ngoại trừ cầu xin anh thì còn có thể làm gì nữa.

Nàng chỉ là một nữ nhân. Một nữ nhân dù có địa vị tôn quý đến đâu, xinh đẹp vô song thế nào cũng chỉ là một kẻ yếu đuối, chói gà không chặt.

Bất lực, trên chiến trường của nam nhân, nàng hoàn toàn bất lực!

"Hạ Lan Thuần ta khi nào thì cần đến sự cầu tình của một nữ nhân!" Giống như nghe ra nỗi tuyệt vọng trong lòng Dung Tú, ánh mắt Hạ Lan Thuần run lên. Hắn hờ hững liếc mắt nhìn qua Dung Tú một cái rồi nhếch miệng, nở một nụ cười lạnh lẽo tự giễu. Sau đó hắn đột nhiên vươn tay ra, nắm chặt lấy đầu kiếm của Hạ Lan Tuyết rồi kéo nó đâm thẳng vào người mình. Thanh trường kiếm cứ thế xuyên qua tim hắn. Hắn thậm chí còn không thể rên lên một tiếng nào, đương trường khí tuyệt (chết ngay tại chỗ).

Tất cả mọi người bị biến cố này làm cho cả kinh sững sờ. Hạ Lan Tuyết ngây dại mà nhìn Hạ Lan Thuần trước mặt, tuy rằng đã chết nhưng thân hình vẫn thẳng tắp như trước. Ánh mắt nhỏ dài mang theo sương mù, anh khẽ thở dài: "Ngươi cần gì phải làm thế, ta đã định sẽ không lấy mạng của ngươi."

Bất luận sau này giữa bọn họ có vướng mắc thế nào, nhưng tình cảm huynh đệ bao nhiêu năm nay, đâu thể cứ nói phản bội là liền phản bội?

Dung Tú đờ người ra nhìn cảnh tượng trước mặt, nhìn thấy máu tươi đỏ thắm dần dần chảy ra từ thân thể nam nhân mà nàng đã vừa yêu vừa hận suốt bao nhiêu năm qua.

Ánh mắt nàng nhanh chóng bị nước mắt nhạt nhòa che phủ, toàn thân như nhũn ra. Thanh trường kiếm vẫn nắm trong tay cũng 'ba' một tiếng rơi xuống đất.

"Là ngươi giết chàng!" Dung Tú sau khi trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên bắt đầu rống rú như bệnh tâm thần. Nàng xoay người, lao về phía Hạ Lan Tuyết đánh đấm cáo cấu túi bụi như kẻ điên. Móng tay dài nhọn rất nhanh chóng để lại trên gương mặt tuấn mỹ của Hạ Lan Tuyết những vạch hoa ngân thật dài, máu chảy đầm đìa.

Hạ Lan Tuyết không hề né tránh, chỉ trầm mặc chịu đựng con căm hận của nàng.

Y Nhân vẫn bị Dịch Kiếm che chắn ở phía sau, theo bản năng tiến lên phía trước. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Hạ Lan Tuyết, cô lại dừng bước.

Trong ánh mắt của Hạ Lan Tuyết, chứa đựng bi ai.

Dung Tú không biết mệt mỏi túm lấy anh, đấm vào ngực anh, cắn anh. Ngoài miệng lại không ngừng lên án: "Là ngươi đã giết chàng. Chàng là đại ca của ngươi, cái gì ngươi cũng đều tốt hơn chàng, cái gì ngươi cũng đều mạnh hơn chàng. Tất cả mọi người đều thích ngươi, không thích chàng! Chàng tranh, sở dĩ chàng tranh giành, là vì không muốn đi theo con đường cũ của mẫu thân chàng! Ngươi nhân nghĩa đạo đức, ngươi thông minh tuyệt đỉnh, không có gì là ngươi không làm được. Sao ngươi không nghĩ đến cảm thụ của người khác chứ. Ngươi cho rằng trong khắp thiên hạ này chỉ mình ngươi là giỏi nhất ư. A, Hạ Lan Tuyết, ngươi là đao phủ, là tên đao phủ!"

Lời lên án của Dung Tú hiển nhiên không hề có đạo lý. Nhưng cảm xúc của nàng lại chân thật như vậy, xúc động cùng phẫn nộ. Thế cho nên người khác cũng không thể soi xét lời nói của nàng.

Hạ Lan Tuyết vẫn bất động không nói. Mãi cho đến khi nàng mệt mỏi, mệt mỏi đến mức chống đỡ không nổi ngã xuống đất ngất đi, anh mới xoay người ôm lấy Dung Tú, nhìn qua Dịch Kiếm nói: "Đưa Dung Tú đến Vân Sơn Tự nghỉ ngơi đi."

Dịch Kiếm nghe lệnh, tiếp nhận Dung Tú từ tay của Hạ Lan Tuyết, cúi người lui đi.

Y Nhân tiến lên từng bước, ngẩng đầu nhìn Hạ Lan Tuyết một lúc lâu, lại duỗi tay lau đi những vết máu trên mặt anh.

"Y Nhân." Hạ Lan Tuyết cầm lấy bàn tay đang nhẹ nhàng lướt trên mặt mình, khẽ gọi: "Y Nhân…"

Anh cũng không biết mình muốn biểu đạt cái gì, chỉ là cứ gọi lên cái tên này trong lòng anh luôn cảm thấy an tâm. Từ trong hỗn loạn sôi nổi này, bình ổn trở lại.

Y Nhân không nói tiếng nào, ôm chầm lấy anh.

"Ta sẽ giúp chàng." Cô thì thào tự nói, cũng không biết là cho Hạ Lan Tuyết nghe hay là nói cho chính mình nghe. "Chỉ cần chàng muốn, chỉ cần ta có thể cho, tất cả ta đều cho chàng. Chàng đừng đau khổ có được không. Ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh chàng."

Cho dù chàng xoay người, phát hiện phía sau đã không có một bóng người, chỉ cần bên cạnh có ta, cái gì cũng không cần sợ.

Bùi Nhược Trần mang binh đuổi theo, ở đằng xa lạnh lùng nhìn thấy một màn này. Hắn thấy Hạ Lan Thuần đã chết ngồi trên mặt đất, nhìn thấy Y Nhân cùng Hạ Lan Tuyết đang ôm nhau, nhìn thấy Hạ Lan Du đang khóc lóc vô cùng đau khổ.

Hắn không tiến lên mà đứng đó một hồi, sau đó xoay người nói: "Về thôi."

Hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

***

Ngày hôm sau, Liễu Khê mang theo lễ vật của Băng Quốc, từ Băng Quốc ca khúc khải hoàn quay về.

Vừa đến cổng thành, hắn liền bị binh lính cưỡng chế đuổi xuống ngựa, đưa đến trước đàn tế thiên.

Trên đàn thiên, một nữ tử mặc đồ tang màu trắng, xinh đẹp tuyệt luân đang ôm một đứa bé đứng trước đủ loại quan thần. Bên cạnh nàng là Bùi Nhược Trần, thân mặc mãng phục, đầu đội kim quan – Bùi Nhược Trần vẫn là thanh niên trẻ tuổi tuấn tú như trong trí nhớ của Liễu Sắc, nhưng ánh mắt trầm tĩnh kia đã làm cho dáng vẻ của hắn già đi rất nhiều. Không phải người già, mà là tâm già.

Bọn lính áp giải Liễu Khê, giải hắn đến đứng giữa đủ loại quan thần. Liễu Khê nhìn khắp một vòng chung quanh, phát hiện diễn cảm của mỗi người đều rất kỳ quái: Nghi hoặc cũng có, phẫn uất cũng có, mà thờ ơ cũng có.

Đương nhiên, mọi người đều chỉ ẩn nhẫn đứng đó.

Hiện trường đông nghìn nghịt, lại là một mảnh yên lặng.

Phía trên đàn thiên, Bùi Nhược Trần triểu khai hoàng lăng, mặt không chút thay đổi tuyên bố: "Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm sau lần hỏa hoạn tại phật đường ngày đó đã có tâm hận thù bệ hạ. Sau khi may mắn thoát hiểm đã liên kết đồng đảng, ám sát bệ hạ. Bệ hạ bị thương nặng, sau bao phen chữa trị vẫn không thể qua khỏi, năm Thiên Thuần thứ sáu đã băng hà. Hiện, lập hoàng tử Thiên An lên làm tân đế, sửa quốc hiệu là Tức. Phổ cáo thiên hạ, chúc Thiên Triều thiên thu muôn đời, vận mệnh quốc gia hưng thịnh."

Phía dưới không hề phát ra những âm thanh kinh ngạc hoặc nghi ngờ. Chung quanh đàn tế thiên là một vòng binh lính chấp đao cầm thương, đứng đối diện với đám quan thần.

Yên lặng, một sự yên lặng chết chóc.

Liễu Khê nhanh chóng nhìn sắc mặt của Bùi Nhược Trần. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn dẫn đầu quỳ xuống, nhấc tay tung hô: "Tân Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Thế Quyền Vương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, Thái hậu vạn thọ kim an!"

Ánh mắt Bùi Nhược Trần đảo tới chỗ Liễu Khê. Đuôi mắt nheo lại, lộ ra một ít tín nhiệm cùng tán thưởng.

Mọi người lúc này mới như chợt tỉnh giấc mộng, sôi nổi quỳ xuống.

Thiên Triều, Tức Đế năm thứ nhất, thời cuộc Thế Quyền Vương Bùi Nhược Trần chấp chính, thái hậu giật dây chính thức được mở ra.

Còn Liễu Khê có xuất thân từ Hạ Hầu gia, ngay từ ngày đầu tiên bởi vì lanh trí hiểu chuyện mà bắt đầu được công nhận tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 1: THIÊN THỜI ĐỊA LỢI NHÂN HÒA, OOXX!

Chuyện kể rằng, sau khi tiểu Tức Đế đăng cơ, Thiên Triều trước đây vốn bấp bênh đột nhiên lại an tĩnh một cách quỷ dị.

Sự uy hiếp của Viêm Quốc cũng bởi vì một loạt những hành động hòa hảo của Bùi Nhược Trần mà bình bỏ. Lập tức, quân đội vốn dùng để canh phòng biên giới lâu nay được phát động đi diệt phiến loạn ở Giang Nam. Họa ngoại xâm, nội loạn đều đồng loạt được tiêu trừ. Khắp Thiên Triều ca múa, mừng cảnh thái bình.

Thuần Đế băng hà khiến cho một vòng quyền lực mới xuất hiện. Phàm là những người có xu hướng quyến luyến tiền triều đều lần lượt bị tẩy bài đẩy vào vòng lao ngục, thậm chí là xử trảm. Trong triều cao thấp chưa từng thống nhất như vậy, tất cả đều là họ Bùi.

Năm ngày sau khi Hạ Lan Thiên An đăng cơ, Hạ Lan Khâm ủng binh tự lập, cắt cứ ở Tuy Xa. Nam hàng Thiên Triều, bắc cự Viêm Quốc, tự lập bờ cõi.

Tam phương, thật thật giả giả, điều tiết một phen. Thấy hiệp thương không có kết quả, nhưng cũng không tiếp tục nổi can qua. Viêm Hàn cùng Bùi Nhược Trần đối với song phương đều có kiêng kị. Ai cũng không chịu động trước, không muốn tự nhiên lại để cho đối phương chiếm được tiện nghi. Cho nên, coi như ngầm đồng ý với hành vi của Hạ Lan Khâm.

Nhất thời, thế lực tam phương tạo thành thế chân vạc, thiên hạ cân bằng.

Về phương diện khác, ngày kết hôn giữa nữ vương Băng Quốc Lãnh Diễm cùng tiểu Hạ Hầu gia Hạ Ngọc đã như lửa xém lông mày. Các nơi đều chuẩn bị quà mừng chuẩn bị tham gia buổi lễ long trọng này, cũng thuận tiện lấy lòng tân vương phu của Băng quốc.

Thiên Triều, trên một tòa cổ trấn u tĩnh ở Giang Nam.

Thị trấn cổ trăm năm, đá phiến sâu kín, một dòng sông nhỏ trong suốt chảy quanh thị trấn. Trên trấn chỉ có lác đác vài căn hộ. Mỗi hộ dân đều sinh sống rất gần bờ sông. Cứ sáng sớm là có thể nghe thấy tiếng rao hàng của tiểu thương, tiếng ồn ào khóc nháo của trẻ con, còn có tiếng đập quần áo lên những bậc thang hoặc trên tảng đá ngoài bờ sông.

"Này, ngươi chính là người tối qua đã đến nhà ta đúng không?"

Một lão bà bán đậu hũ trông thấy một bóng hình xinh đẹp đứng ngẩn người bên bờ sông liền vội vàng nhiệt tình hô gọi.

A Nô mặc quần áo màu xanh thanh thúy quay đầu lại, thản nhiên cười nói: "Đúng vậy, hôm qua ta đã theo tướng công nhà ta, còn có phu nhân của chàng cùng nhau đến."

"Tướng công của ngươi cùng phu nhân?"

Bà lão ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, A Nô đã cười vang như chuông bạc: "Thì ta chính là tiểu thiếp mà!"

Bà lão 'Ơ ồ' hai câu, nghĩ thầm: Xem ra, người đến thuê là một gia đình giàu có. Nhưng đêm qua ánh sáng lờ mờ, không thấy rõ nhà chủ diện mạo thế nào, không biết có nhiều người lắm không.

"Bà bà, trẻ con ăn đậu hũ có tốt không?" A Nô tiến đến gần, vui vẻ rạo rực hỏi.

"Đương nhiên có, trẻ con ăn đậu hũ đứa nào đứa nấy trắng trẻo mập mạp, trong veo như nước." Bà bà vội vàng cười tươi như hoa, "Tiểu nương tử ngươi không phải đã có rồi chứ?"

"Đúng vậy, được hai tháng rồi." A Nô xoa xoa bụng, mỉm cười nói.

Phải, cái thai hai tháng không thể nào là của Hạ Lan Tuyết được. Nhưng Hạ Lan Tuyết trời sinh có tấm lòng rất tốt, vẫn luôn tuân thủ lời hứa, tiếp nhận cả hai mẹ con nàng đưa đến vùng phụ cận chăm sóc.

A Nô cũng không tin, đến khi đứa bé ra đời, mình sẽ xuất hết võ nghệ toàn thân, chẳng lẽ còn không triệt được hắn sao? Không có nam nhân nào không hảo ngọt, huống chi Hạ Lan Tuyết lại là một người muốn tìm bất mãn…

A Nô tự tin cười cười.

Mà ngay tại phía sau căn nhà sàn nho nhỏ, Hạ Lan Tuyết muốn tìm bất mãn mà nàng đang nghĩ đến kia, quả nhiên đã bị dâm ý xâm chiếm toàn bộ ý niệm trong đầu.

Anh đã thức dậy từ sớm. Ánh nắng rực rỡ từ trên thị trấn nhỏ chiếu xuống khuôn mặt trắng thuần của anh. Anh liền mở mắt ra, nhớ lại cảnh trong mơ đêm qua, Hạ Lan Tuyết hơi hơi ngẩn ngơ.

Ấm ức, thật là ấm ức quá!

Anh cúi đầu, nhìn thấy Y Nhân vẫn còn đang say ngủ trên cánh tay mình. Anh không còn một chút cảm giác thương hương tiếc ngọc nào, không chút do dự vươn ngón tay chọt chọt vào mặt cô: "Y Nhân, Y Nhân."

Y Nhân quơ quơ tay, nào biết âm thanh nho nhỏ kia vẫn luôn vang lên không dứt bên tai. Càng về sau, có lẽ đã nhận ra đó là tiếng gọi của Hạ Lan Tuyết, cô mới cố gắng mở mắt ra.

"Tối hôm qua ta nằm mơ thấy nàng." Hạ Lan Tuyết đè thấp giọng, chớp mắt mấy cái, hoàn toàn thì thầm: "Mơ thấy nàng cũng mặc bộ quần áo này, nằm ở trên giường…"

Y Nhân vì muốn được thoải mái đã nhờ người may riêng cho mình một bộ váy dài thật rộng rãi với đai đeo tinh tế hai bên. Đó chính là một bộ váy ngủ nguyên thủy nhất.

Trang phục như vậy ở trong mắt Hạ Lan Tuyết, không thể nghi ngờ gì nữa, là một sự hấp dẫn cực lớn. Hại anh mơ tưởng hão huyền, mộng xuân liên tục.

"Ồ, vừa rồi thiếp mơ thấy Hạ Lan Thuần." Y Nhân rất tự nhiên tiếp lời.

Đêm qua lúc được đưa đến đây, Hạ Lan Tuyết không hiểu sao lại nói một câu: "Tìm cơ hội để cho A Tú trông thấy Hạ Lan Thuần đi." Kết quả, buổi tối Y Nhân liền nằm mộng.

"Hắn đã chết rồi, Tiểu Dung hoàng hậu làm sao có thể gặp hắn được?" Y Nhân chần chờ nói ra nghi vấn trong lòng.

"Ai nói hắn đã chết? Trái tim Hạ Lan Thuần trời sinh khác thường, nằm trật sang một bên so với người khác mấy tấc. Nhát kiếm đó, đương nhiên không đủ để trí mạng, chỉ là trò lừa, làm cho Bùi Nhược Trần buông tha hắn mà thôi. Hiện tại hắn đang ở Phong Nhai, mỗi ngày chỉ ngồi ngẩn người ra nghe hát, còn ngoan hơn cả nàng trước kia nữa." Hạ Lan Tuyết vừa nói, vừa lấy ngón tay lướt qua bờ vai trống trải của Y Nhân. "Y Nhân, nàng xem, thời tiết hôm nay đẹp như thế, nàng lại hiếm khi thức dậy sớm như vậy. Chúng ta nếu cứ mặc kệ không màng, có phải là sẽ rất có lỗi với ông trời hay không?"

"Ơ, lại là do chàng sắp đặt, nhát kiếm đó…" Y Nhân nhìn anh, hỏi.

"Không phải, nhưng dưới tình huống đó, ta chỉ tương kế tựu kế thôi. Hắn cũng muốn xem ta có thể cứu hắn hay không."

Hạ Lan Tuyết không muốn bị Y Nhân chuyển đề tài, vội vàng xê dịch lại gần Y Nhân cọ cọ, thổi nhiệt vào tai cô, nói: "Nàng thật sự không muốn nghe xem ta đã nằm mơ thấy gì sao? Ta mơ thấy nàng…"

Y Nhân đầu đầy hắc tuyến: Chẳng lẽ nam nhân nằm mộng xuân xong đều thích kể lại cho người ta nghe hay sao?

Cô quay đầu, vừa vặn cùng Hạ Lan Tuyết mặt đối mặt. Hạ Lan Tuyết vừa mới thức dậy có một vẻ đẹp đầy mê mị: Tóc xõa tung, vẻ ngái ngủ trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn còn chưa tan hết, khóe môi nhếch lên, nở ra một nụ cười âm trầm quỷ dị, không tạo được một chút suy nghĩ tốt đẹp nào.

"Ta mơ thấy lúc ta đang muốn làm chuyện đó đó, nàng lại đạp ta xuống giường. Ta đứng lên, đang định tìm nàng tính sổ, kết quả, nàng lại biến mất. Tìm

thế nào cũng không tìm thấy, ta sợ đến mức tỉnh dậy luôn." Hạ Lan Tuyết rốt cuộc cũng kể xong, sau đó lòng như còn sợ hãi, buông tiếng thở dài. "Cũng may, chỉ là mơ."

Y Nhân trợn to đôi mắt, chưng hửng "Nằm mơ mà cũng có thể hù chết người sao."

Hạ Lan Tuyết nói xong, cánh tay vươn thẳng, khóa chặt Y Nhân vào lòng mình.

Y Nhân cảm thấy rất ấm áp, lẳng lặng dựa vào người anh. Cánh tay nho nhỏ vốn đang đặt trên lưng anh, dần dần chậm rãi vuốt lên, chậm rãi vuốt lên.

Hạ Lan Tuyết lúc đầu còn chưa chú ý. Đến khi chú ý thì tay Y Nhân đã xâm nhập vào mái tóc anh rồi.

Anh cúi đầu, trông thấy Y Nhân đang thanh thoát nhìn mình. Trong đôi mắt to tròn trong sáng ấy tràn ngập hình bóng của anh, một hình bóng tràn đầy, sạch sẽ.

"A Tuyết…" Đôi mắt Y Nhân long lánh lưu chuyển. Hạ Lan Tuyết không phải tên ngốc. Anh nghiêng người, đặt Y Nhân dưới thân mình, sau đó trầm lặng mà hôn xuống.

Ban đầu Y Nhân hơi bất ngờ, thân hình cứng ngắc, nhưng rất nhanh sau đó cũng bắt đầu đáp lại anh. Sự đáp lời của cô làm cho anh như vớ được trân bảo. Tất cả đều bất ngờ như không thể đoán trước, tất cả lại êm xuôi như đã được kế hoạch lâu ngày. Biểu hiện của Y Nhân làm cho Hạ Lan Tuyết vừa mừng vừa sợ.

Bởi vì là kẻ ngốc cho nên không biết, nếu cả hai đã động tình, không chỉ có nam nhân mới là kẻ nóng vội.

Quần áo vung vãi.

Y Nhân vuốt ve làn da Hạ Lan Tuyết với vẻ tán thưởng. Toàn thân anh như được phủ một lớp tơ lụa màu tiểu mạch, mang chút trắng sáng mà không hề tái nhợt. tám lưng to rộng đến mức làm cho Y Nhân cảm thấy hơi tự ti, tựa như dùng ngọc thạch chạm khắc, thiếu tính giới hạn lại thừa phần lưu loát.

Còn ở trong mắt Hạ Lan Tuyết, anh lại không thấy rõ được Y Nhân.

Thấy không rõ, hoàn toàn thấy không rõ. Anh chỉ biết là, người đang nằm trong lòng anh, người anh đang ôm, người anh đang vuốt ve là Y Nhân của anh, là người vợ cả đời của anh.

Thế cho nên diện mạo của cô, thân thể của cô, tất cả đều trở nên không còn quan trọng nữa.

Có một loại cảm giác rất kỳ quái, ngẫu nhiên anh thấy được vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của cô, trong lòng liền bị cái gì đó làm cho tắc nghẹn, tràn đầy.

Có một loại kiên trì rất kỳ quái, như đã kiên trì trong một thời gian dài đăng đẳng, bất tri bất giác trào ra, sau đó lan tỏa ra khắp toàn thân.

Cho dù có một ngày cô thay đổi: già nua xấu xí, bệnh tật hay phạm sai lầm… tất cả cảm xúc này vẫn không hề thay đổi, chỉ cần cô vẫn cứ là cô.

Hạ Lan Tuyết nắm lấy tay cô, đặt sang hai bên rồi từ trên nhìn xuống, nhìn cô thật sâu, "Y Nhân…"

Giọng nói của anh êm ái đến nỗi làm cho người ta muốn phát điên. Y Nhân vừa nhắc đầu, lại cắn lên đôi môi hồng nhuận mê hồn của anh.

Hạ Lan Tuyết lại lui người về sau vài tấc. Anh không nóng không vội, tiếp tục gọi: "Y Nhân…"

"Ừm" Y Nhân không quấy rối nữa, nghiêng đầu qua, mỉm cười nhìn anh.

"Ta yêu nàng." Anh nói xong, mạnh mẽ cúi đầu ngăn chặn đôi môi cô. Sau đó, đưa thân tiến vào.

Y Nhân đau đến mức cắn răng nhếch miệng nhưng khắp cơ thể lại tràn ngập một loại cảm giác hạnh phúc, hạnh phúc nguyên vẹn mà hão huyền.

Cô gắt gao ôm lấy Hạ Lan Tuyết, cảm giác hạnh phúc ấy khiến cô không còn biết mình đang ở nơi nào nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy cô đơn đến khắc cốt. Ôm anh, lại cảm thấy ưu thương khắc cốt. Cô chẳng hiểu sao mình lại rơi lệ, cũng không biết có phải vì đau quá hay không.

"Y Nhân, đau lắm sao, thật xin lỗi." Thấy Y Nhân khóc, Hạ Lan Tuyết vội vàng rút thân ra. Vừa hôn lên khóe mắt cô vừa không ngừng nói xin lỗi: "Có phải rất đau hay không?"

Thật ra trước đó, Hạ Lan Tuyết không trông mong rằng Y Nhân vẫn là lần đầu tiên. Thật ra anh đã không còn để ý đến chuyện đó… không để ý chuyện cô cùng Viêm Hàn có quan hệ gì hay không.

Nhưng sự thật hôm nay làm cho anh bối rối rất nhiều, không khỏi vừa thương tiếc vừa tự trách bản thân.

Y Nhân lắc nhẹ đầu. Không phải vì đau, khóc, đơn giản bởi vì sợ hãi, sợ hãi một thế giới mà cô hoàn toàn chưa từng được biết đến.

“A Tuyết, vĩnh viễn đừng rời xa thiếp, đừng tổn thương thiếp, đừng gạt thiếp, đừng phản bội thiếp, cũng không được chết trước thiếp, được không, có được không?”

Y Nhân ôm chặt lấy anh, chôn mặt vào ngực anh, vừa khóc vừa nói.

Nếu chàng đã muốn đi thật sâu vào trái tim của thiếp, xin hãy vì trái tim này mà chịu trách nhiệm. Bởi vì, nó đã không còn tường đồng vách sắt như nó vốn có nữa. Có lẽ chỉ cần dùng đầu ngón tay cũng có thể làm nó bị thương tích đầy mình.

“Được, ta sẽ không tổn thương nàng, sẽ không lừa dối nàng, sẽ không phản bội nàng, cũng tuyệt đối sẽ không rời bỏ nàng mà đi.” Hạ Lan Tuyết giống như nhận thức được nỗi sợ hãi của Y Nhân, không hiểu vì sao, trong mắt cũng có sương mù. Anh càng không ngừng hôn cô, làm yên lòng cô. Nói xong rất nhiều lời hứa hẹn, chính bản thân anh cũng bắt đầu run sợ một cách khó hiểu.

Y Nhân lại một lần nữa tiếp đón thân thể anh.

Sáng sớm, trên trấn nhỏ yên bình phẳng lặng, ánh mặt trời dịu dàng chiếu sáng khắp vùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 2: LAI LỊCH CỦA A NÔ

Chuyện kể rằng, sau khi tiểu Tức Đế đăng cơ, Thiên Triều trước đây vốn bấp bênh đột nhiên lại an tĩnh một cách quỷ dị.

Sự uy hiếp của Viêm Quốc cũng bởi vì một loạt những hành động hòa hảo của Bùi Nhược Trần mà bình bỏ. Lập tức, quân đội vốn dùng để canh phòng biên giới lâu nay được phát động đi diệt phiến loạn ở Giang Nam. Họa ngoại xâm, nội loạn đều đồng loạt được tiêu trừ. Khắp Thiên Triều ca múa, mừng cảnh thái bình.

Thuần Đế băng hà khiến cho một vòng quyền lực mới xuất hiện. Phàm là những người có xu hướng quyến luyến tiền triều đều lần lượt bị tẩy bài đẩy vào vòng lao ngục, thậm chí là xử trảm. Trong triều cao thấp chưa từng thống nhất như vậy, tất cả đều là họ Bùi.

Năm ngày sau khi Hạ Lan Thiên An đăng cơ, Hạ Lan Khâm ủng binh tự lập, cắt cứ ở Tuy Xa. Nam hàng Thiên Triều, bắc cự Viêm Quốc, tự lập bờ cõi.

Tam phương, thật thật giả giả, điều tiết một phen. Thấy hiệp thương không có kết quả, nhưng cũng không tiếp tục nổi can qua. Viêm Hàn cùng Bùi Nhược Trần đối với song phương đều có kiêng kị. Ai cũng không chịu động trước, không muốn tự nhiên lại để cho đối phương chiếm được tiện nghi. Cho nên, coi như ngầm đồng ý với hành vi của Hạ Lan Khâm.

Nhất thời, thế lực tam phương tạo thành thế chân vạc, thiên hạ cân bằng.

Về phương diện khác, ngày kết hôn giữa nữ vương Băng Quốc Lãnh Diễm cùng tiểu Hạ Hầu gia Hạ Ngọc đã như lửa xém lông mày. Các nơi đều chuẩn bị quà mừng chuẩn bị tham gia buổi lễ long trọng này, cũng thuận tiện lấy lòng tân vương phu của Băng quốc.

Thiên Triều, trên một tòa cổ trấn u tĩnh ở Giang Nam.

Thị trấn cổ trăm năm, đá phiến sâu kín, một dòng sông nhỏ trong suốt chảy quanh thị trấn. Trên trấn chỉ có lác đác vài căn hộ. Mỗi hộ dân đều sinh sống rất gần bờ sông. Cứ sáng sớm là có thể nghe thấy tiếng rao hàng của tiểu thương, tiếng ồn ào khóc nháo của trẻ con, còn có tiếng đập quần áo lên những bậc thang hoặc trên tảng đá ngoài bờ sông.

“Này, ngươi chính là người tối qua đã đến nhà ta đúng không?”

Một lão bà bán đậu hũ trông thấy một bóng hình xinh đẹp đứng ngẩn người bên bờ sông liền vội vàng nhiệt tình hô gọi.

A Nô mặc quần áo màu xanh thanh thúy quay đầu lại, thản nhiên cười nói: “Đúng vậy, hôm qua ta đã theo tướng công nhà ta, còn có phu nhân của chàng cùng nhau đến.”

“Tướng công của ngươi cùng phu nhân?”

Bà lão ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, A Nô đã cười vang như chuông bạc: “Thì ta chính là tiểu thiếp mà!”

Bà lão ‘Ơ ồ’ hai câu, nghĩ thầm: Xem ra, người đến thuê là một gia đình giàu có. Nhưng đêm qua ánh sáng lờ mờ, không thấy rõ nhà chủ diện mạo thế nào, không biết có nhiều người lắm không.

“Bà bà, trẻ con ăn đậu hũ có tốt không?” A Nô tiến đến gần, vui vẻ rạo rực hỏi.

“Đương nhiên có, trẻ con ăn đậu hũ đứa nào đứa nấy trắng trẻo mập mạp, trong veo như nước.” Bà bà vội vàng cười tươi như hoa, “Tiểu nương tử ngươi không phải đã có rồi chứ?”

“Đúng vậy, được hai tháng rồi.” A Nô xoa xoa bụng, mỉm cười nói.

Phải, cái thai hai tháng không thể nào là của Hạ Lan Tuyết được. Nhưng Hạ Lan Tuyết trời sinh có tấm lòng rất tốt, vẫn luôn tuân thủ lời hứa, tiếp nhận cả hai mẹ con nàng đưa đến vùng phụ cận chăm sóc.

A Nô cũng không tin, đến khi đứa bé ra đời, mình sẽ xuất hết võ nghệ toàn thân, chẳng lẽ còn không triệt được hắn sao? Không có nam nhân nào không hảo ngọt, huống chi Hạ Lan Tuyết lại là một người muốn tìm bất mãn…

A Nô tự tin cười cười.

Mà ngay tại phía sau căn nhà sàn nho nhỏ, Hạ Lan Tuyết muốn tìm bất mãn mà nàng đang nghĩ đến kia, quả nhiên đã bị dâm ý xâm chiếm toàn bộ ý niệm trong đầu.

Anh đã thức dậy từ sớm. Ánh nắng rực rỡ từ trên thị trấn nhỏ chiếu xuống khuôn mặt trắng thuần của anh. Anh liền mở mắt ra, nhớ lại cảnh trong mơ đêm qua, Hạ Lan Tuyết hơi hơi ngẩn ngơ.

Ấm ức, thật là ấm ức quá!

Anh cúi đầu, nhìn thấy Y Nhân vẫn còn đang say ngủ trên cánh tay mình. Anh không còn một chút cảm giác thương hương tiếc ngọc nào, không chút do dự vươn ngón tay chọt chọt vào mặt cô: “Y Nhân, Y Nhân.”

Y Nhân quơ quơ tay, nào biết âm thanh nho nhỏ kia vẫn luôn vang lên không dứt bên tai. Càng về sau, có lẽ đã nhận ra đó là tiếng gọi của Hạ Lan Tuyết, cô mới cố gắng mở mắt ra.

“Tối hôm qua ta nằm mơ thấy nàng.” Hạ Lan Tuyết đè thấp giọng, chớp mắt mấy cái, hoàn toàn thì thầm: “Mơ thấy nàng cũng mặc bộ quần áo này, nằm ở trên giường…”

Y Nhân vì muốn được thoải mái đã nhờ người may riêng cho mình một bộ váy dài thật rộng rãi với đai đeo tinh tế hai bên. Đó chính là một bộ váy ngủ nguyên thủy nhất.

Trang phục như vậy ở trong mắt Hạ Lan Tuyết, không thể nghi ngờ gì nữa, là một sự hấp dẫn cực lớn. Hại anh mơ tưởng hão huyền, mộng xuân liên tục.

“Ồ, vừa rồi thiếp mơ thấy Hạ Lan Thuần.” Y Nhân rất tự nhiên tiếp lời.

Đêm qua lúc được đưa đến đây, Hạ Lan Tuyết không hiểu sao lại nói một câu: “Tìm cơ hội để cho A Tú trông thấy Hạ Lan Thuần đi.” Kết quả, buổi tối Y Nhân liền nằm mộng.

“Hắn đã chết rồi, Tiểu Dung hoàng hậu làm sao có thể gặp hắn được?” Y Nhân chần chờ nói ra nghi vấn trong lòng.

“Ai nói hắn đã chết? Trái tim Hạ Lan Thuần trời sinh khác thường, nằm trật sang một bên so với người khác mấy tấc. Nhát kiếm đó, đương nhiên không đủ để trí mạng, chỉ là trò lừa, làm cho Bùi Nhược Trần buông tha hắn mà thôi. Hiện tại hắn đang ở Phong Nhai, mỗi ngày chỉ ngồi ngẩn người ra nghe hát, còn ngoan hơn cả nàng trước kia nữa.” Hạ Lan Tuyết vừa nói, vừa lấy ngón tay lướt qua bờ vai trống trải của Y Nhân. “Y Nhân, nàng xem, thời tiết hôm nay đẹp như thế, nàng lại hiếm khi thức dậy sớm như vậy. Chúng ta nếu cứ mặc kệ không màng, có phải là sẽ rất có lỗi với ông trời hay không?”

“Ơ, lại là do chàng sắp đặt, nhát kiếm đó…” Y Nhân nhìn anh, hỏi.

“Không phải, nhưng dưới tình huống đó, ta chỉ tương kế tựu kế thôi. Hắn cũng muốn xem ta có thể cứu hắn hay không.”

Hạ Lan Tuyết không muốn bị Y Nhân chuyển đề tài, vội vàng xê dịch lại gần Y Nhân cọ cọ, thổi nhiệt vào tai cô, nói: “Nàng thật sự không muốn nghe xem ta đã nằm mơ thấy gì sao? Ta mơ thấy nàng…”

Y Nhân đầu đầy hắc tuyến: Chẳng lẽ nam nhân nằm mộng xuân xong đều thích kể lại cho người ta nghe hay sao?

Cô quay đầu, vừa vặn cùng Hạ Lan Tuyết mặt đối mặt. Hạ Lan Tuyết vừa mới thức dậy có một vẻ đẹp đầy mê mị: Tóc xõa tung, vẻ ngái ngủ trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn còn chưa tan hết, khóe môi nhếch lên, nở ra một nụ cười âm trầm quỷ dị, không tạo được một chút suy nghĩ tốt đẹp nào.

“Ta mơ thấy lúc ta đang muốn làm chuyện đó đó, nàng lại đạp ta xuống giường. Ta đứng lên, đang định tìm nàng tính sổ, kết quả, nàng lại biến mất. Tìm thế nào cũng không tìm thấy, ta sợ đến mức tỉnh dậy luôn.” Hạ Lan Tuyết rốt cuộc cũng kể xong, sau đó lòng như còn sợ hãi, buông tiếng thở dài. “Cũng may, chỉ là mơ.”

Y Nhân trợn to đôi mắt, chưng hửng “Nằm mơ mà cũng có thể hù chết người sao.”

Hạ Lan Tuyết nói xong, cánh tay vươn thẳng, khóa chặt Y Nhân vào lòng mình.

Y Nhân cảm thấy rất ấm áp, lẳng lặng dựa vào người anh. Cánh tay nho nhỏ vốn đang đặt trên lưng anh, dần dần chậm rãi vuốt lên, chậm rãi vuốt lên.

Hạ Lan Tuyết lúc đầu còn chưa chú ý. Đến khi chú ý thì tay Y Nhân đã xâm nhập vào mái tóc anh rồi.

Anh cúi đầu, trông thấy Y Nhân đang thanh thoát nhìn mình. Trong đôi mắt to tròn trong sáng ấy tràn ngập hình bóng của anh, một hình bóng tràn đầy, sạch sẽ.

"A Tuyết…" Đôi mắt Y Nhân long lánh lưu chuyển. Hạ Lan Tuyết không phải tên ngốc. Anh nghiêng người, đặt Y Nhân dưới thân mình, sau đó trầm lặng mà hôn xuống.

Ban đầu Y Nhân hơi bất ngờ, thân hình cứng ngắc, nhưng rất nhanh sau đó cũng bắt đầu đáp lại anh. Sự đáp lời của cô làm cho anh như vớ được trân bảo. Tất cả đều bất ngờ như không thể đoán trước, tất cả lại êm xuôi như đã được kế hoạch lâu ngày. Biểu hiện của Y Nhân làm cho Hạ Lan Tuyết vừa mừng vừa sợ.

Bởi vì là kẻ ngốc cho nên không biết, nếu cả hai đã động tình, không chỉ có nam nhân mới là kẻ nóng vội.

Quần áo vung vãi.

Y Nhân vuốt ve làn da Hạ Lan Tuyết với vẻ tán thưởng. Toàn thân anh như được phủ một lớp tơ lụa màu tiểu mạch, mang chút trắng sáng mà không hề tái nhợt. tám lưng to rộng đến mức làm cho Y Nhân cảm thấy hơi tự ti, tựa như dùng ngọc thạch chạm khắc, thiếu tính giới hạn lại thừa phần lưu loát.

Còn ở trong mắt Hạ Lan Tuyết, anh lại không thấy rõ được Y Nhân.

Thấy không rõ, hoàn toàn thấy không rõ. Anh chỉ biết là, người đang nằm trong lòng anh, người anh đang ôm, người anh đang vuốt ve là Y Nhân của anh, là người vợ cả đời của anh.

Thế cho nên diện mạo của cô, thân thể của cô, tất cả đều trở nên không còn quan trọng nữa.

Có một loại cảm giác rất kỳ quái, ngẫu nhiên anh thấy được vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của cô, trong lòng liền bị cái gì đó làm cho tắc nghẹn, tràn đầy.

Có một loại kiên trì rất kỳ quái, như đã kiên trì trong một thời gian dài đăng đẳng, bất tri bất giác trào ra, sau đó lan tỏa ra khắp toàn thân.

Cho dù có một ngày cô thay đổi: già nua xấu xí, bệnh tật hay phạm sai lầm… tất cả cảm xúc này vẫn không hề thay đổi, chỉ cần cô vẫn cứ là cô.

Hạ Lan Tuyết nắm lấy tay cô, đặt sang hai bên rồi từ trên nhìn xuống, nhìn cô thật sâu, "Y Nhân…"

Giọng nói của anh êm ái đến nỗi làm cho người ta muốn phát điên. Y Nhân vừa nhắc đầu, lại cắn lên đôi môi hồng nhuận mê hồn của anh.

Hạ Lan Tuyết lại lui người về sau vài tấc. Anh không nóng không vội, tiếp tục gọi: "Y Nhân…"

"Ừm" Y Nhân không quấy rối nữa, nghiêng đầu qua, mỉm cười nhìn anh.

"Ta yêu nàng." Anh nói xong, mạnh mẽ cúi đầu ngăn chặn đôi môi cô. Sau đó, đưa thân tiến vào.

Y Nhân đau đến mức cắn răng nhếch miệng nhưng khắp cơ thể lại tràn ngập một loại cảm giác hạnh phúc, hạnh phúc nguyên vẹn mà hão huyền.

Cô gắt gao ôm lấy Hạ Lan Tuyết, cảm giác hạnh phúc ấy khiến cô không còn biết mình đang ở nơi nào nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy cô đơn đến khắc cốt. Ôm anh, lại cảm thấy ưu thương khắc cốt. Cô chẳng hiểu sao mình lại rơi lệ, cũng không biết có phải vì đau quá hay không.

"Y Nhân, đau lắm sao, thật xin lỗi." Thấy Y Nhân khóc, Hạ Lan Tuyết vội vàng rút thân ra. Vừa hôn lên khóe mắt cô vừa không ngừng nói xin lỗi: "Có phải rất đau hay không?"

Thật ra trước đó, Hạ Lan Tuyết không trông mong rằng Y Nhân vẫn là lần đầu tiên. Thật ra anh đã không còn để ý đến chuyện đó… không để ý chuyện cô cùng Viêm Hàn có quan hệ gì hay không.

Nhưng sự thật hôm nay làm cho anh bối rối rất nhiều, không khỏi vừa thương tiếc vừa tự trách bản thân.

Y Nhân lắc nhẹ đầu. Không phải vì đau, khóc, đơn giản bởi vì sợ hãi, sợ hãi một thế giới mà cô hoàn toàn chưa từng được biết đến.

"A Tuyết, vĩnh viễn đừng rời xa thiếp, đừng tổn thương thiếp, đừng gạt thiếp, đừng phản bội thiếp, cũng không được chết trước thiếp, được không, có được không?"

Y Nhân ôm chặt lấy anh, chôn mặt vào ngực anh, vừa khóc vừa nói.

Nếu chàng đã muốn đi thật sâu vào trái tim của thiếp, xin hãy vì trái tim này mà chịu trách nhiệm. Bởi vì, nó đã không còn tường đồng vách sắt như nó

vốn có nữa. Có lẽ chỉ cần dùng đầu ngón tay cũng có thể làm nó bị thương tích đầy mình.

"Được, ta sẽ không tổn thương nàng, sẽ không lừa dối nàng, sẽ không phản bội nàng, cũng tuyệt đối sẽ không rời bỏ nàng mà đi." Hạ Lan Tuyết giống như nhận thức được nỗi sợ hãi của Y Nhân, không hiểu vì sao, trong mắt cũng có sương mù. Anh càng không ngừng hôn cô, làm yên lòng cô. Nói xong rất nhiều lời hứa hẹn, chính bản thân anh cũng bắt đầu run sợ một cách khó hiểu.

Y Nhân lại một lần nữa tiếp đón thân thể anh.

Sáng sớm, trên trấn nhỏ yên bình phẳng lặng, ánh mặt trời dịu dàng chiếu sáng khắp vùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 3: VẬN MỆNH ĐẨY ĐƯA LIỄU SẮC ĐẾN CHƠI

"A Tuyết", Y nhân xoay người nâng con chồn nhỏ lên rồi vỗ vai gọi Hạ Lan Tuyết, "Con chồn này hình như bị bệnh…"

Hạ Lan Tuyết nhanh chóng liếc mắt qua nhưng ngay từ đầu đã hoàn toàn không hề nhìn rõ đó là con gì vật gì, thuận miệng nói: "Nàng cho nó uống ít thuốc là được thôi." Nói xong liền tiếp tục chuyên chú xem xét thương thế của A Nô.

Y Nhân 'Ừm' một tiếng, sờ sờ nó rồi bỏ con chồn nhỏ vào trong tay áo của mình.

Kết quả chuẩn đoán bệnh cuối cùng là: A Nô bị người ta đánh một đòn nghiêm trọng vào bụng, xuất huyết sảy thai.

Thế là kế hoạch lên đường của Hạ Lan Tuyết bị đình trệ một ngày. Đến chạng vạng, cơn sốt cao của A Nô rốt cuộc cũng hạ. Nàng bắt đầu không ngừng nói mê sảng, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài câu: "Ta sẽ không cho các ngươi làm hại đến tướng công của ta.", "Tướng công, mau đi đi.", "Cha, mau đi đi.", "Con ơi.. con ơi…"

Sau đó, nàng lại chìm vào giấc ngủ mê man.

Hạ Lan Tuyết nhíu mày nghe xong một hồi, sau đó đứng lên đi ra ngoài cửa, khoanh tay nhìn bóng chiều bên ngoài đang dần dần trầm xuống.

"Tìm được Khang lão bá chưa?" Hạ Lan Tuyết thản nhiên hỏi.

"Dạ chưa." Dịch Kiếm cung kính trả lời. "Vương gia, lần tập kích này thật sự rất khó hiểu. Ngoài trấn tất cả đều có bố phòng của Thiên Nhất Các. Phàm là những kẻ khả nghi, chúng ta không thể nào lại không phát hiện ra. Trừ phi…"

"Trừ phi cái gì?"

"Nếu không phải là đệ nhất cao thủ thì phải là người trong nhà." Dịch Kiếm cúi đầu nói: "A Nô cô nương tuy rằng lai lịch rõ ràng nhưng vẫn có rất nhiều điểm khả nghi."

"Nhưng một người mẹ dù thế nào cũng sẽ không làm hại đứa con của mình." Hạ Lan Tuyết trầm ngâm nói: "Chẳng lẽ hành tung của ta đã bị Bùi Nhược Trần phát hiện?"

"Sau khi chúng ta đưa Hạ Lan Thuần ra khỏi kinh thành, cũng đã đi ngay trong đêm đó. Vào thời điểm đó Bùi Nhược Trần đang chuẩn bị cho tân đế đăng cơ, căn bản không có khả năng phân tâm đi thăm dò hành tung của chúng ta." Dịch Kiếm phủ định, "Nhưng thật ra thì, hoàng đế Viêm Quốc… Thời gian Thiên Triều xảy ra cung biến, Viêm Hàn vẫn một mực lãnh đạm đứng sang một bên. Hắn là người có thể thấy rõ toàn cục nhất."

"Viêm Hàn cho dù đã biết hành tung của ta, cũng sẽ không đối phó ta." Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói. "Hắn vốn luôn hy vọng chứng kiến Thiên Triều càng loạn càng tốt. Ta là mầm mống tai họa của Thiên Triều, hắn cần gì phải giúp Bùi Nhược Trần thu dọn mầm tai họa này chứ."

"Vậy nếu là vì vương phi thì sao?" Dịch Kiếm chần chờ nói, "Quân tử giận dữ vì chuyện hồng nhan, không phải là không thể nào."

"Nếu Viêm Hàn thật sự là người xúc động như vậy thì năm đó khi Y Nhân còn ở Viêm Quốc, hắn nên trực tiếp cưới nàng, lập nàng làm hoàng hậu, chứ cần gì phải ôm hận đến hôm nay!" Hạ Lan Tuyết cười lạnh một tiếng. "Ở trong lòng hắn, vĩnh viễn lấy đại cục làm trọng, cho nên, không có khả năng là hắn."

"Vậy rốt cuộc là…"

"Bất kể thế nào, hiện tại A Nô ở lại một mình trong trấn này cũng không còn an toàn nữa, đành phải đưa nàng cùng lên đường." Hạ Lan Tuyết hít một

hoi, đối với chuyện A Nô bị sảy thai, Khang lão bá mất tích chung quy cũng có phần canh cánh trong lòng.

Khi Hạ Lan Tuyết rời khỏi phòng A Nô thì sắc trời cũng đã về khuya.

Y Nhân một mình ở lại trong phòng, đang dùng cây nhíp nhỏ tự chế nhổ ngân châm trên người con chồn nhỏ ra, lại rắc chút kim sang dược lên vết thương. Sau đó lấy một cái khăn mặt băng bó kỹ càng rồi đặt nó ở đầu giường.

Con chồn nhỏ bị thương rất nặng, thân thể suy yếu, chỉ có thể tùy ý cô an bài. Hai đôi mắt đen bóng của nó lúc nào cũng nhìn về phía cô.

Y Nhân sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn của nó, lẩm bẩm: "Ở chỗ này với ta, ngươi sẽ rất an toàn, không có ai làm hại ngươi nữa đâu."

Nó hình như nghe hiểu, nhẹ nhàng cúi đầu, lui thành một quả tuyết cầu lông xù, nhắm mắt dưỡng thần.

Y Nhân cười cười. Mới vừa ổn định nó xong, A Tuyết liền đẩy cửa đi vào.

"Ngày mai phải đưa A Nô đi cùng đến Lạc Phượng sơn trang. Nơi này không còn an toàn nữa." Anh nói với Y Nhân.

"Dạ." Y Nhân đáp lời, vẻ mặt không chút hờn giận, nhưng lại khẽ nhíu mày, hình như âm thầm có chút đau buồn. Hạ Lan Tuyết không chú ý lắm, vẫn nghĩ thật may mắn sao Y Nhân thấu tình đạt lý. Anh nắm tay Y Nhân, thuận miệng nói: "Y Nhân, nàng nói xem, đại hôn của Lãnh Diễm, chúng ta nên tặng quà gì thì tốt đây?"

Mặc dù lúc ở Băng Quốc cũng gặp phải một chút khó khăn nhưng Lãnh Diễm đối với Hạ Lan Tuyết, chung quy vẫn là có ân cứu mạng. Hiện tại đại hôn của nàng sắp tới, Hạ Lan Tuyết không thể không màng đến.

"Có lẽ, nàng hy vọng chàng sẽ đích thân đến tham dự hôn lễ của nàng." Y Nhân cân nhắc rồi trả lời.

"Không phải ta không có suy nghĩ này, chỉ là, giữa ta và nàng ấy có quá nhiều vướng mắc, chỉ sợ nàng ấy không còn muốn nhìn thấy ta nữa." Hạ Lan Tuyết mỉm cười gượng gạo, lại nhanh chóng ôm ngang thắt lưng Y Nhân, trơ mặt ra nói: "Huống chi, ta càng sợ có người nào đó sẽ nổi ghen…"

"Người nào đó là ai?" Y Nhân lập tức hỏi. "Thiếp sẽ không ăn dấm chua đâu."

"Ăn đi ăn đi, cũng chưa từng thấy nàng nếm qua dấm chua lần nào, ta bị đả kích rất nhiều đó." Hạ Lan Tuyết giả bộ gục đầu ủ rũ, buồn bã nói: "Ta lại rất ghen, giống như Viêm Hàn a, Bùi Nhược Trần a, lại còn Lưu Trục Phong nữa a. Sau này, có gặp nàng cũng không được gặp bọn họ."

Giọng điệu thật bá đạo.

Y Nhân mặt đầy hắc tuyến.

Hạ Lan Tuyết lại được nước làm tới, nhìn cô nói: "Đôi mắt của nàng, chỉ được nhìn ta thôi!"

Y Nhân đang muốn lên án anh cố tình gây sự, Hạ Lan Tuyết đột nhiên ôm lấy cô, dịu dàng thở phất vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Không bằng chúng ta tiếp tục làm chuyện giữa trưa bị Dịch Kiếm phá ngang đi…"

Y Nhân ngẩn người, lập tức tựa cằm lên bờ vai anh rồi đột nhiên há mồm, cắn xuống.

Hạ Lan Tuyết đau đến nghiến răng, bế bổng Y Nhân lên, đi nhanh về phía giường.

Nào ngờ, Hạ Lan Tuyết vừa mới đi đến bên giường lại nghe thấy tiếng trục cửa chuyển động. Dịch Kiếm lỗ mãng xông thẳng vào: "Vương gia, vương gia, vương…"

Hạ Lan Tuyết ẵm Y Nhân, quay đầu, ánh mắt thẳng tắp mà sắc bén nhìn về phía Dịch Kiếm.

Nếu ánh mắt có thực lực, vậy thì Dịch Kiếm nhất định đã bị đốt thành tro rồi.

Dịch Kiếm dại ra mất nửa khắc, sau đó nghiêm, xoay người, lại nghiêm chỉnh đi thẳng ra ngoài, khép cửa lại. Hạ Lan Tuyết mới vừa nhẹ nhàng thở ra, đang định đặt Y Nhân xuống giường, bên ngoài lại vang lên ba tiếng gõ cửa thật lễ phép: "Vương gia."

Hạ Lan Tuyết nhíu mày.

Anh rất muốn đá Dịch Kiếm về Thiên Nhất Các! Ngày mai! Không, ngay lập tức!

"Vương gia, có khách tới thăm." Dịch Kiếm ở ngoài cửa cung kính bẩm báo.

"Sao tới được? Chẳng lẽ hắn đã qua được phòng tuyến thứ nhất của Thiên Nhất Các?" Phàm là người nào tới gần thôn trấn mười dặm mà không phải là người trong trấn, đều sẽ bị người của Thiên Nhất Các giữ lại hỏi thăm.

"Trực tiếp xông tới." Dịch Kiếm trả lời. "Bởi vì… trong số khách nhân có một cao thủ cực kỳ lợi hại."

"Ai?" Đã nói đến nước này, Hạ Lan Tuyết cũng không còn tâm tư làm chuyện đó với Y Nhân nữa. Anh thả cô xuống, sau đó đi ra mở cửa, nhìn thấy Dịch Kiếm liền hỏi.

"Vũ gia." Dịch Kiếm nghiêm chỉnh trả lời, cố gắng biểu hiện thật trang nghiêm – Giống như người xông vào vừa rồi chỉ là ảo giác của Hạ Lan Tuyết mà thôi.

"Còn ai nữa?"

Cái tên Vũ gia quả nhiên đã làm gia Hạ Lan Tuyết hơi hơi giật mình.

"Liễu Sắc cùng Vưu chủ quản." Dịch Kiếm trả lời.

"Sao bọn hắn lại đến đây? A Nô có thể nào là do…"

"Võ công của Vũ gia cực kỳ cao. Nếu nói ông ta là người đánh lén A Nô cô nương, khả năng cũng có." Dịch Kiếm châm chước trả lời.

Hạ Lan Tuyết không nói gì thêm, nhanh chóng đi ra phòng khách. Y Nhân cũng cất bước theo sau. Cô rất nhớ Vũ gia, lần đó từ biệt ở Băng Quốc, cũng đã lâu rồi không gặp lại.

Nào ngờ đến phòng khách lại không gặp được Vũ gia, có lẽ vẫn còn đi chơi loanh quanh ở bên ngoài.

Đại sảnh chỉ có hai người. Liễu Sắc đứng ở chính giữa, Vưu chủ quản đứng ngay phía sau Liễu Sắc. Ánh mắt Vưu chủ quản ảm đạm vô thần, không có tiêu cự. Y Nhân bỗng nhiên nhớ lại lời nói của Liễu Sắc: Đôi mắt của Liễu Sắc là do Vưu chủ quản tặng cho. Xem ra, quả nhiên là thật.

Y Nhân vừa vào cửa, Liễu Sắc đã trông thấy cô.

Ở trong mắt Liễu Sắc, Y Nhân chẳng có gì thay đổi so với trước kia. Mặt vẫn tròn mũm mĩm như thế, đôi mắt thật to, thanh thấu linh động như lúc ban đầu.

Còn Liễu Sắc lại càng thêm gầy. Y Nhân chỉ nhìn thấy một thiếu niên dáng người mỏng manh, sắc mặt tái nhợt. Hắn đứng giữa căn phòng khách yên tĩnh được trang trí theo phong cách cổ xưa, cái trán nhăn tít như ông cụ non.

Hạ Lan Tuyết bước lên nghênh đón. Ba người lễ phép hàn huyên một chút, sau đó Vưu chủ quản nói thẳng: "Tiêu Dao Vương, ngươi đã bị liệt vào tội phạm truy nã nguy hiểm nhất của Thiên Triều, có ý muốn hợp tác cùng Liễu gia làm đại sự hay không?"

"Ồ, các ngươi có cái gì?" Hạ Lan Tuyết không vội vàng trả lời mà vươn cánh tay mời bọn hắn ngồi xuống, sau đó dựa lưng vào thân ghế, thản nhiên hỏi.

"Binh mã Hạ Hầu cùng sự tín nhiệm của Bùi Nhược Trần." Từ đầu đến cuối, Liễu Sắc vẫn không hề mở miệng nói chuyện, chỉ có Vưu chủ quản lên tiếng thuyết phục. "Thiếu chủ của chúng ta đã có đủ thực lực tranh giành Trung Nguyên. Lần này tìm đến Tiêu Dao Vương, cũng là vì cảm thấy bất bình khi Bùi Nhược Trần bịa đặt sinh sự, hãm hại Tiêu Dao Vương, cũng hy vọng Tiêu Dao Vương có thể khuyên bảo đại tướng quân, cùng nhau phát binh tiêu diệt hướng phỉ." Lúc ông nói chuyện, vẫn luôn yên lặng nhìn về phía trước.

"Đôi mắt của Vưu chủ quản?" Hạ Lan Tuyết không biết sự việc đổi mắt kia, không khỏi hỏi thêm một câu.

"Vì kế hoạch thống nhất thiên hạ, một đôi mắt có là gì đâu." Vưu chủ quản xúc động nói.

Liễu Sắc hạ mắt, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng đến cực điểm.

"Ông tội tình gì phải dùng đôi mắt để buộc hắn?" Y Nhân thình lình hỏi một câu.

"Vị cô nương này, ta bức ép thiếu chủ bao giờ. Ta làm tất cả đều là vì muốn tốt cho thiếu chủ. Chỉ cần thiếu chủ muốn, khoan nói đến đôi mắt, cho dù có là tính mạng ta cũng không tiếc." Vưu chủ quản nhìn không thấy Y Nhân, chỉ có thể quay mặt về phía cô, nói một lèo.

"Tuy ông đã nuôi nấng hắn, nhưng cũng không có quyền quyết định vận mệnh của hắn. Tất cả những gì ông đã làm, đều là do ông cam tâm tình nguyện. Lúc ông làm việc này, cũng không nên trông mong được đáp trả, lại càng không nên dùng những dự liệu của ông để hạn chế hắn. Có đôi khi, hảo ý so với ác ý càng đáng sợ hơn nhiều, nhất là sự trung thành ngu ngốc." Cách nói kinh phản như vậy, từ trong miệng Y Nhân nói ra không khỏi khiến cho tất cả mọi người đều phải tròn mắt nhìn.

Vưu chủ quản im lặng.

Liễu Sắc chuyển hướng sang Y Nhân. Đôi mắt bụi mờ, trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi hơi lóng lánh, lại lập tức bình tĩnh. Hắn thản nhiên nói: "Cám ơn, nhưng ta cũng là cam tâm tình nguyện, không liên quan gì đến ông ta."

"Vì sao? Vì sao lại cam tâm tình nguyện?" Y Nhân nhìn hắn hỏi. Cô còn nhớ rõ ràng, lúc trước khi hắn kể về thân thế, vô cùng bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng. Hắn chính là một con rối gánh vác nguyện vọng của người khác mà thôi.

"Đó chính là giá trị của ta, cũng là số mạng của ta." Liễu Sắc mỉm cười, không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Hạ Lan Tuyết nhìn Y Nhân, lại nhìn nhìn Liễu Sắc. Đáy lòng lại trào ra một làn men chua lẫn cảnh giác.

"Y Nhân, nàng đi xem A Nô thế nào đi!" Anh nhanh chóng đuổi Y Nhân đi. Cái tên Liễu Sắc này, có vẻ cũng có vấn đề với Y Nhân!

Hạ Lan Tuyết đột nhiên có cảm giác mình đang bốn bề thọ địch. Anh đối với Y Nhân thật sự rất không nắm chắc!

Y Nhân cũng không tranh luận tiếp nữa. Cúi đầu ngây người một lát, sau đó xoay người ra khỏi đại sảnh, đi đến phòng của A Nô.

Liễu Sắc vẫn chăm chú nhìn theo bóng lưng cô cho đến khi nó biến mất khỏi tầm nhìn, đột nhiên nở một nụ cười không rõ ý nghĩa. Xem ra, Hạ Lan Tuyết rất để ý đến Y Nhân.

Vưu chủ quản còn đang căm giận không thôi. Liễu Sắc tiến lên trước một bước, đặt tay lên vai ông, nhẹ giọng nói: "Không cần để ý."

Nghe thấy thiếu chủ khuyên giải an ủi, sắc mặt Vưu chủ quản mới tốt lên, nhưng vẫn cả giận nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hại thiếu chủ. Cuộc đời của ta luôn tận tâm và trung thành với lão gia, tận tâm và trung thành với Liễu gia. Thiếu chủ không phải là người bình thường. Thiếu chủ là con trai của lão gia, là con trai của Tức phu nhân. Thiếu chủ mới là chân mệnh thiên tử!"

"Hư." Liễu Sắc thanh giọng một cái, sau đó nhìn thẳng Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên cảm nhận được: Liễu Sắc trước mặt giờ đây đã trở thành một người rất khó đối phó.

Thiếu niên mù lòa trước kia đứng núp sau lưng Vưu chủ quản đã không còn tồn tại.

"Tiêu Dao Vương hẳn là đã biết, ta chính là Liễu Khê. Liễu Khê chính là Liễu Sắc." Liễu Sắc không cho rằng Y Nhân sẽ giữ bí mật cho hắn. Hắn cảm thấy Hạ Lan Tuyết đã biết rồi.

Trên thực tế, quả thật Hạ Lan Tuyết đã biết, nhưng nơi phát ra tin tức này lại không phải là từ Y Nhân, mà là Thiên Nhất Các.

"Hạ Hầu nguyên là người của Liễu phủ sao?" Hạ Lan Tuyết y lời của hắn mà hỏi.

"Hắn là người của Tức phu nhân." Liễu Sắc cười giễu, nói. "Mẫu thân mà ta chưa bao giờ gặp mặt kia, xem ra, quả nhiên là một đại nhân vật. Đã chết lâu như vậy rồi mà vẫn còn có người vì bà mà bán thân bỏ nhiệt huyết, ngay cả danh hào Hầu gia cũng không cần."

"Tức phu nhân là một truyền kỳ." Hạ Lan Tuyết không thừa nhận cũng không được.

"Con trai độc nhất của Hạ Hầu, Hạ Ngọc hiện giờ đã là vương phu của Băng Quốc. Ngươi nói xem, nếu Băng Quốc xuất binh tương trợ, giang sơn của Bùi Nhược Trần còn có thể đứng vững được bao lâu?" Liễu Sắc chậm rãi nói tiếp. "Ta vốn có thể không tìm đến ngươi. Nhưng ta nghe được một tin tức, Thuần Đế vẫn chưa chết, hắn đã được ngươi giấu đi rồi. Nếu có thể, lấy danh nghĩa của Thuần Đế để khởi binh thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Đợi sau khi được chuyện, ngươi vẫn có thể làm Tiêu Dao Vương của ngươi mà không cần phải chịu đựng nỗi khổ chạy trốn khắp nơi như bây giờ nữa. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Hạ Lan Tuyết cười cười: "Thật mê người."

"Ngươi đồng ý rồi?"

"Không, chỉ cần Bùi Nhược Trần không mắc sai lầm gì lớn, ta sẽ không làm cho Thiên Triều phải rung chuyển lần nữa, lại càng không thể bởi vì đủ loại ham muốn cá nhân của các ngươi mà đẩy Thiên Triều rơi vào vũng bùn chiến tranh. Hơn nữa…" Hạ Lan Tuyết bật cười nói, "Ta cũng không thấy hiện tại mình chịu bao nhiêu khổ, hoàn toàn ngược lại, hiện tại chính là thời kỳ khoái hoạt nhất trong cuộc đời của ta."

Mỗi ngày đều được trêu chọc Y Nhân, sẽ cảm thấy hạnh phúc đến vô cùng.

"Nếu đã như thế, ta cũng không còn gì để nói." Liễu Sắc cũng rất thong dong, chỉ một câu không hợp liền trực tiếp rút lui.

"Không tiễn." Hạ Lan Tuyết muốn tiễn khách.

Liễu Sắc mang vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên, đi trước Vưu chủ quản. Nhưng khi chỉ cần hai bước nữa là ra đến cửa, hắn đột nhiên quay đầu lại, trên mặt là một nụ cười rất kỳ quái: "Tiêu Dao Vương, ngươi có tin số mệnh không?"

Hạ Lan Tuyết không hiểu thế nào, nhìn hắn.

"Số mạng đã định, ngươi nhất định sẽ trở thành người đứng nơi đầu sóng ngọn gió, tránh cũng không thể tránh." Liễu Sắc nói xong, xoay người rời đi. Ra đến cửa, hắn cất tiếng gọi: "Tiểu Vũ."

Vũ gia cũng không biết từ đâu nhảy xuống, ở phía sau hắn nhắm mắt theo đuôi, gắt gao theo sát đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết vẫn còn suy nghĩ mãi về câu nói cuối cùng trước khi bỏ đi của Liễu Sắc.

Y Nhân rất nghe lời. Nghe Hạ Lan Tuyết kêu cô đi thăm A Nô, cô cũng thành thành thật thật đi đến phòng A Nô.

A Nô tựa hồ vẫn còn đang say ngủ, nằm mãi trên giường không hề nhúc nhích.

Y Nhân ngồi ở bên giường, nhìn nàng không chớp mắt.

Ta xem, ta xem, ta xem ngươi có thể giả vờ được bao lâu.

A Nô rốt cuộc chịu không được, ra vẻ như vừa tỉnh lại sau cơn mê man. Nhìn thấy cô, cất giọng yếu ớt gọi: "Tỷ tỷ."

Y Nhân cười híp mắt, gật đầu: "Không cần khách khí."

"Tỷ tỷ đến thăm A Nô đó sao?" A Nô nỗ lực ngồi dậy, nũng nịu hỏi.

"Là A Tuyết kêu ta đến thăm ngươi." Y Nhân vừa nghịch ngón tay vừa nói. "A Tuyết đối với con gái luôn luôn mềm lòng."

"Vương gia là người tốt." A Nô không thể nói gì, chỉ đành tiếp lời.

"Đúng vậy, A Tuyết là người tốt, hy vọng ngươi đừng làm hại đến chàng." Y Nhân vừa cười ngọt ngào vừa nói. A Nô âm thầm rùng mình, cũng không biết những lời nói này của Y Nhân rốt cuộc là vô tình hay là cố ý. Trong lúc nhất thời, không biết phải nên trả lời như thế nào.

"Ngươi nghỉ ngơi cho khỏe đi." Y Nhân nói xong, liền đứng dậy rời đi.

A Nô vội vàng giữ cô lại, thân thể nghiêng ra phía trước, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ đang trách muội…"

"Vì sao ta lại trách ngươi?" Y Nhân khó hiểu, hỏi.

"Trách muội, dây dưa với Vương gia…"A Nô vừa nói vừa đưa mắt nghiên cứu vẻ mặt của cô. Vừa rồi Y Nhân tự dưng nói mấy câu không đầu không đuôi khiến cho nàng sinh lòng nghi ngờ.

"Đó là chuyện của ngươi." Y Nhân lơ đãng nói.

"Nhưng mà vương gia…"

"Đó là chuyện của hai chúng ta." Y Nhân chẳng cảm thấy có gì không ổn, vẫn tươi cười như trước.

A Nô nghe vậy, trong lòng buồn phiền, vừa hận vừa vội, cũng nặn ra vẻ mặt tươi cười. "Tỷ tỷ nói như vậy, chẳng phải rất khách khí đó sao."

Y Nhân ngây ngô cười cười, sau đó lặp lại lần nữa: "Ngươi nghỉ ngơi cho khỏe đi." Sau đó, cô nghênh ngang đi ra ngoài, bỏ lại cho A Nô một bóng lưng không hề có chút lực uy hiếp nào. Vậy mà A Nô cũng đã bị chọc tức không nhẹ.

Y Nhân đi ra cửa, đứng lại ở đó một hồi. Đang định rời đi thì đột nhiên cảm thấy trên mặt chợt lạnh. Đưa tay lên quẹt qua một đường, đúng là máu tươi.

Cô hoảng sợ, đang chuẩn bị ngẩng đầu nhìn thì một bóng đen đã từ trên mái hiên nhảy xuống, thuận thế bụm miệng cô lại: "Tiểu vương phi, là ta." Bên tai truyền đến một âm thanh trầm thấp, chính là lão Khang.

Y Nhân kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy lão, chớp chớp mắt, tỏ vẻ mình sẽ không lên tiếng.

Lão Khang lúc này mới chịu buông cô ra, đưa tay lên ôm ngực, chỉ chỉ ra ngoài sân.

Y Nhân đi theo lão. Lão Khang nhẹ nhàng đi thẳng một đường đến một ngõ nhỏ ngăn cách giữa hai gian viện mới chịu ngừng lại.

Y Nhân sớm đã đi bên cạnh dìu đỡ lão Khang. Thấy trước sau không có ai mới dìu lão chậm rãi ngồi xuống, còn mình thì ngồi xổm bên cạnh lão.

Y Nhân cũng không sốt ruột hỏi thăm, chỉ nhìn lão với ánh mắt đầy vẻ quan tâm, chờ lão tự nói.

Lão Khang nghỉ ngơi một hồi, liền đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một lần. Cuối cùng, lão Khang cố gắng hết sức nói: "Tiểu vương phi, ngươi phải nói vương gia đề phòng ả ta một chút."

"A Tuyết không sao, lão bá không cần lo lắng." Y Nhân gật đầu nói. "Lão bá không sao chứ? Có cần ta…"

"Các ngươi đưa A Nô đi rồi, ta sẽ tự tìm nơi chữa thương." Lão Khang xua tay nói, "Nhưng mà, bây giờ có thể nhờ tiểu vương phi giúp cho một chuyện được không?"

"Được chứ." Y Nhân gật đầu.

"Lão phu không tin A Nô thật sự đã chết. Ta muốn đến Viêm Quốc tìm A Nô. Trước đó, ngươi có thể giúp ta lén lấy từ trên người A Nô một vật được không?" Lão Khang thân thiết hỏi.

"Cái gì vậy?"

"Trên người A Nô có một lệnh bài. Chỉ cần có lệnh bài đó, ta có thể tiến vào phái Tiên Mị để tìm con gái của ta." Lúc lão Khang nói những lời này, thật ra cũng không ôm quá nhiều hy vọng, chỉ như muốn bắt lấy một cọng rơm cuối cùng. "Chuyện này cực kỳ nguy hiểm, tiểu vương phi cũng có thể không cần mạo hiểm."

"Có thể." Y Nhân vẫn không chút nghĩ ngợi, gật đầu.

Lão Khang vui mừng quá đỗi. Thật ra lão cũng không hiểu Y Nhân lắm. Nhưng vừa rồi nghe được mấy lời Y Nhân nói trong phòng, cảm thấy cô hẳn là một người nhạy cảm, hơn nữa xem lập trường thì có thể sẽ giúp được cho lão.

"Lão phu cũng không có vật gì quý, mang bên mình chỉ có một con kim vĩ điêu (chồn đuôi vàng)…" Lão sờ soạn toàn thân, lẩm bẩm khó hiểu.

"Chồn?"

"Đúng vậy, đáng tiếc, con kim vĩ điêu của ta đã bị A Nô hại. Bằng không, lão phu muốn tặng nó cho tiểu vương phi. Sau này nếu gặp phải chuyện gì, chỉ cần mang theo nó đều sẽ có người Miêu đến tương trợ."

"Có phải là một con chồn nhỏ lông trắng đuôi vàng?" Y Nhân hỏi.

"Đúng vậy." Lão Khang gật đầu, sau đó hồ nghi hỏi Y Nhân. "Chẳng lẽ ngươi đã trông thấy nó?"

"Đúng vậy, đang ở chỗ của ta. Ông chờ một chút nhé." Y Nhân nói xong, xoay người chạy thẳng về phòng mình. Chỉ chốc lát sau liền bế con chồn nhỏ chạy đến.

Con chồn nhỏ vốn rất suy yếu, thân thể mềm nhũn dựa vào Y Nhân. Nhưng vừa trông thấy lão Khang, nó lập tức đứng lên, phấn đấu quên mình nhảy ào về phía lão Khang.

Lão Khang ôm cổ nó, vuốt ve lớp lông bóng loáng mịn màng của nó, nước mắt lã chã.

Con chồn nhỏ nằm trong lòng bàn tay lão, thân mật cọ cọ.

"Tiểu vương phi, lão phu tặng nó cho ngươi." Lão Khang chần chờ một chút, nhịn đau đưa tay qua, nâng nó đến trước mặt Y Nhân. "Ngươi mang nó theo bên mình. Về sau nếu gặp phải nguy hiểm, nó cũng sẽ giúp ngươi khắc địch."

"Không cần, nó thích ông như vậy, cứ để nó đi theo ông đi." Y Nhân có vẻ luyến tiếc nhìn con chồn nhỏ lông xù, xua tay nói.

"Lần này đến Viêm Quốc rất hung hiểm. Nó đi theo ta ngược lại sẽ phải chịu khổ. Tiểu vương phi coi như giúp ta chăm nom nó một thời gian đi." Lão Khang nói xong, cất tiếng gọi con chồn nhỏ. Con chồn nhỏ dường như hiểu ý của chủ nhân, cái đầu nhỏ bé lay động một chút, sau đó quay qua Y Nhân. Đôi mắt đen bóng đã không còn vẻ phòng bị nữa, chỉ còn dịu ngoan.

Y Nhân tiếp nhận nó, ôm vào lòng, vuốt ve.

"Nếu tiểu vương phi trộm được lệnh bài, cứ vỗ vỗ vào đầu con chim này ba cái, nó sẽ đưa ngươi đi tìm ta." Lão Khang nói xong, cảnh giác đưa mắt nhìn về phía cửa viện một cái. Sau đó búng thân nhảy qua phía bên kia ngõ nhỏ, chỉ trong chốc lát liền không còn tung tích.

Cùng lúc đó, cửa viện bị đẩy ra.

Y Nhân quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt gấp gáp của Hạ Lan Tuyết.

"Sao nàng lại không ở trong phòng?" Hạ Lan Tuyết đi đến, ôm lấy vai Y Nhân, hỏi gấp. "Ta trở về không nhìn thấy nàng, còn tưởng bọn Liễu Sắc đã…"

"Liễu Sắc?"

"Sợ Liễu Sắc đã bắt nàng đi rồi chứ sao." Hạ Lan Tuyết nhìn cô một cái, thở phào, nói: "Cũng may là không có việc gì. Không phải đã kêu nàng về phòng rồi sao? Bây giờ chẳng thể nào phân biệt được ai bạn ai thù, nàng cứ một mình lang thang bên ngoài, rất không an toàn – Này, con chim này là?"

Y Nhân nhét con kim vĩ điêu vào trong tay áo, sau đó chu miệng nói: "Chính chàng đã sai thiếp đi gặp A Nô, không cho thiếp về phòng."

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, sau đó bật cười, vui mừng nói: "Y Nhân, nàng ghen đó ư?"

"Không có."

"Nàng ghen rồi!" Hạ Lan Tuyết tự quyết định, nét vui mừng hiện rõ trên gương mặt: "Rốt cuộc nàng cũng ghen rồi!"

Y Nhân không nói gì, đưa mắt nhìn trời.

"Ta kêu nàng đến chỗ A Nô, hoàn toàn là vì muốn bảo vệ nàng. A Nô sẽ không để cho Liễu Sắc bắt nàng đi, như vậy sẽ khiến chúng ta nghi ngờ." Hạ

Lan Tuyết cười gian, "Cho nên, nàng không cần để ý."

Y Nhân lau mồ hôi: A Tuyết quả nhiên là một con cáo già. Phương pháp như vậy mà cũng nghĩ ra được.

"Nhưng mà Y Nhân này, nàng đã biết cô ta có vấn đề từ khi nào vậy?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên nhớ đến cái gì, nhịn không nổi tò mò.

Anh vẫn cứ tưởng chỉ có mình nắm chắc trong lòng thôi, nhưng xem phản ứng của Y Nhân lúc này, giống như đã biết rồi vậy. Nhưng anh cũng chưa từng nói với cô mà, kỳ quái thật.

"Trong tâm lý học, lúc người ta nói dối, con mắt sẽ quẹo sang bên trái." Y Nhân thật tự nhiên trả lời: "Nói dối hay không, thật ra rất dễ phân biệt."

Hạ Lan Tuyết cảm thấy rất khó có thể tin được. Anh suy nghĩ trăm lần, nghiên cứu nửa này, vẫn cứ không hiểu, đành nghi hoặc nói: "Chuyện này có theo y lý gì không?"

"Não trái và não phải được phân công làm những công việc khác nhau." Y Nhân thuận miệng đáp.

"Vậy còn… tâm lý học là cái gì?" Hạ Lan Tuyết theo đuổi không bỏ, giống như mới quen biết cô lần đầu, tận lực tìm hiểu.

Y Nhân không nói gì, lại nhìn trời: Đây là một đề tài rất dài, cô không mong sẽ có thể dùng một hai câu để chế trụ sự quan tâm đặc biệt của Hạ Lan Tuyết.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết vẫn đang thúc giục cô trả lời.

Y Nhân nhìn anh, đôi mắt thật to ở trong bóng tối có vẻ thâm sâu khôn lường. "Tâm lý học là, A Tuyết, chính là điều đang chất chứa trong lòng chàng đó."

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, đột nhiên ôm chầm lấy bả vai Y Nhân, sát lại gần hơn, hôn cô: "Nàng chính là tâm lý học của ta."

Y Nhân ngơ ngác, lập tức cụp mắt xuống. Hàng lông mi thật dài che phủ con ngươi đen nhánh trầm tư.

***

Lạc Phượng sơn trang,

"Trang chủ, người kia vẫn không chịu ăn cơm." Một người vội vàng chạy đến, lại gần nói vào tai Phượng Cửu.

Phượng Cửu đang uể oải nằm dưỡng thần, nghe vậy lại lặng lẽ trợn mắt, giơ tay nói: "Không cần lo cho hắn, điều tra thử xem khi nào Vương gia sẽ tới đây?"

"Thiên Nhất Các gởi thư, nói ngày mốt vương gia sẽ đến." Người nọ trả lời.

Phượng Cửu 'Ồ' một tiếng, lại lần nữa nhắm mắt dưỡng thần.

Người nọ không thể, cũng không dám tiếp tục làm phiền Phượng Cửu, chỉ đành xoay người chạy về phòng bếp, lại một lần nữa đem đổ số đồ ăn đã nguội lạnh.

Thật ra Phượng Cửu ngủ cũng không được yên, trong lòng càng không ngừng oán thầm: Đang yên đang lành tự dưng lại đưa một tên hoàng đế đến đây, lại còn là một tên hoàng đế buồn bực. Phiền quá, phiền chết đi được.

Phượng Cửu chờ Hạ Lan Tuyết đến đưa hắn đi.

Chứ cứ cái kiểu này, Hạ Lan Thuần sẽ chết đói mất thôi.

Sau khi từ kinh thành trở về, Hạ Lan Thuần liền không rời khỏi phòng nửa bước. Vài ngày đầu tiên, bởi vì phải dưỡng thương nên chỉ có thể uống thuốc. Sau khi vết thương tốt hơn, vẫn luôn kiêng ăn này nọ. Mỗi ngày chỉ ngồi ở trước cửa sổ, ngẩn người, thần sắc bình tĩnh. Tĩnh đến nỗi làm cho Phượng Cửu không thể nào hiểu nổi.

Nếu không phải nhờ có số thuốc cùng đống trà nhân sâm chống đỡ, chỉ sợ hắn đã dậy không nổi.

"Vương gia à vương gia, ngươi cũng tiêu dao đủ rồi, đã đến lúc phải xuất hiện rồi đó." Phượng Cửu vô cùng đau đầu, thì thào lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 4: MỐI TÌNH CỦA A KHÂM

Lúc Hạ Lan Tuyết, A Nô, Dịch Kiếm cùng Y Nhân từ thị trấn nhỏ ở Giang Nam đến Lạc Phượng sơn trang thì đã là hoàng hôn của ngày thứ hai. Suốt dọc đường đi, Y Nhân vẫn cân nhắc về chuyện lão Khang nhờ cô đi trộm lệnh bài trên người A Nô. Nào ngờ A Nô bây giờ đối với cô đã có chút phòng bị, chẳng bao giờ chịu ở một mình với cô, cứ có cơ hội lại kè kè bám lấy Hạ Lan Tuyết. Y Nhân thật sự không có kinh nghiệm trộm cắp, bởi vậy mà chuyện này luôn bị trì hoãn mãi cho đến khi vào tới Lạc Phượng sơn trang.

Dàn xếp gia quyến xong xuôi, Hạ Lan Tuyết cùng Phượng Cửu tiếp tục chơi tiếp ván cờ lần trước còn đang dang dở. Phượng Cửu rất nhanh chóng nhắc đến chuyện Hạ Lan Thuần.

"Vương gia rốt cuộc tính sắp xếp Hạ Lan Thuần như thế nào đây? Hắn giống như cho đến bây giờ vẫn chưa hề có ý hối cải. Hơn nữa, hắn còn lợi dụng lòng tốt của vương gia để hòng thoát thân. Quả là một người tâm cơ sâu xa, thật sự đáng sợ."

"Hiện tại Viêm Quốc cùng Liễu gia đều muốn có được Hạ Lan Thuần. Bởi vì bất cứ bên nào có được Hạ Lan Thuần đều có thể nhận được sự ủng hộ của phái bảo hoàng, cũng có lý do để xuất binh. Cho nên, bất luận Hạ Lan Thuần là hạng người gì, chúng ta vẫn nhất định phải bảo hộ hắn chu đáo, không thể để cho hắn rơi vào tay người khác." Hạ Lan Tuyết nghe vậy, thuận miệng nói.

"Vương gia, thật ra Hạ Lan Thuần ở trong tay chúng ta, chúng ta cũng có lý do xuất binh. Bùi Nhược Trần vu cáo hãm hại vương gia tạo phản thay chủ. Bây giờ chỉ cần đưa Hạ Lan Thuần ra, chẳng lẽ còn không thể lật đổ mọi lời đồn, cho người trong thiên hạ biết Bùi Nhược Trần là kẻ nói dối sao?" Phượng Cửu vừa chơi cờ, vừa thản nhiên nói.

"Ngươi kêu ta mưu phản?" Hạ Lan Tuyết thấp giọng hỏi.

"Cũng không phải là không thể. Hiện tại ấu đế còn chưa đầy tháng, trong triều đều do ngoại thích cùng thái hậu cầm quyền. Lúc này mà vương gia khởi sự, là hợp với lòng dân." Phượng Cửu ngẩng đầu, nhìn anh. "Những năm gần đây, tất cả những gì vương gia làm đều là vì tự bảo vệ mình. Lúc này chính là thời điểm để chủ động xông lên."

Hạ Lan Tuyết lại không chút nghĩ ngợi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, ta không muốn Thiên Triều tiếp tục phân tranh. Hiện tại cố nhiên là ngoại thích đương quyền. Nhưng với năng lực của Bùi Nhược Trần, nếu hắn thật sự một lòng vì nước, đâu phải là chuyện không hay."

"Vương gia, chung quy ngài vẫn mềm lòng. Kẻ mềm lòng, sẽ không thể làm nên đại sự." Phượng Cửu hít một hơi, 'bộp' một cái hạ một quân cờ xuống góc bàn bên phải, ăn mất một quân cờ của Hạ Lan Tuyết. "Chỉ tiếc, trên đời này không phải ngươi cứ lui từng bước thì trời cao biển rộng, mà chỉ e rằng sóng gió sẽ càng lớn hơn nữa."

Hạ Lan Tuyết một mặt ai thán cho quân cờ vừa mất đi của mình, một mặt cười cười chuyển đổi đề tài. "Phượng tiên sinh có biết vì sao đại tướng quân phải gây khó khăn cho Lưu Viên không?"

Hạ Lan Khâm yết bảng thông cáo thiên hạ, mời kỳ nhân dị sỹ hợp lực công phá trận pháp hộ viên của Lưu Viên. Đó chính là ngang nhiên khiêu khích Lưu Viên. Nếu thật sự chọc giận Lưu Viên, Lưu Trục Phong đem người ra phản công thì cục diện lại càng không thể cứu vãn.

Phượng Cửu cười cười: "Vương gia có điều chưa biết. Đại tướng quân lần này hành động, cũng vì một nữ nhân."

"Một nữ nhân?" Hạ Lan Tuyết giật mình. "Thiên Nhất Các điều tra cũng không tra ra được nguyên nhân. Tiên sinh làm sao mà biết được?" Nếu độ nhạy bén về tin tức mà Thiên Nhất Các cũng không bằng được Lạc Phượng sơn trang, vậy Hạ Lan Tuyết anh có thể trực tiếp gặp phải trở ngại rồi.

"Chỉ vì nữ nhân kia, ta biết, vương gia cũng quen." Phượng Cửu cười híp mắt, nói.

"Là ai?"

"Phượng Thất." Phượng Cửu ha ha cười nói. "Đại tướng quân lần này giận dữ vì hồng nhan."

"Nhị ca vì Phượng Thất ư?" Hạ Lan Tuyết khó có thể tin nổi hỏi ngược lại. "Bọn họ như thế nào lại…"

"Thật ra sự tình rất đơn giản. Lưu Trục Phong hứa sẽ đưa Thất tỷ đi tìm Lục Xuyên. Nào ngờ Lưu Trục Phong lại lâm thời lật lọng, hoặc là do Lục Xuyên không muốn gặp Thất tỷ nên bức hiếp Lưu Trục Phong thế nào đó, nhưng cuối cùng thì Lục Xuyên đã cùng Lưu Trục Phong về đến Lưu Viên. Lưu Trục Phong còn nói lại rằng, nếu Thất tỷ muốn gặp Lục Xuyên, thì cứ việc phá trận mà vào. Thất tỷ vùng vẫy ở trong trận vài ngày, biết không có cách nào vào được. Đột nhiên nhớ đến lời nói của đại tướng quân, cho nên tỷ liền chạy đến chỗ đại tướng quân xin giúp đỡ. Đại tướng quân cũng thật nghĩa khí, lúc ấy đã đồng ý sẽ san bằng trận pháp hộ viên. Sau đó cũng đã phái một phân đội đến đó. Kết quả, phân đội kia không công mà lui. Rõ ràng đã tấn công vào mặt đông, đi một hồi lại từ phía tây chạy ra. Đại tướng quân biết không thể dùng vũ lực, đành phải bố cáo chiêu mộ nhân tài trong thiên hạ đi phá trận pháp kia, vì Phượng Thất trút giận."

Hạ Lan Tuyết nghe xong tròn mắt cứng lưỡi. Cuối cùng, chỉ đành cười khổ một tiếng. "Nhị ca luôn luôn trầm ổn, vì sao lần này lại lỗ mãng như thế?"

"Anh hùng khó qua ải mỹ nhân." Phượng Cửu cười cười, lại tiện đà buông tiếng thở dài. "Đáng tiếc nhị tỷ đã có người trong mộng, chứ bằng không, đại tướng quân thật ra cũng là một người tốt."

"Ngươi nói nhị ca thích Phượng Thất tiểu thư?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc hỏi.

Phượng Cửu lườm lườm nhìn anh như nhìn một kẻ ngốc, "Vương gia đối với mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này sao lại chậm chạp vậy? Lúc trước chẳng phải từng là cao thủ đó sao? Chẳng lẽ là bởi vì vương phi…"

"Ơ, khụ khụ." Hạ Lan Tuyết nhanh chóng chuyển lực chú ý. "Chơi cờ, chơi cờ đi."

Ván cờ kết thúc, Phượng Cửu dường như cũng đã mệt mỏi, nói: "Vương gia, tự nhiên." Rồi trở về phòng.

Hạ Lan Tuyết theo con đường mòn của trang viên định trở về phòng mình. Đi ngang qua gian phòng hoang phế đang giam lỏng Hạ Lan Thuần, anh theo bản năng dừng bước, vòng qua hàng rào đi vào sương phòng của Hạ Lan Thuần.

Xuyên qua hoa lá và cây cảnh sum suê, Hạ Lan Tuyết nhìn thấy một bóng người thâm trầm đang đứng dưới mái hiên, ngửa đầu nhìn trời, vẫn không nhúc nhích. Giống như đã đứng yên ở đó thật lâu, thật lâu, lâu đến mức tưởng chừng như không còn sinh mệnh.

Hạ Lan Tuyết lại nghĩ tới, hình như từ nhỏ đến lớn, Hạ Lan Thuần đều trầm tĩnh như vậy, làm cho người ta không thể đoán được trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Có đôi khi cảm thấy hắn mạnh mẽ bá đạo là thế, nhưng cũng có khi lại cảm thấy hắn rất cô đơn.

"Đại…" Hạ Lan Tuyết định gọi 'đại ca' nhưng hai lần tính đẩy ra đầu lưỡi lại bị cuốn trở vào, cuối cùng sửa thành ba tiếng "Hạ Lan Thuần" lạnh như băng.

Hạ Lan Thuần xoay người, đưa mắt về phía anh.

"Nghe nói ngươi không chịu ăn cơm, vì sao vậy?" Hạ Lan Tuyết đến gần, thanh thanh nhợt nhạt đứng trước mặt hắn, nhàn nhạt hỏi: "Nếu muốn phản đối bằng cách tuyệt thực, vậy thì không cần."

"Ta không tuyệt thực. Chỉ là, ta làm sao biết được các ngươi bỏ gì trong thức ăn?" Hạ Lan Thuần sắc mặt chưa động, "Ban đầu vì sao lại cứu ta? Nếu ngươi muốn bao biện thì không cần phải làm vậy?" Hai má đã gầy đi rất nhiều, nhưng vẫn lạnh lùng cứng rắn như đá. Hạ Lan Tuyết ngẩn người, đột nhiên phá lên cười, càng cười càng lợi hại. Cười đến mức chảy cả nước mắt. Nhưng bởi vì là Hạ Lan Tuyết cho nên ngược lại còn có vẻ như ngọc châu rơi trên tuyết, hoa xuân nở rộ.

Hạ Lan Thuần thấy vậy, tuy rằng phản cảm nhưng cũng không ngừng cảm thán: Cũng khó trách sao mọi nữ nhân đều yêu thích hắn.

"Nếu ta muốn hại ngươi, cần gì phải làm ra chuyện buồn cười như vậy?" Hạ Lan Tuyết vừa thở hổn hển vừa nói, giống như vừa nghe được câu chuyện nực cười nhất thế gian.

"Ngươi cứu ta, cũng chỉ vì muốn biến ta trở thành con rối của ngươi mà thôi." Hạ Lan Thuần không phải là người hời hợt nhưng cũng không quá mức sâu sắc. Thấy Hạ Lan Tuyết vẫn còn đang cười, Hạ Lan Thuần cũng đành buông bỏ, "Vậy sao ngươi lại phải giam lỏng ta ở đây?"

"Ngươi cho rằng tất cả mọi người đều giống như ngươi, hoàn toàn không có chút tình người nào sao?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên dừng cười, lạnh lùng nhìn hắn. "Ta giam lỏng ngươi chính là vì Dung Tú. Ta vốn đã định thả ngươi đi, để ngươi cùng Dung Tú tìm một nơi vắng vẻ chung sống cuộc đời bình dị. Không ngờ ngươi chẳng những không tỉnh ngộ, ngược lại càng ngày càng chấp mê. Cho dù sau này ta có thể thả ngươi tự do, ngươi cũng quyết định sẽ không vì A Tú mà mai danh ẩn tích, có đúng hay không?"

"A Tú…" Hạ Lan Thuần cúi đầu, nhẹ nhàng nỉ non gọi tên. "Nàng hiện tại… thế nào rồi?"

"Nàng đang nghỉ ngơi ở Vân Sơn Tự. Mỗi ngày đều treo đèn niệm phật, không còn vui thú chuyện trên đời." Hạ Lan Tuyết lẳng lặng nói. "Hạ Lan Thuần, ngươi cho ta một lời chắc chắn, rốt cuộc ngươi có chịu theo A Tú bỏ đi hay không?"

Hạ Lan Thuần trầm ngâm không nói.

Hạ Lan Tuyết nhướng mày, sát khí bừng bừng, mắng hắn: "Căn bản là ngươi không cần nàng, sao phải hết lần này đến lần khác cho nàng hy vọng! Bắt nàng tận mắt nhìn thấy ngươi tự sát, bắt nàng phải đau lòng tuyệt vọng như điên như cuồng!"

"Ngươi còn thích nàng ư?" Hạ Lan Thuần đột nhiên ngẩng đầu, nghiền ngẫm mà nhìn Hạ Lan Tuyết. "Chẳng lẽ trong lòng ngươi đối với nàng vẫn nhớ mãi không quên?"

"Không phải." Hạ Lan Tuyết trả lời, chắc như đinh đóng cột.

"Làm gì mà phải phủ nhận nhanh như vậy?" Hạ Lan Thuần tựa hồ lại một lần nữa nắm quyền chủ động. Hắn lại gần từng bước, dừng lại trước mặt Hạ Lan Tuyết, gằn từng chữ: "Ngươi càng thích nàng, càng để ý đến nàng, ta lại càng muốn tra tấn nàng. Ta muốn bắt nữ tử mà ngươi chiếm không được đó phải sinh con cho ta, bị ta coi thường…"

"Ba!" Hạ Lan Thuần chưa nói xong, hắn đã phải lãnh trọn một cái bạt tai vang dội. Hạ Lan Thuần căm giận nhìn về phía Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết lại lạnh lùng thản nhiên nhìn lại hắn.

"Ngươi thật đáng thương." Anh nhìn Hạ Lan Thuần, nhẹ giọng nói. "Ngươi cho rằng ngươi đang làm khó người khác, lại không hề biết rằng, ngươi đang làm khó chính bản thân ngươi."

Dừng một chút, Hạ Lan Tuyết lại ôn hòa nhã nhặn nói tiếp. "Ta và Dung Tú đã không còn chấp nhất như lúc trước nữa. Quan tâm nàng, chỉ là vì nghĩ đến tình cảm chúng ta đã cùng nhau trưởng thành từ nhỏ đến lớn. Dù chỉ là bạn bè bình thường, ta cũng sẽ yêu thương che chở, huống chi lại là người mà ta đã từng yêu. Chỉ tiếc, loại tình cảm này, căn bản là ngươi không hiểu. Ngươi chỉ luôn tính toán xem ai đã nợ ngươi cái gì, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới ngươi đã thiếu người ta bao nhiêu. Hạ Lan Thuần, ngươi mắc nợ A Tú quá nhiều. Nếu còn là nam nhân, thì phải trả nợ!"

Hạ Lan Thuần vẫn giữ vẻ mặt đầy lửa giận như trước, cố chấp nhìn anh.

"Còn có một chuyện ta nghĩ mãi không ra." Hạ Lan Tuyết đang muốn xoay người bỏ đi, nhưng trước khi đi lại đột nhiên nhớ đến một vấn đề. "Ta tự hỏi ta chưa từng làm gì có lỗi với ngươi. Vì sao ngươi lại hận ta đến vậy?"

"Vì ngươi quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng tặng không cho ta. Ta hận cảm giác về sự ưu việt của ngươi!" Hạ Lan Thuần đột nhiên hướng về phía Hạ Lan Tuyết gầm lên mãnh liệt.

Phải, kêu hắn làm sao không hận? Hắn đoạt ngôi vị hoàng đế của anh, đoạt nữ nhân của anh, bắt anh đi lưu đày, chèn ép anh hết lần này đến lần khác, nhưng Hạ Lan Tuyết lại chưa bao giờ thật sự thua. Anh vẫn dửng dưng như không, vẫn thong dong thảnh thơi, vẫn chẳng hề để ý, vẫn biến nguy thành an! Chuyện đến nước này, Hạ Lan Thuần hắn, ngược lại còn trở thành tù nhân của anh!

Nếu Hạ Lan Tuyết là con cưng của trời, vậy thì hắn, hắn chính là khí tử, là vận mệnh khí tử, là một đứa con riêng ngoài ý muốn sau một lần say rượu của Hạ Lan Vô Song, chỉ là một người có cũng như không!

Hắn ghen tỵ Hạ Lan Tuyết, ghen tỵ đến phát điên! Chỉ vì ghen tỵ, hắn mới mong muốn chiếm được những thứ Hạ Lan Tuyết muốn có, ví như Dung Tú.

Nghĩ đến đây, Hạ Lan Thuần cũng lắp bắp kinh hãi. Còn Hạ Lan Tuyết thì đã đi xa. Hạ Lan Tuyết đi xa nhưng lòng vẫn còn buồn bực. Lý do mà Hạ Lan Thuần đưa ra làm cho anh cảm thấy bản thân thật oan ức.

Đi đến trước phòng tiếp khách, anh trông thấy Y Nhân ngây thơ đang ngồi trên bậc thang đùa nghịch con chim nhỏ. "Vẫn còn chơi đùa với Tiểu Bạch à? Sao không đi nghỉ đi?" Hạ Lan Tuyết nhìn nhìn sắc trời đã gần về chiều, cũng ngồi xuống bên cạnh Y Nhân. 'Tiểu Bạch' Là tên mới của con chim nhỏ.

"Thiếp đang đợi chàng a." Y Nhân nghiêng đầu qua, nhìn anh nói.

Hạ Lan Tuyết vươn tay nắm lấy đầu vai của cô, nhẹ nhàng mời cô dựa vào người mình. "Đi đường tàu xe mệt nhọc, nàng cũng đã mệt mỏi nhiều rồi, mau đi nghỉ ngơi sớm đi. Sau này không cần phải chờ ta."

Y Nhân thật ngoan ngoãn dựa vào anh, đem sức nặng toàn thân đè hết lên người anh.

Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy dựa vào người mình là một khối thân thể nho nhỏ ấm áp, trong lòng tràn đầy. Anh vuốt ve những sợi tóc sau lưng Y Nhân, nhẹ giọng hỏi: "Y Nhân, nàng có muốn làm hoàng hậu không? Có muốn trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ hay không?"

"Không muốn." Y Nhân không hề nghĩ ngợi đã trả lời.

"Vì sao chứ? Đó chính là giấc mộng của biết bao nữ nhân mà." Hạ Lan Tuyết cười hỏi.

"Làm hoàng hậu có gì tốt đâu, cũng không thể ăn nhiều hơn thứ gì, còn không có thời gian ngủ, mệt chết đi được." Y Nhân chu miệng, đương nhiên nói. "Cứ như thế này là rất tốt rồi."

Hạ Lan Tuyết dở khóc dở cười: Y Nhân là người không hề có chút dục vọng nào đối với quyền lực. Nàng chẳng bao giờ mong muốn nắm bắt trong tay thứ gì.

"Nếu nàng thích như vậy, thì cứ như vậy đi." Hạ Lan Tuyết nói xong, giống như đã hạ quyết định, nụ cười trên mặt càng thêm bình thường trở lại.

Y Nhân không nghĩ nhiều, tiếp tục rúc vào lòng Hạ Lan Tuyết. Tiểu Bạch cũng rúc vào trong lòng cô. Bộ móng vuốt nho nhỏ lay vạt áo Y Nhân một chút, sau đó kêu lên một tiếng như huýt gió rồi chui vào, dáng vẻ thật lưu manh.

Dịch Kiếm từ xa xa đi tới, vừa vặn trông thấy cảnh tượng trước mặt. Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm động.

Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân đang ngồi trên bậc thang, rõ ràng là không hề có tư thế hình tượng nào cả, nhưng chính bởi vì bọn họ, lại tạo ra một cảm giác thanh thản đến thần kỳ. Thân hình của Y Nhân nhỏ bé, cái đầu nho nhỏ tựa trên vai Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết hơi hơi nghiêng thân để cả người cô có thể thoải mái dựa vào lòng mình, Trời chiều hồng hồng chiếu vào khuôn mặt bọn họ. Dung mạo vốn đã yêu nghiệt của Hạ Lan Tuyết lại vì màu hồng này mà gợn sóng lấp lánh, tựa như những đóa hoa đỗ quyên nở tràn khắp núi đồi, đẹp đến mức giả giả như tranh vẽ. Nhưng nét mặt thong dong bình thản của Y Nhân lại kéo cảm giác giả giả như tranh đó lại, hòa vào nhân thế dịu dàng.

Trông bọn họ thật hài hòa, không chê vào đâu được. Thế cho nên Dịch Kiếm chẳng dám tới gần, e sợ sẽ đánh vỡ tất cả cảnh đẹp trước mắt.

Nhưng Dịch Kiếm lại không thể không tới gần. Hắn dừng chân hồi lâu, rồi cũng đành tiếc hận đi qua, nhẹ giọng nói: "Vương gia, Lãnh nữ vương của

Băng quốc đưa mật thư tới, hình như có việc gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 5: NỘI LOẠN BĂNG QUỐC – Y NHÂN MẤT TÍCH

“Vương gia, Lãnh nữ vương của Băng Quốc gửi mật thư đến, hình như có việc gấp.”

Hạ Lan Tuyết nghe vậy, thả Y Nhân xuống, sau đó tiếp nhận bức thư mà Dịch Kiếm đưa cho.

Đọc hết một lượt, hàng lông mày bắt đầu nhăn tít lại.

“Sao vậy?” Y Nhân thấy biểu hiện của anh như vậy, nhẹ giọng hỏi.

“Băng Quốc sai lầm, Hạ Ngọc khăng khăng đòi Lãnh Diễm xuất binh đến Thiên Triều đánh đuổi nghịch thần. Lãnh Diễm không đồng ý, Hạ Ngọc đang làm loạn cả lên.” Hạ Lan Tuyết gấp bức thư lại, buồn bực nói. “Lãnh Diễm là người trí tuệ như vậy, lại bị một tên tiểu tử quậy phá đến mức không thể sống yên ổn. Trong thư nàng có nói, Hạ Ngọc đã liên kết với những thế lực trước kia phản đối Lãnh Diễm, ý đồ muốn dùng bọn họ uy hiếp nàng.”

“Ý của nữ vương là muốn vương gia đến giúp nàng sao?” Dịch Kiếm thử hỏi.

“Ta có năng lực hỗ trợ được cái gì chứ. Lãnh Diễm muốn ta giúp nàng điều tra xem bối cảnh của Hạ Ngọc, cũng như bối cảnh của Hạ Hầu. Nàng cảm thấy hành động lần này của Hạ Ngọc cũng không phải xuất phát từ lòng trung thành với Hạ Lan Thuần, mà là có dụng ý khác.” Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói. “Hạ Hầu là người của Liễu gia. Chuyện này Lãnh Diễm cũng đã hoài nghi rồi.”

“Phải lập tức hồi âm cho nữ vương bệ hạ sao?” Dịch Kiếm lại hỏi.

“Không cần nóng vội, ta muốn điều tra kỹ lưỡng trước đã, xem lần này Liễu Sắc rốt cuộc có ý đồ thế nào.” Hạ Lan Tuyết lắc đầu, sau đó tự nhủ: “Không biết Bùi Nhược Trần và Du nhi bây giờ như thế nào rồi?”

***

Thiên Triều, kinh đô.

Sau khi lâm triều, Bùi Nhược Trần phủi phủi bào phục, đang chuẩn bị xuất cung thì có một tiểu cung nữ vui vẻ chạy tới, cúi người thi lễ với Bùi Nhược Trần rồi nói: “Thế quyền vương, thái hậu mời ngài qua đó một chuyến.”

Bùi Nhược Trần nhíu nhíu mày, giọng nói vẫn ôn hòa mà lãnh đạm như trước, “Được, bổn vương sẽ lập tức đến đó.”

Tiểu cung nữ lại nhìn hắn một cái, lúc này mới vui vẻ chạy đi.

Có lẽ là một cung nữ mới vừa vào cung, Bùi Nhược Trần mỉm cười: Còn chưa bị cung điện này đồng hóa, cho nên mới có thể có được biểu hiện tươi mát tự nhiên như vậy.

Nhưng mà, phẩm chất như vậy có năng lực bảo trì được bao lâu đây?

Bùi Nhược Trần lại không khỏi ảm đạm.

Hắn thong thả đi đến trước cung thái hậu. Đi tới cửa liền nghe thấy tiếng Y Lâm đang ru tiểu hoàng đế. Vừa đẩy nôi vừa ngâm ca: “Tiểu Thiên An, mau mau lớn lên, lớn lên rồi mặc đại long bào. Tiểu Thiên An, mau mau ngủ đi, ngủ đi rồi mơ thấy đại…”

Bùi Nhược Trần nghe nàng ru một rồi, đột nhiên đã không còn cảnh giác như lúc ban đầu. Hắn đi vào, cúi người thi lễ với Y Lâm, “Thái hậu.”

Y Lâm dừng động tác, chuyển hướng qua hắn.

Bùi Nhược Trần lúc này mới chú ý thấy Y Lâm đã thay triều phục bằng một bộ sam váy nhẹ nhàng thường mặc trong nhà. Sam váy may bằng tơ lụa mỏng manh trong suốt, mơ hồ lộ ra màu sắc và hoa văn của chiếc yếm thắm bên trong.

Y Lâm vốn là mỹ nhân, ăn mặc trang điểm như vậy tất nhiên là có một loại hấp dẫn khác thường.

Bùi Nhược Trần vừa mới buông lỏng cảnh giác, bây giờ lại cứng người. Hắn cụp mắt đứng tránh thật xa chứ không dám tới gần.

"Thế quyền vương, tiểu hoàng đế vừa rồi đã cười. Lúc nó cười trông rất giống Lan tỷ tỷ. Thế quyền vương chẳng lẽ không muốn đến đây nhìn xem?" Y lâm cười khanh khách nhìn hắn, khửu tay lộ ra khỏi lớp áo dựa trên nôi, đưa đẩy.

Bùi Nhược Trần nhìn về phía Hạ Lan Thiên An. Hắn quả thật rất muốn đến nhìn đứa bé một chút, hơn nữa, nếu cự tuyệt lại không khỏi để lộ dấu vết.

Chần chừ chốc lát, Bùi Nhược Trần cũng đi qua, đứng ở bên nôi cúi người nhìn ngắm đứa bé.

Hạ Lan thiên An càng ngày càng xinh đẹp hơn trước. Mi thanh mục tú, dung mạo cũng càng ngày càng giống Bùi Nhược Trần. Đôi mắt luôn mở to đầy vẻ tò mò. Bất luận là ai đến nhìn nó, nó đều có thể nhìn lại thật lâu, chớp cũng không chớp, đen nhánh, còn rất đáng yêu.

Bùi Nhược Trần nhìn thấy trong lòng vui mừng, nhịn không được muốn đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Thân mình cũng theo bản năng nghiêng về phía trước.

Sau đó, hắn ngửi thấy một mùi hương hoa nồng đậm. Mà dưới mùi hoa đó còn có một vị thuốc an thần tĩnh tâm.

Bùi Nhược Trần ngẩng đầu. Y Lâm không biết đã đứng lên từ lúc nào, đang thuận tay châm lửa đốt bấc trong tạng hương. Làn khói bốc lên, hương thơm thoang thoảng cũng theo đó mà lan tỏa.

Y Lâm trong làn khói hương càng có vẻ đẹp mê hoặc lòng người. Hai má đã ửng hồng, thân thể dưới lớp áo mỏng manh càng hiện rõ những đường cong lả lướt.

"Nghe nói công chúa đang giận dỗi thế quyền vương, đến nay cũng không chịu gặp thế quyền vương, đúng không?" Y Lâm nhẹ giọng hỏi, đôi mắt to tròn thân thiết nhìn hắn.

Bùi Nhược Trần không hề hờn giận, nhưng lại ngại cấp bậc lễ nghĩa, vẫn thấp giọng trả lời: "Công chúa chỉ nhất thời nóng nảy, cũng không đáng ngại."

"Nhưng thế quyền vương một lòng vì nước, hao tâm tổn lực. Công chúa lại chẳng chịu thông cảm cho thế quyền vương. Ta đây làm thái hậu cũng hiểu, tâm không đành lòng. Hay là, bổn cung làm chủ, nạp thiếp cho thế quyền vương…" Y Lâm vừa nói, vừa chậm rãi dựa qua. Hai quả đào tiên mềm mại cơ hồ áp đến cánh tay Bùi Nhược Trần. Bùi Nhược Trần nhẹ nhàng khéo léo lách sang bên trái, sau đó chắp tay nói: "Công chúa có lẽ đã ở nhà chờ thần trở về tiêu tan hiềm khích trước kia. Thái hậu nếu không có chuyện gì khác, xin cho phép Nhược Trần được cáo lui trước."

Y Lâm không lên tiếng trả lời, chỉ chăm chú nhìn hắn.

Bùi Nhược Trần tự động lui về phía sau từng bước. Cứ như vậy một mực thối lui ra khỏi tẩm cung của Y Lâm, sau đó xoay người bước nhanh ra ngoài.

Lúc trước hắn lựa chọn Y Lâm, là bởi vì nàng là một nữ nhân rất có tâm cơ lại không có nhiều trí tuệ. Nhưng bây giờ xem ra, trực tiếp từ chối lòng dạ của nữ nhân như vậy, có lẽ sẽ có phiền toái.

Bùi Nhược Trần thật đau đầu. Nhưng chính bản thân hắn đã đưa nàng lên ngôi cao, sẽ không thể nào chớp mắt một cái mà kéo nàng xuống ngay được. Tôn ti trật tự, còn phải gắn bó.

Huống chi, nàng lại là tỷ tỷ của ai đó – chính nhận thức này lại càng làm cho Bùi Nhược Trần trở nên mơ hồ. Y Lâm và Y nhân, căn bản không hề tạo cho người khác cảm giác họ là tỷ muội. Hai nàng không có lấy một điểm giống nhau.

Trở lại phủ thừa tướng, có một gia đinh chạy lại, nhìn thấy hắn liền thở dốc bẩm báo: "Đại nhân, đại nhân, công chúa đòi bỏ đi. Đám tiểu nhân ngăn cản thế nào cũng không được."

"Không cần phải kiêng nể đến thân phận của nàng." Bùi Nhược Trần bị kiềm hãm, sau đó lạnh lùng nói: "Thử xem, chính công chúa đã nói, nếu chúng ta dùng vũ lực, nàng sẽ chết trước mặt chúng ta."

Tên gia đinh toát mồ hôi lạnh: "Người trong toàn phủ bây giờ đang phải quỳ gối trước mặt công chúa để can ngăn mới có thể giữ công chúa ở lại trong phủ. Đại nhân, xin đại nhân qua đó xem thế nào ạ."

Bùi Nhược Trần nghe vậy nhíu mày, theo tên gia đinh bước nhanh ra hướng cửa sau.

Hạ Lan Du quả nhiên đang cùng mọi người giằng co. Nàng cầm một cây chủy thủ kề lên cổ của mình, uy hiếp đám người từng bước từng bước một, đi ra cửa sau.

Mọi người cũng không dám thật sự ngăn cản, chỉ có thể quỳ lết trước mặt nàng, ngăn cản lối đi của nàng. Hạ Lan Du không thể cứ thế mà bỏ đi được. Từ hiên nhà ra đến cửa sau chỉ nửa dặm đường ngắn ngủn, vậy mà nàng đã phải đi từ giữa ngọ cho đến buổi chiều vẫn chưa ra được đến nơi.

Mãi cho đến khi Bùi Nhược Trần trở về.

"Nàng đang làm gì vậy?" Sau khi Bùi Nhược Trần xuất hiện, mọi người trong nhà đều nhẹ nhàng thở ra, lập tức tách sang hai bên rồi tự giác rút lui có trật tự.

Chuyện giữa phu thê bọn họ, người ngoài không tiện xen vào.

Người trong Bùi phủ đều học được cách quan sát sắc mặt của chủ nhân.

Trong đình viện rất nhanh chóng đã không còn bóng người, chỉ còn lại Hạ Lan Du cùng Bùi Nhược Trần đứng cách nhau không xa, dừng lại nhìn nhau.

"Vì sao lại phải đi?" Bùi Nhược Trần trầm giọng hỏi.

"Ngươi biết rõ nguyên nhân." Hạ Lan Du ngẩng đầu lên, lãnh đạm trả lời: "Ta không thể nào chung sống dưới một mái nhà với một tên đao phủ."

"Ta là đao phủ?" Bùi Nhược Trần trào phúng nhìn nàng, "Công chúa, nàng cũng đừng quên, Hạ Lan Thuần chết dưới kiếm của Hạ Lan Tuyết."

"Tất cả đều nhờ vào kế hay của ngươi. Bùi Nhược Trần, ngươi cần gì phải ở đây giả mù sa mưa." Hạ Lan Du căm tức nhìn hắn, cắn răng nghiến lợi nói

"Thật thật giả giả, cũng chỉ là do đám người trong hoàng thất các ngươi thôi." Bùi Nhược Trần cười lạnh, nói. "Nếu không phải các ngươi có lòng đấu đá lẫn nhau, ta làm sao có thể thiết kế được tất cả chuyện này?"

Hạ Lan Du ngơ ngẩn, lại không thể nào phản bác.

Hai người giằng co một hồi, Hạ Lan Du đột nhiên xoay người, không thèm quan tâm tiếp tục đi ra cửa sau.

"Nàng không thể đi." Thân hình Bùi Nhược Trần chợt lóe, rất nhanh đã xuất hiện ngay phía sau Hạ Lan Du. Hắn tự tay bắt lấy cánh tay Hạ Lan Du.

"Vì sao? Ta chẳng phải cũng là người trong hoàng thất mà ngươi xem thường đó sao? Ta đối với ngươi đã chẳng còn giá trị gì nữa. Ngươi cho rằng, chúng ta chung sống với nhau, ngoại trừ tra tấn lẫn nhau thì còn có tác dụng gì! Ngươi thả ta đi, bằng không, một ngày nào đó ta sẽ nhịn không được, lấy đao giết ngươi!" Hạ Lan Du hung hăng quay đầu, mắng chửi.

Sắc mặt Bùi Nhược Trần vẫn không chút thay đổi, chỉ nhợt nhạt nhìn nàng, hỏi: "Nàng có thể đi đâu?"

Hạ Lan Du giật mình, ngập ngừng nửa ngày mới thở hắt ra như không còn sức lực, nói: "Cho dù ta có phải ăn mày ở bên ngoài, chết cóng chết đói ở bên ngoài, cũng tốt hơn là ở trong này sống không bằng chết!"

"Nhìn thấy ta, nàng thật sự cảm thấy sống không bằng chết sao?" Bùi Nhược Trần cũng không tức giận nữa, giọng nói đột nhiên bình tĩnh ôn hòa đến thần kỳ. "Hạ Lan Du, chúng ta cùng nhau lớn lên, lại đã thành thân với nhau một năm trời. Ngoại trừ chuyện bức bách Hạ Lan Thuần ra, ta có từng làm ra chuyện gì có lỗi với nàng chưa?"

"Cho dù không có lỗi với ta, nhưng cách làm của ngươi cũng khiến ta cảm thấy ghê tởm!" Hạ Lan Du thử giãy tay ra khỏi xiềng xích của Bùi Nhược Trần, căm giận trả lời.

"Vì sao? Bởi vì ta lộng quyền? Bởi vì ta bức vua thoái vị? Bởi vì ta nhiếp chính?" Bùi Nhược Trần dừng ở trước mặt Hạ Lan Du, nhẹ giọng nói: "Hay là bởi vì, căn bản là nàng chưa bao giờ dùng danh nghĩa thê tử để lo lắng cho tình cảnh của ta, cho nên mới cảm thấy không thể chịu đựng nổi? Hạ Lan Du, nếu nàng bắt buộc phải đi, ta sẽ không ngăn cản nàng nữa. Ta chỉ muốn cho nàng biết rằng, bất luận nàng nghĩ như thế nào, bất luận nàng làm gì, ta đã cưới nàng thì sẽ luôn có trách nhiệm với nàng. Cho dù bây giờ nàng có bỏ đi, sau này, nàng vẫn có thể quay về bất cứ lúc nào." Nói xong, Bùi Nhược Trần nhẹ nhàng buông nàng ra, nhìn ra ngoài cửa, nhẹ giọng hỏi: "Muốn đi hay ở, tự nàng lựa chọn đi."

Hạ Lan Du ngơ ngác đứng một lúc lâu, sau đó xoay người, kiên định đi ra ngoài.

Bùi Nhược Trần không ngăn cản nữa. Hắn chỉ lẳng lặng nhìn theo bóng lưng của Hạ Lan Du dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Ngoài cửa, trời xanh mây trắng, lại chỉ còn là một bức tranh đìu hiu.

Hắn cứ đứng ở đó thật lâu.

Sau đó, hàng lông mi thật dài chớp chớp phủ kín tầm mắt. Thần sắc hắn mộc mạc, điệu bộ cử chỉ lại thong dong như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mọi người trong nhà lúc này mới dám đi lại bình thường. Đối với chuyện công chúa bỏ đi, ai cũng đều thông minh lựa chọn im lặng, không hề nhắc đến nửa lời.

Bùi Nhược Trần trở lại thư phòng.

Trong thư phòng sớm đã có người chờ sẵn. Hắn trở ra tiện tay khép cửa lại rồi hỏi: "Điều tra thế nào?"

"Hạ Lan Tuyết đã tới Lạc Phượng sơn trang." Người nọ ngẩng đầu lên, để lộ ra một gương mặt rất quen thuộc, chính là Hoàng A Ngưu, chồng của Thập Nhất.

"Hạ Lan Thuần rốt cuộc đã chết thật hay chưa?" Bùi Nhược Trần lại hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa điều tra ra." Hoàng A Ngưu nịnh nọt nói: "Nếu thế quyền vương muốn tra đến cùng, thuộc hạ sẽ đích thân đến Lạc Phượng sơn

trang tìm hiểu."

"Đi đi, cẩn thận một chút, đừng để bọn họ phát hiện." Bùi Nhược Trần chần chờ một chút, vốn muốn hỏi xem Y Nhân hiện giờ thế nào, đột nhiên lại cảm thấy không còn ý nghĩa nữa.

Y Nhân như thế nào, đối với hắn đã không còn ý nghĩa gì nữa. Hắn đã không còn là ai của nàng nữa rồi.

"Ngươi đi đi!" Hắn lại xua tay, ánh mắt xẹt qua một tia đoạn tuyệt.

Hoàng A Ngưu lui người rời đi.

***

Y Nhân ngẫu nhiên cũng suy nghĩ, không biết Thập Nhất hiện giờ thế nào. Nhưng nghĩ chung quy cũng chỉ là nghĩ, cô cũng không chấp nhất đi tìm đáp án. Chỉ là đôi lúc nhìn trời, có điểm ảm đạm.

Hạ Lan Tuyết phát hiện Y Nhân càng ngày càng bớt lười. Có rất nhiều lần Hạ Lan Tuyết có việc về trễ, vẫn thấy Y Nhân nằm ở trên giường mở to hai mắt, vừa ngẩn người suy nghĩ vừa chờ anh về. Nếu là ngày trước, nhất định cô đã ngủ say như chết, chẳng còn biết trời trăng mây gió gì nữa rồi.

Y Nhân thay đổi từ lúc nào thì không biết, nhưng Hạ Lan Tuyết biết cô đã thay đổi, cũng có chút vui mừng, nhưng cảm giác đau lòng lại càng nhiều hơn.

Cô lúc nào cũng luôn lo lắng cho anh. Mà tình cảnh của Hạ Lan Tuyết lúc này, không thể nào cho Y Nhân cảm giác an bình được.

Có một ngày, chạng vạng Hạ Lan Tuyết mới trở về, phát hiện Y Nhân đang ngồi ngẩn người vuốt ve Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay của Y Nhân, ngủ say sưa.

"Đã nói rồi mà, nàng không cần phải chờ ta." Hạ Lan Tuyết thấy thế oán giận nói. "Ta biết nàng rất buồn ngủ mà."

Y Nhân ngửa mặt lên, nhìn nhìn anh, lại cúi đầu xuống. "A Tuyết."

"Ừm?"

"Thiếp không biết mình nên làm gì mới có thể bảo vệ chàng. Lại cứ có cảm giác, cảm thấy chàng đang gặp nguy hiểm." Đó là một loại dự cảm không thể nói rõ, làm cho Y Nhân không tài nào ngủ yên được.

Hạ Lan Tuyết sửng sốt, sau đó đuôi mày khóe mắt đều tràn ngập ôn nhu: "Đồ ngốc à, đương nhiên phải là ta bảo vệ nàng, làm sao lại cần nàng phải bảo vệ. Nàng yên tâm, tướng công của nàng là một nhân vật rất lợi hại, không dễ dàng gặp phải nguy hiểm như vậy đâu."

Anh vừa nói vừa vuốt ve mái tóc cô, vỗ về cô như dỗ dành một con chó nhỏ.

Y Nhân vẫn cúi đầu, không nhìn tới anh, "A Tuyết, sáng nay A Nô đến tìm thiếp."

"Ừm, sau này đừng đi một mình gặp cô ta nữa, rất nguy hiểm." Hạ Lan Tuyết trầm tư, dặn dò.

"Nàng đưa cho thiếp một món đồ." Y Nhân nói. "Nàng biết chàng đã biết thân phận của nàng, cho nên quyết định bỏ đi. Chỉ có điều, trước khi rời đi, nàng giao lệnh bài cho thiếp, dặn thiếp…dặn thiếp rằng, nếu gặp phải chuyện gì trở ngại, chỉ cần xuất ra lệnh bài này, những người đó sẽ không làm hại đến thiếp nữa. Nàng nói, chủ nhân của nàng không muốn thiếp bị thương tổn gì."

"Chủ nhân của cô ta, là Viêm Hàn?" Hạ Lan Tuyết cũng chẳng giật mình nhiều. Ngày đó khi xem xét thương thế của A Nô cùng với số ngân châm rơi rụng ngoài cửa phòng đã bán đứng thân phận của cô ta rồi. Phái Tiên Mị lại là giáo phái của Viêm Quốc. Hạ Lan Tuyết sớm đã suy ra người đứng sau màn giật dây chính là Viêm Hàn. Cũng bởi vì vậy mà anh mới yên tâm để Y Nhân ở chung với A Nô – Hạ Lan Tuyết tin tưởng Viêm Hàn sẽ không làm điều gì bất lợi với Y Nhân, cũng như Viêm Hàn luôn tin tưởng Hạ Lan Tuyết sẽ không cô phụ Y Nhân vậy.

"Ừm, A Nô còn nói, thật lòng nàng rất thích chàng. Nhất dạ phu thê bách nhật ân (một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm), hy vọng sau này gặp lại, chàng đừng làm như không quen biết nàng." Y Nhân lại nói.

Hạ Lan Tuyết hơi quýnh, buồn bực nói: "Ai là vợ chồng với cô ta…"

Y Nhân sau khi nói xong, cũng không truy cứu đề tài này nữa. "Lệnh bài thiếp đã đưa cho người khác rồi. Nhưng mà A Tuyết, sẽ xảy ra chuyện gì sao?" Y Nhân cúi đầu cân nhắc.

Cục diện bây giờ rất loạn, có điểm nghĩ không ra, lại không thể buộc mình không suy nghĩ nữa.

Cô nghĩ nhiều một chút, Hạ Lan tuyết có thể sẽ an toàn hơn một chút.

"Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ cần có ta ở đây, nàng không cần phải lo lắng gì cả." Hạ Lan Tuyết còn tưởng rằng Y nhân lo lắng hoảng sợ cho bản thân cô, không khỏi thấp giọng an ủi. "Nàng yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng. Cho dù không cẩn thận để lạc mất nàng, chân trời góc biển ta cũng sẽ tìm

được nàng. Cho nên, bây giờ cứ thanh thản ngủ đi, ừm?"

"Ừm." Y Nhân cũng không biện giải, thành thật gật đầu. Sau đó cực kỳ ngoan ngoãn đi vô giường. Hạ Lan Tuyết chần chừ đứng đó một hồi, lại nghĩ đến chuyện A Nô biết khó mà lui. Anh vốn định lá mặt lá trái một thời gian, moi chút tin tức, không ngờ cô ta lại ra đi đúng lúc như vậy. Hạ Lan Tuyết cảm thấy rất bất an.

Vẫn nên đến chỗ ở của cô ta xem thử, có lẽ còn lưu lại chút dấu vết gì đó…

Hạ Lan Tuyết nghĩ vậy bèn đi ra khỏi phòng. Đứng ở cửa đưa mắt liếc nhìn Y Nhân đang nằm trên giường một cái, hơi hơi mỉm cười, sau đó khép cửa phòng lại.

Sắc trời đã tối.

Bên ngoài trăng đã lên cao, chiếu xuống thứ ánh sáng vàng dìu dịu.

Hạ Lan Tuyết đứng trước phòng ở của A Nô, đang định đẩy cửa mà vào. Xuyên qua cửa sổ, anh đột nhiên trông thấy bên trong có một bóng người, là một nữ tử mặc váy trắng. Cô ta đang định ngồi xuống bên bàn, tư thế nhàn hạ lười nhác. Bóng dáng nhìn nghiêng đã có một loại mị lực mê hồn, làm lòng người rung động.

Anh không khỏi sinh lòng cảnh giác. Đang tính lách người sang bên cạnh len lén quan sát, nào ngờ người bên trong lại quay đầu ra.

Ánh trăng rất sáng, trong phòng không hề đốt đèn nhưng cũng đủ ánh sáng để có thể nhìn rõ khuôn mặt hai người.

Khuôn mặt Hạ Lan Tuyết như được dát ánh trăng, còn khuôn mặt của nữ tử kia so với ánh trăng lại càng mơ hồ, càng xa xưa, càng lung linh xinh đẹp tựa như tranh vẽ, tựa như ký ức vui tươi thời thơ ấu xa xôi.

Nàng mỉm cười với anh, sau đó cất giọng thanh thanh nói: "A Nô sợ tướng công sau này nhận không ra, thiếp không cam tâm, đặc biệt dùng gương mặt thật đến gặp tướng công. Hy vọng tướng công đừng quên A Nô."

Tiếng nói vừa dứt, A Nô đã theo cửa sổ nhảy ra ngoài. Ánh trăng thê lương, áo trắng bay bay, tư thế thoát tục tuyệt đẹp. Hạ Lan tuyết cũng không khỏi ngây ngốc si mê. Đợi đến khi hoàn hồn đã không còn trông thấy A Nô đâu nữa.

Anh cười khổ một tiếng, cũng không để tâm nhiều, chỉ từ từ cảm thán một câu: "Phái Tiên Mị quả nhiên danh bất hư truyền". Sau đó, anh xoay người trở về tìm Y Nhân.

Về đến phòng, Hạ Lan Tuyết dừng lại trước cửa. Cửa phòng vẫn khép kín như trước, trong phòng rất im lặng. Có lẽ Y Nhân đã ngủ rồi.

Nghĩ đến tư thế của Y Nhân giờ phút này, nếu không trùm mền kín mít như con nhộng thì cũng cuộn tròn người giống con tôm khô, hoặc không thì cũng nằm quay đơ như con chó nhỏ. Tất cả đều làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy rất an tuệ.

Trên mặt anh bất tri bất giác hiện lên một nụ cười rạng ngời. Gần đây đều luôn như vậy. Cứ mỗi lần nhớ đến Y Nhân là anh lại mỉm cười. Nhưng đại đa số thời điểm, chính anh cũng không phát hiện ra.

Anh chậm rãi đẩy cửa phòng.

Ánh trăng lập tức chen vào phòng.

Hạ Lan Tuyết cũng lập tức cứng người.

Trong phòng, cái bàn đổ nhào trên mặt đất, còn trên giường đã không một bóng người.

Nhìn kỹ lại, Tiểu Bạch đang ngồi xổm bên cạnh giường. Bộ lông màu trắng nhuộm mấy vết máu. Cái đầu nhỏ bé run rẩy, đáng thương nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 6: Y NHÂN NƯỚC SÔI LỬA BỎNG – CHỦ TỚ TRỞ MẶT THÀNH THÙ

Trong phòng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Hạ Lan Tuyết đi khỏi, có một bóng đen lặng lẽ lẻn vào. Người nọ nhìn trên giường, thấy Y Nhân đã ngủ liền buông lỏng cảnh giác. Vốn chỉ muốn tùy tiện đảo lộn vài cái trên bàn rồi đi ngay, nào ngờ Tiểu Bạch rất cảnh giác, vừa nghe thấy tiếng động liền vểnh tai, kiễng chân nhìn sang chỗ bóng đen. Người nọ còn chưa đi ra ngoài, Tiểu Bạch đã nhảy dựng lên, phóng thẳng đến chỗ người nọ.

Bóng đen vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ vừa khẽ kêu lên một tiếng đã bị Tiểu Bạch cắn trúng. Hắn cảm giác cánh tay tê rần, liền biết con chim nhỏ này chứa kỳ độc. Hắn ra tay như điện, đánh vào người con chim nhỏ. Sau đó tung người qua, chộp lấy y phục của Y Nhân. Hắn nghĩ, muốn lấy được thuốc giải, đương nhiên phải tìm chủ nhân của nó.

Y Nhân sớm đã bị tiếng kêu khẽ của hắn lúc nãy làm cho bừng tỉnh. Vừa muốn lên tiếng liền bị người nọ điểm khóa huyệt câm.

Y Nhân giãy dụa vài cái, chân đá phải cái bàn. Vì vậy, trong phòng liền biến thành tình cảnh như Hạ Lan Tuyết đã thấy.

Người nọ bổ một chưởng vào gáy cô. Y Nhân thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm, không còn giãy dụa được nữa.

Đợi khi cô chậm rãi tỉnh lại đã phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng nhỏ lạnh như băng. Khắp nơi đều là những vách tường màu xám tro.

Cô hơi giật giật, cảm thấy thân thể vô cùng đau nhức, không bị trói, cũng không điểm huyệt. Cô ngồi dậy, một lần nữa đánh giá tình huống bốn phía: Gian phòng có diện tích không lớn, trong không khí có một loại ẩm ướt kiểu lâu rồi không có người ở, mang theo mùi nấm mốc.

Y Nhân hít thở, mũi ngứa ngáy, nhịn không được 'hắt xì' một tiếng. Tiếng hắt xì vang dội đến xung quanh.

Nghe thấy tiếng động, cánh cửa sắt thấp bé đối diện Y Nhân liền kêu lên ken két, mở ra.

Y Nhân chăm chú nhìn lại, liền lập tức hân hoan, "Thập Nhất!"

Người tiến vào đúng là người liên tục không có tin tức, Thập Nhất.

Từ lần trước Thập Nhất bị Vũ gia vạch trần, Thập Nhất liền không còn liên lạc gì với Y Nhân nữa. Ngay cả Hoàng A Nguru cũng không thuần phục Hạ Lan Tuyết mà biến mất vô tung vô tích.

Bây giờ cô ta đột nhiên xuất hiện, Y Nhân ngoài kinh ngạc ra, cũng cảm thấy an tâm.

Ít nhất, Thập Nhất cũng không sao.

Vẻ mặt của Thập Nhất lại rất nghiêm trọng, căn bản không có vẻ vui mừng như trước kia. Khuôn mặt thanh tú trầm trầm, ánh mắt gần như hung ác nham hiểm.

Cô ta vừa đi vào, liền lập tức quỳ mọp xuống trước mặt Y Nhân.

Y Nhân vốn đang ngồi trên chiếc giường gỗ duy nhất trong phòng, thấy thế vội vàng né sang bên cạnh, thiếu chút nữa đã từ trên giường tuột xuống.

Thập Nhất cũng không màng đến cô, chỉ nặng nề dập đầu lạy ba cái. Sau đó ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Y Nhân.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, trên trán Thập Nhất xuất hiện dấu đỏ rõ ràng.

"Thập Nhất, ngươi làm sao vậy?" Y Nhân kinh ngạc hỏi.

"Tiểu thư, Thập Nhất biết rõ mình không có tư cách thỉnh cầu tiểu thư tha thứ. Thập Nhất còn thiếu nợ ân tình của tiểu thư. Nhưng mà… Tiểu thư, cô đưa thuốc giải cho ta đi. Van xin cô, đưa thuốc giải cho ta đi, tiểu thư." Thập Nhất yêu kiều nhìn cô, ánh mắt vô cùng khẩn thiết.

Y Nhân chẳng hiểu gì cả, gãi gãi đầu, hoang mang hỏi: "Thuốc giải gì cơ?"

"Con chim nhỏ, con chim nhỏ, có kịch độc." Thập Nhất có điểm ngu dại, rù rì nói. "Nó đã cắn tướng công của ta, tiểu thư, cô cứ coi như thương hại ta, cho ta thuốc giải, cứu tướng công của ta, có được không?"

Y Nhân lúc này mới chợt hiểu, nhưng lại không thể không nói lời xin lỗi: "Ta không biết Tiểu Bạch có độc. Ta cũng không biết thuốc giải cảu nó là cái gì… Tối hôm qua, người kia là tướng công của ngươi?"

Thì ra người đêm qua xông vào Lạc Phượng sơn trang, chính là Hoàng A Nguru.

"Tiểu thư, có phải cô vẫn còn trách ta?" Thập Nhất vừa quỳ vừa lết người đi một bước, tay ôm lấy đầu gối Y Nhân, nhìn cô chằm chằm hỏi.

Y Nhân lắc lắc đầu, thẳng thắn nói: "Không có."

Mặc dù thất vọng, cũng rất khổ sở, nhưng quả thật, cô không trách gì Thập Nhất.

Mỗi người đều có nguyên tắc cùng lựa chọn của mình. Đó cùng lắm cũng chỉ là lựa chọn của Thập Nhất mà thôi.

“Nếu không trách Thập Nhất, vì sao tiểu thư không chịu giao thuốc giải ra đây?” Thập Nhất hỏi.

“Ta không có.”

“Tiểu thư, nhất định là cô trách ta.”

“Không phải, ta thật sự không có thuốc giải.” Y Nhân rất không hiểu, dạo này, vì sao nói thật mà ngược lại chẳng ai chịu tin?

Thập Nhất nhìn cô thật lâu, ánh mắt cụp xuống, không còn tâm tình nào.

Y Nhân thấy vậy đưa mắt nhìn xuống, cơ hồ đáy lòng có chút sợ hãi. Cô đang định trấn an Thập Nhất, Thập Nhất lại đứng lên. Thập Nhất vốn không cao, nhưng Y Nhân đang ngồi trên giường, Thập Nhất đứng ở bên giường, từ trên xuống dưới liền có một lực uy hiếp bén nhọn.

Cô ta lạnh lùng nhìn qua Y Nhân. Đó là ánh mắt Y Nhân chưa bao giờ thấy qua, lạnh lẽo như băng.

“Nếu tiểu thư đã nhất định không chịu thành toàn cho Thập Nhất, vậy cũng đừng trách chi Thập Nhất. Tiểu thư, đời này coi như Thập Nhất thiếu tiểu thư. Khiếp sau, Thập Nhất lại làm nha hoàn trả nợ cho tiểu thư.” Giọng nói của Thập Nhất cũng như ánh mắt, lạnh lùng thấu xương.

Y Nhân cơ hồ muốn rùng mình.

Xem ra, Thập Nhất không chịu tin tưởng cô không có thuốc giải.

Đại khái, muốn dùng sức mạnh.

Y Nhân đang nghĩ ngợi, Thập Nhất đã lui về sau một bước, vỗ tay hai nhịp.

Thập Nhất vỗ tay rất có phong phạm thủ lĩnh. Y Nhân nhớ lại thật lâu trước đây, Thập Nhất từng nói với cô: “Ta a, thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng.”

Cô gái trước mặt mặc váy áo dài thanh thúy, tóc mây cao ngất, sắc mặt như sương, không còn là tiểu nha đầu trong ấn tượng của Y Nhân nữa.

Thời gian là con dao đẽo gọn tất cả, từ đó hoàn toàn thay đổi.

“Ta đã từng tin ngươi như vậy, vì sao ngươi lại không chịu tin ta?” Sau cùng, Y Nhân chỉ phun ra một câu chẳng hề có độ mạnh yếu.

Y Nhân cảm thấy thật đáng tiếc, cũng rất khổ sổ. Nếu người đối diện là một kẻ nào khác bất kỳ, cũng không thể làm cho cô cảm thấy khổ sở như Thập Nhất.

Cô đã tin cô ta như vậy. Trong cái thế giới xa lạ này, Thập Nhất là người thân chân chính duy nhất của cô.

Thứ hai, là Hạ Lan Tuyết.

“Tiểu thư, Thập Nhất không còn là tiểu nha đầu đơn thuần trước kia nữa. Lần đó ngươi buông tha cho ta, ta đã suy nghĩ rất lâu. Không phải ta không biết cảm ơn, mà là làm người tốt quá mệt mỏi, không bằng tùy tâm. Con chim nhỏ của ngươi đã cắn tướng công của ta. Ta không thể không có tướng công, mà tiểu thư ngươi cũng không thể nào không có thuốc giải. Nếu không có thuốc giải, sao ngươi dám nuôi một con vật nguy hiểm như thế bên người? Tiểu thư, ta biết rõ ngươi sợ khổ sợ mệt. Chúng ta làm chủ tớ một hồi, ta cũng không muốn tiểu thư khó chịu. Ngươi đưa cho ta đi.” Thập Nhất vẫn còn thử lại một lần cuối, chỉ là thần sắc kiêu căng, đã là uy hiếp trắng trợn.

Y Nhân thở hắt ra, thở dài nói: “Ta thật sự không có.”

Thật ra Tiểu Bạch giống động vật nguy hiểm chỗ nào chứ? Nó thông minh linh tính như vậy, nếu không phải Hoàng A Ngưu vừa đi vào liền tâm tồn bất chính, trên người có sát khí, sao lại có thể chọc đến Tiểu Bạch?

Người nói động vật nguy hiểm, phải nên tự hỏi bản thân mới đúng.

Thập Nhất biến sắc, nhẹ giọng nói một câu: “Tiểu thư, xin lỗi.” Sau đó, cô ta thối lui ra phía cửa.

Mà theo tiếng vỗ tay vừa rồi, sớm đã có mấy người từ cửa nhỏ chen vào. Trên tay mỗi người đều cầm theo hình cụ, có xích sắt, có roi da, có cây thăm bằng trúc, còn có một chén nước đen thui không biết là cái gì.

Y Nhân nhìn một chút, chẳng hiểu sao lại nói đến nước tiêu nóng.

Cô cũng không phải là Lưu Hồ Lan.

Thấy Thập Nhất sắp sửa rời khỏi, Y Nhân vội vàng gọi cô ta lại, rất thành khẩn nói: “Ta không phải biết mà không báo, cũng không cố tình muốn làm liệt sĩ gì đó, mà là thật sự ta không có thứ đó. Bất luận có làm thế nào cũng đều không thay đổi được. Ngươi không cần chờ tin tức của ta, không bằng nhanh chóng tìm đại phu chữa trị cho tướng công của ngươi đi.”

Thập Nhất loe lóe ánh mắt, một lần nữa trở nên nguội lạnh.

Cô ta cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Thời gian sau đó, Y Nhân đột nhiên nhớ lại khiếp trước mình có từng xem qua một quyển sách tên là "Hồng Nham"

Lúc trước đọc cuốn sách đó, cô chỉ đơn thuần sùng kính những nghĩa sĩ đã dũng cảm kiên cường chịu được cực hình tra khảo. Hôm nay, Y Nhân không chỉ sùng kính, mà còn sùng bái bọn họ!

Cô cảm thấy bọn họ quá vĩ đại. Thí dụ như cây thăm bằng trúc kia, thật sự cắm vào móng tay sẽ gây nên cảm giác thế nào? Ai chưa từng nếm trải thì tuyệt đối không tài nào tưởng tượng ra được.

Hiện tại, Y Nhân có thể kiêu ngạo mà nói rằng: Ta biết rõ nó có cảm giác thế nào!

Cảm giác thế nào ư?

Dù sao, về sau Y Nhân khóc đến đau sốc hông. Đầu tiên, tất nhiên là đau, trung gian cũng là đau, tiếp sau đó, không còn biết gì nữa… hôn mê.

Y Nhân đau đến mức la hét om sòm, "Ta đưa, cái gì ta cũng đưa."

Nếu như đặt ở thời chiến, cô nhất định, nhất định là một tên Hán gian bại hoại.

Sau đó, tên hành hình dừng lại, mặt đen hỏi lại: "Ngươi chịu giao thuốc giải ra cho bang chủ của chúng ta?"

"Đối với ngươi thật không có… thật tốt, ngừng ngừng, ta có ta có." Y Nhân rất ủy khuất, rất bị đè nén. Không biết có phải Thượng Đế đang cười giỡn: Nhìn ngươi kìa, còn dám nói láo.

"Ở đâu?"

"… Còn chưa nghiên chế ra." Y Nhân vốn định đưa ra một đáp án lung tung, nhưng nghĩ thế nào cũng đều không thể nghĩ ra được làm cách nào vượt qua được kiểm tra đáp án, cuối cùng vẫn lựa chọn nói thật.

Ngược lại, cô cũng muốn khai ra Khang lão nhân, nhưng theo phương thức xử sự của bọn hắn, lỡ đâu Khang lão nhân cũng không có, vậy chẳng phải sẽ hại đến ông ta hay sao?

Vì vậy, người kia đã mệt mỏi lại cho rằng Y Nhân đang nhạo bang bọn chúng, một đợt tra tấn mới lại bắt đầu.

Y Nhân lại khóc lên.

Đau liền đau a, cũng đau đến mức không còn cảm giác gì nữa.

Về sau, Y Nhân bị bọn họ cứu tỉnh lại, chỉ cảm thấy buồn ngủ vô cùng. Hoàn toàn không có cảm giác đau đớn. Toàn thân từng lỗ chân lông, không có chỗ nào là không mệt mỏi. Toàn bộ mở ra, đau đớn đên mê dại.

Giữa cơn mông lung, cô nhìn thấy có người bưng chén thuốc kia lên, chậm rãi đi về phía cô…

***

Hạ Lan Tuyết tìm kiếm Y Nhân như điên. Đúng là đã lần tìm tất cả góc ngách của sơn trang, nhưng cũng không có tung tích Y Nhân.

Lại một nhóm thủ vệ được phái đi đã trở lại, vẫn không có tin tức. Hạ Lan Tuyết đưa tay vơ lấy chén trà trên bàn, hung hăng quăng xuống đất.

"Thiên Nhất Các là phế vật sao!" Anh đanh mắt, trầm giọng hỏi. Âm thanh không cao, lại làm cho cả đám người đang quỳ dưới đất phải rùng mình một cái.

Dịch Kiếm đứng sau lưng Hạ Lan Tuyết cũng là lần đầu tiên trông thấy Hạ Lan Tuyết tức giận đến như vậy. Hắn nhìn trộm qua. Thần sắc vương gia rất ngưng đọng, cũng không có vẻ gì đang loạn. Có thể trầm tĩnh như vậy mới là đáng sợ nhất.

Vốn đang tháng ba hoa nở, nhưng lại có cảm giác như mưa gió sắp đến, bão tố nổi lên.

"Vương gia, gấp cũng vô dụng, không bằng chúng ta phân tích một chút, là ai sẽ có hứng thú đối với vương phi." Nửa đêm bị Hạ Lan Tuyết kéo dậy khỏi giường, Phượng Cửu ở một bên tâm bình khí hòa nói.

"Đây chính là thủ vệ trong Lạc Phượng sơn trang các ngươi? !" Hạ Lan Tuyết tức giận, đột nhiên trút lửa lên đầu Phượng Cửu.

Phượng Cửu cứ mặc kệ anh, chỉ không mặn không lạt nhắc nhở một câu: "Vương gia chẳng lẽ đã quên rồi, Lạc Phượng sơn trang chỉ là một sơn trang bình thường, cũng không có cơ quan bẫy rập, tường đồng vách sắt."

Hạ Lan Tuyết nặng nề "Hừ" một tiếng, nghiêng đầu đi.

Phượng Cửu thấy thế, mỉm cười nói. "Y Nhân đối với người khác mà nói, chẳng có bao nhiêu tác dụng. Người bắt cóc nàng đi, chỉ sợ sẽ dùng để uy hiếp vương gia. Vương gia cứ an tâm, đừng nóng vội, cứ chờ đợi tin tức đi." Dừng một chút, Phượng Cửu lấy ơn báo oán, cẩn thận trấn an.

Hạ Lan Tuyết cũng không bạo phát nữa. anh trầm mặc một hồi, sau đó cúi đầu nói: "Nhưng Tiểu Bạch đã cắn người đó bị thương. Ta sợ… ta sợ hắn sẽ giận chó đánh mèo, đả thương…" Chưa nói xong lời cuối cùng, Hạ Lan Tuyết gần như nghẹn ngào, không thể nói tiếp được nữa.

Trong khi vừa rồi, trước khi Y Nhân gặp chuyện không may, anh còn hứa hẹn thề nguyền sẽ bảo vệ Y Nhân an toàn.

"Yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, nàng sẽ không sao."

"Y Nhân, ta sẽ bảo vệ nàng."

…

Những lời hứa hẹn vẫn còn bên tai, người đó đã không biết sống chết, tung tích không rõ.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy mình thật khốn khiếp.

"Vương gia vừa nói Tiểu Bạch bị thương, có thể nhận ra được là dùng thủ pháp gì không?" Phượng Cửu trong lòng vừa động, hỏi.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu: "Ta đã tra xét. Tên đó rất cẩn thận, cho dù trong hoàn cảnh nguy cấp, cũng không sử dụng thủ pháp bổn môn, chỉ dùng chiêu thức tầm thường, nhưng công lực dày một chút."

Hạ Lan Tuyết mặc dù gấp gáp, nhưng vẫn rất cẩn thận tra xét toàn bộ chi tiết.

Nhưng, không thu hoạch được gì!

"Hắn có thể trực tiếp tìm được phòng khách, mà trong phủ ta cũng không có hạ nhân nào mất tích hoặc trong diện tình nghi. Có thể thấy được, tên đó nhất định trước đây đã từng đến Lạc Phượng son trang. Vương gia có thể nghĩ ra là ai chăng?" Phượng Cửu nhắc nhở một câu.

Hạ Lan Tuyết đầu óc rất loạn. Người đã tới son trang cũng không phải là số ít. Trong lúc nhất thời, thật sự không thể nhớ nổi là ai. Chỉ cảm thấy mỗi người đều khả nghi, đúng là người người đều không thể tin.

Đang hết sức hoảng loạn, Hạ Lan Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Là A Nô."

"Ừm?"

"Là A Nô của phái Tiên Mị, là Viêm Hàn. Nhất định là bọn họ. Viêm Hàn rốt cuộc cũng đã hạ thủ. Lúc trước ta đoạt Y Nhân khỏi hắn, hắn lại đến bắt nàng đi!" Hạ Lan Tuyết càng nghĩ khẳng định. Chỉ hận không thể lập tức đến Viêm Quốc, lại hận không thể lập tức bắt lấy A Nô để hỏi cho rõ.

Phượng Cửu trầm tư. Hắn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được cạm bẫy ở chỗ nào.

Hạ Lan Tuyết tuyệt đối là người thuộc phái hành động. Anh đã đứng dậy, nghiêm thanh ra lệnh: "Truyền lệnh xuống, tìm cho ra A Nô, thủ lĩnh của phái Tiên Mị…"

"Tướng công muốn tìm thiếp sao?" Sau một tràng cười duyên dáng, ngoài phòng truyền đến một giọng nói vô cùng thanh tao, ôn nhu và nhẹ nhàng.

Dịch Kiếm ra vẻ cảnh giác, đang định lao ra. Hạ Lan Tuyết lại ngăn hắn lại, vội vã dặn dò một câu: "Các ngươi đứng yên tại chỗ." Sau đó sải bước đi ra ngoài.

Bên ngoài ánh trăng rực rỡ không thôi.

Dưới ánh trăng, bóng người vừa mới lên tiếng thoạt nhìn thoát tục, ngồi trên một cành cây trước cửa phòng. Quần áo mỏng manh phất phơ trong gió đêm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mọc cánh thành tiên được.

Hạ Lan Tuyết bất chấp vẻ đẹp, càng không muốn thương hương tiếc ngọc. Anh nhìn chằm chằm vào bóng người trên cây, trầm giọng hỏi: "Y Nhân đang ở đâu?"

"Thiếp đúng lúc nhìn thấy ai đã đưa tỷ tỷ đi. Nhưng tướng công chàng hung hăng hỏi thiếp như vậy, dọa thiếp kinh hãi, tự nhiên quên hết mất rồi, chẳng còn nhớ rõ gì nữa." Người trên cây nhẹ nhàng cười một tiếng, nhu nhược trả lời.

"Chẳng lẽ không phải ngươi?" Hạ Lan Tuyết nhíu mày phượng, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

"Tướng công nghi ngờ người ta như vậy, có biết làm cho người ta đau lòng thế nào không a." A Nô vỗ vỗ ngực, làm ra bộ dáng đau lòng muốn chết. Sau đó sẽ nghiêm sắc mặt, lắc đầu nói: "Không phải là thiếp, càng không phải là chúa thượng."

“Ta dựa vào cái gì mà tin cô?” Hạ Lan Tuyết bất khuất không buông, gần như có vẻ muốn gây sự.

A Nô lã chã chực khóc mà nhìn anh, nũng nịu nói: “Cho dù thướng công có bức bách thiếp, thiếp cũng không nói cho tướng công biết người đó là ai đâu.”

“Vì cái gì, bởi vì các người là một phe?” Hạ Lan Tuyết tiếp tục khích tướng.

“Không phải, mà bởi vì chuyện anh hung cứu mỹ nhân, thiếp cảm thấy, chúa thượng làm sẽ thích hợp hơn.” A Nô cười tủm tỉm nói tiếp, “Cho nên, trước khi chúa thượng cứu được tỷ tỷ đưa đi, thiếp sẽ không để lộ ra tên của hắn.”

Hạ Lan Tuyết nghe mà tức giận, nhưng biết rõ Viêm Hàn sẽ đến cứu Y Nhân, trong lòng cũng có chút an tâm.

Chỉ là, tại sao lại là Viêm Hàn đi làm anh hung cứu mỹ nhân!

“Cô…” Hạ Lan Tuyết đang định kháng nghị, A Nô đã từ trên ngọn cây nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống. Tiếng cười khanh khách rơi xuống trước mặt anh. “Tướng công, chàng có A Nô còn chưa đủ sao? Hay là đem tỷ tỷ tặng cho chúa thượng đi.”

“Y Nhân không phải là vật phẩm, có thể nói nhường là nhường sao?” Lý do thoái thác của A Nô làm cho Hạ Lan Tuyết rất khó chịu, “Nhưng nếu thật sự Viêm Hàn cứu được Y Nhân, ta sẽ rất cảm kích hắn, cũng sẽ đích thân đến Viêm Quốc đón Y Nhân trở về. Dựa theo quy củ, hắn có thể nhận được từ ta một phần tạ lễ đồng giá với Y Nhân. Y Nhân đối với ta mà nói, là vô giá. Cho nên, hắn có thể tùy ý yêu câu.”

Dù sao còn chưa cầm quyền, Hạ Lan Tuyết cũng không sợ phải cắt nhường quốc thổ, cũng sẽ không dẫm theo vết xe đổ của Bùi Nhược Trần.

“Chàng cảm thấy A Nô không bằng tỷ tỷ sao? Chẳng lẽ thiếp còn chưa đủ đẹp?” A Nô nhìn chằm chằm vào Hạ Lan Tuyết, hỏi rất nghiêm túc.

Sóng mắt lưu chuyển, phát sáng lóng lánh.

“Cô rất đẹp, có thể là không gì sánh được.” Hạ Lan Tuyết nhìn A Nô một cái, tuy có chút than thầm, nhưng vẫn rất thẳng thắn nói: “Ta chưa bao giờ so sánh Y Nhân với người khác. Nàng cũng không phải là người khác.”

A Nô ngẩn người. Ánh trăng trên đầu không hiểu sao lại ảm đạm hẳn đi. Nàng nhẹ giọng nói: “Có thể đối với chúa thượng mà nói, tỷ tỷ cũng không phải là người khác.”

“Ừm?”

“Vương gia, chàng cho rằng mình hiểu rõ bệ hạ sao?” A Nô đột nhiên hỏi.

“Cô muốn nói, là Viêm Hàn?” Hạ Lan Tuyết do dự một chút, sau đó nói thật: “Không biết. Ta biết về Viêm Hàn cũng giống như những gì đại đa số mọi người đều đã biết. Là hoàng tử của Viêm quốc, nhân phẩm học vấn đều rất ưu tú. Từ nhỏ đến lớn chưa từng phạm sai lầm. Mười lăm tuổi dùng thân phận hoàng tử duy nhất lên ngôi thái tử. Mười sáu tuổi dẫ cùng Viêm Tử Hạo lâm triều, dùng thân phận thái tử phụ trở triều chính. Sau khi Viêm Tử Hạo băng hà, hắn thuận lợi đăng cơ. Hơn nữa, trước sau như một luôn quyết đoán anh minh, tỉnh táo cơ trí, rất được dân chúng cùng quan viên cao thấp trong Viêm Quốc kính yêu. Là một người rất hoàn mỹ.” Dừng một chút, Hạ Lan Tuyết lại bỏ thêm một câu, “Cũng là một người không để cho người khác phải bận tâm. Phụ thân của hắn, chắc hẳn đã cho hắn cảm giác tự hào sâu sắc.”

So sánh lại, Hạ Lan Tuyết luôn khiến cho người khác phải bận tâm. Bản thân anh cũng đều cảm thấy lòng đầy ưu tư.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 7: THỜI TRAI TRẺ CỦA VIÊM HÀN

“Tiên hoàng…” A Nô cười khổ một tiếng, tiện đà nhẹ giọng nói: “A Nô mười hai tuổi đã bắt đầu làm việc cho bệ hạ, cho nên A Nô biết, tỷ tỷ đối với chúa thượng mà nói, còn quan trọng hơn cả đối với tướng công.”

Hạ Lan Tuyết nhíu mày, lẳng lặng nhìn nàng, chờ đợi nàng nói tiếp.

A Nô than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Bệ hạ là hoàng tử duy nhất của Viêm Quốc, nhưng lại chẳng nhận được bao nhiêu sủng ái. Tiên hoàng Viêm Tử Hạo chung tình với Tức phu nhân, là chuyện mà tất cả mọi người đều biết. Nếu ngài ấy có thể trắng trợn ở trước mặt mọi người trên thế gian này tuyên bố yêu thương Tức phu nhân, chẳng lẽ chàng còn trông cậy vào chuyện ngài ấy có thể quan tâm chăm sóc vợ mình hay sao?”

Hạ Lan Tuyết giật mình. Đúng vậy, tất cả mọi người chỉ chú ý đến tiền đồ sáng lạn của diễn viên chính trong câu chuyện, nào có mấy ai lưu ý đến những vai diễn phụ ở đằng sau đã bị mọi người bỏ quên.

Mẫu thân của Viêm Hàn, nhất định đã phải chịu đựng sự bỏ bê hắt hủi.

Vậy còn Viêm Hàn thì sao?

Viêm Tử Hạo đối với Viêm Hàn, có thái độ thế nào?

"Cho nên, từ nhỏ đến lớn, bệ hạ chỉ có thể biểu hiện xuất sắc nhất trong mọi phương diện, mới có thể làm cho tiên hoàng chú ý, mới có thể làm cho quốc dân chú ý, mới có thể dưới ánh hào quang của Tức phu nhân làm cho bệ hạ, làm cho mẫu thân của bệ hạ đừng quá nhỏ nhoi." Ánh mắt A Nô trở nên mê ly, giống như đang chìm sâu vào câu chuyện hồi ức xa xưa. Nàng đang nhìn thấy cái gì? Có lẽ là một hình bóng lặng yên luyện võ giữa trời đông giá rét. Có lẽ là một bàn tay run run luyện chữ đến trọc cả đầu bút. Có lẽ là một dáng vẻ đầy xuân sắc trước mặt mọi người, nhưng khi xoay lưng lại là vắng vẻ cùng cô đơn.

Hạ Lan Tuyết cũng hiểu được đôi phần. Anh bất giác lại nhớ đến Hạ Lan Thuần.

Theo như anh thấy, Hạ Lan Thuần và Viêm Hàn rất giống nhau. Nhưng phương pháp sinh tồn của Viêm Hàn là tìm mọi cách để làm cho mình trở nên mạnh mẽ cường thế, chứ không oán trời trách đất như Hạ Lan Thuần.

Hắn làm cho chính mình trở nên cường hãn, cường hãn đến không còn nhược điểm, cường hãn đến mức không giống người bình thường. Viêm Hàn, chính là linh hồn của mọi người dân Viêm Quốc.

Cũng bởi vậy, hắn nhất định phải gánh vác trên lưng nguyện vọng và sự ký thác của người dân, phải tiếp tục trở nên cường thế.

"Còn Y Nhân," A Nô nhìn Hạ Lan Tuyết, thản nhiên nói: "Y Nhân là người đầu tiên làm cho bệ hạ bộc lộ ra điểm yếu ớt cùng do dự của mình. Chỉ những khi ở trước mặt Y Nhân, bệ hạ mới giống một con người. Một người bình thường có yêu có hận, có tình có thù."

"Chẳng lẽ trước khi gặp được Y Nhân, Viêm Hàn không có nữ nhân nào khác sao?" Hạ Lan Tuyết suy bụng ta ra bụng người, hỏi.

Tuổi tác của Viêm Hàn cũng sấp sỉ Hạ Lan Tuyết. Thân thế như vậy, không có khả năng giống như mấy chàng trai nghèo khổ 'Thủ thân như ngọc'.

Trước Y Nhân, không có nữ nhân nào khác có thể làm cho hắn động lòng, dù chỉ là một chút hay sao?

"Nếu tướng công hỏi, chính là ở trên giường…" A Nô lưu chuyển sóng mắt, bỗng nhiên cười duyên, nói: "Nếu thiếp nói, chỉ có thiếp hầu hạ chúa thượng, tướng công có ghen không?"

Hạ Lan Tuyết có điểm giật mình, suy nghĩ một chút lại thấy thoải mái.

Võ công mà phái Tiên Mị tu tập, chính là thuật thải dương bổ âm. Đắc ý nhất cũng là kỹ thuật lên giường. A Nô là chưởng môn nhân của phái Tiên Mị. Viêm Hàn lại là chúa thượng của nàng. Nàng chủ động hiến thân, cũng không có gì làm lạ.

"Nhưng nữ nhân của bệ hạ, nói chung chỉ có một mình thiếp." A Nô tự nhiên nói tiếp, "Thiếp cũng không thể được xem là nữ nhân của bệ hạ. Thiếp chỉ là một lễ vật mà Viêm Tử Hạo đã ban tặng cho bệ hạ mà thôi."

"Lễ vật rất trọng nhỉ?" Hạ Lan Tuyết mỉm cười, hỏi.

"Trong thiên hạ đều là vương thổ, tất cả vương thổ đều là của vương thần. Thiếp mặc dù đứng đầu một phái, nhưng cũng chỉ là con dân của Viêm quốc. Khi đó, thiếp còn chưa tiếp quản phái Tiên Mị, triều đình đột nhiên phái người đến tìm thiếp. Nói rằng thiếp được mời đi hiến cho một người tôn kính nhất Viêm Quốc. Sau đó tiên hoàng nhìn thấy thiếp, ngài chỉ dặn dò thiếp một câu: "Không được yêu thương hắn, cũng đừng để hắn yêu thương ngươi. Tận hết khả năng hỗ trợ hắn, bất luận là trên giường hay là dưới giường. Lấy cảm tình của hắn, sống vì hắn, chết vì hắn." A nô nói xong, nụ cười có vẻ thê lương, "Cho nên, thiếp chỉ là một lễ vật."

"Vừa rồi cô nói, mười hai tuổi…" Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên nhớ đến một chi tiết nhỏ, nhịn không được lôi nó ra hỏi.

"Đúng vậy, khi đó thiếp mới mười hai tuổi, bệ hạ mười lăm." A Nô cười cười, lơ đãng hỏi: "Thiếp mười hai tuổi đã là một mỹ nhân, chẳng lẽ tướng công không tin sao?"

"Tin." Hạ Lan Tuyết trả lời, không một tia do dự.

A Nô xác thật là một mỹ nhân hiếm thấy, thật sự nổi trội hơn hẳn những nữ nhân mà anh đã được gặp gỡ xưa nay. Chỉ có điều, nữ tử như vậy, vì sao Viêm Hàn lại không hề yêu thương nàng?

"Khi đó bệ hạ mới mười lăm tuổi. Lần đầu tiên thiếp nhìn thấy bệ hạ, trong lòng đã nghĩ, trên đời này sao lại có một người anh tuấn đến như vậy. Thiếp nói về một nam nhân khác như vậy, tướng công có ghen không?" A Nô dừng lại một chút, nhìn thẳng vào Hạ Lan Tuyết, nũng nịu nói: "Tướng công đừng giận. Bệ hạ là bệ hạ, tướng công là tướng công. Bệ hạ là chủ nhân của A Nô, ngài ấy không phải là nam nhân khác."

Hắn không phải là người khác. Cũng như lời Hạ Lan Tuyết đã nói: Y Nhân không phải là người khác.

Nhưng lời nói tương tự nhau thế này, cả hai người đều không chú ý đến.

"Bệ hạ năm mười lăm tuổi gầy hơn bây giờ một chút, cũng thấp hơn một chút. Nhưng hình dáng cũng đã rất rõ ràng, đặc biệt là đôi mắt. Ánh mắt lạnh lùng lẳng lặng nhìn thiếp. Tất cả nam nhân khi nhìn thấy thiếp, trong ánh mắt đều toát ra ánh sáng, ít nhất cũng sẽ có chút sợ hãi. Tướng công, khi chàng mới gặp thiếp, chẳng phải cũng ngẩn ngơ đó sao. Nhưng bệ hạ lại không có. Ánh mắt ngài ấy nhìn thiếp, tựa như đang nhìn một món đồ. A Nô lúc ấy đã nghĩ, trái tim của người này, có phải được làm bằng đá hay không?"

"Làm bằng đá sao?" Hạ Lan Tuyết có chút hưng trí hỏi.

"Đúng vậy." A Nô chu chu miệng, oán trách nói. "Trái tim của bệ hạ thật sự làm bằng đá, lại vừa lạnh vừa cứng. Ngày đó ngài ấy không muốn thiếp, nói thiếp còn quá nhỏ. Nhưng thiếp lúc ấy tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng đã có khả năng hấp dẫn nam nhân. Huống chi, lúc ngài ấy nhìn thấy thiếp, thiếp đã cởi sạch xiêm y. Ngài ấy cứ như vậy quăng đống quần áo lên người thiếp, thản nhiên nói "Mặc vào đi". Thật sự, chẳng hề để tâm xem làm như vậy đã tổn thương người khác như thế nào. Đó là lần đầu tiên thiếp bị người khác cự tuyệt. Tiếp sau đó, đại khái là hơn hai năm. Trong hai năm đó, thiếp một khắc cũng không ngừng câu dẫn ngài ấy. Có đôi khi, ngài ấy rõ ràng có dục vọng, nhưng lại chẳng hề động đến thiếp, cứ để thiếp ở bên cạnh chơi đùa. Cứ như thế cho đến sinh nhật mười bốn tuổi của thiếp, ngài ấy sai người đưa đến một phần lễ vật, sau đó còn dặn thêm một câu: Đêm nay lại đây."

"Đêm đó…"

"Đúng vậy, đêm đó chúng ta đã lên giường với nhau." A Nô cười cười, trong nụ cười có một loại sủng nịch ôn nhu: "Cái gì ngài ấy cũng không hiểu, nhưng lại học hỏi rất nhanh. Cho dù ở trên giường, ngài ấy cũng không ngừng tranh đoạt quyền chủ động. Một khi đã nắm chắc kỹ xảo, lập tức đoạt lấy quyền chủ động, hoàn thành cẩn thận tỉ mỉ, không thể xoi xét. Cũng giống như tất cả những việc mà ngài ấy đã làm vậy, luôn gắng đạt đến hoàn mỹ, cũng càng giống một loại hình thức."

Hạ Lan Tuyết 'Ừm' một tiếng. Đối với Viêm Hàn, anh đã có cách nhìn khác đi.

Nếu đối mặt với một mỹ nhân như vậy, lại còn sớm hôm chung đụng, Viêm Hàn còn có thể bảo trì bình tĩnh cùng hờ hững như thế, vậy thì Viêm Hàn, nhất định là một kẻ thù rất đáng sợ.

"Cho nên, trước khi gặp được Y Nhân, bệ hạ vẫn không phải là con người. Ít nhất, thiếp cho rằng ngài ấy không phải là người. Ngài ấy gần như đã hóa thần rồi, sẽ không biểu lộ vui, giận ra mặt, cũng sẽ không kêu to rống to. Ngài ấy rất bình tĩnh, rất vĩ đại, rất hoàn mỹ. Sau đó, Y Nhân xuất hiện. Chàng cũng đã biết, thời gian Y Nhân tạm trú ở Viêm Quốc, thiếp đã từng vô số lần đứng trong một góc lén nhìn nàng. Nói thật, thiếp rất không hiểu, một nha đầu không có dung mạo, không có trí tuệ, thậm chí còn không có cá tính, vì sao có thể làm cho bệ hạ mất bình tĩnh được? Vì sao lại khiến ngài ấy làm trái mọi người? Vì sao có thể khiến ngài ấy biến sắc, khiến ngài ấy thất thường?… Mãi cho đến bây giờ, thiếp vẫn không tài nào hiểu được, cũng không cam tâm. Nhưng cho dù thiếp không cam tâm hay phủ nhận thế nào thì điều đó vẫn là sự thật. Sự xuất hiện của nàng đối với bệ hạ có ý nghĩa trọng đại. Thiếp rất khó tưởng tượng, nếu ngài ấy mất đi nàng, có thể trở nên càng lạnh lùng, càng cứng rắn hơn trước hay không." A Nô nói xong, nhìn Hạ Lan Tuyết thật sâu, thận trọng nói: "Nhưng tướng công thì khác. Tướng công cũng không phải là không có tỷ tỷ không được, đúng không? Dùng thiếp để đổi lấy Y Nhân, chỉ cần Y Nhân đi theo bệ hạ một ngày, A Nô liền khăng khăng một mực hầu hạ tướng công, toàn tâm toàn ý yêu thương tướng công. Tướng công cảm thấy có lợi hay không?"

Hạ Lan Tuyết dở khóc dở cười: "Y Nhân cũng không phải là vật phẩm. Hơn nữa, ta cũng vậy, không có nàng ấy thì không được."

A Nô ngẩn người, không ngờ tới Hạ Lan Tuyết lại cự tuyệt một cách sảng khoái đến như vậy. Nàng cảm thấy mình thật thất bại. Sau đó, nàng đột nhiên nâng mắt, lẳng lặng hỏi: "Được một người yêu, là cảm giác thế nào?" Nàng được rất nhiều người muốn chiếm hữu, nhưng lại chưa bao giờ được người khác yêu thương. Cũng không biết yêu thương một người, rốt cuộc là loại tâm tình gì. Tất nhiên không thể lý giải được sự khác thường của Viêm Hàn cùng sự kiên quyết của Hạ Lan Tuyết.

"Là cảm giác gì ư…" Hạ Lan Tuyết nghĩ nghĩ, nhớ đến Y Nhân, sau đó mỉm cười nói: "Chính là một cảm giác thật an tâm. Biết rằng bất luận ngươi làm gì, mắc sai lầm gì, đối phương cũng sẽ không rời bỏ." Không rời không bỏ.

Cái gọi là yêu, chỉ là một lời hứa hẹn không rời không bỏ.

Tình đời lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, thay đổi liên tục. Chỉ có nàng, trước sau như một.

A Nô im lặng một hồi, đột nhiên nhoẻn miệng cười. Cười như hoa xuân nở rộ, xinh đẹp tuyệt trần, làm cho người ta không tài nào rời mắt. "Thiếp đã hiểu, cám ơn." Nói xong, nàng cứ vậy mà cáo biệt. Lớp áo mỏng manh trắng tinh lay động, ở trong gió đêm lắc lắc lãng lãng.

"Người kia là…" Hạ Lan tuyết vội vàng ở phía sau gọi nàng lại, hỏi xem người bắt cóc Y Nhân rốt cuộc là ai.

"Hoàng A Ngưu, nhưng hắn đã bị Tiểu Bạch cắn, nói chung sống không được bao lâu." A Nô không quay đầu lại, tùy ý nói một câu. Thanh âm còn chưa dứt, người đã biến mất.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, lẽ nào lại là hắn. Nghe nói bây giờ hắn làm việc cho Bùi Nhược Trần. Chẳng lẽ, Bùi Nhược Trần đã tra được bọn anh rồi?

***

Y Nhân trợn to đôi mắt, nhìn người nọ đang cầm một chén thuốc đen sì sì đi đến. Cô theo bản năng rụt lui về phía sau. Nhưng thân thể lại bị trói trên chiếc giường gỗ, căn bản là không thể động đậy.

Chén thuốc càng lúc càng đến gần. Y Nhân vô cùng khẩn trương, toàn thân đau đớn. Cô muốn hỏi người nọ, chén thuốc này rốt cuộc dùng để làm gì, nhưng yết hầu nghẹn cứng. Cho dù cố gắng nói thế nào cũng đều bất lực, cô không thể phát ra nổi âm thanh.

Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến một loạt âm thanh rất lớn. "Phang" một tiếng, giống như có ai đó dùng khí lực siêu cường như bão thổi, cuốn tất cả thủ vệ bên ngoài. Thân thể va chạm vào vách tường mới tạo nên tiếng động lớn như vậy.

Chén thuốc kia chỉ còn cách mặt Y Nhân một khoảng rất gần, người nọ quay đầu đi.

Cửa sắt bị đá văng ra, kêu 'rầm' một tiếng.

Một người xông vào.

Bàn tay đang bưng chén thuốc bị tiếng đá văng cửa sắt làm cho hoảng sợ, run lên. Toàn bộ chén thuốc đều bị hất văng vào mặt Y Nhân.

Y Nhân chỉ cảm thấy trên mặt nóng rực, thất thanh kêu đau một tiếng. Lại có một thân thể bị va đập vào vách tường kêu 'Phang phang', gió mạnh càng gần. Một đôi cánh tay cực kỳ vững vàng rất nhanh chóng đỡ lấy sau đầu và lưng của Y Nhân, đặt cô ngồi xuống rồi ôm lấy.

Y Nhân vô cùng đau đớn, đầu óc cũng rất mơ hồ, ý thức bắt đầu tan rã. Nhưng một khắc cuối cùng trước khi hôn mê, cô vẫn còn đang nghĩ "Là ai vậy?"

"Là ai vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 8: VỊ KHÁCH THẦN BÍ CỦA VIÊM HÀN

Y Nhân vẫn bị vây trong trạng thái mơ mơ màng màng, toàn thân đau đớn. Đau đến mức chết lặng, thân thể giống như không còn là của mình nữa.

Đôi mắt nóng rát, giống như đang bị thiêu đốt trong hỏa lò, giống như có một cây đao đang ở trên mặt liều mạng đâm xuống hàng ngàn, hàng vạn nhát đao.

Mỗi khi vô cùng đau đớn, Y Nhân đều sẽ vô ý thức mà rên rỉ. Vì thế, liền có một bàn tay mang theo một vị thuốc đông y, chậm rãi xoa xoa trán cô, xoa xoa hốc mắt của cô.

Cô cảm thấy an tâm hơn một chút, lại mơ mơ màng màng ngủ.

Cứ như vậy, cũng không biết đã trải qua bao lâu. Đến khi cô rốt cuộc lảo đảo mở mắt ra, đại khái đã là buổi tối. Trong phòng tối đen, chẳng thể nào nhìn thấy được vật gì. Cô chớp mắt mấy cái, cố gắng làm cho mắt mình thích ứng với bóng tối, nhưng vẫn chẳng nhìn thấy gì.

"Y Nhân". Bên cạnh đột nhiên có áp lực, giống như có ai đó đang cúi người xuống, ở bên tai gọi tên cô.

Y Nhân vươn tay ra, vừa vặn đụng đến khuôn mặt. Hình dáng rõ ràng, lưu loát trong lòng bàn tay. "Viêm Hàn." Cô mỉm cười thật tươi, giọng nói vô cùng phấn khởi: "Có phải là ngươi không?"

"Là ta." Viêm Hàn thản nhiên trả lời. Lúc bàn tay cô muốn chảy xuống khỏi khuôn mặt hắn, Viêm Hàn đột nhiên bắt được ngón tay nhỏ nhắn của cô, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng mà hôn: "Không cần lo lắng."

Lòng Y Nhân trĩu nặng.

Quả nhiên, không phải trong phòng quá tối, mà là, thật sự không nhìn thấy được.

"Không lo." Y Nhân thần sắc ảm đạm, sau đó mỉm cười, càng thêm sáng lạn: "Như vậy cũng tốt, có thể ngủ bất cứ lúc nào."

Bàn ngày cũng tốt, buổi tối cũng thế, đều có thể ngủ mà không cần nghĩ ngợi.

"Sẽ chữa khỏi. Ta đang phái người đi tìm Thập Nhất." Ánh mắt Viêm Hàn hiện rõ vẻ đau xót, hắn thấp giọng trả lời.

Y Nhân không nói gì thêm, vẫn đang mỉm cười.

Nếu người không biết chuyện nhìn thấy vẻ tươi cười như vậy, nhất định không thể nhìn ra có điều gì khác thường. Vẫn chỉ nhìn thấy khuôn mặt vô tâm vô phế đến cực điểm, mặt mày hân hoan, nhìn không ra manh mối.

Viêm Hàn lại càng thấy đau lòng.

"Đúng rồi, làm sao ngươi tìm được ta?" Y Nhân nói xong, muốn ngồi dậy. Nào ngờ chỉ hơi nhúc nhích liền cảm thấy toàn thân đau nhức. Viêm Hàn nghiêng thân qua, nâng vai cô dậy, dìu cô tựa người vào thành giường.

Nhớ lại ngày ấy ôm cô từ gian phòng nhỏ đi ra, Viêm Hàn đến nay vẫn không quên được cảm giác ghê người khi nhìn thấy bộ dáng của cô. Hắn hối hận, hối hận lúc trước không trực tiếp ra lệnh cho A Nô ngăn chặn Hoàng A Ngưu. Làm sao biết được, chỉ một chút chậm trễ mà đã có thể khiến cô bị thương nặng như vậy.

Y Nhân luôn luôn không tranh sự đời, nhưng người như cô, chung quy vẫn chạy không thoát.

"Ta vẫn biết nàng ở nơi nào." Viêm Hàn cố gắng làm cho giọng nói của mình có vẻ tự nhiên thoải mái. Nếu Y Nhân đã quyết định thoải mái đối mặt, chẳng lẽ hắn không thể làm như thế hay sao?

Y Nhân nghiêng đầu, cười cười: "Ngươi thật lợi hại."

"Bởi vì dụng tâm." Viêm Hàn thật tự nhiên trả lời. Không phải tranh công, chỉ là tự nhiên mà vậy, kể rõ mọi việc.

Y Nhân không nói gì, chỉ cúi đầu.

"Bên ngoài thời tiết rất tốt, ta bế nàng ra ngoài nhé." Viêm Hàn nói xong liền cúi người xuống, bế cô đứng lên.

Y Nhân theo bản năng ôm lấy cổ hắn. Sắc mặt cực kỳ trầm tĩnh, không bẽn lẽn cũng không thấy không ổn.

Hắn vẫn biết cô ở nơi nào, như vậy, cái gì cô cũng không cần nhiều lời.

Bước chân của Viêm Hàn rất ổn định, động tác ôm cô lại vô cùng nhẹ nhàng.

Vào trong viện rồi, hắn đặt Y Nhân ngồi lên chiếc xích đu ngày trước cô vẫn thường ngồi ngẩn người, nhẹ giọng hỏi: "Ở đây phơi nắng rất tốt cho sức khỏe. Nàng có muốn nghe vài khúc nhạc không, ta có thể phái người…"

"Không cần, thế này là tốt rồi, ngươi đi đi." Y Nhân bắt lấy dây thường hai bên. Xích đu đã được làm mới lại. Mặt sau có lưng ghế dựa, còn phủ thêm một lớp đệm rất mềm.

Y Nhân dựa lưng vào, ngửa mặt ra để cho toàn bộ khuôn mặt mình chìm đắm trong ánh nắng mặt trời. Ánh nắng ấm áp sáng rỡ, len qua đám lá cây tạo thành những giọt nắng, nhuộm làn da cô vàng óng, rất điềm tĩnh.

Viêm Hàn đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn cô. Nhìn thấy những sợi lông tơ mềm mại nhỏ nhắn tinh mịn, không hiểu vì sao lại có một loại cảm giác muốn cho thời gian dừng lại.

Trái tim của cô đã không còn ở chỗ hắn nữa, Viêm Hàn biết.

Y Nhân cùng Hạ Lan Tuyết có nhiều liên hệ, không rõ chi tiết, Viêm Hàn cũng biết.

Nhưng mà, vì cái gì, vì cái gì biểu hiện của cô lại chưa bao giờ làm cho hắn thất vọng? Vì cái gì nhận thức càng sâu, lại càng làm cho hắn không thể tự kiềm chế? Biết rõ, đã là vô vọng.

Cho nên, thời gian hãy cứ dừng lại ở giờ khắc này đi.

Hắn không tự chủ được vươn tay ra, hầu như đã gần chạm đến mặt cô, lại dừng lại.

Y Nhân không hề phát hiện, hơi thở vẫn an ổn bình tĩnh, ánh mắt khép kín, giống như đã ngủ.

Viêm Hàn thu tay lại. Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người. Còn có rất nhiều chuyện đang chờ hắn làm, hắn không có khả năng dừng lại như vậy.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đi xa. Y Nhân lại mở mắt ra, sau đó xoay người, thu chân lên đặt trên ghế xích đu. Hai tay bắt lấy sợi dây thừng bên phải, nghiêng người cuộn tròn.

Cô dúi đầu vào giữa hai tay, đột nhiên khóc lên.

Làm sao biết được lại bị hại như thế này?

Bình thường cô đã nhìn không thấu rất nhiều chuyện trên đời, huống chi, là nhìn không thấy.

Như vậy cô, còn có thể đi theo A Tuyết được không?

Cô không hề hoài nghi Hạ Lan Tuyết sẽ ghét bỏ cô, mà chỉ biết rằng anh sẽ càng thương tiếc, càng yêu thương cô. Nhưng Y Nhân hiểu được, Hạ Lan Tuyết còn một đoạn đường rất dài, rất dài phải đi. Mà cô, đã không còn có thể theo cùng anh được nữa.

Không thể đi tìm A Tuyết, cũng không thể ở lại bên cạnh Viêm Hàn.

Cô không thể đáp lại Viêm Hàn, cho nên cũng không thể bình yên hưởng thụ lòng tốt của hắn.

Nhưng ngước mắt nhìn lại, cô còn có thể đi đâu?

Ngày cả Thập Nhất, cũng đã trở nên xa lạ như vậy.

Lúc cô khóc, ngay cả tiếng khóc cũng không có. Lại rất nhanh nín lặng, không có dấu vết.

Viêm Hàn càng chạy càng nhanh. Đi đến một góc khuất, hắn hơi hơi nghiêng người, hỏi tên tùy tùng đã đi theo hắn từ ngoài sân vào đến đây: "Tín vật mà người nọ cầm, thật sự là chiếc vòng tay mà nữ vương Băng quốc luôn mang bên người sao?"

"Vâng." Tên tùy tùng cung kính trả lời.

Viêm Hàn vì thế lại càng đi nhanh hơn. Tới một gian phòng khách bí mật, hắn giơ tay ra lệnh cho tên tùy tùng ngừng bước, thấp giọng nói: "Canh cửa, không cho ai vào là được."

Tên tùy tùng hạ mắt cúi đầu, lui về sau từng bước, đứng canh một bên.

Viêm Hàn bước vào.

Trong phòng, một người mặc áo đen, đội chiếc mũ rộng vành có rèm cũng màu đen đang ngồi bên bàn uống trà. Nghe thấy tiếng bước chân của Viêm Hàn, người nọ xoay người lại, nhưng không dựa theo lễ nghi sứ giả để cúi chào Viêm Hàn, mà chỉ hơi gật gật đầu.

Lúc đầu Viêm Hàn có vẻ giật mình, nhưng người thông minh như hắn, rất nhanh đã có phản ứng: "Lãnh Diễm?"

Người nọ xốc khăn trùm đầu lên.

Phía dưới chiếc mũ rộng vành là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt diễm, chính là nữ vương Băng Quốc, Lãnh Diễm – Cũng là cô dâu năm ngày sau sẽ cử hành đại hôn.

"Sao ngươi lại tự mình đến đây?" Viêm Hàn rất khiếp sợ, cũng không khỏi buồn cười: "Năm ngày sau, tuấn kiệt trong thiên hạ đều sẽ đến tham dự đại hôn của ngươi, chẳng lẽ ngươi định để mọi người xem chuyện cười ư?"

"Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi nguyện ý sao?" Lãnh Diễm gỡ bỏ chiếc mũ trùm đầu xuống, cười khổ nói: "Đúng là bởi vì còn cách đại hôn chỉ có năm ngày, ta mới không thể không tới nơi này."

"Sao vậy?" Viêm Hàn trong lòng vừa động, ngồi xuống đối diện Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm đích thân đến Viêm Quốc, việc này không phải là nhỏ. Băng Quốc nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng. Kỳ thật, trước đó Viêm Hàn cũng có nghe nói: Thiên Triều biến loạn, Hạ Ngọc là thế tử vẫn luôn cổ xúy Lãnh Diễm xuất binh đến Thiên Triều đánh Bùi Nhược Trần. Chuyện này dù rất nhiệt náo, nhưng cũng không đủ để lay động quyền lực của Lãnh Diễm.

Nàng cần gì phải vượt ngàn dặm xa xôi, một mình đến đây?

"Băng quốc có dị động. Mấy di lão di thiếu (di lão là lão thần của tiền triều, di thiếu là người trẻ tuổi còn trung thành với triều đại trước) từ trước không phục ta, hiện giờ lại cấu kết với nhau, dự định sẽ động thủ trong ngày đại hôn. Bọn họ thuyết phục Hạ Ngọc trong ngày đại hôn sẽ bày chuyện, khơi mào mâu thuẫn giữa Băng Quốc và Thiên Triều." Lãnh Diễm khẽ khép mi, có chút buồn bực nói tiếp: "Ta đã cảnh cáo Hạ Ngọc, nói hắn không cần tham dự vào chính sự của Băng quốc. Hắn lại cố tình không nghe. Hiện giờ, hắn đã bị người khác lợi dụng. Nếu ta không ra mặt cứu hắn, hắn có thể sẽ trở thành con dê thế tội cho người khác. Nếu phạm vào tội phản quốc, cho dù là vương phu, cũng sẽ không thể thoát tội. Viêm Hàn, ta muốn mời ngươi đi ngăn cản hắn."

"Vì sao ngươi không tự mình ngăn cản hắn?" Viêm Hàn hỏi.

"Ta ngăn không được." Lãnh Diễm thấp giọng nói: "Cái cớ để hắn khơi mào mâu thuẫn, chính là Thiên Triều coi khinh ta. Ngươi cũng đã biết, trong số quà cưới mà Thiên Triều dâng tặng, có vật phẩm cấm kỵ nhất của Băng Quốc, chính là pháo mừng. Ở Băng Quốc, lấy pháo tặng người chính là có ý khiêu khích, muốn tuyên chiến. Ta biết lễ vật này đều là do Liễu Khê, bà con của Hạ Ngọc chuẩn bị. Bọn hắn đã thông đồng với nhau cả rồi. Một người tặng quà, một người đương trường vạch trần, ở trước mặt bao người diễn một màn khắc khẩu. Sau đó, có thể quạt đẩy dân chúng nảy sinh lòng căm thù Thiên Triều. Cũng vì chuyện xưa với Hạ Lan Tuyết, Băng Quốc đối với lễ tiết hôn nhân đã rất mẫn cảm. Lần này Hạ Ngọc lại là người Thiên Triều, Thiên Triều lại còn tái phạm một sai lầm như vậy. Ta cũng không tài nào khống chế được phản ứng của dân chúng."

"Ngươi kêu ta đi ngăn cản Liễu Khê, không cho pháo mừng xuất hiện tại hôn lễ?" Viêm Hàn thử hỏi.

“Đúng vậy, ta không thể tự mình phái người đi. Chỗ ta mà có bất kỳ dị động gì, đều khiến cho Hạ Ngọc hoài nghi, cũng sẽ kinh động đến đám lão gia hỏa kia. Có phải rất nực cười không? Chúng ta còn chưa thành thân, đã bắt đầu phòng bị tính kế lẫn nhau rồi.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Diễm hơi có vẻ chua chát và một chút mất tự nhiên cùng cao quý, lại cố gắng che giấu cảm xúc đó xuống. “Ta nghĩ, nên thừa dịp đại hôn lần này thanh trừ những suy nghĩ gian dối ở Băng Quốc. Nhưng trước đó, không thể đả thảo kinh xà.”

“Đây là hôn lễ của ngươi.” Viêm Hàn trầm mặc một lát, lập tức thản nhiên nhắc nhở: “Nữ nhân thành thân lập gia đình, chẳng lẽ không phải là một chuyện cực kỳ long trọng sao? Cho dù là nữ nhân bình thường hay một người đầy quyền lực, cũng đều mong muốn có được một hôn lễ tốt đẹp. Vì sao nhất định phải gây ra gió tanh mưa máu trong ngày đại hôn? Nếu ngươi tin ta, giữa đường ta sẽ cướp pháo mừng. Ngươi cũng không cần có động tác gì, cứ coi như không hề hay biết, tận tâm hưởng thụ hôn lễ của ngươi đi.”

“Chẳng lẽ chuyện này có thể cứ coi như không biết thì không tồn tại sao?” Lãnh Diễm vẫn không bị thuyết phục, bình tĩnh bác bỏ: “Ta là vương, nhất định không thể là một nữ nhân bình thường. Sau khi được chuyện, ta sẽ không truy cứu Hạ Ngọc. Chỉ cần hắn an phận, hắn vẫn sẽ là vương phụ của ta như trước.”

Viêm Hàn nhìn Lãnh Diễm thật sâu, nhìn thấy trong đáy mắt nàng là sự lãnh đạm cùng kiên định. Đột nhiên trong lúc đó, giống như thấy được bóng dáng của chính mình.

Bọn hắn đều rất cố gắng. Ở trên đỉnh cao quyền lực, đỉnh cao của nỗi cô đơn vẫn luôn duy trì khoe khoang cùng kiêu ngạo, cũng không cho phép bất cứ ai dám nghi ngờ vị trí của mình.

Chỉ có thể càng lúc càng cường hãn.

“Lãnh Diễm, ngươi có yêu Hạ Ngọc không?” Viêm Hàn chuyển đề tài, nhẹ giọng hỏi.

Lãnh Diễm ngẩn người, đôi môi bạc xinh đẹp kiên nghị mím lại. Nàng không trả lời.

“Thành thân với hắn, là ngươi cam tâm tình nguyện sao? Ngươi nguyện ý cùng hắn chung sống cả đời, nguyện ý cùng hắn đối đãi thẳng thắn thành khẩn, không rời không bỏ sao?” Viêm Hàn nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, tiếp tục hỏi: “Nếu trước khi kết hôn, các ngươi đã không thể tin tưởng đối phương, vì sao còn phải cử hành hôn lễ này? Ngươi không cần nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Ngươi là Lãnh Diễm, là nữ vương Băng Quốc chưa bao giờ thất bại trước bất cứ ai. Cần gì phải chấp nhận chịu thua hoàn toàn trong tình cảm như vậy?”

“Hắn từng vì ta mà phấn đấu quên mình.” Lãnh Diễm rốt cuộc mở miệng. Diễn cảm mộc mạc an bình. “Còn ta, không có khả năng yêu thương ai, chỉ muốn được ai đó yêu mình. Hắn có thể ngây thơ, xúc động, tùy hứng, thậm chí là bần cùng, nhưng nếu tình cảm của hắn đối với ta là thuần túy, toàn lực ứng phó thì chỉ cần tình cảm của hắn không thay đổi, ta cũng sẽ không tổn hại đến hắn.”

Bởi vì mãi mãi, không có ai có thể yêu nàng như yêu một nữ nhân bình thường. Cho nên, được yêu đã là một chuyện vô cùng trân quý rồi.

“Nếu ta yêu một người, sẽ không bắt nàng phải vì ta mà bôn ba ngay trước đêm đại hôn. Hắn nguyện ý chết vì ngươi, nhưng trí tuệ cùng kinh nghiệm của hắn đã chú định hắn không có năng lực yêu thương một người. Lãnh Diễm, chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, ngoại trừ công việc, tất cả mọi chuyện đều có thể thành thật với nhau. Lúc này đây, bất luận ngươi có nghe lọt tai hay không, ta khuyên ngươi nhất định phải suy nghĩ thật thận trọng.” Viêm Hàn rất chân thành nói.

Lãnh Diễm rời mắt, không thừa nhận cũng không phản bác.

“Ta phái xe ngựa tiễn ngươi trở về.” Viêm Hàn thầm than một tiếng, xoay người nói.

“Ta sẽ cân nhắc.” Lúc Viêm Hàn đi được vài bước, Lãnh Diễm ở phía sau thình lình nói một câu. Giọng điệu vẫn tự tin thong dong như trước, không hề có chút rối loạn nào.

Viêm Hàn mỉm cười.

Kỳ thật, hắn đang lo lắng cái gì chứ? Lãnh Diễm chưa bao giờ là một người khiến người khác phải lo lắng.

***

Y Nhân ngồi trên xích đu lắc lư một hồi, đang muốn đứng lên thì đột nhiên nghe thấy ở trước viện có một trận ồn ào.

Cô tỉnh tỉnh mê mê quay đầu qua. Dù sao cũng chẳng nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe thấy vài tiếng cãi nhau hỗn độn, còn có tiếng binh khí va chạm nữa.

Sau đó, Y Nhân nghe thấy một giọng nói cực kỳ quen thuộc.

“Viêm Hàn, Y Nhân đang ở đâu?”

Anh thật sự đã tìm đến đây.

“Nếu ngươi không chăm sóc tốt được cho nàng, cần gì phải bắt nàng theo ngươi cùng nhau chịu khổ?” Viêm Hàn mới vừa ra khỏi cửa, liền gặp Hạ Lan Tuyết xông vào, không khỏi tức nghẹn, lạnh lùng nói. “Ngươi đã trở thành tên tù trốn trại của Thiên Triều. Y Nhân không thể nào đi theo ngươi lang bạc giang hồ được. Chỉ vừa không chú ý một chút mà nàng đã bị thương. Nếu ta đến trễ đi một khắc, ngươi có biết hậu quả sẽ thế nào không?”

“Ta muốn gặp Y Nhân.” Hạ Lan Tuyết cũng không tranh biện, cũng không trả lời, chỉ khăng khăng lặp lại yêu cầu của mình.

“Không – được.” Thái độ của Viêm Hàn tương đối ngang tàng. “Chẳng lẽ ngươi không cần phải chịu trách nhiệm chuyện này sao?”

“Lần này là sơ suất của ta, ta đã tự trách bản thân mình. Nhưng tự trách, không có nghĩa là ta muốn buông tha nàng. Về sau ta sẽ càng chú ý. Bất kể thế nào, cám ơn ngươi đã cứu thê tử của ta. Viêm Hàn, coi như ta thiếu ngươi một phần tình.” Nói xong, Hạ Lan Tuyết lại muốn xông vào.

Viêm Hàn vươn cánh tay ra ngăn lại, nghiêm túc không thể phạm. “Không được, cũng không có chuyện sau này. Ta không thể để Y Nhân theo ngươi đi mạo hiểm.”

“Nàng là thê tử của ta.” Hạ Lan Tuyết ngạo nghễ trả lời: “Ta muốn đưa nàng về nhà.”

Lời còn chưa dứt, anh đã áp đến rất gần Viêm Hàn.

Viêm Hàn lật cổ tay, trực tiếp đẩy anh ra.

Hạ Lan Tuyết lập tức lui ra sau từng bước. Anh hơi hơi nhíu mày, thân hình màu trắng thần tốc như gió, nhất thời nhoang nhoáng mơ hồ.

Nếu đón đánh, Hạ Lan Tuyết quả thật đánh không lại Viêm Hàn. Nhưng dáng người anh nhẹ nhàng, chân pháp huyền không, muốn đột phá khỏi vòng vây của Viêm Hàn cũng không phải là không có khả năng.

Viêm Hàn cũng bắt đầu đề phòng, toàn thân lưu chuyển, ngăn chặn tất cả lối vào.

Vì thế, lại là mấy hiệp.

Đám cung nhân ở bên cạnh không dám gây tiếng động, chỉ đứng nhìn hai cái bóng màu đen và màu trắng nhanh chóng phân phân hợp hợp, cảnh đẹp dị thường.

Lại không biết bọn hắn càng đấu càng khó hòa giải.

“A Tuyết?” Đang lúc cao hứng, một tiếng gọi chần chờ cất lên, hai người lập tức dừng tay lại.

Viêm Hàn cùng Hạ Lan Tuyết đồng thời quay đầu nhìn lại chỗ phát ra âm thanh. Không biết từ khi nào, Y Nhân đã xuất hiện ở cửa. Cô dựa một tay lên vách tường, đôi mắt mở to, mặt hướng về phía bọn hắn.

“Y Nhân.” Hạ Lan Tuyết vừa nhìn thấy cô liền giống như trút được gánh nặng toàn thân, khuôn mặt nở ra một nụ cười rạng rỡ. “Ta đến đón nàng về.”

Y Nhân thật ngoan ngoãn, gật đầu. Nỗi lo lắng khi còn ngồi trên xích đu đột nhiên cũng không còn quan trọng nữa. Cho dù có liên lụy A Tuyết thì thế nào? Anh sẽ không để ý, anh sẽ cam chi như di (chỉ vì làm chuyện gì đó mà cam tâm tình nguyện chịu đựng gian nan vất vả). Vì sao cô lại không thể chẳng cần suy nghĩ gì hết, chỉ cần tin tưởng anh, dựa vào anh chứ?

Y Nhân không nhìn thấy Hạ Lan Tuyết cười, nhưng cô biết, A Tuyết nhất định đang cười, bởi vì bọn họ đã được ở cùng nhau. Y Nhân cũng cười. Nụ cười mỏng manh mà hiểu ý của cô làm cho Viêm Hàn thất vọng và đau khổ. Đó là nụ cười hoàn toàn khác hẳn.

Y Nhân nghiêng ngả lảo đảo đi đến. Đường đi của cô vẫn rất ổn, không có chút vòng vo nào. Cô lập tức đi thẳng đến chỗ Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cũng buông tư thế, đi nhanh qua đón Y Nhân.

Anh đi đến trước mặt cô.

Cô đứng lại trước mặt anh.

Hạ Lan Tuyết chú ý đến bước chân hơi có vẻ lang thương của cô. Anh đưa tay lên quơ quơ trước mặt cô, sau đó đột nhiên rụt tay lại.

Móng tay thon dài, cơ hồ muốn đâm phập vào lòng bàn tay.

“Là Hoàng A Ngưu làm sao?” Giọng nói của anh rét lạnh như hàn băng, “Là Bùi Nhược Trần sao?”

Y Nhân không biết trả lời thế nào. Hạ Lan Tuyết đột nhiên ôm cô vào lòng, bao phủ cô thật nhanh, cơ hồ muốn đem cô sát nhập vào thân thể của mình.

Chỉ hận không thể trao đổi thân thể, gánh chịu nỗi đau thay cô.

“Ta phải san bằng bọn hắn!” Hạ Lan Tuyết thu mắt, cố gắng nhịn xuống nỗi đau cùng phẫn nộ mà chính mình cũng không thể ức chế nổi, gằn từng chữ. “Không tiếc gì đại giới!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 9: HẠ LAN TUYẾT PHẪN NỘ

Những chuyện xảy ra gần đây ở Thiên Triều khiến cho lòng người kinh hoàng.

Vốn là đệ nhất đại bang, bang chủ Cái Bang Hoàng A Ngưu trúng độc mà chết, ngay sau đó là chuyện phân đà bị tiêu diệt. Phu nhân của bang chủ đương nhiệm là Thập Nhất dẫn theo các tinh anh còn lại trong bang đến triều đình tìm kiếm sự che chở, tổng bộ mới có thể được bảo tồn. Đám người bao vây tiễu trừ Cái Bang không tra ra được lai lịch. Chỉ biết bọn hắn ra vào như gió, trình độ huấn luyện nghiêm chỉnh chẳng kém gì so với quân đội chính quy.

Bùi Nhược Trần đích thân xem xét hiện trường. Bố trí tinh xảo, ra tay lưu loát, hành động còn hơn cả Ngự Lâm Quân tinh nhuệ nhất Thiên Triều.

Tuy nhiên, chuyện vẫn chưa kết thúc ở đây.

Bùi Nhược Trần rất nhanh phát hiện, mũi nhọn tấn công chủ yếu là nhằm vào hắn. Chuyện xảy ra cho Cái Bang, chỉ như một hòn đá ném xuống nước để thăm dò mà thôi.

Sau khi Bùi Nhược Trần làm Thế quyền vương, đã bố trí rất nhiều tổ chức tình báo rải khắp nơi trên cả nước để giám sát chiến tích của quan chức các nơi hoặc truy lùng kẻ thù của Thiên Triều.

Cơ cấu này không có nhiều người biết, mà tất cả nhân viên trong tổ chức đều do đích thân Bùi Nhược Trần tuyển chọn. Hiện giờ, bọn hắn lại lần lượt tử vong một cách ly kỳ.

Có một người kiệt xuất, trước khi chết đã nhắn lại một câu: "Thiên Nhất Các."

Thiên Nhất Các vẫn luôn nổi tiếng hậu thế, do Hạ Lan Tuyết tự mình sáng lập. Sau khi Hạ Lan Thuần lên ngôi liền chuyển sang hoạt động bí mật, tổ chức thần bí. Thiên Nhất Các rốt cuộc đã dùng tư thế mãnh liệt nhất, trồi lên mặt nước.

Tháng này phát sinh đủ thứ chuyện, đã làm cho Bùi Nhược Trần vô cùng nổi giận.

Mà sự kiện khiến hắn cuối cùng phải hạ quyết tâm tiêu diệt Thiên Nhất Các chính là: Có một ngày hắn từ trong cung trở về, không ngờ phát hiện trong phòng ngủ của mình có một tờ giấy. Bên trên có viết tám chữ, nét bút tuấn tú bay múa: "Không cần lại đến chọc ta."

Không đề tên, không tái bút, nét chữ cao ngất như biểu tượng của vương thượng cao ngạo thong dong, lạnh lùng bày ra.

Bùi Nhược Trần vo tròn tờ giấy. Hắn nhận ra nét chữ của Hạ Lan Tuyết.

Hắn biết lần trước chuyện Hoàng A Ngưu đã chọc đến Hạ Lan Tuyết. Nhưng hiện giờ Bùi Nhược Trần đã không còn là Bùi Nhược Trần của ngày xưa nữa. Đứng ở trên bậc cao, hưởng thụ sự tôn sùng và cúng bái của mọi người, hắn đã không còn lực nhẫn nại.

Trong Thiên Triều, cũng không có ai dám nói với hắn như vậy. Làm vậy chính là đả kích năng lực của hắn, coi rẻ quyền lực của hắn.

Đêm đó Bùi Nhược Trần lại vào hoàng cung. Y Lâm biết hắn tiến cung, ăn mặc trang điểm xinh đẹp ra đón. Bùi Nhược Trần thản nhiên nói một câu: "Thái hậu, xin hãy lập tức hạ lệnh, lùng bắt tên tội phạm truy nã đã sát hại Thuần Đế, Hạ Lan Tuyết. Hơn nữa, cần phải phát động binh lực cả nước, tiêu diệt Thiên Nhất Các."

Lực lượng bí mật Thiên Nhất Các này tựa như mũi nhọn chỉa vào lưng Bùi Nhược Trần.

Y Lâm không hề dị nghị, sau đó chân thành đi tới, lần lượt nắm lấy cánh tay Bùi Nhược Trần, thấp giọng nói: "Thế quyền vương nếu đã vào cung, không bằng đi thăm Thiên An đi. Gần đây nó khóc rất nhiều."

Bùi Nhược Trần chăm chú liếc mắt nhìn nàng, sau đó lui về phía sau từng bước, cúi người nói: "Đã muộn quá rồi, thái hậu vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút, vi thần cáo lui." Thần sắc lãnh đạm, không nói thêm một lời đã xoay người mà đi.

Y Lâm tức giận đến mức dậm chân. Ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên thoáng nhìn thấy một chiếc gương đồng thật to. Trong gương, mỹ nhân như trước, nhưng lại không còn lung linh, không còn tự lạc.

Y Lâm nhớ đến tiểu muội ngu ngốc của mình hiện giờ đang cùng Tiêu Dao Vương du lãng chân trời. Nàng đã trở thành nữ nhân tôn quý nhất Thiên Triều, nhưng vì cái gì lại cảm thấy chính mình còn không bằng ai đó, không có được khoái hoạt như kẻ ngu ngốc đó? Từ lần trước Y lâm câu dẫn thất bại, Bùi Nhược Trần lại càng tỏ ra xa cách nàng.

Thái hậu cùng Thế quyền vương liên danh tuyên bố mệnh lệnh, hành động bao vây tiễu trừ nhanh chóng được bắt đầu.

Không thể phủ nhận, tổ chức dưới thiết trí của Bùi Nhược Trần phản ứng cũng rất thần tốc.

Ngày đầu tiên, một phân bộ bí mật của Thiên Nhất Các bị triều đình lật đổ tại một khu nhà lớn. Mười lăm người sa lưới. Sau khi tra khảo không có kết quả, toàn bộ mười lăm người đó đều bị xử bêu đầu thị chúng. Máu tươi rơi, rất lâu vẫn còn chưa khô.

Lúc sau, tuy rằng mỗi ngày đều có thu hoạch, nhưng cũng không còn hoành tráng như ngày đầu tiên nữa. Thiên Nhất Các phản kích cũng rất kinh người. Mỗi chỉ huy được phái đi tiễu trừ, chưa đầy nửa tháng đều sẽ bị người ta ám sát tại những nơi rất kỳ quái: Hoặc trên giường, hoặc thanh lâu, hoặc trong hồ nước, thậm chí là ở quán trà hiệu ăn. Nhất thời, các quan chức cao thấp tham dự vào vụ bao vây tiễu trừ Thiên Nhất Các, ai nấy cũng đều cảm thấy bất an.

Mỗi lần xảy ra huyết án, Bùi Nhược Trần đều tự mình phái người đi thăm dò, điều tra rõ ngóc ngách sự tình. Nhưng điều tra càng sâu, Bùi Nhược Trần càng cảm thấy ghê người.

Giống như cả Thiên Triều đều là người của Thiên Nhất Các.

Những người bị hiềm nghi tiếp xúc với quan chức bị giết đều là những người bình thường nhất trong Thiên Triều: nghệ nhân, thương nhân, người hầu kẻ hạ trong nhà, có khi lại là quan chức đồng nghiệp, thậm chí là kiếm khách dã kỹ bất kỳ xuất hiện ở góc đường, hoặc chỉ là một tên tiểu binh bình thường trông coi đại môn.

Bọn hắn tựa hồ đều có tham dự vào chuyện này.

Ngước mắt nhìn lại, thật sự không thể phân rõ, ai là người dân bình thường, ai là người của Thiên Nhất Các.

Bùi Nhược Trần lúc này mới hiểu được vì sao Thiên Nhất Các lại làm cho Hạ Lan Thuần kinh hãi như thế. Vì cái gì Hạ Lan Tuyết đã ẩn nấp năm năm, Hạ Lan Thuần vẫn còn không chịu buông tha hãm hại Hạ Lan Tuyết, ý đồ khống chế anh, thu Thiên Nhất Các vào trong tay mình. Cũng hiểu được vì sao, Thiên Nhất Các rất ít khi lộ diện, lại có thể gây ra ảnh hưởng to lớn ở các nơi, các quốc gia.

Chỗ đáng sợ của nó không dừng lại ở chỗ quy mô của nó lớn cỡ nào hoặc người trong tổ chức tài giỏi bao nhiêu,

Mà là –

Nó rất bình thường. Nó thẩm thấu tới mọi từng lớp trong xã hội, từ người buôn bán nhỏ đến quý tộc quan to, từ nữ tử thanh lâu cho đến tiểu thư khuê các. Ngươi vĩnh viễn không thể nào biết được, có lẽ lão bá bên cạnh vừa mới hấp cười với ngươi trong nắng hè chói chang, đảo mắt liền biến thành một người khác.

Bùi Nhược Trần chưa từng bị khủng hoảng như vậy.

Đi ở trên đường, hắn hoài nghi mỗi một ngươi qua lại. Ngồi ở triều đình, hắn hoài nghi mỗi một quan chức đang đứng thẳng tắp đầy vẻ đoan chính trong đại điện.

Bùi Nhược Trần bắt đầu cho điều tra lai lịch cùng mối quan hệ của tất cả mọi người. Còn chuyện bao vây tiễu trừ, không bởi vì gặp trở ngại như vậy mà có chút đình trệ, ngược lại còn càng lúc càng hung. Đến cuối cùng, càng không thể vãn hồi, đến mức từng xuất hiện tình cảnh một vạn quân bao vây tiễu trừ mười nghi phạm.

Trước sự cưỡng chế đó, Thiên Nhất Các rốt cuộc ổn định, ẩn thân vào giữa phố phường, đột nhiên trong lúc đó đã không còn tung tích.

Sau đó, Bùi Nhược Trần vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, phái người kiểm tra đến từng thành trấn. Mỗi ngày đều có người vô tội bị giam vào ngục. Có quan chức lòng dạ hiểm độc nhân cơ hội vơ vét của cải đã vu cáo hãm hại những gia đình giàu có, nói họ là người của Thiên Nhất Các, đưa bọn họ toàn bộ nhốt vào lao ngục, sau đó trút hết tài sản đổ vào túi tiền riêng của mình.

Người nghèo càng phải chịu tội, thường xuyên tối thả sáng lại bắt giam. Bởi vì không có tiền bạc khơi thông, chịu rất nhiều oan uổng.

Cục diện cứ tiếp tục duy trì như vậy một tháng, Bùi Nhược Trần đột nhiên lại truyền đạt một mệnh lệnh: Các nơi lấy việc bắt được người của Thiên Nhất Các để trình báo chiến tích.

Lệnh vừa ban ra, bọn quan viên vì muốn lấy lòng Bùi Nhược Trần, lại bốn phía hàm oan người tốt. Kẻ nào càng bắt được nhiều người thì càng vẻ vang.

Trong lúc nhất thời, Thiên Triều đại loạn.

Mà lúc này, Hạ Lan Tuyết đã cùng Y Nhân đi tới Tuy Xa.

Tuy Xa, trong lều trại quân đội của Hạ Lan Khâm.

Sau khi Hạ Lan Khâm trở lại Tuy Xa, vẫn luôn duy trì thói quen trong quân, cùng ăn cùng ở bình đẳng với các tướng sĩ. Bởi vì thoát ly Thiên Triều, triều đình đã không còn chia cho bọn hắn bất cứ quân lương quân tài gì. Hạ Lan Khâm và mọi người phải cùng nhau vượt qua gian đoạn gian nan lúc ban đầu. Hiện tại đã có thể độc lập.

Lúc Hạ Lan Tuyết đến Tuy Xa, chỉ thấy đường xá ngay ngắn, mọi người an cư lạc nghiệp. So với những nơi khác của Thiên Triều lòng người kinh hoàng, giống như hai thế giới hoàn toàn tách biệt.

"Nơi này giống như một vương quốc độc lập vậy." Nhìn thấy Hạ Lan Khâm, Hạ Lan Tuyết cười nói, "Nhị ca, thật ra huynh đối với chính sự cũng rất có tài năng. Lúc trước lại chỉ mang binh đánh giặc, đáng tiếc."

"Không cần tiếc, ta thích đánh giặc, không thích chính trị, mấy loại trò chơi đấu đá lẫn nhau này." Hạ Lan Khâm ha ha cười, vỗ vỗ vai Hạ Lan Tuyết.

Hai huynh đệ đã lâu không gặp, Hạ Lan Khâm cũng không thay đổi nhiều so với trước kia, chỉ là đuôi mày khóe mắt đều toát lên vẻ vui mừng hân hoan.

Hạ Lan Tuyết nhìn Phượng Thất đứng phía sau Hạ Lan Khâm, lập tức hiểu ra.

Có giai nhân làm bạn, tự nhiên sẽ cao hứng.

Hạ Lan Tuyết lại gầy và đen hơn trước. Điên cuồng trả thù Bùi Nhược Trần, Hạ Lan Tuyết cũng nhận lại sự dày vò đồng dạng.

Đôi mắt của Y Nhân vẫn chẳng có dấu hiệu tốt lên. Tuy rằng cô chẳng tỏ vẻ gì đau khổ, nhưng anh vẫn thường xuyên có thể nhận thấy được nỗi sợ hãi trong tiềm thức của cô.

Khổ tâm gầy dựng Thiên Nhất Các, lúc này đây cũng bị tổn binh hao tướng. Hơn nữa, một khi Thiên Nhất Các lộ diện, Bùi Nhược Trần sẽ không thể để nó tiếp tục hoành hành – Hạ Lan Tuyết lo lắng sự tình sẽ trở nên không thể cứu vãn.

Trên thực tế, Bùi Nhược Trần đã làm cho sự tình trở nên không thể cứu vãn rồi. Chỉ là khi đó, Hạ Lan Tuyết đã tới Tuy Xa. Tình hình mèo chuột rình rập vây bắt các nơi, anh còn chưa phát hiện.

"A Tuyết, chẳng phải đệ từng gửi thư khuyên ta cần phải vững vàng hay sao? Vì cái gì lần này ngược lại là đệ dễ kích động?" Chờ sau khi dàn xếp tuy tùng xong xuôi, Hạ Lan Khâm nhịn không được bèn hỏi.

"Nếu người phạm ta, ta tất phạm người." Hạ Lan Tuyết thản nhiên trả lời. Ánh mắt nhỏ dài bởi vì mỏi mệt mà hơi đen lại, có cảm giác u buồn.

"Y Nhân đâu?" Phượng Thất đã thông qua thư từ với Phượng Cửu mà biết được tình huống của Y Nhân, thấy thế, nàng thật tự nhiên chuyển đổi đề tài.

"Ta để nàng về lều trại nghỉ ngơi trước rồi." Hạ Lan Tuyết nghe nhắc đến cái tên Y Nhân, trên mặt liền không tự chủ được mỉm cười, ôn nhu thẩm thấu, "Dọc đường đi nàng cũng đã mệt mỏi. Ngày mai mới mời nàng tới gặp mọi người."

"Mắt của Y Nhân…" Nghe vậy, Phượng Thất cũng không vội vã tự mình đi gặp, chỉ nhíu mày, tò mò hỏi.

Hạ Lan Tuyết buồn bã, lắc đầu nói: "Chuyện này ta đã tìm kiếm hỏi thăm rất nhiều danh y. Cho dù là ẩn sĩ nơi thâm sơn rừng hoàng cũng đã thật lòng thật dạ đi cầu, nhưng vẫn không có khởi sắc. Bọn họ đều nói không có cách cứu, là một loại cỏ độc ngao thủy vô cùng hiếm thấy …" Hạ Lan Tuyết dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Nhưng ta sẽ không bỏ cuộc. Nghe nói có một loại cổ pháp truyền kỳ. Nhờ vào một người tài nghệ cao siêu, lấy đôi mắt của người khác thay vào đôi mắt đã bị phá hư của Y Nhân, nàng có thể nhìn thấy ánh sáng. Chẳng phải thế sao? Đôi mắt của Liễu Sắc chẳng phải cũng được chữa khỏi bằng cách này sao?"

"Không thể thực hiện được." Phượng Thất lắc đầu nói. "Làm phẫu thuật này nhất định phải có người chấp nhận hiến mắt. Y Nhân sẽ không cần đến đôi mắt của người khác, huống chi, có ai dám hiến đây?"

Hạ Lan Tuyết vừa mới chuẩn bị trả lời, Phượng Thất đã vội vàng giơ tay chặn anh lại. "A Tuyết, nếu nàng lấy mắt của ngươi, nàng sẽ không còn là Y Nhân nữa. Không cần lấy lòng tốt đi làm chuyện xấu."

"Trừ cách đó ra, còn biện pháp khác sao?" Hạ Lan Tuyết trầm mặc một hồi, có vẻ đồng tình với Phượng Thất. Cho dù anh có hiến đôi mắt của mình cho Y Nhân, nhưng sau khi Y Nhân biết được chân tướng, sẽ vô cùng đau khổ. Đó cũng không phải là tình cảnh mà anh nguyện ý muốn thấy.

Hơn nữa, anh không thể không có đôi mắt. Anh còn muốn bảo vệ Y Nhân an toàn. Nếu như không có anh, để lại một mình Y Nhân, anh không yên tâm.

"Còn có một cách." Phượng Thất nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười.

"Còn có một phương pháp." Phượng Thất nghĩ nghĩ, đột nhiên mỉm cười.

"Cách gì?" Hạ Lan Tuyết vui vẻ, vội hỏi.

"Ta nghe Lưu Trục Phong nói, sư phụ hắn là một người không có gì mà không làm được. Y Thuật cơ hồ có thể đạt đến trình độ thay da đổi thịt. Nếu ngươi có thể giúp ta vào được Lưu Viên, ta nhất định sẽ bắt tên tiểu tử Lưu Trục Phong xin sư phụ hắn ra tay, chữa trị đôi mắt cho Y Nhân." Phượng Thất gian xảo nhìn anh, chớp mắt mấy cái.

Hạ Lan Tuyết đang định trả lời, Hạ Lan Khâm lại trực tiếp chuyển đề tài, hỏi: "Có phải Thuần Đế cùng đi với các đệ không?"

"Vâng, dọc đường đi hắn cũng không quá quan tâm, chẳng chịu ăn cái gì lại không thèm phối hợp. Hiện tại, hắn là được Dịch Kiếm dẫn đi nghỉ ngơi rồi."

Hạ Lan Tuyết trả lời.

Hạ Lan Khâm do dự một chút, nhẹ giọng nói: "A Tuyết, mấy ngày trước, đã có hai người đến thăm Tuy Xa."

"Ai vậy?"

"Du nhi cùng A Tú." Hạ Lan Khâm nói, "Du nhi đã bỏ nhà ra đi. Lúc nó rời khỏi kinh thành, cũng dẫn theo cả Dung Tú cùng đi đến đây. Đệ có muốn gặp họ không?"

"Dung Tú, đệ đã không còn muốn có liên hệ gì nữa. Du Nhi hiện giờ ra sao?"

"Rất không tốt. Dọc theo đường đi, các nàng không khéo léo lại không có thủ vệ, dù là Du Nhi đanh đá, lúc này mới có thể an toàn đến Tuy Xa." Hạ Lan Khâm lắc đầu, có chút đau lòng nói.

"Du nhi lần này xem như đã ăn quả đại khổ rồi." Hạ Lan Tuyết đột nhiên cảm thấy thổn thức. Chỉ một năm ngắn ngủi, không ngờ nhân thế biến ảo nhanh chóng đến như vậy.

Từng là hoàng hậu, công chúa mà nay lại phải lưu lạc tha hương, tinh thần chán nản.

"Để Hạ Lan Thuần và Dung Tú gặp mặt đi. Nếu bọn họ nguyện ý thì tìm một nơi yên tĩnh ở Tuy Xa, sắp xếp cho bọn họ chung sống với nhau quá nửa đời còn lại." Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói.

Hạ Lan Khâm gật đầu, cho người đi an bài.

Hạ Lan Tuyết cũng không ở lâu, nói chuyện với Hạ Lan Khâm một lúc nữa rồi trở về lều trại của mình.

Trong lều trại, Y Nhân đang ngồi bên giường chơi đùa cùng Tiểu Bạch.

Sau hai lần bị thương, Tiểu Bạch có vẻ mệt mỏi, tiết tấu điệu bộ vừa vặn rất hợp với Y Nhân. Y Nhân chọc chọc đẩy đẩy nó, nó liền dùng cái đuôi vàng óng quất nhẹ vào tay y Nhân. Cả hai chơi đùa với nhau, vui quên cả trời đất.

Diễn cảm của Y Nhân chẳng có vẻ gì là sầu khổ. Ánh chiều tà chiếu vào, ánh lên khuôn mặt của cô, hiền hòa và yên tĩnh.

Hạ Lan Tuyết mỉm cười, nhẹ nhàng đi vào.

"Tiểu Bạch có khỏe không?" Anh đi đến bên người cô, dựa vào nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

"A Tuyết, chàng đã về." Y Nhân nghiêng đầu, hướng mặt về phía anh, nở một nụ cười tươi trong sáng.

"Hôm nay có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?" Hạ Lan Tuyết đưa tay thăm dò trán cô, thân thiết hỏi.

"Không có." Y Nhân lắc đầu, rất tự nhiên rất ngoan ngoãn nằm dựa vào người anh.

"… Y Nhân, ta đã tìm được biện pháp có thể trị khỏi đôi mắt của nàng rồi. Chẳng bao lâu nữa nàng có thể nhìn thấy được." Hạ Lan Tuyết nhìn chằm chằm vào đôi mắt to tròn nhưng tối đen của cô.

"Thật không? Tốt quá." Y Nhân không hoài nghi chút nào, mỉm cười rất phấn khởi, lay lay cánh tay của anh hỏi lại.

Hạ Lan Tuyết nhìn nụ cười của cô, giống như đang nhìn thấy sự tín nhiệm của cô dành cho anh.

Bằng vào sự tín nhiệm này, anh đã nhất định phải xông vào Lưu Viên.

Không thể bỏ lỡ một tia hy vọng nào.

Y Nhân vẫn lười biếng dựa vào anh. Con ngươi đen nhánh trông thuần túy và rất sạch sẽ, tạo nên một cảm giác sâu thẳm khôn lường.

***

Hạ Lan Thuần vẫn đang ngẩn người như trước.

Hắn đã ngẩn người như vậy thật lâu, thật lâu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau đó, hắn nghe thấy phía sau có tiếng bước chân.

Hạ Lan Thuần tưởng đó là Hạ Lan Tuyết. Gần đây Hạ Lan Tuyết thường xuyên đến làm phiền hắn, nói mấy lời giả nhân giả nghĩa, làm cho Hạ Lan Thuần rất phản cảm.

Hắn không thèm quay đầu lại, nói ngay: "Đi ra ngoài! Ta không muốn nói chuyện với ngươi!"

Người đứng sau lưng vẫn không chịu ra ngoài, chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ.

"Đi ra ngoài!" Hạ Lan Thuần lại hét lên.

"Vì sao?" Người phía sau rốt cuộc cũng lên tiếng, nhưng không phải là giọng nói của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Thuần lắp bắp kinh hãi. Hắn xoay người lại. Nữ tử trước mặt mặc một bộ tăng phục trầm lặng, tóc thả dài bên vai phải, chưa trang điểm phấn son, khuôn mặt thanh thoát nhưng nhợt nhạt.

Chính là Dung Tú.

"Vì sao?" Dung Tú nhìn Hạ Lan Thuần giống như đang nhìn một hồn ma, đi về phía hắn từng bước từng bước một. "Vì cái gì lại phải giả chết? Vì cái gì bắt ta phải đau khổ, vì cái gì không nói cho ta biết?"

Hạ Lan Thuần lần đầu tiên có cảm giác thất kinh. Hắn không biết nên trả lời thế nào.

Hắn theo bản năng lui về phía sau mấy bước, đến khi dựa lưng vào cửa sổ.

Hắn ngừng lại.

Dũng Tú cũng chỉ còn đứng cách hắn chừng một trượng.

"Hạ Lan Thuần, từ đầu đến cuối, ngươi có từng tin tưởng ta không?" Đôi môi Dung Tú vô cùng run rẩy. Ngay khi nàng buông bỏ tôn nghiêm, buông bỏ sinh mệnh để bảo vệ hắn, hắn lại vẫn đang tính kế, vẫn đang phòng bị như trước.

Hạ Lan Thuần trầm mặc.

"Từ đầu đến cuối, ta có từng làm hại đến ngươi chưa?" Dung Tú lại hỏi, bất khuất không buông tha.

Diễn cảm của cô như thể nếu như Hạ Lan Thuần không trả lời hoặc trả lời hơi vô ý, nàng sẽ xông đến bóp chết hắn ngay.

Bóp chết hắn, sau đó tự sát.

Trong đầu Dung Tú bỗng xẹt qua một ý niệm đáng sợ. Nàng muốn trực tiếp giết chết Hạ Lan Thuần, giết chết cái tên nam nhân không biết cảm ơn đó. Vì sao nàng vẫn còn nhớ mãi không quên, vì sao cứ khăng khăng một mực!

Hạ Lan Thuần tựa hồ cũng nhìn ra suy nghĩ của Dung Tú. Không biết vì sao, trong lòng lại trở nên bình tĩnh khác thường.

Bấy lâu nên sống tạm bợ, bị Hạ Lan Tuyết giam lỏng, hắn cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Nhưng nghĩ đến cùng, Hạ Lan Thuần lại phát hiện, bản thân kỳ thật cũng chưa từng có được cái gì.

Lúc trước khi còn ở trên ngôi cửu ngũ chí tôn, ngược lại còn chưa từng an tâm như những ngày bị giam lỏng này. Mỗi ngày đều có thể an an ổn ổn ngủ, an an ổn ổn ngắn người.

Cứ như vậy an an ổn ổn chết trong tay Dung Tú, cũng là một chuyện không tệ.

Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành phật. Hạ Lan Thuần nhìn Dung Tú, thản nhiên nói: "Đơn giản là vì nàng đã từng thích A Tuyết, cho nên, ta vẫn không thể tin tưởng nàng."

Dung Tú giật mình, đáp án này khiến nàng rất nghi hoặc. "Vì sao?"

"Những người đã từng kết giao với A Tuyết, đều trung thành với hắn. Huống chi, hắn đối với nàng tốt như vậy, ta làm sao biết được, một ngày nào đó nàng có thể vì hắn mà phản bội ta hay không?" Hạ Lan Thuần rốt cuộc cũng nói ra nghi ngờ sâu kín nhất của mình.

Hắn đối với Dung Tú như gần như xa chính là bởi vì hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện cũ của nàng cùng Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết là một người vĩ đại như vậy, nếu có một ngày Dung Tú đột nhiên so sánh hai người bọn hắn, đột nhiên quyết định thay đổi thái độ, chẳng lẽ hắn không phải sẽ rất bị động sao?

Sau này bị động, không bằng bây giờ cứ đề phòng nàng trước.

Dung Tú sợ run một hồi, sau đó cúi đầu, cười khổ.

Nàng không giải thích, cũng không thoái thác, chỉ nhẹ nhàng hỏi lần cuối cùng: "Hiện tại, lúc này đây, ngươi tin hay là không tin ta?"

"… Tin." Hạ Lan Thuần do dự một chút, sau đó trả lời.

Hắn đã không còn gì để mất, bởi vậy, có thể không hề cố kỵ mà tin tưởng nàng.

Hóa ra, trong trần thế có được càng ít, nội tâm lại càng dễ dàng trong suốt.

"Vậy ngươi theo ta đi." Dung Tú nghe vậy, nhìn hắn hồi lâu, sau đó mỉm cười với hắn.

Nụ cười đó làm cho nét mặt thanh tú của Dung Tú trở nên linh hoạt kỳ ảo, vô cùng dịu dàng và thánh khiết, tựa như nụ cười của Phật tổ niêm hoa, cười xóa ân cừu.

"Đi đâu?" Hạ Lan Thuần hỏi.

"Người để ý đi đâu sao?" Dung Tú nhẹ giọng hỏi.

Hạ Lan Thuần ngẩn người, sau đó lắc đầu.

"Còn có thứ gì không thể buông sao? Cùng nhau bỏ đi." Dung Tú nhìn chung quanh một lượt, dùng một loại giọng điệu từ bi thôi miên hắn.

Hạ Lan Thuần như có điều suy nghĩ, thong thả đi đến bên bàn, múa bút viết xuống tập giấy một hàng chữ: "A Tuyết, ta đi rồi. Ta không tranh nữa, tất cả của ta đều để lại cho ngươi. Ngươi tiếp tục tranh đi."

"Ta ta ngươi ngươi" vừa viết xong, lúc Hạ Lan Thuần đặt bút xuống cảm giác giống như trút được gánh nặng, còn có một tia đắc ý bí ẩn.

Tất cả những gì đã trói chặt hắn trong năm năm qua, hiện giờ đều đã giao hết lại cho A Tuyết.

Dung Tú đi tới, cũng không thèm nhìn tờ giấy hắn để lại, đưa tay dìu hắn đi ra ngoài cửa trước.

Hạ Lan Khâm cùng Phượng Thất đứng cách đó không xa, lẳng lặng mà nhìn. Nhìn thấy hai bóng người một cao một thấp chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt, Phượng Thất cất tiếng hỏi: "Cô nói xem, bọn họ bỏ đi như thế này có thể sống tốt hay không?"

"Không có gì phải lo lắng nữa, tất nhiên là sẽ tốt rồi." Hạ Lan Khâm nhìn hai cái chấm đen nhỏ xíu kia, nhẹ giọng đáp.

"Nhưng mà, ta không ngờ các ngươi lại thật sự thả Thuần Đế đi. Nếu ngươi đem tin hắn đang ở đây lan truyền ra ngoài, không chỉ có thể tẩy trừ tất cả tội danh của mình mà còn có thể mượn cớ này thảo phạt Bùi Nhược Trần, nhòm bó ngôi báu thiên hạ." Phượng Thất nheo nheo mắt phượng, có phần hưng trí hỏi. "Chẳng lẽ đại tướng quân không hề có dã tâm đó sao?"

"Không có." Hạ Lan Khâm mỉm cười trả lời, không chần chờ cũng không thấy khó xử, "Ta là một người chán ghét sự phức tạp."

Phượng Thất cười cười, trong ánh mắt đang nhìn Hạ Lan Khâm có chút tán thưởng. Sau đó, nàng hất tóc, rất không khách khí thúc giục. "Ta nói này đại tướng quân, khi nào ngươi mới có thể giúp ta vào Lưu Viên lôi Lục Xuyên ra đây? Tuổi không đợi người a, cứ chờ mãi thế này thì ta sẽ già mất. Đến lúc đó, làm sao còn gả cho hắn được nữa?"

Thần sắc Hạ Lan Khâm ảm đạm, sau đó rất hào khí tuyên bố: "Cô yên tâm, ta nhất định sẽ mau chóng công phá trận pháp Lưu Viên."

Phượng Thất hé miệng cười cười. Càng ngày nàng càng cảm thấy trêu chọc Hạ Lan Khâm là một chuyện rất thú vị, rất vui.

***

Bùi Nhược Trần cầm tờ tuyến báo mới nhất, xem hết xong liền cuộn tròn lại, xếp vào đặt trên bàn.

Hạ Lan Tuyết đã rút lui về Tuy Xa. Tuy Xa có đại quân của Hạ Lan Khâm trú đóng. Nếu Bùi Nhược Trần không muốn khơi mào đại chiến, tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ – tất cả thời cơ còn chưa chín muồi.

Chờ Thiên An lớn thêm một chút rồi tính.

"Thê tử của Hoàng A Ngưu, Thập Nhất xin được gặp Thế quyền vương, thỉnh cầu thế quyền vương che trở." Một người bước nhanh đi đến, dập đầu nói.

Bùi Nhược Trần gật đầu, người nọ liền lui ra, chỉ chốc lát sau, Thập Nhất đi vào.

"Đã lâu không gặp." Bùi Nhược Trần nhìn Thập Nhất trước mặt, nghĩ hình như thật lâu trước kia, tiểu nha đầu lanh lợi đẩy xích đu cho Y Nhân trong trí nhớ cùng người trước mặt, hình dáng chẳng trùng hợp với nhau chút nào, lúc này mới có cảm xúc thân thiết.

Cảnh còn người mất, mọi chuyện đã xa.

Thập Nhất như thế, hắn cũng như thế.

"Vì sao lại hạ độc thủ với Y Nhân như vậy?" Bùi Nhược Trần không đợi Thập Nhất mở miệng đã thản nhiên hỏi.

Thập Nhất ngẩn người, không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào.

“Ta không thích người không biết cảm kích.” Bùi Nhược Trần tiếp tục nói, “Y Nhân đối đã với ngươi không tệ, ngươi lại đối với nàng như vậy, thật quá nhẫn tâm.”

Quá nhẫn tâm, khó nhịn, có lẽ là trái tim của hắn mới đúng.

Thập Nhất ngập ngừng, phủ phục nói: “Bởi vì, lúc ấy phu quân của Thập Nhất…”

“Ngươi lui xuống đi.” Bùi Nhược Trần căn bản không đợi nàng nói xong, đã phất phất tay. Hai thị vệ vẫn luôn đứng ở hai bên đột nhiên đi tới, một trái một phải nâng Thập Nhất đi.

Thập Nhất hoảng sợ nhìn Bùi Nhược Trần, Bùi Nhược Trần lại không tỏ chút cảm xúc nào, phun ra một câu: “Đưa nàng đến Tuy Xa, giao cho Tiêu Dao vương phi.”

Lúc Bùi Nhược Trần cùng Hạ Lan Tuyết tranh chấp, vận mệnh thiên hạ đã xảy ra một biến hóa rất lớn.

Đó chính là sự liên minh giữa Băng Quốc và Viêm Quốc.

Trong ngày đại hôn của nữ vương Băng Quốc, Viêm Hàn phái người đánh lén đội ngũ sứ giả Thiên Triều của Liễu Khê, nhân lúc hỗn loạn đã tráo đổi pháo mừng.

Lãnh Diễm hôm đó chỉ việc ngồi nhìn biểu diễn của đông đảo nghịch thần như đang xem kịch, rồi tiện đà công bố chân tướng, một lưới bắt hết bọn họ. Băng Quốc một lần nữa rửa sạch nội chính. Đại hôn vừa mới kết thúc, tân vương phu Hạ Ngọc cũng bị nghịch thần lôi xuống nước, chỉ là bất hạnh không có chứng cứ. Hạ Ngọc cũng không bị thẩm lý và phán quyết, chỉ bị giam lỏng ở trong cung.

Tiếp sau đó, Lãnh Diễm cùng Viêm Hàn tuyên bố liên minh.

Thiên Triều đang đứng trước sự uy hiếp trước nay chưa từng có.

Viêm Hàn và Bùi Nhược Trần bí mật gặp gỡ. Viêm Hàn nhìn Bùi Nhược Trần hồi lâu, sau đó thản nhiên nói một câu: “Thế quyền vương đã thay đổi.”

Bùi Nhược Trần thu mắt, ánh mắt hiện lên hàn khí.

Liễu Khê đứng phía sau Bùi Nhược Trần lén lút thu người lại, lui ra ngoài.

Bùi Nhược Trần đã thay đổi. Lúc trước khi cùng nhau mưu đồ, Viêm Hàn cảm thấy Bùi Nhược Trần không mong muốn gì nhiều, chỉ khăng khăng muốn hoàn thành nguyện vọng của phụ thân. Mà nay, điều hắn nhìn thấy được là một kẻ độc tài cố đứng trên đỉnh cao quyền lực, không muốn cho ai làm trái ý mình.

Một người như vậy, Viêm Hàn sẽ phải cân nhắc có nên cùng chung sống hòa bình với hắn hay không. Nếu cứ chờ hắn có động tĩnh gì rồi mình mới hành động, chi bằng hành động trước ngay bây giờ thì hơn.

Nhưng động tác của Liễu Khê đã nhanh hơn.

Lều trại dùng để làm nơi gặp gỡ đã nhanh chóng bị bao vây. Liễu Khê phái tất cả tướng sĩ giương cung nhắm thẳng vào lều trại, chỉ còn chờ một tiếng hạ lệnh. Chỉ cần hạ lệnh một tiếng, bất luận Viêm Hàn hay là Bùi Nhược Trần đều sẽ chỉ còn là những bộ hài cốt mà thôi.

Cũng may, Viêm Hàn đã sớm có chuẩn bị. Lúc vòng vây được hình thành, viện binh bên ngoài đã đuổi đến nơi, xông vào vòng vây cứu Viêm Hàn rút lui. Liên minh Thiên Triều và Viêm Quốc chính thức tan vỡ.

Sau khi chuyện này kết thúc, Bùi Nhược Trần lạnh lùng hỏi Liễu Khê: “Chẳng lẽ ngươi tính bắn chết cả ta sao?”

“Thần không dám, chỉ muốn cưỡng bức Viêm Hàn ra đầu hàng.” Thần sắc Liễu Khê mộc mạc, không có một tia run sợ. Bùi Nhược Trần nhìn hắn, nghĩ: Đối với tên sủng thần này, có phải mình đã tin lầm người rồi không?

Bên kia, Tuy Xa.

Hạ Lan Khâm đang tập luyện binh lính, thân hình oai hùng vừa vặn trong bộ áo giáp sáng rỡ, dưới ánh mặt trời rạng rỡ lấp lánh. Phượng Thất ngồi trên một chiếc thùng gỗ, dựa vào thùng gỗ cắn hạt dưa, vô cùng buồn chán nhìn cảnh tượng rộng rãi trước mặt.

Mấy vạn người xếp hàng thẳng tắp. Dưới ánh mặt trời cao cao chiếu rọi, điểm binh sa trường.

Nhưng nhiều người như vậy thì có ích lợi gì đâu? Ngay cả một cái Lưu Viên nho nhỏ mà cũng không làm gì được. Phượng Thất buồn bực nghĩ.

Đang nhàm chán lại trông thấy Hạ Lan Tuyết cùng Y Nhân từ xa xa đi đến, Phượng Thất phủi mông, nhảy cẫng lên, phất tay gọi: “Y Nhân!”

Y Nhân quay mặt về phía phát ra âm thanh, cười cười.

Phượng Thất nhanh chóng chạy ra nghênh đón. Khi đến gần mới thấy Hạ Lan Tuyết đang bảo hộ Y Nhân rất nghiêm. Tay đặt trên eo cô, chỉ hận không thể nhét cô vào trong lòng mình, lại còn đội cho cô một chiếc mũ trùm đầu thật dày, vành mũ rất lớn, chỉ lộ ra mấy lọn tóc lòa xòa.

Phượng Thất xoa cằm, không khỏi mỉm cười. Nhớ đến lời Phượng Cửu đã nói, nàng cũng không thể không tin: Hạ Lan Tuyết thật ra là một người rất cẩn thận.

"Ta nói này Vương gia, cả ngày ngươi cứ cuốn lấy Y Nhân như vậy, nàng sẽ buồn cho xem. Để Y Nhân cùng ta đi chơi một chút đi." Đôi mắt Phượng Thất cười híp lại thành một đường kẻ dài, rất không có ý tốt.

Hạ Lan Tuyết lập tức cảnh giác, gương mặt tuấn mỹ cũng nghiêm túc hẳn lên, "Y Nhân bây giờ không tiện, không thể chơi với cô được."

"Thiếp không có gì không tiện." Y Nhân thình lình nói một câu. Mấy ngày nay, Hạ Lan Tuyết vẫn luôn chiếu cố đến cô rất chu đáo, gần như cô không có chút không gian riêng tư nào. Y Nhân sớm cảm thấy bất an. Hạ Lan Tuyết nhìn Y Nhân, ủy khuất hỏi: "Nàng thật sự cảm thấy ở cùng với ta buồn chán lắm sao?"

Y Nhân chưng hửng, lười trả lời. Phượng Thất không cho Hạ Lan Tuyết cơ hội ở một bên chỉ trương chỉ trí, nàng kéo Y Nhân về phía mình, cười cười nói: "Bây giờ, chúng tôi phải tán gẫu vài chuyện nữ nhân. Tuy rằng bộ dáng của vương gia rất giống nữ nhân, nhưng mà…"

"Biết rồi. Ngươi phải chăm sóc Y Nhân cho tốt, nếu thiếu mất một sợi tóc…" Hạ Lan Tuyết hận nhất người khác nhắc đến diện mạo của anh, nhịn không được suy sụp, cúi gằm mặt nói.

"Ngươi tuyệt đối sẽ không tha cho ta, đúng không?" Phượng Thất cười hì hì tiếp lời anh, sau đó lôi kéo Y Nhân chạy vọt ra ngoài nhanh như tia chớp

Chờ đến khi đã đi ra khỏi hàng rào gỗ, Phượng Thất xoay người ngắm trộm Hạ Lan Tuyết. Thấy anh đứng đó một hồi, rốt cuộc cũng chuyển hướng đi qua chỗ Hạ Lan Khâm, Phượng Thất mới nhẹ nhàng thở ra, để Y Nhân nhàn hạ đứng dựa vào hàng rào.

"Vương gia đối với cô thật là tốt. Mấy năm nay, năm nhân khẩn trương vì nữ nhân như vậy, chẳng còn mấy người." Phượng Thất cảm thán tự đáy lòng, lập tức thòng thêm một câu, "Chẳng bù cho cái tên đầu gỗ Lục Xuyên kia."

Y Nhân cười ngọt, không hề phản bác.

"Nói thật, đôi mắt của cô thật sự không nhìn thấy gì hết sao?" Phượng Thất quơ tay trước mắt cô.

Nụ cười của Y Nhân càng thêm sáng lạn, đôi mắt to tròn vụt sáng, chỉ là không có tiêu cự: "Chẳng nhìn thấy gì hết."

"Trông dáng vẻ của cô, giống như chẳng biết khổ sở là gì." Phượng Thất nhức đầu nói, "Rốt cuộc là cô không để ý, hay là ngốc nghếch đây?"

Y Nhân không đáp, quay mặt sang hướng khác, Một hồi lâu mới thản nhiên nói một câu: "Nếu không, thì phải như thế nào?"

Nếu không thể thay đổi được cái gì, ít nhất cũng không thể để cho A Tuyết lo lắng.

Cô đã là gánh nặng của A Tuyết rồi.

Phượng Thất ngẩn người, đột nhiên cảm thấy mình bắt đầu thấy thích tiểu nha đầu lúc thì mơ hồ, khi thì thanh tỉnh này rồi.

"Muội yên tâm, Thất tỷ ta cái gì cũng không có, nhưng tiền thì có thừa. Cái gọi là dưới trọng thưởng tất có dũng phu, đến lúc đó, Thất tỷ sẽ tìm người chữa trị cho muội." Nàng không chút khách khí tự xưng là tỷ tỷ.

Y Nhân cũng không để ý đến cách xưng hô của Phượng Thất, cười híp mắt cảm khái nói: "Cám ơn Thất tỷ."

Lời nói nhu thuận đó làm cho Phượng Thất chỉ muốn nhéo nựng cái mặt bầu bĩnh của cô.

"Chỉ tiếc là không vào được Lưu Viên…" Nghe thấy từ hướng sa trường phát ra tiếng hô khi các tướng sĩ diễn luyện, Phượng Thất lại cảm thán nói.

Ánh mắt Y nhân vụt sáng, như có sáng kiến gì.

"Y Nhân, muội nói xem có cách gì có thể làm cho binh lực lập tức đề cao mấy chục lần, mấy trăm lần không?" Thật ra Phượng Thất nói những lời này không phải để hỏi Y Nhân, chỉ là tự mình cảm khái mà thôi.

Y Nhân cũng rất thành thật, suy tư về nó.

"Uống thuốc kích thích?" Cô đề nghị, sau đó lại lập tức phủ định mình, "Không được, sẽ phạm pháp."

"Cái gì là thuốc kích thích?" Phượng Thất tò mò nhìn cô.

Y Nhân không đáp, vẫn còn đang cân nhắc vấn đề Phượng Thất đưa ra, "Trang bị vũ khí?"

"Quân bị của Đại tướng quân đã là tốt nhất rồi." Phượng Thất trả lời.

"Vậy… âm nhạc thì sao?" Y Nhân lại nảy ra một ý, "Một khúc nhạc hoặc quân ca, có thể làm lòng người phấn chấn, cũng có thể đề cao sức chiến đấu."

"Quân ca là cái gì?" Phượng Thất cũng hưng trí lây.

Y Nhân nghĩ nghĩ, ê a thành một đoạn nhạc.

Phượng Thất nghe xong, quả nhiên có cảm giác như nhiệt huyết sôi trào. Chỉ có điều làn điệu đó, đúng là đã từng nghe qua rồi. "Đây là Đức pháo binh khúc quân hành." Y Nhân nói.

"Đức… là cái gì…" Phượng Thất chẳng hiểu Y Nhân đang nói cái gì, nhưng lại cảm thấy khúc nhạc đó vô cùng dễ nghe. Nàng quyết định sẽ tiến cử nó với Hạ Lan Khâm.

Phượng Thất đang định yêu cầu Y Nhân hát lại một lần nữa thì một tên tiểu binh vội vàng chạy đến, cúi thân bẩm báo: "Phượng cô nương, vương phi, vương gia mời hai người đến lều trại có việc."

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Phượng Thất nhíu mày hỏi. Hạ Lan Tuyết không bảo hộ Y Nhân đến mức như vậy chứ. Chưa được bao lâu thời gian đã phái người đến giục về?

"Thuộc hạ cũng không rõ lắm, hình như Thế quyền vương phái người đưa đến cho vương phi một món lễ vật…"

"Bùi Nhược Trần tặng?" Phượng Thất còn đang do dự không hiểu là chuyện gì, Y Nhân đã lảo đảo nghiêng ngả đi về hướng lều trại.

Phượng Thất vội vàng đuổi theo, vượt qua cô, dìu cô trở về.

Vì thế, Y Nhân cứ như vậy gặp lại Thập Nhất.

Thập Nhất bị trói ngược, quỳ gối giữa gian lều lớn. Hạ Lan Tuyết đang khoanh tay đứng trước người Thập Nhất, dùng ánh mắt lạnh đến mức có thể làm người ta chết cóng mà nhìn nàng.

"Ngươi thật sự không có thuốc giải?" Hạ Lan Tuyết lớn tiếng hỏi: "Không có thuốc giải cỏ độc, vậy mà ngươi cũng có thể dùng nó để hạ độc chính chủ nhân ngươi?! Ta chỉ hận lúc trước tại sao lại nghe lời Y Nhân, thả ngươi đi!"

Thập Nhất cúi đầu không nói, mặt không chút thay đổi, không áy náy cũng không hề hoảng sợ, mà còn có phần vui sướng cùng phấn khởi.

"Nếu giữ ngươi lại cũng vô dụng, bổn vương sẽ tiễn ngươi một đoạn." Hạ Lan Tuyết khó thở, lạnh lùng nói một câu, sau đó ngưng tụ chân khí, đánh ra một chưởng nhằm thẳng vào huyệt thiên linh cái của Thập Nhất mà vỗ xuống.

"A Tuyết!"

Đúng vào lúc Hạ Lan Tuyết sắp đánh trúng Thập Nhất, ngoài cửa truyền đến tiếng Y Nhân lo lắng kêu to. Lòng bàn tay Hạ Lan Tuyết lật qua, chân khí nện xuống sàn nhà. Một lốc gạch trên sàn bị tốc lên, bắn tung tóe, có vài mảnh vỡ nện vào người Thập Nhất, chảy máu. Trên sàn lập tức hình thành một lỗ hổng thật dài.

"Tiểu thư." Thập Nhất chuyển qua hướng Y Nhân, cung kính dập đầu một cái, nét mặt vẫn không chút thay đổi.

"Thập Nhất." Y Nhân mỉm cười đi qua. Xem chừng đã đi đến trước mặt Thập Nhất, cô ngồi chồm hổm xuống. "Ta nghe nói phu quân của ngươi đã qua đời. Thật xin lỗi, ta không cố ý." Y Nhân nghĩ nghĩ, nói.

Thập Nhất ngẩn người, sắc mặt khẽ biến, "Tiểu Thư…"

"Thật ra ta có thể hiểu được. Nếu A Tuyết bị bệnh, ta cũng sẽ rất sốt ruột, gấp đến độ chuyện gì cũng dám làm." Y Nhân lại nói, giọng điệu rất bình tĩnh, cũng thật tự nhiên.

Lúc này đây, đến phiên Hạ Lan Tuyết ngẩn người, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Vì thế, phẫn nộ cùng tức giận vừa rồi đã không còn quan trọng nữa.

"Tiểu thư, thật xin lỗi. Thập Nhất đã không còn là Thập Nhất trước kia nữa." Thập Nhất trầm mặc nửa ngày, vừa nói xong lập tức nặng nề dập đầu. "Phang" một tiếng, cái trán đập xuống sàn nhà, lập tức xuất hiện một dấu đỏ.

Nhưng Y Nhân không nhìn thấy, cô cũng không đưa tay ra đỡ Thập Nhất, chỉ ngồi xổm trước mặt Thập Nhất, tùy ý để Thập Nhất nặng nề dập đầu ba cái.

"Được rồi, ngươi đi đi. Ngươi là người thân đầu tiên trong kiếp này của ta. Cho dù ngươi phụ ta, ta cũng không thể phụ ngươi." Chờ khi Thập Nhất dập đầu xong, Y Nhân thản nhiên nói. "Từ nay về sau, chúng ta không còn nợ gì nhau." Mỉm cười xóa giải ân cừu đi. Cho dù có truy cứu ai đúng ai sai, cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Chung quy, Y Nhân vẫn không muốn làm hại người mà mình đã từng rất coi trọng.

Thập Nhất ngơ ngác nhìn cô, lại quay đầu nhìn nhìn Hạ Lan Tuyết.

Thả Thập Nhất đi, Hạ Lan Tuyết tất nhiên là không cam lòng. Nhưng anh sẽ không làm trái ý nguyện của Y Nhân. "Ngươi đi đi, đừng để ta nhìn thấy ngươi lần nữa." Hạ Lan Tuyết buồn bực nói.

Thập Nhất vẫn quỳ ở đó một hồi sau mới chần chờ đứng lên, bước từng bước nhỏ đi ra ngoài. Y Nhân vẫn còn ngồi xổm ở chỗ cũ, giống như không hề biết rằng Thập Nhất đã đi rồi vậy.

Hạ Lan Tuyết thở dài, anh đi đến trước mặt Y Nhân, quỳ một gối ngồi xuống. Sau đó, duỗi cánh tay ra kéo cô ôm trọn vào lòng. "Y Nhân, ngày mai chúng ta sẽ đi Lưu Viên."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 10: HÔN SỰ LƯU VIÊN

Đứng trước Lưu Viên đầy truyền kỳ, Phượng Thất vô cùng thổn thức. Nghĩ đến phẩm chất đạo đức của Lưu Trục Phong, thật sự không có cách nào liên hệ nổi tòa thành nguy nga tráng lệ này với cái tên thiếu chủ cà lơ phất phơ đó được.

Lưu Viên là một tòa thành đô tọa lạc giữa khe sâu thâm sơn. Bốn phía được núi non bao bọc. Bộ dáng trang nghiêm đứng sừng sững một mình.

Đại quân đóng quân cách lối vào Lưu Viên không xa. Lối vào là một khu rừng rậm nguyên thủy ngập tràn chướng khí, cũng là nơi Lưu Trục Phong bố trận.

Thật ra, phương pháp đối phó với rừng rậm, hữu hiệu nhất là dùng hỏa thiêu. Lúc trước cũng có người từng thử dùng hỏa công, nhưng không biết vì sao, mỗi lần dùng lửa trời đều đổ mưa to một cách khó hiểu. Rừng cây này hàng năm cũng ẩm ướt nhiều nước.

Căn bản là đốt không cháy.

Loại hiện tượng quái dị này càng làm gia tăng tính thần bí của Lưu Viên.

Hạ Lan Tuyết quan sát thật lâu, rốt cuộc phát hiện nó không hẹn mà cùng hợp lại với nhau tạo thành một cổ trận đã thất truyền từ lâu. Cùng ngày, anh liền cố gắng ghi lại tất cả lộ luyến trong sách cổ mang theo người.

Đêm đó, anh không công mà lui.

Trận pháp kia như thật mà là giả. Thoạt nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thật ra thần bí khó lường. Căn bản là không biết bước tiếp theo sẽ biến hóa ở nơi nào.

Ngày hôm sau, Hạ Lan Tuyết lại thử, lại không công mà lui.

Như thế năm ngày sau, Hạ Lan Tuyết cũng uể oải. Anh thật sự đã hiểu vì sao Hạ Lan Khâm phải triệu tập anh kiệt trong thiên hạ cùng chung sức phá trận pháp này.

Y Nhân ở đây năm ngày, vẫn làm những việc mà cô hay làm, ăn ăn ngủ ngủ, giống như mọi chuyện xảy ra đều không liên quan đến mình. Chỉ có điều, cứ mỗi lúc hoàng hôn, cô lại thích đứng ở lối vào, ngẩn người suy nghĩ.

Ngày thứ sáu, Hạ Lan Tuyết nhịn không được phát ra một câu bực tức: "Chẳng lẽ thật sự không có cách phá trận sao?"

"Chỉ là sau khi phá trận, Lưu Viên sẽ rất nguy hiểm." Y Nhân thình lình xen vào nói một câu.

"Ta có thể không nói cho người trong thiên hạ biết, chỉ cần đưa nàng vào trong xin chữa trị là tốt rồi." Hạ Lan Tuyết trấn an nàng, "Về phần chuyện của Phượng Thất, tự cô ta nghĩ cách đi."

Y Nhân trầm mặc một hồi, sau đó đưa tay bắt lấy Hạ Lan Tuyết, "Đi thôi."

Hạ Lan Tuyết ngơ ngác, nhưng đôi chân vẫn không tự chủ được bước theo Y Nhân đi ra ngoài.

Ngoài lều trại, binh tính qua lại đều cung kính hành lễ với Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết vội vàng dặn dò: "Chuyển lời với Đại tướng quân, ta đi đây có chút chuyện." Ngay sau đó đã bị Y Nhân lôi đến bên ngoài cánh rừng.

Ở ngoài mê chướng.

“Y Nhân, trở về đi, nơi này rất nguy hiểm.” Hạ Lan Tuyết dường như nhìn thấu được tâm tư của cô, nhanh chóng ngăn cản. “Nàng yên tâm, ta cuối cùng rồi cũng sẽ nghĩ được cách đi vào.”

Y Nhân quay đầu. Đôi mắt tuy rằng không nhìn được, nhưng Hạ Lan Tuyết lại cảm thấy ánh mắt cô gần như đã nhìn thấy lòng anh rồi vậy.

“Thiếp có thể vào trong đó.” Cô mỉm cười.

Sau đó, Y Nhân vỗ vỗ vạt áo. Tiểu Bạch đang trốn trong lòng cô ngủ, uể oải đi ra. Bộ móng vuốt nhỏ duỗi ra, cái lưng cuốn cong mệt mỏi, sau đó nhảy xuống đất.

“Con người dễ dàng bị hình tượng hão huyền mê hoặc, nhưng động vật thì không. Động vật có bản năng của nó, chúng còn lợi hại hơn con người rất nhiều. Hơn nữa, Tiểu Bạch là khôi vật, sẽ không bị chướng khí mê hoặc.” Y Nhân vừa nói xong, ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch. Cô lấy ra một sợi dây thừng. Đầu này buộc vào móng vuốt của Tiểu Bạch, còn mình thì nắm chặt lấy đầu kia. Chờ sau khi đã cột dây thừng thật chắc, cô khẽ thúc giục: “Đi thôi, Tiểu Bạch.”

Hạ Lan Tuyết còn đang ngẩn người, Tiểu Bạch đã kéo Y Nhân đi được mấy bước rồi. Anh đành theo sát phía sau. Chỉ thấy phía trước là một bãi đầm lầy đen nhánh, Tiểu Bạch đã nhảy lên đầm lầy, Y Nhân cũng sắp bước lên theo. Hạ Lan Tuyết cả kinh, không chút nghĩ ngợi nhảy đến, không ngờ dưới chân lại là đất cứng rất lạnh. Hóa ra, đây chỉ là một hình ảnh hão huyền. Hóa ra, trước đây cứ không ngừng lạc đường, cứ không ngừng vòng vo, nguyên nhân chính là đã bị những hình ảnh hão huyền này mê hoặc.

Hạ Lan Tuyết yên lòng. Nhìn thấy khuôn mặt Y Nhân trước sau vẫn yên ắng, anh đột nhiên bình tâm trở lại. Đối với mọi người, bị mù là một chuyện cực kỳ bi thảm. Nhưng Y Nhân thì không như thế, tuy cô có sợ hãi, nhưng lại yên lặng hơn rất nhiều người khác.

Hạ Lan Tuyết dứt khoát cũng nhắm mắt lại, túm lấy tay Y Nhân, để mặc cô dẫn dắt. “Y Nhân, nàng làm sao biết được phương pháp này?” Trên đường đi, anh nhẹ nhàng hỏi.

“Trong ti vi nói thế.”

Chỉ có điều, Y Nhân đã đưa ra một đáp án mà dù Hạ Lan Tuyết có nghe rõ cũng không tài nào hiểu được.

Nhưng mà những gì Y Nhân nói, có rất nhiều điều anh nghe mà không hiểu. Hạ Lan Tuyết cũng không để ý lắm, chỉ mỉm cười.

Bọn họ đi thật lâu, bên tai dần dần chỉ còn lại tiếng gió thổi qua ngọn cây ào ào. Đất dưới chân lúc thì gập ghềnh khi lại bằng phẳng, có thể thấy được đã đi qua không ít đoạn đường. Đường càng lúc càng rộng mở, đại khái đã gần đến Lưu Viên.

Dọc theo đường đi có không ít chướng khí. Hạ Lan Tuyết nín thở, cũng theo bản năng bưng kín mũi miệng Y Nhân. Nhưng càng đi, anh càng ngửi thấy hương vị gay mũi. Bước chân Y Nhân cũng ngừng lại. Hạ Lan Tuyết theo bản năng mở mắt ra, bỗng nhiên phát hiện, trước mắt không biết như thế nào lại xuất hiện hai cây cột khói mù. Tiểu Bạch sôi nổi chạy vòng quanh cột khói một vòng, sau đó đùi duỗi ra, hôn mê.

Hạ Lan Tuyết thầm biết không tốt rồi, đang muốn đưa mọi người rời đi. Nhưng khói cay đã xông vào mũi, hai chân anh mềm nhũn té xuống, Y Nhân cũng ngã nằm lên người anh.

Trước khi hôn mê, suy nghĩ cuối cùng của anh lại là: Cũng may, Y Nhân không bị ngã xuống đất.

Hạ Lan Tuyết không biết mình tỉnh lại là vào lúc nào nữa. Anh chỉ biết là, khi anh tỉnh lại, có một cảm giác quá đỗi kỳ quái: anh đang ở giữa kinh thành.

Kinh thành phồn hoa đô hội.

Nhìn xuyên qua khung cửa sổ khắc hoa, chỉ thấy đường phố ngã tư san sát, tiếng người ồn ào. Người lớn trẻ nhỏ ai nấy đều vui sướng hân hoan. Nghệ nhân, tiểu thương, nông phu khiêng vác nông cụ, đàn bà phụ nữ kéo rau xanh đi bán… đông như nước chảy.

Hạ Lan Tuyết khẽ cựa quậy thân mình, càng cố gắng nhìn ra phía ngoài thậm chí còn có thể nhìn thấy quán trà, đổ phường (sòng bạc), tửu lâu (quán rượu có lầu), còn có cả thanh lâu oanh oanh yến yến.

Tất cả kiến trúc ở đây đều tinh xảo độc đáo. Mọi người trên đường vận quần áo cũng rất sạch sẽ hào phóng. Khắp nơi là một mảnh vui sướng vinh hoa, an cư lạc nghiệp.

Hạ Lan Tuyết thu hồi tầm mắt, nhìn bốn phía quanh mình: Chỗ của anh đang ở cũng rất thanh lịch. Trước giường có ghế có bàn, trên tường còn treo một bức tranh sơn thủy, đầu giường bày một bộ thụy kim thú đang há miệng phun ra hương thơm.

Hạ Lan Tuyết đang do dự thì ngoài cửa phòng, bức rèm che bị vén lên, rẽ ra làm hai. Một cô gái mỉm cười tủm tỉm đang cầm chậu rửa mặt đi đến. Trông thấy anh đã tỉnh, cô gái cung kính khom người, cười hì hì nói: “Công tử rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi, nô bi còn đang suy nghĩ, nếu công tử không tỉnh, đã có thể bỏ lỡ đại hỷ sự của Lưu Viên.”

“Nơi này là Lưu Viên?” Hạ Lan Tuyết ngẩn người, lại nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ.

Hóa ra thành thị tọa lạc giữa thâm sơn lại có thể phồn hoa đến thế này. Trước nay Thiên Triều vẫn tự xưng là đại quốc, hiện giờ nhìn lại, thật như ếch

ngồi đáy giếng.

"Nơi này đương nhiên là Lưu Viên. Công tử mạo hiểm, chẳng phải vì muốn vào Lưu Viên sao?" Cô gái híp mắt cười nói. Lúc nàng cười, mặt mày hân hoan, vô cùng đáng yêu. Một chút cũng không có bộ dáng mà một nô bi nên có.

Có thể thấy được người trong Lưu Viên, bất luận là người buôn bán nhỏ hay là gã chăn ngựa bình thường, đều có cuộc sống khoái hoạt vô lo. Cứ như vậy, ít nhiều cũng hiểu được tính nết của Lưu Trục Phong.

"Rốt cuộc là đại hỷ sự gì vậy?" Hạ Lan Tuyết vừa hỏi vừa rời khỏi giường. Vừa cúi đầu lại phát hiện, phục sức của mình đã bị đổi thành một bộ áo dài màu huyền, bên trong thắt đai lưng bình thường, rất ra dáng một văn sĩ, cũng ngàn phần thanh nhã đơn sơ. "Đi cùng ta còn có một cô nương, nàng đang ở phòng bên sao?"

"Công tử muốn nói Y cô nương a." Cô gái vẫn cười tủm tỉm, "Nàng không ở phòng bên, nàng đang ở trong Lưu Cung."

"Sao thế? Lưu Trục Phong đã đón nàng vào đó sao?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc hỏi. Nhưng vì sao chỉ đến đón một mình Y Nhân mà không đón anh? Thật khả nghi a, quá mức khả nghi a.

"Đúng vậy, Y cô nương còn có rất nhiều việc cần phải chuẩn bị. Ví như giá y này, đồ cưới này, phòng tân hôn nữa này…" Cô gái nói xong, vẻ hâm mộ càng lúc càng đậm. "Thật hâm mộ Y cô nương quá, không ngờ lại có thể gả cho thiếu chủ. Thiếu chủ chính là tình nhân trong mộng của tất cả cô gái Lưu Viên đó nha."

"Khoan đã, ngươi nói cái gì?" Hạ Lan Tuyết có điểm không rõ, lông mi chớp động liên hồi, hỏi lại.

"Đại hỷ sự của Lưu Viên, chính là đại hôn của Thiếu chủ cùng Y cô nương a." Cô gái chớp mắt mấy cái, tự nhiên trả lời.

Hạ Lan Tuyết hóa đá tại chỗ.

Sao lại thế này? Lưu Trục Phong chẳng phải đã không còn tư tưởng không an phận gì với Y Nhân rồi sao? Anh ngơ ngẩn rồi bỗng nhiên nhớ lại ngày đó, trước khi đi Lưu Trục Phong đã đặc biệt dặn dò: "Ngàn vạn lần cũng không được đến Lưu Viên."

Bây giờ, bọn anh đã ở Lưu Viên rồi. Cho nên, mới có thể xảy ra chuyện này?

Chẳng lẽ chiếc nhẫn kia thật sự hữu hiệu như vậy? Nhưng cùng lắm chỉ là một chiếc nhẫn thôi mà!

"Ta muốn đến Lưu Cung, ngay lập tức!" Hạ Lan Tuyết rùng mình, lập tức đứng thẳng người dậy, trầm giọng nói.

Cô gái lại không vội vàng dẫn đường mà chỉ đi ra vén bức rèm che cửa sổ cho nó rộng ra hơn nữa. Cố gái chỉ ra ngoài phố nói: "Chờ đến lúc đại hôn, công tử có thể ở trong này ngắm xem nghi thức. Đây chính là vị trí tốt nhất trong quán trọ của chúng tôi. Nếu không phải Thiếu chủ đích thân dặn dò, ông chủ cũng không cho công tử ở phòng này đâu."

"Ai nói ta muốn xem nghi thức?" Hạ Lan Tuyết thấy bộ dáng từ tốn của cô gái, trong lòng cảm thấy không ổn, không khỏi mạnh mẽ quát, "Ta muốn đến Lưu Cung gặp Lưu Trục Phong."

"Công tử có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?" Cô gái nhìn chằm chằm vào Hạ Lan Tuyết, thình lình cười hỏi.

Hạ Lan Tuyết chưng hửng, thử vận khí quanh thân. Lúc này mới phát hiện, trên dưới toàn thân ngay cả một chút chân khí đều không có.

"Thiếu chủ nói, võ công của công tử sẽ tự động khôi phục sau khi đại hôn kết thúc. Đến lúc đó, công tử cứ ở trong này xem nghi thức là tốt rồi. Còn trước đó, xin mời công tử cứ ở đây từ từ nghỉ ngơi điều dưỡng đi." Cô gái vẫn với vẻ mặt mỉm cười, đặt chậu rửa mặt lên bàn. Sau đó lại giống như có phép thuật, không biết từ đâu bưng ra một mâm điểm tâm và cơm nóng. "Công tử rửa mặt xong thì mời dùng cơm. Cách đại hôn còn có hai ngày nữa. Công tử vẫn nên dưỡng đủ thể lực."

Nói xong, cô gái kia cũng không quản xem Hạ Lan Tuyết đang gấp đến độ muốn giết người, cứ thế khoan thai lui ra ngoài.

Bức rèm che lại được khép lại.

Bên ngoài mơ hồ có tiếng bước chân, không ít hơn năm người.

Lưu Cung.

Giữa cung tua cờ trải rộng, Lưu Trục Phong mặc cẩm y sang trọng cao quý, lười biếng nằm trước mặt Y Nhân.

Nếu Y Nhân có thể nhìn thấy, nhất định sẽ giật mình vì trang phục của Lưu Trục Phong lúc này.

Trước đây, trang phục của Lưu Trục Phong không rách bươm thì cũng xộc xệch lếch thếch. Đây là lần đầu tiên thấy hắn ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc cũng chải chuốt trơn bóng.

Thành thật mà nói – Rạng rỡ lên không ít.

Nếu như từ trước chỉ được xưng tụng là anh tuấn, hôm nay có thể nói là tuyệt sắc.

Quả nhiên, người đẹp vì lụa.

"Mấy lời nói với cô vừa rồi, đã nhớ kỹ chưa?" Lưu Trục Phong trừng mắt nhìn cô, buồn bực nói. "Ta hoàn toàn có lý do để tin tưởng, cô cố ý, cô cố ý đến Lưu Viên để hại ta."

Y Nhân cười hì hì, gật đầu: "Nhớ rồi."

"Dù sao gian phòng Hạ Lan Tuyết ở rất thuận tiện cho việc cướp kiệu. Chờ khi hắn thành công, các ngươi cứ dựa theo tuyến đường vừa rồi mà rời đi. Sau này, hàng vạn hàng nghìn lần cũng không được quay về đây nữa. Sau khi rời khỏi đây, hãy chuyển lời với Phượng Thất: Không phải người anh em ta đây không nói nghĩa khí, mà thật sự là không thắng nổi Lục Xuyên. Lục Xuyên bây giờ đang làm khách chỗ sư phụ ta, bất luận thế nào ta cũng không thể làm trái sư phụ, bắt nàng phải lao lực." Lưu Trục Phong nói xong, gãi gãi đầu rồi lại nói tiếp, "Chiều nay ta sẽ dẫn sư phụ đến trị mắt cho cô. Nhưng mà này Y Nhân, đôi mắt của cô rốt cuộc làm sao vậy? Hạ Lan Tuyết chăm sóc cô kiểu gì thế?"

"Không liên quan đến A Tuyết đâu…" Y Nhân nhỏ giọng giải thích.

Lưu Trục Phong nghiêng thân qua, đưa ngón tay ra sờ sờ lông mi của cô, hít một hơi nói. "Thật đáng thương! Nhưng không sao đâu, sư phụ ta sẽ chữa lành cho cô."

Y Nhân cười cười.

"Vậy bây giờ cô cứ ngoan ngoãn ở trong này đi nha, không được chạy loạn khắp nơi. Ta đi chuẩn bị một tý." Lưu Trục Phong nói xong liền búng người lên ngay – Một khắc hắn cũng không chịu ngồi yên.

Y Nhân chờ cho tiếng bước chân của Lưu Trục Phong xa dần rồi mới đứng dậy. Vừa chuẩn bị rót chén nước uống, vậy mà nghiêng tay một cái, chén trà đã bị đụng rớt xuống đất.

Một tiểu nha đầu vội vàng hấp tấp chạy tới, vịn lấy Y Nhân nói: "Cô nương muốn uống nước, cứ bảo chúng tôi là được. Nếu cô nương bị thương, thiếu chủ sẽ trách mắng chúng tôi."

Dù nói thế nào thì ba ngày sau cô chính là thiếu phu nhân của Lưu Viên.

Y Nhân mỉm cười, bó tay ngồi qua một bên, an toàn chờ người khác hầu hạ cô uống nước.

Cô luôn luôn lười, đương nhiên đã lười thì không cần nói mấy lời dư thừa kiểu như "Không cần, tôi tự làm được".

Đợi một hồi, một bàn tay đưa tới trước mặt cô, thản nhiên nói: "Cầm lấy đi." Giọng nói đã thay đổi, không còn là giọng của tiểu cô nương vừa nãy nữa, mà là một giọng nói ôn nhuận hiền lành, lại ẩn chứa uy nghiêm. Là giọng nữ trung rất êm tai, thành thục thuần hậu, nghe không đoán được tuổi.

Y Nhân ngẩn người, chần chờ nhận lấy, nhân thể uống một hớp. Nhiệt độ rất vừa. "Cảm ơn." – Cô nói.

"Đôi mắt bị thế này lâu chưa?" Thanh âm kia tiếp tục hỏi, không phải ân cần nhưng cũng không thấy bất hòa.

"Hơn ba tháng." Y Nhân đàng hoàng trả lời. Chẳng biết tại sao, lúc nghe thấy giọng nói này cô lại có một cảm giác rất kỳ quái: Mình không thể làm trái âm thanh này. Đó là lòng phục tùng phát ra từ tâm.

"Đã ba tháng mà còn không học được tự mình lo liệu. Bên cạnh ngươi nhất định có một người rất cẩn thận. Hắn đi đâu rồi?" Thanh âm tiếp tục hỏi.

"Tôi không biết, tỉnh lại đã không thấy chàng đâu nữa." Y Nhân suýt nữa đã nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Lan Tuyết, nhịn mãi mới không buột miệng. Huống chi, cô thật sự cũng không biết địa chỉ cụ thể. Lưu Trục Phong không nói tỉ mỉ, mà cô cũng chẳng quen thuộc đường xá Lưu Viên, không tính là nói dối.

"Đôi mắt của ngươi sẽ không có chuyện gì đâu." Người nọ nhìn cô hồi lâu, thản nhiên nói – tự tin mà thong dong.

Y Nhân nhếch miệng cười cười, "Cảm ơn."

"Ngày hôm qua, ta nghe đám người ngoài bìa rừng hát một khúc ca rất kỳ quái. Người từ bên đó tới đây, chắc cũng biết bọn họ đang hát cái gì chứ?" Dừng một chút, người nọ hình như đã đứng tránh ra xa, giọng nói có vẻ từ xa vọng lại, giống như đang đứng giữa phòng mà đặt câu hỏi vậy.

"Bài nào?"

Người nọ ngân nga một đoạn. Rõ ràng đó là một khúc hát rất mãnh liệt, được nàng ngân lên tựa như lịch sử trầm tích, trầm đến mức làm cho người nghe hô hấp khó thông.

"Pháo binh khúc quân hành." Y Nhân trả lời.

Người nọ trầm mặc.

Cả căn phòng cũng trầm mặc.

"Ngươi là ai?" Rất lâu sau đó, người nọ hỏi.

Vẫn là âm thanh trầm như trước, không có vẻ gì là tâm tình gợn sóng, lại thần kỳ áp bách bức người.

"Y Nhân."

"Luôn là Y Nhân?"

Câu hỏi này làm cho Y Nhân cảm thấy rất kỳ quái. Cô vô ý thức trả lời: "Đương nhiên luôn là Y Nhân…"

Người nọ nhìn cô chằm chằm, thật sâu. Dù cho Y Nhân không nhìn thấy, cô cũng biết có người đang nhìn mình.

Ánh mắt của nàng rất có thực chất.

"Nếu vẫn luôn là Y Nhân, làm sao lại biết rõ pháo binh khúc quân hành?" Người nọ rốt cuộc mở miệng

Y Nhân như bị sét đánh, cô ngẩn ngơ ngồi yên tại chỗ.

"Thì ra người mà Trục Phong lựa chọn, chính là ngươi." Người nọ cười cười, trong nét tươi cười có một vẻ gì đó khó nói thành lời. Y Nhân cái hiểu cái không.

"Rất tốt."

"Ngươi là ai?" Y Nhân bình tĩnh một chút, nhẹ giọng hỏi.

Người nọ một lần nữa đến gần, đặt tay lên vai Y Nhân.

Y Nhân chỉ cảm thấy vai mình như bốc cháy, trong đầu lóe lên một hình ảnh, chính là hình ảnh cô đã từng thấy trong mộ: Bờ sông uốn lượn, sương mù tràn ngập; Đứng cách một dòng sông, người bên bờ đối diện mơ hồ không rõ, lại giống như đã từng quen biết.

"Nói cho ta biết, những ngày này ngươi và ta đã làm gì?" Người nọ nhẹ nhàng hỏi, âm thanh như có ma lực. Y Nhân cảm giác như mình đã bị thôi miên. Đầu óc ngây ngây ngô ngô, những hình ảnh đủ loại thay phiên nhau chạy xẹt qua.

"Ừ, lập gia đình… đi đến nơi này, đi đến nơi đó…" Y Nhân gãi gãi đầu, rất cố gắng biểu đạt ý nghĩ. Nói đi nói lại, cứ cảm thấy rất không ổn.

Đại để là tất cả mọi chuyện sau khi xuyên không, đều có liên quan đến A Tuyết.

Bắt đầu từ khi cô được gả cho anh.

Yêu hận tình thù, tất cả quan hệ gặp gỡ đều liên quan đến anh.

Người nọ rất kiên nhẫn lắng nghe, cũng không nói chen vào lần nào.

Cuối cùng Y Nhân cũng nói xong, nói đến chuyện đến Lưu Viên thì dừng lại.

"Chỉ vậy thôi à?" Người kia hỏi, cười khẽ, "Cuộc sống của ngươi, chính là không ngừng mà nước chảy bèo trôi sao?"

Y Nhân chớp mắt mấy cái, sau đó rất thành thật gật đầu, "Đúng vậy."

Hồi tưởng lại, quả thật là một quá trình nước chảy bèo trôi không ngừng. Tóm lại, cô chưa từng cố gắng thay đổi cái gì.

Người nọ nở nụ cười. Tiếng cười không quá lớn, nhưng thật giống như vừa gặp phải chuyện gì rất buồn cười vậy, xen lẫn tự giễu.

"Hạ Lan Tuyết là một gã không tồi, vận khí của ngươi rất tốt." Chờ tiếng cười cuối cùng rơi xuống, nàng thản nhiên nói, "Thì ra, cho dù tính kế thâm sâu, tìm cách tinh vi thế nào, cuối cùng cũng không bù được vận khí."

Y Nhân không hiểu.

"Thế sự biến hóa ghê gớm thật." Người nọ thở dài nói, "Chớp mắt một cái, đã là nhiều năm như vậy."

Y Nhân lẳng lặng lắng nghe người nọ cảm thán. Nghe đến lúc đó, đã loáng thoáng đoán ra được nàng là ai.

Nàng và cô giống nhau, đều không phải là người thuộc về thế giới này.

Như vậy…

"Tức phu nhân?" Y Nhân nhỏ giọng, khẽ gọi thử một tiếng dò xét.

"Độc Cô Tức." Người nọ cải chính, "Danh phu nhân, rốt cuộc đảm đương không nổi."

Y Nhân mím chặt môi. Trong nội tâm, trong tư tưởng đều hoàn toàn kích động. Muốn nói gì đó, lại chẳng thể nói thành lời.

Các nàng đến từ cùng một chỗ. Các nàng sẽ phải có rất nhiều lời để nói với nhau. Đúng là Y Nhân đang đứng trước mặt nàng, lại không có một chút lòng trung thành, chỉ cảm thấy quen thuộc, chỉ cảm thấy bị nàng khống chế. Nàng chính là cái bóng đè nặng lên cô.

"Y Nhân, ngươi là bóng dáng của ta." Độc Cô Tức lại nhàn nhạt nói một câu. Ngón tay vuốt ve trên gương mặt của cô, sau đó xẹt qua như tấm lụa mỏng. Y Nhân vẫn còn đang giật mình ngẩn người, nàng đã rời đi.

Câu nói sau cùng, Y Nhân nghe không hiểu.

Đúng là Độc Cô Tức đã đi rồi.

Y Nhân ngồi ngơ ngác như đang nằm mộng. Một lúc sau, nơi cửa truyền đến một tiếng động, Lưu Trục Phong vừa hoang mang lẩm bẩm: "Kỳ lạ, sao không tìm thấy sư phụ đâu cả." vừa nhanh nhẹn đi tới, vỗ vai Y Nhân trấn an: "Yên tâm, chờ ta tìm được sư phụ sẽ lập tức xin nàng chữa trị cho cô. Hay là bây giờ, chúng ta đi chơi một lát nhé?"

Y Nhân khẽ nghiêng đầu, quay mặt về phía Lưu Trục Phong, nhẹ giọng nói: "Ta đã gặp Tức phu nhân."

Lưu Trục Phong ngẩn người, lập tức xua tay: "Không thể nào, sư phụ chưa bao giờ chịu gặp người ngoài. Làm sao nàng tự mình chạy tới gặp cô được? Cô có nhận lầm người không đó?"

Y Nhân cúi đầu không nói.

"…Nhưng mà, làm sao cô biết sư phụ ta chính là Tức phu nhân?" Lưu Trục Phong chần chừ nói, đầy nghi hoặc.

"Độc Cô Tức, nàng nói nàng là Độc Cô Tức." Y Nhân ngửa đầu, hồi tưởng lại giọng nói ma mỵ vừa rồi, lẩm bẩm nói: "Nàng nói nàng không còn là phu nhân nữa."

Lưu Trục Phong ngơ ngẩn, hồi lâu sau mới lẩm bẩm: "Người cô gặp quả nhiên là nàng – Chẳng lẽ nàng đích thân đến xem tân nương của ta có bộ dáng như thế nào?" Nghĩ đến đây, Lưu Trục Phong lập tức hân hoan, một phát bắt được cánh tay Y Nhân, kích động nói: "Có phải nàng đang không vui không? Có đúng như vậy không?"

"Nàng nói ta là hình bóng của nàng." Y Nhân trả lời.

"Vậy là có ý gì?" Lưu Trục Phong hoang mang gãi gãi đầu. Sau đó lý giải vô cùng lạc quan: Thì ra sư phụ vẫn không nỡ bỏ ta, cho nên mới nói tân nương tử của ta là hình bóng của nàng.

Giải thích gượng ép như vậy cũng làm cho Lưu Trục Phong đắc ý nửa ngày.

"Không được, chúng ta cùng đi tìm sư phụ. Nói ta và cô hoàn toàn chỉ là nhầm lẫn, không để cho nàng kiên trì cuộc hôn nhân này." Lưu Trục Phong vừa nói vừa dắt tay Y Nhân chạy ra ngoài.

Y Nhân vốn hành động chậm chạp, giờ phút này đôi mắt lại không nhìn thấy, khó tránh khỏi lảo đảo chơi vơi. Lưu Trục Phong là người nóng tính, thấy thế liền không chút nghĩ ngợi, quay đầu lại bế bổng Y Nhân lên. Y Nhân ngay cả kinh hô cũng không kịp, vội vàng vươn cánh tay quàng qua cổ Lưu Trục Phong. Dọc theo đường đi xuyên qua những dãy hành lang dài, bọn nha đầu cung nữ rối rít che miệng cười. Lưu Trục Phong nổi tính chơi ngông, trong lòng lại đang cao hứng, hắn giơ cao Y Nhân lên, rống "Hú hú" vài tiếng. Y Nhân cảm thấy buồn cười, lại lo lắng không yên, chỉ có thể ôm chặt lấy Lưu Trục Phong.

"Y Nhân, cô nói xem, câu nói kia của sư phụ có phải cho thấy nàng yêu thích ta không?" Lưu Trục Phong lại có vẻ không xác định, nhẹ giọng hỏi lại.

"Đương nhiên là thích." Y Nhân tốt bụng trả lời.

Nếu không thích, làm sao lại làm sư phụ của ngươi? Chỉ là, "thích" ở đây, vô cùng trống rỗng.

"Không nghe thấy." Lưu Trục Phong cảm thấy lòng tin càng thêm dâng cao. Ánh mắt híp lại đầy tà khí giống như mắt hồ ly, la ầm lên như trẻ con: "Rốt cuộc có thích hay không?"

"Rất thích a." Y Nhân gom góp đáp án nói to bên tai hắn, bất giác cũng đã bị cảm xúc của Lưu Trục Phong lây nhiễm.

Hắn là một người cương trực, cương trực và nhiệt liệt.

Y Nhân cảm thấy vui mừng cho Độc Cô Tức.

Nhưng mà, một màn này đi vào tầm mắt Hạ Lan Tuyết, lại là chói mắt khoét tâm khó nói nên lời.

Vất vả lắm Hạ Lan Tuyết mới trốn khỏi quán trọ kia. Anh đẩy ngã một cái bàn trong phòng, sau đó trốn lên xà nhà. Chờ người bên ngoài giận dữ xông vào, trông thấy cửa sổ mở toang hoang bèn đuổi theo ra ngoài rồi, Hạ Lan Tuyết mới từ xà nhà nhảy xuống. Lúc đi qua hành lang, anh đánh ngất xỉu một tên tiểu nhị, tráo đổi y phục của hắn, sau đó nghênh ngang đi ra phố.

Đường phố Lưu Viên vô cùng tấp nập. Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho sự kiện trọng đại sắp tới.

Hôn lễ của Lưu Trục Phong hiển nhiên càng trọng đại hơn so với hôn lễ của Hạ Lan Tuyết và Y Nhân năm đó. Nơi này tất cả mọi người đều thật lòng ủng hộ, kính yêu Lưu Trục Phong. Giai cấp ở Lưu Viên không phân biệt rõ ràng, tất cả mọi người đều tương thân tương ái.

Bọn họ vì Lưu Trục Phong ăn mừng, cũng là chân tâm thật ý.

Cho nên, trước mỗi cánh cửa đều dán giấy đỏ, trên mặt mỗi người đều treo một nụ cười, không có chút giả dối nào, lại tựa như thuốc nhuộm, lây nhiễm khắp nơi.

Quy mô như vậy, làm cho trong lòng Hạ Lan Tuyết càng không thoải mái.

Thật vất vả mới tìm đến cổng Lưu Cung, Hạ Lan Tuyết đang rầu rĩ nghĩ xem dưới tình huống không có chân khí thế này thì làm sao lẻn chạy vào trong đó được. Nào ngờ anh đứng đó chẳng bao lâu liền có mấy anh nông dân bình thường đẩy một chiếc xe con chở đầy rau dưa đi đến. Họ cứ như vậy hiên ngang đi đến cổng, thuận miệng nói: "Chúng tôi mang đến mấy mẻ rau quả mới tặng lên thiếu chủ, chúc thiếu chủ tân hôn vui vẻ."

Thủ vệ kiểm tra tượng trưng, nhìn đám rau dưa một chút rồi vung tay lên, cứ thế để bọn họ tiến vào.

Hạ Lan Tuyết lấy làm lạ, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy thoải mái.

Lưu Viên luôn luôn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Người phía ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được. Tất cả mọi người ở đây đều sống trong một đất nước bị phong bế, tất nhiên sẽ đơn thuần thiện lương. Mọi người đồng tâm hiệp lực, căn bản không cần lo nghĩ đến chuyện ám sát.

Nghĩ đến đây, Hạ Lan Tuyết bèn lục tìm trên người. Nhân trên tay còn có một chiếc nhẫn bạch ngọc chưa bị lục soát, anh cầm trong tay, thẳng thắn vô tư đi đến nói: "Tiểu nhân muốn tặng quà cho thiếu chủ, đây là vật gia truyền của tiểu nhân."

Thủ vệ cầm chiếc nhẫn nhìn kỹ một phen, thấy đường vân tỉ mỉ, ngọc sáng trơn bóng thì biết là thượng phẩm, cũng không hoài nghi nhiều.

Chỉ là ngay sau khi Hạ Lan Tuyết tiến vào, anh nghe thấy hai tên thủ vệ ở phía sau hàn huyên đôi câu.

"Tên tiểu tử vừa rồi đi vào trông đẹp ác. Thiếu chủ liên tục tự xưng là Lưu Viên đệ nhất mỹ nam, lúc này đây, thiếu chủ có thể sẽ chịu đả kích."

"Cắt, ta vẫn cảm thấy thiếu chủ đẹp trai hơn. Tên đó vừa nhìn đã thấy ẻo lả, chẳng oai hùng giống thiếu chủ của chúng ta chút nào…"

Hạ Lan Tuyết nghe vậy, mỉm cười không nói – Lưu Viên tự do cởi mở, thật sự là chuyện mà người có truyền thống đế vương như anh khó có thể tưởng tượng nổi.

Anh không hề bị ngăn cản, cứ như vậy đi thẳng đến tẩm cung của Lưu Trục Phong. Thật ra cái gọi là cung điện, cũng không nguy nga tráng lệ như những quốc gia khác, chỉ là trang trí hơi vinh hoa phú quý một chút, diện tích lớn hơn những gian nhà lớn của người bình thường một chút mà thôi. Nếu đặt ở Thiên Triều, đại khái phủ đệ của Bùi Nhược Trần cũng địch nổi quy mô của nó.

Hạ Lan Tuyết đi đến hành lang cuối cùng, lại gặp phải vài tiểu nha đầu đang ở bên cạnh cười cười nói nói.

Hạ Lan Tuyết đang định nhanh chóng đi lướt qua các nàng, lại thình lình nghe thấy chữ "Y" trong Y Nhân.

Một tiểu nha đầu nói: "Thiếu chủ đối với Y cô nương thật là tốt. Lúc trước Y cô nương bị phát hiện té xỉu trong rừng, mặt mũi thiếu chủ trắng bệch, chẳng phải là lo lắng lắm sao?" (Hắn quả thật lo lắng, nhưng thật ra là lo lắng chuyện Y Nhân chạy đến Lưu Viên thành thân với hắn.)

"Đúng vậy, khoảng thời gian này Y cô nương ở đây, đều do thiếu chủ đích thân chăm chút chuyện ăn uống sinh hoạt hàng ngày. Hễ rảnh rỗi là ngâm mình trong phòng Y cô nương. Hâm mộ chết mất." (Nhưng thật ra là vì muốn thương lượng xem nên để Y Nhân chạy trốn bằng cách nào)

"Còn nữa a. Đôi mắt của Y cô nương không tốt, thiếu chủ còn đích thân đi cầu xin Độc Cô tiên sinh. Ngươi nói xem, Độc Cô tiên sinh là người thần bí nguy hiểm như vậy, còn bị Thiếu chủ đích thân mời xuống núi chữa trị cho Y cô nương. Thật là làm cho người người cảm động." Một tiểu nha đầu nói.

"Mới vừa rồi còn trông thấy Thiếu chủ ôm Y cô nương…" Một cô bé khác còn chưa nói hết, Hạ Lan Tuyết đã nghe không nổi nữa.

Không phải nói Lưu Trục Phong đã không còn suy nghĩ gì với Y Nhân nữa sao? Còn làm ra nhiều chuyện như vậy làm gì?

Anh buồn bực đi tiếp vài bước. Hành lang bên phải đột nhiên truyền đến một tràng cười khe khẽ. Rất nhiều cung nữ lao qua, cầm khăn tay che miệng, khúc khích cười nhìn qua phía trước.

Hạ Lan Tuyết lấy làm kinh ngạc, cũng nương theo tầm mắt của các nàng mà nhìn sang. Quả nhiên, có hai bóng người đâm đầu đi tới, hoặc có thể nói là, một bóng người.

Lưu Trục Phong đang ẵm Y Nhân, bước đi như bay.

"Không nghe thấy." Lưu Trục Phong cười vô cùng hạnh phúc, dương dương đắc ý la ầm lên: "Rốt cuộc có thích hay không?"

"Rất thích a." Y Nhân ghé vào bên tai hắn, hô to đáp án. Trên mặt cũng là một nụ cười tươi như hoa nở ngày xuân.

Đôi chân Hạ Lan Tuyết như mọc thêm cây đinh, cắm dính xuống đất.

Lưu Trục Phong như gió xoáy đến gần, lại như gió xoáy đi xa.

Lúc đến gần đây, Y Nhân cùng Hạ Lan Tuyết chỉ cách nhau một hành lang. Thậm chí, khuôn mặt của cô còn hướng về phía anh.

Hạ Lan Tuyết rõ ràng trông thấy mặt mày củ cô. Lúc cô cười rộ lên còn để lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Thoáng cái đã rời đi.

Hạ Lan Tuyết ngơ ngác đứng đó hồi lâu. Sau đó lại xoay người rời đi, từ từ bước trên đường cái, thong thả trở về.

Anh có rất nhiều điều nghĩ mãi không ra, lại muốn thuyết phục mình không cần lý do, không cần đạo lý mà tin tưởng Y Nhân.

Anh trở về quán trọ.

Tiểu nha đầu xuất hiện từ ngày đầu tiên đang đứng trước cửa quán trọ lo lắng nhìn quanh. Nhìn thấy anh, vừa nghênh đón vừa oán trách: "Công tử sao có thể chạy loạn lung tung thế? Lưu Viên cũng không phải là chỗ của công tử. Thiếu chủ không có ý xấu, công tử cứ chờ ba ngày sau sẽ hiểu."

Ba ngày sau, chính là ngày đại hôn của Lưu Trục Phong và Y Nhân.

Hạ Lan Tuyết ngước mắt, nhàn nhạt nhìn nàng một cái.

Tiểu nha đầu vốn còn muốn nói thêm điều gì, nhưng sau khi bị Hạ Lan Tuyết nhìn thoáng qua như vậy, đột nhiên lại không nói được gì nữa.

Ánh mắt đó, nỗi niềm đang chất chứa trong đôi mắt xinh đẹp đó làm cho nàng đau lòng.

"Công tử cũng đừng khổ sở, trở lại là tốt rồi…" Đến cuối cùng, tiểu nha đầu lại muốn an ủi anh, mặc dù không biết rốt cuộc muốn an ủi cái gì.

Thần sắc của Hạ Lan Tuyết bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ hoang mang và ưu sầu, như khói như sương, làm cho người ta hận không thể móc trái tim ra giao cho anh, chỉ cần anh có thể vui vẻ một chút.

— Hạ Lan Tuyết quả nhiên có tiền vốn yêu nghiệt.

Sauk hi Lưu Trục Phong ra khỏi cửa, liên tục chạy đến cấm địa phía sau núi của Lưu Viên. Quan binh canh giữ ở cửa vào nhìn thấy là Lưu Trục Phong, tự nhiên không ngăn trở. Hắn lại chạy hồi lâu, chạy qua một nơi khó bề phân biệt được đâu là suối đâu là rừng rậm, cuối cùng dừng lại trước một sơn động.

Lưu Trục Phong đặt Y Nhân xuống. Hắn vỗ lên cửa động, miệng không ngừng kêu gọi: "Sư phụ, sư phụ"

Trong sơn động hồi âm lượn lờ, không có ai trả lời.

Lưu Trục Phong lại dùng sức vỗ vào cửa động, hướng vào phía trong hô gọi: "Sư phụ, con không thành thân với Y Nhân, bây giờ con sẽ đưa nàng trở về!"

"Không được." Hai chữ nhẹ nhàng, vang lên sau lưng Y Nhân.

Y Nhân thốt nhiên quay đầu lại. Có một bàn tay đè xuống cánh tay cô. Một giọng nữ trung trầm mặc như buổi chiều ta, nhẹ nhàng nói: "Ngươi đi theo ta, ta chữa trị đôi mắt cho ngươi."

Y Nhân kìm lòng không đặng, "Ừm" một tiếng rồi ngoan ngoãn tiếp nhận chỉ dẫn của nàng, đi sâu vào sơn động.

Lưu Trục Phong thu hồi vẻ mặt, nhất mực cung kính đứng nghiêm trước mặt người kia, thấp giọng nói: "Sư phụ, con và Y Nhân hoàn toàn là do hiểu lầm. Đeo phải chiếc nhẫn kia thật sự là do bất cẩn. Có thể nào…."

"Không được." Người nọ ngẩng đầu lên, nhàn nhạt phản bác.

Lưu Trục Phong giận mà không dám nói, nhìn sư phụ mặc áo choàng trước mặt. Trường bào đen tuyền che phủ thân thể tuyệt đại tao nhã kia đã vài chục năm. Chỉ là, phàm là những người đã từng gặp mặt nàng, suốt đời cũng khó có thể quên được diện mạo thật sự của nàng – Lưu Trục Phong càng không thể bị chiếc áo choàng hù dọa. Huống chim, hắn cũng không thèm để ý xem bên dưới lớp áo choàng đó rốt cuộc có hình dáng thế nào.

"Vì sao chứ? Sư phụ liên tục nói với con rằng, phải tìm một cô gái thật lòng yêu thích. Biết rõ con và Y Nhân chỉ là hiểu lầm, vì sao còn muốn ép chúng con thành thân? Hơn nữa, Y Nhân cũng đã có người trong mộng khác rồi…" Biểu hiện của Lưu Trục Phong lúc này giống hệt một đứa trẻ bị oan.

Độc Cô Tức mỉm cười không nói.

Thiếu niên đang chỉ trương chỉ trí trước mặt là do một tay nàng nuôi lớn. Vì sao chẳng thấy khôn lên, ở trước mặt nàng, ngược lại còn càng ngày càng làm nũng, đùa giỡn ngây dại?

"Ta đã nghe Y Nhân nói rồi." Giọng nói của nàng không cao, nhưng một khi nói ra cũng không cho phép người nào làm trái. "Kỳ thật, ngươi thích nàng."

"Không phải, trong lòng con là một người hoàn toàn khác!" Lưu Trục Phong hơi kháng nghị một chút. Đôi mắt hẹp dài nheo nheo kiểu trẻ con, sau đó không hề che dấu chút nào, nhìn chằm chằm vào Độc Cô Tức.

Trực tiếp như vậy, cho dù có là kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Độc Cô Tức lại không nhìn thấy. Mặt nàng không chút thay đổi, không chút biểu hiện.

Vàng nón rất lớn, Lưu Trục Phong cũng không nhìn rõ nét mặt của nàng, chỉ thấy được làn môi mỏng hồng nhuận mà lãnh khốc bên dưới bóng tối của vàng nói, một lần nữa đánh nát ảo tưởng của hắn.

"Y Nhân là tác phẩm của ta. Ta muốn đem tất cả những gì ta không có được, giao hết lại cho nàng."

"Trục Phong, ngươi là do một tay ta dạy dỗ. Ta tin ngươi có thể cho Y Nhân sự trung thành và hạnh phục. Cho nên, ta cũng chỉ yên tâm khi giao nàng cho ngươi. Những lời khác, không cần nói nhiều."

Lưu Trục Phong ngẩn người, đối với những lời nói này có chút không hiểu. Độc Cô Tức cũng không giải thích nhiều, nàng kéo Y Nhân đi lướt qua Lưu Trục Phong, thẳng sâu vào bên trong.

Trong sơn động, càng sâu càng lạnh.

Y Nhân chỉ cảm thấy gió rét quất vào mặt, bên tai là tiếng nước chảy leng keng tí tách, giống như nếu Y Nhân có thể mở mắt ra sẽ có thể nhìn thấy thạch nhũ khắp nơi trong hang.

"Tức… Độc Cô phu nhân, Lưu Trục Phong thật ra không thích ta, thật sự không cần miễn cưỡng cưới ta…" Chờ Độc Cô Tức rốt cuộc dừng bước, Y Nhân rốt cuộc cũng nói ra những lời trong lòng.

"Vậy chứ Hạ Lan Tuyết thích ngươi thật sao?" Độc Cô Tức cũng không trả lời thẳng, chỉ nhàn nhạt hỏi lại.

"Thật." Y Nhân vội vàng gật đầu, trả lời không chút do dự. Vẻ thong dong và tự nhiên của Y Nhân khiến Độc Cô Tức hơi sững sờ.

"Thích đến mức có thể vì ngươi mà từ bỏ tất cả sao?" Độc Cô Tức lại hỏi.

Y Nhân hơi do dự một lúc mới trả lời: "Sẽ không. Ta sẽ không để chàng phải từ bỏ cái gì."

Nếu như ngươi thật sự thích một người, chẳng lẽ lại cam lòng bắt hắn phải vì ngươi mà từ bỏ tất cả sao?

Độc Cô Tức hiển nhiên không ngờ rằng Y Nhân sẽ trả lời như vậy, trầm mặc một hồi, cũng không hỏi tiếp nữa.

"Để ta khám mắt cho ngươi." Nàng chuyển đề tài.

Tay của nàng thuần thục mà nhẹ nhàng linh hoạt, lật xem mí mắt của Y Nhân.

"Phu nhân còn nhớ mình vẫn còn có một đứa con trai tên là Liễu Sắc không?" Y Nhân nhớ ra điều gì, hỏi thử.

"Không nhớ rõ." Độc Cô Tức dừng tay một chút, phủi bỏ như mây trôi nước chảy, "Tất cả mọi người trên đời này ta đều không nhớ rõ. Ngươi cũng không cần nhắc đến bọn họ."

Y Nhân rất biết điều mà im lặng, không nhiều lời nữa.

***

Hạ Lan Tuyết quả nhiên lành như đất đến ngày thứ ba. Biểu hiện ba ngày qua của anh làm cho tiểu nha đầu cũng muốn ban thưởng cho anh một đóa hồng thật to: Không ầm ĩ làm khó, mỗi ngày đều ăn ngủ bình thường, rảnh rỗi liền ngồi trước cửa sổ nhìn ra đường phố hối hả bên dưới hoặc là ngồi trên giường điều khí dưỡng tức.

Sáng sớm hôm nay, Hạ Lan Tuyết rốt cuộc phát giác cơ thể có một luồng chân khí mơ hồ như có như không. Còn chưa suy nghĩ cẩn thận xem chuyện gì đã xảy ra thì dưới lầu đã vang lên tiếng pháo mừng ồn ào.

Tim Hạ Lan Tuyết như cứng lại, bỗng nhiên nhớ đến, hôm nay đã là ngày thứ ba, là ngày đại hỷ của Lưu Trục Phong và Y Nhân.

Anh đi đến trước cửa sổ, vén rèm nhìn xuống.

Mọi người mặc quần áo đỏ vàng xanh lục, vui sướng đi qua đi lại giữa đường. Trong tay mỗi người đều xách theo một cây cột treo pháo. Pháo nổ tưng bừng, râm ran, loạn hết mức có thể — Không khí vui mừng sinh sôi, tiếng hò hét vang rền, đúng là càng nháo càng vui.

Sau cuộc diễu hành tự phát của dân chúng là đội ngũ lễ nhạc của hoàng gia. Binh lính Lưu Viên khua chiêng gõ trống, ai nấy cũng vô cùng hân hoan. Sự cao hứng của mọi người đều là phát từ tâm, cho nên phá lệ nhiệt liệt.

Hạ Lan Tuyết xem một chút, sắc mặt càng trầm. Bàn tay gắt gao ghì chặt lấy rèm cửa sổ đang rủ xuống bên cạnh. Móng tay cơ hồ muốn cắm phập vào sợi vải.

Cuộc huyên náo duy trì liên tục nửa ngày, rốt cuộc cũng nghênh đón kiệu rước.

Cỗ kiệu được trang trí tráng lệ từ từ được nâng đến, là một cỗ kiệu lớn như một căn phòng nhỏ di động giăng toàn lụa đỏ. Bức rèm che phía trước cỗ kiệu đã được vén sang hai bên. Tân nương tử đoan trang ngồi chính giữa, cười khanh khách nhìn mọi người.

Phải, là cười khanh khách.

Hạ Lan Tuyết trong khoảnh khắc nhìn thấy Y Nhân, tất cả nỗi buồn bực cùng băn khoăn suốt ba ngày qua đều tan thành mây khói, ngược lại, lại tức đến khó hiểu.

Nụ cười trên khuôn mặt của Y Nhân quá đẹp, quá ngọt ngào. Mọi người chen chúc hai bên đường nhìn ngắm Y Nhân. Bọn họ thật lòng kính yêu Lưu Trục Phong, tự nhiên cũng thật lòng kính yêu Y Nhân – - Đây là tình cảm rất mộc mạc.

Y Nhân đời này, đại khái đây là lần đầu tiên được hoan nghênh đến vậy.

Nàng mặc một áo bào màu đỏ rực rỡ, dải lụa đỏ cuốn thành một quả tú cầu đẹp đẽ quý giá trước ngực. Trên đầu châu sai chập chờn, vàng bạc châu báu trang trí khắp người, che phủ gần như toàn bộ thân thể cô, càng khiến cho cô trở nên xinh xắn đáng yêu.

Cô cười, hai tay đặt đàng hoàng trên đầu gối, dáng vẻ đoan chính nhìn mọi người xung quanh gật đầu mỉm cười. Ánh mắt của cô, hết nhìn bên này lại nhìn sang bên nọ, thật xứng danh một quốc mẫu chính thức.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên có vẻ mơ hồ, như không hề quen biết người trước mặt.

Còn Lưu Trục Phong đang cỡi ngựa theo sát bên cạnh cũng anh tuấn bức người. Một thần màu đỏ cưỡi tuấn mã làm cho tư thế của hắn càng thêm oai hùng. Eo thon được thắt chặt khít bằng một chiếc đai lưng nạm bảo thạch hoàng kim, rất hợp ý với châu ngọc trên đầu Y Nhân, huy tôn lẫn nhau như một đôi bích nhân chân chính.

Chỉ là, châu báu thật sự quá chói sáng, cơ hồ muốn đâm thủng mắt Hạ Lan Tuyết.

Lúc Y Nhân được rước qua chỗ anh, anh và cô cách nhau rất gần. Chỉ cần anh nhảy xuống là có thể bắt lấy cánh tay Y Nhân, xuyên qua đám người trốn đến một nơi không có những chuyện này.

Vào đúng giờ khắc đó, Hạ Lan Tuyết lại do dự.

Anh đột nhiên không thể xác định: Y Nhân có còn nguyện ý cùng mình rời đi hay không?

Tại Lưu Viên, Y Nhân là tôn quý, an toàn, vui vẻ, vô tư vô lự. Còn ở bên cạnh anh thì sao? Hạ Lan Tuyết cũng tự biết, hiện tại anh không thể cho Y Nhân được cái gì.

Chỉ do dự trong chớp mắt ngắn ngủi này, cơ hội đã trượt qua.

Cỗ kiệu màu đỏ đã được rước đến góc đường.

Hạ Lan Tuyết nhìn theo bóng lưng Y Nhân rất nhanh biến mất giữa sóng người bắt đầu khởi động. Lưu Trục Phong cũng đang cười, vừa cười vừa hành lễ kính chào dân chúng của hắn.

Nhưng nụ cười kia dần dần đã biến thành cười khổ.

Đi đến khúc quanh, hắn rốt cuộc nhịn không được, giả vờ nói an ủi tân nương tử, hắn thò đầu vào trong kiệu, buồn bực nói: “Hạ Lan Tuyết làm sao thế không biết. Cơ hội tốt như vậy lại không ra tay. Vừa rồi rõ ràng trông thấy hắn đang ở phía trước nhìn qua đây, ta còn cố ý đi thật chậm lại. Làm sao bây giờ, chẳng lẽ cô thật sự phải gả cho ta?”

Y Nhân ngẩng đầu lên, yêu kiều nhìn hắn, nét mặt cũng vô cùng hoang mang. Ánh mắt của cô đã có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người, nhưng vừa rồi liên tục tìm kiếm bóng dáng của Hạ Lan Tuyết trong đám đông, làm thế nào cũng nhìn không thấy.

Bởi vì vừa rồi cười quá lâu, cơ mặt Y Nhân có điểm cứng ngắc.

Vì phòng ngừa bất trắc, Độc Cô Tức liên tục phái binh bảo vệ hai người. Cho nên Lưu Trục Phong mới bắt Y Nhân phải liên tục bảo trì mỉm cười, không thể khiến cho bọn họ cảnh giác.

Lúc Y Nhân đi ngang qua địa điểm ước định, còn tận lực cười đến ngọt.

Có thể Hạ Lan Tuyết không hề xuất hiện.

"Hắn không muốn nhân cơ hội này đẩy cô cho ta luôn đấy chứ?" Lưu Trục Phong thật buồn bực. Kế hoạch thất bại, có nghĩa là hắn thật sự cưới hỏi Y Nhân đàng hoàng.

"Ta cũng không biết…" Y Nhân lúng túng trả lời. Mặc dù trong lòng muốn tin tưởng Hạ Lan Tuyết, có lẽ do đột nhiên không khỏe, có lẽ nhất thời chậm trễ, có lẽ… Nhưng trong đáy lòng cũng vẫn thất vọng. Nỗi thất vọng mới đầu chỉ nhẹ nhàng len lỏi, sau đó dần dần lan tỏa, đảo mắt đã tràn ngập toàn thân.

"Nếu như vào tông miếu, hành lễ xong cô chính là nương tử của ta. Phu thê ở Lưu Viên là chung thân chế (chế độ một vợ một chồng). Giữa đường không thể gạt bỏ cũng không thể phản bội. Này, cô định thế nào?" Lưu Trục Phong mắt thấy càng lúc càng đến gần tông miếu để hành đại lễ, Hạ Lan Tuyết lại không thấy bóng dáng, không khỏi kinh hãi, vội vàng hỏi Y Nhân.

Y Nhân than nhẹ một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: "Mặc dù ta có gả cho ngươi, cũng sẽ không gây thêm phiền toái cho ngươi."

"… Đương nhiên không phải là ghét bỏ gì cô." Lưu Trục Phong không ngờ tới Y Nhân sẽ nói như vậy, gãi gãi đầu. Sau đó xúc động như tráng sĩ Dịch thủy hàn, nói: "Bỏ đi, thực tại không thành, thành thân thì thành thân đi. Ai bảo chúng ta là anh em chứ." Hắn đã nhận thấy Y Nhân rất thất vọng, bèn thức thời kết thúc đề tài.

Y Nhân không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi trong kiệu. Hai tay vẫn đoan trang đặt trên đầu gối như trước, ngồi thẳng tắp. Nhưng hốc mắt đã ươn ướt.

Lưu Trục Phong thật vất vả tiễn đưa tân khách, sau đó khí thế hung hăng chạy đi tìm Hạ Lan Tuyết tính sổ. Không hiểu cái tên tiểu tử đó vừa rốt cuộc là nhát sợ điều gì.

Đương nhiên, nếu hiện tại Hạ Lan Tuyết chịu mang Y Nhân đi, Lưu Trục Phong cũng không có ý kiến. Nhiều nhất chỉ đánh Hạ Lan Tuyết một trận cho hả giận mà thôi.

Nhưng khi hắn đi vào quán trọ, gian phòng kia đã không một bóng người.

Lưu Trục Phong đã có dặn trước, nói vào ngày đại hôn, những người được phái đi giám sát Hạ Lan Tuyết đều phải giải tán. Hôm nay xem ra, những lời này quả nhiên rất có hiệu lực.

Không có ai biết Hạ Lan Tuyết đã đi đâu.

Kỳ thật, Y Nhân và Lưu Trục Phong ít nhiều gì cũng có trách oan Hạ Lan Tuyết. Mặc dù đã muộn, nhưng anh vẫn có đi.

Vào thời điểm cỗ kiệu rước Y Nhân biến mất tại khúc quanh, Hạ Lan Tuyết đã từ trên lầu nhảy xuống.

Anh chen lấn giữa dòng người tiến về phía trước. Có quá nhiều người, anh thấy không rõ được con đường phía trước, chỉ cảm thấy cỗ kiệu màu đỏ lờ mờ, như ẩn như hiện, dần dần xa vời.

Đến khi lại gần, anh thấy Lưu Trục Phong đang sát lại gần Y Nhân nói chuyện.

Bộ dáng rất thân mật.

Hạ Lan Tuyết dừng lại.

Dòng người càng lúc càng mãnh liệt. Tông miếu hành lễ đã ở ngay phía trước. Người ta tấp nập thế cũng chẳng có gì là quá đáng.

Hạ Lan Tuyết từ xa xa nhìn lại, nhìn thấy Y Nhân được thị nữ giúp đỡ đi ra khỏi kiệu. Lưu Trục Phong đi tới, khoác tay lên vai Y Nhân, cùng cô đi vào.

Hắn lại cúi đầu nói gì đó vào tai cô, vẻ mặt mang cười.

Y Nhân không có chút dấu vết gì là miễn cưỡng hay khó xử.

Tất cả đều rất bình thường. Đây là một hôn lễ vô cùng bình thường, chẳng có người nào bị cưỡng bách cả.

Anh đã bị loại trừ ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên cảm thấy vô cùng mất mát, tựa như rất nhiều năm trước kia anh nhìn thấy hôn lễ của Dung Tú và Hạ Lan Thuần.

Vòng đi vòng lại, anh vẫn có niềm kiêu hãnh của mình chứ, vì cái gì cứ phải vòng đi vòng lại như vậy, không giải thích được!

Hạ Lan Tuyết mấp máy miệng. Chẳng biết từ lúc nào hàm răng đã cắn chặt vào môi dưới, máu đỏ rịn ra. Dung nhan tuấn tú hòa với màu đỏ tươi của máu. Những người đứng bên cạnh Hạ Lan Tuyết nhịn không được phải thu hồi tầm mắt vốn đang dính vào nghi thức đại hôn để tò mò nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết dường như không hề biết mình đang bị xem xét, vẫn đang nhìn theo Y Nhân cùng Lưu Trục Phong.

Sau đó, anh giận dữ xoay người.

Đi chưa được hai bước, đột nhiên có một nam nhân chen đến trước mặt anh, đưa cho anh một bản vẽ, "Ngài là Hạ Lan Tuyết?"

"Phải." Hạ Lan Tuyết cũng lười cố kỵ.

"Cái này là phu nhân sai tiểu nhân giao cho ngài. Hạ Lan công tử có thể thông qua bản vẽ này để ra khỏi Lưu Viên. Nhưng chỉ có thể đi ra ngoài, sau khi rời khỏi đây thì sẽ không quay trở vào được nữa." Người nọ nói liên hồi như loa phát thanh, nói xong lập tức xoay người, lẫn vào đám đông.

Hạ Lan Tuyết hoang mang hồi lâu. Anh cũng không biết ai là phu nhân, cũng không đoán ra được người nọ toan tính lợi ích gì. Giở bản vẽ ra xem, nghiễm nhiên là một tấm bản đồ vẽ con đường rõ ràng, cũng không giống là đồ giả.

Hạ Lan Tuyết hồ nghi hồi lâu, đột nhiên trong lòng vừa động, bắt đầu nảy ra một suy nghĩ nhức nhối.

Phu nhân đó, là Y Nhân sao?

Y Nhân tặng anh bản đồ để ra khỏi Lưu Viên? Nhưng tại sao chứ? Sợ anh sẽ quấy rối, ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của cô sao?

Cũng không giống là Y Nhân, Y Nhân không phải là người như vậy! – Nhưng có vẻ giống Dung Tú trước đây, năm đó Dung Tú đối với anh thế nào?

Anh trăm mối như tơ vò, lại càng nghĩ càng cực đoan, càng nghĩ càng cảm thấy tất cả đều có khả năng. Nói tóm lại, anh không hiểu nổi nữ nhân.

Có thể mặc dù Y Nhân thật sự làm như vậy, Hạ Lan Tuyết cũng không thể hận, không thể trách cô, chỉ cảm thấy đau lòng, khổ sở đến gần như chết lặng.

Nếu như miệng lưỡi không nếm thấy mùi tanh, anh cũng cho rằng mình đã chết lặng.

Anh vo tròn tờ giấy trong lòng bàn tay. Tờ giấy vì vậy biến thành từng mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 11: BÍ MẬT CỦA NHƯỢC TRẦN – THIÊN TRIỀU ĐẠI SỰ KÝ

Dịch Kiếm rất lo lắng.

Trong bức thư gửi cho Phượng Cửu, hắn kể rõ những biểu hiện gần đây của Hạ Lan Tuyết: Sau khi từ Lưu Viên trở về, chỉ thản nhiên nói một câu: "Đôi mắt của nàng đã lành lại rồi." Sau đó không hề đề cập đến chuyện về Y Nhân nữa, lại thường xuyên trầm mặc, hoặc cũng có thể nói đa phần thời gian đều là nghi hoặc.

Mà bên phía Lưu Viên cũng truyền đến một tin đồn kỳ quái: Thiếu chủ Lưu Viên Lưu Trục Phong thành thân. Đối tượng, hình như chính là Y Nhân.

Hỏi Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Tuyết không nói gì, Dịch Kiếm cũng không dám truy vấn nữa.

Bên Hạ Lan Khâm cũng chẳng khá hơn là bao. Sau khi Hạ Lan Tuyết ra khỏi Lưu Viên, Phượng Thất liền hỏi anh có nhìn thấy Lục Xuyên hay không. Hạ Lan Tuyết đương nhiên ăn ngay nói thật: Không gặp. Phượng Thất đứng một hồi rồi đột nhiên chạy ra cánh rừng, hướng vào phía trong la lớn: "Lục Xuyên, có bản lĩnh thì ngươi cứ nhìn ta chết ở trong này đi!"

Nói xong, nàng không quan tâm nhiều, chạy vọt vào.

Trong rừng thay đổi liên tục, chỉ chốc lát sau đã chôn vùi bóng dáng của nàng.

Hạ Lan Khâm vốn rất kinh hãi, đang muốn chạy theo lôi Phượng Thất ra, lại thấy trong rừng có một bóng người mặc thanh sam nhoáng lên. Cái bóng ấy nhanh như sao băng đột nhiên hiện lên ngọn cây rồi biến mất theo hướng Phượng Thất.

"Đại tướng quân, người kia có phải là Lục Xuyên không?" Dịch Kiếm vốn đến để ngăn cản Hạ Lan Khâm, thấy thế bèn hỏi.

Hạ Lan Khâm dừng bước, bỗng cảm thấy rằng những việc có thể mình đều đã làm cả rồi, còn lại đó là chuyện giữa Phượng Thất và Lục Xuyên – hoặc là, chuyện chưa từng liên quan đến hắn.

Hạ Lan Khâm đợi ở ngoài cánh rừng ba ngày. Phượng Thất trước sau vẫn không hề có tin tức. Tới ngày thứ tư, bọn hắn dẹp đường trở về Tuy Xa.

Dân cư Tuy Xa lại tăng nhiều. Sự đa nghi cùng độc đoán của Bùi Nhược Trần hiển nhiên đã bức đi không ít quan chức. Những quan chức bị điều tra nghi kỵ, cặm giận quá bèn chạy đến cậy nhờ Tuy Xa. Có vài người có chức vụ cao, thậm chí còn mang theo hàng trăm thân nhân quân lính cùng nhau mà đến.

Phượng Cửu cũng từ Lạc Phượng sơn trang chạy đến. Hắn hiệp trợ Hạ Lan Tuyết sắp xếp chỗ ở cùng sinh kế cho mọi người. Công việc bỗng chốc nhiều lên, bọn họ cũng bận rộn trăm bề.

Hạ Lan Tuyết gần như dành toàn bộ thời gian để xử lý chính sự: Chia thức ăn, kiểm tra nhà ở tạm thời của họ…Cứ cách vài ngày lại đích thân đi xuống thị sát.

Hạ Lan Khâm phụ trách quân vụ. Tất cả nội chính ở Tuy Xa tự nhiên đều chuyển sang cho Hạ Lan Tuyết gánh hết. Chi phí trong quân cũng giao cả cho anh.

Thanh danh của Hạ Lan Tuyết ở Tuy Xa liền nhanh chóng tăng cao, thậm chí chẳng thua kém gì Hạ Lan Khâm.

Bận rộn suốt ngày như vậy, chớp mắt đã hơn mười ngày sau. Phượng Cửu rốt cuộc cũng tìm được một thời điểm nhàn rỗi, cùng Hạ Lan Tuyết tán gẫu về Y Nhân.

"Chẳng lẽ vương gia thật sự nghĩ rằng…" Ấn tượng của Phượng Cửu về Y Nhân vẫn rất tốt, cho nên không mấy tin tưởng chuyện Y Nhân lại thay lòng đổi dạ.

"Về sau cũng không nghĩ như vậy nữa rồi." Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: "Để Y Nhân ở lại Lưu Viên cũng là vì ta có nỗi lo riêng. Những chuyện sau này quá mức hung hiểm. Chỉ vì ta sơ sẩy một chút mà khiến nàng bị thương đôi mắt. Ta không nắm chắc sau này nàng có thể vì ta mà bị thương tổn gì nữa không. Lưu Trục Phong, tuy hành vi của hắn quái dị nhưng cũng không phải là tên tiểu nhân bức ép người. Có hắn chăm sóc cho Y Nhân, ta rất yên tâm."

Phượng Cửu bĩu môi: Vậy chẳng phải Hạ Lan Tuyết tìm một nơi miễn phí gởi nuôi Y Nhân một thời gian sao?

"Nhưng vương gia không nói rõ ràng với Y Nhân, nếu nàng hiểu lầm…" Phượng Cửu lại lo lắng hỏi.

"Thứ nhất, tình huống ngay lúc đó không cho phép, hơn nữa, lúc ấy ta thật sự cũng có hiểu lầm. Thứ hai, nếu ta nói ra, với tính cách của Y Nhân tất nhiên sẽ không thể thanh thản mà ở lại Lưu Viên." Hạ Lan Tuyết ảm đạm cười. Ý cười nhẹ như tơ liễu, nhẹ nhàng bay mất, "Cho nên, nếu muốn sớm đón Y Nhân về, chúng ta phải sớm kết thúc chuyện bên này đã."

"Vương gia thật sự muốn tranh quyền đoạt vị?" Phượng Cửu mừng thầm, vội nén cảm xúc hỏi.

"Ta vốn định thành toàn cho Bùi Nhược Trần, nhưng với những gì hắn đã làm, hắn khiến ta quá thất vọng rồi." Hạ Lan Tuyết nghiêm mặt nói.

Phượng Cửu trầm mặc.

Phồn hoa trên ngôi vị của Bùi Nhược Trần, cùng lắm cũng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn. Rất nhanh sau đó, thói hư tật xấu đưa ngoại thích tham gia vào chính sự liền biểu hiện ra ngoài ngay.

Quan chức trong triều toàn bộ đều nịnh bợ Bùi Nhược Trần. Tâm phúc gần đây của Bùi Nhược Trần là Liễu Sắc cũng là một người bí hiểm, buồn vui thất thường. Quan chức cả triều không có lấy một người chân chính vì dân chúng Thiên Triều mà mưu phúc lợi nhân.

Lần trước Thiên Nhất Các phản công, hoàn toàn đã làm cho tất cả những tai hại đều bị phơi bày.

Quan chức triều đình vơ vét của cải, hàm oan khắp nơi. Cảnh tượng lúc đó còn loạn hơn cả thời hậu kỳ Hạ Lan Thuần cầm quyền

Mỗi ngày, Tuy Xa đều phải tiếp nhận rất nhiều nạn dân từ Thiên Triều đến. Hạ Lan Tuyết thấy ai đến cũng không cự tuyệt. Căn cứ không đủ dùng, đành phải tìm một vùng đất mới để sắp xếp nạn dân đến ở. Anh còn cổ vũ binh lính chung sức với nạn dân cùng nhau khai hoang làm ruộng. Bọn họ bèn xâm nhập vào khai khẩn vùng sa mạc nằm sát Tuy Xa. Anh cùng Phượng Cửu đi đầu.

Ở sâu trong sa mạc mà cũng có thể tìm thấy loại cây gieo trồng được. Hạ Lan Tuyết tin rằng có người đang âm thầm giúp anh.

Vào thời điểm anh đã tìm kiếm ba lần bốn lượt mà vẫn không thấy thì đột nhiên có một ngày phát hiện trước cửa đặt sẵn một bao hạt giống. Anh thử đem gieo trên sa mạc. Qua mấy ngày, không ngờ chúng lại cao lớn xanh tốt.

Nhưng người đó là ai, Hạ Lan Tuyết nghĩ mãi vẫn không ra.

Anh cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ đến người đó. Thiên Triều lại xảy ra đại sự.

Chuyện năm đó Bùi Nhược Trần cắt thành xu nịnh Viêm Quốc, nhờ Viêm Quốc kiềm chế quân đội cần vương của Thiên Triều đã bị bại lộ.

Mà nguyên nhân xảy ra chuyện này, nghe nói là một tên trộm đã 'không cẩn thận' viếng thăm Viêm Cung, lấy trộm được bức mật hàm ở ngăn bàn trong thư phòng của Viêm Hàn

Bất luận tin đồn này đúng hay sai, dù sao thì sự phẫn nộ của dân chúng Thiên Triều cũng đã bị khơi dậy.

Bùi Nhược Trần đương nhiên sẽ không tin Viêm Hàn tự mình gây nên – Bởi vì chuyện can thiệp vào nội chính Thiên Triều, cũng đã bị người Thiên Triều trách mắng. Quan hệ giữa Viêm Quốc cùng Thiên Triều bị vây trong thế đối địch chưa từng có.

Vậy rốt cuộc là ai đã đưa bức thư đó ra ánh sáng?

Một đêm kia, Liễu Khê trở về Hạ Hầu phủ, nâng chén khẽ uống, mỉm cười.

Cuộc chiến tranh giữa Thiên Triều và Viêm Quốc đã ngừng một năm nay, một lần nữa lại trở nên tràn đầy nguy cơ.

Tuy Xa nhất định phải nhanh chóng tỏ thái độ: Bảo trì trung lập hay là ra tay trợ giúp một trong hai.

Bảo trì trung lập là không có khả năng. Tuy Xa không thể nào ngồi yên mà nhìn Viêm Quốc xâm nhập lãnh thổ Thiên Triều, mà trợ giúp Bùi Nhược Trần thì cũng không thực tế –

Cơ hồ tất cả mọi người đều đang theo dõi thái độ của Tuy Xa. Nó đã trở thành lực lượng mà cả hai phe đều nhất định muốn tranh thủ.

Dưới tình huống lúc này, Bùi Nhược Trần chính thức có lời mời đến Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết do dự mãi, cuối cùng quyết định gặp mặt.

Đây là lần gặp gỡ đầu tiên kể từ sau khi xảy ra sự kiện Thiên Nhất Các.

Hạ Lan Tuyết trở về kinh thành, ngoại trừ Dịch Kiếm thì không dẫn theo một binh một tốt. Đương nhiên, lần này Bùi Nhược Trần cũng không dám động đến anh.

Bọn họ hẹn gặp trong đại điện hoàng cung Thiên Triều.

Y Lâm bế Hạ Lan Thiên An đứng một bên. Hạ Lan Tuyết đi qua, rất thuận tay tiếp nhận Thiên An, ôm vào trong ngực lắc lắc, ru đưa. Hạ Lan Thiên Anh chưa đầy một tuổi, bộ dáng tinh khiết đáng yêu. Nhưng cặp mắt đen nhánh kia thì chẳng giống một đứa trẻ chút nào, cứ chăm chú mà nhìn Hạ Lan Tuyết, cũng không khóc không nháo. Cuối cùng, thế nhưng lại nhếch miệng cười, nụ cười hệt như một thiên sứ. Trái tim Hạ Lan Tuyết mềm nhũn, nhịn không được dùng ngón tay nựng nựng đôi má non mềm của nó. Đứa con đáng yêu như vậy, Hạ Lan Thuần cũng có thể yên lòng được rồi.

Mọi người thật thật giả giả hàn huyên một lúc, Bùi Nhược Trần liền dặn Y Lâm bế tiểu hoàng đế lui ra. Sau đó, hắn xoay người, nhìn Hạ Lan Tuyết thản nhiên hỏi: "Y Nhân thế nào?"

"Nàng vẫn khỏe, chỉ là không còn ở Tuy Xa." Hạ Lan Tuyết cũng không trách hắn đường đột, thản nhiên đáp: "Ngươi tặng Thập Nhất đến, ta tin tưởng chuyện đó không có liên quan đến người. Chuyện Thiên Nhất Các, có lẽ là do ta cực đoan."

"Chỉ là ngòi nổ mà thôi. Kỳ thật, giữa chúng ta, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy." Giọng nói của Bùi Nhược Trần rất bình thản, không có một chút sắc bén.

Hạ Lan Tuyết không nói tiếp. Anh ngửa mặt lên nhìn quanh phòng ốc nguy nga, nhìn chiếc bàn tám cạnh khắc hình rồng hoa, nhìn thấy Bùi Nhược Trần bị cô lập giữa đại điện, mặt mày thanh lãng.

Khuôn mặt vẫn ôn nhã tuấn tú, nhưng đã có một điểm gì đó không còn như trước kia nữa. Đôi mắt vốn ôn ngọc, nay lại khắc sâu một cảm giác cô đơn cùng cao ngạo –

Hắn đã trở thành một kẻ độc tài không cần đến bất cứ ai. Có lẽ khi đứng quá cao, đã không còn tìm thấy phương hướng nữa rồi.

"Nhược Trần, ta từng là bằng hữu của ngươi." Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng nói.

"Chuyện đã qua, không nói cũng thế." Bùi Nhược Trần nhíu mày, tựa hồ không thích nghe người khác nhắc đến quá khứ. Hắn chỉ có thể tiến lên phía trước, sẽ không quay đầu nhìn lại.

“Du nhi đang ở Tuy Xa, mỗi ngày đều đọc sách vết chữ, cuộc sống cũng tốt.” Hạ Lan Tuyết nói tiếp. Trong lòng anh thấy khó chịu, nhịn không được muốn nói ra một chút điều dịu dàng nào đó.

Không gian trong đại điện này rất lạnh, lạnh như băng.

Bùi Nhược Trần thoáng ngưng thần, sau đó thản nhiên nói: “Nàng sống tốt là được rồi.”

“Ngươi muốn gặp ta, có phải vì muốn thuyết phục ta giúp ngươi đối phó Viêm Quốc?” Hạ Lan Tuyết rốt cuộc quyết định nói thẳng. Bọn họ đều là người thông minh, không cần phải vòng vo nhiều.

“Không phải, lần này gọi người đến, chính là muốn đem những gì vốn thuộc về ngươi, trả lại cho ngươi.” Bùi Nhược Trần nhẹ giọng trả lời.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, có chút bất ngờ.

“Ta bị bệnh, Thiên An còn nhỏ, thái hậu lại không hiểu nhiều chuyện. Liễu Khê ở dưới đã làm chuyện gì ta cũng biết, nhưng ta không dám động đến hắn. Quân đội Hạ Hầu là sự bảo đảm duy nhất của Thiên Triều. Cục diện này chống đỡ không được bao lâu. Ta cũng đã biết thế thua, vì sao còn phải khư khư cố chấp?” Bùi Nhược Trần cúi đầu, cười khổ, “Ai ngờ tranh đến cuối cùng, lại có kết thúc thảm đạm như vậy.”

“Ngươi bị bệnh?” Hạ Lan Tuyết lắp bắp kinh hãi, thật tự nhiên vươn tay ra bắt mạch cho Bùi Nhược Trần. Bùi Nhược Trần tùy ý để mạch máu của mình nằm trong Hạ Lan Tuyết. Không giãy cũng không khuyên giải, chỉ nhìn anh với ánh mắt thanh thanh thiển thiển, tựa như nhiều năm trước đây.

“Mạch đập của ngươi rất quái lạ. Ta cũng không nhìn ra là bệnh gì. Ngự y nói thế nào?” Hạ Lan Tuyết trầm ngâm nửa ngày, lo lắng hỏi.

“Bệnh gì đâu, chỉ là trước kia đã trị khỏi rồi, nhưng sau lần trở về từ mộ Tức phu nhân thì lại tái phát mà thôi. Nghe phụ thân nói, là do Tức phu nhân nguyền rủa.”

Bùi Nhược Trần thản nhiên, giống như chẳng hề coi trọng chuyện sống chết của mình. “Kẻ nào phản bội phu nhân, con cháu đời đời đều mắc chứng bệnh này. Tới thế hệ của ta, gần như cũng đời cuối cùng rồi.”

“Sao lại có chuyện như vậy được?” Hạ Lan Tuyết rất khó hiểu.

Bùi Nhược Trần mỉm cười.” Nếu không phải đã biết thời gian của mình không còn nhiều thì sao lại phạm vào sai lầm vì cái trước mắt? Ta muốn trong thời gian ngắn nhất rửa sạch nội chính Thiên Triều, nhưng giống như đã làm sai ý nguyện. Ta chờ không được đến ngày Thiên An trưởng thành, cũng không thể phó thác nó cho một ai khác. Phương pháp giải quyết duy nhất chính là đem ngôi vị hoàng đế trả lại cho ngươi. Ta chỉ có một yêu câu, chính là phải đối xử tử tế với Thiên An. Không biết vì sao, sau đó, ta chỉ có thể lựa chọn tin ngươi.” Thật giống Hạ Lan Tuyết ngày đó khi lần đầu tiên bị đày ra Tuy Xa, anh cũng chỉ có thể lựa chọn tín nhiệm Bùi Nhược Trần.

Sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện, giữa bọn hắn vẫn như cũ, không thoát được luân hồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 12: BÍ MẬT CỦA NHƯỢC TRẦN – LẶNG LẼ THAY ĐỔI TRIỀU ĐẠI

“Ngay từ đầu ngươi đã biết mình sẽ…” Hạ Lan Tuyết ảm đạm, nhịn không được bèn hỏi, “Vậy thì vì cái gì…”

“Vì cái gì còn muốn tranh đến như vậy? Vì cái gì còn hết lần này đến lần khác hãm hại ngươi?” Bùi Nhược Trần cười nhẹ như cành liễu mảnh, “Thiên Triều trần tệ đã lâu, nếu không làm như vậy thì làm sao có thể phá bỏ cái cũ, xây dựng cái mới? Ta đã làm xong những việc mình có thể làm. Tuy rằng kết quả đều không như ta sở liệu nhưng những chuyện còn lại, tin rằng ngươi cũng dễ dàng xử lý được. Các đảng tranh lúc trước đã không còn tồn tại, nếu như ngươi thượng vị thì chỉ cần trực tiếp rửa sạch Bùi đảng là xong. Những người trước nay chưa từng xu nịnh ta là những người thật lòng thật dạ làm việc vì Thiên Triều, ngươi có thể trọng dụng họ. Lại trị, ta đã sửa lại, tất cả mệnh lệnh đều phải xuất phát từ kinh thành, quan viên địa phương không có quyền tự chủ can thiệp. Quân đội, ta cũng lấy làm hổ thẹn, nhưng có Hạ Lan Khâm hỗ trợ, ngươi cũng nhẹ gánh hơn rất nhiều. Hạ Lan Tuyết, bây giờ xin hãy trả lời ta, ngươi có thể đối xử tử tế với Thiên An không?”

Hạ Lan Tuyết trầm ngâm một hồi lâu, sau đó nặng nề gật đầu, “Bất luận là ta còn sống hay đã mất, Hạ Lan Thiên An đều sẽ được trưởng thành một cách an toàn, cả đời không lo lắng áo cơm.”

“Không cần không lo lắng áo cơm, cứ sống vui vẻ khỏe mạnh là được. Đó là việc ta còn nợ Lan Nhi.” Bùi Nhược Trần xua tay, thản nhiên nói. “Hiện giờ nghĩ lại, cho nó một cuộc sống bình thản sẽ dễ chịu hơn rất nhiều so với việc đưa nó lên ngôi làm một hoàng đế bù nhìn. Lan Nhi sẽ không trách ta nữa.”

"Đây là kết cục mà ngay từ đầu ngươi đã dự đoán được sao?" Hạ Lan Tuyết nhìn vẻ mặt thả lỏng mà hờ hững của Bùi Nhược Trần, trong lòng vừa động, lại hỏi: "Gần đây ngươi thực hiện đủ loại cấp tiến, chính là cho ta một cơ hội để thảo phạt ngươi, rửa sạch Thiên Triều?"

Bùi Nhược Trần cười mà không đáp, chỉ nói: "Ngươi đi trước đi. Ngày mai ta sẽ hạ chiếu vạch tội mình, để Thiên An nhường ngôi cho ngươi. Lúc này đây, đừng bao giờ để Viêm Quốc thừa cơ lợi dụng nữa. Sau khi bức mật hàm kia được đưa ra ánh sáng, lòng dân Thiên Triều sôi trào, tràn đầy thù địch với Viêm Quốc. Vương gia, lòng dân là có thể dùng!"

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, sau đó tâm linh tương thông, hiểu ra, "Là ngươi? Người công bố mật hàm là ngươi? Là do ngươi ngầm đồng ý để nó xảy ra? Ngươi muốn bôi đen chính mình, nâng cao thanh thế của ta, thậm chí không tiếc làm cho bản thân trở thành quân bán nước, bị người đời phỉ nhổ, chỉ vì muốn trải cho ta một con đường thuận lợi tấn công Viêm Quốc?"

"Nhớ chú ý đến Liễu Khê. Hắn là thân tín của ta, cho nên ngươi có đủ lý do để phán quyết hắn." Bùi Nhược Trần lại lựa chọn né tránh trả lời, thản nhiên chuyển đổi đề tài. "Ta mệt rồi, còn lại vài chuyện nữa, cũng nhỏ thôi, ngày mai sẽ cùng vương gia bàn tiếp."

"Bệnh của ngươi, rốt cuộc là…" Đợi khi Bùi Nhược Trần xoay người đi vào trong, Hạ Lan Tuyết ở phía sau hô gọi: "Thật sự chỉ có thể buông xuôi sao? Không thể không chết sao?"

"Chỉ là mệt mỏi mà thôi." Bùi Nhược Trần quay đầu lại, thanh thiển nhìn anh một cái. Sau đó lại xoay người, chầm chậm đi vào trong hậu điện.

Hạ Lan Tuyết vẫn đứng yên tại chỗ một hồi lâu.

Anh tự cho mình rất hiểu Bùi Nhược Trần, hóa ra, căn bản là chưa từng hiểu biết.

Lúc tin tức về đến Tuy Xa, Bùi Nhược Trần đã thảo chiếu chỉ tội mình trên thiên đàn ngày trước từng là nơi Thiên An đăng cơ, cũng đem ngôi vị hoàng đế của Hạ Lan Thiên An tặng cho Hạ Lan Tuyết.

Thiên hạ ồ lên. Thiên Triều khắp chốn mừng vui. Có người vui mừng, cũng có ngươi lo lắng.

Người buồn bực nhất không ai khác ngoài Y Lâm. Nàng còn chưa làm hoàng thái hậu được mấy ngày, đã bị sắp xếp vào ở trong lãnh cung tịch mịch.

Sau khi kết thúc nghi thức nhường ngôi trên thiên đàn, Y Lâm nổi giận đùng đùng chạy đến chất vấn Bùi Nhược Trần. Khi xông đến nơi phòng chấp pháp của Bùi Nhược Trần đã thấy hắn thay xong triều phục, chỉ còn lại một lớp áo vải đơn giản. Toàn thân không có chút trang sức hoa lệ nào, giống như một ẩn sĩ vừa mới từ trong núi rừng đi ra.

Mà nay, lại vừa vặn muốn trở về với núi rừng.

"Bùi Nhược Trần, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy!" Y Lâm hùng hổ vọt đến trước mặt hắn, chống hông trách mắng: "Ngươi cứ đi như vậy, còn những gì ngươi đã hứa hẹn với ta thì sao? Ngươi đã nói muốn ta trở thành nữ nhân tôn quý nhất Thiên Triều kia mà."

"Chẳng lẽ ngươi hiện tại không phải như thế sao?" Bùi Nhược Trần lẳng lặng hỏi.

Y Nhân nhất thời nghẹn lời, gân cổ bác bỏ: "Cũng không phải như vậy. Người tôn quý nhất, làm sao lại phải cô đơn ở trong cung…"

"Cái gọi là tôn quý, cùng lắm cũng chính là cô đơn mà thôi." Bùi Nhược Trần nhìn nàng, nhìn thấy người con gái tuổi trẻ xinh đẹp này, lại sinh lòng thương hại. "Chừng nào ngươi có thể từ bỏ tôn quý, thì sẽ không còn cô đơn nữa."

Y Lâm mấp máy miệng, lại không biết nói gì.

Bùi Nhược Trần thầm than một tiếng, nói một tiếng bảo trọng rồi lướt qua Y Lâm, đi ra ngoài cửa.

Gió phất lên thanh sam, càng làm cho bóng lưng của hắn gầy không chịu nổi, lại tạo nên cảm giác nhẹ nhàng bay bổng như hóa tiên.

"Ngươi muốn đi đâu?" Y Lâm giật mình, xoay mạnh người lại, lớn tiếng hỏi.

"Đi đến một nơi không còn cô đơn." Giọng nói của Bùi Nhược Trần từ ngoài cửa chậm rãi truyền vào. Khi âm thanh của chữ cuối cùng rơi xuống đất, bóng lưng của hắn đã biến mất trong tường xanh ngói đỏ nguy ngả, không còn thấy bóng dáng.

***

Ở Viêm Quốc xa xôi, Viêm Hàn nhìn chằm chằm vào bức mật hàm cả buổi – Thư phòng của hắn chưa bao giờ bị trộm, bức mật hàm Bùi Nhược Trần viết cho hắn vẫn còn ở thư phòng. Còn bức mật hàm kia, đồng dạng cũng là bút tích của Bùi Nhược Trần. Là hắn đang tự giả tạo chính mình.

"Ta vẫn nghĩ rằng người của Hạ Lan gia mới là người ngoan độc, không ngờ, Bùi Nhược Trần còn ác hơn." Sau khi trầm ngâm một hồi, Viêm Hàn rốt cuộc tâm phục khẩu phục cảm thán một câu. "Kết quả là, ta lại bị hắn tính kế."

"Hiện tại ở Thiên Triều, dân chúng đang vô cùng phẫn nộ. Hơn nữa, Hạ Lan Tuyết vừa mới lên ngôi, Tuy Xa một lần nữa nhập vào lãnh thổ Thiên Triều. Nếu bọn hắn phản công Viêm Quốc, hậu quả sẽ khó lường. Xin chúa thượng hãy mau chóng quyết định." Vệ tiên sinh lâu nay chưa lộ diện, ở một bên

khuyên bảo.

Viêm Hàn lắc đầu, nói: "Ta và Lãnh Diễm đã có hiệp định. Nếu ta chủ động tấn công Thiên Triều, nàng sẽ bảo trì trung lập. Còn nếu Thiên Triều tấn công chúng ta, nàng sẽ xuất binh hiệp trợ. Hiện tại, chính là muốn để Thiên Triều tấn công chúng ta. Truyền lệnh xuống, phát tác lời đồn về Hạ lan Tuyết ở khắp nơi trong Thiên Triều, cần phải chọc giận được Hạ Lan Tuyết mới thôi. Theo ta được biết, Hạ Lan Tuyết là một người rất dễ xúc động."

"Hắn cũng sẽ không xúc động vì tất cả mọi người. Bình thường thì chỉ vì những người chí thân ở bên cạnh hắn mà thôi. Ví như Dịch Kiếm, Phượng Cửu, ví như… Y Nhân." Nói tới đây, Vệ tiên sinh ngẩng đầu, nhìn Viêm Hàn đầy thâm ý.

Viêm Hàn vẫn bất động thanh sắc, nhưng bàn tay đặt trên mép bàn đã nắm chặt lại, vụn gỗ căm giận rơi xuống.

Vệ tiên sinh khẽ thầm thở dài một tiếng.

Không biết vì sao, ông tựa hồ lại trông thấy bóng dáng của Viêm Tử Hạo. Chuyện tình năm đó giữa "Hạ Lan Vô Song, Tức Phu Nhân cùng Viêm Tử Hạo, tựa hồ cách xa nhau hai mươi năm sau, lại muốn tái diễn.

"Y Nhân hiện giờ đang ở đâu, điều tra ra sao?" Viêm Hàn cố gắng làm cho giọng nói của mình bảo trì sự thong dong tự nhiên, nhưng lời vừa mới thốt ra, trong lòng vẫn khe khẽ nhói đau. Lần trước Y Nhân lựa chọn đi theo Hạ Lan Tuyết không chút do dự, hắn đã không còn hy vọng, cũng chịu phận bất hạnh, nhưng lại vẫn như trước – Không cam lòng!

"Không ai biết được Y Nhân hiện tại đang ở đâu. Có lẽ ngay cả Hạ Lan Tuyết cũng không biết." Vệ tiên sinh có điều suy nghĩ, trả lời, "Nghe nói nàng đã rời khỏi Lưu Viên…"

"Tìm cho được nàng." Viêm Hàn dặn dò ngắn gọn.

Khuôn mặt cương nghị, như đinh đóng cột.

***

Cuộc sống của Y Nhân ở Lưu Viên không có cái gì là không tốt.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô được nhiều người tôn kính như vậy. Đêm tân hôn đó, tất nhiên là cô ngủ trên giường, Lưu Trục Phong nằm dưới đất. Ngày hôm sau khi thức dậy, Y Nhân mơ mơ màng màng muốn đi tìm WC, một cước đạp trúng ngay lên người Lưu Trục Phong. Lưu Trục Phong kêu la thảm thiết. Vì thế, cuộc sống Lưu Viên chính thức mở màn.

Độc Cô Tức không còn lộ diện nữa. Nghe Lưu Trục Phong nói, nàng vốn cực kỳ ít xuất hiện, vẫn luôn ru rú trong phòng. Mọi người ở Lưu Viên đều biết về sự tồn tại của Độc Cô tiên sinh, bởi vì nàng là sư phụ của Thiếu chủ, nhưng rất ít người biết tên thật của nàng, khỏi nói cũng biết lại càng ít người biết đến lai lịch.

Sauk hi chung sống, Y Nhân phát hiện Lưu Trục Phong cũng không cà lơ phất phơ như vẻ bề ngoài. Lúc hắn xử lý chính sự, vô cùng chăm chú. Vẻ mặt lúc đó thật khác xa so với biểu hiện lúc bình thường của hắn, phải nói là hai người hoàn toàn trái ngược.

Có một lần Y Nhân nằm sấp xuống mặt bàn nhìn Lưu Trục Phong. Thấy hắn thần sắc ngưng trọng, mặt không chút thay đổi. Vì vậy, cô buồn chán vô vị, chỉ một lát sau cũng lăn ra ngủ. Cảm giác mình đã ngủ rất lâu, rất lâu, nhưng khi tỉnh dậy vẫn thấy Lưu Trục Phong như vậy. Thần sắc và tư thế vẫn y như trước, giống như ngàn năm muôn đời chưa từng di động.

Khi đó mới biết, Lưu Trục Phong rất đáng để dân chúng Lưu Viên nhiệt tâm như vậy.

Chỉ có điều, sau khi công tác kết thúc, Lưu Trục Phong liền trở lại thành một tên thảo nhân vô cùng đáng ghét.

Hắn không quản Y Nhân có đang ngủ hay không, đều có thể không biết mệt mỏi, làm đủ mọi cách để lay cô tỉnh dậy, sau đó trơ mặt ra nói: "Tiểu tình nhân, hôm nay chúng ta đến sau núi chơi đi."

"Chơi cái gì?" Y Nhân một mặt hỏi, một mặt chuyển thân, vơ lấy mền kéo lên trùm kín đầu.

Lưu Trục Phong leo lên giường, bất khuất kiên trì kéo tấm mền trên đầu cô xuống, "Chúng ta đi ra sau núi chơi trò trốn miêu miêu đi, được không?"

"Chỉ sợ không phải trốn, mà là muốn gặp được ai đó." Y Nhân trong lòng thầm oán, vốn không muốn để ý đến Lưu Trục Phong nữa. Nào ngờ hắn thay đổi hẳn, lăn lông lốc đến bên người Y Nhân, thật sự túm lấy bả vai của cô dựng cô dậy. "Y Nhân, cô nói xem, ta đối với cô có tốt không? Ta có đủ nghĩa khí hay không? Cô lo lắng cho Hạ Lan Tuyết, ta đã âm thầm giúp hắn nhiều như vậy. Cô ở Lưu Viên ăn ngon ngủ ngon, còn mỗi ngày đều trách ta, ta có nói cái gì không! Chỉ mỗi một việc nhỏ ấy mà cô cũng không giúp?" Lưu Trục Phong căm giận chất vấn.

Y Nhân chớp đôi mắt to, nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc. Thị lực của cô càng ngày càng tốt lên, dần dần cũng không khác gì người bình thường.

"Theo ta đến hậu sơn." Lưu Trục Phong nói gằn từng tiếng, sau đó giống như túm con gà con, lôi Y Nhân ra khỏi mền, "Tới bên kia, nói đôi mắt gần đây lại không thoải mái, nhờ sư phó của ta khám giúp cho cô đi."

"Có gì không thoải mái đâu…" Y Nhân sợ hãi phản kháng.

Lưu Trục Phong nặng nề lườm cô một cái: "Không nói nghĩa khí đúng không?"

"Nói." Y Nhân liên tục gật đầu không ngừng, dừng một chút, lại bổ sung, "Chỉ là, không thể nói dối…"

"Tình bằng hữu, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, huống chi là nói dối! Ta còn cưới cả cô nữa mà!" Lưu Trục Phong dốc hết sức lên án Y Nhân vong ân bội nghĩa.

Y Nhân lau mồ hôi, dùng sức lau mồ hôi. "Được rồi, ta đã cảm thấy không thoải mái. Chúng ta ra sau núi đi…"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 13: TÌNH YÊU LƯU VIÊN

Lưu Trục Phong lôi Y Nhân đi, gần như là nửa tha nửa kéo, ba bước cũng rút thành hai bước lẻn đến sau núi.

Phía sau núi cấm, cây cối sum xuê tối tăm. Bọn họ phải đi trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Y Nhân lảo đảo đi vài bước, quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy vui sướng và khát khao của Lưu Trục Phong, bất giác mỉm cười hỏi: "Lưu Trục Phong, vì sao lại thích nàng ấy?"

"Ừm?" Lưu Trục Phong không phản ứng lại.

"Vì sao lại thích phu nhân?" Y Nhân cười híp mắt, lặp lại.

Sắc mặt Lưu Trục Phong có vẻ quẫn, nhưng lại lập tức thản nhiên, nói: "Là vì nàng vừa hung vừa bá đạo, vừa cô đơn vừa kiêu ngạo, cho nên ta không thể không thích nàng."

Y Nhân mỉm cười, trầm mặc một hồi, sau mới thấp giọng cảm thán nói: "Nàng hẳn là rất cô đơn."

Lưu Trục Phong nghe xong, hắn cúi đầu nhìn thấy Y Nhân như có điều suy nghĩ, nhịn không được đưa tay ra xoa đầu cô, cười nói: "Tiểu tình nhân, cái tiểu não túi hạt dưa của cô đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Y Nhân ngửa mặt, thản nhiên nói: "Ta chỉ đang nghĩ, rốt cuộc con người phải như thế nào mới có thể không cô đơn." Ở Lưu Viên, trong cuộc sống không có Hạ Lan Tuyết, cô cũng rất cô đơn. Phía trước phía sau, bên trái bên phải dù ồn ào náo nhiệt thế nào, cuối cùng cũng chỉ là bối cảnh. Chung quy cũng chỉ có một mình cô một bóng.

Thời điểm Hạ Lan Vô Song ruồng bỏ Độc Cô Tức, nàng ở trong dị giới này, đại khái cũng tìm không thấy lý do để rung chuyển trời đất.

Lưu Trục Phong không dự đoán được cô sẽ hỏi một vấn đề nghiêm túc như vậy, đột nhiên hưng trí suy nghĩ hồi lâu, sau đó nghiêm túc trả lời: "Ở chung với ta sẽ không cô đơn. Ta rất biết đùa. Từ nhỏ đến lớn ở một mình trong sơn động, sư phụ cũng không chơi với ta, ta liền tự mình chơi với mình. Ta sẽ tự mình chơi cờ, ta sẽ tự mình ra tuyệt cú. Câu tiếp theo cho đến nay ta cũng chưa nghĩ ra được. Cô có muốn nghe hay không? Nếu là hai người cùng chơi, còn có thể có rất nhiều trò hay. Ví như đánh bài này, ra ngoài giả danh lừa bịp này…"

Y Nhân mặc kệ Lưu Trục Phong tưởng niệm chuyện cũ, nhanh chân bước vài cái bứt lên trước Lưu Trục Phong. Lưu Trục Phong cười hì hì đi lên theo. Nhưng vấn đề vừa rồi còn chưa chấm dứt. Cô đơn – lúc trước điều đã làm cho Lưu Trục Phong động tâm, chính là khuôn mặt nhìn nghiên đìu hiu mà cô đơn trong ánh chiều tà, giống như không hề thuộc về thế gian này.

Khi bọn hắn đi tới bên ngoài sơn động, Lưu Trục Phong đang muốn xui Y Nhân đi vào gọi Độc Cô Tức ra thì xuyên qua cây cối sum suê, đột nhiên phát hiện trước sơn động còn có hai bóng người.

Lưu Trục Phong cảnh giác, đè thấp đầu Y Nhân xuống rồi nấp mình sau thân cây, cảnh giác nhìn qua bên đó.

"Là Phượng Thất…" Đợi đến khi thấy được rõ ràng, Y Nhân nhịn không được thì thào tự nói một câu.

Lưu Trục Phong liếc cô một cái, khóe miệng nhướng cao: "Ta biết là Phượng Thất cùng Lục Xuyên. Hiếm khi bọn họ ở chung một chỗ, nghe thử xem bọn họ đang nói cái gì. Hên xui còn có thể nghe thấy cái tên ông mai Lục Xuyên kia thổ lộ cõi lòng nữa đó."

Nếu hai kẻ cừu nhân kai có thể tiêu tan hiềm khích trước kia, Lưu Trục Phong cũng ổn định rất nhiều.

Y Nhân trừng mắt, Lưu Trục Phong cũng quá buôn chuyện rồi.

Lưu Trục Phong mặc kệ Y Nhân nghĩ mình thế nào, mắt sáng rỡ, thần thái sáng láng – rình mò chuyện riêng tư của hai người nào đó.

Mà hai người nào đó, thật đã hại hắn rất thê thảm.

Lưu Trục Phong còn nhớ rõ sau khi mình từ sơn động xuất quan, lần đầu tiên ra khỏi Lưu Viên, kết quả, ngày thứ ba liền đụng phải 'sát tinh' Phượng Thất. Lúc ấy, nàng lôi kéo hắn giả vờ thành thân, chỉ nói là vì muốn kích thích một người khác. Lưu Trục bị nhốt trong sơn động nhiều năm, đối với mọi chuyện đều cảm thấy thích thú. Nào biết cứ vậy mà u mê gặp phải Lục Xuyên.

Kết quả là, bị Lục Xuyên đuổi giết suốt bảy năm trời.

"Ngươi nói thích thì cứ thích đi, bày nhiều trò như vậy để làm gì, hại mình hại người." Mỗi khi nhớ lại, Lưu Trục Phong luôn cảm thấy mình chính là vật hy sinh đáng thương nhất trên đời.

Y Nhân cười hắc hắc.

Sơn động phía trước, cặp oan gia dây dưa suốt bảy năm trời rốt cuộc cũng có thể mặt đối mặt, nói rõ mọi chuyện. Phượng Thất lúc xông vào mê chướng đã trực tiếp bị Lục Xuyên bắt đi. Lục Xuyên đương nhiên không thể ngồi yên nhìn nàng lâm vào nguy hiểm.

"Ngươi quan tâm ta, có đúng không?" Phượng Thất túm lấy vạt áo của Lục Xuyên, e sợ nếu buông lỏng, hắn lại xuất quỷ nhập thần biến mất vào cuộc sống mịt mờ.

Yêu phải một người quá mức cường đại, tuyệt đối là một chuyện rất khó khăn. Bởi vì ngươi không thể nắm chắc, hắn luôn ở một thế giới khác hẳn của ngươi.

Giống như những nam tử trước kia đem lòng yêu Tức Phu Nhân – Tham vọng càng nhiều thì lại càng vô vọng.

"Lần sau không cần làm những chuyện nhàm chán như vậy nữa." Lục Xuyên lạnh lùng nhìn Phượng Thất. Thần sắc không có một dấu vết tươi mới, vẫn là một bức tượng được nặn khắc từ băng. Trên dung nhan anh tuấn vô song đã điểm những nếp nhăn. Mà những nếp nhăn đó cũng giống như được điêu khắc từ băng sương. Không những không già nua mà ngược lại, còn toát lên vẻ tang thương bức người.

Một vẻ tang thương làm cho Phượng Thất mê luyến không thôi.

"Lục Xuyên, đã nhiều năm như vậy, vì sao ngươi vẫn không chịu thừa nhận? Nếu ngươi không thích ta, cần gì phải buộc Lưu Trục Phong cưới ta? Nếu ngươi không thích ta, cần gì phải ngay cả chuyện của Cửu đệ cũng đều quan tâm như vậy? Nếu ngươi không thích ta, cần gì phải cứu ta, cần gì phải trốn tránh ta?" Phượng Thất rốt cuộc vẫn là người hào sảng. Nếu ngày trước, tâm tình của một cô gái ôm ấp tình cảm đã khiến nàng phải chậm trễ bảy năm thì hiện tại, nàng đã không còn thời gian có thể dùng để chậm trễ nữa.

Nàng muốn nghe chính miệng hắn nói ra một lời.

Lục Xuyên vẫn không nói tiếng nào, ngược lại Lưu Trục Phong nấp bên cạnh nhìn lén lại gấp đến độ muốn chết. Trong miệng cứ lầm bầm như niệm thần chú: "Nói đi!", "Nói đi!", "Nói đi!"

"Chẳng lẽ ngươi sợ ta sẽ liên lụy ngươi? Ngươi cho rằng, một khi động tình thì địa vị thần kiếm của ngươi sẽ bị uy hiếp sao?" Thấy Lục Xuyên thật lâu không đáp, Phượng Thất tiếp tục hỏi.

"Bởi vì ngươi rất tốt với Phượng Cửu." Lục Xuyên rốt cuộc cũng trả lời. Dung nhan lãnh tuyệt như núi băng lại lộ chút lo lắng khi nói đến cái tên 'Phượng Cửu'. "Ngươi là một người tỷ tỷ rất tốt. Ở Phượng Trang, ngươi cũng là nữ tử duy nhất cho Phượng Cửu một sự ấm áp. Cho nên, ta cũng sẽ tốt với ngươi."

"Cái gì?" Phượng Thất có điểm không hiểu, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn.

"Phượng Thất, nếu ngươi muốn nghe sự thật, vậy thì sự thật là – Người mà ta chung tình là Phượng Cửu, chứ không phải là ngươi. Sau này, ngươi không cần phải uổng phí tâm cơ nữa." Lục Xuyên do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng thản nhiên quyết định nói ra bí mật đã chôn dấu dưới đáy lòng nhiều năm trời. Một bí mật mà hắn vốn định mang theo xuống mộ.

Phượng Thất há hốc miệng, trợn to đôi mắt, chết sững giữa trời. "Ngươi, thích Cửu đệ? Nhưng mà… nhưng mà Cửu đệ có biết không…"

"Hắn không biết, ta cũng sẽ không cho hắn biết. Đồng dạng, cũng hy vọng ngươi có thể giữ bí mạt." Lục Xuyên thản nhiên nói. "Đừng làm hắn phiền lòng."

Phượng Thất có điểm dở khóc dở cười.

Nhưng nàng rốt cuộc vẫn là Phượng Thất, cũng không lập tức bị đánh bại, chỉ là logic có chút hỗn loạn, đầu hơi choáng váng.

Lưu Trục Phong cùng Y Nhân cũng có cảm giác say xe giống y như vậy.

Nam nữ hỗn loạn. Khụ khụ, quan hệ nam – nam sao!

"Nếu người trong lòng ngươi vẫn là Cửu đệ, như vậy… Vì cái gì cứ phải buộc Lưu Trục Phong cưới ta?" Phượng Thất hỏi ra một vấn đề mà đến giờ phút này vẫn còn nấn ná mãi trong lòng Lưu Trục Phong.

"Cũng bởi vì Phượng Cửu. Ngươi nói với hắn rằng ngươi phải gả cho ta, hắn liền hy vọng ngươi sẽ được gả cho ta. Ta vừa không thể cự tuyệt, cũng không thể cưới ngươi. Còn Lưu Trục Phong, hắn là người mà ngươi tuyển định. Ta tin tưởng ít nhiều gì thì ngươi cũng chấp nhận hắn." Lục Xuyên hiếm khi buông bỏ lãnh ngạo, phảng phất buồn rầu khi giải thích chuyện cũ. "Bất kể thế nào, ta vẫn hy vọng ngươi sẽ có được hạnh phúc. Như vậy, hắn mới có thể vui vẻ."

Phượng Thất nhìn trời không nói, trầm mặc cả buổi, đột nhiên cất tiếng cười tự giễu.

Lục Xuyên lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt dần dần xuất hiện một ít đồng tình

"Bây giờ suy nghĩ lại, hình như thật sự là ta đã hiểu lầm." Phượng Thất cố gắng làm cho mình có vẻ thong dong một chút. Nàng cười nói: "Lúc trước ta đến cầu ngươi, ta cầu ngươi cứu Cửu đệ của ta ra khỏi mật thất, ra khỏi sự cầm tù của Phượng Trang. Lúc ấy ta cũng không có nhiều hy vọng, cũng không nghĩ đến đường đường là một Kiếm Thần, thế nhưng sẽ vì một chuyện gia đình tranh cãi mà đích thân ra tay. Ta nghĩ, ít nhiều gì cũng có liên quan đến mình. Hóa ra không phải, hóa ra lúc trước ngươi quyết định đi cứu hắn, chính là bởi vì ngươi nhìn thấy bức họa của hắn, thấy được chân dung của hắn – Trước khi ngươi gặp hắn, ngươi cũng đã động tâm rồi, có phải không?"

"Phải." Lục Xuyên bất động thanh sắc.

"Khó trách… Khó tách khi ngươi xông vào Phượng Trang, lần đầu tiên nhìn thấy Cửu đệ lại có vẻ mặt si ngốc như vậy. Khó trách ngươi có thể hứa hẹn với hắn, chỉ cần hắn có việc, bất cứ lúc nào chỗ nào cũng đều có thể đi tìm ngươi. Ta còn nghĩ rằng đó cũng là bởi vì ta. Hóa rat a chỉ là ảo tưởng, nghĩ ai cũng mê mình."

"Ngươi đối với hắn rất tốt, ta thật cảm kích ngươi." Lục Xuyên lãnh đạm nói.

Phượng Thất lại cười một tràng dài, "Ngươi không nói thẳng với Cửu đệ, chính là vì Cửu đệ vẫn không thể quên được người bạn thanh mai trúc mã của hắn. Ngươi biết Cửu đệ yêu thích nữ tử, cho nên cũng không dám biểu lộ trước mặt hắn. Thậm chí khi hắn tưởng lầm là ngươi thích ta, ngươi cũng để mặc cho hắn tưởng lầm. Đó cùng lắm cũng chỉ là thủ đoạn nhằm che dấu tai mắt của ngươi mà thôi, đúng không?"

"Thật có lỗi." Lục Xuyên cụp mắt xuống, cũng không nói xin lỗi nhiều, chỉ nói khẽ. "Ta vốn không muốn cho ngươi ảo tưởng."

"Nhưng ngươi đã cho rồi, cho suốt bảy năm! Bảy năm qua, chỉ cần ngươi nói rõ ràng một chút thôi, ta cũng không đóng vai hề đi truy đuổi ngươi như vậy!" Vẻ tươi cười của Phượng Cửu chợt tắt, đột nhiên nhấc chân lên, đạp một cước cực mạnh vào chân Lục Xuyên.

Lục Xuyên hơi giật mình, chỉ ngại cho tình thế, cũng không né tránh.

Phượng Thất đạp hắn một cước. Lục Xuyên khe khẽ nhíu mày, diễn cảm trên mặt rất kỳ quái.

Đời này, có lẽ Phượng Thất là người đầu tiên đạp trúng chân Kiếm Thần, cũng là người cuối cùng.

Phượng Thất căm giận rời chân. Nhìn thấy dấu chân trên giầy Lục Xuyên, nàng cũng hả giận.

"Cũng may tình địch của ta là Cửu đệ, ta cũng không đến mức khó sống. Bây giờ ngươi nói cho ta biết vẫn không tính là quá muộn. Bổn cô nương đang thời thanh xuân tươi đẹp. Nếu ta nói muốn lập gia đình, người ứng hôn có thể xếp hàng từ Lưu Viên đến Băng Quốc. Hơn nữa, hiện tại ta cũng chỉ còn có một chút lưu luyến ngươi mà thôi." Phượng Thất nói xong, nhớ đến tình hình thời gian trước nàng liều mạng trêu chọc Hạ Lan Khâm, không khỏi nở nụ cười. "Nhưng mà Lục Xuyên, ngươi là Kiếm Thần, ngươi đứng trên đỉnh võ học nhưng trình độ đối nhân xử thế thật sự chỉ như một đứa trẻ nít. Tình cảm là phải thẳng thắn nói ra. Ngươi không nói rõ với Cửu đệ, làm sao biết hắn có ý gì với ngươi hay không? Ấn tượng của Cửu đệ về ngươi cũng rất tốt."

"Ta chỉ muốn coi chừng dùm hắn." Lục Xuyên chẳng hề lay động, thản nhiên nói ra một câu tựa như ngàn năm bất biến.

Phượng Thất nghe xong lập tức cúi đầu, mỉm cười, "Nói thật ra, ta có chút ghen tỵ với Cửu đệ."

Nói xong, nàng xoay mạnh người bỏ đi. Vốn định sẽ rời đi một cách cực kỳ tiêu sái, nào ngờ đi được vài bước lại đụng trúng một thân cây. "Rầm" một cái ngã lăn xuống đất.

Đến khi lồm cồm bò dậy, trên mặt không biết là bụi đất hay là nước mắt, tóm lại là vô cùng dơ bẩn, chật vật mà buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 14: LƯU TRỤC PHONG BUỒN BỰC BẤT NGỜ GẶP LẠI BÙI NHƯỢC TRẦN

Phượng Thất lồm cồm bò dậy, bỏ chạy.

Nếu cứ ở lại đây, nàng lo lắng mình sẽ thất thố.

Lưu Trục Phong và Y Nhân đưa mắt nhìn nhau một hồi, sau đó không hẹn mà cùng xoay người, lén la lén lút men theo đường cũ lộn trở về.

Đã phát hiện được bí mật kinh thiên động địa của Kiếm Thần, nếu không muốn bị diệt khẩu thì phải mau chóng chuồn đi.

Chỉ có điều, có vẻ như chuồn đi cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Y Nhân chỉ cảm thấy sống lưng chợt lạnh, một luồng hàn khí từ phía sau phút chốc phóng lên phía trước.

Lưu Trục Phong dừng bước, cánh tay khẽ nhếch, kéo Y Nhân ra nấp ở phía sau mình.

Phía trước thanh sam lãnh ảnh, tay áo phất phơ, không gió mà tự động. Kiếm chưa ra khỏi vỏ đã có kiếm khí, thấm vào ruột gan.

"Lục Xuyên, chúng ta không cố ý nghe lén." Lưu Trục Phong trong lòng run sợ. Sát khí của Lục Xuyên cũng không rất rõ ràng, chỉ là man mác rồi dần dần sâu đậm. Lưu Trục Phong linh mẫn hơn Y Nhân, tất nhiên có thể phát hiện ra ý đồ của Lục Xuyên.

"Nhưng các ngươi đã biết." Lục Xuyên thản nhiên nói, không hề nhúc nhích.

Chỉ một câu, chính là lệnh truy sát.

Lưu Trục Phong nhếch miệng, quay trái quay phải quan sát đường lui, suy nghĩ xem làm sao mới có thể chạy thoát được phong sát của Lục Xuyên. Tất cả chiến lược đều bị phủ định. Một mình hắn thì còn may ra, chứ nếu dẫn theo cả Y Nhân, thật sự rất khó.

Kiếm của Lục Xuyên quá nhanh, động tác còn nhanh hơn.

Y Nhân nhận thấy sự khó xử của Lưu Trục Phong, cô nhìn Lưu Trục Phong rồi lại nhìn Lục Xuyên. Đột nhiên, cô đi thẳng lên phía trước mấy bước, ngửa mặt lên nhìn dung nhan ngàn năm không thay đổi của Lục Xuyên, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi xấu hổ không dám thừa nhận sao?"

"Cái gì?" Lục Xuyên hơi nhíu mày, khó hiểu hỏi.

"Thích Phượng Cửu, là một chuyện đáng xấu hổ lắm sao?" Y Nhân theo dõi ánh mắt hắn, gằn từng tiếng nói: "Là tình cảm không thể để cho người đời biết đến? Là bí mật không thể tiết lộ sao?"

"Không phải." Lục Xuyên quả quyết phủ định. Thanh âm chưa dứt, đã lạnh băng như trước. "Chỉ là ta không hy vọng bị người khác biết."

"Vì sao?" Y Nhân bất khuất, kiên nhẫn hỏi, "Tình cảm này cũng không cần phải che dấu làm gì. Phượng Cửu là một người rất tốt. Cho dù hắn không tiếp nhận ngươi, cũng sẽ không vì thế mà sỉ nhục ngươi. Ngược lại, chẳng những hắn sẽ cảm tạ ngươi mà còn nguyện ý làm bằng hữu với ngươi nữa. Nếu ngay từ đầu đây đã là một chuyện quang minh chính đại, vì sao lại phải trốn tránh?"

Lục Xuyên trầm mặc, tuy rằng không nói gì nhưng cũng không có hành động gì khác thường.

Lưu Trục Phong túm lấy tay áo Y Nhân, hạ giọng nói: "Này, thừa dịp bây giờ hắn bị cô nói đến mê muội, cô nhanh chóng đi đi, vào sơn động tìm sư phụ ta, ta giữ chân hắn."

"Lời ta nói đều là lời nói thật." Y Nhân cắn cắn miệng, khe khẽ khiếu nại.

"Biết rồi biết rồi, ngươi nhanh chóng đi thôi." Lưu Trục Phong chú ý thấy sát khí kia vẫn không suy giảm chút nào, không khỏi thúc giục.

"Ừm, cùng nhau đi." Y Nhân lại túm chặt lấy tay áo Lưu Trục Phong, bắt hắn phải xoay người.

"Ngươi là Y Nhân, đúng không?" Nào ngờ, đang lúc hai người tính trốn đi, Lục Xuyên đột nhiên mở miệng.

Hắn còn nhớ rõ tên của cô, lần đó khi giúp Phượng Cửu, Y Nhân cũng có mặt.

"Đúng vậy, ta là Y Nhân." Y Nhân đành phải dừng bước, gãi gãi đầu, thật vinh quang và may mắn trả lời. "Ngươi còn nhớ rõ tên ta ư, trí nhớ của ngươi thật tốt."

Y Nhân nghĩ rằng, Lục Xuyên giống như thần tượng của quần chúng vậy, nhất định mỗi ngày đều có thể nghe thấy vô số người mến mộ đến tự giới thiệu. Đã rất lâu rồi không gặp lại mà vẫn có thể nhớ rõ cái tên chẳng đáng nhắc đến của cô, chẳng phải là trí nhớ rất tốt sao?

“Nếu nam tử lại đi yêu thích nam tử, hắn thật sự sẽ không bị người khác khinh thị sao?” Lục Xuyên đột nhiên rất thành khẩn hỏi.

“Ngươi câu nệ bị người khác khinh thị sao?” Y Nhân còn thật sự hỏi lại.

“Không.” Lục Xuyên ngạo nghễ trả lời. “Ta căn bản không cần biết thế nhân cảm thấy thế nào về ta.”

Để ý, là Phượng Cửu mà thôi.

Sợ hắn bị người xem thường, sợ hắn bị người phỉ báng. Phượng Cửu vừa sinh ra đã bị gán trên lưng tội danh yêu nghiệt, phải sống mười mấy năm dưới bóng ma mưu sát huynh đệ song sinh của mình. Lục Xuyên còn nhớ rõ lần đầu tiên khi nhìn thấy Phượng Cửu, đôi mắt hắn ôn nhu như nước mà linh lợi như băng lăng, tràn ngập cô đơn cùng sự nghi ngờ thế nhân. Vất vả lắm hắn mới chiếm được sự chấp nhận của thế giới. Lục Xuyên không thể đẩy hắn lâm vào hoàn cảnh bị người nghi ngờ. Đây chính là nguyên nhân khiến Lục Xuyên phải chôn sâu tình cảm nhiều năm như vậy, trước sau vẫn không hề nói ra nửa lời.

“Nếu ngươi đã không sợ, vậy thì Phượng Cửu cũng sẽ không sợ. Hắn không phải là người yếu đuối như vậy.” Y Nhân cười híp mắt, nói tiếp. “Hơn nữa, chuyện này vốn là chuyện giữa hai người, chẳng liên quan gì đến ai. Bất luận ngươi cùng với người nào, đều luôn có người đồng ý, có người phản đối. Hà tất cứ phải để ở trong lòng?”

Lục Xuyên trầm tư suy nghĩ.

Lưu Trục Phong lại nhìn qua Y Nhân, than nhẹ một tiếng. “Nếu nàng nghĩ được như vậy thì tốt rồi.”

Về phần nàng là ai, Y Nhân không hỏi, Lưu Trục Phong cũng không nói tiếp nữa.

“Ngươi theo ta đi.” Sau một lúc giằng co suy nghĩ hồi lâu, Lục Xuyên đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Y Nhân. Y Nhân nhìn Lục Xuyên chớp mắt mấy cái, không hiểu thế nào.

Lưu Trục Phong nhanh chóng xua tay, “Này này, cô ấy chính là nương tử của ta đó, không thể tùy tiện đi cùng nam nhân khác được. Ngươi muốn đi thì đi một mình đi, đi mà thổ lộ với Phượng Cửu đi. Ta, không, tất cả mọi người trong Lưu Viên chúng ta đều ủng hộ ngươi. Nếu kẻ nào dám nói ra những lời không tốt, ta sẽ nhốt hắn vào nhà lao ngay, dùng mười tám khổ hình hầu hạ hắn…”

Lục Xuyên lười nghe Lưu Trục Phong ở đó mà bu lu ba la, thanh sam khẽ lay động, người đã ở sát bên Y Nhân. Lưu Trục Phong cũng không phải là kẻ dễ chơi. Miệng vẫn lải nhải như cũ nhưng tay đã túm chặt lấy Y Nhân, vội vàng thối lui ra sau vài bước.

“Lục Xuyên, ngươi không chịu nói lý lẽ a!” Lưu Trục Phong vừa che chắn Y Nhân, vừa ba la hỏi.

“Ta không quan tâm.” Lục Xuyên trả lời, không do dự chút nào.

Lưu Trục Phong thực hãn. Cuối cùng hắn cũng gặp được một người càng không thèm nói đạo lý hơn cả sư phụ.

Đang cảm thán, tay Lục Xuyên đột nhiên khẽ phất lên. Chỉ nghe thấy một tiếng gió rít như rồng ngân, tuyết quang hiện lên lạnh như băng – Một luồng kiếm phóng như chất chứa toàn bộ dòng khí của vũ trụ, mãnh liệt phóng đến.

Lưu Trục Phong cũng vận khí, mái tóc đen tung bay, sát khí bắn ra tứ phía, trong đôi mắt cũng có sắc máu. Hắn nghênh đón kiếm của Lục Xuyên, còn Y Nhân đã sớm bị Lưu Trục Phong đẩy sang một bên. Cô kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Nó giống như hiệu ứng điện ảnh vậy. Nếu trước đây chỉ là những trận đánh nhỏ lẻ bình thường thì bây giờ, rốt cuộc hai đại cao thủ cũng quyết định quyết đấu. Lúc này đây, cũng không biết sẽ có tác động cỡ nào nữa.

Thế giới của nam nhân, nữ nhân thủy chung vẫn không thể nào hiểu được.

“Dừng tay.” Đang lúc hai bên sắp đánh đến nơi, mắt thấy khó tránh khỏi thương vong thì một giọng nói nhẹ nhàng mà ngưng trọng, chậm rãi vang lên.

Y Nhân quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Độc Cô Tức mặc áo choàng trùm đầu. Chỉ là kiếm khí quá lớn, bão cát nổi lên bốn phía, áo choàng kia giật giật rồi bị hất tung, để lộ ra một khuôn mặt kiều diễm tuyệt luân.

Tim Y Nhân đập rộn ràng. Thân là nữ nhân, thế nhưng cũng có cảm giác không thể thở được.

Đó là một khuôn mặt không thuộc về nhân gian, tựa như thần nữ đi lạc đến phàm trần. Không có dấu vết thời gian, cũng không có bất cứ bụi bặm trần tục nào nhiễm vào nhan sắc đó.

Mặc dù lúc ở trong ngôi mộ của nàng, Y Nhân đã từng được nhìn thấy hình ảnh của Độc Cô Tức, nhưng hình ảnh sống động thế nào cũng không sao bì được vẻ linh động tươi mới của người thật.

Lưu Trục Phong cùng Lục Xuyên đồng thời dừng tay lại.

Lưu Trục Phong vô cùng mừng rỡ. Hiển nhiên Độc Cô Tức xuất hiện đã khiến hắn vô cùng cao hứng. Lục Xuyên lại thản nhiên quét mắt liếc nàng một cái, một tay chấp kiếm, một tay giắt sau lưng, lãnh ngạo đứng nguyên tại chỗ.

So sánh một chút thì giữa ba người, Y Nhân là người có vẻ háo sắc nhất. Hai người còn lại đều không có chỗ nào thất thố.

"Sư phụ." Lưu Trục Phong sớm đã ném Lục Xuyên lên chín tầng mây, hắn nịnh nọt chạy đến đứng ở bên người Độc Cô Tức, bộ dáng vô cùng thỏa mãn.

"Chẳng phải ta đã nói, nếu không có chuyện quan trọng thì không được đến hậu sơn sao?" Độc Cô Tức lạnh lùng thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi.

"Có chuyện quan trọng ạ." Lưu Trục Phong nhanh chóng kéo chiêu bài Y Nhân vào cuộc, "Y Nhân nói đôi mắt của nàng không được thoải mái…"

Độc Cô Tức cũng không thèm nhìn tới Y Nhân, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh lưu chuyển, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lưu Trục Phong, giống như muốn nhìn đến tận xương cốt của hắn.

Lưu Trục phong nhất thời chột dạ, buồn bực thừa nhận. "Được rồi, Y Nhân cũng không có gì không thoải mái…"

"Lần sau không cần làm những chuyện ngây thơ như vậy." Độc Cô Tức thản nhiên buông một câu, nhốt Lưu Trục Phong vào quy củ.

Ở trong mắt của nàng, hắn thủy chung vẫn chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm mà quật cường.

Lưu Trục Phong cúi đầu, căm giận lắm nhưng không dám cãi nửa lời.

Độc Cô Tức răn đe Lưu Trục Phong xong liền chuyển hướng sang Lục xuyên: "Ngươi đến nơi này, là muốn tìm kiếm cảnh giới cao nhất của võ học chứ không phải là đến náo loạn Lưu Viên. Ngươi đưa kẻ bên ngoài là Phượng Thất vào đây đã xem như là vi phạm quy tắc rồi. Nếu còn tái phạm, Lưu Viên không rộng cửa đón tiếp ngươi nữa." Nàng cực kỳ hòa nhã cũng cực kỳ sắc bén nói "Lục Xuyên, ngươi đang ở trong bế tắc. Nếu không có sự trợ giúp của ta thì cuối cùng, cả đời này ngươi cũng không có cách nào thông qua được. Hãy suy nghĩ rõ ràng đi rồi quyết định."

"Ta nhất định phải đưa nàng đi." Lục Xuyên không hề thay đổi chủ ý, chỉ là đối mặt với sự uy hiếp của Độc Cô Tức, không khỏi có chút tiếc nuối.

"Vì sao?" Độc Cô Tức có vẻ ngạc nhiên. "Y Nhân cũng không phải là nhân vật gì có tính quyết định. Theo như ta được biết, nàng căn bản chưa từng dung nhập với thế gian này. Cái gì đã khiến ngươi phải từ bỏ cơ hội cuối cùng giúp ngươi đi lên đỉnh cao võ học mà lựa chọn đưa nàng đi?"

"Không vì cái gì cả, chỉ là những chuyện ta đã quyết định, không thích bị những người khác thay đổi, cho dù là ngươi cũng không được." Lục Xuyên tản mạn hồi đáp, "Độc Cô phu nhân, về điểm này, chúng ta cùng một loại người, cho nên, không cần phải giải thích nhiều chứ."

Độc Cô Tức hạ đôi mắt xuống. Đôi môi tuyệt đẹp đến cực điểm, nở ra một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. "Lục Xuyên quả nhiên là Lục Xuyên. Ta tự nhận mình không ngăn được ngươi. Ngươi đưa nàng đi thôi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, nếu ngươi để nàng bị thương một sợi tóc, ta nhất định sẽ truy đòi gấp nghìn gấp vạn lần. Những lời ta đã nói, cũng chưa bao giờ thay đổi."

"Ta sẽ không để nàng bị thương hại, cáo từ." Lục Xuyên tra thân kiếm vào vỏ, tùy ý nói một lời tạm biệt. Thanh sam vừa động, cổ tay Y Nhân đã bị nắm lấy. Cô bị dẫn theo đi ra ngoài.

Lưu Trục Phong kinh ngạc nhìn theo bóng dáng Lục Xuyên cùng Y Nhân biến mất trong khu rừng rậm xa xa, chuyển qua nhìn Độc Cô Tức đầy vẻ nghi hoặc. "Dư phụ, thật sự không có cách nào ngăn cản Lục Xuyên sao?"

Ở trong lòng Lưu Trục Phong, Độc Cô Tức luôn luôn là không có việc gì làm không được. Nếu nàng cố ý muốn ngăn cản Lục Xuyên, không phải là không có khả năng.

"Cứ để Y Nhân đi thôi." Độc Cô Tức nhìn ra phương xa đã mơ hồ thành một màng sương khói, thản nhiên nói: "Lịch kiếp của nàng không đủ. Người mà ta lựa chọn, phải là người có thể hoàn thành những chuyện mà ta chưa thể hoàn thành, chứ không phải là một đứa ngốc ngếch, chẳng biết chuyện gì như vậy."

"Chuyện sư phụ vẫn chưa làm xong? Là chuyện gì?" Lưu Trục Phong vẫn là lần đầu tiên nghe Độc Cô Tức nói đến chuyện trước kia, không khỏi hỏi thêm một câu.

Độc Cô Tức không trả lời, nhưng ánh mắt đang nhìn ra phương xa đã trở nên mê ly mà ưu thương.

Lưu Trục Phong đứng yên tại chỗ, không đành lòng hỏi tiếp nữa.

Có đôi khi, hắn cảm thấy sư phụ cường đại như thần.

Có đôi khi lại cảm thấy sư phụ yếu đuối đến mức, không chịu nổi một kích.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lưu Trục Phong cũng không biết trong lòng nàng đang đăm chiêu suy nghĩ điều gì, không biết nàng từ đâu mà đến, cũng không biết nàng sắp sửa làm gì, đi đâu.

Lưu Viên, chung quy vẫn không thể giữ được bước chân nàng.

***

Đông Sơn là một nơi rất đẹp. Khe núi u minh, suối tiên huyền hoặc, núi cao trùng điệp.

Trên đường đi lên Đông Sơn, có một người ăn mặc đạm bạc, thần sắc đạm bạc, phong trần mệt mỏi nhưng điệu bộ vẫn vô cùng tĩnh nhã. Hắn dừng chân trong một quán trà. Mới vừa uống một ngụm trà, liền phát hiện tiểu cô nương trong quán trà liên tục nhìn lén mình.

Bùi Nhược Trần mỉm cười, hiền lành gật đầu với tiểu cô nương nọ.

Bàn bên cạnh có hai đại hán cao to lực lưỡng, uống trà bằng chén lớn. Trông thấy biểu hiện thẹn thùng của tiểu cô nương đó thì không khỏi cười ha hả. Bọn họ bưng lấy chén của mình, chạy đến bàn Bùi Nhược Trần. Một người trêu chọc nói: "Tiểu huynh đệ, thấy ngươi khí thế không hề tầm thường, hẳn là từ kinh thành tới đúng không? Bộ dáng của ngươi không giống mấy kẻ làm cu – li…"

"Ta từ kinh thành đến, muốn lên Đông Sơn dạy học." Bùi Nhược Trần khách khí trả lời.

Hắn vốn là một người nho nhã thư sinh. Trả lời như vậy, cũng thật làm cho người tin phục.

Nghe nói là tiên sinh dạy học, thái độ cảu hai người kia lập tức trở nên cung kính. Càng là dân chúng bình thường, càng hiểu được truyền thống tôn sư trọng đạo.

"Thì ra là tiên sinh. Chúng ta chỉ là hai kẻ lão thô đường đột. Chén trà này, xem như chúng ta mời tiên sinh."

Bùi Nhược Trần dứt khoát từ chối thì bất kính, trong lòng cảm thán. Anh hùng trượng nghĩa đều là đồ cẩu bối, kẻ vong ân đều là phần tử trí thức.

Lời này là thật.

"Ngài từ kinh thành đến, vậy có biết cái tên đại quân bán nước ở kinh thành không? Gọi là cái gì Bùi Nhược Trần, tiên sinh đã từng gặp qua chưa?" Chờ sau khi hàn huyên vài câu, một người bỗng có hứng thú hỏi.

"Đã gặp." Nụ cười của Bùi Nhược Trần vẫn không thay đổi.

"Thật không! Tiên sinh quả nhiên là người từng trải hiểu nhiều!" Người nọ bội phục kêu la, "Tên đó có bộ dáng như thế nào? Nghe nói hắn rất xấu xí. Nghĩ lại một chút cũng đúng. Quân bán nước làm sao có thể đẹp đẽ cho được? Nhất định là xấu xí, bộ mặt hầm hố lắm."

"Không sai biệt lắm đâu." Bùi Nhược Trần uống trà, giống như đang nói về một đề tài chẳng liên quan gì đến mình.

"Còn Tuyết Đế vừa mới đăng cơ, tiên sinh có phải cũng từng gặp qua?" Người nọ hưng trí bừng bừng, lại tha thiết mong chờ hỏi han Bùi Nhược Trần.

"Đã gặp." Bùi Nhược Trần thành thật trả lời.

"Tiên sinh thật sự là quá giỏi." Đôi mắt của hai người kia đều ánh lên những đốm nhỏ sùng bái. "Nghe nói bệ hạ lúc còn là vương gia đã từng bị cái tên Bùi Nhược Trần kia hại cho thê thảm, còn vu cáo ngài hãm hại tiên hoàng. Nhưng bệ hạ đã lấy ơn báo oán, sau khi đăng cơ chẳng những không trả thù người nhà của Bùi Nhược Trần, còn chăm sóc tiểu hoàng đế rất tốt. Đối với thuộc hạ trước đây của Bùi Nhược Trần cũng không hề giết tuyệt, có thể quy phục thì liền quy phục, không quy thuận thì cùng lắm cũng chỉ giáng chắc từ quan mà thôi. Chẳng giống Bùi Nhược Trần, chỉ một chuyện vây bắt bè phái Thiên Nhất Các cái gì đó mà đã hại chết không biết bao nhiêu người. Thật là nghiệp chướng. Trong thôn chúng ta cũng đã bị chết mất hai người. Đám quan lại nói bọn họ là vây cánh của Thiên Nhất Các, bắt bọn họ đi lĩnh công. Kết quả, đã bị người ta tra tấn đến chết ở trong lao ngục. Cái tên Bùi Nhược Trần này, chém ngàn đao còn chưa hả giận. Nghe nói hắn bị bệnh cấp tính mà chết, thật là lợi cho hắn quá rồi!" Lúc nói chuyện, thần sắc hai người có vẻ rất dữ tợn.

Bùi Nhược Trần yên lặng nghe xong, sau đó nhẹ giọng nói, "Thật xin lỗi."

"Tiên sinh xin lỗi cái gì a." Hai người kia ngạc nhiên hỏi lại.

Bùi Nhược Trần muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn về phía chân trời mênh mông. Ở cuối chân trời mênh mông đó, chính là kinh thành mỗi ngày đều có gió giục mây vần.

Kinh thành có bất cứ một quyết sách hay thay đổi gì, đều sẽ tạo thành biết bao bi kịch nhân gian.

Hắn hạ chân mày, thả lỏng vai, đột nhiên cảm thấy trong lòng tư lự, giống như sống mà đã không còn tinh huyết.

"Bởi vì ta chính là Bùi Nhược Trần." rốt cuộc, hắn thản nhiên trả lời.

Hai người kia ngây người một hồi, sau đó đứng bật dậy. Bọn hắn đứng lên quá mạnh, quá bất ngờ, cái bàn lập tức bị ngã đổ xuống đất. Tiểu cô nương vốn đang trốn ở nhà trong, một lần nữa lại thò đầu ra, tò mò mà nhìn.

Thần sắc Bùi Nhược Trần vẫn không thay đổi. Hắn quay đầu, lẳng lặng nhìn hai hán tử sắc mặt giản dị kia, lặp lại lần nữa. "Ta chính là Bùi Nhược Trần. Là Thế quyền vương Bùi Nhược Trần trước kia, là Bùi Nhược Trần đã được tuyên bố thiên hạ vì bệnh nặng mà chết."

"Ngươi…" Sau khi trải qua kịch liệt bất ngờ lúc ban đầu, một hán tử có vẻ xúc động hơn xông lên phía trước, túm lấy cổ áo của Bùi Nhược Trần, ném

hắn xuống đất.

Thật ra, với thân thủ của Bùi Nhược Trần, mấy anh nông dân không hiểu biết võ công như vậy, cho dù là hai mươi, ba mươi người cũng không thành vấn đề. Chỉ là, hắn lười chống cự, thậm chí ở trong tiềm thức còn hy vọng bọn họ không cần hạ thủ lưu tình.

Người kia cũng vọt lên, đánh một quyền vào mặt Bùi Nhược Trần.

Tơ máu đỏ tươi từ khóe miệng chảy xuống, hắn má bầm tía, vậy mà thần sắc của hắn vẫn rất bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức làm cho hai kẻ đang đánh hắn kia lầm tưởng mình đang đánh một thân thể không còn sinh mệnh.

Bọn hắn dần dần khiếp sợ. Sau khi vung ra mấy quyền, nói thêm vài câu cái gì là vì người chết đòi lại công đạo thì hả giận bỏ đi.

Người đơn giản, yêu hận cũng đơn giản.

Đợi bọn hắn đi rồi, Bùi Nhược Trần mới gian nan ngồi dậy, lấy tay áo lau vết máu tanh trên khóe miệng. Tiểu cô nương cũng cẩn thận dò dẫm đi tới, đưa cho hắn một chiếc khăn mặt tương đối sạch sẽ.

Bùi Nhược Trần tiếp nhận, lau sơ qua rồi lễ phép nói, "Cám ơn." Vẫn lễ độ nho nhã như trước

Tiểu cô nương không có yêu hận, ý nghĩ của nàng rất đơn giản: Thì ra Bùi Nhược Trần đẹp trai như vậy, khó trách sao năm đó công chúa lại gả cho hắn.

Bùi Nhược Trần lau xong đem trả khăn mặt rồi cẩn thận đứng lên.

Vừa rồi có một người đá trúng đầu gối cảu hắn. Đại khái là đá đến xương cốt, chỉ hơi dùng lực một chút là đau vô cùng.

Hắn cúi đầu, đang muốn tra xem thương thế ra sao, trước mặt đột nhiên vang lên một âm thanh nhẹ nhàng mà vui sướng. "Bùi Nhược Trần, là ngươi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 15: CÙNG BÙI NHƯỢC TRẦN BỎ TRỐN

"Bùi Nhược Trần, là ngươi sao?"

Nhịp tim Bùi Nhược Trần khẽ rộn một chút. Hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt đang cười híp mí. Đôi mắt tròn tròn, hình dáng tròn tròn, đồng tử tròn tròn, nụ cười tròn tròn.

"Quả nhiên là ngươi." Y Nhân phấn khởi. Cô tựa hồ không phát hiện ra những vết thương buồn thiu trên người hắn, kích động cầm lấy cánh tay hắn, nói: "Ta biết là ngươi không chết mà. Hôm qua Tiểu Xuyên Xuyên hỏi người kia, quả nhiên là nói lung tung."

Bùi Nhược Trần cười yếu ớt. Niềm vui sướng của Y Nhân làm cho hắn đột nhiên cảm thấy rất thoải mái.

Bất luận hắn thất vọng bao nhiêu, chán nản thế nào, thậm chí đã làm biết bao tội ác tày trời nhưng ở trước mặt Y Nhân, giống như cũng có thể trở thành việc nhỏ không đáng kể.

Cô vẫn nhận ra hắn. Không phải là công tử của Thừa tướng, không phải là Thế quyền vương, không phải quyền thần sất sá phong vân, không phải là nạn nhân lưu lạc, nàng nhận ra hắn là Bùi Nhược Trần.

"Tiểu Xuyên Xuyên là ai?" Bùi Nhược Trần vừa tham lam nhìn nụ cười không hề tâm kế của Y Nhân, vừa thuận miệng hỏi.

"Chính là người đang đứng phía sau ta kìa." Y Nhân le lưỡi, hất đầu về phía sau ra hiệu. Bùi Nhược Trần theo tầm mắt của cô mà nhìn qua, quả nhiên trông thấy sau lưng Y Nhân còn có một người nữa.

Đứng cách đó không xa, ở bên kia con đường, dưới bóng râm của đại thụ, lạnh lùng thản nhiên, giống như khinh thường tất cả nhân thế.

Bùi Nhược Trần vừa thấy đã sợ đến ngây người, "Lục Xuyên?"

Tiểu Xuyên Xuyên mà Y Nhân nói, dĩ nhiên là kẻ như ma như thần, Lục Xuyên!

"Chúng ta muốn đến kinh thành tìm Phượng Cửu." Y Nhân tự ý giải thích, sau đó suy nghĩ, lẩm nhẩm. "Ngươi mới từ kinh thành đến, hẳn là sẽ không

quay trở về đâu nhỉ. Vậy ngươi chuẩn bị đi đâu?"

"Đông Sơn." Bùi Nhược Trần thật tự nhiên trả lời, không có chút đề phòng nào.

"Đông Sơn…" Hiểu biết của Y Nhân đối với địa lý của thế giới này rất ít. Cô thì thào lặp lại một lần, sau đó lại tươi cười, "Hẳn là một nơi rất đáng đi."

"Phải." Bùi Nhược Trần mỉm cười.

Y Nhân nghĩ nghĩ, nói: "Nếu có thể cùng đi thăm quan thì tốt rồi, nhưng Tiểu Xuyên Xuyên không chịu đi…"

Bùi Nhược Trần lại liếc mắt nhìn Lục Xuyên một cái. Lục Xuyên tuy cũng không can thiệp vào những việc làm của Y Nhân, nhưng dáng đứng nhàn tản kia đã che chắn toàn bộ đường đi của Y Nhân. Cô đang bị hắn nắm trong tay.

Bùi Nhược Trần thông minh cơ trí, sớm đã nhìn ra giữa họ không phải là kết bạn đồng hành bình thường.

Y Nhân luôn khù khờ, không biết phòng bị người khác. Bùi Nhược Trần đành phải để tâm dùm.

"Nếu như thế, vậy cùng đi đi." Bùi Nhược Trần không chút để ý trả lời. "Hạ Lan Tuyết vừa mới đăng cơ, có rất nhiều chuyện phải làm. Cô trở lại kinh thành, hắn cũng không có tinh lực quan tâm đến cô. Không bằng nấn ná ở lại Đông Sơn một tháng rồi hẵng đi gặp hắn."

"Ta đâu có nói muốn đi tìm A Tuyết. Là Tiểu Xuyên Xuyên tìm Phượng Cửu thôi…" Y Nhân nhìn trời, lúng ta lúng túng biện bạch.

Bùi Nhược Trần mỉm cười, bộ dáng cực kỳ sủng nịch, cũng không phản bác.

"Đúng rồi, có đau không?" Lực chú ý của Y Nhân rốt cuộc cũng tập trung vào vết máu bên mép Bùi Nhược Trần. Cô hít vào một hơi, cẩn thận dò hỏi, giống như chính mình bị đau vậy.

"Hơi hơi thôi, giúp ta vào nhà lấy chút thuốc bôi đi." Bùi Nhược Trần vờ khe khẽ nhíu mày, sau đó nắm tay Y Nhân đi vào phòng trong của quán trà.

Y Nhân quay đầu lại nhìn Lục Xuyên. Lục Xuyên hiển nhiên không đồng ý lắm để Y Nhân biến khỏi tầm mắt của mình, nhưng lại ngại cho thân phận tông sư, tất nhiên sẽ không theo vào, chỉ đứng ở đằng xa, lãnh đạm mà nhìn.

Chờ vào đến phòng trong, Tiểu cô nương mới vừa rồi thường xuyên đỏ mặt còn đang ngạc nhiên thì Bùi Nhược Trận đã đi tới, che miệng nàng lại. Thanh âm dịu dàng nồng đậm vang lên bên tai nàng giống như dặn dò, "Đừng lên tiếng."

Tiểu cô nương chỉ ngây ngốc gật đầu, cái gì cũng không nói.

Bùi Nhược Trần nhanh chóng xem xét bốn phía, sau đó quay qua ra hiệu cho Y Nhân đừng lên tiếng rồi lập tức lôi kéo cô, theo cửa sau mà đi ra ngoài.

Quán trà mở ở bên đường, cửa sau của nó nằm ngay đối diện với núi rừng.

Y Nhân thất tha thất thểu theo hắn đi một hồi lâu. Chờ đến khi Bùi Nhược Trần xác nhận Lục Xuyên không đuổi theo, hắn mới bước chậm lại, nhẹ nhàng hỏi Y Nhân. "Có phải Lục Xuyên bắt cóc cô không?"

"Làm sao ngươi biết?" Y Nhân chớp mắt hỏi, lập tức nói tiếp, "Cũng không tính là bắt cóc. Hắn chỉ đưa ta rời khỏi Lưu Viên. Thật ra hắn đối với ta cũng rất tốt."

Dọc đường đi, Lục Xuyên tuy không hề nói chuyện, nhưng sắp xếp cho Y Nhân ổn định, ăn ngon ngủ ngon. Cho dù về sau Y Nhân cố ý trêu chọc hắn, cứ mở miệng ra là gọi 'Tiểu Xuyên Xuyên', hắn cũng không tức giận.

Là một thần tượng rất có lực tương tác – Y Nhân phán đoán như thế.

"Lục Xuyên, người đó hỉ nộ vô thường, cũng chẳng thèm quan tâm đến chuyện đúng sai ở đời. Đồng hành với hắn, giống như làm vạn với sói với hổ vậy." Bùi Nhược Trần trầm ngâm một lát, nhắc lại đề tài lúc nãy. "Hiện tại ta không thể phái ngươi đưa cô trở về bên cạnh Vương gia. Cô có đồng ý cùng ta đi Đông Sơn không?"

Y Nhân do dự.

Bùi Nhược Trần cũng không thúc giục, chỉ đứng ở bên cạnh cô lẳng lặng chờ đợi, giống như đang chờ một người bạn già lâu năm, bình thản vô cầu.

"Được rồi, để Tiểu Xuyên Xuyên tự mình đi tìm Phượng Cửu đi. Hơn nữa… ta không muốn gặp lại A Tuyết." Y Nhân nói xong, thần sắc hơi ảm đạm.

"Vì sao vậy?" Bùi Nhược Trần mỉm cười hỏi.

"Chỉ là không muốn gặp." Y Nhân cúi đầu nói đúng một câu, nhỏ nhẹ mà kiên quyết.

Bùi Nhược Trần cũng không muốn truy hỏi. Nhưng lúc xoay người lại nhẹ giọng nói một câu, "Chuyện đôi mắt của cô, thật xin lỗi."

“Ta biết chuyện đó không liên quan đến ngươi.” Y Nhân cười cười, đuổi theo Bùi Nhược Trần, bước từng bước theo hắn.

Bỗng nhiên, Y Nhân nhớ lại hai người bọn họ đã có vô số lần đồng hành. Lần đầu tiên, lần thứ hai, lần thứ ba, giống như đều có tiết tấu như vậy. Bùi Nhược Trần thong thả mà ổn định đi phía trước, phối hợp với tiết tấu của cô tạo thành một khoảng cách thân thiết, không xa không gần chờ đợi.

Nhưng mà, cũng chỉ có lúc này mới có thể bước đi một cách bình tĩnh như vậy, hoàn toàn bình tĩnh.

Giữa bọn họ, ngoại trừ dịu dàng, không còn cái gì khác.

“Bùi Nhược Trần.” Y Nhân bỗng nhiên mở miệng.

Bùi Nhược Trần quay nghiêng mặt lại, dung nhan tuấn tú dịu dàng luôn hàm chứa một ý cười mơ hồ.

“Ngươi đoán xem, Lục Xuyên có thể nghĩ rằng ngươi bắt cóc ta không?” Y Nhân cười híp mắt hỏi.

Bùi Nhược Trần thoáng dừng, không biết từ khi nào Y Nhân cũng trở nên khôi hài như vậy. Hắn cúi đầu cười yếu ớt, sau đó vô cùng đứng đắn trả lời. “Ta vẫn luôn muốn mang cô bỏ trốn, hiện tại rốt cuộc cũng đạt thành ước nguyện.”

Y Nhân nhìn hắn chăm chú.

Khuôn mặt nghiêng dịu dàng và quen thuộc, cực kỳ giống một bức họa được vẽ trên giấy Tuyên Thành. Thời gian đã qua lâu như vậy, trải qua nhiều biến cố như vậy, vẫn không hề thay đổi.

“Lúc trước ta cũng luôn nghĩ muốn cùng ngươi bỏ trốn.” Y Nhân cũng cười lên. Đôi mắt híp lại thành hai khe hở, lóe ra ánh sáng lấp lánh, “Hiện tại cũng được như ý muốn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 16: HẠ LAN TUYẾT BỊ COI THƯỜNG

Cảnh trí Đông Sơn là ảnh trúc lay động, trọng loan điệp chướng (núi đồi trùng trùng).

Bùi Nhược Trần thật sự đi dạy học. Y Nhân mỉm cười nói: “Ngươi sớm đã quyết định làm giáo viên.”

“Giáo viên là gì?” Bùi Nhược Trần vừa thu thập sách vở vừa hỏi.

“Trợ giúp giáo dục địa phương.” Y Nhân cười híp mắt trả lời. Ánh mắt sâu kín vừa chuyển, chuyển qua màn trời bên ngoài màn trúc.

Màn trời như nhung tơ, ánh nắng vàng óng, bị những tán lá trúc xanh tươi che kín, lấp lóa chói mắt.

Từ khi nào, đã tới mùa hè.

Bùi Nhược Trần tuy cảm thấy từ ngữ rất kỳ quái, nhưng cũng có thể hiểu được ý nghĩa trong đó. Hắn mỉm cười, tiếp tục thu dọn sách vở tán loạn trên bàn học.

“Đã năm ngày rồi, Lục Xuyên cũng không tìm đến nhỉ.” Mấy ngày trước Y Nhân còn lo lắng Lục Xuyên sẽ đuổi theo. Mà nay, xem ra mình đã bị thần tượng bỏ quên rồi.

“Lục Xuyên cố ý thả cô đi.” Bùi Nhược Trần cười trộm, đáp lời: “Lúc trước trong lúc bốc đồng hắn mới dẫn cô đi ra, nhưng cũng không thật sự muốn dẫn cô đi làm kỳ đà chuyện của hắn và Phượng Cửu. Tình thế khó xử, không biết làm thế nào phái cô đi, cho nên mới cố ý thả cô đi theo ta. Bằng không, với trình độ của hắn, làm gì mà lại không đuổi kịp chúng ta?”

“Thì ra là nhân cơ hội để thoát khỏi ta a.” Y Nhân giật mình, nhưng cũng không cảm thấy mất mát, chỉ là có chút tiếc nuối. “Nếu vậy, lúc trước tốn công tốn sức đưa ta rời đi, thật sự không đáng.”

Lục Xuyên đưa cô đi, đã đánh mất cơ hội duy nhất đột phá bế tắc. Kết quả chỉ là, đến nửa đường lại bán cái sang người khác?

Y Nhân cũng tự biết được, bản thân rất vô dụng.

Bùi Nhược Trần lại cười yếu ớt, rốt cuộc cũng thu dọn xong sách vở. Sau đó đẩy cửa trúc, thản nhiên nói. “Về thôi.”

Trời chiều trải khắp mặt đất. Học trò đã về hết. Hiện tại bọn họ đang ở trong khu tập thể của các thầy dạy học, còn cách đây vài dặm đường, mấy con đường nhỏ được bao quanh bởi rừng trúc, phong cảnh như tranh.

Y Nhân đã tiến lên, giúp Bùi Nhược Trần cầm giáo án và những vật phẩm nhẹ, vui vẻ đi lên trước.

"Tối nay ăn món gì?" Bùi Nhược Trần đi ở phía sau, nhìn hình dáng nho nhỏ kia, nhẹ giọng hỏi.

Giống như hỏi một thành viên trong gia đình, rất đương nhiên, cũng thong dong thư thái.

"Cơm lam!" Y Nhân nhanh chóng trả lời.

Bùi Nhược Trần cũng là một tay có tài nấu nướng. Điều này làm cho Y Nhân cảm thấy bất ngờ.

Không giống Hạ Lan Tuyết, chỉ biết chờ cô nấu cơm cho ăn.

Thức ăn do Bùi Nhược Trần nấu cũng giống hệt tính cách con người của hắn, dịu dàng ôn hương. Nếu là thời hiện đại, hắn là thuộc kiểu món ăn Quảng Đông: khẩu vị nhẹ nhàng, có đặc trưng rất riêng, tuyệt đối là hàng cao cấp sắc – hương – vị câu toàn.

Mỗi khi nhớ đến, Y Nhân lại thèm nhỏ dãi.

Có câu nói rằng, muốn lấy được lòng nam nhân, trước hết phải bắt được khẩu vị của hắn. Thật ra, nữ nhân cũng thế.

Vất vả lắm mới lết về được đến nhà, Y Nhân giống như trẻ con tan học, hoan hô ầm ĩ, ném sách vở dụng cụ vào phòng Bùi Nhược Trần rồi ra sau bếp phụ giúp Bùi Nhược Trần nấu cơm. Nói là phụ giúp, nhưng cô chỉ bắt hai tay ôm má, ngồi xổm một bên mà nhìn đôi tay từng quen thấy cầm bút múa kiếm kia đang ở bên cạnh rửa đồ ăn, thái thịt, cầm thìa xào nấu…

Bùi Nhược Trần bận rộn đến quên hết xung quanh, ngẫu nhiên cũng sai nhờ Y Nhân đi lấy chút nước, cách nói rất tự nhiên. Y Nhân nhấc bước chân nhỏ nhắn, bưng lên một chén nước đầy tràn đưa đến trước mặt đầu bếp trưởng. Vừa đổ nước vào, hơi nóng liền bốc lên. Sương khói nhẹ nhàng phủ lên mặt Bùi Nhược Trần. Y Nhân nghiêng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên phát hiện: Bùi Nhược Trần càng ngày càng trắng.

Rừng trúc sáng rỡ lại rất nhiều nắng. Y Nhân phơi nắng đã đen đi rất nhiều, không còn vẻ tuyết trắng như khi còn ở nhà nữa. Mà Bùi Nhược Trần lại chẳng hề đen đi chút nào.

Ngay cả đôi môi cũng có vẻ trắng ra.

"Chất da của ngươi là thế nào vậy a." Y Nhân ấm ức hỏi, nhịn không được vương tay chạm chạm hai má Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần nghiêng đầu, né tránh tay của Y Nhân. Đôi mắt tươi cười vẫn ẩn hiện nét ảm đạm, "Y Nhân, ra ngoài kho củi lấy thêm mấy thanh củi bỏ vào lò đi."

Y Nhân "Ờ" một tiếng, xoay người chạy ra cửa phòng bếp. Lại nghĩ không biết nên lấy củi to hay chỉ nhặt củi nhỏ, cô quay đầu lại há mồm muốn hỏi, đã thấy sương khói tràn ngập thân hình của Bùi Nhược Trần khiến hắn trông gầy yếu, phong phanh đến lạ thường, giống như hòa vào sương khói, có thể sẽ mọc cánh thành tiên bất cứ lúc nào.

Không hiểu sao Y Nhân lại thấy khó chịu, âm thanh vọt ra tới miệng lại bị nuốt trở vào. Cô nhấc từng bước đi về phía phòng củi, nhặt lấy mấy thanh củi lớn. Yên lặng ngây ngốc một hồi lâu, đang định xoay người thì từ phía sau lưng đột nhiên có hai cánh tay vươn đến, ôm lấy eo cô rồi hoàn toàn áp đến ôm kín người cô.

Y Nhân hoảng sợ, đang muốn kinh hô. Một giọng nói quen thuộc đến cực điểm nhẹ nhàng vang lên bên tai.

"Y Nhân, rất nhớ nàng."

Đôi cánh tay của Y Nhân vừa mới định nâng lên lại chần chờ thả xuống, rồi một lần nữa lại nâng lên, đẩy cánh tay đang ôm hai bên hông mình ra. Cô xoay người, quay lại đối mặt với người đó.

Hạ Lan Tuyết mặc một bộ quần áo đạm bạc, mái tóc có chút hỗn độn, đôi mắt thâm quầng. Chắc là phải lặn lội đường xa, thần sắc của anh trông có vẻ mệt mỏi.

Sống mũi Y Nhân cay cay, lập tức quay đầu sang chỗ khác. Cô ôm lấy những thanh củi vừa chọn được, không nói một lời đã đi lướt qua Hạ Lan Tuyết, muốn trở về phòng bếp.

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, nụ cười tươi rói đang nở tràn trên mặt lập tức cứng ngắc.

"Y Nhân?" Anh nhìn theo bóng lưng của cô, không xác định lắm, gọi một tiếng.

Chẳng lẽ Y Nhân nhìn thấy anh lại không vui sao? Sau khi nhận được tin tức của Bùi Nhược Trần, anh đã xếp lại tất cả công việc, đi gấp một ngày một đêm chạy đến đây đón cô. Vì sao cô lại không vui?

"Ta còn đang bận." Y Nhân lạnh lùng nói một câu, cũng không quay đầu lại.

Nghe thấy bên ngoài của tiếng nói chuyện, Bùi Nhược Trần đã đi ra. Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, hắn cũng không giật mình – Nếu không phải Hạ Lan Tuyết tự mình đến đón thì hắn cũng không yên tâm để Y Nhân trở về. Đương nhiên, điều đó cũng đáng để hắn phó thác cho Hạ Lan Tuyết.

"Nhược Trần." Y Nhân đón hắn với một nụ cười híp mắt, làm như Hạ Lan Tuyết không hề tồn tại.

Bùi Nhược Trần cười khổ, lướt qua Y Nhân để nhìn Hạ Lan Tuyết, ánh mắt như muốn nói: Ta mặc kệ, tự ngươi nghĩ cách đi.

Hạ Lan Tuyết buồn bực một hồi, vẫn hạ giọng xuống nước giải thích với Y Nhân: "Y Nhân, nàng vẫn còn tức giận chuyện ở Lưu Viên sao? Chỉ tại nàng cười với Lưu Trục Phong quá ngọt ngào, ta hiểu lầm cũng là rất tự nhiên thôi. Hơn nữa, tình cảnh lúc ấy của ta quả thật không tốt, ta không muốn nàng phải theo ta chịu khổ. Đó là quyết định hợp thời nhất. Sau này sẽ không bao giờ…làm như vậy nữa đâu."

"Không có sau này." Y Nhân rầu rĩ trả lời, cũng không hề dừng bước, đi thẳng đến trước mặt Bùi Nhược Trần.

"Y Nhân, ta đã giải thích rồi mà, vì sao vẫn còn…" Hạ Lan Tuyết không tài nào hiểu được, từ khi nào mà Y Nhân lại học được tính khó chịu của nữ nhân như thế.

"Chỉ vì ta bất tài, ta vô dụng, ở trên đời này ta chẳng là gì cả, cho nên ngươi mới có thể bình tĩnh tùy nâng tùy bỏ, ngươi có thể áp dụng một phương thức thích hợp nhất để vứt bỏ ta bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào. Rồi sau đó, chỉ cần nói rõ nguyên nhân là ta lại hí hửng như điên chạy về, không nhớ rõ, không so đo, còn mang ơn ngươi, hết lòng hết dạ với ngươi sao?" Y Nhân xoay mạnh người lại, nhìn chằm chằm vào mắt Hạ Lan Tuyết, gằn từng chữ: "Không gạt ta, không rời bỏ ta. Lời hứa hẹn, lòng tin của nhân gian có thể bị chối bỏ một lần, hai lần, nhưng không thể nào chối bỏ cả một đời. A Tuyết, ta không biết liệu mình còn có thể tin ngươi được nữa hay không."

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, Bùi Nhược Trần cũng ngẩn người.

Đây vẫn là lần đầu tiên nghe được từ miệng của Y Nhân những lời nghiêm túc như vậy. Lúc trước, cho dù cô có nói đến một đề tài nghiêm túc, cũng sẽ áp dụng một cách nói không nghiêm túc nhất để nói ra, làm như chẳng hề để ý.

Khi nào thì, cô đã không còn che dấu được?

"Nhược Trần, ta muốn ăn cơm lam ~" Sau khi nói xong, Y Nhân lại biến thành một mặt cười hì hì, vô tâm vô phế đi xin ăn Bùi Nhược Trần.

Bùi Nhược Trần mỉm cười, cũng lười quản đến Hạ Lan Tuyết, "Được."

Nói xong, bọn họ thật sự định trở về phòng, không quan tâm gì nữa. Hạ Lan Tuyết dừng một chút, sau đó sải bước đi đến sau lưng Y Nhân. Một phát bắt được cánh tay Y Nhân, thuận tiện trừng mắt nhìn Bùi Nhược Trần: Là huynh đệ thì đừng phá rối.

Bùi Nhược Trần cũng không ngăn cản. Sắc mặt hắn lại càng có vẻ tái nhợt, trắng đến mức trong suốt.

"Cứ theo ta trở về trước đã, ta sẽ từ từ giải thích với nàng sau." Hạ Lan Tuyết không thể cứ ở mãi nơi này được. Anh từ bỏ tất cả để đến Đông Sơn, hiện giờ tình hình ở kinh thành thế nào cũng không rõ. Mọi chuyện tạm thời đều do Phượng Cửu trông coi, hiển nhiên không thể kéo dài.

"Ta có thể theo bất cứ ai trở về, riêng ngươi thì không." Y Nhân nhếch miệng, thấp giọng nói.

"Vì sao?" Hạ Lan Tuyết khó hiểu hỏi.

Y Nhân không muốn giải thích, nhưng cũng không giãy thoát khỏi Hạ Lan Tuyết, chỉ có thể nhìn Bùi Nhược Trần tha thiết mong chờ.

Bùi Nhược Trần bị ánh mắt như vậy nhìn, nhiều lần đã không nhịn được muốn giúp cô. Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn nhịn xuống.

Bất kể thế nào, Y Nhân cũng yêu thích Hạ Lan Tuyết. Nếu không thật sự yêu thích, sao lại đối đãi với anh khác hẳn người khác, thật sự chờ đợi?

Hơn nữa, hắn cũng không có thời gian.

Hạ Lan Tuyết vẫn lôi kéo Y Nhân, cơ hồ đã dùng sức mạnh, khăng khăng muốn đưa cô về.

Y Nhân cũng không biết phải quật khởi thế nào, chỉ là vẫn không chịu. Đợi đến khi Hạ Lan Tuyết bế xốc cô lên, Y Nhân mới 'oa oa' khóc lên. Tiếng khóc rất to, dùng sức thút thít, cơ hồ hết hơi, lại giống như gặp phải chuyện đau lòng nhất trên đời.

Hạ Lan Tuyết cũng cảm động, cơ hồ cuống quýt trấn an cô: "Y Nhân, Y Nhân, rốt cuộc nàng muốn thế nào. Chỉ cần nàng mở miệng, chỉ cần nàng nói ra, cho dù là sao trên trời ta cũng có thể hái xuống cho nàng."

"Thả ta xuống." Y Nhân vừa khóc vừa nói.

Hạ lan Tuyết nhanh chóng buông cô xuống. Khuôn mặt tuấn mỹ gấp đến độ giống như một đứa trẻ.

Tiếng khóc của Y Nhân không hề giảm. Cô vừa ra vẻ thê thảm lau nước mắt, vừa lang thương đi đến chỗ Bùi Nhược Trần. Còn Bùi Nhược Trần, từ lúc Y Nhân bật khóc đã vất bỏ hết sự phòng bị, không muốn quản đến chuyện gì khác. Nếu cô bị khi dễ, hắn không thể nào khoanh tay đứng nhìn nữa.

Y Nhân một lần nữa đi đến trước mặt Bùi Nhược Trần, túm lấy tay áo hắn, quệt sạch sẽ một đống nước mắt nước mũi vào vạt áo hắn.

Bùi Nhược Trần khẽ do dự một chút, sau đó nhẹ nhàng đặt tay vuốt ve đỉnh đầu cô.

"Đừng khóc, cũng không cần trở về, chúng ta tiếp tục nấu cơm ăn." Hắn nhỏ giọng nói với Y Nhân. Giọng nói mềm nhẹ như vậy, gần như muốn hòa tan cả trái tim hắn.

Hoặc là, đã sớm hòa tan rồi.

Y Nhân vừa khóc thút thít, vừa gật đầu. Cô vẫn nắm chặt lấy vạt áo của Bùi Nhược Trần như trước, theo hắn đi vào phòng.

Cửa phòng bếp 'ken két' một tiếng, khép lại.

Hạ Lan Tuyết đã bị giam ở bên ngoài.

Anh trợn mắt há hốc mồm mà đứng một hồi, lại lo lắng nhìn về hướng kinh thành. Cuối cùng vẫn là ở lại, lẳng lặng đứng đó.

Cảnh chiều hôm dần dần buông xuống. Bóng dáng của Hạ Lan Tuyết cũng từ từ bị cắt hình, thành pho tượng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 17: TRONG MƯA GIÓ OOXX

Bọn Bùi Nhược Trần quả nhiên cứ thế nấu cơm ăn, căn bản làm như Hạ Lan Tuyết không hề tồn tài. Đợi đến buổi chiều, ngọn đèn trong phòng mờ mờ, bên ngoài lại nổi mưa nổi gió. Cả rừng trúc giống như mặt biển chạy chồm. Tiếng gió càng lúc càng lớn, gào thét thổi qua nóc nhà báo hiệu going tố sắp đến.

Bùi Nhược Trần dựa bên cửa sổ, đẩy mở một nửa cánh cổ ra. Hắn liếc mắt nhìn ra phía ngoài: Hạ Lan Tuyết vẫn đứng ở chỗ cũ, tựa như nham thạch mãi mãi không thay đổi, mưa gió không sờn.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn về phía chân trời tối đen như mực, lẩm bẩm: "Sắp có mưa to rồi." Mưa miền núi, đặc biệt thường đến rất nhanh.

Bùi Nhược Trần vừa dứt lời, một tia chớp lập tức xé toạc chân trời, ánh lên một màu đỏ tươi khiến Y Nhân hoảng sợ nhảy dựng. Cô bật dậy khỏi ghế ngồi, tiến đến bên cửa sổ.

Mưa rơi như trút nước, chỉ trong chớp mắt đã xối xả đổ lên đầu Hạ Lan Tuyết.

Anh vẫn đang quật cường đứng trong mưa, cơ hồ ngay cả bước chân cũng không hề di động.

Màn đêm nặng trĩu, Y Nhân không nhìn thấy rõ mặt anh nữa.

"Cho hắn vào nhà được không?" Bùi Nhược Trần cười yếu ớt hỏi.

Y Nhân lắc đậu, ngụy tụng nói: "Nếu để hắn vào nhà, hắn nhất định sẽ bắt ta phải trở về cùng hắn. Ta không quay về đâu."

"Vì sao vậy? Cho dù Hạ Lan Tuyết phạm phải sai lầm gì, biết sai mà sửa thì cũng là tốt rồi. Ai trong đời mà chẳng phạm phải sai lầm chứ?" Bùi Nhược Trần tốt bụng trấn an. "Phía sau cửa có cây dù đó, ra bảo hắn vào đi."

Y Nhân vẫn lắc đầu như trống bỏi. Cô còn nhìn chằm chằm vào Bùi Nhược Trần, quan sát thật cẩn thận nụ khuôn mặt tuấn tú tái nhợt vĩnh viễn nở nụ cười dịu dàng của hắn, thấp giọng hỏi: "Ngươi chán ghét ta ư?"

Trừ phi Bùi Nhược Trần cũng giống Lục Xuyên, một lòng muốn đuổi cô đi.

"Đương nhiên là không rồi." Bùi Nhược Trần ngẩn người, sau đó xoa đầu thật thân mật, "Cô cũng giống như muội muội của ta vậy."

Y Nhân ngửa mặt cười cười, lại một lần nữa nhìn ra bóng người đen sì sì bên ngoài, hạ nhẫn tâm – đóng cửa sổ lại rồi xoay người lạnh lùng nói: "Đi ngủ!"

Bùi Nhược Trần bất đắc dĩ cũng chỉ có thể cười khổ, đi vào phòng.

Cơn mưa rất to, rơi suốt một đêm, thỉnh thoảng còn có sấm chớp.

Y Nhân cũng trằn trọc một đêm.

Tới nửa đêm về sáng, đột nhiên có một tiếng nổ vang, giống như cả đất trời đều dao động. Y Nhân ngồi bật dậy, không chút nghĩ ngợi đi ra hướng cửa.

Bùi Nhược Trần nằm im không nhúc nhích, vẫn lẳng lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, hắn mỉm cười, nghiêng người quay mặt vào vách tường, tiếp tục chợp mắt.

Y Nhân nỗ lực bước đi trong cơn mưa xối xả, lắc lư đong đưa hệt như một bụi lục bình phiêu diêu.

Đợi đến khi cô rốt cuộc cũng đến được gần Hạ Lan Tuyết, một bàn tay lạnh lẽo vì mưa xối vội vàng giúp cô cầm dù. Hạ Lan Tuyết lau nước mưa trên mặt, vui mừng hỏi: "Y Nhân, nàng chịu theo ta về rồi sao?"

"Không phải, ta chỉ muốn đưa dù cho ngươi mà thôi. Dù thế nào ta cũng không về đâu. Ngươi mau đi đi." Y Nhân nói xong, đẩy cây dù giấy vào tay anh rồi xoay người muốn một lần nữa chạy vọt vào màn mưa.

Hạ Lan Tuyết vội vàng dùng tay trái giữ chặt cô lại. Đứng dưới mưa quá lâu, tay đã hoàn toàn không còn hơi ấm. Y Nhân hơi co rúm lại.

"Tỷ tỷ Y Lâm của nàng ở kinh thành, Tiểu Bạch đã ở kinh thành, Liễu Sắc cùng Vũ gia cũng ở kinh thanh, ta ở kinh thành. Chẳng lẽ như vậy cũng không đủ hấp dẫn nàng theo ta trở về sao?" Hạ Lan Tuyết nhìn khuôn mặt Y Nhân cũng bị nước mưa phủ lấp, dồn dập hỏi: "Hoặc là, tất cả mọi người, đều không bằng một Bùi Nhược Trần?"

"Đúng vậy." Y Nhân vừa giãy tránh sự trói buộc của anh, vừa không chút khách khí trả lời: "Ta muốn ở cùng Nhược Trần!"

Hạ Lan Tuyết nheo nhỏ ánh mắt.

Khuôn mặt vốn đã bị nước mưa nhạt nhòa, chẳng thể phân biệt được đâu là nước đâu là lệ càng trở nên âm trầm.

"Chẳng phải mối tình của nàng và hắn đã chết rồi sao?" Anh trầm giọng hỏi, cánh tay như gọng kiềm sắt giữ chặt Y Nhân không thể động đậy.

"Thành tro tàn khi nào chứ?" Y Nhân liều lĩnh hỏi lại một câu.

Đôi mắt Hạ Lan Tuyết càng trầm, trầm như đêm khuya, cơ hồ muốn tóe lửa.

Y Nhân hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt của anh như lúc này, đột nhiên có chút sắt đá, lại khăng khăng muốn giãy ra.

Đang lúc muốn xoay người, một làn hương u lan hòa quyện với làn mưa hỗn tạp đánh thẳng tới. Bàn tay Hạ Lan Tuyết chuyển từ cánh tay cô sang sau gáy. Cây dù sớm đã bị bỏ quên trên mặt đất. Anh một tay ghì chặt eo cô, một tay giam cầm đầu cô.

Hung hăng áp chế, hung hăng hôn, một nụ hôn như điên như dại.

Y Nhân ngơ ngẩn mênh mông, còn chưa biết rõ tình huống thế nào, chỉ cảm thấy quanh thân như bị nước mưa trút xuống làm lễ rửa tội, miệng mũi đều tràn ngập hương vị ấm áp và êm ái của Hạ Lan Tuyết, trước ngực đè nặng lồng ngực của anh. Tuy rằng cũng là lạnh như băng, nhưng nhịp tim đập xuyên qua lớp áo mỏng, mạnh mẽ truyền đến lại khiến cô không những không cảm thấy rét lạnh mà ngược lại, làm cho cô xúc động, phẫn nộ, khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết càng hôn càng sâu. Quần áo ướt sũng làm cho anh cảm thấy quá rườm rà. Anh cởi lớp áo dài đang bọc lấy Y Nhân ra. Y Nhân lúc này mới như bừng tỉnh khỏi u mê, phản ứng lại. Cô đặt tay trước ngực Hạ Lan Tuyết, dùng sức mà đẩy. Vốn định kháng nghị vài câu, nhưng những tiếng ấp úng vừa tràn ra khóe miệng đã bị Hạ Lan Tuyết nuốt vào, càng khơi dậy lửa giận của dục vọng đang bùng cháy trong anh.

Không biết vì sao lại tức giận. Biết rõ lời nói của Y Nhân hơn phân nửa không phải thật lòng, nhưng Hạ Lan Tuyết vẫn cứ tức giận. Tức vì câu 'Ta không hề tin ngươi' của Y Nhân, giận vì sao nàng có thể bỏ đi tiêu sái tự nhiên đến vậy!

Sôi gan, thường thường sẽ không cảm thụ đến quanh mình thế nào. Anh thầm nghĩ phải trừng phạt tiểu nha đầu đang bắt đầu không biết nghe lời này một chút, Muốn cắn cái miệng của nàng, người của nàng, cổ của nàng, xương quai xanh của nàng, cái rốn nhỏ của nàng… vẫn tiếp tục đi xuống.

Mưa vẫn tuôn xối xả, tràn ngập đất trời.

Khuôn mặt Y Nhân bị nước bẩn ô uế nay lại được mưa súc sạch sẽ, thanh tịnh.

Nụ hôn của anh càng dày đặc, càng kịch liệt hơn cả tiếng mưa lách tách thùng thùng nện trên người.

Y Nhân giống như bị bỏ giữa không trung, thế giới trở nên kịch liệt như thế.

Cô có vẻ bất lực ôm chặt lấy lưng Hạ Lan Tuyết. Ôm chặt, nhanh đến mức không thể nhanh hơn được nữa. Cô cúi đầu, nước mắt ròng ròng.

Tia chớp xẹt qua phía chân trời.

Trong đầu Hạ Lan Tuyết như có pháo hoa nở rộ, lấp lánh ngũ sắc. Sau đó, hoàn toàn trống rỗng.

Anh an tĩnh lại, lẳng lặng nhìn người dưới thân, nhẹ nhàng mà hôn lên đôi môi sưng đỏ dính đầy nước mưa tựa như một quả mật đào chín mọng, lúc nào cũng ra vẻ sáng bóng mê người của cô.

Nhưng nước mưa khi nhập vào miệng, không hiểu vì sao, lại là mặn.

Hạ Lan Tuyết lắp bắp kinh hãi, chăm chú nhìn vào mặt Y Nhân, đột nhiên phát hiện khóe mắt cô còn vương nước mắt ngắn dài. "Y Nhân…" Anh lập tức tỉnh ngộ, nhận ra mình đang làm chuyện quá phận đến mức nào. Hạ Lan Tuyết vội vàng ngồi xổm dậy, ôm Y Nhân vào lòng. Anh nhặt một mảnh quần áo vương vãi bên cạnh lên lau những dấu vết trên người cô, "Y Nhân, thật xin lỗi, nàng đừng khóc…"

Y Nhân cũng không khóc lóc thảm thiết gì, chỉ lặng lẽ rơi lệ.

Nhưng thật sự mà nói, lúc khóc la lớn tiếng có lẽ đều không phải là lúc đau lòng thật sự. Khi đau thương đến mức cùng cực, thường là trầm mặc.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên có một loại khủng hoảng chưa bao giờ có.

Lần này, anh thật sự đã đánh mất cô rồi sao?

Anh cuống quit ôm Y Nhân vào lòng. Ngón tay thon dài càng không ngừng lau nước mắt cho cô. Miệng không ngừng nói lời xin lỗi, không ngừng hôn cô. Y Nhân trước sau vẫn không hề có phản ứng, chỉ ngơ ngác ngồi trong lòng anh. Anh mắt mơ hồ không có điểm dừng, lướt qua bả vai anh mà nhìn thế giới xanh tươi phía sau anh.

Mưa dần tạnh.

Cơn mưa trút nước không ngừng suốt cả một đêm cuối cùng cũng thưa thớt dần. Chỉ còn lại một chút nước mưa ẩn trên những cành lá trúc, mỗi khi thình lình lay động lại ào nước xuống đầu người bên dưới.

Vị lá cây, vị bùn đất, còn có dục vị thản nhiên còn chưa hoàn toàn được rửa sạch.

"Ta trở về phòng." Y Nhân ngồi một hồi, ngây ngốc một hồi, đột nhiên đứng dậy.

Hạ Lan Tuyết phản ứng không kịp, nhất thời không giữ chặt cô lại.

Quần áo trên người Y Nhân không được chỉnh tề, để lộ ra phần da thịt trắng như tuyết bị ngâm nước cả một đêm trông giống như một món đồ sứ, sáng đến chói mắt.

"Y Nhân." Giọng nói của anh có chút thô cát. "Nàng có thể đánh ta, mắng ta, phạt ta, chán ghét ta chứ đừng lặng im không nói như vậy mà."

"Ta nói, ta muốn về phòng." Y Nhân thật tự nhiên đáp lại một câu. Cô nhìn xung quanh rồi chạy đi vài bước, nhặt cây dù bằng giấy dầu bị bỏ rơi lăn lóc trong mưa cả một đêm lên, rũ rũ bùn lầy rồi nâng lên che đầu.

Sau đó, cô cứ như vậy mà đi về phòng. Thân hình vẫn có chút lảo đảo, nhưng bước chân nện xuống lại vững vàng đến thần kỳ.

Hạ Lan Tuyết chần chừ một lát, đang định ngăn cô lại, mặc kệ cô khóc cũng được, nháo cũng thế, cứ đưa cô về kinh thành trước rồi tìm cách giải thích sau. Nhưng anh vừa mới đứng dậy thì nghe được từ sâu trong rừng trúc có tiếng binh khí đánh nhau leng keng chói tai.

Hạ Lan Tuyết không phải chỉ đến một mình, chỉ là một mình anh đến gặp Y Nhân mà thôi. Các hộ vệ khác đều mang theo kiếm, canh giữ trong rừng trúc cách đó một dặm.

Bây giờ lại có tiếng đánh nhau, chẳng lẽ là gặp cường địch?

Hạ Lan Tuyết liếc mắt nhìn theo Y Nhân một lần nữa. Bóng lưng nho nhỏ đã đi tới cửa. Anh hơi do dự cân nhắc một chút rồi nghĩ, "Giải quyết nguy cơ trước mắt rồi nói sau." Dợm bước một chút liền nhảy về hướng phát ra âm thanh.

Sắc trời đã sáng tỏ.

Bùi Nhược Trần đầu tiên chỉ giả bộ ngủ, sau lại chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay. Sau khi rời khỏi kinh thành, hắn luôn dễ dàng ngủ quên như vậy.

Chờ đến khi hắn tỉnh lại, ánh mặt trời đã xuyên qua cửa sổ mà bắn vào trước giường tựa như vẩy cá, như gợn sóng, nhảy nhót vô cùng vui vẻ.

Bùi Nhược Trần đứng dậy, làm vài động tác thư giãn gân cốt.

Nghĩ đến khi mở cửa ra đã không còn thấy có người mơ mơ màng màng ngây ngô hô "Chào buổi sáng' là Bùi Nhược Trần lại đột nhiên có phần tịch mịch, nhưng cũng cảm thấy may mắn.

Tiếng đóng cửa tối hôm qua, là do Y Nhân phát ra. Hắn là cô đã được Hạ Lan Tuyết đón đi rồi.

Bùi Nhược Trần mỉm cười, đưa tay mở cửa phòng. Cảnh đầu tiên nhìn thấy là một cây dù làm bằng giấy dầu còn ướt đẫm nước mưa được dựng ngay trước cửa. Sau đó là Y Nhân đang nhìn hắn chằm chằm, trông tội nghiệp như một con thỏ nhỏ.

"Cô sao vậy…" Hắn có chút ngạc nhiên.

Sao cô còn chưa đi?

Y Nhân đã tùy tiện thay một bộ quần áo khác, nhưng đầu tóc vẫn rất hỗn độn và vô cùng dơ bẩn. Thoạt nhìn có vẻ cực kỳ chật vật.

"Nhược Trần" Y Nhân vừa quơ quơ cái túi sách của Bùi Nhược Trần, vừa nức nở nhắc nhở: "Trời đã sáng, ngươi bị muộn giờ đi làm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 18: TAM ĐẠI TÌNH ĐỊCH HỘI TỤ

Bùi Nhược Trần ngẩn người, lập tức mỉm cười: "Biết rồi."

Hắn không hỏi Y Nhân vì sao chưa đi cùng Hạ Lan Tuyết, chỉ biết Y Nhân đã ở lại, đáy lòng cũng thấy vui vui.

Bất luận còn lại bao nhiêu thời gian, có thể gặp được một ngày, thì cứ gặp một ngày đi.

Y Nhân ngoan ngoãn giúp Bùi Nhược Trần cõng giỏ đựng sách. Giống như thời hiện đại vẫn đeo cặp sách đến trường, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi ra ngoài.

Bùi Nhược Trần đuổi lên trước từng bước, cực kỳ mềm nhẹ gỡ cọng cỏ vương trên trán cô, cười nói: "Sao cứ giống như vừa lăn lộn dưới đất thế nhỉ."

"Ngã sấp xuống." Y Nhân nhấp hé miệng, trả lời.

Bọn họ đi ra cửa, bên ngoài dĩ nhiên đã không còn dấu vết, Hạ Lan Tuyết cũng không thấy bóng dáng. Ngay cả tiếng đánh nhau loáng thoáng cũng không còn nghe thấy nữa.

Bùi Nhược Trần cùng Y Nhân vẫn như thường ngày, đi đến ngôi trường tư thục mở ngay chân núi.

Ở sâu trong rừng trúc.

Dịch Kiếm đang dẫn theo hộ vệ đứng trước mặt một đám hắc y nhân, trầm giọng hỏi: "Các ngươi rốt cuộc là kẻ nào? Đến Đông Sơn có ý đồ gì?"

Hắc y nhân không nói lời nào. Đội ngũ mười mấy người tựa như quỷ mỵ, im ắng giằng co cùng Dịch Kiếm.

Lúc Hạ Lan Tuyết đến nơi, Dịch Kiếm vừa hỏi xong. Bọn họ đang thu dọn thi thể sau một hồi giao tranh ngắn ngủi. Hai phe đều có thương vong. Xem tình hình, tựa hồ ai cũng không chiếm được lợi thế hơn ai.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết đi đến bên cạnh Dịch Kiếm, thấp giọng hỏi.

Dịch Kiếm quay qua, cúi người thi lễ. Lại thấy toàn thân Hạ Lan Tuyết dính đầy bùn đất, vội vàng ngoắc kêu hai người đi lấy quần áo sạch sẽ đem đến.

"Không hiểu sao khi đến đây, thuộc hạ thấy bọn họ lén la lén lút đi về chỗ vương phi, cho nên ra tay chặn đứng bọn chúng. Nhưng võ công của bọn chúng cũng không phải vừa, hình như đã được huấn luyện chuyên môn." Dịch Kiếm vừa giúp Hạ Lan Tuyết thay quần áo vừa thành thật trả lời.

Hạ Lan Tuyết 'Ừm' một tiếng, tùy tiện rũ rũ vạt áo rồi nhìn về phía đám hắc y nhân.

Đám hắc y nhân vẫn không nhúc nhích, vẫn đang ở trong thế giằng co, cũng không có ý định lui binh.

"Người của Viêm Quốc ư?" Hạ Lan Tuyết xoay người nhặt ở dưới đất lên một cái ám khí, không chút để ý hỏi. "Viêm Hàn sai các ngươi đến?"

Một hắc y nhân trong số đó khe khẽ biến sắc.

Hạ Lan Tuyết mắt sáng như đuốc, không để lọt bất cứ biểu hiện nào của bọn chúng, trong lòng càng thêm hoài nghi. "Quả nhiên là người Viêm Quốc.

Viêm Hàn phái các ngươi đến Đông Sơn làm gì? Là nhằm vào Bùi Nhược Trần hay là… nhằm vào Y Nhân?"

"Nếu vương gia đã hiểu rõ, chúng ta cũng không cần phải che dấu nữa." Đên Hắc y nhân cầm đầu rốt cuộc cũng mở miệng. Hắn cung kính lại có chút mất tự nhiên cúi người thi lễ với Hạ Lan Tuyết, nghiêm thanh nói: "Chỉ là vì sao chúng ta đến đây, bất kể thế nào cũng sẽ không nói. Vương gia chớ nên bức bách."

"Ta không bức các ngươi. Sau khi trở về, các ngươi hãy chuyển cáo Viêm Hàn: Chuyện Thiên Triều, hy vọng sau này hắn đừng nhúng tay vào nữa." Hạ Lan Tuyết cũng không truy cứu nhiều, chỉ thản nhiên buông một câu.

Hắc y nhân khẽ nhướng mày xếch mắt, nhưng không bốc đồng gây ra chuyện gì, chỉ nghiến nghiến răng, sau đó vươn tay chỉ thị mọi người, ngay ngắn trật tự rút lui.

Đợi đến khi bọn chúng rút lui hết, Dịch Kiếm nhìn ra sau rồi cẩn thận hỏi Hạ Lan Tuyết, "Vương phi đâu?"

Hạ Lan Tuyết thần sắc buồn bã, nhẹ giọng nói: "Bây giờ chỉ sợ nàng không còn muốn nhìn thấy ta nữa. Phái người bảo hộ nàng chu toàn, tạm thời cứ để nàng ở đây vậy."

Dịch Kiếm gãi gãi đầu, có vẻ không hiểu nổi.

***

Lúc Bùi Nhược Trần dạy học, Y Nhân liền ngồi ở dãy cuối cùng mà ngủ – tựa như thời đi học của cô ở kiếp trước.

Chỉ có điều, nói thật, hiện tại trong lớp có phần chán nản hơn cả thời hiện đại.

Học trò rung đùi đắc ý ê a đọc những cổ từ tối nghĩa. Bùi Nhược Trần hưng trí dạt dào giảng bài. Y Nhân lại chẳng hiểu gì cả, ngay cả một câu cũng nghe không hiểu.

Ngẫu nhiên cô cũng muốn khoe khoang một chút, đọc một vài câu thơ từ kinh điển. Nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy hành động này thật là vô nghĩa.

Kết quả, đám học trò đã quen với việc có một thư đồng ngồi ở hàng cuối cùng với bộ dáng uể oải, ngủ li bì suốt cả ngày.

Hôm nay Y Nhân phá lệ ngủ sớm. Ngày thường, tốt xấu gì cô cũng giả bộ lắng nghe một chút. Nhưng cả đêm qua phải chịu sức ép, lại gặp phải trời mưa gió, cô rất mệt mỏi.

Bùi Nhược Trần còn chưa giảng được mấy câu, đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Y Nhân vang lên. Hắn nhìn về phía cô, quả nhiên, Y Nhân đã ngủ rất say rồi.

Bùi Nhược Trần cúi đầu cười khẽ. Tối hôm qua Hạ Lan Tuyết mới tới chơi, cũng không có mấy ảnh hưởng đến cô nhỉ.

Y Nhân cũng không biết đã ngủ bao lâu. Đại khái là vào giờ giải lao, một đứa bé đột nhiên lay cô tỉnh dậy. "Tỷ tỷ theo đuôi, tỷ tỷ theo đuôi, có một công tử nhờ ta giao cái này cho tỷ nè."

Mấy đứa trẻ ở đây đều gọi cô là tỷ tỷ theo đuôi, vì cô luôn theo Bùi Nhược Trần đi ra đi vào, tựa như một cái đuôi sau lưng vậy.

Y Nhân cũng không ngại. Người khác gọi cô như vậy, cô cũng chỉ mỉm cười ngây ngô, mặt mày gợn sóng theo nụ cười như một đứa trẻ.

Đám trẻ con đều thích cô, cho dù cô thật sự rất không cân xứng với Bùi tiên sinh tài trí hơn người.

Thằng bé mập mạp vươn bàn tay nhỏ bé, giơ tờ giấy ra trước mặt Y Nhân.

Y Nhân dụi mắt, mơ mơ màng màng nhận lấy tờ giấy, lại mơ mơ màng màng mở ra xem.

Thằng bé đưa thư cũng hé mắt nhìn qua. Vừa liếc mắt nhìn trộm một cái, thằng bé liền cười ha hả. "Vẽ tranh gì mà mắc cười quá."

Bùi Nhược Trần nghe thấy chỗ Y Nhân truyền ra tiếng cười liền nhìn lại. Thấy Y Nhân đang cầm một tờ giấy, nhìn không chớp mắt, trên mặt nở nụ cười.

Từ sau khi Hạ Lan Tuyết ghé thăm, tuy biểu hiện của Y Nhân dường như không có việc gì nhưng cũng không cười được như vậy.

"Làm sao vậy?" Bùi Nhược Trần đi qua đi, cũng không đọc tờ giấy. Hắn hiểu được phải giữ khoảng cách.

"Là Viêm Hàn." Y Nhân rất tự nhiên đưa tờ giấy cho hắn, "Viêm Hàn đã tới."

Trên tờ giấy vẽ một hắc y nam tử, hoàn toàn bắt chước kiểu vẽ tranh theo phong cách phim hoạt hình mà lúc trước Y Nhân đưa cho Viêm Hàn. Đầu thật to, thân thể nho nhỏ, diễm cảm khoa trương. Trên mặt có viết vài chữ, cũng giống như lần trước, "Ta rất khỏe, Viêm Hàn."

Sắc mặt Bùi Nhược Trần lại không hề vui sướng, ngược lại trầm xuống.

Hắn cho rằng Đông Sơn yên tĩnh. Nhưng bây giờ, không chỉ có Hạ Lan Tuyết biết được mà ngay cả Viêm Hàn cũng đã tìm tới.

Nơi này đã không còn là chốn yên vui của hắn nữa rồi.

Hơn nữa, giữa Viêm Hàn và Y Nhân có vướng mắc. Điều làm cho Bùi Nhược Trần lo lắng nhất chính là Y Nhân luôn luôn không biết cách tự bảo vệ mình.

"Ngươi làm sao vậy?" Nhận thấy Bùi Nhược Trần có điều không đúng, Y Nhân chớp mắt hỏi.

Bùi Nhược Trần không vội trả lời, đang còn chân thành hỏi đứa bé kia vài câu. Thằng bé gãi đầu nói: "Chính là một vị thúc thúc rất cao rất anh tuấn, giống như không có gì… Thúc ấy giao cho con cái này rồi đi liền… Trước đó vẫn đứng ở ngoài cửa sổ…"

Y Nhân nghe xong, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn lại. Chỉ thấy ảnh trúc dày đặc, một chút cũng không có vết chân.

Sắc mặt Bùi Nhược Trần khẽ biến: Viêm Hàn đứng ngoài cửa sổ lâu như thế, vậy mà hắn không hề phát hiện ra.

Chẳng lẽ công lực thật sự bị hao tổn?

"Y Nhân, chúng ta về trước đi." Hắn nói xong liền muốn kéo Y Nhân đứng dậy. Nhưng vừa mới đứng thẳng, đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng.

Y Nhân trơ mắt nhìn Bùi Nhược Trần té xuống. Khuôn mặt vốn đã tái nhợt, nay lại cắt không còn giọt máu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 19: BÍ MẬT VỀ CHÍ TÔN ĐỒ

Lúc Bùi Nhược Trần ngã xuống, hắn đã nghĩ rằng mình thật sự cứ như vậy mà chết đi.

Gia huấn của Bùi gia, năm đó phụ thân đã từng nói ra bí mật này cho hắn nghe. Bệnh này ban đầu không có một chút dấu hiệu nào, chỉ khiến ngươi càng ngày càng suy yếu hơn, nhưng một khi có một ngày ngã xuống rồi, cuối cùng có thể sẽ không tỉnh dậy được nữa.

Bởi vì tra không ra, không biết nguyên nhân, cho nên Bùi Lâm Phổ vẫn luôn tin rằng đó chính là lời nguyền rủa của Tức phu nhân để trừng phạt sự phản bội của ông.

Trong nháy mắt khi ngã xuống đó, Bùi Nhược Trần không hề đau khổ. Điều duy nhất mà hắn cảm thấy lúc đó chỉ là sự tiếc nuối. Hắn vốn không muốn để Y Nhân nhìn thấy cảnh tượng này, cũng lo lắng nếu như hắn ngã xuống rồi, Y Nhân sẽ phải làm sao bây giờ?

Nàng là một người không biết tự bảo vệ mình như vậy…

Đang lúc vẫn còn một tia chấp niệm, tinh thần của Bùi Nhược Trần vẫn từ từ trôi giạt. Lúc thì toàn thân lạnh toát như băng, trước mắt tối sầm, lúc thì như đang ở giữa sa mạc nóng rực vô cùng. Khi nóng khi lạnh, giống như đang trong địa ngục.

Mỗi khi hắn cơ hồ không còn chịu nổi nữa, liền có một âm thanh nhẹ nhàng bay bổng không ngừng ở bên tai gọi tên của hắn. Âm thanh đó rất quen thuộc nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là ai.

Cứ ngây ngốc như vậy không biết qua bao lâu, Bùi Nhược Trần rốt cuộc cũng có thể nghe được một chút âm thanh bên ngoài, nghe như tiếng thở dài từ một nơi xa xôi vọng đến, nghe không rõ lắm, giống như vọng đến từ chốn sâu cùng của trí nhớ.

"Ngươi đã biết?" Một giọng nữ trung phi thường dễ nghe vang lên.

"Ừm." Người trả lời tựa hồ rất tin tưởng. Âm thanh cúi đầu ngọt ngào mà quyết đoán. "Ta đã biết đáp án."

Bùi Nhược Trần âm thầm rung động: Giọng nói kia… là Y Nhân.

"Nhưng mà, trước đó ngươi phải nói cho ta biết, ngươi làm sao biết được bí mật của bức tranh này?" Âm thanh của nữ nhân kia cũng không chút hờn giận, ngược lại còn có chút ý cười thản nhiên.

"Rất đơn giản, cứ cầm lên xem là thấy thôi. Mở ra nhìn cả mặt trước và sau, sau đó trưng ra trước ánh sáng là có thể nhìn thấy rõ ràng những chữ bên trên." Y Nhân lơ đễnh nói: "Ta chỉ là nghĩ không thông. Chỉ là một câu nói như vậy, vì sao lại khiến cho nhiều người bất chấp tất cả để tranh đoạt như vậy."

"Bọn họ tranh đoạt, không phải là chí tôn đồ mà chính là dục vọng của chính họ." Nữ nhân thản nhiên trả lời. "Lúc trước, khi ta để lại bức tranh này quả thật đã từng nói, người nào có được bức tranh sẽ có được thiên hạ. Bọn họ làm sao biết được, thiên hạ đã vì bức tranh này mà được quyết định."

"Nhưng mà, trên đó quả thật đã viết, ai đoán được câu đố trên đó thì ngươi sẽ thực hiện một nguyện vọng của hắn, có đúng hay không?" Y Nhân vội vàng cường điệu.

"Phải, ngươi đoán ra được sao?"

"Là một lời thổ lộ." Y Nhân thản nhiên trả lời. "Câu đố kỳ thật rất đơn giản, là ngươi khiến nó trở nên phức tạp. Hạ Lan Vô Song vẽ bức tranh chính phản này thật ra hoàn toàn giống hệt những bức tranh thủy mặc khác. Nhìn kỹ sẽ thấy, điểm khác nhau duy nhất chính là những góc cạnh trên tảng đá có vẻ như bị mưa gió bào mòn. Bị bào mòn đến trình độ như vậy, hẳn là phải cần đến mấy trăm năm. Trăm năm khô héo, nham thiên thanh tùng như trước. Chắc chắn chính là ý tứ sông cạn đá mòn. Hắn để lại bức tranh này cho ngươi, đó chính là lời thổ lộ từ trái tim của hắn."

"Thổ lộ…" Giọng nói của nữ tử kia run lên, tự nói, "Vì cái gì? Vì cái gì sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng hắn lại để lại bức tranh này cho ta?"

Một bức tranh mà nàng vẫn không thể đoán ra. Nàng tung ra chí tôn đồ, bắt thiên hạ phải tranh đoạt, bắt mọi người đi giải câu đố này. Bất luận là chính phẩm hay văn vật ngụy tạo, tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy một bức tranh thủy mặc vẽ một thác nước từ trên núi chảy xuống hoàn toàn không rõ ý nghĩa. Căn bản không có ai quan sát hai mặt chính phản của nó, càng không có người nào chú ý đến chuyện có một câu nói ẩn hình trong đó.

Nhưng Y Nhân chưa bao giờ nhìn sự vật theo góc độ như người khác. Cô thích xem trái xem phải xem xuôi xem ngược, không theo bất cứ một quy tắc nào. Mà có lẽ, cũng phải quan sát bức tranh này một cách cẩn thận, cho nên mới nghĩ ra lời giải này.

"Ta cũng không biết vì sao, e rằng phải đi hỏi chính bản thân hắn." Y Nhân trả lời tỉnh bơ, sau đó nhanh chóng xác nhận: "Độc Cô phu nhân, hiện tại ta đã nói ra đáp án, có phải cũng có thể nói ra yêu cầu của mình hay không?"

"Ngươi nói đi." Độc Cô Tức còn có chút hốt hoảng, nàng than nhỏ một tiếng, nói: "Thật ra ngươi không nói, ta cũng biết yêu cầu của ngươi là gì rồi."

"Phu nhân biết ư?" Y Nhân có điểm ngạc nhiên.

"Ngươi lợi dụng tín vật mà Lưu Trục Phong trao cho ngươi, tìm đủ mọi cách nhờ người gọi ta đến đây, lại vất vả trông chừng hắn như vậy, tất nhiên là muốn ta cứu hắn. Chẳng lẽ hắn chính là Hạ Lan Tuyết mà ngươi nói đến?" Độc Cô Tức nói xong, đến gần từng bước, dựa đến bên người Bùi Nhược Trần.

Tuy Bùi Nhược Trần đã khôi phục được một chút tri giác, nhưng cũng không thể mở mắt ra được, chỉ có thể mơ hồ cảm giác có một làn hương nồng đậm, vừa đẹp vừa tĩnh mịch phả thẳng đến trước mặt.

"Vì sao hắn lại mắc căn bệnh này?" Độc Cô Tức chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, phong mâu chợt tắt, trầm giọng hỏi: "Hắn có quan hệ gì với tên phản đồ Bùi Lâm Phổ?"

"Hắn không phải Hạ Lan Tuyết, hắn là Bùi Nhược Trần, con trai của Bùi Lâm Phổ." Y Nhân nhanh chóng giải thích. "Ngươi có thể cứu hắn, đúng không? Loại bệnh di truyền này, cũng là do ngươi cấy vào, đúng không?"

"Phải, cho nên ta sẽ không cứu hắn." Độc Cô Tức lạnh lùng nói. "Bùi Lâm Phổ phản bội ta, vì sao ta còn phải cứu con cháu của hắn?"

"Nhưng mà, chính ngươi đã nói nếu ta giúp ngươi hóa giải bí mật của chí tôn đồ thì ngươi sẽ đáp ứng một yêu cầu của ta mà." Y Nhân nóng nảy đi qua, cũng không quan tâm đến gì khác nữa, bắt lấy tay áo rộng thùng thình của Độc Cô Tức, khăng khăng nói: "Ngươi là một đại nhân vật, nói chuyện phải giữ lời chứ."

"Ta là đại nhân vật?" Độc Cô Tức cất tiếng cười thê lương, một nụ cười tiêu điều vắng vẻ: "Bởi vì ta là đại nhân vật, cho nên ta nên sống cuộc sống bị lừa gạt, bị phỉ báng, bị vứt bỏ? Ta chỉ nói sẽ đáp ứng một yêu cầu của ngươi, nhưng không hề hứa sẽ nhất định phải cứu hắn. Nếu ngươi không cứu hắn, ngươi có thể nhờ ta giúp ngươi làm một chuyện. Chính là…" Độc Cô Tức dừng một chút, sau đó gằn từng chữ: "Chính là, đưa ngươi trở về."

"Trở về?" Y Nhân ngẩn ra, còn chưa kịp có phản ứng gì.

"Đưa ngươi trở về hiện đại. Ngươi có muốn trở về không?" Khuôn mặt của Độc Cô Tức chìm trong bóng tối của lớp áo choàng. Đôi mội duyên dáng kia thoáng cong lên một nụ cười gần như tà mị.

Như sự hấp dẫn của ma quỷ.

Y Nhân nuốt một ngụm nước bọt.

"Hoặc là, trở thành nữ vương duy nhất trên đời này. Hoặc là, làm chủ nhân của Hạ Lan Tuyết. Hoặc là, cho ngươi quyền lực cùng một số tài sản đủ để cho ngươi sống an nhàn sung sướng hết nửa đời còn lại. Hoặc có thể là, đạt được lực lượng như ta hiện có. Y Nhân, chỉ cần ngươi mở miệng, ta đều có thể thỏa mãn tất cả cho ngươi. Ngươi thật sự không muốn thay đổi chủ ý sao?" Độc Cô Tức nhìn cô, giọng nói chẳng những khoan khoái mà còn giống như tiếng nhạc du dương ni non.

Y Nhân có chút choáng váng. "Trở về… ngươi làm sao biết ta từ đâu tới đây?" Nếu trở về dân quốc, chiến quốc gì gì đó, chẳng phải sẽ càng khổ sở hơn sao?

"Ngươi đến được nơi này, là bởi vì ta. Ta đương nhiên có cách đưa ngươi trở về." Độc Cô Tức thản nhiên nói, giống như đang nói đến một chuyện tình chẳng liên quan gì.

"Vì sao ngươi lại đưa ta xuyên không đến đây?" Y Nhân có vẻ mơ hồ.

"Bởi vì không cam lòng." Độc Cô Tức nhẹ giọng nói. "Ta cần một vật thí nghiệm. Còn ngươi, chính là vật thí nghiệm do ta tuyển định."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 20: MANG THAI

"Vật thí nghiệm…" Y Nhân nhức đầu, nghiêng người qua nhìn hình bóng mình phản chiếu trên cây gậy trúc bóng loáng, nhìn thế nào cũng không giống một con chuột bạch lớn mà.

Vì sao lại trở thành vật thí nghiệm được chứ?

"Hiện tại xem ra, ngươi chỉ có chút khôn vặt, nhưng không phù hợp với yêu cầu của ta. Cho nên… ngươi muốn trở về không?" Âm thanh mê hoặc của Độc Cô Tức lại vang lên.

Y Nhân nhếch miệng, cúi đầu, sau đó lắc lắc, phe phẩy. Cô nói: "Ta muốn ngươi cứu Nhược Trần."

"Ngươi không muốn trở về sao?"

"Cứu Nhược Trần."

"Ngươi cũng không muốn biết, rốt cuộc ta muốn dùng ngươi để làm thí nghiệm gì hay sao?" Độc Cô Tức hưng trí hỏi.

"Ta muốn cứu Nhược Trần." Y Nhân ngẩng đầu. Đôi mắt sáng lấp lánh chưa nói đến có bao nhiêu quật cường hoặc là đoạn tuyệt, nhưng rõ ràng và rất cương quyết. "Những chuyện khác, ngươi muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì cứ làm. Ta không có ý kiến."

Độc Cô Tức giật mình. Đôi môi tà mị mới vừa rồi còn lạnh lẽo cứng rắn, đột nhiên mỉm cười, có một loại hấp như gió xuân, giống như quỷ sa tăng lập địa thành phật, biến thành thiên sứ.

"Được, ta cứu hắn. Y Nhân, có lẽ, cuối cùng ngươi sẽ không để cho ta thất vọng…" Nàng lại thốt ra một câu nói không rõ ý nghĩa, sau đó phất tung áo choàng. Bùi Nhược Trần chỉ cảm thấy có một luồng kình phong đánh úp đến, bản thân giống như bị cái gì bao lấy. Sau đó, cơ thể được nâng lên, bay lên trời.

"Chừng nào ngươi mới đưa hắn về?" Nhìn theo bóng lưng của Độc Cô Tức dần biến mất trên không trung, Y Nhân hô gọi một câu. Độc Cô Tức không hề quay đầu lại, cũng không trả lời.

Nhưng lời nàng đã hứa, hẳn là sẽ giữ lời. Y Nhân vẫn đứng đó thêm một hồi, vất vả lắm mới cảm thấy yên lòng.

Quay đầu lại nhìn đám sách vở tán loạn trên bàn, Y Nhân mỉm cười, lẩm bẩm: "Chờ ngươi hết bệnh trở về rồi, nhất định phải sống thật tốt đấy."

Như vậy, đó cũng là lúc mình rời khỏi Đông Sơn.

Đi tìm A Tuyết sao?

Y Nhân nhìn trời, cũng không mấy tình nguyện.

Nhưng Bùi Nhược Trần đi khỏi, nơi này đã trở nên rất cô đơn, rất cô đơn. Chung quy cô cũng không thể ở cùng Bùi Nhược Trần cả đời. Có thể cầu được đến Tức phu nhân, Y Nhân đã làm hết sức rồi.

Làm thế nào đây?

Y Nhân nhìn trời, nhìn cây cỏ, rồi lại nhìn về phía căn phòng nhỏ. Bỗng nhiên cảm thấy chẳng muốn rời đi chút nào.

Cứ ở lại nơi này đi.

***

"Lần trước mấy người đó biến mất một cách ly kỳ, có tìm thấy không?" Trong hoàng cung Thiên Triều, Hạ Lan Tuyết cầm một tờ tấu sớ, trầm giọng hỏi Dịch Kiếm đang đứng dưới bậc tam cấp.

"Không có, thật giống như biến mất vào hư không vậy. Bùi Nhược Trần cũng không thấy bóng dáng. Hiện tại chỉ còn một mình vương phi ở Đông Sơn." Dịch Kiếm thành thật trả lời. "Đã gần một tháng, vẫn không có manh mối gì."

"Bùi Nhược Trần cũng biến mất, thật sự rất kỳ quái." Móng tay thon dài xinh đẹp của Hạ Lan Tuyết càng không ngừng bám chặt vào bàn, thấp giọng trầm ngâm: "Y Nhân hiện giờ thế nào?"

"Mỗi ngày chỉ ăn cơm, ngủ, ngẩn người, chẳng khác gì khi còn ở vương phủ." Dịch Kiếm nhớ lại bộ dáng của Y Nhân lúc cô ngồi ngẩn người trên băng ghế nhỏ ở trước bậc thang, gần như không nhịn được cười, "Vương gia, khi nào thì đón vương phi trở về?"

"Lúc Bùi Nhược Trần giao quyền, Liễu Sắc liền rút về thuộc địa của Hạ Hầu, vẫn không lộ diện. Ngày mai, hắn thật vất vả phái người đến kinh thành cùng trẫm nói chuyện. Chờ chuyện ngày mai kết thúc, sẽ đi đón Y Nhân hồi cung." Hạ Lan Tuyết có chút bất đắc dĩ nói: "Không biết nàng đã hết giận hay chưa?"

"Cũng không thấy vương phi tức giận nhiều, chỉ là, mỗi ngày đều giống như đang cân nhắc điều gì đó." Dịch Kiếm nhức đầu, cẩn thận trả lời.

"Nàng ăn uống như thế nào? Cử chỉ bình thường có chỗ nào bất ổn không?" Hạ Lan Tuyết lại tha thiết hỏi han. Cho dù không thể ở bên cạnh Y Nhân, anh cũng muốn biết nhất cử nhất động của cô.

"Ăn uống rất đơn giản. Số tiền Bùi Nhược Trần để lại cùng số thức ăn mà sau này chúng ta lén đưa vào cũng đủ cho nàng chi phí trong khoảng thời gian này. Hôm trước ăn một chén cơm, hôm sau cũng một chén. Ngày hôm qua và hôm nay, thật ra lại chỉ húp chút cháo thôi." Dịch Kiếm nhanh chóng trả lời. "Thuộc hạ phát hiện, vương phi ăn cơm càng lúc càng ít. Thuộc hạ đã thông báo với ngự y. Bây giờ ngự y đang trên đường chạy đến Đông Sơn."

"Làm rất tốt." Hạ Lan Tuyết cau mày, lo lắng nói. "Y Nhân sẽ không sinh bệnh chứ?"

Dịch Kiếm thật không dám nói tiếp, nghĩ nghĩ, lại chuyển sang đề tài khác.

"Phượng Thất tiểu thư đã trở lại, hiện đang ở Tuy Xa."

"Ừm, đó là chuyện riêng của Nhị ca…" Hạ Lan Tuyết cũng không để trong lòng, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện được nhìn thấy Y Nhân. "Có phải nàng không thoải mái chỗ nào không? Ta nhớ rõ nàng thật sự có thể ăn trứng…"

Dịch Kiếm toát mồ hôi hột, chỉ mong ngự y chạy đến Đông Sơn thật nhanh rồi lại thật nhanh báo cáo kết quả về. Bằng không, vương gia nhất định sẽ nóng ruột nóng gan không ngừng, đêm không thể ngủ.

Nhưng vào đúng lúc này, tin tức đó đã rơi vào tay một người khác.

"Ngươi lặp lại một lần nữa xem, là cái gì?" Viêm Hàn phất tay ngừng tất cả những phiếu tấu khác, ánh mắt rất tập trung, lẫm lẫm nhìn hắc y nhân dưới đài.

"Cô nương mang thai." Hắc y nhân bình tĩnh quyết đoán lặp lại một lần nữa. "Y Nhân cô nương gần đây ăn uống không tốt, là bởi vì mang thai."

"Có thể xác định?"

"Vâng, thuộc hạ mời một bà mụ đã đỡ đẻ hơn hai mươi năm đến phán đoán. Bà nói mang thai có thể phải đến chín tháng. Hơn nữa, gần đây sắc mặt của Y cô nương trắng bệch, khí huyết hư mệt, thường xuyên có triệu chứng nôn ói. Tất cả đều rất giống đang mang thai." Hắc y nhân trả lời chắc chắn.

Viêm Hàn không lên tiếng, mày khẽ nhíu lại, càng lúc càng nhíu chặt.

Vệ tiên sinh đứng phía sau Viêm Hàn, giơ tay lên ra hiệu cho một viên quan khác vốn đang bẩm báo chính sự tiếp tục nói những lời vừa rồi chưa nói hết. Nhưng hắn mới nói được hai câu, cảm thấy không ổn, lại dùng ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Vệ tiên sinh.

Vệ tiên sinh đang lo lắng nhìn Viêm Hàn.

Viêm Hàn cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ là bàn tay đang đặt trên bàn chậm rãi duỗi ra, túm lấy một chương tấu sớ, bóp chặt.

Nhận được tin Y Nhân sắp được làm mẹ, Viêm Hàn cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Thậm chí còn có cảm giác oan uổng.

Cho dù Y Nhân đã yêu Hạ Lan Tuyết, Viêm Hàn cũng không cảm thấy Y Nhân thật sự rời bỏ hắn. Cô từng yêu Bùi Nhược Trần, vì sao không thể yêu Hạ Lan Tuyết?

Hắn cũng không để ý cô sẽ yêu bao nhiêu người.

Chỉ cần là, người cuối cùng có được cô, trước sau vẫn sẽ là Viêm Hàn hắn.

Nhưng mà hiện giờ đã không còn giống như trước nữa. Y Nhân đã mang thai, cô đang mang đứa con của Hạ Lan Tuyết – - Y Nhân có con với người khác, rất nhanh chóng thôi, một cô gái mơ hồ sẽ trở thành một người mẹ. Làm mẹ, làm mẹ liền có ý nghĩa giữ vững, có nghĩa là cô sắp sửa cùng Hạ Lan Tuyết chung tay nuôi nấng đứa con của hai người.

Cảm giác bị loại ra khỏi cuộc chơi này cơ hồ đã làm cho Viêm Hàn tuyệt vọng. Hắn mặc kệ lô gic, mặc kệ đúng sai, chỉ biết đã bị đả kích, giống như đang đi từng bước từng bước một rúc sâu vào một cái sừng trâu, không có lối thối, cho đến tuyệt vọng.

Vẻ mặt Vệ tiên sinh vẫn rất lo lắng mà nhìn tấu chương dưới tay Viêm Hàn đã biến thành bột mịn.

Hắn muốn vượt qua cái giới hạn kia. Cái giới hạn phải toàn tâm bảo hộ nhưng lại chỉ được đứng xa xa mà nhìn, ngẫu nhiên ra tay chi viện.

"Phái một đội thân vệ quân qua đó." Viêm Hàn rốt cuộc cũng đứng lên, giọng điệu bình thản nhưng đầy vẻ uy nghiêm, không cho ai phản bác. "Đưa Y cô nương về đây. Nếu nàng không thể trở về, những người khác cũng không cần về nữa."

Viêm Hàn luôn luôn đối xử với thuộc hạ rất tốt. Hạ một mệnh lệnh cảm tử như vậy, chỉ là những khi gặp phải chuyện nghiêm trọng nhất.

Giống như trong môn ném lao, đội trưởng đứng ở bên cạnh phất tay một cái, Đông Sơn lại bị vây nơi đầu sóng ngọn gió.

Mà lúc này đây, Y Nhân đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần dưới bóng râm của vườn trúc lại không hề hay biết gì cả.

Bên tai của cô chỉ có tiếng chim hót, tiếng trúc động. Thiên nhiên hài hòa tuyệt vời.

Đầu có chút choáng váng đau nhức. Mấy ngày nay cứ có cảm giác đau nhức, Y Nhân nghĩ rằng đại khái mình có chút cảm mạo. Sáng sớm thức dậy, bao tử lại ợ chua, ăn gì cũng không vô.

Đồ ăn ở đây vốn sơ sài. Lúc trước khi Bùi Nhược Trần ở đây, còn có thể chế biến món ăn đa dạng một chút. Tay nghề của Bùi Nhược Trần lại giỏi nên Y Nhân cũng không cảm thấy gì. Bây giờ, sau một tháng trời ăn toàn thịt khô rau dại, Y Nhân đã không còn hứng thú gì đối với những món ăn thôn quê này nữa, đặc biệt là món thịt khô. Mấy ngày nay còn bị dảm vị, chỉ cần ngửi thấy một chút liền thấy khó chịu, chỉ muốn đổ hết thịt khô xuống suối cho rồi.

Vì thế, chỉ có thể húp cháo hoa. Một ngày chỉ húp một chén cháo nhỏ cũng không thấy đói, nhưng cảm giác khó chịu thì vẫn không thuyên giảm chút nào. Toàn thân trên dưới đều không thoải mái.

Y Nhân đem chiếc ghế nằm mà Bùi Nhược Trần thường để ở giữa nhà ra ngoài rồi nằm lên đó đu đưa, mơ màng nửa ngủ nửa tỉnh, quang minh chính đại giết thời gian.

Nếu Bùi Nhược Trần vẫn còn ở đây thì tốt biết bao, Y Nhân đã có chút mong nhớ hắn rồi.

Lúc trước, sau khi Lục Xuyên thẩm vấn một viên quan ở kinh thành biết được sức khỏe của Bùi Nhược Trần có chút khác thường, Y Nhân liền một mực muốn đi tìm hắn. Cho dù cô không làm được gì, cô vẫn muốn được ở bên cạnh hắn.

Thế giới này nhân tình ấm lạnh, không phải là Y Nhân không biết. Cô còn biết, sau khi Bùi Nhược Trần gây ra tất cả những chuyện đó, có lẽ bên cạnh đã không còn một ai.

Cô càng không phải ngẫu nhiên gặp được Bùi Nhược Trần mà là kết quả sau một hồi lâu cầu xin Lục Xuyên, mỗi ngày cứ gọi Tiểu Xuyên Xuyên, Tiểu Xuyên Xuyên khiến Lục Xuyên tâm phiền ý loạn, vài lần muốn vung kiếm lên giết người nhưng lại nhớ đến Phượng Cửu mới có thể nuốt nhịn, cuối cùng không thể không đưa cô đi tìm Bùi Nhược Trần.

Nếu không, với vận khí của Y Nhân, biển người mờ mịt, làm sao nói gặp là có thể gặp được?

Nhưng chuyện đi cùng hắn, cô cũng muốn nó xảy ra thật tự nhiên.

Bùi Nhược Trần là một người mẫn cảm và tự tôn, Y Nhân hiểu được.

Chỉ có điều, qua những ngày tháng sống thanh đạm mà vui vẻ bên cạnh Bùi Nhược Trần, thậm chí nhiều khi Y Nhân đã nghĩ, hay cứ sống như vậy mãi nhỉ. Bùi Nhược Trần vĩnh viễn không cần phát bệnh, cuộc sống cứ vĩnh viễn an nhàn vui vẻ như thế.

Bọn họ như huynh muội, ai cũng không yêu cầu ai, ai cũng không mong chờ ai, chỉ là quan tâm giúp đỡ, tương thân tương ái.

Đó chính là cuộc sống lý tưởng trong lòng Y Nhân.

Sau đó, Hạ Lan Tuyết đến, bá đạo mà không hiểu lý lẽ, tự mình quyết định.

Sau đó, Bùi Nhược Trần ngã xuống.

Vào thời điểm Bùi Nhược Trần ngã xuống, Y Nhân rốt cuộc cảm nhận được cái gì gọi là bất lực.

Cô không xin bất cứ ai giúp đỡ, cái gì cũng không thể, chỉ có thể ở bên cạnh trông chừng Bùi Nhược Trần. Cô dùng pháo hoa tín hiệu mà Lưu Trục Phong trao cho, triệu tập người của Lưu Viên đến hỗ trợ.

Còn chuyện tìm ra bí mật của chí tôn đồ, cũng không phải là đơn giản dễ dàng như lời cô đã nói với Độc Cô Tức.

Y Nhân dành trọn thời gian ba ngày ngồi ở bên giường Bùi Nhược Trần.

Cô không ngừng thay đổi góc độ của ngọn đèn để soi lên bức tranh truyền kỳ được xưng tụng là chí tôn đồ kia.

Nếu Độc Cô Tức đã có thể có được cả thiên hạ, vì cái gì không thể cứu một sinh mệnh?

Cô nhất định phải cứu Bùi Nhược Trần.

Nhất định, nhất định.

Vì thế, sau khi trải qua hai đêm không ngủ, Y Nhân rốt cuộc cũng đã phát hiện ra dòng chữ ẩn dấu bên trên bức tranh.

Rồi lại nhờ vào điện quang thạch hỏa, phát hiện ra bí mật của chí tôn đồ.

Cho nên, cô mời Độc Cô Tức đến, mới có cuộc nói chuyện lần đó.

Liên tiếp ba ngày sau khi Bùi Nhược Trần bị Độc Cô Tức mang đi, Y Nhân ngủ suốt ba ngày. Giống như đã rất lâu rất lâu rồi không được ngủ yên giấc.

Mấy ngày nay ở Đông Sơn, tuy rằng vui vẻ nhưng lúc nào cô cũng lo lắng Bùi Nhược Trần sẽ đột nhiên biến mất. Cho nên, thật sự đã rất lâu rất lâu rồi, cô ngủ không được ngon giấc.

Hơn nữa, lần đó Hạ Lan Tuyết gây sức ép, đã khiến Y Nhân mệt mỏi nhập tâm.

Hiện tại, rốt cuộc đã ổn định lại rồi.

Cô lại lắc lư lắc lư, nhìn về phía chân trời trong suốt. Tuy rằng đầu vẫn còn đau nhức, nhưng thật sự đã rất buồn ngủ.

Mặc kệ Độc Cô Tức rốt cuộc muốn làm thí nghiệm gì. Mặc kệ Hạ Lan Vô Song rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì. Mặc kệ Hạ Lan Tuyết bây giờ đang làm cái gì. Cũng không quản Vũ gia, Liễu Sắc, Viêm Hàn… bọn hắn đang suy nghĩ cái gì. Dù sao, cô có ánh mặt trời, có bóng cây, có an bình cùng yên tĩnh. Cô biết những người mà cô quan tâm đều đang an toàn và khỏe mạnh, như vậy là đủ rồi.

Y Nhân thỏa mãn thả lỏng toàn thân, tiếp tục giấc ngủ dang dở vừa rồi.

Trong rừng trúc, ngự y từ kinh thành Thiên Triều ra roi thúc ngựa chạy nhanh về phía bên này còn hắc y cận vệ binh của Viêm Hàn đã hình thành xong một vòng vây không lớn không nhỏ, giam lỏng những người phụ trách giám sát của Thiên Triều ở bên trong.

Giết chóc, là không có tiếng động.

Người phía Thiên Triều bị tập kích bất ngờ, không kịp phòng bị. Lúc trước tuy rằng đã tra xét thấy có trinh thám của Viêm hàn, nhưng bởi vì phát hiện bọn chúng không có địch ý, hơn nữa, Hạ Lan Tuyết cũng đã dặn dò phải tận lực không được nảy sinh xung đột với Viêm Quốc, cho nên cũng không cảnh giác lắm. Hôm nay, người Viêm Quốc đột nhiên xuất hiện với số lượng đột biến, mà mỗi người đều là cao thủ tầm cỡ.

Người bên Thiên Triều chẳng còn mấy ai sống sót.

Rừng trúc đẹp và u tịch, rất nhanh đã nhuốm đầy máu tươi.

Có dòng máu nhàn nhạt theo dòng suối chảy qua cây cầu nhỏ sau nhà Y Nhân ở.

Y Nhân còn đang ngủ. Nhưng trong lúc ngủ mơ, cô mơ hồ ngửi thấy mùi máu tanh.

Cô đột nhiên có cảm giác rất không an toàn. Mí mắt giật giật, sau đó đột nhiên mở ra.

Trước mặt cô đã có ba hàng hắc y nhân đứng xếp chỉnh tề.

Người cầm đầu chắp tay, khách khí mà chuyên chế nói: “Y cô nương, chúa thượng rất mong nhớ cô nương, mời cô nương dời bước đến Viêm Quốc gặp mặt.”

Trong tay bọn họ cầm kiếm, trên thân kiếm vẫn còn vương máu tươi.

Y Nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn bọn hắn. Đó vốn không phải là lời thăm hỏi ân cần thiện ý mà là…

Huyết mời.

Bụng đột nhiên có điểm trướng đau, Y Nhân có một dự cảm rất kỳ quái: Khi gặp lại Viêm Hàn, có lẽ, đã không còn là Viêm Hàn ôn nhu lúc trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 21: RỐT CUỘC THÀNH KẺ GÂY TAI HỌA

Y Nhân thật sự mang thai.

Mười mấy ngự y của Viêm Quốc hội chẩn, cho ra đáp án đều giống nhau. Cuối cùng thì Viêm Hàn dù một tia may mắn cũng không còn tồn tại.

Từ ngày bị cưỡng chế đưa về Viêm Quốc, Y Nhân vẫn chưa từng nhìn thấy Viêm Hàn, chỉ có vô số đại phu đến bắt mạch, hỏi han, sau đó rời đi.

Đến ngày thứ mười, Viêm Hàn rốt cuộc cũng lộ diện.

Khi đó, Y Nhân đang ngủ, đã nhiều ngày qua bị đám ngự y tới lui làm phiền phát mệt. Nghe được âm thanh, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra. Trước giường có một bóng người cao lớn. Cái bóng phủ xuống, gần như che lấp hết ánh sáng bên ngoài.

Cô dựng nửa thân ngồi dậy, không có nhiều tinh thần lắm. Gần đây lười đến thần kỳ.

"Viêm Hàn?"

Người nọ đứng ngược sáng, Y Nhân không thấy rõ được khuôn mặt của hắn.

Viêm Hàn trầm mặc một lát, sau đó cúi đầu để sát vào cô, "Còn cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?"

"Rất tốt." Y Nhân ngoan ngoãn trả lời. "Ngươi thế nào?"

"Ta cũng rất tốt." Viêm Hàn thuận thế ngồi xuống bên giường cô, thản nhiên trả lời.

Y Nhân đã ngồi thẳng dậy. Cô dựa người vào thành giường, cẩn thận quan sát khuôn mặt nghiêng của Viêm Hàn.

Những đường nét vẫn gầy như đao tước điêu khắc, nhưng góc cạnh khuôn mặt lại càng thâm thúy. Từ bên cạnh, Y Nhân không thấy rõ lắm vẻ mặt của hắn.

"Nàng đã mang thai, có biết hay không?" Viêm Hàn nhẹ giọng hỏi.

Y Nhân ngẩn người, cúi đầu nhìn cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, lắc đầu. Trong lòng ngũ vị tạp trần, cũng không thể nói rõ là phấn khởi hay là uể oải.

Một lát sau, cô nở nụ cười, "Bây giờ mới biết."

Có con ư?

Y Nhân có chút mơ hồ. Chính cô vẫn còn là một đứa trẻ mà. Cô vẫn không thể tự chăm sóc cho mình, làm sao có thể chăm sóc cho một đứa trẻ đây?

Nhưng trong lòng lại mạnh mẽ xuất hiện một loại cảm giác bao dung kỳ diệu. Cô biết, cô nhất định sẽ chăm sóc tốt cho đứa con này. Cô muốn làm mẹ.

Bất cứ cô gái nào, hoặc có thể nói là bất cứ chủng tộc nào, đều phải trải qua lễ rửa tội 'mẫu thân'. 'Mẫu thân', mới là câu thần chú siêu việt hơn tất cả.

"Phụ thân của đứa bé vẫn còn chưa biết." Viêm Hàn còn nói, "Nàng ở lại, ta sẽ nuôi lớn nó giống như con ruột của mình."

Viêm Hàn có quyết định này, đã vô cùng gian nan.

Giọng nói của hắn lại tương đối bình tĩnh, vẫn thong dong nhàn nhã giống như ngày đó ở bên bờ hồ, hắn đã nói sẽ đối đãi với Hạ Lan Tuyết như bằng hữu vậy.

Y Nhân lẳng lặng nhìn hắn.

Viêm Hàn quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

"Ở lại đi, ta, nàng, còn có những đứa con sắp chào đời của chúng ta nữa. Nàng sẽ rất hạnh phúc." Viêm Hàn thân thiết nói, sau đó chăm chú nhìn Y Nhân không chớp mắt.

Môi Y Nhân run rẩy. Khuôn mặt vốn tròn trịa mũm mĩm của cô, bởi vì gần đây ăn uống không tốt, đã nhanh chóng gầy đi. Vẻ thanh tú của cô cũng bởi vì gầy yếu mà càng toát ra vẻ tươi sáng, tăng thêm phần nữ tính mặn mà.

"Nhưng ngươi cũng không phải là cha của đứa bé." Cô không trực tiếp cự tuyệt Viêm Hàn, chỉ nhắc nhở. "Phụ thân thân sinh của nó vẫn còn tại nhân thế, hơn nữa… Ta cũng không có ý định sẽ rời bỏ chàng."

Tuy rằng Hạ Lan Tuyết nhiều khi làm việc rất tự cho là đúng, cô cũng rất phiền lòng, nhưng từ đầu đến cuối Y nhân không hề có ý định rời bỏ anh.

Chỉ là tức giận mà thôi. Ai mà chẳng có lúc tức giận chứ?

Thần sắc Viêm Hàn khẽ biến. Đôi môi xinh đẹp khẽ nhếch lên, giãn ra một ít, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng nói lời nào.

Ánh mắt của hắn lướt qua một tia kịch liệt, rồi lại rất nhanh chóng trở nên bình thản.

"Không sao." Viêm Hàn quay đầu đi, cầm lấy chén thuốc đang đặt trên bàn, nhẹ giọng nói: "Uống thuốc trước đã, về phần những chuyện khác, để sau này hãy tính đi."

Y Nhân nhận lấy, sau đó thật quan tâm nói: "Nhất định là ngươi bận rộn rất nhiều việc, không cần ở đây với ta đâu. Ta muốn được ngủ tiếp." Nói xong, cô chậm rãi nhấp một ngụm.

Viêm Hàn không kiên trì ở lại. Hắn 'Ừm' một tiếng rồi đứng lên, thuận tay vén dùm cô góc chăn.

Sau khi Viêm Hàn rời khỏi, Y Nhân nhổ số thuốc đang ngậm trong miệng vào lại trong chén thuốc. Sau đó nhón chân rời giường, đổ cả chén thuốc vào trong chậu hoa bên cạnh cửa sổ.

Cô thuận thế nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió ở Viêm Quốc rất lớn, tiếng gió gào thét mà qua. Mây trắng cuồn cuộn.

"A Tuyết, ta không giận dỗi chàng nữa, chàng mau tới tìm ta đi." Y Nhân thì thào tự nói, bàn tay vô thức đặt lên bụng. Vầng trán lần đầu tiên xuất hiện vẻ lo lắng.

Viêm Hàn đi ra cửa, đi thẳng đến cái sân mà trước đây Y Nhân vẫn thường ngồi phơi nắng thì dừng lại. Hắn lấy từ trong người ra một gói thuốc, rũ ra, để gió cuốn đi. Trong không khí, tất cả đều là bột trắng tung bay.

"Chúa thượng không bỏ vào thuốc sao?" Vệ tiên sinh không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau Viêm Hàn, nhẹ giọng hỏi.

Viêm Hàn mỉm cười, lắc đầu, "Sai bọn họ kê thuốc an thai cho Y cô nương đi."

Nếu thật sự phá bỏ đứa con của Y Nhân, có lẽ đời này, bọn họ sẽ không tha thứ cho mình.

Viêm Hàn cũng sẽ không thể tha thứ cho mình.

Nắm thứ gì đó quá chặt, có phải hay không, vì lo lắng mà phải từ bỏ?

***

Y Nhân mệt mỏi ngủ đến quá trưa. Đến chạng vạng, cô đứng dậy, quan sát kỹ chậu hoa.

Hoa trong chậu vẫn đang tươi tốt xinh đẹp, không có một chút dấu vết khô héo nào.

Y Nhân thẹn đỏ mặt.

Cô đã hiểu lầm Viêm Hàn. Nhưng vừa rồi cảm giác mà Viêm Hàn tạo cho cô, khiến cô không thể không cảnh giác.

Có lẽ một khi đã để ý, bắt đầu sẽ trở nên đa nghi. Không thể hoàn toàn tin tưởng. Đơn giản là thừa nhận, kết quả cuối cùng không phải như mình đã nghĩ.

Nhưng mà, cô đã hoài nghi Viêm Hàn, thế nhưng cô đã hoài nghi!

Y Nhân càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự không phải là người tốt, càng cảm thấy có lỗi với Viêm Hàn. Cô lần ra đến cửa, nhỏ giọng hỏi hai cung nữ được phái đến hầu hạ cô. "Viêm Hàn hiện tại đang làm gì? Hắn còn có thể đến đây nữa không?"

Nếu Viêm Hàn lại đến nữa, Y Nhân nhất định phải thận trọng nói lời xin lỗi.

"Gần đây chúa thượng bề bộn nhiều việc. Nghe nói… nghe nói Tuy Xa đã đánh nhau, Thiên Triều cùng Viêm Quốc khai chiến." Tiểu cung nữ nhất thời nhanh miệng, vừa hỏi đến đã nói.

Cung nữ còn lại hung hăng liếc mắt lườm nàng một cái. Tiểu cung nữ vừa nói sắc mặt trắng nhợt, lập tức ngưng bặt.

Y Nhân ngơ ngác, ngây dại đứng yên tại chỗ.

Rốt cuộc… vẫn là đánh nhau.

Nhưng mà, Hạ Lan Tuyết vừa mới nhận chuyển giao chính quyền. Thiên Triều trên dưới vẫn còn chưa ổn định như vậy, sao đã đánh nhau rồi?

Cô đương nhiên không biết, xảy ra chuyện này ít nhiều gì cũng bởi do cô gây nên.

Sự khiêu khích của Viêm Hàn đã khiến Hạ Lan Tuyết nhịn lâu lắm rồi. Chuyện Y Nhân bị bắt cóc đã trở thành một giọt nước làm tràn ly.

Đặc biệt, vào thời khắc nhận được lá thư do mật thám của Thiên Triều ở Viêm Quốc truyền về, Hạ Lan Tuyết rốt cuộc đã không thể nào nhịn được nữa.

Y Nhân đã có thai.

Một mình nàng ở Viêm Quốc – nơi nguy cơ mai phục khắp nơi, ở bên cạnh Viêm Hàn – kẻ chẳng chịu an phận, sẽ gặp biết bao chuyện khó sống.

Anh lập tức gửi thư cho Viêm Hàn, chỉ đúng một câu: "Hoặc là giao người, hoặc là khai chiến."

Viêm Hàn cũng thản nhiên đáp trả một câu: "Khai chiến."

Tuy Xa trở thành nơi chiến tranh nổ ra đầu tiên. Trước đó, Hạ Lan Khâm đã làm tốt công tác chuẩn bị. Với sự hiệp trợ của Phượng Thất, di dời toàn bộ cư dân. Nơi này đã trở thành một chiến trường đúng nghĩa.

Một rừng không thể có hai con hổ. Tuy rằng bẵng đi một thời gian dài như vậy, nhưng trận chiến này, trước sau vẫn là tránh cũng không thể tránh.

Ngay vào lúc Y Nhân bị giam lỏng trong Viêm Cung rộng lớn này thì mỗi một ngày đều có khu vực mới bị cuốn vào chiến cuộc. Rất nhanh sau đó, mối quan hệ giữa Viêm Quốc và Thiên Triều rơi vào cục diện hoàn toàn bế tắc.

Trước đó Viêm Quốc từng can thiệp vào nội chính của Thiên Triều, sớm đã khiến cho dân chúng Thiên Triều có cảm xúc cùng chung cừu địch. Dù Bùi Nhược Trần có làm đúng hay sai thì hiện tại, rốt cuộc cũng phát huy tác dụng.

Còn ở Viêm Quốc, người dân Viêm Quốc luôn luôn lấy Viêm Hàn làm trọng, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Viêm Hàn bảo bọn họ đứng, bọn họ liền sẽ không nằm.

Hơn nữa, trong quân đội còn có một truyền thuyết cực kỳ xinh đẹp.

Truyền thuyết rằng, trận chiến này là vì một nữ nhân.

Tuyết Đế muốn đoạt lại thê tử của mình, còn Viêm Đế lại muốn bảo trụ nữ nhân mà mình yêu. Trên chiến trường của nam nhân, bất cứ truyền thuyết nào nói về nữ nhân cũng đều lãng mạn và kích động. Bọn hắn chẳng những không cảm thấy buồn cười, ngược lại còn cảm trận chiến này phá lệ, rất có ý nghĩa.

Vì danh dự của bệ hạ mà chiến đấu.

Y Nhân còn không biết, chính mình cứ như vậy, u mê bị truyền thành nhân vật chính – một kẻ gây tai họa. Hàng ngày cô chỉ biết ngây ngốc ứng phó với những cơn nôn ọe càng ngày càng nghiêm trọng.

Viêm Hàn cũng không lộ diện nữa. Tình hình chiến đấu khẩn cấp nơi tiền tuyến cũng không cho phép hắn làm chuyện gì khác.

Người trong cung đối với chiến sự cũng giữ kín như bưng. Y Nhân hoàn toàn bị phong bế với tin tức bên ngoài.

Cứ như vậy, suốt một tháng trôi qua, thời gian khó chịu nhất cũng qua đi, Y Nhân dần dần có thể ăn được một chút đồ này nọ.

Thân thể gầy yếu không còn hình dạng, bắt đầu dần dần trở nên nở nang.

Trong Viêm cung vẫn gió êm sóng lặng. Trong giai đoạn quan trọng nhất của đời người này, Y Nhân phải một mình vượt qua, cũng trở nên thành thục hơn rất nhiều.

Đến cuối tháng, một cung nữ vội vàng quýnh quáng chạy đến, nhìn thấy Y nhân thì lộ vẻ vui mừng, nói: "Y cô nương, Thiên Triều phái xứ giả đến. Chúa thượng mời cô nương qua đó một chuyến."

Y Nhân ngẩn người. Tâm trạng giống như con chim bị nhốt trong lồng lâu lắm rồi, cửa sắt đột nhiên mở ra, nó lại không biết trời xanh bên ngoài là thế nào.

"Y cô nương, cô có cần chuẩn bị gì không?" Tiểu cung nữ thúc giục nói.

Y Nhân vội vàng lắc đầu, có vẻ như lệ nóng đã lưng tròng.

Cô xoay người đi liền ra ngoài, đi như chạy.

Tiểu cung nữ theo sát phía sau.

Phòng thảo luận chính sự bình thường không cho phép cô bước chân vào đã ở ngay phía trước. Lúc này đây, thủ vệ không hề ngăn cản cô mà tùy ý để cô đi lên cầu thang dài rộng lớn kéo thẳng lên trước cửa điện.

Đại môn nghiêm mật khép kín.

Bên trong truyền ra một tiếng cười quen thuộc, nhẹ nhàng nhàn nhã, tạo nên cảm giác không tranh sự đời. Sau đó là giọng nói của Viêm Hàn.

"Phượng tiên sinh đường xa đến đây, thật sự chỉ vì muốn gặp nàng một lần? Chẳng lẽ không có ý đồ gì khác sao?"

Quan hệ giữa hai nước bây giờ đã như nước với lửa. Viêm Hàn cũng không còn giống như trước kia lá mặt lá trái nữa. Giọng điệu của hắn không hề khách khí chút nào.

Phượng Cửu mỉm cười, "Nếu ta có ý đồ gì khác, đại khái cũng không dám làm trước mặt bệ hạ. Cho nên, Phượng Cửu vẫn chỉ làm những chuyện nằm trong khả năng cho phép."

"Chỉ cần gặp Y Nhân một lần, sẽ lập tức thả Tiền tướng quân mà các ngươi vừa bắt được sao?" Viêm Hàn xác nhận lại một câu. Thấy chỉ cần cho nhìn một cái liền có thể đổi về một tướng quân đã bị bắt, giao dịch này quả thật đáng giá. Viêm Hàn không có lý do gì để cự tuyệt.

Hơn nữa, Y Nhân thật sự không vui.

Đã vô số lần lẳng lặng đứng rình ngoài cửa sổ, Viêm Hàn cảm nhận thật sâu: Y Nhân càng ngày càng không vui.

Tuy rằng vẫn im lặng như thường.

Có lẽ, gặp Phượng Cửu một lần, gặp lại bằng hữu trước kia của nàng, nàng sẽ vui hơn chăng. Đây cũng là nguyên nhân khiến Viêm Hàn đồng ý làm giao dịch này với Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Tuyết sẽ phái Phượng Cửu đến, cũng là chuyện nằm trong dự kiến.

Nàng sẽ vui vẻ hơn một chút.

Viêm Hàn đang suy nghĩ thì cửa chính nhẹ nhàng được đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 22: TIÊU TAN HIỀM KHÍCH TRƯỚC KIA

Cửa lớn nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Viêm Hàn cùng Phượng Cửu không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Bóng dáng phong phanh như liễu mỏng của Y Nhân xuất hiện ở cửa. Chân của cô vẫn còn ở lại ngoài cửa, cái đầu nho nhỏ dò xét tiến vào, ngó nhìn bên trong.

Phượng Cửu không tự chủ được, vốn đã định đi qua nhưng có lẽ vì nghĩ đang ở trong Viêm Cung nên đành dừng lại, ảm đạm mỉm cười với Y Nhân.

Y Nhân cũng cười cười với hắn, sau đó chuyển tầm mắt về phía Viêm Hàn.

Đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi Viêm Quốc cùng Thiên Triều khai chiến, Y Nhân nhìn thấy Viêm Hàn – Đương nhiên, đêm đêm Viêm Hàn đều nhìn ngắm Y Nhân, chỉ là Y Nhân không biết mà thôi.

“Xin chào.” Suy nghĩ hồi lâu, Y Nhân cũng không biết phải mở đầu như thế nào. Cuối cùng, cô giống như bình thường, thản nhiên gật đầu chào, hờ hững như gặp lại người quen đã lâu.

Viêm Hàn hơi sững người: Hắn cùng Y Nhân, rốt cuộc đã càng ngày càng xa cách.

“Bệ hạ, có thể để ta cùng vương phi nói chuyện riêng với nhau một lát được không?” Cảm thấy hai người họ có vẻ ngượng ngập, Phượng Cửu hợp thời đứng dậy, chắp tay nói. “Sẽ không chiếm nhiều thời gian lắm đâu.”

Viêm Hàn hít sâu một hơi, lại nhìn nhìn bộ dáng yếu đuối của Phượng Cửu. Tuy Phượng Cửu nổi tiếng là mưu trí, Hạ Lan Tuyết phái hắn đến nhất định cũng có mục đích, nhưng nơi này là Viêm Cung, là địa bàn của Viêm Hàn hắn, Viêm Hàn cũng không có gì phải sợ.

“Các ngươi nói chuyện đi, trẫm ở bên ngoài chờ một khắc chung (khoảng 15 phút)” Viêm Hàn nói xong liền đứng lên, đi nhanh xuống dưới điện rồi ra ngoài. Y Nhân cũng cẩn thận rảo bước tiến vào trong phủ điện. Lúc Viêm Hàn đi ngang qua Y Nhân, Y Nhân đột nhiên ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt của Viêm Hàn, nhẹ giọng nói: “Lúc trước ta từng nghi ngờ ngươi, thật xin lỗi.”

Tuy rằng thời cơ không đúng lắm, nhưng câu xin lỗi đó đã quanh quẩn trong lòng Y Nhân từ lâu lắm rồi, cô cần phải nói ra.

Viêm Hàn ngẩn người, cực nhanh tiếp lời: “Cứ bảo trì hoài nghi của nàng đi.” Bước chân chưa dừng, hắn đã đi lướt qua người cô.

Y Nhân giật mình, đối với lời nói của Viêm Hàn, cái hiểu cái không.

Viêm Hàn đã đi ra ngoài.

Cửa đại điện cũng được khép lại.

Y Nhân nhìn về phía Phượng Cửu. Phượng Cửu đã xoay người, dùng tốc độ còn nhanh hơn cả Phượng Cửu vọt đến trước mặt Y Nhân –

Sở dĩ nói là tốc độc còn nhanh hơn cả Phượng Cửu là bởi vì, trong ấn tượng của Y Nhân, cho tới bây giờ Phượng Cửu cũng chưa từng bước đi vội vàng như vậy, cũng chưa từng có thần sắc lo lắng như vậy.

“Phượng…” Y Nhân đang định cất tiếng gọi, sau đó sẽ hỏi xem tình hình A Tuyết gần đây thế nào, nhưng vừa mới nói được một chữ, khuôn mặt Phượng Cửu đã đột ngột đến gần, hung hăng đè ép khuôn mặt cô.

Phượng Cửu hôn cô?

Y Nhân trợn to đôi mắt, đang vô cùng kinh ngạc thì ngửi thấy mùi hương hoa lan cực kỳ quen thuộc. Là mùi hoa lan mà bất cứ ai cũng không thể bắt chước được.

“Y Nhân…” Hắn dời môi, hơi thở ấm áp chạy quanh vành tai cô. “Ta tưởng nàng đã chết rồi.”

Y Nhân ngơ ngác, môi máy móc mở ra, “A Tuyết, A Tuyết, là chàng sao?”

“Là ta.” ‘Phượng Cửu’ – Hạ Lan Tuyết gắt gao ôm chầm lấy cô, thấp giọng mà dồn dập trả lời: “Y Nhân, thật xin lỗi, thật xin lỗi. Để nàng ở bên ngoài một mình lâu như vậy. Rõ ràng nói sẽ quan tâm chăm sóc cho nàng, rõ ràng đã nói sẽ bảo vệ nàng an toàn, kết quả lại chẳng hề làm được gì cả. Nàng hẳn là giận ta lắm. Ta đúng là một tên khốn khiếp…”

“A Tuyết.” Hốc mắt Y Nhân lập tức trở nên mơ hồ. Căn bản là cô không cần biết Hạ Lan Tuyết đang nói cái gì, cho dù lúc trước có giận dỗi anh tự cho mình là đúng, nhưng trải qua hai tháng chia lìa, tất cả đều đã trở thành vô nghĩa. Hiện tại, anh đã đến đây rồi.

Vì cô, vào thời điểm chiến sự khẩn trương nhất, phức tạp nhất, bỏ lại tất cả, lẻ loi một mình, đi vào cung điện của nước đối địch, chỉ vì muốn gặp cô một lần.

“Y Nhân, ta sẽ không để ai thương tổn nàng nữa. Nàng nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa, ta sẽ nghĩ cách cứu nàng ra. Viêm Hàn có khi dễ nàng không?” Biết thời gian không có nhiều, Hạ Lan Tuyết cố nén cảm xúc, rốt cuộc cũng tách mình ra một ít nhưng vẫn tham lam nhìn vào ánh mắt Y Nhân, khuôn mặt Y Nhân, hỏi không ngớt lời. “Nàng sống trong này thế nào? Ăn uống có tốt không? Ngủ có ngon giấc không? Bọn hắn đối với nàng có tốt không?”

Y Nhân liều mạng gật đầu. Nước mắt tràn ra, cơ hồ muốn bao phủ toàn thân cô. Cô không thể mở miệng, e sợ chỉ cần hé ra lập tức sẽ không nhịn được nữa mà khóc lên thành tiếng.

A Tuyết đến rồi.

Bốn chữ này càng không ngừng chui rúc trong đầu cô, ngăn trở toàn bộ suy nghĩ của cô.

Tuy rằng cô không nói không nháo, nhưng một tháng qua vẫn có lo lắng, vẫn có ủy khuất.

Chỉ là cảm xúc bí mật quá sâu, sâu đến mức chính Y Nhân cũng chưa từng phát hiện ra.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy tất cả, trong lòng càng quặn đau. Anh lại ôm chặt Y Nhân, ngón tay thon dài sáp nhập vào mái tóc của cô, áp cô gần mình hơn, chỉ hận không thể dung hòa vào nhau.

"Ta thật muốn đưa nàng đi ngay bây giờ. Y Nhân, thật xin lỗi, là ta không tốt." Anh hôn lên mái tóc cô, lên vành tai cô, mỗi khắc càng không ngừng tự trách. Từ lúc ở Đông Sơn, anh nên đưa cô theo về mới đúng. Vì cái gì còn muốn cho Y Nhân thêm thời gian, cho nên không đi quan tâm cô, không đi cầu cô tha thứ, mới khiến cho cô phải mang theo cái thai mà tha hương, cô đơn chiếc bóng!

Có thai…

Hạ Lan Tuyết nhớ đến một chuyện rất trọng yếu khác, anh lại tách mình ra, vươn tay cầm lấy khuôn mặt đã nhạt nhòa nước mắt của Y Nhân, nhẹ giọng hỏi: "Đứa con… đứa con không có việc gì chứ?"

Y Nhân ngẩn người, sau đó hơi có vẻ không được tự nhiên, cúi đầu 'Ừm' nhẹ một tiếng. Chỉ vậy thôi nhưng cũng đủ cho lòng Hạ Lan Tuyết tràn đầy vui mừng. Anh dời tay về phía bụng Y Nhân, đặt ở nơi đó thật lâu. "Thật muốn nó mau chóng chào đời, là con gái thì tốt rồi. Sinh ra một Tiểu Y Nhân giống hệt nàng, mỗi ngày chỉ ai ya ngủ, không quấy không nháo."

"Tiểu Y Nhân…" Y Nhân lặp lại ba chữ này, vô thức tưởng tượng đến cảnh sẽ xuất hiện một người là nhân bản của mình, đột nhiên cảm thấy vô cùng thần kỳ, thần kỳ mới mẻ. Chuyện mang thai cũng đột nhiên trở nên thần kỳ, tươi sáng và cụ thể.

Một Tiểu Y Nhân, một Tiểu A Tuyết.

Tiểu A Tuyết mỗi ngày chăm chỉ học hành, Tiểu Y Nhân mỗi ngày lại chỉ mê ngủ.

Óc tưởng tượng của Y Nhân rất phi thường. Ý nghĩ này vừa chợt lóe lên trong đầu, lập tức xuất hiện một bức họa vô cùng cụ thể và chân thực.

Cô nín khóc, mỉm cười.

Thấy cô nở nụ cười, Hạ Lan tuyết cảm thấy tốt hơn lên rất nhiều. "Tốt quá rồi, nàng cứ thanh thản chờ thêm vài ngày nữa nhé." Anh hôn lên trán Y Nhân, nhẹ giọng nỉ non. "Đừng suy nghĩ gì hết, toàn bộ giao hết cho ta, có được không?"

"Ừm." Y Nhân lại dùng sức gật đầu thật mạnh.

"Y Nhân…" Hạ Lan Tuyết tính toán thời gian, sau đó gọi cô một tiếng.

Y Nhân ngẩng đầu, lẳng lặng chăm chú nhìn anh.

Tuy đã hóa trang thành Phượng Cửu, nhưng đôi mắt như xuân như nước vẫn chẳng hề thay đổi, là ánh mắt mà không ai có thể bắt chước được.

Giống như tụ tập toàn bộ sông nước của Giang Nam, lại giống như ánh nắng từ trên cao nhất chiếu rọi xuống một màu u lam pha bạc.

"Y Nhân."

"Ừm?"

"Bất luận gặp phải bất cứ chuyện gì, nàng nhất định phải nhớ rõ, ta yêu nàng, yêu nàng hơn bất kỳ ai khác. Ta yêu nàng còn hơn yêu chính bản thân mình. Cho nên, chỉ cần ta còn ở trên nhân thế… Cho dù ta có biến mất khỏi thế gian này, ta cũng sẽ không để nàng phải cô đơn. Khi đối mặt với bất cứ chuyện gì, vĩnh viễn đừng đánh mất lòng tin mà nàng dành cho ta, vĩnh viễn cũng đừng rời bỏ ta."

"Ừm." Y Nhân đáp ứng lời thề son sắt. Sau khi trầm mặc thật lâu, lúc Hạ Lan Tuyết buông cô ra để khôi phục lại thân phận Phượng Cửu, cô nói: "Thiếp cũng yêu chàng."

Hạ Lan Tuyết giật mình nhìn về phía cô, tựa hồ có cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

Đây là lần đầu tiên Y Nhân nói lời đó ra miệng. Cô sẽ nói thích, sẽ nói tin tưởng, sẽ lo lắng cho anh, sẽ ỷ lại vào anh, nhưng cực hiếm cực hiếm khi thản nhiên nói với anh như vậy – Yêu.

Sóng mắt Hạ Lan Tuyết lấp lánh, như làn gió xuân trong khoảng khắc đã phủ kín đồng ruộng, những bông hoa đỏ bừng rực rỡ lay động. Trong không mắt anh, hoa nở không tàn.

Sau một khắc chung, cửa đại điện lại bị đẩy ra.

Tiếng trục cửa vang lên ken két.

Viêm Hàn không đi vào, chỉ đứng ở cửa nhìn vào bên trong.

Trong điện, hai người đứng cách nhau rất gần. Phượng Cửu vẫn là Phượng Cửu an nhàn thản nhiên như trước, Y Nhân vẫn là Y Nhân biếng nhác như trước, nhưng Viêm Hàn lại đột nhiên có một cảm giác rất kỳ quái: Phượng Cửu và Y Nhân, tựa hồ không phải là quan hệ bằng hữu bình thường.

“Đa tạ bệ hạ đã thành toàn. Sau khi Phượng Cửu trở về, sẽ tiễn Tiền tướng quân về tệ quốc.” Phượng Cửu chắp tay, khách khí nói.

Viêm Hàn gật đầu, “Nếu vậy trẫm cũng đa tạ vương gia… Không, hẳn là phải xưng là Tuyết Đế. Nhờ tiên sinh chuyển cáo đến Tuyết Đế: Trận chiến này còn chưa phân định thắng bại thì sẽ chưa ngừng nghỉ. Tuyết Đế hãy chuẩn bị sẵn sàng, ngàn vạn lần cũng đừng làm cho trẫm thất vọng.”

“Ta sẽ chuyển lời đến bệ hạ.” Phượng Cửu ánh mắt lấp lóe, lại cực nhanh cúi đầu, che dấu vẻ sắc bén vừa bừng lên nơi đáy mắt.

Viêm Hàn nghiêng thân, ý bảo người đứng phía sau tiễn Phượng Cửu rời đi. “Phượng tiên sinh, không tiễn.”

“Cáo từ.” Phượng Cửu khom khom người, nhìn Y Nhân lần cuối rồi phất ống tay áo, đi ra hướng cửa.

Lúc Phượng Cửu đi ngang qua người Viêm Hàn rồi mỗi lúc một xa, Viêm Hàn đột nhiên nhíu mày.

Tư thế rời đi của Hạ Lan Tuyết rất tao nhã, tao nhã đến mức không giống Phượng Cửu.

Phượng Cửu thong thả mà nhàn định, cảm giác này không đúng.

Viêm Hàn xoay người lại, nhìn theo bóng lưng của ‘Phượng Cửu’, nghi ngờ càng lúc càng sâu. Hắn đang chuẩn bị cất giọng gọi Phượng Cửu lại thì Y Nhân vẫn luôn đứng ở bên cạnh không lên tiếng, lại thình lình mở miệng. “Viêm Hàn.”

Tiếng gọi nhẹ nhàng ngọt ngào vừa cất lên đã đẩy lùi toàn bộ nghi ngờ cùng suy nghĩ của Viêm Hàn. Hắn quay đầu nhìn về phía Y Nhân.

Bóng lưng ‘Phượng Cửu’ đã biến mất ở góc cửa.

“Viêm Hàn…” Y Nhân nhìn theo đuôi tay áo cuối cùng cũng khuất dạng, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sau đó nén nỗi lòng, ôn hòa nhã nhặn nhìn hắn, trực tiếp hỏi: “Viêm Hàn, hãy nói cho ta biết, ngươi đang muốn điều gì?”

Viêm Hàn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bất ngờ nghẹn lời.

“Ngươi muốn ta cho ngươi cái gì?” Y Nhân thản nhiên nhìn hắn, hỏi gằn từng tiếng.

Làm gì phải quanh co lòng vòng? Làm gì cứ phải vướng mắc không rõ? Làm gì cứ phải đả thương người sau lại tự hại chính mình?

Không bằng, thẳng thắn thành khẩn, tàn nhẫn nói rõ ràng một lần đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 23: LẠI MỘT ĐÔI TÌNH ĐỊCH GẶP GỠ

“Ngươi muốn ta cho ngươi cái gì?” Y Nhân thản nhiên nhìn hắn, hỏi gằn từng tiếng.

Viêm Hàn yên lặng nhìn cô, thấy Y Nhân đột nhiên trở nên rõ ràng thông suốt thì vô cùng ngạc nhiên, tâm tình bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Đúng vậy, hắn muốn nhận được từ cô cái gì?

Ban đầu yêu, đã muốn không đủ . Đã muốn trở mùi .

“Không biết.” Rốt cuộc đến cuối cùng, Viêm Hàn chỉ có thể trả lời một câu này.

Hắn cũng không biết rốt cuộc mình muốn cái gì nữa.

Chỉ là… Không thể buông tay.

Y Nhân chớp mắt mấy cái, cái hiểu cái không.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi.

“Nàng cứ lui xuống nghỉ ngơi đi, đừng nên nghĩ nhiều – Cứ giống như trước đây vậy, không tốt sao?” Viêm Hàn quay đầu đi, cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên tự nhiên.

“Ừm.” Y Nhân không phản đối, cũng không tỏ vẻ dị nghị, ngu ngơ xoay người rời đi.

Viêm Hàn lẳng lặng nhìn cô vượt qua cánh cửa, đi qua bên cạnh mình.

Lúc đi sát bên người, hắn đột nhiên vươn tay, bắt được cánh tay của Y Nhân.

Y Nhân hơi lảo đảo nhưng cố sức đứng vững, quay đầu nhìn hắn.

Tầm mắt của Viêm Hàn vẫn nhìn thẳng về phía trước như cũ, hắn không nhìn cô.

“Nàng từng nói thích ta, là thật sao?” Hắn hỏi.

Truy cứu lại vấn đề này, chính hắn cũng cảm thấy thật nực cười, nhưng nếu không hỏi, hắn sẽ rất bức bối.

“Là thật.” Y Nhân thản nhiên trả lời. “Hiện tại cũng là thích.”

Viêm Hàn mỉm cười. “Biết rồi.”

Hắn buông Y Nhân ra. Y Nhân gục đầu xuống, cất từng bước nhỏ, xẹt qua hắn.

Sau khi trở về, Y Nhân phát hiện mình đã hoàn toàn bị giam lỏng.

Cô vừa mới ra khỏi cửa liền có hai tên thị vệ cao lớn thô kệch đứng chắn trước mặt, hung thần ác sát. Mỗi ngày ba bữa đều do một cung nữ cố định đưa đến.

Cô không biết Viêm Hàn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Mà Viêm Hàn cũng không xuất hiện nữa.

Như vậy qua mấy ngày, Y Nhân dứt khoát ăn ăn ngủ ngủ, lười suy nghĩ, lười ra ngoài. Ngày tháng thật quá gió êm sóng lặng, du dương thích chí.

Cũng không biết thế giới bên ngoài biến đổi thế nào.

Dần dần, ngay cả thời gian Y Nhân cũng đều quên.

Mãi cho đến một buổi tối nọ, cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng người. Những tiếng gọi nho nhỏ hết đợt này đến đợt khác vang lên. Một lát sau, một bóng đen lén lút chạy vào phòng cô.

Y Nhân chống nửa thân, tò mò nhìn bóng đen đang bình tĩnh lại gần, đi đến trước giường của cô.

“Ngươi là ai?” Đợi một hồi, Y Nhân vẫn cảm thấy mình cần phải hỏi cái câu vô nghĩ này.

“Tỷ tỷ không nhận ra ta sao?” Trong bóng đêm, một âm thanh xinh đẹp ngọt lịm vang lên. Y Nhân ngẩn người, rất nhanh sau đó liền nhận ra nàng là ai. “A Nô?”

A Nô cười cười, “Xẹt” một cái châm dao đánh lửa trong tay.

Ánh lửa mỏng manh chiếu sáng gương mặt A Nô và Y Nhân.

A Nô vẫn thiên kiều bá mị như trước. Dung nhân như mộng như ảo. Y Nhân nhìn thấy cũng phải giật mình.

“Tỷ tỷ, dạo này thế nào?” A Nô vừa cười cười, vừa thuận thế ngồi xuống bên giường Y Nhân, ra vẻ quen thuộc thân thiện. Y Nhân không rõ ý đồ của nàng, gật gật đầu, cũng ngây ngô cười cười, “Ta rất tốt, ngươi thì sao?”

“Không tốt đâu.” A Nô chu chu miệng, đôi mắt như mộng cứ nhìn chằm chằm vào Y Nhân, “Tỷ tỷ bị thương lòng.”

Y Nhân trợn to đôi mắt, rất vô tội mà hỏi, “Ta ư?”

“Đúng vậy, thương thế của tỷ chính là trái tim của chúa thượng, đương nhiên cũng là bị thương lòng.” A Nô nghiêm trang nói. “Tỷ tỷ thật ác độc.”

Y Nhân sững sờ, không nói được lời nào.

“Tỷ tỷ…” A Nô tiến sát lại gần, vẫn nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt dị thường chân thật, làm cho Y Nhân gần như khủng hoảng.

“Tỷ tỷ, vì sao tỷ lại không thương chàng chứ?” Hồi lâu sau, A Nô rốt cuộc hỏi ra miệng.

Nhợt nhạt trong bóng đêm, ánh sáng của dao đánh lửa lay động vài cái rồi bỗng nhiên tắt ngấm.

Trong phòng là một mảnh yên lặng.

"Vì sao tỷ lại không thương chàng?" A Nô nhẹ giọng, hỏi lại.

Giọng nói của nàng cơ hồ muốn hòa vào bóng đêm.

Chàng, đương nhiên là chỉ Viêm Hàn.

Y Nhân trầm mặc một hồi, đột nhiên vươn tay ra nắm lấy bàn tay A Nô, vuốt ve. Cô miết bàn tay A Nô trong lòng bàn tay mình.

Tay A Nô thon dài non mịn, lạnh lẽo như ngọc. Còn tay Y Nhân lại mềm mại ấm áp, giống như bánh bao nóng hổi trong đêm đông.

"Bởi vì ta thực lười." Y Nhân lẳng lặng mở miệng, "Lười, chỉ có thể yêu một người."

Cô nâng tay A Nô lên đặt lên ngực mình, "Nơi này, chứa một người đã rất vất vả rồi, cho nên không thể dung chứa người thứ hai được."

"Người đó, là Hạ Lan Tuyết ư?" A Nô hỏi.

Y Nhân gật đầu.

"Vậy nếu Hạ Lan Tuyết biến mất thì sao?" A Nô lại hỏi." Nếu Hạ Lan Tuyết biến mất, nơi này của tỷ chẳng phải sẽ trống trải, sẽ có thể cho chúa thượng đi vào rồi không?"

Đầu ngón tay Y Nhân chợt lạnh, lập tức nói, dị thường kiên định: "A Tuyết sẽ không biến mất, chàng đã hứa với ta rồi."

Chỉ có điều, lúc nói ra những lời này, chính Y Nhân cũng cảm thấy vô cùng khó thở.

Hạ Lan Tuyết đã hứa với cô rồi, nhưng một lần, hai lần, ba lần, cứ lần lượt rời bỏ cô mà đi.

Nhưng cô vẫn tin tưởng như trước!

"Ta chỉ muốn hỏi, có phải nơi này vẫn có thể dung chứa chúa thượng hay không thôi?" A Nô vẫn kiên trì theo đuổi vấn đề này.

Y Nhân không trả lời. Trong bóng đêm, đôi mắt sáng ngời như ánh sao màu ngọc bích, thẩm tách mà cơ trí.

"A Nô, ngươi yêu Viêm Hàn ư?" Y Nhân bắt đầu phản công.

Phát hiện này khiến cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

"Ta là người của chúa thượng." A Nô thản nhiên trả lời. "Mạng của ta đều là của hắn, không có tư cách nói yêu."

Nàng chỉ là một món lễ vật mà Viêm Tử Hạo ban cho Viêm Hàn mà thôi. Nàng làm bạn sưởi ấm giường mỗi đêm cho hắn, làm gián điệp giúp hắn thăm dò tình hình của kẻ thù, làm thuộc hạ giúp hắn giết người. Nàng chỉ là một món đồ trong tay hắn.

Đồ vật, làm sao có thể yêu chủ nhân của mình?

Như vậy rất không lượng sức mình, cũng quá nực cười.

"Ngươi thật sự yêu Viêm Hàn." Y Nhân bỗng nhiên cảm thấy phấn khởi, nắm tay A Nô thật chặt, "A Nô, ngươi yêu hắn."

A Nô nhíu nhíu mày, dùng sức rút tay về.

Cái từ đó, làm nàng muốn phỏng.

"Y Nhân, ta không biết vì sao chúa thượng lại chung tình với ngươi. Nhưng tất cả những gì chúa thượng muốn có, ta đều sẽ giúp hắn đoạt cho bằng được. Trái tim của ngươi đã đầy, vậy ta sẽ giúp nó vơi đi." A Nô vừa nói vừa lui dần về phía sau. "Chúa thượng là nam nhân tốt nhất trên đời này. Ngươi không nên không thấy."

"Ngươi muốn làm gì?" Y Nhân cả kinh, gần như nhảy dựng khỏi giường.

Động tác của A Nô phiêu dật nhanh chóng, đã biến mất sau cánh cửa.

Y Nhân lại bởi vì động tác quá mạnh, quá đột ngột nên té chúi xuống. Lập tức ngã nửa người xuống đất, bụng đập vào thành giường. Đột nhiên đau nhức từ đầu đến chân, mồ hôi lạnh túa ra.

Bên ngoài đột nhiên có ánh lửa truyền vào. Một đoàn người bước nhanh đi đến. Dẫn đầu chính là Viêm Hàn thần sắc nghiêm trọng, nỗi lo lắng ẩn trong đáy mắt.

“Kẻ đột nhập rốt cuộc là ai? Các ngươi đã làm gì! Bị đánh hôn mê rồi hay sao mà không biết đối phương là ai!” Theo một tiếng hét to, Viêm Hàn đã muốn đẩy cửa phòng ra.

Chuyện A Nô lén đột nhập vào đây hiển nhiên đã kinh động đến hắn.

Lúc đẩy cửa bước vào, Viêm Hàn đột nhiên cảm thấy vô cùng khiếp đảm. Hắn sợ rằng sau khi mở cửa ra sẽ thấy bên trong không có một bóng người. Rốt cuộc sẽ không thể nào còn nhìn thấy cảnh Y Nhân nằm ngủ say sưa trên giường nữa.

Từ nay về sau, chỉ sợ rằng ngay cả việc đứng xa xa mà nhìn cũng không bao giờ được nữa.

Hắn phất tung tay áo, châm ngọn nến, chiếu sáng căn phòng.

Tất cả cảnh vật trong phòng đều thu hết vào đáy mắt.

Y Nhân ngã xuống đất, tay đặt trên bụng, vẻ mặt thống khổ.

Bên giường, một vũng máu đỏ thẫm từ chân cô vẫn đang từ từ chảy ra.

Viêm Hàn ngẩn người, sau đó búng người chạy vọt đến, nâng Y Nhân dậy, giơ tay sờ trán của cô. “Làm sao vậy? Người đâu! Truyền ngự y!”

Y Nhân không nói lời này, đôi môi tái nhợt run bần bật. Cô cuộn tròn người trong lòng Viêm Hàn, toàn thân lạnh toát.

“Mau truyền ngự y!” Viêm Hàn lần đầu tiên nhìn thấy Y Nhân suy yếu như vậy, trong lòng kích động dị thường. Tình trạng này còn làm hắn hoảng sợ hơn cả lúc cô xoay người bỏ đi hôm trước.

Trước kia, bất luận gặp phải bất cứ chuyện gì, dù là chuyện động trời cỡ nào, cô vẫn sẽ cười híp mắt mà nhìn, sẽ không để lộ bất cứ một tia thống khổ nào, lại càng không tỏ ra bất lực như vậy.

Cho dù lần đó bị Thập Nhất tính kế, sau khi bị tra tấn giày vò, Y Nhân vẫn bày ra bộ dáng không sao cả, còn tươi vui như ánh mặt trời. Không giống như lần này, hắn nhìn thấy nỗi sợ hãi toát ra từ ánh mắt cô.

“Y Nhân, sẽ không sao đâu. Chỉ cần có ta ở đây, nàng sẽ không có việc gì đâu.” Viêm Hàn càng không ngừng trấn an cô, mà có lẽ là đang trấn an chính mình.

Y Nhân chỉ nhìn hắn, hoảng sợ.

“Y Nhân, không cần sợ hãi, ta sẽ không để nàng có chuyện. Ta không biết thế giới này gọi là gì, ta không biết chính mình đang làm cái gì, ta cũng không biết chính mình đang muốn cái gì nữa…” Viêm Hàn có điểm nói bừa. Nỗi mất mát cùng áp lực từ trước đến nay luôn bị lòng ghen tỵ vi diệu giữ chặt, đột nhiên lại tuôn trào mãnh liệt. Hắn tự cảm thấy mình thật đáng xấu hổ. Viêm Hàn như vậy, cũng không phải thật sự là hắn.

“Không phải, Viêm Hàn, thật xin lỗi. Là ta có lỗi với ngươi, ta chẳng thể cho ngươi cái gì.” Y Nhân yếu ớt lắc đầu, giống như một động vật nhỏ điu hiu trong mưa gió, vô tội mà đáng thương.

Viêm Hàn trầm mặc. Hắn gắt gao ôm lấy Y Nhân, cái gì cũng không nói.

Rốt cuộc ngự y cũng chạy đến. Dưới sự đốc xúc lớn tiếng của Viêm Hàn, hơn mười ngự y vây quanh Y Nhân, ba chân bốn cẳng hội chẩn.

Từ đầu đến cuối, Viêm Hàn vẫn luôn đứng ở cửa, chờ kết quả.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc cũng có một viên ngự y vừa lau mồ hôi lạnh vừa đi ra, cẩn thận bẩm báo với Viêm Hàn: “Bệ hạ không cần lo lắng. Tình hình của Y cô nương đã ổn định rồi. Đứa bé cũng không có việc gì, chỉ là đã bị động thai, có dấu hiệu sinh non. Sau này phải chú ý nhiều hơn mới được.”

Nếu Y Nhân thật sự xảy ra chuyện gì, hắn nhất định, nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

So sánh ra, sự khó chịu lúc trước thật sự chẳng đáng là gì.

Hắn chỉ cần cô sống tốt, an ổn sinh hoạt ở trước mặt hắn.

“Nàng thế nào rồi?” Viêm Hàn nhẹ giọng hỏi.

“Uống chén thuốc an thần, đã ngủ rồi ạ.” Ngự y nhanh chóng trả lời.

“Các ngươi đều lui ra đi, ở bên ngoài chờ hầu, để yên cho nàng ngủ say đi.” Viêm Hàn dặn dò rồi xuyên qua những bóng người đứng chật trong phòng, nhìn thấy y Nhân đang lặng lẽ nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy tiêu điều, tiêu điều mà tịch mịch.

Hắn không đi vào trong nhà mà chỉ xoay người, chậm rãi đi về hướng tẩm cung.

Hắn phất tay cho tất cả tùy tùng lui xuống.

Trăng lạnh không tiếng động, bóng cây im lìm, trong tẩm cung hoàn toàn yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 24: OOXX CỦA NHÂN VẬT PHỤ

Viêm Hàn đi thẳng vào tẩm cung. Thủ vệ trong cung đã lui ra ngoài hết. Trong điện không thắp đèn, u ám không rõ.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa tẩm cung.

Một bóng người màu trắng đứng ở chính giữa. Ánh trăng chiếu vào, ánh lên dáng người yểu điệu mềm mại của nàng, như nữ thần trong trăng.

"Có phải là ngươi hay không?" Viêm Hàn đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn người bên trong, lạnh lùng hỏi. "Vừa rồi người lẻn vào chỗ Y Nhân, có phải là ngươi hay không?"

"Phải." A Nô thản nhiên trả lời, "Nếu chúa thượng muốn trừng phạt A Nô, A Nô tuyệt không dị nghị."

Ánh mắt sắc bén của Viêm Hàn càng lạnh hơn. Tay đặt duỗi hai bên người nhẹ nhàng nắm lại thành quyền.

"Vì sao phải đi tìm nàng, ngươi đã nói với nàng những gì?" Viêm Hàn trầm giọng hỏi.

A Nô bình tĩnh trả lời: "Chỉ là những gì chúa thượng muốn hỏi, nhưng vẫn không thể hỏi ra lời."

"Là cái gì?" Viêm Hàn chậm rãi đi về phía trước. Vạt áo màu đen uốn lượn dưới ánh trăng, từng bước một đi vào trong màn đêm nặng trĩu trong điện.

"Thuộc hạ sẽ giúp chúa thượng đạt được ước muốn." A Nô cũng không trực tiếp trả lời, chỉ lặng lẳng nói như một con rối không có cảm xúc.

"Đạt được ước muốn… Ta căn bản không biết chính mình đang ước nguyện điều gì." Rốt cuộc Viêm Hàn cũng đã đi đến bên cạnh A Nô. Ngón tay của hắn vén mái tóc trên vai nàng. Mái tóc mềm mượt mà thơm hương, hoàn toàn thuộc về nữ tính, khác hẳn Y Nhân. Nhưng cho dù thơm hương như vậy, suôn mượt như vậy, vẫn không thể làm cho tim hắn loạn nhịp.

Nữ nhân dù xinh đẹp thế nào, cũng không phải là Y Nhân.

"Bất luận chúa thượng muốn điều gì…" A Nô cúi đầu, nâng ngón tay lên cổ áo, hơi dùng sức kéo mạnh xuống. Lớp xiêm y hơi mỏng chậm rãi trượt xuống, để lộ ra làn da sáng mịn như tơ lụa. Tấm thân ngọc ngà uốn lượn như tranh vẽ hiện ra, lả lướt và xinh đẹp làm cho ánh trăng như tối sầm lại. Giống như đã hòa vào ánh trăng, đẹp nhưng không chân thật, mềm mại mà linh hoạt kỳ ảo.

A Nô xinh đẹp là điều không thể nghi ngờ. Nét đẹp của nàng cũng không giống những nữ tử khác. Đó là một nét đẹp vừa nữ tính dịu dạng, vừa mềm mại đáng yêu.

Viêm Hàn thản nhiên nhìn thấy tất cả.

Nhìn thấy áo nàng nhẹ nhàng tuột xuống, nhìn thấy ánh trăng như nước, nhìn thấy thân thể ngọc ngà mà biết bao nam nhân đều phải tha thiết ước mơ.

"Chỉ cần thiếp có thể cho, thiếp sẽ cho tất cả." A Nô tiếp tục nói hết lời nói còn dang dở vừa rồi. Từ từ, từ từ chuyển hướng Viêm Hàn.

Viêm Hàn nhướng mày nhìn nữ nhân đầu tiên của hắn, nhìn lễ vật của hắn, ánh mắt đen tối oai hùng.

Sau đó, hắn đặt tay lên thắt lưng nàng rồi bế bổng lên, không chút thương tiếc – hung hăng ném lên giường.

A Nô ngã xuống đệm. Nhưng ngay cả tư thế ngã sấp xuống cũng tuyệt đẹp mê người.

A Nô là vưu vật (cô gái đẹp hiếm có) trời sinh, mỗi thời mỗi khắc đều tỏa ra vẻ mị hoặc mê hồn.

Mị hoặc là vậy, nhưng ở trước mặt Viêm Hàn, luôn có vẻ tái nhợt vô lực.

Hắn đến gần, tháo gỡ rèm trướng hai bên. Hai tay đặt hai bên người nàng, trầm giọng nghiêm khắc nói: "Sau này, không được tiếp cận Y Nhân nữa! Càng không được thương tổn nàng. Nếu như còn có lần sau…"

“Sẽ không có lần sau.” Ánh mắt xinh đẹp của A Nô ảm đạm, nghiên đầu vào phía sườn giường, nhẹ giọng trả lời. “Chúa thượng yên tâm, sẽ không có lần sau.”

Màn giường rốt cuộc cũng phủ hết xuống. Ánh trăng vẫn đang lẳng lặng chiếu sáng, hiện lên hai bóng người dây dưa phía sau màn. Nhưng lại chỉ nghe thấy hơi thở cùng tiếng rên rỉ của nữ tử, giọng nam từ đầu đến cuối đều bặt tăm, giống như đây chỉ là một người độc diễn.

Sau đêm gần sáng, bóng tối vẫn rất dọa người.

A Nô nhẹ nhàng xốc mền lên, ngồi dựa nửa người vào thành giường, đánh giá nam nhân bên cạnh.

(Tác giả: Khụ khụ, đã lược bớt quá trình ở giữa, mọi người có ý kiến gì sao? … Đi đi… Docke: Sao còn để cái tiêu đề lừa tình vậy trời!)

Vẫn là dung nhan như đao tước, như điêu khắc khiến nàng hít thở không thông. Cương nghị như vậy, ngưng trọng như vậy, giống như thiên thu muôn đời, dù gió thổi mưa vần cũng không thể thay đổi gì được hắn.

Một người cứng rắn như vậy, tựa hồ có thể một mình gánh vác cả thiên hạ, sẽ vì ai là mềm dịu đi? A Nô từng nghĩ, người đó chính là mình.

Ngày ngày đêm đêm, sớm chiều ở chung, quan hệ giữa bọn họ thân mật khắng khít như thế. Nàng vốn tưởng rằng, đợi thêm một thời gian nữa, mình nhất định sẽ là người đầu tiên và cũng là người duy nhất làm cho trái tim Viêm Hàn trở nên mềm dịu.

Thế nhưng, có một người khác khi không xuất hiện, không đẹp như nàng, không thông minh bằng nàng, thậm chí còn không yêu thương hắn như nàng, lại cố tình chiếm lĩnh vị trí vốn thuộc về nàng.

A Nô khẽ cười khổ.

Ngón tay thanh khiết gần như đã chạm đến gương mặt vừa đáng yêu vừa đáng giận kia, rồi lại ngừng giữa không trung.

Nàng dứt khoát cúi người xuống, lần đầu tiên dám to gan suồng sã, hôn hắn.

Đôi môi lạnh lùng của hắn, nhưng lúc hôn lên cũng nóng bỏng, cũng mềm mại, cũng thơm hương

A Nô chỉ dám chạm hôn một cái, rồi cực nhanh tách ra.

Nếu thời gian quá dài, tạm thời không lo lắng Viêm Hàn hồi tỉnh, nàng lo mình sẽ không thể dừng lại được.

A Nô đưa mắt nhìn Viêm Hàn thật sâu, một lần cuối cùng.

Vẻ ai oán cùng phiền muộn trên nét mặt của nàng lúc này, có thể làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải điên cuồng.

Thế nhưng, nam nhân mà nàng muốn lại không nhìn thấy.

Cho dù có thấy, có lẽ cũng sẽ thờ ơ.

A Nô rốt cuộc cũng hạ được nhẫn tâm, xoay người, rón ra rón rén bước xuống giường.

Nàng để mình trần đi vào trong chính điện, nhặt từng lớp quần áo vừa cởi ra, tỉ mỉ mặc vào người, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Trước khi rời khỏi đó, nàng không hề quay đầu lại.

Cho nên nàng không nhìn thấy, Viêm Hàn đột nhiên mở mắt ra.

A Nô vẫn đạp lên màn đêm cuối cùng, đi xuyên qua từng lớp thủ vệ lớn nhỏ trong Viêm Cung một cách thông thuộc, sau đó lập tức rời cung.

***

“Còn chưa đến thời cơ đại phản công sao?” Gần đây Hạ Lan Tuyết càng ngày càng dễ kích động. Thời gian càng kéo dài, anh lại càng mất đi tính nhẫn nại.

Y Nhân vẫn đang ở Viêm Cung chờ anh.

Chiến cuộc vẫn đang giằng co ở tại nguyên điểm.

Mà nguyên nhân tạo nên thế giằng co này, cũng là điều mà Hạ Lan Tuyết không ngờ đến – chính là Băng Quốc. Lãnh Diễm của Băng Quốc bất ngờ chen chân vào chiến sự.

Lãnh Diễm gia nhập, làm cho song phương đều không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tình hình chiến sự ở Tuy Xa vốn đã như nước với lửa cũng đột nhiên ngừng lại. Mọi người vừa mới chuẩn bị nghênh chiến lại bất ngờ được hưởng thụ cảnh hòa bình cùng sự yên lặng giữa lúc chiến tranh.

Phượng Cửu phất phơ cây quạt, chậm rãi nhìn Hạ Lan Tuyết đang ngồi trên ngai vàng, căn bản là không hề nhúc nhích. Ánh mắt hắn xuyên qua cửa sổ mà nhìn ra ngoài. Ngoài cửa sổ bóng cây rậm rạp um tùm, ngẫu nhiên có tiếng ve sầu vang lên.

"Sắp qua mùa hè rồi, sao còn nóng như vậy nhỉ." Hắn không khỏi cảm thán một câu.

Hạ Lan Tuyết buồn bực trừng mắt nhìn hắn một cái: Hoàng đế của hắn đang tức giận gần chết, Phượng Cửu thân là mưu sĩ thứ nhất, thế nhưng lại còn ở đó mà than thở chuyện thời tiết sao.

"Không bằng uống hai chén nước ô mai ướp lạnh đi." Phượng Cửu nói xong, không ngờ lại thật sự gọi người đi chuẩn bị hai chén nước ô mai ướp lạnh.

Hạ Lan Tuyết đã nhịn, lại nhịn nữa, nhưng cuối cùng cũng không thể nhịn nổi.

"Phượng – tiên – sinh!"

Phượng Cửu nâng ánh mắt hờ hững lên nhìn anh, mỉm cười: "Bệ hạ đang lo lắng cho vương phi sao?"

"Đương nhiên lo lắng, Y Nhân cho tới nay cũng chưa từng chịu khổ, bây giờ lại đang mang thai, một mình bị giam ở Viêm Cung, ngươi nói ta yên tâm sao được!" Hạ Lan Tuyết vẫn chưa quen xưng dùng 'Trẫm', nhưng cho dù có quen, có lẽ vĩnh viễn cũng không nói lên hai chữ này ở trước mặt Phượng Cửu.

"Lo lắng sẽ bị loạn." Phượng Cửu hít một hơi, rốt cuộc cũng tương đối nghiêm túc trả lời: "Thời cơ đại phản công không phải không tới, mà là còn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Mà thời cuộc hiện tại không rõ, có lẽ vương phi ở lại Viêm Cung ngược lại là an toàn nhất. Nếu là ở Thiên Triều, nàng chính là sự uy hiếp của bệ hạ, ngược lại càng dễ dàng chiêu địch."

Dù vậy, ta đã hứa với Y Nhân rồi, nhất định phải mau chóng cứu nàng đi. Không bao giờ vì lý trí dở hơi mà bỏ mặc nàng một mình được." Hạ Lan Tuyết khăng khăng nói, ánh mắt kiên định mà thong dong. "Lúc này đây, ta sẽ bảo vệ nàng."

Phượng Cửu trầm mặc một hồi, sau đó nhẹ giọng nói: "Nếu vậy, ngày mai chúng ta phải đi Tuy Xa."

Hạ Lan Tuyết lúc này mới an tâm hơn một chút, lại giải quyết một ít chính sự. Phượng Cửu nói mệt, lui xuống trước. Hạ Lan Tuyết một mình trở về tẩm cung.

Khi sắp về đến tẩm cung, một tiểu cung nữ cahy đến, lại bắt đầu lặp lại lời nói mà mấy ngày nay vẫn thường lặp lại: "Thái hậu mời bệ hạ qua nói chuyện."

Thái hậu, chính là Y Lâm.

Từ khi chính quyền luân phiên, danh hào của Y Lâm vẫn được bảo tồn như trước.

Hạ Lan Tuyết có điểm buồn rầu, nói nhẹ: "Trở về nói với thái hậu, khi nào có thể qua trẫm sẽ qua, bà không cần phái người thúc giục."

Y Lâm đã thúc dục anh rất nhiều lần rồi, Hạ Lan Tuyết lại không rảnh phân thân. Nhưng cho dù không đi, anh cũng biết Y Lâm muốn nói điều gì. Đại khái là bất mãn với tình trạng bị lãnh đạm như hiện nay, yêu cầu được tham dự một ít công việc quản lý hậu cung hoặc là quyết sách chính sự.

Nhưng hậu cung khốn cùng, ngoại trừ bộ phận cung nữ thái giám còn được giữ lại ra, căn bản không cần phải quản lý cái gì. Hiện tại, Hạ Lan Tuyết cũng không có phi tử nào khác.

Về phần chính sự, căn bản là không thể để Y Lâm nhúng tay vào.

Nhiệm vụ chủ yếu của nàng hiện tại, đó là chăm sóc cho Hạ Lan Thiên An.

Nhưng dù sao Y Lâm vẫn còn rất trẻ. Tuổi trẻ, là bất kể thế nào cũng không thể chịu được sự cô đơn. Hôm trước còn có một cung nữ vừa mới bẩm báo chuyện Y Lâm có quan hệ tình cảm với một thị vệ. Hạ Lan Tuyết chỉ cười trừ.

Được Hạ Lan Tuyết đồng ý, cung nữ phụ trách truyền tin rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra. Nàng hành lễ chào anh, cúi người lui xuống. Hạ Lan Tuyết tiếp tục đi về phía trước. Anh đi tới cửa tẩm cung, tay anh đặt trên cửa nhưng lại không đẩy ra.

"Là ai?" Hạ Lan Tuyết bình tĩnh hỏi, không kinh hoảng mà thong dong như thường.

Phía sau vang lên một giọng nữ dịu dàng quen thuộc, "Phu quân, không nhận ra thiếp sao?"

"A Nô?" Hạ Lan Tuyết có điểm kinh ngạc. Anh nhanh nhẹn xoay người, tự tự nhiên nhiên.

A Nô từ trên cây nhanh nhẹn hạ xuống. Phong thái như trước, xinh đẹp như trước.

"Phu quân quả nhiên là công tử đa tình, còn chưa có quên A Nô." A Nô mỉm cười, vén váy thi lễ với Hạ Lan Tuyết.

"Ngươi đến đây làm gì? Không phải chỉ đến để ôn chuyện đấy chứ?" Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng hỏi, lễ phép nho nhã, coi như khéo léo.

“Đúng vậy, trước là ôn chuyện, thuận tiện sẽ nói đến một ít người quen, chuyện quen của chúng ta. Ví như… Y Nhân.” Ý cười trên mặt A Nô càng giảm, trả lời thong dong tự nhiên. Hạ Lan Tuyết lại đột nhiên nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 25: VỊ KHÁCH CỦA VIÊM HÀN

“Sao thế, không mời thiếp vào trong ngồi một lát à.” A Nô đã nhận ra nét khẩn trương dù chỉ trong nháy mắt của Hạ Lan Tuyết, trong lòng than thở: Rốt cuộc thì Y Nhân có gì tốt mà lại có thể làm cho hai nam nhân coi thường nàng để bụng như thế.

Hạ Lan Tuyết do dự một chút, dịch người sang bên cạnh một chút, tiện tay đẩy cửa ra: “Vào đi.”

Hành vi này, không thể nghi ngờ, rất là nguy hiểm. Nhưng anh không thể từ bỏ bất cứ cơ hội nào có được tin tức về Y Nhân.

A Nô mỉm cười, nhẹ nhàng đi vào. Nàng đi tới đâu là để lại hương thơm đến đó.

Hạ Lan Tuyết cũng theo vào, tiện tay khép cửa lại.

Trong điện đã được cung nhân thắp đèn thắp nến sáng trưng.

A Nô tự nhiên thông thuộc đi tới bên cạnh bàn, tìm một cái ghế ngồi xuống, lại tự rót hai chén trà, nâng một ly lên đưa cho Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết ngồi xuống đối diện nàng, nhưng không đưa tay tiếp chén.

“Y Nhân bây giờ thế nào?” Anh rất gấp, không có thời gian chậm trễ.

A Nô chu chu miệng, làm một vẻ mặt rất đáng yêu. Giọng nói đậm mùi hờn dỗi: “Đã lâu rồi không gặp, phu quân cũng không hỏi một câu xem thiếp thế nào.”

“Không được gọi ta là phu quân.” Hạ Lan Tuyết biện bác, “Chúng ta không có quan hệ như vậy.” Nếu A Nô cứ dây dưa ám muội như vậy, Y Nhân mà biết được nhất định cũng sẽ nghi ngờ. Hạ Lan Tuyết không muốn Y Nhân có bất cứ ấn tượng nào về chuyện anh cùng nữ nhân khác có gì đó ám muội.

“Một ngày vợ chồng trăm ngày ân mà.” A Nô ủy khuất liếc mắt nguýt anh một cái. Sóng mắt như nước, làm lòng người ngơ ngẩn đánh mất hồn vía. “Phu quân, chẳng lẽ chàng thật sự quên rồi sao, đêm đó, chàng đối với thiếp…. …”

“Đêm đó thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?” Hạ Lan Tuyết lạnh giọng hỏi.

“Chàng không nhớ sao?” Giọng nói của A Nô đột nhiên trở nên vô cùng cổ quái, giống như từ một nơi sâu thẳm của giấc mộng dài nhợt nhạt truyền đến. “Đêm đó, miệng chàng cứ gọi tên Y Nhân, lại cởi bỏ toàn bộ quần áo của thiếp. Cởi áo khoác, cởi váy dài, rồi đến cái yếm của thiếp. Chàng hôn lên vành tai thiếp. Hơi thở của chàng…” Giọng nói của nàng càng lúc càng thấp, cũng càng lúc càng có lực xuyên thấu. Giống như ngân châm vậy, xuyên thấu lỗ tai Hạ Lan Tuyết, truyền thẳng vào não.

Nàng miêu tả tất cả, chân thật giống như đang xảy ra trước mắt vậy. Sắc mặt Hạ Lan Tuyết hơi ửng hồng, hơi thở của anh cũng bắt đầu trở nên thô ráp.

A Nô chậm rãi đứng lên. Nàng nhẹ nhàng đi ra phía sau Hạ Lan Tuyết. Cánh tay dài nhỏ tựa như con rắn nước, trườn lên cổ anh.

Ngón tay thơm hương khẽ vuốt qua yết hầu của anh. Ngón út khẽ động, một chiếc ngân châm thật dài theo kẽ tay chậm rãi hiện ra.

Ngân châm lóe lên những ánh hắc quang.

“Phu quân, thiếp vốn không muốn giết chàng. Chỉ tiếc, chàng lại đối địch với chủ nhân.” Giọng nói như truyền tự giấc mộng của A Nô lại tiếp tục vang lên bên tai anh. Ngân châm cũng gần như chạm tới làn da Hạ Lan Tuyết.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết mới vừa rồi giống như đã mê ly, đột nhiên trở nên vô cùng trong sáng. Khi A Nô muốn dùng sức đè kim xuống, ánh mắt anh lóe lên thứ ánh sáng lạnh lùng. Anh túm chặt tay A Nô, ngay vào lúc A Nô còn không kịp đề phòng, tay trái anh hơi dùng sức, xoay ngược ra sau.

Ngân châm dài vất vả bay xẹt qua lọn tóc của Hạ Lan Tuyết, đâm thẳng vào cánh tay A Nô.

“Ngươi…” A Nô vô cùng kinh ngạc, lui về sau từng bước, nhìn anh khó hiểu: “Vì sao ngươi lại không bị thôi miên?”

“Đã biết được thân phận của ngươi, ta sao lại không có phòng bị?” Hạ Lan Tuyết vừa nói vừa lấy từ trong hai lỗ tai ra hai nút bông gòn nhỏ. Mà từ trong màn giường cũng có một con chồn lông trắng đuôi vàng nhảy ra, hướng về phía A Nô mà nhếch miệng nhe răng, bộ dáng như gặp được đại cừu địch.

“Tiểu Bạch, lui xuống.” Hạ Lan Tuyết phất tay đuổi Tiểu Bạch đột nhiên phẫn nộ nhảy ra, ngược lại hướng mặt về phía A Nô, thản nhiên nói: “Ngươi đã trúng độc dược độc môn của mình. Người cẩn thận như ngươi hẳn là sẽ không mang thuốc giải bên người. Nói cho ta biết, Y Nhân hiện tại thế nào, ta sẽ thả ngươi về.”

Sắc mặt A Nô đã có vẻ trắng xanh, rõ ràng là độc trên ngân châm đã phát huy công hiệu, nháy mắt đã chạy khắp toàn thân.

Nếu không phải nàng từ nhỏ đã làm bạn với loài độc vật này thì e rằng đã sớm ngã xuống rồi.

Đổi thành Hạ Lan Tuyết, hẳn là kiến huyết phong hầu.

Nhưng dù vậy, hiển nhiên là nàng không có thói quen chịu sự uy hiếp. A Nô cúi đầu, đáng thương cười cười, cũng chẳng có ý mở miệng.

“Ngươi không tính trả lời sao?” Hạ Lan Tuyết nhíu mày, hỏi.

A Nô ngẩng đầu, thản nhiên liếc mắt nhìn anh một cái. “Phu quân ở trước mặt thiếp quan tâm tỷ tỷ như vậy, thiếp sẽ ghen, trả lời thế nào bây giờ?”

“Được, vậy ngươi hãy nói cho ta biết một chuyện khác.” Hạ Lan Tuyết đứng trước mặt A Nô, gằn từng tiếng hỏi: “Đêm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

A Nô lại cười, nét cười vừa tươi sáng vừa ám muội, làm cho Hạ Lan Tuyết vốn kiên định lại tràn ngập nghi ngờ.

Nàng không nói gì, mà mềm yếu té xuống.

***

“A Nô bị Thiên Triều bắt giữ?” Ngay ngày hôm sau, Viêm Hàn đã nhận được tin tức từ thám tử.

“Vâng, A Nô cô nương vốn định ám sát Tuyết Đế nhưng đã thất thủ, bị Tuyết Đế bắt.” Thám tử cau mắt nói: “Không chỉ có như thế, A Nô cô nương đã trúng phải độc dược độc môn của Tiên Mị Phái. Bây giờ còn đang hôn mê bất tỉnh. Ngự y Thiên Triều cũng đành bó tay hết cách.”

“Ngự y Thiên Triều đương nhiên là bó tay hết cách. Trong thiên hạ, thuốc giải chỉ có duy nhất ở nơi của trẫm.” Viêm Hàn khẽ nhắm mắt, nói nhỏ. “Ngươi lui xuống đi.”

Người nọ khom người lui ra. Viêm Hàn một mình ngồi trong bóng tối hồi lâu.

Trung độc của phái Tiên Mị, cho dù là chưởng môn phái Tiên Mị cũng không thể chịu nổi quá nửa tháng. Hắn nhất định phải nhanh chóng đưa thuốc giải đến. Chỉ c1o điều, Hạ Lan Tuyết sẽ buông tha sao?

A Nô chưa bao giờ thất bại, thế cho nên Viêm Hàn luôn nghĩ rằng, nàng vĩnh viễn sẽ không bị thương, viễn vĩnh sẽ không rời đi.

Hóa ra, cũng không phải.

Tình hình hiện nay, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Nếu vậy, ngược lại sẽ khiến Hạ Lan Tuyết cảnh giác.

Viêm Hàn lại ngồi yên lặng một hồi rồi đứng lên. Hắn cúi đầu phủi những hạt bụi rất nhỏ vương trên vạt áo, tựa hồ như đang phủi những nỗi bất an mà A Nô gây ra. Sau đó, đi thẳng ra ngoài.

Hôm nay, hắn còn muốn gặp một người rất quan trọng, cho nên không thể bị những sự vật khác ảnh hưởng.

Thời gian còn sớm, người nọ còn chưa tới. Viêm Hàn đi dạo một hồi, nhưng trong lòng trước sau vẫn không thể bình tĩnh. Hắn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói lọi, đột nhiên phát giác: Thời tiết giữa hè chưa từng khiến lòng phiền ý loạn như hiện giờ.

Bước chân chậm lại, không tự chủ được lại đi vào trước tiểu viện nơi Y Nhân ở.

Y Nhân đã bình phục sau lần động thai. Viêm Hàn cũng không giam lỏng cô như trước nữa. Cô còn có thể bưng ghế dựa ra nằm phơi nắng dưới bóng cây.

Viêm Hàn nhìn xuyên qua những táng cây bụi cỏ để tìm kiếm Y Nhân. Quả nhiên Y Nhân vẫn như ngày xưa, nằm nghiêng sưởi nắng không nhúc nhích, vẻ như đã ngủ rất say. Ánh mặt trời xuyên thấu qua táng lá, tinh tế chiếu xuống dưới, dừng trên gương mặt Y Nhân tạo nên cảm giác như có lân quang óng ánh.

Bước chân Viêm Hàn rất nhẹ, nhẹ đến mức gần như không có âm thanh.

Hắn đứng trước mặt Y Nhân, nhìn khuôn mặt sạch sẽ và thanh tú của cô, bỗng nhiên có một cảm giác rất kỳ quái: Mình thật sự hiểu biết Y Nhân sao?

Từ khi mới gặp mặt đã yêu ngay từ ánh mắt đầu tiên cho đến bây giờ, nhìn thấy mi này, mắt này, hàng lông mi run rẩy này, Viêm Hàn lại có điểm nghi hoặc: Mình thật sự hiểu biết Y Nhân sao?

Dưới ánh mặt trời, Y Nhân thanh khiết như nàng công chúa ngón cái trong thần thoại, thuần túy tự nhiên như vậy, vừa chạm vào đã tan biến.

Viêm Hàn nhìn cô thật lâu, bị một loại cảm giác bất lực cùng mệt mọi xâm nhập, lan khắp toàn thân.

Hắn quả thật chưa từng hiểu cô, cũng vĩnh viễn không thể ngừng tay lại.

Viêm Hàn vươn tay ra. Năm ngón tay xòa rộng, che chắn khuôn mặt Y Nhân. Mặt Y Nhân vì thế bị phủ dưới bóng râm. Y Nhân hình như có phát hiện, đôi môi hơi mấp máy, sau đó quay đầu đi, vất vả né tránh bóng râm do Viêm Hàn tạo ra.

Viêm Hàn hơi mỉm cười. Bàn tay thuận thế hạ xuống, phủ trên mái tóc cô, lại như chuồn chuồn chạm nước, sơ sẩy rời đi.

Y Nhân vẫn không mở mắt ra, Viêm Hàn đã muốn xoay người.

Hắn không chú ý thấy ngón tay Y Nhân đang đặt dọc hai bên sườn vẫn cẩn thận túm chặt.

Sau giờ ngọ, người khách mà Viêm Hàn chờ đợi rốt cuộc cũng đến.

Ở phòng tiếp khách, Viêm Hàn đã thu nén toàn bộ cảm xúc, một lần nữa bày ra vẻ uy nghiêm của một hoàng đế Viêm Hàn vô kiên bất tồi (không có gì vững chắc mà không phá nổi), không gì làm không được.

Lúc người khách xoay người lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào đen, cổ áo và tay áo có viền rồng phượng, phần ngực áo thêu hoa văn vàng óng uy nghiêm kéo dài đến phần hông, đầu đội kim quan, lưng thắt đai ngọc, thân hình cao lớn như tùng bách, dáng đứng kiên định như tượng đá. Tư thế thoải mái, phong thái phóng khoáng vẫn làm cho người ta cảm thấy như đang bị áp bách. Người nọ trong lòng thất kinh: Viêm Hàn quả nhiên là một kẻ cường thế.

"Liễu công tử, lần trước từ biết ở Băng Quốc, lâu rồi vẫn chưa gặp lại." Người nọ còn đang suy nghĩ, Viêm Hàn đã mở miệng nói trước.

Người khách mà hắn đang chờ, chính là người tiếp quản phần đất phong của Hạ Hầu, người đang cùng Thiên Triều đối chọi gay gắt – Liễu Khê, tức Liễu Sắc.

"Bệ hạ bận rộn trăm việc, còn có thể nhớ rõ tại hạ, thật sự là vinh hạnh của tại hạ." Liễu Sắc đã không còn là thiếu niên ngây ngô như lúc trước nữa. Sau một năm lăn lộn trong quan trường dưới triều đại mà Bùi Nhược Trần cầm quyền, thế lực bức thiên ấy, hắn đã nhanh chóng thành thục. Trên nét mặt không bao giờ còn xuất hiện vẻ nhu nhược cùng do dự nữa, thay vào đó là vẻ thành thạo và bình tĩnh.

"Liễu Sắc công tử tạo cho người khác ấn tượng khắc sâu như thế, làm sao mà dễ dàng quên được?" Viêm Hàn thản nhiên trả lời. "Chỉ hy vọng sau lần gặp mặt này, ấn tượng mà Liễu công tử để lại trong lòng trẫm, sẽ càng thêm sâu sắc."

Liễu Sắc lập tức nghiêm sắc mặt. Giữa bọn hắn cũng không cần quanh co lòng vòng. "Hạ Hầu sẽ khởi binh toàn diện, tụ tập những phần tử còn lại của Bùi đảng, công kích Hạ Lan Tuyết, hiệp trợ bệ hạ xâm nhập biên giới phía Nam của Thiên Triều. Thiên Triều vốn đang tràn đầy nguy cơ. Hạ Lan Tuyết cầm quyền không lâu, căn cơ chưa ổn. Bây giờ mà trong ngoài giáp công, Thiên Triều nhất định sẽ phân băng cách tích (bị chia nát, tan rã). Đến lúc đó, bệ hạ sẽ nắm giữ năm tỉnh mười bốn huyện phía Bắc Thiên Triều, còn Hạ Hầu sẽ khống chế bảy tỉnh còn lại bên trong kinh thành." Liễu Sắc chậm rãi mà nói, vẻ hăng hái hiện rõ trên vầng trán, giống như Thiên Triều đã trở thành con trâu còn dê bị sụp trong hố bẫy, bọn hắn cũng đã cầm sẵn dụng cụ cắt gọt, muốn xẻ thịt nó ra chia.

Thần sắc Viêm Hàn bất động, tựa hồ một chút cũng không hề động tâm. "Liễu công tử nguyện ý hỗ trợ, tất nhiên là chuyện tốt. Tạm thời không nói đến chuyện sau này sẽ xử lý lãnh thổ quốc gia như thế nào. Trẫm từng cùng nữ vương Băng Quốc Lãnh Diễm có hiệp thương: Nếu Thiên Triều mở đầu công kích Viêm Quốc, nàng mới có thể ra tay tương trợ. Nhưng lần này là Viêm Quốc vồ đến Thiên Triều, chỉ sợ sẽ khiến cho Lãnh Diễm phản cảm. Hơn nữa, với quan hệ của Lãnh Diễm và Hạ Lan Tuyết, không thể không lo lắng một khả năng rất lớn: Lãnh Diễm đột nhiên cảm thấy đồng tình cùng đạo nghĩa, xuất binh trợ giúp Thiên Triều. Nếu cục diện phát triển thành ra như vậy, Viêm Quốc đã hai mặt thụ địch, còn phải xâm nhập sau lưng địch ngàn dặm tác chiến. Đến lúc đó, chống đỡ khắp nơi, nếu Hạ hầu đổi ý, tình cảnh của Viêm Quốc chẳng lẽ còn không phải là rất nguy hiểm sao?"

"Hạ Hầu sao có thể đổi ý được? Bệ hạ quá lo rồi."

"Ngao sò tranh chấp, ngư ông được lợi. Hạ Hầu chẳng phải rất giống ngư ông sao? Hơn nữa, hắn trước phản Tức phu nhân, sau phản Hạ Lan Thuần, tiếp đến lại phản Bùi Nhược Trần. Kẻ phản bội người hết lần này đến lần khác, có thành tâm gì đáng nói đây?" Viêm Hàn lạnh lùng hỏi.

"Hợp tác như vậy, trung thành và tín niệm vốn chỉ là một truyện cười. Duy nhất chỉ có ỷ lại, chỉ có lợi ích song phương, lợi ích cộng đồng." Phải đối mặt với sự nghi ngờ như vậy, Liễu Sắc cũng không có vẻ gì tức giận. Dù sao đây cũng là đại sự, Viêm Hàn có đủ lý do để phải cẩn thận.

"Ồ, vậy nói thử xem, trẫm dựa vào cái gì để tin tưởng các ngươi? Các ngươi lại làm thế nào để bảm đảm chắc chắn lợi ích của Viêm Quốc?" Viêm Hàn nheo mắt lại, thản nhiên hỏi.

"Hiện giờ, điều bệ hạ lo lắng chỉ là thái độ của Lãnh Diễm. Nhưng chẳng lẽ bệ hạ đã quên rồi sao, con trai của Hạ Hầu là ai?" Liễu Sắc thản nhiên nói.

"Hạ Ngọc?"

"Không sai, đúng là Hạ Ngọc. Tuy rằng hắn bị Lãnh Diễm tước mất quyền lực, còn gần như bị giam lỏng, nhưng bệ hạ đừng quên, hắn vẫn là vương phu của Băng Quốc, là trượng phu đã bái thiên địa của Lãnh Diễm. Lãnh Diễm tất nhiên là một nữ nhân rất tài giỏi, nhưng trước sau vẫn chỉ là một nữ nhân mà thôi. Chỉ cần là nữ nhân, sao có thể đấu thắng nam nhân được." Lúc nói đến chuyện này, ánh mắt Liễu Sắc có một loại khoái chí đến tàn nhẫn. "Năm đó, Tức phu nhân kinh tài tuyệt diễm như vậy, kết quả thế nào, chẳng lẽ còn không phải là món đồ chơi để bọn đàn ông đùa bỡn sao?"

"Rốt cuộc là bị nam nhân đùa bỡn, hay là đùa bỡn nam nhân?" Viêm Hàn theo bản năng tiếp một câu, không khỏi buồn bã.

Hắn nhớ đến phụ hoàng Viêm Tử Hạo của mình, nhớ đến mẫu thân của mình luôn bị lãnh đạm, nhớ đến mới trước đây, ngày ngày đêm đêm, phụ thân cứ nhìn chằm chằm vào một bức họa vô tri vô giác mà ngẩn người chứ không thèm liếc mắt nhìn đến đứa con trai còn đang sống sờ sờ này đến một cái.

Vì muốn Viêm Tử Hạo nhành hạ thoáng nhìn qua một cái, cũng vì muốn để cho hai mẹ con hắn không bị lãng quên, Viêm Hàn đã phải cố gắng hết sức. Hắn cố gắng làm tốt nhất, làm đến mức cho mọi người sợ hãi, làm đến rốt cuộc Viêm Tử Hạo không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn nữa. Nếu như thế mà cũng có thể gọi là đùa bỡn nữ nhân trong lòng bàn tay, vậy thì Viêm Hàn tình nguyện mình sẽ vĩnh viễn không nên đụng đến nữ nhân.

Hắn lại cười khổ, rồi lại không thể ức chế nổi, nhớ đến Y Nhân.

Chẳng lẽ, đây thật là một vòng luân hồi?

Cường thế như Tức Phu nhân, yếu đuối như Y Nhân, các nàng hoàn toàn khác nhau đến vậy, vì sao đều có thể khống chế người của Viêm gia?

"Có lẽ không có ai đùa bỡn ai, lưỡng bại câu thương mà thôi."

Thính lực của Liễu Sắc rất tốt. Năm đó khi đôi mắt mù lòa, hắn liền luyện thính lực siêu cường. Nghe được Viêm Hàn cảm thán, trái tim hắn lại run lên. Cho tới nay, cảm xúc yêu hận không rõ đối với Tức phu nhân rốt cuộc đã bị nỗi đau xót thật sâu lật đổ. "Nam nhân và nữ nhân, nếu không thể yêu nhau, thì chỉ có thể cùng đau khổ. Tức phu nhân và bọn họ đã vậy, Lãnh Diễm và Hạ Ngọc, cũng sẽ như vậy."

"Hạ Ngọc tính làm thế nào?" Trong lòng Viêm Hàn sợ run, nhanh chóng hoàn hồn khỏi cơn phiền muộn vừa ập đến, "Không có gì, cũng là làm tròn trách nhiệm của một trượng phu mà thôi." Liễu Sắc kiêng kị trả lời. Viêm Hàn và Lãnh Diễm là bằng hữu, Liễu Sắc không thể không phòng. Bọn hắn vừa hợp tác, lại vừa phòng bị lẫn nhau. "Lợi" là một cái dùi tiêm, gắng sức từng chút từng chút một để nhích dần đến đích, nhưng nếu tìm không thấy cân bằng thì chỉ có thể ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 26: MẠNH NHẤT VÀ YẾU NHẤT

Băng quốc.

Lãnh Diễm thu hai vai vì lạnh. Vừa mới nghiêng đầu qua liền nhìn thấy Hạ Ngọc đang đứng ở đó dưới ánh đèn, mặc một bộ sam tử màu xanh nhạt. Dáng người hơi mỏng, giống như chỉ cần gió thổi qua là có thể đưa hắn bay đi.

Trong lòng Lãnh Diễm dậy lên một niềm thương xót: Từ sau khi đại hôn, Hạ Ngọc giống như một đứa trẻ phạm lỗi, lặng lẽ ở trong cung, ít lời kiệm tiếng, thờ ơ với chính sự trong nước, chỉ yên lặng làm bạn bên cạnh nàng.

"Sao muộn vậy, còn chưa ngủ ư?" Lãnh Diễm đứng lên, nhìn hắn mỉm cười.

"Bên ngoài gió lớn, cho nên, mang áo choàng đến cho nàng." Hạ Ngọc nói xong, lấy ra một cái áo choàng phủ lên vai Lãnh Diễm. Hạ Ngọc tuy rằng nhỏ tuổi hơn Lãnh Diễm, nhưng vẫn là một nam nhân, vóc người của hắn đã cao hơn Lãnh Diễm một ít.

Lúc hắn vì Lãnh Diễm mà nhảy lên thao đài, Lãnh Diễm có một cảm giác được bảo hộ. Đó là cảm giác đầu tiên mà Hạ Ngọc mang đến cho nàng.

Nàng đưa tay khép lại cổ áo, nói tiếng "Cám ơn", còn nói: "Đã khuya rồi, trở về ngủ đi."

Bọn họ ở trong hai tẩm cung khác nhau. Tuy rằng đại hôn đã lâu, nhưng bởi vì sự kiện xảy ra trước ngày đại hôn đã tạo thành khoảng cách, hai người vẫn chưa động phòng.

Lãnh Diễm rất kiên nhẫn chờ đợi hắn trưởng thành. Có lẽ, nàng căn bản không hề kỳ vọng hắn sẽ trưởng thành.

"Bệ hạ." Lúc Lãnh Diễm sắp tránh ra, Hạ Ngọc rốt cuộc mở miệng.

Lãnh Diễm quay đầu lại, nhìn hắn

Thiếu niên mười tám tuổi, phong cảnh hữu tình. Hạ Ngọc từ nhỏ không xấu. Hắn thanh tú nhưng yếu ớt, đúng kiểu công tử con nhà giàu quen được cưng chiều. Mi thanh cao ngạo, môi đỏ mọng hơi mím lại lộ ra vẻ tùy hứng và không hiểu chuyện rất trẻ con. "Lãnh Diễm, chúng ta đã thành thân rồi, đúng không?" Hắn bỗng nhiên thay đổi cách xưng hô, đổi sang gọi thẳng tên nàng.

Lãnh Diễm lại mỉm cười, vẻ mặt của nàng dịu dàng và hiền lành, "Đúng vậy, bằng không, sao chàng có thể ở trong cung?"

"Nhưng vì sao chúng ta lại phải sống ở hai nơi tách biệt? Ta muốn gặp nàng, lại phải nhất định nửa đêm mang áo choàng đến đây?"

Đôi mắt dài nhỏ của Hạ Ngọc gần như đã ươn ướt. Hắn ủy khuất hỏi. "Sự tình lần trước, chẳng lẽ nàng vẫn còn trách ta sao? Ta biết như vậy, nhưng chỉ vì muốn tỏ ra mình giống nam nhân hơn một chút. Nàng cao cao tại thượng như vậy, ta chỉ hy vọng…"

"Hạ Ngọc." Lãnh Diễm nhẹ nhàng cắt ngang lời hắn, vẻ tươi cười trên khuôn mặt vẫn không suy giảm. "Ta không trách chàng. Nhưng con người khi đã làm sai chuyện gì, luôn phải chịu trừng phạt một chút. Hơn nữa…" Nàng nói xong, đến gần Hạ Ngọc. Ngón tay thon dài mơn trớn hình dáng xinh đẹp của hắn, "Hơn nữa, chàng thật sự đã phạm vào một sai lầm rất lớn, có biết không?"

Có trời mới biết nàng đã mất bao nhiêu thành kính mới giúp cho hắn miễn trừ được chỉ trích của quốc dân cùng thẩm lý và phán quyết.

"Đó đều là lấy cớ." Hạ Ngọc cắn môi, nhìn chằm chằm vào Lãnh Diễm hỏi: "Từ đầu đến cuối nàng vẫn không xem ta là nam nhân. Nàng cảm thấy ta thua kém Hạ Lan Tuyết. Nàng hối hận lựa chọn lúc trước của mình, căn bản là nàng không hề yêu ta!"

Nếu yêu một người, trong tim trong mắt tất cả đều là người đó. Nhưng trong mắt Lãnh Diễm, cho dù ngẫu nhiên cũng có dịu dàng cũng có sủng nịch nhàn nhạt, nhưng không phải tình yêu.

Lãnh Diễm ngẩn người, sau đó nhẫn nại trả lời: "Ta chưa bao giờ đem chàng so sánh với Hạ Lan Tuyết."

Về phần yêu hay không yêu, Lãnh Diễm không phải không biết. Cái đáp án sinh động đó, nàng chưa bao giờ phủ định hay cố gắng che dấu.

"Nếu không phải lúc nào cũng lấy tar a so với hắn, vì sao nàng không yêu ta?" Hạ Ngọc đau xót. Có lẽ lúc ban đầu chung sống, hắn nghĩ rằng chỉ cần mình yêu Lãnh Diễm, chỉ cần mình được chung sống với Lãnh Diễm, như vậy là đủ rồi. Nhưng tình yêu là lòng tham. Dần dần, nó cần được đáp lại, sẽ kéo theo ghen tỵ, chiếm hữu, hoài nghi cùng oán hận. "Hạ Lan Tuyết hiện giờ đã là đại vương của Thiên Triều. Hắn với nàng lại là trời sinh một đôi. Nàng hối hận lúc trước đã từ bỏ hắn mà lựa chọn ta, có đúng không? Nàng căn bản sẽ không yêu ta, chỉ là đang cần một đứa con nít để nàng nuôi cấy một con rối, đắp nặn một hình tượng cho quốc dân xem thôi, có đúng hay không?"

"Vì sao chàng lại nghĩ như vậy?" Lãnh Diễm trầm giọng hỏi, có vẻ tức giận.

Hạ Ngọc hôm nay đang cố ý muốn cãi nhau sao?

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Hạ Ngọc nhìn nàng thật gần, bạo phát hỏi một câu: "Chẳng phải nàng vẫn luôn xem ta là con nít sao?"

"Không phải, chỉ là chàng con chưa đủ thành thục mà thôi." Tính tình Lãnh Diễm rất tốt, còn có thể bình tĩnh trả lời câu hỏi cố tình gây sự của hắn.

"Vậy thì người nào đã đủ thành thục? Có phải là Hạ Lan Tuyết hay không? Hay là Viêm Hàn? Lại hoặc là, tên chó tên mèo nào?" Hạ Ngọc có điểm nói bừa, sắc mặt trắng bệch cũng đỏ bừng lên.

"Phải." Lãnh Diễm rốt cuộc chịu không nổi phiền toái, nàng cao giọng đáp trả: "Nếu đem ra so sánh, Hạ Lan Tuyết thành thục hơn chàng rất nhiều. Ít nhất thì hắn sẽ không làm cho người hắn yêu phải khó xử như vậy, lại càng không liên hợp với người ngoài để đối phó ta!"

Chuyện trong ngày đại hôn trôi qua đã lâu, nhưng vết nứt trong mối quan hệ giữa hai người lại không thể bởi vì sự tình này qua đi mà phai nhạt dần.

Hạ Ngọc đứng lặng hồi lâu, mới cúi đầu cười khổ, "Quả nhiên, bất luận ta làm cái gì, đều không thể hơn được Hạ Lan Tuyết. Trong lòng nàng cũng chỉ có hắn."

Lãnh Diễm cũng tự giác biết rằng mình đã nói quá lời, đang muốn nói một câu gì đó làm yên lòng, Hạ Lòng lại bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn nàng với ánh mắt rất kỳ quái. "Lãnh Diễm, nếu nàng không phải là nữ vương Băng quốc mà chỉ là một nữ nhân bình thường, chẳng hề vĩ đại, chẳng phải xinh đẹp, nàng có thể yêu ta không?"

"Hạ Ngọc…" Lãnh Diễm cũng đã nhìn ra một tia cổ quái, nàng gọi tên hắn, lại nhìn nhìn xung quanh. Thị vệ hai bên đại khái đã bị Hạ Ngọc cho lui ra ngoài. Bóng đêm rất sâu, ngoại trừ đội bảo vệ ngẫu nhiên tuần tra ngang qua thì không có người nào khác.

Ngay sau đó, ngực nàng chợt hơi lạnh.

Nàng nhanh chóng cúi đầu, thấy một cây châm thật dài, thật nhỏ xuyên qua ngực. Nàng ngẩng đầu nhìn mặt Hạ Ngọc, khó mà tin được: Nét mặt rất trầm tĩnh, không kinh hoảng cũng không do dự mà là một vẻ quyết đoán, nhanh chóng.

"Không phải sợ, cho dù nàng mất đi tất cả, ít nhất vẫn còn có ta." Hạ Ngọc lẳng lặng nói, sau đó chậm rãi rút cây châm ra. Trên thân châm lưu lại một

chút máu của Lãnh Diễm, đỏ thẫm.

Cơn đau như tia chớp, trong khoảnh khắc đã xâm nhập toàn thân Lãnh Diễm.

Đến khi tỉnh lại, nàng không biết mình đang ở đâu nữa. Trước mắt ngoại trừ bóng tối cũng chỉ là bóng tối, bên tai ngoại trừ tiếng hít thở thì cũng chỉ có tiếng hít thở.

… Là hai tiếng hít thở.

Lãnh Diễm hơi kinh hãi, lồng ngực vẫn còn rất đau.

"Ngươi là ai? Đây là nơi nào?" Nàng rất bình tĩnh. Cho dù ở trong hoàn cảnh này, giọng nói vẫn bình tĩnh và uy nghiêm như trước.

"Lãnh nữ vương." Một âm thanh mềm mại vang lên rất gần, "Ta là Y Nhân, còn nhớ không?" Lãnh Diễm sững sờ, tất nhiên là nàng biết ai là Y Nhân.

"Vì sao ngươi lại ở đây?" Lãnh Diễm vừa hỏi vừa cố gắng nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. Hạ Ngọc đến thăm nàng, sau đó tranh luận, cây châm dài…

Lồng ngực Lãnh Diễm lại quặn đau, cũng không biết là do miệng vết thương hay là từ tim.

"Ừm, hiện tại chúng ta đang trốn trong linh đường của Viêm Tử Hạo. Người bên ngoài đang tìm chúng ta. Chờ đến tối ta sẽ kể cho ngươi nghe. Yên tâm đi, ngươi rất an toàn." Y Nhân làm động tác ra hiệu cho nàng im lặng. Trong bóng đêm, nàng sờ soạng tay Lãnh Diễm, nắm chặt, giống như muốn an ủi nàng.

Lãnh Diễm bị một bàn tay mềm mại ấm áp cầm lấy tay, muốn giãy thoát nhưng thân thể lại suy yếu, nên đành từ bỏ.

Nói thực ra, nàng cùng Y Nhân chưa nói đến quen thuộc, nhưng lần trước lúc Y Nhân ở Băng quốc, giữa hai người hình như địch ý nhiều hơn là thiện ý.

Chính vì vậy mà khi thình lình bị Y Nhân nắm tay, lúc đầu Lãnh Diễm cảm thấy rất không tự nhiên. Nhưng sau đó lại không thấy phản cảm nữa, mà ngược lại, cảm giác rất an tâm. Cô gái này, tạo cho người khác một cảm giác an tâm, không cần phòng bị.

Người bên ngoài quả nhiên đang lục tìm các nàng. Chỉ nghe thấy một loạt những âm thanh va chạm thật lớn, Lãnh Diễm và Y Nhân đồng thời nín thở, lại nghe có người hỏi: "Ngoại trừ gian linh đường này, khắp hoàng cung đều đã lục soát cả rồi. Đại nhân cho hỏi, có cần phải lục soát linh đường không?"

"Không được, linh đường của Tiên hoàng là cấm địa. Chúng ta quay về bẩm báo bệ hạ rồi quyết định sau." Người được xưng là đội trưởng truyền lại thu quân trở về. Tiếng bước chân càng lúc càng xa, bên ngoài lại quay về với sự yên lặng.

Y Nhân nhẹ nhàng thở ra, cũng buông lỏng tay Lãnh Diễm. Cô hơi nghiêng thân về phía trước, chỉ nghe thấy tiếng tấm chăn chiên thật dày được hất lên, ánh sáng bên ngoài lập tức truyền vào.

Lãnh Diễm nheo mắt nhìn lại: Thì ra các nàng vẫn trốn dưới gầm bàn trước linh đường. Bởi vì chăn chiên quá dày, cho nên ánh sáng bên ngoài không thể truyền vào lọt, tưởng là đêm tối.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?" Lãnh Diễm có điểm mê hoặc.

"Nói thực ra, ta cũng không biết sao lại thế này." Y Nhân trả lời cái kiểu rất không có trách nhiệm, "Nhưng có người đã đưa ngươi đến Viêm Cung."

"Nơi này là Viêm Quốc?" Lãnh Diễm chấn động.

"Đúng vậy, là chỗ ở của Viêm Hàn." Y Nhân trả lời rất tự nhiên. "Hôm qua ngươi được đưa đến đây. Ta vừa vặn không cẩn thận nghe được nhân viên áp giải nói chuyện với nhau, không cẩn thận biết được Viêm Cung có một chỗ như thế này, lại không cẩn thận đụng phải lúc bọn hắn sơ sẩy đem ngươi để ngay bên cạnh, cho nên kéo ngươi đến đây."

Y Nhân trả lời mơ hồ, Lãnh Diễm cũng nghe mà không hiểu.

Nhưng hiện trạng là: Bất luận Hạ Ngọc đưa nàng đến Viêm Cung xuất phát từ nguyên nhân gì , chỉ sợ rằng không phải là chuyện tốt. HIện giờ có thể trốn đi, nói cách khác, cũng là nhờ Y Nhân đã cứu nàng.

"Nhưng vì sao ngươi lại cứu ta?" Lãnh Diêm hỏi. Xuyên thấu qua một ít ánh sáng bên ngoài, thần sắc Y Nhân thật yên lặng. Cô thản nhiên nói: "Bởi vì ngươi đã từng giúp A Tuyết, cho nên ta muốn giúp ngươi." Chỉ cần là người hoặc chuyện có quan hệ đến Hạ Lan Tuyết, Y Nhân đều không thể thờ ơ.

"Vậy ngươi nghe được cái gì?" Lãnh Diễm dừng một chút, nghe thấy tên Hạ Lan Tuyết thì cảm thấy cao hứng, lại hơi buồn bã.

"Nghe bọn hắn nói, bọn hắn phải xâm chiếm Thiên Triều. Băng Quốc sẽ giúp một tay. Hạ Ngọc đã tuyên bố ngươi lâm trọng bệnh, tự tiện thay quyền. Đại khái là lấy ý tứ hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu (lấy danh thiên tử để ra lệnh cho chư hầu). Hạ Ngọc đưa ngươi đến đây, chính là cho thấy thành ý hắn muốn tham dự vào kế hoạch lần này." Y Nhân do dự một chút, sau đó nhẹ giọng nói: "Mà Viêm Hàn, cũng từ bỏ ngươi rồi."

Lãnh Diễm cũng không cảm thấy kỳ quái. Viêm Hàn là quân vương trời sinh. Lựa chọn của hắn chính là những chuyện có lợi cho quốc gia của mình nhất. Không có gì đáng trách.

Tình cảm, làm sao có thể địch nổi trách nhiệm quân vương?

"Ta nhất định phải chạy đi, không thể để cho Hạ Ngọc đẩy Băng quốc vào chiến tranh được." Lãnh Diễm nói xong, đang muốn đứng dậy, nhưng ngực lại đau đến lợi hại, toàn thân đều không có sức lực.

Hôn mê đã hơn mười ngày, cho dù không bị thương nhưng đói bụng đã lâu, lại đang rất xúc động cùng tức giận, làm sao có thể chạy đi đâu?

"Trước tiên ngươi cứ trốn ở đây đã. Ta ra ngoài kiếm chút đồ ăn thức uống. Đừng lầm bậy đó, có biết không?" Y Nhân nhanh chóng an ủi nàng, sau đó chui ra khỏi chăn chiên. Đợi đến khi ra đến ngoài phòng, cô lại tỏ ra là một người nhàn tản thong dong, giống như tất cả mọi việc xảy ra đều không liên quan gì đến mình.

Những người đang truy tìm Lãnh Diễm nhìn thấy Y Nhân, cũng chỉ liếc mắt nhìn qua rồi thôi, coi thường cô, chỉ xem cô như một sủng vật vô hại của bệ hạ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 27: HAI BÊN HÒA GIẢI

Lãnh Diễm vừa mới được đưa tới đã mất tích. Những người được phái đi tìm kiếm đã lùng sục khắp Viêm Cung, nhưng trước sau vẫn không tìm thấy tung tích của Lãnh Diễm.

Trong cung chỉ còn một chỗ duy nhất chưa được tìm kiếm, đó là linh đường của Viêm Tử Hạo.

Sauk hi Viêm Hàn nghe được hồi báo, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không ra lệnh tìm kiếm ở linh đường – Đối với Viêm Tử Hạo, tình cảm của hắn khá phức tạp. Tuy rằng hai cha con luôn luôn lạnh nhạt với nhau, nhưng trong lòng hắn cũng không muốn khiến Viêm Tử Hạo thất vọng, cũng không muốn quấy nhiễu linh cữu của ông.

Nhưng nếu lúc ấy Lãnh Diễm đã hôn mê, là ai đưa nàng giấu đi đâu?

Trừ phi, Viêm cung còn có những người khác…

Viêm Hàn nhíu mắt, bàn tay nắm chặt, cúi đầu – Chỉ có điều, vì sao khi biết tin Lãnh Diễm mất tích, hắn lại có cảm giác tức giận? Hắn đã vì lợi ích quốc gia mà đánh mất đi rất nhiều thứ. Lúc này đây, còn mất đi tình bạn với Lãnh Diễm, còn có A Nô…

Ngón tay Viêm Hàn khép chặt lại, móng tay cơ hồ sáp nhập vào lòng bàn tay.

Hôm nay là ngày cuối cùng, là kỳ hạn cuối cùng sau khi A Nô trúng độc. Qua hôm nay, không còn nghi ngờ gì nữa, A Nô hẳn là phải chết. Nhưng vì sao hắn lại không thể cứu nàng. Hắn không thể đàm phán với Hạ Ln Tuyết, bởi vì Hạ Lan Tuyết đã yêu cầu hắn một điều mà hắn cũng không thể đáp ứng.

Hiện tại là thời điểm khẩn trương nhất đối với quan hệ giữa hai nước. Chỉ cần một bước lui nhường nho nhỏ, cũng sẽ ảnh hưởng đến toàn cục.

Người đó, là lễ vật mà hắn được ban tặng khi hắn mười bốn tuổi.

Viêm Hàn lẳng lặng lui mình vào trong bóng tối của đại điện. Ngồi hồi lâu, nhìn thấy mặt trời dần dần ngả về phía Tây, nhìn thấy sinh mệnh A Nô đang trôi đi từng chút một.

Hắn cũng không có mấy bi thương. Ấn tượng về A Nô, vẫn đang là sinh nhật mười bốn tuổi năm đó, khi đẩy cửa ra, trên giường có một thân thể xinh đẹp đến mức không giống thuộc về nhân gian.

Nhưng vật thể đó luôn sùng kính mà uốn mình theo ánh nhìn của hắn. Ánh mắt hèn mọn như vậy, thế cho nên Viêm Hàn mới có thể làm đủ loại hành động trên người nàng, nhưng trước sau hắn vẫn không thể nhìn thẳng vào sự tồn tại của nàng.

Viêm Hàn đứng dậy, vẫn đang không có nhiều lắm bi thương. Có thể có cái gì đó làm cho lòng hắn có chút trống rỗng, giống như hắn thiếu ai đó một phần ân tình mà có lẽ cả đời đều không trả được.

"Nữ nhân ngu xuẩn." Hắn trầm giọng. Lúc trước khi A Nô lên đường, hắn nên ngăn cản nàng mới phải, chứ không chỉ lạnh lùng quan sát mọi chuyện xảy ra.

Vì sao nàng lại muốn đi ám sát Hạ Lan Tuyết? Cho dù ám sát thành công, căn bản là trốn không thoát được. Tại sao nàng lại phải làm một việc điên rồ

như vậy?

Viêm Hàn vốn luôn là, nếu nghĩ không ra thì sẽ không suy nghĩ nữa. Hắn quyết định xem nhẹ chuyện này. Tất cả mọi người nên chịu trách nhiệm về hành vi của mình, A Nô cũng vậy.

Viêm Hàn chậm rãi đi ra ngoài. Hắn phải nhanh chóng bình tĩnh lại. Hắn bắt đầu đi dạo.

Mùa hè đã kết thúc, đầu thu ở Viêm Quốc trong trẻo, lạnh lùng mà huy hoàng. Lá cây vàng úa xào xạc rơi rụng. Mỗi ngày đều có không ít cung nhân quét dọn không ngớt, nhưng lá vàng vẫn rụng phủ đầy những con đường mòn.

Gió ở Viêm quốc rất lớn. Lúc gió thổi đến, lá vàng đầy trời, toàn thế giới đều là màu vàng, con người sau lớp lá cây, lờ mờ.

Viêm Hàn đi dạo, đi mãi đến nơi u tĩnh, đi đến nơi không có bóng người.

Từ chỗ cây cối xanh tốt um tùm, dần dần, biến thành một khoảng sân thê lương.

Hắn xoay người, lá thưa người vắng, thanh thoát mở ra một tầm nhìn rộng lớn. Cô đứng ở giữa tầm nhìn đó.

"Ta thích mùa thua." Nghe thấy tiếng bước chân, Y Nhân quay đầu mỉm cười, nói.

Giống như xưa nay bọn hắn vẫn thường hàn huyên tâm sự, những lời nói này được thốt ra vô cùng tự nhiên.

Viêm Hàn ngẩn người, tâm tình mới vừa rồi còn hậm hực đến cực điểm bỗng nhiên nhẹ hẫng. Hắn đi qua, đứng ở sau thân thể đó, "Vì sao lại thích? Mùa thu luôn nhắc nhở rằng, chúng ta đã mất đi rất nhiều thứ."

"Ta từng nghe được một câu thơ, khi lá cây hoa lệ rụng xuống, mới rõ ràng có thể nhìn thấy được một sinh mệnh mới đâm chồi." Y Nhân ngửa mặt, nhìn nhánh cây trên đỉnh đầu càng ngày càng thưa thớt lá, nhẹ giọng nói. "Chúng ta mất đi càng nhiều, lại càng có thể thấy rõ bản chất của sinh mệnh."

Viêm Hàn hơi kinh hoảng, cúi đầu, nhìn Y Nhân.

Mặt Y Nhân được chiếu sáng trong những mảnh vụn của trời chiều, ánh mắt bị lá rụng nhuộm thành một màu vàng ngọc, giống như hổ phách ngàn năm phủ đầy bụi bặm.

"Y Nhân, nàng là ai?" Hắn hỏi nàng, mang theo một tình yêu không thể tả được cùng bất lực. Tựa như nhìn thấy một sinh vật kỳ lạ đến từ hư vô, lại sắp trở về với hư vô. Ngươi nhìn thấy được, ngươi nghe thấy được, ngươi yêu, ngươi chấp nhất. Nhưng kết quả, đều chỉ là hư vô.

Nắm chặt tay lại, trong lòng bàn tay lại chẳng có thứ gì.

"Ta chính là Y Nhân mà." Y Nhân đứng trước mặt hắn, thành thực trả lời. "Bất luận là vào lúc nào, ở nơi nào, trong tình huống nào, ta vẫn là Y Nhân."

"Vậy còn ta là ai?" Viêm Hàn cười, hình như có sở ngộ, lại không thể lĩnh hội.

"Ngươi là Viêm Hàn." Y Nhân cũng cười cười, đưa tay nắm lấy cả cánh tay hắn, cơ hồ dán sát vào người hắn, trả lời rất rõ ràng. "Bất luận ngươi làm cái gì, đánh mất cái gì, có được cái gì, hoặc là cái gì cũng không có, đối với ta mà nói, ngươi cũng chỉ là Viêm Hàn."

Xuyên qua nhân thế, xuyên qua phồn hoa, xuyên qua tất cả sự chân thành, giả dối, tình yêu, quý trọng hay phản bội, chấp nhất cùng với hình tượng hão huyền, đứng trên bàn cân mãi mãi chỉ là hai linh hồn duy nhất mà ngang hàng mà thôi.

Viêm Hàn đột nhiên hiểu ra, trải qua thời gian dài, tâm tình cầu mà không được trước nay bỗng nhiên sáng sủa.

"Phải, nàng là Y Nhân. Cho dù nàng đã thành thân, đã có con, có cuộc sống của mình thì nàng vẫn đang là Y Nhân, Y Nhân độc nhất vô nhị, là người ta yêu." Hắn hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói.

"Ngươi cũng là Viêm Hàn độc nhất vô nhị, là người ta vĩnh viễn quý trọng." Y Nhân cười híp mắt trả lời. Ánh mắt híp lại thành một khe hở đáng yêu, lại là bộ dáng vô tâm vô phế.

Nụ hôn của hắn nhẹ như lá rụng, chỉ ngừng lại một chút trên trán cô, sau đó bay đi.

Ai có thể có được một người khác?

Điều chúng ta có thể làm, chính là vì một người khác mà khiến chính mình phải tan xương nát thịt, không phải để chiếm hữu mà là hèn mọn, chấp nhất, kiêu ngạo, khẩn cầu người đó có thể đáp lại ngươi.

"Ngày mai, ta sẽ phái người đưa ngươi về Thiên Triều, đưa về bên cạnh Hạ Lan Tuyết. Trong khoảng thời gian này, thật xin lỗi." Viêm Hàn đưa tay ôm cô vào lòng, cũng không ôm chặt, chỉ là ôm lấy hai vai cô, giữ lại một khoảng cách, cùng nhau đứng giữa hoàng hôn ngập trời.

"Love, means never say, sorry." Y Nhân nhẹ giọng nói đáp một câu. Đáng tiếc, Viêm Hàn nghe không hiểu.

Sau khi nhận lấy lời nhắn dùm, Y Nhân cũng muốn trở về chuẩn bị.

Khi ánh nắng cuối cùng lẳng lặng xẹt qua nóc Viêm Cung, một cỗ xe ngựa chạy như bay, đập nát sự yên lặng của Viêm cung.

Viêm Hàn đứng trên bậc thang cao nhất, nhìn xuống cái tên sứ giả đang chạy nhanh đến. Phía sau có bốn hán tử nâng một cái thùng gỗ, theo sát cách đó không xa.

"Hạ Lan Tuyết cho mang đến cái gì vậy?" Viêm Hàn vênh mặt, kiêu ngạo hỏi.

"Hoàng đế Thiên Triều sai chúng tôi dâng tặng bệ hạ một món quà, hy vọng bệ hạ có thể coi trọng." Sứ giả nói xong, nghiêng người đứng sang bên cạnh.

Hắn tử quỳ xuống hành lễ rồi ở nắp thùng ra.

Một nữ nhân cuộn tròn ở đáy thùng, toàn thân tái nhợt, tiều tụy, nhưng vẫn còn hơi thở.

Là A Nô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 28: LÃNH DIỄM CHẠY TRỐN VÀ KÍP NỔ CHIẾN TRANH

Lúc A Nô được đưa về, Hạ Lan Tuyết nhắn lại cho Viêm Hàn một câu: "Chuyện của nam nhân, vĩnh viễn không cần dính dáng đến nữ nhân."

Viêm Hàn sững sờ.

Hắn nhìn qua phía điện của Y Nhân. Bên kia ồn ào náo nhiệt, Y Nhân đang thu dọn hành trang, chuẩn bị về nhà.

Viêm Hàn dặn dò, chỉ cần Y Nhân thích, cho dù có là một tòa cung điện, cũng có thể mời cô đóng gói mang đi.

Y Nhân không tham lam. Cô chỉ đem đi ba cái thùng lớn đựng đầy đặc sản Viêm Quốc: Điểm tâm, nhân sâm, trù bố… Từng thùng đều được khóa kín, bên trên còn dán niêm phong.

Có tờ giấy niêm phong này, Y Nhân có thể thuận lợi đi qua các nơi trong Viêm Quốc mà không bị kiểm tra.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người liền chuẩn bị khởi hành.

Y Nhân tưởng rằng Viêm Hàn sẽ đến tiễn mình. Nhưng cô đứng ở cửa cung chờ hồi lâu cũng không nhìn thấy Viêm Hàn. Cô hơi phiền muộn, sau đó xoay người, chui vào toa xe ngựa được bố tri trang nhã thanh lịch.

Mà lúc này, Viêm Hàn đang đứng trên thiên đàn cao nhất của Viêm Cung, từ xa xa nhìn thấy hình dáng nhỏ nhắn và phong phanh của Y Nhân biến mất sau tấm màn kiệu lay động. Tay hắn đặt trên lan can, cố gắng cho không mình tỏ ra thất thố.

Đã muốn buông tay, vậy thì … buông tay đi.

Bánh xe lộc cộc chạy qua ngã tư đường.

Y Nhân ở trong xe ngựa lắc lắc lư lư, từng bước một rời xa Viêm Hàn, cũng từng bước một tới gần Hạ Lan Tuyết. Đến chạng vạng, đội ngũ đưa tiễn đi vào một quán trọ hẻo lánh. Y Nhân kêu la gọi điểm tâm.

Thùng đồ cũng được đưa vào. Người hầu khiêng một thùng nhẹ nhất vào phòng Y Nhân, Y Nhân thuận tay khóa cửa lại.

Cẩn thận xé mở giấy niêm phong, mở nắp thùng lên, Y Nhân nhìn vào bên trong cẩn thận hỏi han: "Ngươi không sao chứ?"

"Không sao." Bên trong truyền ra một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lãnh Diễm từ từ đứng thẳng dậy, bước ra khỏi thùng đồ, chẳng hề than van: "Năm đó ta từng ở trong chuồng súc vật ngồi suốt bảy ngày. So với cái mùi hôi thối ngút trời đó thì nơi này quả thật là cõi yên vui."

Y Nhân ngạc nhiên nhìn nàng, "Oa" một tiếng. "Ngươi chẳng phải là nữ vương sao? Vì sao lại phải ngồi trong chuồng súc vật?"

“Ai mà chẳng có lúc gian khổ. Khi đó ta còn chưa đăng cơ, suốt ngày bị người ta đuổi giết.” Lãnh Diễm cười cười, bởi vì đau xót mà khuôn mặt tái nhợt như bách hợp lại có vẻ đẹp dịu dàng hiếm có.

“Vậy bây giờ ngươi có tính toán gì không?” Y Nhân vừa hỏi vừa nâng một cái ghế dựa đến đặt xuống bên cạnh Lãnh Diễm, rồi lại tự khiêng cho mình một cái, hai tay áp má, ngồi ở đối diện nàng.

“Không biết, chỉ là ta nhất định phải trở về Băng quốc. Nhưng tin tức ta trốn khỏi Viêm Cung có lẽ đã rơi vào tay Băng Quốc. Hiện tại Băng Quốc nhất định đang bị phong tỏa để kiểm tra toàn diện. Nếu muốn tiến vào lãnh thổ, không phải là chuyện dễ.” Lãnh Diễm suy nghĩ, hai tay lại đè lên ngực. Cơn đau co rút đột nhiên kéo đến khiến nàng không thể nào tập trung tinh lực để suy nghĩ được.

“Ngươi nhờ người khác giúp đỡ đi.” Y Nhân chớp mắt, tốt bụng khuyên nhủ: “Không cần chỉ trông vào một người, ngươi nhờ người khác giúp đỡ đi. Hay là, ngươi theo ta trở về Thiên Triều, nhờ A Tuyết giúp ngươi. A Tuyết sẽ giúp ngươi mà.”

“Lúc trước ta đã kết minh với Viêm quốc, chung tay chống lại Thiên Triều. Bây giờ không thể nào đi tìm sự bảo hộ của Thiên Triều được nữa.” Lãnh Diễm thản nhiên nói. “Ta biết ngươi có lòng tốt, nhưng ta không thể đáp ứng. Huống chi, nếu một tên Hạ Ngọc cũng khiến ta buông tay đầu hàng, ta sao có thể là Lãnh Diễm. Ta sẽ tự mình trở về Băng Quốc, tổ chức lực lượng, đoạt lại chính quyền. Ngày mai ngươi cứ lên đường về Thiên Triều trước. Đêm nay chúng ta chia tay thôi, đường ai nấy đi.”

“Nhưng còn thương thế của ngươi…” Y Nhân thương cảm nhìn lồng ngực của nàng. Vết thương trên ngực Lãnh Diễm cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng lại rất sâu, thương hại đến phổi, không phải dễ dàng mà có thể bình phục được.

“Vết thương này có thể nhắc nhở ta cảnh giác, nhắc nhở ta không cần thử đi tin tưởng bất cứ ai.” Lãnh Diễm cười nhạt như cành liễu mảnh. “Ngươi yên tâm, ta vâng mệnh trời, không dễ dàng chết được đâu.”

“Chỉ cần là con người, đều sẽ chết. Chỉ cần là con người, đều cần tin tưởng người khác.” Y Nhân nghiêng người về phía trước, cực kỳ chân thành tha thiết nhìn Lãnh Diễm, nhẹ giọng nói: “Nhiều khi, không cần phải biểu hiện qua mạnh mẽ, quá cương liệt.”

Lãnh Diễm sửng sốt, sau đó cũng chân thành tha thiết nhìn Y Nhân, lẳng lặng trả lời. “Nhưng nếu ngươi không tỏ ra mạnh mẽ cương liệt, sẽ càng dễ chết, cũng càng dễ dàng bị phản bội.”

Y Nhân chớp mắt mấy cái, không bài bác.

Cô và Lãnh Diễm, sinh trưởng trong hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau. Có lẽ trong thế giới của Lãnh Diễm, vĩnh viễn không có khả năng đạt được sự bình thản mà nàng mong đợi.

“Bất luận như thế nào, cám ơn ngươi, Y Nhân. Gặp Hạ Lan Tuyết rồi nhớ giúp ta chuyển lời tới hắn, chỉ cần ta còn sống một ngày, Băng quốc vĩnh viễn sẽ không đối địch với Thiên Triều.” Lãnh Diễm nói xong liền đứng dậy, chầm chậm đi ra cửa.

Một khi bước ra khỏi cửa phòng, con đường gian khổ thế nào cũng chỉ có một mình nàng đối mặt.

Nhưng, đó là lựa chọn của nàng.

Y Nhân chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn theo thân hình xinh đẹp mà cao ngạo đó biến mất trong màn đêm ngoài cửa.

“Lãnh Diễm, hy vọng ngươi tất cả đều thuận lợi.” Cô thì thào tự nói.

Một ngày sau khi Y Nhân xuất phát, Hạ Lan Tuyết liền nhận được tin tức. Đối với việc Viêm Hàn đột nhiên buông tay, anh kinh ngạc, nhưng niềm vui sướng càng nhiều hơn.

Y Nhân đã trở về. Sau khi cách biệt gần bốn tháng trời, Y Nhân rốt cuộc cũng trở về.

Lúc này đây, nhất định, nhất định không thể chia lìa nữa.

Hạ Lan Tuyết bị tra tấn cơ hồ muốn phát điên lên được.

Đội ngũ đưa tiễn Y Nhân đến biên giới của Viêm Quốc và Thiên Triều, cũng là địa bàn của Hạ Lan Khâm cùng Phượng Thất, Tuy Xa.

Hạ Lan Tuyết vốn cũng muốn ngựa không dừng vó đuổi tới Tuy Xa, nhưng lại bị Phượng Cửu ngăn cản vào phút chót. Chính xác ra, là bị tin tức Phượng Cửu mang về ngăn trở.

— Băng quốc sinh biến. Lãnh Diễm cáo ốm xin miễn gặp khách. Người duy nhất có cơ hội tiếp xúc với Lãnh Diễm là Hạ Ngọc lại ở trước mặt quần thần ban bố quyết sách, toàn diện ủng hộ Viêm quốc, đồng thời truyền đạt mệnh lệnh chiến thư đến Thiên Triều.

Đó cũng không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là: Liễu Sắc phiến loạn.

Liễu Sắc cùng binh mã Hạ Hầu gây phiến loạn ở phía nam.

Trong quân đội Thiên Triều, quân Tuy Xa của Hạ Lan Khâm cùng quân chính quy của Hạ Hầu vẫn là hai cây đại trụ. Hiện tại, Hạ Lan Khâm đang bị

Viêm quốc chặt chẽ lôi kéo ở biên cảnh, căn bản là không thể động đậy.

Liền sau đó, cảnh hòa bình tạm thời ở biên cảnh Thiên Triều và Viêm quốc vào rạng sáng một ngày kia chấm dứt, bùng phát chiến tranh.

Thiên Triều lâm vào nguy hiểm, bốn bề thọ địch.

Hạ Lan Tuyết triệu tập tất cả những người quyền thế, thương thảo ba ngày ba đêm, nhưng làm thế nào cũng không tìm ra một biện pháp tốt. Đến sáng sớm ngày thứ tư, đại đa số người đã không còn trụ lại được, Hạ Lan Tuyết không còn cách nào khác đành phải cho bọn họ về trước. Phượng Cửu cũng phất phơ cây quạt, nhìn Hạ Lan Tuyết cười nói: "Bệ hạ, nếu bệ hạ không sửa sang lại bản thân một chút, vương phi trở về nhất định sẽ nhận không ra đâu."

Hạ Lan Tuyết nghe vậy, quay đầu liếc mắt nhìn vào chiếc gương đồng bên cạnh. Người trong gương tiều tụy mà tang thương. Bên môi dài ra một nhúm râu đen nháy. Tóc hơi rối loạn. Thì ra, thần thái rồng bay phượng múa cũng đã bởi vì mệt mỏi mà giảm mất phong tình, trở nên tàn tạ.

"Ta thấy vẫn ổn mà." Hạ Lan Tuyết không vì hình tượng này mà uể oải chút nào, ngược lại còn nở nụ cười: "Xem ai còn dám nói ta giống nữ nhân nữa không."

Phượng Cửu không nói gì, chỉ nhìn trời, khóe mắt lại lật ra ý cười.

Vương gia vẫn cứ là vương gia, cho dù ngồi trên thiên hạ, vẫn chẳng có gì thay đổi.

"Vẫn nên nghỉ ngơi chút đi. Tình huống hiện tại tuy rằng không tốt lắm, nhưng cũng không đến mức gặp phải cái gì phiền phức lắm. Bệ hạ phải bảo trọng thân thể." Phượng Cửu rốt cuộc vẫn tốt bụng khuyên bảo một phen.

Hạ Lan Tuyết gật đầu, thật khiêm tốn tiếp nhận lời đề nghị này. "Tự ta sẽ trở về, ngươi cũng về nghỉ ngơi đi. Sức khỏe ngươi luôn không được tốt. Nếu có chuyện gì không hay xảy ra, Phượng Thất lại đến truy cứu, xúi nhị ca của ta tạo phản, vậy thì sẽ đau đầu lắm đây."

Phượng Thất hiện tại đang ở tạm Tuy Xa. Tuy rằng quan hệ với Hạ Lan Khâm vẫn chỉ là tình huynh muội như trước, nhưng sức ảnh hưởng của Phượng Thất đối với Hạ Lan Khâm rất lớn. Ai có mắt cũng đều nhìn thấy được.

"Thất tỷ có đôi khi là một người rất thông minh, có đôi khi, lại chậm chạp đến kỳ lạ." Phượng Cửu mỉm cười.

Phượng Thất đến nay đều cùng Hạ Lan Khâm xưng huynh gọi đệ, chân chính cô phụ một mảnh tâm tư của người ta.

Nhưng Phượng Cửu lại không biết, hắn cũng đang cô phụ trái tim của một người. Người Phượng gia, đều thật sự chậm chạp.

Hạ Lan Tuyết cũng cười cười, từ biệt Phượng Cửu. Trong không khí sạch sẽ dịu dàng của buổi sáng sớm, anh chậm rãi đi đến tẩm cung. Trên đường đi, anh nghĩ mình đang từng ngày từng ngày càng gần Y Nhân, trong lòng như có dòng suối dịu dàng ấm áp chảy qua. Mấy ngày liên tiếp, nỗi buồn rõ ràng không ít, chỉ vì nghĩ đến việc Y Nhân vừa trở về lại phải cùng anh đối mặt với kiếp nạn lớn nhất của Thiên Triều, trong lòng không khỏi tự trách. Cứ như vậy vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đã đi lướt qua tẩm cung, đi mãi đến hậu cung ở cuối Linh Sơn.

Linh Sơn, là nơi chôn cất hoàng đế các triều đại của Thiên Triều. Ngôi mộ giả của Hạ Lan Thuần cũng được an bài ở đây. Theo thứ tự đi lên, là lăng mộ của Hạ Lan Vô Hạ, Hạ Lan Vô Song.

Lăng mộ không phải là cấm địa. Nơi này cũng rất ít lính gác, chỉ có mấy người lui tới tuần tra. Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết cũng chỉ lễ độ cung kính cúi người thi lễ, nào dám ngăn trở.

Hạ Lan Tuyết đứng ở chân núi, ngưỡng mộ nhìn ngắm núi non trùng điệp. Mùa thu, gió thổi qua những ngọn cây. Người đã chết, có một loại yên bình mà người còn sống khó lòng với tới được. Bọn họ đã lãnh đạm.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên nhớ đến, đã rất lâu rất lâu rồi không đi bái tế phụ thân.

Thái hậu cũng đã được chuyển tới Linh Sơn, hợp táng cùng Hạ Lan Vô Hạ. Hạ Lan Tuyết cùng rất lâu rất lâu rồi không đến viếng bà.

"Không biết Thiên Triều có thể bình yên vượt qua kiếp này hay không." Hạ Lan Tuyết tự nói một câu. Ánh mắt dừng lại trên bia mộ đặt ngay chân núi. Bước chân chậm rãi theo con đường mòn lên trên núi.

Nhưng đến khi anh rốt cuộc đứng trước mộ bia, anh mới phát hiện ở đó còn có một người khác.

Một nữ tử mặc áo choàng.

Sở dĩ đoán thành nữ tử, đơn giản là bởi vì bóng lưng phong hoa tuyệt đại như vậy, không có khả năng thuộc về nam nhân. Cho dù áo choàng có rộng thùng thình, cho dù sắc thái đen sịt, cũng không thể che dấu nổi vẻ chói lọi của nàng.

Giống như bốn chữ 'Phong hoa tuyệt đại' chỉ vì nàng mà được tạo nên.

"Ngươi là con trai của Vô Song, hay Vô Hạ?" Nghe thấy tiếng bước chân, người nọ chưa quay đầu lại, chỉ thanh thanh thản nhiên, tự nhiên hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 29: TIỂU KẾT CỤC

Hạ Lan Tuyết ngẩn người, giật mình nhìn người nọ.

Người nọ xoay người lại, vành mũ áo choàng ép xuống rất thấp, không nhìn rõ khuôn mặt. Nhưng Hạ Lan Tuyết vẫn cảm thấy một luồng áp lực, một áp lực vô hình nhưng không thể bỏ qua. Ngoại trừ Lục Xuyên, đã lâu rồi Hạ Lan Tuyết không cảm nhận được áp lực thế này.

"Ngươi là ai?" Anh không trực tiếp trả lời mà trầm giọng hỏi.

Người nọ hơi ngẩng đầu. Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy một đôi mắt sắc bén biết nói đảo qua khuôn mặt anh. Cơ hồ là theo bản năng, chân khí toàn thân anh đột nhiên khuếch trương, tựa như bản năng của động vật mỗi khi gặp nguy hiểm.

"Ngươi là đứa con của Hạ Lan Vô Hạ." Người nọ chăm chú nhìn anh hồi lâu, mới khẽ thở dài. "Ngươi thật giống phụ thân của ngươi."

"Bà quen biết gia phụ?" Hạ Lan Tuyết giật mình, cố gắng kềm chế nỗi bất an trong lòng, lễ phép hỏi.

"Quen biết, rất quen thuộc." Người nọ như từ trong mộng bước ra, dùng giọng nữ trung cực kỳ dễ nghe chậm rãi nói: "Năm đó lúc ta mới gặp hắn, hắn nhiều lắm cũng chỉ mười mấy tuổi. Nhỏ hơn ngươi bây giờ rất nhiều, nhưng nhãn lực rất tốt, tinh anh và khí khái giống hệt ngươi."

"Bà rốt cuộc là…" Hạ Lan Tuyết trong lòng vừa động, giống như hiểu rõ, lại giống như chẳng biết điều gì.

"Ngươi là con trai của Vô Hạ, lại ở hoàng cung. Vậy thì ngươi chính là Hạ Lan Tuyết?" Người nọ không đợi Hạ Lan Tuyết hỏi xong, đã mở miệng hỏi trước.

"Phải, tiền bối là…" Hạ Lan Tuyết đã sửa lại cách xưng hô.

Một người lớn tuổi cùng thời với phụ thân của mình, đương nhiên là tiền bối.

"Gọi ta phu nhân là được rồi." Người nọ mỉm cười, cũng không có bao nhêu địch ý. Nàng lại đánh giá Hạ Lan Tuyết một phen, tiện đà quay đầu, một lần nữa nhìn lăng mộ của Hạ Lan Vô Hạ.

Phía sau lăng mộ của Hạ Lan Vô Hạ, chính là lăng mộ của Hạ Lan Vô Song.

Lăng mộ của hai người đều giống nhau, bên ngoài được tu sửa khá giản dị. Ngoại trừ cái tên trên mộ bia là khác nhau ra thì tùng bách trước mộ, hoa văn trên bia, thậm chí ngay cả cỏ xanh giữa các khe đá cũng đều giống nhau như đúc.

"Vô Hạ vẫn sùng kính Vô Song, năm đó cái gì cũng đều phải học hắn. Không ngờ đến lúc chết đi, ngay cả lăng mộ cũng phải bắt chước ca ca." Người nọ quan sát hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười. "Kỳ thật, Vô Hạ cũng là một người vĩ đại, nhưng lại bị ánh hào quang của Vô Song che mất. Thật đáng tiếc."

Hạ Lan Tuyết nghe mà khiếp sợ, đến nửa ngày mới lấy lại tinh thần, do dự gọi một cái tên có quá nhiều truyền kỳ. "Tức phu nhân?"

Người nọ không phản bác, tấm lưng đang quay về phía anh cũng không có chút xúc động nào.

"Bà thật sự là Tức phu nhân?" Hạ Lan Tuyết gần như nghẹn giọng.

Ở Thiên Triều, thậm chí là khắp đại lục, Tức phu nhân là một cái tên mang nhiều sắc thái thần bí. Sự mất tích và cái chết của bà, bản vẽ được lưu lại trong ngôi mộ của bà, đều là đề tài cho mọi người nói chuyện say sưa. Nhưng cảm xúc của Hạ Lan Tuyết còn sâu hơn nữa, là bởi vì những vướng mắc giữa Tức phu nhân cùng Hạ Lan gia. Anh hùng mỹ nhân, một hồi tình dương giang sơn mấy dịch kỳ chủ. Phong tình biết bao, đắc ý phấn chấn biết bao.

Nhưng thời gian vô tình, người phong lưu, đều bị mưa đánh gió thổi. Từng là anh hùng, lại biến thành một một nắm đất khô. Từng là mỹ nhân – vẫn là mỹ nhân như trước, nhưng phải sống một cuộc sống tiêu điều trên thế gian, không bao giờ con có thể mây mưa thất thường, kinh diễm thiên hạ.

"Ta có thể vào thăm lăng mộ của Vô Song không?" Tức phu nhân cũng không trách cứ sự thất thố của Hạ Lan Tuyết, chỉ đi lên phía trước vài bước, lướt qua mộ của Hạ Lan Vô Hạ để đi đến trước mộ của Hạ Lan Vô Song.

"Bá phụ cũng không để lại di ngôn nói không cho người không phải là hậu nhân đi vào, xin phu nhân cứ tự nhiên." Hạ Lan Tuyết vượt qua suy tư, đồng ý.

Có lẽ, bá phụ cũng đang chờ bà ấy.

Đợi bà nhiều năm như vậy, rốt cuộc bà cũng đã trở về thăm một lần rồi.

"Vô Song…" Giọng nói của Tức phu nhân rất bình tĩnh, lại nói lên cái tên này giống như đang nói đến một người không hề quen biết, "Hắn đã chết như thế nào?"

"Bệnh chết." Hạ Lan Tuyết đi theo cách đó không xa, chi tiết trả lời. "Năm đó bá phụ đột nhiên mắc một chứng bệnh rất kỳ quái. Khi phát bệnh, toàn thân đều thối rữa. Ngự y cũng bó tay hết cách. Một tháng sau, bá phụ liền cưỡi hạc quy tiên."

Thân thể Tức phu nhân run rẩy, chân bà bước chậm lại rồi ngừng hẳn.

Một lát sau, bà lại nhấc chân nện bước.

"Đó không phải là bệnh." Bà nhẹ nhàng nói, "Là độc."

"Là độc?" Hạ Lan Tuyết hơi sững sờ, chẳng lẽ cái chết của bá phụ, thật sự có vấn đề?

Năm đó khi thái hậu qua đời, nói phụ vương rất có lỗi với bá phụ, nói bọn hắn thiếu nợ Hạ Lan Thuần, chẳng lẽ, đúng là sự thật?

Bá phụ là do phụ hoàng độc chết?

Ý nghĩ này làm cho Hạ Lan Tuyết lạnh cả người. Anh muốn nói tiếp, lại chỉ im lặng, yên lặng đi theo phía sau Tức Phu nhân.

Tức phu nhân đi đến trước một cánh cửa đá ngàn cân. Tảng đá này, nếu là người bình thường, chỉ sợ phải tiêu tốn mấy ngày mấy đêm cũng chưa chắc có thể lắc được mảy may. Cho dù có là Hạ Lan Tuyết, nếu cánh tay của anh không bị thương, có lẽ cũng cần tốn một ít khí lực.

Nhưng anh chỉ nhìn thấy Tức phu nhân vươn tay ra, những ngón tay nhỏ dài, đẹp như ngọc thông dán lên cửa đá – Những ngón tay trắng như ngọc tuyết, cân xứng xinh đẹp, cơ hồ được xưng tụng là hoàn mỹ không tỳ vết, căn bản không thể nào là bàn tay của một 'tiền bối' được. Hạ Lan Tuyết trong lúc hốt hoảng, cũng không thể nào đoán được tuổi tác của bà, chỉ cảm thấy, bà hẳn là đã tồn tại vượt trên cả thời gian – Ngón tay nhẹ nhàng dùng sức, hoặc là nói, căn bản là không hề nhìn thấy dấu vết dùng sức. Tảng đá ngàn năm phủ đầy bụi bặm, thế nhưng cứ như vậy, như một miếng đậu hũ, dễ dàng chóng vánh, từ từ được kéo lên.

Đá động kéo theo bụi bặm, vôi vữa rớt xuống không ngừng.

Ngọn núi gió lớn dọa người.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết cơ hồ bị mê hoặc. Tro bụi bay lả tả, rớt xuống đầy người anh, cũng phủ đầy một thân một đầu nữ tử phía trước.

Bọn hắn đứng lặng, chờ tro bùi ngừng rơi. Tức phu nhân tiện tay cởi áo choàng ra.

Một mái tóc đen mượt hiền thục lẳng lặng xõa xuống. Không có trang sức trâm cài, không có dây cột tóc, chỉ là mái tóc suôn mềm nhàn tản xõa xuống đầu vai, phủ tới bên hông.

Từ đầu đến cuối, Hạ Lan Tuyết chỉ mới nhìn thấy bóng lưng của bà, nhưng chỉ là tấm lưng thôi cũng đã tạo cho anh mỹ cảm vô hạn đối với thế giới xinh đẹp.

Đây chính là nhân vật phong hoa tuyệt đại, là thời đại phong hoa tuyệt đại.

"Đã gần hai mươi năm rồi nhỉ, Vô Song." Tức phu nhân nheo mắt lại, gạt bỏ sắc thu bên ngoài để nhìn vẻ tiêu điều trong mộ.

Mộ phần trống trải, không có vật thể chôn cùng, không có trang sức. Nó chỉ là một khoảng đất trống rộng lớn như sa trường. Chính giữa khoảng đất trống là hai chiếc quan tài cực lớn, cũng được đúc tạo rất đơn giản, chất phác. Thân gỗ màu rám nắng đã muốn bong tróc nước sơn đến tàn tạ, như những giọt lịch sử sặc sỡ cùng tang thương.

Tức phu nhân lập tức đi về phía quan tài, coi thường tất cả chung quanh.

Hạ Lan Tuyết cũng tự giác đứng lại ở cửa mộ.

Đây là lần đầu tiên anh bước vào lăng mộ của bá phụ. Năm đó khi Hạ Lan Vô Song qua đời, Hạ Lan Tuyết còn quá nhỏ, căn bản là không có trí nhớ. Không ngờ lăng mộ của bá phụ lại đơn giản như vậy.

"Hai mươi năm trước, ta đã cho rằng giữa chúng ta có thể phân rõ thắng thua. Hai mươi năm sau, ta chỉ muốn ngươi có thể một lần nữa sống lại, lại nhìn đến ta một cái, cho dù không cần nói gì, cho dù ngươi không hề yêu ta." Tức phu nhân đã đi đến phía trước quan tài. Những ngón tay ngọc ngà xẹt qua lớp tro bụi trên mặt quan tài. Tro bụi thật dày, dưới sự vuốt ve của bà liền lưu lại những đường cong ôn nhu. "Ta rất nhớ ngươi."

Hạ Lan Tuyết đứng ở xa xa mà nhìn. Giọng nói của Tức phu nhân dịu dàng mà lặng lẽ, thản nhiên như lời tưởng niệm của một cô gái, không giống như đang tưởng niệm người đã chết, mà càng giống lời thì thầm đối với tình nhân hơn.

Hạ Lan Tuyết bị nỗi ưu tư này lây nhiễm. Anh không thể động, cũng không thể nói chuyện. E rằng chỉ cần hé miệng một chút cũng có thể quấy rầy tình yêu của Tức phu nhân.

Một tình yêu bị cái chết vùi lấp, một tình yêu tuyệt vọng.

Nhân sinh tàn khốc.

Bất luận ngươi yêu một người, hay là hận một người.

Thấy cảnh già trước mắt, phải nên quý trọng.

Ngón tay của Tức phu nhân vuốt tới khe hở trên nắp quan tài. Động tác của bà vẫn ôn nhu mà lặng lẽ như trước, nhưng những cây đinh dài hơn mười tấc lại vì sự ôn nhu nỉ non này mà từ từ, từ từ bị rút ra.

Chờ đến khi Hạ Lan Tuyết hoàn hồn thì Tức phu nhân đã xốc được nắp quan tài lên.

"Không được quấy rầy bá phụ!" Hạ Lan Tuyết tuy rằng không muốn can thiệp vào vướng mắc giữa Hạ Lan Vô Song cùng Tức phu nhân, nhưng cũng biết nói người chết có đạo lý của người chết.

Một người đã nằm trong quan tài mười mấy năm trời, đột nhiên lại bị phơi bày trước mặt người khác, đó thật sự là đại bất kính.

Nhưng tốc độ của Hạ Lan Tuyết chung quy vẫn chậm hơn mấy bước. Lúc anh tiến lên, Tức phu nhân đã đứng sát bên quan tài, nhìn thấy tất cả những gì có bên trong quan tài.

Một đống xương trắng.

Từng là thiếu niên nhẹ nhàng, từng là anh tài ngút trời, từng là phùng lạc ôn nhu, đều đã hóa thành một đống xương trắng.

Mà ở giữa bộ xương trắng, một cành trâm cài cánh bướm nhanh chóng biến thành màu đen, sắc đen đúa rỉ sét. Hạ Lan Tuyết kinh ngạc nhìn thấy tất cả, lại quay đầu quan sát Tức phu nhân.

Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy dáng vẻ của Tức phu nhân.

Chỉ liếc mắt một cái, anh liền không bao giờ… muốn động nữa.

Anh đã khiếp sợ.

"Y Nhân đoán đúng." Tức phu nhân lại coi thường biểu hiện của Hạ Lan Tuyết, đưa tay nhặt cây trâm trên bộ xương ra. Ngón tay vuốt ve thân trâm, đầu ngón tay lướt qua, lớp rỉ sét đen kịt trên thân trâm biến thành màu trắng bạc như tuyết. Trên thân trâm cũng hiện ra một chữ 'Tức', sáng chói lóa mắt.

"Nếu người ngươi yêu là ta, vì sao lúc trước ngươi lại không nói? Vì sao người lại đấu với ta đến cùng? Vì sao phải cùng chung sống với nữ nhân khác? Vì sao ngươi lại ném ta cho Liễu Như Nghi? Vì sao lại lạnh lùng để mặc ta bị cầm tù bị tra tấn, nhìn ta sống không bằng chết!" Tức phu nhân ban đầu còn nhẹ nhàng nức nở, đột nhiên càng về sau càng xúc động, phẫn nộ lên án. Ngón tay bà đột nhiên khép lại, ngân trâm vì thế vỡ thành bụi bậm, biến thành bột phấn, theo kẽ tay rơi xuống, chui vào xương trắng.

"Ta chỉ nguyện, đời này kiếp này chưa từng gặp được ngươi!" Tức phu nhân kiên quyết nói xong những lời này, lòng bàn tay nặng nề chụp lên quan tài. Quan tài sụt, bộ xương trắng trong quan tài cũng biến thành tro bụi, hòa vào đống mảnh vụn quan tài. Bà cũng không thèm nhìn tới, chỉ thản nhiên thu hồi bàn tay, gằn từng chữ: "Ta chỉ nguyện, đời này kiếp này chưa từng yêu ngươi."

Hạ Lan Tuyết ngơ ngác nhìn thấy đống tro bụi trên mặt đất, nhưng không cách nào nói lời chỉ trích. Anh cũng thấy những mảnh vụn trong đáy mắt bà.

Ngôi mộ của Hạ Lan Vô Song biến thành một đống hỗn độn.

Bên trong đống tro tàn, hai người vừa mới gặp mặt, đối diện mà đứng.

"Ra ngoài đi." Tức phu nhân im lặng một hồi, sau đó xoay người, đoạn tuyệt mà lạnh lùng.

Hạ Lan Tuyết lại dừng lại thật lâu trước đống hỗn độn. Đáy mắt như có gió giục mây vần, không biết đang suy nghĩ cái gì. "Cuộc đời như giấc mộng, cũng như chớp điện, chân tình hay giả dối, đều chỉ là hư vô." Đợi đến khi đi tới cửa mộ, Tức phu nhân nhìn lên vách tường đen đủi trên đầu, cảm thán một tiếng.

Bà rốt cuộc đã biết được tâm ý của Hạ Lan Vô Song dành cho mình, nhưng mà, thì thế nào đây?

Thời gian đã trôi qua, tất cả đều đã thành hư vô.

"Tức phu nhân, bà có biết hài cốt bà vừa đánh nát, là của ai hay không?" Hạ Lan Tuyết cúi đầu, nói vọng theo phía sau Tức phu nhân. "Không phải hài

cốt của bá phụ, mà là của phụ vương ta, là hài cốt của Hạ Lan Vô Hạ, người mà bà vẫn chưa từng thật sự chú ý đến. Năm đó toàn thân bá phụ đã thối rữa, sau đó lại mất tích một cách thần bí, căn bản không hề lưu lại hài cốt. Hai mộ bia này giống nhau như đúc, ngoại trừ cái tên trên bia. Sau khi mẫu hậu qua đời, ta đã đưa di thể của mẫu hậu vào lăng mộ của phụ vương, hy vọng bọn họ có thể hợp táng. Nhưng vào rồi mới phát hiện, lăng mộ của phụ vương hoàn toàn trống không. Cây trâm mà bà vừa lấy được, cũng là vật mà phụ hoàng yêu quý nhất khi còn sống. Vừa rồi, người kia không phải bá phụ, mà là phụ vương. Người vẫn luôn yêu bà, không chỉ có bá phụ, mà còn có cả phụ vương của ta."

"Hài cốt của phụ vương vì sao lại xuất hiện ở đây? Vấn đề này, vừa rồi ta vẫn chưa nghĩ thông suốt. Nhưng hiện tại, ta đột nhiên hiểu ra. Phụ vương biết bà sẽ trở về tìm bá phụ, cho nên đặt quan tài của mình trong lăng mộ của bá phụ. Thậm chí, sợ bà tìm không thấy phụ vương, trong ngôi mộ này mới trống trải như vậy, ngoại trừ quan tài ra thì không còn bất cứ thứ gì khác. Mặc dù đã chết, phụ vương cũng muốn được tan xương nát thịt trong tay bà." Hạ Lan Tuyết than thở thật sâu, nhẹ giọng nói. "Rốt cuộc ta cũng hiểu được, vì sao mẫu hậu vẫn muốn ăn chay niệm phật, không chịu hoàn tục. Chỉ vì trong lòng phụ vương, căn bản không hề có mẫu hậu."

"Ta sẽ không truy cứu chuyện bà đánh nát di hài của phụ hoàng, đây là hạnh phúc của ông. Ta cũng tin tưởng, cho dù cuộc đời như mây như điện lướt qua trong giây lát, chỉ cần yêu chân thành hết mình, vĩnh viễn sẽ không trở thành hư vô." Nhìn bóng lưng yểu điệu mà thẳng thắn của Tức phu nhân, Hạ Lan Tuyết nói ra câu nói sau cùng.

Câu nói vừa dứt, vầng hào quang vừa rồi vẫn luôn tràn ngập trên người Tức phu nhân đột nhiên biến mất. Trong mắt anh, bà không bao giờ còn là cái gì truyền kỳ không thể đuổi kịp nữa.

Độc Cô Tức dường như cũng chấn kinh rồi, khiếp sợ lời nói của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Vô Hạ, đứa bé trai xinh đẹp đơn thuần, luôn đi theo sau lưng Vô Song sao?

Ấn tượng của bà về hắn, đã quá mơ hồ.

Có vài người, nhất định sẽ chỉ là bối cảnh.

Bà không nói gì, cũng không hề quay đầu lại, chỉ thoáng dừng một lát rồi tiếp tục đi tiếp bước chân dang dở vừa rồi.

Đảo mắt, liền biến mất sau những tán tùng bách xanh thẳm dày đặc.

Hạ Lan Tuyết vẫn đứng giữa lăng mộ hồi lâu, sau đó quỳ một gối ngồi xuống, thu dọn tro cốt lẫn lộn vốn mảnh vụn gỗ và đất bụi. Anh cởi áo dài rồi dùng nó bao chúng lại, đặt xuống đúng chỗ vừa rồi Tức phu nhân mới đứng.

"Phụ vương, dư nguyện của người đã xong, ngủ yên đi."

Nói xong, anh cung kính dập đầu, xoay người đi ra khỏi lăng mộ yên bình, đánh một chưởng chụp lên cơ quan bên ngoài. Bức tường đá ngàn cân lại ầm ầm rung chuyển, đánh rớt một trận bụi bặm.

Lúc này đây, không còn bất cứ người nào đến mở nó ra nữa.

Đợi đến khi Hạ Lan Tuyết đuổi theo đi ra, anh đã không thể nào tìm thấy bóng dáng Tức phu nhân đâu nữa. Anh mệt mỏi nện bước, chậm rãi trở về tẩm cung của mình. Sau khi đẩy cửa cung liền bất chấp tất cả, chỉ muốn nằm xuống liền ngủ.

Tình quá nặng, giang sơn cũng trọng, trọng đến nỗi anh muốn hết hơi.

Anh đột nhiên càng nhớ Y Nhân mãnh liệt hơn trước, nhớ đến mức ngực anh phát đau, sắp thở không nổi.

Tất cả nguy nan đều có thể hóa gaii3, nhưng nếu không có nàng, sinh mệnh chỉ còn là một hồi hư vô.

Hạ Lan Tuyết ở trên giường trằn trọc hồi lâu, chung quy vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Anh lại xoay người rời giường, khoác thêm một lớp áo dài, đứng yên trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có lá, lá rơi vào cửa sổ. Anh giơ tay lên, lá vàng sặc sỡ hạ xuống lòng bàn tay anh.

Những đường gân lá cùng đường chỉ tay của anh gắn bó một đường.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên xoay người đẩy cửa ra, vừa bước nhanh ra ngoài vừa cao giọng ra lệnh: "Đi mời Phượng tiên sinh, trẫm phải lập tức khởi hành đi Tuy Xa, ngự giá thân chính!"

Phượng Cử vừa mới định đi ngủ, liền bị người được Hạ Lan Tuyết phái đến lay tỉnh. Hắn vô cùng buồn bực đi đến phòng thảo luận chính sự. Lại phát hiện, đại sảnh thảo luận chính sự đã đầy ắp người. Hạ Lan Tuyết mặc một bộ nhung trang, ngồi ngay ngắn trên ngự tòa như thiên thần.

"Bệ hạ…" Phượng Cửu cũng không kinh hoảng lắm, chỉ than nhẹ một tiếng, có vẻ bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Hạ Lan Tuyết chung quy vẫn là Hạ Lan Tuyết. Anh sẽ không ngồi yên chờ tin tức, tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

Chỉ cần anh cho rằng anh muốn làm chuyện gì, lập tức sẽ đi làm. Lập tức, lập tức, không chút do dự.

“Đây có thể là một chiến dịch cực kỳ gian nan. Nhưng nếu kiên trì chiến dịch gian nan, luôn luon có hy vọng thắng lợi. Còn nếu cái gì chúng ta cũng không làm, điều có được chỉ là tất bại.”

Hạ Lan Tuyết nghiêm túc đứng trước mọi người, ngạo nghễ nói: “Trên có Thiên Triều, chúng ta phải chủ động ứng đối tất cả chuyện này, chứ không phải bị đánh bị động. Trẫm phải phản công Viêm Quốc. Cho dù đem toàn bộ hậu phương bán cho Băng quốc cùng phản quân, cũng muốn dùng thủ cấp của của kẻ thù cùng người trong Viêm Cung để tế điện. Bây giờ Thiên Triều đang bốn bề thọ địch, chúng ta phải chủ động ứng đối tất cả. Cho dù phải bán cho băng quốc cùng phản quân cũng muốn dùng Viêm Cung đập nồi dìm thuyền, lấy tiến vì thủ.”

Chỉ có điều, sau lưng vẻ hiên ngang lẫm liệt đó, còn có một lý do mà người kia không thể nói ra miệng được.

Một khắc anh cũng không chịu chờ, chỉ vì muốn gặp Y Nhân.

Lập tức, ngay lập tức!

Đoàn người của Y Nhân sau khi trải qua sáu ngày lặn lội, rốt cuộc cũng đến biên cảnh Tuy Xa.

Bên phía Băng Quốc không có tin tức gì truyền đến, cũng không biết Lãnh Diễm hiện tại thế nào rồi.

Lúc sắp đến cột mốc biên giới, bởi vì chiến tranh lại nổ ra, trạm kiểm soát kiểm tra rất nghiêm. Y Nhân được Viêm Hàn đặc biệt tặng cho lệnh bài, có thể qua ba cửa trảm sáu tướng, thật sự không gặp phải khó khăn gì. Tuy nhiên, khi đến cửa cuối cùng, tướng sĩ giữ cửa ở đây chẳng hiểu sao, dù thế nào cũng không chịu cho Y Nhân qua cửa…

Chiến cuộc gấp gáp, giữa hai nước đã chặt đứt mọi quan hệ qua lại. Lúc Y Nhân đến nơi đó, triều đình vừa mới công bố lệnh khóa cửa.

Thân phận của Y Nhân luôn được giữa bí mật. Trên thực tế, đối với quan chức lớn nhỏ trong Viêm quốc mà nói, cô căn bản chỉ là một người không đáng nhắc đến. Tuy rằng cô cầm trong tay lệnh bài của Viêm Hàn, nhưng cũng chỉ là một loại lệnh bài thông quan chứ không phải là thượng phương bảo kiếm gì. Tướng sĩ giữ cửa chỉ nghĩ rằng, cô là một gia quyến của gia đình quyền thế nào đó ở kinh thành, ăn no rửng mỡ không biết gì nên mới muốn đến Xa An thành, nơi tiếp giáp với Tuy Xa.

Xa An thành thuộc lãnh thổ của Viêm quốc, Tuy Xa là lãnh thổ của Thiên Triều. Giữa hai thành còn cách nhau một sa mạc. Mấy thị vệ phụ trách đưa Y Nhân về, sau khi trải qua cân nhắc kỹ lưỡng cũng cho rằng pháp lệnh quốc gia là nặng nhất. Dù sao bệ hạ cũng không hề căn dặn nhất định khi nào thì phải đưa Y cô nương về đến Thiên Triều. Hiện nay thời cuộc rối loạn, chạy đi chạy lại không an toàn. Không bằng cứ ở lại thành Xa An nghỉ ngơi, chỉnh đốn một lát.

Vì vậy, Y Nhân tiến vào phủ nha của thành Xa An.

Mỗi ngày đều có xung đột to to nhỏ nhỏ xảy ra ở cổng thành. Có khi là binh lính Thiên Triều đột kích, bọn hắn dùng đá tảng được lấy từ sa mạc để bắn lên muốn phá tường thành, có khi lại dùng thang leo lên. Có đôi khi trên tường có người bị nện xuống, có đôi khi dưới tường có người bị bắn chết.

Y Nhân vừa vào đến thành Xa An được vài ngày, ban đầu còn có thể ngồi trên thiên thai của phủ nha phơi nắng, nhưng mấy ngày sau này ngày nào cũng ngửi thấy mùi máu tanh, nhìn thấy người chết, Y Nhân không bao giờ còn muốn lên thiên thai nữa.

Nhưng nhìn không thấy, không có nghĩa là không nghe được. Mỗi ngày mỗi ngày, tiếng kêu la không dứt bên tai.

Đây là chiến tranh, là thời kỳ chiến tranh vũ trang.

Y Nhân đang ôm mặt, ngồi trước bàn trang điểm mà thở dài.

Thân thể của thai nhi bắt đầu hiện hình. Cơ thể cô ban đầu có gầy xuống, bây giờ lại tròn tròn mây mẩy, hình dáng châu tròn ngọc sáng còn hơn cả khi xưa.

Tới ngày thứ năm, bên phía Hạ Lan Khâm phái người đến hỏi thăm lộ trình của Y Nhân. Nhưng sứ giả vừa mới vào thành liền bị một tên thủ vệ sợ hãi bắn chết.

Bắn chết sứ giả, là điều tối kỵ của binh gia.

Sau khi Hạ Lan Khâm nhận được tin tức thì nổi giận lôi đình.

Hắn vẫn không nhẫn tâm ác độc chiếm thành Xa An, cũng là vì lo lắng Y Nhân sẽ đi qua nơi đó. Nếu chọc giận Xa An thành, Y Nhân khó tránh sẽ có nguy hiểm.

Nhưng ngay cả sứ giả cũng đã bị bắn chết, như vậy, bất luận hắn nhường nhịn thế nào, Y Nhân chung quy vẫn gặp sẽ nguy hiểm. Không bằng trước khi Y Nhân đến đó, nhanh chóng chiếm lấy Xa An đi.

Khi đó, Hạ Lan Khâm vẫn chưa biết, Y Nhân đã ở trong thành Xa An.

Phượng Thất giải ngựa xong, dắt con ‘Đạp Tuyết’ mà Hạ Lan Khâm vừa mới tặng cho, chậm rãi thong thả đi đến trước lều trại trung quân.

Việc kinh doanh ngựa ở Thiên Triều gần như đều do nàng đảm trách. Mọi người trong quân đội nhận ra nàng là Phượng Thất tiểu thư, cũng biết nàng là bạn thân của đại tướng quân. Ở trong này, nàng có thể tự nhiên đi lại, hoàn toàn không hề bị kiểm tra.

Cho dù có xông thẳng vào lều trại trung quân, chỗ quân sự trọng yếu, cũng không có ai ngăn cản nàng.

Kẻ ngu ngốc cũng nhìn ra được Đại tướng quân sủng nịch nàng thế nào. Chỉ có bản thân nàng không biết mà thôi.

Vén rèm lên, Hạ Lan Khâm quả nhiên đang đứng trước sa bàn, trầm tư nhìn trên sa bàn bày rất nhiều lá cờ đủ mọi màu sắc.

"Hắc, Hạ Lan Khâm!" Phượng Thất thình lình nhảy đến ngay sát sau lưng Hạ Lan Khâm, rất quen thuộc vỗ vai hắn, nói: "Nghe nói Hạ Lan Tuyết… không đúng, Tuyết Đế sắp đến Tuy Xa?"

Hạ Lan Khâm quay đầu, tuyệt không để ý đến chuyện mình vừa mới bị đánh lén, hắn cười cười nói: "Tính khí Tam đệ là vậy đó, nói được thì làm được. Nhưng hắn đến Tuy Xa, cũng là một chuyện tốt.Sau này có hắn trấn thủ Tuy Xa, ta vừa vặn có thể thân chinh ra ngoài hành quân đánh giặc."

"Thích quá, cho ta đi với!" Phượng Thất đã ồn ào vài lần đòi ra chiến trường, nhưng lần nào cũng đều bị Hạ Lan Khâm bác bỏ. Nàng đã canh cánh trong lòng từ lâu. "Chỉ khi nào tự mình ra chiến trường, ta mới có thể chân chính nhìn thấy ngựa được dùng trên chiến trường như thế nào, kết hợp với binh khí thế nào là hữu hiệu nhất. Chỉ có như vậy, các ngươi mới có thể tìm ta mua binh mã thôi." Máu kinh doanh đã muốn ăn sâu vào tim nàng rồi.

Hạ Lan Khâm cười khổ nói: "Ta đã giao toàn bộ quyền lực và trách nhiệm cho nàng, không có ai dám cạnh tranh với nàng, nàng còn lo lắng cái gì?"

"Không được, ngươi có thể tín nhiệm ta, ta tất nhiên không thể để ngươi thất vọng." Phượng Thất còn thành thật trả lời, "Phẩm đức quan trọng nhất của thương nhân, chính là thành tín!"

"Được rồi, để lần sau đi." Hạ Lan Khâm vừa cười ha hả vừa di dời ánh mắt trở về sa bàn, tiếp tục nói: "Chỉ có điều, trước khi Tam đệ đến đây, ta phải chiếm được Xa An. Bằng không, Tam đệ đến mà không thấy được Y Nhân, đến lúc đó sẽ khó mà thu thập."

Một khi đã quyết định chiếm Xa An, những vụ đột kích nhỏ lẻ trước đó liền nhanh chóng đình chỉ.

Hai ngày nay Y Nhân không nghe thấy tiếng công thành nữa, không khỏi âm thầm thở phào một tiếng.

Tướng lãnh thủ thành cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tìm cách lấy lòng vị phu nhân này, cuống quýt đưa cô đi tham quan thành Xa An.

Chiến tranh bắt đầu cũng không lâu. Xa An mặc dù có chút thê lương, nhưng cũng không tiêu điều. Y Nhân vốn không có mấy hưng trí, nhưng tướng thủ thành cứ mời mọc mãi, hơn nữa, các tướng sĩ hộ tống cô tới đây hiển nhiên cũng muốn nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút, Y Nhân không còn cách nào khác đành phải miễn cưỡng bước lên kiệu, đi đến trấn nhỏ vùng biên cảnh Viêm quốc. Ở giữa khe hở chiến tranh, cuộc sống của mọi người lại khôi phục bình thường. Trong chợ vang lên những tiếng rao hàng. Vì ở gần sa mạc, trong chợ ngoại trừ trâu, ngựa và các loại súc vật ra, còn có một số lượng lớn lạc đà được rao bán.

Y Nhân nhìn thấy lạc đà đứng dọc hai bên đường thì líu lưỡi, lập tức chuyển mắt sang nơi khác.

Mấy tiểu thương bán cá đang đứng ở góc tường thảo luận cá tươi cá ngon thế nào. Trước mặt bọn hắn có một cái hầm to. Bên trong có chứa đầy cá tươi, tung tăng bơi lội.

Một đứa bé vừa ăn kẹo hồ lô vừa đi ngang qua hầm cá. Xuất phát từ tò mò, nó cúi đầu nhìn nhìn cái hầm đầy cá kia, đột nhiên bị trượt chân, cả người chìm vào trong hầm, mãi mà không thấy đứng lên.

Y Nhân chứng kiến tất cả, đang muốn đẩy thị vệ bên cạnh đến hỏi xem có chuyện gì, nhưng bàn tay chỉ mới giơ lên giữa không trung lại dừng lại.

Đang lúc Y Nhân do dự, biến cố đã xảy ra.

Cái hầm cá kia như bị điện giật, đột nhiên nổ tung, bắn lên trời, sau đó rầm rầm rơi xuống như mưa.

Mùi cá trong nháy mắt đã tràn ngập khắp nơi, có thể nói là kỳ tích thế giới 'mưa cá' đã xuất hiện. Sau đó, một đám người che mặt, mặc trang phục hán tử giống như từ dưới đất chui ra. Bọn hắn tay cầm binh khí sáng lóa, hành động nghiêm chỉnh theo huấn luyện, rất nhanh chóng đã chiếm lĩnh một chỗ quan trọng bên cạnh tường thành. Có một đám đang tranh thủ leo lên tường thành bằng đá.

Tất cả xảy ra quá nhanh, mọi người không kịp phản ứng. Khi tất cả số cá đều đã rơi xuống, trên mặt đất nhày nhụa hỗn độn thì đám hán tử đã khống chế được toàn bộ thế cục.

Cửa thành bị mở ra.

Một đám rất đông những người mặc cùng trang phục hắn tử tràn vào, khống chế quan chức, tập trung dân chúng vào giữa chợ, tiến hành ổn định tình hình.

Y Nhân bị trộn lẫn vào tận trong đám đông. Người hầu của cô đã bị thất lạc hết trong lúc đánh nhau ngắn ngủi vừa rồi. Huống chi, vẻ mặt và bộ dáng của Y Nhân quá bình thản vô hại, người khác tự nhiên sẽ xem cô như dân chúng bình thường không có lực uy hiếp. Vài người cầm đầu đã tháo bỏ khăn

che mặt. Bọn hắn phần lớn đều có thể trạng cường tráng vạm vỡ, chỉ có một người trông có vẻ nhỏ xinh hơn một chút, nhưng dáng người thẳng thắn, khí khái anh hùng.

Sau khi tình hình đã được ổn định, tất cả hán tử đều đã gỡ bỏ khăn che mặt. Mấy hán tử cầm đầu và Y Nhân đồng thời hô lên một tiếng.

"Phượng Thất tiểu thư, sao cô lại trộm theo đến đây? Đại tướng quân mà biết, nhất định sẽ lột da bọn thuộc hạ." Thấy Phượng Thất trà trộn trong đám hán tử, những người đó rất đau đầu.

"Ngươi không nói, ta không nói, làm sao hắn biết được?" Phượng Thất chớp mắt mấy cái, gian xảo nói: "Ta vẫn nghe nói lạc đà ở Xa An rất nổi tiếng. Không nhân cơ hội này đến xem một chút, lỡ may bị mấy người không hiểu chuyện các ngươi làm hỏng hết giống trân quý, đó mới là nghiệp chướng."

"Nhưng mà Phượng Thất tiểu thư…"

"Được rồi, được rồi, chẳng phải các ngươi đã khống chế toàn cục rồi đó sao. Ta chỉ xem một chút thôi rồi dẹp đường hồi phủ liền mà." Phượng Thất nhanh chóng khoát tay, trả lời.

Nàng luôn luôn quen tính tự do, không nghĩ rằng nghĩa khí của Hạ Lan Khâm cũng phiền phức như thế.

Những người đó không còn cách nào khác, đành phải tùy ý Phượng Thất lang thang đi dạo trong vùng an toàn. Đợi khi đại đội đến đây rồi sẽ đuổi nàng về bên cạnh Đại tướng quân vậy.

Phượng Thất cứ vậy đi dạo xung quanh. Lúc đi qua đám đông dân chúng, đang muốn tới gần đàn lạc đà thì trong đám đông thình lình có người chui ra, một phát bắt lấy cánh tay nàng.

Nàng chấn động, đang định xoay người đánh xuống một chưởng, lại thấy một đôi mắt thật to với con ngươi đen nháy đang chớp chớp nhìn mình.

Phượng Thất ngẩn người, lập tức mừng rỡ: "Y Nhân! Sao cô lại ở đây?"

Không ngờ Y Nhân đã đến Xa An. Chuyện này, Hạ Lan Khâm có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

"Ta đến nơi này đã lâu rồi, vẫn chưa ra được." Y Nhân gặp được Phượng Thất cũng rất vui mừng. Không biết vì sao, ở Viêm Quốc, cho dù Viêm Hàn đối xử với cô tốt thế nào, chung quy cô vẫn cứ có cảm giác ăn nhờ ở đậu. Nhưng chỉ mới gặp Phượng Thất vài lần ngắn ngủi, đã có một cảm giác thân thiết như người thân.

Bởi vì, nàng là người bên cạnh A Tuyết.

"Tìm được cô thì tốt quá, Hạ Lan Tuyết… ba ngày sau Tuyết Đế sẽ đến Tuy Xa. Các ngươi sẽ nhanh chóng được gặp mặt." Phượng Thất rất chân thành nói: "Hắn vẫn luôn lo lắng cho cô. Cô không có việc gì, hắn cũng có thể yên tâm rồi."

"A Tuyết cũng đến đây ư?" Y Nhân chợt kinh chợt mừng. Sau khi nghe được tin tức đó, mới biết mình đã nhớ A Tuyết nhiều như vậy.

Cuối cùng cũng sắp được gặp mặt.

Phượng Thất nắm lấy tay cô, đang định đưa Y Nhân ra khỏi đám đông thì bỗng nhiên có vài tiếng gào thét vang lên, đánh vỡ sự yên lặng.

Mấy hán tử phía trước la lên rồi ngã xuống.

Sau khoảnh khắc kinh hoàng, toàn bộ dân chúng bốn phía xô lấn nhau bỏ chạy. Mà mũi tên cũng như châu chấu, từ mỗi góc chen chúc nhau bắn tới. Ngoài thành, viện quân của Thiên Triều còn chưa xuất hiện, binh lính của Viêm quốc đã rậm rạp vây quanh.

Hóa ra, lo lắng Xa An thất thủ, Viêm quốc đã sớm phái binh gấp rút chạy đến tiếp viện.

Quân Thiên Triều trong thành rất nhanh chóng tìm được một công sự che chắn, nhưng mũi tên bắn phá quá rát, bọn họ bị tổn thất không ít.

"Bảo vệ mỗi con đường chính yếu, đóng chặt cổng thành." Vị cầm đầu tương đối bình tĩnh, rất nhanh sắp xếp ổn thỏa. Ánh mắt hắn lướt cực nhanh, băng băng tuần tra đám người chung quanh, trong miệng hô to: "Phượng Thất tiểu thư, cô không sao chứ?"

Bị vây cũng không phải là xui xẻo nhất, nếu để bà cô này xảy ra chuyện gì không hay, hắn thà chết trên chiến trường cũng không dám trở về gặp mặt Đại tướng quân.

"Không sao, ta tốt lắm." Từ hướng đám dân chúng, âm thanh của Phượng Thất đứt quãng truyền đến.

Thủ lĩnh lúc này mới yên lòng, tạm thời chẳng quan tâm đi tìm nàng, toàn lực ứng đối khối cảnh hiện tại.

Phượng Thất và Y Nhân cùng nhau trốn sau một hàng xe đẩy. Trên xe đẩy hãy còn cắm mấy mũi tên đang lay động. Có một mũi tên có lực bắn rất mạnh, xuyên qua tấm ván gỗ, khó khăn lắm với chịu dừng lại ngay trước chop mũi của Y Nhân.

"Công kích như vậy, chẳng phải là muốn diệt trừ mạng người sao? Nơi này, đại đa số là dân chúng Viêm quốc mà." Phượng Thất nhíu mắt, căm giận nói:

"Viêm Hàn dạy bảo thuộc hạ thế nào vậy?"

"Viêm Hàn sẽ không làm vậy…" Y Nhân yếu ớt bài bác một câu, lại đè thấp thân thể một chút, dứt khoát ngồi xuống đất hỏi: "Bây giờ, có phải là chúng ta không ra được không?"

"Vây rát như vậy, phỏng chừng không ra được. Cho dù Hạ Lan Khâm có phái người đến cứu viện, nhưng bên ngoài thành Xa An chính là một vùng sa mạc bằng phẳng rộng lớn. Muốn đánh lén hay chơi chiến thuật gì cũng đều không có khả năng. Bọn hắn chỉ có thể quang minh chính đại đánh một trận chiến. Nhưng song phương có thực lực tương đương. Muốn giải vây, nhất thời nửa khắc cũng không cần suy nghĩ." Dừng một chút, Phượng Thất lo lắng nói: "Nếu bọn hắn phong tỏa thành Xa An, chỉ sợ không cần công tiến vào thành, nội việc thiếu lương thiếu vật tư cũng đủ làm chúng ta thua rồi."

"Chúng ta không thể lao ra sao?" Y Nhân nhẹ giọng hỏi.

"Tham gia hành động lần này chỉ có hai ngàn người. Hai ngàn người này khống chế được đám quan chức lớn nhỏ trong Xa An thành đã muốn không nổi rồi, làm sao lao ra được nữa?" Phượng Thất ló đầu ra nhìn, thấy mưa tên đã ngừng bắn phá. Ngoại trừ mấy thi thể nằm vương vãi trên đất ra, trên phố dài đã không còn một bóng người.

"Chúng ta đi tìm nhóm bọn hắn hội họp trước đã." Nói xong, Phượng Thất liền nắm tay Y Nhân chạy ra ngoài.

Nào ngờ, các nàng vừa mới thò người ra, lại có mấy mũi tên không biết từ đâu chui ra, gào thét bắn tới. Y Nhân nhanh mắt, vừa la lên 'Cẩn thận' đã bị thân thể Phượng Thất phủ lên người. Mũi tên dài xẹt qua cánh tay Phượng Thất, mang theo một tơ máu thật dài, lại tiếp tục cắm phập vào tấm ván gỗ.

"Cô không sao chứ?" Y Nhân bị Phượng Thất ấn xuống đất, chỉ nhìn thấy cánh tay nàng máu tươi đầm đìa chứ không biết tình hình thế nào, không khỏi chết lặng: Vừa rồi Phượng Thất chính vì cứu cô nên mới bị tên bắn trúng.

"Vết thương nhỏ thôi." Phượng Thất lơ đãng nhìn cánh tay mình, sau đó cẩn thận ngồi xuống nói: "Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi. Ở đây rất không an toàn."

Y Nhân cũng lồm cồm bò dậy, hăng hái chạy đến một gian nhà.

Phượng Thất cũng theo sát Y Nhân chạy đến một gian nhỏ cỏ thấp bé. Y Nhân vốn định lôi kéo nàng tiếp tục đi lên phía trước, nào ngờ bước chân Phượng Thất càng lúc càng nặng. Y Nhân quay đầu lại nhìn, thấy sắc mặt Phượng Thất đã trở nên vô cùng tái nhợt, chẳng giống mặt người mà giống tờ giấy hơn.

"Cô làm sao vậy?" Y Nhân dừng bước, cẩn thận xem xét thương thế của Phượng Thất.

Vết thương trên cánh tay quả thật không quá mức nghiêm trọng, miệng vết thương cũng không sâu nhưng không hiểu sao máu tươi cứ ào ạt tuôn ra. Đảo mắt đã ướt sũng bộ trang phục đậm màu của Phượng Thất.

Sắc mặt nàng cũng càng lúc càng tái nhợt.

"Chẳng lẽ mũi tên có độc?" Y Nhân xem xét sắc máu: Đỏ au, có vẻ như không có dấu hiệu thối độc. Vậy thì tại sau máu lại chảy nhiều như vậy, vì sao vẫn không cầm được?

"Không phải độc, chỉ là thể chất của ta rất đặc thù. Một khi bị thương sẽ bị chảy máu không dứt. Lúc trước đều nhờ Cửu đệ giúp ta cầm máu." Phượng Thất vẫn còn có thể cười được. Khuôn mặt vẫn sáng sủa như ánh mặt trời ngày thường.

"Nhưng nếu cứ chảy máu mãi như thế, cô sẽ chết mất." Y Nhân cắn cắn môi, muốn xé rách vạt áo lấy vải để băng bó vết thương – Kỳ quái chính là, rõ ràng những người khác đều xé mở rất dễ dàng, vậy mà cô kéo trái lôi phải, dùng sức xé mãi mà vẫn không thể nghe thấy âm thanh 'Te rẹt' thanh thúy vang lên.

Phượng Thất trông thấy vẻ lo lắng đến ngốc nghếch của cô, trong lòng ấm áp, khóe mắt bật cười: "Dùng đai lưng của ta đi."

Y Nhân 'Ờ' một tiếng, vội vàng buông vạt áo của mình, cởi đai lưng của Phượng Thất ra, sau đó dùng lực băng bó cánh tay Phượng Thất.

Đây là phương thức cầm máu cơ bản nhất khi học môn tự cứu dã ngoại, trực tiếp trói chặt động mạch. Nhưng không thể buộc quá lâu, bằng không, toàn bộ cánh tay đều có thể bị hoại tử, rất nguy hiểm.

"Chúng ta nhất định phải mau chóng ra ngoài, tìm đại phu cầm máu cho cô." Y Nhân cẩn thận cột thật chắc, vừa vội vừa nói: "Yên tâm, ta sẽ không để cô có việc."

Phượng Thất cười cười. Câu nói đó nếu được thốt ra từ miệng nam tử cường tráng vạm vỡ, có lẽ sẽ có sức thuyết phục hơn.

Nhưng Y Nhân lại là một người yếu đuối lả lướt như vậy, ngay cả một mảnh vải cũng xé không rách, nói ra câu nói đó, thật đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười.

"Ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không để cô xảy ra chuyện đâu, bằng không, Hạ Lan Tuyết sẽ làm thịt ta mất." Sắc mặt Phượng Thất vô cùng tái nhợt, nhưng nàng vẫn cố gắng chuyện trò vui vẻ. Nàng dùng cánh tay còn lại khoác lên vai Y Nhân, lê chân cố bước vào căn nhà cỏ.

Tình hình ở thành Xa An rất nhanh chóng rơi vào tay Tuy Xa.

Hạ Lan Khâm cũng đồng thời phát hiện ra Phượng Thất mất tích – - Có dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết Phượng Thất đang ở đâu.

"Hiện tại Xa An bị vây, tình hình thực tế bên trong vốn đã rất bất an. Bọn hắn bị vây ở Xa An, quả thật trong ngoài đều khó kham nổi." Hạ Lan Khâm nhìn chằm chằm vào sa bàn, âm trầm nói: "Nhưng nếu dẫn toàn quân đến cứu, lại là một hồi đánh giằng co…" Quân đội Viêm quốc đột nhiên xuất hiện ở ngoài thành Xa An, điều này thật sự đã khiến Hạ Lan Khâm bất ngờ.

Tình hình hiện nay, biện pháp tốt nhất là không được đi đối chọi. Nhưng từ bỏ hai ngàn tử sĩ không nói, Phượng Thất cũng ở trong thành, Hạ Lan Khâm không thể nào mặc kệ không lo.

"Đáng chết!" Hạ Lan Khâm càng nghĩ càng lo lắng, ném rớt sa bàn trước mặt. Lại không biết là đang nói Phượng Thất không chịu nghe lời thật đáng chết, hay là mắng bản thân mình sơ sẩy mà vô lực thật đáng chết.

Sa bàn rơi xuống đất phát ra một tiếng 'Phang' rất lớn, cát bay rào rào,

Hạ Lan Tuyết vừa đến, nghe thấy âm thanh dọa người liền vội vàng xốc màn trướng đi vào.

"Làm gì mà tức giận quá vậy?" Hạ Lan Tuyết nhìn đống hỗn độn trước mặt, kinh ngạc hỏi.

Hạ Lan Khâm ngẩn ngơ, nhìn thấy một Hạ Lan Tuyết thân mặc thường phục, phong trần mệt mỏi, mất nửa ngày mới phản ứng lại kịp: "Tam đệ, sao đệ lại tới đây!"

Ngày hôm qua người truyền tin còn nói, Tuyết Đế ngự vựng phải mất ba ngày mới có thể đến Tuy Xa, vì sao mới hôm nay đã xuất hiện rồi?

"Bọn hắn đi quá chậm, chờ không được, nên đệ tự mình đi trước. Chỉ có điều, những người khác còn không biết." Hạ Lan Tuyết lơ đãng nói: "Huynh vẫn chưa trả lời, vì sao lại tức giận như vậy?"

"Tam đệ, đệ đã trở thành hoàng đế rồi, về sau ngàn vạn lần cũng đừng tùy hứng nữa. Đệ hiện tại thân mang trọng trách giang sơn xã tắc, không may xảy ra chuyện gì, Thiên Triều vất vả lắm mới vừa được ổn định một ít mà đệ lại xảy ra chuyện, chẳng phải lại là một phen kiếp nạn sao." Hạ Lan Khâm chẳng màng trả lời câu hỏi của Hạ Lan Tuyết, tận tình khuyên nhủ: "Sau này không được phép làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa."

"Được rồi mà, Nhị ca, ta cũng đâu còn nhỏ nữa." Hạ Lan Tuyết cười cười, nhanh chóng cắt lời hắn. "Huống chi, ta cũng không phải một mình tới đây, còn dẫn theo Dịch Kiếm, Phượng Cửu nữa."

"Mang theo ai cũng đều không được. Dù sao thì sau này cũng không được phép làm ẩu!" Hạ Lan Khâm nghiêm thanh mắng, trong lòng buồn rầu không chịu nổi: Phải làm thế nào từng bước từng bước, không làm cho đệ ấy bớt lo?

Hạ Lan Tuyết không dám tranh cãi chuyện này nữa, nhanh chóng cười ha hả, nói sang chuyện khác: "Y Nhân đã trở lại chưa?"

"Không có tin tức. Nhưng theo trinh thám hồi báo, chỉ sợ hiện tại, Y Nhân đang bị nhốt ở Xa An." Hạ Lan Khâm lo lắng nói.

Ngày hôm qua nhận được tin tức, mấy ngày trước có một vị phu nhân Viêm Quốc đã đến Xa An. Nghe bọn hắn miêu tả, người nọ rất có thể là Y Nhân.

Hiện tại, Phượng Thất cùng Y Nhân đều bị vây khốn ở Xa An, cũng khó trách sao Hạ Lan Khâm lại bốc hỏa đến mức xốc đổ cả sa bàn như vậy.

"Nghe nói Xa An bị vây mệt nhọc, có thể giải vây hay không?" Hạ Lan Tuyết sau kin hãi lúc ban đầu, rất nhanh đã khôi phục trấn tĩnh.

Y Nhân đang ở Xa An, giữa hai người chỉ còn cách nhau một vùng sa mạc.

Đã gần đến như vậy, không có ly do nào lại ly biệt nữa. Hạ Lan Tuyết sau khi biết rõ tình huống, ngược lại rất tỉnh táo. Anh ngồi xổm xuống, nhặt sa bàn lên, một lần nữa bày ra trước mặt Hạ Lan Khâm. "Chạy đến đây, như vậy, sẽ có biện pháp."

Có biện pháp nào không?

Y Nhân nhìn Phượng Thất đang bắt đầu phát sốt, vô cùng lo lắng.

Sau khi các nàng vào trong nhà cỏ, mới phát hiện đây chỉ là một cái chuồng ngựa. Tất cả số trâu, bò, ngựa, lạc đà… vừa mới rồi được đem ra chợ bán đều đã tụ lại ở nơi này.

Bên trong mùi hôi thối ngút trời. Phượng Thất lúc ban đầu tinh thần cũng không đến nỗi nào, sau khi quan sát bốn phía còn chỉ vào mấy con ngựa và nói: "Ngựa thế này, có thể bán được giá rất cao đấy."

Nhưng chờ đến khi các nàng đi đến gian phòng nhỏ chứa rơm rạ tận cùng bên trong căn nhà, Phượng Thất dần dần bắt đầu uể oải. Y Nhân nhìn nhìn cánh tay nàng. Bởi vì buộc thật chặt, cánh tay đều loang loáng sắc đen. Nhưng cô vừa muốn tháo lỏng ra một chút, máu lại túa ra.

Qua không bao lâu, Phượng Thất bắt đầu phát sốt, nằm trên đống cỏ khô mà mơ mơ màng màng. Y Nhân không thể bỏ nàng mà đi, cũng không thể chạy đi xin người khác giúp đỡ. Cô chỉ có thể nhanh chóng nâng theo Phượng Thất đi tìm Phượng Cửu. Bằng không, cho dù Phượng Thất không có gì

nguy hiểm đến tính mạng thì cánh tay này cũng sẽ phế bỏ.

Y Nhân giơ tay thăm trán Phượng Thất, ánh mắt nhanh chóng quét quanh tuần tra, rốt cuộc hạ một quyết định.

Liều mạng thôi.

"Chờ một chút, cô có thể kêu bọn họ mở cổng thành hay không?" Thừa dịp Phượng Thất còn chưa hoàn toàn mất đi tri giác, Y Nhân ghé vào bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi. "Có thể, cô muốn làm gì?"

"Xông ra ngoài." Y Nhân suy nghĩ, rất tự nhiên trả lời: "Ta nói rồi, ta sẽ không để cô có chuyện."

Phượng Thất ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra cô rốt cuộc muốn làm gì.

Xông ra ngoài?

Cô ấy nghĩ mình là Lục Xuyên sao?

Y Nhân lại nói là làm, rất nhanh đứng dậy, phủi cỏ khô vương trên vạt áo, lại ôm một đống rơm rã, vui vẻ chạy ra phòng ăn dành cho gia súc.

Trâu, ngựa, lạc đà còn đang ở bên kia bình yên ăn cỏ.

Cô chạy đến bên một con lạc đà, nhỏ giọng trầm trầm nói một câu: "Thật xin lỗi, ta sẽ nhớ rõ ân tình của ngươi." Nói xong, cô sờ sờ da lông không đồng đều trên lưng lạc đà, vuốt thẳng xuống đuôi nó. Sau đó, cô trói đống rơm lên đuôi lạc đà.

Bên cạnh máng ăn, có một thùng dầu lớn.

Y Nhân cứ như vậy buộc rơm vào đuôi chúng, lại đổ chút dầu thắp lên. Tiếp theo, cô vào phòng củi bốc một ít than đen, bắt đầu vẽ hình lên lưng trâu, lên bướu lạc đà.

Cô vẽ mấy đôi mắt to lớn dữ tợn, hoặc là vẽ đôi cánh hình lập thể đặc biệt to lớn. Y Nhân vẽ mãi đến khi toàn thân vô cùng bẩn thỉu, mãi đến khi màn đêm buông xuống mới hoàn toàn tất cả chuẩn bị.

"Phượng Thất…" Đợi đến khi toàn bộ kết thúc, Y Nhân lại gần bên cạnh Phượng Thất, lay nàng tỉnh lại.

"Cô còn chịu đựng được không?"

Phượng Thất mở mắt ra, sắc mặt thảm đạm, nhưng vẫn mỉm cười như trước: "Không có việc gì, nhưng đầu hơi choáng một chút. Y Nhân… sao người cô lại bẩn như vậy? Trên mặt là cái gì vậy?"

"Bụi than." Y Nhân đưa tay lau chùi bụi than trên mặt, cũng cười cười: "Chúng ta tra ngoài thôi."

"Đi đâu?" Phượng Thât vịn tay vào Y Nhân, cực kỳ gian nan bò dậy. Nàng chỉ còn một cánh tay có thể dùng lực, cánh tay còn lại đã muốn chết lặng, hoàn toàn không có cảm giác.

"Đi Tuy Xa tìm Phượng Cửu." Y Nhân nói xong, chẳng quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của Phượng Thất, dìu nàng đi ra ngoài. Phượng Thất xuyên thấu qua ngọn đèn mỏng manh trong chuồng ngựa, chỉ liếc mắt một cái, cho dù lá gan của nàng đủ lớn cũng bị dọa đến mức kinh hãi rụng rời.

Trong chuồng ngựa xuất hiện một đám quái vật từ khi nào vậy?

Đôi mắt to như chuông đồng, trên người đầy những hoa văn kỳ quái, thậm chí có con còn có một đôi cánh thật dài. Càng kỳ quái hơn là, chúng đều có cái đuôi rất dài, thòng xuống chấm đất, bên trên tí tách mùi dầu hôi.

"Là giả thôi, ta vẽ lên đó." Y Nhân nhận thấy cảm xúc của Phượng Cửu, vội vàng giải thích: "Chỉ dùng để dọa người khác thôi."

Phượng Thất bấy giờ mới yên lòng, ngưng mắt nhìn những hình vẽ phong phú, trông rất sống trộng kia, không khỏi hít một hơi: "Không ngờ cô cũng biết vẽ tranh đẹp."

Rất đẹp.

"Nghề của nàng mà." Y Nhân cười híp mắt trả lời: "Mấy hình vẽ đó không phải do ta tự nghĩ ra đâu. Lúc trước đã nhìn thấy được trong tranh châm biếm, ví như đôi cánh này, thật ra là của ác ma… Nhưng mà, vẽ trên người lạc đà, cũng đẹp nhỉ."

Phượng Thất có điểm không rõ: "Tranh châm biếm?" Là cái gì? Thần sắc của nàng có chút hốt hoảng, vừa sợ vừa khen ngợi trí tuệ đột xuất của Y Nhân, nhưng không hỏi nữa.

"Bây giờ, chúng ta đi tìm người mở cổng thành." Y Nhân nói xong, liền nâng dìu Phượng Thất từ từ đi ra ngoài.

Màn đêm rất đậm.

Không trăng không sao.

Hạ Lan Tuyết cùng Hạ Lan Khâm dẫn theo một phân đội nhỏ chạy suốt đêm băng qua sa mạc. Bọn họ đương nhiên không ngốc đến mức chạy thẳng đến bên kia, mà chỉ muốn thăm dò hiện trường một chút.

Rất xa, Xa An giống như đầu một con quái thú bóng đêm. Quân đội Viêm Quốc vây chung quanh lại giống như bụng và chân của con quái thú đó.

"Đại khái có năm vạn quân." Hạ Lan Khâm kinh nghiêm sa trường, chỉ nhìn số lượng lều trại đã có thể đoán được có bao nhiêu nhân mã. "Bên Tuy Xa đóng quân có chừng mười vạn. Nhưng nếu điều động toàn bộ đến tấn công Xa An, ngược lại sẽ bị năm vạn quân này cuốn lấy, không phải là thượng sách."

"Vậy nếu nói, lén lút đổi vị trí với những người trong thành thì sao?" Hạ Lan Tuyết vừa mới chạy một chặng đường dài, bây giờ lại ngựa không dừng vó chạy tới sa mạc, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt làm thế nào cũng không thể che dấu.

"Không được, khoảng cách quá xa, thời gian không đủ. Hơn nữa, kế hoạch lúc trước đã bị phát hiện, bọn hắn sẽ phòng bị." Nói xong, Hạ Lan Khâm có điểm lo lắng nhìn anh. "Tam đệ, hay là đệ về nghỉ ngơi trước đi. Đêm nay không thể làm gì được đâu."

"Ta muốn ở lại đây." Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói. Ánh mắt vẫn không chịu rời khỏi thành Xa an. Ở cái nơi tối om om đó, có Y Nhân.

"Vẫn nên đi về nghỉ ngơi đi đã. Dưỡng đủ tinh thần, ngày mai mới nghĩ được cách." Hạ Lan Khâm còn đang khuyên nữa thì thành Xa An bên kia đột nhiên truyền ra một trận ồn ào.

Bọn hắn đồng thời dừng cuộc nói chuyện, ngước mắt nhìn về bên đó.

Cổng thành Xa An đã mở ra.

Một vùng ánh lửa đỏ rực, chiếu rọi một khoảng trời đêm.

Binh lính Viêm Quốc vừa mới từ trong giấc mơ tỉnh lại, liền thấy một cảnh tượng khủng bố còn hơn cả những cơn ác mộng kinh hoàng: Vô số ngưu quỷ xà thần chạy hồng hộc, phun ra hừng hực liệt hỏa, giương cánh, trừng mắt, trên người hiển hiện những bản ngục đồ nguyệt ương (tranh vẽ của địa ngục)

Bọn hắn quên cả phòng bị, sau giây phút chết lặng là bắt đầu xoay người, điên cuồng chạy tứ tán.

Hỏa ngưu, hỏa mã, hỏa lạc đà bị đám lửa cháy dưới đuôi làm cho bấn loạn, cũng điên cuồng chạy tứ tung. Bọn chúng tông thẳng vào đám người, vọt vào lều trại, làm bùng cháy không ít nơi đóng quân của Viêm quân.

Năm vạn đại quân, tán loạn không chốc lát.

Hai ngàn tử sĩ lúc trước đã lẻn vào Xa An thành cũng lau vệt sáng, giơ đại đao, hung thần ác sát xông ra.

Bọn hắn gần như không gặp phải sự chống cự nào. Cảnh tượng vừa rồi đã dọa đối phương khiếp đảm, gió thổi cỏ rạp.

Ở cuối đội ngũ, có vài người che chở Phượng Thất cùng Y Nhân đi ra.

Lúc bọn hắn đi ra, con đường phía trước gần như trống trải. Ngoài mấy con quái thú đang chạy tứ tán thì không còn ai khác.

Y Nhân nhìn đống hỗn độn phía trước, nhìn tàn cuộc chết chóc do bị đám động vật điên cuồng dẫm đạp, cúi đầu, thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 30: ĐẠI KẾT CỤC CỦA BỘ THỨ NHẤT

Bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, không chỉ có người của Viêm Quốc mà ngay cả Hạ Lan Khâm và Hạ Lan Tuyết nhìn thấy cũng đông mắt cứng lưỡi.

Cuối cùng, vẫn là Hạ Lan Khâm phản ứng nhanh chóng, một mặt phân phó thuộc hạ dẫn người hỏa tốc gấp rút tiếp viện, một mặt tự mình gia nhập chiến cuộc.

Hạ Lan Tuyết vốn cũng muốn đi xem thế nào, lại bị Hạ Lan Khâm không khách khí vỗ vai, "Đệ ở lại đây đi, không được cử động!"

Cho dù Hạ Lan Tuyết đã trở thành hoàng đế nhưng ở trong mắt Hạ Lan Khâm, anh vẫn là một tiểu đệ đệ không để cho người khác yên tâm. Hạ Lan Tuyết lần này không kiên trì nữa, ngoan ngoãn ở lại tại chỗ, nhìn Hạ Lan Khâm dẫn một tiểu đội chạy về phía ánh lửa phần phật.

Anh không cần chờ bao lâu, Hạ Lan Khâm đã chạy trở về.

Hạ Lan Khâm trở về còn ôm theo một người, vẻ mặt lo lắng hô to: "Lập tức trở về nơi đóng quân, tìm Phượng Cửu tiên sinh!"

Người hắn đang ôm, chính là Phượng Thất đã gần hấp hối.

Hạ Lan Tuyết căn bản không kịp hỏi han điều gì, Hạ Lan Khâm đã lướt qua bên cạnh anh, chạy vọt đi. Rất hiếm khi nhìn thấy Hạ Lan Khâm có thần sắc như vậy, thất kinh thật sự. Trong ấn tượng của Hạ Lan Tuyết, Nhị ca luôn luôn khí định thần nhàn, là một tướng quân tuyệt thế nắm trọn chiến cuộc trong tay. Hạ Lan Tuyết vừa cảm thán vừa xoay người, định hỏi người cùng đi xem Y Nhân thế nào.

Nào biết anh vừa mới xoay người lại, một người toàn thân vô cùng bẩn thỉu, trên khuôn mặt bé nhỏ cũng đen sì sì đã đứng trước mặt anh.

Trên sa mạc không trăng không sao, chỉ có ánh đuốc lay động.

"Y Nhân." Hạ Lan Tuyết thậm chí còn không nhìn rõ diện mạo của người nọ, nhưng anh biết, chính là cô.

Y Nhân đi từng bước lên phía trước. Cô ngửa mặt nhìn anh. Trong bóng đêm, đôi mắt to tròn trong sáng, giống như ánh sao đêm nay bởi vì kiêng kị vẻ đẹp của đôi mắt này mà phải giấu mình vào phía chân trời.

Sau đó, cô không nói được một lời, ôm chầm lấy thắt lưng Hạ Lan Tuyết, vùi khuôn mặt đen thùi lùi của mình vào quần áo sạch sẽ của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cũng không hỏi gì, chỉ ôm lấy cô.

Thật nhanh, thật chặt.

Trong phút chốc, phía trước ồn ào, ánh lửa đầy trời, tiếng bước chân đi nhanh… tất cả đều càng lúc càng xa, dần dần, không còn tồn tại.

Giống như hai người sống trên đời, tìm kiếm cả đời cũng chỉ vì cuộc gặp gỡ vào giờ khắc này. Tất cả những thứ khác trên đời có hủy diệt hay tiêu vong, đều không hề liên quan đến họ.

"Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã." Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Hạ Lan Tuyết rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần sau một hồi bị cảm giác kỳ diệu khuấy động. Anh dắt tay Y Nhân, tựa như bọn họ chỉ vừa mới chia lìa trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Nàng phải về tắm rửa thôi, xem kìa, bẩn quá rồi."

Nói xong, ngón tay anh đã chạm vào mặt Y Nhân. Trên mặt cô bởi vì dính đầy bụi than, quả thật giống như một con mèo con nghịch ngợm.

Y Nhân cười cười, cơ mặt giãn ra, đôi mắt híp cong lên, cười như ánh trăng phá mây mà ra.

Hạ Lan Tuyết có điểm hoa mắt.

Cảm giác mất đi mà lại được, nháy mắt đã làm anh choáng váng.

Sau khi trở về nơi đóng quân, Phượng Cửu đã bị Hạ Lan Khâm túm áo, ném vào trong lều lớn nơi Phượng Thất đang nằm – Là tẩm trướng (lều chuyên dùng để nghỉ ngơi) của Hạ Lan Khâm.

Phượng Cửu buồn bực nhìn Hạ Lan Khâm sớm đã không còn vẻ bình tĩnh như ngày thường, tức giận suy nghĩ: Nể mặt Thất tỷ, tạm thời không tính toán với ngươi.

Nam nhân nhà Hạ Lan vì sao đều thích xúc động vì nữ nhân thế nhỉ?

"Đại tướng quân cũng không cần lo lắng nhiều. Thất tỷ từ nhỏ thể chất đã như vậy rồi. Một khi bị thương sẽ mắc chứng máu không đông, chảy mãi không dứt. Lần này băng bó thích đáng, thật ra cũng không nghiêm trọng lắm. Phát sốt, hôn mê chỉ là biến chứng mà thôi." Phượng Cửu thăm khám và chữa trị cẩn thận cho Phượng Thất xong, lại đắp mền cho Phượng Thất ổn thỏa, thản nhiên lẩm bẩm. "Vì sao sau khi Thất tỷ từ Lưu Viên trở về, lại không thấy la hét đi tìm Lục Xuyên nữa? Ngược lại còn ngoan ngoãn ở lại trong cái trấn nhỏ Tuy Xa này?"

Lúc trước, Phượng Thất là một người rất thích náo nhiệt, cũng không chịu ở một nơi nào quá ba tháng. Lần này thời gian ở lại Tuy Xa, đã có điểm thái quá.

Hắn không khỏi suy đoán, ở Lưu Viên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Lan Khâm không nghe thấy Phượng Cửu lẩm bẩm, nghe nói Phượng Thất không sao, lập tức yên lòng. Hắn cất bước đi đến trước giường Phượng Thất, nhìn khuôn mặt tái nhợt và yếu ớt của nàng, trong lòng quặn đau.

Phượng Thất xưa nay vẫn luôn căng tràn sức sống, tựa hồ như không gì làm không được, hóa ra cũng có thời điểm yếu ớt như vậy. Hắn ngơ ngác đứng ở trước giường, ngóng nhìn Phượng Thất không chớp mắt. Trên mặt, vẻ lo lắng cùng ái mộ không chút nào che dấu.

Phượng Cửu thấy thế, len lén lui ra ngoài.

Hạ Lan Khâm ngồi cúi đầu bên cạnh Phượng Thất. Đến đêm, Phượng Thất lại bắt đầu sốt cao, cứ mê sảng lan man.

Hạ Lan Khâm để sát tai vào nghe, chỉ nghe thấy vài câu đứt quãng: "Vì sao không phải là ta, vì sao lại là hắn… thì ra là hắn…"

Trật tự không rõ, hắn cũng nghe không hiểu nàng đang nói cái gì. Nhưng nhận thấy nỗi bi thương của nàng, Hạ Lan Khâm có chút do dự, nắm lấy tay Phượng Thất, dùng giọng điệu dịu dàng hiếm có nói: "Không sao đâu, không sao đâu, có ta ở đây, chuyện gì cũng không sao."

Hắn không biết cách an ủi, chỉ biết rằng đối tốt với ai đó chính là gánh vác tất cả mọi thứ của người đó. Phiền muộn, nguyện vọng cùng bi thương, đều phải vì nàng gánh vác.

Từ nay về sau, chuyện của Phượng Thất, Hạ Lan Khâm sẽ phụ trách.

Mặc dù là thay nàng theo đuổi Lục Xuyên, hắn cũng sẽ phụ trách tất cả.

Phượng Thất trong cơn mơ màng, cảm giác luôn có một bàn tay dày rộng và ấm áp nắm chặt tay mình. Nàng tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng Lục Xuyên, nhẹ nhàng mở mắt ra.

Hạ Lan Khâm vừa mới chợp mắt. Mấy ngày liên tiếp vất vả, làm cho hắn không thể chống đỡ nổi, thiếp đi một lúc.

Dưới ánh nến, khuôn mặt anh tuấn và nghiêm nghị của Hạ Lan Khâm ánh lên, hàng mày kiếm thật dài gần như chạy nhập vào thái dương, cái mũi thẳng thắn. Ngoại hình của hắn có vài phần rất giống Hạ Lan Tuyết, lại hoàn toàn không có vẻ yêu mị cùng phong tình của Hạ Lan Tuyết. Hạ Lan Khâm như loài động vật sinh trưởng trên sa mạc, thanh quý mà khí phách.

Phượng Thất quan sát hắn hồi lâu, lại hạ tầm mắt, nhìn thấy hắn đang nắm chặt tay mình.

Đây là lần đầu tiên Hạ Lan Khâm nắm tay Phượng Thất, lại còn nắm rất chặt, những đường gân thanh tú hơi nổi lên, khóa chặt bàn tay nàng vào lòng bàn tay mình.

Phượng Thất lại ngẩng đầu nhìn Hạ Lan Khâm, nhìn thấy trên vầng trán hắn hiển hiện nỗi nhung nhớ cùng lo lắng vượt qua giới hạn huynh đệ bình thường.

Nàng đột nhiên thông suốt mọi chuyện.

Thì ra… thì ra, thì ra hắn không chỉ đơn thuần muốn làm huynh đệ với nàng…

Phượng Thất hồi hộp, nhẹ nhàng rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Hạ Lan Khâm, ngũ vị tạp trần, phân không rõ hương vị.

***

Y Nhân cởi bỏ quần áo dơ bẩn, tắm gội sạch sẽ rồi mặc vào một lớp quần áo nhẹ nhàng khoan khoái. Hạ Lan Tuyết không kiêng kị né tránh chút nào, vẫn luôn đứng ở bên cạnh. Mãi cho đến khi nha hoàn mang áo khoác đến giúp Y Nhân mặc vào, Hạ Lan Tuyết đi tới, tiếp nhận quần áo trong tay nha hoàn, thản nhiên nói: "Để đó cho trẫm, các ngươi lui xuống trước đi."

Bọn thị nữ cũng không dám cười, vội vàng khom người, lui ra ngoài, chỉ còn chừa lại hai người bọn họ ở trong lều trại.

Hạ Lan Tuyết cũng không vội giúp Y Nhân khoác áo, chỉ đứng mãi ở bên cạnh nhìn nàng thật kỹ, sau đó vuốt cằm nói: "Tuy có hơi mập lên, nhưng thần sắc không được tốt. Nhất định là không được ăn ngon đúng không?"

"Thiếp ăn rất được mà." Y Nhân hàng nghị nói: "Thần sắc cũng tốt lắm."

Hạ Lan Tuyết khẽ gõ nhẹ lên đầu cô, cảnh cáo cô không được tranh luận. "Hiện giờ nàng không chỉ có một người, không được tùy hứng. Lát nữa phải uống hai chén cháo tổ yến, uống thêm một chén gà hầm nhân sâm, còn có canh hạt sen long nhãn, rồi đến nước đường táo đỏ…"

"Sao thiếp cảm thấy giống như nuôi heo vậy nhỉ…" Y Nhân nghe mà hai tai nổ vang, cảm thấy tương lai của mình thật khó lường.

"Thì cứ coi mình là heo đi, tiểu trư trư." Hạ Lan Tuyết nói xong, bàn tay đang đặt trên đầu cô đã thuận thế chuyển xuống đặt lên bụng cô. "Còn có một tiểu tiểu trư trư nữa."

Y Nhân chu miệng, không hiểu sao lại cảm thấy ủy khuất.

Thời điểm mang thai gian nan nhất, cũng chỉ có một mình cô vượt qua.

Hạ Lan Tuyết phản ứng thần tốc, lập tức nhận thấy nỗi ủy khuất mà ngay cả Y Nhân cũng chưa kịp nhận ra, vội vàng tạ tội nói: "Trước đây nương tử vất vả rồi, sau này ta nhất định sẽ chăm sóc hai mẹ con thật tốt, không để cho các ngươi bị đói bị mệt, sẽ luôn quan tâm chăm sóc các ngươi, một khắc cũng không rời, được không?"

Y Nhân nặng nề gật gật đầu, ngửa mặt mà cười.

Hóa ra hạnh phúc, chính là nghe được đối phương nói một đống những lời lan man không rõ ý nghĩa này đây.

Sau khi ăn một đống đồ ăn thức uống, Y Nhân ngủ thật say sưa.

Hạ Lan Tuyết ôm cô từ phía sau, để lưng cô nằm áp vào lồng ngực anh, thở cùng tiết tấu với nhịp tim của anh.

Cánh tay Hạ Lan Tuyết từ eo cô đưa qua, quấn quýt giao với tay cô, mười ngón nhẹ nhàng đan vào nhau.

Nói thực ra, cấm dục bấy lâu nay, ôm cô như vậy, anh không phải không có dục vọng.

Nhưng mà… chỉ có thể chịu đựng!

Hạ Lan Tuyết có chút buồn bực, cọ đầu vào mái tóc Y Nhân, khóe môi thoáng hiện nét cười, lẳng lặng nghe Y Nhân thở. Đất trời an bình, giống như toàn thế giới đều đang ngủ say.

Anh không nhớ rõ mình ngủ thế nào, chỉ nhớ rằng mộng là mộng đẹp. Đêm hôm đó là một đêm an ổn hiếm có trong suốt mấy tháng qua.

Nhưng vừa mới sáng sớm, Hạ Lan Tuyết đã bị Hạ Lan Khâm lay tỉnh.

Y Nhân cũng bị lay tỉnh, bọc mền lui vào một góc giường, chớp đôi mắt buồn ngủ, mơ mơ màng màng nhìn Hạ Lan Khâm.

"Sao vậy?" Hạ Lan Tuyết không cam tâm ngồi dậy, che ở trước người Y Nhân, nhìn Hạ Lan Khâm một cách khó hiểu. "Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi à?"

"Phượng Thất biến mất rồi." Hạ Lan Khâm vội la lên. "Đệ có biết nàng ấy đi đâu rồi không?"

"Phượng Thất?" Hạ Lan Tuyết chẳng hiểu gì cả, "Chẳng phải nàng vẫn ở trong lều trại của huynh sao…"

Hạ Lan Tuyết còn chưa dứt lời, Hạ Lan Khâm đã xông ra ngoài.

Nhìn thấy bụi bặm còn chưa tan hết ngoài cửa, Y Nhân cùng Hạ Lan Tuyết đưa mắt nhìn nhau. Một hồi sau mới cùng nhau đứng lên mặc quần áo.

Hạ Lan Khâm lo lắng như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Chờ đến khi hai người chỉnh chu thỏa đáng, xuất hiện trong lều trại của Phượng Cửu, Phượng Cửu đã nhìn chằm chằm vào một tờ giấy, cân nhắc hồi lâu.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết bất chấp tất cả, hỏi.

"Thất tỷ bỏ đi rồi." Phượng Cửu đau đầu, giơ tờ giấy ra.

Hạ Lan Tuyết mở ra đọc, trên đó chỉ viết vài chữ ít ỏi: "Khâm, không cần tìm ta, cũng không cần nhớ ta. Thất."

"Thế này là sao?" Hạ Lan Tuyết cân nhắc nửa ngày, sau đó nhìn Phượng Cửu thăm hỏi.

Phượng Cửu nhún nhún vai, lạnh nhạt lắc đầu, nói: "Thì là bỏ đi rồi chứ sao."

Rất không có trách nhiệm, bỏ đi rồi.

Y Nhân chớp mắt, đứng bên cạnh như xem diễn, lại nhìn ra ngoài lều trại – - Thời tiết rất đẹp, cuối thu trời trong, hẳn là nàng có thể suy nghĩ xem mình đang muốn cái gì.

Phượng Thất mất tích làm cho Hạ Lan Khâm uể oải mấy ngày liền.

Tin tức thành Xa An thất thủ, cũng nhanh chóng chấn động đến Viêm Hàn. Xa An là cửa vào Viêm Quốc. Mất Xa An, lòng quân lẫn sĩ khí đều không tốt. Hơn nữa, đây là năm vạn thua hai ngàn, quả là thảm bại.

Chỉ có điều, hắn vẫn không biết, bên trong chuyện này còn có Y Nhân.

Sau năm ngày yên lặng đến mức quỷ dị, bên phía Viêm Quốc rốt cuộc cũng có hành động.

Cùng lúc đó, Liễu Sắc dẫn theo quân đội Hạ Hầu, vòng qua đại sa mạc, bức đến phía sau Tuy Xa.

Hiện giờ, Tuy Xa như cô thành phiêu diêu trong gió trong mưa. Trước có Viêm quốc, sau có Liễu Sắc, bên cạnh còn có sự uy hiếp đến từ Băng quốc.

Mà bên phía Băng quốc, Hạ Ngọc đã tỏ rõ thái độ, toàn lực viện trợ Viêm Quốc.

Trước tình hình khẩn cấp này, Hạ Lan Khâm cũng chẳng quan tâm đến chuyện đi tìm Phượng Thất nữa, chỉ có thể tập trung dấn thân vào chiến cuộc. Hắn phân ra một phần ba binh mã, toàn lực chế trụ đội quân của Liễu Sắc, xuất phát ngay trong ngày.

Hạ Lan Khâm đi rồi, tất cả thủ tục ở Tuy Xa liền do Hạ Lan Tuyết phụ trách. Hạ Lan Tuyết trở nên bề bộn nhiều việc. Mỗi ngày đều bị tình hình chiến cuộc gay cấn phủ kín thời gian, cho dù có tâm, cũng không rảnh để chăm sóc Y Nhân.

Y Nhân cũng không có nửa câu oán hận, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh, tự mình ngẩn người rồi ngủ gà ngủ gật, bộ dáng rất an bình. Có khi ngây ngốc rất lâu, gần như có thể khiến cho người khác quên bẵng mất trong phòng còn có cô tồn tại.

Mấy ngày sau, Viêm Hàn đích thân hạ chiến thư, phát ngôn bừa bãi rằng ba ngày sau sẽ đoạt lại Xa An.

Hắn đã đích thân ra tiền tuyến.

Hạ Lan Tuyết tạm gác chuyện ở Tuy Xa, tự mình trấn thủ Xa An thành. Đây là một cuộc chiến sĩ khí. Tuy rằng không đủ để cho ra một kết quả rõ ràng, nhưng cũng là một trận chiến cực kỳ quan trọng.

Nếu Viêm Hàn thua, thanh danh của Viêm Hàn có thể sẽ xuống dốc không phanh. Viêm quốc, có lẽ sẽ không bao giờ lấy lại được dáng vẻ bệ vệ hung hăng càn quấy đi tấn công Thiên Triều nữa.

Nếu Hạ Lan Tuyết thua, cổng vào Tuy Xa cũng sẽ mở rộng.

Xét thấy tầm quan trọng của nó, Hạ Lan Tuyết không dám phớt lờ.

Trên đường trở về Xa An, Y Nhân cứ ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đám cháy cùng tiếng kêu thảm thiết đêm đó vẫn hiện rõ mồn một trước mắt, vang vang bên tai.

Tuy rằng chiến tranh là không thể tránh được, nhưng những người đó cũng gián tiếp bị cô hại chết.

Y Nhân lại thở dài, quay đầu lại, hỏi: "Vì sao cứ phải đánh chiến chứ?"

Hạ Lan Tuyết vươn cánh tay ôm cô vào trong lòng, vuốt ve mái tóc cô, nhẹ giọng nói: "Ừm, cũng là vì muốn từ nay về sau không còn chiến tranh nữa."

Đây quả là một nghịch biện, nhưng Y Nhân có thể hiểu được.

Những vẫn không ngăn được một tiếng thở dài.

"Chờ mọi chuyện xong xuôi thì năm nào ta còn cầm quyền, tuyệt đối không để chiến tranh nổ ra nữa. Nàng không cần lo lắng." Hạ Lan Tuyết tâm tư mẫn tuệ, có lẽ cũng nhận thấy tâm tư của Y Nhân, dịu dàng trấn an cô: "Còn những người đã hy sinh trong chiến tranh, cũng sẽ bởi vì hòa bình sau này mà yên giấc."

Y Nhân xoay người, ôm cứng lấy thắt lưng của Hạ Lan Tuyết, cúi đầu nói: "Nhưng thiếp không hy vọng chàng thua, cũng không hy vọng Viêm Hàn thua, phải làm sao bây giờ?"

"Nàng nhất định phải chọn lấy một bên. Sau đó kiên định, đứng bên cạnh người mà nàng đã chọn." Hạ Lan Tuyết đưa tay đặt lên vai cô, thận trọng nhìn cô, gằn từng chữ: "Đây là chiến tranh, nàng không thể đồng tình với tất cả mọi người mà nhất định phải có lập trường của mình. Bằng không, nàng sẽ không thể có được an bình. Y Nhân, chọn lấy một, ngay bây giờ."

"Chàng." Sóng mắt Y Nhân lưu chuyển, nhìn khuôn mặt đã gầy đi rất nhiều nhưng cũng kiên định hơn rất nhiều của Hạ Lan Tuyết, bình tĩnh mà kiên định trả lời: "Không phải đồng tình, cũng không phân chia thiện ác. Cho dù nơi chàng có là địa ngục, thiếp cũng cam nguyện đứng bên cạnh chàng."

Hốc mắt Hạ Lan Tuyết nóng lên, một lần nữa ôm cô vào lòng. "Vậy chúng ta cùng nhau đối mặt với Viêm Hàn đi." Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng nói.

Băng quốc, binh lính tiến đến viện trợ Viêm Quốc đã chuẩn bị xuất phát.

Dưới đài cao, binh lính san sát. Hạ Ngọc đứng trên đài cao, hăng hái nhìn rừng người rậm rạp trước mắt.

Nam nhân cần được ngưỡng mộ, chứ không phải cứ luôn ngưỡng mộ một nữ nhân.

"Các tướng sĩ băng quốc, vì nữ vương bệ hạ quang vinh, chúng ta…" Hắn kéo dài âm thanh, nói đến đây thì dừng một chút. Vốn định đường hoàng nói tiếp lời sau, nhưng bên dưới đột nhiên xuất hiện một trận xôn xao. Dưới đài cao, một binh lính mặc giáp rẽ hàng mà đi.

Người nọ mặc áo giáp lẫm lẫm, lướt qua mọi người, từng bước một đi lên chỗ đài cao nơi Hạ Ngọc.

Không ai cố gắng ngăn cản y. Trên người y toát ra vẻ uy lâm thiên hạ, khiến cho người khác không dám làm trái. Hạ Ngọc hơi ngạc nhiên, vốn định phái người ngăn cản người nọ, nhưng sau khi định thần nhìn thấy rõ ràng, lại ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Trên mặt của hắn là một loại diễn cảm cực kỳ cổ quái, không biết là kinh hoàng hay là vui mừng, hay là một cảm giác nào đó rất không thoải mái.

"Hạ Ngọc." Người nọ rốt cuộc dừng lại trước mặt Hạ Ngọc, rất tự nhiên đưa tay giật lấy ngọc phù trong tay Hạ Ngọc, xoay người hướng về phía mọi người. "Chiến sĩ Băng Quốc vĩnh viễn sẽ không vì người khác mà đổ máu hy sinh. Chức trách của quân nhân, là bảo vệ quê hương đất nước!"

Bên dưới lại là một trận xôn xao thật lớn, như sóng biển dâng trào hết đợt này đến đợt khác.

Hạ Ngọc bị hải triều dìm xuống.

Nhưng nhìn thấy Lãnh Diễm trước mắt, hắn cũng không hoảng sợ bao nhiêu. Sau khi biết tin Lãnh Diễm mất tích, hắn đã biết, Lãnh Diễm sẽ trở về tìm hắn.

Hắn một mực chờ nàng trở về tìm mình.

"Nàng đen đi nhiều, nhưng vẫn xinh đẹp như trước." Sau tiếng hoan hô nổ vang, Hạ Ngọc nhìn Lãnh Diễm, nhẹ giọng nói.

Dọc đường đi, nhất định nàng đã chịu không ít gian khổ. Làn da vốn trắng như băng tuyết đã nhuộm thêm một màu tiểu mạch. Dáng càng gầy, người rơ cả xương, đôi mắt trông càng lớn càng đen, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lãnh Diễm thản nhiên nhìn hắn, mỉm cười nói: "Thật xin lỗi, ta đã trở về."

Nói xong, nàng một lần nữa chuyển hướng nhìn xuống binh lính dưới đài vừa sôi trào lại vừa nghi hoặc, gằn từng tiếng, chậm rãi nói: "Vương phu Hạ Ngọc, mang tội mưu nghịch, bị bổn cung sở hưu (bỏ, ly hôn). Từ nay về sau, hắn không còn bất cứ quan hệ gì với Băng quốc nữa. Đuổi về Thiên Triều, lên đường ngay trong ngày."

Toàn bộ binh lính ồ lên.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sự xảy ra chuyện vợ bỏ chồng.

Sắc mặt Hạ Ngọc trắng bệch, nhìn chằm chằm vào Lãnh Diễm.

"Cho dù ta có làm cái gì, nàng cũng sẽ không chấp nhận ta, không yêu ta, có phải hay không?" Hắn run giọng hỏi.

"Ta đã cố gắng. Nhưng mà, ngươi có thể tính kế ta, nhưng không thể làm liên lụy đến quốc gia cùng nhân dân của ta. Hạ Ngọc, ngươi đã phạm vào tối kỵ của ta rồi." Lãnh Diễm nhìn hắn vô cùng dịu dàng, nhưng trong giọng nói đã không còn một chút độ ấm nào.

Hạ Ngọc đứng thẳng tắp, thần tình quật cường, không có vẻ nhận sai chút nào.

Khi biết Băng Quốc xảy ra biến cố, Viêm Hàn đã đến Xa An.

Hắn cũng không mấy giật mình. Lúc trước, hắn mặc kệ cho Y Nhân đưa Lãnh Diễm ra ngoài, có thể đã dự đoán được một kết cục như vậy.

Trong rương Y Nhân cất giấu cái gì, Viêm Hàn vẫn luôn biết.

Nhưng đối với Hạ Lan Tuyết mà nói, nguy cơ về Băng quốc cứ như vậy mà được giải quyết dễ dàng, thật sự đã làm cho anh vô cùng vui sướng. Chỉ có điều, niềm vui đó không duy trì được bao lâu. Viêm Hàn phát động tổng tiến công sớm hơn dự định một ngày.

Lúc này đây, thế vây thành hiển nhiên không đổi. Song phương đều có năm vạn đại quân, giằng co giữa sa mạc.

Một đêm kia, sương mù dày đặc.

Hạ Lan Tuyết trấn thủ ở cổng lầu, nhìn về phía sương mù mênh mông đến tận chân trời.

Anh bên này chỉ có năm vạn quân, số quân còn lại đều đã đi theo Hạ Lan Khâm. Mà ở cuối đường sương mù, quân đội Viêm Quốc tới tới lui lui, không biết đã tới thêm bao nhiêu binh mã.

"Phượng tiên sinh đã trở lại chưa?" Sương mù càng đậm, Hạ Lan Tuyết quay đầu, thuận miệng hỏi người bên cạnh. Phượng Cửu đã cùng Hạ Lan Khâm rời đi, từ đó vẫn luôn ở bên cạnh Hạ Lan Khâm.

Nếu Phượng Cửu trở về, cũng có nghĩa là viện quân đã trở lại. Trước khi Phượng Cửu trở về, Hạ Lan Tuyết nhất định phải nghĩ cách kéo dài thời gian.

Bất luận Viêm Hàn bên kia có bao nhiêu binh mã, anh nhất định phải cầm cự cho đến khi Hạ Lan Khâm trở về.

Trong màn sương mù dày đặc, bên kia bóng người lay động, giống như chỉ trong một đêm đã tăng lên gấp đôi nhân số.

Quả nhiên, trời vừa rạng sáng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sương mù hơi hơi tan ra.

Hạ Lan Tuyết đứng trên cổng lầu, nhìn ra phía ngoài thành, chỉ thấy bóng người um tùm: Áo giáp sáng rõ, binh khí phản xạ ánh nắng lấp lóe chói mắt, cung nỏ đã căng, trường thương thủ sẵn, ngoài ra còn có vô số cây thang cùng xe bắn đá. Trùng trùng điệp điệp, nhìn không thấy điểm dừng.

Trong lòng anh cả kinh, gấp rút dặn dò một tiếng: "Phòng thủ!"

Người chung quanh nghe lệnh mà động. Toàn bộ binh khí đều được cầm lên, rầm lạp như nước chảy. Trận hình khẽ nhúc nhích, tựa như một con ngân long mạnh mẽ uốn lượn trong sương mù.

Theo một tiếng trống trận gào thét, quyết chiến rốt cuộc rầm lạp vang lên.

Y Nhân không có ở hiện trường. Cô bị Hạ Lan Tuyết cấm cửa trong phòng, cho nên nhìn không thấy tình hình bên ngoài. Chỉ nghe một tiếng nổ vang cùng từng đợt hô to.

Cô dứt khoát bịt kín mền, cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không nghĩ.

Bên ngoài không ngừng ồn ào vang động. Đây là một cuộc tử chiến cứng đối cứng. Không có kế sách, không có mưu lược, hoàn toàn chỉ dựa vào sự trấn định cùng nghị lực của chỉ huy.

Hạ Lan Tuyết trước sau vẫn đứng trên đài cao nhất, đứng giữa rừng đao mưa tên. Thủ vệ bên cạnh anh đã ngã xuống rất nhiều, chỉ còn lại Dịch Kiếm vẫn đang tận chức tận trách đứng phía sau anh, người đầy máu tươi – là máu của người khác bắn lên đầy người hắn.

Trên mặt Hạ Lan Tuyết cũng có vài vệt máu dài. Nhưng những vết máu này không những không làm giảm bớt hình tượng của anh mà ngược lại, càng khiến vẻ đẹp của anh trở nên thần kỳ. Dưới cổng lầu, binh lính ngẫu nhiên ngửa mặt, nhìn thấy quân vương của mình khoanh tay khí định thần nhàn nhìn về phía trước, tay áo tung bay, dung nhan toát ra vẻ mê mị tựa như không thuộc nhân gian, bọn hắn nhanh chóng bị vẻ trấn tĩnh cùng xuất trần của anh làm lây nhiễm, lại hô vang sát nhập chiến cuộc.

Sau đó, Hạ Lan Tuyết nhìn thấy Viêm Hàn.

Ở cuối đường sương mù, trên chiến xa cao cao, Viêm Hàn toàn thân giáp trụ, như một chiến sĩ xứng chức nhất, nghiêm túc nhìn anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Còn cách một khoảng cách xa như vậy, ngựa phải cực lực chạy mãi mới đến, tên bắn kịch liệt cũng không chạm được, hai người lại cảm giác như đối phương ở gần trong gang tấc.

Trong không khí tràn ngập ánh lửa, tiếng ngựa hí, tiếng chém giết không ngừng.

Bên phía Hạ Lan Tuyết đã hiển hiện thế thua. Viêm quân quá đông, vừa ngã xuống một đám lại có đám khác xông lên. Mà quân Thiên Triều, là một trận huyết chiến. Phía sau bọn họ là vương thượng đang đứng trên thành Xa An, không có đường lui, chỉ có thể tiến lên phía trước.

Hạ Lan Tuyết rốt cuộc dời tầm mắt khỏi người Viêm Hàn. Anh nhìn về phía chân trời xa xa.

Vẫn không thấy tung tích của Hạ Lan Khâm.

Chỉ có mấy bóng ngựa đen, chậm rãi hiện hình từ chỗ sâu trong đám sương mù. Cầm đầu, chính là Phượng Cửu.

Hạ Lan Tuyết vừa nhìn thấy, xoay người thấp giọng dặn dò: "Phái người đi nghênh đón Phượng Cửu tiên sinh, không thể để cho Viêm Hàn thương hại đến hắn."

Chỉ có điều, lời dặn này hiển nhiên đã muộn.

Quân Viêm Hàn đã phát hiện ra Phượng Cửu. Bọn hắn từ trong chiến trường giằng co phân ra một đội quân nhỏ, chạy ra nghênh đón Phượng Cửu.

Phượng Cửu cũng đã thấy được tình hình chiến cuộc từ xa, đang định xoay đầu ngựa tránh mũi nhọn, nhưng đường rút quân cũng đã bị Viêm Quân chặn đường.

Quân hộ vệ Phượng Cửu vừa đánh vừa lui, rốt cuộc thối lui đến giữa nơi tụ quân của Viêm quân. Hắn bị vây kín giữa hiện trường.

Hạ Lan Tuyết thấy thế, rốt cuộc không thể nhịn nổi lo lắng. Anh đứng dựa sát vào cổng thành, vẻ mặt chăm chú, móng tay muốn cắm cả vào trong tường thành.

"Triệu tập các cao thủ trong thành, nhất định phải cứu cho được Phượng tiên sinh!" Hạ Lan Tuyết ra lệnh như đinh đóng cột.

Dịch Kiếm lại không hề động đậy.

Hắn nhìn xuống bên dưới.

Lớp phòng thủ trước cổng thành đã bị công phá. Tiếng cây gỗ va chạm vào cổng thành vang lên chói tai.

Một khi cổng thành bị phá, thành Xa An cũng sẽ ngập trong chiến tranh. Dịch Kiếm không thể để cao thủ đại nội rời khỏi Hạ Lan Tuyết được.

“Đi cứu Phượng Cửu!” Hạ Lan Tuyết biết tâm tư của Dịch Kiếm, không thể không cao giọng, càng nghiêm khắc ra lệnh.

Dịch Kiếm vẫn không trả lời, trên mặt hắn thoáng hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Phía chân trời trắng đục như tuyết, đột nhiên bổ xuống một tia chớp giật. Tia chớp màu đen vừa bổ xuống, giống như xé toạc trời đất hỗn độn. Động tác của mọi người đều đồng loạt ngưng trệ mà nhìn luồng ánh sáng tựa như lực lượng thần linh thời viễn cổ kia.

Bọn họ thậm chí còn không thấy rõ tia chớp kia rốt cuộc là cái gì. Đám người um tùm, đột sát như thủy triều bị tách ra làm hai.

Bọn hắn không phải tự mình tách ra, mà bị chính dòng khí mãnh liệt đó xé rách.

Như hải dương khơi thêm dòng, dòng khí xé trời xé đất kia, kham khám dừng lại trước ngựa của Phượng Cửu.

Những người đang bay lên giữa không trung, rốt cuộc cũng có thể vào thời khắc cuối cùng nhìn thấy rõ ràng bộ mặt thật của tia chớp – Đó là một thanh kiếm.

Một thanh trường kiếm màu đen

Trường kiếm đảo đến chỗ nào, phạm vị một dặm xung quanh chỗ đó đều bị xé toạc.

Nó cũng theo dòng khí vừa rồi, dừng lại ngay trước mặt Phượng Cửu.

Mọi người lúc này mới thấy rõ, phía sau thanh kiếm còn có một người – Là một người mặc huyền y, toát ra vẻ lạnh lùng thấu xương hệt như thanh kiếm của mình.

Hắn trực tiếp nhảy lên lưng ngựa của Phượng Cửu, từ phía sau khống chế dây cương. Sau đó, không coi ai ra gì, chạy thẳng một mạch bỏ đi.

Chỉ một người một kiếm, thế nhưng cả mười vạn đại quân cũng không thể ngăn nổi.

Vô số người như sóng triều chạy tới phía trước hắn, lại bị ánh kiếm huy hoàng sáng lạn hất tung ra xa.

Thật giống như một con dao sắc bén cắt xắt một miếng đậu hũ mềm mại.

Đến cuối cùng, những người muốn ngăn trở đều co rúm lại. Bọn hắn một lần nữa cho rằng, kẻ thù của mình không phải là người.

Kia căn bản không phải là người.

Viêm Hàn nhíu mắt nhìn bóng người càng lúc càng xa, vươn tay ra hiệu cho mọi người chấm dứt truy đuổi.

“Không cần đuổi theo, để cho hắn đi đi.” Hắn trầm giọng nói, “Con người làm sao có thể đấu lại với thần?”

“Chúa thượng, hắn là…”

“Kiếm thần, Lục Xuyên.” Viêm Hàn thản nhiên trả lời.

Những người chung quanh đều toát mồ hôi lạnh.

Nếu tất cả truyền kỳ đều bị phá vỡ thì Lục Xuyên vĩnh viễn là một truyền kỳ không thể phá vỡ.

Sự xuất thế ngang trời lần này của Lục Xuyên cũng đã xoa dịu chiến cuộc ở Xa An. Binh lính Thiên Triều mới vừa rồi phải tách đôi để cứu nguy cơ bị phá thành, nay lại một lần nữa kết nối. Chiến cuộc tiếp tục giằng co.

Đến giữa trưa, quân đội của Hạ Lan Khâm rốt cuộc cũng xuất hiện ngay phía sau Viêm quân.

Vào lúc Viêm Hàn không ngờ tới nhất, bọn họ đã dùng một phương thức không tưởng nhất xuất hiện từ trong đám sương mù dày đặc, giống như từ trên trời giáng xuống.

Chiến cuộc lập tức xoay chiều, Viêm Hàn bị trước sau giáp kích.

Nhưng điều kỳ quái chính là, tin tức thám báo trước đây cho biết, Hạ Lan Khâm cho dù có thể toàn thân rút quân trở về từ chỗ Liễu Sắc, cùng lắm cũng chỉ có ba vạn quân. Nhưng đám người cuồn cuộn không ngừng trước mắt, giống như đã vượt xa con số ba vạn quân.

Có lẽ là năm vạn, có lẽ là tám vạn, mà cũng có thể là mười vạn!

Tổng số hai bên cộng lại, rõ ràng đã hung hăng chèn ép ưu thế về nhân số của Viêm quân. Lục Xuyên quấy rối, Hạ Lan Khâm đột nhiên tập kích. Viêm Hàn lập tức rơi vào tình thế khó xử trước sau giáp kích.

Viêm Hàn thua trận đã hiển hiện như núi.

Nhưng mà, điều đó không phải là điều đáng sợ nhất, Viêm Hàn cũng không phải bị quân số hoặc là biến cố Lục Xuyên làm cho tái mặt, mà điều chân chính làm cho hắn cảm thấy sự thất bại hiển hiện, chính là người đang đứng bên cạnh Hạ Lan Khâm.

Chính là người luôn mồm nói cùng hắn kết minh – Liễu Sắc.

Liễu Sắc vẫn như trước, vẻ mặt hàm xúc ý cười không rõ, nhàn tản thản nhiên đứng bên cạnh Hạ Lan Khâm, lạnh lùng nhìn hắn chê cười.

Viêm Hàn quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Lan Tuyết đứng trên cổng lầu cũng đang cong miệng cười. Nụ cười nhàn nhạt mà phát sáng. Hắn bỗng nhiên hiểu ra.

Hóa ra, đây là một vở kịch.

Liễu Sắc vẫn luôn là người của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết lấy Liễu Sắc làm nguyên nhân, dùng chính mình làm mồi nhử, vất vả một lần để thảnh thơi cả đời, chấm dứt sự uy hiếp của Viêm Quốc. Hành vi Hạ Lan Khâm đi tiễu trừ Liễu Sắc cũng chỉ là một tuồng kịch, một vở diễn làm lẫn lộn tầm mắt của hắn. Một vở diễn gậy ông đập lưng ông.

Toàn thân hắn phát lạnh.

Tự tin trong mấy mươi năm, đột nhiên trở nên vô cùng yếu ớt.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình hiểu rõ Hạ Lan Tuyết là hạng người gì, thông minh, xử trí theo cảm tính, thích xúc động…

Viêm Hàn cũng không hề biết anh chính là một hoàng đế tốt.

Nhưng hiện giờ xem ra, căn bản là hắn chưa bao giờ hiểu được Hạ Lan Tuyết.

Cũng như hắn chưa hề hiểu biết Bùi Nhược Trần.

Người Thiên Triều, luôn có thể thình lình làm cho hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa, sâu không lường được.

Viêm Hàn cười khổ, nhìn thấy thế thua càng ngày càng rõ ràng, nghĩ đến việc mình sẽ có thể bị Hạ Lan Tuyết bắt làm tù binh, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười.

Nhưng ngay vào lúc hắn sơn cùng thủy tận (đến bước đường cùng), ngay cả thị vệ bên người cũng ngày càng ít đi, Hạ Lan Tuyết đột nhiên lại phất tay ra hiệu.

Trên chiến trường hoàn toàn yên tĩnh.

Song phương đang trong thế chiến, đều không hẹn mà cùng dừng động tác lại.

"Viêm Hàn." Hạ Lan Tuyết đứng trên cổng lầu, hướng mặt về phía Viêm Hàn, cất cao giọng nói: "Chỉ cần ngươi thề, sinh thời tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu Thiên Triều nữa, trận chiến này, chúng ta cùng chấm dứt ở đây! Không cần hy sinh vô nghĩa nữa, thế nào?"

Viêm Hàn không hề nhúc nhích, thân hình nguy nga đồ sộ vẫn như chiến thần, ngạo nghễ đứng trên chiến xa. "Trên chiến trường, không có giải hòa. Không thành công, liền xả thân." Hắn kiêu ngạo, nhất quyết sẽ không để mình thỏa hiệp.

Bằng không, phụ vương linh thiêng, sẽ thất vọng biết bao?

Thần sắc Hạ Lan Tuyết ảm đạm. Anh không muốn cùng Viêm Hàn kết mối đại cừu hận. Cho dù không vì lợi ích quốc gia, nhưng vì Y Nhân, anh cũng không muốn để Y Nhân phải khó xử.

Chỉ có điều, thân bất do kỷ. Bọn hắn đều quá cường hãn. Cho nên nhất định phải một thắng một thua.

"Nếu đã như vậy…" Hạ Lan Tuyết thối lui về sau, cánh tay nặng nề phất xuống.

Chiến cuộc vừa mới tạm dừng, lại nổ vang.

Viêm quân dựa vào địa thế hiểm trở, cố gắng cầm cự.

Viêm Hàn đã định sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Trong lòng hắn không hề nao núng, ngay cả nỗi kinh hoàng rét lạnh ban đầu cũng không còn nữa.

Cả người đều đang sôi trào.

"Chúa thượng." Giữa lúc chiến cuộc càng lúc càng gian nan, phía sau Viêm Hàn đột nhiên vang lên một tiếng gọi cung kính. Hắn quay đầu nhìn lại, quả đúng là A Nô vừa mới được trị khỏi thương thế.

"Sao ngươi lại tới đây?" Viêm Hàn giật mình hỏi.

"Chúa thượng, lưu lại rừng xanh, sợ gì không có củi đốt, vẫn nên tránh đi một chút đi." A Nô thông suốt nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

Mày kiếm của Viêm Hàn khẽ nhướng, cả giận nói: "Ngươi muốn ta lâm trận bỏ chạy? Ngươi về trước đi, nơi này không an toàn."

"Chúa thượng…" Nàng lại nhẹ nhàng gọi một tiếng. Viêm Hàn xoay người đi, nàng tiếp tục nói: "Chúa thượng, xin người chớ có trách thiếp."

Nói xong, A Nô không chút nghĩ ngợi, phất ống tay áo. Mê châm lợi hại nhất của Tiên Mị phái, cho dù có là Viêm Hàn cũng không có cách nào chống đỡ, lập tức có hiệu lực.

Hắn kinh ngạc trợn mắt nhìn A Nô, sau đó té xuống.

A Nô nhanh như cắt, từ sau lưng ôm lấy hắn, để hắn rót vào lòng mình.

"Chúa thượng, thật xin lỗi. Nhưng thiếp không thể để cho người xảy ra chuyện được." A Nô cúi đầu tự nói một câu, sau đó giao Viêm Hàn cho thị vệ bên cạnh, "Mau đưa chúa thượng an toàn rời đi."

Trước khi đi, nàng liếc mắt nhìn về phương xa nơi Hạ Lan Tuyết đứng.

Hạ Lan Tuyết hướng về phía nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Cuộc chiến kết thúc, toàn bộ Viêm quân đều tan rã.

Trong suốt ba năm sau đó, Viêm quốc cũng không thể khôi phục được trình độ quân sự như lúc trước.

Trước khi Liễu Sắc đến nói chuyện với Viêm Hàn, quả thật đã cùng Hạ Lan Tuyết đạt tới liên minh.

Hạ Lan Tuyết đã hứa với hắn: Phúc thẩm lại bản án Liễu Như Nghi tạo phản, vì Liễu gia lật lại bản án cũ, làm cho người nhà Liễu gia có thể thấy lại ánh mặt trời.

Điều mà Liễu Sắc muốn, không phải vì một lý do báo thù không biết gọi là gì. Hắn muốn là chân tướng.

Một tháng sau khi chiến dịch Tuy Xa chấm dứt, Thiên Triều bắt đầu gióng trống khua chiêng phúc thẩm bản án Liễu Như Nghi cùng Tức phu nhân tạo phản.

Án kiện khó bề phân biệt. Mặc dù là đại nội, căn bản cũng không hề lưu lại hồ sơ.

Không có án để, cũng không có manh mối.

Án dài cũng như lúc trước, ngay từ đầu đã rơi vào cục diện bế tắc.

Liễu Sắc cùng Vưu chủ quản, còn có cả Vũ gia vẫn luôn đi theo hắn, cùng nhau tiến vào biệt viện Liễu gia.

Hắn tìm được địa lao năm đó Liễu Như Nghi đã cầm tù Tức phu nhân. Ở nơi đó ngồi suốt ba ngày ba đêm, sau đó dẫn theo Vũ gia, bỏ đi biệt tăm.

Y Nhân nói với Hạ Lan Tuyết, "Thiếp nói cho hắn biết, Tức phu nhân đang ở Lưu Viên, bảo hắn đi tìm mẫu thân của mình đi. Nội tình thật sự ra sao, người ngoài thăm dò thế nào cũng đều không thấu, chỉ có đương sự mới biết mà thôi."

Hạ Lan Tuyết gật đầu, ôm Y Nhân, khẽ thở dài: "Đúng vậy, mọi người đều có cái duyên của mọi người."

Ví như Lãnh Diễm, đi dạo một vòng, cuối cùng vẫn cô đơn chiếc bóng như trước. Chỉ khác là càng mạnh mẽ càng lạnh lùng hơn cả trước kia.

Ví như Hạ Ngọc, hắn từng có được một lần cơ hội, nhưng lại chỉ vì sự ngu xuẩn của mình mà vĩnh viễn đánh mất.

Ví như Viêm Hàn, sau khi bị A Nô đánh ngất mang đi, hắn liền không có tin tức. Giống như Viêm Quốc căn bản không hề tồn tại một quân vương như vậy.

Ví như Dung Tú, Hạ Lan Tuyết nhận được thư Hạ Lan Thuần gửi đến, bên trong có viết: Tất cả đều an ổn.

Ví như Hạ Lan Du, nghe nói còn đang du lịch khắp nơi. Có một lần nàng nói gặp được Phượng Thất, nhưng khi Hạ Lan Khâm đuổi đến nơi thì Phượng Thất lại đã biến mất.

Ví như Phượng Cửu, sau khi Lục Xuyên đưa hắn đi, rất lâu sau đó cũng không cũng có tin tức gì về hắn.

Ví như Bùi Nhược Trần, theo như Lưu Trục Phong nói, dường như hắn rất thích Lưu Viên, không muốn rời đi.

Lại ví như Y Nhân –

“A, hôm nay phải làm hoàng hậu? Không thích đâu, có thể ngủ thêm một lát nữa được không? Còn phải mặc lễ phục nặng như vậy, còn phải học thuộc một bài phát biểu dài như vậy?… A Tuyết, có thể không cần làm hoàng hậu không a, ai thích làm thì làm đi – Vẻ mặt đó là sao chứ… Thiếp đi ngủ tiếp đây…”

****

Tác giả: Sở dĩ bộ thứ nhất kết thúc ở đây, là bởi vì bộ thứ hai sẽ không trằn trọc như bộ một. Trọng tâm chủ yếu đều xoay quanh cuộc sống hôn nhân của Hạ Lan Tuyết và Y Nhân. Còn về Viêm Hàn, Bùi Nhược Trần, Liễu Sắc cùng với Tức phu nhân, Hạ Lan Vô Song, Lưu Trục Phong và những người linh tinh khác, đương nhiên cũng sẽ xuất hiện lại ở bộ hai, cũng có một kết cục hoàn toàn trong bộ hai này.

Nhưng những bạn nào chỉ đọc hết bộ một mà không muốn đọc tiếp nữa, thì cũng có thể coi kết cục này thành một cái kết mở. Dù sao thì nó cũng là một kết thúc có hậu mà, khụ khụ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lười Y Nhân* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.